

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

UNIVERSITEITSBIBLIOTHEEK GENT

900000095837

Digitized by

GOOGLE

list 6432

FRAGMENTA
HISTORICORUM GRÆCORUM.

VOLUMEN QUARTUM.

PARISIIS. — EXCEDEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

FRAGMENTA HISTORICORUM GRÆCORUM

COLLEGIT, DISPOSUIT, NOTIS ET PROLEGOMENIS ILLUSTRAVIT

CAROLUS MULLERUS.

VOLUMEN QUARTUM.

INSUNT FRAGMENTA

PRAXAGORÆ ATHENIENSIS.
BEMARCHII CÆSARIENSIS.
EUSTATHII CAPPADOCIS.
EUTYCHIANI CAPPADOCIS.
MAGNI CARRHENI.
EUNAPII SARDIANI.
OLYMPIODORI THEBÆI.
PRISCI PANITÆ
MALCHI PHILADELPHENSIS.
CAPITONIS LYCH.

CANDIDI ISAURI.
EUSTATHII EPIPHANIENSIS.
HESYCHII MILESII.
NONNOSI.
PETRI PATRICII.
ANONYMI.
MENANDRI PROTECTORIS.
THEOPHANIS BYZANTII.
JOANNIS EPIPHANIENSIS
JOANNIS ANTHIOCHENI.

ALIORUM AUCTORUM SUPRA QUINGENTOS NUMERO QUORUM
ÆTAS EST INCERTA.

ACCEDUNT ADDENDA
ET INDICES LOCUPLETISSIMI AUCTORUM,
TITULORUM, RERUM NOMINUMQUE.

PARISIIS,
EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,
INSTITUTI FRANTIÆ TYPOGRAPHO.

M DCCC LI.

PARISIIS. — EXCUDEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

FRAGMENTA HISTORICORUM GRÆCORUM

COLLEGIT, DISPOSUIT, NOTIS ET PROLEGOMENIS ILLUSTRAVIT

CAROLUS MULLERUS.

VOLUMEN QUARTUM.

INSUNT FRAGMENTA

PRAXAGORÆ ATHENIENSIS.
BEMARCHII CÆSARIENSIS.
EUSTATHII CAPPADOCIS.
EUTYCHIANI CAPPADOCIS.
MAGNI CARRHENI.
EUNAPII SARDIANI.
OLYMPIODORI THEBÆI.
PRISCI PANITÆ
MALCHI PHILADELPHENSIS.
CAPITONIS LYCII.

CANDIDI ISAURI.
EUSTATHII EPIPHANIENSIS.
HESYCHII MILESII.
NONNOSI.
PETRI PATRICII.
ANONYMI.
MENANDRI PROTECTORIS.
THEOPHANIS BYZANTII.
JOANNIS EPIPHANIENSIS
JOANNIS ANTHIOCHENI.

ALIORUM AUCTORUM SUPRA QUINGENTOS NUMERO QUORUM
ÆTAS EST INCERTA.

ACCEDUNT ADDENDA
ET INDICES LOCUPLETISSIMI AUCTORUM,
TITULORUM, RERUM NOMINUMQUE.

PARISIIS,
EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,
INSTITUTI FRANTIÆ TYPOGRAPHO.

M DCCC LI.

PARISIIS. — EXCUDEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

FRAGMENTA HISTORICORUM GRÆCORUM

COLLEGIT, DISPOSUIT, NOTIS ET PROLEGOMENIS ILLUSTRAVIT

CAROLUS MULLERUS.

VOLUMEN QUARTUM.

INSUNT FRAGMENTA

PRAXAGORÆ ATHENIENSIS.
BEMARCHII CÆSARIENSIS.
EUSTATHII CAPPADOCIS.
EUTYCHIANI CAPPADOCIS.
MAGNI CARRHENI.
EUNAPII SARDIANI.
OLYMPIODORI THEBÆI.
PRISCI PANITÆ
MALCHI PHILADELPHENSIS.
CAPITONIS LYCII.

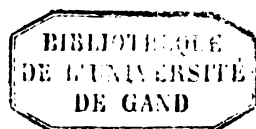
CANDIDI ISAURI.
EUSTATHII EPIPHANIENSIS.
HESYCHII MILESII.
NONNOSI.
PETRI PATRICII.
ANONYMI.
MENANDRI PROTECTORIS.
THEOPHANIS BYZANTII.
JOANNIS EPIPHANIENSIS
JOANNIS ANTHIOCHENI.

ALIORUM AUCTORUM SUPRA QUINGENTOS NUMERO QUORUM
ÆTAS EST INCERTA.

ACCEDUNT ADDENDA
ET INDICES LOCUPLETISSIMI AUCTORUM,
TITULORUM, RERUM NOMINUMQUE.

PARISIIS,
EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,
INSTITUTI FRANTIÆ TYPOGRAPHO.

M DCCC LI.

PRÆFATIO.

Rem lubricam sane et errori obnoxiam aggreditur, si quis itineris longitudinem definire suscepit, quod nemo unquam sit emensus. Sic mihi quoque accidit, ut sero intelligerem magnum istum fragmentorum acervum, qui in opus artificiose tessellatum expandendus erat, multo latius quam opinatus eram vindicare sibi spatium. Tanta enim in dies succrescebat historiarum copia, ut volumen tertium, quo absolvere operam meam decreveram, vix iis sufficeret scriptoribus, quos ordine chronologico ad Constantini Magni usque tempora recensere deberem. Itaque trecentorum et amplius agmen historicorum, quorum ætas est incertior, una cum Addendis et Indicibus locupletissimis in novum hocce volumen deduxi. Verum ne sic quidem requiem mihi fecit FIRMINUS DIDOT. Ego enim quum stans promissis longe majus mihi fecisse viderer, quam pro ævi nostri levitate exspectare prudentior quisque potuisset, Firminus Didot aliam prorsus sibi legem scripsit. Quem si audias, promissa præstitis non modo exæquanda sed etiam superanda sunt, atque favor publicus quo cœpta nostra excipiuntur, non præmium esse debet, quo fruentes quiescamus, verum stimulus et ἰσπὸς quasi ὀϊστος quo quis ad majora incalescat. Quemadmodum igitur nova illa Polybii et Dionysii et Diodori fragmenta ex pulvere Escorialensi in lucem protracta volumini secundo inseruit, in tertia autem parte reliquias Nicolai Damasceni et Dexippi et Eusebii e codice Hispanico et ex Atho montis thesauris literatis auxit maximopere : similiter quartum quoque volumen dote aliqua haud stipulata locupletari voluit. Videlicet colligendis et resarciendis fragmentis non

subsistendum in ætate Constantini Magni, sed ad ea usque tempora pergendum esse decrevit, quibus Constantinus ὁ τῆς πορφύρας ἀπόγονος scriptores veteres, nescio laudandone an exsecrando consilio, discerpere instituit. Itaque novum historicis illis librum dedicavimus, qui quanquam sermone labentem græcitatem coarguunt, fide tamen et auctoritate in suæ quisque ætatis historia principem facile locum merentur. Denique appendicis instar adjecta sunt Chronica Joannis Antiocheni, qui quum in historia imperatorum Romanorum auctores optimos ad verbum fere transcripserit, permulta præbet bonæ frugis plenissima. Reliquias horum Chronicorum sat amplas, quarum partem Valesius olim, partem majorem nuper in *Anecdotis Parisinis* Cramerus edidit, tum numero auximus e codice Parisiense, tum opera critica locis quam plurimis correximus.

Hæc fere præfanda mihi præfationum osori visa sunt. Ne tamen quod superest in hac pagina spatium illiteratum livore pereat, locum apponere liceat memorabilem, qui vol. III, pag. 343, ubi de vita Nicolai Damasceni agitur, inserendus est. Acceptum refero illustrissimo Cardinali ANGELO MAI, qui benigne eum communicare mecum voluit, quum Romæ versabar, ut quæ ad geographiam pertinerent, ibi colligerem. Jam diu scilicet in parando desudamus corpore geographorum, quo scripta geographica quæ vel integra perdurarunt, vel ex parte saltem in codicibus supersunt, vel quorum fragmenta per varios auctores sparsa occurrunt, sive græce sive latine sive arabice scripta sint, ad unum omnia comprehendantur ex ordine disposita, commentariis explanata, tabulis denique æri incisis illustrata. Quanquam si sortem perpendas quæ similia aliorum cœpta hucusque inanserit, verendum sane ne nostra quoque consilia ὁ φθόνος τῶν θεῶν discutiat, vel efflorescentem vix segetem flatus quidam Typhonii exurant. Quod Deus avertat. Sed illuc redeo. Etenim Sophronius in *Miraculis SS. Cyri et Cyrilli* (Spicileg. Rom., tom. III, p. 548), quo loco exponit quomodo Isidorus, Dionysii *Damasceni* filius, morbo epileptico laborans sanatus sit, primum nonnulla præmittit de Damasci urbis claritate, ex quibus pauca hæc exscribere juvat: Αὕτη γὰρ, αἰτ, τῆς Κοίτης Συρίας μητρόπολις, τῆς ὅλης Ἑφῶς ἀρχηγὸς ἐβασίλευε, Νίνον ἑαυτῇ βασιλεύοντα καὶ Σεμίραμιν τὴν περίφημον ἔχουσα· ἄμφω γὰρ ἐκεῖ βασιλεύσαντες καὶ τείχεσι τὴν πόλιν κυκλώσαντες, ἀπ' αὐτῆς τὰς

ἀποικίας ἐξήγαγον, εἷς τε τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀραβίαν τὴν λεγομένην εὐδαί-
 μονα. **Deinde vero de Dionysii genere assert hæcce :** Δαμασκηνὸς ἦν
 καὶ τῶν ἐν τέλει λαμπρῶν Διονύσιος, ἐκ γένους βλαστήσας αἰεὶ διαλάμπαντος·
 οὐπερ ἀρχὴ καὶ ρίζα Νικόλαος ἦν ὁ φιλόσοφος, ὁ Ἡρώδου παιδευτὴς καὶ
 παίδων τῶν Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας διδάσκαλος· ἀφ' οὗ καὶ Νικόλαοι
 δώδεκα κατὰ διαδοχὴν ἐξανθήσαντες, φιλοσοφία γαυρούμενοι, τὸ γένος ἐφαί-
 δρυναν καὶ εἰς μέγα δόξης καὶ λαμπρότητος ἤγαγον· ἐκ τούτων ὁ λαμπρὸς
 γεννηθεὶς Διονύσιος, κτλ.

Parisiis, mense Januarii MDCCCLI.

CAROLUS MÜLLERUS.

LIBER NONUS.

A CONSTANTINO MAGNO USQUE AD PHOCAM IMPERATOREM.

306-602.

PRAXAGORAS ATHENIENSIS.
BEMARCHIUS CÆSARIENSIS.
EUSTATHIUS CAPPADOX.
EUTYCHIANUS CAPPADOX.
MAGNUS CARRHENUS.
EUNAPIUS SARDIANUS.
OLYMPIODORUS THEBÆUS.
PRISCUS PANITES.
MALCHUS PHILADELPHENSIS.

CAPITO LYCIUS.
CANDIDUS ISAUROS.
EUSTATHIUS EPIPHANIENSIS.
HESYCHIUS MILESIUS.
NONNOSUS.
PETRUS PATRICIUS.
MENANDER PROTECTOR.
THEOPHANES BYZANTIUS.
JOANNES EPIPHANIENSIS.

PRAXAGORAS ATHENIENSIS.

Praxagoras Atheniensis postremis Constantini M. temporibus vel sub Constantio imperatore, ut videtur, Vitam Constantini M. libris duobus, Res Alexandri Magni libris sex, denique De regibus Athenarum libros duos dialecto ionica conscripsit, testante Photio.

Photius cod. 62, p. 20 ed. Bekk. : Ἀνεγνώσθη Πραξαγόρου [τοῦ Πραξαγόρου addit cod. A.] τοῦ Ἀθηναίου τῆς κατὰ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον ἱστορίας βιβλία δύο. Ἐν οἷς λόγοις διέξεισιν, ὅτι ὁ πατὴρ Κωνσταντῖνου Κωνσταντίος Βρετανίας ἐβασίλευσε, Μαξιμιῖνος δὲ τῆς Ῥώμης καὶ τῆς ἄλλης Ἰταλίας καὶ Σικελίας, ὁ δὲ ἕτερος Μαξιμιῖνος τῆς τε Ἑλλάδος καὶ τῆς κάτω Ἀσίας καὶ Θράκης. Διοκλητιανὸς δὲ, ὁ καὶ τῶν ἄλλων πρεσβύτατος, τῆς τε Βιθυνίας ἤρχε καὶ τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Λιβύης καὶ τῆς Αἰγύπτου, ὅσῃν ὁ Νεῖλος ἐπερχόμενος ἄρδει. Τὸν οὖν Κωνσταντῖνον ὁ πατὴρ πέμπει παρὰ Διοκλητιανὸν εἰς Νικομήδειαν παιδευθεσόμενον. Παρὼν δὲ, φησὶ, Μαξιμιῖνος, ὁ τῆς κάτω Ἀσίας βασιλεύων, εἰς ἐπιβουλὰς ὤρμησε τοῦ νέου· καὶ πρὸς μάχην λέοντι ἀγρίῳ καθίστησι τὸν νεανίαν. Ὁ δὲ τὸ μὲν θηρίον κρατήσας ἀνέιλε, τῆς δὲ ἐπιβουλῆς αἰσθόμενος φεύγει πρὸς τὸν πατέρα· οὗ τὸν βίον λιπόντος, ὁ παῖς ἐκδέχεται τὴν βασιλείαν. Ταύτης δὲ ἐπιβὰς, Κελτοὺς καὶ Γερμανοὺς, ἔθνη πρόσοικα καὶ βάρβαρα, κατεστρέψατο. Ἀσελγῶς δὲ καὶ βαρέως τῶν ὑπηκόων ἄρχειν Μαζέντιον μαθὼν (οὗτος δ' ἄρ' ἦν μετὰ Μαξιμιῖνον τῶν ἐν Ῥώμῃ καταστάς κύριος), ἐστρά-

τευσεν ἐπ' αὐτὸν, δίκας τῆς εἰς τοὺς ἀρχομένους παρανομίας πραττόμενος. Καὶ μάχῃ νικήσας ἐς φυγὴν ἔτρεψε. Φευγὼν δὲ, ἦν τοῖς πολεμίοις αὐτὸς ἐδολορράξει μηχανὴν, ταύτην εὗρατο τοῦ βίου καταστροφὴν, τῇ παρ' αὐτοῦ κατασκευασθείσῃ διώρυγι περιπεσών. Τὴν μέντοι τούτου κεφαλὴν τινες τῶν Ῥωμαίων ἀποτεμόντες καὶ ξύλῳ ἀρτήσαντες τὴν πόλιν περιέπο-
 λευον. Κωνσταντῖνῳ δὲ καὶ ᾗδε ἡ βασιλεία προθύμως καὶ χαίρουσα προσεχώρησεν. Ἐπεὶ δὲ καὶ Λικίνιον ὁμῶς καὶ ἀπανθρώπως τοῖς ὑπηκόοις ἀποκεχρημένον ἐπυνθάνετο (οὗτος δὲ τῆς μοίρας ἐκείνης ἐβασίλευσεν, ἥς Μαξιμιῖνος ὁ τὴν ἐπιβουλὴν Κωνσταντῖνῳ διὰ τοῦ λέοντος προσενεγκὼν ἐπεισάτει, αὐτοῦ τὸν βίον λιπόντος), οὐκ ἐνεγκῶν δημοφύλων ὕβριν ἀφόρητον, ἐστράτευεν ἐπ' αὐτὸν, τῆς τυραννίδος αὐτὸν εἰς τὸ βασιλικῶς ἄρχειν μεταστησόμενος. Λικίνιος δὲ τὴν τοῦ βασιλέως ἐπιστρατείαν ἀκούσας καὶ δέσας, ἐκρυπτε τὴν ὠμότητα φιλανθρωπίας προσχήματι, καὶ δροκοὺς ὑπέτεινεν, ἀγαθὸν τε ἑαυτὸν τοῖς ὑπὸ χεῖρα παρασχέσθαι, καὶ ἄς ἔθετο σπονδὰς συντηρεῖν ἀπαραβάτους. Διὸ τότε μὲν ὁ βασιλεὺς ἀπέστη τοῦ πολεμῆν· ὕστερον δὲ, ἐπεὶ κακία ἤρμεῖν οὐχ οἷα τέ ἐστι, καὶ τῶν δροκῶν ἡρεῖονχότα καὶ ἐς πᾶν κακότητος ἐληλακότα καταπολεμήσας μάχαις κρατεραῖς, καὶ ἐν τῇ Νικομηδείᾳ συγκλείσας ἐπολιόρκει. Κάκειθεν ἐν ἱκέτου πρὸς βασιλεῖα καταφυγόντα σχήματι κατέλιπεν ἡ βασιλεία. Καὶ συνέβη τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, τῆς μεγάλης ἀρχῆς τὸν ἄξιον ἐπικητούσης, εἰς ἑαυτὸν τῶν

Lecti sunt Praxagoræ Atheniensis *De gestis Constantini Magni historiarum libri duo*: quibus narrat Constantini patrem Britanniae imperasse, Maximum (*M. Aurelium Valerium Maximianum Herculum*) Romæ et ceteræ Italiae atque Siciliae regnum tenuisse; alterum vero Maximum (*C. Galerium Valer. Maximianum*) Græciam, minoremque Asiam ac Thraciam occupasse; Diocletianum autem, qui ceteros ætate anteibat, Bithyniam tenuisse; Arabiam item et Africam atque Aegypti omnem oram, quam Nilus alluit (*an.* 292). Igitur Constantinum pater ad Diocletianum Nicomediam erudiendum misit. Aderat tum forte Maximinus ille (*C. Galerius Valerius Maximianus*), qui inferiori Asiæ imperitabat. Is insidias adolescenti tendere animum inducens, ad pugnam cum fero leone ineundam eum composuit (*Idem narrat Zonaras II, p. 623 Bonn.*). Ille vero feram superans occidit, deprehensisque insidiis, ad patrem confugit; quo vita defuncto (*306 Juli. 25*), regnum filius excepit. Eo potitus Gallos et Germanos, gentes finitimas ac barbaras, in potestatem redegit. Cognito deinde impotenter ac tyrannice subditis imperare Maxentium (hic post Maximum Romæ imperio potitus erat), expeditionem adversus eum suscepit, penas tyrannidis quam in subditos exercebat, exacturus. Nox prælio superior in fugam tyrannum convertit.

Ille vero fugiens, quem hostibus per dolum interitum machinatus est, ipse reperit, in foveam, quam aliis paraverat, delatus (*312 Oct. V. Zos. II, 16*). Huius caput Romani a corpore resectum hastaque impositum per urbem gestarunt, et victori Constantino libentes se ac volentes etiam huius regni incolæ tradiderunt. Audito rursum Licinium quoque crudeliter et inhumane suis abuti (cui pars illa imperii obvenerat, quam Maximinus ille, qui Constantino per leonem insidias struxerat, usque ad mortem tenuerat), non ferens intolerandam civibus vim atque injuriam inferri, copias item contra hunc eduxit, quo tyrannidem legitimo commutaret imperio. Licinius vero intellecta in se expeditione, metu percussus immanitatem texit, humanitatisque speciem præferens iurejurando etiam se obstrinxit clementem deinceps subditis futurum, quæque fœdere icto promississet, integre servaturo. Quamobrem bello tunc imperator abstinuit. Postea tamen (ut conquescescere improbitas nequit) violati iurisjurandi reum atque in omne flagitiorum genus delapsus, magnis præliis victum in Nicomedia urbe inclusum obsedit. Hinc supplicis habitu ad Constantium fugienti ademptum imperium est, et Constantino Magno traditum. Sic, magno imperio dignum desiderante imperatorem, Constantinus tandem quæ diximus regna sibi vindicavit. Patrium enim regnum jure hereditatis adiit, Ro-

ειρημένως βασιλείας ἐπισπάσασθαι. Τῆς τε γὰρ πατρῴας κληρονόμος ἐγένετο καὶ τῆς Ῥωμαίων, καταλύσας Μαξιμίνον (1. Μαξέντιον), Ἑλλάδος τε καὶ Μακεδονίας καὶ τῆς κατὰ Ἀσίας, παραλύσας τῆς ἀρχῆς τὸν ῥηθέντα Λικίνιον· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης μοίρας, ἥς ἔρχετο Διοκλητιανὸς, αὐτὸς ἀνεδέσαστο τὸ κράτος. Ὁ γὰρ Λικίνιος καὶ ταύτην εἶχεν ὑφ' ἑαυτὸν, Μαξιμίνου πολέμου νόμῳ ἀφελὼν, ὃς Διοκλητιανοῦ διάδοχος ἐγεγόνη. Κρατυνόμενος οὖν καὶ μίαν δεῖξας τὴν σύμπεσσαν βασιλείαν, κτίζει τὸ Βυζάντιον ἐπώνυμον ἑαυτοῦ. Φησὶν οὖν ὁ Πραξαγόρας, καίτοι τὴν θρησκείαν Ἑλλήνων ὦν, οἱ πάσῃ ἀρετῇ καὶ καλοκἀγαθίᾳ καὶ παντὶ εὐτυχίᾳ πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ βεβασιλευκότας ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀπεκρύψατο. Ἐν οἷς αὐτοῦ καὶ οἱ δύο συμπερινοῦνται λόγοι.

Ἔτος δὲ τῆς ἡλικίας ἦγε δεῦτερον καὶ εἰκοστὸν Πραξαγόρας, ὡς αὐτὸς φησιν, ὅτε ταῦτα συνέγραφε. Συνέγραψατο δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ἕτερα βιβλία δύο Περὶ τῶν Ἀθήνησι βασιλευσάντων, ἔτος ἀνῶν ἐννεακαίδέκατον. Συνέταξε δὲ καὶ ἕτερα βιβλία ἐξ Εἰς τὸν τῶν Μακεδόνων βασιλεῶν Ἀλέξανδρον, τριακοστὸν πῶτον ἐλαύνων ἑνι αὐτόν. Ἔστι δὲ τὴν φράσιν σαφῆς καὶ ἡδύς, ὀλίγον δὲ τοῦ δέοντος ἀτονώτερος. Κέχρηται δὲ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ.

BEMARCHIUS CÆSARIENSIS.

Suidas : Βημάρχιος, Καίσαρεὺς ἐκ Καππαδοκίας. Οὗτος ἔγραψε τὰς Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως πράξεις ἐν βιβλίοις δέκα, Μελέτας τε καὶ λόγους διαφόρους. Eadem Zonaras p. 386. Ex opere historico nihil servatum. Scripserit sub Constantio, cuius laudes (orationibus) celebrasse dicitur a Libanio De vita sua, tom I, p. 24 et 30 sqq. ed. R.

Subjicere liceat mentionem PALLADII METHONII, qui iisdem fere temporibus florens, librum *De festis Romanorum* scripsisse perhibetur. Sui-

manum everso Maximino (Maxentio), Græciæ denique et Macedoniae Asiæque minoris exuto, ut diximus, regno Licinio; verum etiam ejus partis, cui Diocletianus præfuerat, imperium sibi adjunxit. Nam hanc quoque belli jure Maximino ademptam, qui Diocletianum successerat, tenebat Licinius. Victor itaque, et unum ex omnibus imperium confians, mox Byzantium cognominem sibi civitatem fecit. Refert autem Praxagoras, quamquam gentilis homo est, omni virtutum atque honestatis genere omniique felicitate cunctos qui antecesserint imperatores obscurasse Constantinum. In his duo ipsius Historiarum libri terminantur.

Ceterum annos natus erat duos et viginti Praxagoras, ut de se ipse testatur, quum hæc commentatus est. Scripsit etiam *De regibus Athenarum* libros duos, annum æges undevicesimum. Porro libros sex *De rebus gestis*

das : Παλλάδιος, Μεθωναῖος, σοφιστής. Γέγονε δὲ ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως. Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις ἱερῶν. Διαλέξεις. Λόγους διαφόρους, Ὀλυμπιακόν, Πανηγυρικόν, Δικανικόν. Cf. Eudocia p. 352. Ad hunc, ut videtur, Palladium Libanius scripsit Ep. 573 etc. Adde Phot. cod. 132 : Ἀνεγνώσθησαν Παλλαδίου σοφιστοῦ μελέται διάφοροι, καὶ Ἀφρονίου καὶ Εὐσεβίου σοφιστοῦ καὶ Μαξίμου σοφιστοῦ Ἀλεξανδρέως. Ἀλλὰ τῶν ἄλλων ὁ Παλλάδιος κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν τὴν ἐν λόγοις ἐπὶ πλείστον διενήνοχεν. Cf. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* 93, 14.

EUSTOCHIUS CAPPADOX.

Suidas : Εὐστόχιος, Καππαδόκης, σοφιστής. Ἐγραψε τὰ κατὰ Κωνσταντα τὸν βασιλέα, καὶ Ἀρχαιολογίαν Καππαδοκίας καὶ λοιπῶν (num ἄλλων?) ἐθνῶν.

Archæologiam hujus scriptoris ante oculos habuit Stephanus Byz. : Παντικάπαιον, πόλις μεγίστη, τῶν κατὰ Βόσπορον μητρόπολις. ᾤκισθη δὲ παρὰ Αἰήτου παιδὸς, λαβόντος τὸν τόπον παρὰ Ἀγαθίου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, καὶ καλέσαντος τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Παντικαποῦ (Παντικαπᾶ cod. Palat.). Ὁ πολίτης Παντικαπαεὺς. Λέγεται καὶ Παντικαπαίτης. Ἔστι δὲ Παντικαπαεὺς ὡς ἀπὸ τοῦ Παντικαπῆ, ὡς τοῦ Σινώπῃ τὸ Σινωπεύς. Τὸ δὲ Παντικαπαίτης (Παντικαπῆ codd. Rhedig. et Salmas.) κεῖται παρὰ Εὐστοχίῳ.

Alius Eustochius est medicus et Plotini discipulus, qui scripta magistri ordinavit, de quo v. Porphy. in Vit. Plotini c. 7. Eustochium Syrum e Palæstina rhetorem habes ap. Libanium Ep. 699 : Εὐστόχιον οἶσθ' αὖ ποῦ τὸν ἐκ Παλαιστίνης τὸν νόμων τε πλήρη καὶ τῇ τῶν λόγων ῥώμῃ βοηθοῦντα τοῖς νόμοις.

Alexandri Magni Macedonum regis composuit, ætatis anno primo et tricesimo. Stylus illi apertus est et jucundus, nonnihil tamen æquo languidior. Dialecto denique usus est Ionica.

Panticapæum, urbs maxima, earumque quæ in Bosporo sunt metropolis, condita est ab Æetæ filio, qui locum illum ab Agaete Scytharum rege acceperat, nomenque urbi indidit a Panticape fluvio præterfluente (cf. Herodot. 4, 18; Dion. 314; Mela, 2, 1, 5). Civis Panticapæensis (cf. Strabo 2, p. 74; 11, p. 494). Dicitur etiam Panticapæates. Formatur vero Panticapæensis, quasi ab urbis nomine Panticape; quemadmodum a Sinope fit Sinopensis. Forma Panticapæates vero reperitur apud Eustochium.

MAGNUS CARRHENUS.

EUTYCHIANUS CAPPADOX.

Magnus, ex Carrhis Mesopotamiæ urbe oriundus, et Eutychianus Cappadox Juliani imperatoris expeditionem Persicam, cui uterque interfuerat, literis tradiderunt. Et Eutychianus quidem in bello isto dux Armeniorum fuit, testante Joanne Malala. Magnus autem, ni fallor, idem est cum Magno tribuno, cujus Zosimus (III, 22, 8) et Ammianus Marcellinus (XXIV, 4, 24) de Ctesiphontis urbis oppugnatione agentes mentionem faciunt. De alio quodam Magno, Nisibeno ex Mesopotamia, iatrosophista, qui historici nostri fere æqualis fuit, vide Eunapium in Vit. Sophist. p. 103 ed. Boisson. et Theophilum De urin. procæm. Eutychianus, nescio num idem cum nostro an diversus ab eo, laudatur apud Codinum De orig. Constantinop. p. 18 ed. Bonn., ubi quæ de Byzantii muris Constantinianis et de encæniis urbis leguntur, ea ita se narrasse auctor dicit, καθὼς ἰστοροῦσι Εὐτυχιανὸς πρωτοσηκρήτης ὁ γραμματικὸς (*) καὶ Εὐτρόπιος ὁ σοφιστής, ὁ τῷ παραβάτῃ Ἰουλιανῷ συμπαρὼν ἐν Περσίδι, καὶ ἐπιστολογράφος Κωνσταντίνου (sic cod. Vat.; ὁ ἐπ. Κωνσταντίνος vgo) Ἐλεῦσιος τε διάκονος ὁ φιλόσοφος, Τρωίλος ὁ ῥήτωρ, ὁ πολλὰς ἀρχὰς μετὰ δοξῆς ἀνύσας, καὶ Ἡσύχιος ὁ ταχυγράφος. Οὗτοι πάντες αὐτόπται γενόμενοι τῶν τῆνικαῦτα πραγμάτων ἀκριβῶς ταυτὶ συνεγράψαντο. — Qui hoc loco præter Eutychianum et Eutropium citantur Eleusius, Troilus et Hesychius notarius, num historias scripserint, parum liquet. Troilus, quem aliunde novimus, de Constantinopoli urbe a Constantino exornata in *Orationibus* disseruisse videtur. Suidas : Τρωίλος, σοφιστής, παιδεύσας ἐν Κωνσταντίνου πόλει. Λόγους πολιτικούς, Ἐπιστολῶν

(*) Ab hoc Eutychio genus duxerit Εὐτυχιανὸς ὁ νέος, qui Agathiae auctor suasorque fuit scribendæ historiæ, ἀνὴρ τὰ πρῶτα τελῶν ἐν τοῖς τῶν βασιλέων ὑπογραφεύσι, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὸς καὶ ἀγγινοῦστατος, παιδείας τε ἀποχρῶντως ἔχων, καὶ τοῦ τῶν Φλωριδῶν γένους ἄριστον ἐγκαλλώπισμα γεγεννημένος (Agathias proem. p. 7, 18 ed. Bonn.).

Imperator Julianus contra Sabburarsacen (*Saporem Arsacen*), Persarum regem, exercitum ducens, Hierapolim venit, missis in Samosata Euphratis urbem, qui navigia fabricarent, partim lignea partim coriacea, uti tradit sapientissimus Magnus Carrhenus chronographus, qui hoc bello sub Juliano militavit. Hierapoli discedens imperator Carrhas venit; hinc via sese in duas partes findit, quarum

βιβλία ζ'. Troili Prolegomena in Hermogenem edidit Walz. in Rhett. Gr. tom. VI. Ceterum Troilus Sidetes (Socrat. H. Eccl. VII, 27) non Constantini Magni æqualis fuit, uti Georgius Codinus dicit, sed initio sæculi quinti, sub Theodosio II floruit. Nam amicus fuit Anthemii, qui pro Theodosio II puero Orientis regnum administravit (an. 408 sqq. Vide Socrates VII, 1 et 27; Synesius Epist. 73; Tillemont *Hist. des emp.* VI, p. 4. 9). Eandem rhetoris ætatem inde colligis quod Socrates VI, 6 (ex eoque Nicephorus Callist. XIII, 6) Eusebium, quo tempore carmen de rebus Gainæ Gothorum ducis (qui mortuus est post an. 400) scripserit, Troilum sophistam audisse refert. Jam quum de Troili ætate errasse Codinum pateat, fortasse etiam de Hesychio similiter lapsus est. Certe constat pleraque, quæ de Constantinopolitanis originibus Codinus tradit, ex Hesychii Milesii Illustris Chronicorum libro sexto esse descripta, adeo ut proclivis sit conjectura hunc ipsum Hesychium Milesium, qui Anastasii et Justiniani temporibus vixit, a Codino laudari. Ceterum si duos Hesychios, alterum notarium, alterum illustrem, distingui malueris, per me licebit.

(DE JULIANI BELLO PERSICO.)

Malalas Chron. p. 328, 20 ed. Bonn. : Καὶ κατὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουλιανὸς κατὰ Σαββουρarsάκου, βασιλέως Περσῶν, κατέφθασεν ἐν Ἰερσπόλει καὶ πέμψας κατεσκεύασε πλοῖα ἐν Σαμοσάτοις, πόλει τῆς Εὐφρατῆσις, τὰ μὲν διὰ ξύλων, τὰ δὲ διὰ βυσσῶν, ὡς ὁ σοφώτατος Μάγνος ὁ χρονογράφος ὁ Καρρηνὸς, ὁ συνὼν αὐτῷ Ἰουλιανῷ βασιλεῖ, συνεγράψατο. Ἀπὸ δὲ Ἰερσπόλεως ἐξελεύων ἦλθεν ἐν Κάρραις τῇ πόλει κακείθεν εὗρε δύο ὁδοὺς, μίαν ἀπάγουσαν εἰς τὴν Νίσιβιν πόλιν, οὗσαν ποτε Ῥωμαίων, καὶ ἄλλην ἐπὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν κάστρον τὸ λεγόμενον Κιρκήσιον, κείμενον εἰς τὸ μέσον τῶν δύο ποταμῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Ἀβόρρα· ἔπειτα ἐκτίσε Διοκλητιανὸς, βασιλεὺς Ῥω-

una in Nisibin duxit, urbem Romanis olim subjectam; altera in Cirsium tendit, castrum Romanum, quod Euphratem inter et Aborram fluvios medium, a Diocletiano exstructum est. Julianus itaque diviso exercitu, armatorum sedecim millia Nisibin versus expedit, sub Sebastiani et Procopii ductu; ipse autem ad Cirsium castrum ducit iter. Ubi militum stationariorum sex millibus, quos ibi

μαίων. Καὶ μερίσας τὸν στρατὸν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πέμ-
πει ἐπὶ τὴν Νίσιβιν ὀπλίτας ἀνδρας μυρίους ἑξακισχι-
λίους μετὰ δύο ἑξάρχων Σεβαστιανοῦ καὶ Προκοπίου.
Καὶ κατέφθασεν ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς τὸ Κιρκήσιον κά-
στρον· καὶ ἐάσας καὶ ἐν τῷ Κιρκησίῳ κάστρῳ, ὅσους
εὗρεν ἔγκλητους στρατιώτας ἑξακισχιλίους, προσθεὶς
αὐτοῖς καὶ ἄλλους ὀπλίτας τετρακισχιλίους μετὰ
ἑξάρχων δύο Ἀκκαμέου καὶ Μαύρου. Καὶ ἐξῆλθεν ἐκεῖ-
θεν, καὶ παρῆλθε τὸν Ἀβορρὰν ποταμὸν διὰ τῆς γεφύ-
ρας, τῶν πλοίων φασάντων εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμὸν·
ὄντων πλοίων ὑπῆρχεν ὁ ἀριθμὸς διακοσίων πεντή-
κοντα. Καὶ συναθροίσας τὸν ἴδιον αὐτοῦ στρατὸν, ἔχων
μὲν ἑαυτοῦ Ἀνατολίον μάγιστρον καὶ Σαλούστιον ἑπαρ-
χὸν πραιτωρίων καὶ τοὺς στρατηλάτας αὐτοῦ, ἀνελθὼν
ἐν ὑψηλῷ βήματι δι' ἑαυτοῦ προσεφώνησε τῷ στρατῷ,
ἐπαίνων αὐτοὺς καὶ προτρεπόμενος προθύμως καὶ σω-
φρονῶς ἀγωνίσασθαι κατὰ Περσῶν. Καὶ εὐθέως ἐμβαι-
ναι εἰς τὰ πλοῖα ἐπέτρεψεν, εἰσελθὼν καὶ αὐτὸς ὁ βα-
σιλεὺς εἰς τὸ εὐτρεπισθὲν αὐτῷ πλοῖον, καὶ προηγεῖσθαι
αὐτῶν προσκυλακτόρας προσέταξεν ἀνδρας γενναίους
ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λαγκιριῶν καὶ ματτιαρίων χιλιούς
πεντακοσίους, κελεύσας βραστάζεσθαι καὶ τὰ σίγη αὐ-
τοῦ καὶ τὸν κόμητα Λουκιανὸν (sic etiam Zosim. III,
14, 3. Λουκιλλιανὸν sec. Ammian.), ἀνδρα πολεμι-
κωτάτον, εἶναι σὺν αὐτῷ, ὅστις καὶ πολλὰ κάστρα
Περσικὰ παρὰ τὸν Εὐφράτην κείμενα καὶ ἐν μέσῳ τῶν
ὕδατων ἐν νήσοις ὄντα ἐπόρθησε καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὄν-
τας Πέρσας ἀνείλε. Βίκτορα δὲ καὶ Δαγαλαῖρον κατέ-
ταξεν ὀπίσθεν τῶν λοιπῶν πλοίων εἶναι καὶ φυλάττειν
τὰ πλῆθη. Καὶ κατῆλθεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ στρατοῦ
παντὸς διὰ τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς
μισγούσης τῷ Ἰγίρητι ποταμῷ· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν

αὐτὸν Ἰγίρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποτα-
μοὶ καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην. Καὶ παρέβαλεν εἰς
τὰ Περσικὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν λεγόμενων Μαυζωνιτῶν
πλησίον Κτησιφῶντος πόλεως, ἐνθα ὁπῆρχε τὸ Περσι-
κὸν βασιλεῖον· καὶ ἐπικρατὴς γενόμενος Ἰουλιανὸς
ὁ βασιλεὺς ἐσχήνωσεν ἐν τῇ πεδιάδι τῆς αὐτῆς πόλεως
Κτησιφῶντος, βουλόμενος μετὰ τῆς ἰδίας συγκλήτου
καὶ ἑως Βαβυλῶνος εἰσελθεῖν καὶ παραλαβεῖν τὰ ἐκεῖσε.
Ὁ δὲ βασιλεὺς Σαβδουραρσάκιος ὑπονοήσας ὅτι διὰ τῆς
Νισίβεως ἤρχετο ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων Ἰουλιανὸς, ὀρ-
μησε κατ' αὐτοῦ μετὰ τοῦ πλῆθους αὐτοῦ παντός.
Ἀπαγγελλόμενος δὲ αὐτῷ ὅτι ὀπίσθεν αὐτοῦ ἐστὶν ὁ βα-
σιλεὺς Ῥωμαίων Ἰουλιανὸς παραλαβὼν τὰ Περσικὰ
μέρη, καὶ ὅτι ἐμπροσθεν αὐτῷ ἀπαντῶσιν οἱ στρατηγοὶ
τῶν Ῥωμαίων καὶ πλῆθη πολλὰ, καὶ γνοὺς ὅτι ἐμε-
σάσθη, φεύγει εἰς τὴν Περσαρμενίαν, ὁδῶν πέμψας δύο
συγκλητικούς αὐτοῦ καὶ αὐτοὺς κατὰ ἰδίαν βούλησιν
ῥινοτομήσας πρὸς Ἰουλιανὸν τὸν βασιλέα Ῥωμαίων, ἵνα
πλανήσωσιν αὐτὸν, πρὸς τὸ μὴ καταδιωχθέντα αὐτὸν
φρασθῆναι. Οἱ δὲ ῥινοτομηθέντες Πέρσες (sic) ἤλθον
πρὸς τὴν βασιλέα Ῥωμαίων προδοῦναι, φασίν, θέλον-
τες τὸν βασιλέα Περσῶν, ὡς τιμωρησάμενον αὐτούς.
Ἀπατηθεὶς δὲ παρ' αὐτῶν ἐπομνημένῳ ὁ αὐτὸς βασι-
λεὺς Ἰουλιανὸς ἠκολούθησεν αὐτοῖς μετὰ τοῦ ἰδίου στρα-
τεύματος· καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἀνυ-
δρον ἐπὶ μίλια ρν', πλανήσαντες αὐτοὺς, τῇ εἰκάδι
πέμπτη τοῦ Δαισίου τοῦ καὶ Ἰουνίου μηνός. Καὶ εὐρὼν
(εὐρὼν?) ἐκεῖ τεῖχῃ παλαιὰ πεπτωκότε πόλεως λεγο-
μένης Βουθίων, καὶ ἄλλο δὲ χωρίον, ἐστῶτων μὲν τῶν
οἰκημάτων, ἔρημον δὲ ἦν, ὅπερ ἐλέγετο Ἀσία· ἐνθα
ἐλθὼν ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς καὶ ὁ πᾶς στρατὸς τῶν
Ῥωμαίων ἐκεῖ ἐσχήνωσεν. Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς τόποις

invenit, ipse quattuor millia militum alia adjecit, Accameo
(Machamæo sec. Ammian. xxv, 1, 2) et Mauro ducibus
constitutis. Inde autem discedens, Aborræ fluminis ponte
trajecto, classem suam, 1250 naves numero habentem,
per Euphratem adventantem reperit. Tum vero in unum
coactis copiis cum Anatolio magistro et Salustio præfecto
prætorio, consensu alto suggestu, exercitum allocutus est,
et fortia ejus facta deprædicans, uti paratissimo optimoque
animo contra Persas in aciem descenderent hortatus est. Post
hæc statim navigia conscendere jussis omnibus, ipse quoque
in paralam sibi navem ingressus est; præmissis qui explora-
tores essent, quingentis ex numero lanceariorum et mattia-
riorum fortissimis viris; vexilla quoque sua sibi præferri
jussit, et Lucilianum comitem, virum bellicosissimum,
secum habere voluit. Hic plurima Persarum castra Eu-
phrati confinia, et quæ medias inter aquas in insulis sita
erant, vastavit, Persis custodibus eorum trucidatis. Ex-
tremæ vero classis curam Victori et Dagalaiphō demanda-
vit. Et descendit rex cum exercitu universo per magnum
canalem, quo Euphrates Tigridi miscetur, atque in Tigri-
dem, ubi mixti duo illi fluvii ingentem alveum efficiunt.
Et in Persidis regionem perrexit, quæ Mauzanitarum vo-
catur, a Ctesiphonte non procul, ubi reges Persarum sedes
suas habuerunt. Fugebat autem victor imperator Julia-

nus tentoria sua in ipsa Ctesiphontis plasmie, in animo
habens ad Babylonem usque cum primoribus suis pen-
trare eamque subjugare. Persarum vero rex Sabburarsa-
cius existimans imperatorem Romanum per Nisibim iter
instituisse, copiis suis omnibus instructis, adversus eum
proficiscitur. Certior autem factus Julianum sibi a tergo
esse regiones Persicas occupantem, a fronte autem Ro-
manos duces cum exercitu magno se adorturos instare:
mediis se hostibus inclusum sentiens in Persarmeniam fi-
git, cavensque sibi ne ab hostibus prehenderetur, ex primo-
ribus suos duos, naribus proprio illorum ex consensu abs-
cissis, dolose mittit, qui Julianum in avia abducerent.
Duo itaque hi imperatorem Romanorum adeuntes, Persa-
rum ei regem, ob illatas sibi iniurias, se prodituros esse
dicebant. Quumque juramento sese in hoc obstrinxissent,
imperator dolis eorum delusus, ipse cum exercitu hos iti-
neris duces secutus est. Et per errores duxerunt eum in
deserta et aquæ carentia ad millia centum quinquag-
inta, die vicesima quinta Dasii sive Junii mensis. In-
venerunt ibi moenia quædam antiqua et collapsa urbis,
quæ Bubia olim vocabatur, et aliud quoddam castellum,
Asiam nomine, quod domicilia quædam adhuc stantia
habebat, sed desertum erat. Ibi imperator cum exercitu
considens, castra posuit, sed nec nulli cibum, nec ju-

MAGNUS CARRHENUS. EUTYCHIANUS CAPPADOX.

Magnus, ex Carrhis Mesopotamiæ urbe oriundus, et Eutychianus Cappadox Juliani imperatoris expeditionem Persicam, cui uterque interfuerat, literis tradiderunt. Et Eutychianus quidem in bello isto dux Armeniorum fuit, testante Joanne Malala. Magnus autem, ni fallor, idem est cum Magno tribuno, cujus Zosimus (III, 22, 8) et Ammianus Marcellinus (XXIV, 4, 24) de Ctesiphontis urbis oppugnatione agentes mentionem faciunt. De alio quodam Magno, Nisibeno ex Mesopotamia, iatrosophista, qui historici nostri fere æqualis fuit, vide Eunapium in Vit. Sophist. p. 103 ed. Boisson. et Theophilum De urin. præem. Eutychianus, nescio num idem cum nostro an diversus ab eo, laudatur apud Codinum De orig. Constantinop. p. 18 ed. Bonn., ubi quæ de Byzantii muris Constantinianis et de encæniis urbis leguntur, ea ita se narrasse auctor dicit, καθὼς ἱστοροῦσι Εὐτυχιανὸς πρωτοσηκρήτης ὁ γραμματικὸς (*) καὶ Εὐτρόπιος ὁ σοφιστής, ὁ τῷ παραδότη Ἰουλιανῷ συμπαρὼν ἐν Περσίῃ, καὶ ἐπιστολογράφος Κωνσταντίνου (sic cœd. Vat.; δ ἐπ. Κωνσταντίνος vgo) Ἐλεῦσιός τε διάκονος ὁ φιλόσοφος, Τρωίλος ὁ ῥήτωρ, ὁ πολλὰς ἀρχὰς μετὰ δοξῆς ἀνύσας, καὶ Ἡσύχιος ὁ ταχυγράφος. Οὗτοι πάντες αὐτόπται γεγόμενοι τῶν τῆς νικαῦτα πραγμάτων ἀκριβῶς ταυτὶ συνεγράψαντο. — Qui hoc loco præter Eutychianum et Eutropium citantur Eleusius, Troilus et Hesychius notarius, num historias scripserint, parum liquet. Troilus, quem aliunde novimus, de Constantinopoli urbe a Constantino exornata in *Orationibus* disseruisse videtur. Suidas : Τρωίλος, σοφιστής, παιδεύσας ἐν Κωνσταντίνου πόλει. Λόγους πολιτικούς, Ἐπιστολῶν

(*) Ab hoc Eutychio genus duxerit Εὐτυχιανὸς ὁ νέος, qui Agathias auctor suasorque fuit scribendæ historiæ, ἀνὴρ τὰ πρῶτα τελὼν ἐν τοῖς τῶν βασιλέων ὑπογραφεῦσι, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὸς καὶ ἀγχινοῦστος, παιδεῖας τε ἀποκρώντως ἔχων, καὶ τοῦ τῶν Φλωριδῶν γένους ἄριστον ἐγκαλλώπισμα γεγενῆμενος (Agathias præem. p. 7, 18 ed. Bonn.).

Imperator Julianus contra Sabburarsacen (*Saporem Arsacen*), Persarum regem, exercitum ducens, Hierapolim venit, missis in Samosata Euphratesiæ urbem, qui navigia fabricarent, partim lignea partim coriacea, uti tradit sapientissimus Magnus Carrhenus chronographus, qui hoc bello sub Juliano militavit. Hierapoli discedens imperator Carrhas venit; hinc via sese in duas partes findit, quarum

βιβλία ζ'. Troili Prolegomena in Hermogenem edit Walz. in Rhett. Gr. tom. VI. Ceterum Troilus Sidetes (Socrat. H. Eccl. VII, 27) non Constantini Magni æqualis fuit, uti Georgius Codinus dicit, sed initio sæculi quinti, sub Theodosio II floruit. Nam amicus fuit Anthemii, qui pro Theodosio II puero Orientis regnum administravit (an. 408 sqq. Vide Socrates VII, 1 et 27; Synesius Epist. 73; Tillemont *Hist. des emp.* VI, p. 4. 9). Eandem rhetoris ætatem inde colligis quod Socrates VI, 6 (ex eoque Nicephorus Callist. XIII, 6) Eusebium, quo tempore carmen de rebus Gainæ Gothorum ducis (qui mortuus est post an. 400) scripserit, Troilum sophistam audiisse refert. Jam quum de Troili ætate errasse Codinum pateat, fortasse etiam de Hesychio similiter lapsus est. Certe constat pleraque, quæ de Constantinopolitanis originibus Codinus tradit, ex Hesychii Milesii Illustris Chronicorum libro sexto esse descripta, adeo ut proclivis sit conjectura hunc ipsum Hesychium Milesium, qui Anastasii et Justiniani temporibus vixit, a Codino laudari. Ceterum si duos Hesychios, alterum notarium, alterum illustrem, distingui malueris, per me licebit.

(DE JULIANI BELLO PERSICO.)

Malalas Chron. p. 328, 20 ed. Bonn. : Καὶ κατ'ὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουλιανὸς κατὰ Σαββουρarsάκου, βασιλέως Περσῶν, κατέφθασεν ἐν Ἱερὰπολει καὶ πέμψας κατεσκεύασε πλοῖα ἐν Σαμοσάτοις, πόλει τῆς Εὐφρατησίης, τὰ μὲν διὰ ξύλων, τὰ δὲ διὰ βυσσῶν, ὡς ὁ σοφώτατος Μάγνος ὁ χρονογράφος ὁ Καρρηνὸς, ὁ συνὼν αὐτῷ Ἰουλιανῷ βασιλεῖ, συνεγράψατο. Ἀπὸ δὲ Ἱερὰπολεως ἐξελεύων ἦλθεν ἐν Κάρραις τῇ πόλει· καχεῖθεν εὔρε δύο δόδους, μίαν ἀπάγουσαν εἰς τὴν Νίστιν πόλιν, οὗσαν ποτε Ῥωμαίων, καὶ ἄλλην ἐπὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν κάστρον τὸ λεγόμενον Κιρκήσιον, κείμενον εἰς τὸ μέσον τῶν δύο ποταμῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Ἀβορῶ· ὧπερ ἔκτισε Διοκλητιανὸς, βασιλεὺς Ῥω-

una in Nisibin duxit, urbem Romanis olim subjectam; altera in Circesium tendit, castrum Romanum, quod Euphratem inter et Aborram fluvios medium, a Diocletiano exstructum est. Julianus itaque diviso exercitu, armatorum sedecim millia Nisibin versus expedit, sub Sebastiani et Procopii ductu; ipse autem ad Circesium castrum ducit iter. Ubi militum stationariorum sex millibus, quos ibi

μαίων. Καὶ μερίσας τὸν στρατὸν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πέμ-
πει ἐπὶ τὴν Νίσιβιν ὀπλίτας ἄνδρας μυρίους ἐξακισχι-
λίους μετὰ δύο ἐξάρχων Σεβαστιανοῦ καὶ Προκοπίου.
Καὶ κατέφθασεν ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς τὸ Κιρκήσιον κά-
στρον· καὶ ἐάσας καὶ ἐν τῷ Κιρκησίῳ κάστρῳ, ὅσους
εὗρεν ἐγκαθέτους στρατιώτας ἐξακισχιλίους, προσθεὶς
αὐτοῖς καὶ ἄλλους ὀπλίτας τετρακισχιλίους μετὰ
ἐξάρχων δύο Ἀκχαμέου καὶ Μαύρου. Καὶ ἐξῆλθεν ἐκεῖ-
θεν, καὶ παρῆλθε τὸν Ἀβορρὰν ποταμὸν διὰ τῆς γεφύ-
ρας, τῶν πλοίων φθασάντων εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμὸν·
ὧν τινων πλοίων ὑπῆρχεν ὁ ἀριθμὸς διακοσίων πεντή-
κοντα. Καὶ συναθροίσας τὸν ἴδιον αὐτοῦ στρατὸν, ἔχων
μετ' ἑαυτοῦ Ἀνατολίον μαγίστρον καὶ Σαλούστιον ἑπαρ-
χον πραιτωρίων καὶ τοὺς στρατηλάτας αὐτοῦ, ἀνελθὼν
ἐν ὑψηλῇ βῆματι δι' ἑαυτοῦ προσεφώνησε τῷ στρατῷ,
ἐπικίων αὐτοὺς καὶ προτρεπόμενος προθύμως καὶ σω-
φρονῶς ἀγωνίσασθαι κατὰ Περσῶν. Καὶ εὐθέως ἐμβαί-
νειν εἰς τὰ πλοῖα ἐπέτρεψεν, εἰσελθὼν καὶ αὐτὸς ὁ βα-
σιλεὺς εἰς τὸ εὐτρεπισθὲν αὐτῷ πλοῖον, καὶ προηγεῖσθαι
αὐτῶν προσκυλλάτορας προσέταξεν ἄνδρας γενναίους
ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λαγκιαρίων καὶ ματτιαρίων χιλίους
πεντακοσίους, κελεύσας ξαταῖζεσθαι καὶ τὰ σίγνα αὐ-
τοῦ καὶ τὸν κόμητα Λουκιανὸν (sic etiam Zosim. III,
14, 3. Λουκιλλιανὸν sec. Ammian.), ἄνδρα πολεμι-
κωτάτον, εἶναι σὺν αὐτῷ, ὅστις καὶ πολλὰ κάστρα
Περσικὰ παρὰ τὸν Εὐφράτην κείμενα καὶ ἐν μέσῳ τῶν
ὕδατων ἐν νήσοις ὄντα ἐπόρθησε καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὄν-
τας Πέρσας ἀνείλε. Βίκτορα δὲ καὶ Δαγαλαῖτρον κατέ-
ταξεν ὀπίσθεν τῶν λοιπῶν πλοίων εἶναι καὶ φυλάττειν
τὰ πλῆθη. Καὶ κατῆλθεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ στρατοῦ
παντὸς διὰ τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς
μισγώσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν

αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποτα-
μοὶ καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην. Καὶ παρέβαλεν εἰς
τὰ Περσικὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν λεγομένων Μαυζανιτῶν
πλησίον Κτησιφῶντος πόλεως, ἐνθα ὑπῆρχε τὸ Περσι-
κὸν βασιλεῖον· καὶ ἐπικρατὴς γενόμενος Ἰουλιανὸς
ὁ βασιλεὺς ἐσχένωσεν ἐν τῇ πεδιάδι τῆς αὐτῆς πόλεως
Κτησιφῶντος, βουλούμενος μετὰ τῆς ἰδίας συγκλήτου
καὶ ἑως Βαβυλῶνος εἰσελθεῖν καὶ παραλαβεῖν τὰ ἐκεῖσε.
Ὁ δὲ βασιλεὺς Σαβδουραρσάκιος ὑπονόησας ὅτι διὰ τῆς
Νισίβεως ἤρχετο ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων Ἰουλιανὸς, ὥρ-
μησε κατ' αὐτοῦ μετὰ τοῦ πλῆθους αὐτοῦ παντός.
Ἀπαγγελομένου δὲ αὐτῷ ὅτι ὀπίσθεν αὐτοῦ ἐστὶν ὁ βα-
σιλεὺς Ῥωμαίων Ἰουλιανὸς παραλαβὼν τὰ Περσικὰ
μέρη, καὶ ὅτι ἐμπροσθεν αὐτῷ ἀπαντῶσιν οἱ στρατηγοὶ
τῶν Ῥωμαίων καὶ πλῆθη πολλὰ, καὶ γνοὺς ὅτι ἐμε-
σάσθη, φεύγει εἰς τὴν Περσαρμενίαν, ὁδῷ πέμψας δύο
συγκλητικούς αὐτοῦ καὶ αὐτοὺς κατὰ ἰδίαν βούλησιν
ῥινοτομήσας πρὸς Ἰουλιανὸν τὸν βασιλέα Ῥωμαίων, ἵνα
πλανήσωσιν αὐτὸν, πρὸς τὸ μὴ καταδιωχθέντα αὐτὸν
φθασθῆναι. Οἱ δὲ ῥινοτομηθέντες Πέρσες (sic) ᾗλλον
πρὸς τὴν βασιλέα Ῥωμαίων προδοῦναι, ψασίν, θέλον-
τες τὸν βασιλέα Περσῶν, ὡς τιμωρησάμενον αὐτούς.
Ἀπατηθεὶς δὲ παρ' αὐτῶν ἐπομνημένῳ ὁ αὐτὸς βασι-
λεὺς Ἰουλιανὸς ἠκολούθησεν αὐτοῖς μετὰ τοῦ ἰδίου στρα-
τεύματος· καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὴν ἐρῆμον καὶ ἀνυ-
δρον ἐπὶ μίλια ρν', πλανήσαντες αὐτούς, τῇ εἰκάδι
πέμπτη τοῦ Δαισίου τοῦ καὶ Ἰουνίου μηνός. Καὶ εὐρὼν
(εὐρὼν?) ἐκεῖ τεῖχῃ παλαιὰ πεπτωκότα πόλεως λεγο-
μένης Βουθῶν, καὶ ἄλλο δὲ χωρίον, ἐστώτων μὲν τῶν
οἰκημάτων, ἐρῆμον δὲ ᾗν, ὅπερ ἐλέγετο Ἀσία· ἐνθα
ἐλθὼν ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς καὶ ὁ πᾶς στρατὸς τῶν
Ῥωμαίων ἐκεῖ ἐσχένωσεν. Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς τόποις

invenit, ipse quattuor millia militum alia adjecit, Accameo
(*Macchabeo* sec. *Ammian.* xxv, 1, 2) et Mauro ducibus
constitutis. Inde autem discedens, Aborræ fluminis ponte
trajecto, classem suam, 1250 naves numero habentem,
per Euphratem adventantem reperit. Tum vero in unum
coactis copiis cum Anatolio magistro et Salustio præfecto
prætorio, consensu alto suggestu, exercitum allocutus est,
et fortia ejus facta deprædicans, uti paratissimo optimoque
animo contra Persas in aciem descenderent hortatus est. Post
hæc statim navigia conscendere jussis omnibus, ipse quoque
in paratam sibi navem ingressus est; præmissis qui explora-
tores essent, quingentis ex numero lanceariorum et mattia-
riorum fortissimis viris; vexilla quoque sua sibi præferri
jussit, et Lucilianum comitem, virum bellicosissimum,
secum habere voluit. Hic plurima Persarum castra Eu-
phrati confinia, et quæ medias inter aquas in insulis sita
erant, vastavit, Persis custodibus eorum trucidatis. Ex-
tremæ vero classis curam Victori et Dagalaiphlo demanda-
vit. Et descendit rex cum exercitu universo per magnum
canalem, quo Euphrates Tigridi miscetur, atque in Tigri-
dem, ubi mixti duo illi fluvii ingentem alveum efficiunt.
Et in Persidis regionem perrexit, quæ Mauzanitarum vo-
catur, a Ctesiphonte non procul, ubi reges Persarum sedes
suas habuerunt. Fugebat autem victor imperator Julia-

nus tentoria sua in ipsa Ctesiphontis planitie, in animo
habens ad Babylonem usque cum primoribus suis pen-
trare eamque subjugare. Persarum vero rex Sabburarsa-
cius existimans imperatorem Romanum per Nisibim iter
instituisse, copiis suis omnibus instructis, adversus eum
proficiscitur. Certior autem factus Julianum sibi a tergo
esse regiones Persicas occupantem, a fronte autem Ro-
manos duces cum exercitu magno se adorturos instare:
mediis se hostibus inclusum sentiens in Persarmeniam fi-
git, cavensque sibi ne ab hostibus prehenderetur, ex primo-
ribus suos duos, naribus proprio illorum ex consensu abs-
cissis, dolose mittit, qui Julianum in avia abducerent.
Duo itaque hi imperatorem Romanorum adeuntes, Persa-
rum ei regem, ob illatas sibi injurias, ex proditoriis esse
dicebant. Quumque juramento sese in hoc obstrinxissent,
imperator doli eorum delusus, ipse cum exercitu hos iti-
neris duces secutus est. Et per errores duxerunt eum in
deserta et aquæ carentia ad millia centum quinquag-
inta, die vicesima quinta Dasi sive Junii mensis. In-
venerunt ibi mœnia quedam antiqua et collapsa urbis,
quæ Bubia olim vocabatur, et aliud quoddam castellum,
Asiam nomine, quod domicilia quedam adhuc stantia
habebat, sed desertum erat. Ibi imperator cum exercitu
considerans, castra posuit, sed nec militi cibum, nec ju-

γενόμενοι ἑλπίοντο τροφῶν, καὶ οὐδὲ τοῖς ἀλόγοις ὑπῆρχε βοτάνη· ἦν γὰρ ἐρημία· καὶ γνοὺς ὁ πᾶς στρατὸς Ῥωμαίων ὅτι ἀπατηθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐπλάνησεν αὐτοὺς καὶ εἰς ἐρήμους ἤγαγε τόπους, εἰς πολλὴν ἀταξίαν ἐτρέπτησαν. Τῇ δὲ ἐξῆς ἡμέρᾳ μηνὶ Ἰουνίου κς', ἀγαγὼν τοὺς πλανήσαντας αὐτὸν Πέρσας ἐξήτασεν αὐτούς· καὶ ὠμολόγησαν λέγοντες ὅτι « ὑπὲρ πατρίδος καὶ τοῦ βασιλέως ἡμῶν, ἵνα σωθῇ, ἐδώκαμεν ἡμᾶς ἑαυτοὺς εἰς θάνατον, καὶ ἐπλανήσαμεν ὑμᾶς· ἰδοὺ οἱ δοῦλοί σου ἀπεθάνομεν. » Καὶ ἀπεδέξατο αὐτοὺς μὴ φονεύσας αὐτοὺς, ἀλλὰ δοὺς λόγον αὐτοῖς, ἵνα ἐκβάλωσι τὸν στρατὸν ἐκ τῆς ἐρήμου χώρας. Καὶ περὶ ὥραν δευτέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς παριὼν τὸ στράτευμα καὶ θυσιάζων αὐτοὺς μὴ ἀτάκτως φέρεσθαι ἐτρώθη ἀδήλως· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν ἴδιον παπυλεῶνα διὰ τῆς νυκτὸς τελευτᾷ, ὡς ὁ προγεγραμμένος Μάγνος ἐξέθετο.

Εὐτυχιανὸς δὲ ὁ χρονογράφος ὁ Καππάδοξ, στρατιώτης ὢν καὶ βικάριος τοῦ ἰδίου ἀριθμοῦ τῶν Πριμοαρμενιακῶν, παρὼν καὶ αὐτὸς ἐν τῷ πολέμῳ, συγγράφατο ὅτι κατελθὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουλιανὸς μονὰς ἐ' ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη διὰ τοῦ Εὐφράτου εἰσῆλθε

καὶ ἐπικρατὴς γενόμενος καὶ νικήσας πάντας παρέλαβεν ἕως πόλεως λεγομένης Κτησιφώντος, ἔνθα ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἐκάθητο, ἐκείνου φυγόντος ἐπὶ τὰ μέρη τῶν Περσαρμενίων, καὶ βουλομένου μετὰ τῆς ἰδίας συγχλήτου καὶ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ ἄχρι τῆς Βαβυλώνης τῇ ἐξῆς ὁρμηῆσαι καὶ ταύτην παραλαβεῖν διὰ τῆς νυκτός. Καὶ ὡς καθεύδει, εἶδεν ἐν ὁράματι τινα τέλειον ἄνδρα ἐνδεδυμένον ζάβαν καὶ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὸν εἰς τὸν παπυλεῶνα αὐτοῦ πλησίον τῆς πόλεως Κτησιφώντος ἐν πόλει λεγομένη Ἀσία, καὶ κρούσαντα αὐτὸν λόγχῃ· καὶ πτοηθεὶς ἐξυπνίσθη κράζας· καὶ ἐξανέστησαν οἱ κουβικουλάριοι εὐνοῦχοι καὶ σπαθάριοι καὶ ὁ στρατὸς ὁ φυλάττων τὸν παπυλεῶνα, καὶ εἰσελθόντες πρὸς αὐτὸν μετὰ λαμπάδων βασιλικῶν· καὶ προσεσχηκῶς Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς ἑαυτὸν σφαγέντα κατὰ τῆς μασχάλης ἐπηρώτησεν αὐτοῦ· « Πῶς λέγεται ἡ κώμη ὅπου ἐστὶν ὁ παπυλεῶν μου; » καὶ εἶπον αὐτῷ ὅτι Ἀσία λέγεται. Καὶ εὐθέως ἔκραξεν· « Ὡ Ἥλιε, ἀπώλεσας Ἰουλιανόν. » Καὶ ἐκχυθεὶς τὸ αἷμα παρέδωκε τὴν ψυχὴν ὥραν νυκτερινὴν πέμπτην (ἐτους κατὰ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην χρηματίζοντος υἱά').

mentis pabulum in tam deserto loco invenire potuit. Exercitus itaque totus quum intelligeret ab imperatore transfugarum dolis deluso se in loca inculta abductum esse, tumultus statim ciebat maximos. Die autem sequente, nempe Junii vicesima sexta, imperator Persas illos, errorum auctores, coram adduci jussit. Interrogati « Nos, aiebant, pro rege ac patria morti nos addicentes fraudem vobis fecimus. Ecce servi tui ad necem parati sumus. » Imperator vero ita eos excepit, ut salvos fore fide data promitteret, modo exercitum suum ex deserto deducerent. Et circa horam secundam ejusdem diei Julianus imperator, dum exercitum lustrans militem ut ordinem servaret hortatur, ab incerta manu vulneratus est. Et in tentorium suum regressus eadem nocte vitam sinivit, uti *Magnus*, quem supra commemoravi, tradidit.

Eutychianus autem chronographus, Cappadox, et ipse expeditionis illius socius et vicarius cohortis suae Primoarmeniorum, scriptum reliquit Julianum imp., emenso quindecim dierum itinere, in regiones Persicas per Euphratem

penetrasse; ubi bello superior factus et ubique victor omnia subegit usque ad Ctesiphontem urbem, regni Persarum sedem regiam, rege ipso in Persarmeniam fuga elapso. Sequente autem die, primoribus et exercitu stipatus, Babylonem usque penetrare destinaverat, urbem cum de nocte aggressurus. Inter dormiendum vero per somnum vidit virum quendam adultum, lorica indutum, qui tentorium regium in Asia, urbe Ctesiphonti vicina, erectum ingressus, hasta eum percussit. Ipse autem horrore expergefactus exclamare: confestim igitur consurgentes cubicularii eunuchi et spatharii quique ad tentorium regis excubias agebant milites, cum lampadibus regis ad eum ingressi sunt. Julianus autem imp., quum animadvertisset se sub axilla letale vulnus accepisse, de vici nomine, ubi positum erat tentorium, sciscitatus est. Asiam vero vocari respondentibus illis, elata statim voce exclamavit: « O Sol, Julianum perdidisti! » Et effuso sanguine animam efflavit, hora noctis quinta anno aëre Antiochenæ 411.

EUNAPIUS SARDIANUS.

Eunapius Sardinus, rhetor et historicus, natus est circa annum 347 p. C. Cognatus fuisse videtur Eunapii ejus, qui ipse quoque haud infimi nominis rhetor, a Lydis missus ad Julianum imperatorem legatione non absque laude perfunctus est (360 p. C.). Vide Eunap. fr. 15 et 45. Nostrum in Asia puerum erudit Chrysanthius, sophista et theologus gentilis, qui Melitam, consobrinam Eunapii, in matrimonium duxerat, quemque Julianus, antequam ad expeditionem Persicam proficisceretur (362), summum Lydiæ pontificem constituit (*). Jam prima hac institutione Eunapio inculcata fuerit superstitiosa ista doctrina, miraculorum consecratrice, quam inter gentiles philosophos tum maxime vigentem, contra Christianos tueri, moderate tamen, Chrysanthius studebat. Ætatis anno decimo sexto (an. 362) ex Lydia juvenis in Græciam iter suscepit (**), ut Athenis se in disciplinam daret Proæresii, qui senex tunc octogenarius inter Athenienses sophistas principem locum obtinebat. In ipsa autem navigatione Eunapius febris correptus vehementi, adeoque vi morbi prostratus est, ut, appulsa nave, manibus popularium suorum, quos itineris socios habuerat, e Piræo in urbem ædesque Proæresii deportatus sit. Ibi morbo ingravescente quum de salute Eunapii

jam desperarent, Æschines Chius medicus os moribundo per vim aperuit eique medicamentum infudit, quo alvus descendit copiosius, levatusque Noster τὸν δέρα εἶδε καὶ ἐπέγνω τοὺς οἰκείους. Sanitati restitutus, balneoque, quo initiari novitii discipuli solebant, a Proæresii alumnis purgatus, collegio scholasticorum adscribitur. Paterno deinceps amore Sardinum juvenem magister amplexus est, meritaque ejus Eunapius grati animi pietate rependit (Vit. Soph. p. 74-76). Quadriennio post, sive ætatis anno vicesimo, arcana doctrinæ theurgicæ, quæ a Iamblichō est profecta, Eunapio reclusa sunt (*). Eodem fere tempore, opinor, mysteriis Eleusiniis initiatus est (**). Deinde, postquam per quinque jam annos Athenis commoratus erat, in Ægyptum (Alexandriam) se conferre statuit, verum a parentibus in Lydiam revocatus est, ubi, hortantibus amicis, rhetoricam profiteri cæpit (**). Magisterio huic horas impendebat matutinas; deinde ad meridiem usque et ultra ex ore pendebat Chrysanthii, qui quem literarum elementis olim imbuerat, nunc in adyta sublimioris philosophiæ suæ docendo introduxit (****). Præterea discendæ arti medicæ Eunapius operam navavit. Nam ægrotanti quondam Chrysanthio seni quum venam incidere medici vellent, obstitisse se, idque salutem Chrysanthio fuisse dicit, addens: Οὐδὲ γὰρ ἄπειρος ἰατρικῆς δὲ ταῦτα γράφων (Vit. Chrys. p. 119). Idem etiam ex Historiis colligas, in qua sæpius metaphoris utitur ab arte medica repetitis. Denique Nostrum

(*) Eunapius Vit. Chrysanth. init. p. 117 ed. Boiss.: Ταύτης τῆς γραφῆς αἰτίας ἐγένετο Χρυσάνθιος, τὸν τε γράφοντα ταῦτα παιδαγωγῶς ἐκ παιδός, καὶ διασεσωκῶς εἰς τέλος, ὥσπερ νόμον τινὰ, τὴν περὶ αὐτὸν εὐνοίαν.

Idem Vit. Maximi p. 56: ... Χρυσανθίῳ γυναῖκα εἶναι... Μελιτὴν ὄνομα ἔχουσαν καὶ ὑπ' αὐτοῦ θαυμαζομένην διαφερόντως, τοῦ δὲ ταῦτα γράφοντος ἀνεψιάν.

Idem ib. p. 57: Ἀρχιερέα δὲ ἀποδείξας (Ἰουλιανός) τὸν τε ἄνδρα (Χρυσάνθιον) καὶ τὴν γυναῖκα τῆς Λυδίας, καὶ ὑπ' ἐκείνου ἐπιτρέψας εἶναι τῶν ἄλλων τὴν αἵρεσιν, αὐτὸς ἐπὶ τὸν Περσικὸν συνήγετο πόλεμον.

Idem Vit. Chrysanth. p. 111: 'Ο δὲ Χρυσάνθιος τὴν ἀρχιερωσύνην τοῦ παντὸς ἔθνους λαβὼν κτλ.

(**) Eunap. Vit. Proæres. p. 74: Διέβαλε μὲν γὰρ ὁ ταῦτα συντιθεὶς ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀθήνας, τελῶν εἰς ἔκτον καὶ δέκατον ἔτος. — Idem ib. p. 92: Ἰουλιανὸς δὲ βασιλεύσας, τόκου τοῦ παιδεύειν ἐξαιρούμενος (Προαιρέσιος, ap. 362) — ἐδόκει γὰρ εἶναι Χριστιανός — σοφίᾳ τινὶ περιήλθε τὴν πρόγνωσιν... 'Ο δὲ συγγραφεὺς κατὰ τούτῳ τὸν χρόνον εἰς ἔκτον πού καὶ δέκατον ἔτος τελῶν παρήλθε τε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τοῖς ὁμιλήταις ἐγκατεμίγη. — Idem Vit. Maximi p. 58: Καὶ ὁ ταῦτα γράφων ἐπαιδεύετο κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους (quibus Julianus expeditionem Persicam suscepit), παῖς ὢν καὶ εἰς ἐπτάβητος ἄρτι τελῶν. — Eunap. Histor. fr. 8: Κομῶδῃ γὰρ ἦν ὁ γράφων τότε παῖς, ἥνικα ἔβασίλευσεν (Ἰουλιανός).

(*) Eunap. Vit. Soph. p. 20: 'Ο γοῦν ταῦτα γράφων, ἐκ παιδός ἀκροατῆς Χρυσανθίου γενόμενος, μολὶς εἰς εἰκοστὸν ἔτος ἤξουτο τῶν ἀλθησετέρων, οὕτω μέγα τι χρῆμα εἰς ἡμᾶς τῆς Ἰαμβλίου φιλοσοφίας διετάρη καὶ συμπαρέτεινε τῷ χρόνῳ.

(**) Idem p. 52: Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον (sc. Juliani temprr.) ὅστις ἦν τούνομα οὐ μοι θέμις λέγειν· ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα.

(***) Idem p. 92: 'Ο δὲ συγγραφεὺς... ἀγαπηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ Προαιρέσιου) καθάπερ παῖς γνήσιος, ἠπειγέτο μὲν μετὰ πέμπτῳ ἔτος εἰς τὴν Αἴγυπτον, οἱ δὲ πατέρες καλοῦντες ἐπὶ Λυδίας ἐξεβίσσαντο· κἀκείνῳ μὲν σοριστικῇ προὔσειτο.

(****) Idem p. 114: Τὸν δὲ ταῦτα γράφοντα ἐκπαιδεύσας νέον ἔτι ὄντα, ἥνικα ἐπανήλθεν Ἀθήνηθεν, οὐκ ἔλαττον ἡγάπα, ἀλλὰ καὶ προσετίθει καὶ ἡμέραν τῷ διαφέροντι τῆς εὐνοίας, ἐς τοῦτο ἐκκινήσας, ὥστε τὰ ἐωθινὰ μὲν ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ ῥητορικοῖς λόγοις ἐτέροις συνῆν, καὶ τοὺς δεομένους ἐπαιδεύεν, μυχρὸν δὲ ὑπὲρ μεσημβρίας ἐπαιδεύετο, παρὰ τὸν ἐξ ἀρχῆς ἰὼν διδάσκαλον, τοὺς θειοτέρους καὶ φιλοσόφους τῶν λόγων· ἥνικα οὔτε ὁ παιδεύων ἔκαμην ἐρώντι συνῶν, τῷ τε ἐκδεχομένῳ τὰ μαθήματα τὸ ἔργον ἦν πανήγυρις.

videbimus familiarem fuisse celeberrimi suæ ætatis medici, Oribasii, qui Chrysanthium morbo postremo laborantem tractavit (Eunap. Soph. p. 120). Nullusque dubito quin Noster sit Eunapius ille, cui τῶν Εὐπορίστων tetrabibulum Oribasius inscripsit. Præter allata de vita Eunapii nihil compertum habemus, nisi quod ad provectam satis ætatem pervenerit. Nam in historiis scribendis occupatum adhuc fuisse post annum 414, senem septuagenarium, ex fragm. 87 consequitur.

Opera Eunapii novimus duo, Βίους φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν et *Romanæ historiæ libros quattuordecim*. In illo sermonem instituit de viginti tribus philosophis et sophistis, quorum major pars vel æquales Eunapii fuerunt, vel proxime ætatem scriptoris attigerunt. De plurimis pauca verba jecisse satis habet; nobiliores prolixiore quidem stylo prosequitur, ita tamen ut βιογράφου munus prorsus eludat. Neque ordinem rerum neque delectum curans, incompositam farragine nebuloſa involvit narratione, quam dicendi genere deturpat scabroso isto et inepte picturato, quod tanquam nervosum simul et elegans ista ætas admirabatur.

Alterum opus, ἡ μετὰ Δέξιππον ἱστορία χρόνικῇ, historiam Romanam continebat inde a Claudii II decessu (270 p. C.), in quem Dexippi Chronica desierant, usque ad Arcadii annum decimum (404 p. C.), quo Arsacius, pulso Johanne Chrysostomo, episcopalem Constantinopoli sedem occupavit, uxorque Arcadii Eudocia ex abortu mortua est (Vid. testim. Photii). Hæc annorum 134 historia per quattuordecim libros ita erat distributa, ut libro primo compendiaria ratione percurreret (διὰ τῶν ἀναγκαίων ἐπιτρέχει, Eunapius ait) res annorum 85, qui a Claudio labuntur ad Julianum Cæsarem (271-355), dehinc ad argumentum, quod primo consilio sibi delegerat, accederet, et diducta narratione per reliquos libros tredecim historiam Juliani, Valentis, Theodosii et Arcadii usque ad annum 404 explicaret. Rursus in his quasi cardo exstitit beatum regnum Juliani. Hic lux est, reliqui umbra; hic candidus Græcorum Apollo; reliqui, τοῦ ἀνεσχολοπισμένου σοφιστοῦ sectatores, atrum et averruncandum vulgus monachorum. Καὶ σχεδόν τι, Photius ait, τὸ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ εἰς τὸ ἐκεῖνον (Ἰουλιανοῦ) ἐγκώμιον συνετέλεσεν ἐξεπληρώθη. Idque ipse etiam Dexippus fatetur (fr. 1) : Καὶ πάντα γε εἰς τὸν Ἰουλιανὸν ἀναφέρειν ἐδόκει, ὃς ἐβασίλευσε μὲν ἐφ' ἡμῶν, τὸ δὲ ἀνθρώπινον αὐτὸν ὥσπερ τινὰ θεὸν προσεκύουν ἅπαντες. Et in proœmio libri secundi (fr. 8) : Φέρεται δὲ ἐντεῦθεν ὁ λόγος ἐφ' ὅνπερ ἐφέρετο ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἀναγκάζει γε ἐν τοῖς ἔργοις ἐνδιατρίβειν ὥσπερ τι πρὸς αὐτὸν ἐρωτικὸν πεπονθότας. Ceterum ad Juliani res posteritati man-

dandas non suo tantum ipsius impetu ferebatur, sed quotquot tunc doctrinæ laude eminebant, omnes absque remissione Eunapium instantèr precabantur, ut hanc provinciam vellet suscipere : præ ceteris autem Oribasius ille Pergamenus medicus, qui Juliani comes perpetuus consiliorumque omnium socius fuerat. Is enim, Eunapius ait, ἀσεβεῖν ἐβόα περιφανῶς, εἰ μὴ συγγράφοιμι· καὶ τῶν γε πράξεων (πάσας γὰρ ἡπίστατο παρὼν ἀπάσαις) μάλα ἀκριβῶς ὑπόμνημα συνετέλει πρὸς τὴν γραφήν (fr. 8).

Desinit opus in annum 404, uti monui. Quem quidem terminum operi non auctoris consilium sed fati necessitas posuisse videtur. Certe non percipio ego cur Eunapius, quem post annum 414 in scribendo adhuc versatum esse scimus (fr. 47), in anno 404 subsistere, quam ad mortem usque Arcadii (408) narrationem, si licuisset, deducere maluerit. — Porro libros operis quattuordecim non uno tenore Eunapius perscripsit, neque simul in publicum edidit. Etenim quum Eunapius in Vitis sophistarum Historias suas de rebus quæ ad Juliani, Valentis et Theodosii tempora pertinent, ita laudet ut eas tunc jam editas esse appareat (v. fr. 14. 19. 22. 25. 45. 55) : in Vita Prisci (fr. 65), ubi de Hilario loquitur, qui a Gothis sub Alaricho Græciam vastantibus (an. 396 p. C. Arcadii anno 1) occisus sit, ita habet : Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς διεξοδικοῖς, ἐὰν τῷ δαίμονι δοῖται, γραφήσεται. Igitur primum composuit Historias usque ad mortem Theodosii (270-395), ut videtur; deinde scripsit Vitas sophistarum (circa ann. 405); denique post annum 414 Historias suas continuavit, Arcadiique regnum additurus erat; quod consilium quominus ad exitum perduceret morte prohibitus esse videtur. — Quæ quum ita sint, putari possit τὴν νέαν Ἱστορίαν ἐκδοσιν, cujus tituli Except. De sentent. atque Photius mentionem faciunt, de opere ab ipso Eunapio retractato continuatoque debere intelligi. At quæ Photius refert in eam potius ducunt sententiam, ut nova ista recensio a Christiano aliquo bibliopola profecta sit, qui resectis convitiis, quibus religioni nostræ Eunapius insultaverat, emendatum sic et castigatum opus iterum ediderit. Est hæc Niebuhrii sententia probabilissima. Ita habet vir clarissimus (Script. hist. Byz. tom. I, p. xix) : « Quum duplicem editionem Historiæ Photius vidisset, Constantinianæ eclogæ, ut inscriptio docet, e secunda sumptæ sunt, ubi loci plurimi, in quibus scriptor rabido adversus Christianos odio effrenate indulserat, ita recisi essent, ut, Photio iudice, liantes lacunæ apparerent, et sequentia plurima laborarent obscuritate. Cujus vitii culpam Photius in Eunapium ipsum confert : con-

jecturane ductus an testimonio, non constat. Scriptorem mutilatum opus ita reliquisse, ut in his quæ manebant sensus laboraret, sane non probabile est. Ac fieri certe potest ut non ipse scriptor, sed bibliopola, indocti amanuensis opera, libros ab iis locis qui vendentibus periculum crearent liberare animum induxerit: qualia sunt expurgata, quæ vocant, exemplaria, quæ in regionibus ubi decreta concilii Tridentini recepta fuerunt, non raro occurrunt. »

De auctoritate Eunapii non est cur multus sim. Quemadmodum ab usu rerum civilium alienus fuisse videtur, sic in historiam intulit, quæ sedulo arcenda erant, rhetoris professionem atque studia et iram mentis præoccupatæ. Hinc oratio ab limpida historiæ tranquillitate prorsus abhorrens; hinc tractationis genus epidicticum, quo spernitur ἡ ἀκριβὲς historica tanquam humilior quid (*); hinc denique, quod maximum est, judicia de rebus personisque perversa nullaue ad veri justique normam directa et ponderata. Ceterum quodsi Eunapius calamitates, quæ in Romanum imperium irruerunt, omnes ex spretis sacris majorum adscitataque Christianorum religione perperam sane repetendas esse censuit, ideoque Julianum in cælum evehit, Christianos imperatores insanis conviciis oneravit: meminisse juvat quantopere in contrariam partem peccaverint scriptores Ecclesiastici, qui Constantini, Juliani et Theodosii res literis consignarunt. Haud minimum igitur ad singula quæque recte trutinanda momentum afferret opus Eunapium, si integrum ad nos perdurasset. Nunc acquiescendum nobis est in Excerptorum Constantinianorum parte superstite et in Zosimo, quem in rebus ab Eunapio tractatis hunc ipsum sibi ducem selegisse et quodammodo in compendium redegisse tum diserte Photius testatur, tum ex reliquiis Sardiani nostri colligitur.

TESTIMONIA.

Photius Bibl. cod. 77: Ἀνεγνώσθη Εὐναπίου Ἱστορικῆς ἱστορίας τῆς μετὰ Δεξιππον, νέας ἐκδόσεις, ἐν βιβλίῳ τεσσαρεσκαίδεκα. Ἀρχεται μὲν τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς Κλαυδίου βασιλείας, ἐς δὲ Δεξιππῶ ἡ ἱστορία καταλήγει, ἀποτελευτᾷ δὲ εἰς τὴν Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου τῶν Θεοδοσίου παίδων βασιλείαν, ἐκείνων τὸν χρόνον τέλος τῆς ἱστορίας ποιησάμενος, δὲ Ἀρσάκιος μὲν τοῦ χρυσοῦ τῆς ἐκκλησίας στόματος Ἰωάννου ἀπελαθέντος εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον ἀνηγμένος ἱεράτευεν, ἡ δὲ τοῦ βασιλεύοντος Ἀρκαδίου γυνὴ κατὰ γαστρός ἔχουσα καὶ ἀμβλώσασα τὸν βίον ἀπέλιπεν.

(*) Sic chronologiæ contemplorem se fatetur Eunapius (fr. 1)

Οὗτος δ' Εὐνάπιος Σαρδιανὸς μὲν γένος ἐστί (τὰς γὰρ ἐν Λυδία Σάρδεϊς ἔσχε πατρίδα)· δυσσεβὴς δὲ τὴν ὀρχασίαν ὦν (τὰ Ἑλλήνων γὰρ ἔτιμα) τοὺς μὲν εὐσεβεῖα τὴν βασιλείαν κοσμήσαντας παντὶ τρόπῳ καὶ ἀνέδῳ κακίζων διασύρει, καὶ μάλιστα γὰρ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, ἐξαίρει δὲ τοὺς δυσσεβεῖς, καὶ τῶν ἄλλων πλέον Ἰουλιανὸν τὸν παραβάτην, καὶ σφεδὸν τι τὸ τῆς ἱστορίας αὐτῷ εἰς τὸ ἐκείνου ἐγκώμιον συντελὲν ἐξεπονθή. Ἔστι δὲ καλλιπὴς τὴν φράσιν, εἰ περιέλοι τις αὐτῇ τῶν λόγων τὸ ἀλεκτρουνῶδες καὶ ἐλαφιδέστερον, καὶ συωδέστερον, καὶ δὴ καὶ τοὺς ἱερακώδεις, καὶ κορακώδεις, καὶ πιθηκώδεις, καὶ τὸ ποταμῶδες δάκρυον, καὶ τὰ ὅμοια· τούτοις γὰρ καὶ τὴν ἄλλην τῶν ὀνομάτων περιλυμαίνεται καὶ διανοθεύει εὐγένειαν. Καὶ τροπαῖς μὲν κέχρηται παραβόλως, ὅπερ ὁ τῆς ἱστορίας οὐκ ἐθέλει νόμος, ἀφαιρεῖται δὲ τὸ λυποῦν ἢ τῆς λέξεως ἔμφρασις τὰ πολλὰ καὶ ἀστειότης. Τῇ συνθήκῃ δὲ καὶ τῷ σαφεῖ πρὸς ἱστορίαν καὶ ταῖς περιόδοις συμμέτρως καὶ οἰκείως ἔχει· πλὴν ἐνταυρὸς δικανικώτερον μάλλον ἢ ἱστορικώτερον μεστοὶ καὶ περιβάλλει τὸν λόγον. Νεωτερίζει δ' οὐκ ὀλίγα καὶ περὶ τὰς συντάξεις, πλὴν οὐκ εἰς τὸ ἄχαρι, οὐδ' εἰς τὸ ταῖς μεθόδοις λαθεῖν ἐπιδοῦναι.

Δύο δὲ πραγματείας τὴν αὐτὴν περιεχούσας ἱστορίαν συνεγράψατο, πρώτην καὶ δευτέραν. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πολλὴν κατὰ τῆς καθαρχῆς ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν πίστει κατασπείρει βλασφημίαν, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἀποσεμνύνει δεισιδαιμονίαν, πολλὰ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων καθαπτόμενος· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἣν καὶ νέαν ἐχθοσιν ἐπιγράφει, τὴν μὲν πολλὴν ὕβριν καὶ ἀσελγίαν, ἣν κατὰ τῆς εὐσεβείας ἐσκέδαζεν, ὑποτέμνεται, τὸ δὲ λοιπὸν τῆς συγγραφῆς σῶμα συνείρας, νέαν ἐκδοσιν, ὡς ἔφημεν, ἐπιγράφει, ἐτι πολλὰ τῆς ἐκείσε λύσσης ὑποφαίνουσιν. Ἀμφοῖν δὲ ταῖς ἐκδόσεσιν ἐν παλαιαῖς ἐνετύχμεν βιβλίῳ, ἰδίως ἐκατέραν ἐν ἐτέρῳ τεύχει καὶ ἐτέρῳ συντεταγμένῃ· ἐξ ὧν αὐτῶν καὶ τὴν διαφορὰν ἀναλεξάμενοι ἐγνώμεν. Συμβαίνει οὖν ἐν τῇ νέᾳ ἐκδόσει πολλὰ τῶν χωρίων διὰ τὰς γεγεννημένας τῶν ῥητῶν περικοπὰς ἀσφαλῶς ἐκκεῖσθαι, καίτοι φροντιστὴς ἐστί τοῦ σαροῦς· ἀλλ' ὅτι τρόπῳ λέγειν οὐκ ἔχω, μὴ καλῶς κατὰ τὰς περικοπὰς ἀρμόσας τοὺς λόγους ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει τὸν νοῦν λυμαίνεται τῶν ἀναγινωσκομένων. Ἐν οἷς καὶ τὸ τέλος.

Idem cod. 98, de Zosimo: Εἴποι δ' ἂν τις, οὐ γράψαι αὐτὸν ἱστορίαν, ἀλλὰ μεταγράψαι τὴν Εὐναπίου, τῷ συντόμῳ μόνον διαφέρουσιν, καὶ ὅτι οὐχ, ὥσπερ ἐκεῖνος, οὕτω καὶ οὗτος Στελίχωνα διασύρει. Τὰ δ' ἄλλα κατὰ τὴν ἱστορίαν σφεδὸν τι ὁ αὐτὸς καὶ μάλιστα ἐν ταῖς τῶν εὐσεβῶν βασιλέων διαβολαῖς. Δοκεῖ δέ μοι καὶ οὗτος δύο ἐκδόσεις, ὥσπερ καὶ ἐκεῖνος, πεποιημένα· ἀλλὰ τούτου μὲν τὴν προτέραν οὐκ εἶδον· ἦν δὲ ἀνέγνωμεν, ἐπιγράφε νέας ἐκδόσεις, ἐξ ὧν συμβαλεῖν ἦν καὶ ἐτέραν αὐτῷ, ὥσπερ καὶ τῷ Εὐνα-

πίω, ἐκδεδόσθαι. Σαφὴς δὲ μᾶλλον οὗτος καὶ συντομώτερος, ὥσπερ ἔφημεν, Εὐναπίου καὶ τοῖς τρόποις, εἰ μὴ σπάνιον, οὐ κεχρημένον.

ARGUMENTUM.

FR. 1. LIBRI PRIMI, qui usque ad Juliani Cæsaris tempora pertinet, proœmium. — 2. *Aurelianus*. Seleucis avis. — 3. *Probus* (Cremna in Lycia obsessa). — 4. *Carini* indoles. — 5. *Diocletianus* fines imperii R. muris copiisque firmat. — 6. Jovii et Herculii, legionum nomina. — 7. Ablabius, præfectus prætorio, a *Constantio* supplicio afficitur (337). — 8. LIBRI SECUNDI proœmium. — CONSTANTIUS ET JULIANUS CÆSAR : 8 a. Constantius in Galliam ablegans Julianum Cæsarem, legatos rerumque omnium administratores ei addit Marcellum et Salustium (355). — 9. Julianus Germanos ad Argentoratum prælio fundit (357). — 10. Julianus contra Chamavos proficiscens Saliis parcere jubet (358). — 11. Chariettonem, latronem Gallum, socium sibi adjungit contra Quados. — 12. Pacem Chamavis petentibus concedit, obside retento filio regis captivo (358). — 13. Badomarius, Germanorum princeps, captivos Romanos Juliano restituere recusat (359). — 14. Constantii in Julianum invidia et insidiæ. Cyllenius quidam, qui Juliani res contra Alemannos gestas scripserat, ut veritatis parum studiosus ab ipso Cæsare redarguitur. — JULIANUS IMPERATOR : 15. Eunapius rhetor, legatus Lydorum, benigne ab imperatore excipitur (361). — 16. Juliani in judiciis exercendis æquitas. — 17. Salustius aulæ præfectus. Julianus Marcellum in honore habuit, etsi filium ejus conjurationis reum supplicio affecerit (362). — 18. Heraclium cynicum scripta oratione Julianus refutavit. — 19-22. Juliani expeditio Persica. Julianus Scytharum incursiones animo præ sagit. Ctesiphontis obsidio. — 23. Post mortem Juliani super creando principe consultatio. (Subjungitur στυλιτευτικὸς κατὰ Εὐναπίου.) — 24. Loci e laudatione Juliani petiti : Juliani ad Oribasium medicum vox; Solis adoratio. — 25. Libanium in deliciis habebat Julianus; in Proæresium infestior erat. — 26. 27. Oracula Juliano data. — 28. *E novi libri proœmio*. Ad suæ ipsius res ætatis describendas accedens auctor se veritatis studiosissimum fore pollicetur. — JOVIANUS, VALENS ET VALENTINIANUS (363-378) : 29. Valentinianus Nicææ in Bithynia imperator proclamatur (364). — 30. Salustius, præfectus prætorio, homo integerrimus, a numere suo removetur. Valentinianus Rhodanum vel Chrysaphium archieunuchum judicio con-

demnatum cremari jubet. — 31. 32. Procopii rebellio (365). — 33. Arbitrio Valentem Procopii ceptis territum ac fluctuantem erigit ac confirmat (365). — 34. Parum absuit quin prælio ad Thyatira commisso imperatoris copiæ ab Hormisda, Procopii duce, cladem acciperent (366). — 35. Supplicia de consociis Procopii sumpta. — 36. Ælianus, Valentis dux; ejus indoles. — 37. Belli Gothici sub Valente initia (366). — 38. Theodori in Valentem conjuratio (374). — 39. Festus, in Asia proconsul, summa crudelitate sævit in eos qui Theodoreæ conjurationis participes fuisse, artesque magicas exercere videbantur. Periit Maximus philosophus et Cœranus (374). — 40. Perierunt item Simonides, Patricius et Hilarus. — 41. De origine Hunnorum, quorum impetu pulsi Gothi in Romanorum ditionem, trajecto Istro, confugerunt (376). — 42. 43. Gothi in fines Romanos admissi jussu Valentis, ruptis fœderibus Thraciam late vastant. — 44. Marciani virtus. — 45. Musonii, Asiæ proconsulis, qui in bello Isaurico cecidit (368), laudatio. — 46. Valens bellum contra Gothos parat (378). — 47. Sebastianum ex Italia advocat, virum probum strenuumque, cui bellum istud gerendum committat. — THEODOSIUS. 48 : Theodosii luxuria. — 49. Infelix rerum publicarum sub Theodosio status. — 50. Nicopolitani in Thracia, qui Gothis se dederant, irrident reliquas Thraciæ civitates spe auxilii resistentes. — 51. Modares, militum dux, strategemate usus Gothos in Thracia clade afficit (379). — 52. Julius, in Asia dux, senatum Constantinopolitanum de consiliis Gothorum, per Orientis urbes dispersorum, clanculum certiores facit (380). — 53. Arbogastis Franci, quem una cum Baudone Gratianus Theodosio contra Gothos auxilio misit (381), mores et ingenium. — 54. Morbus intestinorum per plures urbes homines corripuit. Quæ calamitas comparatur cum alia quæ, Neronis temporibus, urbis, nescio cujus, incolis accidit. — 55. Gothi in Romanorum imperium trajicientes Christianam fidem simulabant, ut fallerent imperatores Christianos. — 56. Magnum asinorum sub Theodosio pretium. — 57. De Gratiani indole (383). — 58. Maximi bellum cum Barbaris, qui in paludes Macedoniæ se receperant (388). De dissoluto imperii statu. — 59. Tatianus ejusque filius Proculus (præfectus ille prætorianus, hic urbanus) Rufini fraude circumventi (392). — 60. Conjuratio principum Gothorum à Fravitha suppressa (392). — 61. Theodosius paullo post mortem Gallæ uxoris in bellum contra Eugenium proficiscitur. — ARCADIVS ET HONORIUS : 62. Arcadius et Honorius Theodosio

patri succedunt (395); at rerum omnium potestas erat penes tutores eorum Rufinum et Stelichonem, mutuis illos se inimicitii lacessentes. — 63.64. Rufini indoles. — 65. Alarichus per Thermopylas in Græciam irrupit. Mors Prisci, Proterii, Hilarii (395. 396). — 66-69. De Eutropii eunuchi indole. — 70. De Timasii, militum præfecti, moribus. — 71. Bargus, homo nequam, in bene de ipso meritis ingratus, machinis Eutropii circumventus poenas dat (396). — 72. Eutropius Timasium et Abundantium, virum consularem, in exilium ejicit (396). — 73. De auctoris in scribenda historia studio veritatis. De malis quibusdam scriptoribus querelæ (E novi libri proœmio). — 74. Nuntios de rebus occidentalibus Eutropii temporibus valde incertos fuisse. — 75. Asiæ minoris provincias immanem in modum diripuit Tribigildus, in Phrygia militum dux; hunc clanculum adjuvat Gainas. Uterque hoc agebat, ut Eutropium, tamquam omnium istorum malorum auctorem, in invidiam inducerent, potestatemque ejus everterent (399). — 76. Leo, militum dux contra Tribigildum, in Asiam mittitur; homo brutus, at familiaris Eutropii. — 77. Subermachius dux Eutropio deditissimus; ejus origo moresque. — 78. Persæ cujusdam de victoriis Romanorum derisio. — 79. De rebellione Gainæ (400). — 80. Fravitha dux contra Gainam emittitur. Ejus indoles. — 81. Fravithæ naves Liburnicæ. — 82. Fravitha ad Chersonesum Gainam vincit; quod victum non sit persecutus a multis ei crimini vertitur. Constantinopolim reduci Arcadius dignitatem consularem defert (401). — 83. Hieracis Alexandrini mores. — 84. Arbasacii ducis, qui contra Isauros bellum gessit (404), mores dissoluti. — 85. Mors Fravithæ. Johannes dux creatur. — 86. Bellum Isauricum. Hieracis rapacitas. Hierax ab Herenniano correptus pecunia se redimit (404). — 87. His temporibus, sicuti etiam deinceps sub Pulcheriæ administratione,

præfecturæ gentesque venales erant. Quas qui emerat pro lubitu diripiebat. Sic Hierax, quem accipitrem quasi aquila oppressit Herennianus. — 88. Stelichonis rapacitas.

ΙΣΤΟΡΙΑ Η ΜΕΤΑ ΔΕΞΙΠΠΟΝ.

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Exc. De sentent. p. 247-253 Mai. : Δεξιππῶ τῷ Ἀθηναίῳ κατὰ τοὺς Ἀθήνησιν ἄρχοντας, ἅρ' οὗ παρὰ Ἀθηναίους ἄρχοντες, ἱστορία συγγέγραπται, προσαριθμουμένων τῶν Ῥωμαϊκῶν ὑπάτων, καὶ πρό γε αὐτῶν τῶν ὑπάτων καὶ ἀρχόντων ἀρξαμένης τῆς γραφῆς. Τὸ δὲ ἐν κεφάλαιον τῆς ἱστορίας τὰ μὲν ἀνωτέρω καὶ ὅσα τὸ ποιητικὸν νέμεται γένος, ἐρεῖναι καὶ ἐπιτρέψαι τῷ πιθανῷ καὶ μᾶλλον ἀναπειθοντι τὸν ἐντυγχάνοντα, τὰ δὲ προϊόντα καὶ ἐπὶ πλεόν μαρτυρούμενα συνενεγκεῖν καὶ κατακλείσαι πρὸς ἱστορικὴν ἀκρίθειαν καὶ κρίσιν ἀληθεστέραν. Βιάζεται γοῦν καὶ συναριθμεῖται τὸν χρόνον εἰς τε τὰς Ὀλυμπιάδας περιγράφων καὶ τοὺς ἐντὸς ἐκάστης Ὀλυμπιάδος ἄρχοντας. Πρόθυρα δὲ κάλλους ἀνάμυστα προθεῖς τῆς συγγραφῆς καὶ προϊῶν, τὰ τε ἔνδον ἐπιδείξας σεμνότερα, τὸ μὲν μυθῶδες καὶ λίαν ἀρχαῖον ἀφαιρεῖ, καὶ ἀφίησιν ὥσπερ φάρμακον παλαιὸν καὶ ἀδόκιμον εἰς τοὺς συνθεθεικότας· Αἰγυπτίους δὲ χρόνους ἀναλεγόμενος καὶ συνωθούμενος ἐπὶ τὰ πρῶτα καὶ τελεώτερα (παλαιότερα? Bekk.) τῶν παρ' ἐκάστοις ἀρχῶν, τοὺς ἡγεμόνας καὶ πατέρας τῆς ἱστορίας ἐκτίθησιν, ἐνδύλους ὦν καὶ σχεδόν τι μαρτυρούμενος, ὅτι τῶν ἀπιστουμένων ἑκάστον ἕτερος προλαβὼν εἴρηκεν. Καὶ περιφέρει γε τὴν ἱστορίαν ἐκ πολλῶν καὶ παντοδαπῶν τῶν ταῦτα

HISTORIA

QUA DEXIPPUM AUCTOR CONTINUAVIT.

EDITIO ALTERA.

1.

PROOEMIUM.

Dexippus Atheniensis juxta annuorum principum, qui Athenis fuerunt, fastos, inde a tempore, quo archontes apud Athenienses esse coeperunt, historiam composuit, Romanis quoque consulibus ex ordine adscriptis. Sed enim quoniam ante consules ipsos atque archontas scriptum exordiat, id sibi proposuit historicus, ut antiqua nimis et quæ a poetarum gente traduntur, ea singula probabilitati suæ

permittat, et prout cuique lectori videbitur, esse sinat: posteriora autem et quæ testimoniis magis abundant, ea conferat ad historicam severitatem, et sub verioris criticæ regulas redigat. Cogit igitur digeritque tempus, juxta Olympiadum seriem id scribens, juxtaque occurrentes in unaquaque Olympiade archontas. Jam pulcherrimo historiæ suæ proœmio præposito, pergit porro; et ipsum scripturæ corpus venustius adhuc ostendens, fabulosa quidem et prisca nimis resecat, atque apud horum auctores, tanquam pharmacum vietum et reprobatum, otiosa esse sinit: Ægyptiaca vero tempora supputans atque ad antiquiores purioresque, qui sunt apud quamque gentem, fontes revocans, principes patresque historiæ in medium profert; plane demonstrans ac propemodum testimoniis comprobans, unumquodque ex his incertioribus alium ex alio historico fuisse mutuatum.

εἰρηκτόων ὡσπερ βωπόν τι καὶ ποικίλον καὶ χρήσιμον εἰς ἐν μυροπόλιον τὴν ἰδίαν ἐξήγησιν κατακεκλεισμένην καὶ συνηγμένην. Πάντα δέ, ὅσα πρὸς τὸ κοινὸν πάντων ἀνθρώπων ἀξιολόγα καὶ κατ' ἀνδρα δι' ἀρετὴν περιττοῦ τινος ὀνόματος τετυχηκότα, λάβρως ἐπιδραμῶν καὶ διαθέμενος τῷ λόγῳ, τελευτῶν εἰς Κλαύδιον καταλύει τὴν συγγραφὴν, καὶ Κλαυδίου τῆς βασιλείας ἔτος τὸ πρῶτον, ἐς δὲ καὶ τῆς βασιλείας ἤρχετο καὶ ἐτελεύτα, ἐνικυτὸν ἄρξας Ῥωμαίοις ἐναοὶ δὲ καὶ ἕτερον αὐτῷ χαρίζονται. Εἴτα Ὀλυμπιάδας καταλογίζεται τόσας καὶ τόσας καὶ ὑπάτους καὶ ἄρχοντας ἐπὶ ταύταις, τὴν χιλιάδα τῶν ἐτῶν ὑποβαλὼν, ὡσπερ ἀγωνιῶν, εἰ μὴ πολλῶν λίαν ἐτῶν ἀποδοίῃ λόγον τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Ἐγὼ δὲ δ τοῦτο τὸ ἔργον εἰς νοῦν βαλόμενος, ὑπ' αὐτοῦ Δεξιππου ταῦτα ἔχων ἐκδιδάσκεισθαι καὶ συλλαμβάνειν, ὅσος καὶ ἡλικὸς ὁ κίνδυνος κατὰ τὸν ἐνικυτὸν ἕκαστον ἱστορίαν γράφειν, καὶ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ὁμολογεῖν, ὅτι ταῦτα οὐκ ἔστιν ἀληθὴ κατὰ τοὺς χρόνους, ἀλλὰ τῷ μὲν οὕτως, τῷ δὲ ἐτέρως ἔδοξε, καὶ περιφανῶς ἑαυτοῦ κατηγορεῖν, ὡσπερ ἐκεῖνος, ὅτι χρονικὴν ἱστορίαν γράφων πλανωμένην τινὰ καὶ μεστὴν τῶν ἀντιλεγόντων, ὡσπερ ἀπρόεδρον ἐκκλησίαν, ἐκτίθησι τὴν γραφὴν, ὅξως δὲ καὶ τῆς Βοιωτίας ἀκούων παροιμίας, ὅτι οὕτως αὐλεῖν οὐκ ἐπρέπει, κακείνα προσελογιζομένην, ὅτι τέλος ἱστορίας καὶ σκοπὸς ἀριστος τὰ πραχθέντα ὅτι μάλιστα δῖχα τινὸς πάθος εἰς τὸ ἀληθὲς ἀναφέροντα γράφειν, οἱ δὲ ἀκριβεῖς λογισμοὶ τῶν χρόνων, ὡσπερ ἀλλητοὶ μάρτυρες, αὐτομάτως ἐπείσιόντες, ἐς ταῦτα ὠφελοῦσιν οὐδέν.

Τί γὰρ Σωκράτει πρὸς σοφίαν καὶ Θεμιστοκλεῖ πρὸς δεινότητα συντελεῖται παρὰ τῶν χρόνων; ποῦ δὲ ἐκεῖνοι καλοὶ κάγαθοι διὰ θέρος ἦσαν; ποῦ δὲ τὰς ἀρετὰς ἐφ' ἑαυτῶν, καθάπερ τὰ φύλλα, πρὸς τὴν ὥραν τοῦ ἔτους αὐξανόμενας καὶ ἀπορρεούσας παρείχοντο; Ἀλλ' ἴσως ἕκαστος αὐτῶν τὸ γοῦν ἐς φύσιν καὶ δύνανται ἀγαθὸν διαρκῶς καὶ συνεχῶς ἐν ταῖς ἐνεργείαις ἀπεδίδου καὶ διέσωζεν. Τίς οὖν λόγος πρὸς ἱστορίας τέλος εἰδέναι καὶ γινώσκειν, ὅτι τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἐνίκων οἱ Ἕλληνες κυνὸς ἐπιτελλόντος; τί δ' ὄφελος ἦν τοῖς ἐντυγχάνουσιν εἰς ὠφέλειαν ἱστορικῆς χρείας, εἰ κατὰ ταύτην ἐτέχθη τὴν ἡμέραν ὁ δέσιν, καὶ μελοποιὸς ἀνέσχευεν ἡ τραγῳδὸς ἀριστος; Εἰ γὰρ ἔσχατος ὁρος τῶν περὶ τὴν ἱστορίαν καλῶν τὸ πολλῶν καὶ ἀπείρων πραγμάτων ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ καὶ διὰ βραχείας ἀναγνώσεως πεῖραν λαβεῖν, καὶ γενέσθαι γέροντας ἐπὶ νέους ὄντας δι' ἐπιστήμην τῶν προγεγονότων, ὥστε, τίνα μὲν φευκτέον, τίνα δὲ αἰρετέον, εἰδέναι, τούναντιον ἐμοί γε δοκοῦσι πυνεῖν οἱ περιττοὶ καὶ ἀπηρητημένοι ἐπεισοδίοις ὡσπερ ξενικοῖς ἡδύσμασι τὸ τῆς ἱστορίας ἐδώδιμον καὶ χρήσιμον ἀνατρέποντες καὶ διαφθείροντες ἄλμυρῷ λόγῳ πότιμον ἀκοήν. Κωλύει μὲν γὰρ ἴσως οὐδὲν καὶ περιττόν τι μαθεῖν, ἄλλως τε, ὥς φησιν αὐτὸς Δεξιππος, τῶν μὲν χρονικῶν ἢ πάντων ἢ τῶν πλείστων διαπεφωνημένων, τῶν δὲ ὑπερῶν καὶ φανερῶν πράξεων συμπεφωνημένων. Τίς γὰρ οὕτω περιβόητος ἄπασιν ὅσοι λόγων ἔβαντο καὶ κατέλιπον λόγους, ὥς Λυκοῦργος Λακεδαιμόνιος; ἐς δὲ καὶ ἡ τοῦ θεοῦ μαρτυρία διὰ στόματος ἄπασι θεὸν ἄντικρυς ἀνα-

Ipsae autem e multis atque omnigenis, qui de his rebus scriperunt, historiae conficit; cinnum veluti varium et per bonum ad unicam pigmentarii officinam, ad suam videlicet narrationem, cogens atque cumulans. Omnia vero, quae sive generatim inter homines illustria, sive singillatim ob alicujus virtutem praestante fama inclaruerunt, celeriter percurrere atque in suam lucubrationem adsumens, finem historiae facit in Claudii anno primo, quo is regnum et auspatus est et finivit, anno uno Romanis imperitans; quamquam nonnulli duos huic imperii annos largiuntur. Deinde Olympiadas supputat planeque adnumerat cum consulibus et cum archontibus: atque ex Olympiadibus annorum miliarium conficit; quasi laboriose aestuans, nisi permultorum annorum lectoribus suis rationem reddiderit. Ego vero, qui de hoc opere lucubrando consilium cepi, ab ipso quidem Dexippo discere potui atque cognoscere, quale quantumque periculum sit per annos singulos historiam deducere, ac porro lectoribus confiteri, hoc et illud secundum temporum rationem non vere esse dictum, sed aliis aliter visum: atque ita se ipsum perspicue coarguere, ut reapse Dexippus acciderit, quod historiae chronicæ quivis auctor fallacem quandam et plenam repugnantiarum, seu chororum ex legem, edit scriptionem: Bæoticum quoque proverbium mox auditurus, quod sic tibi sonare non decet. Denique et illud mecum reputavi, finem historiae scopumque optimum esse, ut res gestæ, duce omnino veritate, absque ullo affectu scribantur: accuratos vero temporum calculos, si veluti testes

non invocati adsint, prædictæ rei nihil prodesse. Nam quid Socrati ad sapientiam vel Themistocli ad ingenii sollertiam conferunt tempora? num hi per æstatis tempestatem bonos se probosque viros præbebant? num suas virtutes, tanquam folia pro anni tempore, crescentes deluentesque exhibebant? Atqui horum, opinor, uterque quidquid vel naturæ conditione vel ingenii cultu exquisitum erat, id perseveranter atque perpetuo præ se ferebat actibus suis atque servabat. Quid igitur prodest historiae proposito scire ac cognoscere, Græcos navali prelio ad Salaminem vicisse ex oriente canicula? Quid rursus confert lectoribus ad utilitatem ex historia capiendam, quod ille tali die natus sit, qui deinde melicus vel tragicus poeta evasit optimus? Etenim si summum historiae bonum in eo vertitur, ut multarum ac pæne innumerabilium rerum præclare gestarum brevi tempore modicaque lectione peritiam nanciscamur, flamusque senes dum juventute floremus, ob præteritarum rerum scientiam, ita ut, quid fugiendum sit quidve appellendum, sciamus: contrarium mihi facere videntur qui supervacaneis et assutis episodiis, tanquam peregrinis condimentis, bonum historiae pabulum adulterant, delicatamque auditum amaro sermone violant. Nisi forte inania etiam discere animus fert. Præsertim quum chronici scriptores, ut ait ipse Dexippus, vel omnes vel certe plurimi invicem dissideant in rebus illustribus ac manifestis, quas per se ipsas in controversiam nemo revocat aut diffidetur. Nam quis apud historiae peritos vel conditores Lacedæmonio Lycurgo ce-

καλοῦντος ἐπὶ τῷ θεῖναι τοὺς νόμους. Τίς δὲ τῶν ταῦτα εἰργχότων ἐτέρῳ συμφέρεται περὶ τῶν ἡνίκα ἐτίθει τοὺς νόμους χρόνῳ; ἀλλὰ πάντες, ὥσπερ οἰκίαν ἢ σῦλον δοκιμάζοντες ἢ τι τῶν ὁμοίων, ὅτι μὲν ἔστι καὶ γέγονε, συντίθενται καὶ κατανεύουσι, περὶ δὲ τοῦ πότε [ἀπορία suppl. Nieb.] παντοδαπῇ ἐμπεπλήκασιν τὰ βιβλία. Ὅποτε καὶ Θουκυδίδης ὁ πάντων ἀκριβέστατος τὸν μέγαν καὶ πολυῦμνητον ἐκείνον πόλεμον ἀρχὴν τινα καὶ προφάσεις φησὶ λαβεῖν πρὸς δευτέραν κίνησιν ἐκ διαφορᾶς ἡμερῶν, ἣ περὶ πόλεων ἀλώσεως αὐτοῖς ἐγένετο, καὶ οὐδὲ αὐτοὺς ἔχει διαιτᾶν σαφῶς καὶ ἀκριβῶς, τίνες ἐπεκάλουν δικαιοτέρον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἡμέρας ἐλθὼν ὑποδηλοῖ καὶ παραδείκνυσιν, ὅτι κενὴ τίς που καὶ ἀρχεῖος ἢ περὶ τοὺς χρόνους διατριβὴ καὶ σχολή.

Τοιαῦτά τινα καὶ πλείω ἕτερα πρὸς ἑαυτὸν ἐκκλησιάσας καὶ βουλευσάμενος, καὶ τοῖς ἐς τὰ χρονικά σπεύδουσιν καὶ ἀνεστηκόσιν ὁμοῖά τινα παρεγγυῶν, ὡς ἢ περὶ τὰς ὥρας καὶ ἡμέρας ἀκρίβεια πλουσίῳ οἰκονομῶν τισὶ καὶ λογισταῖς πρέπει, καὶ νῆ Δία γε τοῖς ἐς τὰ οὐράνια κεχρησίοι, καὶ ὅσοι πρὸς ἀριθμῷ φανερώς κάθηται, αὐτὸς δὲ προαγορεύων πόρρωθεν τοῖς ἐντυχάνουσιν, ὅτι πιστεύσας ἑμαυτῷ δύνασθαι γράφειν γεγονότα τε καὶ γινόμενα, πρὸς τὸδε τὸ ἔργον ὄρμησα, τὸ μὲν κατ' ἐνιαυτὸν καὶ καθ' ἡμέραν ὥσπερ ἀπροσδιόυσιν τινα βῆσιν παραιτησάμενος, τὸ δὲ κατὰ χρόνους, οἱ τοῖς βασιλεῦσι περιγράφονται, κρίνας ἀληθέστερον. Ἀναγνώσεται γοῦν τις, ὅτι ταῦτα ἐπὶ τοῦδε τοῦ βασιλέως ἢ τοῦδ' ἐπράττετο καθ' ὃν δὲ ἐνιαυτὸν καὶ ἡμέραν, ἕτερος ἐς τὴν ἀπάτην χορεύεται † τις. Ἐγὼ δὲ καὶ [χατὰ? Nieb.] τὸ πιστεύειν ἑμαυτῷ γράφω, ἀνδράσιν ἐπόμενος, οἱ τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου μακρῷ προεῖχον κατὰ παιδείαν, καὶ διατεταμένως ἐνήγον μὴ σιωπᾶν τὰ κοινὰ

τῶν ἔργων, καὶ ὅσα δ' καθ' ἡμᾶς ἔφερε χρόνος, καὶ τὰ πρὸ ἡμῶν μετὰ τὴν Δεξιπποῦ γραφὴν οὕτω λόγου τε καὶ ἱστορίας ἐμφανῶς τετυχηκότα. Ἐγίνετο δὲ ἐκείνοις τε καὶ μοι κοινὸν τὸ ἔργον τὸδε, καὶ πάντα γε ἐς τὸν Ἰουλιανὸν ἀναφέρειν ἐδόκει, ὃς ἐβασίλευσε μὲν ἐφ' ἡμῶν, τὸ δὲ ἀνθρώπινον αὐτὸν ὥσπερ τινὰ θεὸν προσεκύνοιν ἅπαντες. Λόγου δὲ τῷ ἄξιον καὶ καλῶς ἔχειν ἐδόκει, καθάπερ τοῖς ἐνεκεν ἐρωμένης. νοῦσι ποιηταῖς οἱ γενομένοις ἀρίστοις· οὕτω καὶ ἡμῖν ἀρχὴν τινα καὶ γένεσιν προθεμενοῖς τὴν . . . παρόντα καὶ . . . τῶν προ . . . ἐδόκει . . . φῆν . . . κόντων χρόνων . . . μένον καὶ . . . ψυχῆς ἀναφέρουσι . . . τὸ εἰδῶλον . . . δεῖν . . . ἐν ἀλλοτρίοις.

Ὅτι ἐξουσία ἐστὶ . . . πονηρᾶς . . . ὑπὸ λόγου . . . παρακινεῖ καὶ . . . χρόνον . . . χρηματίζει . . . ἀρχὰς . . . γὰρ μήποτε . . . οὕτω δὲ τι . . .

[2. ΑΥΦΛΙΑΝΟΣ.]

[Suidas : Σελευκίς· ὀρνέον ἐστὶ εὐπεπτον καὶ ἀχόρεστον καὶ πανοῦργον καὶ τὰς ἀκρίδας χανδὸν λαφύσσον. « Hæc verba credo Suidam hausisse ex Eunapio, quod Zosimus I, 57, 6, in ea parte Historiæ quam e Nostro sumpsit, Σελευκιάδας memoret, αἱ ταῖς ἀκρίσι συμπερίπτανται καὶ τοῖς στόμασι ταύτας δέχονται. » Boissonadours. Zosimus ista intexit narrationi de Aureliani in Palmyrenos expeditione.]

3. (ΠΡΟΒΟΣ.)

Suidas : Κατακαίνειν· ἀναιρεῖν, φονεύειν. « Ὁ δὲ τοξότης ἡφίει βέλος, εὐστοχος ὢν τοσοῦτους κατακαίνειν, ὅσα ἡφίει βέλη. » Εὐνάπιος φησιν.

« Hoc fragmentum pertinet ad illam Historiæ

lebrior est? de quo dei testimonium in ore omnium versatur, diserte deum vocitantis ob ferendarum legum sapientiam. Quotusquisque vero ex his, qui de ea re scripserunt, consentit cum alio homine de temporibus quibus ille leges scripserit? Nimirum id omnes, tanquam de domo vel columna vel re simili agatur, quod quidem ille sit et exstiterit, concedunt et annuunt; de tempore autem quo exstiterit, variis dubitationibus implent volumina. Et quidem ipse Thucydides (IV, 122), quo nemo fuit diligentior, magnum illud et famigeratum bellum renovati ardoris initium occasionem cepisse ait ex dierum controversia, quæ de captis oppidis inter illos oriebatur. Neque tamen ipse satis aperte accurateque definit, utri justius questi sint: mox quum ad dierum supputationem ventum est, significat atque demonstrat, vanam esse propemodum atque inutilem istam circa temporum notationem sedulitatem.

Hæc et alia plura mecum ipse animo collegi ac reputavi; et ceteris etiam, qui ad annales scribendos studium impendunt, admonendi causa suggesti; quod videlicet circa anni tempestates diesque sedulitas villicis divitum ac rationarios deceat, atque eos hercle, qui clementia scrutantur, et calculi artem diserte profitentur. Ego vero hoc lectoribus meis affirmo, me non sine fiducia vires ad res præciteras

ac præsentis scribendas mihi suffecturas, hoc opus aggressum esse, ita quidem, ut minutam sive anni sive diei rationem, ceu quid importunum, negligam; verum tempora intra quæ reges singuli versati sint, expendam accuratius. Lector igitur apud me inveniet hæc vel illa sub hoc vel illo rege evenisse; verumtamen rei gestæ annum et diem alius quivis præstigator dicat. Ego vero pro hac mei fiducia scribere incipio exemplum secutus hominum, qui hanc nostram ætatem eruditione sua valde superaverunt: enixeque mihi proposui, quominus nihil publicarum rerum tacerem, sive quas nostra ætas vidit, sive superiores, quotquot post historiam Dexippi nondum litteris vel publicis commentariis commendatæ fuerunt. Quare commune cum illis historicis negotium suscepimus. — Et nobis quidem omnia ad Julianum referenda videbantur, qui memoria nostra regnavit et numinis instar ab universis hominibus cultus est...

2.

Seleucus avis, quæ cibos facile concoquit et insatiabilis et astuta, et locustas avide devorans.

3.

Eunapius : « Sagittarius autem sagittam emisit, quum esset jaculandi peritus, adeo ut tot homines interficeret, quot sagittas emitteret. »

partem qua Eunapius narrabat Palmyram ab Aureliano, vel Cremnam a Probi militibus obsessam. Rem illustrat Zosimus I, 54, 7 et 70, 1. Crediderim Eunapiana hæc esse referenda ad Cremnæ obsidionem; nam Zosimus, loco posterius citato, Nostri verba ante oculos habuisse videtur: Συνῆν τις ἀνὴρ αὐτῷ (Lydio in Cremna obsesso) μηχανάς τε κατασκευάζειν εἰδὺς, καὶ ἐκ μηχανῶν εὐστόχως ἀφίεναι βέλη δυνάμενος· ὅστε δσάκις ἐνεκελεύσατο ὁ Λύδιος αὐτῷ κατὰ τινος τῶν πολεμίων ἀφίεναι βέλος, μὴ διαμαρτεῖν τοῦ σκοποῦ. » BOISSONADIUS.

4. ΚΑΡΙΝΟΣ.

Suidas: Καρίνος, Κάρου τοῦ βασιλέως υἱός, γένόμενος ἐν ἐξουσίᾳ καὶ βουλῆσεως κύριος, ἀνέδραμε τηλικούτον κακὸν ἐς τυραννίδα, [ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγωδουμένην τυραννίδα·] οὕτω καὶ τούνομα τοῖς ἔργοις μακρῷ παρήλθε. Παίδων μὲν γὰρ εἴ γεγονότων ὕβρεις, διὰ τὸ σύνθηες, οὐδὲ ὕβρεις ἐνομήσθησαν, ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἀμαρτάνειν· ὁ δὲ ἐγκλήματά τε ἀνέπлатτε καὶ ἐδίκασε τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ τῶν δικαζομένων οὐδείς ἐσώζετο· ὅπου γε πολλῆς οὔσης καὶ ἀδιηγῆτου τῆς φθορᾶς, παραηλίσκοντό τινες τῶν εὐδαιμόνων, ὥσπερ ἐν κοινοῖς δαίπνοις ἀλεκτορίζες, ἐς τὴν Καρίνου τρυφήν. Μεμῆσθαι δὲ τῶν κατακοπτομένων ἔρασκε, τῶν μὲν ὡς οὐκ ἐπῆνεσαν αὐτοῦ τὸ κάλλος, τῶν δὲ ὅτι λέγοντα, ὅτε ἦν μεираκίον, οὐκ ἐθαύμασαν, ὡς ἐβούλετο· ἀπώλλυντο δὲ τινες καὶ γελᾶσαντες ἐναντίον αὐτοῦ ποτε. Καὶ πάντα ἦν αὐτοῦ βαρύτερα διοσημίας, καὶ ἐλύττα ἐν μέσοις τοῖς ὑπηκόοις.

Hæc esse Eunapii patet e Suida vv. Διοσημία, Ἐγκύκλιον, Μακρῷ, Ὑβρις, ubi particulæ hujus loci afferuntur, nominato auctore. Fortasse huc pertinet etiam Suidas v. Ἀτάσθαλα (vid. fr. 89). Ceterum quum ap. Suidam proxime antecedant hæc: Καρικὸν οὖμα· ἐπὶ τῶν ἄσαρα καὶ ἄβρωτα μέλη θυόντων· οἱ γὰρ Κᾶρες χύνα θυοῦσιν. Εὐνάπιος: probabiliter Küsterus statuit Eunapii mentionem non suo esse loco factam, sed ad ea quæ de Carino sequuntur pertinere. Inclusa e Suida v. Μα-

κρῷ suppleta sunt. De re cf. Vopiscus in Carino c. 16.

[5. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ.]

[Suidas v. Ἐσχατιά: « Ὁ Διοκλητιανὸς λόγον ποιούμενος τῶν πραγμάτων ᾤθη δεῖν καὶ δυνάμεσιν ἀρκούσαις ἐκάστην ἐσχατιὰν ὀχυρῶσαι, καὶ φρούρια ποιῆσαι. » Eunapio hæc vindicanda probabiliter censet Reitemeyer. ad Zosimum II, 34, 2, ubi: Τῆς γὰρ Ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπανταχοῦ τῶν ἐσχατιῶν τῇ Διοκλητιανοῦ προνοίᾳ, κατὰ τὸν εἰρημένον ἤδη μοι (sc. in libri I parte nunc deperdita) τρόπον, πόλεσι καὶ φρουρίοις καὶ πύργοις διειλημμένης, κτλ. Ex ipso Zosimo Suidiana fluxisse putavit Valesius ad Amnian. Marcell. XXIII, 5, 2, p. 256.]

[6.]

[Idem: Ἰόθειοι καὶ Ἐρκούλειοι, ὀνόματα τάξεων. Τάγματα γὰρ τινὰ δαίμοσιν (δαίμονος ed. Bernh.) ἐπώνυμα. Ἰόθεις γὰρ παρὰ Ἱταλοῖς ὁ Ζεὺς, Ἐρκούλιος δὲ ὁ Ἡρακλῆς. Eunapium de his narrasse ex eo quæ hausisse lexicographum suspicatur Boissonadius, collato Zosimo III, 30, 4: Ἐτετάχато δὲ ἐν τούτῳ Ἰοδιανοὶ καὶ Ἐρκουλιανοὶ. Ταγμάτων δὲ ταῦτα ὀνόματα, παρὰ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ καταστάνα, φερόντων τὰς τούτων ἐπωνυμίας· ὁ μὲν γὰρ Διὸς, ὁ δὲ Ἡρακλέους ἐπώνυμον εἶχε. Et lib. II, 42, 3: Ἰοδιανῶν καὶ Ἐρκουλιανῶν τάγματα δὲ ταῦτα (δαίμοσιν supplendum censet Boiss.) ἐπώνυμα. Ceterum cf. Valesius in Amnian. XXV, 6, 2, et Schwarzium in Mamertini Paneg. p. 93.]

7. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Eunapius Vit. Aedesi p. 25 ed. Boiss.: Κωνσταντίνος μὲν οὖν καὶ Ἀβλαβίον τιμῶν ἐκολάζετο, καὶ ὅπως γε ἐτελεύτα ἐν τοῖς περὶ ἐκείνου γέγραπται. Ἀβλαβίῳ δὲ τὸν παῖδα κατέλιπε Κωνσταντίνον, συμβασιλεύσαντα μὲν αὐτῷ, διαδεξάμενον δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ πατρὸς σὺν Κωνσταντίνῳ καὶ Κώνσταντι τοῖς

4.

Carinus, Cari regis filius, adeptus potestatem arbitratu suo quidvis agendi, tantus tyrannus evasit, ut tyrannorum sævitiam a tragicis poetis celebratam aurum esse ostenderet: adco vel nomen ipsum factis longe superavit. Nam pueris quidem nobilibus injuriæ per contumeliam illatæ, propter consuetudinem, ne injuriæ quidem existimabantur, sed hujusmodi peccata erant ipsi familiaria et quotidiana. Idem etiam crimina comminiscabatur, et jus dicebat illis, qui læsi essent, neque ullus eorum, qui in judicio litigabant, incolumis evadebat: quum præsertim inter multas et ineffabiles cædes quidam ex opulentioribus velut in communibus epulis gallinæ, animi et voluptatis gratia a Carino consumerentur. Horum alios ideo casos

dicebat, quod suam formam non laudassent, alios, quod se declamantem, dum adhuc esset adolescens, non admirati fuissent, ut voluisset; peribant etiam nonnulli, quod coram ipso risissent. Omnino cuncta ejus facta prodigiis et ostentis erant graviora, et in mediis populis, ejus imperio subiectis, rabie grassabatur.

[5.]

Diocletianus reipublicæ rationem diligenter iniens idoneo copiarum numero limites imperii tutandos et castella exstruenda curavit.

[6.]

[Jovii et Herculi, nomina legionum. Sunt enim quædam legiones a diis sic denominatæ. Jovis enim apud Italos est qui græce Zeus, et Hercules qui Heracles vocatur.]

ἀδελφοῖς. Ἐν δὲ τοῖς κατὰ τὸν θειότατον Ἰουλιανὸν ἀκριβέστερον ταῦτα εἴρηται.

Ablabius, præfectus prætorio, invidia ductus in Sopatrum favore apud Constantinum maxime pollentem, machinis suis effecit, ut æmulus capitali crimine circumventus jussu Constantini trucidaretur. Fuse rem exponit Eunapius l. 1. p. 24. Ipse Ablabius deinde a Constantio (337 p. C.) supplicio affectus est. Zosimus II, 40 : Ἀνηρέθη δὲ τότε Ἀδλάβιος ὁ τῆς αὐλῆς ὑπαρχος, τῆς Δίκης ἀξίαν αὐτῷ ποιῶν ἐπιδείσης, ἀνθ' ὧν ἐβούλεuse θάνατον Σωπάτρῳ τῷ φιλοσόφῳ, φθόνῳ τῆς Κωνσταντίνου πρὸς αὐτὸν οἰκειότητος. De mortis genere vide Eunapium l. 1. p. 25 sq.

7 a. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ.

Exc. De sent. p. 253 : ἀλλ' ἡ μὲν παροιμία φησὶ τὸ θέρος ἐπὶ τῇ καλᾷ μετρίᾳ εἶναι τότε δὲ ὁ Κωνσταντῖος ἐδίδεκεν τοῦ πατρὸς ὧν.

Ὅτι κατὰ τὸν Ἰουλιανὸν τὸν Καίσαρα δοκοῦν τῷ αὐτῷ Κωνσταντίῳ βεβουλεύεσθαι καλῶς, ὁ χρόνος τὴν πείραν ἐς τὸ ἐναντίον ἐστρεφεν, ταῖς τοῦ Καίσαρος ἀρεταῖς συνενδοσυστάς ἤδη τῆς τύχης, καὶ σχεδὸν ἐκείνης ἡμέρας ξένα καὶ ποικίλα φερούσης τῷ βασιλεῖ διηγήματα· ἐφ' οἷς ὁ Κωνσταντῖος δακνόμενος ἤδη καὶ δυσφορῶν ὑπὸ φθόνου, τοὺς ἡγουμένους τῶν φύσει πολέμιων ἐπετείχιζε τῷ Καίσαρι, καὶ τὴν αὐτοῦ προσεγγίζει τοῖς ἐχθροῖς δύναμιν, μόνᾳ δρῶν τὰ ἡδέα, καὶ τὸ οἰκεῖον ξένον ὑπολαμβάνων, εἰ σὺν τῷ Καίσαρι σῴζοιτο, καὶ τὸ ξένον οἰκεῖον, εἰ καταλύοι μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Καίσαρα· ὥστε ὁ πόλεμος εἰς τὸ ὑποῦλον μεταβαλὼν καὶ τὸ φύσει πολέμιον ἐποίει σύμμαχον.

7 a.

Alit vero proverbium : messem calamus ostendit. Tunc ergo Constantius, quoniam parente satus esset, palam fecit.

Quæ consilia Constantius contra Julianum Cæsarem adoravisse ex utilitate sua putabat, ea feliciter tempus in contrarium vertit : Cæsaris virtutibus favente jam studiosissime fortuna, et prope quotidie novis variisque nuntiis ad Augustum delatis : quibus morsus Constantius et jam ager invidia, in Cæsarem acerrimorum hostium duces incitavit, atque horum odiis vim ipsemet suam adjunxit. Et jam unice commodum suum respiciens, suos pro alienis habebat, si cum Cæsare salvi essent ; alienos pro suis, dummodo Cæsari secum insidiarentur. Quare hoc belli subdolum genus eos etiam, qui naturaliter hostes erant, socios esse effecit.

LIBRI SECUNDI PROOEMIUM.

8.

Res itaque post Dexippi historiam usque ad Juliani tempora gestæ satis in superioribus, quantum summa quæque altigent licuit, declaratæ fuerunt. Deinceps oratio fertur ad eum, quem jam ab initio spectabat, Cæsarem ; cogitque

8.

Exc. De sent. p. 254 et 255 :

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΤΟΥ Β' ΛΟΓΟΥ.

Τὰ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς Δεξίππου συγγραφῆς ἐς τοὺς Ἰουλιανὸν καθήκοντα [καιροῦς], ὡς ἐνῆν μάλιστα διὰ τῶν ἀναγκαιῶν ἐπιτρέχουσιν, ἱκανῶς ἐν τοῖς ἐμπροσθεν δεδήλωται· φέρεται δὲ ἐντεῦθεν ὁ λόγος ἐφ' ὃν περ ἐφέρετο ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἀναγκάζει γὰρ τοῖς ἔργοις ἐνδιὰ τρίζειν ὥσπερ τι πρὸς αὐτὸν ἐρωτικὸν πεπονθότα. Οὐ τι μὴ Δία τεθεαμένους ἢ πεπειραμένους· κομιοῦν γὰρ ἦν ὁ γράφων τὰδε παῖς, ἤνικα ἐβασίλευσεν· ἀλλὰ δεινόν τι χρῆμα καὶ ἀπαραίτητον εἰς ἔρωτα τὸ κοινὸν ἀνθρώπων ἀπάντων πάθος καὶ τὸ τῆς ἐφ' αὐτῷ (ἐπ' αὐτῷ? B.) δόξης ἀστασίαστον. Πῶς γὰρ ἦν σιωπᾶν ὑπὲρ ὧν οὐδεὶς ἔφερε σιωπᾶν (σιωπῆν? N.) ; πῶς δὲ μὴ λέγειν ὅσα καὶ οἱ μὴ δυνάμενοι λέγειν ἀπὸ στόματος ἔπραζον, ἐς γλυκεῖάν τινα καὶ χρυσῇν διατριβὴν τὴν ἐκείνου ἀναφέροντες (μνήμην suppl. N.) ; Καὶ ὁ μὲν πολὺς ἀνθρώπος ταῦτα πάσχοντες δμῶς ἔλαττον ἐς τὸ γράφειν ἐξεβιάζοντο· τὸ δὲ ἐξίρετον, καὶ ὅτι περ ἦν ἐν παιδείᾳ γνωριμώτατον, οὐδὲ ἀφιέντα ἤρρισαν, ἀλλ' ἐνέκειντο παραθαρσύνοντες ὡς ἐπιληψόμενοι (συνεπιλ.? B.) τοῦ πόνου. Ὁ δὲ ἐς τὰ μάλιστα γεγονὼς αὐτῷ γνώριμος, ὁ Περγαμηνὸς ἀνὴρ Ὀριδάσιος, ἐκ φυσικῆς φιλοσοφίας ἱατρικὴν ἐπιτάττειν ἀριστος καὶ ὄρᾳν ἔτι θεϊτερος, καὶ ἀσεβήσιν ἐβόα περιφανῶς, εἰ μὴ συγγράφοιμι· καὶ τῶν γὰρ πράξεων (πάσας δὲ ἡπίστατο παρὼν ἀπάσας) μᾶλα ἀκριβῶς ὑπόμνημα συντέλει πρὸς τὴν γραφὴν· ὥστε οὐκ ἦν ἀναβολὴ καὶ βουλομένῳ βαθυμείν.

Τοῦτο ἐγένετο τὸ εὐτύχημα, καὶ πάντα, ὥσπερ

nos in ejus gestis versari, amatorio veluti stimulo erga illum pellectos : non quod per Jovem nos eum viderimus, vel consuetudinem cum eo habuerimus : prorsus enim adolescentulus erat qui hæc scribit, dum ille regnabat : sed profecto magnum creat atque insuperabilem amorem concors hominum communisque sensus, et firmissima de illo principe existimatio. Nam quomodo nobis silere liceret, de quo nemo conticescere poterat? Cur ea non diceremus, quæ fandī etiam imperiti nihilominus loquebantur, laudem illius dulce quoddam et aureum officium ducentes? Et vulgus quidem quamquam ita esset affectum, minus me tamen ad scribendum compellebat ; sed enim spectati homines et quotquot erant doctrina illustrissimi, remissum me non remittebant, verum hortando instabant ac præ se ferendo laboris quandam communionem. Qui vero Julianum maxime noverat Pergamenus Oribasius, homo a naturali philosophia ad medicam artem docendam paratissimus, et ad exercendam adhuc diviniore, me etiam impium inclamabat aperte, nisi ad scribendum incumberem. Idem rerum quoque gestarum, quas omnes utpote præsens noverat, perquam accuratos commentarios mihi ad historiam scribendam suppeditavit. Quare non fuit morandi potestas, etiamsi otiari voluissem.

δστράχου μεταπεσόντος, ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐχώρησε τοῖς Ῥωμαίοις.

Postrema ex Eunapio affert Suidas v. Ὀστράχου περιστροφῇ. Eadem locutione proverbiali Eunapius utitur in Vit. Proæresii p. 80, ubi v. Boiss. Sententia spectat Julianum Cæsarem, qui Galliæ præfectus profligatus ibi res Romanorum erexit.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

8 a.

[Suidas : Ἐξιστάμενος, ἀντὶ τοῦ παραχωρῶν. « Ὁ οὖν Μάρκελλος κύριος ἦν τῶν πραγμάτων, ὀνόματος μόνου καὶ σχήματος τῷ Ἰουλιανῷ ἐξιστάμενος, τὴν δὲ ἀληθεστέραν αὐτὸς ἀρχὴν μεταχειριζόμενος. » Eunapii hæc esse monet Valesius ad Ammian. Marcell. XVI, 4, 3. Constantius quum Julianum Cæsarem declarasset, τοῖς ὑπὲρ τὰς Ἀλπεῖς ἔθνεσιν ἔπεμπεν (355 p. C.). Ἀπιστος δὲ ὢν φύσει, καὶ ὡς εὐνοῦς αὐτῷ καὶ πιστὸς ἐστὶ μάμπι θεοαρρηκῶς, συνεκπέμπει Μάρκελλον αὐτῷ καὶ Σαλλούστιον, αὐτοῖς, καὶ οὐ τῷ Καίσαρι, τὴν αὐτόθι καταπιστεύσας διοίκησιν. Verba sunt Zosimi III, 2, 4. Cf. Julianus in Ep. ad Athen., ubi in Galliam missum dicit οὐκ ἄρχοντα μᾶλλον τῶν ἐκείσε στρατοπέδων, ἢ τοῖς ἐκείσε στρατηγοῖς ὑπακούσαντα.

9.

Exc. De sent. p. 255 : Ὅτι φησὶν Εὐνάπιος περὶ τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ. Τῆς δὲ στρατείας ταύτης σφοδρότατης τε ἅμα καὶ κλεινοτάτης τῶν πρὸ αὐτῆς γενομένων τὴν διήγησιν ἐς τὴνδε τὴν γραφὴν ἐντείνοντες, οὐ πεισόμεθα ταῦτον τοῖς ἐν ἡμέρᾳ δῆδας ἀνασχῶσιν, ἵνα τι κρυπτόμενον ἀνεύρωσιν· οὐδὲ ὑπὲρ ὧν ἱκανῶς ἅμα καὶ συνενθουσιῶν τοῖς ἑαυτοῦ καλοῖς βιβλίδιον ὅλον τῆδε ἀναθείς τῇ μάχῃ διῆλθεν ὁ βασιλικώτατος καὶ ἐν λόγοις Ἰουλιανός, αὐτοὶ παραβαλούμεθα καὶ συνεκοθήσομεν ἐτέραν γραφὴν τὰ αὐτὰ σημαίνουσιν· ἀλλὰ τοῖς μὲν βουλομένοις τὸ μέγεθος τῶν ἐκείνου λόγων τε

Hæc felicitas contigit, atque omnia, tanquam testa conversa, meliora Romanis fluere cœperunt.

8 a.

Penes Marcellum omnium rerum potestas erat, qui solum nomen et habitum Juliano concedebat, interiorem autem ipse imperii vim administrabat.

9.

De Juliano Apostata sic ait Eunapius : Hujus maximæ et quotquot antea fuerunt clarissimæ expeditionis narrationem scribere aggrediens, haud imitator eos qui meridie faces attollunt, ut latens aliquid vestigent. Nam quia ipse Julianus, in scriptorum quoque numero princeps, suorum facinororum admiratione captus, libellum integrum super hoc prelio conscripsit, equidem haud illi me contendam, neque aliam historiam eadem de re instruum : sed eos qui orationis pariter et operum magnitudinem contemplari volunt, ad prædictum libellum ablegabo, atque ad illius scripturæ

καὶ ἔργων ἀνασκοπεῖν τὸ περὶ τούτων βιβλίον ἐπιτάξομεν, καὶ πρὸς ἐκείνην φέρεσθαι τὴν ἀκτῖνα τῆς συγγραφῆς, ἐκ τῆς ἐνεργείας τῶν τότε ὑπ' αὐτοῦ πραγθέντων ἐπὶ τὴν τοῦ λόγου δύναμιν ἀπορρυσίαν καὶ διαλάμψασαν· αὐτοὶ δὲ θεοὺς οὐ πρὸς ἀμιλλαν μειρακιώδη καὶ σοφιστικὴν, ἀλλ' εἰς ἱστορικὴν ἀκριβείαν ἀναστῆσαι καὶ διαπλάσαι τὸν λόγον, ἐπιδραμούμεθα τὰ γεγεννημένα, συνάπτοντες τοῖς εἰρημένοις τὰ ἐχόμενα.

« Juliani libellum, quo bella a se in Gallia gesta complexus fuerat, commemorat atque æque commendat etiam Libanius Or. XIII, tom. I, p. 412 Reisk. » Mai. Prælium quod l. l. indicatur, est celeberrimum illud, quo Germanos fudit ad Argentoraturn (357 p. C.). Zosimus III, 3, 6 : Συμμιζας δὲ τοῖς πολεμίοις, πάσης υπερβολῆς ἐπέκεινα τὸ τρόπαιον ἔστησεν, ἐξ μὲν ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ μυριάδων (χιλιάδων) sex millia sec. Ammian. XV, 22 : ὀκτακισχίλιοι νεκροὶ fuere sec. Liban. Or. ad. Jul.) ἀπολομένοι, ἐτέρων δὲ τοσούτων ἀλομένων κατὰ τοῦ Ῥήνου καὶ διαφθαρείσων ἐν τῷ βρύματι. Ὡστε εἴ τις ἐθέλοι τῇ πρὸς Δαρείον Ἀλεξάνδρου μάχῃ ταύτῃ παραβαλεῖν τὴν νίκην, οὐκ ἂν εὖροι ταύτῃ ἐκείνης ἐλάττωνα.

10.

Ibid. p. 256 : Ὅτι Ἰουλιανὸς τοὺς ἀρχομένους καὶ τοὺς πολεμίους ἐδίδασκεν ἅμα τίσι δοκεῖ (δεῖ? B.) τὸν ὄντως βασιλέα κρατεῖν, καὶ ὡς ἀνδρεία μὲν καὶ βῶμη καὶ χειρῶν κράτος πρὸς τοὺς ἀνθεστηκότας μόνον τῶν πολεμίων χρήσιμα, δικαιοσύνη δὲ μετ' ἐξουσίας ὥσπερ πηγὴ τις οὖσα τῶν ἀρετῶν καὶ τοὺς μὴ παρόντας χειροθῆεις ἐμποιεῖ (τε ποιεῖν? B.) καὶ δουλοῦσθαι πέφυκε. Τοιαύτας ὑποτείνων ἀρετὰς καὶ σπέρματα φιλοσοφίας εἰς τοὺς ὑπηκόους ἅπαντας ἀπὸ βήματος ἐπέταττε Ῥωμαίους μηδὲν Σαλίων ἀδικεῖν, μηδὲ δεῖν ἢ σίνεσθαι τὴν ἰδίαν χώραν. Ἰδίαν δ' ἀπέφρανε πᾶσαν αὐτοὺς δεῖν ὑπολαμβάνειν, ἣν ἀνευ μάχης καὶ πόνων ἔχουσιν· ὡς ἀναγκαῖον εἶναι πολεμίαν τὴν τῶν πολε-

splendorem, qui nimirum ex operum ejus virtute in ipsius orationis facundiam radios projicit. Ego vero, haud puerilis vel sophisticæ æmulationis studiosus, sed ad historicam veritatem orationem meam conformans et dirigens, res gestas percurram, et ante dictis consequentia nectam.

10.

Julianus subjectos æque suos atque hostes edocuit, quam ratione verus rex vincere debeat : et quod fortitudo ac robur manuumque vis contra hostes tantummodo in acie valeant ; verum justitia cum imperio juncta fons quidam virtutum sit, eaque absentes quoque subditos sibi servosque faciat. Atque has Julianus virtutes philosophicæque semina de tribunali suo palam subditis cunctis ostentans, Romanos inhibuit, quominus quemquam Saliorum læderent, vel popularentur regionem propriam atque vastarent : propriam vero dicebat debere eos existimare regionem, quam sine pugna et labore tenerent. Quare opus esse, ut illam utique

μούντων ἡγεῖσθαι καὶ νομίζειν, οἰκείαν δὲ τὴν τῶν πα-
ρακεκλησάμενων.

Ὅτι εἰσθῆι Ἰουλιανὸς ἀρχὴν νίκης, οὐ πολέμου τί-
θεσθαι.

De expeditione Juliani contra Chamavos et Sa-
lios (358 p. C.) vide Zosimum III, 6, ubi inter
alia : Ἀντεπῆει μὲν τοῖς Κυάδοις (deb. Χαμάδοις)·
παρεγγυᾷ δὲ τῷ στρατῷ, τούτοις μὲν κατὰ τὸ κρατε-
ρὸν διαμάχεσθαι, Σαλίῳ δὲ μηδὲνα κτείνειν ἢ κω-
λύειν ἐπὶ τὰ Ῥωμαίων θρία διαβαίνειν κτλ. Paucis
hæc absolvit Ammian. XVII, 8. Cf. Julian.
Orat. I.

1.

Ibid. p. 257 : Τοῦτον δεῖξάμενος ἐταῖρον ἐφ' ἑαυτῷ
συνιστάμενον εἶπεν· εἴτ' ἄλλος προσῆει, καὶ πλῆθος ἦν·
καθάπερ οἱ Ἰουθαγόρειοι φασί, μονάδος ἐπὶ δυάδα
κινηθείσης οὐκέτι τὴν τῶν ἀριθμῶν ἡρεμεῖν φύσιν, ἀλλὰ
διαχεῖσθαι καὶ βεῖν ἐς πολλὴν, οὕτως, Χαριέττονος Κερ-
κίωνα προσλαβόντος, αἱ τε πράξεις ἐπὶ πολλὴν προήε-
σαν, καὶ ὁ τῶν συνισταμένων ὄχλος ἀνάλογον ἡχο-
λοῦναι ταῖς πράξεσιν.

« Abruptam ponit Constantinianus eclogarius
narrationem de Charietone, quam Zosimus III,
7, integram scribit, Eunapium sine dubio sectans,
sed tamen aliis verbis utens. Summa rei est hæc :
Charietto Gallus, magna vir præditus audacia et
viribus, quum ante Juliani in Galliam adventum
adfectas Quadorum incursionibus urbes videret,
adsumpto sibi latronum comitatu, nocturnis insidi-
is trucidare Quados cœpit; quam rem postea
supervenienti Julianus ratam habuit, et Chariet-
tonem auctoritate sua atque auxiliis confirmavit. »
Μαι. — Κερκίωνα] « Tropo quodam utens, loco la-
tronum gallicanorum ponit Cercionem [Cercyonem],
famosum illum Atticæ grassatorem, quem
Theseus interfecit. Atque hæc est Eunapii, quam

Photius cod. 77 admirabatur, ἀστεϊότης. » Μαι.
Dubito an tam insulse vel Eunapius luserit.

Suidas : Ἀνεῖχεν, ἐκώλυε. « Χαριέττων μὲν οὖν
καὶ πρὸ τούτου φανερός τις ὦν καὶ ἀνυπόστατος τῷ
τε πλεονάζοντι τοῦ δραστηρίου φοβῶν, ἀνεῖχεν ἀπὸ
λυστείας ἅπαντας. » Eunapio hæc vindicavit
Valesius ad Ammian. XXII, 11. Cf. Zosimus III,
7, 4.

Idem v. Γιγαντώδης : « Ἐδόκει γὰρ τὸ σῶμα γι-
γαντώδης εἶναι καὶ τὸν θυμὸν θηριώδης, καὶ ἐς ἀγγί-
νοιαν τῶν συλληστευόντων ἁπάντων πολυπλοκώτε-
ρος. » Hæc ex eodem fonte ducta esse censet Majus,
collato Zosimo III, 7, 1, qui de Charietone :
Ἀνὴρ τις ἦν, μέγεθος σώματος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἅπαν-
τας ἔχων, καὶ τὴν ἀνδρείαν ἀνάλογον τῷ σώματι.

12.

Exc. De legat. p. 15 P. (11 V.) : Ὅτι τοῦ Ἰου-
λιανοῦ ἐς τὴν πολεμίαν χωροῦντος, καὶ τῶν Χαμάδων
ἱκετευόντων φεῖδεσθαι καὶ ταύτης ὡς οἰκείας, ὁ Ἰου-
λιανὸς συνεχώρει, καὶ τὸν βασιλέα σφῶν προελθεῖν
κελεύσας, ἐπειδὴ προῆλθε καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ εἶδεν
ἐστηκότα, ἐπιβὰς πλοῖον (τὸ πλοῖον οὐκ ἔχων (ἦν ἐκτός;)
τοξεύματος), ἐρμηνεύει εἶναι αἰχμαλώτους λεγόντων.
Ἐκεῖνων δὲ πάντα ποιεῖν ὄντων ἐτοίμων, ὁρῶν εὐπρόσ-
ωπὸν τε ἅμα καὶ ἀναγκαίαν αὐτῷ τὴν εἰρήνην (Χα-
μάδων γὰρ μὴ βουλομένων ἀδύνατον ἐστὶ τὴν τῆς
Βρεττανικῆς νήσου σιτοπομπίαν ἐπὶ τὰ Ῥωμαϊκὰ φρού-
ρια διαπέμπεσθαι), καμπτόμενος ὑπὸ τῆς χρείας χαρί-
ζεται τὴν εἰρήνην, καὶ θυμῶν ἡττει λαθεῖν πίστει εὐε-
χεν. Τῶν δὲ ἱκανοὺς εἶναι αἰχμαλώτους λεγόντων,
ἐκείνους ἔφη τὸν πολεμὸν αὐτῷ δεδωκέναι, καθ' ὁμο-
λογίαν γὰρ μὴ λαθεῖν· νυνὶ δὲ ζητεῖν παρ' αὐτῶν τοὺς
ἀρίστους, εἰ μὴ τεχνάζουσι περὶ τὴν εἰρήνην. Τῶν δὲ
ἱκετευόντων καὶ ἀξιούντων εἰπεῖν οὐδὲ βούλεται, μετα-
λαβὼν αὖθις τὸν τοῦ βασιλέως αὐτῶν αἰτεῖται παῖδα,
πλαττόμενος, ὃν εἶχεν αἰχμαλώτον, ὥσπερ οὐκ ἔχων.

hosticam crederent, cujus incolæ armis resisterent; verum
tamen illam propriæ instar haberent, quæ jam sui deditio-
nem fecisset.

Julianus non pugnam, sed victoriam exordiri solebat.

11.

Hunc (Chariettonem) in sodalitatem receptum lateri
suo adhærentem habebat : tum alius accedebat, fiebatque
numerus. Et quemadmodum Pythagoræ aiunt monadem,
si ad dyadem adiciatur, haud jam retinere solitariæ notæ
rationem, sed diffundi atque in pluralem numerum cre-
scere; ita postquam Charietto Cercionem sibi adjunxit,
plura jam facinora edebantur, et jam sociorum turba pro-
pter felicem factorum successum sequebatur.

Charietto igitur, quum et ante vir clarus esset et invictus
et insigni rerum gerendarum audacia alios terreret, omnes
a latrocinando prohibebat.

Videbatur enim (Charietto) et corpore gigantis esse et

animo ferino et ingenii acumine et dolo omnes latrociniorum
suorum socios longe superare.

12.

Quum Julianus in terram hostilem irrupisset, et Chamavi
supplicarent, ut genti, tanquam quæ sua esset, parceret,
assensus est, et eorum regem ad se venire jussit. Ut venit,
et eum ad ripam stantem vidit, navem adscendens (erat
autem navis extra teli jactum), per interpretem cum bar-
baris disseruit. Quum vero illi parati essent imperata facere,
et videret pacem peropportunitatem esse et necessariam (ete-
nim Chamavis invitis, e Britannia insula Romanis coloniis
commeatus immitti nequeunt), utilitate adductus, pacem
indulsit, et fidei firmandæ gratia obsides petiit. Quum di-
cerent idoneos esse eos qui in bello capti essent, hos bel-
lum dixit sibi tradidisse, ex fœdere minime sumpsisse; nunc
autem nobiliores postulare, nisi quid doli in pace conve-
nienda excogitarent. Quum supplices orarent atque ob-

2

Ἐνταῦθα ὁ τε βασιλεὺς αὐτῶν καὶ οἱ βάρβαροι πρηνεῖς ἔκταθέντες, οἰμωγῇ τε ἀφρόνῳ καὶ ὀλοφύρῃσι προσεχέχρητο, δεόμενοι μηδὲν ἀδύνατον ἐπιτάττεσθαι· ἀδύνατον δὲ αὐτοῖς εἶναι καὶ τοὺς πεσόντας ἀναστῆσαι καὶ διμήρους δοῦναι τοὺς τετελευτηκότας. Γενομένης δὲ σιωπῆς, ὁ τῶν βαρβάρων βασιλεὺς ἀναβοήσας μέγιστον ὄσον, « Εἴθε ἔζη μοι, ἔφη, ὁ παῖς, ἵνα σοι δοθῇς διμήρος, ὦ Καῖσαρ, δουλείαν ἡτύχῃ τῆς ἐμῆς βασιλείας εὐδαιμονεστέραν. Ἄλλ' ὑπὸ σοῦ τέθνηκεν, ἀτυχῆσας ἰσως καὶ τὸ ἀγνοηθῆναι. Πολέμῳ γὰρ ἐπίστευσε τὸ σῶμα νέος ὢν, ὃν σὺ μόνον ἀντάξιον εἰρήνης ὑπολαμβάνεις. Καὶ νῦν, ὦ βασιλεῦ, σὺ μὲν ἐξαίτεῖς ὡς ὄντα, ἐγὼ δ' ἄρχομαι θρηνεῖν, συνορᾶν τίνα οὐκ ἔχω. Παιῖδα γὰρ ὀδυρόμενος ἔνα, καὶ κοινὴν εἰρήνην τῷ παιδὶ συναπολώλεκα. Κἂν μὲν πιστεύσης τοῖς ἐμοῖς ἀτυχήμασι, παραμυθίαν ἔχει μοι τὸ πάθος ὡς ὑπὲρ ἀπάντων ἡτυχήκοτι· ἂν δὲ ἀπιστήσῃς, καὶ πατὴρ ἀτυχῆς καὶ βασιλεὺς ὀρθήσομαι. Τοῖς γὰρ ἐμοῖς κακοῖς οὐκ ἀκολουθήσει μὲν ὁ παρὰ τῶν ἄλλων ἔλεος, ὅσπερ ἅπασιν ὀφείλεται τοῖς ἐν τοιοῦτοις καθεστηκόσι, προσκείσονται δὲ αἱ κοινὰ συμφοραί. Καὶ οὐ παραιτήσομαι τοὺς ἄλλους ἀτυχῶν, ἀλλὰ κοινωνεῖν ἐμοὶ τῶν δεινῶν ἀναγκάσω, τοσοῦτον ἀπολαύων τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας ὅσον ἀτυχεῖν μόνος μὴ δύνασθαι. » Τοῦτον ἀκούων ὁ βασιλεὺς τὴν τε ψυχὴν ἔπαθε, καὶ τοῖς λεγομένοις εὐπαθῶς ἐξεδάκρυσε. Καὶ καθάπερ ἐν τοῖς ὁράμασιν, ὅταν εἰς ἄπορον καὶ ὀσφύλον αἱ τῶν ὑποκειμένων ἔργων πλοκαὶ τελευτήσουσιν, ὁ καλούμενος ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεισδίδω

εἰς μέσον ἔλκεται, πάντα συμπεραίνειν καὶ καταστρέφειν ἐπὶ τὸ σαφέτερον καὶ εὐκρίτον, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐπὶ πράγμασιν ἀμηχάνους καὶ δυσεξόδοις, μετ' οἰμωγῆς ἀπάντων τὴν μὲν εἰρήνην αἰτούντων, τὸν δὲ ἐπιζητούμενον ἄμνηρον ἀπαγορεύοντων μὴ ἔχειν, τὸν τε νεανίσκον παραγαγὼν ἅπασιν ἔδειξε βασιλικῶς παρ' αὐτοῦ διαιτώμενον, καὶ διαλεχθῆναι τῷ πατρὶ κελεύσας ὅσα ἐβούλετο, περιεσκόπει τὸ πραχθησόμενον. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις ἦν ἀξία τούτων. Οὐκ ἔτεκεν ὁ ἥλιος τοιαύτην ἡμέραν, οἶαν τότε ἔξῃν τοῖς παροῦσιν ὄρᾳ καὶ ἱστορεῖν. Οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ θυροῦ καὶ θρήνων ἐκπλήξει καὶ θάμβει συνδεθέντες ἐς τὸ ἀκίνητον ἐπάγησαν, ὥσπερ Ἰουλιανοῦ δείξαντος αὐτοῖς οὐ τὸν νεανίσκον, ἀλλ' εἰδωλόν. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ἐπεὶ ἡσυχία μυστηρίων ἀπάντων ἐγένετο σταθερωτέρα, βαρὺ φθεγξάμενος εἰς μέσον, « Τοῦτον, ἔπειτα, ὁ μὲν ὑμέτερος, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, πόλεμος ἀπολώλεκε, θεὸς δὲ ἰσως καὶ τὸ Ῥωμαίων σέσωκε φιλόφθονον. Ἔξω δὲ αὐτὸν ἄμνηρον, οὐ παρ' ὑμῶν καθ' ὁμολογίαν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ πολέμου λαβὼν καὶ τῷ κρατεῖν ἀρχούμενος. Καὶ οὗτος μὲν οὐδενὸς ἀτυχῆσαι τῶν καλλίστων ἐμοὶ ξυνόν· ὑμεῖς δὲ πειρώμενοι παραβαίνειν τὰς συνθήκας ἀποτεύξεσθε πάντων. Φημί δὲ οὐχ ὅτι κολάσομαι τὸν ἄμνηρον, ὃν οὔτε ἐνέγυρον παρ' ὑμῶν εἴληπα τῆς εἰρήνης· ἀλλ' ἀνδρείας ἀπόδειξιν καθ' ὑμῶν ἔγω· ὃ καὶ ἄλλως ἄνισον καὶ θεομισῆς, τοὺς οὐδὲν ἀδικούντας ὑπὲρ τῶν ἀδικούντων δάκνειν καὶ σπαράττειν, ὥσπερ τὰ θηρία τοὺς ἀπαντῶντας, ὅταν ὑφ' ἐτέρων διώκῃται· ἀλλ' ὅτι προ-

testarentur ut palam faceret quos vellet, iterum cum his sermone congregiendi, ipsorum regis filium petit, quem captivum in sua potestate habebat, fingens tanquam non haberet. Ad quæ barbarorum rex et barbari, ad pedes jacentes, fletu largo et ejulatu usi, precibus contulerunt, ne quid imperaret quod præstare nequirent. Nec enim se posse eos qui periissent in vitam revocare, et eos qui mortui essent obsides dare. Silentio facto, barbarorum rex voce quam maxima potuit exclamavit: « Utinam viveret filius meus, ut tibi traditus obses, o Cæsar, feliciorum regno meo apud te servitutem serviret! Sed tuis armis cecidit, fortasse etiam a vobis non cognitus. Belli enim periculis suum corpus juvenis objecit, quem idoneum pacis vadem censes, et tu nunc eum, o Imperator, tanquam vivat, exposcis. Ego vero miser nunc primum lamentari incipio, quandoquidem qualem non habeam, nunc demum intelligo. Filium enim unicum lugens, et pacem communem una cum filio perdidit. Si meas miseras tantas esse, quantæ sunt, crederis, id consolationis habebit dolor, quod pro omnium salute hunc casum subierim: sin fidem abrogaris, et pater infelix et rex conspiciat. Nam non solum aliis mea mala commiserationem non movebunt, quæ omnibus debetur ejusmodi doloribus afflictis: sed accedent etiam publicæ calamitates; neque ceteros a miseriis defendam, sed communicabo meas cum multis, in hoc tantum regia potestate fruens, quod mihi soli non licet infelicem esse. » Hæc ubi imperator audivit, apud animum suum summo mœrore est affectus, et eorum, quæ dicta erant, commiseratione punctus, tenere illacrimavit. Et quemadmodum in comœdiis,

quando res involutæ et perplexæ ad ambigua et explicata difficiilia vergunt, deus qui vocatur ex machina in medium trahitur, qui omnia componit et tristia lætis mutat: ita Julianus, ubi res in magna difficultate versabantur, quum omnes cum fletu pacem peterent, neque obsidem, quem peteret, se habere testarentur, in medium adolescentem adductum omnium conspectui atque oculis subjecit, regie apud se habitum. Quumque eum disserere cum patre quæ volebat jussisset, ad ea, quæ deinceps agenda erant, advertit. Quas sunt consecuta, his consentanea fuerunt. Non protulit soli diem qualis illa fuit, quam tunc videre et intueri his, qui aderant, licuit. Barbari enim, a mœrore et lamentis stupore et admiratione correpti, immobiles et fixi steterunt tanquam Julianus illis exhibuisset non adolescentem, sed falsam imaginem adolescentis. Ad imperator, ubi silentium altius, quam in mysteriis solitum, factum erat, graviter in medio loquens, « Hunc quidem, inquit, ut vos existimalis, vestrum bellum perdidit: sed deus fortasse et Romanorum benignitas restituit. Habebo ego ipsum obsidem, neque eum a vobis ex conventionem, sed a bello ipso, contentus vicisse; et illum quidem amplissima quæque non deficient, dum mea consuetudine fruatur. Quodsi conabimini a fœdere discedere, omnium iacturam facietis. Hoc dico non quod seaviam in obsidem, quem apud me habeo, non tanquam pignus pacis, sed meæ erga vos virtutis documentum. Est enim impium et minime deo gratum, eos, qui nihil commuerunt, pro his qui deliquerunt, morsu appetere et laniare, ut feræ bestiarum quicquid occurrit et obvium est, si quis eos persequitur. Sed primum quia a vobis initium injuriæ fa-

τον μὲν ἄρξετε χειρῶν ἀδίκων, οὐ μείζων ὀλεθρος οὐκ ἔστιν ἀνθρώποις, καὶν δοκῶσι πρὸς τὸ βραχὺ καὶ παρὸν ἐπιτυχάνειν· δεύτερον δὲ ὅτι πρὸς Ῥωμαίους ὑμῖν ὁ λόγος ἔσται καὶ μὲ τὸν ἄρχοντα τούτων, ὃν οὐτε πολέμουντες οὐτε εἰρήνην αἰτοῦντες ἐνίκησατε. » Προσεκύνησαν ἐπὶ τούτοις ἅπαντες καὶ ἀνευφήμουν, θεόν τινα ἐπὶ τοῖς λόγοις ἡγούμενοι. Σπείσάμενος γοῦν καὶ τὴν τοῦ Νεβισγάστου μητέρα μόνον αἰτήσας, ἐκείνων ὁμολογούντων τε ἅμα καὶ δόντων, ἀνέβη ἐπὶ τοιαύταις πράξεσι, μετοπώρου τε ἐστηκότος (ἐξεστηκότος Wyttenb.) καὶ χειμῶνος ἤδη συνισταμένου καὶ διαψύχοντος.

Res pertinet ad ann. 358 p. C. Eandem historiam vide ap. Petrum Patricium (Exc. De legg. p. 131 ed. Nieb.). Paucis hæc exponit Zosimus III, 7, nisi quod pro *Chamavis* perperam ponuntur *Quadi*. Præter Ammianum Marcellin. XVII, 8, 5, cf. Julianus in Ep. ad Athen. p. 280 A.

13.

Ibid. p. 17 : "Ὅτι Βαδομαρίος τις δυνάμει καὶ τόλμῃ προεῖγε Γερμανῶν, καὶ ἐς τοῦτο ὑπετύφετο μεγαλυνίας, ὥστε ἐτύγγανε μὲν ὄμηρον τὸν ἑαυτοῦ δεδωκώς υἶόν, ἕως ἂν ἀποδῶ τοὺς αἰχμαλώτους, οὓς ἐκ τῆς καταδρομῆς εἶχε συνηρπασμένους, τούτους δὲ οὐκ ἀποιδὼς ἀπῆλθε τὸν ὄμηρον, πολλὰ ἀπειλῶν, εἰ μὴ λάβοι. Ἀποπέμπει δὲ τούτον Ἰουλιανὸς αὐτῷ, τῶσούτων ἐπιθείς, ὡς οὐκ ἔστιν ἀξίόπιστος ἐν μεράχιον ὑπὲρ πολλῶν εὐγενεστέρων ὁμηρεῶν παρ' αὐτῷ· ἀλλ' ἢ τοὺς αἰχμαλώτους ἀποδιδόναι προσῆκον, ὄντας ὑπὲρ τρισχιλίας, τοῖς αὐτίκα ἤξουσιν πρέσβεισιν, ἢ ἀδικοῦντα εἰδέναι. Ταῦτα ἔγραψε τε καὶ τὴν πρεσβείαν ἔστειλλε. Καὶ

αὐτὸς εἶπετο τῇ πρεσβείᾳ ἀπὸ Νεμέτων ἄρας ἐπὶ τὸν Ῥῆνον. Ἦδη τε ἦν πρὸς τοῖς Ῥαυράχοις, ὃ ἔστι φρούριον.

Quæ h. l. de Badoimario leguntur, aliunde non nota sunt. Apud Zosimum III, 4 *Badomarius* prave appellatur, qui *Chnodomarius* dicendus erat. Vide Reitemeyer. ad Zosim. l. l. Res pertinere videtur ad ann. 359.

14.

Exc. De sentent. p. 257 : "Ὅτι φησὶν ὁ Εὐνάπιος περὶ Ἰουλιανῶ· Ἐνταῦθα δὲ γενομένους μεμνησθαι προσῆκεν, ὡς νῦν ἡ γραφὴ περιέχει τὰ τοῦ Καίσαρος ἔργα, ταῦτα δὲ ἐγένετο Κωνσταντίου βασιλείως βασιλεύοντος· ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς κατὰ Κωνσταντίον ἀμφοτέρων μεμνημένη τὰ τοῦ προκειμένου Κωνσταντίου μᾶλλον εἴλεκεν καὶ παρῆγεν εἰς τὸν λόγον, οὕτως ἐπειδὴ τὸν λόγον ἐκ τῆς γενέσεως εἰς Ἰουλιανὸν ἐλθόντα τὸν Καίσαρα νῦν ἀναγράφει, ἐπιμνήσεται πάλιν, ἐς ὅσον ἂν ἐγγωρῇ αὐτῷ, τῶν κατὰ τοὺς παραπίπτοντας καιροὺς εἰς τὸν Καίσαρα Κωνσταντίῳ συντεθειμένων τε καὶ μηχανημένων.

2. Ὁ μὲν γὰρ Ῥωμαῖος Μάριος τὸν ἀντίπαλον Σύλλαν διπλοῦν θηρίον ἀποκαλῶν, ἀλώπεκα καὶ λέοντα, μᾶλλον ἔρασκε φοβεῖσθαι τὴν ἀλώπεκα· Κωνσταντίῳ δὲ λέων μὲν οὐδεὶς παρῆν, πολλὰ δὲ ἀλώπεκες κύκλῳ περιτρέχουσαι διεθορύβουν τὸν Καίσαρα.

3. Πᾶσα δ' ἡ βία τὴν γραφὴν κατὰ μικρὰ καὶ ἐπὶ Κωνσταντίον φέρεσθαι, καὶ τῶν ὑπ' ἐκείνου πραττομένων ἕκαστον ἀνταγαγεῖν ἐπὶ καιροὺς καθ' οὓς ἐγένετο καὶ συνέπιπτεν.

4. Τότε δὲ ὁ Κωνσταντίος ἐφ' οἷς (χαίρειν supp. N.)

ciende oriatur, qua re nulla est capitalior pestis perniciesque hominibus, etiam si videantur ad breve tempus, æt quantum ad præsens attinet ad optata pervenire. Deinde, quia vobis res est cum Romanis et mecum, qui sum eorum imperator, quem neque bellum gerentes neque pacem facientes unquam superavistis. » Procubuerunt his dictis omnes et post illos sermones deum aliquem esse existimantes, illi fausta feliciaque omnia sunt precati. Pacem igitur fecit, et solam Nebisgasti matrem petiit, quam barbari fedus approbantes statim dederunt. His confectis, autumno ad finem vergente, et hieme ineunte (jam enim frugebat), profectus est.

13.

Badomarius inter Germanos potentia et auctoritate exceluit, quæ res eum ad tantam superbiam extulit, ut, proprio filio, dum captivos redderet, quos per excursiones ceperat, obside dato, quum minime captivos restitueret, nihilominus obsidem sibi restitui postulavit, multa minatus, si non reciperet. Hunc vero Julianus ad ipsum remisit, hoc adjiciens, unum adolescentem non esse idoneum apud se pro multis nobilioribus obsidem. Sed aut captivos, qui ad tria milia in ejus potestate erant, eum restituere oportere, aut injuriæ pœnas se soluturum esse sciret. Hæc scripsit, et le-

gationem misit, quam non multo post ipse subsequutus est, a Nemetibus ad Rhenum movens; jamque apud Rauracos erat, quæ est Romanorum colonia.

14.

Hæc ait de Juliano Eunapius : Atque hoc jam loco meminisse decet, nunc quidem historiam facta Cæsaris complecti, quæ quidem Constantio Augusto regnante patrata fuerunt. Sicuti ergo, dum Constantii res narrabantur, utriusque præcipua persona erat, ad hunc maxime tenderet spectaretque oratio; ita nunc, quia de Juliano ab ejus nativitate usque ad Cæsaris dignitatem scribimus, rursus quantum res tulerint, insidias machinasque memorabimus, quas opportuno tempore adversus Cæsarem Constantius instruxit.

2. Adversarium Syllam Marius Romanus feram duplicem appellare solebat, vulpem atque leonem; sed tamen magis vulpem timere se aiebat. Constantio hercle nullus leo aderat, sed multæ vulpes circumsilientes negotium Cæsari facebant.

3. Sed plane necesse est ut paulatim historia ad Constantium quoque deflectat, atque ut ejus res gestas temporibus quamque suis collocet.

4. Tunc vero Constantius, quæ gaudere par erat, moleste

2.

ἐδῆς δυσφορῶν, καὶ δ' ἔπραττεν Ἰουλιανὸς ἐλεγχον τῆς ἰδίας βασιλείας ὑπολαμβάνων, τὰς τε δηλουμένας ἐπινικίους ἑορτὰς εἰς πένθος καὶ συμφορὰν μετέβαλλε, καὶ διοιστρούμενος ὑπὸ φθόρου καὶ λύπης πρὸς τὸν ἐμφύλιον ἐξώγκητο πόλεμον.

5. Ἦοικε μὲν οὖν καὶ ἄλλως δ' χρόνος ἐν ταῖς μακραῖς περιόδοις καὶ κινήσει πολλὰς ἐπὶ τοιαῦτα καταφέρεσθαι συμπτώματα, καθάπερ οἱ τῷ Δαρείῳ συστάντες ἐπὶ τοὺς μάγους ἦσαν ἐπτά, καὶ οἱ πολλοῖς ὕστερον χρόνοις Ἀρσάκη κατὰ Μακεδόνων συνεγερόντες ἴσοι τὸν ἀριθμὸν ἔτυχον.

6. Συνορῶσι δὲ, ὅτι θερμότητος μὲν δεῖται καὶ δρμῆς τὸ ἀσφαλές· τὸ γὰρ τῆς ἀνάγκης παρὰ πόδας ἐστὸς, σκῆψιν ἥκιστα ἐκδεχόμενον, προσχρότερον (προχειρότερον cοη. Bekk.) ἀπαιτεῖ τὸν κίνδυνον.

7. Ὅτι περὶ τῆς στρατείας τῆς κατὰ Ναρδινῶν (Ἀλεμανῶν? B.) πολυτρόπου γενομένης ἐκτίθησι μὲν αὐτὸς Ἰουλιανὸς, ἄλλα δὲ ἀλλαγῶ καὶ πρὸς πολλοὺς ἀναφράζων ἐν ἐπιστολαῖς. Πρὸς τινα γοῦν Κυλλήνιον καὶ ταῦτα ἐξηγούμενον τὰ μὲν ἐπιτιμῶν ὡς διαμαρτάνοντα τῆς ἀληθείας φαίνεται, καὶ παρεκτιθῆσι γε τὰ πραχθέντα ὅπως γέγονε· φάσκων δὲ μὴ δεῖσθαι πού τὰ τε ἔργα λέγοντος (οὐδὲ γὰρ Παλαμῆδην Ὀμήρου προσδεῖν φησιν εἰς δοῶν), καὶ τὰς ἀλλοτρίας συγγραφὰς τῶν ἰδίων ἔργων ὑπὸ μεγαλοψυχίας παραιτούμενος, αὐτὸς ὅμως διὰ μέγεθος τῶν πεπραγμένων πρὸς τὸ λέγειν αὐτὰ κατασειόμενος, οὐδὲ συγγραφὴν ἀπλῆν, ἀλλ' ἐπαινον κέκριχεν (ἱστορικόν? N. ἀκριβὲς?) τινα καὶ λαμπρὸν ἑαυτοῦ διεξείσειν αὐτοκείμενος, καὶ πρὸς πολλοὺς αὐτὰ διὰ τῶν ἐπιστολῶν ὑμνῶν.

§ 1 « Legenda est Juliani epistola Augustalis ad Athenienses, in qua Constantii artificia late quidem, sed nescimus quam vere, scribuntur. » ΜΑΙ. — § 2. « Hos aulicos belluarum nomine appellat ipse Julianus Ep. XXIII. « IDEM. — § 4. δυσφορῶν » sc. Gallicas Germanicasque Juliani victorias. » IDEM. V. Zosimus III, 8, 6. 9, 8 ibique not. Reitemeyeri. — § 5. « Loquitur auctor de Juliani a Constantio defectione, cujus machinationis duos ipse certe conscios habuit Oribasium et Euemerum, teste Eunapio in Maximi Vita. Fieri tamen potest ut his alii postea se adjunxerint, quum res peragenda

fuit. Et quidem in illo motu militari apud Parisios (Zosim. III, 11), quo Julianus declaratus fuit Augustus, credibile est septem praecipuos rei tantae exstitisse auctores. Nam certe Zonaras XIII, 10, ait Julianum ob eam rem patranda sibi aliquos tribunos conciliavisse. Ex somnio autem imperium sibi ominabatur Julianus Ep. XVII ad Oribasium, qui secum mox conspiravit. » ΜΑΙ. Cf. Eunap. Vit. Max. p. 53 : Περμφθεις δὲ Καῖσαρ ἐπὶ Γαλατίας οὐχ ἵνα βασιλεὺς τῶν ἐκείνῃ μόνον, ἀλλ' ἵνα ἐν τῇ βασιλείᾳ διαφθαρῇ, παρὰ δόξαν ἄπασαν ἐκ τῆς τῶν θεῶν προνοίας ἀνήνεγκεν, πάντας μὲν λανθάνων δτι θεραπεύει θεοὺς, καὶ τόν τε Ῥῆνον ἐπεραιώθη, καὶ πάντα ὅσα ὑπὲρ ἐκείνων ἔθνη βάρβαρα συνελὼν καὶ δουλωσάμενος, πολλῶν ἐπιβουλῶν καὶ μηχανημάτων πλεοκόμενος αὐτῷ (ὡς ἐν τοῖς περὶ ἐκείνον ἀναγέγραπται), τὸν ἱεροφάντην μετακαλέσας ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ σὺν ἐκείνῳ τινὰ μόνους ἐκείνοις γνώριμα διαπραξάμενος, ἐπὶ τὴν καθάρισιν ἡγήθη τῆς Κωνσταντίου τυραννίδος. Ταῦτα δὲ συνήδεσαν Ὀριβάσιος ἐκ τοῦ Περγάμου καὶ τις τῶν ἐκ Λιθύης, ἣν Ἀφρικὴν καλοῦσι Ῥωμαῖοι κατὰ τὸ πάτριον τῆς γλώττης, Εὐήμερος. Ταῦτα δὲ πάλιν ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν βιβλίοις ἀκριβέστερον εἴρηται. — Idem in Vit. Oribasii p. 104 : Ἰουλιανὸς μὲν αὐτὸν (τὸν Ὀριβάσιον) εἰς τὸν Καῖσαρκα προῖόν συνήρπασεν (in Galliam secum abduxit) ἐπὶ τῇ τέχνῃ· δὲ τοσοῦτον ἐπλεονέκτει ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, ὥστε καὶ βασιλεὺς τὸν Ἰουλιανὸν ἀπέδειξε· καὶ ταῦτά γε ἐν τοῖς κατ' ἐκείνον ἀκριβέστερον εἴρηται. — § 6. « Loquitur auctor de militari tumultu, quo Julianus volens nolens (si credere dignum est) imperium admittere debuit. Zosimus et Zonar. l. 1. et Ammian. XX, 4. » ΜΑΙ. — § 7. De Nardinis non constat. Scribi possit : κατὰ τῶν Ναρισκῶν; quanquam ad sensum aptius est, quod Bekkerus conjecit, x. τ. Ἀλεμανῶν. « Desideratur Juliani epistola ad Cyllenium. Apparet autem hunc hominem fuisse historicum. » ΜΑΙ.

ferens, et Juliani facinora regni sui vituperationem existimans, triumphales, qui indicti erant, festos dies ad luctum tristemque casum transtulit; invidiaque et dolore furens ad civile bellum prorupit.

5. Tempora saepenumero visa sunt longis periodis ac conversionibus ad eosdem redire casus. Veluti qui cum Dario adversus magos conspiraverunt, septem numero erant : et post tempora multa hi, qui cum Arsace contra Macedonas rebellaverunt, pari numero fuerunt.

6. Intelligunt autem, opus esse ardore et impetu ad efficiendum securitatem. Namque instans necessitas, considerationem minime patiens, proximius vindicat sibi periculum.

7. De bellica adversus Nardinos (Alemanos?) expedi-

tionem, quae varios casus experta est, scribit ipse Julianus alibi alia in epistolis ad diversos enarrans. Ad quemdam itaque scribens Cyllenium, qui argumentum illud tractaverat, primum quidem eum objurgat, propterea quod a veritate aberraverat; tum ipse rem prout se habebat exponit. Ait autem, facta illa scriptore non indigere : nam neque Palamedi, inquit, ad gloriam opus Homero fuit. Ergo alienas factorum suorum historias excelsi animo abnuens, ipse tamen magnitudine rerum gestarum ad dicendum impellitur. Neque simplicem historiam, sed luculentam sui laudationem sponte persequitur, atque in epistolis ad multos scriptis se ipsum praedicat.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

15.

Exc. De legat. p. 17 : Ὅτι μετὰ τὴν Ἰουλιανοῦ τῆς βασιλείας ἀναγόμενοι πρεσβεῖαι πανταχόθεν συν-
έβαινον, καὶ στέφανοι πολλοὶ χρυσοὶ (οἱ) αὐτῷ παρὰ
τῶν ἐθνῶν ἀνεκομίζοντο. Ἐνταῦθα καὶ οἱ τὴν Ἰωνίαν
οἰκοῦντες ἔτυχον ὅσων ἰδεθῆσαν, καὶ πλείονων καὶ
ἐλασσόνων. Λυδοὶ δὲ καὶ εὐχῆς κρείττον ἐπραττον, Εὐ-
ναπίου μὲν τοῦ ῥήτορος ὑπὲρ αὐτῶν πρεσβεύοντος,
εὐημερήσαντος δὲ οὕτω κατὰ τὴν πρεσβείαν ὥστε καὶ
δίκη τινὶ περιμαχῆται συνεπιεῖν, ἥ ὁ βασιλεὺς αὐτὸν
ἐκώλευν. Ὁ δὲ ἐνίκᾳ καὶ τὴν δίκην· καὶ ἐκ Κλαζο-
μενῶν δὲ Πείσων εὐδοκίμει λέγων.

Eunapius h. l. memoratus non confundendus
cum nostro historico, qui anno 361 p. C. puer
adhuc erat. De Pisone Clazomenio aliunde non
constat.

[16.]

[Suidas v. Ἰουλιανός. Ἐπὶ τὸν Ἰουλιανὸν πολλὰ
οἶκα ἐχώρουν, γανδὸν ἐμπορουμένων τῶν ἀνθρώπων
τῆς δικαιοσύνης τοῦ κρίνοντος· ἀναβολαί τε οὐκ ἦσαν
ἐπ' αὐταῖς, ὅσαι νόμιμον ἐκ τῶν συνήθων γραμμάτων
τὸ ἀδικὸν ἰσχυροῖν εἰς βοήθειαν τῶν ἀδικούντων καὶ
προεληφτότων. Ἄλλ' ἢ παραχρῆμα ἔδει τὸ ἴσον ἐλέγ-
χεσθαι κατὰ φύσιν, ἥ τὸ μέλλον καὶ διωθόμενον εἰς τὸν
χρόνον ὑποπτον ἦν. Βαρὺς μὲν οὖν καὶ λυπηρὸς ἐτύγ-
χανε, καὶ ἐπὶ τοῖσδε καὶ τὸ τῶν πονηρῶν ἔθνος καὶ
ἀδικούντων διηγείρετο· οὐ γὰρ ἀδικεῖν ἔζην, οὐδὲ λαν-
θάνειν ἀδικοῦσι. Βαρύτερον δὲ αὐτὸν ἀπεδείκνυε τοῖς
μογθηροῖς καὶ τὸ εὐπρόσοδον. Οἷα γὰρ προϊόντος μὲν
πολλὰκις διὰ τὰς ἱερομηνίας καὶ θυσίας, ἡμέρου δὲ
φύσει πρὸς πᾶσαν ἐντεύξιν τυγχάνοντος, ἀκώλυτον [ἦν]
τοῖς δεομένοις λόγου τυχεῖν. Ὁ μὲν οὖν ἐλάχιστον τῆς

15.

Post Juliani ad imperium evectiōnem undique ad eum
legationes convenerunt, et coronas aureas a gentibus attu-
lerunt. Tunc etiam Ioniam habitantes ab eo et magna et
parva, quæ pelebant, sunt consecuti. Lydi vero, Euna-
pio rhetore, eorum legato, pro his verba faciente, multo
ampliora, quam precibus suis complexi fuerant, obtinue-
runt. Quæ legatio tam prospere legato successit, ut legatum
quoque imperator juberet causam quandam valde intrica-
tam agere. Qua in lite et ipse superior evasit, et Piso qui-
dam Clazomenius magna cum laude verba fecit.

16.

Ad Julianum multæ causæ deferebantur, quod homines
affatim illius iudicis æquitatem fruerentur. Neque enim di-
lationibus ejusmodi locus erat, quæ lege sancitam e scrip-
tis tralatiticiis habent iniquitatem, et hominibus injustis
alienaque detinentibus auxiliantur; sed aut statim æqui-
tas naturæ consentanea demonstranda erat, aut mora et

ὑπὸ τῶν πονηρῶν ταύτης βλασφημίας τε καὶ ὀργῆς
ῥιθάνετο καὶ ἐφρόντιζε.]

Eunapii locum esse censet Küsterus. Cf. Am-
mian. Marcellin. XXII, 10, 1 : *Ibi* (sc. *Antio-
chiæ*), *hiemans* (ann. 362 p. C.) *ex sententia, nul-
lis interim voluptatis rapiebatur illecebris, quibus
abundant Syriæ omnes, verum per speciem quietis
judicialibus causis intentus, non minus arduis
quam bellicis, distrahebatur multiformibus curis,
exquisita docilitate librans, quibus modis suum
cuique tribueret; justisque sententiis et improbi mo-
dicis coercerentur suppliciis, et innocentes fortunis
defenderentur intactis. Et quanquam in disceptando
aliquoties erat intempestivus, quid quisque jurgan-
tium coleret, tempore alieno interrogans : tamen
nulla ejus definitio litis a vero dissonans reperitur ;
nec argui unquam potuit ob religionem vel quod-
cumque aliud, ab æquitatis recto tramite deviasse.*

17.

Suidas v. Σαλούστιος. Ὅτι Σαλούστιος, ὁ τῆς
αὐλῆς ἐπαρχος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ, ἀνὴρ ἦν διαφερόντως
περιττὸς εἰς φιλανθρωπίαν· ὃ γε τοσούτον ἡμερότητος
καὶ πραότητος ὑπῆρχεν εἰς ἅπαντας, ὥστε τὴν Μάρκελ-
λον ἐκείνον, τὸν, ἡνίκα ἦν Καῖσαρ, ὑβριστικῶς αὐτῷ
χρησάμενον, πάνυ περιδεῖ ὄντα διὰ τὰ προγεγενημένα,
καίτοι τοῦ παιδὸς ἐλεγχθέντος ἐπανάστασθαι διὰ τὴν
πρὸς Κωνσταντίον φιλίαν, τῷ νεανίσκῳ τὴν δίκην ἐπέ-
θηκε, τὸν δὲ Μάρκελλον καὶ διαφερόντως ἐτίμησε.

« Totum hunc locum ex Eunapio excerptum esse
suspiciatur Valesius ad Ammian. Marcellin. XXII,
11, 2; qui recte etiam monuit Suidam hic omnia
confundere, et ad Salustium male referre ea quæ
Juliano conveniant. » KÜSTER. De Marcello patre,
quem Constantius Juliano Cæsari in Gallia impe-
ratori socium una cum Salustio adjunxerat, vidi-
mus supra. De filio ejus Ammianus Marc. XXII,

procrastinatio suspecta habebatur. Gravis igitur et molestus
erat, et ob hæc improborum et injustorum natio exaspera-
batur. Nec enim injuriam facere licebat, nec, qui injuriam
fecissent, latere poterant. Molestiorem etiam improbis
illum reddebat adeundi facilitas. Quum enim sæpe propter
festa et sacrificia in publicum prodiret, omnibusque comem
et affabilem se præberet, quilibet eum alloqui poterat. Ille
vero improborum maledicta et indignationem minime sen-
tiebat aut curabat.

17.

Salustius, aulæ præfectus sub Juliano, vir fuit insigni et
eximia humanitate præditus, qui (imo : *Julianus Augu-
stus*) adeo mansuetus et benignus erga omnes fuit, ut Mar-
cellum eum, a quo ipse Julianus, quo tempore Cæsar erat,
multis injuriis erat affectus, ob hæc terrore correptum,
quum etiam ejus filius ob benevolentiam in Constantium
res novas agitasse convictus esset, juvenem quidem sup-
plicio affecerit, ipsum vero Marcellum magnopere honorarit.

11, 1 : *Tunc* (362) *et Artemius... supplicio capitali multatus est. Post quem Marcelli ex magistro equitum et peditum filius, ut injectans imperio manus, publica deletus est morte.*

18.

Exc. De sent. p. 259 : "Οτι κρατεῖν ὡς ἐπίπαν εἰσθελὲν ἐν μὲν τοῖς ἀπείροις τὸ πλεόν, ἐν δὲ τοῖς ἐπιστήμοσι τὸ γεγυμνασμένον· οὐ γὰρ ἐν τοῖς μετὰ τέχνης ἀπαντᾷ τὸ παράλογον τῆς τύχης, ἀλλ' ἐν τοῖς ἀτέχνου χύωσαν ἔχει τὸ αὐτόματον, ὥσπερ καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις δρωμένην τὸ προτεθεὲν οὐχ ὑπὸ τῶν ἀπείρων, ἀλλ' ὑπὸ τῶν μελετησάντων ἐκτελούμενον.

2. "Οτι πᾶν ἔργον κρείττον ἀπορρήτως στρατηγούμενον· ὅστις δὲ ἐν πολέμῳ κρύπτει τὰ πλείονα, κρείττων ἐστὶν ἢ δ μετ' ἔργων θρασυτήτος φανερώς ἐπίων.

3. "Οτι δ κυνικός Ἡράκλειος ἀκροασόμενον ἐκάλει τὸν Ἰουλιανὸν ὡς ἐς τὴν βασιλείαν ὠφελήσων αὐτόν. "Ο δὲ θαυμάσας τὸ τῆς ὑποσχέσεως ὕψος ἐτοίμως ὑπήκουσεν. Ἐπεὶ δὲ παρὰ δόξαν ἀπήντησεν, δ Ἰουλιανὸς ἀντιγράφας λόγον τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐξέφηνε καὶ τὸ τῆς φύσεως ἀνυπέβλητον. Οἱ δὲ ἀκούσαντες καταπληγέντες τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, καθάπερ θεοῦ προσεχύνησαν τὴν φιλανθρωπίαν, ὅτι τὸν βασιλικὸν θυμὸν διέλυσε λογικῇ φιλοτιμίᾳ. "Ο δὲ καὶ ἐτέρῳ λόγῳ τὸν αὐτὸν κυνικὸν ἐτίμησεν.

§. 3. Ἡράκλειος] « Codex h. l. Ἡράκλειος; at infra in rebus Procopii tyranni idem codex habet Ἡράκλειος. Priori lectioni favet Suidas; posteriori textus Juliani in oratione contra hunc Cynicum ed. Petav. » Mat.

19.

Suidas v. Ὑπαίθριον, ὑπὸ τὸν ἀέρα· καὶ Ὑπαίθροιο δμοίως. Εὐνάπιος· « Μάξιμος τε καὶ Πρίσκος λόγου μὲν μετειχέτην, τῆς δὲ τῶν κοινῶν καὶ ὑπαίθρων πραγμάτων πείρας ἐλάχιστον. » Καὶ αὖθις· « Ὡς ἂν ὑπαίθρὸν τινα καὶ ἔννομον ἀγωνισάμενος μάχην, » τούτέστι, προ-

φανῇ. Posteriorum locum plenius habet s. v. Νεωτερίζειν, ubi : « Ὁ δὲ βάρβαρος οὐδὲ ἐπὶ τὴν νεωτερίζουσαν τὰ πράγματα τύχην ἔσχεν ἀνενεγκεῖν τὴν αἰτίαν, ὡς ἂν ἔννομόν τινα καὶ ὑπαίθρον ἀγωνισάμενος μάχην. » Prior locus spectare mihi videtur ad Maximum et Priscum Persicæ expeditionis socios. Cf. Eunap. in Vit. Maximi p. 57 : Μαξίμου δὲ καὶ Πρίσκου συνεπομένων κτλ. Ammian. Marcellin. XXV, 3, 23, de Juliano moribundo : *Ipse cum Maximo et Prisco philosophis super animorum sublimitate perplexiis disputans, hiantē latius suffossi lateris vulnere... medio noctis horrore vita est absolutus.* De Maximo cf. etiam Eunap. Vit. Max. p. 47 : Ἦν δὲ ἀνὴρ οὗτος τῶν διαπλησθέντων τῆς Αἰδεσίου σοφίης. Ἰουλιανὸς δὲ τοῦ βασιλεύσαντος ἠξιώθη γενέσθαι διδάσκαλος. Οὗτος πάντων ἀνηρημένων ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίου (ταῦτα δὲ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἀκριβέστερον γέγραπται), καὶ φιλωθέντος τοῦ γένους, Ἰουλιανὸς περιελίφθη μόνος, δι' ἡλικίαν περιφρονηθεὶς καὶ παρότητα.

20.

Suidas v. Ἰλῆ· Εὐνάπιος· « Τότε δὲ Ἰλῆ τῶν κατὰ τὰ πράγματα ἱππέων ὑπὲρ τοὺς ὕ' ἐς τοὺς ὀπισθοφύλακας κατεργάγη. »

« Crediderim hunc locum pertinuisse ad narrationem Persicæ Juliani expeditionis, et inde profecisse Zosimum qui hæc non absimilia habet, III, 28, 6 : Οἱ Πέρσαι συνταγθέντες εἰς πλῆθος τοῖς οὐραγοῖς τοῦ Ῥωμαίων στρατεύματος ἀδοκήτοις ἐπέπεσον. » Boiss.

21.

Suidas v. Οἰσύνιας· Εὐνάπιος· « Οἱ δὲ τῶν Πάρθων οἰσύνιας ἀσπίδας ἔχοντες καὶ κράνη οἰσύνια πλοκήν τινα πάτριον πεπλεγμένα. » « Valesius hæc verba admovet Ammiano XXIV, 2, 9, ubi describuntur Persæ Pirisaboræ civitatis : *defensores obtecti scutis vimine firmissimo tectis.* » Boiss.

18.

In imperitis plerumque numerus prævalet, in sapientibus eruditio. Neque enim fortunæ temeritas arte præditis insuvenit, sed rudibus casus fortuitus dominatur. Sic et in aliis disciplinis ad propositum finem non imperitos, sed solertes devenire videmus.

2. Quodvis opus militare secreto ducum consilio dirigi præstat. Sane qui belli plura celat, potior est illo qui factorum audacia manifeste utitur.

3. Heraclius cynicus Julianum invitavit ut se præceptorem audiret, ceu regno administrando utilem futurum. Is autem, magnitudinem promissorum admirans, alacriter morem gessit. Mox, quum res citra spem evenisset, Julianus, contra illum oratione scripta, ingenium suum naturamque eximiam demonstravit. Quicumque vero scriptum illud legerunt, tum eloquentiæ vim suspexerunt, tum præcipue Juliani clementiam, tanquam dei, osculati sunt, qui regalem

iram litteraria disceptatione dissolvit. Deinde Julianus alia quoque oratione cynicum ultus est.

19.

Maximus et Priscus eruditionis quidem erant participes, sed reipublicæ gerendæ et rerum subdialium minimam habebant notitiam.

Barbarus vero nec in ipsam fortunam, quæ res innovare solet, culpam conferre poterat, quasi justum aliquod prælium aperto Marte commisisset.

20.

Tunc autem equitum cataphractorum, i. e. armis undique munitorum, turma, quæ quadringentorum numerum superabat, in agminis novissimi custodes impressionem fecit.

21.

Parthi vero clypeos vimineos habebant, et galeas vimineas plicatione quadam patria plicatas.

22.

Exc. De sent. p. 260 : « Ὅτι τῷ Ἰουλιανῷ ἤμαρ ἐπὶ πρὸς Πέρσας πόλεμος, τὰς τε Σκυθικὰς κινήσεις ὥσπερ ἐγκρυπτομένας ἔτι κυματιστὴν (κυματιστὴ ἐν βύθῳ;) ἐτίθει πόρρωθεν ἢ θεοκλυτῶν ἢ λογιζόμενος. Λέγει οὖν ἐπιστέλλων· « Σχύθαι δὲ νῦν μὲν ἀτρεμοῦσιν, ἴσως δὲ οὐκ ἀτρεμήσουσιν. » Ἐς τοσόνδε ἐξικνεῖτο χρόνον τῶν μελλόντων αὐτῷ ἡ πρόνοια, ὥσθ', ὅτι τὸν ἐπ' αὐτοῦ μόνον καιρὸν ἡσυχάσουσι, προγινώσκειν.

2. Ὅτι τὸ πρὸ Κτησιφώντος πεδῖον ὀρχήστραν πολέμου πρότερον ἀποδείξας, ὡς ἔλεγεν Ἐπαμινώνδας, Διονύσου σκηνὴν ἐπεδείκνυ Ἰουλιανός, ἀνέσεις τινὰς τοῖς στρατιώταις καὶ ἡδονὰς ποριζόμενος.

3. Ὅτι τοσαύτη ἐν τοῖς προαστείοις Κτησιφώντος ἀφρονία τῶν ἐπιτηδείων ἦν, ὥστε τὴν περιουσίαν κίνδυνον τοῖς στρατιώταις φέρειν, μή ποτε ὑπὸ τρυφῆς διαφθάρῃσιν.

4. Ὅτι εἴκοις τὸ ἀνθρώπινον καὶ ἄλλως ἐπίφορον εἶναι καὶ κάταντες πρὸς τὸ βάσκανον. Καὶ οἱ στρατιῶται οὐκ ἔχοντες ὅπως ἐπαμῶσιν ἀξίως τὰ πραττόμενα, « τοὺς Ἀχαιοὺς, φασίν, ἔκρινον ἀπὸ πύργου, » στρατηγικός τις καὶ περιττός εἰς φρόνησιν ἕκαστος εἶναι βυλούμενοι. Καὶ τοῖς μὲν ὕλη τις ὑπὲρ φλυαρίας· ὁ δὲ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἐχόμενος λογισμῶν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀνέστρεψεν.

§ 2. Cf. Ammian. XXIV, 6, 3. Zosimus III, 26, 2 : Καὶ πρὸς τι χωρίον ἑλθὼν (Ἀβουσαθὰ τοῦτο Πέρσαι καλοῦσιν), ἡμέρας ἐν τούτῳ διέμεινε πέντε. — § 4. « Sermo est de consultatione militari Romanorum, quum Ctesiphonte frustra tentata, recedendum fuit e Perside, ne undique hostibus obvallarentur. Ammian. XXIV, 7, 8. » Mat.

22.

Quo tempore Persicum bellum calebat, Julianus Scythicos quoque motus latentes adhuc, procellæ instar, procul sentiebat, vel dei familiaris monitu, vel proprio ratiocinio. Dicit ergo in epistola : « Scythæ nunc quiescunt; fortasse tamen hanc quietem non retinebunt. » Scilicet ejus futurorum provisio in tantum tempus extendebatur, ut illos sua ætate tantummodo pacem servaturos ante cognoverit.

2. Julianus campum apud Ctesiphontem quum belli choræam prius exhibuisset, ut aiebat Epaminondas, Bacchi scenam exhibuit, otia quædam et voluptates militibus indulgens.

3. Tanta erat in Ctesiphontis suburbanis rerum copia, ut abundantia militibus periculum creaverit, ne luxurie corrumperentur.

4. Ceteroquin videtur humana natura ad invidiam propensa atque proclivis. — Milites quum pro meritis res gestas laudare non possint, « Achæos, dicunt, de turri judicabant; » quum se quisque imperatoria scientia præditum prudentiaque præstantem haberi velit. — Atque his quidem materia nugandi suberat; ille autem susceptorum initio consiliorum tenax in regionem propriam revertebatur.

23.

Bellum gerens tantisque periculis circumsessus, de eli-

De morte Juliani ex Eunapio nihil traditur. Ipse vero Eunapius in Vit. Max. p. 58 ad hunc Historiarum locum amandat : Τὰ πράγματα συντόμως ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐκείνων καὶ λαμπρῶν ἐλπίδων ἐς τὸ ἀφανὲς καὶ ἀμορφον κατερράγη καὶ διωλίσθησεν, ὡς ἐν τοῖς διεξοδικοῖς τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν εἰρηται.

23.

Exc. De sent. p. 261 : « Ὅσπερ δὲ ἐν πολέμῳ καὶ τοσούτων ἐπικειμένων ἀρχοντος δεόμενον τὸ στρατόπεδον τὴν αἵρεσιν περιεσκόπει. Καὶ καθάπερ ἱατρικοί φασι καταδύτων (καταδύλων; Ν.) γενομένων δυεῖν ἀλγυμάτων τὸ ἐλαττον ὑπὸ τοῦ σφοδροτέρου λύεσθαι, οὕτω καὶ τότε θεωρεῖν ἐξῆν, ὡς τὴν ὑπεραγλὴν τοῦ κατὰ τὸν βασιλέα πάθους ὁ τοῦ πολέμου φόβος παρὰ πόδας ἐστὼς καταμαραίνων ἀπήμβλυνεν. Τὸ μὲν γὰρ γεγεννημένον ἦν φανερόν, τὸ δὲ ὅπως εἴκαζεν ἄλλως ἄλλως, ἡπίστατο δὲ οὐδὲ εἶς. Πλὴν ἐν τούτῳ γε ἤδεσαν, ὡς αἰρεῖσθαι προσῆκε σφισιν ἀρχοντας. Εἰ δὲ καὶ πλῆθος ἦσαν, τοῦτο γοῦν ἡπίστατο σαφές, ὅτι ἀρχοντος μὲν εὐπορήσουσι, τοιοῦτον δὲ οὐδὲ εἰ πλαστός (πλάστης;) θεὸς, εὐρήσουσιν. Ὅς γε διὰ φύσεως ἐξουσίαν καὶ τὸ ἰσομέγεθες τῷ θείῳ ἀγωγῆς τε ἀνάγκη ἐπαύσατο (ἐπαυσε s. ἐδιάστατο Β.) πρὸς τὸ χεῖρον ἔλκουσαν, καὶ ἐκ τοσούτων ἀνενεγκῶν κυμάτων οὐρανόν τε εἶδε καὶ ἐπέγνω τὰ ἐν αὐτῷ καλὰ, τοῖς ἀσωμάτοις διμιλήσας σῶμα ἔχων ἔτι. Καὶ βασιλείας τε ἔτυγεν οὐχ ὅτι ἤρα βασιλείας, ἀλλ' ὅτι τὸ ἀνθρώπειον ἐώρα θεομένους βασιλεύεσθαι· φιλοστρατιώτης τε ἦν διαφερόντως οὐχ ὅτι ἐβούλετο δημαγωγεῖν, ἀλλ' ὅτι τοῦτο ἡπίστατο τοῖς κοινοῖς συμφέρειν.

[Ταῦτα ληρεῖν ἀνέη, ἐμβρόντητε τῷ ὄντι καὶ ἀνεπιγνώμων τῶν πεφλυαρμένων; Τίς γὰρ τῶν ἐγγενῶν

gendo, quo carebat, duce exercitus cogitabat. Ac, quemadmodum medici aiunt, si quando gemini dolores ingruant, ab acriore minorem solvi, sic eo tempore cernere erat summum amissi regis mororem ab impendente belli terrore infractum atque debilitatum. Nam quod quidem acciderat, nemini non erat planum; quam vero ratione id esset patratum, alii aliter conjectabant, sed nemo certo sciebat; neque aliud cuiquam exploratum erat, nisi quod ducem eligere prorsus oportebat. Jam etsi vulgaris turba erant, id tamen nemo non videbat, ducis quidem copiam non defuturam, sed Juliano parem, ne si deus quidem aliquis procrearetur, inventum non iri : qui naturæ suæ præstantia ac divina magnitudine vitæ hujus necessitatem, quæ in deterius ruere solet, pervicit; seque ex tot fluctibus attollens, cælum introspectit, bonaque ibi latentia novit, cum incorporeis naturis corpore nondum exutus familiariter versans. Neque vero imperium suscepit, quia regnandi cupidus esset, sed quia homines regnatore indigentes videret. Tum et militibus blandus erat, non ut in populo dominaretur, sed quia ex usu rei publicæ id fore sciebat.

[Inepta hæc effutire ausus es, stulte revera homo et nihil intelligens? Nam quis in patriis Græcorum dogmatibus sic

Ἐλλῆσι δογμάτων οὐρανίων μεμύηται μυστηρίων
 θεατὴν ὑπάρχει τὸν ἀπαλλαττόμενον τῆς ἐντεῦθεν βιοτῆς
 ἢ συνόμιλον ἀσωμάτων γενέσθαι; Καὶ τίνες οἱ ἀσώμα-
 τοι οὗτοι, εἰ μὴ που Γανυμήδης καὶ Ζεὺς ὁ Γανυμή-
 δους ἐκ Τρώων ἐραστής, δι' οὗ καὶ Ἥρα παραγκυώνι-
 ζεται ἡ ἀδελφὴ καὶ γαμετὴ τῷ Φρυγί μειρακίῳ; Ἀλλὰ
 τὰ μὲν κλέψας ἔχεις τῶν Χριστιανικῶν δργίων, τὰς
 ἀσωμάτων φημί φρατρίας· ἐπεὶ τῶν γε σὼν δογμά-
 των μὴ οὐχὶ καὶ ἐμπαθέστερον τῶν κατὰ τὸν φθαρτὸν
 τοῦτον βίον ἀκρατεστάτων οἱ κατ' οὐρανὸν σοὶ ἄλῳεν
 μάκαρες βιωῦντες· οἷς Ἡθὴ μὲν οἶνοχοεῖ, οἱ δὲ πολλῶ τῷ
 νέκταρι μεθυσκόμενοι τὰ ἀπαίσια διεξίασι Τρώων πό-
 λιν εἰσδρόνυντες. Πρὸς τίνας καὶ τῶν καθ' Ἑλλήνας
 ἐαυτὸν ἀναφέρων φιλοσόφων ἦρα βασιλείας; πρὸς Ἀν-
 τισθένη; πρὸς Διογένη; ἀλλὰ τούτοις μὲν ἴσμεν οὕτως
 ἀπραγμοσύνης μέλον, ὡς τὴν κυνῶν ἐξηλωκότας ζωὴν
 καὶ τῇ τούτων ἐγκαλλωπιέσθαι κλήσει. Οὐκ οὖν
 ἐπανορθῶν τὸν ἀνθρώπινον βίον εἵλετο βασιλεύειν, δι
 μὴδ' ἐπανώρθωσέ τι, εἰ μὴ πρῶτον μὲν φιλοδοξίας
 κακῶ λυστήματι ἀχάριστος περὶ τὸν εὐεργέτην διαγι-
 νόμενος, ἐπειτα καὶ ὅπως τοῖς ἀγοῦσιν αὐτὸν δαίμοσι
 τὸ ὀλέθριον ἀποσιούμενος σέβας, λάθοι πρὸς τῶν ὑπ'
 αὐτοῦ σπουδαζομένων δαιμόνων τοιοῦτου καὶ τέλους
 κυρῆσαι, ἀξίου καὶ τῆς ἐκείνων ἀπάτης καὶ τῆς ἐαυτοῦ
 ἐμπληξίας.]

In prima fragmenti parte agitur de ducibus
 post mortem Juliani super creando principe con-
 sultantibus. V. Ammian. XXV, 5, 1. Zosimus III,
 30, 1. Ad ea quæ deinde Christianus zelotes sub-
 jecit, in margine adscriptum : Στηλιτευτικὸς
 κατὰ Εὐναπίου.

initiari dicitur, ut mysteriorum cælestium spectator fiat,
 atque ut ex hoc terreno incolatu translatus cum incorporeis
 naturis versetur? Quinam vero sunt hi incorporei, nisi forte
 Ganymedes et Juppiter, Ganymedis Trojani amator? cujus
 rei causa Juno quoque soror et conjux exploditur, ut
 Phrygio pusioni locus sit. Sed enim video, te Christianis
 sacris has, inquam, incorporeas suffurari curias. Atqui ex
 tuorum dogmatum norma nonne turpior, quam intem-
 perantissimi in hac vita mortales solent, beatos tuos depre-
 hendes in cælo vivere? quibus Hebe quidem ministrat;
 ipsi autem multo nectare ebrii obscena fabulantur, Troja-
 nam urbem despectantes. Quemnam porro Græcum phi-
 losophum æmulatus est Julianus, quum regnum appetivit?
 num Antisthenem? num Diogenem? Atqui hos scimus tanti
 otium fecisse, ut canum quoque vitam amplexi sint, atque
 horum appellatione gloriarentur. Nequaquam igitur ut res
 humanas corrigeret, imperium affectavit; nam nihil om-
 nino emendavit; sed primo quidem prava gloriæ cupiditate
 ingratus adversus benefactorem fuit : deinde dum ducibus
 suis daemonibus scelerata religione se devovet, nescivit
 fore ut per cultos ab se damonas talem exitum conseque-
 retur, qui et fraudem simul illorum et suam vesaniam de-
 ceret.]

24.

Mouenti Oribasio, non oportere iram, etiamsi adsit, voce

24.

Exc. De sent. p. 263 : "Οτι πρὸς τὸν Ὀριβάσιον
 εἰπόντα, ὡς οὐ γοῇ τὸν θυμὸν, κἂν ἐπεισῇ, διὰ τῶν
 ὀμμάτων καὶ τῆς φωνῆς ἐκπορεῖσθαι, « Ὅρα τοῖνυν,
 εἶπεν, ἐπειδὴ καλῶς λέγεις, εἰ τοῦτο ἐγκαλέσεις ἔτι
 δεύτερον. »

"Οτι φασὶν Ἀλεξάνδρου θειάζοντος ἐαυτῶν ἐκ Διὸς
 Ὀλυμπιάδα θρυπτομένην φάσκειν. « Οὐ πάύσεται
 τὸ μειράκιον διαβάλλον με πρὸς τὴν Ἥραν; »

"Οτι προσαγορεύων ὁ θεὸς τὸν Ἰουλιανὸν φησιν·

Ὁ τέκος ἀρμελάταο θεοῦ, μεδέοντος ἀπάντων.

"Οτι ὁ Ἰουλιανὸς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἴδιον [πατέρα
 add. Mai] ἀνακαλεῖ τὸν Ἥλιον, οὐχ ὡς περ Ἀλέξανδρος
 διαβάλλεται φάσκων πρὸς τὴν Ἥραν, διτὴ Ὀλυμπιάς
 αὐτὸν ἐκ Διὸς ἀνελομένη τοῦτο οὐκ ἀπεκρύπτετο· ἀλλ'
 οὗτος γε ἐπὶ ταῖς τοῦ θεοῦ μαρτυρίαις αἰωρούμενος εἰς
 τὸν Πλάτωνα ὑποφέρεται, ὡς περ ὁ ἐκείνου Σωκράτης
 φησί· « Μετὰ μὲν Διὸς ἡμεῖς, ἄλλοι δὲ μετ' ἄλλου τῶν
 θεῶν, » ταύτην (ταύτη Ν.) καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἡλιακὴν
 βασιλείαν τινὰ καὶ χρυσῇν σειρὰν ἀναφέρων καὶ συν-
 ἀπτόμενος.

25.

[Suidas v. Λιβάνιος : Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς καίπερ
 τοσοῦτοις ἐμβεβηκὸς, τῆς τε περὶ λόγους ἤπτετο φιλο-
 τιμίας, καὶ τὸν τῆς Ἀντιοχείας σοριστὴν, ᾧ Λιβάνιος
 ὄνομα, διαφερόντως ἐθαύμασεν, τὰ μὲν ἴσως ἐπαινῶν,
 τὰ δὲ ὅπως λυποῖ τὸν μέγαν σοριστὴν Προαιρέσιον,
 προτιμῶν ἕτερον. Ἀχάκιος γοῦν τις αὐτῶ τῶν περὶ τὴν

et oculis declarare, « Tu vero videsis, inquit Julianus, quan-
 doquidem recte ais, an me iterum hac in re castigare possis. »

Quum Alexander divino se Jovis genere satum jactaret,
 aiunt Olympiadem affectato fastidio dixisse : « Nondum hic
 pusio apud Junonem criminandi mei finem facit? »

Deus Julianum alloquens ait :

O stirps aurigantis dei, qui omnia regit !

Solem Julianus in epistolis *patrem* suum appellat : haud
 equidem qua ratione Alexander calumniatur apud Junonem,
 nempe quod Olympias de Jove se concepisse non dissimularet;
 verum ipse dei testimonio subnixus ad Platonem provocat.
 Nam sicuti Platonius ait Socrates : « Cum Jove nos sumus,
 alii cum alio deorum; » ita etiam Julianus ad solare quoddam
 regnum aurea veluti catena referebat semet atque adjun-
 gebat.

25.

Julianus Parabates, quamvis tantam negotiorum molem
 sustineret, tamen et eloquentiæ gloriam expetebat, et
 Antiochenum illum sophistam, cui Libanio nomen, supra
 modum admirabatur, partim fortasse, quod eum probaret,
 partim vero, ut magnum illum sophistam Proeresium do-
 lore afficeret, alterum anteponens. Acacius tamen, vir
 dicendi valde peritus, et Phryx Tuscianus ob hæc semper
 eum accusabant, et judicia ejus reprehendebant.

βητορικὴν δεινῶν, καὶ δ' ἐκ Φρυγίας Τουσκιανὸς, αἰεὶ πρὸς ταῦτα ἐπεκάλουν καὶ διεμέμνοντο τὰς κρίσεις.]

Hæc Eunapio vindicat Boissonadius. De *Proæresio* cf. Suidas v. Προαιρέσιος : ... Οὗτος ἐπὶ Ἰουλιανῷ ἤκμαζε, σύγχρονος Λιβανίῳ τῷ σοριστῇ· καὶ ὅπως λυποῖται τοῦτον Ἰουλιανὸς, τὸν Λιβανίου μεγάλως ἐθαύμαζεν. Hieronymus Chron. ad ann. 363 : *Proæresius sophista Atheniensis, lege data ne Christiani liberalium artium doctores essent, et sibi specialiter Julianus concederet ut Christianos doceret, scholam sponte deseruit.* Eunap. Vit. Προæρες, p. 92 : Ἰουλιανοῦ δὲ βασιλεύοντος, τόπον τοῦ παιδεύειν ἐξαιρέτως (ἐδόκει γὰρ εἶναι Χριστιανός), συνορῶν τὸν ἱεροφάντην ὥσπερ Δελφικόν τινα τρίποδα πρὸς τὴν τοῦ μέλλοντος πρόνοιαν πᾶσι τοῖς δεομένοις ἀνακείμενον, σοφίᾳ τινὶ περιῆλθε ξένη τὴν πρόγνωσιν, κτλ. Idem ib. p. 73 : Περὶ Προαιρέσιου καὶ προλαβοῦσιν ἰκανῶς εἴρηται καὶ ἐν τοῖς ἱστορικοῖς κατὰ τὴν ἐξήγησιν ὑπομνήμασι. — De *Libanio* idem in Vit. Liban. p. 97 : Μνήμην μὲν οὖν αὐτῷ τὴν πρέπουσαν καὶ τοῖς βιβλίοις τοῖς κατὰ τὸν Ἰουλιανὸν ἡ γραφὴ πεποιήται. — De *Acacio* cf. Suidas v. Ἀκάκιος· ῥήτωρ δεινότατος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ καὶ Λιβανίου τοῦ σοριστοῦ· ὃς ἐπεκάλει τὸν Ἰουλιανόν, καὶ διεμέμπετο τὰς κρίσεις αὐτοῦ, σὺν Τουσκιανῷ τῷ ἐκ Φρυγίας, καὶ αὐτῷ ῥήτορι ὄντι δεινῷ. De *Tusciano* Eunap. in Vit. Juliani sophist. p. 68 : Τουσκιανῷ δὲ μνησθῆναι καλόν· καὶ γὰρ οὗτος ἐκείνου μετέσχε τῆς δμολίας· ἀλλὰ τούτου μὲν καὶ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἐμνήσθημεν διεξοδικοῖς.

26.

Exc. De sent. p. 265 : [Περὶ τῆς τελευταίας Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου τοῦ ἀθέου, χρησμὸς ἦν τοιοῦτος·]

Ἄλλ' ὅποτε (ἐπὶ τὸν S.) σκήπτροισι τεοῖς Περσῶν αἵμα ἔχρη Σελευκεῖς κλονέων· εἰφέσει δαμάσσης, δὴ τότε σὲ πρὸς Ὀλυμπον ἄγει πυριλαμπέες ὄχημα ἄμφι θυελλεῖσι κυκώμενον ἐν στροφάλλεϊ, λυσάμενον (ρίψαντα S.) βροτέων βεθέων πολυτλήτων ἀνίην.

26.

De fine Juliani Parabatæ impii oraculum erat hujusmodi :

Sed postquam sceptro tuo Persicum genus Seleuciam usque persequens gladio subjeceris ; tunc te ad Olympum igne coruscans currus subvehet, procellosis rotatus in turbinibus, variis mortalium membrorum ærumnis liberatum. Venies autem ad ætherii luminis paternam aulam, unde olim excusatus ad humanum corpus abieras.

His elatum versibus atque oraculis libenter admodum mortales temporalesque exuvias dimisisse ait. Jam præter hæc oracula aliæ quoque exstant nescio quæ preces et peragenda diis sacrificia ; quas quidem res ab eo fieri fortasse necesse erat, sed easdem in gravem historiam recipi non est decorum. Nam singillatim omnia persequi haud veritatem sectantis est, sed hominis qui, curiositate prolectus, ad ineptias pronus delabitur.

Ἦξει δ' αἰθερίου φάος πατρίων αὐτῇ, ἔνθεν ἀποπλαγθεὶς μεροπῆιον ἐς δέμας ἡλθες.

Τούτοις ἀρθέντα τοῖς ἔπαισι αὐτὸν καὶ λογίοις μάλα ἡδέως φησὶν ἀπολιπεῖν τὸ θνητὸν καὶ ἐπικάειρον. Πρόκεινται δὲ τῶν λογίων ἄλλαι τινες εὐχαί τε καὶ θυσίαι περὶ τοὺς θεοὺς, ἃς ἐκείνῳ μὲν δρᾶν ἀναγκαῖον ἦν ἴσως, ἐς δὲ ἱστορικὸν τύπον καὶ βάρος φέρειν οὐκ ἦν εὐλογον· τὸ γὰρ καθ' ἕκαστα [γράφειν suppl. N.] οὐκ ἦν ἀληθεῖαν τιμῶντος, ἀλλὰ διὰ πολυπραγμοσύνην ἐς λῆρον ἀποφερομένου καὶ παρολισθαίνοντος.

Idem oraculum Suidas v. Ἰουλιανὸς affert, præmissis verbis quæ uncis inclusimus. Sedes fragmenti indicat hæc ex eo narrationis loco deprompta esse, quo laudationem Juliani Eunapius rebus ejus gestis subtexuit

27.

[Suidas. v. Ἰουλιανός : Ἔστι δὲ καὶ ὁ χρησμὸς δ' δοθεὶς αὐτῷ, ὅτε περὶ Κτησιφῶντα διῆγε·

Γηγενέων ποτὲ φύλον ἐνῆγάτο μητιέτα Ζεὺς ἔχθιστον μακάρεσσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι. Ῥωμαίων βασιλεὺς, Ἰουλιανὸς θεοειδής, μαρναμένος Περσῶν πόλιας καὶ τείχεα μακρὰ ἀγχεμάχων διέπερσε πυρὶ κρατερῷ τε σιδήρῳ, νωλεμέως δ' ἐδάμασσε πόλεις τε καὶ ἔθνεα πολλά. Ἀλλὰ καὶ ἐσπερίων ἀνδρῶν Ἀλαμανικὸν οὐδας ὑσμίναις πνικταῖσιν ἑλὼν ἀπάαξεν ἀρούρας.]

Pro ἐδάμασσε πόλεις κτλ. codd. ABEN : ἐδάμασσε καὶ ἔθνεα πολλὰ καὶ ἄλλα, Ὅρρα (i. e. ὅς ῥα) καὶ κτλ. Cf. Antholog. Pal. XIV, 148.

IOBIANOS. ΟΥΑΛΗΣ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΣ.

28.

Exc. De sent. p. 266 : Ὅτι φησὶν Εὐνάπιος· Περὶ μὲν οὖν τῶν παλαιότερων καὶ ὅσα πρὸ ἡμῶν, ἀνάγκη συγχεῖν τοῖς γράψασιν ἢ τοῖς πρὸ (περὶ N.) ἐκείνων λόγοις εἰς ἡμᾶς κατὰ μνήμην ἄγραφον εἰς διαδοχὴν πε-

27.

Exstat et oraculum ipsi datum, quum juxta Ctesiphonem commoraretur :

Gigantum quondam stirpem delevit consiliis pollens Jupiter, inimicissimam diis beatis Olympicas domos habitantibus. Romanorum vero imperator Julianus deo similis Persarum cominus pugnantium urbes et moenia longa pugnans vastavit igne validoque ferro ; assidueque domuit urbes et gentes multas. Quin etiam occidentalem Alamannorum regionem præliis crebris occupavit et arva illorum vastavit.

28.

Ait Eunapius : Quod quidem ad antiquiores res attinet, et quæ ante nos evenerunt, venia scriptoribus danda est, aut vetustioribus etiam traditionibus, quæ memoriter et

ριφερομένους καὶ καθήκουσιν· ὅσα δὲ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν γέγονεν, ἀλήθειαν τιμῶντι, καθὰ φησι Πλάτων, παρδοτέον τοῖς ἐντυγχάνουσιν.

« Hunc locum consideranti vix dubium esse potest, quin Eunapius novum Historiæ librum hinc exordiat. » Μαι.

29.

Exc. De legg. p. 18 : « Ὅτι Βαλεντινιανοῦ ἀνάρρησις ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας γίνεται, πρεσβεῖαί τε, ὅσαι συνεπεποιτήκεσαν ἐπὶ τούτων τοὺς χρυσοῦς ἔχουσαι στεφάνους, πρὸς ἐκεῖνον ἀνεφέροντο. Καὶ πρὸς πάσας ἀπεφαίνετο μὲν οὐδὲν, ἐπιτρέχων βραδίως οὕτως καὶ συντόμως, ἐπηγγέλλετο δὲ ἅπασιν ὡς [τι?] ποιήσων αὐτίκα μάλα. Cf. Zosimus III, 36, 6; Zonar. XIII, 14; Ammian. Marcellin. XXVI, 1, 3.

30.

[Suidas : Σαλούστιος, ἐπαρχος πραιτωρίων· δὲ προσεβάλετο βασιλέα Βαλεντινιανόν. Ὁ δὲ βασιλεύσας διεδέξατο αὐτόν, καὶ ἔθηκε προθέματα, ἵνα, εἰ τίς τι ἡδίκηται παρ' αὐτοῦ, προσέλθῃ τῷ βασιλεῖ. Οὐδεὶς δὲ προσῆλθεν· ἦν γὰρ ἀγνότατος ὁ Σαλούστιος. Οὗτος δὲ ὁ Βαλεντινιανὸς τὸν πραιπόσιτον Ῥοδανόν (καὶ τὸν πραιπόσιτον ἔκαυσε Χρυσάφιον, Suid. v. Προθέματα), ἀδικήσαντα Βερονίκην τινὰ χήραν, ἥς προσελθούσης τῷ βασιλεῖ ἔδωκε δικαστὴν Σαλούστιον· ὁ δὲ κατεδίκασε τὸν πραιπόσιτον· καὶ τούτου καταφρονήσαντος, τὸν πραιπόσιτον ἐν τῷ ἱπικῷ πυρὶ παραδίδωσι, καὶ τὴν κτῆσιν πᾶσαν τοῦ ἀρχιμενούχου τῇ χήρᾳ δίδωσι· καὶ φοβηθέντες πάσης ἀδικίας ἀπέσποντο.]

Partem hujus loci, ex uberiore narratione male contracti, habes ap. Suidam v. Προθέματα, ubi præpositus ille non Rhodanus, sed Chrysaphius dicitur. Ceterum de Salustio, de quo jam in Ju-

liani rebus vidimus, cf. Zosim. IV, 1 : Κατηγορίαι δὲ (de Valentiniano ex amicorum veneficio Nicææ ægrotante) κατὰ τινων ἦσαν ἐπιφανῶν, ἃς ἀγγινοῖζε τε καὶ φρονήσει διέλυεν ὁ τῆς αὐλῆς ὑπαρχος· ἦν δὲ ἔτι Σαλούστιος. Ibid. c. 2 : Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες, ὅσοι παρὰ Ἰουλιανῷ δικιχέως ἐθνῶν ἢ ἄλλας ἀρχὰς ἔτυχον ἐπιτετραμμένοι, παρελύοντο τούτων· ἐν οἷς καὶ Σαλούστιος ὁ τῆς αὐλῆς ὑπαρχος ἦν. In locum ejus suffectus est Nebridius (365). Ammian. Marcellin. XXVI, 7, 3. Zonar. II, p. 26, B. Tillemont. IV, p. 696. V, p. 7. 50.

31.

Exc. De sent. p. 267 : « Ὅτι Φίλιππος ὁ Μακεδὼν τὸ μέτρον ἰδὼν τοῦ σφετέρου σώματος (ἐν παλαίστρᾳ γὰρ ἐπεπτώκει), διαναστὰς ἀπὸ τοῦ πτώματος σώφρονα ἀφῆκε λόγον, ὡς ὀλίγην κατασχέσων γῆν εἴτα ἐπιθυμοίᾳ τῆς ἀπάσης.

« Ὅτι τὸν Θησέα φασὶν οἱ παλαιοὶ ζηλωτὴν Ἡρακλέους γενόμενον μικρὰ τῆς μιμήσεως ἐκείνης ἀποκερδᾶναι.

« Ὅτι τοῦ Προκοπίου τοῦ συγγενοῦς Ἰουλιανοῦ στασιάσαντος καὶ τυραννίδι ἐπιθεμένου, Ἡράκλειος ὁ κυνικὸς προσελθὼν αὐτῷ καὶ κατακροτήσας εὖ μάλα τῇ βακτηρίᾳ τοῦδαφος, « ἄλκιμος ἔσσο, φησὶν, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. »

Prima hujus fragm. parte Procopium significari imitatore Juliani censet Niebuhrius. De conjuratione cæptisque Procopii (365) v. Ammian. XXVI, 6—10; Zosimus IV, 4 sqq.; Themist. Orat. VII, p. 91; Tillemont. V, p. 30 sq. 79 sq

32.

Suidas : Χαρῖεστέρους· ἐνδοξοτέρους. Εὐνάπιος·

« Ὁ δὲ Προκόπιος τοὺς χαριεστέρους ἀναλαβὼν, ἐπὶ τὸν βασιλέα Οὐάλεντα διὰ Φρυγίας συνηπείγετο. »

sine scripto ad nos usque ex ordine devenerunt. Verumtamen res quæ nostra ætate acciderunt, ææ, servato veritatis honore, ut ait Plato, tradende lectoribus sunt.

29.

Valentinianus Nicææ in Bithynia ad purpuram est evehctus, atque legationes, quæ convenerant ad hunc (Jovianum?) aureas ferentes coronas, jam (Joviano subita morte extincto) ad illum referebantur. Cunctis his legationibus nihil ipse diserte respondit, sed breviter et perfunctorie cum iis collocutus, universis declaravit velociter admodum aliquid se facturum.

30.

Salustius, præfectus prætorio, Valentinianum designavit imperatorem. Hic quum imperium suscepisset, successorem ei dedit, et edicto proposuit, ut qui ab illo affectus esset injuria, imperatorem adiret. Verum nemo questus est : fuit enim integerrimus Salustius. Hic Valentinianus præpositum Rhodanum [morte multavit]. Quum enim is viduam quandam Beronicen injuriis affecisset, imperator mulieri ad se acce-

denti judicem dedit Salustium : a quo condemnatus præpositus, quum judicium illius nihili faceret, ab imperatore in Hippico crematus est, omnibus archieunuclii bonis viduæ assignatis. Hoc exemplo territi reliqui omni injuria abstinuerunt.

31.

Philippus Macedo, conspecto sui corporis modulo (in palæstræ enim arena deciderat), exsurgens a casu, modestam sententiam dixit, quod is videlicet modicam terram occupaturus universam appeteret.

Autem veteres, Theseum, dum Herculem æmulari vellet, exiguum imitationis suæ fructum tulisse.

Quo tempore Procopius, Juliani propinquus, affectata tyrannide, rebellavit, Heraclius cynicus ad eum accedens humumque cum sonitu virga quatens, « Forti, inquit, animo esto, ut aliquis te quoque posterus laudet. »

32.

Procopius, assumptis illis qui gratiosiores erant, ad imperatorem Valentem per Phrygiam contendit.

33.

Exc. De sent. p. 267 : Ὡςπερ οὖν οἱ φυσικοὶ φασὶ πάσης κινήσεως εἶναι τέλος ἀκίνησιάν, ἢ ταῖς ἀλλαῖς κινήσεσιν τὸ κινεῖσθαι δίδωσιν αὐτὴ μένουσα, οὕτως ἂν τις ἐπέλαθε καὶ τότε τὸν πρεσβύτερον Ἀρβιτίωνα παρατυχόντα τὴν τοῦ βασιλέως ἀτακτον καὶ κυματώδη φερὰν εἰς ὁμαλὸν καὶ λείον καταστορέσαι τοῦ λογισμοῦ πάθος· μικροῦ γὰρ ἐξέστη διὰ δειλίαν τῶν κοινῶν πραγμάτων.

Cf. Zosimus IV, 7, 5 : Ἀλλὰ Προκόπιος μὲν ἐν τούτοις ἦν· ὁ δὲ βασιλεὺς Οὐάλης, τὴν ἐπανάστασιν ἐν τῇ κατὰ Φρυγίαν Γαλατίᾳ πυθόμενος, κατεπλάγη μὲν ἅμα τῇ ἀκοῇ, καὶ ἐπίμπατο ταραχῆς. Ἀρβιτίωνος δὲ θαρρεῖν κελεύσαντος, ἔταττε μὲν ὡς εἰς πολέμον τὰς οὐσας δυνάμεις. Ammianus XXVI, 7, 13.

34.

Suidas : Μικροῦ, σχεδόν, φανερώς. Εὐνάπιος· « Μικροῦ τὰ πράγματα μετακινήσαντος Ὀρμισθοῦ τοῦ Πέρσου. »

Idem : Μικροῦ δεῖν, παρὰ μικρόν. Καὶ χωρὶς τοῦ δεῖν· « Μικροῦ τὰ πράγματα μετακινήσαντος, » ἀντὶ τοῦ, παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρόν.

De re v. Zosimus IV, 8, 1 : Ἐπεὶ δὲ ἤλαυνον ἐπ' ἀλλήλους ὁ τε βασιλεὺς καὶ Προκόπιος, συναντῶσιν πῶς σφίσιν εἰς Οὐάτειρα τὰ στρατεύματα· μικροῦ δὲ ἐδέσεν ἡ Προκοπίου μερίς, ὑπερτέρα γενομένη, τὴν τῶν πραγμάτων εἰς αὐτὸν μεταθεῖναι βοτῆν, τοῦ Ὀρμισθοῦ, τοῦ Πέρσου παιδὸς (ὁμώνυμος δὲ ἦν τῷ πατρὶ), δοξάντος ἐν τῇ μάχῃ πλεονεκτεῖν. Attamen Gomarii, qui alter dux Procopii erat, proditioe factum est ut imperatoris copiae vincerent.

35.

Exc. De sent. p. 267. 268 : Μεγαλόφυχον γὰρ καὶ λίαν θεοειδὲς τὸ καὶ τῶν αἰτίων φείσασθαι, οὐκ ἔξω δὲ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὸ μὴ καὶ τῶν ἀναιτίων. Τὸ

μὲν γὰρ ξένον τῆς τιμωρίας λόγῳ γίνεται τῆς ἀρχῆς, ἵνα φόβῳ συνέχῃται τὸ ἀρχόμενον· τὸ δὲ ὑπεροπτικὸν τῆς κολάσεως δι' ἀρετῆς ὑπεροχὴν γίνεται, ὡς τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς διὰ μέγεθος καὶ ὄγκον ἀρκούσης ἑαυτῇ καὶ ἀνευ τιμωρίας. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὅπη γνώμης ἔχει τις καὶ κρίνει, οὕτως ἐγέτω.

Ὅτι ὁ Ποσειδώνιος ἔλεγεν, ἀπελθόντος Ἀλεξάνδρου τὸ στρατόπεδον εἰκέναι τῶν Μακεδόνων ἐκτετυφλωμένῳ Κύκλωπι.

« Sine dubio agit Eunapius in hoc fragmento de suppliciis eorum qui cum Procopio conspiraverant. Namque Valentem crudeliter post victoriam in reos desavisse ait Ammianus XXVI, 9, nec non Zosimus IV, 8, 6, quibuscum consensisse Eunapium vix dubito. At enim oratores, qui non posteritati, ut historici, sed praesenti temporis serviunt, Symmachus a me editus Laud. Val. I, 21, Themistius Or. VII, Libanius Or. I ed. Reisk. tom. I, p. 113, cum inscriptione, quam ego ad Symmachum protuli, Valentis clementiam praedicant. » Μαι ad priorem huj. fr. locum. Cf. Lenain de Tillemont *Hist. des emp.* tom. V, p. 84. — In seqq. exercitum duce suo Procopio privatum confert cum Macedonibus post mortem Alexandri.

36.

Suidas : Αἰλία νός. Οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἐστρατήγησεν· ἦν δὲ ἐκ Συνέδρων· ἐλεύθερος δὲ ὢν ἄγαν καὶ ἀνεστηκώς ἐκ παιδὸς τὴν ψυχὴν γεόμενος, ἀφρόνως ἐχορηγήθη τὰ παρὰ τοῦ σώματος· τὰ γὰρ ὄργανα συνεπετήγει καὶ ἐνέτρεχε τοῖς τῆς ψυχῆς κινήμασιν, ὥσθ' ἅμα τι πράξαι ἐδόδοκτο καὶ ἐπέπρακτο· καὶ παιδείας οὔτε ἐντὸς ἦν οὔτε ἄμοιρος, ἀλλ' ἦν ἀγροικότερος, καὶ τὸ θηριῶδες τοῦ θυμοῦ καὶ ἀγριον οὐκ ἐξημέρωτο καὶ κατεργαστο ὑπὸ τοῦ λόγου.

« Totum hunc locum ex Historia deperdita Eunapii depromptum esse discimus e Suida v. Ἀνεστηκώς : ubi fragmenti hujus pars addito scriptoris istius nomine adducitur. » Kuster. ad Suid.

33.

Sicut igitur physici aiunt, cujusvis motus finem esse quietem, quæ motibus vim mobilem dat, ipsa interim manens immota; ita licet existimare, senem Arbitionem, quum incidisset in imperatoris (Valentis) incompositam fluctuantemque agendi rationem, ad æquabilitatem ejus animum tranquillitatemque revocasse; qui sane ob formidinem prope omissurus erat rem publicam.

34.

Parum abfuit quin res labefactaret Hormisda Persa.

35.

Magnanimum est et valde divinum reis ignorere : non est autem extra humanam naturam, etiam insontibus non parcere. Nam poenæ insignes imperii tuendi gratia infligi solent, ut timore contineantur subjecti : at enim ommissio poenæ ab eximia virtute venit : ceu si regia dignitas magni-

tudine fastigioque suo sibi sufficiat, ut suppliciis opus non sit. Verumtamen de his pro sua quisque sententia judicet.

Quum e vivis excessisset Alexander, Posidonius aiebat Macedonicum exercitum similem fuisse Cyclopi lumine cassi.

36.

Ælianus sub Valente fuit copiarum dux. Fuit autem oriundus Syedris (quæ urbs est Isauriæ), valde liberalis, quique a puero generosos animos concepisset, corporisque dotibus a natura abunde instructus. Membra enim habebat firma, quæque motus animi facile sequerentur : adeo, ut simul atque aliquid peragendum constitueret, confestim perageret. Doctrinæ neque valde peritus neque plane expertus erat; sed agrestior tamen quo iracundior, insita quadam ferocia et feritate, quæ rationis cultura non esset mitigata vel subacta.

ριφερομένοις καὶ καθήκουσιν· ὅσα δὲ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν γέγονεν, ἀλήθειαν τιμῶντι, καθά φησι Πλάτων, παρὰδοτέον τοῖς ἐντυγχάνουσιν.

« Hunc locum consideranti vix dubium esse potest, quin Eunapius novum Historiæ librum hinc exordiat. » Μαι.

29.

Exc. De legg. p. 18 : Ὅτι Βαλεντινιανοῦ ἀνάρρησις ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας γίνεται, πρεσβεῖαί τε, ὅσαι συνεπεφοιτήκεσαν ἐπὶ τοῦτον τοὺς χρυσοῦς ἔχουσαι στεφάνους, πρὸς ἐκεῖνον ἀνεφέροντο. Καὶ πρὸς πάσας ἀπεφαινετο μὲν οὐδὲν, ἐπιτρέχων βραδίως οὐτωσὶ καὶ συντόμως, ἐπηγγέλλετο δὲ ἅπασιν ὡς [τι?] ποιήσων αὐτίκα μάλα. Cf. Zosimus III, 36, 6; Zonar. XIII, 14; Ammian. Marcellin. XXVI, 1, 3.

30.

[Suidas : Σαλούστιος, ἐπαρχος πραιτωρίων· δὲ προσβάλετο βασιλέα Βαλεντινιανόν. Ὁ δὲ βασιλεύσας διεδέξατο αὐτόν, καὶ ἔθηκε προθέματα, ἵνα, εἰ τίς τι ἡδίκηται παρ' αὐτοῦ, προσέλθῃ τῷ βασιλεῖ. Οὐδεὶς δὲ προσῆλθεν· ἦν γὰρ ἀγνότατος ὁ Σαλούστιος. Οὗτος δὲ ὁ Βαλεντινιανὸς τὸν πραιπόσιτον Ῥοδανόν (καὶ τὸν πραιπόσιτον ἔκαυσε Χρυσάφιον, Suid. v. Προθέματα), ἀδικήσαντα Βερονίην τινὰ χήραν, ἥς προσελθούσης τῷ βασιλεῖ ἔδωκε δικαστὴν Σαλούστιον· ὁ δὲ κατεδίκασε τὸν πραιπόσιτον· καὶ τούτου καταφρονήσαντος, τὸν πραιπόσιτον ἐν τῷ ἵπικῳ πυρὶ παραδίδωσι, καὶ τὴν κτῆσιν πᾶσαν τοῦ ἀρχιμουνούχου τῇ χήρᾳ δίδωσι· καὶ φοβηθέντες πάσης ἀδικίας ἀπέσχησαν.]

Partem hujus loci, ex uberiore narratione male contracti, habes ap. Suidam v. Προθέματα, ubi præpositus ille non Rhodanus, sed Chrysaphius dicitur. Ceterum de Salustio, de quo jam in Ju-

liani rebus vidimus, cf. Zosim. IV, 1 : Κατηγορίαι δὲ (de Valentiniano ex amicorum veneficio Nicææ ægrotante) κατὰ τινων ἦσαν ἐπιφανῶν, ἀς ἀγγινοῖα τε καὶ φρονήσει διέλυεν ὁ τῆς αὐλῆς ὑπαρχος· ἦν δὲ ἐστὶ Σαλούστιος. Ibid. c. 2 : Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες, ὅσοι παρὰ Ἰουλιανῷ δικιχέσεως ἐθνῶν ἢ ἄλλας ἀρχὰς ἔτυχον ἐπιτετραμμένοι, παρελύοντο τούτων· ἐν οἷς καὶ Σαλούστιος ὁ τῆς αὐλῆς ὑπαρχος ἦν. In locum ejus suffectus est Nebridius (365). Ammian. Marcellin. XXVI, 7, 3. Zonar. II, p. 26, B. Tillemont. IV, p. 696. V, p. 7. 50.

31.

Exc. De sent. p. 267 : Ὅτι Φίλιππος ὁ Μακεδὼν τὸ μέτρον ἰδὼν τοῦ σφετέρου σώματος (ἐν παλαιστρά γὰρ ἐπεπτώκει), διαναστάς ἀπὸ τοῦ πτώματος σώφρονα ἀφῆκε λόγον, ὡς ὀλίγην κατασχέσων γῆν εἴτα ἐπιθυμοίῃ τῆς ἀπάσης.

Ὅτι τὸν Θησέα φασὶν οἱ παλαιοὶ ζηλωτὴν Ἡρακλέους γενόμενον μικρὰ τῆς μιμήσεως ἐκείνης ἀποκερδᾶναι.

Ὅτι τοῦ Προκοπίου τοῦ συγγενοῦς Ἰουλιανοῦ στασιάσαντος καὶ τυραννίδι ἐπιθεμένου, Ἡράκλειος ὁ κυνικὸς προσελθὼν αὐτῷ καὶ κατακροτήσας εὖ μάλα τῇ βακτηρίᾳ τοῦδαφος, « ἄλκιμος ἔσσο, φησὶν, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. »

Prima hujus fragm. parte Procopium significari imitatore Juliani censet Niebuhrius. De conjuratione cœptisque Procopii (365) v. Ammian. XXVI, 6—10; Zosimus IV, 4 sqq.; Themist. Orat. VII, p. 91; Tillemont. V, p. 30 sq. 79 sq

32.

Suidas : Χαριστέρους· ἐνδοξότερους. Εὐνάπιος·

« Ὁ δὲ Προκόπιος τοὺς χαριστέρους ἀναλαβὼν, ἐπὶ τὸν βασιλέα Οὐάλεντα διὰ Φρυγίας συνηπείγετο. »

sine scripto ad nos usque ex ordine devenerunt. Verumtamen res quæ nostra ætate acciderunt, æ, servato veritatis honore, ut ait Plato, tradende lectoribus sunt.

29.

Valentinianus Nicææ in Bithynia ad purpuram est eventus, atque legationes, quæ convenerant ad hunc (Jovianum?) aureas ferentes coronas, jam (Joviano subita morte extincto) ad illum referebantur. Cunctis his legationibus nihil ipse diserte respondit, sed breviter et perfunctorie cum iis collocutus, universis declaravit velociter admodum aliquid se facturum.

30.

Salustius, præfectus prætorio, Valentinianum designavit imperatorem. Hic quum imperium suscepisset, successorem ei dedit, et edicto proposuit, ut qui ab illo affectus esset injuria, imperatorem adiret. Verum nemo questus est : fuit enim Integerrimus Salustius. Hic Valentinianus præpositum Rhodanum [morte multavit]. Quum enim is viduam quandam Beronicem injuriis affecisset, imperator mulieri ad se acce-

denti judicem dedit Salustium : a quo condemnatus præpositus, quum judicium illius nihili faceret, ab imperatore in Hippico crematus est, omnibus archieunuclii bonis viduæ assignatis. Hoc exemplo territi reliqui omni injuria abstinerunt.

31.

Philippus Macedo, conspecto sui corporis modulo (in palæstræ enim arena deciderat), exsurgens a casu, modestam sententiam dixit, quod is videlicet modicam terram occupaturus universam appeteret.

Aiunt veteres, Theseum, dum Herculem æmulari vellet, exiguum imitationis suæ fructum tulisse.

Quo tempore Procopius, Juliani propinquus, affectata tyrannide, rebellavit, Heraclius cynicus ad eum accedens humumque cum sonitu virga quatens, « Forti, inquit, animo esto, ut aliquis te quoque posterus laudet. »

32.

Procopius, assumptis illis qui gratiosiores erant, ad imperatorem Valentem per Phrygiam contendit.

33.

Exc. De sent. p. 267 : Ὡςπερ οὖν οἱ φυσικοὶ φασι πάσης κινήσεως εἶναι τέλος ἀκίνησιαν, ἢ ταῖς ἄλλαις κινήσεσιν τὸ κινεῖσθαι δίδωσιν αὐτῇ μένουσα, οὕτως ἐν τις ὑπέλαβε καὶ τότε τὸν πρεσβύτερον Ἀρβιτίωνα παρατυχόντα τὴν τοῦ βασιλέως ἄτακτον καὶ κυματιώδη φορὰν εἰς θυμαλὸν καὶ λείον καταστορέσαι τοῦ λογισμοῦ πάθος· μικροῦ γὰρ ἐξέστη διὰ δειλίαν τῶν κοινῶν πραγμάτων.

Cf. Zosimus IV, 7, 5 : Ἀλλὰ Προκόπιος μὲν ἐν τούτοις ἦν· ὁ δὲ βασιλεὺς Οὐάλης, τὴν ἐπανάστασιν ἐν τῇ κατὰ Φρυγίαν Γαλατίᾳ πυθόμενος, κατεπλάγη μὲν ἅμα τῇ ἀκοῇ, καὶ ἐπιπλάτο ταραχῇ. Ἀρβιτίωνος δὲ θαρρεῖν κελεύσαντος, ἔταττε μὲν ὡς εἰς πολέμον τὰς οὐσας δυνάμεις. Ammianus XXVI, 7, 13.

34.

Suidas : Μικροῦ, σχεδὸν, φανερώς. Εὐνάπιος· « Μικροῦ τὰ πράγματα μετακινήσαντος Ὁρμισθοῦ τοῦ Πέρσου. »

Idem : Μικροῦ δεῖν, παρὰ μικρόν. Καὶ χωρὶς τοῦ δεῖν· « Μικροῦ τὰ πράγματα μετακινήσαντος, » ἀντὶ τοῦ, παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρόν.

De re v. Zosimus IV, 8, 1 : Ἐπεὶ δὲ ἤλαυνον ἐπ' ἀλλήλους ὁ τε βασιλεὺς καὶ Προκόπιος, συναντῶσί πως σφίσιν εἰς Οὐάτειρα τὰ στρατεύματα· μικροῦ δὲ ἐδέησεν ἢ Προκοπίου μερὶς, ὑπερτέρα γενομένη, τὴν τῶν πραγμάτων εἰς αὐτὸν μεταθεῖναι ῥοπήν, τοῦ Ὁρμισθοῦ, τοῦ Πέρσου παιδὸς (ὁμώνυμος δὲ ἦν τῷ πατρὶ), δόξαντος ἐν τῇ μάχῃ πλεονεκτεῖν. Attamen Gomarii, qui alter dux Procopii erat, proditioe factum est ut imperatoris copiae vincerent.

35.

Exc. De sent. p. 267. 268 : Μεγαλόφυλον γὰρ καὶ λίαν θεοειδὲς τὸ καὶ τῶν αἰτίων φείσασθαι, οὐκ ἔξω δὲ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὸ μὴ καὶ τῶν ἀναιτίων. Τὸ

μὲν γὰρ ξένον τῆς τιμωρίας λόγῳ γίνεται τῆς ἀρχῆς, ἵνα φόβῳ συνέχῃται τὸ ἀρχόμενον· τὸ δὲ ὑπεροπτικὸν τῆς κολάσεως δι' ἀρετῆς ὑπεροχὴν γίνεται, ὡς τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς διὰ μέγεθος καὶ ὄγκον ἀρκούσης ἑαυτῇ καὶ ἀνευ τιμωρίας. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὅτῃ γνώμης ἔχει τις καὶ κρίνει, οὕτως ἔχέτω.

Ὅτι ὁ Ποσειδώνιος ἔλεγεν, ἀπελθόντος Ἀλεξάνδρου τὸ στρατόπεδον εἰκέναι τῶν Μακεδόνων ἐκτετυφλωμένῳ Κύκλωπι.

« Sine dubio agit Eunapius in hoc fragmento de suppliciis eorum qui cum Procopio conspiraverant. Namque Valentem crudeliter post victoriam in reos desævisse ait Ammianus XXVI, 9, nec non Zosimus IV, 8, 6, quibuscum consensisse Eunapium vix dubito. At enim oratores, qui non posteritati, ut historici, sed præsentī temporī serviunt, Symmachus a me editus Laud. Val. I, 21, Themistius Or. VII, Libanius Or. I ed. Reisk. tom. I, p. 113, cum inscriptione, quam ego ad Symmachum protuli, Valentis clementiam prædicant. » Mai ad priorem huj. fr. locum. Cf. Lenain de Tillemont *Hist. des emp.* tom. V, p. 84. — In seqq. exercitum duce suo Procopio privatum confert cum Macedonibus post mortem Alexandri.

36.

Suidas : Αἰλιανός. Οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἐστρατήγησεν· ἦν δὲ ἐκ Συέδρων· ἐλεύθερος δὲ ὧν ἄγαν καὶ ἀνεστηκώς ἐκ παιδὸς τὴν ψυχὴν γενόμενος, ἀφρόνως ἐχορηγήθη τὰ παρὰ τοῦ σώματος· τὰ γὰρ ὄργανα συνεπεπήγει καὶ ἐνέτρεχε τοῖς τῆς ψυχῆς κινήμασιν, ὥσθ' ἅμα τι πράξαι ἐδέδοκτο καὶ ἐπέπρακτο· καὶ παιδείας οὔτε ἐντὸς ἦν οὔτε ἄμοιρος, ἀλλ' ἦν ἀγροικότερος, καὶ τὸ θηριῶδες τοῦ θυμοῦ καὶ ἀγριον οὐκ ἐξημέρωτο καὶ κατεργαστο ὑπὸ τοῦ λόγου.

« Totum hunc locum ex Historia deperdita Eunapii depromptum esse discimus e Suida v. Ἀνεστηκώς : ubi fragmenti hujus pars addito scriptoris istius nomine adducitur. » Kuster. ad Suid.

33.

Sicut igitur physici aiunt, cujusvis motus finem esse quietem, quæ motibus vim mobilem dat, ipsa interim manens immota; ita licet existimare, senem Arbitionem, quum incidisset in imperatoris (Valentis) incompositam fluctuantemque agendi rationem, ad æquabilitatem ejus animum tranquillitatemque revocasse; qui sane ob formidinem prope omissurus erat rem publicam.

34.

Parum abfuit quin res labefactaret Hormisda Persa.

35.

Magnanimum est et valde divinum reis ignoscere : non est autem extra humanam naturam, etiam insontibus non parcere. Nam pœnæ insignes imperii tuendi gratia infligi solent, ut timore contineantur subjecti : at enim omisso pœnæ ab eximia virtute venit : ceu si regia dignitas magni-

tudine fastigioque suo sibi sufficiat, ut supplicis opus non sit. Verumtamen de his pro sua quisque sententia judicet.

Quum e vivis excessisset Alexander, Posidonius aiebat Macedonicum exercitum similem fuisse Cyclopiis lumine cassi.

36.

Ælianus sub Valente fuit copiarum dux. Fuit autem oriundus Syedris (quæ urbs est Isauriæ), valde liberalis, quique a puero generosos animos concepisset, corporisque dotibus a natura abunde instructus. Membra enim habebat firma, quæque motus animi facile sequerentur : adeo, ut simul atque aliquid peragendum constitueret, confestim perageret. Doctrinæ neque valde peritus neque plane expertus erat; sed agrestior tamen quo iracundior, insita quadam ferocia et feritate, quæ rationis cultura non esset mitigata vel subacta.

Prima verba usque ad ἐκ παιδός iterum Suidas v. Συέδρων apponit. Ceterum Ælianus ille nescio an aliunde notus sit.

37.

Exc. De legg. p. 18, 19 : "Ὅτι τῷ βασιλεῖ Οὐά-
λεντι, ἡσυχίαν ἀπὸ τῶν οἰκείων καὶ τῶν ὀνείων ἀγοντι,
τὸ ἐπίλεκτον ἀγγέλλεται τῶν Σκυθῶν στράτευμα πλη-
σίον ἤδη που τυγχάνειν, οὗς ὁ Προκόπιος εἰς συμμα-
χίαν ἐξεκεκλήκει παρὰ τοῦ Σκυθῶν βασιλέως. Γαύρους
εἶναι τὰ φρονήματα ἔλεγον τοὺς προσιόντας καὶ περι-
φρονητικούς τῶν ὀρωμένων ('Ρωμαίῳ? B.), ὀλιγώρους
τε πρὸς τὸ ἀκόλαστον μεθ' ὕδρεως, καὶ πολὺ τὸ ἀγέ-
ρωχον καὶ θερμὸν ἐπὶ πᾶσιν ἔχοντας. Ὁ δὲ βασιλεὺς
συντόμως αὐτοὺς ἀποταμών τῆς ἐπὶ Σκύθας ὑποστρο-
φῆς κατεῖχεν ἐντὸς ἀρκύων, καὶ τὰ δπλα παραδοῦναι
κελεύσας. Οἱ δὲ ἔδωσαν, τὴν τῆς γνώμης ὑπεροψίαν
μέχρι τοῦ κινήσαι τὰς κόμας (χώμας Wyt.) ἐπιδει-
ξάμενοι. Διασπείρας οὖν αὐτοὺς κατὰ τὰς πόλεις ἐν
ἀδέσμῳ κατεῖχε φρουρᾷ, καὶ καταφρόνησιν ἐνεποιεῖτο
τοῖς θεωμένοις αὐτῶν τὰ σώματα πρὸς τε μῆκος ἀρχεῖον
ἐλαυνόμενα, καὶ βαρύτερα τοῖς ποσὶ κατὰ τε τὸ μέσον
δισφιγμένα, ἥπερ φησιν Ἀριστοτέλης τὰ ἔντομα. Δε-
χόμενοι δ' οὖν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας οἱ τὰς πόλεις οἰ-
κοῦντες καὶ πειρώμενοι τῆς ἀσθενείας, τὴν ἑαυτῶν ἑξα-
πάτην γελᾶν ἠναγκάζοντο. Τούτους ἀπῆτει τοὺς γεν-
ναίους ὁ Σκυθῶν βασιλεὺς. Καὶ ἦν τὸ πρᾶγμα δριμύ
καὶ πρὸς τὸν τοῦ δικαίου λόγον οὐκ εὐδαιτύητον. Ὁ μὲν
γὰρ ἔφασκε βασιλεῖ δεδωκέναι κατὰ συμμαχίαν καὶ
ὄρκους· ὁ δὲ ἀπέφασκε βασιλέα μὴ τυγχάνειν καὶ αὐ-
τὸν οὐκ ὁμωμοκέναι. Ἐκείνου δὲ προστιθέντος τὸν
Ἰουλιανόν, καὶ ὅτι διὰ τὴν ἐκείνου δεδῶκε συγγένειαν,
καὶ τὰ τῶν πρέσβων ἀξιώματα προστιθέντος, ὁ βα-

σιλεὺς ἀντεφώνει, τοὺς τε πρέσβεις ἔχειν τὴν δίκην καὶ
τοὺς παρόντας ὡς πολεμίους κατέχεσθαι, πολεμίῳ πρὸς
συμμαχίαν ἔχοντας. Ἐκ τούτων δὲ τῶν προφάσεων
ὁ Σκυθικὸς ἀνεγείρεται πόλεμος, τῷ μὲν ἀξιώματι τῶν
συνιόντων ἔθνων καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν παρασκευῶν
ἐπὶ μέγα προβήσεσθαι καὶ χωρήσειν πολυτρόπων συμ-
φορῶν καὶ ἀτεκμάρτου τύχης προσδοκηθεῖς, τῇ δὲ τοῦ
βασιλέως ὀξύτητι καὶ προνοίᾳ κατενεχθεῖς ἐπὶ τὸ στα-
θερὸν καὶ ἀσφαλέστερον.

De his belli Gothici sub Valente initiis (366)
vid. Zosimus IV, 10, 1—5, ubi Eunapianæ nar-
rationis habes epitomen; Anmianus Marcellin.
XXVII, 5. Ex postrema hujus fragmenti parte
quædam delibavit Suidas v. Ἀτέκμαρτον· Εὐνάπιος
δὲ λέγει· «Τῷ τε (1. μὲν) ἀξιώματι τῶν συνιόντων
ἔθνων καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν παρασκευῶν ἐπὶ μέγα
προβήσεσθαι (adde καὶ χωρήσειν) πολυτρόπων συμ-
φορῶν καὶ ἀτεκμάρτου τύχης προσδοκηθείσης (1. προσ-
δοκηθείς). Quæ sequuntur apud Eunapium item
habes ap. Suidam v. Σταθερόν.

38.

Exc. De sent. p. 268, 269 : Ὁ δὲ Θεόδωρος ὁ κα-
τελεγμένος τοῖς νοταρίοις ἐν δίκῃ ἐτιμᾶτο παρὰ τοῦ
βασιλέως· τό τε γὰρ εὖ γεγονέναι προσῆν αὐτῷ, καὶ τὸ
εὖ πεφυκέναι πρὸς ἀρετὴν ἄπασαν, τό τε σῶμα συνήν-
θει ταῖς ἀρεταῖς, καὶ τὸ ἐπαρρόδιτον ἐν ταῖς συνου-
σίαις κόσμος ἐδόκει τῶν ἀρετῶν ἐμμελὲς τις καὶ παν-
αρμόνιος. Ἄλλ' ἔλαθεν, ἥ φησιν Ὀμηρος, ὑπὸ τῶν
ἰδίων διαφθαρεῖς καλῶν. Τὸ γὰρ ἀνθρώπινον, καὶ δοσι
περὶ στρατείας ἐπὶ τὰ κέρδη καὶ τὰς κοινὰς τύχας
ἐπτοημένοι καὶ κεχρηγότες, τὴν ἡμερότητα καταμαθόν-

37.

Valenti, quum otium ageret ab externis et domesticis
bellis, nuntiatum est, collectum Scytharum exercitum prope
jam adesse. Hi vero erant, quos Procopius in suum auxi-
lium a Scytharum rege impetraverat. Hos siebant magno
cum fastu et arrogantia incedere et omnia, quæ se eorum
conspicui obtulissent, despiciere, propterea quod quicquid
injuriæ inferebant, id impune faciebant, et arroganter et
superbe se cum omnibus gerebant. Hos imperator intra
breve tempus interclusos in Scythiam reditu, quasi retibus
captos continuit et arma tradere jussit : et vero tradiderunt,
motu tantum capillorum mentis ferociam indicantes (*mentis
superbiam demonstrantes, eo quod pagos seditione im-
plerent*, sec. Wyttenb.). Hos igitur per urbes dispersos in
libera custodia habuit, et contemptum eorum excitavit his
qui viderunt eorum corpora, in nimiam proceritatem sur-
gentia, graviora quam ut pedes ferrent, et circa mediam
partem exilia, qualia Aristoteles insecta dicit. At urbium
incolæ quum Scythas in suas domos admisissent, ubi eorum
virium imbecillitatis periculum fecerunt, suum errorem ir-
ridere coacti sunt. Hos igitur tam præclaros Scytharum rex
repetiit. Erat hoc negotium arduum, et hujusmodi quod
non facile posset ad justî rationem expendi. Dicebat enim,

se hos fide juramento habita ad suppetias imperatori (*Pro-
copio*) misisse. Valentinus vero negabat, eum, ad quem
miserat, imperatorem fuisse, neque se jurasse : ille Julianum
in medium adducebat, seque propter illius cum hoc con-
sanguinitatem dedisse. Legatorum etiam dignitatem obten-
debat : imperator contra disserebat, legatos illos pernas
dare, et quot eorum adessent, eos pro hostibus detineri,
quandoquidem hostibus auxilium latum venissent. Ex his
causis Scythicum excitatum est bellum, quod et dignitate
gentium, quæ coierant, et magnitudine apparatusum ma-
gnam variorum casuum et incertæ fortunæ expectationem
movebat, sed acumine judicii imperatoris et providentiæ ad
firmum et tutum exitum perductum est.

38.

Theodorus, qui erat inter notarios adscriptus, jure in
pretio apud Cæsarem habebatur : nam et nobili loco natus,
et naturâ ad quamlibet virtutem aptus erat, et corporis
decus, et in consuetudine familiari venustus concinnum
quoddam et usquequaque decens virtutum ornamentum
erant. Sed enim nesciebat, ut ait Homerus, se bonis suis
perditum iri. Vulgus enim et quotquot in exercitu quæ-
stui publicisque bonis proni inhiabant, cognita hujus mol-

πρὸς αὐτοῦ καὶ τὸ πρὸς τὰς ὁμιλίας εὐκρατές (εὐκρατον? B.; εὐμαρὲς?) καὶ πρόχειρον, ταχὺ μάλα τὴν ἀμνησιν καὶ φρονησάν καὶ τοῖς νοῦν ἔχουσι κολακείαν ποιοῦν-
τις καὶ προβαλόμενοι καθάπερ ἐλέπολιν τινα καὶ μη-
γανὴν ἀφυκτον, ἐξέωσαν τῶν ἀσφαλῶν καὶ σωτηρίων
λογισμῶν τὸν νεανίσκον, καὶ κατέσεισαν εἰς τὸν μα-
νωδῆ καὶ σφαλερὸν τῆς βασιλείας ἔρωτα.

Ὅτι φιλοχρηματίαν φασὶ πηγὴν τινα πάσης κακίας
τυγχάνειν, οὐδὲ τῇ κακίᾳ πότιμόν τε καὶ χρήσιμον· ἐξ
ἐκείνης γὰρ τῆς ἀρχῆς καὶ ἀπὸ τῆς τῶν χρημάτων πε-
ριττῆς ἐπιθυμίας τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον ἀρδόμενον ἔριν
τ' ἀνέρυσεν ἀνθρώποις καὶ μάχην· ἔρις δὲ αὐξηθεῖσα
πυλόμενος ἀνεβλάσθησε καὶ φόνους· φόνων δὲ ὁ φυόμε-
νος καρπὸς φορὰ τοῦ γένους καὶ δλεθρός· ἃ δὲ καὶ ἐπὶ
Οὐάλεντος συνεπράττετο.

De hoc Theodoro assentatorum adulationibus
malisque artibus adducto, ut in regnum conspi-
raret (374), v. Zosimus IV, 13, 4: Ἦν τις Θεό-
δωρος τοῖς βασιλικοῖς ὑπογραφεῦσιν ἐναριθμούμενος·
τοῦτον εὖ μὲν γεγονότα τε καὶ τραφέντα, νέον δὲ ἔτι
καὶ τῷ τῆς ἡλικίας θερμῷ βράδης κολάκων θωπείαις ἐπὶ
τὰ χεῖρνα σαλευόμενον, περιστάντες τοιοῦτοί τινες
ἀναπειθουσιν, ὥς περιττοί τινες εἰσιν ἐν παιδείᾳ, καὶ
τεκμήρασθαι τὸ μέλλον ἐκ τίνος καθωρθωμένης αὐτοῖς
μαντείας δεινοί. Πυθανόμενοι δὲ τίς μετὰ Οὐάλεντα
βασιλεύσειεν, ἔστησαν τρίποδα, τὸ μέλλον αὐτοῖς διὰ
τίνος σημαίνοντα τελετῆς. Φανῆναι δὲ ἐν τῷ τρίποδι
γεγραμμένα, θῆτα καὶ ε καὶ ο καὶ ἐπὶ τούτοις τὸ δέλτα.
Ταῦτα δὲ μονοουχὶ φωνῇ ἀρίεντα δηλοῦν ὡς Θεόδω-
ρος τὴν βασιλείαν μετὰ Οὐάλεντα διαδέχεται. Τούτοις
ἐπαρθεῖς τοῖς ὕθλοις, ὑπὸ τε τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας ἀγύρ-
ταις συνεχῶς καὶ γόησιν ἐντυγχάνων, καὶ περὶ τοῦ
πρακτεῖος κοινούμενος, βασιλεῖ κατάφωρος γίνεται· καὶ
αὐτὸς μὲν ἀξίαν ἐξιδού τῆς ἐπιχειρήσεως δίκην. Am-
mian. Marcellin. XXIX, 1, 8 sqq. Tillemont. V,
p. 107 sq.

39.

[Suidas: Φῆστος. Οὔτος περὶ τοὺς χρόνους Οὐά-
λεντος εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκπέμπεται ἀνθύπατος· τὴν δὲ
βασιλικὴν γλῶσσαν ἐπεπίστευτο. Πέμπεται δὲ ὁμῶς

τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη ἔχοντα, καὶ εἰ δὲ τις ἄλλος
ἐκ Σικελίας ἢ Θετταλίας τοιοῦτος, χρυσὸν ἀποδείξων
καὶ πανήγυριν. Ἦν δὲ ἡ μανία οὐ θύραθεν, ἀλλ' ἐνδοθεν
ἐλύσσα καὶ ἐμαίνεται, ἀνὴρ φύσει πονηρὸς καὶ ἐξουσίαν
ἔχων, καὶ τὴν ἐν ταῖς κολάσεσιν ἀγριότητα καταλιπὼν
εὐδοκιμοῦσαν ἐν τοῖς βασιλείοις, οὐκ ἔστιν ὅ τι παρα-
νομίας ἀπέλιπε καὶ ἀσελγείας, ἀλλ' ἐπὶ τοσόνδε παρα-
φορᾶς ἔρρηξεν καὶ φόνων, ὥστε καὶ Μάξιμον ξίφει διέ-
φθειρε, Κοίρανον Αἰγύπτιον ἐπισφάζας αὐτῷ· καὶ ἔτι
θερμὸς ὢν καὶ ζέων τῷ λύθρῳ πάντας συναντρεῖ καὶ
κατέφλεγε.]

Eunapio locum primi vindicarunt Valesius ad
Ammian. XXIX, 2, 22, Küsterus ad Suid., Hem-
sterhusius ad Lucian. Nocyom. c. 4. Nonnulla
hujus fragm. Suidas repetit v. Ἐγχετος, Θύραθεν.
— De Festo cf. Ammian. Marc. XXIX, 2, 22 :
*Festus quidam Tridentinus ultimi sanguinis et
ignoti, in nexum germanitatis a Maximino dilec-
tus ut sodalis et contogatus, decernentibus fatis
ad Orientem transgressus est: ibique administrata
Syria, magisterioque memorie peracto, bona le-
nitudo et reverentiae reliquit exempla: unde re-
gere Asiam proconsulari potestate exorsus, velifi-
catione tranquilla (ut aiunt) ferebatur ad gloriam.
Audientem autem Maximinum optimo cuique exitia-
lem, obrectabat subinde actibus ejus ut pernicio-
sis et faedis. Sed quum impie peremptorum exse-
quii suffragantibus ad praefecturam venisse
hominem comperisset immeritum, exarsit ad agenda
sperandaque similia; et histrionis ritu mutata re-
pente persona, studio nocendi concepto, incedebat
oculis intentis ac rigidis, praefecturam autumans
adfore propediem, si ipse quoque se contaminas-
set insontium penis. Et quamquam sint multa et
varia, quae, ut levius interpretemur, egit asper-
rime: pauca tamen dici sufficere, quae sunt nota
ac pervulgata, philosophum quendam Cœranium
(Κοίρανον Eunap.), haud exilis meriti virum, ea
causa tormentorum immanitate inultum occidit,
quod ad conjugem suam familiariter scribens, id
sermone addiderat Græco: Σὺ δὲ νόει, καὶ στέφε τὴν*

29.

litia et in convictu facilitate ac docilitate, protinus adhibere
coeperunt invictam illam et sapientibus etiam formidabilem
assentationem, quam illi ceu tormentum quoddam et ma-
chinam insuperabilem admoventes, juvenem e sanis salu-
bribusque consiliis dejectum ad furiosam perniciosamque
regnandi sitim perpulerunt.

Aiunt avaritiam malitiae omnis esse fontem; immo nec
ipsi malitiae jucundam esse vel utilem. Etenim ex hac sca-
turigine atque ex nimia pecuniae cupiditate, ubi semel pars
animi deterior hac labe imbuta fuerit, discordia inter homines
ignitur et contentio. Discordia augescens bellum caedesque
parit: caedium autem fructus est humani generis vastitas et
caecium. Quae omnia sub Valente evenerunt.

Festus temporibus Valentis in Asiam proconsul mittitur
(374), fisci regii curator, idemque crudelitate sua effectus
rus, ut Homericus ille et fabulosus Echetus, et si qui alii
fuerunt in Sicilia vel Thessalia tyranni, cum eo comparati,
aurum et ludus viderentur. Insania autem ejus non appa-
rebat extrinsecus, sed penitus rabie actus furebat, quippe
homo natura malus, tum vero potestate nactus: qui sup-
pliciorum immanitate, quae in aula regia florebat, relicta,
nullum iniquitatis et petulantiae genus praetermisit. Ad
tantam vero insaniam et sanguinolentiam processit, ut
Maximum gladio interficeret, Cœranum Ægyptium caedi
ejus addens. Quum autem adhuc cruento caleret et ferve-
ret, omnes una occidebat et cremabat.

τύλην : *quod dici proverbialiter solet, ut audiens alius aliquid agendum agnoscat*. De cæde Maximi aliorumque multorum, qui post Theodori con-
spirationem in γοητείας et veneficiorum suspicionem venerunt, vide Zosimus IV, 14 sq. : Πρὸς δὲ ὄργην αἰμετρονὸ βασιλεὺς ἀναστὰς, ὑπόπτως εἶχε πρὸς ἀπαν-
τας τοὺς ἐπὶ φιλοσοφίᾳ διαβοήτους ἢ ἄλλως λόγοις ἐν-
τεθραμμένους... Πρῶτος μὲν οὖν τῶν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ
γνωρίμων ἀνήρητο Μάξιμος· καὶ μετὰ τοῦτον ὁ ἐκ
Φρυγίας Ἰλάριος, ὡς δὴ χρησμόν τινα λοξὸν εἰς τὸ
σαφέστερον ἐρμηνεύσας, καὶ Σιμωνίδης ἐπὶ τούτῳ καὶ
Πατρίκιος ὁ Λυδὸς καὶ ὁ ἐκ Καρίας Ἀνδρόνικος. Ἦσαν
δὲ οὗτοι πάντες εἰς ἄκρον παιδείας ἐληλυθότες, καὶ
φόνῳ μᾶλλον ἢ ψήρῳ δικαίᾳ κατακριθέντες... Τῶν δὲ
ἀτοπήματων ἦν κολοφών Φῆστος, ὃν εἰς πᾶσαν εἰδῶς
ὠμώρειτα πρόχειρον ὄντα, τῆς Ἀσίας ἀνθύπατον ὁ βα-
σιλεὺς ἔστειλεν, ὡς ἂν μηδεὶς τῶν περὶ λόγους ἐσπου-
δακώτων ἀπολειφθεῖ. Πάντας γὰρ ὁ Φῆστος ἀναζη-
τήσας, οὓς μὲν εὗρεν, ἀκρίτως ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ λοι-
ποὺς ὑπερόριον ἑαυτοῖς φυγὴν ἠνάγκασεν ἐπιθεῖναι. De
Maximi cæde v. Eunapii Vit. Maximi p. 63 ed.
Boiss., ubi ad Historias suas lectorem relegat : Καὶ
ταῦτα ἔσχεν οὕτως, καὶ ἐν τοῖς διεξοδικοῖς ἀκριβέστε-
ρον γέγραπται. Ibi Festum dicit φοινικὴν τινα καὶ
μαγειρώδη ψυχὴν. Ammian. Marcellin. XXIX, 1,
42 : *Neque ita multo post Maximus ille philoso-
phus, vir ingente nomine doctrinarum, ... oraculi
supra dicti versus audisse simulatus, seque compe-
risse adsensus, sed reticenda professionis conside-
ratione non effudisse, verum ultro prædixisse,
consultores ipsos suppliciiis pænalibus perituros :*
*Ephesus ad genuinam patriam ductus, ibique cap-
pate truncatus, sensit, docente periculo postremo,
quæstoris iniquitatem omnibus esse criminibus gra-
viores.* Quæ subijcimus ex Suida, item Eunapio
viri docti vindicari volunt.

40.

[Suidas : Σιμωνίδης· οὗτος ἦν ἐπὶ Ἰοδιανοῦ τοῦ
βασιλέως διὰ φιλοσοφίαν ἐπισημότατος.

Πατρίκιος· οὗτος ἤκαθεν ἐπὶ Ἰοδιανοῦ βασι-

40.

Simonides. Hic imperatoris Joviani temporibus ob philo-
sophiam erat celeberrimus.

Patricius. Hic floruit sub Joviano imperatore. Fuit autem
ex Lydia. Qui ex concurrentium aut apparentium signorum
conjectura vates fuit accuratus.

Hilarius Phryx, sub Joviano Romanorum imperatore.
Fuit autem vir doctrina quidem non celebris : sed deus ipsi
futurorum præscientiam impertiri videbatur. Quare fuit
præstantissimus vates.

41.

In priore Historiæ parte, quoniam nemo adhuc certa
narratione prodidit, qua origine quibusve ex locis Hunni

λέως ἦν δὲ ἐκ Λυδίας· δε τῆς ἀπὸ τῶν φαινομένων
ἢ παρατρεχόντων σημείων τεκμαίσεως ἀκριβὲς ἦν
ἐξεταστής.

Ἰλάριος ὁ ἐκ Φρυγίας· ἐπὶ Ἰοδιανοῦ βασιλέως
Ῥωμαίων· κατὰ παιδείαν μὲν ἦν ἀνὴρ οὐ γνῶριμος,
κοινωνεῖν δὲ αὐτῷ θεὸς ἐδόκει τῆς τοῦ μέλλοντος
προγνώσεως, ὥστε ἦν μάντις ἀριστος.]

Cf. Zosimus I. 1.; Ammian. XXIX, 1, 7 : *Cor-
reptus Fidustius... rei totius calamitosum aperit
textum : absolute confessus, se cum Hilario et Pa-
tricio vaticinandi peritis, quorum Hilarius milita-
verat in Palatio, de imperio consuluisse futuro.*
etc. Idem, § 37 : *His accessit philosophus Simoni-
des, adulescens ille quidem, verum nostra me-
moriam severissimus. Qui quum audisse negotium per
Fidustum deferretur, et causam non ex veritate,
sed ex unius nutu pensari vidisset, didicisse se
dixit prædicta, et commissam pro firmitate animi
tacuisse.* De alio quodam Hilario, qui anno 395
periit, vide infra.

41.

Exc. De sent. p. 269, 270 : Κατὰ μὲν οὖν τὰ
πρῶτα τῆς συγγραφῆς, οὐδενος οὐδὲν σαφές ἔχειν λέ-
γοντος ὅθεν τε ὄντες οἱ Οὐννοὶ, ὅπη τε κείμενοι τὴν
Εὐρώπην πᾶσαν ἐπέδραμον καὶ τὸ Σκυθικὸν ἔρριψαν
γένος, ἐκ τῶν παλαιῶν συντιθέντι κατὰ τοὺς εἰκότας
λογισμοὺς εἴρηται· τὰ δὲ ἐκ τῶν ἀπαγγελλομένων δο-
ξαζοντι πρὸς τὸ ἀκριβές, ὡς ἂν μὴ τοῦ πιθανοῦ τὴν
γραφὴν ἀπαρτῆσαιμεν, μηδὲ παραφέροι πρὸς τὴν ἀλή-
θειαν ὁ λόγος. Ἡμεῖς δὲ οὐ ταῦτον ἀσχόντες τοῖς ἐκ
παιδῶν οἰκίαν μικρὰν καὶ φαύλην οἰκήσασιν, εἴτα διὰ
τύχης εὐροίαν μεγάλων καὶ λαμπρῶν ἐπιλαβομένοις
οἰκοδομημάτων, ὅμως [ὅς] διὰ συνήθειαν τὰ ἀρχαῖα
θαυμάζουσι καὶ περιστέλλουσιν, οὕτως αὐτοὶ τὰ προει-
ρημένα γεγράφθαι συγγορήσαντες ἐτέρων ἀποστει[ρού-
μεθα] πάλιν, ἀλλὰ μᾶλλον ὥσπερ οἱ κατὰ τινα θε-
ραπείαν σώματος τὰ πρῶτα χρησάμενοι φαρμάκῳ
δι' ὠφελείας ἐλπίδα, κατὰ τὸ κρείττον πείρα δοκιμά-
σαντες ἐπ' ἐκείνο μεθίστανται καὶ ῥέπουσιν, οὐ τῷ
δευτέρῳ τὸ πρότερον ἀναιροῦντες, ἀλλὰ τῷ δεδοξα-

universam Europam pervaserint, Scythicumque genus
propulsarint, nos quidem memorias veteres colligen-
tes, rem probabili ratiocinatione tractavimus : tum quic-
quid relatum erat, diligenti judicio exploravimus, ne quid
minus probabile proferremus, et ne sermo noster veritate
procul aberraret. Neque nunc tamen, more eorum, qui in
exigua villique casa a pueris enutriti, dein favorabili fortunæ
cursu magnas atque splendidas domos nacti, nihilominus
consuetudine victi antiquos adhuc amant lares atque am-
plectuntur ; haud nos, inquam, prædictis utcumque nar-
rata fuerunt indulgentes, alia negligemus : quin potius in-
stituto illorum, qui curando corpori intenti, etiamsi aliquam
medicinam, quam utilem sperabant, jam adhibuerint, mox

αὐτῶν κακῶς τὸ ἀληθές ἐπεισάγοντες, καὶ καθάπερ
 ρῶς ἀπὸ λαμπάδος διὰ τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος ἀφανίζον-
 τες καὶ ἀμβλύοντες, ὁμοίως ἐπιθήσομεν τοῖς εἰρημέ-
 νοις τὰ ληθέστερα, κακῆνα διὰ τὴν ἱστορικὴν δόξαν
 συγχωρήσαντες μένειν, καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀλήθειαν
 ἐκλυσάμενοι καὶ παραζεύξαντες.

« Gothos ab Hunnis supervenientibus cæsos
 victosque petivisse a Valente ut in Romanam di-
 tionem trajecto Istro reciperebantur (376), tota
 vetus historia testatur. Dicturus hanc rem Euna-
 pius cœperat hic scribere de Hunnorum origine.
 Verum ejus narrationem infelicitè amissam non
 incuriose supplet Zosimus IV, 20. » ΜΑΙ. Ad lo-
 cum Zosimi cf. Reitemeyerus Zosimi vel Eunapii
 errores castigans. Ceterum v. Ammian. XXXI, 2.
 Hunnorum mentionem ex Eunapio Suidas quoque
 injicit v. Καγχάζει· ἀθρόως γελᾷ. Εὐνάπιος· « Οἱ
 δὲ Οὐννοὶ πλατὺ καγχάζαντες ὥχοντο. »

42.

Exc. De legg. p. 19-21 : « Οτι τῶν Σκυθῶν ἡττη-
 θέντων καὶ ὑπὸ τῶν Οὐννων ἀναιρεθέντων καὶ ἀρῶν
 ἀπαλλυμένων (τὸ πλῆθος), οἱ μὲν ἐγκαταλαβανόμε-
 νοι σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις διεσθείροντο, καὶ οὐδεμία
 φειδῶ τῆς περὶ τοὺς φόνους ἦν ὡμότητος. Τὸ δὲ συνα-
 λισθὲν καὶ πρὸς φυγὴν ὁρμήσαν πλῆθος μὲν (ἦν?) οὐ
 πολὺ τῶν εἰκοσι μυριάδων ἀποδέουσαι (ἀποδέον, ὅσοι?)
 συνῆλθον [τῶν] ἐς τὸ μάχιμον ἀκμαζούσας (ἀκμαζόν-
 των?). * κινηθέντες [νικηθέντες Hoesch.] καὶ ταῖς ὄχθαις
 ἐπιστάντες χεῖρας τε ὄρεγον πόρρωθεν μετ' ὀλοφυρμῶν
 καὶ βοῆς, καὶ προέτεινον ἱκετηρίας, ἐπιτραπῆναι τὴν
 διάβασιν παρακαλοῦντες, καὶ τὴν σφῶν συμφορὰν δού-

ρόμενοι, καὶ προσθήκην τῇ συμμαχίᾳ παρέξιν ἐπαγ-
 γελλόμενοι. Οἱ δὲ ταῖς ὄχθαις ἐπιτεταγμένοι Ῥωμαίων
 οὐδὲν ἔφασαν πράξιν ἀνευ βασιλέως γνώμης. Ἐντεῦ-
 θεν ἀναφέρεται μὲν ἐπὶ τὸν βασιλέα ἡ γνώσις· πολλῆς
 δὲ ἀντιλογίας γενομένης, καὶ πολλῶν ἐφ' ἐκάτερα
 γνωμῶν ἐν τῷ βασιλικῷ συλλόγῳ βηθεισῶν, ἔδοξε τῷ
 βασιλεῖ. Καὶ γὰρ ὑπῆν τι ζηλοτυπίας αὐτῷ πρὸς τοὺς
 συμβασιλεύοντας, οἱ παῖδες μὲν ἦσαν ἀδελφοῦ (καὶ
 γέγραπται οὕτω πρότερον), τὴν βασιλείαν δὲ διη-
 ρῆσθαι κατὰ σφᾶς ἐδόκουν, τὴν διανομὴν οὐκ ἀνεγε-
 κόντες ἐπὶ τὸν θῆιον. Τούτων ὃν ἔνεκα, καὶ ὡς μεγάλη
 προσθήκη τὸ Ῥωμαϊκὸν αὐξήσων, δεχθῆναι κελεύει
 τοὺς ἄνδρας, τὰ δπλα καταθεμένους. Πρὶν δὲ τὴν διά-
 βασιν ἐκ βασιλέως ἐπιτραπῆναι, Σκυθῶν οἱ τολμηρό-
 τατοι καὶ αὐθάδεις βιάσασθαι τὸν πόρον ἔγνωσαν, καὶ
 βιαζόμενοι κατεκόπησαν. Οἱ δὲ διαφθείραντες τὸν ἀπο-
 δασμὸν τοῦτον τῆς τε ἀρχῆς παρελύθησαν καὶ περὶ
 τοῖς σώμασιν ἐκινδύνευσαν, ὅτι πολεμοὺς διέφθειραν.
 Οἱ τε παραδυναστεύοντες βασιλεῖ καὶ δυνάμενοι μέ-
 γιστον κατεγελων αὐτῶν τὸ φιλοπόλεμον καὶ στρατη-
 γικὸν, πολιτικούς δὲ οὐκ ἔφασαν εἶναι. Ὁ μὲν γὰρ
 βασιλεὺς ἐξ Ἀντιόχειας ἐπέτρεπεν αὐτοῖς τὴν ἀρχαίαν
 ἡλικίαν πρῶτον ὑποδεξαμένους καὶ παραπέμψασιν εἰς
 τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν, καὶ ταύτην εἰς ὁμηρίαν
 ἀσφαλῶς κατέχουσιν, ἐπιστῆναι ταῖς ὄχθαις, καὶ μὴ
 πρότερον τοὺς μαχίμους δέξασθαι διαβαίνοντας, μηδὲ
 τὰ πλοῖα παρασχέιν ἐς τὴν περαιώσιν, εἰ μὴ τὰ δπλα
 καταθέμενοι γυμνοὶ διαβαίνουσιν. Οἱ δὲ ταῦτα ἐπιτρα-
 πέντες, ὁ μὲν ἐκ τῶν διαβεδηκότων ἦρα παιδαρίου
 τινὸς λευκοῦ καὶ χαρίεντος τὴν ὄψιν, ὁ δὲ ἡλέει (ἦλω?
 W.) γυναῖκός εὐπροσώπου τῶν αἰχμαλώτων, ὃς δὲ ἦν
 αἰχμαλῶτος ὑπὸ παρθένου, τοὺς δὲ τὸ μέγεθος κατεῖχε

tamen, si potiorē aliam experientia edocti fuerint, hanc
 deligunt atque præoptant; sic nos haud sane priora dicta
 confodientes, sed erroneis opinionibus veras res suppo-
 nentes, ac veluti faculæ lucem solaribus radiis opprimen-
 tes hebetantesque, hactenus dictis veriora subtexemus.
 Nempe et superiora illa in historice opinionis loco esse
 sinemus, et præsentia addemus juxtaque apponemus, ut
 veritati consultum esse videatur.

Hunni vero cachinnantes abierunt.

42.

Scythiis victis et ab Hunnis cæsis et ad internecionem
 usque deletis, omnes, qui capti erant, cum mulieribus et
 eorum filiis interempti sunt, quum nullus crudelitatis et cæ-
 dium esset modus; qui autem collecti effugerant non mi-
 nus quam hominum ducenta millia, ad bellum apti et
 ætate florentes, convenerunt. Itaque profecti et ad ripam
 (Istri) stantes, manus e longinquo porrigebant, et preces
 cum fletu et vociferatione emittebant, trajectionemque sibi
 concedi flagitantes, suam cladem deplorabant, et se illis
 præbituros auxilii accessionem spondebant. At Romani,
 qui ripis præerant, nihil se nisi imperatoris jussu facturos
 responderunt. Quamobrem hujus rei cognitio est ad impe-
 ratorem delata. Quum res in magna varietate versaretur
 nullaque in utramque partem in consilio principis dicta es-

sent, tandem assensus est, maxime propter æmulationem,
 quam habebat cum his qui imperium cum eo tenebant.
 Erant autem filii fratris, quemadmodum et supra dictum
 est, qui imperatoriam potestatem inter se dividendam sta-
 tuant, non patrum arbitrio permessa divisione. His causis
 impulsus, tum etiam quia maxima accessio potentie foret
 Romanis, jussit Scythas admitti, modo arma deponerent.
 Antequam vero trajectus esset ab imperatore concessus,
 Scytharum audaciores et elatiores transitum sibi vi aperire
 constituerunt, sed vi repulsi deleti sunt. At illi qui eam
 Scytharum exercitus partem oppressam consecerant, magi-
 stratu privati sunt et capitis periculum adierunt, quia vide-
 licet hostes trucidaverant. Qui autem apud imperatorem
 primas partes gratie occupabant et plurimum apud ipsum
 valebant, eos irridebant, tanquam homines militares et bello
 quidem aptos, sed rerum civilium prorsus rudes. Præce-
 perat imperator ab Antiochia, ut primum imbellem et
 nulli usui aptam suscipere ætatem et per Romanorum di-
 tionis terras dimitterent, et tanquam obsides tuto loco ha-
 berent; neque eo secius ad ripas consisterent, ut turbas
 pugne aptas minime transgredi sinerent, neque navigia illis
 ad trajectionem præberent, priusquam arma deposuissent,
 quo nudos transmitterent. Eorum autem, qui ista man-
 data exceperunt, exarsit hic amore pueri alicujus candidi

τῶν δούρων, τὰ τε λιγὰ ὑφάσματα καὶ τὸ τῶν στρωμάτων ἐπ' ἀμφοτέρα θυσανοειδές· ἕκαστος δὲ ἀπλῶς αὐτῶν ὑπελάμβανε καὶ τὴν οἰκίαν καταπλήσειν οἰκῶν καὶ τὰ χωρία βοηλατῶν καὶ τὴν ἐρωτικὴν λύσσαν τῆς περὶ ταῦτα ἐξουσίας. Νικηθέντες δὲ ὑπὸ τούτων νίκην αἰσχίστην καὶ παρανομιωτάτην, ὥσπερ τινὰς εὐεργέτας καὶ σωτήρας παλαιούς μετὰ τῶν δπλων ἐδέξαντο. Οἱ δὲ τοσοῦτον ἀκονιτὶ πρᾶγμα διαπεπραγμένοι καὶ τὴν οἶκον συμφορὰν εὐτυχήσαντες, οἶγε ἀντὶ τῆς Σκυθῶν ἐρημίας καὶ τοῦ βαρῆθρου τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν ἀπελάμβανον, εὐθὺς πολὺ τι βάρβαρον ἐν τῷ παρασπόνδῳ καὶ ἀπίστῳ διέφαινον. Ἡ μὲν γὰρ ἀχρηστος ἡλικία προλαβοῦσα κατὰ τὴν διάβασιν μετὰ βαθείας σπουδῆς καὶ φροντίδος τῶν ταῦτα βεβουλευμένων εἰς τὰ ἔθνη κατεχεῖτο καὶ διεσπείρετο. Οἰκέται δὲ καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες ἐκείνων, οἱ μὲν βασιλικά παράσημα ἔχοντες, τὰς δὲ ἦν ἄδρотеρας δρᾶν ἢ κατὰ αἰγμάλων. Παῖδες δὲ αὐτῶν καὶ τὸν οἰκετικὸν (τοῦ οἰκετικοῦ? W.) πρὸς τε τὴν εὐκрасίαν τῶν ἀέρων ἀνέδραμον καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν ἤβησαν, καὶ πολλὸν τὸ ἐπιρρώμενον ἦν πολέμιον γένος. Οἱ μὲν οὖν παλαιοὶ μῦθοι λέγουσι περὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Κολχίδα, δρακοντείων ὁδόντων κατασπαρέντων, ἐν δπλοις ἅμα τῷ σπόρῳ τοὺς ἀνδρας ἀναπάλλεσθαι (ἀνατέλλεσθαι? W.)· ὁ δὲ καὶ ἡμᾶς χρόνος καὶ τὸν μῦθον τοῦτον εἰς φῶς καὶ ἔργον συνήγαγε καὶ ὀφῆναι κατηνάγκασεν. Οὐ γὰρ ἔφθασαν τοῦ Σκυθικοῦ γένους εἰς τὴν ἐπικράτειαν τὴν Ῥωμαϊκὴν οἱ παῖδες ὥσπερ ὁδόντες διασπαρύντες, καὶ πάντα ἦν μεστὰ θυμοῦ καὶ μανίας καὶ

φόνων, ἀνελθόντων αὐτῶν εἰς ἡλικίαν μάχιμον παρὰ τὸν χρόνον. Τὸ δὲ ἀκμάζον τῆς Σκυθικῆς ἀλκῆς καὶ γενναιότητος, τοῖς ὑποδεξαμένοις ἀντὶ τῶν ἐκβεβληκῶν ἐς ἐπανάστασιν εὐθὺς ἐγερθὲν καὶ μαχόμενον, πολλὸν δευότερα καὶ τραγικώτερα συνετολμήσεν ὧν ἔπαθεν. Ἡ μὲν γὰρ Θράκη πᾶσα καὶ ἡ συνεχὴς αὐτῇ χώρα Μακεδονία καὶ Θεσσαλία τοιαύτη τίς ἐστὶ καὶ οὕτω πολυῦμνητος, ὥστε οὐδὲ εἰς κατὰ (καὶ? W.) ταῦτα ἀναγράφειν ὁ λόγος ἦν. Τοσαύτην δὲ οὖσαν αὐτὴν καὶ οὕτω πολυάνθρωπον, εὐδαίμονά τε ἅμα καὶ εὐάνδρον, ἢ τῶν Σκυθῶν ἄπιστος καὶ παράλογος ἐπανάστασις ἐξαπινάως καὶ παραχρῆμα τῆς διαβάσεως συντολμήθεισα καὶ ἀνοιδήσασα κατεστόρεσεν ἐς τοσόνδε καὶ καθιμάζευσεν ταῖς συμφοραῖς, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν. Δόξαν δ' αὐτοῖς στασιάζειν, ἀξιωμαχοῦ μὴ παρούσης δυνάμεως εἰς ἄμυναν, τῷ τε πλήθει πρὸς ἀνθρώπους ἀφυλάκτους καὶ ἀνόπλους ἐφάνησαν φοβερῶτατοι, καὶ τῷ φονικωτάτῳ πρὸς τὸ κρατούμενον πάντα ἀνδρῶν ἐχέρωσαν. Περιεστῆκει δὲ ἐς ἴσον λόγον καὶ Σκύθας Οὐννων μὴ φέρειν ὄνομα καὶ Ῥωμαίους Σκυθῶν. Πόλεις γοῦν εὐαρίθμητοι καὶ ὀλίγαι τινὲς διεσώθησαν καὶ ἔτι σώζονται τειγῶν ἕνεκεν καὶ οἰκοδομημάτων· ἢ δὲ χώρα καὶ (κατὰ? W.) τὸ πλεῖστον ἀπανάλωται, καὶ ἐστὶν ἀοίκητος καὶ ἄδοτος διὰ τὸν πόλεμον. Βασιλεὺς δὲ ἐπειδὴ τούτων ἐπύθετο τῶν ἀδιηγῆτων κακῶν, πρὸς μὲν τοὺς Πέρσας ἀναγκαίαν εἰρήνην συνθέμενος, ἑαυτῷ δὲ πολεμῆσας ἐπὶ μεταγνώσει τῆς ὑποδοχῆς, τῷ θυμῷ τε ὑπερέζεσε, καὶ πρὸς τὸν πόλεμον

et vultu grati ex his, qui trajecti fuerant, alter misertus est uxoris formosae unius ex captivis. Hic captus est virgine formosa, alios magnitudo munus cepit, linea vestimenta et stragula ab utraque parte simbrata. Plane unusquisque ipsorum hoc propositi habuit, ut suas domos servis, villas pastoribus et insanum amoris furorem quavis licentia implerent. Itaque victi ejusmodi victoria foedissima et scelestissima eos tanquam benefactores et servatores prius cum armis exceperunt. At illi tantam rem sine ullo labore adepti, patriam calamitatem jam lucro apponentes (nam pro desertis Scythiae locis et barathro in Romanum invaserunt imperium), multam statim barbariem frangendo perfide foedere prodiderunt. Imbellis quidem aetas quae prior transierat, diligenti studio curaque eorum, qui hoc consilii dederant, per provincias distributa fuerat sparsimque collocata. Porro cernere erat domesticos eorum et uxores et liberos, hos quidem bullas regias ferentes, illas autem delicatius, quam captivas decebat, victitantes. Liberorum autem et servitorum corpora salubritate aeris excrescebant, praematuraque aetate pubescebant, atque omnino gens hostilis ubique pullulabat. Aiunt veteres fabulae, satis in Boeotia et Colchide draconum dentibus, armatos homines ex ea satiatione semet extulisse: nostra vero aetas fabulam istam publicam in luce veroque opere effectam dedit, et spectare coacta est. Nam statim ac Scythici generis soboles, ceu dentes illi, in Romano imperio sala fuit, ubique odia rixaeque et caedes exaudiebantur adole-

scientium horum, qui intempestive ad aetatem armiferam perveniebant. Atque ita juvenutis potentiae Scythicae generosissima cepit protinus, loco eorum a quibus nuper expulsa fuerat, hospites suos oppugnare, hisque mala multo luctuosiora pejoraque inferre, quam ipsamet perpessa fuerat. Profecto universa Thracia et huic finitimae provinciae Macedonia atque Thessalia, tam uberes tamque admirandae erant, ut nulla satis oratione describi possint. Hanc talem tantamque regionem tam beatam tamque multis ac strenuis viris cultam, infida atque insperata Scytharum seditio, quae statim post transitum conspirato ausu erupit, adeo stravit et calamitatibus vastam fecit, ut, comparata cum his praedatio aurum esse videretur Mysica illa quae proverbio fertur praedatio. Quum ergo Scythia rebellare libuisset, quo tempore nullae copiae resistendo idoneae aderant, multitudo sua incautos inermesque cives perterruerunt, multisque caedibus in devictos saevientes regionem incolis nudaverunt. Inde factum est ut Romani Scytharum nomen non minus reformidarent, quam Scythae nomen Hunnorum. Ex civitatibus paucae mœnibus et propugnaculis tutae, quas facile est enumerare, integre et illasae permanserunt et adhuc permanent. Sed regio ipsa plurimum est vastata, et inculta et deserta jacet ex hoc bello. Imperator autem ut de tot tantisque malis, quae narrari non possunt, factus est certior, se ipsum, quod illos receperit, accusans, pacem cum Persis necessario facere est coactus. Itaque ira flagrans et totus in illud bellum incumbens praemittit Saar-

ἐντείνων (ἐντύνων ? B.) ἐαυτὸν προκαταπέμπει τὸ Σαρακηῶν ἱππικὸν ὡς ἀντιστῆσον τοῖς βαρβάροις. Ἡδὲ γὰρ καὶ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν κατέτρεχον, καὶ τοῖς τεύχεσιν ἡνόχλουν περικαθήμενοι, πολέμιόν τε οὐδὲν δρώντες ἐς ἀντίπαλον μάχην, καὶ τοῖς φρονήμασιν εἰς πᾶσαν ὕβριν ὠλισθηκότες. Ὁ δὲ καὶ περιφανῶς ἐδοξε καλλίστα στρατηγῆσαι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἡ τύχη. De re cf. Zosimus IV, 20.

43.

Suidas v. Πρόβολος· Εὐνάπιος· « Ὁ δὲ βασιλεὺς τούτους δεξάμενος, κτήματά τε αὐτοῖς καὶ χώραν ἀπένειμε, καὶ προβόλους τε ὑπελάμβανε γενναίους καὶ ἀδομαντίνους ἔχειν πρὸς τὰς ἐκείνη τῶν Οὐννων ἐμβολάς. »

« Agi credo de Valente, qui Scythas Hunnorum impressionibus continuis vexatos in Thraciam recepit. V. Zosim. IV, 20, 8. » Boisson.

44.

Exc. De sent. p. 270 : « Ὅτι Μαρκιανὸς ἀνὴρ ἐς ἀρετὴν ἅπασαν ὥσπερ τις κανὼν ἡκριβωμένος. »

« Marcianus hic est sub Valentiniano jun. vicarius, de quo loquitur in codicis Theod. Protopographia Gothoffedus. Jam quod ejus virtutes Eunapius commendat, bene est; nam et Symmachus, Epist. VIII, 23, ad hunc quasi severi moris magistrum scribit de vitæ suæ castimonij eximia; cujusce argumenti literas ad Clodium certe non scripsisset. » Μαι.

45.

[Suidas : Μουσώνιος, ἐπὶ Ἰοβιανοῦ ἦν βασιλεύς.

cenorum equitatum, qui barbarorum impetum reprimeret. Jam enim usque ad Constantinopolim excurrabant, et tanquam urbem obsidentes mœnia incursabant, quum nullas copias, quæ illis resistere possent, cerneant, superbia sua ad omnem ferociam delati. Unde fortuna tunc temporis manifeste visa est belle pro Romanis militasse.

43.

Rex autem quum hos excepsisset, ipsis et pecudes et agros distribuit, existimans eos validissimi et adamantini muniti loco sibi fore adversus Hunnorum irruptiones.

44.

Marcianus ad omne virtutis genus tanquam regula quadam exactus erat.

45.

Quæcumque optima erant, si quis ea cum Musonii gravitate et actuosa ingenii profunditate contulisset, parva videbantur. Propter quæ jure meritoque laudatus, maritimam Asiæ regionem peragravit, eique proconsul etsi majorem dignitatem haberet, iter facienti cedebat. Musonius igitur quum paucis diebus omnem illam oram perlustrasset,

Πάντα, ὅσα ἦν ἀριστα, μικρὰ ἐφαίνοντο πρὸς τὸν ὄγκον Μουσωνίου καὶ τὴν σὺν τῷ δραστηρίῳ τῆς γνώμης βαθύτητα· δι' ἃ κατὰ λόγον εὐδοκίμων τὴν τε ἀλιτενῇ χώραν τῆς Ἀσίας ἐπῆλθε, καὶ ὁ τὴν ἀνθυπατον καὶ μείζονα ἔχων ἀρχὴν πρὸς τὰς ἐπιδημίας ἐξίστατο, κακείνος ἅπαντα ἐπιῶν ἐν ὀλίγαις ἡμέραις τὴν θάλασσαν ἐπλήρωσε τῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰσφορῶν. Ἐπεκάλει δὲ οὐδεὶς ἀδικον οὐδὲν τοῖς γινομένοις· ἀλλὰ παιδιὰ τις ἦν ἅπασιν τοῖς καταβάλλουσι τὰ εἰσφερόμενα· Εὐνάπιος γὰρ ὁ ἐκ Φρυγίας ῥήτωρ ἐπεστάτει τοῖς κρατομένοις.]

Exc. De sent. p. 270, 271 : Φιλόκαλος γὰρ ὢν καὶ φιλάγαθος ὁ Μουσώνιος τοὺς πανταχόθεν καθελκεν παρ' ἐαυτὸν, ὥσπερ ἡ μαγνήτις λίθος τὸν σίδηρον. Οὐκ ἦν δὲ βασανίζειν ὁποῖός τις ὁ δεῖνα, ἀλλὰ Μουσώνιον φίλον ἀκούσαντα, ὅτι καλὸς ἦν εἰδέναι.

« Ὅτι συνηρτῆσθαι τοῦ πολέμου δοκοῦντος Μουσώνιος ἵππον ἐπιβάς ἐξῆι τῶν Σάρδεων. Καὶ ὁ Θεόδωρος τὸν συγγραφεὰ μεταπεμφθῆς ἐδάκρυσε τὴν ἔξοδον, καὶ ἀνδρὶ ἄλλα γε ἀτεράμονι καὶ ἀτέγκτῳ δάκρυα κατεχεῖτο τῶν παρειῶν ἀκρατέστερον. »

« Ὅτι τὸ ἐπὶ Μουσώνιον ἐπίγραμμα τὸ παρὰ Θεόδωρου τοιοῦτόν ἐστιν·

Ἐνθα μὲν Αἴας καίται ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
ἐνθα δὲ Πάτροκλος θεῶν μῆστωρ ἀτάλαντος·
ἐνθα δ' ἐπὶ τρισσοῖσι πανεῖκελος ἡρώεσσι
φυγὴν καὶ βίῳ τοιοῦτο τέλος Μουσώνιος ἔρω.

« Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι κατεκόπησαν παρὰ Ἰσαύρων, καὶ τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραγῷ τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκεν. Ἐνταῦθά που τῆς συγγραφῆς ἀφώρισταί τὸ

mare tributis Asianis implevit. Nullus vero de rebus illis, quæ fiebant, ut injustis, querebatur : sed illa, quæ tributum causa conferebantur, omnibus, qui ea pendebant, ludus quidam erant. Eunapius (a Nostro ille diversus) enim, Phrygius orator, negotio illi præerat.

Pulchri enim bonique amans Musonius mortales omnes ad se pelliciebat, cum ferrum magnes lapis. Neque opus erat qualis quisquam esset expendere ; sed ubi amicum Musonii scires, egregium esse virum satis noveras.

Bello jam indicto, Musonius, equo consensu, Sardibus progressus est. Tum Theodorus, quum eum, qui hæc scribit, ad se vocasset, eluxit viri discessum. Revera homini alioquin duro et inimiti lacrimæ ubertim per genas manabant.

In Musonium epigramma Theodori hoc est :

Ubi jacet Ajax Navortius, ubi Achilles,
ubi Patroclus diis consilio par :
ibi tribus heroibus animo vitæque fine
persimilis Musonius heros jacet.

Romani ab Isauris occisione cæsi fuerunt. Atque huic tanquam dramati magno et atroci Musonii episodum non minoris momenti fata adjunxerunt. In hoc autem historiae

τῶν δούρων, τά τε λιγὰ ὑφάσματα καὶ τὸ τῶν στρωμάτων ἐπ' ἀμφοτέρα θυσανοειδές· ἕκαστος δὲ ἀπλῶς αὐτῶν ὑπελάμβανε καὶ τὴν οἰκίαν καταπλήσειν οἰκετῶν καὶ τὰ χωρία βοηλατῶν καὶ τὴν ἐρωτικὴν λύσαν τῆς περὶ ταῦτα ἔξουσίας. Νικηθέντες δὲ ὑπὸ τούτων νίκην αἰσχίστην καὶ παρανομιωτάτην, ὥσπερ τινὰς εὐεργέτας καὶ σωτῆρας παλαιούς μετὰ τῶν ὄπλων ἐδέξαντο. Οἱ δὲ τοσοῦτον ἀκονεῖν πρᾶγμα διαπεπραγμένοι καὶ τὴν οἰκὸν συμφορὰν εὐτυχήσαντες, οἷγε ἀντὶ τῆς Σκυθῶν ἐρημίας καὶ τοῦ βαράθρου τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν ἀπελάμβανον, εὐθὺς πολὺ τι βάρβαρον ἐν τῷ παρασπόνδῳ καὶ ἀπίστῳ διέφαινον. Ἡ μὲν γὰρ ἄχρηστος ἡλικία προλαβοῦσα κατὰ τὴν διάβασιν μετὰ βαθείας σπουδῆς καὶ φροντίδος τῶν ταῦτα βεβουλευμένων εἰς τὰ ἔθνη κατεγείτο καὶ διεσπείρετο. Οἰκέται δὲ καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες ἐκείνων, οἱ μὲν βασιλικά παράσημα ἔχοντες, τὰς δὲ ἦν ἀβροτέρας ὄραν ἢ κατὰ αἰγμάλῳτον. Παῖδες δὲ αὐτῶν καὶ τὸ οἰκετικὸν (τοῦ οἰκετικοῦ? W.) πρὸς τε τὴν εὐκρασίαν τῶν ἀέρων ἀνέδραμον καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν ἤβησαν, καὶ πολὺ τὸ ἐπιφύομενον ἦν πολέμιον γένος. Οἱ μὲν οὖν παλαιοὶ μῦθοι λέγουσι περὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Κολχίδα, δρακοντείων δόδωντων κατασπαρέντων, ἐν ὅπλοις ἄμα τῷ σπύρῳ τοὺς ἀνδρας ἀναπάλλεσθαι (ἀνατέλλεσθαι? W.)· ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς γρόνος καὶ τὸν μῦθον τοῦτον εἰς φῶς καὶ ἔργον συνήγαγε καὶ ὀφθῆναι κατηνάγκασεν. Οὐ γὰρ ἔφθασαν τοῦ Σκυθικοῦ γένους εἰς τὴν ἐπικράτειαν τὴν Ῥωμαϊκὴν οἱ παῖδες ὥσπερ ὁδόντες διασπαρέντες, καὶ πάντα ἦν μεστὰ θυμοῦ καὶ μανίας καὶ

φόνων, ἀνελθόντων αὐτῶν εἰς ἡλικίαν μάχιμον παρὰ τὸν χρόνον. Τὸ δὲ ἀκμαζόν τῆς Σκυθικῆς ἀλκῆς καὶ γενναιότητος, τοῖς ὑποδεξαμένοις ἀντὶ τῶν ἐκβεβηλῶτων ἐς ἐπανάστασιν εὐθὺς ἐγερθὲν καὶ μαγόμενον, πολὺ δεινότερα καὶ τραγικώτερα συνετόλμησεν ὢν ἔπαθεν. Ἡ μὲν γὰρ Θράκη πᾶσα καὶ ἡ συνεχὴς αὐτῇ χώρα Μακεδονία καὶ Θεσσαλία τοιαύτη τίς ἐστι καὶ οὕτω πολυύμνητος, ὥστε οὐδὲ εἰς κατὰ (καὶ? W.) ταῦτα ἀναγράφειν ὁ λόγος ἦν. Τοσαύτην δὲ οὖσαν αὐτὴν καὶ οὕτω πολυάνθρωπον, εὐδαίμονά τε ἄμα καὶ εὐάνδρον, ἢ τῶν Σκυθῶν ἄπιστος καὶ παράλογος ἐπανάστασις ἐξαπινάειος καὶ παραχρῆμα τῆς διαδόσεως συντόλμηθεῖσα καὶ ἀνοιδήσασα κατεστόρεσεν ἐς τοσόνδε καὶ καθημάξεισε ταῖς συμφοραῖς, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λεῖαν. Δόξαν δ' αὐτοῖς στασιάζειν, ἀξιωμαχοῦ μὴ παρούσης δυνάμεως εἰς ἀμυναν, τῷ τε πλήθει πρὸς ἀνθρώπους ἀφυλάκτους καὶ ἀνόπλους ἐφάνησαν φοβερώτατοι, καὶ τῷ φονικωτάτῳ πρὸς τὸ κρατούμενον πάντα ἀνδρῶν ἐχέρωσαν. Περιεστῆκει δὲ ἐς ἴσον λόγον καὶ Σκυθὰς Οὐννων μὴ φέρειν ὄνομα καὶ Ῥωμαίους Σκυθῶν. Πόλεις γοῦν εὐαρίθμητοι καὶ ὀλίγαι τινὲς διεσώθησαν καὶ ἔτι σώζονται τειγῶν ἔνεκεν καὶ οἰκοδομημάτων· ἢ δὲ χώρα καὶ (κατὰ? W.) τὸ πλείστον ἀπανάλωται, καὶ ἔστιν ἀοίκητον καὶ ἄβατον διὰ τὸν πόλεμον. Βασιλεὺς δὲ ἐπειδὴ τούτων ἐπύθετο τῶν ἀδιηγῆτων κακῶν, πρὸς μὲν τοὺς Πέρσας ἀναγκαίαν εἰρήνην συνθέμενος, ἑαυτῷ δὲ πολεμήσας ἐπὶ μεταγνώσει τῆς υποδοχῆς, τῷ θυμῷ τε ὑπερέβησε, καὶ πρὸς τὸν πόλεμον

et vultu grati ex his, qui trajecti fuerant, alter misertus est uxoribus formosae unius ex captivis. Hic captus est virgine formosa, alios magnitudo munus cepit, linea vestimenta et stragula ab utraque parte simbriata. Plane unusquisque ipsorum hoc propositi habuit, ut suas domos servis, villas pastoribus et insanum amoris furorem quavis licentia implerent. Itaque victi ejusmodi victoria foedissima et scelestissima eos tanquam benefactores et servatores prius cum armis exceperunt. At illi tantam rem sine ullo labore adepti, patriam calamitatem jam lucro apponentes (nam pro desertis Scythiae locis et barathro in Romanum invaserunt imperium), multam statim barbariem frangendo perfide foedere prodiderunt. Imbellis quidem aetas quae prior transierat, diligenti studio curaque eorum, qui hoc consilii dederant, per provincias distributa fuerat sparsimque collocata. Porro cernere erat domesticos eorum et uxores et liberos, hos quidem bullas regias ferentes, illas autem delicatius, quam captivas decebat, victitantes. Liberos autem et servitiorum corpora salubritate aeris excrescebant, praematuraque aetate pubescebant, atque omnino gens hostilis ubique pullulabat. Aiunt veteres fabulae, satis in Bœotia et Colchide draconum dentibus, armatos homines ex ea satiatione semet extulisse: nostra vero aetas fabulam istam publicam in luce veroque opere effectam dedit, et spectare coacta est. Nam statim ac Scythici generis soboles, ceu dentes illi, in Romano imperio sata fuit, ubique odia rixaeque et cordes exaudiebantur adole-

scientium horum, qui intempestive ad aetatem armiferam perveniebant. Atque ita juvenis potentiae Scythicae generosissima cepit protinus, loco eorum a quibus nuper expulsa fuerat, hospites suos oppugnare, hisque mala multo luctuosiora peioraque inferre, quam ipsamet perpessa fuerat. Profecto universa Thracia et huc finitima provincia Macedonia atque Thessalia, tam uberes tamque admirandae erant, ut nulla satis oratione describi possint. Hanc talem tantamque regionem tam beatam tamque multis ac strennis viris cultam, infida atque insperata Scytharum seditio, quae statim post transitum conspirato ausu erupit, adeo stravit et calamitatibus vastam fecit, ut, comparata cum his praedatio aurum esse videretur Mysica illa quae proverbio fertur praedatio. Quum ergo Scythiis rebellare libuisset, quo tempore nullae copiae resistendo idoneae aderant, multitudo sua incautos inermesque cives perterruerunt, multisque caedibus in devictos saevientes regionem incolis nudaverunt. Inde factum est ut Romani Scytharum nomen non minus reformidarent, quam Scythae nomen Hunnorum. Ex civitatibus paucae mœnibus et propugnaculis tutae, quas facile est enumerare, integre et illasae permanserunt et adhuc permanent. Sed regio ipsa plurimum est vastata, et inculca et deserta jacet ex hoc bello. Imperator autem ut de tot tantisque malis, quae narrari non possunt, factus est certior, se ipsum, quod illos receperit, accusans, pacem cum Persis necessario facere est coactus. Itaque ira flagrans et totus in illud bellum incumbens praemittit Saar-

ἐντείνων (ἐντύνων? B.) ἑαυτὸν προκαταπέμπει τὸ Σαρακηνῶν ἱπτικὸν ὡς ἀντισχῆσον τοῖς βαρβάροις. Ἡδὴ γὰρ καὶ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν κατέτρεχον, καὶ τοῖς τείχεσιν ἡνόχλουν περικαθήμενοι, πολέμιόν τε οὐδὲν ὀρώντες ἐς ἀντίπαλον μάχην, καὶ τοῖς φρονήμασιν εἰς πᾶσαν ὕβριν ὠλισθηκότες. Ὁ δὲ καὶ περιφανῶς ἔδοξε καλλίστα στρατηγήσαι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἡ τύχη. De re cf. Zosimus IV, 20.

43.

Suidas v. Πρόβολος· Εὐνάπιος· « Ὁ δὲ βασιλεὺς τούτους δεξάμενος, κτήματά τε αὐτοῖς καὶ χώραν ἀπένειμε, καὶ προβόλους τε ὑπελάμβανε γενναίους καὶ ἀδαμαντίνους ἔχειν πρὸς τὰς ἐκεῖνη τῶν Οὐννων ἐμβολάς. »

« Agi credo de Valente, qui Scythas Hunnorum impressionibus continuis vexatos in Thraciam recepit. V. Zosim. IV, 20, 8. » Boisson.

44.

Exc. De sent. p. 270 : « Ὅτι Μαρκιανὸς ἀνὴρ ἐς ἀρετὴν ἄσασαν ὥσπερ τις κανὼν ἡκριθωμένος.

« Marcianus hic est sub Valentiniano jun. vicarius, de quo loquitur in codicis Theod. Prosopographia Gothoffedus. Jam quod ejus virtutes Eunapius commendat, bene est; nam et Symmachus, Epist. VIII, 23, ad hunc quasi severi moris magistrum scribit de vitæ suæ castimonja eximia; cujusce argumenti literas ad Clodium certe non scripsisset. » Mai.

45.

[Suidas : Μουσώνιος, ἐπὶ Ἰοδιανοῦ ἦν βασιλεὺς.

cenorum equitatum, qui barbarorum impetum reprimeret. Jam enim usque ad Constantinopolim excurrabant, et tanquam urbem obsidentes mœnia incursabant, quum nullas copias, quæ illis resistere possent, cerneant, superbia sua ad omnem ferociam delati. Unde fortuna tunc temporis manifeste visa est belle pro Romanis militasse.

43.

Rex autem quum hos excepsisset, ipsis et pecudes et agros distribuit, existimans eos validissimi et adamantini muniti loco sibi fore adversus Hunnorum irruptiones.

44.

Marcianus ad omne virtutis genus tanquam regula quadam exactus erat.

45.

Quæcumque optima erant, si quis ea cum Musonii gravitate et actuosa ingenii profunditate contulisset, parva videbantur. Propter quæ jure meritoque laudatus, maritima Asiae regionem peragravit, eique proconsul etsi majorem dignitatem haberet, iter facienti cedebat. Musonius igitur quum paucis diebus omnem illam oram perlustrasset,

Πάντα, ὅσα ἦν ἀρίστα, μικρὰ ἐφαίνοντο πρὸς τὸν ὄγκον Μουσωνίου καὶ τὴν σὺν τῷ δραστηρίῳ τῆς γνώμης βαθύτητα· δι' ἃ κατὰ λόγον εὐδοκιμῶν τὴν τε ἀλιτενῇ χώραν τῆς Ἀσίας ἐπῆλθε, καὶ ὁ τὴν ἀνθύπατον καὶ μείζονα ἔχων ἀρχὴν πρὸς τὰς ἐπιδημίας ἐξίστατο, κακείνος ἅπαντα ἐπιὼν ἐν ὀλίγαις ἡμέραις τὴν θάλασσαν ἐπλήρωσε τῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰσφορῶν. Ἐπεκάλει δὲ οὐδεὶς ἀδικον οὐδὲν τοῖς γινομένοις· ἀλλὰ παιδιὰ τις ἦν ἅπασι τοῖς καταβάλλουσι τὰ εἰσφερόμενα· Εὐνάπιος γὰρ ὁ ἐκ Φρυγίας βῆτωρ ἐπεστάται τοῖς πρattoμένοις.]

Exc. De sent. p. 270, 271 : Φιλόκαλος γὰρ ὢν καὶ φιλάγαθος ὁ Μουσώνιος τοὺς πανταγόθεν καθεῖλκεν παρ' ἑαυτὸν, ὥσπερ ἡ μαγνητικὴ λίθος τὸν σίδηρον. Οὐκ ἦν δὲ βασανίζειν ὁποῖός τις ὁ δεῖνα, ἀλλὰ Μουσώνιον φίλον ἀκούσαντα, ὅτι καλὸς ἦν εἰδέναι.

Ὅτι συνηρῆσθαι τοῦ πολέμου δοκοῦντος Μουσώνιος ἔππον ἐπιβάς ἐξῆι τῶν Σάρδεων. Καὶ ὁ Θεόδωρος τὸν συγγραφεὰ μεταπεμψάμενος ἐδάκρυσε τὴν ἔξοδον, καὶ ἀνδρὶ τάλλα γε ἀτεράμονι καὶ ἀτέγκτῳ δάκρυα κατεχρεῖτο τῶν παρειῶν ἀκρατέστερον.

Ὅτι τὸ ἐπὶ Μουσώνιον ἐπίγραμμα τὸ παρὰ Θεόδωρου τοιοῦτόν ἐστιν·

Ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
ἐνθα δὲ Πάτροκλος θεόφιν μῆστορ ἀτάλαντος·
ἐνθα δ' ἐπὶ τρισσοῖσι πανεῖκελος ἡρώεσσι
ψυχὴν καὶ βίότιοιο τέλος Μουσώνιος ἤρωε.

Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι κατεκόπησαν παρὰ Ἰσαύρων, καὶ τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραγῇ τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκεν. Ἐνταῦθα που τῆς συγγραφῆς ἀφώρισταί τὸ

mare tributis Asianis implevit. Nullus vero de rebus illis, quæ siebant, ut injustis, querebatur : sed illa, quæ tributum causa conferebantur, omnibus, qui ea pendebant, ludus quidam erant. Eunapius (*a Nostro ille diversus*) enim, Phrygius orator, negotio illi præerat.

Pulchri enim bonique amans Musonius mortales omnes ad se pelliciebat, ceu ferrum magnes lapis. Neque opus erat qualis quisquam esset expendere; sed ubi amicum Musonii scires, egregium esse virum satis noveras.

Bello jam indicto, Musonius, equo consensu, Sardibus progressus est. Tum Theodorus, quum eum, qui hæc scribit, ad se vocasset, eluxit viri discessum. Revera homini alioquin duro et immiti lacrimæ ubertim per genas manabant.

In Musonium epigramma Theodori hoc est :

Ubi jacet Ajax Navortius, ubi Achilles,
ubi Patroclus diis consilio par :
ibi tribus heroibus animo vitæque fine
persimilis Musonius heros jacet.

Romani ab Isauris occisione cæsi fuerunt. Atque huic tanquam dramati magno et atroci Musonii episodum non minoris momenti fata adjunxerunt. In hoc autem historiae

τῶν δώρων, τὰ τε λινὰ ὑφάσματα καὶ τὸ τῶν στρωμάτων ἐπ' ἀμφοτέρα θυσανοειδές· ἕκαστος δὲ ἀπλῶς αὐτῶν ὑπελάμβανε καὶ τὴν οἰκίαν καταπλήσειν οἰκῶν καὶ τὰ χωρία βοηλατῶν καὶ τὴν ἐρωτικὴν λύσσαν τῆς περὶ ταῦτα ἐξουσίας. Νικηθέντες δὲ ὑπὸ τούτων νίκην αἰσχίστην καὶ παρανομιωτάτην, ὥσπερ τινὰς εὐεργέτας καὶ σωτῆρας παλαιούς μετὰ τῶν ὀπλῶν ἐδέξαντο. Οἱ δὲ τοσοῦτον ἀκονιτὶ πρᾶγμα διαπεπραγμένοι καὶ τὴν οἶκον συμφορὰν εὐτυχήσαντες, οἷγε ἀντὶ τῆς Σκυθῶν ἐρημίας καὶ τοῦ βαράθρου τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν ἀπελάμβανον, εὐθὺς πολὺ τι βάρβαρον ἐν τῷ παρασπόνδῳ καὶ ἀπίστῳ διέφαινον. Ἡ μὲν γὰρ ἀχρηστος ἡλικία προλαβοῦσα κατὰ τὴν διάβασιν μετὰ βαθείας σπουδῆς καὶ φροντίδος τῶν ταῦτα βεβουλευμένων εἰς τὰ ἔθνη κατεχεῖτο καὶ διεσπείρετο. Οἰκέται δὲ καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες ἐκείνων, οἱ μὲν βασιλικά παράσημα ἔχοντες, τὰς δὲ ἦν ἄβροτέρως ὁρᾶν ἢ κατὰ αἰγμάλων. Παῖδες δὲ αὐτῶν καὶ τὸ οἰκετικὸν (τοῦ οἰκετικοῦ? W.) πρὸς τε τὴν εὐκрасίαν τῶν ἀέρων ἀνέδραμον καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν ἤβησαν, καὶ πολλὸν τὸ ἐπιφύομενον ἦν πολέμιον γένος. Οἱ μὲν οὖν παλαιοὶ μῦθοι λέγουσι περὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Κολχίδα, δρακοντείων ὀδόντων κατασπαρέντων, ἐν ὀπλοῖς ἅμα τῷ σπόρῳ τοὺς ἄνδρας ἀναπάλλεσθαι (ἀνατέλλεσθαι? W.)· ὁ δὲ καὶ ἡμᾶς χρόνος καὶ τὸν μῦθον τοῦτον εἰς φῶς καὶ ἔργον συνήγαγε καὶ ὀφθῆναι κατηνάγκασεν. Οὐ γὰρ ἐφθασαν τοῦ Σκυθικοῦ γένους εἰς τὴν ἐπικράτειαν τὴν Ῥωμαϊκὴν οἱ παῖδες ὥσπερ ὀδόντες διασπαρέντες, καὶ πάντα ἦν μεστὰ θυμοῦ καὶ μανίας καὶ

φόνων, ἀνελθόντων αὐτῶν εἰς ἡλικίαν μάχιμον παρὰ τὸν χρόνον. Τὸ δὲ ἀχμαζὸν τῆς Σκυθικῆς ἀλκῆς καὶ γενναϊότητος, τοῖς ὑποδεξαμένοις ἀντὶ τῶν ἐκδεδηλῶτων ἐς ἐπανάστασιν εὐθὺς ἐγερθὲν καὶ μαχόμενον, πολλὸν δεινότερα καὶ τραγικώτερα συνετολμήσεν ὧν ἔπαθεν. Ἡ μὲν γὰρ Θράκη πᾶσα καὶ ἡ συνεχὴς αὐτῇ χώρα Μακεδονία καὶ Θεσσαλία τοιαύτη τίς ἐστὶ καὶ οὕτω πολυύμνητος, ὥστε οὐδὲ εἰς κατὰ (καὶ? W.) ταῦτα ἀναγράφειν ὁ λόγος ἦν. Τοσαύτην δὲ οὖσαν αὐτὴν καὶ οὕτω πολυάνθρωπον, εὐδαίμονα τε ἅμα καὶ εὐάνδρον, ἢ τῶν Σκυθῶν ἀπιστος καὶ παράλογος ἐπανάστασις ἐξαπινάειος καὶ παραχρῆμα τῆς διαβάσεως συντολμηθεῖσα καὶ ἀνοιδήσασα κατεστόρεσεν ἐς τοσόνδε καὶ καθημάξευσε ταῖς συμφοραῖς, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν. Δόξαν δ' αὐτοῖς στασιάζειν, ἀξιωμαχοῦ μὴ παρούσης δυνάμεως εἰς ἄμυναν, τῷ τε πλήθει πρὸς ἀνθρώπους ἀφυλάκτους καὶ ἀνόπλους ἐφάνησαν φοβερώτατοι, καὶ τῷ φονικωτάτῳ πρὸς τὸ κρατούμενον πάντα ἀνδρῶν ἐχέρωσαν. Περιεστῆκει δὲ ἐς ἴσον λόγον καὶ Σκύθας Οὐννων μὴ φέρειν ὄνομα καὶ Ῥωμαίους Σκυθῶν. Πόλεις γοῦν εὐαριθμητοὶ καὶ ὀλίγαι τινὲς διεσώθησαν καὶ ἐτι σώζονται τειγῶν ἔνεκεν καὶ οἰκοδομημάτων· ἢ δὲ χώρα καὶ (κατὰ? W.) τὸ πλεῖστον ἀπανάλωται, καὶ ἐστὶν ἀοίκητον καὶ ἄβαστον διὰ τὸν πόλεμον. Βασιλεὺς δὲ ἐπειδὴ τούτων ἐπίθεται τῶν ἀδιτηγῶν κακῶν, πρὸς μὲν τοὺς Πέρσας ἀναγκαίαν εἰρήνην συνθέμενος, ἑαυτῷ δὲ πολέμησας ἐπὶ μεταγνώσει τῆς ὑποδοχῆς, τῷ θυμῷ τε ὑπερέξεσε, καὶ πρὸς τὸν πόλεμον

et vultu grati ex his, qui trajecti fuerant, alter misertus est uxoris formosae unius ex captivis. Hic captus est virgine formosa, alios magnitudo munerum cepit, linea vestimenta et stragula ab utraque parte fimbriata. Plane unusquisque ipsorum hoc propositi habuit, ut suas domos servis, villas pastoribus et insanum amoris furorem quavis licentia impleverint. Itaque victi ejusmodi victoria foedissima et scelestissima eos tanquam benefactores et servatores prius cum armis exceperunt. At illi tantam rem sine ullo labore adepti, patriam calamitatem jam lucro apponentes (nam pro desertis Scythiae locis et barathro in Romanum invaserunt imperium), multam statim barbariem frangendo perfide foedere prodiderunt. Imbellis quidem aetas quae prior transierat, diligenti studio curaque eorum, qui hoc consilii dederant, per provincias distributa fuerat sparsimque collocata. Porro cernere erat domesticos eorum et uxores et liberos, hos quidem bullas regias ferentes, illas autem delicatius, quam captivas decebat, victitantes. Liberorum autem et servitorum corpora salubritate aeris excrescebant, praematuraque aetate pubescebant, atque omnino gens hostilis ubique pullulabat. Aiunt veteres fabulae, satis in Boeotia et Colchide draconum dentibus, armatos homines ex easatione semet extulisse: nostra vero aetas fabulam publicam in luce veroque opere effectam dedit, et spectare coacta est. Nam statim ac Scythici generis soboles, ceu dentes illi, in Romano imperio sala fuit, ubique odia rixaeque et caedes exaudiebantur adole-

scientium horum, qui intempestive ad aetatem armiferam perveniebant. Atque ita juvenutis potentiae Scythicae generosissima copit profinus, loco eorum a quibus nuper expulsa fuerat, hospites suos oppugnare, hisque mala multo luctuosiora pejoraque inferre, quam ipsamet perpessa fuerat. Profecto universa Thracia et huic finitimae provinciae Macedonia atque Thessalia, tam uberes tamque admirandae erant, ut nulla satis oratione describi possint. Hanc talem tantamque regionem tam beatam tamque multis ac strenuis viris cultam, infida atque insperata Scytharum seditio, quae statim post transitum conspirato ausu erupit, adeo stravit et calamitatibus vastam fecit, ut, comparata cum his praedatio aurum esse videretur Mysica illa quae proverbio fertur praedatio. Quum ergo Scythia rebellare libuisset, quo tempore nullae copiae resistendo idoneae aderant, multitudine sua incautos inermesque cives perterrituerunt, multisque caedibus in devictos saevientes regionem incolis nudaverunt. Inde factum est ut Romani Scytharum nomen non minus reformidarent, quam Scythae nomen Hunnorum. Ex civitatibus paucae menibus et propugnaculis tutae, quas facile est enumerare, integre et illaesae permanserunt et adhuc permanent. Sed regio ipsa plurimum est vastata, et inculta et deserta jacet ex hoc bello. Imperator autem ut de tot tantisque malis, quae narrari non possunt, factus est certior, se ipsum, quod illos receperit, accusans, pacem cum Persis necessario facere est coactus. Itaque ira flagrans et totus in illud bellum incumbens praemittit Saar-

έντεινων (έντύνων? B.) έαυτον προκαταπέμπει τὸ Σαρακηῶν Ιππικὸν ὡς ἀντισχῆσον τοῖς βαρβάροις. Ἦδη γάρ καὶ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν κατέτρεχον, καὶ τοῖς τεύχεσιν ἡνόχλουν περικαθήμενοι, πολέμιόν τε οὐδὲν δρώντες ἐς ἀντίπαλον μάχην, καὶ τοῖς φρονήμασιν εἰς πᾶσαν ὕβριν ὠλισθηκότες. Ὁ δὲ καὶ περιφανῶς ἔδοξε κάλλιστα στρατηγῆσαι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἡ τύχη. De re cf. Zosimus IV, 20.

43.

Suidas v. Πρόβολος· Εὐνάπιος· « Ὁ δὲ βασιλεὺς τούτους δεξάμενος, κτήματα τε αὐτοῖς καὶ χώραν ἀπένευμε, καὶ προβόλους τε ὑπελάμβανε γενναίους καὶ ἀδαμαντίνους ἔχειν πρὸς τὰς ἐκείνῃ τῶν Οὐννων ἐμβολάς. »

« Agi credo de Valente, qui Scythas Hunnorum impressionibus continuis vexatos in Thraciam recepit. V. Zosim. IV, 20, 8. » Boisson.

44.

Exc. De sent. p. 270 : « Ὅτι Μαρκιανὸς ἀνὴρ ἐς ἀρετὴν ἅπασαν ὥσπερ τις κανὼν ἡκριδωμένος.

« Marcianus hic est sub Valentiniano jun. vicarius, de quo loquitur in codicis Theod. Prosopographia Gothoffredus. Jam quod ejus virtutes Eunapius commendat, bene est; nam et Symmachus, Epist. VIII, 23, ad hunc quasi severi moris magistrum scribit de vitæ suæ castimonja eximia; cujusce argumenti literas ad Clodium certe non scripsisset. » Mai.

45.

[Suidas : Μουσώνιος, ἐπὶ Ἰοβιανοῦ ἦν βασιλεύς.

cenorum equitatum, qui barbarorum impetum reprimeret. Jam enim usque ad Constantinopolim excurrabant, et tanquam urbem obsidentes menia incursabant, quum nullas copias, quæ illis resistere possent, cerneant, superbia sua ad omnem ferociam delati. Unde fortuna tunc temporis manifeste visa est belle pro Romanis militasse.

43.

Rex autem quum hos excepisset, ipsis et pecudes et agros distribuit, existimans eos validissimi et adamantini muniti loco sibi fore adversus Hunnorum irruptiones.

44.

Marcianus ad omne virtutis genus tanquam regula quadam exactus erat.

45.

Quæcumque optima erant, si quis ea cum Musonii gravitate et actiosa ingenii profunditate contulisset, parva videbantur. Propter quæ jure meritoque laudatus, maritima Asia regionem peragravit, eique proconsul etsi majorem dignitatem haberet, iter facienti cedebat. Musonius igitur quum paucis diebus omnem illam oram perlustrasset,

Πάντα, ὅσα ἦν ἀριστα, μικρὰ ἐφαίνοντο πρὸς τὸν ὄγκον Μουσωνίου καὶ τὴν σὺν τῷ δραστηρίῳ τῆς γνώμης βαθύτητα· δι' ἃ κατὰ λόγον εὐδοκιμῶν τὴν τε ἀλιτενῇ χώραν τῆς Ἀσίας ἐπῆλθε, καὶ ὁ τὴν ἀνδύπατον καὶ μεῖζονα ἔχων ἀρχὴν πρὸς τὰς ἐπιδημίας ἐξίστατο, κακείνος ἅπαντα ἐπιῶν ἐν ὀλίγαις ἡμέραις τὴν θάλασσαν ἐπλήρωσε τῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰσφορῶν. Ἐπεκάλει δὲ οὐδέεις ἀδίκον οὐδὲν τοῖς γινομένοις· ἀλλὰ παιδιὰ τις ἦν ἅπασι τοῖς καταβάλλουσι τὰ εἰσφερόμενα· Εὐνάπιος γὰρ ὁ ἐκ Φρυγίας ῥήτωρ ἐπεστάτει τοῖς πραττομένοις.]

Exc. De sent. p. 270, 271 : Φιλόκαλος γὰρ ὢν καὶ φιλάγαθος ὁ Μουσώνιος τοὺς πανταρχοὺς καθεῖλεν παρ' ἑαυτὸν, ὥσπερ ἡ μαγνήτις λίθος τὸν σίδηρον. Οὐκ ἦν δὲ βασανίζειν ὁποῖός τις ὁ δεῖνα, ἀλλὰ Μουσώνιον φίλον ἀκούσαντα, ὅτι καλὸς ἦν εἰδέναι.

« Ὅτι συνηρῆσθαι τοῦ πολέμου δοκοῦντος Μουσώνιος ἵππον ἐπιβάς ἐξῆι τῶν Σάρδεων. Καὶ ὁ Θεόδωρος τὸν συγγραφεὰ μεταπεμψάμενος ἐδάκρυσε τὴν ἔξοδον, καὶ ἀνδρὶ τᾶλλα γε ἀτεράμονι καὶ ἀτέγκτῳ δάκρυα κατεγχεῖτο τῶν παρειῶν ἀκρατέστερον.

« Ὅτι τὸ ἐπὶ Μουσώνιον ἐπίγραμμα τὸ παρὰ Θεόδωρου τοιοῦτόν ἐστιν·

Ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
ἔνθα δὲ Πάτροκλος θεῶν μῆστωρ ἀτάλαντος·
ἔνθα δ' ἐπὶ τρισσοῖσι πανεῖκελος ἥρώεσσι
ψυχὴν καὶ βίῳ τοιοῦτο τέλος Μουσώνιος ἦρωε.

« Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι κατεκόπησαν παρὰ Ἰσαύρων, καὶ τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραγεί τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκεν. Ἐνταῦθ' αὖτε τῆς συγγραφῆς ἀφώρισταί τὸ

mare tributis Asianis implevit. Nullus vero de rebus illis, quæ fiebant, ut injussis, querebatur : sed illa, quæ tributorum causa conferebantur, omnibus, qui ea pendebant, ludus quidam erant. Eunapius (*a Nostro ille diversus*) enim, Phrygius orator, negotio illi præerat.

Pulchri enim bonique amans Musonius mortales omnes ad se pelliciebat, ceu ferrum magnes lapis. Neque opus erat qualis quisquam esset expendere; sed ubi amicum Musonii scires, egregium esse virum satis noveras.

Bello jam indicto, Musonius, equo consenzo, Sardibus progressus est. Tum Theodorus, quum eum, qui hæc scribit, ad se vocasset, eluxit viri discessum. Revera homini alioquin duro et immiti lacrimæ ubertim per genas manabant.

In Musonium epigramma Theodori hoc est :

Ubi jacet Ajax Mavortius, ubi Achilles,
ubi Patroclus diis consilio par :
ibi tribus heroibus animo vitæque fine
persimilis Musonius heros jacet.

Romani ab Isauris occisione cæsi fuerunt. Atque huic tanquam dramati magno et atroci Musonii episodum non minoris momenti fata adjunxerunt. In hoc autem historiae

πραχθέν, ὅτι τοῖς χρόνοις παρέτεινε καὶ συγκατέστρεψεν ἐπὶ τὰ προειρημένα, ὥστε τοῖς καιροῖς μὴ πολὺ παραλλάττειν ἐς τὸ τέλος τὴν γραφήν.

Suidæ locum ad Eunapium referendum esse primus monuit Valesius ad Ammian. Marcell. XXVII, 9, 6; ubi hæc : *At in Isauria globatim per vicina digressi prædones, oppida villasque uberes libera populatione vexantes, magnitudine jacturarum Pamphyliam afflictabant et Cilicas. Quos quum nullis arcentibus internecive cuncta disperdere Asiæ vicarius ea tempestate Musonius advertisset, Athenis Atticis antehac magister rhetoricus : deploratis novissime rebus, luxuque adjumento militari marcante, adhibitis semiermibus paucis, quos Diogmitas appellant, unum grassatorum cuneum, si patuisset facultas, adoriri conatus, per angustum quandam transiens devertitatis anfractum, ad inevitabiles venit insidias : et ibi cum his confossus est. quos ducebat. Mors Musonii pertinet ad annum 368. Unde patet hæc memorari præter ordinem chronologicum. Idque ipse Eunapius indicat verbis : Ἐνταῦθα που τῆς συγγραφῆς ἀφώρισται τὸ πραχθέν, ὅτι τοῖς χρόνοις παρέτεινεν... ἐπὶ τὰ προειρημένα. Scilicet Isauri post motus illos, quibus Musonius periit, quieverunt usque ad annum 376. De hoc autem tempore Eunapius loquens superiora, quatenus ad Isauros pertinent, repetiit. Quemadmodum Eunapius, sic Zosimus (IV, 20 ad ann. 376) quoque turbas Isauricas eo loco commemorat quo de Hunnis Gothorumque migrationibus sermo est. Ceterum de Musonio cf. Eunapius in Vit. Proæresii p. 92 ed. Boiss. : Ἐπανέστη δὲ αὐτῷ (τῷ Προαιρεσίῳ) ὁ Μουσώνιος, εἰς σοφιστικὴν δμιλητὴς ὢν αὐτοῦ (περὶ οὗ πολλὰ διὰ τὰς ἄλλας ἐν τοῖς διεξοδικαῖς γέγραπται), καὶ ὅτε γε ἀντήρε, καταμαθὼν πρὸς τίνα ἔχει τὸν ἀγῶνα, ταχὺ μάλα ἐπὶ τὴν πολιτικὴν κατεπήδησεν. V. Wernsdorf. ad Himer. p. 473. De filiis ejus cf. Zosimus V, 5. — Ὁ Θεόδωρος] « Arbitror hunc esse Theodorum Iamblichii discipulum, qui appellatur in Comm. ad Nicomach. Arith. p. 61,*

vel Theodorum aliquem magistratum. Tum et Theodori proconsulis exstant epigrammata duo ap. Brunckium tom. III, p. 6. » Mai. Idem Majus ex epigrammate colligit ad Ilium Musonium esse sepultum. — E postremis quædam adducit Suidas v. Δρᾶμα et Ἐπεισόδιον.

46.

Exc. De sent. p. 271. 272 : Ὅτι ὁ βασιλεὺς Οὐάλης κατὰ τὸν καιρὸν ἦν ἰκα οἱ Σκυθαὶ τὴν Μακεδονίαν ἐπέτρεπον, παρελθὼν εἰς τὴν πόλιν τὰς πανταχόθεν δυνάμεις συνήγειρεν ὡς μέγα τι καὶ παράδοξον ἐργασόμενος. Ὅσον δὲ παιδεία ἀναγνώσεως ἰσχύει πρὸς τοὺς πολέμους καὶ ἡ διὰ τῆς ἱστορίας ἀκριβοῦς θεωρία πρὸς ἀμαγόν τινα καὶ γραμμικὴν ἔκθασιν τελευτῶσι καὶ συνηναγκασμένην, καὶ τότε ὁ χρόνος ἀπέδειξεν. Πολλῶν γὰρ ἐπὶ πολλοῖς μαρτυρούντων, καὶ τῆς πείρας πόρρωθεν βοῶστας, ὅτι οὐτε πολλοῖς οὐτε ὀλίγοις μάχεσθαι προσῆκεν ἀπεγνωκόσιν ἑαυτῶν καὶ πρὸς κίνδυνον ἐτοίμως ἔχουσιν, ἀλλ' ὅτι τοιαῦτα στρατόπεδα καταλύειν συμφέρει χρόνῳ τρίβοντα τὸν πόλεμον καὶ περικόποντα τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπιτηδείων, ὅπως ὑφ' ἑαυτῶν πολεμοῖντο δι' ἑνδεῖαν πολλοὶ τυγχάνοντες, καὶ μὴ πρὸς τύχην ἀποκινδυνεύουσιν, ἀλλ' ἐν ἀπώρῳ καὶ τὸ κινδυνεύειν ἔχουσιν, ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις οὐσῃ τῆς ἐπιχειρήσεως.*

Ἦς δὲ ἦν τοιούτων ἀρετῶν ἡ κτῆσις * — σπανιώτερον δὲ οὐδὲν ἀρετῆς ἐν βίοις διεφθαρμένοι καὶ ἀγωγῆς ἐπὶ χεῖρον προκατεληγμένοι.

De Valentis contra Gothos bello (378) vide Zosim. IV, 21, 1. In postremis σπανιώτερον δὲ οὐδὲν ἀρετῆς κτλ. sermo est de improbitate eorum qui Constantinopoli rebus præfecti erant. Quibusquum bellum committere tutum non putaret Valens, ex Italia advocavit Sebastianum, virum integrum prudentemque, de quo v. fr. 47. Cf. Zosim. IV, 22, 6 sq. Ammian. XXXI, 11, 1.

47.

Suidas : Σεβαστιανός. Οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἦν· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τούτου ἀνδρῶν πολεμικῶν ζήτησις· εὐ-

loco id positum est, quia tempus ejus usque ad prædictas res protenditur sitque iis coætaneum, adeo ut temporibus haud multum declinet a tramite historia nostra.

46.

Valens Cæsar, quo tempore Scythiæ Macedoniam incurabant, profectus (Antiochia) Constantinopolim militares undique copias contrahebat, magnum quid moliens et inopinum. Jam quantum valeat ad belli usum literarum cognitio, quantumque historiæ accurata notitia prosit iis qui certum aliquem et definitum necessariumque exitum sortiri volunt, illo quoque tempore patefactum est. Nam et multi multifariam testantur, atque ipsa experientia vocem veluti procul mittens docet, neque magno, neque parvo

militum numero adversus desperantes atque ad periculum quodvis paratos esse pugnandum; verum ejusmodi exercitus trahendo bello esse dissolvendos, subtractis interim comæatibus, ut intestina necessitate vincantur, dum alimonie penuriam numerus prægravat : neque iis concedendum, ut fortunam experiantur, verum efficiendum, ut ne pugnæ tentandæ facultatem liberam habeant, cujus arbitrium penes adversarios sit.

Quum ejusmodi virtutem adeptio * — Nihil rarius virtute est in vitioso vitæ genere atque in moribus ad deterio-rem semitam pronis.

47.

Sebastianus. Hic tempore Valeptis fuit. Sub quo quum virorum bellicosorum delectus haberetur, hic vir omni

ρήτη δὲ οὗτος δ' ἀνὴρ πάσης ἐλπίδος κρείττων, οὐδεμιᾶς ἀρετῆς ἀποδῶν· οὐδενὸς γὰρ μὴ δι τῶν καθ' αὐτὸν ἀνθρώπων [ἐλείπετο], ἀλλὰ καὶ τοῖς παλαιοῖς δίκαιοις ἦν παραβάλλεσθαι, καὶ τούτων τοῖς ἄγαν εὐδοκίμοισιν εἰς ἀπαντας· ὅς γε φιλοπόλεμος μὲν ὢν, ἥκιστα φιλοκίνδυνος ἦν· οὐ δὲ ἐκυτὸν, τῶν ἀρχομένων δὲ ἔνεκεν· χρημάτων δὲ αὐτῷ πλήθους ἔμελεν, ὅσα τὸ σῶμα διὰ τῶν ὀπλῶν κοσμήσειν ἔμελλε· τροφὴν δὲ προήρητο σκληρὰν καὶ τραχεῖαν, καὶ ὅση καμῶντι ἤρκει, καὶ ὀρμυμένῳ πρὸς κάματα οὐκ ἦν κώλυμα. Φιλοστρατιώτης δὲ ὢν διαφερόντως, στρατιώταις οὐκ ἐχαρίζετο, ἀλλὰ πᾶσιν τε ἀπῆρει πλεονεξίαν τὴν ἀπὸ τῶν οἰκείων, καὶ τὸ ἀρπακτικὸν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἔτρεπεν· ἐκόλαζε δὲ ἰσχυρῶς τοὺς παραβαίνοντας ταῦτα, καὶ τοῖς πειθόμενοις εἰς τὸ εἶναι (?) συνηγωνίζετο· ἀπλῶς δὲ εἰπεῖν, ὑποδείγμα καὶ χαρακτῆρα παρῆγεν ἑαυτὸν ἀρετῆς· γεγὼς δὲ ἐπὶ μεγάλας καὶ λαμπραῖς στρατηγίαις, ὥσπερ ὁ Ῥοδίων κολοσσός, διὰ μέγεθος καταπληκτικὸς ὢν, οὐκ ἔστιν ἐράσμιος, ἀκάκινος διὰ τὸ ἀφιλοχρήματον θαυμαστὸν ὢν, οὐκ ἔσθ' ἡδὲ χάριν· προσκεκρυμμένως δὲ διὰ γνώμης ὁρθότητα τοῖς κατακοιμισταῖς εὐνοῦχοις τῶν βασιλείων, εὐκόλος ὢν διὰ πενίαν καὶ κοῦφος εἰς μεταβάσασιν, διεδέχθη τῆς στρατηγίας.

Exc. De sent. p. 272, 273 : "Ὅτι Σεβαστιανὸς τὴν ἡγεμονίαν παρὰ τοῦ βασιλείως Οὐάλεντος εἰληφώς παρὰ πάντων ὑπόνοιαν διςχιλίους ἤτησεν ὀπλίτας. Τὴν δὲ ἐξουσίαν τῆς αἰρέσεως αὐτὸς ἐπιτραπέις, τοῦ βασιλέως καὶ χάριν προσομολογήσαντος, ὅτι κινδυνεύσει περὶ διςχιλίους, εἴτα ἐρομένου τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ὀλίγους αἰτοίῃ, τὰ λοιπὰ δ' Σεβαστιανὸς ἔφη τὸν πόλεμον εὐρῆσθαι· τοῖς γὰρ εὖ πράττουσι πολλοὺς προσθήσεσθαι· πλῆθος δὲ μετακαλεῖν ἐξ ἀναγωγίας δύσκολον· ὀλίγων

δὲ ἀρχομένων ἐς τὸ καλὸν μεταπλασθέντων, καὶ τῆς ἀγωγῆς ἐπιτυγχανούσης, τό γε (τότε Β.) κατὰ μικρὸν προσιόντας ὅσον ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἐνταθῆσεσθαι.

Suidæ locum Eunapio vindicavit Valesius ad Ammian. XXXI, 11. Nonnulla ex eo iterum affert Suidas v. Κολοσσός et Προσκεκρυμμένως. Cf. Zosim. III, 23.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ.

48.

Exc. De sent. p. 273 : "Ὁ δὲ βασιλεὺς Θεοδόσιος, παραλαβὼν τοσαύτην ἀρχὴν καὶ βασιλείαν, συνεμαρτύρησε τοῖς παλαιοῖς ἡλικὸν ἐστὶ κακὸν ἐξουσία, καὶ δι τὴν πρὸς τὰ πάντα στεγανὸν τι καὶ μόνιμον πλὴν εὐτυχίας ἀνθρώπος. Οὐ γὰρ ἔφθασε παρελθὼν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ καθάπερ μεираκίον μελλόπλουτον πατὴρ ἐπὶ χρόνῳ πολλὰ χρήματα σεσωρευκότος διὰ σωφροσύνην καὶ φειδῶ, ἀθρόως κυριεύσαν τῶν πραγμάτων σφοδρὸν τινα καὶ παντοῖον ὀλεθρον κατὰ τῶν εὐρεθέντων μαίνεται, οὕτω καὶ τότε ἦν ὀρῶντα ἐπισκοπεῖν ὥσπερ ἐκ περιωπῆς, τὸν γε ἔμπρονα, μηδένα τρόπον ἀμελούμενον κακίας καὶ ἀκολασίας ἐς τὴν κοινὴν τῶν πραγμάτων διαφθοράν.

Ἀπορία γὰρ πρὸς εἰσφορὰς ἀκινδυνον.

• Eunapium Christianis omnibus fuisse infensum imperatoribus satis novimus. Hic autem reprehendit Theodosii luxum; cuius vituperationis imitatore habet Eunapius Zosimum, qui, IV, 27, ait Theodosium exorsum esse imperium a luxuria, sordida et prodigalitate. Pergit porro idem Zosimus Theodosii luxum describere IV, 28. 33. 50. Sed

si melior est inventus, nullius virtutis expert. Nullus enim erat non solum illius ætatis hominum, sed ne priscorum quidem et eorum qui apud omnes valde celebrantur, cum quo non posset jure comparari. Qui, quum bella amaret, minime tamen periculum amans erat, non propter se, sed propter eos quibus imperabat. Pecunie copiam curabat, tantum ut corpus armis ornaret. Victu vero utebatur duro et aspero, qui ipsi defatigato sufficeret, et ad laborem eunti non esset impedimento. Quum autem insigniter militum amans esset, vitiis tamen eorum non gratificabatur, sed omnem illorum avaritiam et rapacitatem a suis avertens in hostes convertebat. Illos vero, qui hæc violassent, graviter puniebat: obtemperantibus vero pro viribus erat adiumento. Denique, ut paucis rem expediam, se ipsam virtutis exemplum et effugiem præstabat. In magnis autem et splendidis præturis versatus, ut Rhodiorum Colossus ob magnitudinem formidabilis est, non autem amabilis, sic et ille propter virtutem ab avaritia prorsus alienam, admirabilis quidem erat, sed nullam habebat gratiam. Et quum propter mentis rectitudinem offendisset eunuchos, Regum (Gratiani et Valentiniani II) cubicularios, ipsi, qui propter paupertatem expeditus et ad locum mutandum facilis erat, imperii successor datus est.

Sebastianus, imperium copiarum ab imperatore Valente

consecutus, præter omnium expectationem duo millia tantummodo militum postulavit. Quumque ei delectus arbitrium permissum fuisset, eidemque gratum animum imperator testaretur, quod duobus tantum stipatus millibus prælium experiri auderet, insuperque causam rogaret tam paucos poscendi, « Quæ desunt, inquit Sebastianus, bellum inveniet; nam felicibus multi adjungentur: nunc vero multitudinem corruptam a perditis moribus revocare per arduum est. Contra si pauci ad virtutem incipiant retrahi, tunc disciplina adhibita illi etiam, qui paulatim accedent, facilius vitam emendabunt. »

48.

Theodosius Augustus, tam lata ditione imperioque potitus, veteris effati veritatem demonstravit, malum scilicet ingens esse potestatem, atque hominem quamvis ad cetera firmum atque obduratum felicitati tamen non posse resistere. Nam veluti adolescentulus luculentam patris hereditatem diuturna frugalitate parsimoniaque partem repente adeptus, vehementi quodam furiosoque impetu ad prodigendam rem inventam rapitur: sic tum licebat cordato homini tanquam e specula observare Theodosium ad commune rei publicæ exitium omni improbitate intemperantiaque ruentem.

Egestas adversus imperatum tributum tuta est.

3.

contradicit calumniæ Victor in Epitome de Theodosio dicens, *prohibuisse lege ministeria lasciva psaltriasque commissionibus adhiberi, etc. Elegans lautumque convivium dare solitum, non tamen sumptuosum, etc. Vescendi continentia valetudinem rexisse*. Contradicit etiam Themistius in oratione quam ego Mediolani edidi, de præfectura suscepta, cap. 7, 9, qui Theodosium Marco et Antonino parem philosophia dicit. » **ΜΑΙ.** Zosimi auctoritatem tuetur Reitemeyer. ad Zosim. p. 593. — Ἀπορία γὰρ κτλ.] » Vix dubito quin h. l. Eunapius Theodosium reprehenderit veluti tributorum graviorum exactorem, quod facit Zosimus IV, 29. 32 : cui pariter insimulationi diserte obviam it prædictus Victor, tum multo luculentius Themistius in Oratione l. cap. 17 sqq., qui sublata propemodum a Theodosio tributa narrat, redditum a fisco aurum, expeditum æs alienum, victum suppeditatum, orbis pueris puellisque consultum, proscriptis restituta bona, barbaros ipsos in ditione Romana commeatu sublevatos ab imperatore deprædicat. » **ΜΑΙ.**

49.

[Suidas v. Ἐκμελής. « Καὶ Θεοδοσίος ὁ βασιλεὺς ἐκμελής ἦν καὶ πάση βᾶθυμῳ ἐκκείμενος. »] Verba Eunapii agnoscit Boissonadius. Idem ad rerum statum, qui Theodosii temporibus erat, spectare censet sequentia :

Idem : Σιρομάστης, σκευδός τι σιδηροῦν, λαβὴν ξυλίνην ἔχον παρὰ τοῖς τελωναῖς εἰς ἔρευναν. » Εὐνάπιος. « Ὡστε ὁ σιρομάστης μᾶλλον εὐδοκίμει τοῦ δόρατος. » « Describebat forte immanem hanc pecuniæ cupiditatem, qua Theodosius laborabat, quum fisci procuratores vectigalia atrocibus modis extorquerent, et imperator, in pensionibus exigendis totus, remque militarem prorsus negligens, τὸν σιρομάστην præferret τῷ δόρατι. Cf. Zosim. IV, 28, 32. » Boisson.

Idem : Ῥύμη, ὁρμη βιαία. Εὐνάπιος. « Τοσαύτη τις ἦν πρὸς τὸ ἀσελγέστερον ῥύμη τε καὶ φορὰ, ὥστε οἱ ἀρχοντες τῶν πολέμων ἦσαν πολεμιώτεροι. » Cf. Zo-

49.

Theodosius imperator negligens erat et omni socordiae deditus.

Quare siromastes celebrior erat, quam hasta.

Tantus erat impetus et vehementia, qua ad lasciviam et luxuriam ferebantur, ut magistratus essent magis infesti, quam ipsi hostes.

Tanta et talia mala ad ipsos affluerant, ut barbaros vicisse ipsis esset aurum et quidam albus dies.

50.

Nicopolitani Thracæ ceteros irridebant, qui ob regie potestatis metum male se mulctari perpetiebantur, dum

sim. IV, 29, 3 : Οἱ τὰς πόλεις οἰκοῦντες πενία τε καὶ ἀρχόντων κακία τρωχόμενοι, δυστυχῆ καὶ οἰκτιστον ἔτριβον βίον κτλ.

Idem : Ἐπέκλυσε ν, ἐκαθάρισεν ἡ ἀντὶ τοῦ ἐπέρ-
ρευσε. « Τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν καὶ λευκὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους. » Eunapii esse conjiciunt Hemsterhusius ad Lucian. Necyom. 4 et Boissonadius.

50.

Exc. De sent. p. 274 : « Ὅτι οἱ Νικοπολίται τῶν ἄλλων Θρακῶν κατεγάλασαν, οὐ τῷ φόβῳ τῆς βασιλείας τὰ δεινὰ ἐπασχον, τὸ μὲν βοηθῆσον αἰ δι' ἐλπίδος λεπτῆς εἰκάζοντες, τὸ δὲ τῶν κινδύνων ἐνεστηκὸς πείρα καὶ ὅφει διὰ μαλακίαν ὑπομένοντες. Οὔτε γοῦν αὐτοὶ φρουρὰν τινα στρατιωτικὴν πεμφθῆσθαι προσεδόκησαν, οὐδὲ ἐν ἐτέροις ἔθεντο τὴν σωτηρίαν, ἀλλὰ τῶν μὴ δυναμένων ἑαυτοῖς ἀμύνειν περιφρονήσαντες ἐς ἐλευθερίαν ἐπικίνδυνον ἀπέστησαν.

« Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου οἱ βάρβαροι τὴν Θράκην ἐδῆ-
σαν κατὰ μικρόν.

« Nicopolim eo anno quo Valens periit, qui annus proximus est Theodosii imperio, occupatam a Gothis dicit Ammianus XXXI, 11, 2 : *Barbari, motu imperatoris cum abundante milite cognito, popularibus jungere festinant, circa Beræam et Nicopolim præsidii fixis*. Jam vero ex hoc Eunapii excerpto cognoscimus Nicopolitanos barbaris præpotentibus ultro sui deditionem fecisse ; ceterisque Thracibus, qui metu experiendæ regie potestatis ad barbarorum partes minime accederent, timiditatem atque stultitiam exprobravisse, propterea quod præsentia extrema pati mallent, quam incertam experiri fortunam : nec Romanorum præsidium, metu amittendæ libertatis, implorarent, neque cum barbaris conspirarent. » **ΜΑΙ.**

51.

Suidas v. Παραστάτης. Καὶ Εὐνάπιος. « Πολὺ διεστῶτας ἀλλήλων χωρεῖν ἐκέλευεν, ὅπως μὴ δουποιή, τὰ δπλα, μήτε τῷ παραστάτῃ θλιβόμενα, μήτε τῷ γέροντι διὰ τὸν συνωθισμὸν περικτυπούμενα. » Hoc fra-

suppetiarum exiguam spem forent, ingruentia vero infortunia propter suam ignaviam spectant reque ipsa experimtur. Igitur nec ipsi præsidium aliquod militare mittendum sibi exspectabant, neque in aliis fiduciam salutis collocabant, atque ita his neglectis, quæ sibi tutelæ esse non possent, in periculosam libertatem incidebant.

Sub Theodosio barbari paulatim Thraciam vastabant.

51.

Jussit eos (*Modares*) magno inter singulos spatio relicto procedere, ne arma, vel ab vicinis impulsæ vel ab ipso qui ea gestaret, cum aliorum armis inter agminis turbam cœli-
lia strepitum ederent.

gmentum mihi videor referre posse ad Modaris strategema, quo barbaros (Gothos in Thracia) vino et somno sepultos oppressit. Res narratur a Zosimo IV, 25, ubi hæc inter alia : 'Ἡσυχὴ παραγγέλλει τοὺς στρατιώτας ξίφη μόνα καὶ ἀσπίδας ἐπικοιμώμενους, μείζωνος δὲ ἢ βαρυτέρας ὑπεριδόντας ὀπλίσεως, καὶ τοὺς συνασπισμοὺς τοὺς συνήθεις ἐάσαντας, ἐπιθεῖν τοῖς βαρβάροις (379). » Mai. De re cf. Tillemont. V, p. 196

52.

Suidas : Στέατα, ἀλευρα. Καὶ Εὐνάπιος· « Ὁ δὲ φέρων γράμματα ἐν χαλκῷ, στέατι περιπεπλασμένα, καθείς ἐν πήρᾳ, ἐπιθείς τε καὶ ἄλλους ἄρτους ὁμοίους (καὶ ἄρτους ὁμοίους leg. Casaub.), ὡς μὴ τινα γινώσκειν τὸ ἀπόρητον. » Ratio verborum grammatica laborat. — « Potuit Eunapius hic describere Julii solertiam, qua senatum Constantinopolitanum munuit de bello, quod dispersi per Orientis urbes barbari moliebantur. Rem verbo tangit Zosimus IV, 26, 6 : Τῇ κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν γερούσια γράψας ἐν παραδύτῳ. » Boisson. Ceterum ad eundem locum spectare videntur, quæ Suidas habet v. Καθεῖς, ἐμβάλων, χαλάσας. « Καθεῖς τε τὴν χεῖρα ἐς τὴν πήραν ἀναίρειται τὴν ἐπιστολήν. »

53.

[Suidas : Ἀβρογάστης, Φράγγος, δς κατὰ ἀλκὴν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογισδὴς ἦν, δευτερωπίστης τυγχάνων Βαυδωνος. Ἄλλως τε ἦν καὶ πρὸς σωρροσύνην πεπηγὼς τε καὶ διηρθρωμένος, καὶ πρὸς

χρήματα πολέμον πολέμων ἀσπονδόν. Διέφερε γοῦν τῶν εὐτελῶν στρατιωτῶν δσον γε εἰς πλοῦτον οὐδέν· καὶ διὰ τοῦτο ἐδόκει τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ χρήσιμος, δς γε πρὸς τὸν Οὐαλεντινιανοῦ τρόπον, ἀρρενωπὸν ὄντα καὶ δίκαιον, καὶ τὸ παρ' ἐαυτοῦ βάρος ἐπέτιθει, καθάπερ ὀρθὸν καὶ ἀστραβὴν τινα κανόνα τοῖς βασιλείοις, πρὸς τὸ μὴδὲν τῶν περὶ τὴν αὐλὴν παραβλάπτειν ἢ ἀμαρτάνεσθαι.]

« Eustathius in Il. ε p. 513 locum hunc [i. e. Ἄβρ. Φρ.... φλογισδὴς ἦν] de Arbogasto, quem Ἀβρογάστην vocat, ex Suida, ut opinor, αὐτολεξεί descripsit. » KUSTER. Partem affert Zonaras, movente Bernhardyo. Eunapio locum vindicavit Boissonadius. Ceterum de Baudone et Arbogaste, quos Gratianus Theodosio contra Gothos auxilio misit, vide Zosimus IV, 33, 2 sqq. (381 p. C.). V. Tillemont. V, p. 214.

54.

Exc. De sent. p. 274 : Τοιοῦτον δὲ τι ἱστόρηται γενέσθαι κατὰ τὴν Νέρωνος βασιλείαν, ἀλλὰ περὶ μίαν πόλιν. Φασὶ γὰρ τραγῳδὸν τινα διὰ τὴν Νέρωνος εἰς ταῦτα φιλοτιμίαν ἐκπεσόντα τῆς Ῥώμης, εἶτα πλανᾶσθαι δοῦσαν αὐτῷ καὶ τὸ τῆς φωνῆς πλεονέκτημα πρὸς ἀνθρώπους ἡμιβαρβάρους ἐπιδεικνύναι, καὶ παρελθεῖν εἰς ταύτην (τοιαύτην? B. Ῥασόν? N.) μεγάλην πόλιν καὶ πολυάνθρωπον, συναγεῖραι αὐτοὺς εἰς θέατρον. Καὶ συνελθόντων τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν σπαλῆναι τῆς ἐπιδείξεως· οὐδὲ γὰρ τὴν ὄψιν ὑπομείναντας τοὺς θεατάς, ἅτε ἄρτι καὶ πρῶτον ἐωρακότας, φεύγειν θλιβομένων περὶ ἀλλήλοισι καὶ πατουμένων. Ὡς δὲ δ τραγῳδός

52.

Ille autem literas, quas in ænea tabella sculpserrat, placenta circumlitatis, in peram conjecit, aliosque panes deinceps imposuit, ne quis arcanum cognosceret.

53.

Abrogastes (potius Arbogastes), Francus, robore corporis ferox et animæ iracundiæ flammæ similis, secundas a Baudone partes agebat : ceteroqui temperantiæ deditissimus suisque numeris absolutus, qui bellum implacabile cum pecunia gereret. Certe quod ad divitias attinet, nihil a gregariis militibus differebat ; eamque ob causam Theodosio Augusto videbatur utilis, quippe qui ad Valentiniani mores viriles et justos suum quoque adjungeret pondus, tanquam rectam et accuratam regiæ normam, ne quid in aula peccaretur, vel res ejus detrimenti quicquam caperent.

54.

Simile quiddam contigisse fertur Nerone imperante, sed tamen in urbe una. Aliunt enim tragædum quandam Neronis æmuli invidia Roma pulsum, quum ei peregrinari libuisset suæque artis præstantiam semibarbaris hominibus ostentare, venisse in magnam atque incolis affluentissimam civitatem, quos in theatrum mox invitavit. Qui quum convenissent, prima quidem die nihil agere potuit : neque enim aspectum sustinebant spectatores, qui vix eo primum viso, confertim illico atque invicem se proculcantes fugiebant. Sed quum deinde tragædus principibus eorum seorsim appellatis declaravisset et personæ naturam et pulpitam, quibus actoris proceritas exaggeratur, atque illis persuasisset ut spectaculo adessent illudque perferrent ; tum in scenam publice egressus, principio quidem leniter ac moderate gustum suæ vocis cantusque præbuit, (Euripidis vero Andromedam egit) : mox augescens vehementius insonuit vocemque statim submisit ; deinde intulit vehementem harmoniam, quam rursus in suavem flexit. Erat autem hora diei ferventissima, et theatrum hominibus constipatum : quare actor spectatores rogabat ut interquiescerent, atque ad audiendum refrigerata jam et desinente die redirent. Illi vero pedibus ejus advoluti, infimis precibus eum rogabant, ne se tali beatitudine ac voluptate destitueret. Tunc se in scenam et ad vehementem actionem tragædus propriens, etsi pleraque tragædiæ decora peribant apud homines indoctos, etsi incassum erat sublimitas pondusque verborum, et modus his idoneus, et metri gratia, et affectuum vis, quæ vehementissime ac promptissime percellere auditum solet ; quanquam denique nec ar-

ἰδίᾳ τοὺς πρώτους αὐτῶν ἀπολαθὼν τὴν τε τοῦ προσω-
 πείου φύσιν ἐδείκνυ καὶ τοὺς ὀκρίβαντας, ὅψ' ὦν τὸ
 μέγεθος εἰς ὕψος παρατείνεται, καὶ συνεπιθεὶν οὕτως
 ἀνταγέσθαι καὶ τλῆναι τὴν ὄψιν, τότε παρελθὼν εἰς
 ἀνθρώπους καὶ ὡς μόλις ὑρίσταμένους τὴν θέαν, τὸ μὲν
 πρῶτον ἐπεικῶς καὶ μετρίως τῆς φωνῆς αὐτοὺς διέ-
 γεισε καὶ τοῦ μέλους (Εὐριπίδου δὲ τὴν Ἀνδρομέδαν
 ὑπεκρίνετο), προῶν δὲ σφοδρότερον ἤχησε, καὶ ὑψῆκεν
 αὖθις, εἴτα ἐπήγαγεν ἁρμονίαν σύντονον, ἐπὶ ταύτῃ δὲ
 πάλιν εἰς τὴν γλυκεῖαν περιήνεγκεν. Ὡρα δὲ ἦν θέρους
 ὁ περ ἁχμαϊότατον, καὶ τὸ θέατρον κατείχετο. Καὶ
 ὁ τραγῳδὸς ἀναπαυσαμένους ἤϊόν σφας φοιτᾶν ἐπὶ τὴν
 ἀκρόασιν περὶ λήγουσαν καὶ ἀποψύγουσαν ἡμέραν· οἱ
 δὲ πρὸ τῶν ποδῶν πεσόντες καὶ κυλινδούμενοι πάσας
 ἀρίεσαν φωνὰς μήποτε αὐτοὺς ἀποστερηθῆσαι τοιαύτης
 μακαριότητος καὶ ἡδονῆς. Ἐνταῦθα ὁ τραγῳδὸς ἀφεί-
 ἐαυτὸν ἐπὶ τὴν σκηνὴν καὶ τὸ πάθος, — καίτοι γε τὰ
 πλείστα περιήρητο τῆς τραγῳδίας πρὸς ἀνθρώπους ἀξυ-
 νέτους, ὁγκὸς τε καὶ βαρύτης λέξεων, καὶ τὸ περὶ ταῦτα
 εἶδος, καὶ ἡ τοῦ μέτρον χάρις, τὸ τε τῶν ἡθῶν ἐναρ-
 γές, ὁζυτάτον τε καὶ ἐπιφροῦτάτον εἰς ἀκοῆς κίνησιν,
 καὶ πρὸς τούτοις τὸ γινώσκεισθαι τὴν ὑπόθεσιν, —
 ἀλλ' ὅμως τούτων ἀπάντων γεγυμνωμένους ἐς τοσόνδε τῇ
 τε εὐφωνίᾳ καὶ τῷ μέλει μόνω κατεκράτησεν, ὥστε οἱ
 μὲν ἀνεγύρουσαν προσκυνοῦντες ὡς θεόν, καὶ τὰ ἐξαίρετα
 τῶν παρὰ σφίσιν αὐτοῖς δῶρα ἐκόμιζον, καὶ τὸν πλοῦτον
 ὁ τραγῳδὸς ἐβαρύνετο. Μετὰ δὲ τὴν ἐβδόμην τῆς ἐπι-
 δεΐξεως ἡμέραν νόσημα κατέσκηψεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ
 πάντες οὐ τὰς λέξεις σαφῶς, ἀλλὰ τὸ μέλος, ὡς ἕκαστος
 εἶχε δυνάμειος καὶ φύσεως, ἐκδοῦντες, καὶ διαρροίας
 ἀκρατοῦς ἅμα ἐπιπεσούσης, ἐν τοῖς στενωποῖς παρε-
 θέντες ἐκείνῳ, κακῶς ὑπὸ τῆς Ἀνδρομέδας ἐπιτριβό-
 μενοι καὶ ἐχρηώθη τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἡ πόλις,
 ὥστε ἐκ τῶν προσώπων ἐποικισθῆναι. Ἀλλ' ἐπ' ἐκείνων
 μὲν εὐφωρίαν τε ἦν αἰτίασασθαι καὶ ἀέρος ὑπερβάλ-
 λουσαν θερμότητα, ἡ τὸ μέλος διὰ τῆς ἀκοῆς ἐπὶ τὰ

κύρια τῶν ψυχικῶν ὀργάνων συνέτρεξε καὶ διέκαυεν·
 ἐπὶ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπων αἱ μὲν αἰτίαι τοῦ
 πάθους εὐθεώρητοι (περὶ τὰ ἐντερα γὰρ ἦσαν ἅπασαι
 καὶ ὑπὸ γαστέρα), τὸ δὲ καὶ τινὰς τῶν οὐκ ἀνοήτων
 πρὸς τοῦτο ὠλισθηκέναι οὐκ εἰς φυσικὴν ἂν τις εἰκό-
 τως, ἀλλ' εἰς θειοτέραν ἀνεγέχοι κίνησιν, ποινηλατεῖ-
 σθαι σαφῶς τὸ ἀνθρώπινον.

« Tragedi historia quin sit eadem atque illa,
 quam narrat Lucianus (Quom. hist. scrib. c. 1)
 apud Abderitas accidisse, dubitari non potest.
 Nam et ibi acta est Euripidis Andromeda, et
 idem morbus accidit, et cetera satis conspirant.
 Sed illud maxime dissidium est, quod Lucianus
 rem ponit in Lysimachi regnantis temporibus, Eu-
 napius sub Nerone. » Mar. Ubinam acciderit Theo-
 dosii temporibus calamitas, quæ sub finem hujus
 fragmenti commemoratur, non liquet mihi.

55.

Exc. De sent. p. 277, 278 : Φυλαὶ μὲν γὰρ τῶν
 πολεμίων τὴν ἀρχὴν διεθεθήκεσαν ἄπειροι, καὶ πλείους
 ἐπιδιδέβαινον, οὐδενὸς κωλύοντος· ἀλλ' ἐν τοσούτοις κα-
 κοῖς κέρδος αὐτοῖς ἐδόκει γνήσιον τὸ δωροδοκεῖσθαι παρὰ
 τῶν πολεμίων. Εἶχε δὲ ἑκάστη φυλὴ ἱερά τε οἶκον τε
 πάτρια συνεφελομένη, καὶ ἱερέας τούτων καὶ ἱερείας·
 ἀλλὰ στεγανὴ τις ἦν λίαν καὶ ἀδαμάντινος ἡ περὶ ταῦτα
 σιωπὴ καὶ τῶν ἀπορρήτων ἐξεμυθία, ἡ δὲ εἰς τὸ φα-
 νερόν προσποίησις καὶ πλάσις εἰς τὴν τῶν πολεμίων
 ἀπάτην διηρτυμένη. Καὶ τινὰς ὡς ἐπισκόπους αὐτῶν
 ἐς τὸ θαυμάζομενον σχῆμα καταστολίσαντες καὶ περι-
 κρύψαντες, καὶ πολλῆς αὐτοῖς τῆς ἀλώπεκος ἐπιέξαν-
 τες, εἰς τὸ μέσον προεφίσσαν, πανταχῶς τὸ ἀφύλακτον
 διὰ τῶν καταφρονουμένων ὀρκων παρ' ἐκείνων, παρὰ
 δὲ τοῖς βασιλεῦσι σφόδρα φυλαττομένων, ὑποτρέχοντες
 καὶ κατασκευάζοντες. Ἦν δὲ καὶ τῶν χαλουμένων μο-
 ναχῶν παρ' αὐτοῖς γένος, κατὰ μίμησιν τῶν παρὰ τοῖς

gumentis cognitio erat : nihilominus actor, his omnibus
 destitutus, tantum valuit suavitate vocis solaque harmonia,
 ut spectatores ad eum accurrerent instarque numinis adora-
 rent, et sua quæque pretiosa conferrent, ita ut re bona
 tragædus obrueretur. Post septimum autem ab actione diem
 morbus urbem corripuit ; quo stimulante, omnes inclama-
 bant non ipsa quidem distincte tragædiæ verba, sed nume-
 ros carminum pro sua quisque facultate ac natura : et
 simul diarrhœa vehementi labefactati, jacebant in viis
 exanimæ, male admodum ab Andromeda afflicti. Atque
 adeo viris feminisque viduata urbs fuit, ut eam finitimi
 frequentare debuerint. Age vero illis barbaris causam morbi
 fuisse harmoniam reputare licet, nec non aeris calorem im-
 modicum, qui cantum per aures in animæ facultates
 dissolvit atque perussit. In nostræ vero ætatis homini-
 bus causas passionis facile agnoscas : etenim eunctæ in
 ventre fuerunt atque in iis, quæ sub ventre sunt. Quod
 autem nonnulli quoque e numero non insipientium in eum
 casum prolapsi fuerint, id non tam naturali, quam divinæ

nescio cui commotioni merito tribuendum est : quia sci-
 licet furiis pœnalibus agitur aliquando humana con-
 ditio.

55.

Innumera hostium turmæ principio flumen tranarunt ;
 pluresque secutæ sunt, prohibente nemine ; verum in tan-
 tis malis præclarum nostris videbatur lucrum, dum se do-
 nis ab hoste corrumpi paterentur. Singula vero barbaro-
 rum tribus sacra patria secum vehebant cum horum ex
 utroque sexu ministris. Sed enim altum atque adamantinum
 de his erat silentium, et mysteriorum taciturnitas ; quic-
 quid vero extrinsecus per simulamentum speciemque fiebat,
 id omne ad decipiendos hostes compositum elaboratumque
 erat ; seque Christianos cuncti dicebant, et quosdam suos
 veluti episcopos miro isto habitu indutos multamque iis
 imposturam circumponentes, in medium producebant. Sic
 enim dabant operam, ut improvisos nos opprimerent propter
 sacramenta apud illos quidem contempta, apud imperatores
 autem nostros religiose servata. Erat præterea apud ipsos

πολεμίοις ἐπιτετηδευμένον, οὐδὲν ἐχούσης τῆς μιμή-
σεως πραγματώδεις καὶ δύσκολον, ἀλλὰ ἐξήρκει φαί-
ματια σύρουσι καὶ χιτώνια, πονηροὶς τε εἶναι καὶ πι-
στεύεσθαι. Καὶ τοῦτο ὁξέως συνείδον οἱ βάρβαροι τὸ
θυμαζόμενον παρὰ Ῥωμαίοις ἐς παραγωγὴν ἐπιτη-
δεύσαντες· ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα μετὰ βαθύτητος καὶ σκέπης
οἱ μάλιστα στεγανωτάτης τῶν ἀπορρήτων τὰ πάτρια
ἱερὰ γενικῶς τε καὶ ἀδόλως φυλάττοντες [διετέλουν
supp. N.]. Οὕτω δὲ ἐχόντων τούτων, ὅμως ἐς τοσαύτην
ἀνοιαν ἐξεπτώκεσαν, ὥστε συμπεπείσθαι σαφῶς καὶ
ἀμείλως τοὺς δοκοῦντας νοῦν ἔχειν, ἧτι Χριστιανοί τε
εἰσι καὶ πάσαις ταῖς τελευταῖς ἀνέγοντες.

Hæc non de Gothis, qui sub Valente (376)
Istrum transierunt, sed de novis sub Theodosio
advenis intelligenda esse videntur. Maius annotat :
« Hoc loco agitur de barbaris illis quorum ingen-
tem numerum ad se accedere passus est Theodo-
sius (Zosim. IV, 30. 33), vel de Porthingis item
Istrum sub eodem imperatore non sine munerum
corruptela transeuntibus, ut late scribit idem Zo-
simus IV, 38, 39. » At quæ Zosimus IV, 30. 33
narrat, non sunt ejusmodi ut ad nostrum locum
possint referri. Quæ de Porthingis Zosimus IV, 38
habet, pertinent ad annum 386; quousque nostro
loco nondum perducta esse potuit narratio. Quare
de alio tempore (inter ann. 381 et 383 medio) ser-
monem h. l. esse arbitror. — ἱερὰ... συνεφελο-
μένη] Cf. Hieronymus Ep. 107, 2 : *Getarum rutilus
et flavus exercitus ecclesiarum circumfert tentoria;
et ideo fortasse contra nos æqua pugnant acie, quia
pari religione confidunt.* — ἱερείας] « Intellige
diaconissas in vetere christiana Ecclesia nusquam
non ordinari solitas. Immo vero intelligere etiam
licet sacras virgines moniales; quod institutum
apud Gothos Christianos existitis satis docet Go-
thici calendarii fragmentum in specimine Medio-
lanensi editum, ubi xiv Kal. Augusti legitur ve-
nerabilium XL monialium commemoratio, quæ
Berææ martyrium fecerunt. » Mai. — ἀπορρήτων

ἐχεμυθία] « Hæc pertinere videntur ad arcanam
apud Christianos doctrinam, de qua re ecclesia-
stici historici disseruerunt. Sane de eucharistiæ
præcipue et de baptismi sacramento apud incre-
dulos aut indoctos reticebant Christiani, ne res
sanctissimas ludibrio exponerent. » Mai. — φαί-
ματια σύρουσι] Cf. Eunap. in Vit. Ἀδесii
p. 45 : Εἴτα ἐπιστήγον τοῖς ἱεροῖς τόποις τοὺς καλου-
μένους μοναχοὺς, ἀνθρώπους μὲν κατὰ τὸ εἶδος, ὁ δὲ
βίος αὐτοῖς συνῶδης, καὶ ἐς τὸ ἐμφανὲς ἔπασχον τε καὶ
ἐποίουν μυρία κακὰ καὶ ἄφραστα. Ἄλλ' ὅμως τοῦτο
μὲν εὐσεβὲς ἐδόκει, τὸ καταφρονεῖν τοῦ θεοῦ· τυραν-
νικὴν γὰρ εἶχεν ἐξουσίαν τότε πᾶς ἄνθρωπος μέλαιναν
φορῶν ἐσθῆτα, καὶ δημοσίᾳ βουλόμενος ἀσχημονεῖν·
ἐς τοσόνδε ἀρετῆς ἤλασε τὸ ἀνθρώπινον. Ἀλλὰ περὶ
τούτων μὲν καὶ ἐν τοῖς καθολικοῖς τῆς ἱστορίας συγ-
γράμμασιν εἴρηται.

65.

Exc. De sent. p. 279 : « Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βα-
σιλέως ἐς τοῦτο ἤδη συνέπεσεν ἅπαντα καὶ περιτνήχθη
κατὰ τινα βίαν ἀπαραίτητον καὶ ἀνάγκην ἀνυπόστα-
τον καὶ θεήλατον, ὡς καὶ τὸ τῶν ὄνων γένος, μὴ ὅτι
τῶν ἵππων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐλεφάντων γενέσθαι τιμωτέ-
ρον. Ὁ μὲν οὖν Μακεδὼν Φίλιππος καταζεγγύναι
μέλλων περὶ ἐσπέραν ᾗδην, εἴτα πυθόμενος ὡς οὐ δυνα-
τὸν, εἰπόντων τῶν κυλούντων, χιλὸν οὐχ ὑπάρχειν ἱκα-
νὸν τοῖς ὑποζυγίοις, ἀνέλευε τοῦτ' εἰπὼν, ὡς οὐδὲν βα-
σιλέως ἀτυχέστερον, ὅς καὶ πρὸς τὸν τῶν ὄνων καιρὸν
ζῆν ἀναγκάζεται. Ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς χρόνος ἐκινδύνευσε
ὅλως ἐπὶ τοῖς ὄνοις σαλεύειν.

57.

Ibid. p. 279, 280 : Τοῦ βασιλέως Γρατιανοῦ τὰ
μὲν καθ' ἑκάστον καὶ ὁὅς τις ᾗδην, οὔτε δυνατόν ᾗδην πε-
ριεργάζεσθαι· τὰ γὰρ ἐν τοῖς βασιλείοις ἐπικρύπτεται
καὶ μάλα στεγανῶς, οὔτε πολυπραγμονοῦσι συμμαθεῖν·
τὰ γὰρ ἀπαγγελλόμενα παρ' ἑκάστου, πολλὰς καὶ πο-
λυμόρφους τὰς διαφορὰς ἔχοντα, μόνην τὴν ἀλήθειαν

genus illud hominum, quos monachos dicimus, ad illorum
imitationem subornatum, qui in adversa parte versabantur;
quippe imitatio nihil habet operosum aut difficile, sed ni-
gris pænulis et tunicis humum verrere sufficit improbosque
esse et existimari. Atque hoc barbari probe scientes in ad-
miratione apud Romanos esse, decipiendi causa facitabant.
Ceteroquin sacra patria præclare incorrupteque firmissi-
moque silentio tecta apud se custodiebant. Quæ quum ita
se haberent, nihilominus nostri in tantum dementiae ve-
nerunt, ut cordati quoque homines manifeste et indubitate
in eandem sententiam conspiraverint; quod illi scilicet
Christiani essent atque omnibus mysteriis imbuti.

56.

Theodosio imperante adeo res omnes insuperabili vi et
divina necessitate circumferebantur, ut asinorum quoque
genus elephantis, nedum equis pretiosius esset. Macedo

quidem Philippus sub vesperam e castris moturus, quum
id fieri non posse audisset, quia pabulum, ut monebant,
jumentis idoneum non aderat, rex sese recepit atque nihil
esse rege infelicius, qui jumentorum quoque commodita-
tibus vitam suam conformare deberet. Nostra vero a:tate
rerum summa in asinis posita esse videbatur.

57.

Cæsar Gratianus cujusmodi in singulis rebus esset, scri-
tari altius nemo poterat. Etenim quæ intra regia septa fiunt,
ea celantur studiosissime neque in notitiam curiosorum ve-
niunt. Rumores autem, quos singillatim homines serunt,
ii quum varie multumque inter se differant, simplicem ve-
ritatem ceu thesaurum quandam arcanum neque nudant
neque revelant. Sicuti vero accidit, quum aliquis iconas
pingit propositumque archetypum exprimere studet, ut fa-
ciei similitudinem parvæ quædam res objectæ conficiant;

ὥσπερ τινὰ θησαυρὸν ἀπόρρητον οὐ διεγύμνου καὶ ἀπεκάλυπτεν. Ὡς περ οὖν τοῖς γράφοις τὰς εἰκόνας καὶ τὸ δοῦν παράδειγμα χαρακτηρίζουσιν ἐπιτείνει τὴν περὶ πρόσωπον ὁμοιότητα μικρὰ τινὰ τῶν ὑποκειμένων συμβόλων, καὶ ἡ ρυτίς ἐπὶ τοῦ μετώπου διακεχαραγμένη, ἢ τις ἰονθος παρανατέλλων παρὰ τὸ γένειον, ἢ τοιοῦτό τι μικρὸν καὶ παρημελημένον τῶν κατὰ τὴν ὄψιν, δὲ παροφθὲν μὲν οὐχ ὑπογράφει τὸ εἶδος, ἀκριδωθὲν δὲ μόνον αἴτιον τῆς ὁμοιότητος γίνεται, οὕτως ἔξεστι καὶ ἐπὶ τοῦδε τοῦ βασιλέως συλλαμβάνειν οἷός τις ἦν, νέος τε ὢν καὶ ἐν ἐξουσίᾳ βασιλικῇ τραφεὶς ἐκ παιδός, καὶ μὴ μεμαθηκώς οἷον τὸ ἀρχεῖν καὶ οἷον τὸ ἀρχόμενον· τοῦτο γὰρ μάλιστα διαφαίνει τὸ τῆς φύσεως μέγεθος, ὅταν τὴν προτεθεισάν ἀγωγὴν καὶ συνήθειαν ἢ φύσις ἐπὶ τὸ κρείττον ἐξῶση καὶ βιάσῃται. Ἐξεστι δὲ μαθεῖν ἐκ τῶν ὑποκειμένων παραδειγμάτων, εἰς ἃ συνωμολόγουν ἅπαντες καὶ ἀντέλεγον οὐδὲ εἰς τῶν λέγειν συνεισισμένων καὶ τὸν κοινὸν φλῆναρον ἡσυχότων.

Probabiliter hæc de Gratiani ingenio Eunapius subjunxit narrationi de morte imperatoris (25 Aug. 383).

58.

Exc. De sentent. Ibid. p. 280, 281 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μαξίμου στασιάζαντος καὶ βαρβάρων κατὰ Ῥωμαίων ἐκστρατευσάντων, φήμη κατέσχε τοὺς βαρβάρους, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι στρατὸν δεῖ πλείστον συλλέγουσι. Καὶ συλλογισάμενοι τὸ δεῖν οἱ βάρβαροι ἐπὶ τὸ σύνθηρες ἀνέδραμον σόφισμα, καὶ κατέδυσαν ἐπὶ τὰς Μακεδονικὰς λίμνας. Καὶ συμφανὲς γε ἅπασι κατέστη, ὡς ἡ Ῥωμαίων βασιλεία, τρωφὴν μὲν ἀρνούμενη πόλεμον δὲ αἰρούμενη, οὐδὲν ἀφίησι τῆς γῆς ἀνῆκοον καὶ ἀδούλων. Ἀλλὰ δεῖνόν γέ τι γῆρμα ταῖς τῶν ἀνθρώπων

nempe vel insignis in fronte ruga, vel prominens in barba pilus, vel aliud ejusmodi, quod ceteroquin in facie negligi solet; id, inquam, si prætermittatur, imago non sit iconica; sin accurate observetur, vel id solum faciei similitudinem effectam dabit: sic etiam quodnam principis hujus ingenium fuerit, assequi licet, qui sane et juvenis, et in regia dignitate a pueritia educatus fuit, neque regnandi artem neque obediendi noverat. Id enim vel maxime naturæ præstantiam declarare solet, si quis nimirum e consuetudo communique more in melius quiddam vi sua progreditur. Rem porro e subjectis exemplis cognoscere licebit, quæ cuncti falebantur, nemine contradicente; nemine, inquam, vel ex iis qui communem nugandi morem præ se ferebant.

58.

Theodosio imperante, quum Maximus rebellaret, et præterea barbari Romanos bello appeterent, fama inter barbaros manabat, quod Romani ingentes copias contraherent. Quare periculum reputantes barbari ad consuetum sibi strategema confugerunt; in paludibus nempe Macedonicis semet abdiderunt. Prorsus autem cunctis innotuit, Romanum imperium, si, deliciis repudiatis, bellum meditetur, nullam terrarum partem indomitam ac liberam relicturum.

φύσειν δὲ θεὸς ἐγκατέμειζεν, ὥσπερ τοῖς ὄστακοῖς τὴν ἐπικίνδυνον χολὴν καὶ τοῖς ῥόδοις ἀκάνθας, οὕτω ταῖς ἐξουσίαις συγκατασπείρας τὴν ἡδονὴν καὶ ῥαθυμίαν, δι' ἣν, πάντα ἐξὸν εἰς μίαν μεταστῆσαι πολιτείαν καὶ συναρμόσαι τὸ ἀνθρώπινον, αἱ βασιλείαι τὸ θνητὸν σκοποῦσαι πρὸς τὸ ἡδὺ καταφέρονται, τὸ τῆς δόξης ἀθάνατον οὐκ ἐξετάζουσαι καὶ παρεκλέγουσαι.

Cf. Eunapii epitomen in Zosim. IV, 45, 4 sqq. (388 p. C.).

59.

Ibid. p. 281 : Ὅτι Ὀλίσθηρον, ὡς εἶκοι, καὶ σφαλερώτερον ἀνθρώπος πρὸς τιμὴν ἢ συμφοράν. Θεραπεύσαντες γὰρ τὸν Τατιανὸν οἱ περὶ τὸν βασιλέα Θεοδοσίον, τιμάς τε ὑπερφυεῖς ἐκ τοῦ βασιλέως καὶ μεταγνώσεις ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις ἐνσπόνδους ποιησάμενοι, καὶ περὶ τῶν μελλόντων οὐρανομήκεις ἐλπίδας ὑποτείναντες, τοῦτον παρέπεισαν ἀγαγεῖν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πρόκλον τοῦ νόμα· δὲ εἰς τὸ δεσμωτήριον συνέκλεισαν, καὶ τὸν Τατιανὸν ἐπὶ Λυκίας ἀπέπεμψαν τοῦ παιδὸς χηρώσαντες.

« Tatiani Proculique filii fata perspicue diligenterque narrantur a Zosimo IV, 52, qui sine dubio Eunapium exscripsit multo latius quam nunc legimus in Excerpto Vaticano. Fuit autem universæ tragædiæ celeberrime ille Rufinus moderator. » MΛI. Res pertinet ad an. 392.

60.

Exc. De legg. p. 21 sq. : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοὺς πρώτους χρόνους τῆς βασιλείας τὸ τῶν Σκυθῶν ἔθνος ἐξελανόμενον τῆς χώρας ὑπὸ τῶν Οὐννων, διεδεύθησαν τῶν φυλῶν ἡγεμόνες, ἀξιώματι καὶ γένει προήκον-

Sed enim grave quoddam humanæ naturæ deus commiscuit infortunium; nam veluti caneris periculosam bilem, rosis spinas, ita in potestatibus voluptatem desidiamque ingeneravit. Quare quum fieri posset ut universum hominum genus ad unum corpus rei publicæ revocaretur; Imperia interim caducæ rei studiosa voluptatem consecantur, neque id exquirunt, quod immortale est, neque præoptant.

59.

Videtur homo facilius honore subverti ac decipi quam calamitate. Ecce enim Theodosii imperatoris administris (Rufinus ejusque socii) dum Tatiano aulicos sine modo honores et præteriti temporis oblivionem spondent, atque infinitas in futurum spes ostendunt, persuaserunt illi, ut filium Proculum adduceret; quo protinus in carcerem coniecto, Tatianum in Lyciam filio orbatum relegaverunt.

60.

Sub Theodosio primis ejus imperii annis Scytharum gens sedibus suis excita et ab Hunnis expulsa, una cum suarum tribuum ducibus, qui genere et nobilitate præstabant, trajecerant. Hi honoribus ab imperatore delatis arrogantiores facti et omnia in se posita conspicientes, inter se non parvam seditionem excitarunt, quum alii hortaren-

τες. Οὗτοι ταῖς τιμαῖς τοῦ βασιλέως ἐξωγκωμένοι καὶ πάντα ἐφ' ἑαυτοῖς ὀρῶντες καίμενα, στάσιν ἐν ἀλλήλοις οὐ μικρὰν ἤγειραν, οἱ μὲν ἀγαπᾶν καὶ δέχεσθαι τὴν παροῦσαν εὐδαιμονίαν κελεύοντες, οἱ δὲ τὸν οἶκον γενοῦντα φυλάττειν ὄρκον αὐτοῖς καὶ μὴ παραββαίνειν ἐκείνας τὰς συνθήκας. Αὗται δὲ ἦσαν ἀσεβίσταται καὶ βαρβαρικὸν ἦθος εἰς ὠμότητα παρατρέχουσαι, παντὶ τρόπῳ Ῥωμαίους ἐπιβουλεύειν καὶ πάσῃ μηχανῇ καὶ ὁλῶν τοὺς ὑποδεξαμένους ἀδικεῖν, κἂν τὰ μέγιστα ὑπ' αὐτῶν εὖ πάσχωσιν, ὡς ἂν τῆς ἐκείνων ἀπάσης γῶρας ἐγκρατεῖς γένωνται. Περὶ τούτου μὲν οὖν ἦν αὐτοῖς ἡ στάσις, καὶ διανεμηθέντες ἀπερράγησαν, οἱ μὲν τὰ χεῖρω προθέμενοι τῆς βουλῆς, οἱ δὲ τὰ εὐσεβέστερα, ἐπικρύπτοντες δὲ ἑκατέρω στάσις τὴν πρόφασιν τῆς ὀργῆς ὄμωκε. Καὶ ὁ βασιλεὺς τιμῶν οὐκ ἔληγεν, ἀλλ' ὁμοτραπέζους εἶχε καὶ δημοσκήνους, καὶ πολλὸν τὸ φιλόδωρον ἐς αὐτοὺς ἦν· οὐδαμοῦ γὰρ ἐξεφέρετο καὶ παρεγυμνοῦντο τὰ τῆς φιλονεικίας. Ἦν δὲ ἡγμένων τῆς μὲν θεοφιλοῦς καὶ θείας μερίδος Φράβιθος, ἀνὴρ νέος μὲν κατὰ τὴν ἡλικίαν, γενοῦνός δὲ εἰς ἀρετὴν καὶ ἀληθειαν ἀπάντων ἀνθρώπων κάλλιστος. Θεοὺς τε γὰρ ὠμολόγει θεραπεύειν κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, καὶ οὐδεμίαν ὑπέστη πλάσιν ἐς ἀπάτην καὶ διακράτησιν (διακρότησιν? Class.), ἀλλὰ γυμνὴν καὶ καθαρὰν διέφαινε τὴν ψυχὴν περὶ τοῦ βίου, ἐχθρὸν ὑπολαμβάνων

ὁμῶς Ἰάδαο πύλησιν

ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἶπη.

Γυναικα οὖν ἤτησε Ῥωμαίαν εὐθὺς, ἵνα μὴδὲν ὑβρίζῃ διὰ σώματος ἀνάγκην. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπέτρεψε τὸν γάμον, καὶ ὁ πατὴρ τῆς κόρης (ἐτρέφετο γὰρ ὑπὸ

πατρὶ) καὶ τὸ πρᾶγμα ἐθαύμασε, μακάριον ἑαυτὸν ὑπολαμβάνων, εἰ τοιοῦτον ἔξει γαμβρόν. Τῶν μὲν οὖν δημοφύλων ὀλίγοι τινὲς τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν ἀγαθόντες τοῦ νεανίσκου, πρὸς τὴν ἐκείνου γνώμην ἐχώρησαν καὶ συνεστήκεσαν, οἱ δὲ πολλοὶ καὶ δυνατώτεροι τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶξ εἶχοντο, καὶ πρὸς τὴν ὥδινά τῆς ἐπιβουλῆς σφαδάζοντες ἐμεμήνησαν· ὣν ἦρχεν Ἐριούλφος, ἀνὴρ ἡμιμανῆς καὶ τῶν ἄλλων λυσιπώδεστος. Συμποσίου δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ βασιλέως ἄδροτέρου καὶ πολυτελεστέρου, τὴν παροιμίαν ἀποδείξαντες ἀληθῆ τὴν λέγουσαν « οἶνος καὶ ἀλήθεια, » τοῦ Διονύσου καὶ τότε ῥήξαντος αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν ἐπικρυπτομένην στάσιν, διαλύεται μὲν τὸ συμπόσιον ἀτάκτως, καὶ διὰ θυρῶν ἐγὼρουν τεθορυβημένοι καὶ παρακεκινηκότες (παρωνηκότες? Class.). ὁ δὲ Φράβιθος δι' ἀρετῆς ὑπερβολὴν τὸ καλὸν καὶ δίκαιον κάλλιον ἅμα καὶ θεοφιλέστερον ὀφθῆσθαι νομίζων, εἰ προσθεῖη τάχος, οὐ περιμείνας ἕτερον καιρὸν, ἀλλὰ σπασάμενος τὸ ζῆφος τῆς πλευρᾶς Ἐριούλφου διήλασε. Καὶ ὁ μὲν ἔκειτο πεσὼν, ὄνειροπολήσας τὴν ἀδικὸν ἐπιβουλὴν· οἱ δὲ ***

Exc. De sent. p. 281 : Συμποσίου δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ βασιλέως ἄδροτέρου καὶ πολυτελεστέρου, τὴν παροιμίαν ἀπέδειξαν ἀληθινὴν [τὴν] λέγουσαν· « οἶνος καὶ ἀλήθεια τοῦ Διονύσου. » Διὸ καὶ τὸν θεὸν εἰκότως Λυαῖον καλοῦσιν, ὡς οὐ μόνον διαλύοντα τὰς λύπας, ἀλλὰ καὶ τὸ στεγανὸν τῶν ἀπορρητῶν διαχέοντα καὶ διακαλύπτοντα. Καὶ τότε ῥήξαντος αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν βουλὴν, διαλύεται τὸ συμπόσιον ἀτάκτως.

De re narrata cf. Zosimus IV, 56 (392 p. C.).

tur, ut contenti praesenti prosperitate fruerentur, alii ut iusjurandum, quod domi praestiterant, servarent, neque pacta migrarent. Illa autem pacta erant immanissima, et crudelitate ipsum barbarorum morem excedebant : ut omni ratione Romanis insidias tenderent et omni arte et fraude illos, quorum summa in eos constabant merita, aggredirentur et circumvenirent, neque quiescerent, donec omni illorum regione potiti essent. De hoc igitur erat inter Scythas seditio, et inter se dissidentes, in duas contrarias partes lati sunt. Alii in deteriorem, alii in benigniorem sententiam vergebant, utraque tamen pars seditionis causam occultabat. Nihilominus imperator illos honoribus ornare non desistebat, et modo suae mensae participes, modo sub eodem tentorio degentes admittebat et omni benevolentia eos prosequebatur. Nusquam enim prava eorum consilia apparebant et detegebantur. Erat autem sanctioris et deis carae partis dux Fravitta, aetate quidem juvenis, sed qui, quum virtutem coleret et veritatis studeret, omnium hominum praestantissimus erat. Deos ille sibi ad antiquum morem colendos statuebat, neque illi ullus inerat dolus. Non ille quicquam per fraudem et malitiam fingeat, quo sibi potentiam compararet, sed puro, simplici et candido animo inter homines agebat. Pejorem portis infernorum inimicum eum esse ducebat, qui aliud in pectore versaret, aliud ore proferret. Uxorem Romanam expetivit, ne propter corporis necessitatem injurius esse cogeretur. Et im-

perator dedit jus nuptiarum, et pater puellae (etenim sub patre nutriebatur) rem admiratus, beatum se ducebat, quod talem generum nactus esset. Ex eo factum est ut nonnulli, sed admodum pauci, adolescentis virtutem et pietatem reveriti, ad ejus causam se adjunxerint. Multo vero plures et hi potentiores, quae semel ab initio decreverant, tuenda sibi ducere, et conceptas insidias parturientes, insanire et furere. Horum princeps erat Eriulfus, vir impotens et furibundus. Quum autem illos imperator convivio lautiore excepisset, verum esse illud antiquum proverbium apparuit, in vino veritatem esse. Nam ejus ope in apertum erupit seditio. Solvitur igitur convivium incondite, et magna cum commotione et confusione conviviae tumultuantes foras prosiliiunt. At Fravitta, quae erat ejus virtutis magnitudo, si statim prosiliret, pulchrius et justius se facturum existimavit. Itaque non exspectato alio tempore, ense educto latus Eriulfi confodit : et ille quidem collapsus jacebat, somnians, quum ante in somniis injustam aggressionem. * * *

Quumque illis aliquando ab imperatore largius ac sumptuosius convivium fuisset exhibitum, verax patuit proverbium illud, Bacchi vinum et veritas. Quare et hoc numen congruenter Liberum appellant, quia non solum meroribus liberat, verum etiam mentis arcana dissolvit et aperit. Quare et illorum quum inter pecula consilia revelasset, convivium turbulenter dissolutum est.

61.

[Suidas : 'Επ' ἤματι, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. « Ὁ δὲ Θεοδοσίος τὴν βασιλίσσαν θανατοῦσαν ἐπ' ἡματι σχεδόν τι ἐδάκρυσεν. Ἀνάγκη γὰρ καὶ ὁ προκείμενος πόλεμος (contra Eugenium) συνεσχίαζεν αὐτῇ τὸ περὶ τὴν γυναῖκα πάθος. »]

Cf. Zosimus IV, 57 : Ἦδη δὲ αὐτῷ πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἐπειγομένῳ συμβέβηκε Ἰάλλαν τὴν γαμετὴν ἐν ταῖς ὥδισιν αὐταῖς τελευτῆσαι, σὺν τῷ βρέφει καὶ τὸν βίον ἀποθεμένην. Ταύτην μὲν οὖν κατὰ τὸν Ὀμηρικὸν νόμον ὁ βασιλεὺς ἐπ' ἡματι δακρύσας, ἀπεχώρει σὺν τῷ στρατῷ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον διαθήσων (394). Tillemont. V, p. 374.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ ΚΑΙ ΟΝΩΡΙΟΣ.

62.

Exc. De sent. p. 281, 282 : Ὅτι οἱ παῖδες Θεοδοσίου ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔστησαν. Εἰ δὲ τὸ ἀληθέστερον, ὅπερ ἐστὶ σκοπὸς ἱστορίας, προστιθέναι δεῖ τοῖς γεγεννημένοις, τὸ μὲν ὄνομα ἦν τῶν βασιλέων, τὸ δὲ ἔργον τῶν μὲν κατὰ τὴν ἐρίαν Ῥοφίνου, τὰ δὲ ἐσπέρια Στελίσχωνος εἰς ἅσας ἐξουσίαν· οὕτω γοῦν οἱ μὲν βασιλεῖς ἐπατάττοντο παρὰ τῶν ἐπιτροπευόντων τὰς ἀρχάς, οἱ δὲ ἐπιτροπεύοντες αἰεὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπολέμουν ὥσπερ βασιλεύοντες, φανερώς μὲν οὐκ ἐναντίας χεῖρας καὶ ὅπλα ἀράμενοι, κρύφα δὲ ἀπάτης καὶ δόλου μὴδὲν ὑπολείποντες· διὰ γὰρ μαλακίαν καὶ ἀσθένειαν ψυχῆς τὸ διέρπον καὶ ὑποϋλὸν τῶν μηχανημάτων αὐτοῖς ὡς ἀνδρεῖον...

De re cf. Zosim. V, 1 (395 p. C.). Post hæc in codice Vaticano desiderantur paginae duæ. « Demersæ sunt partim saltem res, quas scribit Zosimus V, 2—10; nempe Rufini et Stelichonis simul-

tates et insolentia facinora; Luciani comitis supplicium; Arcadii nuptiæ cum filia Promoti, Iulæ Rufini expectatione; Honorii item nuptiæ cum Stelichonis filia; Alarici per Græciam vastationes, salvis tamen Athenis; Stelichonis in Græciam adventus ex eaque regressus; Rufini denique cædes a Stelichonis militibus patrata; quo extincto, potestas Eutropii eunuchi in aula Byzantina se efferre cœpit. » M. I.

63.

Suidas : Ῥουφῖνος. Οὗτος ἐπὶ Θεοδοσίου ἦν, βαθυγνώμων ἄνθρωπος καὶ κρυψίνους. Ἦσαν δὲ οὗτος τε καὶ Στελίχων ἐπίτροποι τῶν Θεοδοσίου παίδων. Ἄμφω [δὲ] τὰ πάντα συνήραρον, ἐν τῷ πλοῦτι τὸ κράτος τιθέμενοι, καὶ οὐδεὶς εἶχεν ἴδιον οὐδὲν, εἰ μὴ τοῦτοις ἔδοξε· οἵκαί τε ἅσας πρὸς τοῦτων ἐδικάζοντο, καὶ πολλὸς ἦν ὄχλος τῶν περιεόντων, εἰ πού τινι χωρίον ὑπάρχοι παντομιγῆς τε καὶ εὐκαρπὸν· καὶ ὁ δεσπότης εὐθὺς συνήραστο, κατηγορίας πεπλασμένης εὐλόγου, διὰ τινων ὑφειμένων ἐνηδρευμένος. Καὶ ὁ ἀδικούμενος ἡδικοῖτο, τοῦ ἀδικούντος κρίνοντος. Ἐς τοῦτο (τοσοῦτον Suid. v. Ἀμετροκάκου) δὲ ὁ Ῥουφῖνος ἐχώρησεν ἀμετροκάκου πλεονεξίας, ὥστε καὶ ἀνδράποδα δημόσια ἀπημπολεῖ, καὶ ὅσα δημόσια δικαστήρια Ῥουφῖνῳ πάντες ἐδίκάζον. Καὶ ὁ τῶν κολάκων περὶ αὐτὸν ὄχλος ἦν πολὺς. Οἱ δὲ κολάκες χθὲς μὲν καὶ πρώην δεδρακότες τοῦ καπηλείου καὶ τοῦ τὰ βάθρα καλλύνειν καὶ τοῦδαφος κορεῖν, ἄρτι δὲ γλαυμάδας τὰς τε εὐπαρύφους ἐνδευκότες, καὶ περόνας χρυσαῖς διαπεπερονημένοι, καὶ σφραγίστι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι ***. Τὰ δὲ πολλὰ κατὰ Ῥουφίνου εὗροις ἐν τῇ τοῦ Σαρδιανῶ Εὐναπίου Χρονογραφίᾳ.

Ejusdem loci particulas Suidas exhibet vv. Παντομιγῆς. Ἀμετροκάκου. Βάθρα. Καλλύνων. Περώνη. In

61.

Theodosius imperatricem defunctam per unum vix diem deslevit. Nam ipsa necessitas et præsens bellum obumbrabant ipsius dolorem, quem ex uxore sentiebat.

62.

Liberi Theodosii (Honorius et Arcadius) imperium patrium obtinebant (395 p. C.). Verumtamen si veritas, quod est præcipuum historiæ propositum, dicenda est, illi quidem nomine tenus reges erant, reapse autem in Oriente Rufinus, in Occidente Stelicho, summam rerum potestatem habebant. Sic ergo imperatores quidem a curatoribus suis regebantur; ipsi vero curatores perpetuum inter se, regum instar, bellum gerebant; non ita equidem, ut publice manus et arma invicem inferrent, clam tamen nulli fraudi doloque parcebant. Propter suum enim corruptum ignavumque animum quicquid erat subdoli fallacisque artificii, pro virili facinore habebant.

63.

Rufinus sub Theodosio fuit. Homo profundo consilio præ-

ditus, et occultator animi. Hic autem et Stelicho erant tutores filiorum Theodosii. Ambo omnia rapiebant, in divitiis potentiam suam collocantes. Nec quisquam quidquam habebat proprium, nisi his placuisset. Omnesque causæ apud hos judicabantur, magnæque multitudo circumcursantium erat, si forte alicui prædium aliquod esset locuples et fertile. Nam dominus confestim corripuebat, accusatione speciosa adversus eum conficta per quorundam emissariorum subornatorum insidias. Itaque, cui fiebat injuria, condemnabatur ab auctore injuriæ. Rufinus autem eo immensæ et improbæ avaritiæ processit, ut vel ipsa publica mancipia venderet, et publica prætoria omnia in Rufini gratiam judicaret. Et adulatorum turba circa eum magna fuit. Adulatores vero heri quidem et nudistertius cauponis servi erant, ut subsellia purgarent et pavimenta verrent: jam vero chlamydes egregie prætextas gestabant, et aureis fibulis vestes constrictas ferebant, et sigillis auro inclusis digitos ornabant. Plurimas vero Rufini criminationes reperias in Eunapii Sardiani Chronographia.

brevius Eunapii locus contractus est in Exc. Joannis Antiocheni p. 849 Vales. Cf. Claudian. In Rufinum I, 186 :

*Fluctibus auri
expleri silis ista nequit. Cuicumque monile
contextum gemmis, aut prædia culla fuissent,
Rufino populandus erat; dominoque purabat
exitium secundus ager. Metuenda colonis
fertilitas. Laribus pellit, detrudit avitis
fœnibus, etc.*

64.

Suidas : Ἀμελίκτον, ἀπηνῆ, ἀκαμπῆ. Καὶ ἀμελίκτος, ἀπάνθρωπος. Εὐνάπιος· « Οὕτως ἀμελίκτοι ἦσαν ἄμφω κατὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ ἔργον ἐχώρει περιφανέστερον. » « Agitur forte de Rufino et Stelichone. » Boisson.

65.

Primo Arcadii anno Alarichus per Thermopylas in Græciam irrumpens Bœotiam et Atticam vastavit, ipsasque oppugnare aggressus est Athenas, quas tutabatur cum Achille Minerva. De his ad Historiarum suarum volumina Eunapius lectorem ablegat in Vita Maximi p. 52 : ... καὶ οὐκ εἰς μακρὰν πολλῶν καὶ ἀδιήγητων ἐπικλυσθέντων κακῶν (ὧν τὰ μὲν ἐν τοῖς διεξοδικοῖς τῆς ἱστορίας εἴρηται, τὰ δὲ, ἐὰν ἐπιτρέπη τὸ θεῖον, λελέξεται), ὅτε Ἀλλάριχος ἔχων τοὺς βαρβάρους διὰ τῶν Πυλῶν παρῆλθεν, ὥσπερ διὰ σταθίου καὶ ἱπποκρότου πεδίου τρέχων. Τοιαύτας αὐτῷ τὰς πύλας ἀπέδειξε τῆς Ἑλλάδος ἥτε τῶν τὰ φαῖα ἱμάτια ἐχόντων ἀκωλύτως προσπαρεισελομένων ἀσέβεια, καὶ ὁ τῶν ἱεροφαντικῶν θεσμῶν παραρραγείς νόμος καὶ σύνθεσμος. Postremis Eunapius, Wyttenbachio interprete, significat Christianos monachos simul cum Gothis per Thermopylas in Græciam invasisse et patria avitæque templa evertisse. (Aliter Tillemont l. I. V, p. 434.) In isto tumultu perierunt Priscus ille, Juliani olim favore pollens, et Proterius et Hilarius quidam, teste Eunapio in Vita Prisci p. 67 : Καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ βαθὺ διαφυλάττων ἦθος (sc. Priscus), καὶ γελῶν τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, τοῖς τῆς Ἑλλάδος ἱεροῖς... συναπώλετο· πολλῶν καὶ ἄλλων ἐν τῷδε τῷ χρόνῳ τῶν μὲν διὰ λύπην προεϊμένων τὸν βίον, οἱ δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων κατεκόπτοντο· ἐν οἷς Προτερίος τε ἦν τις ἐκ Κερκαλληνίας τῆς νήσου, καὶ ἐμαρτυρεῖτο καλὸς καὶ ἀγαθὸς εἶναι. Ἰλάριον δὲ καὶ ὁ ταῦτα γράφων ἠπίστατο, ἀνδρὰ Βιθυνὸν μὲν τὸ γένος, Ἀθήνῃσι δὲ καταγεγράσαντα, πρὸς δὲ τῷ καθαρῷ τῆς ἄλλης παιδείας, κατὰ γραφικὴν οὕτω φιλοσοφῆσαντα, ὥστε οὐκ ἐτεθνήκει ἐν ταῖς ἐκείνου χερσὶν ὁ Εὐφράνωρ. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων διὰ τοῦτο αὐτὸν τὸ ἐν εἰδеси καλὸν

ἰθαύμαζε καὶ ὑπερηγάπα. Ἀλλ' ὅμως καὶ Ἰλάριος τῶν ἀπολαυσάντων ἦν τῆς κοινῆς συμφορᾶς, ἔξω μὲν εὐρεθεὶς τῶν Ἀθηναίων (πλησίον γάρ που Κορίνθου διέτριβε), κατὰ κοινὰς δὲ παρὰ τῶν βαρβάρων ἅμα τοῖς οἰκέταις. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς διεξοδικοῖς, ἐν τῷ θαύματι δόξῃ, γράφεται, οὐ τὰ κατ' ἑκάστον ἔχοντα, ἀλλὰ τὸ κοινόν, ὃ ἐκεῖ σφαιρότερον λελέξεται. « Hac Gothorum in Græciam incursione, Wyttenbachius ait, Athenas non captas esse, et hic significat Eunapius, et in opere Historiæ Romanæ fusius declarasse videtur, siquidem ejus sectator Zosimus V, 6 copiosus est in hoc loco, urbem divino munere ex isto periculo servatam tradens, circumeunte muros Minerva, et ante eos stante Achille : quorum conspectu percussos hostes oppugnandi propositum abjecisse. At alii veteres urbem pariter, ut alias Græcas urbes, captam perhibent : quorum testimoniis nituntur Tillemontius (V, p. 188) et Corsinius (F. Att. IV, p. 197) : nituntur etiam eo, quod Eunapius supra in Maximo p. 52 dixit per Alarichi incursionem mysteria Cereris Athenis cessasse; quæ sane ratiuncula levis est ad fidem de servata urbe elevandam : et diserte refellitur præsentem loco Eunapii, quo per verba ἔξω τῶν Ἀθηναίων ostenditur, eos, qui intra urbem manserint, servatos esse : ad quem locum illi viri non attendunt. Equidem haud dubito in judicio de hæc Zosimi narratione sequi duos novissimos ejus annotatores : quorum Reitemeyerus eum cum aliis in concordiam redigi posse putat, ut Attica tantum regio, salvis Athenis ipsis, hostium injuriam experta esse credatur : Philostorgius vero (XII, 2), Alarichum intrasse Athenas dicens, ad Zosimi verba ita explicetur, ut dux hostium non cum copiis, et sædere antea composito, intraverit. Heynius autem prudenter monet p. 641 : « Quam Christiani illo ævo nihil fere, quod memorabile esset, sine miraculo factum jactarent, tolerandum sane erat in Gentilibus, si et illi sua miracula venditarent. » Quanquam in hoc Athenarum negotio, et objecta hostibus specie Minervæ et Achillis, humana solertia valuisse potest : qualis valuisse dicitur in specie Minervæ, Ætolis urbem Pellenam oppugnantibus objecta, apud Polyænum (VIII, 59) et Plutarchum in Arato p. 1042, qui, pro Minerva Dianam exhibens, cetera consentit. » — Quod Prisci mortem attinet, eam non ei de qua loquimur Alarichi incursioni assignandam esse Wyttenbachius putat, sed ad priora tempora, chronologia vitæ Prisci motus, referri mavult, quoniam jam antea sub Theodosio, maxime inde

64.

Adeo ambo erant revera inexorabiles, et facinus illud evasit illustrius.

ab an. 384 templa Græcorum patria diruta sint. Denique ad hoc velim attendas, Eunapium, quum sæpius in Vitis ad Historias suas lectorem ableget, adeo ut eas jam in publicum editas esse consentaneum sit : hoc loco, ubi de Alarichi temporibus sermo est, ita loqui, ut eorum memoriam tum nondum ab auctore nostro consignatam esse appareat.

66.

Suidas : Εὐτρόπιος δ' εὐνούχος, ἐπίτροπος Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως. Καί φησιν Εὐνάπιος· « Ὁ μὲν γὰρ Ῥουφίνος, ἀνὴρ τε ὧν ἡ δοκῶν, καὶ ἐν ἀξιώμασι γεγωνὴς, καὶ ποικίλαις ὁμιλήσας τύχαις, οὐ παρὰ λόγον, οὐδὲ τοῦ πρέποντος ἐκτὸς ἐδόκει κατεξανίστασθαι τῆς νεωτεριζούσης ἅπαντα τύχης· ὁ δὲ θαλαμηπóλος εὐνούχος, παραλαβὼν τὸ ἐκείνου κράτος, ἐς τοσόνδε κατέεισεν ἅπαντα κατεβρόντησεν, ὥστε οὐ μόνον Ῥουφίνος ἦν αὐτὸς, ἀλλ' ὁ τοῦ μύθου Σαλμωνεύς μικρόν τι χρῆμα πρὸς αὐτὸν ἦν. Ὅς γε ὧν εὐνούχος, ἀνὴρ εἶναι κατεβιάζετο. Καὶ οἱ μὲν μῦθοί φασιν τὴν Γοργόνα φανεῖσαν ἄμα τε φαίνεσθαι καὶ τοὺς ἰδόντας μεταβάλλειν εἰς λίθον· ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς βίος λῆρόν τινα περιττόν καὶ φληναφον τὸν μῦθον ἀπέδειξε. » Καὶ πολλὸν καταχρεῖ διςυρμόνδ' ἱστορικοῦ τουτουῖ τοῦ εὐνούχου, τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπάξιον.

67.

[Idem v. Χανδόν· « Ὁ δὲ Εὐτρόπιος καιροῦ καὶ τύχης ἀμέτρως τε καὶ χανδὸν ἀρνούμενος, καὶ κατεμφορούμενος καὶ πολυπραγμονῶν, ὥστε οὐκ ἔλαθε πατὴρ παῖδα μισῶν, ἢ ἀνὴρ γυναῖκα, ἢ μήτηρ τέκνον· ἀλλ' ἐξηκοντίζετο ἅπαντας πρὸς τὴν ἐκείνου γνώμην. »]

Eunapio locum vindicavit Maius. In postremis vir doctus in Steph. Thes. s. v. Ἐξακοντίζω leg. proponit : ἐξηκοντίζοντο ἅπαντες. Nescio an fuerit ἐξηκουτίζοντο.

66.

Eutropius eunuchus Theodosii imp. tutor; de quo Eunapius loquens, « Rufinus quidem, ait, quum vir esset aut esse videretur, honoribus etiam perfunctus et varia fortuna jactatus non præter rationem nec præter decorum a Fortuna omnia innovante destitui videbatur. Eunuchus vero cubicularius potestatem illius adeptus, omnia adeo concussit et instar tonitrus perturbavit, ut non solum esset ipse Rufinus, sed etiam ille fabulis celebris Salmoneus cum ipso collatus parvum quiddam esse videretur. Qui quum esset eunuchus, vir esse per vim conabatur. Et fabulæ quidem tradunt, Gorgonem simul et conspectam esse, et spectatores in saxa mutasse. Sed nostra ætas meras aniles nugas illam fabulam esse demonstravit. » Aliisque Eunapius eunuchum istum plurimis conviviis perfundit, improba ejus vita dignissimis.

67.

Eutropius vero occasionem et fortunam immodice et af-

68.

Idem : Μυριέλιχτος, ὁ πολλάκις ἐλίξεσι στρεφόμενος. Εὐνάπιος· « Ὁ βαρὺς καὶ μυριέλιχτος ἐκεῖνος ὄφης, καθάπερ ὑπὸ τῆς Μηδείας ὑποψιθυριζόμενος καὶ τὴν ψυχὴν κεκαρωμένος παρέδωκεν αὐτόν. »

Idem : Καρωθεὶς.. καὶ κεκαρωμένος. « Ὁ δὲ τὴν καρδίαν ταῖς τιμαῖς ἤδη κεκαρωμένος παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν δόδον. »

« Credo hic agi de Eutropio qui fr. 69 serpenti comparatur. Sed et poterit hic aliquis agnoscere Rufinum, qui imperium affectans ac spe tumidus obviam processit Stelichonis militibus, a quibus circumventus fuit et occisus Claudianus In Rufin. II, 343 :

*Ipsæ salutatum reduces post prælia turmas
Jam regale tumens et principe celsior ibat,
Collaque femineo jactabat mollia gestu,
Imperii certus, tegetet ceu purpura dudum
Corpus, et ambirent ardentes tempora gemmæ.*

Cf. Zosimus V, 7. » Boisson.

69.

Idem : Περισπειραθεὶς, περιπλαχεὶς, περιελιχθεὶς. « Ὁ δὲ εὐνούχος κατεκράτει τῶν βασιλείων, καὶ περισπειρατάμενος τὰς αὐλὰς συνέσφιγγεν ἅπαντα, καθάπερ τις γενναῖος ὄφης, καθελίττων εἰς τὴν ἑαυτοῦ χρεῖαν. » Περὶ Εὐτροπίου λέγει.

70.

Idem : Τιμάσιος. Οὗτος ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως ἦν· ὃν δὲ Εὐτρόπιος ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι βουλόμενος, ἐκ τῆς Ἀσίας μετεκαλεῖτο πρὸς τὰ βασίλεια. Ὁ δὲ γαῦρός τε ἀνὴρ ὧν καὶ ἀγέρωχος καὶ στρατείας ὁμιληκὴς, καὶ τοῦτο πρῶτον ἀγαθὸν ἡγούμενος τῶν ἐν ἀνθρώποις, τιμὴν καὶ δόξαν καὶ πλοῦτον ἐπικλύζοντα,

fatim hauriens et se ingurgitans et multis aliorum negotiis se immiscens, ita vivebat, ut pater filium odio prosequens aut maritus uxorem aut mater filiam minime lateret, sed omnes ejacularetur ad ipsius sententiam.

68.

Infestus ille serpens et sinuosus, quasi qui susurris a Medea sopitus esset, oppressus veterino sese dedit.

Ille vero cor honoribus tanquam veterino gravatum habens in iter se dedit.

69.

« Eunuchus vero regiam obtinebat, quumque aulam spiris quasi circumdedit, omnia constricta tanquam robustus serpens suum in latibulum pertrahabat. » De Eutropio hæc auctur.

70.

Timasius sub Theodosio imperatore fuit. Quem Eutropius rebus præsicere volens ex Asia ad regiam evocavit. Ille vero, vir insolens et superbus et in rebus bellicis versatus,

καὶ τὸ ἔχειν ἑαυτοῦ ὃ τι βούλοιο χειρῆσθαι καὶ ἀδεῶς, διὰ τε μέθην νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ εἰδέναι, οὔτε ἀνατέλλοντα καὶ δυσόμενον καθορᾶν ἥλιον, ἴσα καὶ οὐρανοῦ εἶναι νομίσας τὴν μετάκλησιν, ἐκ τῶν ἀλύπων καὶ διακεχυμένων πρὸς ὀλιγωρίαν διατριβῶν ἀπορρήξας ἑαυτὸν καὶ κατατείνας τὴν ψυχὴν εἰς φιλοδοξίαν, βαρὺς ἀναστὰς ἐκ Παμφυλίας ἐπὶ Λυδίαν ἀνέστρεφεν, ὥς ἂν ὅτ τις βασιλεύων ἢ τὸν γε βασιλέα καὶ τὸν εὐνοῦχον κατὰ πάρεργόν τι παιδιᾶν (παρ. π. τινα, Suid. v. Παιδιά) θησόμενος, εἰ βούλοιο.

Quædam hinc Suidas repetit s. v. Γαῦρος et Παιδιά. De hoc Timasio, qui inde a Valentis temporibus inter militum duces eminebat, v. Zosim. IV, 45. 49. 54. Eutropii machinis circumventus exilio mulatur (396). V. Zos. V, 8 sq., coll. Eunap. fr. 71. 72.

71.

Exc. De sent. p. 282. 283 : ρασε καθάπερ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς τὴν γῆν διενεχθῆν, καὶ κατὰ τοῦτον ἐς ἀνθρώπινα. Ὁ μὲν οὖν Βάργος τὴν ἀρχὴν πιστευθεὶς παρὰ τοῦ εὐνοῦχου ἐξῆλθε μάλα φαειρὸς καὶ γεγηθὼς ἐπὶ τὴν ἀρχήν, ὥς ἂν ἀρχὰς ὑποθησόμενος ἑαυτῷ τινας πλῆλιν, καὶ μετὰ πολλῶν καὶ διεγθαρμένων στρατιωτῶν, πρὸς τὸ πολεμεῖν τοῖς εὐεργέταις· τῷ γὰρ περιόντι τῆς τολμῆς καὶ τῷ μεγέθει τῶν ἐγχειρουμένων πολλοὺς ἥδη περιπεφευγὼς κινδύνους, ἐς τὸ ἀκίνδυνον ἤδη πρὸς ἅπαντα καὶ λίαν εὐτυχὲς τὴν τολμᾶν ἐξεδιάζετο. Συνεπώτερος δὲ ὢν (sc. ὁ εὐνοῦχος) κατὰ πόδας ἦει πρὸς τὴν ἐπιβουλὴν. Καὶ ὅττα γυνὴ συνώκει τῷ Βάργῳ· αὐτὴν δὲ καθειμένων ἀνθρώπων πάλαι πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν λεγόμενον ἀλλοτριῶς ἔγρουσαν, διὰ τινος ἥρτυμένης καὶ συνεσκαλισμένης ἐπιβουλῆς, ἐπὶ τὸν ἄνδρα ὥσπερ ἔχιδναν νοθρᾶν καὶ ὑπὸ κρύους κατεψυγμένην ταῖς ὑποκειμέναις ἐπαγγελίαις ἀνέστησαν καὶ ὥρθωσαν. Καὶ τέλος φυγῶν καὶ συλληφθεὶς τὴν τῶν ἀχαρίστων ὑπέσχε δίκην. Καὶ ὁ μὲν ἑαυτὸν μακικώτατον καὶ τὸν εὐνοῦχον φρονιμώτατον [ἀποδείξας Nieb.] ἔκειτο μαρ-

τυρῶν, ἡλίκον ἐστὶ τὸ τῆς ἀχαριστίας παρὰ θεῶν ἔγκλημα.

Bargus ille Syrus e Laodice, olim ἀλλαντοπώλης, homo nequam, a Timasio, cujus in gratiam se insinuaverat, cohorti militum præfectus, et ex Asia Constantinopolim abductus fuerat. In regia autem Bargus Eutropii promissis seductus contra Timasium accusator exstitit, viroque de se optime merito auctor fuit exilii. Post hæc ipsum etiam Eutropium, qui militare munus ei tribuerat, insidiis aggressus est, sed ausis excidens pœnas dedit. Vide Zosimus V, 10 (396).

72.

Ibid. p. 283 : Ὅτι ὁ εὐνοῦχος τοῦτον τοσοῦτον ὄντα καὶ τηλικούτον ἐκβαλὼν τοῦ βίου, εὐνοῦχος ἄνδρα καὶ δοῦλος ὑπατον καὶ θαλαμηπόλος τὸν ἐπὶ τοῖς στρατοπέδοις γεγεννημένον, μέγα δὲ τι καὶ ὑπὲρ ἀνδρας ἐφρόνει· καὶ μή τις γε τὸ Ἀβουνδαντίου πάθος, κακείνου τελέσαντος εἰς ὑπάτους...

Τοσοῦτον ὄντα] « Dicit Timasium, quem tamen Zosimus non occisum, sed relegatum ad Oasim dicit, incerta dein fama, num ibi perierit an potius evaserit. Item Hieronymus Ep. LX, 15 : *Timasius præcipitatus repente de altissimo dignitatis gradu, evasisse se putat, quod Assæ vivit inglorius* ». MAT. Cf. Tillemont. V, p. 436. — Ἀβουνδαντίου πάθος] « Scilicet Abundantius, qui jam inde a Gratiani temporibus militaverat, et sub Theodosio seniore summos honores adeptus fuerat, prætor etiam et consul designatus : nunc denique Eutropii invidia et insidiis patrimonio eversus, aula pulsus fuerat, Sidonemque habitare jussus, ut ait Zosimus V, 10. Quanquam Hieronymus (Ep. LX, 16) Pityunte Abundantium ætate sua exulare egentem affirmat, quæ est urbs Pontica. Sed enim, ut observat Vallarsius, conciliat discrepantiam Asterius Amasenus, ex quo intelligimus

quum prima mortalium bona duceret honorem et gloriam et affluentes opes et arbitratu suo et secure vivendi licentiam et per ebrietatem noctem et diem nescire, neque orientem neque occidentem solem aspicere, quumque evocationem illam pro cælesti haberet imperio, ab ignavis et in omnes delicias remissis vitæ studiis se avellens, animum ad gloriæ cupiditatem intendit, et ex Pamphylia gravis in Lydiam iter direxit tanquam rex quidam, aut qui vel ipsum imperatorem et eunuchum animi causa ludos facturum esset, si vellet.

71.

... tanquam cælo in terram adeoque inter homines demissum. Bargus itaque ab eunucho (*Eutropio*) promotus, magno gestiens gaudio dignitatem occupavit; quippe qui et alia sibi rursus munera animo suo despondebat; copitque non sine multo corruptorum militum numero benefactores suos (*Eutropium*) oppugnare. Nam qui audaciæ suæ exsuperantia ac magnitudine suorum facinorum compluribus

periculis jam evaserat, tutum se ac per omnia felicem prorsus existimabat. At Eutropius, utpote callidus, vestigia quædam persequens ad instruendas insidias properabat. Etenim Bargo concubina quædam erat; quam huic jampridem iratam, artificiosa ac latente fraude, adversus Bargum tanquam colubrum torpidum geluque rigentem præmiis propositis concitaverunt. Quare Bargus postremo fugam moliens et comprehensus, ingrati animi sui pœnas luit. Et hic quidem insanissimum se, eunuchum vero prudentissimum ostendit; et documento fuit, quam deo invisum sit ingrati animi crimen.

72.

Eunuchus (*Eutropius*) postquam talem tantumque hominem vita spoliaverat, spado scilicet virum, servus consulem, cubicularius minister versatum in castris militem, magnos spiritus et virili sexu majores sumpserat. Et ne quis Abundantii calamitatem, qui et ipse consul fuerat...

commutatam fuisse Abundantio exilii sedem. »
Mat.

73.

Ibid. p. 283-285 : Ἀπίθανον μὲν γὰρ τὸ γραφό-
 μενον· πλὴν εἴ τις ἕτερος αὐτὰ γράφειν ἱκανὸς ἐστί,
 θαυμάζω αὐτὸν ἔγωγε, καὶ ἀνδρείως ἀποφαινέσθω μοι
 τῆς ἀνεξικακίας χάριν. Ἄλλ' εἰκὸς μὲν τοὺς τὰ ἀκριβέ-
 στερα γράψαντας κατὰ χρόνους καὶ κατὰ ἀνδρας προ-
 ποιούμενους ἀσφαλῶς τι λέγειν, ἔς τε χάριν καὶ ἀπέ-
 χθειαν ἅμα φέρειν τὴν συγγραφὴν· τῷ δὲ ταῦτα γράφοντι
 οὐ πρὸς ταῦτα ἔφερον ἡ δόδος, ἀλλ' ὥς ὅτι μάλιστα
 ἀνατρέχοι καὶ στηρίζοιτο πρὸς ἀλήθειαν. Ἐπεὶ καὶ
 κατὰ τούτῳ τοὺς χρόνους ἤκουον καὶ συνεπυθνανόμην,
 ὥς ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα γράφουσιν ἱστορίαν· οὐδ' ἐγὼ οὐ
 τι νεμεσητὸν λέγω, ἀλλὰ ἐπίσταμαί γε σαφῶς ἀνδρας
 ἀγερῶχους τε καὶ σκιρτῶνας καὶ ἀληθείας τοσοῦτον
 ἀφαστηκότας, ὅσον ἐντὸς εἶναι ἀναγωγίας. Καὶ οὐκ
 ἐκείνοις μέμφομαι, τῆς δὲ ἀνθρωπίνης κρίσεως τὸ λίαν
 ἀκρατές καὶ ὀλισθηρὸν καταμέμφομαι, ὅτι θελγόμενοι
 καὶ καταγοητευόμενοι τὸ καθ' ἕκαστον, ἂν ὀνόματος
 μνησθῇ τις περιττοῦ καὶ τοῖς πολλοῖς γνωρίμου, καὶ τι
 τῶν περὶ τὴν αὐτὴν τὴν βασιλικὴν ἀκριβέστερον ὑπο-
 ρύζαντες ἐξεργάζωνται εἰς τοὺς πολλοὺς, τὸν τε κροτοθό-
 ρυον ἔχουσιν ὥς ἀληθῆ λέγοντες καὶ πάντα εἰδότες,
 καὶ πολὺς περὶ αὐτοὺς ὁ συνόμιος ἔμιλος, μαρτυροῦντες
 βραδίως, ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει, καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς
 συγγραφῆς εἰς τὸδε συμβιβασάμενοι καὶ κατατείναντες,
 ὥς ἄρα τοῦτο ἐς (ἐστὶν? Ν.) αἰθέριον καὶ οὐρανόμηκες,
 ὅπερ αὐτοὶ διὰ βίου τινα γλιθὼν * ἰδῶσι καὶ ἀπλότῃτα
 χαυνότερον ἐπαινοῦντες, ἐς τὸ πιστευόμενον καὶ δημῶ-
 ces συνάγουσι καὶ καταδιᾶσθαι. Ἄλλ' ὁμῶς εἰ καὶ

ἀπίθανόν πως εἴρηται, πολλὰ τε αὐτοῦ τερατωδέστερα
 καὶ μυθωδέστερα προτείνεται, καὶ ἅπαντα ἦν τῆς ἡλια-
 κῆς κινήσεως ἀληθέστερα· μαρτυρεῖ δὲ αὐτοῖς (τε αὐ-
 τὸς Β.) ὁ ἥλιος τοῖς εἰρημένοις. Καὶ ῥηθῆσεται γε
 (μὲν Β.) ἴσως ἕτερα τούτων πολυπλανέστερα καὶ βα-
 θυπλοκώτερα πρὸς ἀπιστίαν· ἀλλ' ἐξαγγέλλει γε αὐτὰ
 ἡ συγγραφὴ μετριώτερον· καὶ ταῦτα ὑπὲρ τῶν λεγο-
 μένων καὶ ὅτι γε φίλος θεὸς καὶ φίλη ἀλήθεια. Ἄλλ'
 οὐκ οἶδα ὅστις γίνομαι ταῦτα γράφων· πολὺ γὰρ τὸ
 φροντίζειν ἀληθείας· ἀλλ' ὁ γε τοῖς γεγραμμένοις ἀκο-
 λουθῶν καὶ πειθόμενος ἀκριβεῖαν τε προσκυνήσει καὶ
 ἀλήθειαν. *Hæc e libri alicujus proœmio petita
 videntur.*

74.

Ibid. p. 285, 286 : Ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους Εὐ-
 τροπίου τοῦ εὐνούχου τῶν μὲν περὶ τὴν ἐσπέραν οὐδὲν
 ἀκριβῶς γράφειν [ἐξῆν] εἰς ἐξήγησιν. Τό τε γὰρ διά-
 στημα τοῦ πλοῦ καὶ μῆκος μακρὰς ἐποίει τὰς ἀγγελίας
 καὶ διεγχαρμένας ὑπὸ χρόνου, καθάπερ ἐς χρόνιον καὶ
 παρέλκουσάν τινα νόσον μεταβεβλημένας· οἳ τε πλᾶ-
 νόμενοι καὶ στρατεύομενοι εἰ μὲν τινες ἦσαν τῶν περὶ
 τὰ κοινὰ καὶ δυναμένων εἰδέναι, πρὸς χάριν καὶ ἀπέ-
 χθειαν καὶ τὰ καθ' ἡδονὴν ἕκαστος κατὰ (καὶ Β.) βού-
 λησιν ἀπέστειλεν (ἐπέστελλεν Β.). Εἰ γοῦν τις αὐτῶν
 συνήγαγε τρεῖς ἢ τέσσαρας τάναντία λέγοντας ὥσπερ
 μάρτυρας, πολλὸ τὸ παγκράτιον ἦν τῶν λόγων καὶ ὁ
 πόλεμος ἐν χερσίν, ἀρχὰς λαβὼν ἀπὸ ῥηματίων καὶ *
 συγκεκαυμένων. Ταῦτα δὲ ἦν· « Σὺ πόθεν ταῦτα οἶδας;
 ποῦ δέ σε Στελγίων εἶδε; σὺ δὲ τὸν εὐνούχον εἶδες
 ἄν; » ὥστε ἔργον ἦν διαλύειν τὰς συμπλοκάς. Τῶν δὲ

73.

*Incredibilis enim narratio est; sed tamen, si quispiam
 alius in eodem argumento versari potest, is mihi mirus erit,
 atque ob suam patientiam fortis videbitur. Sed nimirum
 par est, eos qui accuratius de temporibus et de hominibus
 egerunt, ut impune dicere possent, ad gratiam et odium
 hystoriam suam pariter flexisse. Verumtamen is qui hæc
 scribit, diversam plane viam institit, nihilque ei antiquius
 fuit, quam ut veritatem sequeretur et confirmaret. Sane
 et hac tempestate audio a nonnullis historiam scribi : quos
 ego (nihil stomachosius dicam) et protervos homines esse
 novi et lascivientes, tantumque a veritate remotos, quan-
 tum insitiæ proximis. Neque ego illos accuso; sed illam
 non ferro humani iudicii libidinem ac proclivitatem, qua
 permulsi atque decepti simul ac nomen aliquid paulo illu-
 strius insonuit multisque famigeratum, tum si quid ex aula
 regia accuratius eruerint, id continuo in vulgus differunt,
 et magno strepitu se jactant, quasi vera narrent et omnia
 norint. Plurima vero circa hos turba hominum versatur,
 qui facile dictis testimonium dant; qui que historiæ virtutem
 in hoc verti eoque redigi putant, ut illud mirificum ac cœ-
 leste esse dicatur, quod ipsi pro vitæ suæ molliat ac futili
 simplicitate laudant atque in publicam fidem vi pertrahunt.
 Age vero etiamsi incredibilia forte narrentur, nihilominus*

*alia præsto sunt portentosiora adhuc et fabulosiora, quæ
 tamen solari motu veriora dicuntur. Testis autem dicto-
 rum sol. Et quidem alia fortasse dicuntur his adhuc fal-
 siora atque ab obtinenda fide remotiora, verumtamen
 nostra historia, ut decet, ea exponet, idque propter illud
 effatum : Amicus deus, et amica veritas. Verum ignoro,
 quidnam mihi talia eventurum sit scribenti. Grave enim
 negotium est cura veritatis. Sed tamen qui scriptis meis
 mentem fidemque adhibuerit, is diligentiam veritatemque
 sectabitur.*

74.

*Eutropii spadonis temporibus de rebus Occidentis nihil ac-
 curatius in historiam referri poterat. Nam et maritimi cursus
 spatiosa longinquitas seros nuntios et mora corruptos efficie-
 bat, ceu si in diuturnum quandam protractumque morbum
 incidissent : et qui peregrinabantur aut cum exercitu profi-
 ciscebantur, si forte negotia publica rescire poterant, pro
 sua gratia vel odio et pro libito ac voluntate in suis quisque
 epistolis renuntiabat. Quamobrem si forte horum tres vel
 quattuor contraria affirmantes testium instar congregavis-
 ses, præclara fiebat sermonum lucta, conflictusque protinus
 exsistebat, sumpto plerumque initio ab argutis ignisque
 vocolis, quæ fere hujusmodi erant : « Tu vero undenam
 hæc audisti? ubinam te Stelicho vidisti? num tu eunuchum*

ἐμπόρων οὐδὲ εἷς λόγον πλείονα ψευδομένων, ἢ ὅσα κερδαίνειν βούλονται, ἀλλ' ὅσα τῷ σοφωτάτῳ μαρτυρεῖ κατὰ Πινδάρου χρόνῳ || τὴν ἀκριβεστέραν καταλήψιν.

• Verba τὴν ἀκριβεστέραν καταλήψιν, a quibus aliud folium incipit, cum iis quæ præcedunt, omnino non cohærere videntur. • NIEBUHR. De latinis suis A. Maius : « Jam vero, inquit, candidum benignumque lectorem meum admonendum judico me et in superioribus et præcipue in consequentibus valde interdum æstuavisse, dum Eunapium latinum facerein. Nam et palimpsestus ægerime legebatur, et excerpta liabant, et præterea jam diu notum est difficilem esse Eunapii interpretationem tum propter styli novitatem tum propter codicum corruptelam. »

75.

Ibid. p. 286-287 : « Οἱ ἐπὶ τὰς Ἀσιανὰς συμφορὰς στρέψω τὴν συγγραφὴν τοιοῦτο γὰρ ὁ μακρὸς αἰὼν οὐδὲ ἐν ἤνεγκεν, οὐδὲ τις περὶ τὸν βίον τὸν ἀνθρώπινον ἐνεργωμένη τοιαύτη φορὰ καὶ κίνησις. Ἀλλ' ὅμως οὕτως εἶγε, καὶ τὸ ἀληθὲς ἀσιώπητον, ὡς ἀδικοῖη γὰρ ἂν τις εἰ διὰ τὸ ἀπίθανον τὰληθῆ μὴ γράφοιτο. Καὶ τοῦτο γὰρ οὐδὲν διαφέρον ἐδόκει μοι τοῦ πεινὶ τὴν δριμέων καὶ πικρῶν ἐπὶ σωτηρίᾳ· ἀλλ' ὥσπερ ἐκεῖνα καταχερασθέντα τοῖς σώμασιν ἀηδῶς τέλος ἔχει τὴν ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν, οὕτω καὶ τὰ τεραπευθέντα πρὸς τὸ παράλογον, οὗ τῆς γραφῆς ἐστὶ τὸ ἀηδὲς ἀμάρτημα, ἀλλὰ γλυκύ τι καὶ πότιμον διὰ τὴν ἀληθειαν τοῖς ἀκριβῶς ἐξετάζειν βουλομένοις γίνεται.

2. Καὶ οὗτος μὲν ἐσώζετο καλῶς πονηρὸς ὢν· ὅμως

δὲ (τὸν σπλῆνα γὰρ ἐνόσει) διετέθη καλῶς ὑπὸ τῆς συνεχοῦς ἱππασίας, κατεπράυνε τε καὶ τὸ λιγῶδες ὑπεμάλαξε. Καὶ ὁ μὲν ἀπῆει τῷ τε σφετέρῳ σώματι πολεμῶν ἢ πολεμήσων, καὶ τοῖς περὶ τὴν αὐτὴν ἐπαγγέλλων ἀληθέστερον πολεμῶν.

3. Ἡ δὲ Λυδία πλησιόχωρος οὖσα τὰ δεύτερα ἔμελλε τοῦ δλεθροῦ φέρεσθαι.

4. Πλὴν ὅσα γε τούτοις ἐν ἐλπίσιν ἦν τὸ σώζεσθαι· ἄλλης γὰρ ἐν ἀπορρήτοις ἐστὶ ζωσι παραμύθιον.

Ἐπὶ τὰ γε ἐν τοῖς ἔργοις ξίγη καὶ βάμβαροι — οὐ κατὰ τὴν ἐννομον ἀπαίτησιν, (καὶ γὰρ ἐκεῖνη τὸ διπλάσιον ὑπερέβλεπεν,) ἀλλὰ κατὰ τὴν βαρβαρικὴν καὶ ἀμετρον πλεονεξίαν. — Ἀκινδύνως εἶχε πρὸς ἕτερον.

6. Ὅτι [οὐχ οὕτω παρακεκινηκότες καὶ διεφθαρμένοι τὴν γνώμην, ἀλλὰ] δι' ὑπεροχὴν κακῶν, εἰς Ἰουλιανοῦ καιροῦ καὶ χρόνου τὸν εὐνούχον ἀνέθεσαν τινες Εὐτρόπιον. Ὡσπερ οὖν τῶν ἱατρῶν ἐστιν ἀκούειν, ἐπὶ τοῖς φιλοζώοις βέλτιόν ἐστι σπλῆνα νοσεῖν ἢ κάμνειν ἥπαρ, καὶ ὅσον ὑπὲρ ἥπατος διὰ πνεύμονος ἐπὶ καρδίαν συμπερατοῦται καὶ διεφίεται, οὕτω καὶ τότε συνέβαινε, ὡς ἐν αἵρέσει τῶν αἰσχίστων, εὐδοκιμεῖν εὐνούχον μανέντα πρὸς παράθεσιν τῶν ἐπιλαβουσῶν συμφορῶν.

8. Ὅμως ὁ Γαῖνας διαφθείρας τὸν πολέμιον (ἐπολέμει γὰρ εὐνούχῳ μάλα ἐντεταμένως· οὕτω σφόδρα γενναῖός τις ἦν), ἐξ ᾧ ἐδόκει κατωρθωκέναι, διὰ τούτων ἤττητο. Ὑγρότερος γὰρ ὑπὸ τοῦ κατωρθώματος καὶ μαλακώτερος γινόμενος, ὡς ἂν ἤδη τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν συνηρηκῶς καὶ τοῖς ποσὶν ἐπεμβαίνον αὐτῇ, μαλακώτερος ἦν ἀμφαφάσθαι· καὶ πρὸς τὸν Ἀργίβολον (1. Τριβίγυλον) ἐπρεσβεύετο, ὡς τὸ σπουδαζόμενον αὐτοῖς ἔχει τέλος.

nost? » neque facile erat, rixas componere. Jam et mercatorum nemo quicquam præter mendacia præterque lucrum suum loquebatur, et quicquid sapientissimo rerum omnium tempori, prout Pindari (Ol. 10, 64) sententia est, accuratorem exhibet explorationem.

75.

Nunc ad Asiaticas calamitates stilum transferam. Par enim nihil ævum immensum tulit, neque unquam in hominum vita tantus motus tantusque rerum transitus fuit. Atqui hæc ita evenerunt neque silentio veritatem premere licet: nam ille injuste se gereret, qui ob fidei impetrandæ difficultatem res veras historiæ non commendaret. Porro hoc mihi laud differre videtur ab eo, qui acre aliquid atque amarum salutis gratia ebibit. Nam sicuti hæc insuaviter corporibus commixta salutem pariunt; sic etiam quæ mirabiliter et præter omnium opinionem accidunt, haud quidem historiæ molestum peccatum reputanda sunt, sed dulces quid potius atque exoptabile propter veritatem apud eos qui res altius scrutari volunt.

2. Atque ita præclare evasit incolumis, qui malus vir erat: simulque valetudini suæ bene fecit continenti equitatione, (nam splene laborabat,) calculusque mollivit ac mitigavit. Et is quidem abibat corpori suo vel nunc bellum faciens vel postea facturus; multo tamen verius bellum hominibus aulicis indicens.

3. Finitima Lydia secundas exitii partes latura erat (si Tribigildus Phrygia vastata, eam statim aggressus esset, neque in Pisidiam potius se convertisset).

4. Hi tamen salutis spem sovebant. Etenim spes, dum vita superest, in re incerta solatur... ad præliorum gladios et barbari... non pro legitimæ exactionis modo, quæ tamen ipsa diuidio amplius erat, sed pro barbarica intin-taque cupiditate. — Ab altero periculum non imminabat.

5. Non tam vesania moti, quam propter malorum cumulum erant qui Eutropium eunuchum ad felicitatem imperii Juliani referrent. Ergo, ut medici aiunt, vitæ retinendæ cupidus melius esse, ut a splene doleant, quam ut jecore laborent, vel ea parte, quæ supra jecur per pulmonem ad cor pertingit; sic etiam illo tempore accidit, ut in rerum turpissimarum conflictu vesanus eunuchus laudem referret, modo is cum præsentibus malis compararetur.

6. Simul Gainas, adversario Eutropio subverso (etenim eunuchum vehementer oppugnabat: tam forti animo erat;) quæ sibi videbatur prospere egisse, iis exitium sibi peperit. Languidior enim a prosperitate effectus, ceu si jam Romanum imperium pedibus proculcaret, mollior nunc ad contractandum erat. Atque ad Argibolum (Tribigildum) nuntium misit, significans, commune consilium jam scopo esse potitum.

7. Gainas et Argibolus... ille quidem dux, hic autem

7. Ὅτι Γάτας καὶ Ἀργίβωλος (l. Τριβίγυλος)...
δὲ μὲν ἡγούμενος, ὁ δὲ ἐφεπόμενος...

Οὐδὲ αὐτὸς ἕτερον ἐπένθει· σφαγείς δὲ ἔκειτο, μὴδὲ
τὸν θάψοντα ἔχων καὶ κατορύζοντα.

§ 1. Sermo est de Asiæ provinciis a Tribigildo direptis, quem Gainas, Eutropii odio motus, ad seditionem excitaverat. V. Zosim. V, 13, 7. — § 2. Οὗτος κτλ.]. « Num sermo est de Gaina, qui Constantinopoli discedens ad civile bellum concitandum, causam discessus obtendebat affectam valetudinem? » MAI. Fortasse Tribigildus intelligendus est. — § 3. Cf. Zosimus V, 15, 6 : Εἰ μὲν οὖν ἐπελθὼν ἐπὶ τὴν Φρυγίαν ὁ Τριβίγυλος, μὴ τὴν ἐπὶ Πισιδίαν, ἀλλ' εὐθὺς ἐπὶ Λυδίαν ἐχώρησεν, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσε, ταύτης ἀκονίτι κατὰ κράτος αἰρεθείσης, συναπολέσθαι καὶ τὴν Ἰονίαν αὐτῇ. — § 5. Prima verba uncis distincta Niebuhrus addidit e Suida, qui v. Παρρακινούντα ex h. loco nonnulla excerpserit. — § 6. Ἀργίβωλον.] Apud Zosimum aliosque homo audit Τριβίγυλος. Neque aliter Eunapius, quem sequitur Zosimus, dixerit. — § 7. Σφαγείς] Quis? Num Eutropius, de cuius cæde v. Zosim. V, 18, 4; Tillemont. V, p. 457; an Tribigildus, qui in Thracia periit, teste Philostorgio H. Eccl. II, 8 p. 531, B ed. Vales.; an Leo?

76.

Suidas : Λέων. Οὗτος στρατηγὸς ἐπέμψθη παρὰ Εὐτροπίου τοῦ εὐνούχου κατὰ τῶν βαρβάρων, εὐχολος ὢν καὶ διὰ μελέτην μέθης εὐπαράγωγος· ἦν γὰρ αὐτῷ τὸ ἀνδρεῖον ἐπὶ τούτῳ συνηναχασμένον, πλείους ἔχειν παλλακίδας τῶν στρατιωτῶν, καὶ πλείονα πίνειν ἢ ὅσα πάντες οἱ ἄνθρωποι πίνουνσι. Cf. Suid. v. Εὐπαράγωγος.

Idem : Ἀπεστᾶται, ἀπεῖχεν, ἀπεχωρίζετο. Εὐνάπιος· « Καὶ γὰρ οὐκ ἀπεστᾶται τῆς τοῦ Λέοντος ἐπωνυμίας· οὕτω γὰρ καὶ τὸ ζῶον ποιεῖν εἴωθεν. »

Idem : Διηυγενίζετο, τὸν αὐχένα ὄρθιον εἶχεν. Εὐνάπιος· « Ὅδ' ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν πραγμάτων διεξανιστάμενος, ἀνωρθοῦτο καὶ διηυγενίζετο πρὸς τὸν λεγόμενον Λέοντα, ὅπως αὐτὸν φονεύσειεν. »

De Leone, quem contra Tribigildum Eutropius

assecla . . . Neque ipse alterum eluxit; cæsus enim jacuit, nemine vel sepulturæ mandante vel obruente.

76.

Leo ab Eutropio eunucho belli dux missus est contra barbaros. Fuit autem homo levis et ob studium ebrietatis facilis deceptu. Suam enim fortitudinem in hoc contulerat, ut plures haberet pellices, quam milites, et plus biberet, quam bibant omnes homines.

Etenim a Leonis cognomento non abstinebat; sic enim et hoc animal facere solet.

Ille autem ad reliqua negotia se præparans corpore erecto et cervice elata stabat, ut Leonem ita dictum aggrediretur, eumque interficeret.

in Asiam misit, v. Zosim. V, 14, 3 : Λέων μὲν οὖν, δὲ τοῖς κατὰ τὴν Ἀσίαν συμβεβηκόσι βοηθῆσαι ταχθεὶς, ἀρετῆς μὲν οὐδ' ἡστινοσοῦν μετελήφει στρατηγικῆς, οὐδ' ἄλλου τινὸς ἀξίου πρὸς τοῦτο τύχης αὐτὸν ἀγαγεῖν, πλὴν ὅτι πρὸς Εὐτρόπιον εἶχεν οἰκείως. — De altero Suidæ loco Boissonadius : « Credo, inquit, agi de Leontis immani edacitate, quem hoc nomine dignum fuisse ait Eunapius, quod leonis mores referret. Adscribendus omnino Claudianus in Eutrop. II, 376 :

*Emicat extemplo, cunctis trepidantibus, audax
crassa mole Leo, quem vix Cyclopia solum
æquatura fames, quem non jejuna Celæno
vinceret : hinc nomen fertur meruisse Leonis...
Tunc Ajax erat Eutropii, lateque fremebat,
non septem vasto qualiens umbone juvencos,
sed, quam perpetuis dapibus, pigroque sedili,
inter anus interque colos oneraverat, alvum.*

Quæ si cum fragm. 77 comparentur, forte videbitur Subarmachium et Leonem unum et eundem esse hominem. Subarnachio propter leoninam famem cognomen Leonis fuerit datum. Sed hoc est hariolari. » — De fine Leontis, quem Tribigildus simulata fuga fefellit, deinde adortus in paludes et necem adegit, v. Claudian. l. l., coll. Reitemeyer. ad Zosim. V, 17, 1.

77.

Suidas : Σουβαρχμάχιος. Οὗτος τῶν δορυφόρων ἦν ἡγεμὼν, πιστότατος τῷ εὐνούχῳ Εὐτροπίῳ, εἶπερ τις ἄλλος· ἔπινε δὲ οἶνον πλείονα ἢ ὅσον ἡδύνατο χωρεῖν· ἀλλ' ὅμως τὰ περὶ γαστέρα διὰ συνήθειαν οὕτω καὶ γυμνασίαν ἰσχυρὰν καὶ νεανικὴν πάντα φέρειν ἐπὶ τὴν φυσικὴν τῶν ὑγρῶν ἔκκρισιν. Ἄει γοῦν ἦν, πεπωκώς τε καὶ οὐ πεπωκώς, μεθύων· τὴν δὲ μέθην παρεκάλυπτε [οὐ] σφαλερὸν διαβαίνων τοῖς ποσὶ, καὶ πρὸς τὴν πτώσιν πολεμῶν ὑφ' ἡλικίας (καὶ διὰ νεότητα) συνιστάμενος. Ἦν δὲ βασιλικῷ μὲν γένους, Κόλγος ἀκριβῆς τῶν ὑπὲρ Φᾶσιν καὶ Θερμώδοντα, τοξότης [δὲ] ἄριστος, εἰ γε μὴ κατετόξευεν αὐτὸν τὸ περιττόν τῆς τρυφῆς.

De Subermachio aliunde non constat. Negatio-

77.

Subarmachius fuit satellitum dux, fidelissimus eunucho Eutropio, si quis alius : qui quamvis plus vini biberet, quam capere posset, venter tamen ejus per consuetudinem et exercitationem perquam vehementem et strenuam omnia ad naturalem humorum excretionem percoquebat. Is semper erat ebrius, sive potasset sive non potasset. Ebrietatem vero tegebat [non] instabilis ejus incessus, quum propter ætatem juvenilem casui resisteret gressumque firmaret. Erat autem genere regio oriundus, Colchus verus ex iis, qui ultra Phasidem et Thermodontem habitant; idem sagittarius optimus, nisi luxus immodicus ipsum sagittis suis quasi conficeret.

nem οὐ ante σφαλερὸν inseruerunt Portus, Toupius, Boissonadius. Vulgatam tuentur Hemsterhusius et Bernhardyus. « Nempе hominis inцessus, Bernh. ait, semper lubricus et temulento similis occultat ejus vinolentiam. »

78.

Exc. De sent. p. 288 : « Ὅτι Πέρσης ἦν ἐν Ῥώμῃ ἐπαρχὸς πρὸς χλευασίαν καὶ γέλωτα τὴν Ῥωμαϊκὴν παραφέρων εὐτυχίαν· σανίδας δὲ πολλὰς μικρὰς πρὸς τὸ ἡμῖς σταδίου συγκομισάμενος, καὶ εἰκόνα τινὰ τῶν ἔργων ὑπογράψαι βουλόμενος, πάντα ἐνετίθει γελοῖα ταῖς γραφαῖς, καὶ ἀπορρήτως τὰ γραφόμενα κατεχλεύαζε διὰ τῆς εἰκόνης. Ἄνδρείαν μὲν γὰρ βασιλέως καὶ Ῥώμην στρατιωτῶν ἡ πόλεμον ἐμφανῆ καὶ νόμιμον οὐδαμοῦ τὰ γραφόμενα παρεδήλου καὶ συνηνίττετο· χειρὸς δὲ τινος ὡς ἂν ἐκ νεφῶν προτεινομένης, ἐπιγράμμα ἦν τῇ χειρὶ· « Θεοῦ χεὶρ ἐλαύνουσα τοὺς βαρβάρους. » Αἰσχρὸν τοῦτο καταγράφειν, ἀλλ' ἀναγκαῖον. Καὶ πάλιν ἐτέρωθι· « Βάρβαροι τὸν Θεὸν φεύγοντες. » Καὶ τούτων ἕτερα παχύτερα x. . . δ' ἕτερα κωθωνιζομένων γραφῶν φληναφον, οὐ καὶ πρότερον ἡ συγγραφή μέμνηται, τῆς ἀκμαζούσης ἀρετῆς· τὸ σῶμα . . τῆς ψυχῆς . . πλεόν κατὰ σῶμα διαλυόμενον ἦδη . . ἀπο . .

79.

Suidas : « Ἐλλανοδίκαί, οἱ χριταὶ οἱ καθήμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας. Εὐνάπιος οὗτω· « Καὶ τότε δὲ μέγιστος Ἐλλανοδίκης Γαῖνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοθέτει. » Eadem v. Ἡθλοθέτει.

Idem v. Πολυάνδριον. « Ὁ δὲ Γαῖνᾶς ἐξεχώρει τῆς πόλεως, καταλιπὼν αὐτὴν πολυάνδριον καὶ πολυτελῆ τάφον, οὕτω τεθαμμένων τῶν ἐνωπικόντων. » Eunapii esse Maius monuit.

Petita hæc ex narratione de rebellionе Gainæ, qui parum abfuit quin ipsa Constantinopoli urbe potiretur (400). V. Zosim. V, 19.

78.

Persa quidam Romæ præfectus urbi erat, qui Romanam prosperitatem in ludibrium risumque trahebat. Hic enim parvis in medio Circo positis tabellis, ut præsentium rerum imaginem quandam effligeret, ridiculorum omne genus in pictura expressit, atque clam totum argumentum irrisit. Nam neque imperatoris fortitudinem, neque militum robur, neque bellum aliquod legitimum pictura demonstrabat : sed manus quædam quasi e nubibus protensa erat, cum inscriptione : *Manus Dei Barbaros fugans*. Turpe est hæc scribere, sed necessarium. Rursus in parte alia : *Barbari Deum fugientes* : atque his alia ineptiora . . . scriptoribus largiter potantibus nugas, quarum et antea in historia memini.

79.

Tunc vero maxinius Hellenodica Gainas perniciem Romanorum dispensavit.

Gainas ex urbe excessit, quam commune et pretiosum spulcrum reliquit, incolis ejus nondum sepultis.

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

80.

Suidas : Φράβιθος. Οὗτος στρατηγὸς ἦν τῆς ἀνατολῆς, δὲ ἀκμαζὼν τὴν ἀρετὴν ἐνόσει τὸ σῶμα, τῆς ψυχῆς ὑγιαίνουσας πλεόν· καὶ τό γε σῶμα διαλυόμενον ἦδη καὶ ἀποκολλώμενον εἰς τὴν λύσιν συνεγόμενον καὶ συνέπλεκεν εἰς πῆξιν τινα καὶ ἀρμονίαν, ὅπως ἂν ἀρκέσειεν τῷ καλῷ· δὲ τοὺς ληστὰς βρόδῳ συνέειλεν, ὥστε μικροῦ καὶ τὸ ὄνομα τῆς ληστείας ἐκ τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων ἐκπεσεῖν· ἦν δὲ Ἕλλην τὴν θρησκείαν.

Eunapio locum vindicavit Boissonadins. De Fravitho (Φρατίουτον vel Φραούστιον Zosimus dicit), cui contra Gainam bellum commissum est, v. Zosimus V, 20, 1 : « Ἡ γερούσια στρατηγὸν ἐπὶ τῷ κατὰ Γαῖνην αἰρούνται πολέμῳ Φρατίουτον, ἄνδρα βάρβαρον μὲν τὸ γένος, Ἕλληνα δὲ ἄλλως οὐ τρόπῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ προαιρέσει καὶ τῇ περὶ τὰ θεῖα θρησκεία κτλ. Cf. fr. 104.

81.

Idem : Λίθερνα, εἶδος πλοίου· καράβια. « Πηξάμενος δρομάδας τριακοντῆρεις Λιθερνίδων τύπῳ. » « Hæc verba anonyma credidi posse pertinere ad eum Eunapii Historiæ locum, ubi de classe agebat, quam sibi Fravithus comparavit. Nunc legimus apud Zosimum V, 20, πλοῖα fuisse αὐτῷ πρὸς ναυμαχίαν ἀρκοῦντα, Λίθερνα ταῦτα καλούμενα κτλ. Boisson.

82.

Exc. De sent. p. 288-290 : « Ὅτι Φράβιθος δὲ στρατηγὸς Ῥωμαίων νικήσας Γαῖναν περὶ τὴν Χερρόνησον διαμένοντα, καὶ τούτον μὴ διώξας, (ἀσφαλῆς γὰρ ἦν ἐπὶ τῇ νίκῃ κερδαίνειν τὸ ἔργον καὶ Λακωνικὸς τις,) † ἦν ὅτι τύγῃν εἰδέναι καὶ μὴ πέραν τοῦ μετρίου ποιῆσθαι τὴν διώξιν. Καὶ οὗτος μὲν ἀσφαλέστερον βου-

80.

Fravitta fuit Orientis imperator, qui virtute florens corpore laborabat, quum animus majore sanitate frueretur. Et corpus, quod jam dissolvebatur et in dissolutionem ruebat, ipse coagmentabat et in quandam compagem et et commissuram cogeabat et quasi clavis quibusdam compingebat, ut honestati conservandæ sufficeret. Hic latrones adeo facile simul sustulit, ut vel ipsum latrocinii nomen ex hominum memoria prope modum exciderit. Fuit autem religione Græcus.

81.

Celetibus cum triginta remis Liburnicarum modo constructis.

82.

Fravitta, Romanorum dux, Gainam in Chersoneso demorantem vicit, sed victum non insecutus est; nam tardior erat ad persequendam victoriam et quasi Laconico more fortunam nosse sibi videbatur, neque inmodicæ persecutioni esse indulgendum. Atque hic tutiore consilio utens præ-

λευόμενος, ἡλίκον ἐστὶ τοῖς ἄλλοις τὸ καλῶς στρατηγεῖν ἔδειξεν· οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ὅσον ἡλίθιον καὶ πηλοῦ παχύτερον, στρατηγικοὶ τινες εἶναι βουλούμενοι καὶ τὸ γεγόνος ὑποσημαίνοντες διελέθουν καὶ παρεφλυάδουν, τὰς ὁρῦς ἀνασπῶντες, καὶ διαφλεγόμενοι φθόνῳ πρὸς ἀπίθανόν τινα καὶ μυθώδη καταστραφῆναι (καταστροφὴν?) ἀπὸ μιᾶς γλώσσης καὶ πάθους, ὁμόφωνοι κατὰ (παρὰ B.) δόξαν ὑπὸ δειλίας γεγονότες, καὶ τῷ παραλόγῳ πληγέντες, τὸν Φράβιθον ἐπεψήφισαν [νικᾶν N.] μὲν εἰδέναι, νίκη δὲ οὐκ εἰδέναι χρῆσθαι. Ὁ γοῦν. . τὴν Χερρόνησον ἐγκατέλιπεν αἰχμάλωτον ὀπίσω σωτηρίας. . προσηκόντως τύχῳσι· θέαμα τῆς νίκης αἷσιον. . καὶ οὗτοι μὲν πρ. . ἔθρα [σύνοντο] καὶ ὑπέσπειρον εἰς τὰ βασιλεία τοῦ λόγῳ ποικίλον τι καὶ περι. . ες, ὡς βάρβαρος βαρβάρῳ καὶ μύστης μύστη παρέχων διαφυγὴν καὶ σωτηρίαν· ὁ δὲ Φράβιθος μάλα φαιδρῶς καὶ. . πρὸς. . ἐπὶ Κωνσταντίνου πόλιν οὕτω τῆς φήμης. . καὶ σκοτεινὸν ὑφέρπον τῆς προφερομένης. . παρελθὼν εἰς τὰ βασιλεία φαιδρὸς καὶ γεγηθὼς [πάντων ἐκπεπληγ]μένον πρὸς τὸ παράλογον τῆς τύχης καὶ θεὸν ὄραν ὑπολαβανόντων μᾶλλον ἢ ἄνθρωπον (οὕτως, ὅ τι ἐστὶ νικᾶν καὶ χεῖρας εἶναι, οὐκ ᾔδεσαν), πρὸς τὸν βασιλέα μετὰ ἐλευθερίας. . εἰ μὴν διατεινόμενος ἐξεβόησεν τῶν καταφραττομένων φθόνων καὶ νηστείας καθάρματα. . πόσον ὁ θεὸς δύναται θεῷ μὲν ὅτε βού[λ]εται τὸ δυν[ά]τον ἐκείνου κακῶς. . τηλικούτων ἐν. . κατα πε. . ἔργον ὅσθα βασιλεῦ. Τοῦτο δὲ τὸ ἔργον. . ἀλλότριον τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς. Τοῦ δὲ. . ἐπινεύοντος πρόσωπον, διὰ γὰρ ἀπλότητα πολλὴν συμπαθήσας πρὸς τὰ λεγόμενα. . τα τῶν εὐνοῶντων εἶπεν, ὅτι προσήκον ἐστὶν ἐπινεύειν. . . τοῦ δὲ βασιλέως τοῦτο εἰπόντος, ὡς αἰτεῖν ἀνάγκη δωρεάν, ὁ Φράβιθος ἔφησεν ἐπιτραπῆναι κακὰ τὸν πάτριον νόμον ἱερατεύειν θεόν. Ὁ δὲ βασιλεὺς δι' ὑπεροχὴν βασιλικῆς ἀρετῆς καὶ τὴν ὑπατεῖαν ἐπέτρεψεν· ὁ δ' ἐδέξατο.

Ὅτι Φαμέας ὁ Μίλων (l. Ἰμίλων) ἐπικαλού-

μενος, μυρία παρέχων κακὰ Ῥωμαίοις, εἶτα Σκιπίωνος στρατηγοῦντος οὐ (οὐδὲν N.) δυνάμενος, τὴν δὲ αἰτίαν ἐρωτώμενος ἐξείπεν, τὰ μὲν πρόβατα εἶναι ταῦτα, τὸν δὲ ποιμένα σφοδρότερον καὶ τοῦ Ἀργου πολυωπότερον.

De re v. Zosimus V, 21. 9. In postremis Gainas cum Himilcone Phamæa, Fravitta cum Scipione comparatur.

83.

Ibid. p. 291 : Ἰέραξ ἦν, ὄνομα δὲ τοῦτο ἀνθρώπου κύριον, δι' εἶδεν ὁ συγγραφεὺς καὶ διελέχθη πρὸς αὐτὸν, καὶ τὴν ψυχὴν τε ἀνεμάξατο διὰ τὸν λόγον (τῶν λόγων B.). Καὶ συνελόντι γε εἰπεῖν Ἀλεξανδρεὺς, καὶ κορακώδης μὲν κατὰ τὸ ἀπληστον ἐς τροφὴν, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τρυφῇ, πρὸς δὲ ἡδονὰς ἀλεκτρυώδης, καὶ οἷός τις ἂν Ἀλεξανδρεὺς ἀσελγέστατος γένοιτο, καὶ εἰ γέ τι Ἀλεξανδρεὺς ἀσελγέστερον. Ἀλλ' ὁμοῦς ὁ συγγραφεὺς αἰδεσθῆναι τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν καὶ ἰταμότητα συμπίσας ἐφ' οἷς ἦν λόγοις ὤχετο ἀπίων, τεθηπότων τῶν παρόντων, ὅτι ἄνθρωπος ἐξ Ἀλεξανδρείας γλώσσᾳν τε ἐπέσχε καὶ φλυαρίαν ἐπέστησε καὶ τὸ πρόσωπον κατέκοψεν (κατέκρυψεν N. κατέβαψεν Dübnerus) ἐρυθρίματι.

« Quisnam fuerit hic homo proprio nomine *Accipiter*, cui tam vehementer maledicit Eunapius, non divino. Vixque intelligendum puto *Arbazacium* ducem [v. fr. 84], quem in bello adversus *Isauros* luxuriose se gessisse ait Zosimus V, 15. Etenim nomen illud non tam hominem Alexandrinum quam barbarum denotat. » MAT. Idem in *Addendis* p. 715 hæc affert : « *Accipiter*, cui Eunapius ethnicus tam acerbè maledicit, sine dubio est ille Hierax, homo Christianus S. Cyrillo Episcopo Alexandrino summopere addictus, quem idcirco malevolus præfectus Alexandriæ Orestes tormentis subiecit, indignante, ut par erat, Cyrillo

clarum exemplum imperatoris artis suppediavit. Multi tamen homines stolidi et pingui Minerva, qui imperandi periti videri vellent, prædictam rem ludibrio habentes sermonibusque carpentes ac supercilii adductis irridentes, invidia inflammati et repente mirum in modum concordēs facti, factoque inopino altoniti aiebant : Imperare scit Fravitta, sed victoria uti nescit. . Chersonesum deseruit. . severunt in regia rumores varios. . ceu si barbarus barbaro ethnicusque ethnico effugium salutemque concederet. Fravitta autem dum huiusmodi fama Constantinopoli pedetentim manaret, in regiam gestiens lætabundusque delatus, improvise fortunæ eventu deus potius, quam homo, visus est : adeo nesciebant quid esset vincere. . qui quum facie annuisset ; namque ob multam moris sui simplicitatem dictis commotus fuerat : ait æquum esse annuere. . quumque imperator diceret, oportere ut Fravitta remunerationem peteret, hic ait, postulare se, ut patrio ritu deum colere sibi liceret. Imperator autem propter eximiam, quæ in illo erat, virtutem consulatum quoque contulit, quem ipse recepit.

Phameas cognomento Imilco, qui innumeris damnis Romanos affecerat, deinde, Scipione exercitibus præposito, quum nihil jam posset, causamque rei rogaretur, ait : « Oves quidem eadem sunt, sed pastor multo vigilantior atque Argo oculatior. »

83.

Huic homini nomen proprium erat Hierax (*accipiter*) ; quem quidem historicus de facie novit atque allocutus est, animusque ejus serendis sermonibus exploravit. Ut breviter dicam, Alexandrinus erat et corvi quidem naturam ingluvie imitabatur : sed neque libidinibus carebat, ad quas galli ritu alacer erat, prorsusque incontinens instar hominis Alexandrini, immo et si quid Alexandrino incontinentius est. Sed tamen historicus tam impudentem tamque effrontem hominem pudorem edocuit eoque facto abiit, mirantibus iis qui aderant, quod homo Alexandrinus linguam cohiberet, nugas omitteret, et facie ruborem traheret.

Socrat. Hist. Eccl. VII, 13). En igitur quam ob causam impius Eunapius tam acriter Hieracem proscindit. » Zosimi narratio in hac Historiæ parte lacunam habet.

84.

Suidas : Ἀρβαζάκιος Ἰσαυρος, ἐπὶ Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως, ὃν Ἀρπακίον ἐκάλουν διὰ τὸ πλεονεκτικόν. Ἦν μὲν ἐξ Ἀρμενίας, τοῖς τρισὶν ἔμα συγκατελιγμένος πάθεισιν, ὥσπερ Ἡφαιστείοις δεσμοῖς ἀρρήκτοις, καὶ ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἐμπεδόν· ταῦτα δὲ ἦν ἐρωτομανία καὶ μέθη καὶ πλεονεξία. Οὕτω δὲ εἰς ἔσχατον ὄρον τὰς ἐπυτῶ δοκούσας ἀρετὰς ἐπετῆδευεν, ὥστε οὐκ ἂν τις ἐπίστευσε [μὴ] πειραθεῖς, ὅτι τὰς τρεῖς ἐκείνας οὕτως εἰς ἄκρον ἐξήσκησε· μουσουργοῖς μὲν γὰρ συνέ- ζισσε τοσαύταις, ὅσας οὐτε ἐκείνος ἀριθμεῖν εἶχεν, οὐτε ἕτερός τις τῶν διακονουμένων· καὶ οἱ γε προσήκοντες αὐτῷ λογιστὰι τῶν στρατιωτικῶν ἔργων τὸν μὲν ἀριθμὸν τῶν στρατιωτῶν ἤδεσαν, τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἑταίρων καὶ τὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀριθμὸν αὐτοῦ διέφυγεν. Ὡς περ οὖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην φασὶν εἰπεῖν, ὅτι τῶν δακτύλων ὁ μικρότατος καὶ μύρια σημαίνει καὶ ἕνα ἀριθμὸν, οὕτω καθεῖνοι τὰς ἑταίρας κατὰ μονάδας καὶ μυριάδας ἡρίθμουν.

Partem horum repetit Suidas v. Μουσουργοί. De Orontis dicto cf. Aristid. vol. II, p. 257. Eunapii hunc locum primus vindicavit Valesius ad Marcellin. XV, p. 93. De Arbazacio, qui contra Isauros Pamphyliam et Ciliciam devastantes emissus est (404), vid. Zosimus V 25.

85.

Exc. De sent. p. 291, 292 : Ὁ δὲ πρὸς τὸν Ἰωάννην ἐπιστρέψας τὸν λόγον, « Ἀλλὰ σύ γε, εἶπε, πάντων εἶ τῶν κακῶν αἷτιος, τούς τε βασιλέας διατέμνων ἐκ

84.

Arbazacius Isaurus, sub Arcadio imperatore, quem propter rapacitatem Harpazacium, i. e. Rapacem, appellabant. Fuit enim ex Armenia oriundus, simul his tribus affectionibus, ut firmissimis Vulcaniis vinculis constrictus, et in ipsis constanter perseveravit. Hæ autem affectiones fuerunt insanus amor et ebrietas et avaritia. Tanto autem studio illis quas existimabat virtutibus operam dabat, ut qui id experientia compertum non haberet, credere non posset eum tantos in tribus illis vitiis progressus fecisse. Tot enim psaltrias in convictu suo habuit, ut neque ipse neque alius ullus e ministris eas numerare posset. Ac numerarii rerum militarium, qui illi apparebant, militum quidem numerum norant; meretricum vero multitudinem eorum calculum superabat. Quemadmodum igitur Orontem Persam dixisse ferunt minimum digitum et decem millia et unum significare : sic etiam illi meretrices et singulatim et per dena millia numerabant.

85.

Is autem, conversa ad Joannem oratione, « Tu vero, inquit, malorum omnium causa es, qui concordiam regum

τῆς σφῶν αὐτῶν κολλήσεως, καὶ τὸ θεοπρεπέστατον ἔργον καὶ οὐρανόμηκες ὑπορύττων καὶ κατασειῶν ταῖς σαῖς μηχαναῖς ἐς διάλυσιν καὶ φθοράν. Ἔστι δὲ πανόλβιον τι χρῆμα καὶ τεῖχος ἀρρήκτον καὶ ἀδαμάντινον τοὺς βασιλέας ἐν δύω σώμασι μίαν βασιλείαν ἔχοντας φαίνεσθαι. » Καὶ οἱ παρόντες, τούτων λεγομένων, τὰς μὲν κεφαλὰς ἀπέσειον ἡσυχῇ καὶ δεδοικότες· ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς ἀριστα λέγεσθαι· τὸν δὲ Ἰωάννην τρέμοντες καὶ πρὸς τὰ σφέτερα κέρδη κεχρηνότες (ἡ γὰρ ἀκολασία καὶ τοῖς πονηροῖς, ἥπερ εἴρηται, τιμὴν ἔχαριζέτο), τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀμελήσαντες, καὶ προστησάμενοι σφῶν αὐτῶν τὸν Ἰωάννην, τεχνικὸν δὴ τινα ἱερακοτρόφον, τὸν Φραβίθον ἀφείλοντο τῆς ψυχῆς.

Quo hæc spectent, nescio. « Fortasse, Maius ait, sermo est de Arcadii cum Honorio fratre bello Gildonico (397. 398). » Joannes aut Chrysostomus est episcopus Constantin., aut Joannes comes, cui Arcadius arcana sua omnia committebat, quemque plerique patrem esse pueri, quem Arcadius genuisse opinabatur, crediderunt, teste Zosimo V, 18.

86.

Ibid. p. 292 : Παμφυλία γοῦν ὑπὸ τῶν Ἰσαυρικῶν πολέμων πορθουμένη χρυσὸν ἐνόμισε τὰς Ἰσαυρικὰς συμφοράς· καὶ καθάπερ ἐν ταῖς διοσημείαις ἀστραπῆς κεραυνὸς φοβερώτερος (ἡ μὲν γὰρ ἐφόβησε μόνον, ὁ δὲ διέφθειρεν), οὕτω καὶ τοὺς Ἰσαυροὺς φρικωδεστάτους ὄντας ἀκοῦσαι τε καὶ ἰδεῖν ἄνθος ἀπέδειξε καὶ τρυφερώτατόν τι καὶ χλοερὸν ἔαρ ὁ βέλτιστος ἐξ Ἀλεξανδρείας Ἰέραξ, οὕτω πάντα διερευνησάμενος καὶ συναρπάσας ἀθρόως ἐπὶ Φραβίθου φόνῳ. — Καὶ παραλαβὼν ὑπὸ μάλης ἐπειράτο διαφεύγειν κατὰ ῥύμην καὶ φοράν. Ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἀλασχοπὴν ὁ Λύκιος Ἐρrenνιανὸς

dissocias, remque omnium præstantissimam atque cælestem artificii tuis perturbatam pessumdas. Quippe summa felicitas atque adamantina insuperabilisque firmitas est, quum duo reges unum regnum possidere videntur. » Tum qui huic orationi aderant, capitibus taciti pavidique nutabant; visus enim erat rectissime dicere. Veruntamen dum a Joanne sibi timent, et suum quisque lucrum meditatur, (namque impurus ille improbis quoque hominibus honores, uti dictum est, largiebatur,) communi ommissa salute, Joannem sibi præferunt, callidum scilicet Hieracis alumnus, Fravitamque vita spoliarent.

86.

Pamphylia Isauricis bellis vastata, nihilominus beatam se judicabat, si his tantum afficeretur. Jam sicuti in procellis fulgure fulmen formidabilis est; illud enim territat, hoc interimit : sic etiam Isauros ceteroquin auditu visuque tremendos, veris tamen instar herbidi floridique ac voluptarii præclarus hic demonstravit Hierax, dum cuncta rimatur temereque diripit post Fravitæ cædem. — Ille clam fugam rapidam et tumultariam molitus est : verum Herennianus vicarius, quem non fefellerat, naturam aquilæ in-

4.

βικάριος ὢν· αὐτὸς δὲ γενόμενος αὐτὸν συνήρπασε τὸν Ἰέραχα, καὶ μολὶς ἀπῆκεν, εἰ μὴ τετρακισχιλίους ἐκείνος αὐτῷ χρυσὸς ἀπέτισεν.

De bello Isaurico (404) v. Zosinus V, 25; Sozom. VIII, 25; Philostorg. XI, 8; Tillemont tom. V, p. 473 sqq.

87.

Ibid. p. 292 — 295 : Ὅτι ἐπὶ Πουλχερίας τῆς βασιλίσσης ἐξείκειτο δημοσία πιπρασκόμενα τὰ ἔθνη τοῖς βουλομένοις ὠνεῖσθαι τὰς ἀρχάς· πᾶσι δὲ ἐπιπράσκοντο μεγάλα τε καὶ μικρὰ φανερώς ἐπὶ δημοσίῳν τραπέζῳν, ὥσπερ ἄλλο τι τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ὠνίων. Ὁ βουλούμενος Ἑλλήσποντον ἀδικεῖν εἶχεν Ἑλλήσποντον πριάμενος, καὶ ἄλλος Μακεδονίαν, Κυρήνην, καὶ ὅπου ἕκαστος ἐνόσει πρὸς τὸ ἄδικον ἢ ἐχθροῦς ἔχων. Ἐξῆν δὲ καὶ καθ' ἕκαστον ἔθνος τὴν μογθηρίαν ὠνεῖσθαι ἑαυτοῦ πρὸς τὸ βλάπτειν τοὺς ὑπηκόους, καὶ πολλὰ συλλαμβάνειν ἔθνη· τοῦτο γὰρ ὁ βικάριος ἐδύνατο καὶ ἡ ἀνθύπατος ἀρχή. Καὶ θέος ἦν οὐδὲν τῶν ἀθλίῳν γραμμᾶτων τοῖς νόμοις ἐντεθνηκότων, ὡς δεῖ τὸν ἐπὶ γρήμασι δικάζοντα κολάζεσθαι· ἀλλ' οἱ μὲν νόμοι κατὰ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν οὐκ ἀραγνίων ἦσαν ἀσθενέστεροι καὶ λεπτότεροι μόνον, ἀλλὰ καὶ χονιορτοῦ παντὸς πρὸς τὸ εἶναι εὐκόλως καὶ διανεμοῦσθαι παραφερόμενοι. Ὁ δὲ τὸ ἔθνος ἢ τὰ ἔθνη παραλαβὼν, δῶν τινὰς ἢ τρεῖς στρατιώτας συνεφελκόμενος κατὰ τὴν πлагίων εἰσιόντας θύραν, μὴ βουλούμενος μανθάνειν (λαυθάνειν B.), ὅτι [... διὰ B.] σιωπῶντων κηρύκων, εἰ δὴ κήρυγμα σιωπῶμενον γίγνεται, πρὸς πάντας περιήγγελλεν, ὡς δὴ φησιν Ὁμηρος·

« κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, μηδὲ βοᾶν, αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοις πονεῖτο » καὶ ὁ ἀρχὼν διὰ τῶν ἀφθόγγων τούτων κηρύκων πρὸς τὸ οὖς ἐκάστην περιήγγελλεν, ὡς πριάμενος εἴη τοὺς ὑπηκόους τόσου καὶ τόσου ἀργυρίου, καὶ πᾶσα γε ἀνάγκη τοῦτο καταβάλλειν, ἢ πράγματα ἔχοντας ἐπιτρίβεσθαι θανάτους καὶ δημεύσεις. Οἱ μὲν οὖν ἔχοντες καὶ συντελεῖς ἐκ προὑπαρχούσης οὐσίας κατετίθεισαν οἰμώζοντες τὸ ἀργύριον· οἱ δὲ ἀποροῦντες δημοσία καταδαπανῶντο ταῖς μάστιξι τὰ σώματα· πρόφασις δὲ ἦν ἑτέρα τις. Εὐρέθη γὰρ γένος ἀνθρώπων δι' ἀπορίαν καὶ ἀπόνειον οὐθόνατον καὶ φιλοκίνδυνον, οἱ τὰς ὕβρεις οὐκ ἐνεγκόντες ἐπὶ κατηγορίᾳ τῆς ληστείας ὤρμησαν ἐπὶ τὸν τῆς αὐλῆς ἐπαρχον. Κάκεινος ἂν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα διεσχηματισμένος πάλαι καὶ αὐτὸς ἕτερα τοιαῦτα πάσῃων τόν τε κατηγορηθέντα συνήρπασε, καὶ τοὺς κατηγορησάντας ὡς παρρησίαν ἔχοντας ἐπῆνεσεν. . . τοιαῦτα γένοιτο· καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς κρίσεως ἐλθοῦσας, ἔφραζεν ἂν διὰ τοῦ πιστοτάτου τῶν εὐνούχων· « Ἄπιτε, ὦ βέλτιστοι, πάνυ θαυμάζοντες ὅτι μετὰ τῶν κεφαλῶν ἄπιτε· κατηγορεῖν γὰρ ἀρχομένους οὐκ ἔστιν. » Οἱ μὲν ἀπῆσαν ψιλαφῶντες τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς λόγοις καὶ ἀγαπῶντες, ὅτι ἔχουσι συνηρμοσμένους· ὁ δὲ νικήσας τὴν Καδμεῖαν μακρῷ πλεόν ἦν ἀθλιώτατος, καὶ τὴν ἀρχὴν πριάμενος ὅλης τῆς ὑπαρχούσης οὐσίας, καὶ τὸ κέρδος τῆς ἀρχῆς προσκαταβαλὼν ταῖς τοσαύταις ἐνέδραις καὶ λόγοις. Πᾶσαι γοῦν οἰκίαι πρὸς τοῦτον ἐκενοῦντο ἂν τὸν δόλον· καὶ ῥᾶστα ἦν ὁρᾶν τοὺς ἀρξάντας δεδημευμένους, ὥσπερ που καὶ ὁ κωμικός φησιν· « ἄρξαντος ἀνδρὸς δημοσία τὰ γρήματα. » Ὁ δὲ ἀγνοῶν τίς κωμικός, οὐδὲ ἀναγινώσκειν ἄξιός τὴν γραφήν. Οὕτω γοῦν καὶ ὁ Ἑρηνιανὸς τότε τὸν Ἰέραχα

duens, corripuit Hieracem; vixque demum dimisit, quattuor acceptis ab illo aureorum millibus.

87.

Pulcheria regnante, prostabant publice venum gentes iis qui praefecturas coemere volebant: et sive haec magnae sive modicae essent, palam in publicis mensis, seu venales in foro merces, distrahebantur. Igitur qui Hellespontum diripere auebat, Hellespontum emptam ferebat, alius vero Macedoniam, alius Cyrenen, prout quisque peculandi morbo laborabat, aut inimicos ulciscendi. Licebat autem his improbis vel singularum gentium praefecturas nocendi causa coemere, vel etiam cumulate plurium: illatenus enim patebat vicarii vel proconsulis iurisdicatio. Nullus autem metus erat decretorum tristium jam pridem cum legibus mortuorum, quod poenae videlicet is qui jus venale habet, obnoxius sit. Etenim leges non modo, prout Scythia Anacharsis ait, araneosa tela infirmiores erant ac subtiliores, verum prorsus pulveris instar huc illuc facili jactu circumagebantur ac diffuebant. Qui vero unam gentem pluresve emerat, binis vel ternis stipatus satellitibus, qui ad se per posticum ventitarent, ne forte lateret, * per tacitos pracones (si tamen praconium tacitum fieri potest) omnes certiores fecit, et more Homérico (Il. 9, 11) nominalim ad forum viros singulos advocabat

sine strepitu, ipse vero in primis fungebatur munere. Itaque magistratus his taciturnis praconibus utens in cujusque aures insurrebat, se singulos subditos hoc et illo argenti pondere venales habere. Prorsus autem necesse erat, vel imperatam pecuniam pendere, vel calumniis implicitis supplicia perpeti et proscriptiones. Qui ergo nummati erant, ii pro facultatibus quisque suis cum gemitu pecuniam solvebant: tenuiores autem plagis publice impositis abibant; rei praetextus autem aliunde petebatur. Exstitit enim genus hominum, qui ob egestatem ac vecordiam impendentem necem ac pericula temnerent. Hi, nimirum injuriarum impatientes, crimen peculatus apud aulae praefectum detulerunt. Hic autem, rem serio agere simulans (quippe et ipse olim in simili fortuna versatus erat,) cum qui accusabatur, reum agebat, et accusatoris fiduciam commendabat. Verumtamen ubi iudicii disceptatio aderat, per fidelissimum sibi eunucho nuntiandum illis curabat: « Abite, viri optimi, lucroque apponite, quod salvo capite abitis; namque magistratibus diem dicere nequaquam licet. » Tum illi discedebant, his auditis, capita sua contractantes, et plane contenti, quod ea cervicibus adhuc haerent. Qui autem Cadmeam hanc victoriam retulerat, multo jam infelicius erat, tum quia praefecturam olim omni suo patrimonio relemerat, tum quia nuper praefecturae lucra his insidiis et

τὰ πλείονα (τῷ πολλὰ B.) μὲν ὑφελέσθαι, πλείονα δὲ καταβαλεῖν συλλαβῶν ἀπέδειξε δικαίως ἀποτίνοντα τιμωρίας τοῦ κατὰ Φράβιθον φόνου. Ὁ δὲ Ἰέρας καλούμενος ὑπὸ τοῦ πλείονα καταθέντος ὥσπερ αὐτοῦ συνειλημμένος ἀτρώων ἦν Ἡσιόδειος οὐ δυνάμενη πρὸς κρείττονα ἀντιφερίζειν. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ αὐτὸς οὐδὲν ὑπέρεν ἀτρώωνος, πλὴν ὅσα καὶ εἰς τὸν τοῦ μύθου κολοῦν ἐτάλει, τῶν ιδίων πετρῶν ὥσπερ ἄλλοτρίων ἐστερημένος.

Ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς βασιλίδος οὐκ ἦν τινα παρὰ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν μὴ τοῦτο ἀκοῦσαι. « Τί δὲ σὺ, πάντων ἀνδρῶν θαυμασιώτερε, [πόλε]ων οὐκ ἄρχεις καὶ ἰθύνῃ; » καὶ ὁ λόγος ἦν τοῦ κατὰ μῦθον ἰοῦ τῶν διφάδων δυνατώτερος.

Hæc in iisdem rebus versantur, de quibus in fragmento antecedente sermo est. Ad Pulcheriæ Augustæ tempora (inde ab an. 414) auctor (momente Niebuhrio) h. l. digressus est, ut referendo quomodo Hierax, æmulo, qui vel ipsum nequitia superaret, per Augustæ avaritiam traditus, pro nece Fravittæ seras pœnas, verumtamen pœnas dederit, se solaretur. Ne cum Maio credas usque ad annum 414 vel ultra etiam Eunapium narrationem deduxisse, falsa que de Historiarum termino Photionem tradidisse, vel inde prohibebris, quod sequitur fragmentum de Stelichone, qui multum ante Pulcheriæ regnum periit (an. 408).

88.

Ibid. p. 295 : Ὁ δὲ Στελίχων οὐκ ἐφόευσε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ζῆν αἰσχροῦς ἠνάγκαζε, πάντα ἀφαιρούμενος, καὶ πρὸς τὸ βαρύτατον, ὥς φησι Μέλανδρος, τὴν πενίαν θηρίον καὶ . . . λέγων καὶ συτέλλων.

Ὅτι ὑπ . . . ὡς διὰ φιλαρχίαν ἤρουντο . . . ἅπαντες

criminationibus propulsandis insumperat. Atque huiusmodi fraudibus domus omnes facultatibus vacuabantur : passimque videre erat magistratum bona publicata : veluti ait comicus : « Viri publicum munus gerentis publica est pecunia. » Qui autem nescit, quisnam comicus, is indignus est qui hæc legat. Sic igitur Herennianus Hieracem, qui plurima item impenderat, comprehensum coegit pœnas luere necis quam Fravittæ intulerat. Hic autem Hierax (accipiter) ab eo, qui plura impenderat, tanquam ab aquila correptus, lusciniā evasit Hesioidea, quæ potiori par esse non potuit. Tum et ipsa denum aquila nihil distulit a lusciniā, nisi quod ad extremum, ut est in fabula, in corvum desiit, cui plumæ tanquam aliena res ereptæ fuerunt.

Eadem regina imperante, nemo Constantinopoli non hos sermones audiebat : « Tu vero, vir præclarissime, cur non urbibus populisque imperas? » Atque hic sermo veneno illo, quod est in fabulis, serpentum dipsadum efficacior erat.

88.

Stelicho homines non interemit, sed turpiter vivere coe-

οί δὲ ἔχοντες ζῆν μᾶλλον ἢ τοὺς . . . δεῖν πυρὶ καὶ φόνῳ καὶ σιδήρῳ πάντα δαπανήσασθαι . . . τῆς . . . χῆς ἐν τῷ διαφαίνεσθαι ὅτι μόνος Στελίχων ὑπὲρ ἀνθρωπίνην ἐν . . .

SEDIS INCERTÆ.

89.

Suidas : Ἀτάσθαλα . . . καὶ ἀτάσθαλον, δδίκον, παράνομον. Εὐνάπιος. « Γυναικῶν δὲ ὕβρις καὶ τὸ ἀτάσθαλον εἰς παιδᾶς εὖ γεγονότας συνεκυρώθη καὶ νόμος εἶναι (ἦν? Boisson.). » Videntur hæc petita esse ex eodem loco, unde de Carino fragmentum 4. Certe eandem ibi sententiam habes, eademque pæne verba.

90.

Idem : Βαλάντιον, μάρσιπος. Εὐνάπιος. « Εἴτε φιλοχρήματος εἴη καὶ δούλος τῶν βαλαντίων καὶ ταῦτα σαφῶς ἐκπυνθανόμενοι, πρὸς ταῦτα διεστρατήγουν τὸν πόλεμον. »

91.

Idem : Οἰδοῦσαν. Εὐνάπιος. « Τοσούτου δὲ οἰδοῦντος καὶ ὑπερφυομένου κακοῦ. »

92.

Idem v. Θέσεις. Εὐνάπιος. « Τῶν δὲ Ῥωμαίων ἐπ' αὐτὸ τοῦτο βιαζομένων ἀπορον αὐτοῖς ἀποδείξει καὶ πλῆθος καὶ θέσιν καὶ βέλη καὶ μηχανὰς καὶ μέγεθ ποταμῶν, πρὸς τὸ μὴ πάντων ἡττᾶσθαι σφῶν καὶ ὁμολογεῖν εἶναι χείροσιν. » Locus mutilus, ut videtur.

Idem : Μοσχεύων, μεταφυτεύων. Εὐνάπιος. « Οὗτοι μὲν ὧδε μένοντες ὑπεμόσχευον τὸν πόλεμον. » ἀντὶ τοῦ ὑπέστρεπον, ὑπερύτευον.

git, ereptis bonis omnibus, eosque ad egestatem, molestissimam belluam, ut ait Menander, damnavit.

89.

Feminarum vero stupra et adolescentium nobilium corruptiones ut pro licitis haberentur decretum est.

90.

(Quæsierunt) an pecuniæ esset avidus et crumena servus. De qua re quum ipsis certo constaret, præcipuam ejus rationem in bello gerendo habebant.

91.

Tanto autem malo intumescere et succrescere.

92.

Quum autem Romani eo tenderent, ut demonstrarent illis, quantas objicerent difficultates et ipsorum multitudo et loci situs et tela et machinæ bellicæ et magnitudo fluviorum ; itaque non prorsus ab illis se vinci, neque se illis inferiores esse confiteri.

Isti quidem luc manentes, bellum clam serebant.

93.

Idem : Ῥῦμα, φυλακή... « Ἐς τόξου ῥῦμα περιέπλεον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ βάρβαροι, πόλλ' ἄμα βέλη ἀφιέντες. » Εὐνάπιος· « Πέτρα δέ τις ἀπεσπασμένη ἐς τόξου ῥῦμα, » τούτέστιν ἔλκυσμα. Καὶ αὖθις· « Κραταῖως ἐκ τούτων ἀνῆπτον τὰ ῥύματα, λαμβάνοντες ἐκ τῶν κατ' ἄλληλα πλοίων, καὶ κατεῖχeto τὸ ζεῦγμα τοῖς ῥύμασι. » Primus et tertius locus num item Eunapii sit, in medio relinquo. Certe qui deinde subjungitur verbis Καὶ αὖθις locus quartus, non est Eunapii sed Polybii (III, 46).

Idem : Ζεῦγμα. Εὐνάπιος. « Ἡ τοῦ ποταμοῦ διάθασις. »

94.

Idem v. Μελεδωνός : Καὶ Εὐνάπιος· « Τῶν αὐτῶν ἔθων (ἐτῶν v. l.) γυναῖκά τινα στείλας ἐσθῆτι λευκῇ καὶ στέμμασιν, ὥς δὴ μελεδωνὸν οὔσαν τῆς Συρίας οὕτω δὴ καλουμένης θεοῦ. »

95.

Idem : Ἀποτραχηλίζοντες, ἀπάγγοντες. Εὐνάπιος· « Καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς διέφθειρον σχοινίοις ἀποτραχηλίζοντες. »

96.

Idem v. Ἐκμελές : « Καὶ τὰλλα πάθη κατὰ τὴν ἐκμελῇ λύραν ἐθεραπεύετο », φησὶν Εὐνάπιος.

97.

Idem : Ἀπαγορεύει, ἀποτρέπεται, ἀρνεῖται. « Ἀπαγορεύουσι τῷ Φιλίππῳ, καὶ τὸν Δέκιον ἀναγορεύουσιν. » Καὶ αὖθις Εὐνάπιος· « Πρὸς τὸ ἀφανές καὶ ἀόριστον τῆς γῶρας ἐκπεσόντες, πρὸς τοὺς φόνους καὶ πρὸς τὴν λείαν ἀπαγορεύοντες. » Καί· « Ἀπαγορεύεις Σίμων Πέτρε. » Priorem locum Dexippi esse suspicatur Bernhardyus. Idem vocem αὖθις ante ἀπαγορεύεις poni vult.

93.

« Barbari Romanos circumnavigarunt, sagittæ jactum ab iis distantes, multaque tela in eos emiserunt. » — Eunapius : « Petra vero quædam teli jactum distans. » — Et iterum : « Firmiter his funes ductarios alligarunt, quos sumebant ex navibus, quarum altera juxta alteram collocata erat ; itaque pons funibus ductariis retinebatur. »

94.

Mulierem, quæ mores ejusdem populi sequeretur, alba veste et coronis ornatam misit, quasi sacerdotem Deæ Syriæ quam appellat.

95.

Et illi quidem eos funibus strangulantes necarunt.

96.

Et ceteri ejus morbi ad ingratum lyræ cantum sanabantur.

97.

Quum in obscuram et occultam regionis partem per-

98.

Idem v. Μεγαλοπρεπής : Εὐνάπιος· « Οὐτε ἄλλως τὸ μεγαλοπρεπές κατὰ τὴν δαίταν ἐν ταῖς μάχαις ἐστὶ φιλοκίνδυνον. »

99.

Idem : Συντεκμηράμενος, συμβαλὼν, καταστοχασάμενος. Εὐνάπιος· « Τὸν πάντα βίον αὐτοῦ συντεκμηράμενος ἐκ τῶν ἐναργῶν περὶ αὐτὸν συμβολῶν τε καὶ σημείων. »

100.

Idem : Διάμετρος, γεωμετρικόν τι εἶδος. Εὐνάπιος· « Ὡς κατὰ τινὰς διαμέτρους κεραίας κεχλῶσθαι τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων. »

101.

Idem : Διενεγκεῖν, ἀγαγεῖν. Εὐνάπιος· « Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ὑπὸ τῆς ἀνδρώδους γυναικὸς ἔργον κατετολήθη καὶ συνεπράχθη γενναῖον οὕτω καὶ ἀνδρῶδες, ὥστε ἀπιστον εἶναι διενεγκεῖν εἰς τὴν διήγησιν. »

102.

Idem v. Παιδιά : Εὐνάπιος· « Καὶ οἱ μὲν παιδιὰν τινα ἐκ τῶν πολέμιων ἡγούμενοι, τοσοῦτον ἐδυσχέρινον, ὅσον ἡναγκάζοντο βοᾶν καθ' οὗς ἐμβάλοιεν. »

« Si reliqua belle se habent, saltem boān labem duxit : nam Eunapius, opinor, voluit, milites illos opinione falsos fuisse, qui quum bellum sic per ludum jocumque gesturos animo præsumpsissent, ærumnas debuerint tolerare vel rebus alienis abstinere. Contra sentit Hermannus, priora vertens, jocum opinabantur ab hostibus paratum. »
BERNHARDY.

venissent, et cædibus prædisque agendis defatigati essent.

98.

Et alioquin illi, qui splendide vivunt, periculis in bello se offerre recusant.

99.

Omnem ejus vitam per conjecturam assecutus ex evidentibus indiciiis signisque.

100.

Ita ut lingua secundum quasdam diametros adversis et coeuntibus spiculorum ictibus decussata esset.

101.

His temporibus facinus quoddam audacter susceptum a virili muliere et confectum est, adeo generosum illud et virile, ut incredibile sit, si in narrationem deducatur.

102.

Et illi quidem ludum quandam ab hostibus ludi putantes, tantum indignabantur, quantum vociferari cogebantur contra illos, quos adoriebantur.

103.

Idem : Διαυχνίζεσθαι. « Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμούς τῶν στρατιωτῶν ἀνθρέθιζε, καὶ διαυχνίζεσθαι πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον. »

Idem : Ἀνθρέθιζε, ἐπὶ τι παρώτρυνε καὶ παρήγειν. Εὐνάπιος. « Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμούς τῶν στρατιωτῶν ἀνθρέθιζεν. »

« Agitur forte de Valentiniano, qui ut Celticarum gentium securitati provideret, neolaian diti plesit, ait Zosimus IV, 12, 2, ἀθροίσας, ἐκ τῶν παροικούντων τῷ Ῥήνῳ βαρβάρων καὶ ἐκ τῶν ἐν ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίους ἔθνεσι γεωργῶν, τοῖς στρατηγικοῖς ἐγκαταλέξας τάγμασιν, οὕτως αὐτοὺς ἐξήσκησε τὰ πολέμια, ὥστε φόβῳ τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα τῶν στρατιωτῶν μελέτης καὶ πείρας, ἐννέα τοὺς πάντας ἑνιαυτοὺς μηδένα τῶν ὑπὲρ τὸν Ῥήνον ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίους πόλεσιν ἐνοχλήσαι. Vel respicitur Fravithus, qui adversus Gainam dux electus, ἀργούντων οὐκ ἠνείχετο, Zosimo teste V, 20, 4, τῶν στρατιωτῶν, ἀλλὰ μελέταις συνεχέσιν ἐξήσκει, καὶ ἐπὶ τοσούτον τοῖς γυμνασίοις ἐπέρρωσεν, ὥστε κτλ. Potest etiam fragmentum referri ad Sebastianum, qui electis duobus militum millibus, τῇ συνεχεῖ γυμνασίᾳ, ut ait Zosimus IV, 23, 5, τὸ ἐνδόν ἐπλήρου κτλ. » Boisson.

104.

Idem v. Χρημα : Εὐνάπιος. « Ὁ δὲ τὰς δυνάμεις ἤθροισε, καὶ τὸ χρημα τῆς διαβάσεως ἐπισπέρχων ἤδη καὶ συμβιαζόμενος, καὶ πλὴν ἀγαθῆς ψυχῆς σῶμα οὐκ ἔχων. »

« Agitur forte de Fravitho, qui teste Eunapio (fr. 80) ἐνόσει τὸ σῶμα, τῆς ψυχῆς ὑγιαίνουσας πλέον. » Boiss.

105.

Idem v. Ψιλόος : Εὐνάπιος δὲ λέγει ψιλὸν καὶ ὅαν κοῦρον.

103.

Ille vero spiritus et animos militum irritabat, eosque ad ferociam erectis cervicibus ostendendam et pericula prompte adenda exercitationibus provocabat.

104.

Ille vero copias coegit et trajectus negotium jam vehementer urgens, et præter bonum animum corpus non habens.

105.

Nodum. — Suspendit diis.

106.

Eutocius, e Thracia oriundus, nec probo animo fuit nec genere nobili, sed miles gregarius : qui quum magnam pecuniæ summam cohorti suæ suffuratus esset, in Palæstinam abiit, operamque dedit, ut apud Eleutheropolitanos

Idem : Ἀνθρέθιζεν, ἀνεκρέμασε τοῖς θεοῖς. Εὐνάπιος.

Sequuntur fragmenta auctoris sui nomine non insignita, quæ Eunapii esse viri docti censuerunt.

106.

Idem : Εὐτόχιος ἀπὸ Θράκης ἐλθὼν οὔτε γνώμην ἐπεικῆς τις ἦν, οὔτε γένους εὖ ἦκων, ἀλλὰ καὶ στρατιώτης μὲν ὁ τυχὼν, πολλὰ δὲ χρήματα κοινὰ τοῦ ἰδίου τάγματος ὑποκλέψας ὥγετο φεύγων εἰς τὴν Παλαιστίνην. Ἐπεχείρησε μὲν οὖν Ἐλευθεροπολίταις αὐτὸν ἐγκαταλεῖν, τῆς βουλῆς μεταστῶν ἐπὶ χρήμασι μεγάλοις. Καὶ γὰρ ἐγλίγετο τὴν τύχην μεταβαλεῖν εἰς τὸ εὐγενέστερον· καίτοι ἔδει πρότερον μετατίθεσθαι τὴν προαίρεσιν εἰς τὸ κρεῖττον. Ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολίται, τὸ πλῆθος ὑπιδόμενοι τῶν χρημάτων, οὐ προσεδέξαντο τὸν Εὐτόχιον. Ὁ δὲ μετεχώρησεν εἰς τὴν Ἀσκάλωνα· καὶ ὁ τότε πρωτεύων Κρατερὸς εὐμενῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο μετὰ τῶν χρημάτων, πολιτικῆς τε μετέδωκεν ἐλευθερίας. Οἱ δὲ Θράκες ὑστέρω χρόνῳ κατὰ πύστιν ἤκοντες ἐπὶ τὸν Εὐτόχιον, ἀπῆλθον τὸν Κρατερὸν αὐτὸν τε τὸν Εὐτόχιον καὶ τὰ χρήματα· ὁ δὲ οὐ μεθίει τὸν ἄνδρα· τῶν δὲ στρατιωτῶν ἐπὶ δίκην τὸ πρᾶγμα φερόντων, ὁ Κρατερὸς ὑπεραγωνίζεται τοῦ Εὐτοκίου, καὶ περιγίνεται τῶν Θρακῶν· ἐφ' ᾧ καὶ χρησμός ἐξέπεσεν, ἔχων ὧδε.

« Integrum hunc articulum descripsit Suidas ex historico aliquo deperdito : quem ex stylo Eunapium esse suspicor. » KUSTER. Contra Bernhardus : « Equidem nihil agnosco, quod Eunapium magis quam Malchum redeat. » — Dubitans locum in Eunapiana receperunt Boissonadius et Niebuhrius. Res tanto incertior, quum de Eutocio illo ejusque ætate non constet. Niebuhrius suspicatur ab hoc Eutocio mathematicum, qui sub Justiniano scripsit, duxisse genus.

107.

Idem : Διηυχενίζετο, ὑψηλύνει. « Ἐτέρα δὲ

in civium numerum reciperetur, postquam magnis largitionibus in senatum irreperat. Ex humili igitur conditione ad fortunæ splendorem pervenire cupiebat, quum prius sentiendi rationem in melius debuisset convertere. Sed tamen Eleutheropolitani, copiam divitiarum suspectantes, Eutocium non receperunt. Tum Ascalonem migravit ; ubi Craterus, vir inter Ascalonitas primarius, ipsum cum pecunia benigne suscepit, et jure civitatis donavit. Thraees igitur, ad quos fama ejus rei perlata fuerat, Eutocium venerunt accessitum, a Cratero Eutocium et pecuniam repentes. Ille autem virum non tradidit. Et quum milites rem ad judices detulissent, Craterus Eudocium defendit et Thraees vicit : qua de re tale oraculum editum est.

107.

Ob alia vero quædam non multo minora caput erigebat

οὐ πολὺ τι μείω ἀνωρθοῦτο καὶ διηυγενίζετο, ἀλλὰ τούτων βαρύτερα καὶ κεραυνῷ προσεμφερῆ. »

« Eunapiana esse suspicor ob usum verbi διαυγενίζεσθαι, quo usus est Eunap. fr. 103, et hæc ipsa verba ἀνωρθοῦτο καὶ διηυγενίζετο leguntur in fr. 76. » Boisson.

108.

Idem : Δραστήριον. « Τὸ κόσμιον καὶ ἡσύχιον μετὰ τοῦ δραστηρίου αὐτῷ ἐτέτακτο καὶ τοῦ ἀνδρώδους· ἐπεικὴς γὰρ ὦν καὶ πρὸς γ' ἔτι ἀπράγμων, ὅμως εἰς ἀγῶνα πραγμάτων ἐμβεβηκὼς ἐξ ἀνάγκης οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν περὶ ταῦτα καλινδουμένων. »

« Fragmentum Eunapio dandum duxi ex solo scribendi genere. Sentio quam levidense sit hoc argumentum. » Boisson.

et cervice elata incedebat; sed his graviora et fulmini similia.

108.

Modestia et tranquillitas in illo conjuncta erat cum alacritate et fortitudine. Nam qui modestus esset et vitæ quietæ amans, idem tamen, quum necessitate cogente ad negotia

109.

Idem : Περιχαῶς, ἔρωτικῶς. « Περιχαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων. » « Hæc Eunapio tribuo, quod adverbio non vulgari περιχαῶς fuerit usus in Sophistis p. 111. Rursus fateor hoc argumentum non esse validissimum. » Boisson.

110.

Idem : Ἐμφέρεια, ὁμοιότης.

Idem : Μεσαιπόλιος, ὠμογέρων, μιζοπόλιος.

« Hæc referri posse ad Eunapium putavi ex hac Zosimi, qui Eunapium sæpissime exprimit, sententia (II, 51) : ἀνδρα μεσαιπόλιον, ἐμφέρειάν τινα πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ιδέαν δοκοῦντά πως ἔχειν, εὐρών. Sed potuit Suidas ipsa Zosimi verba respicere. » Boisson.

accederet, nullo erat inferior eorum qui in illis assidue versati erant.

109.

Illius mulieris ardente amore flagrans.

110.

Similitudo. — Semicanus

OLYMPIODORUS THEBÆUS.

Olympiodorus ex Ægypto Thebæus, gentilis poeta et historicus, Byzantii, ut videtur, vixit temporibus Arcadii et Theodosii secundi. Circa annum 412 legationem obiens ad Donatum Hunnorum regulum (v. Exc. Phot. § 18) itinere maritimo eoque periculosissimo profectus est. Aliud iter maritimum, quo item multa auctor perpessus sit, in Photianis excerptis (§ 28) memoratur inter res quæ pertinent ad annum 415. Videtur Byzantium in Græciam trajecisse, quandoquidem ibidem narratur Olympiodorus Athenas appulisse, ubi Leontium in thronum sophisticum opera sua et studio evexerit. Denique tertium iter, in quo rursus κατὰ θάλασσαν πολλά παθὼν ὁ συγγραφεὺς μᾶλις διεσώζετο (§ 35), circa annum 421 in Ægyptum suscepit, Thebasque patriam visit, indeque meridiem versus Syenen contendit, nec non Blemmyum regionem lustravit. Inter familiares ejus Philtatus quidam erat, εὐφωδὸς περὶ τὴν γραμματικὴν ἔχων (§ 32), et fortasse etiam Valerius, qui sub Constantio imp. præfectus Thraciæ fuerat (§ 27).

Scriptit Olympiodorus atque Theodosio juniore dedicavit historiarum libros sive λόγους ἱστορικοὺς viginti duos, quibus res annorum ferme octodecim continebantur, inde ab Honorii anno decimo tertio (407) usque ad annum 425, quo Valentinianus tertius imperio potitus est. Ceterum non id auctor egit, ut opus ad justæ historiæ severitatem elaboraret, sed materiam vel silvam historico uberriam præbere satis habuit. Quare tum de rerum ordine chronologico minus sollicitus fuit, et in fundenda oratione genio suo indulsit.

Præter Photium unus Zosimus semel (V, 27) disertam hujus scriptoris mentionem iniecit. Dubitarique nequit, quin recte Tillemontius (*Hist. des emp.*, tom. V, p. 656) et Reitemeierus (ad Zos. p. 611) Zosimum in postrema operis sui parte (inde a lib. V, 26) Olympiodoro maxime se addixisse statuerint. Reitemeierus l. l. de his ita habet: « In postrema hac historiæ suæ parte Zosimus, postquam in superioribus maxime Eunapium ducem habuit, Olympiodori nunc, scriptoris æqualis, diserti ac fide dignissimi, vestigiis institit, ejusque sylvam ita sequitur, quantum scilicet comparatione epitomæ a Photio confectæ et historiæ Zosimæ intelligitur, ut rationem et ordinem eundem servet, et ubi res naturali vinculo haud conjunctæ explicandæ sunt, a rerum serie

cum eo deflectat, veluti in historia Constantini tyranni, quæ paullo quidem seriore, commodo tamen loco integra et aliis haud interrupta enarratur. Judicio Zosimum suo esse usum, nec temere auctoritatem ducis sui secutum, argumento erunt loca, in quibus ab Olympiodoro discedit, et alia, quæ vel in breviario Photii paullo prolixius sunt explicata, docebunt, quantum sit in Zosimo brevitatis studium, quod vel obscuritatem nonnullis videtur affudisse locis (e. g. V, 34, 2. 37, 6. VI, 8, 1). Quæ de rerum causis vitiisque imperatorum, rebusque præfectorum civilibus aut militaribus judicata in hac parte legimus, Olympiodori potius esse quam ab Zosimo animi acie inventa, suspicamur, eamque ob causam ea, quæ de Stilichonis virtutibus ac vitiis ab omni iniquitate alienus judicavit, non Eunapio, qui ut impium in majorum sacra hominem eum exagitaverat, sed Olympiodoro duce scripsit. Qui cum Zosimo hic comparari scriptores adhiberique ad ejus emendationem possint, ii et paucissimi sunt et minimi momenti. Orosius quidem, nisi justo parciore ac brevior in rebus enarrandis fuisset, indulsissetque minus ingenio superstitioso, ut æqualis ætate adeoque maxime auctoritate pollens, utilissimus ad hunc usum foret. Suppeditant nonnulla, quæ huc faciunt, præter Sozomenum et Philostorgium et chronographos Marcellinum et Prosperum, Jornandes et Procopius, hic in ultimis, ille in prioribus, denique Augustinus, æqualis, ac Frigeridus Turonensis. Ultimo loco monebimus, hiatum esse quodammodo historiæ rerum quæ inter annum 404 et 407 gestæ erant. Quum enim Eunapius historiæ suæ finem anno 404 fecerit, Olympiodorus autem suam anno 407 exorsus sit, relictum ab iis est spatium, quod nisi aliunde sartum Zosimus præstitit ac rebus in illo temporis intervallo gestis explevit, ipsius historiam imperfectam reddere debuit. Quantum comparando potest conjici, ex Olympiodoro, qui exordium historiæ suæ paullo altius duxisse videtur, ea, quæ iis annis sunt inclusa, sumpta sunt et translata. » — Præter Zosimum præ ceteris Sozomenus Olympiodori commentarios consuluisse videtur.

Photius Bibl. cod. 80.

Ἀνεγνωσθήσαν Ὀλυμπιόδωρου ἱστορικοὶ λόγοι κβ'. Ἀργεταὶ ἀπὸ τῆς Ὀνωρίου τοῦ βασιλέως Ῥώμης τῆς ὑπατείας τὸ ἑβδόμον, καὶ Θεοδοσίου τὸ δεύτερον, κατέρχεται δὲ μέχρις οὗτοῦ Βαλεντινιανὸς ὁ Πλακιδίας καὶ Κωνσταντίου παῖς εἰς τὴν βασιλείον τῆς Ῥώμης ἀνερρήθη ἀρχήν. Οὗτος δὲ συγγραφεὺς Θηβαῖος μὲν ἔστιν, ἐκ τῶν πρὸς Αἴγυπτον Θηβῶν τὸ γένος ἔχων· ποιητὴς, ὡς αὐτὸς φησι, τὸ ἐπιτήδευμα· Ἕλλην τὴν ὀρησκειάν· σαφὴς μὲν τὴν φράσιν, ἄσπονδος δὲ καὶ ἐκλελυμένος, καὶ πρὸς τὴν πεπατημένην κατενηνεγμένους χυδαίολογίαν. Ὡστε μὴδ' ἄξιός τις εἰς συγγραφὴν ἀναγράφεσθαι ὁ λόγος· δὲ καὶ αὐτὸς ἴσως συνιδὼν, οὐ συγγραφὴν αὐτῷ ταῦτα κατασκευασθῆναι, ἀλλ' ὕλην συγγραφῆς ἐκπορισθῆναι διαβεβαιούται· οὕτως ἄμορφος καὶ ἀνίδεος καὶ αὐτῷ τοῦ λόγου ὁ χαρακτήρ κατεφαίνεται. Καὶ γὰρ οὐδεμιᾶ τῶν ἰδεῶν καλλωπίζεται, πλην εἴ τις ἐν τισὶ τῇ ἀφελείᾳ πλησιάζειν ἐκδιόσσοιτο. Τῷ γὰρ λίαν ταπεινῷ καὶ ἐξευτελισμένῳ καὶ ταύτης ἐκπίπτων, εἰς ἰδιωτισμὸν ὅλως ὑπενήνκεται. Ὡς γὰρ δὲ αὐτὸς ἱστορίας ταῦτα καλῶν ὁμῶς καὶ λόγοις διαιρεῖ, καὶ προοιμίοις περὶ αὐτὰ κοσμεῖν. Καὶ πρὸς Θεοδοσίον τὸν βασιλέα, ὃς ἀνεφίος ἐχρημάτιζεν Ὀνωρίου καὶ Πλακιδίας, Ἀρκαδίου δὲ παῖς, πρὸς τοῦτον τὴν ἱστορίαν ἀναφωνεῖ.

2. Διαλαμβάνει τοίνυν περὶ Στελίου, ὅσῃν τε περιεβέβλητο δύνάμειν, καταστάς ἐπίτροπος τῶν παίδων Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου· καὶ ὡς Σερῆναν νόμῳ γάμου

ἡγάγετο, Θεοδοσίου καὶ ταύτῃ αὐτῷ κατεγγυήσαντος. Ὅτι τε μετὰ ταῦτα Στελίου εἰς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Θερμαντίαν τὸν βασιλέα Ὀνωρίον γαμβρὸν ἐποίησατο. Καὶ ὡς ἐπὶ πλείστον ἐτι μάλλον ἤρθη δυνάμειος, καὶ πολλοὺς πολέμους ὑπὲρ Ῥωμαίων πρὸς πολλὰ τῶν ἐθνῶν κατώρρωσε. Καὶ ὅτι μαιφόνῳ καὶ ἀπανθρώπῳ σπουδῇ Ὀλυμπίου, ὃν αὐτὸς τῷ βασιλεῖ προσφικεῖωσε, τὸν διὰ ξίφους ὑπέμεινε θάνατον.

3. Ὅτι Ἀλάρικος ὁ τῶν Γότθων φύλαρχος, ὃν Στελίου μετεκαλέσατο ἐπὶ τῷ φυλάξαι Ὀνωρίῳ τὸ Ἰλλυρικόν (τῇ γὰρ αὐτοῦ ἦν παρὰ Θεοδοσίου τοῦ πατρὸς ἐκνεμεμένη βασιλεία)· οὗτος δὲ Ἀλάρικος, διὰ τε φόνον Στελίου, καὶ ὅτι αὐτὸς συνέχευτο αὐτῷ, οὐκ ἐλάμβανε, πολιορκεῖ καὶ ἐκπορθεῖ τὴν Ῥώμην. Ἐξ ἧς χρήματά τε ἀπειρα ἐξεκόμεσε, καὶ τὴν ἀδελφὴν Ὀνωρίου, Πλακιδίαν, ἐν Ῥώμῃ διαγούσαν, ἡχμαλώτισε. Καὶ πρὸ τῆς ἀλώσεως δὲ ἕνα τινὰ τῶν κατὰ τὴν Ῥώμην ἐπιδόξων (Ἀτταλὸς ἦν ὄνομα αὐτῷ), τὴν ἐπαρχότητα τότε διέποντα, εἰς βασιλέα ἀνηγόρευσεν. Ἐπράχθη δ' αὐτῷ ταῦτα διὰ τε τὰς προεξημένας αἰτίας, καὶ ὅτι Σάρων, καὶ αὐτὸν Γότθον ὄντα, καὶ πλήθους μὲν ὀλίγου ἐπάρχοντα (ἄχρι γὰρ διακοσίων ἢ καὶ τριακοσίων ὁ λαὸς ἐξετείνετο), ἄλλως δὲ ἡρωϊκὸν τινα καὶ ἐν μάχαις ἀκαταγώνιστον, τοῦτον δὲ Ῥωμαῖοι ἡταιρίσαντο δι' ἐχθρας Ἀλάρικῳ ὄντα, ἀσπονδον ἐχθρὸν Ἀλάρικον ἐποίησαντο.

4. Ὅτι ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ῥώμης ἀλληλοφαγία τῶν ἐνοικούντων ἐγένετο.

5. Ὅτι Ἀλάρικος, ἐτι ζῶντος Στελίου, τεσσαράκοντα κεντηνάρια μισθὸν ἔλαβε τῆς ἐκστρατείας.

Lecti sunt Olympiodori historiarum libri duo et viginti, ducto initio ab Honorii, Romani imperatoris, consulatu septimo, et Theodosii secundo (an. 407): deducitque historiam ad id usque tempus, quo Valentinianus, Placidiae et Constantii filius, Romanus imperator declaratus est (an. 425). Scriptor hic ortum ducit Ægyptiaci Thebis, poeta, ut de se ipse profitetur, religione vero gentium imbutus. Dictio illi clara, remissa tamen ac dissoluta, et in propositam devoluta verborum affluentiam. Oratio itaque indigna ut historiæ adnumeretur: cujus ipse fortasse conscius, non historiam hanc a se adornari, sed materiam dumtaxat, seu commentarium historiæ suppeditari contendit: adeo informis ac specie carens etiam ipsimet dictionis suæ character visus est. Etenim nulla orationi forma hic enitet, nisi quis eum alicubi simplicitati accedere contendat. Etsi neque hanc attingat, dum nimis humili ac vili dictionis genere usus, in idiotismum plebeiumque sermonem prorsus delabitur. Et licet silvam suam ipse opus appellet, libris tamen distinguit, præfationibusque ornare nititur. Historiam inscribit Theodosio [Minori] imperatori, qui Arcadii filius, Honorii ac Placidiae patruelis fuit.

2. Narrat itaque, Stelichonem ad magnam pervenisse potentiam, quum eum Theodosius Magnus parens ipse suis liberis, Arcadio atque Honorio, tutorem imposuisset (395), ac præterea uxorem Serenam duxisset, a Theodosio æque ipsi desponsam. Post etiam, filia sua Thermentia nuptui

Honorio imperatori data, illum sibi generum adscivisse: indeque ad summam prorsus evectum potentiam. Multa pro Romanis cum variis gentibus bella gessisse feliciter, donec sanguinaria immanique Olympii opera, qui per Stelichonem imperatori familiaris factus fuerat, ferro mortem excepit (408. Cf. Zos. V, 32, Sozom. IX, 4, Philostorg. XI, 3. XII, 3. Oros. 7, 38).

3. Addit Alarichum, Gothorum præfectum, quem olim evocarat Stelicho, ut Honorio Illyricum armis teneret (hæc enim illi provincia a parente Theodosio in partitione regni obvenerat [cf. Zos. 5, 26, 2]), tum ob Stelichonis cædem, tum quod promissum illi datum non esset, cinxisse et cepisse Romam, in eaque urbe incredibilem argenti vim præda avertisse, quin et sororem Honorii Placidiam, Romæ tum agentem, captivam habuisse (410). Ante captam vero urbem illustrem tum virum, cui Attalo nomen, summam præfecturam gerentem, imperatorem renuntiassent. Actaque esse hæc ob eas, quas diximus, causas, et ob Sarum, Gothum item genere, sed paucorum hominum præfectum (vix enim ducentos, aut summum trecentos ductabat), cetera generosum virum armisque invictum, quem quod socium sibi Romani adiunxissent, Alaricho exosum, hunc sibi implacabilem fecerunt inimicum.

4. In hac urbis obsidione mutua carne pastos esse obsessos (408).

5. Alarichum, vivente etiamnum Stelichone, militiæ mer-

6. "Οτι μετὰ θάνατον Στελίχωνος ἀναιρεῖται ἐναποπνιγείσα καὶ Σερήνα ἡ τοῦτου γυνὴ, αἰτία νομισθεῖσα τῆς ἐπὶ Ῥώμῃν ἐπόδου Ἀλαρίχου. Ἀναιρεῖται δὲ πρότερον μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Στελίχωνος ὁ ταύτης κίκεῖνον παῖς ὁ Εὐχέριος.

7. "Οτι τὸ Βουκελλάριος ὄνομα ἐν ταῖς ἡμέραις Ὀνωρίου ἐφέρετο κατὰ στρατιωτῶν οὐ μόνων Ῥωμαίων, ἀλλὰ καὶ Γόθων τινῶν ὡς δ' αὐτως καὶ τὸ φοιδερᾶτων κατὰ διαφόρου καὶ συμμιγοῦς ἐφέρετο πλήθους.

8. "Οτι Ὀλύμπιος ὁ ἐπιβουλεύσας Στελίχωνα μάγιστρος τῶν ὀφρικίων γέγονεν· εἴτα ἐξέπεσε τῆς ἀρχῆς. Εἴτα πάλιν ἐπέβη ταύτης. Ἐπειτα ἐξέπεσεν. Εἴτα ἐκπεσὼν, βοπάλοις ὑστερον ὑπὸ Κωνσταντίου, ὃς ἡγάγετο Πλακιδίαν, παύμενος ἀναιρεῖται, τὰς ἀκοὰς πρότερον ἐκκοπείς. Καὶ ἡ δίκη τὸν ἀνοσιουργὸν εἰς τέλος ὡς ἀφῆκεν ἀτιμώρητον.

9. "Οτι τῶν μετὰ Ῥοδογαῖσον Γόθων οἱ κεφαλῶται ὀπτεύματι ἐκαλοῦντο, εἰς δώδεκα συντείνοντες χιλιάδας, οὓς καταπολεμήσας Στελίχων Ῥοδογαῖσον προσηταιρίσατο.

10. "Οτι Ἀλαρίχου νόσφ τελευτήσαντος, διάδοχος αὐτοῦ Ἀδάουλφος καθίσταται ὁ τῆς γυναικὸς ἀδελφός.

11. "Οτι τὸν ξηρὸν ἄρτον βουκελλάτον ὁ συγγραφεὺς καλεῖσθαι φησί· καὶ χλευάζει τὴν τῶν στρατιωτῶν ἐπανουμίαν, ὡς ἐκ τούτου Βουκελλαρίων ἐπικληθέντων.

12. "Οτι Κωνσταντῖνος εἰς τυραννίδα ἀρθεὶς προ-

σθεύεται πρὸς Ὀνώριον, ἄκων μὲν καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν βιασθεὶς ἀπολογούμενος ἀρῆαι, συγγνώμην δὲ αἰτῶν, καὶ τὴν τῆς βασιλείας ἀξίων κοινωνίαν. Καὶ βασιλεὺς διὰ τὰ ἐνεστηχότα δυσχερῆ τείως καταδέχεται τὴν τῆς βασιλείας κοινωνίαν, κατὰ τὰς Βρεττανίας δὲ ὁ Κωνσταντῖνος ἐτύγγανεν ἀνηγορευμένος, στάσει τῶν ἐκεῖσε στρατιωτῶν εἰς ταύτην ἀνηγμένος τὴν ἀρχήν· καὶ γὰρ ἐν ταύταις ταῖς Βρεττανίαις, πρὶν ἢ Ὀνώριον τὸ ἔβδομον ὑπατεῦσαι, εἰς στάσιν δρυῆσαν τὸ ἐν αὐταῖς στρατιωτικόν, Μάρκον τινὰ ἀνείπον αὐτοκράτορα. Τοῦ δὲ ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθέντος, Γρατιανὸς αὐτοῖς ἀντικαθίσταται. Ἐπεὶ δὲ καὶ οὗτος εἰς τετράμηνον, αὐτοῖς προσκορὴς γεγὼνός, ἀπεσφάγη, Κωνσταντῖνος τότε εἰς τὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἀναδύθεται ὄνομα. Οὗτος Ἰουστίνον καὶ Νεοβιγαστὴν στρατηγούς προβαλόμενος καὶ τὰς Βρεττανίας ἐάσας, περαιούται ἅμα τῶν αὐτοῦ ἐπὶ Βονωνίαν, πόλιν οὕτω καλουμένην, παραθαλασσίαν καὶ πρώτην ἐν τοῖς τῶν Ἰαλλίων ὁρίοις κειμένην. Ἐνθα διατρίψας, καὶ ὅλον τὸν Ἰάλλον καὶ Ἀκύτανον στρατιώτην ἰδιοποιήσας, κρατεῖ πάντων τῶν μερῶν τῆς Γαλατίας μέχρι τῶν Ἀλπεων τῶν μεταξὺ Ἰταλίας τε καὶ Γαλατίας. Οὗτος δύο παῖδας ἔσχε, Κώνσταντα καὶ Ἰουλιανόν· ὧν τὸν μὲν Κώνσταντα καίσαρα χειροτονεῖ, εἴτα ὑστερον κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας καὶ τὸν Ἰουλιανὸν νωδελίσσιμον.

13. "Οτι Ἀτταλος βασιλεύσας κατὰ Ὀνωρίου ἐπὶ Ῥάβενναν ἐκστρατεύεται, καὶ πέμπεται πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐκ βασιλέως Ὀνωρίου πρὸς βασιλέα, Ἰοδιανὸς

cedem centenarios quadraginta accepisse (cf. *Zos.* 5, 26, 3; 29, 14).

6. Post Stelichonis interitum suffocatam periisse et Serenam, ejus conjugem, quod Alarichi ad urbem adventus causa exstitisse putaretur, et interfectum esse antea, interempto jam Stelichone, filium ejus ex Serena, Eucherium (cf. *Zos.* 5, 38).

7. Buccellarii vocabulum Honorii imperatoris temporibus tributum militibus, non Romanis solum, sed et Gothis quibusdam. Eodem modo et foederatorum nomen attributum inconditae et e diversis conflatae multitudini.

8. Olympium illum, qui Stelichoni insidiatus erat, officiorum magistrum factum, ea post dignitate excidisse. Dehinc iterum positum, rursum privatum esse: tandem fustibus a Constantio, qui Placidiam uxorem duxerat, mactatum occubuisse, quum ei ante caedem auriculæ resectae fuissent. Ita impium illum non impunitum obiisse.

9. Gothorum, qui cum Rodogaiso erant, primarios viros Optimatos appellatos ait, duodecim fere millium numero, quibuscum Stelichonem, Rodogaiso debellato, societatem iniisse (406. Cf. *Zosim.* 6, 26, 4. *Oros.* 7, 27. *Jornandes De success. regn.* c. 95. *Deinde quæ Zosimus*, 6, 27, *nominato Olympiodoro habet, vide ad calcem Exc. Photii.*

10. Alaricho morbi vi extincto, successorem datum Adaulphum, uxoris fratrem (410).

11. Panem siccum scriptor hic buccellatum vocari tradit, illudque militum cognomini, ut qui hinc Buccellarii sint appellati.

12. Constantinus ad imperium tyrannice sublatus, ad Honorium legatos mittit excusantes, invitum se et a militibus coactum imperium suscepisse. Veniam igitur postulare societatemque imperii. Imperator propter impendentes molestias tantisper suscepit in societatem. Constantinus hic in Britannia renuntiatus fuerat, militari tumultu ad imperium adactus. Etenim ante Honorii consulum septimum (407) in seditionem illic versus exercitus, Marcum quendam imperatorem crearat: quo ab ipsis sublato, Gratianus suffectus est. Hic ubi menses quattuor, illis jam fastidio ductis, praefuisset, interficitur. Tum Constantinus Augusti nomine salutatur. Is Justinum (*Justinianum*, *Zos.* 6, 2) et Neovigastem (*Nevigastem*, *Zos.*) militarium copiarum duces creans, relicta Britannia, cum suis trajecit, venitque Bononiam, maritimam urbem sic dictam, primam in Galliae finibus positam. Ibi moratus, Gallum omnem et Aquitanum militem sibi adjungens, omni est Gallia positus ad Alpes usque, quæ Italiam a Gallia separant. Huic filii duo erant, Constans et Julianus. Illum Cæsarem constituit, Julianum deinde eo ipso tempore Nobilissimum nominavit.

13. Attalus contra Honorium imperans, ad Ravennam castrametatus est, missusque ad illum tanquam ab Honorio imperatore ad imperatorem Jovianum, praefectus atque patricius, et Valens, utriusque militiae dux, et Potamius quaestor, et Julianus, notariorum primicerius. Hi Attalo significant, ab Honorio sese missos, ut cum illo de imperii societate tractent; abnuunt vero ille: concedere tamen se,

Photius Bibl. cod. 80.

Ἀνεγνώσθησαν Ὀλυμπιόδωρου ἱστορικοὶ λόγοι κβ'. Ἀρχεται ἀπὸ τῆς Ὀνωρίου τοῦ βασιλέως Ῥώμης τῆς ὑπατείας τὸ ἑβδόμον, καὶ Θεοδοσίου τὸ δεύτερον, κατέρχεται δὲ μέχρις οὗτο Βαλεντινιανὸς ὁ Πλακιδίας καὶ Κωνσταντίου παῖς εἰς τὴν βασιλειὸν τῆς Ῥώμης ἀνερρήθη ἀρχήν. Οὗτος ὁ συγγραφεὺς Θηβαῖος μὲν ἐστίν, ἐκ τῶν πρὸς Αἴγυπτον Θηβῶν τὸ γένος ἔχων ποιητῆς, ὡς αὐτὸς φησι, τὸ ἐπιτήδευμα· Ἕλλην τὴν ὀρησειάν· σαφὴς μὲν τὴν φράσιν, ἀτὸνος δὲ καὶ ἐκλελυμένος, καὶ πρὸς τὴν πεπατημένην κατενηνεγμένους χυδαίολογιαν. Ὡστε μὲν ἄξιος εἰς συγγραφὴν ἀναγράφεσθαι ὁ λόγος· δὲ καὶ αὐτὸς ἴσως συνιδὼν, οὐ συγγραφὴν αὐτῷ ταῦτα κατασκευασθῆναι, ἀλλ' ὕλην συγγραφῆς ἐκπορισθῆναι διαβεβαιούται· οὕτως ἀμορφος καὶ ἀνίδεος καὶ αὐτῷ τοῦ λόγου ὁ χαρακτήρ κατεφαίνεται. Καὶ γὰρ οὐδεμίαν τῶν ἰδῶν καλλωπίζεται, πλὴν εἴ τις ἐν τισὶ τῇ σφελείᾳ πλησιάζειν ἐκδιείποιτο. Τῷ γὰρ λίαν ταπεινῷ καὶ ἐξευτελισμένῳ καὶ ταύτης ἐκπίπτων, εἰς ἰδιωτισμὸν ὅλως ὑπενήνεκται. Ὑλῃ δὲ αὐτὸς ἱστορίας ταῦτα καλῶν θμῶς καὶ λόγοις διαιρεῖ, καὶ προοιμίους περὶ αὐτὰ κοσμεῖν. Καὶ πρὸς Θεοδοσίον τὸν βασιλέα, ὃς ἀνεψιὸς ἐχρημάτιζεν Ὀνωρίου καὶ Πλακιδίας, Ἀρχαδίου δὲ παῖς, πρὸς τοῦτον τὴν ἱστορίαν ἀναφωνεῖ.

2. Διαλαμβάνει τοίνυν περὶ Στελίωνος, ὅσῃν τε περιεβέβλητο δύναιμι, καταστάς ἐπίτροπος τῶν παίδων Ἀρχαδίου καὶ Ὀνωρίου ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου· καὶ ὡς Σεργῆναν νόμῳ γάμου

ἡγάγετο, Θεοδοσίου καὶ ταύτῃν αὐτῷ κατεγγυήσαντος. Ὅτι τε μετὰ ταῦτα Στελίων εἰς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Θερμαντίαν τὸν βασιλέα Ὀνωρίον γαμβρὸν ἐποίησας. Καὶ ὡς ἐπὶ πλείστον ἔτι μάλλον ἤρθη δυνάμειος, καὶ πολλοὺς πολέμους ὑπὲρ Ῥωμαίων πρὸς πολλὰ τῶν ἐθνῶν κατάρθρωσε. Καὶ ὅτι μαιφόνῳ καὶ ἀπανθρώπῳ σπουδῇ Ὀλυμπίου, ὃν αὐτὸς τῷ βασιλεῖ προσφώκισε, τὸν διὰ ξίφους ὑπέμεινε θάνατον.

3. Ὅτι Ἀλάρικος ὁ τῶν Γόθων φύλαρχος, ὃν Στελίων μετεκαλέσατο ἐπὶ τῷ φυλάξαι Ὀνωρίῳ τὸ Ἰλλυρικόν (τῇ γὰρ αὐτοῦ ἦν παρὰ Θεοδοσίον τοῦ πατρὸς ἐκνεμετρημένον βασιλεία)· οὗτος ὁ Ἀλάρικος, διὰ τε φόνον Στελίωνος, καὶ ὅτι αὐτὸς συνέκευτο αὐτῷ, οὐκ ἐλάμβανε, πολιορκεῖ καὶ ἐκπορθεῖ τὴν Ῥώμην. Ἐξ ἧς χρήματά τε ἀπείρα ἐξεκόμεσε, καὶ τὴν ἀδελφὴν Ὀνωρίου, Πλακιδίαν, ἐν Ῥώμῃ διάγουσαν, ἡχμαλώτισε. Καὶ πρὸ τῆς ἀλώσεως δὲ ἓν τινα τῶν κατὰ τὴν Ῥώμην ἐπιδόξων (Ἀτταλὸς ἦν ὄνομα αὐτῷ), τὴν ἐπαρχότητα τότε διέποντα, εἰς βασιλείαν ἀνηγόρευσε. Ἐπαρχὴ δ' αὐτῷ ταῦτα διὰ τε τὰς προειρημένας αἰτίας, καὶ ὅτι Σάρον, καὶ αὐτὸν Γόθον ὄντα, καὶ πλήθους μὲν ὀλίγου ἐπάρχοντα (ἄχρι γὰρ διακοσίων ἢ καὶ τριακοσίων ὁ λαὸς ἐξετείνετο), ἄλλως δὲ ἡρωικόν τινα καὶ ἐν μάχαις ἀκαταγώνιστον, τοῦτον δὲ Ῥωμαῖοι ἡταιρίσαντο δι' ἔθρους Ἀλάρικῳ ὄντα, ἀσπονδὸν ἐθρὸν Ἀλάρικον ἐποίησαντο.

4. Ὅτι ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ῥώμης ἀλληλοφάγια τῶν ἐνοικούντων ἐγένετο.

5. Ὅτι Ἀλάρικος, ἔτι ζῶντος Στελίωνος, τεσσαράκοντα κεντηνάρια μισθὸν ἔλαβε τῆς ἐκστρατείας.

Lecti sunt Olympiodori historiarum libri duo et viginti, ducto initio ab Honorii, Romani imperatoris, consulatu septimo, et Theodosii secundo (an. 407): deducitque historiam ad id usque tempus, quo Valentinianus, Placidiae et Constantii filius, Romanus imperator declaratus est (an. 425). Scriptor hic ortum ducit Aegyptiacis Thebis, poeta, ut de se ipse proficitur, religione vero gentium imbutus. Dictio illi clara, remissa tamen ac dissoluta, et in protritum devoluta verborum affluentiam. Oratio itaque indigna ut historiam adnumeretur: cuius ipse fortasse conscius, non historiam hanc a se adornari, sed materiam dumtaxat, seu commentarium historiae suppeditari contendit: adeo informis ac specie carens etiam ipsimet dictionis suae character visus est. Etenim nulla orationi forma hic enitet, nisi quis eum alicubi simplicitati accedere contendat. Etsi neque hanc attingat, dum nimis humili ac vili dictionis genere usus, in idiotismum plebeiumque sermonem prorsus delabitur. Et licet silvam suam ipse opus appellet, libris tamen distinguit, praefationibusque ornare nititur. Historiam inscribit Theodosio [Minori] imperatori, qui Arcadii filius, Honorii ac Placidiae patruelis fuit.

2. Narrat itaque, Stilichonem ad magnam pervenisse potentiam, quum eum Theodosius Magnus parens ipse suis liberis, Arcadio atque Honorio, tutorem imposuisset (395), ac praeterea uxorem Serenam duxisset, a Theodosio acque ipsi desponsam. Post etiam, filia sua Thermantia nuptui

Honorio imperatori data, illum sibi generum adscivisse: indeque ad summam prorsus evectum potentiam. Multa pro Romanis cum variis gentibus bella gessisse feliciter, donec sanguinaria immanique Olympii opera, qui per Stilichonem imperatori familiaris factus fuerat, ferro mortem excepit (408. Cf. Zos. V, 32, Sozom. IX, 4, Philostorg. XI, 3, XII, 3. Oros. 7, 38).

3. Addit Alarichum, Gothorum praefectum, quem olim evocarat Stilicho, ut Honorio Illyricum armis teneret (haec enim illi provincia a parente Theodosio in partitione regni obvenerat [cf. Zos. 5, 26, 2]), tum ob Stilichonis eadem, tum quod promissum illi datum non esset, ciuixisse et cepisse Romam, in eaque urbe incredibilem argenti vim praeda avertisse, quin et sororem Honorii Placidiam, Romae tum agentem, captivam habuisse (410). Ante captam vero urbem illustrem tum virum, cui Attalo nomen, summam praefecturam gerentem, imperatorem renuntiassent. Actaque esse haec ob eas, quas diximus, causas, et ob Sarum, Gothum item genere, sed paucorum hominum praefectum (vix enim ducentos, aut summum trecentos ductabat), cetera generosum virum armisque invictum, quem quod socium sibi Romani adjunxissent, Alaricho exosum, hunc sibi implacabilem fecerunt inimicum.

4. In hac urbis obsidione mutua carne pastos esse obsessos (408).

5. Alarichum, vivente etiamnum Stilichone, militiae mer-

6. "Οτι μετὰ θάνατον Στελίχωνος ἀναιρεῖται ἐνα-
ποπιγείσα καὶ Σερῆνα ἢ τούτου γυνή, αἰτία νομι-
σθεῖσα τῆς ἐπὶ Ῥώμῃ ἐφόδου Ἀλαρίχου. Ἀναιρεῖται
δὲ πρότερον μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Στελίχωνος ὁ ταύτης
κικεύου παῖς ὁ Εὐχέριος.

7. "Οτι τὸ Βουκελλάριος ὄνομα ἐν ταῖς ἡμέραις
᾽Ονωρίου ἐφέρετο κατὰ στρατιωτῶν οὐ μόνων Ῥω-
μαίων, ἀλλὰ καὶ Γόθων τινῶν ὡς δ' αὐτως καὶ τὸ
φοιδερᾶτων κατὰ διαφόρου καὶ συμμιγοῦς ἐφέρετο πλή-
θους.

8. "Οτι Ὀλύμπιος ὁ ἐπιβουλεύσας Στελίχωνα μά-
γιστρος τῶν ὀφφικίων γέγονεν· εἴτα ἐξέπεσε τῆς ἀρχῆς.
Ἔῃτα πάλιν ἐπέβη ταύτης. Ἐπειτα ἐξέπεσεν. Ἔῃτα
ἐκπεσὼν, βοπάλοις ὕστερον ὑπὸ Κωνσταντίου, δε-
γματο Πλακιδίαν, παιόμενος ἀναιρεῖται, τὰς ἀκοὰς
πρότερον ἐκκοπέει. Καὶ ἡ δίκη τὸν ἀνοσιουργὸν εἰς τέλος
ὡς ἀφῆκεν ἀτιμώρητον.

9. "Οτι τὸν μετὰ Ῥοδογαῖσον Γόθων οἱ κεφα-
λιώται ὀπτεύματι ἐκαλοῦντο, εἰς δώδεκα συντείνοντες
χιλιάδας, οὓς καταπολεμήσας Στελίχων Ῥοδογαῖσον
προσηταιρίσατο.

10. "Οτι Ἀλαρίχου νόσω τελευτήσαντος, διάδοχος
αὐτοῦ Ἀδάουλφος καθίσταται ὁ τῆς γυναικὸς ἀδελφός.

11. "Οτι τὸν ξηρὸν ἄρτον βουκέλλαντον ὁ συγγραφεὺς
καλεῖσθαι φησὶ· καὶ χλευάζει τὴν τῶν στρατιωτῶν
ἐπωνυμίαν, ὡς ἐκ τούτου Βουκελλάριων ἐπικλη-
θέντων.

12. "Οτι Κωνσταντῖνος εἰς τυραννίδα ἀρθεὶς πρε-

σβεύεται πρὸς Ὀνώριον, ἄκων μὲν καὶ ὑπὸ τῶν στρα-
τιωτῶν βιασθεὶς ἀπολογούμενος ἀρξάι, συγγνώμην δὲ
αἰτῶν, καὶ τὴν τῆς βασιλείας ἀξίωσιν κοινωνίαν. Καὶ
βασιλεὺς διὰ τὰ ἐνεστηκότα δυσχερῆ τῶς καταδέχεται
τὴν τῆς βασιλείας κοινωνίαν, κατὰ τὰς Βρεττανίας δὲ
ὁ Κωνσταντῖνος ἐτύγγανεν ἀνηγορευμένος, στάσει τῶν
ἐκείσε στρατιωτῶν εἰς ταύτην ἀνηγμένος τὴν ἀρχήν·
καὶ γὰρ ἐν ταύταις ταῖς Βρεττανίαις, πρὶν ἢ Ὀνώριον
τὸ ἔβδομον ὑπατεῦσαι, εἰς στάσιν δρμήσαν τὸ ἐν αὐ-
ταῖς στρατιωτικῶν, Μάρκον τινὰ ἀνείπον αὐτοκράτορα.
Τοῦ δὲ ὑπ' αὐτῶν ἀναγερθέντος, Γρατιανὸς αὐτοῖς ἀν-
τικαθίσταται. Ἐπει δὲ καὶ οὗτος εἰς τετράμηνον, αὐτοῖς
προσκορῆς γεγονώς, ἀπεσφάγη, Κωνσταντῖνος τότε εἰς
τὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἀναβιβάζεται ὄνομα. Οὗτος Ἰου-
στίνον καὶ Νεοβιγάστην στρατηγούς προβαλλόμενος καὶ
τὰς Βρεττανίας ἐάσας, περαιούται ἅμα τῶν αὐτοῦ ἐπὶ
Βωνωνίαν, πόλιν οὕτω καλουμένην, παραθαλασσίαν καὶ
πρώτην ἐν τοῖς τῶν Γαλιῶν ὁρίοις καμένην. Ἐνθα
διατρίψας, καὶ ὄλον τὸν Γάλλον καὶ Ἀκύτανον στρα-
τιωτῶν ἰδιοποιήσας, κρατεῖ πάντων τῶν μερῶν
τῆς Γαλατίας μέχρι τῶν Ἀλπεων τῶν μεταξὺ Ἰταλίας
τε καὶ Γαλατίας. Οὗτος δύο παῖδας ἔσχε, Κωνσταντα
καὶ Ἰουλιανόν· ὧν τὸν μὲν Κωνσταντα καίσαρα χει-
ροτονεῖ, εἴτα ὕστερον κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας καὶ τὸν
Ἰουλιανὸν νωδελίσσιμον.

13. "Οτι Ἀτταλος βασιλεύσας κατὰ Ὀνωρίου ἐπὶ
Ῥάβενναν ἐκστρατεύεται, καὶ πέμπεται πρὸς αὐτὸν,
ὡς ἐκ βασιλέως Ὀνωρίου πρὸς βασιλέα, Ἰοδιανὸς

cedem centenarios quadraginta acceperisse (cf. Zos. 5, 26,
3; 29, 14).

6. Post Stelichonis interitum suffocatam periisse et Sere-
nam, ejus conjugem, quod Alarichi ad urbem adventus
causa exstitisse putaretur, et interfectum esse antea, in-
terempto jam Stelichone, filium ejus ex Serena, Eucherium
(cf. Zos. 5, 38).

7. Buccellarii vocabulum Honorii imperatoris temporibus
tributum militibus, non Romanis solum, sed et Gothis qui-
busdam. Eodem modo et foederatorum nomen attributum
inconditæ et e diversis conflatae multitudini.

8. Olympium illum, qui Stelichoni insidialis erat, offi-
ciorum magistrum factum, ea post dignitate excidisse. De-
hinc iterum potitum, rursum privatum esse: tandem fusti-
bus a Constantio, qui Placidiam uxorem duxerat, mactatum
occubuisse, quum ei ante caedem auriculæ resectae
fuissent. Ita impium illum non impunitum obiisse.

9. Gothorum, qui cum Rodogaiso erant, primarios viros
Optimatos appellatos ait, duodecim fere millium numero,
quibuscum Stelichonem, Rodogaiso debellato, societatem
iniisse (406. Cf. Zosim. 6, 26, 4. Oros. 7, 27. Jornandes De
success. regn. c. 95. Deinde quæ Zosimus, 6, 27, nomi-
nato Olympiodoro habet, vide ad calcem Exc. Photii.

10. Alaricho morbi vi extincto, successorem datum
Adolphum, uxoris fratrem (410).

11. Panem siccum scriptor hic buccellatum vocari tradit,
illudque militum cognomini, ut qui hinc Buccellarii sint
appellati.

12. Constantinus ad imperium tyrannice sublatus, ad
Honorium legatos mittit excusantes, invitum se et a
militibus coactum imperium suscepisse. Veniam igitur
postulare societatemque imperii. Imperator propter im-
pendentes molestias tantisper suscepit in societatem. Con-
stantinus hic in Britannia renuntiatus fuerat, militari tu-
multu ad imperium adactus. Et enim ante Honorii consula-
tum septimum (407) in seditionem illic versus exercitus,
Marcum quendam imperatorem crearat: quo ab ipsis sub-
lato, Gratianus suffectus est. Hic ubi menses quattuor,
illis jam fastidio ductis, praefuisset, interficitur. Tum
Constantinus Augusti nomine salutatur. Is Justinum
(Justinianum, Zos. 6, 2) et Neovigastem (Neovigastem,
Zos.) militarium copiarum duces creans, relicta Britannia,
cum suis trajecit, venitque Bononiam, maritimam urbem
sic dictam, primam in Galliae finibus positam. Ibi moratus,
Gallum omnem et Aquitanum militem sibi adjungens,
omni est Gallia potitus ad Alpes usque, quæ Italiam a
Gallia separant. Huic filii duo erant, Constans et Julianus.
Illum Cæsarem constituit, Julianum deinde eo ipso tem-
pore Nobilissimum nominavit.

13. Attalus contra Honorium imperans, ad Ravennam
castrametatus est, missusque ad illum tanquam ab Honorio
imperatore ad imperatorem Jovianus, praefectus atque
patricius, et Valens, utriusque militiae dux, et Potamius
quaestor, et Julianus, notariorum primicerius. Hi Attalo
significant, ab Honorio sese missos, ut cum illo de imperii
societate tractent; abnuunt vero ille: concedere tamen se,

ἐπαρχος καὶ πατρίκιος, καὶ Οὐάλης στρατηγὸς ἐκατέρως δυνάμει, καὶ Ποτάμιος ὁ κοιαιστὼρ, καὶ Ἰουλιανὸς πριμικήριος τῶν νοταρίων· οἱ ἐδήλουν Ἀττάλῳ ἐπὶ κοινωνίᾳ τῆς βασιλείας ἀπειστάθαι παρὰ Ὀνωρίου. Ὁ δὲ ἀπένευσεν, ἀλλὰ νῆσον οἰκεῖν ἢ ἕτερόν τινα τόπον, ὃν ἂν βούλοιο, συγχωρεῖν Ὀνώριον, κακῶν ἀπαθῆ. Ἀποκρίνεται δὲ Ἰοβιανὸς ἡσθεὶς, ἐπαγγελλόμενος καὶ σινῶσαι καθ' ἑνὸς μέλους τὸν βασιλεῖα Ὀνώριον. Ἐφ' ᾧ ἐπετίμησεν Ἀτταλὸς Ἰοβιανῷ, ὥς οὐθενὸς ἔθους ὄντος σινῶσθαι βασιλεῖα, ἐκοντὶ τὴν βασιλείαν ἀποτιθέμενον. Ἀλλὰ Ἰοβιανὸς μὲν πολλὰ κίς πρὸςθεύσας, καὶ μὴδὲν ἀνύσας, καταμένει πρὸς Ἀτταλον, πατρίκιος Ἀττάλου ὀνομασθεὶς. Μετέρχεται δὲ κατὰ τὴν Ῥάβενναν ἐπὶ τὸν πραιπόσιτον Εὐσέβιον ἡ δυναστεία. Ὅς μετὰ ἱκανὸν χρόνον Ἀλλοβίχου ἐπηρεῖα καὶ ὑποθήκη δημοσίᾳ καὶ ἐπ' ὅψει τοῦ βασιλέως ῥάβδοις ἀναιρεῖται. Χρόνος ἔρρευσεν ἱκανὸς, καὶ μὴ πειθόμενος Ἀτταλὸς Ἀλαρίχῳ, σπουδῇ δὲ μάλιστ' Ἰοβιανῷ, δὲ ἦν τὴν Ὀνωρίου πρὸςθεῖαν προδεδωκώς, καθαιρεῖται τῆς βασιλείας· καὶ μένει, τὸν ἰδιώτην παρὰ Ἀλαρίχῳ βίον ἀνθηρημένος. Ἐπειτα μετὰ χρόνον τινὰ βασιλεύει. Εἴτα καθαιρεῖται. Καὶ μετὰ ταῦτα ὕστερον ἐπὶ Ῥάβενναν παραγενοῦς, καὶ τοὺς τῆς δεξιᾶς χειρὸς δακτύλους ἀκρωτηριασθεὶς ἐξορίᾳ παραπέμπεται.

14. Ὅτι Ἀλλοβίχος μετὰ βραχὺ, τὴν ἐφ' ᾧ τὸν πραιπόσιτον Εὐσέβιον ἀνείλε δίκην τινὺς, γνῶμη τοῦ βασιλέως κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ ἀναίρεται. Καὶ Κωνσταντῖνος ὁ τύραννος τὸν Ἀλλοβίχου θάνατον μαθὼν, ἐπειγόμενος πρὸς Ῥάβενναν, ὥστε σπείσασθαι Ὀνωρίῳ, φοβηθεὶς ὑποστρέφει.

15. Ὅτι τὸ Ῥήγιον μητρόπολις ἐστὶ τῆς Βρεττανίας,

ἐξ οὗ φησὶν ὁ ἱστορικὸς Ἀλάριχον ἐπὶ Σικελίαν βουλόμενον περαιωθῆναι ἐπισχεθῆναι. Ἀγαλμα γάρ φησι τετελεσμένον ἱστάμενον ἐκώλυσε τὴν περαιώσιν. Τετέλεστο δὲ, ὥς μυθολογεῖ, παρὰ τῶν ἀρχαίων ἀποτρόποιόν τε τοῦ ἀπὸ τῆς Αἴτνης πυρὸς καὶ πρὸς κώλυσιν παρόδου διὰ θαλάσσης βαρβάρων. Ἐν γὰρ τῷ ἐνὶ ποδὶ πῦρ ἀκοίμητον ἐτύγγανε, καὶ ἐν τῷ ἑτέρῳ ὕδωρ ἀδιάφθορον. Οὐ καταλυθέντος ὕστερον ἐκ τε τοῦ Αἰτναίου πυρὸς καὶ ἐκ τῶν βαρβάρων βλάβας ἡ Σικελία ἐδέξατο. Κατέστρεψε δὲ τὸ ἀγαλμα Ἀσκληπίος ὁ τῶν ἐν Σικελίᾳ κτημάτων Κωνσταντίου καὶ Πλακιδίας διοικητῆς καταστάς.

16. Ὅτι Κωνσταντίνου τοῦ τυράννου καὶ Κωνσταντος τοῦ παιδὸς, δὲ πρότερον μὲν καῖσαρ, ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς ἐκεχειροτόνητο, τούτων ἡττηθέντων καὶ πεφευγόντων, Γερόντιος ὁ στρατηγός, τὴν πρὸς τοὺς βαρβάρους ἀσμενίσας εἰρήνην, Μάξιμον τὸν ἑαυτοῦ παῖδα, εἰς τὴν τῶν δομεστικῶν τάξιν τελούοντα, βασιλεῖα ἀναγορεύει· εἴτα ἐπιδιώξας Κώνσταντα, κατεπράξατο ἀναιρεθῆναι, καὶ κατὰ πόδας εἴπετο, διώκων καὶ τὸν πατέρα Κωνσταντίνου. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐγίνετο, Κωνσταντῖος καὶ Οὐλφιλᾶς ἀποστέλλονται παρὰ Ὀνωρίου κατὰ Κωνσταντίνου. Καὶ καταλαβόντες τὴν Ἀρῆλατον, ἐνθα τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο Κωνσταντῖνος σὺν Ἰουλιανῷ τῷ παιδί, ταύτην πολιορκοῦσι. Καὶ Κωνσταντῖνος καταφυγὼν εἰς εὐκλήριον πρεσβύτερος τότε χειροτονεῖται, ὀρκων αὐτῷ ὑπὲρ σωτηρίας δοθέντων. Καὶ τοῖς πολιορκοῦσιν αἱ πύλαι τῆς πόλεως ἀναπετάννυνται· καὶ πέμπεται σὺν τῷ υἱῷ Κωνσταντῖνος πρὸς Ὀνώριον. Ὁ δὲ μνησικαχῶν αὐτοῖς ὑπὲρ τῶν ἀνεψιῶν αὐτοῦ, οὐς ἐτύγγανε Κωνσταντῖνος ἀνελὼν

ut insulam inhabitet malorum expers Honorius, vel alium quemcunque velit locum. Respondet ad hæc lætabundus Jovianus, adjecitque etiam parte aliqua corporis mutilandum esse Honorium imperatorem. Quare Jovianum Attalus increpans nullum ferre moram dixit, ut mutiletur imperator, qui sponte sua imperio abdicaret. Verum Jovianus sæpenumero legatione obita, neque quidquam proficiens, mansit tandem apud Attalum, illiusque patricius est appellatus. Ravennæ interim delabitur ad Eusebium præpositum potestas: qui post non diu Allovichi violentia ac decreto publico in oculis imperatoris fustibus est occisus. Post etiam dum Alaricho non acquiescit Attalus, et vero maxime Joviani opera, qui Honorii legatos prodiderat, imperio dejecit: manetque privatam apud Alarichum vitam degens. Deinde non multo post iterum imperavit, ac rursus abdicare coactus est. Post hæc tandem ad Ravennam profectus et summis dexteræ manus digitis truncatus proscribitur (416. Cf. Zos. 6, 8 sqq.; Sozom. 9, 8, 12.)

14. Allovichus item post paulo, quod Eusebium præpositum sustulisset, imperatoris sententia pœnas dedit, atque in ejus conspectu occiditur. Constantinus tyrannus, cognita Allovichi morte, Ravennam accedens, ut cum Honorio fœdus iniret, metu perculsus revertit (410).

15. Rhegium metropolim esse Bruttiorum, e qua refert

historicus Alarichum, dum in Siciliam trajicere parat, tentum fuisse. Statua enim, inquit, inaugurata, ibi stans, trajectum vetabat. Fuerat vero hæc, ut fabulatur, ab antiquis inaugurata, tum ut Ætnæ montis ignes averteret, tum ut maris transitu barbaros prohiberet. Altero enim pede perpetuum ignem, altero vero perennem aquam gestabat. Ea igitur statua confracta tandem ex Ætnæ igne et a barbaris, detrimentum Siciliam cepisse. Eversam vero statuum ab Asclepio, qui in Sicilia possessionum Constantii et Placidiae curator erat.

16. [An. 411.] Constantino tyranno et Constante filio, qui primum quidem Cæsar, post etiam imperator creatus fuerat, victis fugaque dilapsis, Gerontius, belli dux, cum barbaris pace libens inita, filium suum Maximum, qui inter domesticos numerabatur, Cæsarem renuntiavit. Constantem deinde insecutus, e medio sustulit, et vestigia consectans, Constantinum quoque patrem persequabatur. Dum hæc geruntur, Contantius et Ulphilas ab Honorio adversus Constantinum missi: quumque Arelaten pervenissent, ubi Constantinus cum Juliano filio agebat, hanc obsident. Constantinus, ad templum confugiens, sacerdos ordinatur, jurjurando de salute illi dato. Sic urbis portæ obsidentibus militibus apertæ sunt, missusque est cum Juliano filio Constantinus ad Honorium. Ille vero minime ipsis igno-

πρὸ τριάκοντα τῆς Ῥαβέννης μιλίων παρὰ τοὺς ὄρκους προστάττει τούτους ἀναιρεθῆναι. Γερόντιος δὲ, παραγενόμενον Οὐλφιλᾶ καὶ Κωνσταντίου, φεύγει· καὶ καταληφθεὶς, ὅτι ἐγκρατῶς ἤρχε τοῦ οἰκείου στρατοῦ, ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων ἐπιβουλεύεται. Πῦρ γὰρ κατὰ τῆς αἰκίας αὐτοῦ ἀνῆψαν. Ὁ δὲ πρὸς τοὺς ἐπανάσταντας κρατερῶς ἐμάχετο, ἕνα συναγωνιστὴν ἔχων Ἀλανὸν τὸ γένος, εἰς δούλους αὐτοῦ ἀριθμούμενον. Τέλος τὸν τε Ἀλανὸν καὶ τὴν γυναῖκα, τοῦτο προθυμουμένους, ἀναιρεῖ, ἐπικατασφάζει δὲ καὶ ἑαυτὸν. Μάξιμος δὲ ὁ παῖς ταῦτα μαθὼν, πρὸς τοὺς ὑποσπόνδους φεύγει βαρβάρους.

17. Ὅτι Ἰοβίνος ἐν Μουνδιακῷ (deh. Μογουντιακῷ) τῆς ἐτέρας Γερμανίας κατὰ σπουδὴν Γωάρ τοῦ Ἀλανοῦ, καὶ Γυντιαρίου, δὲ φύλαρχος ἐχρημάτιζε τῶν Βουργουντιῶνων, τύραννος ἀνηγoreύθη. Πρὸς δὲ παραγενέσθαι Ἀτταλὸς Ἀδαούλφον παραινεί. Καὶ παραγίνεται ἅμα τοῦ πλήθους. Καὶ Ἰοβίνος ἀνιάται ἐπὶ τῇ Ἀδαούλφου παρουσίᾳ καὶ μέμφεται δι' αἰνιγματῶν τῶν παραινέσαντι Ἀτταλῷ τὴν ἀρίστην. Καὶ Σάρος δὲ ἐμελλε πρὸς Ἰοβίνον παραγενέσθαι. Ἀλλ' Ἀδαούλφος τοῦτο μαθὼν, προῦπαντιάζει χιλιάδας δέκα συνεπαγόμενος στρατιωτῶν, ἔχοντι ἀνδρας περὶ αὐτὸν Σάρῳ ὀκτωκαίδεκα ἢ καὶ εἴκοσιν. Ὁν ἔργα ἡρωικὰ καὶ θαυμάσαι ἄξια ἐπιδειξάμενον, μόλις σάκκος ἐξώρθησαν, καὶ ὕστερον ἀναιροῦσι. Σάρος δ' ἦν ἀποστάς Ὀνωρίου, ὅτι Βελλερίδου, δὲ ἦν αὐτῷ δομέστικος, ἀναιρεθέντος, οὐδεὶς λόγος τῷ βασιλεῖ τῆς ἀναιρέσεως, οὐδὲ τοῦ φόνου γίνεται εἰσπραξις.

18. Ὅτι διαλαμβάνει περὶ Δονάτου, καὶ περὶ τῶν

Οὐννων, καὶ περὶ τῶν ῥηγῶν αὐτῶν τῆς εὐφυστάτης τοξείας, καὶ ὡς πρὸς αὐτοὺς καὶ Δονάτον ὁ ἱστορικός ἐπρέσβευσε. Καὶ τὴν διὰ θαλάσσης αὐτοῦ πλάνην ἐκτραγωδεῖ καὶ τὸν κίνδυνον καὶ ὅπως ὄρκω Δονάτος ἀπατηθεὶς, ἐκθέσμως ἀποσφάζεται. Καὶ ὅπως Χαράτων ὁ τῶν ῥηγῶν πρῶτος ἐπὶ τῷ φόνῳ εἰς θυμὸν ἀνάπτεται, ὅπως τε πάλιν βασιλικοῖς ὁώροις διαπραύνεται καὶ ἡσυχάζει. Ἐν οἷς καὶ ἡ πρώτη τῆς ἱστορίας δεκάλογος.

19. Ἀρχεται δὲ ἡ δευτέρα ὧδε· ὅτι Ἰοβίνος παρὰ γνώμην Ἀδαούλφου τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Σεβαστιανὸν βασιλέα χειροτονήσας, εἰς ἔχθραν Ἀδαούλφῳ κατέστη. Καὶ πέμπει Ἀδαούλφος πρὸς Ὀνωρίον πρέσβεις, ὑποσχόμενος τὰς τε τῶν τυράννων κεφαλὰς καὶ εἰρήνην ἄγειν. Ὡν ὑποστρεψάντων, καὶ ὄρκων μεσιτευσάντων, Σεβαστιανοῦ μὲν πέμπεται τῷ βασιλεῖ ἡ κεφαλὴ· Ἰοβίνος δὲ ὑπὸ Ἀδαούλφου πολιορκούμενος, ἑαυτὸν ἐκδίδωσι, καὶ πέμπεται κακείνους τῷ βασιλεῖ, δὲ αὐθεντήσας Δάρδανος ὁ ἐπαρχος ἀναιρεῖ. Καὶ ἀποτιθένται ἅμφω αἱ κεφαλαὶ Καρθαγίνης ἔξωθεν, ἔνθα καὶ ἡ Κωνσταντίνου καὶ ἡ Ἰουλιανοῦ ἀπετμήθησαν πρότερον, ἧ τε Μαξίμου καὶ ἡ Εὐγενίου, οἱ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου τυραννίδι ἐπιθέμενοι, εἰς τοῦτο τέλους κατέστρεψαν.

20. Ἀδαούλφος δὲ Πλακιδίαν ἀπῆρτετο κατὰ σπουδὴν μάλιστα Κωνσταντίου, δὲ ὕστερον αὐτῇ καὶ εἰς γάμους ἔξευξεν. Ἀλλὰ τῶν πρὸς Ἀδαούλφον ὑποσχέσεων μὴ περαινομένων, καὶ μάλιστα τῆς σιτοπομπίας, οὔτε ταύτην ἀπεδίδου, καὶ εἰς μάχην ἐμελέτα τὰ τῆς εἰρήνης διαλύεσθαι.

scens ob interfectos a Constantio cognatos suos, ad triginta a Ravenna millia contra jurisjurandi fidem interfici eos jubet. Gerontius dein, accedentibus Ulphila et Constantio, fugam capessit: deprehensusque, quod severius exercitui praeasset, suorum insidiis petitus est. Ignem itaque ipsius aedibus iniecerunt; et ille fortiter in adversarios pognat, uno adjuvante famulo, qui Alanus erat. Re tamen tandem desperata, Alanum illum suamque uxorem, ut ipsi postularant, interimit, ac denique etiam sibi mortem consciscit. Maximus, ejus filius (potius: ejus domesticus), re intellecta, ad fuderatos confugit barbaros. (Cf. S83om. 9,14.)

17. [An. 412.] Jovinus apud Moguntiacum, Germaniae allerius urbem, studio Goaris Alani et Guntiarrii, Burgundionum praefecti, tyrannus creatus est. Cui ut sese adjungeret, Adaulpho auctor fuit Attalus. Et vero hic cum copiis ad illum se confert. Jovinus tamen, Adaulphi adventu offensus, obscure et veluti per aenigmata Attalum accusat, quod adventum suasisset. Sarus item ad Jovinum venturus erat, sed Adaulphus, cognita re, collectis decem millibus militum, occurrit Saro, viros octodecim aut viginti apud se habenti, quem gesta heroica et stupore digna edentem, vix tandem saccis adhibitis, vivum ceperunt ac postea occidunt. Desciverat autem ab Honorio Sarus audito, Belleridem, domesticum suum, interfectum, nullam tamen caedis rationem duxisse imperatorem, nec in percussore in inquirendo vindicasse.

18. Refert item de Donato et Hunnis deque regum eorum sagittandi peritia. Se ipsum ad illos et Donatum missum scriptor ait, multisque maris erroribus periculisque jactatum tragice narrat. Donatum illum jurejurando circumventum, contra fas jugulatum esse: et Charatonem inter reges primum, ob eadem ira incensum, imperatoris donis rursum mitigatum placatumque fuisse. Et haec quidem prima operis decade continentur.

19. [An. 413.] Alteram vero hinc auspicatur. Jovinus fratrem suum Sebastianum, invito Adaulpho, imperatorem creans, in ejus odium incurrit. Adaulphus itaque per interuentios, capita se tyrannorum missum pacemque initurum, Honorio pollicetur. Hi domum ubi redierunt, et jusjurandum praestitum est, Sebastiani mox caput imperatori mittitur. Jovinus etiam ipse ab Adaulpho obsessus se dedit, missusque ad imperatorem est: quem Dardanus praefectus sua manu percutiens interimit. Utriusque caput extra Carthaginem palis infixum: ubi et Constantini ac Juliani antea resectum, Maximi item et Eugenii, qui, sub Theodosio Magno tyrannidem affectantes, eundem sunt exitum sortiti.

20. Postulatum est ab Adaulpho, studio maxime Constantii ejus, qui illam postea uxorem duxit, Placidiam Honorio fratri ut redderet. Sed quod Adaulpho promissa praesertim de curanda annona, perfecta non fuissent, neque ipsam reddidit, et pacem bello commutaturus videbatur.

21. Ὅτι Ἀδαούλφος ἀπαιτούμενος Πλακιδίαν, ἀνταπῆγτει τὸν ὀρισθέντα σῖτον. Ἀπόρων δ' ὄντων τῶν ὑποσχόμενων εἰς τὸ δοῦναι, οὐδὲν δὲ ἤττον δημολογούντων, εἰ λάβοιεν Πλακιδίαν, παρασχεῖν, καὶ ὁ βάρβαρος τὰ ὅμοια ὑπεκρίνετο, καὶ πρὸς Μασσαλίαν, πόλιν οὕτω καλουμένην, παραγενόμενος, δόλῳ ταύτην λαθεῖν ἤλπιζεν. Ἐνθα πληγεῖς, Βονηφατίου τοῦ γενναιοτάτου βαλόντος, καὶ μόλις τὸν θάνατον διαφυγὼν, εἰς τὰς οἰκείας ὑπεχώρησε σκηνάς, τὴν πόλιν ἐν εὐθυμίᾳ λιπὼν, καὶ δι' ἐπαίνων καὶ εὐφημίας ποιουμένην Βονηφατίον.

22. Ὅτι Ἀδαούλφος τὸν γάμον μελετῶν Πλακιδίας, Κωνσταντίου ταύτην ἀπαιτοῦντος, βαρυτέρας προὔτεινεν αἰτήσεις, ἵνα διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν αἰτήσεων εὐλογον δόξῃ τὴν κατὰσχεσιν αὐτῆς πεποιηκέναι.

23. Ὅτι Κωνσταντίος δισίγνατος πάλαι γεγὼνὼς ὑπατος κατὰ τὴν Ῥάβενναν προέρχεται, μεθ' οὗ κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν ὑπατεύει Κώνστας. Καὶ χρυσὸν μὲν σύμμετρον καὶ ἱκανὸν πρὸς τὸ τῆς ἐπατείας ἀνάλωμα εὐρηται ἐκ τῶν τοῦ Ἡρακλειανοῦ, ὃς τυραννίδα μελετῶν ἀνῆρτηται· οὐ μὴν γε τοσοῦτον εὐρέθη, ὅσον καὶ ἠλπίζετο· χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲ μέχρι κεντηαρίων εἴκοσιν εὑρηται· ἡ δὲ ἀκίνητος αὐτοῦ οὐσία, καὶ αὕτη εἰς δισχιλίαις λίτρας συνέτεινε. Καὶ ταύτην ἅπασαν τὴν ὑπόστασιν Κωνσταντίος ἐκ μιᾶς αἰτήσεως παρὰ Ὀνωρίου εἰλῆφει. Ἦν δὲ Κωνσταντίος ἐν μὲν ταῖς προδοῖς κατηγῆς καὶ σκυθρωπὸς, μεγαλόφθαλμός τε καὶ μεγαλαύχην, καὶ πλατυκέφαλος, νεύων δι' ὄλου ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ φέροντος αὐτὸν ἵππου, καὶ ὁπῶ τῇδε κάκεισε λοφὸν ἐκπέμπων τὸ δῆμα· ὡς τὸ τοῦ

λόγου πᾶσι φαίνεσθαι, « εἶδος ἄξιον τυραννίδος. » Ἐν δὲ δέιπνοις καὶ συμποσίοις τερπνὸς καὶ πολιτικός, ὡς καὶ ἐρίκειν τοῖς μίμοις πολλάκις, παίζεισι πρὸ τῆς τραπέζης.

24. Ὅτι Ἀδαούλφῳ σπουδῇ καὶ ὑποθήκῃ Κανδιδιανοῦ ὁ πρὸς Πλακιδίαν συντελεῖται γάμος, μὴν δ' Ἰανουάριος ἐνειστήκει, ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως Νάρδωνος, ἐν οἰκίᾳ Ἰγγενίου τινὸς πρώτου τῶν ἐν τῇ πόλει. Ἐνθα προκαθεσθῆσης Πλακιδίας ἐν παστάδι τε Ῥωμαϊκῶς ἐσκευασμένη καὶ σχήματι βασιλικῷ, συγκαθίσταται αὕτῃ καὶ Ἀδαούλφος, ἐνεδεδυμένος χλανίδα καὶ τὴν ἄλλην Ῥωμαίων ἐσθῆτα. Ἐν αἷς μετὰ τῶν ἄλλων γαμικῶν δώρων δωρεῖται Ἀδαούλφος καὶ πεντήκοντα εὐειδεῖς νεανίας σηρικὴν ἐνδεδυμένους ἐσθῆτα, φέροντος ἑκάστου ταῖς χερσὶν ἀνὰ δύο μεγίστων δίσκων, ὧν ὁ μὲν χρυσοῦς πλήρης, ὁ δὲ τιμίον λίθων, μᾶλλον δὲ ἀτιμῆτης, ἐτύγγανεν, ἃ τῆς Ῥώμης ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἄλωσιν τοῖς Γότθοις ἀποσυληθέντα. Εἶτα λέγονται καὶ ἐπιθαλάμιοι, Ἀττάλου πρώτων εἰπόντος, εἶτα Ῥουστικίου καὶ Φοιβαδίου· καὶ συντελεῖται ὁ γάμος, παίζοντων καὶ χαίροντων ὁμοῦ τῶν τε βαρβάρων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς Ῥωμαίων.

25. Ὅτι μετὰ τὴν ὑπὸ Γόθων ἄλωσιν τῆς Ῥώμης Ἀλβίνος ὁ τῆς Ῥώμης ἐπαρχος, ἥδη ταύτης πάλιν ἀποκαθισταμένης, ἔγραψε, μὴ ἔξαρκεῖν τὸ χορηγοῦμενον μέρος τῷ δήμῳ, εἰς πλῆθος ἥδῃ τῆς πόλεως ἐπιδιδούσης. Ἐγραψε γὰρ καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τετέχθαι ἀριθμὸν χιλιάδων δεκατεσσάρων.

26. Ὅτι Ἀδαούλφος, τευχθέντος αὐτῷ ἐκ τῆς Πλακιδίας παιδὸς, ᾧ ἐπέβeto κλῆσιν Θεοδόσιον, πλεόν

21. Adaulphus ergo, quum Placidia repeteretur, frumentum vicissim ipse promissum petiit. Cujus conferendi etsi qui promiserant copiam nullam haberent, nihilo tamen secius consentiunt, si Placidiam reciperent, accepturum. Ad quæ simili fere et ipse barbarus simulatione utebatur. Massiliam interea sic dictam urbem profectus, dolo eam capere tentavit: sed a Bonifacio, nobilissimo viro, vulneratus, vix mortem effugiens in sua se tentoria recepit, urbe emissa, quæ, lætitiæ plena, laudibus ac faustis acclamationibus Bonifacium est prosecuta.

22. Adaulphus idem, de Placidie nuptiis satagens, Constantio eam postulanti graviores prætexit postulationes, ut, si compos illarum non fieret, illa juste retenta videretur.

23. [An. 414.] Constantius olim designatus, consul Ravennæ creatur, cum quo Constantinopolitanum consulatum Constans gerit. Auri vis justa et sufficiens ad consulatus sumptus tolerandos reperta in Heracliani bonis, qui tyrannidis affectatæ nomine est interemptus, quamquam tantum pecuniæ repertum non est, quantum speratum erat: auri enim ne viginti quidem centenaria inventa, immobilium vero bonorum ad bis mille libras. Quas quidem facultates omnes una postulatione ab Honorio Constantius accepit. Erat ipse Constantius, quum prodiret, subtristi vultu ac tetrico, magnis oculis, sublataque cervice, et plano capite, inclinans se omnino in equi, quo vehebatur, collum,

et sic huc illuc oblique torquens oculos, ut, quod veteri verbo dicitur, tyrannide digna forma omnibus appareret. In carnis tamen atque convivii jucundus adeo civilisque fuit, ut etiam cum mimis interdum ad mensam ludentibus contenderit.

24. Adaulpho studio ac consilio Candidiani nuptiæ cum Placidia celebrantur, Januario mense in Narbone, Galliæ urbe, in domo Ingenii cujusdam, primarii ejus urbis viri. Hic digniore loco residente Placidia in thalamo Romano more adornato, habituque regio, assedit ipsi et Adaulphus læna indutus ceteroque amictu Romano. Inter alia nuptiarum dona Adaulphus offert etiam quinquaginta formosos pueros, serica veste indutos, ferentes singuli utraque manu ingentes discos binos: quorum alter auri plenus, alter lapillis pretiosis vel pretii potius inæstimabilis, quæ ex Romanæ urbis direptione Gothi deprædati fuerant. Hinc versus canuntur epithalamii, Attalo præcimente, dein Rusticio atque Phæbadio; nuptiæque peraguntur lusu gaudioque ingenti barbarorum simul et Romanorum, qui cum iis erant.

25. Post Romam a Gothis captam Albinus, urbis præfectus, quod jam eadem ad pristinum rediret statum, scripsit, non sufficere præbitam populo (frumenti publici) partem, multitudine jam aucta civitate: additque, uno die numerum natum esse civium millium quattuordecim.

26. [An. 415.] Adaulphus, nato sibi e Placidia filio, cui Theodosio nomen dedit, in Romanorum amicitiam propen-

ἰσκάετο τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν· Κωνσταντίου δὲ καὶ τῶν περὶ Κωνσταντίον ἀντιπραττόντων, ἔμενεν ἀπρακτος ἡ τούτου καὶ Πλακιδίας ὁρμή. Τελευτήσαντος δὲ τοῦ παιδὸς, πένθος μέγα ποιοῦσιν ἐπ' αὐτῇ, καὶ θάπτουσιν ἐν λάρνακι καταθέντες ἀργυρᾷ πρὸ τῆς Βαρκελλίωνος ἐν τινι εὐκτηρίῳ. Εἶτα ἀναίρεται καὶ Ἀδαούλφος, εἰς ἐπιτήρησιν τῶν οἰκείων ἱππῶν, ὡς εἰ-
 θιστο αὐτῷ, διατρίβων ἐν τῇ ἱππῶνι. Ἀναίρει δὲ αὐτὸν εἰς τῶν οἰκείων Γότθων, Δούβιος τοῦνομα, ἔχθραν παλαιὰν καιροφυλακῆσας· παλαιὴ γάρ ἦν ὁ τούτου δεσπό-
 της μοίρας Γοθικῆς ῥῆξι, ὑπὸ Ἀδαούλφου ἀνηρημένος· εἰς οὗ καὶ τὸν Δούβιον λαβὼν Ἀδαούλφος ὥκειώσατο. Ὁ δὲ τῷ πρώτῳ δεσπότη ἀμύνων τὸν δεύτερον διεχρή-
 σατο. Τελευτῶν δὲ Ἀδαούλφος προσέτατε τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ ἀποδοῦναι τὴν Πλακιδίαν, καὶ, εἰ τι δύναται, τὴν Ῥωμαίων φιλίαν ἑαυτοῖς περιποιήσασθαι. Διά-
 δοχος δὲ ὁ τοῦ Σάρου ἀδελφός, Σιγγέριχος, σπουδῇ μᾶλλον καὶ δυναστείᾳ ἢ ἀκολουθίᾳ καὶ νόμῳ γίνεται. Ὅς τὰ τε παῖδια, ἃ ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς ἐτύγ-
 χανεν Ἀδαούλφῳ γεγεννημένα, ἀνείλε, βίᾳ τῶν τοῦ ἐπισκόπου Σιγῆσάρου κόλπων ἀποσπᾶσας, καὶ τὴν βασιλίδαν Πλακιδίαν εἰς ὕβριν Ἀδαούλφου ἐκ ποδὸς προη-
 γῆσασθαι τοῦ ἱπποῦ ἅμα λοιπῶν αἰχμαλώτων ἐπέταξε. Καὶ τὸ διάστημα ἦν τῆς προπομπῆς ἐκ τῆς πόλεως μέγρι δωδεκάτου σημείου. Ἐπτά δὲ ἡμέρας ἄρξας, ἀναίρεται. Ἠγεμῶν δὲ τῶν Γότθων Οὐαλίας καθίσταται.

27. Ὅτι ὁ ἱστορικός φησι παρὰ Οὐαλερίου τινὸς τῶν ἐπιστῆμων ἀκοῦσαι περὶ ἀνδριάντων ἀργυρῶν τε τελεσμένων εἰς βαρβάρων ἀποκόλυσιν. Ἐν γὰρ ταῖς

ἡμέραις, φησί, Κωνσταντίου τοῦ βασιλέως, ἐν τῇ Θράκῃ Οὐαλερίου ἀρχοντας, μήνυσιν γέγονεν, ὡς θη-
 σαυρὸς εὐρεθείη. Οὐαλέριος δὲ παρὰ τὸν τόπον παρα-
 γνόμενος μαθάνει παρὰ τῶν ἐπιχωρίων ἱερὸν εἶναι τὸν τόπον, καὶ ἐξ ἀρχαίας τελετῆς ἀνδριάντας ἐν αὐτῷ ἀφιερῶσθαι. Εἶτα ἀναφέρει ταῦτα τῷ βασιλεῖ, καὶ δέ-
 χεται γράμμα ἐπιτρέπον αὐτῇ ἀναλαβεῖν τὰ μνηυ-
 θέντα. Ἀνορυχθέντος τοίνυν τοῦ τόπου εὐρίσκονται τρεῖς ἀνδριάντες δι' ὅλου ἐξ ἀργύρου πεποιημένοι, ἐν σχή-
 ματι βαρβαρικῷ κατακείμενοι, καὶ ἐξηγκωνισμένοι κατ' ἀμφοῖν ταῖν χερσὶν, ἐνδεδυμένοι δὲ βάρβαρον πε-
 ποικιλμένην ἐσθῆτα, καὶ κομῶντες τὰς κεφαλὰς, νεύοντες ἐπὶ τὸ ἀρκτῶν μέρος, τούτεστι κατὰ τοῦ βαρβαρικοῦ χώρου. Ὡν ἀνδριάντων ἀναληφθέντων, πάραυτα καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας πρῶτον μὲν τῶν Γότθων ἔθνους πᾶσαν ἐπιτρέχει τὴν Θράκην· ἑμμελλε δὲ μικρὸν ὕστερον καὶ τὸ τῶν Οὐννων καὶ τὸ τῶν Σαρ-
 ματῶν καταδραμεῖσθαι τό τε Ἰλλυρικὸν καὶ αὐτὴν τὴν Θράκην. Ἐν μέσῳ γὰρ αὐτῆς τε Θράκης καὶ τοῦ Ἰλλυρικοῦ κατέκειτο τὰ τῆς τελετῆς. Καὶ ἔοικε τῶν τριῶν ἀνδριάντων ὁ ἀριθμὸς κατὰ παντὸς ἔθνους τετε-
 λῆσθαι βαρβάρου.

28. Ὅτι ὁ ἱστορικός περὶ τοῦ οἰκείου διαλαμβάνων διάπλου, πολλὰ παθεῖν καὶ δυστυχῆσαι φησι. Λέγει δὲ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας κατᾶραι, καὶ τῇ αὐτοῦ σπουδῇ καὶ ἐπιμελείᾳ εἰς τὸν σοφιστικὸν θρόνον ἀναχθῆναι Λεόντιον οὕπῳ ἐθέλοντα. Λέγει δὲ καὶ περὶ τοῦ τρί-
 βονος, ὡς οὐκ εἶπεν κατὰ τὰς Ἀθήνας περιβαλέσθαι αὐτὸν τινα, καὶ μάλιστα ξένον, ᾧ μὴ τῶν σοφιστῶν ἡ γνώμη ἐπέτρεπε, καὶ αἱ κατὰ τοὺς σοφιστικοὺς νό-

sior esse coepit; verum, Constantio ejusque asseclis repu-
 gnantibus, Adaulphi et uxoris Placidiae prompta voluntas
 effectu caruerunt. Exstinctum autem postea infantem
 vehementer uterque parens luit, argenteaque capsula con-
 ditum juxta Barcionem in templo quodam sepelierunt.
 Interficitor deinde et Adaulphus ipse, dum equos suos
 in stabulo de more inspicit, a Gotho quodam, ejus do-
 mestico, Dubii nomine, quum hanc veteris odii vindicandi
 occasionem ille caplasset. Hujus enim prior dominus, Go-
 thicæ partis rex, fuerat ab Adaulpho e medio sublatus,
 inde Dubium receptum Adaulphus in suam familiam adsci-
 verat: qui in ultionem prioris domini alterum hunc in-
 terfecit. Moriens Adaulphus fratri suo injunxit, Placidia
 ut [Honorio] redderetur, utque, si quo modo possent,
 Romanæ sibi gentis concordiam [Gothi] societatemque
 conciliarent. At qui successit, Sari frater, Singerichus,
 studio potius ac vi, quam successione aut lege creatus,
 Adaulphi e priore conjuge liberos vi e sinu Sigesari episcopi
 abreptos occidit; atque ipsam Placidiam reginam in Adaul-
 phi contumeliam pedibus ante equum una cum ceteris
 captivis ambulare coegit, idque toto illo spatio, quod est
 ab urbe ad duodecimum usque lapidem. Septem ille dies
 quom imperasset, interemptus est, et Gothorum dux Valia
 constituitur.

27. Refert hic scriptor, audisse se e Valerio, clarissimo viro, de argenteis statu-
 is ad barbaros arcendos inauguratis.

« Nam Constantii, inquit, imperatoris temporibus, præfecto
 in Thracia Valerio, indicium factum thesauri reperti.
 Valerius vero ad locum accedens, sacrum illum esse reli-
 gione ex incolis cognovit et antiquo ritu statuas ibidem con-
 secratas. Retulit hæc ad imperatorem, rescriptumque
 accepit, quo jubebatur indicata illa bona tollere. Igitur ef-
 fosso loco, tres solidæ ex argento fabricatæ repertæ sunt
 statuæ, habitu barbarico, et utroque brachio ansato, veste
 præterea variegata barbarico ritu indutæ, et comam demis-
 sum capite gestantes atque in septentrionem, quæ barbarorum
 regio est, obversæ. Quæ simulatque statuæ sublatae
 sunt, paucos post dies Gothorum primum gens universam
 incurrit Thraciam, futuræque post paulo erant Hunnorum
 ac Sarmatarum incursions in Illyricum et ipsam Thraciam:
 nam Thraciam inter et Illyricum sita sunt hæc consecra-
 tionis loca. Ceterum trium statuarum numerus adversus
 omnes gentes barbaras inauguratus videbatur. »

28. De sua scriptor hic navigatione refert, multa se ad-
 versa pertulisse. Athenas quoque appulisse tradit, suoque
 studio et cura ad sophisticam etiam sedem evectum Leon-
 tium, tametsi id ille nondum vellet. Sed et de pallio
 sophistico memoriæ prodidit, nemini, præsertim vero ex-
 tero homini, Athenis id gestare licuisse, nisi sophistarum
 suffragio ejus gestatio illi concessa, dignitasque ista sphi-
 starum legum ritibus esset confirmata. Ritus autem, qui
 peragebantur, tales erant. Primum ad publicum balneum

μους τελεται ἐβεβαίουν τὸ ἀξίωμα. Ἦν δὲ τὰ τελοῦ-
μενα τοιαῦτα. Πρῶτον μὲν κατήγοντο ἐπὶ τὸ δημόσιον
βαλανεῖον ὅσοι νηλῦδες, ἂν τε μικροὶ, ἂν τε μεγάλοι.
Ἐξ ὧν καὶ οἱ πρὸς τὸν τρίβωνα ἐπιτήδαιοι ἡλικίας ἤδη
καιροῦ γεγονότες· οὗς εἰς μέσον ἔβαλλον οἱ κατάγοντες
σχολαστικοί. Εἴτα τῶν μὲν ἐμπροσθεν τρεχόντων καὶ
κωλύοντων, τῶν δὲ ὠθούντων καὶ ἐπεχόντων, πάντων
δὲ τῶν κωλύοντων ταῦτα βοώντων· « Στᾶ, στᾶ, οὐ
λούει, » κατακρατεῖν δῆθεν τοῦ ἀγῶνος ἐδόκουσιν οἱ ἀντι-
θούντες εἰς τιμὴν τοῦ καταγομένου σχολαστικοῦ. Ὅστις
μετὰ πολλὴν ὥραν στάσεως πολλῆς ἐπὶ τοῖς προαχθεῖ-
σιν ἐθίμοις ῥήμασι προγενομένης, εἰσάγεται εἰς τὸν
θερμὸν οἶκον καὶ ἀπολούεται. Εἴτα ἐνδυσάμενος ἐδέχετο
τὴν τοῦ τρίβωνος ἐξουσίαν, καὶ αὐτὸθεν μετὰ τοῦ τρί-
βωνος ἐκ τοῦ βαλανείου ἐντίμῳ καὶ περιδῶξιν δορυφο-
ρούμενος πομπῇ ἀπῆει, δαπάνας ἐπιγνοὺς φανεράς εἰς
τοὺς τῶν διατριβῶν προστάτας, τοὺς λεγομένους Ἀκρω-
μίτας.

29. Ὅτι οἱ Οὐάνδαλοι τοὺς Γόθους Τρούλους κα-
λοῦσι, διὰ τὸ λιμῷ πιεζομένους αὐτοὺς τροῦλαν σίτου
παρὰ τῶν Οὐανδάλων ἀγοράζειν ἐνδὸς χρυσίνου. Ἡ δὲ
τροῦλα οὐδὲ τρίτον ἔστου χωρεῖ.

30. Ὅτι κατὰ τὰς Ἰσπανίας τῶν Οὐανδάλων κα-
ταδραμόντων καὶ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὰς τετειχισμένας
πόλεις καταφυγόντων, τοσοῦτος αὐτῶν λιμὸς κατεκρά-
τησεν, ὥς εἰς ἀλληλοφαγίαν ἐκδισσθῆναι. Καὶ γυνή
τέσσαρα τέκνα ἔχουσα πάντα κατέφαγε, πρόφασιν ἔφ'
ἐκάστου ποιουμένη τὴν τῶν ὑπολοιπῶν τροφὴν καὶ
σωτηρίαν, ἥως ἂν πάντα καταφαγοῦσα λίθοις ὑπὸ τοῦ
δήμου ἀντηρέθῃ.

31. Ὅτι Εὐπλούτιος ὁ μαγιστρίανὸς πρὸς Οὐάλλαν,
ὅς τῶν Γόθων ἐ χρηματίζει φύλαρχος, ἀποστέλλεται,
ἐφ' ᾧ σπονδὰς τε θέσθαι εἰρηνικὰς, καὶ ἀπολαβεῖν
τὴν Πλακιδίαν. Ὁ δὲ ἐτοίμως δέχεται, καὶ ἀποστα-
λέντος αὐτῷ σίτου ἐν μυριάσιν ἐξήκοντα, ἀπολύεται
Πλακιδία παραδοθεῖσα Εὐπλούτιῳ πρὸς Ὀνώριον τῶν
οἰκείων αὐτῆς ἀδελφόν.

32. Ὅτι ζητήματος ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀνακύψαντος
περὶ τῶν κεκολλημένων βιβλίων μαθεῖν τοῖς ἐπιζητοῦσι
τὸ μέτρον τοῦ κόλλου, Φιλτάτιος ὁ τοῦ ἱστορικοῦ ἐταί-
ρος, εὐφῶς περὶ γραμματικῆν ἔχων, τοῦτο ἐπέδειξε.
Καὶ εὐδοκίμησας τυγχάνει παρὰ τῶν πολιτῶν εἰκόνας.

33. Ὅτι περὶ τῆς Ὀάσεως ὁ συγγραφεὺς πολλὰ πα-
ραδοξολογεῖ, περὶ τε τῆς εὐκρασίας αὐτῆς καὶ οἱ οἱ
τὴν ἱερὰν νόσον ἔχοντες οὐ μόνον ἐκεῖσε οὐ γίνονται,
ἀλλὰ καὶ ἀλλὰ ἄλλοθεν παραγινόμενοι ἀπαλλάττονται
τοῦ νοσήματος διὰ τὴν τοῦ ἀέρος εὐκρασίαν· καὶ περὶ
τῆς ψάμμου τῆς πολλῆς ἐκείνης, καὶ τῶν ὀρυσσομένων
φρεάτων, ὥς εἰς διακοσίους καὶ τριακοσίους, ἔσθ' ὅτε
δὲ καὶ εἰς πεντακοσίους πῆχεις ὀρυσσόμενα, ἀναβλύ-
ζουσι τὸ ῥεῖθρον, αὐτοῦ τοῦ στομίου προχεόμενον· ἐξ
οὗ κατὰ διαδοχὴν ἀρῶμενοι, ὅσοις κοινὸν γέγονε τὸ
ἔργον, τὰς οἰκείας ἀρούρας ποτίζουσιν οἱ γεωργοί. Καὶ
ὅτι αἱ ὀπῶραι αἰεὶ τοῖς δένδρεσι φέρονται· καὶ ὅτι
ὁ σίτος παντὸς χρείσαν σίτου καὶ χιόνος λευκότερος,
καὶ ὅτι ἔσθ' ὅτε δις τοῦ ἔτους σπεῖρεται ἡ κριθή, τρίς
δὲ αἰεὶ ἡ κέγχρος. Ἀρδεύουσι δὲ τὰ γῆδια αὐτῶν ἐν θέρει
μὲν διὰ τρίτης ἡμέρας, ἐν χειμῶνι δὲ διὰ ἑκτῆς, ἐξ οὗ
καὶ ἡ εὐφορία γίνεται. Καὶ ὅτι οὐδέποτε συννεφία γίνε-
ται. Καὶ περὶ τῶν ποιουμένων αὐτοῦ ὥρολογίων. Λέγει

deducebantur qui novitii advenissent, sive parvi, sive gran-
diores. Ex his qui per ætatem ad pallium sumendum apti
erant, eos in medium protrudebant scholastici a quibus
deducebantur. Deinde aliis præcurrentibus atque prohi-
bentibus, aliis protrudentibus et contra tendentibus, quot-
quot autem prohibebant vociferantibus : « Sta, sta, non
lavare : » tandem in hoc certamine ii videbantur obtinere,
qui, in honorem scholastici quem deducebant, obsistentes
retrudebant. Tandem, post longam moram multamque
ob illata ex more ultro citroque verba contentionem,
is qui deducitur, in calidam cellam inducitur, ibique abluitur.
At postquam se induit, pallii dignitatem accipit,
atque exinde cum pallio e balneo, celebri et honorifica
stipatus pompa, digreditur, decretis luculentis sumptibus
in scholarum antistites, qui dicuntur Acromitæ.

29. Vandali Gothos appellant Trulos, propterea quod hi,
enecti aliquando fame, tritici trulam a Vandalis aureo uno
redimerent. Trula vero nondum tertiam sextarii partem
capit.

30. Dum Vandali Hispanias vastassent, qui in munitas se
urbes Romani receperant, eo inediæ adacti sunt, ut invicem
se laniando edere cogerentur. Ibi mulier una, quattuor libe-
rorum mater, omnes devoravit, ad singulos prætexens, re-
liquos se alere ac salvare velle, donec omnibus illis absump-
tis, lapidibus a plebe obruta est (414).

31. [An. 416.] Euplulius Magistriani ad Valiam, Gotho-

rum præfectum, mittitur, qui pacis fœdera iniret, Placi-
diamque reciperet. Ille vero commodè recept missaque
frumentatione sexcentorum millium, Placidia Euplulio tra-
dita, ad Honorium fratrem remittitur.

32. Quum Athenis inquiri ceptum esset quonam modo
conglutinari possent libri, discere quærentibus modum glu-
tinitis, Phillatius, scriptoris hujus familiaris, in re litteraria
bene industrius, ostendit : quare et honoris gratia statuam
illi cives collocant.

33. De Oasi auctor multa narrat incredibilia, deque
ejus temperie, et quod sacro ibi morbo non modo nulli
laborent, sed etiam si qui aliunde adveniant, eo liberentur
ob benignam aeris temperiem. De copiosa deinde quæ
ibidem est arena, deque puteis (Atrebatensibus), qui
fossione ad ducentos et trecentos, nonnunquam vero etiam
ad quingentos cubitos facta, scaturiginis rivos per orificium
effundunt : unde per vices ii, qui communi labore opus
fecerunt, hauriunt, et arva sua rigant, agricolæ. Arbores
perpetuo ibi poma ferre et frumentum illic natum omni
frumento esse præstantius niveque candidius. Interdum bis
quotannis hordeum ibi seri, milium autem perpetuo ter.
Rigare incolas ruscula sua æstate tertio quoque die, hieme
sexto, atque hinc tantam terræ fertilitatem conciliari. Nun-
quam ibi cælum nubes contrahere. Ad hæc de horologiis,
quæ ibidem conficiuntur. Oasim memorat insulam olim
fuisse, atque a continente divulsam, eandemque ab Hero-

ὅτι νῆσος τὸ παλαιὸν ἦν, καὶ ἀπεχερώθη, καὶ οἱ αὐτὴν καλεῖ Ἡρόδοτος μακάρων νήσους· Ἡρόδοτος δέ, ὁ τὴν Ὀρφέως καὶ Μουσαίου συγγραψάς Ιστορίαν, Φαιακίδα ταύτην καλεῖ. Τεκμηριῶ δὲ νῆσον αὐτὴν γεγενῆσθαι ἐκ τοῦ ὄστρακα θαλάσσια καὶ ὄστρεα λίθοις τοῦ ὄρους προσπεπλασμένα εὐρίσκεισθαι τοῦ ἐπὶ τὴν Ὀάσιν ἀπὸ τῆς Θεβαίδος φέροντος, δεύτερον οἱ φάμαθος πολλὰ ἐπέκχεϊται αἶε, καὶ τὰς τρεῖς ἀναπληροῖ Ὀάσεις. Τρεῖς γάρ φησιν Ὀάσεις καὶ αὐτὸς εἶναι, δύο μεγάλας, τὴν μὲν ἐξωτέρω, τὴν δὲ ἐσωτέρω, κατὰ τιμὴν κειμένης ἀλλήλαις, συντείνοντος εἰς ἑκάτον σημεῖα τοῦ μεταξὺ διαστήματος. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη τρίτη μικρὰ, πολλῶν διαστήματι τῶν δύο κεχωρισμένη. Λέγει δὲ εἰς πίστιν τοῦ νῆσον γενέσθαι, οἱ καὶ ὑπὸ ὀρνέων ὁρᾶσθαι συμβαίνει πολλάκις ἰχθύς φερομένους καὶ ἰχθύων ἄλλοτε λείψανα, ὡς ἐντέϋθεν εἰκάζεσθαι, μὴ πολὺ πόρρω εἶναι τὴν θάλασσαν. Φησὶ δὲ καὶ Ὁμηρον ἐκ τῆς πρώτης ὑπατῆς Θεβαίδος ἔλκεν τὸ γένος.

34. Ὅτι βασιλεὺς ὁ βασιλεὺς Ὀνώριος προελθὼν τὸ ἐνδέκατον, καὶ σὺν αὐτῷ Κωνσταντίῳ τὸ δεύτερον, τὸν Πλακιδίαν γάμον ἐπιτελοῦσιν, ἐφ' ᾧ πολλὰ μὲν αὐτὴ ἀνανεύουσα, Κωνσταντίῳ παρεσκεύασε κατὰ τῶν αὐτῆς ὀργίζεσθαι θεραπόντων. Τέλος ἐν τῇ τῆς ὑπατείας ἡμέρᾳ ἀπὸ χειρὸς ταύτης ὁ βασιλεὺς καὶ ἀδελφὸς Ὀνώριος ἄκουσαν λαθῶν, ἐγχειρᾷ παραδιδούς Κωνσταντίῳ. Καὶ ἐπιτελεῖται εἰς τὸ λαμπρότατον ὁ γάμος. Ἔττα καὶ παῖς αὐτοῖς τίττεται, ἣν ὀνομάζουσιν Ὀνωρίαν, καὶ ἕτερος πάλιν, ᾧ κλήσιν ἔθεντο Οὐαλεντινιανός· ὃς ζῶντος μὲν Ὀνωρίου νοθεύσεισμος γίνεται, βιασαμένης τῆς Πλακιδίας τὸν ἀδελφόν· μετὰ δὲ θάνατον τοῦ βασι-

λέως, καὶ ἔτι μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ τυραννήσαντος Ἰωάννου, καὶ Ῥώμης βασιλεὺς ἀποδείκνυται. Ὁ δὲ Κωνσταντίος συμβασιλεύει τῷ Ὀνωρίῳ, αὐτοῦ μὲν χειροτονούντος, ἀλλὰ σχεδὸν τι ἄκοντος. Χειροτονεῖται δὲ καὶ ἡ Πλακιδία Αὐγούστα, τοῦ τε ἰδίου ἀδελφοῦ καὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς χειροτονησάντων. Εἴτα πέμπεται πρὸς Θεοδόσιον, ὃς ἀδελφιδῆς ὢν Ὀνωρίου, τῶν πρὸς αὐτῶν μερῶν ἐβασίλευσεν, ἡ ἀνάρρησις μνησμένη τῆς Κωνσταντίου βασιλείας καὶ μένει ἀπαράδεκτος. Ἐπίσταται νόσος Κωνσταντίῳ, καὶ μετέμελεν αὐτῷ ἡ βασιλεία, ὅτι οὐκέτι ἦν αὐτῷ ἐπ' ἀδείας, ὥσπερ πρότερον, ἐξίεναι τε καὶ ἀπέναι ὅπῃ καὶ ὅπως βούλοιοτο, καὶ οὐκ ἐξῆν αὐτῷ χρῆσθαι βασιλεύοντι ὅς ἔθος εἶχε χρῆσθαι παιγνίοις. Τέλος ἐπτά βασιλεύσας μῆνας, ὥσπερ αὐτῷ καὶ ὁ ὄνειρος εἶπεν· « ἐξ ἧδη πεπλήρυνται, καὶ ἄρχονται ἐπτά, » πλευριτικῇ νόσῳ τελευτᾷ, συντελευτησάσης αὐτῷ καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀνατολὴν ὁργῆς καὶ ὁρμῆς, ἣν ὥδινεν οἱ τὴν ἀναγόμενους τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐ προσέχοντο.

35. Ὅτι Οὐαλίῳ τοῦ φυλάρχου τελευτήσαντος, Θεουδέριχος τὴν ἀρχὴν διαδέχεται.

36. Ὅτι κατὰ θάλασσαν πολλὰ παθὼν ὁ συγγραφεὺς μόλις διασώζεται. Ἐν ᾧ καὶ περὶ ἀστέρος τινὸς τερατολογεῖ ἐπιβρίσαντος τῷ ἱστίῳ τοῦ πλοίου, μέλλειν (μέλλον conj. Nieb.) αὐτοὺς βυθίζεσθαι. Οὐρανίαν δὲ τὸ φανέν παρά τῶν ναυτῶν καλεῖσθαι. Λέγει δὲ περὶ ψιττακοῦ, ᾧ εἴκωσιν ἔτεσι συνδιήγεν, ὡς σχεδόν τι οὐδὲν τῶν ἀνθρώπων πραττομένων ἀμίμητον κατελίμπανεν. Ὀργεῖτό τε γὰρ, καὶ ἦδε, καὶ ἐκάλει ἐξ ὀνόματος, καὶ τὰλλα ἐπραττεν.

doto vocari Beatorum insulam, ab Herodoro autem eo, qui Orphei ac Musaei conscripsit historiam, nominari Phaeacidem. Insulam ante fuisse ex eo conjecturas ducit, quod testae marinae et ostrea lapidibus adhaerentia in eo monte inveniantur, qui ex Thebaide in Oasim ducit. Deinde etiam, quod perpetuo copiosa ibi arena scatet, tresque Oases replet. Nam etiam ipse tres Oases esse tradit, duas magnas, exteriorem unam, alteram interiorem, e regione sibi invicem oppositas, centum miliarium spatio interjecto, cum tertia parva, longo interstitio ab alteris duabus separata. Insuper hoc etiam argumento insulam fuisse tradit, quod saepenumero accidit, ut pisces ab avibus eo delati visantur, aut certe arrosorum piscium reliquiae: ut inde conjectare liceat, non admodum longe abesse mare. Ait porro Homerum ex vicina hujc Thebaide genus ducere.

34. [An. 417.] Honorius Augustus undecimum et Constantius iterum consules creati, Placidiae nuptias conciliant. Sed has ipsa nuptias quum vehementer detrectaret, effecit ut ipsius famulis indignaretur Constantius. Tandem nihilominus ipso quo consulatum iniit die, manu ipsam arreptam Honorius imperator, frater ejus, invitam Constantio in manum tradit, nuptiaque splendide celebrantur (417 Jan. 1). Hinc nata filia, quam Honoriam nominarunt: filius item (419 Jul. 3), cui Valentiniano nomen datum, qui superstitie etiamnum Honorio Nobilissimus dictus, impellente fratrem Placidiam. Quin et mortuo Honorio, disjuncta-

que Joannis tyrannide, Romanorum idem Augustus creatus est. Constantius vero Honorii in augustali imperio collega fit, ab illo quidem ipso, sed pæne repugnante, constitutus. Placidia quoque Augusta a fratre et marito dicta est (421 Feb. 8). Dein ad Theodosium, qui fratre Honorii genitus Orientis partibus Augustus imperabat, de Constantii imperatoris electione nuntius mittitur, minimeque receptus est. Hinc morbum Constantius contraxit, suscepti pernitens imperii, quod non jam, ut antea, cundi redendique, quo et quando vellet, libertas esset: neque ludicris, ut moris ejus erat, operam dare jam imperatori permitteretur. Igitur septimo imperii mense, quemadmodum et insomnium sic indicaverat: « Sextus abiit: septimus inchoatur, » pleuritide extinctus est (421 Sept.), extincta in Occidentem ira atque expeditione, quam, quod ad imperii societatem admissus non esset, animo agitabat.

35. Valia, principe Gothorum, morte absumpto (418), imperium Theuderichus suscepit.

36. Scriptor varia maritimo itinere passus, vix salvus evasit. Ubi et prodigiosa quædam de sidere commemorat, in ipsum navigii malum magno cum pondere ingruente, ut jam mergendi viderentur. Uraniam vero meteorum illud a nautis appellari. Refert de psittaco, quocum annos ipse viginti vixerit, ut nullam fere humanarum actionum, quam non imitaretur, omiserit. Saltabat enim, et canebat, et suo quemque nomine compellabat, ceteraque faciebat.

37. Ὅτι ὁ ἱστορικός φησι, διάγοντος αὐτοῦ κατὰ Θήβας καὶ τὴν Σύνην ἱστορίας ἕνεκα, ἐν ἐπιθυμίᾳ γενέσθαι τοὺς φυλάρχους καὶ προφήτας τῶν κατὰ τὴν Τάλμιν βαρβάρων, ἥτοι τῶν Βλεμμύων, τῆς ἐντυγίας αὐτοῦ· ἐκίνει γὰρ αὐτοὺς ἐπὶ τοῦτο ἡ φήμη. Καὶ ἔλαβόν με, φησὶ, μέχρι αὐτῆς τῆς Τάλμειας, ὥστε κακείνους τοὺς γύρους ἱστορῆσαι, διέχοντας ἀπὸ τῶν Φιλῶν διάστημα ἡμερῶν πέντε, μέχρι πόλεως τῆς λεγομένης Πρίμα, ἥτις τὸ παλαιὸν πρώτη πόλις τῆς Θηβαίδος ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ ἐτύγχανε· διὸ παρὰ τῶν Ῥωμαίων Ῥωμαία φωνῇ Πρίμα, ἥτοι πρώτη, ὠνομάσθη· καὶ νῦν οὕτω καλεῖται, καίτοι ἐκ πολλοῦ οἰκειωθείσα τοῖς βαρβάρους μεθ' ἐτέρων τεσσάρων πόλεων, Φοινικῶνος, Χίριδος, Θάπιδος, Τάλμιδος. Παρὰ τούτους τοὺς γύρους φησὶ καὶ σμαράγδου μέταλλα εἶναι μαθεῖν, ἐξ ὧν τοῖς Αἰγυπτίων βασιλεῦσιν ἡ σμάραγδος ἐπλεόναζε. Καὶ ταῦτα, φησὶν, οἱ προφήται τῶν βαρβάρων προὔτρεπόν με θεάσασθαι· ἀλλ' οὐκ ἦν τοῦτο δυνατόν γενέσθαι χωρὶς βασιλικῆς προσταξέως.

38. Ὅτι Λιβανίων τινα τερατολογεῖ, Ἀσιανὸν τὸ γένος, κατὰ τὴν βασιλείαν Ὀνωρίου καὶ Κωνσταντίου ἐπὶ Ῥάβενναν παραγενέσθαι. Ἀκρον δὲ τούτων εἶναι τελεστικόν. Καὶ δύνασθαι δὲ φησι καὶ ὑπισχνέσθαι αὐτὸν χωρὶς ὀπλιτῶν (καὶ) [καὶ χωρὶς ὀπλ. κατὰ κοιν.] Niebl.] κατὰ βαρβάρων ἐνεργεῖν. Ἐἴτα πείραν δοῦς, φησὶν, οὗτος τῆς ὑποσχέσεως, καὶ τῆς φήμης δραμούσης, ὥστε καὶ Πλακιδίαν τὴν βασιλίδαν μαθεῖν, ἀναιρεῖται ὁ τελεστής· ἡπείλει γὰρ, φησὶν, ἡ Πλακιδία Κωνσταντίῳ χωρισμὸν τοῦ γάμου, εἰ τοῖς ζῶσι περιλίποιο Λιβανίος, ἀνὴρ γόης καὶ ἄπιστος.

39. Ὅτι Κωνσταντίος Ἰλλυριὸς ἦν τὸ γένος, ἀπὸ

Ναίσου πόλεως τῆς Δακίας, καὶ πολλὰς στρατείας ἀπὸ τῶν Θεοδοσίου χρόνων τοῦ μεγάλου διελθὼν, ὕστερον καὶ τὴν βασιλείαν ἀρχῇ, ὡς ἐρρήθη, ὑπέδου. Ἦν δὲ τὰλλα μὲν ἐπαινετὸς καὶ χρημάτων δὲ κρείττων, πρὶν ἢ συναφθῆναι Πλακιδίᾳ. Ἐπεὶ δὲ αὐτῇ συνέζευκτο, εἰς φιλοχρηματίαν ἐξώκειλε. Μετὰ μάντοι τὸν αὐτοῦ θάνατον δεήσεις κατ' αὐτοῦ τῶν εἰς χρήματα ἀδικηθέντων ἐπὶ Ῥάβενναν πανταχόθεν συνέρρεον. Ἄλλ' ἡ τοῦ Ὀνωρίου, φησὶ, κουφότης καὶ ἡ τῆς Πλακιδίας πρὸς αὐτὸν οἰκειότης ἀπράκτους αὐτῶν τὰς αἰτήσεις καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ δικαίου ἀπέφηνεν.

40. Ὅτι τοσαύτῃ διαθέσει Ὀνωρίῳ πρὸς τὴν οἰκείαν ἀδελφὴν, ἐξ οὗπερ ὁ ταύτης ἀνὴρ Κωνσταντίος ἀπέβη, παρεμπεφυκεί, ὡς τὴν ἄμετρον ἀγάπην αὐτῶν καὶ τὰ συνεχῇ κατὰ στόμα φιλήματα εἰς ὑπόληψιν αἰσχροῦ αὐτοῦς τοῖς πολλοῖς ἐμβαλεῖν. Ἀλλὰ τοσαύτῃ πάλιν αὐτοῖς ἐναπετέγθη ἔγθρα σπουδῇ Σπαδοῦσης καὶ Ἑλπιδίας (τροφὸς δ' ἦν αὐτῇ Πλακιδίας), αἷς καὶ τὰ πολλὰ προσεῖχε, συμπράττοντος αὐταῖς καὶ Λεοντέως τοῦ ταύτης κουράτορος, ὥστε στάσεις μὲν πολλάκις ἐν τῇ Ῥαβέννῃ συστῆναι (περίτῃ γὰρ κακείνῃ πλῆθος βαρβάρων ἐκ τῆς πρὸς Ἀδαούλφον συναφείας καὶ ἐκ τῆς πρὸς Κωνσταντίον συζυγίας), καὶ πληγὰς δὲ προελθεῖν ἐξ ἐκτερέου μέρους. Τέλος ἐκ τῆς ἀναφθείσης ἐκείνης ἔχθρας καὶ τοῦ ἀντιρρόπου τῆς πρὶν φιλίας μίσους εἰς Βυζάντιον Πλακιδία, τοῦ ἀδελφοῦ ὑπερισχύσαντος, σὺν τοῖς οἰκείοις παῖσιν ἐξορίζεται. Καὶ μόνος αὐτῇ Βονηράτιος τὰ πιστὰ φυλάττειν, ἀπὸ τῆς Ἀφρικῆς, ἧς ἦρχε, καὶ χρήματα ὡς ἐδύνατο ἐπέμπε, καὶ πρὸς τὴν ἄλλην αὐτὸς ἐσπευδε ἑραπείαν· ὕστερον δὲ καὶ εἰς τὴν τῆς βασιλείας ἀνάληψιν ἅπαντα συνεβάλετο.

36. Refert item historicus, quum apud Thebas et Syenen lustrandorum locorum cognoscendique studio versaretur, fama excitatos praefectos ac vates eorum barbarorum, qui Talmin incolunt, quos Blemmyas vocant, ipsius optasse congressum atque colloquium. « Abriperunt itaque me, ait, in ipsam usque Talmin, ut illas quoque regiones perlustrarem, a Philis quinque dierum intervallo distantes usque ad urbem scilicet, quae dicitur Prima. Haec olim prima Thebaidis urbs erat a barbarico solo proficiscenti, eamque ob causam a Romanis latino vocabulo Prima nominata: quo etiam nunc nomine vocitatur, quamvis longo jam tempore barbari eam sibi vindicarint cum aliis quattuor oppidis, Phenicone, Chiride, Thapide et Talmide. » In hac regione smaragdi esse fodinas se comperisse scribit: unde Aegyptiorum regibus olim smaragdi illa tanta copia suppeditasset. Et haec quidem barbarorum vates inspicere invitabant: verum id sine bona regis venia non licebat.

38. De Libanio quodam admiranda refert, Asianum genere hunc, Honorio et Constantio imperatoribus (421), Ravennam venisse, summumque veneticum ac magum fuisse. Dicit enim professum esse, admiranda posse se absque armatis hominibus adversus barbaros patrare. At quum deinde experimentum promissi dedisset, et fama longius manans ad ipsas usque Placidiae aures rumorem detulisset, necatum illum esse: comminante Placidia conjugii

Constantio divortium, nisi e vivis tolleretur Libanius praestigiator atque infidelis.

39. Constantius genere Illyrius fuit, e Naïso urbe Daciae, qui multis obitis jam inde a Theodosii Magni temporibus militiae muneribus, ad summum tandem, ut diximus, imperii apicem evectus est. Is quum cetera fuit laude dignus, tum quod auri nulla cupiditate flagraret, antequam quidem Placidiae conjungeretur; nam ea uxore ducta, pecuniarum avidus evasit. Ipso ergo mortuo, cum postulatis homines Ravennam undique confluxerunt, quos bonis ille per injuriam exuisset. « Verum Honorii, inquit, lenitas, et Placidiae cum eo arcta nimis familiaritas, frustra ut essent haec querimoniae omnisque adeo juris vis ac potentia, effecit. »

40. Honorii erga sororem affectio tanta fuit, ex quo Constantius, ejus maritus, vita decessit, ut perditte nimis amando et assidue os ejus osculando turpis apud multos consuetudinis suspicionem non effugerit. Sed hic amor in tantum brevi vertit odium, allaborantibus Spadusa atque Elpidia Placidiae nutrice, quibus illa tribuebat plurimum, adjutante item ipsas Leonteo, illius curatore, ut et seditiones Ravennae frequenter existerent (adharebat enim ipsi adhuc barbarorum turba, quum ex Adaulphi, tum ex Constantii imperatoris conjugii), et vulnera etiam utrumque inferrentur; donec tandem ob eas ipsas inimicitias et priori amori per nunc odium Constantinopolim Placidia, fratre praeva-

11. "Οτι Ὀνώριος ὑδερικῶ νοσήματι ἀλούς, πρὸ ἐξ καλανδῶν Σεπτεμβρίων τελευτᾷ· καὶ πέμπονται γράμματα πρὸς τὴν ἀνατολὴν, τὸν βασιλέως θάνατον μηνύοντα. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐπέμποντο, Ἰωάννης τις αὐθεντήσας τυραννεῖ· ἐφ' οὗ καὶ τῆς ἀναρρήσεως γινόμενης, ἐρρήθη ὥσπερ ἀπὸ τινος προρρήσεως προαχθέν· «πίπτει, οὐ στήκει»· καὶ τὸ πλῆθος ὥσπερ ἀναλύοντες ἐπὶ τὸ ῥηθὲν ἀναφωνοῦσι· «στήκει, οὐ πίπτει.»

12. "Οτι Βονηφάτιος ἀνὴρ ἦν ἡρωϊκὸς καὶ κατὰ πολλῶν πολλὰκις βαρβάρων ἡρίστευσεν, ἄλλοτε μὲν σὺν ὀλίγοις ἐπερχόμενος, ἄλλοτε δὲ καὶ σὺν πλείοσιν, ἐνίοτε δὲ καὶ μονομαχῶν· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, παντὶ τρόπῳ πολλῶν βαρβάρων καὶ διαφόρων ἐθνῶν ἀπήλλαξε τὴν Ἀφρικὴν. Ἦν δὲ καὶ δικαιοσύνης ἐραστὴς, καὶ χρημάτων κρείττων. Ἐπράχθη δὲ αὐτῷ καὶ τι τοιοῦτον. Ἀνὴρ τις ἀγροικὸς, ἔχων ἀνθρώπων γυναῖκα τὴν ὥραν, ὑπὸ τινος τῶν συμμάχων βαρβάρων ἐμοιχεύετο· δέχεται τοιγαροῦν Βονηφάτιου, τὴν ὕβριν ὀλοφυρόμενος. Ὁ δὲ Βονηφάτιος μαθὼν τὸ διάστημα τοῦ τόπου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγροῦ ἐν ᾧ τὰ τῆς μοιχείας ἐπράττετο, τὸν μὲν ἰκέτην τέως ἀπέπεμπε, προστάζας πάλιν τῇ ἐξῆς αὐτῷ προσελθεῖν· ὅφιας δὲ λαθὼν ἅπαντας, καὶ ἐπὶ τὸν ἀγρὸν ἐλάσας, ἐβδόμηχοντα διςτάμενον σταδίοις, καὶ εὐρίων τὸν βάρβαρον τῇ μοιχευομένῃ συγκαθεύδοντα, τέμνει τε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καὶ δι' αὐτῆς ὑποστρέφει νυκτός. Προσελθόντι δὲ κατὰ τὸ πρόσταγμα εἰς τὴν αὐρίον τὸν ἀνδρὶ ἐπιδίδωσι τοῦ βαρβάρου τὴν κεφαλὴν, διαπυνθανόμενος εἰ ἐπιγινώσκει αὐτήν. Ὁ δὲ τοῖς παροῦσιν ἅμα καταπλαγεὶς καὶ ἀμηχανήσας, ἔπειτα ἐπι-

γνούς καὶ πολλὰ τῆς δικαιοσύνης εὐχαριστήσας, σὺν χαρᾷ ἀπέρει.

13. "Οτι ἕκαστος τῶν μεγάλων οἰκῶν τῆς Ῥώμης, ὡς φησιν, ἅπαντα εἶχεν ἐν ἑαυτῷ ὅποσα πόλις σύμμετρος ἠδύνατο ἔχειν, ἱππόδρομον καὶ φόρους καὶ ναοὺς καὶ πηγὰς καὶ λουτρὰ διάφορα. Διὸ καὶ ὁ συγγραφεὺς ἀπεφρόνεζατο·

Εἰς δόμος ἄστῳ πέλει· πόλις ἄστεα μυρία κεύθει.

Ἦσαν δὲ καὶ λουτρὰ δημόσια παμμεγέθη. Αἱ δὲ Ἀντωνινιανῶν οὕτω καλούμεναι εἰς χρεῖαν τῶν λουομένων καθεδρὰς εἶχον παρακειμένας χιλιάς ἐξακοσίας, ἐκ μαρμάρου κατεσκευασμένας ἑστοῦ· αἱ δὲ Διοκλητιανῶν ἐγγὺς διπλασίους. Τὸ δὲ τεῖχος τῆς Ῥώμης μετρηθὲν παρὰ Ἀμμωνος τοῦ γεωμέτρου καθ' ὃν καιρὸν Ἰόσθιοι τὴν προτέραν κατ' αὐτῆς ἐπιδρομὴν ἐποίησαντο, εἰκοσι καὶ ἐνὸς μιλίου διάστημα ἔχον ἀπεδείχθη.

14. "Οτι πολλοὶ οἰκοὶ Ῥωμαίων προσόδους κατ' ἐνικυ· τὸν ἐδέχοντο ἀπὸ τῶν κτημάτων αὐτῶν ἀνὰ τεσσαράκοντα χρυσοῦ κεντηνάρια, χωρὶς τοῦ σίτου καὶ τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων εἰδῶν, ἃ εἰς τρίτον συνέτεινεν, εἰ ἐπιπράσκετο, τοῦ εἰσφερομένου χρυσίου. Τῶν δὲ μετὰ τοὺς πρῶτους δευτέρων οἰκῶν τῆς Ῥώμης πεντεκαίδεκα καὶ δέκα κεντηναρίων ἡ πρόσδοδος ἦν. Καὶ ὅτι Πρόβος ὁ παῖς Ὀλυμπίου (Ὀλυβρίου *conj. Reines. et Nieb.*), τελέσας τὴν οἰκίαν πραιτοῦραν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς Ἰωάννου τυραννίδος, δώδεκα κεντηνάρια χρυσοῦ ἀνέηλωσε. Σύμμαχος δὲ ὁ λογογράφος, συγκλητικὸς ὢν τῶν μετρίων, πρὶν ἢ τὴν Ῥώμην ἁλῶ-

lent, cum liberis ablegatur (423). Solus Bonifacius fidem illi servans, quum ex Africa, cui præerat, pecuniam, ut poterat, submittebat, tum ad alia ei obsequia præsto erat. Qui post etiam, ut ad imperium hæc rediret, nihil non fecit tulitque.

41. Honorius aquæ intercutis morbo correptus, ante diem sextum kalendas Septembris (*an.* 423) vitam finit, misæque in Orientem litteræ Augusti mortem nuntiantes. Quæ dum ultro citroque mittuntur, Joannes quidam tyrannidem occupavit. De quo in ipsa ejus inauguratione, tanquam aliquo futuræ rei oraculo, jactum est: «Cadit, non stat:» quod vulgus dictum invertens exclamabat: «Stat, non cadit.»

42. Bonifacius vir erat heroicus, qui cum multis sæpe gentibus barbaris strenue pugnavit, paucis interdum copiis adlubit, interdum pluribus, nonnunquam vero et singulari certamine: et, ut verbo dicam, barbaras multas variasque gentes Africa expulit. Idem justitiæ vel inprimis studiosus et abstinentis ac pecuniarum contemptor fuit. A quo etiam hujusmodi aliquando patratum facinus. Rusticus quidam præstanti forma uxorem suam cum barbaro quodam e confederatis milite consensere cognovit: rogavit itaque Bonifacium, dedecus illud familiæ deplorans, ut opem ferret. Ille, cognito loci intervallo et agri nomine ubi adulterium patraretur, hominem tum quidem dimisit, in posterum diem ad se redire jussum. Noctu autem, insciis omnibus, in agrum illum septuaginta stadiis dissitum pro-

fectus, deprehensi cum mæcha barbari caput amputavit, eademque domum nocte revertit. Redeunti dein, ut mandatum fuerat, postriedie marito, barbari caput obtulit, percunctatus an novisset. Ille, spectaculo percussus, et quasi sensu motus, mox, ubi agnovit, multis justitiæ causa actis gratis, domum letus rediit.

43. E magnis Romanæ urbis domibus, ut hic refert, omnia intra se unaquæque habuit, quæcumque mediocris etiam urbs habere potuit, hippodromum, fora, delubra, fontes, varia balnea. Hinc et scriptor sic exclamat:

Est urbs una domus: mille oppida continet una urbs.

Sed et lavacra publica ingenti prorsus fuere magnitudine, e quibus, quæ Antoninianæ nominantur Thermæ, ad commodiorem lavantium usum mille sexcenta habuerunt sedilia, e marmore polito fabricata, Diocletianæ duplo fere plura. Romanæ vero urbis mœnia ex Ammonis geometræ dimensione, quo tempore Gothi illam priore incursione infestaverunt, viginti et unius miliaris spatium in circuitu habere comperta sunt.

44. Multas Romæ familias annuos redditus e bonis accepisse quadraginta circiter auri centenarios, absque frumento et vino aliisque speciebus, quæ tertiam æquabant auri partem, si venderentur. Alteras vero post has decem aut quindecim centenarios in censu habuisse. Probum, Olympii (1. *Olybrii*) filium, in prætura, quam Joannis tyranni temporibus gessit, auri centenarios duodecim expendisse:

ναι, τοῦ παιδὸς Συμμάχου πραιτοῦραν τελούντος, εἰκοσι κεντηνάρια ἐδαπάνησε. Μάξιμος δὲ, εἰς τῶν εὐπόρων, εἰς τὴν τοῦ υἱοῦ πραιτοῦραν τεσσαράκοντα κατεβάλετο κεντηνάρια. Ἐπτά δὲ ἡμέραις οἱ πραιτῶρες τὰς πανηγύρεις ἐτέλουν.

45. Ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῇ Ὀδυσσεὶ τὴν πλάνην οὐ κατὰ Σικελίαν φησὶ γεγενῆσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰ πέρατα τῆς Ἰταλίας· καὶ τὴν εἰς ἄδου κάθοδον παρὰ τὸν ὠκεανὸν γεγενῆσθαι, ἐν ᾧ καὶ ἡ πολλὴ πλάνη. Ἀγωνίζεται δὲ διὰ πολλῶν τοῦτο παραστῆσαι. Ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλους διαφόρους ἀνέγνωμεν ἐν τούτοις αὐτῷ συμφωνοῦντας.

46. Ὅτι ἀποστέλλεται ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως παρὰ Θεοδοσίου Πλακιδία, ἅμα παισὶ κατὰ τοῦ τυράννου· καὶ ἐπαναλαμβάνει αὐτὴ μὲν τὸ τῆς Αὐγούστης, ὁ δὲ Οὐαλεντιανὸς τὸ τοῦ νωβελισσίου ἀξίωμα. Συνεκπέμπεται δὲ αὐτοῖς καὶ στρατὸς, καὶ στρατοπεδάρχης ἑκατέρας δυνάμεις, Ἀρδαβούριος ἅμα τῷ παιδί Ἀσπαρι, καὶ τρίτος Κανδιδιανός. Κατὰ δὲ τὴν Θεσσαλονικὴν Ἡλίων ὁ τῶν ὀφφικίων μάγιστρος παρὰ Θεοδοσίου ἀποσταλεὶς ἐνδύει Βαλεντινιανὸν ἐπ' αὐτῆς Θεσσαλονικῆς τὴν τοῦ καίσαρος ἐσθῆτα, πέμπτον ἔτος ἄγοντα τῆς ἡλικίας. Κατιόντων δὲ αὐτῶν, Ἀρδαβούριος μὲν ἀλλίσκεται παρὰ τῶν τοῦ τυράννου, καὶ ἀναπέμπεται πρὸς αὐτὸν, καὶ φιλιᾷ αὐτῷ· ὁ δὲ τούτου παῖς ἅμα

Πλακιδίᾳ ἐν ἀθυμίᾳ καὶ λύπῃ ἦσαν. Κανδιδιανὸς δὲ πολλὰς πόλεις αἱρῶν καὶ εὐδοκιμῶν λαμπρῶς, τὸ λυποῦν διεσκέδαζε καὶ ἐψυχαγωγεῖ. Εἵτα σφάζεται ὁ τύραννος Ἰωάννης, καὶ Πλακιδία ἅμα καίσαρι τῷ παιδί εἰσέρχεται εἰς τὴν Ῥάβενναν. Ἡλίων δὲ ὁ μάγιστρος καὶ πατρικίος, καταλαβὼν τὴν Ῥώμην καὶ πάντων ἐκείσε συνδραμόντων, τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα ἐπταέτηρον ὄντα ἐνδύει Βαλεντινιανόν. Ἐν οἷς καὶ τὰ τῆς ἱστορίας [τελευτᾷ].

2.

Zosimus V, 27 : Ἐν δὲ τῇ Ῥαβέννῃ (μητρόπολις δὲ Φλαμίνιας, πόλις ἀρχαία, Θεσσαλῶν ἀποικία, Ῥήνη κληθεῖσα διὰ τὸ πανταγόθεν ὕδασι περιρρεῖσθαι, καὶ οὕχ, ὡς ὁ Ὀλυμπιόδωρος ὁ Θεβαῖός φησι, διὰ τὸ Ῥῶμον, ὃς ἀδελφὸς γέγονε Ῥωμύλῳ, τῆς πόλεως ταύτης οἰκιστὴν γεγονέναι...) ἐν τῇ Ῥαβέννῃ τοίνυν ταύτῃ παρεσκευασμένῳ Στελίχῳ ταῖς Ἰλλυρίων πόλεσι μετὰ στρατεύματος ἐπιστῆναι, καὶ σὺν Ἀλλαρίῳ παρασπᾶσθαι μὲν αὐτὰς Ἀρκαδίῳ, περιποιήσασθαι δὲ τῇ Ὀνωρίῳ βασιλείᾳ, δύο κωλύματα συνέβη παρεμπесεῖν, κτλ. (an. 506). *Petita hæc sunt ex prima operis parte. Antecedit apud Zosimum c. 26 narratio de victoria quam de Rhadagaiso Stelicho reportavit, cujusque mentio fit in Phot. Exc. § 9*

Symmachum vero oratorem, mediocri censu senatorem, ante captam urbem filio Symmacho præturam gerente, centenarios impendisse viginti; Maximum dein, ex opulentis ac beatis unum, in filii præturam quadraginta centenarios impendisse. Septem autem diebus solennes ludos prætores celebrabant.

45. Scriptor hic Ulyssem ait non circa Siciliam, sed ad extremas Italiæ oras oberrasse; et trajecto Oceano ad inferos descendisse, atque in eo mari variis illum erroribus jactatum fuisse. Quod multis confirmare nititur. Nos et alios plures legimus in his cum illo consentientes.

46. Remissa est Constantinopoli a Theodosio Placidia cum liberis adversus *Joannem* tyrannum: et illa quidem Augustæ nomen, Valentinianus vero Nobilissimi titulum iterato suscepit (424). Submissus quoque exercitus, bellique imperator utriusque militiæ, Ardaburius nimirum cum Aspare filio, addito et tertio Candidiano. Ad Thessalonicam quum ventum esset, Helion officiorum magister, a Theodosio missus, Valentinianum in ipsa illa urbe Cæsaris veste induit, annos natum non amplius quinque (424). Quum autem ad

Italiam pervenissent, Ardaburius a tyranni militibus capitur, missusque ad illum amicitiam cum eodem init. Ejus interim filius, *Aspar*, una cum Placidia in magna rerum desperatione luctuque versabantur. Sed Candidianus, multis occupatis urbibus, partaque rebus bene gestis nominis claritate, luctum dissipavit animosque reddidit. Cæso dein Joanne tyranno (425), Placidia una cum Cæsare filio Ravennam iniit. Helion vero, magister et patricius, Romam invasit, omnibusque eo confluentibus, Valentinianum jam septennem veste induit imperatoria. In his Historiæ finis est.

2.

Ad Ravennam (quæ metropolis est Flaminiae; prisca sane civitas, colonia Thessalorum, Rhene dicta, quod eam aquæ ab omni parte circumfluunt; non autem propterea, sicut Olympiodorus Thebæus ait, quod Remus, Romuli frater, eam condiderit), ad Ravennam igitur Stelichone jam parato ad Illyricas urbes cum exercitu adeundas, et Alarichi auxilio ab Arcadio avertendas et Honorii regno adjiciendas, impedimenta duo contigit intervenire.

PRISCUS PANITES.

Priscus, rhetor et sophista, in Chronico Paschali p. 588 (v. fr. 3 a) et ap. Theophanem p. 179 appellatur Θραξ, apud Suidam Πάνιτης dicitur. Unde colligitur oriundum fuisse Priscum ex eo Panio, quod est Thraciæ oppidum, in ora Propontidis, haud ita longe ab Heraclea urbe dissitum (*). De vita ejus nihil compertum habemus præter ea quæ ipse de se in Historiarum fragmentis nostris prodidit. Hinc docemur Priscum amicitia usum esse Maximini, summæ dignitatis viri, cui ad Attilam legationem obeunti comitem se adjunxit (fr. 8 init. : ἐπὶ ταύτην τὴν πρεσβείαν ἐκλιπαρήσας πείθει με Μαρξίμινος αὐτῷ συναπᾶραι, an. 448 p. C.), operamque in eo negotio præstitit eximiam. Priscus enim studio suo et industria effecit ut Attila, qui haud levi de causa Theodosio iratus aditum legato imperatoris denegabat, tandem flecteretur animo, conveniendique Maximino daret potestatem. Hæc sicuti reliqua, quæ ad legationem istam pertinent, narratione uberima bonæque frugis plenissima Priscus persequitur in fr. 8. — Paucis annis post (452), eundem Maximinum in Arabiam et in Thebaidem Ægypti secutus est (v. fr. 20 et 21). Maximino ibi defuncto, rediens Priscus quum Alexandriam venisset, quo tempore urbs seditione laborabat, haud minimum consiliis suis contulisse videtur, ut Rufus præfectus rebellionem brevi posset restinguere (v. fr. 22). Deinde Euphemius, magister officiorum, Priscum assessorem sibi selegit (fr. 26). Denique Romam profectum esse, nescio quando, sive legatum sive comitem legati, ex fragm. 16 colligimus. Religione paganus fuisse videtur. Certe « Maximinus (Niebuhrius p. xxix ait) quum absque dubio paganus esset (Christianus enim nunquam animum induxisset, ut Blemmyis de sacris in Philarum insula celebrandis concederet, fœderis-

que tabulam in illo templo figeret, fr. 21), conjectura jam per se valde probabilis Priscum quoque antiquis sacris addictum fuisse, magis adhuc confirmatur. »

Scripta Prisci Suidas recenset Μελέτας ῥητορικὰς et Ἐπιστολάς, tum vero Ἱστορίαν Βυζαντικὴν καὶ τὰ κατὰ Ἀττήλαν ἐν βιβλίοις δκτώ. Postremis non duo opera historica, sed unum idemque indicari recte statuit Niebuhrius. Similiter Excerpta De legationibus gentium inscribuntur : Πρίσκου ῥήτορος καὶ σοφιστοῦ Ἱστορίας Βυζαντικῆς ἐκλογαί, dum Excerptis De leg. Romanorum præfiguntur hæc : Πρίσκου ῥήτορος καὶ σοφιστοῦ Ἱστορίας Γοτθικῆς ἐκλογαί. Nimirum prima historiarum pars quum præ ceteris pertineret ad res cum Gothis sive Scythis Hunnisque gestas, vel ab ipso auctore vel ab exceptore Ἱστορία Γοτθική inscribi poterat.

De ambitu Historiarum ita Niebuhrius : « A quo tempore historiam incepterit Priscus, expediri non potest : sed nullius rei, quæ ante annum 433 gesta sit, mentio ex eo affertur. Asparis filiorumque cædem, quæ an. 471, Leonis imp. an. 15 patrata est, a Prisco narratam esse, Euagrius (II, 16) docet : unde colligimus, quum Malchus annum 474, Leonis an. 17, historiæ suæ initium fecerit, Priscum ad eum substitisse. » — Liber tertius pertinuit usque ad Maximinum a legatione Hunnica Constantinopolim reducentem (448 p. C.). Itaque in sequentibus libris quinque Priscus exposuit res annorum viginti sex. Jam quum probabiliter statuere liceat similem fuisse rationem librorum antecedentium, adeo ut quindecim ferme annorum res complecterentur : verisimillimum est auctorem exordium historiarum sumpsisse ab anno 433, quo Attila regnum suscepit, ideoque primum fragmentum ex ipso fere operis initio esse desumptum.

De indole et pretio historici nostri haud absurde summus Niebuhrius ita judicat : « Longe optimus omnium sequioris ævi historicorum ; ingenio, fide, sapientia, nulli vel optimorum temporum posthabendus ; elegans quoque et sermone satis puro usus, laudem atque gloriam quum apud cœvos tum inter posteros merito adeptus est ; cui etiam a Valesio et Gibbono, summis viris, laudari contigit. »

Reliquias scriptoris, præter pauca illa, quæ Euagrius, Theophanes, Jornandes et Suidas sup-

(*) V. Suidas : Πάνιον, ὄνομα κύριον. « Ἐνθα καὶ πᾶστρον παρὰ αἰγιαλῷ, ὃ λέγεται Πάνιον, πρὸς τοῖς τῆς Ἡρακλείας μέρεσι. » Inter urbes Europæ, quæ est una ex Thraciæ provinciis, Panum recensent Constantinus Porphyrog. De them. II, p. 47, 4 Bonn. et Hierocles in Synecl. p. 390 ed. Bonn.; ad quem locum Wesselingius notat hæc : « Maritimæ Thraciæ, αἱ παράλιαι τῆς Θράκης πόλεις, τὸ τε Πάνιον καὶ ἡ Ἡράκλεια, sunt in Cedreni Compend. p. 417 ; unde colligas haud multum Heraclea remotum fuisse oppidum. Clarior id videas ex Suida v. Πάνιον, et ex concilio Ephesino p. 790, ubi Heraclea et Panium eundem episcopum habent. Postea tamen singulis episcopis paruerunt ; unde concilio Constantinopolitano 3 p. 500 Ὁ ἡγῆνος ἐπίσκοπος Πανίου τῆς θρακικῆς χώρας scribendo adfuisse dicitur. »

peditant, solis hucusque debemus Excerptis De legationibus, quæ ediderunt Ursinus, Schottus, Hæschelius, Cantoclarus, Valesius, Niebuhrius. At spes est fore ut parata hæc novis accessionibus augeantur. Certe Minoidas Minas in eodem codice, ex quo Polybii, Dionysii, Polyæni, Dexippi et Eusebii nonnulla, quæ ex Constantiniano Περὶ στρατηγημάτων titulo fluxerunt, descripsit, etiam Prisci nostri excerpta duo se reperisse testatur. Adde denique quæ apud Vossium (Hist. Gr. p. 310 ed. Westerm.) leguntur : « Videtur autem (Priscus) hodie exstare; sane citat eum Baptista Fulgosus in Memorabilium libris, inque bibliotheca Vaticana esse auctor est Raphael Volaterranus Anthropolog. lib. XIII. Superesse etiamnum ait in nomenclatore suo Rob. Constantinus. » Quæ eatenus vera esse puto, quatenus titulum aliquem Excerptorum Constantinianorum cum integro Prisci opere viri illi confuderunt.

TESTIMONIA.

Suidas : Πρίσκος, Πανίτης, σοφιστής, γεγνηὺς ἐπὶ τῶν χρόνων Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ· ἔγραψεν Ἱστορίαν Βυζαντιακὴν (Βυζαντικὴν var. lect.) καὶ τὰ κατὰ Ἀττίαν (Ἀτταλον codd.) ἐν βιβλίοις ὀκτώ, Μελέτας τε ῥητορικὰς καὶ Ἐπιστολάς.

Euaagrius Hist. Eccles. I, 17 : Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ὁ πολὺς τῷ λόγῳ πόλεμος ἐκείνητο Ἀττίλα τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ὃν περιέρχων καὶ ἐς τὰ μάλιστα λογίως Πρίσκος ὁ ῥήτωρ γράφει, μετὰ πολλῆς τῆς κομψείας διηγούμενος ὅπως τε κατὰ τῶν ἑώων καὶ ἑσπερίων ἑπεστράτευσεν μερῶν, οἷας τε καὶ ὅσας πόλεις ἐλὼν κατήγαγε, καὶ ὅσα πεπραχὼς τῶν ἐντεῦθεν μετέστη.

Idem II, 16 : Ἐκ πρεσβείας δὲ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων Ἀνθέμιος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ἐκέμπεται, ᾧ Μαρκιανὸς ὁ πρῶν βασιλευκῶς τὴν οἰκίαν κατηγγύησε παῖδα. Ἐκέμπεται (an. 468) δὲ στρατηγὸς κατὰ Γικερίχου Βασιλίσκος, ὁ τῆς Λέοντος γυναικὸς Βηρίνης ἀδελφός, μετὰ στρατεύματος ἀριστίνδην συνειλεγμένον. Ἀπερ ἀκριδέστατα Πρίσκῳ τῷ ῥήτορι πεπόνηται· ὅπως τε δόλῳ περιελθὼν ὁ Λέων, μισθὸν ὥσπερ ἀποδίδους τῆς ἐς αὐτὸν προαγωγῆς, ἀναιρεῖ (an. 471) Ἀσπαρά τὴν ἀρχὴν αὐτῷ περιθέντα, παῖδάς τε αὐτοῦ Ἀρδαβούριον καὶ Πατρίκιον, ὃν καίσαρα πεποίητο πρότερον, ἵνα τὴν Ἀσπαρος εὐνοίαν κτήσεται.

ARGUMENTUM.

FR. I. Rua, Hunnorum rex, Eslam legatum ad Romanos mittit, bellum minitans, nisi transfugas reddant. Rua defuncto, Attilaque cum Bleda fratre succedente, Romani de pace servanda Plinthum et Dionysium legatos mittunt. Pacis condiciones

Romanis ignominiosæ (433). — 2. Scythæ, violata a Romanis pacta prætexentes, trajecto Istro, Viminacium capiunt; Margus urbs ab episcopo iis proditur (442). — 3. Attila Scythas transfugas dedi sibi a Theodosio poscit. Illo recusante, fines vastat, castella nonnulla expugnat, Ratiariam urbem aggreditur (442). — 3 a. Cyrus, præfectus prætorio, a munere removetur (442). — 4. Senator, vir consularis, a Theodosio legatus ad Attilam mittitur. — 5. Post cladem in Chersoneso acceptam Anatolius ad Attilam mittitur. Pacis ab Hunnis propositæ condiciones durissimæ. Theodosius ut pactam pecuniam solveret, tributa exigit severe, novaque imponit. Asinuntii, qui soli Hunnis fortiter resistebant, paci isti accommodare se coguntur (447). — 6. Attila ex amicis suis, quos Romanorum donis ditare vellet, alios super aliis Constantinopolim mittit, vanas excogitans legationum occasiones. Parthi, Vandali, Isauri, Saraceni Romanos vexant (447). — 7. Edeon Scythæ Attilæ mandata de dedendis transfugis aliisque de rebus Theodosio nuntiat. Hunc Chrysaphius eunuchus inducit, ut redux Attilam de medio tollat. Theodosius Maximinum ad Attilam mittit (448). — 8. Maximinus cum Bigila interprete et Prisco nostro ad Attilam proficiscitur. Iter describitur. Insidiæ Attilæ paratæ per ipsum Edeonem produntur. Legatis denegatur aditus, quam vix tandem Prisci et Scottæ opera obtinent. Bigilas Constantinopolim remittitur. Maximinus operiri cogitur reditum Onegesii, qui tum ad Acatiros Scythas profectus erat. De Acatiris excursus. Legati cum Attila septemtriones versus ad regiam tendunt. In vico quodam ab una ex Bledæ uxori-bus excipiuntur. Obviam fiunt legati Romanorum occidentaliū. Ejus legationis causa. Regiæ Attilæ descriptio. Puellarum chori et Onegesii uxor advenientem regem salutantes. Prisci cum Græco quodam apud Hunnos degente colloquium. Priscus Onegiesio dona fert. Quid Onegiesius Maximino responderit. Priscus Cercæ, Attilæ uxori, dona offert. Ejus domus. Prisci cum legatis Rom. occidentaliū colloquium de Hunnorum imperio, eorumque expeditione Persica. Convivium in regia Attilæ describitur. Attilæ mores. Legatorum reditus (448). — 9. De Attilæ regia. — 10. Martis gladium quomodo Attila adeptus sit. — 11. Zeron, scurra Bledæ regis. — 12. Attila Orestem et Eslam ad Theodosium mittit, qui Chrysaphium, conjurationis auctorem, exposcant. Idem Chrysaphius a Zenone ad pœnam poscitur (448). — 13. Nomus et Anatolius ad Attilam proficiscuntur, ut iram ejus in Chrysaphium placent (449). — 14. Felix ejus legationis successus (449). — 15. At-

tila legatos mittit ad Valentinianum, Honoriam, quæ matrimonium cum ipso pepigisset, poscentes; alii ad Marcianum ablegantur, tributorum causa. Utraque legatione nihil proficitur. Quare bellum Attila parat (450). — 16. Belli inter Attilam et Aetium causa. Denuo Attila de iisdem rebus legatos mittit, incassum. Copias cogit (450). — 17. Apollonius tributum causa ad Attilam missus re infecta revertitur. — 18. Attila cur a Roma urbe abstineret (452). — 19. Ex Occidente redux, Orienti bellum minatur, nisi solvatur tributum (452). — 20. Ardaburius bellum gerit cum Saracenis. Cum legatis eorum de pace colloquentem conveniunt Maximinus et Priscus (453). — 21. Maximinus (cum Prisco) in Thebaidem profectus, cum Blemmyis et Nubadibus pacem componit, quæ morte ejus solvitur (453). — 22. Priscus e Thebaide venit Alexandriam, ubi Florus seditionem componit (453). — 23. Marcianus imp. somnio de morte Attilæ edocetur (453). — 24. Marcianus bis legatos mittit ad Genserichum, ut Eudocia, Valentiniani uxor, ejusque filia in libertatem restituerentur. Genserichus, neque Marciani neque Aviti legatis aurem præbens, Siciliam et Italiam vastare pergit (456). — 25. Romani denuo bellum parant contra Gobazem, Lazorum in Colchide regem (456). — 26. Gobazes legatos ad Rom. mittit. Pax ei datur iis conditionibus, quas Marciano suasit Euphemius (456). — 27. Majorianus imp. Gothos in Gallia socios sibi adjungit; contra Genserichum in Africam bellum transferre statuit (460). — 28. Leo imp. Balamerum Gothorum principem a vastatione finium Rom. avertere studet tributum annuum pollicens (461). — 29. Ricimer Genserichum, qui Siciliam a Marcellini copiis destitutam vastabat, per legatos hortatur ut fœdera observaret, regiasque mulieres redderet. Genserichus Eudociam ejusque filias dimittit, Siciliam vero diripere continuat (462). — 30. Romani occidentales, quum a Marcellino et a Vandalis sibi timerent, ad Leontis intercessionem confugiunt. Leontis legatus Marcellinum monet, ut cum Romanis pacem colat. A Gensericho nihil obtinet. Legatio Saragurorum, Urogorum et Onogurorum ad Leontem (c. 463). — 31. Romani occidenta-

les a Leonte petunt, ut Vandalos ipsis reconciliet. Perozes, rex Persarum, queritur Persas transfugas a Leonte excipi, Magosque a religionis suæ cultu prohiberi; denique pecunias ad bellum contra Hunnos Cidaritas gerendum poscit. Leon ad Persas Constantium, ad Vandalos Tatianum mittit legatos (c. 464). — 32. Tatianus a Vandalis reductus infecta. Constantius in Edessâ urbe diu substitit, quum admittere eum rex differret. — 33. Constantius tandem convenit Perozem, qui contra Cuncham tum belligerabat. Fjus belli origo et progressus. Re infecta dimittitur. — 34. Gobazes cum Dionysio Constantinopolim veniens benigne a Leonte excipitur (366). — 35. Sciri auxilia petentes a Romanis contra Gothos obtinent (c. 366). — 36. Attilæ filii societatem cum Leonte inire student frustra. Eorum dissidium. — 37. Saraguris et Acatiris in Persiam irrumpentibus, Persæ a Leonte auxilia petunt incassum. — 38. Dengizich, Attilæ fil., bellum contra Romanos molitur. — 39. Gothi a ducibus Romanis in dedicationem accepti trucidantur (c. 467). — 40. Genserichus pacis conditiones per Phylarchum legatum a Leonte oblatas rejicit bellumque parat. (367). — 41. Suanni a Sazio et Persis bello appetiti auxilium petunt. Persarum legati victoriam de Hunnis Cidaritis deportatam nuntiant. Leon de rebus Siculis sollicitus (468).

ΙΣΤΟΡΙΑ ΒΥΖΑΝΤΙΑΚΗ.

Ἱστορία Γοτθική.

1. (433 p. C.; Theodosii II an. 26.)

Exc. De leg. Rom. p. 47, 48 Par. : Ὅτι Ῥούα βασιλεύοντος Οὐννων, Ἀμιλζούροις καὶ Ἱτιμάροις καὶ Τονώσουροι καὶ Βοίσκοις καὶ ἑτέροις ἔθνεσι προσοικοῦσι τὸν Ἰστρον, καὶ ἐς τὴν Ῥωμαίων ἡμαγμίαν καταφυγάνουσιν, ἐς μάχην ἔλθειν προηρημένος ἐκπέμπει Ἡσλαν, εἰσθότα τοῖς διαφόροις αὐτῶν τε καὶ Ῥωμαίοις διακονεῖσθαι, λύειν τὴν προϋπάρχουσαν εἰρήνην ἀπειλῶν, εἰ μὴ γὰρ πάντας τοὺς παρὰ σφᾶς καταφυγόντας ἐκδοῖεν. Βουλευομένων δὲ Ῥωμαίων στείλει πρεσβείαν παρὰ τοὺς Οὐννους, πρεσβεύει μὲν ἤθελον Πλίνθας καὶ Διονύσιος, Πλίνθας μὲν τοῦ Σκυθικοῦ, Διονύσιος δὲ τοῦ Θρακικοῦ γένους, ἀμφοτέροι δὲ στρατοπέδων ἡγροῦ-

HISTORIA BYZANTINA.

(Historia Gothica.)

1.

Quum Rua, Hunnorum rex, statuisset cum Amilsuris (Alipsuris, Jornand.), Itimaribus, Tonosuribus (Juncarsis, Jorn.), Boiscis ceterisque gentibus quæ Istrum accolunt, quod ad armorum societatem cum Romanis jungendam confugissent, bello decertare, Eslam componendis Romano-

rum et Hunnorum controversiis adhiberi solitum misit, qui Romanis denuntiaret, se a fœdere, quod sibi cum illis esset, recessurum, nisi omnes Scythas, qui ad eos se contulissent, redderent. Romanis vero consilium de mittendis ad Hunnos legatis capientibus, Plinthis et Dionysius, hic ex Thracia, ille ex Scythia oriundus, ambo exercituum duces, et qui consulatus dignitatem (Plinthis an. 419; Dion. an. 429) apud Romanos gesserant, hanc legationem obire voluerunt. Ut vero visum est non ante legatos proficisci,

μενοι καὶ ἀρξάντες τὴν ὑπατον παρὰ Ῥωμαίοις ἀρχήν. Ἐπειδὴ δὲ ἐδόκει Ἰσλαν παρὰ τὸν Ῥούαν ἀφικνεῖσθαι πρότερον τῆς ἐκπεμψομένης πρεσβείας, συνεκπέμπει Πλίνθαας Σηγγίλαχον, ἄνδρα τῶν ἐπιτηδείων, πείσαι τὸν Ῥούαν αὐτῷ καὶ μὴ ἑτέροις Ῥωμαίων ἐς λόγους ἰλθεῖν. Τελευτήσαντος δὲ Ῥούα καὶ περιστάσης τῆς Οὐννων βασιλείας ἐς Ἀττήλαν [καὶ Βλήδαν add. N.], ἐδόκει τῇ Ῥωμαίων βουλῇ Πλίνθαν πρεσβεύειν παρ' αὐτούς. Καὶ κυρωθείσης ἐπ' αὐτῷ παρὰ βασιλέως ψήφου, ἐβούλετο καὶ Ἐπιγένην ὁ Πλίνθαας συμπρεσβεύειν αὐτῷ ὡς μεγίστην ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν ἐπιφερόμενον καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα τοῦ κοιαιστόρος. Χειροτονίας δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ γενομένης, ἀμφω ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἐξώρμησαν, καὶ παραγίνονται ἐς Μάργον. Ἡ δὲ πόλις τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Μυσῶν πρὸς τῷ Ἰστροῦ κειμένη ποταμῷ ἄντικρυ Κωνσταντίας φρουρίᾳ κατὰ τὴν ἑτέραν ὁχθὴν διακειμένη, εἰς ἣν καὶ οἱ βασιλαιοὶ συνήσαν Σκυθαί. Καὶ τὴν σύνοδον ἔω τῆς πόλεως ἐποιούντο, ἐπιβεβηκότες ἵππων· οὐ γὰρ ἐδόκει τοῖς βαρβάροις ἀποδᾶσι λογοποιεῖσθαι, ὥστε καὶ τοὺς Ῥωμαίων πρέσβεις τῆς σφῶν αὐτῶν ἀξίας προνοομένους ἀπὸ τῆς αὐτῆς προαιρέσεως ἐς ταῦτον τοῖς Σκυθαῖς ἰλθεῖν, πρὸς τὸ μὴ τοὺς μὲν ἀφ' ἵππων, τοὺς δὲ πεζοὺς διαλέγεσθαι. (*** Ῥωμαίους οὐ μόνον εἰς τὸ μέλλον μὴ δέχεσθαι suppl. N.) τοὺς ἀπὸ τῆς Σκυθικῆς καταφεύγοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ᾗδὴ πεφευγότες, σὺν καὶ τοῖς αἰχμαλώτοις Ῥωμαίοις τοῖς ἀνευ λύτρων ἐς τὰ σφέτερα ἀφιγμένοις ἐκδιδοῦσθαι, εἰ μὴ γε ὑπὲρ ἐκάστου πεφευγότες τοῖς κατὰ πόλεμον κτησαμένοις ὁκτῷ δοθεῖν χρυσοῖ· ἔθνη δὲ βαρβάρῳ μὴ συμμαχεῖν Ῥωμαίους πρὸς Οὐννους αἰρομένους (αἰρομένῳ N.) πολε-

μον· εἶναι δὲ καὶ τὰς πανηγύρεις ἰσονόμους καὶ ἀκινδύνους Ῥωμαίοις τε καὶ Οὐννοις· φυλάττεσθαι δὲ καὶ διαμένειν τὰς συνθήκας ἐπτακοσίων λιτρῶν χρυσοῦ ἑτοὺς ἐκάστου τελομένων παρὰ Ῥωμαίων τοῖς βασιλείοις Σκυθαῖς (πρότερον δὲ πεντήκοντα καὶ τριακόσαιοι αἱ τοῦ τέλους ἐτύγχανον οὖσαι). Ἐπὶ τούτοις ἐσπένδοντο Ῥωμαῖοι τε καὶ Οὐννοι, καὶ πάτριον ὄρκον ὁμόσαντες ἐς τὰ ἀμφοτέρα (ἐς τὰ σφέτερα ἀμφοτέροις? B.) ἐπανήσαν. Οἱ δὲ παρὰ Ῥωμαίους καταφυγόντες ἐξεδόθησαν βαρβάροις, ἐν οἷς καὶ παῖδες Μάμα καὶ Ἀτακάμ τοῦ βασιλείου γένους, οὓς ἐν Καραῶ φρουρίᾳ Θρακίᾳ οἱ παρειαυφότες ἐσταύρωσαν, δίκας αὐτοὺς πραττόμενοι τῆς φυγῆς. Οἱ δὲ περὶ Ἀττήλαν καὶ Βλήδαν τὴν εἰρήνην πρὸς Ῥωμαίους θέμενοι διεζήσαν τὰ ἐν τῇ Σκυθικῇ ἔθνη χειρούμενοι, καὶ πόλεμον πρὸς Σορόσγους συνεστήσαντο.

Cf. Jornandes De reb. Get. c. 35; Tillemont, *Hist. des empereurs*, tom. VI, p. 95 sq.; Gibbon, *Hist. of the decline and fall of the Rom. emp. chap. XXXIV*, tom. VI, p. 32 sqq. (ed. Basil. et Paris. 1789).

2. (442. Theodos. an. 35.)

Exc. De leg. gent. p. 33. 34 : Ὅτι τῶν Σκυθῶν κατὰ τὸν τῆς πανηγύρεως καιρὸν καταστρατηγησάντων Ῥωμαίους καὶ πολλοὺς ἀνελόντων, οἱ Ῥωμαῖοι ἐπέστελλον πρὸς τοὺς Σκυθὰς, ἐν αἰτία ποιούμενοι τῆς τοῦ φρουρίου αἰρέσεως ἕνεκεν καὶ τῆς τῶν σπονδῶν ὀλιγορίας. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, ὡς οὐκ ἀρξάμενοι, ἀλλ' ἀμυνόμενοι ταῦτα δράσειαν· τὸν γὰρ τῆς Μάργου ἐπίσκοπον εἰς ἑαυτῶν ἀναβεβηκὸτα γῆν καὶ διερευνησάμε-

quam Esias ad Ruam rediisset, Plinthas una cum Esia misit Singilacium, unum ex suis necessariis, qui Ruæ persuaderet cum nullo alio Romanorum, quam cum ipso, colloquium inire. Quum autem, Ruā mortuo, Hunnorum regnum ad Attilam pervenisset, senatus decrevit Plintham legationem ad Attilam exsequi. Quo S. C. Imperatoris suffragio comprobato, Plintham cupido incessit, Epigenem, qui sapientiæ laude celebris erat et quæsturæ dignitatem obtinebat, socium legationis sibi adsciscere. Qua de re lato quoque suffragio ambo in eam legationem profecti sunt, et Margum pervenerunt. Est autem Margus urbs in Illyrico Mysorum ad Istrum sita, ex adverso Constantiæ arcis, ad alteram fluminis ripam collocatæ, quo et regii Scythæ conveniant. Extra civitatem equis insidentes utrique congressi sunt. Nec enim barbaris de plano verba facere placuit, et legati Romani suæ dignitatis memores eodem quoque apparatu in Scythiarum conspectum venire statuerunt, ne sibi peditibus cum equitibus disserendum foret. Itaque placuit, a Romanis non modo in futurum non excipi e Scythica profugos, sed etiam eos qui multo ante profugerant, una cum captivis Romanis, qui non soluto redemptionis pretio ad sua redierant, dedi, aut pro unoquoque captivo Romano his, qui cum bello ceperant, octo aureos dari; Romanos belli societatem cum barbara gente, quæ bellum cum Hunnis gerat, non facere; conventus ad mercatus pa-

ribus legibus celebrari, et in tuto Romanos et Hunnos esse; fœdera rata manere et observari, si quoque anno septingentæ auri libræ tributi nomine Scythiæ regis a Romanis penderentur, quum antea tributum annuum non fuisset nisi trecentarum quinquaginta librarum. His conditionibus pacem Romani et Hunni pepigerunt, qua jurejurando patrio ritu utrimque præstito firmata, utrique ad sua redierunt. Itaque qui ex barbaris ad Romanos transierant redditi sunt; de quorum numero erant filii Mama et Attacæ ex regio genere, quos Scythiæ receptos in Carso, Thraciæ castello, crucis supplicio affecerunt, et hanc ab his fugæ pœnam exegerunt. Pace cum Romanis facta, Attilas et Bleda ad subigendas gentes Scythicas profecti sunt, et contra Sorosgos bellum moverunt.

2.

Scythæ, quo tempore mercatus Scytharum et Romanorum frequenti multitudine celebrabatur, Romanos cum exercitu sunt adorti, et multos occiderunt. Romani ad Scythas miserunt, qui de præsidii expugnatione et fœderum contemptu cum eis exposcularent. Hi vero se non ultro bellum inferentes, sed factas injurias ulciscetes, hæc fecisse responderunt. Margi enim episcopum in suos fines transgressum, fiscum regium et reconditos thesauros indagatum expilasse. Hunc nisi dederent una cum transfugis, ut fratribus conveniret (esse enim apud eos plures), bellum il-

ων τὰς παρὰ σφισιν βασιλείους θήκας, σεσυληκέναι τοὺς ἀποκειμένους θησαυρούς· καὶ εἰ μὴ τοῦτον ἐκδοῖεν, ἐκδοῖεν δὲ καὶ τοὺς φυγάδας κατὰ τὰ ὑποκείμενα (εἶναι γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις πλείστους), τὸν πόλεμον ἐπάξουν. Ῥωμαῖον δὲ τὴν αἰτίαν οὐκ ἀληθῆ φαμένων εἶναι, ἐν τοῖς σφετέραις λόγοις τὸ πιστὸν οἱ βάρβαροι θέμενοι χρίσας μὲν τῶν ἀμφιβόλων κατωλιγώρουν, πρὸς πόλεμον δὲ ἐτράπησαν, καὶ περαιωθέντες τὸν Ἰστρον πόλεις καὶ φρούρια πλείστα ἐπὶ τῷ ποταμῷ ἐκάκωσαν. Ἐν οἷς καὶ τὸ Βιμινάκιον εἶλον· πόλιν δὲ αὕτη τῶν ἐν Ἰλλυριοῖς Μυσῶν. Ὃν γινόμενων, καὶ τινων λογοποιούντων, ὡς ὁ ἐπίσκοπος ἐκδοθεῖ, ὥστε μὴ ἐνὸς ἐνδρός περὶ τῷ παντὶ Ῥωμαῖον τὸν ἐκ τοῦ πολέμου ἐπαχθῆναι κίνδυνον, ὑποτοπήσας ὁ ἄνθρωπος ἐκδοθῆσθαι, λαθὼν τοὺς ἐν τῷ ἀστει πρὸς τοὺς πολεμίους παραγίνεται, καὶ αὐτοῖς παραδώσειν ὑπισχνεῖται τὴν πόλιν, εἶγε ἐπιεικὲς τι οἱ τῶν Σκυθῶν βουλευσάντο βασιλεῖς. Οἱ δὲ ἔφασαν πάντα ποιῆσαι τὰ ἀγαθὰ, εἰ τὴν αὐτῶν ἄγοι ἐς ἔργον ὑπόσχεσιν. Δειξάντων τε καὶ ὀρκων ἐπὶ τοῖς εἰρημένους δοθέντων, μετὰ βαρβαρικῆς πολυπληθίας ἐς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπάνεισι γῆν, καὶ ταύτην προλογίσας ἀντικρὺ τῆς ὀχθῆς νυκτὸς διανίστησιν ἐκ συνθήματος, καὶ ὑπὸ τοῖς ἀντιπάλαις τὴν πόλιν ποιεῖ. Δηρωθείσης δὲ τῆς Μάργου τὸν τρόπον τοῦτον, ἐπὶ μείζον ῥῆξθῃ τὰ τῶν βαρβάρων πράγματα. Cf. Tillemont. VI, p. 96; Gibbon. VI, p. 41.

3. (442. Theodos. an. 35.)

Ibidem p. 34 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ βασιλέως Ἀττίλας ὁ τῶν Οὐννων βασιλεὺς τὸν οἰκεῖον στρατὸν ἀγείρας γράμματα πέμπει παρὰ τὸν βασιλέα τῶν τε φυγάδων καὶ τῶν φόρων περὶ, ὅσοι προφάσει τοῦδε τοῦ πολέμου οὐκ ἐδέδοντο, τὴν ταχίστην οἱ ἐκπέμπεσθαι παρακελευόμενος συντάξεως δὴ ἕνεκα * μέλλοντος φόρου παρ' αὐτὸν πρέσβεις τοὺς διαλεχόμενους ἐρικνίσθαι, ὡς, εἰ μελλήσειαν ἢ πρὸς πόλεμον δρῆσαι, οὐδὲ αὐτὸν εἶτι ἐθέλοντα τὸ Σκυθικὸν ἐφείξιν

πλήθος. Ταῦτα ἀναγνόντες οἱ ἀμφὶ τὰ βασιλεία οὐδὰ μῶς τοὺς παρὰ σφᾶς καταφυγόντας ἐκδώσειν ἔφασαν, ἀλλὰ σὺν ἐκείνοις τὸν πόλεμον ὑποστήσασθαι, πέμψειν δὲ πρέσβεις τοὺς τὰ διάφορα λύσοντας. Ἦς δὲ τῷ Ἀττίλᾳ τὰ δεδογμένα Ῥωμαίοις ἡγγέλλετο, ἐν ὀργῇ τὸ πρᾶγμα ποιούμενος τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐδόχου γῆν, καὶ φρούριά τινα καθελὼν τῇ Ῥατιαρίᾳ προσέβαλλε μεγίστη καὶ πολυανθρώπων.

[3. a.] (242.)

Chronicum Paschale p. 588 ed. Bonn. (ad an. 459) postquam dixerat : Περὶ οὗ πολέμου (sc. Attilæ) συνεγράψατο ὁ σοφώτατος Πρίσκος ὁ Θράξ, pergit : Λέγει (Priscus ?) ὅτι Κύρος προεβλήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἑπαρχος τῶν πραιτωρίων καὶ ἑπαρχος [τῆς] πόλεως καὶ προῆι μὲν ὡς ἑπαρχος πραιτωρίων εἰς τὴν καροῦχαν τῶν ἐπαρχῶν· ἀνεχώρει δὲ καθημένος εἰς τὴν καροῦχαν τοῦ ἐπαρχοῦ τῆς πόλεως· ἐκράτησεν γὰρ τὰς δύο ἀρχὰς ἐπὶ χρόνους τέσσαρας, διότι καθαρὸς ἦν πάννυ καὶ αὐτὸς ἐπενόησεν τὰ ἐσπερινὰ φῶτα ἀπτεσθαι εἰς τὰ ἐργαστήρια ὁμοίως καὶ τὰ νυκτερινὰ. Καὶ ἔκραζαν αὐτῷ τὰ μέρη εἰς τὸ Ἰπτικὸν ὅλην τὴν ἡμέραν. « Κωνσταντίνος ἔκτισεν, Κύρος ἀνένεωσε. » Καὶ ἐχόλεσεν αὐτῷ βασιλεὺς ὅτι ταῦτα ἔκραζαν καὶ διεδέξατο αὐτὸν δημεύσας καὶ ἐποίησεν αὐτὸν κληρικόν, καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν ἐπίσκοπον εἰς Σμύρναν (Κοτυαῖον sec. Malal. et Suid.) τῆς Ἀσίας κτλ. Num revera hæc e Prisco Chronici auctor vel potius auctores desumpserint, in medio relinquo. Certe illud λέγει ita positum, ut rem non possit dirimere. Ceterum eadem fere habet Malala p. 361 ed. Bonn. et Theophanes p. 149 ed. Bonn. Cf. etiam Suidas v. Κύρος et Θεοδόσιος ὁ μικρός. Honore destitutus Cyrus est an. 242 vel 243 (vide de his disputat. Tillemontii tom. VI, p. 609 sq.). Successorem habuit Chrysaphium; ante eum eandem dignitatem gesserat Antiochus. De hoc Antiocho vide Suidam v. Ἀντίοχος et

latores. Quæ quum Romani vera esse negarent, barbari vero in eorum quæ dicebant fide perstarent, iudicium quidem de his quæ in contentione posita erant subire minime voluerunt, sed ad bellum conversi sunt. Itaque, transiisse Istro, oppidis et castellis ad ripam sitis plurima damna intulerunt, et inter cetera Viminacium, quæ Mæsurum urbs est in Illyrico, ceperunt. His gestis, quum multi in sermonibus dictitarent episcopum dedi oportere, ne cuius hominis causa universa Romanorum respublica belli periculum sustineret, ille se deditum iri suspicatus, clam omnibus civitatem incolentibus ad hostes effugit, et urbem traditorum, si sibi Scytharum reges liberalitate sua consulerent, pollicitus est. Ad ea quum beneficium omni ratione se repensuros promitterent, si rem ad exitum perduceret, datis dextris et dictis iurejurando utrinque præstito firmatis, ille cum magna barbarorum multitudine in fines Romanorum est reversus. Eam multitudinem quum ex adverso ripæ in insidiis collocasset, nocte dato signo exsiliiit, et urbem

in manus hostium traduxit. Et ab eo tempore barbarorum res in diem auctiores melioresque fuerunt.

3.

Sub Theodosio Juniore imperatore Attilas Hunnorum rex delectum ex suis habuit, et litteras ad imperatorem scripsit de transfugis et de tributis, ut, quæcumque occasione hujus belli reddita non essent, quam citissime ad se mitterentur, de tributis autem in posterum pendendis legati secum acturi ad se venirent: nam si cunctarentur aut bellum pararent, ne se ipsum quidem Scytharum multitudinem diutius contenturum. His litteris lectis, imperator nequaquam Scythas, qui ad se confugissent, traditurum dixit, sed una cum illis in animo sibi esse, belli eventum exspectare. Ceterum se legatos missurum, qui controversias dirimerent. Ea sicuti Romani decreverant, ubi Attilas rescivit, ira commotus Romanorum fines vastavit, et castellis quibusdam dirutis, in Ratiariam urbem magnam et populi multitudinem abundantem irruptionem fecit.

Πραιπόσιτος; quem locum e Prisco fortasse desumptum esse suspicatur Niebuhrius.

4.

Exc. De leg. Rom. p. 48 : Ὅτι Θεοδοσίος ἔπεμπε Σηνάτορα, ἄνδρα ὑπατικόν, παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρεσβευσόμενον. Ὁος οὐδὲ τὸ τοῦ πρεσβευτοῦ ἔχων ὄνομα ἐθάρρησε πεζὸς παρὰ τοὺς Οὐννοὺς ἀφικέσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τὸν Πόντον καὶ τὴν Ὀδησησινῶν ἔπλευσε πόλιν ἐν ἧ καὶ Θεόδουλος στρατηγὸς ἐκπειρηθεὶς διέτριβεν.

Senator consul fuerat an. 436. Legatio hæc ad quemnam annum pertineat, accuratus dici nequit. Ante Chersonesium prælium, quod in fr. 5 memoratur, collocandam esse, probabiliter censet Valesius.

5. (447. Theodos. an. 40.)

Exc. De leg. gent. p. 34. 35 :

Ὅτι μετὰ τὴν ἐν Χερρονήσῳ μάχην Ῥωμαίων πρὸς Οὐννοὺς ἐγίνοντο καὶ αἱ συμβάσεις, Ἀνατολίου πρεσβευσαμένου. Καὶ ἐπὶ τοιαύτῃ ἐσπένδοντο, ὅπως ἐκδοθεῖεν μὲν ἂν τοῖς Οὐννοῖς οἱ φυγάδες, καὶ ἑξ ἑκατὸν χρυσίου λιτρῶν ὑπὲρ τῶν πάλαι συντάξεων δοθεῖεν αὐτοῖς· φόρον δὲ ἔτους ἑκάστου δισχιλίας καὶ ἑκατὸν λίτρας χρυσοῦ σφισιν τεταγμένον εἶναι· ὑπὲρ δὲ αἰχμαλώτου Ῥωμαίου φεύγοντος καὶ ἐς τὴν σφετέραν γῆν ἄνευ λύτρων διαβαίνοντος δώδεκα χρυσοὺς εἶναι ἀποτίμησιν, μὴ καταβάλλοντας δὲ τοὺς ὑποδεχομένους ἐκδιδόναι τὸν φεύγοντα· μηδὲνα δὲ βάρβαρον Ῥωμαίου κατὰ (παρὰ conj. B.) σφᾶς φεύγοντα δέχε-

σθαι. Ταύτας προσεποιούντων μὲν ἐβελονταὶ Ῥωμαῖοι τὰς συνθήκας τίθεσθαι· ἀνάγκη δὲ [καὶ N.] ὑπερβάλλοντι δέει, ὅπερ κατεῖχε τοὺς σφῶν ἄρχοντας, πᾶν ἐπίταγμα καίπερ ὃν χαλεπὸν, τυχεῖν τῆς εἰρήνης ἐσπουδακότες, ἡσμενίζον, καὶ τὴν τῶν φόρων σύνταξιν βαρυστάτην οὖσαν προσέεντο, τῶν χρημάτων αὐτοῖς καὶ τῶν βασιλικῶν θησαυρῶν οὐκ εἰς δέον ἐκδεδαπανημένων, ἀλλὰ περὶ θέας ἀτόπους καὶ φιλοτιμίας οὐκ εὐλόγους καὶ ἡδονὰς καὶ δαπάνας ἀνειμένας, ἃς οὐδεὶς τῶν εὐφρονούντων οὐδὲ ἐν εὐπραγίᾳ ὑποσταίη, μὴ τί γε δὴ οἱ τῶν δπλων ὀλιγορήσαντες, ὥστε μὴ μόνον Σκυθαίς, ἀλλὰ γὰρ καὶ τοῖς λοιποῖς βαρβάροις τοῖς παρικοῦσιν τὴν Ῥωμαίων ὑπακούειν εἰς φόρου ἀπαγωγὴν. Τούτων τῶν συντάξεων καὶ τῶν χρημάτων περὶ, ἅπερ ἔδει τοῖς Οὐννοῖς ἐκπέμπεσθαι, συνεισφέρειν πάντας ἡνάγκασε, δασμὸν εἰσπραττομένους καὶ τοὺς κατὰ χρόνον τινὰ τὴν βαρυστάτην κοπιώθεντας τῆς γῆς ἀποτίμησιν εἴτε δικαστῶν κρίσει, εἴτε βασιλέων φιλοτιμίαις. Συνεισέφερον δὲ ῥητὸν χρυσίον καὶ οἱ ἐν τῇ γερουσίᾳ ἀναγεγραμμένοι ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἀξίας. Καὶ ἦν πολλοῖς ἡ λαμπρὰ τύχη βίου μεταβολή· ἐσπραττόντο γὰρ μετὰ αἰκισμῶν ἅπερ ἕκαστον ἀπεγράψαντο οἱ παρὰ βασιλέως τοῦτο ποιεῖν ἐπιτεταγμένοι, ὥστε τὸν κόσμον τῶν γυναικῶν καὶ τὰ ἐπιπλά τοὺς πάλαι εὐδαίμονας προτιθέναι ἐν ἀγορᾷ. Τοῦτο μὲν μετὰ τὸν πόλεμον τὸ κακὸν Ῥωμαίους ἐδέξατο, ὥστε πολλοὺς ἡ ἀποκατερήσαντας ἡ βρόχον ἀψαμένους τὸν βίον ἀπολιπεῖν. Τότε δὲ ἐκ τοῦ παραχρῆμα τῶν θησαυρῶν ἐξαντληθέντων, τό τε χρυσίον καὶ οἱ φυγάδες ἐπέμποντο, Σκόττα ἐπὶ ταύτῃ τὴν πρᾶξιν ἀφιγμένου· ὧν πλείστους Ῥωμαῖοι ἀπέκτειναν ἀπει-

4.

Theodosius misit Senatorem, virum consularem, ad Attilam legationem obiturum. Et ille quidem quamvis legati nomen adeptus esset, minime tamen est ausus terrestri itinere Hunnos adire; sed iter per pontum Euxinum instituit, et in Odessenorum civitatem navigavit, in qua Theodulus dux commorabatur.

5.

Post pugnam in Chersoneso commissam Romani cum Hunnis pacem per Anatolium legatum fecerunt, et in has conditiones convenerunt: profugos Hunnis reddi, sex millia auri librarum pro præteritis stipendiis solvi; duo millia et centum in posterum singulis annis tributis nomine pendi; pro unoquoque captivo Romano, qui in Romanorum fines, non soluto redemptionis pretio, evasisset, duodecim aureorum multam inferri. Quæ si non solveretur, qui captivum receperat, restituere teneri; Romanos neminem ex barbaris ad se confugientem admittre. In has quidem fœderum leges Romani sponte consensisse videri volebant: sed necessitate coacti, superante metu, qui Romanorum ducum mentes occupaverat, quantumvis duras et iniquas conditiones sibi impositas summo pacis consequendæ studio ducti lubentibus animis susceperunt, et gravissimum tributum pendere non recusabant, quanquam opes imperii et regii thesauri non ad necessarios usus, sed in absurda spe-

ctacula, in vanos honorum ambitus, in immodicas voluptates et largitiones consumptæ fuerant, quales nemo sanæ mentis vel in maxime affluentibus divitiarum copiis sustineret, nedum Romani isti, qui rei militaris studium adeo neglexerant, ut non solum Scythias, sed et reliquis barbaris, qui proximas imperii Romani regiones incolabant, vectigales facti essent. Itaque tributa et pecunias, quas ad Hunnos deferri oportebat, imperator omnes conferre coegit: nulla etiam eorum immunitatis habita ratione, qui terræ onere, tanquam nimis gravi ad tempus, sive imperatorum benignitate, seu iudicum sententia, levati erant. Conferebant etiam aurum indictum, qui in senatum ascripti erant, in præmium suæ dignitatis, et multis splendida et illustris fortuna vitæ commutationem attulit. Conficiebantur enim pecuniæ, quæ unicuique imperatæ erant, cum acerbitate et contumelia ab iis quibus huius rei cura ab imperatore erat demandata: adeo ut, qui a maioribus acceptas divitias possidebant, ornamenta uxorum et pretiosas suam supellectilem in foro venum exponerent. Ab hoc bello tam atrox et acerba calamitas Romanos exceperat, ut multi aut abstinentia cibi, aut aptato collo laqueo vitam finirent. Tunc igitur, parvo temporis momento exhaustis thesauris, aurum et exules (nam Scotta, qui susceperat, advenerat) ad Scythas missi sunt. Romani vero multos ex profugis, qui dedi reluctabantur, trucidarunt, inter quos aliqui fuerunt e regis Scythiis, qui militare sub Attila renuerant et Romanis

θῶντας πρὸς τὴν ἔκδοσιν. Ἐν οἷς καὶ τῶν βασιλικῶν ἱππῶν Σκυθῶν, οἱ ὑπὸ Ἀττήλα τάττεσθαι ἀνηνάμενοι παρὰ Ῥωμαίους ἀφίκοντο. Τοῖς δὲ αὐτοῦ δ' Ἀττήλας προσπίθεις ἐπιτάγμασι, καὶ Ἀσμουντίους ἐκέλευσεν ἐκιδόναι ὄσους αἰχμαλιώτους ὑπῆρχον ἔχοντες εἶτε Ῥωμαίους εἶτε βερβάρους. Ἀσμοῦς δὲ ἐστὶ φρουρίον καρτερόν, οὐ πολὺ μὲν ἀπέχον τῆς Ἰλλυρίδος, τῷ δὲ Θρακίῳ προσκείμενον μέρει· ὅπερ οἱ ἐνοικοῦντες ἄνδρες πολλὰ δεινὰ τοὺς ἐχθροὺς εἰργάσαντο, οὐκ ἀπὸ τειχῶν ἀμυνόμενοι, ἀλλ' ἔξω τῆς τάρρου μάχας ὑφιστάμενοι πρὸς τὰ ἀπειρον πλῆθος καὶ στρατηγούς μέγιστον παρὰ Σκύθαις ἔχοντας κλέος, ὥστε τοὺς μὲν Οὐννοὺς ἀπορήσαντας τοῦ φρουρίου ὑπαναχωρῆσαι, τοὺς δὲ ἐπεκτρέχοντας καὶ περαιτέρω τῶν οἰκείων γινομένους, ἤνικα ἀπήγγελλον αὐτοῖς οἱ σκοποὶ διέναι τοὺς πολεμίους λείαν Ῥωμαϊκὴν ἀπάγοντας, ἀδοκήτοις τε ἐμπίπτειν καὶ σφέτερα τὰ ἐκείνων ποιεῖσθαι λάφυρα, πλήθει μὲν λειπομένους τῶν ἀντιπολεμούντων, ἀρετῇ δὲ καὶ βίῳ διαφέροντας. Πλείστους τοίνυν οἱ Ἀσμουντίοι ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ Σκύθας μὲν ἀπέκτειναν, Ῥωμαίους δὲ ἡλευθέρωσαν, τοὺς δὲ καὶ ἀποδράσαντας τῶν ἐναντίων ἐδέξαντο. Οὐκ ἀπάγειν οὖν ἔφη δ' Ἀττήλας τὸν στρατὸν, οὐδὲ ἐπικυροῦν τὰς τῆς εἰρήνης συνθήκας, εἰ μὴ ἐκδοθεῖεν οἱ παρ' ἐκείνους καταφυγόντες Ῥωμαῖοι ἢ ὑπὲρ αὐτῶν δοθεῖεν ἀποτιμήσεις, ἀρθεῖσαν δὲ καὶ οἱ παρὰ Ἀσμουντίων ἀπαχθέντες αἰχμαλῶται βάρβαροι. Ἀντιλέγειν δὲ αὐτῷ ὡς οὐχ ὅς τε ᾤν οὔτε Ἀνατόλιος πρεσβευόμενος, οὔτε Θεόδουλος ὁ τῶν στρατιωτικῶν κατὰ τὸ Θράκιον ταγμάτων ἡγούμενος (οὔτε γὰρ ἐπειθον, οὔτε τὰ εὐλογα προτείνοντες, τοῦ μὲν [γὰρ] βαρβάρου τεθαρρηκότος καὶ προχείρως ἐς τὰ ὅπλα ὁρμῶντος,

αὐτῶν δὲ κατεπτηχότων διὰ τὰ προὔπαρξαντα), γραμματα παρὰ τοὺς Ἀσμουντίους ἔσταλλον ἢ ἐκιδόναι τοὺς παρ' αὐτοὺς καταφυγόντας αἰχμαλιώτους Ῥωμαίους, ἢ ὑπὲρ ἐκάστου δώδεκα τιθέναι χρυσοὺς, διαφεθῆναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλιώτους Οὐννοὺς. Οἱ δὲ τὰ αὐτοῖς ἐπεσταλμένα ἀναγνόντες ἔφασαν τοὺς μὲν παρ' αὐτοὺς καταφυγόντας Ῥωμαίους ἀφείναι ἐπ' ἐλευθερίᾳ, Σκύθας δὲ ὅσους αἰχμαλιώτους ἔλαβον ἀνηρηκεῖναι, δύο δὲ συλλαβόντας ἔχειν διὰ τὸ καὶ τοὺς πολεμίους μετὰ τὴν γενομένην ἐπὶ χρόνον πολιορκίαν ἐξ ἐνέδρας ἐπιθεμένους τῶν πρὸ τοῦ φρουρίου νεμόντων παίδων ἀρπάσαι τινας, οὓς εἰ μὴ ἀπολάβοιεν, οὐδὲ τοὺς νόμῳ πολέμου κτηθέντας ἀποδώσειν. Ταῦτα ἀπαγγειλάντων τῶν παρὰ τοὺς Ἀσμουντίους ἀφιγμένων, τῷ τε Σκυθῶν βασιλεῖ καὶ τοῖς Ῥωμαίοις ἄρχουσιν ἰδόκει μὲν ἀναζητεῖσθαι οὓς οἱ Ἀσμουντίοι ἔφασαν ἡρπάσθαι παῖδας, οὐδενὸς δὲ φανέντος, οἱ παρὰ τοῖς Ἀσμουντίοις βάρβαροι ἀπεδόθησαν, πίστει τῶν Σκυθῶν δόντων ὡς παρ' αὐτοῖς οἱ παῖδες οὐκ εἴησαν. Ἐπώμυνον δὲ καὶ οἱ Ἀσμουντίοι, ὡς οἱ παρὰ σφῶν καταφυγόντες Ῥωμαῖοι ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἀφείθησαν. Ὄμνουν δὲ, καίπερ παρὰ σφίσιν ὄντων Ῥωμαίων· οὐ γὰρ ἐπίορκον ὦντο ὅρκον ὁμῶναι ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῶν ἐκ τοῦ σφετέρου γένους ἀνδρῶν. Cf. Gibbon. VI, p. 49 sqq.

6. (447. Theodos. an. 40.)

Ibidem p. 36. 37 : Ὅτι γενομένων τῶν σπονδῶν, Ἀττήλας αὖθις παρὰ τοὺς ἑώρους ἐπέμψε πρέσβεις, φυγάδας αἰτῶν. Οἱ δὲ τοὺς πρεσβευσόμενους δεξάμενοι καὶ πλείστοις δώροις θεραπεύσαντες ἀπέπεμψαν, φυγάδας μὴ ἔχειν φήσαντες. Πάλιν ἑτέρους ἐπέμψε. Χρη-

se adjunxerant. Præter has pacis condiciones Attilas Asimuntius quoque imperavit, ut captivos, quos penes se haberent, sive Romanos, sive barbaros, redderent. Est autem Asimuntis oppidum validum, non multum ab Illyrico distans, quod parti Thraciæ adjacet, cujus incolæ gravibus damnis hostes affecerunt. Non illi quidem se murorum ambituuebantur, sed extra propugnacula certamina sustinebant contra infinitam Scytharum multitudinem et duces magni apud eos nominis et existimationis. Itaque Hunni omnia spe ab oppugnando oppido destiterunt. Illi autem vagantes et a suis longius aberrantes, si quando hostes exisset et prædas ex Romanis egisset exploratores denuntiabant, inopinantes aggressi paria ab eis spolia sibi vindicabant, numero quidem inferiores adversarii, sed robore et virtute præstantes. Itaque Asimuntii plurimos ex Scythiis in hoc bello necaverunt, et multos Romanorum in libertatem asseruerunt, et hostium transfugas receperunt. Quamobrem Attilas, se exercitum non ante moturum, aut fœderis condiciones ratas habiturum professus est, quam Romani, qui ad Asimuntios pervenissent, redderentur, aut pro his multa conventa solveretur, et liberarentur abducti in servitutem barbari. Quum, quæ contra ea dissereret, non haberet Anatolius legatus, neque Theodulus, præsidiorum Thraciæ militum dux (nihil enim rationibus suis barbarum movebant, qui recenti victoria elatus, prompte ad arma ferebatur, ipsi

contra propter recens acceptam cladem animis ceciderant), Asimuntii per litteras significavit, ut Romanos captivos, qui ad se perfuissent, restituerent, aut pro unoquoque captivo duodecim aureos penderent, et Hunnos captivos liberarent. Quibus litteris lectis, Romanos, qui ad se confuissent, liberos se abire sivesse, Scythas vero, quotquot in suas manus venissent, trucidasse responderunt. Duos autem captivos retinere, propterea quod hostes, obsidione omnia, in insidiis collocati, nonnullos pueros, qui ante munitiones greges pascebant, rapuissent, quos nisi reciperent, captivos jure belli sibi acquisitos minime restitutos. Hæc renuntiavit qui ad Asimuntios missi fuerant. Quibus auditis, Scytharum regi et Romanis principibus placuit exquiri pueros, quos Asimuntii raptos esse querebantur. Sed nemine reperto, barbari ab Asimuntii capti sunt dimissi, prius tamen fide a Scythiis accepta, non esse apud ipsos pueros. Juraverunt etiam Asimuntii, se Romanos, qui ad se confuissent, libertate donasse, quamvis adhuc multos in sua potestate haberent. Nec enim sibi pejerasse videbantur, modo suos a barbarorum servitute salvos et incolumes præstarent.

6.

Pace facta, Attilas rursus legatos ad Romanos Orientales mittit, qui transfugas repeterent. At illi legatos plurimis donis ornatos, quum nullos perfugas apud se esse asseveras-

ματισαμένων δὲ καὶ αὐτῶν, τρίτῃ παρεγένετο πρεσβεία, καὶ τετάρτῃ μετ' αὐτήν. Ὁ γάρ ἐς τὴν Ῥωμαίων ἀφορῶν φιλοτιμία, ἣν ἐποιούντο εὐλαθεῖα τοῦ μὴ παραδοθῆναι τὰς σπονδὰς, ὁσους τῶν ἐπιτηδείων εὖ ποιεῖν ἐβούλετο, ἔπεμπε παρ' αὐτοὺς, αἰτίας τε ἀναπλάττων καὶ προφάσεις ἐφευρίσκων κενάς. Οἱ δὲ παντὶ ὑπήκουον ἐπιτάγματι, καὶ δεσπότου ἡγούντο τὸ πρόσταγμα, ὅπερ ἂν ἐκεῖνος παρακελεύσασαιτο. Οὐ γὰρ μόνον τὸν πρὸς αὐτὸν ἀνελέσθαι πόλεμον εὐλαβοῦντο, ἀλλὰ καὶ Παρθυαίους ἐν παρασκευῇ τυγχάνοντας ἐδεξίσαν, καὶ Βανδῆλους τὰ κατὰ θάλατταν ταράττοντας, καὶ Ἰσαύρους πρὸς τὴν ληστείαν διανισταμένους, καὶ Σαρακηνούς τῆς αὐτῶν ἐπικρατείας τὴν ἔω κατατρέχοντας, καὶ τὰ Αἰθιοπικά ἔθνη συνιστάμενα. Διὸ δὴ τεταπεινωμένοι τὸν μὲν Ἀττήλαν ἐθεράπευον, πρὸς δὲ τὰ λοιπὰ ἔθνη ἐπειρῶντο παρατάττεσθαι, δυνάμεις τε ἀθροίζοντες καὶ στρατηγούς χειροτονοῦντες.

7. (448. Theodos. an. 41.)

Ibidem p. 37. 38 : 'Οτι καὶ αὖθις Ἐδῆκων ἦκε πρέσβυς, ἀνὴρ Σκύθης, μέγιστα κατὰ πόλεμον ἔργα διαπραξάμενος, σὺν Ὁρέστῃ, ὃς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ γένους ὦν ὄκει τὴν πρὸς τῷ Σάφῃ ποταμῷ Παιῶνων χώραν, τῷ βαρβάρῳ κατὰ τὰς Ἀετίου στρατηγῶν τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων συνθήκας ὑπακούουσιν. Οὗτος δ' Ἐδῆκων ἐς τὰ βασίλεια παρελθὼν ἀπεδίδου τὰ παρὰ Ἀττήλα γράμματα, ἐν οἷς ἐποιεῖτο τοὺς Ῥωμαίους ἐν αἰτίᾳ τῶν φυγάδων πέρι· ἀνθ' ὧν ἡπείλει ἐπὶ τὰ ὅπλα χωρεῖν, εἰ μὴ ἀποδοθεῖεν αὐτῷ, καὶ ἀφίξονται Ῥωμαῖοι τὴν

δορυάλωτον ἀροῦντες. Εἶναι δὲ μῆκος μὲν αὐτῆς κατὰ τὸ βέυμα τοῦ Ἰστρου ἀπὸ τῆς Παιῶνων ἄχρι Νοβῶν τῶν Θρακίων, τὸ δὲ βάθος πέντε ἡμερῶν ὁδόν. Καὶ τὴν ἀγορὰν τὴν ἐν Ἰλλυριοῖς μὴ πρὸς τῇ ὄχθῃ τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ γίνεσθαι, ὥσπερ καὶ πάλαι, ἀλλ' ἐν Ναϊσσῷ, ἣν ὄριον, ὡς ἐπ' αὐτοῦ δηλωθεῖσαν, τῆς Σκυθῶν καὶ Ῥωμαίων ἐτίθετο γῆς, πέντε ἡμερῶν ὁδὸν εὐζώνῳ ἀνδρὶ τοῦ Ἰστρου ἀπέχουσιν ποταμοῦ. Πρέσβεις δὲ ἐκέλευσε πρὸς αὐτὸν ἀφικνεῖσθαι τοὺς περὶ τῶν ἀμφιβολῶν διαλεζομένους, οὓς τῶν ἐπιτυχόντων, ἀλλὰ τῶν ὑπατικῶν ἀνδρῶν τοὺς περιστάσεις· οὓς εἰ ἐκπέμψειν εὐλαθεῖσθαι, αὐτὸν δεξιόμενον σφᾶς ἐς τὴν Σαρδικὴν διαβήσεσθαι. Τοῦτων ἀναγνώσθέντων βασιλεῖ τῶν γραμμάτων, ὡς ὑπεξῆλθεν ὁ Ἐδῆκων σὺν τῷ Βιγίλᾳ ἑρμηνεύσαντι ὅσα περὶ ὁ βάρβαρος ἀπὸ στόματος ἔφρασε τῶν Ἀττήλα δεδογμένων, καὶ ἐς ἐτέρους οἴκους παρεγένετο, ὥστε αὐτὸν Χρυσάφιῳ τοῦ βασιλέως ὑπασιπιστῇ, ὅσα δὴ τὰ μέγιστα δυναμένων, ἐς ὅφιν ἔλθειν, ἀπεθαύμασε τὴν τῶν βασιλείων οὐκον περιφάνειαν. Βιγίλας δὲ, ὡς τῷ Χρυσάφιῳ ἐς λόγους ἦλθεν ὁ βάρβαρος, ἔλεγεν ἑρμηνεύων, ὡς ἔπεινοιθ' ὁ Ἐδῆκων τὰ βασίλεια καὶ τὸν παρὰ σφίσι μακαρίζοι πλοῦτον. Ὁ δὲ Χρυσάφιος ἔφασκεν ἔσεσθαι καὶ αὐτὸν οἶκον τε χρυσοστέγων καὶ πλούτου κύριον, εἴγε περιδοί μὲν τὰ παρὰ Σκύθαις, ἔλοιτο δὲ τὰ Ῥωμαίων. Τοῦ δὲ ἀποκριναμένου, ὡς τὸν ἐτέρου δεσπότου θεράποντα ἀνευ τοῦ κυρίου οὐ θεμὶς τοῦτο ποιεῖν, ἐπυνθάνετο ὁ εὐνοῦχος, εἴγε ἀκώλυτος αὐτῷ ἢ παρὰ τὸν Ἀττήλαν εἴη εἰσόδος, καὶ δύναμιν παρὰ Σκύθαις ἔχοι τινά. Τοῦ δὲ ἀποκριναμένου, ὡς

sent, dimiserunt. Misit et iterum Attilas alios, quibus non minus amplis muneribus ditatis, tertia ab eo, post illam Ibidem quarta legatio advenit. Ille enim Romanorum liberalitatem, qua utebantur veriti ne a foederibus barbari discederent, ludibrio habens, novas subinde causas fingebat, et vanas occasiones legatorum mittendorum excogitabat, et ad suos necessarios, quos liberalitate ornare volebat, eas legationes deferebat. Romani vero in omnibus rebus Attilae dicto audientes erant, et quæ præcipiebat, domini jussa ducebant. Non solum enim a bello contra eum suscipiendo eorum rationes abhorrebant, sed et Parthos, qui bellum apparabant, et Vandalos, qui maritimas oras vexabant, et Isauros, qui prædis et rapinis grassabantur, et Saracenos, qui regiones ad Orientem excursionibus vastabant, metuebant. Præterea gentes Æthiopi in armis erant. Itaque Romani animis fracti Attilam colebant, sed ceteris gentibus resistere conabantur, dum exercitus comparabant, et duces sortiebantur.

7.

Edeon, vir Scythia, qui maximas res in bello gesserat, venit iterum legatus cum Oreste. Hic genere Romanus Pæoniæ regionem, ad Saum flumen sitam, incolebat, quæ ex foedere inito cum Aetio, Romanorum Occidentalium duce, barbaro parebat. Itaque Edeon, in palatium admissus, imperatori litteras Attilæ tradidit, in quibus de transfugis non redditus querebatur, qui nisi redderentur, et Romani a colenda terra abstinere, quam bello captam suæ ditioni

adjecerat, ad arma se iturum minabatur. Ea vero secundum Istrum a Pæoniis ad Novas usque in Thracia sitas in longitudinem extendebatur; latitudo autem erat quinque dierum itinere. Neque vero forum celebrari, ut olim, ad ripam Istri volebat, sed in Naïssō, quam urbem a se captam et dirutam, quinque dierum itinere expedito homini ab Istro distantem, Scythiarum et Romanorum ditionis limitem constituerebat. Legatos quoque ad se venire jussit controversa disceptaturos, non ex quolibet hominum genere et ordine, sed ex consularibus illustriores, quos si mittere intermiserint, se ipsum ad eos accedendos in Sardiniam descendurum. His litteris lectis, digressus ab imperatore Edecone, cum Bigila, qui ea, quæ Attilas verbis imperatori denuntiari voluit, interpretatus erat, quum reliquas quoque domos obiret, et in conspectum Chrysaphii spatharii imperatorii veniret, qui plurimum auctoritate et gratia apud imperatorem valebat, admirabatur barbarus regiarum domuum magnificentiam. Bigilas autem, simulatque barbarus in colloquium venit cum Chrysaphio, interpretans retulit, quantopere laudasset imperatorias ades, et Romanos beatos duceret propter affluentes divitiarum copias. Tum Edeconi Chrysaphius dixit, fore eum hujusmodi domuum, quæ aureis tectis præfulgerent, compotem et opibus abundantum, si, relicta Scythia, ad Romanos se conferret. « Sed alterius domini servum, Edecon ait, nefas est eo invito tantum facinus in se admittere. » Quæsiuit ex eo eunuchus, an facilis illi ad Attilam pateret aditus, et num qua

καὶ ἐπιτήδειος εἶη τῷ Ἀττίλᾳ καὶ τὴν αὐτοῦ ἄμᾳ τοῖς εἰς τοῦτο ἀποκεκριμένοις λογάσιν ἐμπιστεύεται φυλακὴν (ἐκ διαδοχῆς γὰρ κατὰ ῥητὰς ἡμέρας ἕκαστον αὐτῶν ἔλεγε μεθ' ὀπλων φυλάττειν τὸν Ἀττίλαν), ἔφασκεν δ' εὐνούχος, εἰπερ πίστει δέξοιτο, μέγιστα αὐτῷ ἔρειν ἀγαθὰ· δεῖσθαι δὲ σχολῆς· ταύτην δὲ αὐτῷ ὑπάρχειν, εἶγε παρ' αὐτὸν ἐπὶ δεῖπνον ἔλθοι χωρὶς Ὁρέστου καὶ τῶν ἄλλων συμπεσθευτῶν. Ὑποσχόμενος δὲ τοῦτο ποιεῖν, ἐπὶ τὴν ἐστίασιν πρὸς τὸν εὐνούχου παραγενόμενος, καὶ ὑπὸ τῷ Βιγίλᾳ ἐρμηνεῖ δεξιὰς καὶ ὄρκους ἔδοσαν, ὁ μὲν εὐνούχος, ὡς οὐκ ἐπὶ κακῷ τῷ Ἐδῆκῳ, ἀλλ' ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς τοὺς λόγους ποιήσοιτο, ὁ δὲ, ὡς οὐκ ἐξείποι τὰ αὐτῷ ῥηθησόμενα, εἰ καὶ μὴ πέρατος κυρήσοι. Τότε δὲ ὁ εὐνούχος ἔλεγε τῷ Ἐδῆκῳ, εἰ διαβάς ἐς τὴν Σκυθικὴν ἀνέλοι τὸν Ἀττίλαν καὶ παρὰ Ῥωμαίους ἤξει, ἔσσεσθαι αὐτῷ βίον εὐδαίμονα καὶ πλοῦτον μέγιστον. Τοῦ δὲ ὑποσχομένου καὶ φήσαντος ἐπὶ τῇ πράξει δεῖσθαι χρημάτων, οὐ πολλῶν δὲ, ἀλλὰ πεντήκοντα λιτρῶν χρυσοῦ, δοθησομένων τῷ ὑπ' αὐτὸν πληθεῖ, ὥστε αὐτῷ τελείως συνεργῆσαι πρὸς τὴν ἐπίθεσιν, καὶ τοῦ εὐνούχου τὸ χρυσίον παραχρῆμα ὧσεν ὑποσχομένου, ἔλεγεν δ' ὁ βάρβαρος ἀποπέμπεσθαι μὲν αὐτὸν ἀπαγγελοῦντα τῷ Ἀττίλᾳ περὶ τῆς πρεσβείας, συμπέμπεσθαι δ' αὐτῷ Βιγίλαν τὴν παρὰ τοῦ Ἀττίλα ἐπὶ τοῖς φυγάσιν ἀπόκρισιν δεξάμενον. Δι' αὐτοῦ γὰρ περὶ τοῦ αὐτοῦ χρυσοῦ μνηύειν, καὶ ὅν τρόπον τοῦτο ἐκπεμφθήσεται. Ἀπεληλυθότα γὰρ, ὅσπερ καὶ τοὺς ἄλλους, πολυπραγμονῆσαι τὸν Ἀττίλαν, τίς τε αὐτῷ ὧρεά καὶ ὅποσα παρὰ Ῥωμαίων δέδοται χρήματα· μὴ οἶόντε δὲ ταῦτα ἀποκρύπτειν διὰ τοὺς

συμπορευομένους. Ἐδοξε δὲ τῷ εὐνούχῳ εὖ λέγειν, καὶ τῆς γνώμης τὸν βάρβαρον ἀποδεξάμενος ἀποπέμπει μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἐπὶ βασιλεῖα φέρει τὴν βουλὴν. Ὅς Μαρτιάλιον τὴν τοῦ μαγίστρου διέποντα ἀρχὴν προσμεταπεμψάμενος ἔλεγε τὰς πρὸς τὸν βάρβαρον συνθήκας. Ἀνάγκη δὲ ἐθάρρει τὸ τῆς ἀρχῆς· πασῶν γὰρ τῶν βασιλέως βουλῶν ὁ μάγιστρος κοινωνῶς, οἷα δὲ τῶν τε ἀγγελιαφόρων καὶ ἐρμηνέων καὶ στρατιωτῶν τῶν ἀμφὶ τὴν βασιλείαν φυλακὴν ὑπ' αὐτὸν ταττομένων. Ἐδόκει δὲ αὐτοῖς βουλευσαμένοις τῶν προκειμένων περὶ μὴ μόνον Βιγίλαν, ἀλλὰ γὰρ καὶ Μαξιμῖνον ἐκπέμπειν πρεσβευόμενον παρὰ τὸν Ἀττίλαν.

8. (448. Theodos. an. 41.)

Exc. De leg. Rom. 47—71 : Ὅτι τοῦ Χρυσαφίου τοῦ εὐνούχου παραινέσαντος Ἐδέκῳ ἀνελεῖν τὸν Ἀττίλαν, ἔδοκει τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ καὶ τῷ μαγίστρῳ Μαρτιάλῳ βουλευομένοις τῶν προκειμένων περὶ μὴ μόνον Βιγίλαν, ἀλλὰ καὶ Μαξιμῖνον ἐκπέμπειν πρεσβευόμενον παρὰ τὸν Ἀττίλαν, καὶ Βιγίλαν μὲν τῷ φαινομένῳ τὴν τοῦ ἐρμηνέως ἐπέχοντα τάξιν πράττειν ἄπερ Ἐδέκῳ δοκᾷ, τὸν δὲ Μαξιμῖνον μὴδὲν τῶν αὐτοῖς βουλευθέντων ἐπιστάμενον τὰ βασιλέως ἀποδιδόναι γράμματα. Ἐνεγέγραπτο δὲ τῶν πρεσβευομένων ἀνδρῶν ἕνεκα, ὡς ὁ μὲν Βιγίλας ἐρμηνεύς, ὁ δὲ Μαξιμῖνος μεζῆζονος ἥπερ ὁ Βιγίλας ἀξίας, γένους τε περιφανοῦς, καὶ ἐπιτήδειος ἐς τὰ μάλιστα βασιλεῖ. Ἐπειτα ὡς οὐ δεῖ παρασαλεύοντα τὰς σπονδὰς τῇ Ῥωμαίων ἐμβατεύειν γῇ. Φυγάδας δὲ μετὰ τοὺς ἡδὲ ἐκδοθέντας ἑπτακαίδεκα ἀπέ-

potestate apud Scythas esset. Ille sibi necessitudinem intercedere cum Attila, respondit, et decretam sibi cum nonnullis aliis Scythiæ primoribus ejus custodiam. Nam per vices unumquemque eorum præscriptis diebus cum armis circa Attilam excubias agere. Tum eunuchus, si fide interposita se obstringeret, inquit se maximorum bonorum illi auctorem futurum. Cui rei tractandæ otio opus esse. Hoc vero sibi fore, si ad cœnam rediret sine Oreste et reliquis legationis comitibus. Facturum se pollicitus barbarus cœnæ tempore ad eunuchum pergit; et per Bigilam interpretem datis dextris jusjurandum utrimque præstitum est, ab eunuchō, se de rebus, quæ Edeconi minime damno, sed fructui et commodo essent, verba facturum, ab Edecone, se, quæ sibi crederentur, non enuntiatum, etiamsi exsequi nollet. Tunc eunuchus Edeconi dixit, si in Scythiam rediens Attilam sustulerit, et Romanorum partibus accesserit, vitam in magnis opibus beate traducturum. Eunuchō Edecon assensus ad hanc rem peragendam dixit opus esse pecuniis, non quidem multis, sed quinquaginta auri libris, quas militibus, quibus præset, ut sibi ad rem impigre exsequendam adjumento essent, divideret. Quum eunuchus, nulla mora interposita, dare vellet, dixit barbarus se prius ad renuntiandam legationem dimitti oportere, et una secum Bigilam, qui Attilæ de transfugis responsum acciperet; per eum enim se illi, qua ratione aurum sibi mitteret, indicaturum. Etenim Attilam se, simulatque redierit, percontaturum, ut reliquos omnes, quæ munera sibi et

quantæ pecuniæ a Romanis dono datæ sint. Neque id celare per collegas et comites licitum fore. Visus est eunuchō barbarus recta sentire, et ejus est amplexus sententiam. Itaque eo a cœna dimisso, ad imperatorem consilium initum detulit, qui Martialium, magistri officiorum munere fungentem, ad se venire jussum docuit conventionem cum barbaro factam: id enim illi credi et committi jure magistratus, quem gerebat, necesse erat. Nam omnium imperatoris consiliorum magister est particeps; sub cujus cura sunt tabellarii, interpretes et milites, qui palatii custodiæ deputati sunt. Imperatore autem et Martialio de tota re consultantibus placuit, non solum Bigilam, sed etiam Maximum legatum mittere ad Attilam.

8.

Chrysaphius eunuchus suavit Edeconi Attilam de medio tollere. Super ea re, habito ab imperatore Theodosio cum Martialio magistro consilio, decreverunt non solum Bigilam, sed Maximum quoque legatum ad Attilam ire, et Bigilam quidem specie interpretis, quo munere fungebatur, quæ Edeconi viderentur, exsecuturum, Maximum vero, qui minime eorum quæ in consilio imperatoris agitata erant conscius esset, litteras ab eo Attilæ redditurum. Scriperat autem imperator de legalis suis, Bigilam interpretis munus obituro, et Maximum legatum mitti, qui quidem Bigilam dignitate superaret, et genere illustris et sibi valde familiaris esset. Præterea scriperat minime decere Attilam

σταλκά σοι, ὡς ἐτέρων οὐκ ὄντων. Καὶ ταῦτα μὲν ἦν ἐν τοῖς γράμμασι· φράζειν δὲ τὸν Μαξιμίον ἀπὸ στόματος τῷ Ἀττίλᾳ, μὴ χρῆναι αἰτεῖν πρέσβεις μεγίστης ἀξίας παρ' αὐτὸν διαβῆναι· τοῦτο γὰρ οὐδὲ ἐπὶ τῶν αὐτοῦ προγόνων, οὐδὲ ἐπὶ ἐτέρων τῶν ἀρξάντων τῆς Σκυθικῆς γενέσθαι, ἀλλὰ πρεσβεύσασθαι τὸν τε ἐπιτυχόντα στρατιωτὴν καὶ ἀγγελιαφόρον. Εἰς δὲ τὸ διευκρινῆσαι τὰ ἀμφοτεροῦς ἐδόκει πέμπειν Ὀνηγήσιον παρὰ Ῥωμαίους· μὴ οἶόντε γὰρ αὐτὸν, Σερδικῆς δημοθείσης, σὺν ὑπατικῷ ἀνδρὶ ἐς αὐτὴν προίεσθαι. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν πρεσβείαν ἐλλιπαρήσας πείθει με Μαξιμίνος αὐτῷ συναπᾶραι. Καὶ δῆτα ἅμα τοῖς βαρβάρους ἐχόμενοι τῆς ὁδοῦ ἐς Σερδικὴν ἀφικνούμεθα, τρισκαίδεκα ὁδὸν ἀνδρὶ εὐζώνῳ τῆς Κωνσταντινίου ἀπέχουσιν. Ἐν ἧ καταλύσαντες καλῶς ἔχειν ἡγησάμεθα ἐπὶ ἐστίαν Ἐδέκωνα καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ βαρβάρους καλεῖν. Πρόβατα οὖν καὶ βόας ἀποδομένων τῶν ἐπιχωρίων ἡμῖν, κατασφάζαντες ἀριστοποιούμεθα. Καὶ παρὰ τὸν τοῦ συμποσίου καιρὸν τῶν μὲν βαρβάρων τὸν Ἀττίλαν, ἡμῶν δὲ τὸν βασιλέα θαυμαζόντων, ὁ Βιγίλας ἔφη, ὡς οὐκ εἴη θεὸν καὶ ἀνθρωπὸν δίκαια συγκρίνειν, ἀνθρωπὸν μὲν τὸν Ἀττίλαν, θεὸν δὲ τὸν Θεοδοσίον λέγων. Ἡσχάλλον οὖν οἱ Οὐννοὶ, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποθερμαινόμενοι ἐχαλέπαινον. Ἡμῶν δὲ ἐς ἕτερα τρεψάντων τὸν λόγον καὶ φιλοφροσύνῃ τὸν σφῶν αὐτῶν καταπραυνόντων θυμὸν, μετὰ τὸ δεῖπνον ὡς διανέστημεν, δώροις ὁ Μαξιμίνος Ἐδέκωνα καὶ Ὀρέστην ἐθεράπευσε, σιρικῶς ἐσθῆμασι καὶ λίθοις Ἰνδοῖς. Ἀναμείνας δὲ τὴν Ἐδέκωνος Ὀρέστης ἀναχώρησιν, πρὸς τὸν Μαξιμίνον φρά-

ζει, ὡς σοφὸς τε εἴη καὶ ἄριστος, μὴ ὅμοια σὺν τοῖς ἀμφὶ τὰ βασιλεία πλημμελήσας· χωρὶς γὰρ αὐτοῦ ἐπὶ δεῖπνον τὸν Ἐδέκωνα καλοῦντες δώροις ἐτίμων. Ἀπόρου δὲ τοῦ λόγου ὡς μὴδὲν ἐπισταμένους φανέντος, καὶ ἀνερωτήσασιν ὅπως καὶ κατὰ ποῖον καιρὸν περιώπται μὲν αὐτὸς, τετίμηται δὲ ὁ Ἐδέκων, οὐδὲν ἀποκρινάμενος ἐξῆλθε. Τῇ δὲ ὑστεραία ὡς ἐβαδίζομεν, φέρομεν ἐπὶ Βιγίλαν ἄπερ ἡμῖν Ὀρέστης εἰρήκει. Ὅς δὲ ἐκείνον μὴ δεῖν χαλεπαίνειν ὡς τῶν αὐτῶν Ἐδέκωνι μὴ τυγχάνοντα· αὐτὸν μὲν γὰρ ὁπάσόν τε καὶ υπογραφέα εἶναι Ἀττίλα, Ἐδέκωνα δὲ τὰ κατὰ πόλεμον ἄριστον, ὡς τοῦ Οὐννοῦ γένους, ἀναβεθεκίνας τὸν Ὀρέστην πολὺ. Ταῦτα εἰπὼν καὶ τῷ Ἐδέκωνι ἰδιολογησάμενος ἔφρασκεν ὑστερον πρὸς ἡμᾶς, εἴτε ἀληθιζόμενος, εἴτε ὑποκρινόμενος, ὡς εἴποι μὲν αὐτῷ τὰ εἰρημένα, μόγις δὲ αὐτὸν καταπραῦναι τραπέντα ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν εἰς ὀργήν. Ἀφικόμενοι δὲ ἐς Ναῖσσον ἔρημον μὲν εὐρομεν ἀνθρώπων τὴν πόλιν, ὡς ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀνατραπέσιν· ἐν δὲ τοῖς ἱεροῖς καταλύμασι τῶν ὑπὸ νόσιν κατεχομένων τινὲς ἐτύγγανον ὄντες. Μικρὸν δὲ ἄνω τοῦ ποταμοῦ ἐν καθαρῷ καταλύσαντες (σύμπαντα γὰρ τὰ ἐπὶ τὴν ὀρθὴν ὁστέων ἦν πλέα τῶν ἐν πολέμῳ ἀναιρεθέντων), τῇ ἐπαύριον πρὸς Ἀγίνθεον τῶν ἐν Ἰλλυριῶς ταγματῶν ἡγούμενον ἀφικόμεθα, οὐ πόρρω ὄντα τῆς Ναῖσσοῦ, ἐφ' ᾗ τὰ παρὰ βασιλείως ἀγγελῆται καὶ τοὺς φυγάδας παραλαβεῖν· τοὺς γὰρ ἐ' τῶν ιζ', περὶ ὧν Ἀττίλα ἐγγέγραπτο, αὐτὸν ἔδει παραδιδόναι. Ἠλθομεν οὖν ἐς λόγους, καὶ τοὺς ἐ' φυγάδας παραδοῦναι αὐτὸν τοῖς Οὐννοῖς παρεσκευάσαμεν· οὗς φιλοφρονησάμενος σὺν

fœdera transgredientem Romanorum regionem invadere. « Transfugas autem, in literis illis inquit, post eos quos antea dedidi nunc tibi misi septemdecim. Nec enim plures apud me nunc sunt. » Et hæc quidem litteris continebantur. Coram autem Maximinum suis verbis jusserrat Attilæ dicere, ne postularet majoris dignitatis viros ad se legatos mitti. Hoc enim neque ipsius majoribus datum esse, neque ceteris Scythiæ regibus, sed quemlibet militem aut alium nuntium legationis munus obiiisse. Ceterum ad ea quæ inter ipsos in controversia erant dijudicanda sibi videri Onegesium mitti debere. Qui enim fieri posset, ut in Serdicam, quæ diruta esset, Attilas cum viro consulari conveniret? In hac legatione Maximinus precibus milii persuasit, ut illi comes essem. Atque ita cum barbaris iter facere cœpimus, et in Serdicam pervenimus, trium et decem dierum itinere expedito homini a Constantinopoli distantem. Ibi commorantes ad cibum nobiscum sumendum Edecon et ceteros barbaros invitandos duximus. Bobus igitur et ovibus, quas incolæ nobis suppeditaverant, jugulatis, instructo convivio epulati sumus. Inter epulas barbari Attilam, nos imperatorem admirari et extollere. Ad quæ Bigilas dixit, minime justum esse, deum cum homine comparare, hominem Attilam, deum Theodosium vocans. Id ægre tulerunt Hunni, et sensim ira accensi exasperabantur. Nos vero alio sermonem detorquere, et eorum iram blandis verbis lenire. A cœna ut surreximus, Maximinus Edeconem et Orestem donis conciliaturus, Seri-

cis vestibus et gemmis Indicis donavit. Orestes deinde præstolatus Edeconis discessum verba faciens cum Maximino, sibi quidem ait illum probum et prudentem videri, qui non ut alii ministri regii peccasset. Etenim spreto Oreste, Edeconem ad cœnam invitaverant et donis coluerant. Nos autem harum omnium rerum ignari, quo pertinerent Orestis verba, non satis percipientes, quum ex eo sciscitaremur, quomodo et qua in re despectui esset habitus et Edecon honore affectus, nihil respondit et discessit. Postridie quum iter faceremus, Bigilæ, quæ Orestes dixerat, retulimus. Ille vero ait Orestem non debere iniquo animo ferre, si eadem quæ Edecon minime esset consecutus. Orestem enim comitem et scribam Attilæ, Edeconem vero bello clarissimum, ut e gente Hunnorum, longe illum dignitate antecellere. Quæ quum loqueretur, patrio sermone Edeconem affatus, non multo post nobis confirmavit, seu vera proferret, seu fingeret, se Edeconem ea quæ prius illi dixeramus exposuisse, et ægre iram ejus ob dicta Orestis lenivisse. Venimus Naissum, quod ab hostibus fuerat eversa et solo æquata: itaque eam desertam hominibus offendimus, præterquam quod in ruderibus sacrarum ædium erant quidam ægroti. Paulo longius a flumine ad vacua loca divergentes (omnia enim circa ripam erant plena ossibus eorum qui bello ceciderant), postridie ad Agintheum, copiarum in Illyrico duces, qui non longe a Naissio habitabat, accessimus, ut, traditis imperatoris mandatis, reciperemus ab eo quinque transfugas, qui septemdecim numerum, de

ἡμῖν ἀπέπεμψε. Διανυκτερεύσαντες δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων τῆς Ναϊσσοῦ τὴν πορείαν ποιησάμενοι ἐπὶ τὸν Ἴστρον ποταμὸν, ἐς τι χωρίον ἐσβάλλομεν συνηρέως, καυτὰς δὲ καὶ ἐλιγμούς καὶ περιαγωγὰς πολλὰς ἔχον. Ἐν ᾧ περ τῆς ἡμέρας διαφαινούσης, οἰομένοις ἐπὶ δυσμὰς πορεύεσθαι ἢ τοῦ ἡλίου ἀνατολῇ κατεναντίον ὤρθη, ὥστε τοὺς ἀπείρως ἔχοντας τῆς τοῦ χωρίου θέσεως ἀναβοᾶσαι, οἷα δὴ τοῦ ἡλίου τὴν ἐναντίαν ποιουμένην πορείαν καὶ ἕτερα παρὰ τὰ καθεστῶτα σημαίνοντες. Ὑπὸ δὲ τῆς τοῦ τόπου ἀνωμαλίας ἐπὶ ἀνατολὰς ἔκειτο τὸ μέρος ἐβλεπε τῆς ὁδοῦ. Μετὰ δὲ τὴν δυσχωρίαν ἐν πεδίῳ καὶ αὐτῷ ὠλόδει παραγινόμεθα. Ἐντεῦθεν βάρβαροι πορθμεῖς ἐν σκάφεσι μονοξύλοις, ἅπερ αὐτοὶ δένδρα ἐκτέμνοντες καὶ διαγλύφοντες κατασκευάζουσιν, ἐδέχοντο ἡμᾶς καὶ διεπόρθμευον τὸν ποταμὸν, οὐχ ἡμῶν ἔνεκα παρασκευασμένοι, ἀλλὰ διαπορθμεύσαντες πληθὺς βρεβαρικόν, ὅπερ ἡμῖν κατὰ τὴν ὁδὸν ἀπηντήκει, ἅα δὴ βουλομένου ὡς ἐπὶ θῆραν Ἀττήλα διαβαίνειν ἐς τὴν Ῥωμαίων γῆν. Τοῦτο δὲ ἦν πολέμου παρασκευὴν ποιουμένη (παρασκευὴ ποιουμένη? Β.) τῷ βασιλεῖ Σκύθῃ, προφάσει τοῦ μὴ πάντας αὐτῷ τοὺς φυγάδας δεδούθαι. Περαιωθέντες δὲ τὸν Ἴστρον καὶ σὺν τοῖς βαρβάροις ὡς οὐ πορευθέντες σταδίου, ἐν πεδίῳ τινὶ ἐπιμένειν ἠναγκάσθημεν, ὥστε τοὺς ἀμφὶ τὸν Ἐδέκωνα τῷ Ἀττήλῃ γενέσθαι τῆς ἡμετέρας ἀφίξεως μηνυτάς. Καταμεινάντων δὲ σὺν ἡμῖν καὶ τῶν ξαναγησάντων ἡμᾶς βαρβάρων, ἀμφὶ δαίτην ὄψιαν δειπνον ἡμῶν αἰρουμένων, κρότος ἵππων ὡς ἡμᾶς ἔρχομένων ἤκούετο. Καὶ δὴ ἄνδρες δύο Σκύθαι παρεγίνοντο ὡς τὸν Ἀττήλαν

ἡμᾶς ἀπιέναι παρακελεύόμενοι. Ἡμῶν δὲ πρότερον ἐπὶ τὸ δειπνον αὐτοὺς ἐλθεῖν αἰτησάντων, ἀποδάντες τῶν ἵππων εὐωχῆθησαν, καὶ ἡμῖν τῆς ὁδοῦ τῇ ὑστεραίᾳ ἡγήσαντο. Παραγενομένων δὲ ἐς τὰς Ἀττήλα σκηνὰς ἀμφὶ θ' τῆς ἡμέρας ὥρα (πολλὰ δὲ αὐτῷ ἐτύγγανον οὔσαι), ἐπὶ τε λόφου τινὸς σκηνοποιῆσαι βουλευθέντων, οἱ ἐπιτυχόντες διεκώλυσαν βάρβαροι, ὡς τῆς Ἀττήλα ἐν χθαμαλῷ ὑπαρχούσης σκηνῆς. Καταλυσάντων δὲ ὅπου τοῖς Σκύθαις ἐδόκει, Ἐδέκων καὶ Ὁρέστης καὶ Σκόττας καὶ ἕτεροι τῶν ἐν αὐτοῖς λογάδων ἤκον ἀνερωτῶντες τίνων τυχεῖν ἐσπουδαχότες τὴν πρεσβείαν ποιούμεθα. Ἡμῶν δὲ τὴν ἄλογον ἀποθαυμαζόντων ἐρώτησιν καὶ ἐς ἀλλήλους ὁρώντων, διετέλουν πρὸς ὄχλου τῆς ἀποκρίσεως ἔνεκα γινόμενοι. Εἰπόντων δὲ, Ἀττήλα καὶ οὐχ ἑτέροις λέγειν βασιλέα παρακελεύεσθαι, χαλεπήνας Σκόττας ἀπεκρίνατο τοῦ σφῶν αὐτῶν ἡγουμένην ἐπίταγμα εἶναι· οὐ γὰρ ἂν πολυπραγμοσύνη σφετέρᾳ παρ' ἡμᾶς ἐληλυθέναι. Φησάντων δὲ μὴ τοῦτον ἐπὶ τοῖς πρέσβεσι κείσθαι τὸν νόμον, ὥστε μὴ ἐντυγχάνοντας, μῆδ' ἐς ὅψιν ἐργομένους παρ' οὓς ἐστάλσαν, δι' ἑτέρων ἀνακρίνεσθαι ὧν ἔνεκα πρεσβεύοντο, καὶ τοῦτο μῆδ' αὐτοὺς ἀγνοεῖν Σκύθας θαιμινὰ παρὰ βασιλέα πρεσβευσμένους· χρῆναι δὲ τῶν ἴσων κυρεῖν, μὴ γὰρ ἄλλως τὰ τῆς πρεσβείας εἶρεῖν· ὡς τὸν Ἀττήλαν ἀνέζευξαν, καὶ αὖθις ἐπανῆκον Ἐδέκωνος χωρὶς, καὶ ἅπαντα, περὶ ὧν ἐπρεσβεύομεθα, ἔλεγον, προστάττοντες τὴν ταχίστην ἀπιέναι, εἰ μὴ ἕτερα φράζειν ἔχοιμεν. Ἐπὶ δὲ τοῖς λεγθεῖσι πλέον ἔτι ἀπορῶντες (οὐ γὰρ ἦν ἐφικτὸν γινώσκειν ὅπως ἐκδήλα ἐγεγόνει τὰ θεῶν παρὰ

quibus ad Attilam scripserat, explerent. Hominem igitur convenimus, et quinque profugos Hunnis tradere præcepimus, quos verbis consolatus nobiscum dimisit. Nocte transacta, a montibus Naissi Istrum versus pergentes, in angustam convallem per obliques flexus et circuitus multos deferimur. Hic quum in ea opinione essemus, ut in occasum iter tendere existimarem, simulatque illuxit sol exoriens, sese ex adverso oculis nostris objecit. Itaque qui loci situm ignorabant exclamare, tanquam sol contrarium solito cursum conficeret, et abhorrentia a constituto rerum ordine designaret: sed propter loci inæqualitatem via ea parte ad Orientem spectat. Ex illo difficili et arduo loco ad plana et uliginosa devenimus. Hic nos barbari portitores in scaphis unico ligno constantibus, quas arboribus settis et cavatis adornant, exceperunt, et flumen transmiserunt. Et lembi quidem minime ad nos traducendos, sed ad multitudinem barbarorum trajiendam erant præparati, quæ nobis in via occurrerit, quia Attilas ad venationem in Romanorum fines transgredi vellet. Revera autem bellum contra Romanos paravit, cujus gerendi occasionem sumebat, quod transfugæ non redderentur. Transmisso Istro, septuaginta fere stadiorum iter cum barbaris emensi in campo quodam subsistere coacti sumus, tantisper dum Edecon Attilam nostri adventus certiorum faceret, manentibus interea nobiscum ex barbaris, qui nos erant deducturi. Circa vesperam nobis cœnantibus, auditus est strepitus equorum ad nos venientium. Et duo viri Scythiæ advenerunt, qui nos ad

Attilam venire jusserunt. Nobis vero prius eos ad cœnam accedere rogantibus, de equis descendentes una convivium inierunt, et postridie viam præeuntes demonstrarunt. Qua die hora fere vana ad Attilæ tentoria pervenimus: nam erant ei plurima. Et quum in colle quodam tentoria figere vellemus, obvii barbari prohibuerunt, quoniam Attilæ tentorium esset in planitie positum. Quamobrem ad barbarorum arbitrium locum tentorii collocandi cepimus. Huc Edecon, Orestes, Scotta et alii ex Scythiis primores mox advenerunt, et ex nobis quæsierunt, quarum rerum consequendarum gratia hanc legationem suscepissemus. Nos vero invicem intueri, et tam ineptam percunctationem admirari. Illi nihilominus perseverare, et nobis, ut responderemus, instabant. At quum soli Attilæ, non aliis imperatorem mandata exponere jussisse respondiissemus, Scotta offensus, hoc sibi a suo duce præceptum esse dixit, neque sua sponte se ad nos venisse. Nos vero obstetari, nusquam hanc legem legis impositam, ut per alios mandata edant et palam faciant, antequam eos, ad quos missi sint, adierint, et in conspectum eorum venerint. Neque hoc Scythas nescire, qui sæpenumero legatos ad imperatorem miserint. Idem et nobis contingere par esse, neque aliter nos mandata esse dicturos. Quibus auditis ad Attilam perrexerunt, unde non multo post sine Edecone reversi, omnia, quæ cum illis agere in mandatis habebamus, dixerunt, confestimque, nisi quid aliud nobis cum illis rei esset, discedere jusserunt. Quæ ubi audivimus, animis dubii suspensique hæsimus.

βυστα (τάδε ἐν παραβύστῳ?) δεδομένα βασιλεῖ), συμφέρειν ἡγούμεθα μηδὲν περὶ τῆς πρεσβείας ἀποκρίνεσθαι, εἰ μὴ τῆς παρὰ τὸν Ἀττήλαν εἰσόδου τύχοιμεν. Διὸ ἐφάσχομεν, εἴτε τὰ εἰρημένα τοῖς Σκύθαις, εἴτε καὶ ἕτερα ἤκομεν πρεσβεύομενοι, τοῦ σφῶν αὐτῶν ἡγουμένου τὴν πεῦσιν εἶναι, καὶ μηδαμῶς ἄλλοις τούτου χάριν διαλεχθῆσεσθαι. Οἱ δὲ ἡμᾶς παραχρῆμα ἀναχωρεῖν προσέταττον. Ἐν παρασκευῇ δὲ τῆς ὁδοῦ γενομένου τῆς ἀποκρίσεως ἡμᾶς ὁ Βιγίλας κατεμέμεφτο, ἐπὶ ψεύδει ἀλῶναι ἄμεινον λέγων ἢ ἀπράκτους ἀναχωρεῖν. « Εἰ γὰρ ἐς λόγους τῷ Ἀττήλῃ ἔτυχον, φησὶν, ἐληλυθὺς, ἐπεπείκειν ῥαδίως ἂν αὐτὸν τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἀποστῆναι διαφορᾶς, ὅα δὲ ἐπιτήδειος αὐτῷ ἐν τῇ κατὰ Ἀνατολίον πρεσβείᾳ γένομενος. » Ταῦτα (Διά τ. conj. Hoesch. Ταῦτα δ' ἔλεγεν ἐλπίζων Bekk.) εὖνουν αὐτῷ τὸν Ἐδέκωνα ὑπάρχειν· ὥστε λόγῳ τῆς πρεσβείας καὶ τῶν ὥπως οὖν, εἴτε ἀληθῶς, εἴτε ψευδῶς, ῥηθησομένων προφάσεως τυχεῖν ἐπὶ τῷ βουλευσασθαι περὶ τῶν αὐτοῖς κατ' Ἀττήλα δεδογμένων, καὶ ὅπως τὸ χρυσίον, οὐπὲρ ἐφασκε δεῖσθαι ὁ Ἐδέκων, κομίσαι τὸ διανεμηθησόμενον [τοῖς ὑπ' αὐτὸν suppl. B.] ταττομένοις ἀνδράσι. Προδεδομένος δὲ ἐλελήθει. Ὁ γὰρ Ἐδέκων, εἴτε δόλῳ ὑποσχόμενος, εἴτε καὶ τὸν Ὁρέστην εὐλασθηεῖς, μὴ ἐς τὸν Ἀττήλαν ἀγάγοι ἄπερ ἡμῖν ἐν τῇ Σερδικῇ μετὰ τὴν ἐστίασιν εἰρήχῃ, ἐν αἰτία ποιούμενος τὸ χωρὶς αὐτοῦ βασιλεῖ καὶ τῷ εὐνούχῳ ἐς λόγους αὐτὸν ἐληλυθέναι, καταμηνύει τὴν μελετηθεῖσαν αὐτῷ ἐπιβουλήν καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ἐκπεμψομένου χρυσίου, ἐκλέγει δὲ καὶ ἐφ' οἷς τὴν πρεσβείαν ἐποιούμεθα. Τῶν

δὲ φορτίων ἤδη τοῖς ὑποζυγίοις ἐπιτεθέντων, καὶ ἀνάγκη τὴν πορείαν κατὰ τὸν τῆς νυκτὸς καιρὸν ποιεῖσθαι πειρώμενοι, μετεξέτεροι τῶν βαρβάρων παραγενομένοι ἐπιμένειν ἡμᾶς τοῦ καιροῦ χάριν παρακελεύεσθαι τὸν Ἀττήλαν ἔλεγον. Ἐν αὐτῷ οὖν τῷ χωρίῳ, θθεν καὶ διανέστημεν, ἦκον ἡμῖν βοῦν ἀγοντάς τινες καὶ ποταμίους ἰχθύας παρὰ τοῦ Ἀττήλα διαπεμφθέντας. Δειπνήσαντες οὖν ἐς ὕπνον ἐτράπημεν. Ἡμέρας δὲ γενομένης ῥόμεθα μὲν ἡμερὸν τι καὶ πρῶον παρὰ τοῦ βαρβάρου μνηυθῆσεσθαι· ὁ δὲ πάλιν τοὺς αὐτοὺς ἐπεμπε, παρακελυόμενος ἀπιέναι, εἰ μὴ ἔχοιμὲν τι παρὰ τὰ αὐτοῖς ἐγνωσμένα λέγειν. Οὐδὲν οὖν ἀποκρινάμενοι πρὸς τὴν ὁδὸν παρασκευαζόμεθα, καίπερ τοῦ Βιγίλα διαφιλονεικούντος λέγειν εἶναι καὶ ἕτερα ἡμῖν ῥηθησόμενα. Ἐν πολλῇ δὲ κατηφείᾳ τὸν Μαξιμῖον ἰδὼν, παραλαβὼν Ῥουστίκιον ἐξεπιστάμενον τὴν βαρβάρων φωνήν, δς σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὴν Σκυθικὴν ἐληλύθει (οὐ τῆς πρεσβείας ἕνεκα ἀλλὰ κατὰ πρᾶξιν τινα πρὸς Κωνσταντίον, δν Ἰταλιώτην ὄντα ὑπογραφεῖ Ἀττήλα ἀπεστάλκει Ἀέτιος ὁ τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων στρατηγός), παρὰ τὸν Σχόταν ἀφικνούμενος (οὐ γὰρ Ὀνηγήσιος τηνικαῦτα παρῆν), καὶ αὐτὸν προσεῖπὼν ὑπὸ ἐρμηνεῖ τῷ Ῥουστίκιῳ ἔλεγον δῶρα πλείστα παρὰ τοῦ Μαξιμίου λήψεσθαι, εἴπερ αὐτὸν τῆς παρὰ τὸν Ἀττήλαν εἰσόδου παρασκευάσοι τυχεῖν. Τὴν γὰρ αὐτοῦ πρεσβείαν οὐ μόνον Ῥωμαῖοι καὶ Οὐννοὶ ξυνοίσειν, ἀλλὰ καὶ Ὀνηγησίῳ, δν παρ' αὐτὸν βασιλεία ἰέναι βούλεσθαι καὶ τὰ τοῖς ἔθνεσι διευκρινῆσαι ἀμφίβολα· ἀφικόμενον δὲ μεγίστων τεύξεσθαι δωρεῶν. Χρῆναι οὖν μὴ παρόντος Ὀνηγησίου

Nec enim satis intelligere poteramus, qua ratione occulta imperatoris consilia patefacta essent. Quamobrem potius esse duximus, nihil quicquam de mandatis nostris efferre, priusquam nobis Attilam adeundi potestas fieret: itaque respondimus: « Sive ea, quæ Scythæ modo protulerunt, sive alia nuntiaturi venerimus, neminem nisi ducem vestrum querere decet, neque de his cum aliis ullo pacto disserere constituimus. » Illi vero nos quamprimum abire jusserunt. Dum reditum parabamus, Bigilas nos propter responsionem Scythis factam increpavit. Longe enim potius fuisse in mendacio deprehendi, quam re infecta domum reverti. « Si enim, inquit, cum Attila collocutus fuisset, facile illi a contentione cum Romanis discedere persuasissem, quippe qui antea familiaritatem cum illo in legatione cum Anatolio suscepta contraxi. » Atque inde Edeconem quoque bene sibi velle dixit, ideoque specie legationis et eorum, quæ vere aut falso dicturi essent, ope viam se inventuros esse speravit, qua compositas in Attilam insidias exsequerentur, et aurum, quo Edecon sibi ad eam rem opus esse eunucho dixerat, afferretur, quod certis hominibus divideretur. Sed Bigilam latebat se proditum: Edecon enim, sive simulatam cum eunucho pactus, sive ut ab Oreste sibi caveret, ne is illud quod in Serdica inter cœnandum nobis indicaverat, ad Attilam deferret, nimirum se, remoto Oreste, secretos sermones cum imperatore et eunucho habuisse, Attilæ comparatam in ipsum conjurationem aperuit, et auri summam, quam in eam

rem mitti convenerat, simul et ea quæ per nos in ista legatione tractanda erant, enuntiavit. Jumentis jam adornatis et necessitate ad iter tempore noctis carpendum adacti, occurrere ex barbaris, qui dicerent, Attilam jubere nos propter tempus noctis intempestivum remanere. In eundem igitur locum, unde proficiscebamur, præsto fuere qui bovem agebant et pisces fluviatiles nobis ab Attila missos afferebant. Cœnati nos dormitum contulimus. Luce orta in spem adducebamur, Attilam se ad lenitatem daturum, et aliquod mite responsum ad nos ab ipso emanaturum. Ille vero denuo eosdem misit, jussitque abire, si nihil aliud negotii, nisi quod jam omnibus cognitum esset, nobis cum illo intercederet. Nullo dato responso ad iter nos accinximus, etsi Bigilas omni ope contenderet, ut responderemus nos alia dicenda habere. Ego vero quum Maximinum mœrore confici viderem, assumpto Rusticio, qui barbarorum linguæ peritus erat et nobiscum in Scythiam venerat (non legationis nostræ causa, sed ob rem privatam aditurus Constantium ex Italia oriundum, quem ad Attilam Aetius, Occidentalium Romanorum dux, ut illi ab epistolis esset, miserat), Scottam adii (nec enim aderat Onegesius), et cum illo per Rusticium interpretem collocutus, eum plurima dona a Maximino latum dixi, si illi aditus ad Attilam copiam faceret. Legatum venire enim de rebus, quæ non solum Romanis et Hunnis maximam essent utilitatem allaturæ, sed etiam ipsi Onegiesio. Imperatorem enim poscere, illum ad se legatum ab Attila mitti, qui dijudicaret controversias inter utramque gentem,

ἡμῖν, μᾶλλον δὲ τὰ δαδελφῶ ἐπὶ τῇ ἀγαθῇ συναγωνίζεσθαι πράξει. Πείθεσθαι δὲ καὶ αὐτῷ τὸν Ἀττίλαν μεμαθηκέναι ἔλεγον· οὐκ ἐν ἀκοῇ δὲ ἔσεσθαι βεβαίως τὰ κατ' αὐτόν, εἰ μὴ γε πείρα τὴν αὐτοῦ γνοίμεν δύναμιν. Ὅς δὲ ὑπολαβὼν μηκέτι ἀμφιβόλους εἶναι ἔφη τοῦ καὶ αὐτὸν ἴσα τῷ ἀδελφῷ παρὰ Ἀττίλα λέγειν τε καὶ πράττειν. Καὶ παραχρῆμα τὸν ἵππον ἀναθᾶς ἐπὶ τὴν Ἀττίλα διήλασε σκηπὴν. Πρὸς δὲ τὸν Μαξιμίον ἐπανελθὼν αἰλόντα ἅμα τῷ Βιγίλα καὶ διαπορούμενον ἐπὶ τοῖς καθεστῶσιν ἔλεγον ὅτι τῷ Σκόττα διειλεγμαὶ καὶ ἄπερ παρ' αὐτοῦ ἡκηκόειν, καὶ ὡς δεῖ τὰ τῷ βαρβάρῳ δοθησόμενα παρασκευάζειν δῶρα καὶ τὰ αὐτῷ παρ' ἡμῶν ῥηθησόμενα ἀναλογίζεσθαι. Ἀμφοτέροι οὖν ἀναπηδήσαντες (ἐπὶ γὰρ τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς πόας κεῖσθαι σφᾶς συνέβαιναν) ἐπήνεσάν τε τὴν πρᾶξιν, καὶ τοὺς ἡδὴ μετὰ τῶν ὑποζυγίων ἐξορμήσαντας ἀνεκάλουν, καὶ διεσκέπαντο ὅπως τε προσεποιεῖν τὸν Ἀττίλαν, καὶ ὅπως αὐτῷ τὰ τε βασιλέως δῶρα δοῖεν καὶ ἄπερ αὐτῷ ὁ Μαξιμῖνος ἐκόμιζεν. Ἀμφὶ δὲ ταῦτα πονουμένους διὰ τοῦ Σκόττα ὁ Ἀττίλας μετεπέμψατο, καὶ ὄντα ἐς τὴν ἐκείνου παραγινόμεθα, ὑπὸ βαρβαρικοῦ κύκλου περρουμένῃν πλήθους. Ὡς δὲ εἰσόδου ἐτύχομεν, εὖρομεν ἐπὶ ζυλίνου οἴφρου τὸν Ἀττίλαν καθήμενον. Στάντων δὲ ἡμῶν μικρὸν ἀνωτέρω τοῦ θρόνου, προσελθὼν ὁ Μαξιμῖνος ἡσπάζετο τὸν βαρβαρον, τὰ τε παρὰ βασιλέως γράμματα δοὺς ἔλεγεν, ὡς σὺν εἶναι αὐτὸν καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν εὐχεται βασιλεὺς. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ἔσεσθαι Ῥωμαῖοις ἄπερ αὐτῷ βούλοιντο. Καὶ ἐπὶ τὸν Βιγίλαν

εὐθὺς τρέπει τὸν λόγον, θηρίον ἀναιδὲς ἀποκαλῶν, δτου χάριν παρ' αὐτὸν ἔλθειν ἠθέλησεν ἐπιστάμενος τὰ τε αὐτῷ καὶ Ἀνατολίῳ ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ ὀδῶντα, ὡς εἰρητο μὴ πρότερον πρέσβεις παρ' αὐτὸν ἔλθειν, πρὶν ἢ πάντες οἱ φυγάδες ἐκδοθεῖεν βαρβάρους. Τοῦ δὲ φήσαντος, ὡς ἐκ Σκυθικοῦ γένους παρὰ Ῥωμαῖοις οὐκ εἴη φυγάς (τοὺς γὰρ ὄντας ἐκδοδέσθαι), χαλεπήνας μᾶλλον καὶ αὐτῷ πλείστα λοιδορησάμενος μετὰ βοῆς ἔλεγεν, ὡς αὐτὸν ἀνασκολοπίσας πρὸς βορὰν οἰωνοῖς ἐδεδώκει ἂν, εἰ μὴ γε τῷ τῆς πρεσβείας θεσμῷ λυμαινέσθαι ἐδόκει τῷ ἐπὶ τῇ ἀναιδείᾳ καὶ τῇ τῶν λόγων ἱταμότῃ ἐπιθεῖναι δίκην· φυγάδας γὰρ τοῦ σφετέρου ἔθνους παρὰ Ῥωμαῖοις εἶναι πολλούς, ὧν ἐκέλευε τὰ ὀνόματα ἐγγεγραμμένα χάρτῃ τοὺς ὑπογραφᾶς ἀναγινώσκειν. Ὡς δὲ διεζήτηθον ἅπαντας, προσέταττε μηδὲν μελλήσαντα ἀπείναι· συμπέμψειν δὲ αὐτῷ καὶ Ἡσλαν Ῥωμαῖος λέγοντα, πάντας τοὺς παρὰ σφίσι καταφυγόντας βαρβάρους ἀπὸ τῶν Καρπιλεόνος χρόνων, ὃς ὠμήρευσεν παρ' αὐτῷ παῖς ὧν Ἀετίου τοῦ ἐν τῇ ἐσπέρᾳ Ῥωμαίων στρατηγοῦ, ἐκπέμψαι παρ' αὐτόν. Καὶ γὰρ [οὐ] συγχωρήσειν τοὺς σφετέρους θεράποντας ἀντίον αὐτοῦ ἐς μάχην ἵναι, καίπερ μὴ δυναμένους ὦφελειν τοὺς τὴν φυλακὴν αὐτοῖς τῆς οἰκείας ἐπιτρέψαντας γῆς. Τίνα γὰρ πόλιν ἢ ποῖον φρούριον σεσῶσθαι, ἔλεγεν, ὑπ' ἐκείνων, οὐπὲρ αὐτὸς ποιῆσαι τὴν ἀφρεσιν ὥρμησεν; Ἀπαγγεῖλαντας δὲ τὰ αὐτῷ περὶ τῶν φυγάδων δεδογμένα, αὐθὺς ἐπανάκειν μηνύοντας πότερον αὐτοὺς ἐκδιδόναι βούλονται ἢ τὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἀναδέχονται πόλεμον. Παρακαλευσάμενος

unde nonnisi ingentibus donis cumulat esset rediturus. Oportere igitur illum, quom Onegiesius non adsit, in tam praecleara actione nos aut potius fratrem ipsum adjuvare. Et ipsi quoque Attilam plurimum fidere dixi nos accepisse; sed non satis firma esse audita, nisi re ipsa notum faceret quantum illi Attila tribueret. Atque ille: « Ne amplius, inquit, dubitatis. Aequo ac frater apud Attilam valeo auctoritate, seu verbis, seu facto opus est. » Et ascenso equo, ad Attilae tentorium contendit. Ego vero ad Maximinum rediens, qui una cum Bigilaangebatur animo, et incertus erat quid constituendum esset, narraui sermones quos habueram cum Scotta, et quae ab ipso audieram; atque adeo illum excitavi ad praeparanda munera quae barbaro offerenda essent, et praemeditandum quibus verbis Attilam affaretur. Surrexerunt igitur (offenderam enim illos in solo herbido jacentes), et operam a me egregie navatam laudarunt, et eos, qui se jam cum jumentis itineri accinxerant, revocarunt. Tum etiam qua oratione Attilam aggredierentur, et quo modo dona imperatoris, et quae Maximinus ipse afferbat, traderent, inter se agitarunt. Dum in harum rerum cura versabamur, Attilas nos per Scottam arcessivit: itaque ad ejus tentorium iter direximus, quod barbarorum multitudine, qui in orbem excubias agebant, erat circumdatum. Introducti Attilam sedentem in sella lignea invenimus. Stetit paulo remotius ab ejus solio: mox processit Maximinus et salutavit barbarum. Et imperatoris litteras tradens, dixit, salvum et incolumem illum suosque precari imperatorem. Et barbarus, « Sit et Romanis quemadmodum et

mihi cupiunt, » inquit. Statimque ad Bigilam convertit orationem, feramque impudentem vocans, quarebat quare impulsus ad ipsum venisset, quom sibi eorum, quae et ipse et Anatolius de pace sensissent, conscius esset: non enim prius ad se legatos accedere debuisset, quam omnes profugi, qui apud Romanos exstarent, redditi essent. Bigila vero respondente, nullum amplius apud Romanos reperiri transfugam Scythici generis; omnes enim redditos esse; magis exasperatus Attilas, in eum multa probra et convicia ingessit, et cum clamore dixit, se illum in crucem acturum et praedam vulturibus praebiturum fuisse, nisi leges legationis hac impudentis ejus orationis et temeritatis poena offendere vereretur. Etenim restare adhuc apud Romanos plures transfugas, quorum nomina, ut erant in charta descripta, jussit scribas recitare. Hi ubi omnia legerant, Attilas Bigilam una cum Esia sine mora proficisci jussit Romanis denuntiandum, ut omnes transfugas Scythicae nationis, quotquot in eorum potestate essent, redderent, a tempore Carpillonis, filii Aetii, Romanorum Occidentium ducis, qui obses apud cum fuerat. Non enim se servos suos secum manus conserere passurum esse, quanquam ne iis quidem, qui suae ditionis custodiam illis commiserint, prodesse possint. Quae enim urbs, quod castellum ab illis possit defendi, quod evertere aut diruere apud se constitutum habuerint? Postquam exposuerint a se de transfugis decreta, redire eos quamprimum jussit renuntiandum, utrum transfugas reddere, an bellum eo nomine malint suscipere. Prius vero Maximinum paulum exspectare jubens, dum ad

δὲ πρότερον καὶ τὸν Μαξιμῖον ἐπιμένειν, ὡς δι' αὐτοῦ περὶ τῶν γεγραμμένων ἀποκρινόμενος βασιλεῖ, ἐπέτρεπε τὰ δῶρα. Δόντες τοίνυν καὶ ἐπανιόντες ἐς τὴν σκηνήν, ἐκάστου τῶν λεγθέντων περὶ ἰδιολογούμεθα. Καὶ Βιγίλα θαυμάζοντος ὅπως πάλαι αὐτῷ πρεσβευομένου ἡπιός τε καὶ πρῶτος νομισθεὶς τότε χαλεπῶς ἐλοιδορήσατο, ἔλεγον, μὴ ποτέ τις τῶν βαρβάρων τῶν ἐν Σερδικῇ ἐστιαθέντων σὺν ἡμῖν δυσμενῇ αὐτῷ τὸν Ἀττίλαν παρεσκεύασαν, ἀπαγγείλαντες, ὡς θεὸν μὲν τὸν Ῥωμαίων ἐκάλεε βασιλέα, ἄνθρωπον δὲ τὸν Ἀττίλαν. Τοῦτον τὸν λόγον ὁ Μαξιμῖνος ὡς πιθανὸν ἐδέχετο, ὅα δὲ ἀμέτοχος ὢν τῆς συνωμοσίας ἦν κατὰ τοῦ βαρβάρου ὁ εὐνοῦχος ἐποίησατο. Ὁ δὲ Βιγίλας ἀμφίβολός τε ἦν, καὶ ἐμοὶ ἐδόκει προφάσεως ἀπορεῖν, δι' ἣν αὐτῷ ὁ Ἀττίλας ἐλοιδορήσατο· οὐτε γὰρ τὰ ἐν Σερδικῇ, ὡς ὕστερον ἡμῖν δηγήετο, οὔτε τὰ τῆς ἐπιβουλῆς εἰρησθαι τῷ Ἀττίλᾳ ἐνόμιζεν, μηδενὸς μὲν ἐτέρου τῶν ἐκ τοῦ πλήθους διὰ τὸν ἐπικρατοῦντα κατὰ πάντων φόβον ἐς λόγους αὐτῷ ὑαροῦντος ἔλθεῖν, Ἐδέκωνος δὲ πάντως ἐγμυθῆσεντος διὰ τε τοὺς ὄρκους καὶ τὴν ἀδελφίαν τοῦ πράγματος, μὴ ποτε καὶ αὐτός, ὡς τοιοῦτον μέτοχος λόγων, ἐπιτῆδειος νομισθεὶς, θάνατον ὑφέξει ζημίαν. Ἐν ταιαυτῇ οὖν ἀμφιβολίᾳ τυγχάνουσιν ἐπιστάς Ἐδέκων, καὶ τὸν Βιγίλαν ἔξω τῆς ἡμετέρας ἀπαγαγὼν συνόδου, ὑποκρινάμενός τε ἀληθίζεσθαι τῶν αὐτοῖς βεβουλευμένων ἕνεκα, καὶ τὸ χρυσίον κομισθῆναι παρακελευσάμενος τὸ δοθησόμενον τοῖς ἅμα αὐτῷ περὶ τὴν πράξιν ἐλευσομένοις, ἀνεχώρει. Πολυπραγμονοῦντα

δὲ τίνες οἱ τοῦ Ἐδέκωνος πρὸς αὐτὸν λόγοι, ἀπατᾶν ἔσπευδεν ἡπατημένος αὐτός, καὶ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν ἀποκρυψάμενος ἔφασκε παρ' αὐτοῦ Ἐδέκωνος εἰρησθαι, ὡς καὶ αὐτῷ ὁ Ἀττίλας περὶ τῶν φυγάδων χαλεπαίνει· ἔδει γὰρ ἢ πάντας ἀπολαβεῖν, ἢ πρέσβει ἐκ τῆς μεγίστης ἐξουσίας ἀρξίσθαι πρὸς αὐτόν. Ταῦτα διαλεγόμενοι παραγενόμενοι τινες τῶν Ἀττίλα ἔλεγον, μὴτε Βιγίλαν, μὴτε ἡμᾶς Ῥωμαίων αἰχμάλωτον ἢ βάρβαρον ἀνδράποδον ἢ ἱππους ἢ ἑτέρον τι πλὴν τῶν εἰς τροφήν ὠνεῖσθαι, ἄχρις ὅτου τὰ μεταξὺ Ῥωμαίων καὶ Οὐννων ἀμφίβολα διακρίθῃ. Σεσορισμένως δὲ ταῦτα καὶ κατὰ τέχνην ἐγένετο τῷ βαρβάρῳ, ὥστε τὸν μὲν Βιγίλαν ραδίως ἐπὶ τῇ κατ' αὐτοῦ ἀλῶναι πράξει ἀποροῦντα αἰτίας, ἐφ' ἧς περὶ τὸ χρυσίον κομίζει, ἡμᾶς δὲ προφάσει ἀποκρίσεως ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ δοθησομένης Ὀνηγῆσιον ἀπεκδέξασθαι, τὰ δῶρα κομιούμενον ἄπερ ἡμεῖς τε διδόναι ἐβουλόμεθα καὶ βασιλεὺς ἀπεστάλκει. Συνέβαινε γὰρ αὐτὸν σὺν τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν Ἀττίλα παίδων ἐς τὸ τῶν Ἀκατίζιρων (l. Ἀκατίρων) ἔθνος ἐστάλθαι, ὃ ἐστὶ Σκυθικὸν ἔθνος, παρέστη δὲ τῷ Ἀττίλᾳ ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Πολλῶν κατὰ φύλα καὶ γένη ἀρχόντων τοῦ ἔθνους, Θεοδοσίος ὁ βασιλεὺς ἐκπέμπει δῶρα, ὥστε δημοσίᾳ σφετέρᾳ ἀπαγορεύσαι μὲν τῇ τοῦ Ἀττίλα συμμαχίᾳ, τὴν δὲ πρὸς Ῥωμαίους συμμαχίαν (εἰρήνην Hoesch.) ἀσπάξεσθαι. Ὁ δὲ τὰ δῶρα ἀποκομίζων οὐ κατὰ τάξιν ἐκάστῳ τῶν βασιλέων τοῦ ἔθνους δίδωσιν, ὥστε τὸν Κουρίδαχον πρεσβύτερον ὄντα τῇ ἀρχῇ, τὰ δῶρα δεξάμενον δεύτερον, ὅα δὲ περιφθέντα

ea, quae imperator scripserat, per se responsum daret, munera petiit. Quae postquam dedimus, in tentorium nostrum nos recepimus, et de singulis, quae dicta fuerant, inter nos disseruimus. Quum autem Bigilas admiraretur qui fieret ut Attilas, qui sibi jam pridem, quum legatus ad illum venisset, comis et perhumanus visus esset, tunc se acerbis contumeliis affecisset, dixi, vereri me, ne qui ex barbaris, qui in Serdica nobiscum epulati erant, Attilam infensum nobis reddidissent, et Bigilam Romanorum imperatorem decum, Attilam vero hominem appellasse, retulissent. Quam orationem Maximinus ut verisimilem est amplexus, quia conjurationis in Attilam ab eunucho initae particeps non fuerat. Sed Bigilas ambiguus animi erat, neque causam suspicari posse videbatur, quare Attilas cum tam acerbis conviciis insectatus esset. Nec enim in animum suum inducere poterat, ut nobis postea retulit, enuntiata fuisse, quae in convivio in Serdica dicta fuerant, nec conjurationem in Attilam detectam, quum nemo ex omni multitudine quae Attilam circumstabat, excepto Edecone, praeter metu, qui omnium inentes pervaserat, cum Attila sermonem instituere auderet; Edeconem autem studiose operam daturum censeret, omnia silentio transigere, tum propter iurandum, tum propter negotii gravitatem: ne, quia clandestinis in Attilam consiliis interfuerat, reus iudicatus, poena mortis afficeretur. Haec quum ambigua mente volveremus, Edecon supervenit, et abducto a nostro coetu Bigila (fingeat enim velle vere et serio de praemeditatis inter eos insidiis agere), ubi aurum afferri praecipit, quod his daretur, qui

exsequendo facinori operam navaturi essent, discessit. Ego vero quum Bigilam curiosius inquirerem, quos sermones secum Edecon habuisset, decipere conatus est, deceptus et ipse, et veram causam occultans commentus est sibi Edeconem dixisse, Attilam illi quoque propter transfugas succensusse. Oportuisse enim aut omnes restitui, aut legatos summa auctoritate praeditos ad illum venire. Haec dum loquebamur, advenere ab Attila, qui Bigilam et nos prohiberent, captivum Romanum aut barbarum mancipium aut equos aut quicquam aliud emere, praeterquam quae ad victum necessaria essent, donec inter Romanos et Hunnos de rebus controversis convenisset. Haec callide et praemeditato consilio barbarus faciebat, quo facilius Bigilam in consilio contra se exsequendo deprehenderet, quum nullam satis idoneam causam comminari posset, cur aurum afferret. Nos porro praetenta causa responsi, quod ad legationem editurus erat, Onegesium opperiri coegit, ut munera, quae ad eum imperator miserat, et tradere volebamus, acciperet. Etenim tum forte Onegesius una cum seniore ex Attilae liberis ad Acatiros missus fuerat. Illa gens est Scythica, quae in potestatem Attilae hac de causa venit. In eam gentem plures secundum populos et tribus imperium exercebant, quos imperator Theodosius, firmata inter eos concordia, ab Attilae societate ad colendam cum Romanis pacem et societatem muneribus traducere conatus est. Qui ea munera attulerat non pro cuiusque gentis regis merito et gradu ea distribuerat. Curidachus enim secundo loco acceperat, qui regum antiquior, pri-

καὶ τῶν σφετέρων στεργθέντα γερῶν, ἐπικαλέσασθαι τὸν Ἀττῆλαν κατὰ τῶν συμβασιλευόντων, τὸν δὲ μὴ μελλήσαντα πολλὴν ἐκπέμψαι δύναμιν, καὶ τοὺς μὲν ἀνελόντα, τοὺς δὲ παραστησάμενον καλεῖν τὸν Κουρίδαχον τῶν νικητηρίων μεθέζοντα. Τὸν δὲ ἐπιβουλήν ὑποτοπήσαντα εἰπεῖν, ὡς χαλεπὸν ἀνθρώπῳ ἔλθειν ἐς ὄφιν θεοῦ· εἰ γὰρ οὐδὲ τὸν τοῦ ἡλίου δίσκον ἀτενῶς ἐστὶν ἰδεῖν, πῶς τὸν μέγιστον τῶν θεῶν ἀπαθῶς τις ὄφοιτο; Οὕτως μὲν ὁ Κουρίδαχος ἐμεινεν ἐπὶ τοῖς σφετέροις καὶ διεφύλαξε τὴν ἀρχήν, τοῦ λοιποῦ παντός τοῦ Κατζίρων (1. Ἀκατίρων) ἔθνους τῷ Ἀττῆλᾳ παραστάντος· οὐπερ ἔθνους βασιλέα τὸν πρεσβύτερον τῶν παιδῶν καταστῆσαι βουλούμενος Ὀνηγήσιον ἐπὶ ταύτῃ ἐκπέμπει τὴν πρᾶξιν. Διὸ δὴ καὶ ἡμᾶς, ὡς εἴρηται, ἐπιμεινῆσαι παρακλυσάμενος, τὸν Βιγίλαν διαζῆκεν ἅμα Ἡσὶα προφάσει μὲν τῶν τρυφῶν ἐς τὴν Ῥωμαίων διαδοχόμενον, τῇ δὲ ἀληθείᾳ τῷ Ἐδέκῳ τὸ χρυσάιον κομιῶντα.

Τῷ δὲ Βιγίλᾳ ἐξορμήσαντος, μίαν μετὰ τὴν ἐκείνου ἀνχώρησιν ἡμέραν ἐπιμεινάντες, τῇ ὑστερίᾳ ἐπὶ τὰ ἀρκιωτέρη τῆς χώρας σὺν Ἀττῆλᾳ ἐπορεύθημεν. Καὶ ἄχρι τινὸς τῷ βαρβάρῳ συμπροελθόντες ἄτεραν ὁδὸν ἐτράπημεν, τῶν ξαναγούντων ἡμᾶς Σκυθῶν τοῦτο ποιεῖν παρακλυσάμενων, ὡς τοῦ Ἀττῆλα ἐς κώμην τιὰν παρεσμένον, ἐν ᾗ γαμῖν θυγατέρα Ἑσκάμ ἐδοῦλετο, πλείστας μὲν ἔχων γαμετάς, ἀγόμενος δὲ καὶ ταύτην κατὰ νόμον τὸν Σκυθικόν. Ἐνθὺνδᾳ ἐπορευόμεθα ὁδὸν βραχύναν, ἐν πεδίῳ κειμένην, ναυσιπόροις τε προσεβάλομεν ποταμοῖς, ὧν οἱ μέγιστοι μετὰ τὸν Ἰστρὸν δ' τε Δρηκῶν λεγόμενος καὶ ὁ Τίγας καὶ ὁ Τι-

φσίας ἦν. Καὶ τούτους μὲν ἐπεραιώθημεν τοῖς μονοζύλοις πλοίοις, οἷς οἱ προσοικοῦντες τοὺς ποταμοὺς κέχρηται· τοὺς δὲ λοιποὺς ταῖς σχεδιάς διεπλεύσαμεν, ἅς ἐπὶ τῶν ἀμαζῶν οἱ βάρβαροι διὰ τοὺς λιμνάζοντας φέρουσι τόπους. Ἐχορηγούντο δὲ ἡμῖν κατὰ κώμας τροφαί, ἀντὶ μὲν σίτου κέγγρος, ἀντὶ δὲ οἴνου δ' μέδος ἐπιγυρώως καλούμενος. Ἐκομίζοντο δὲ καὶ οἱ ἐπόμενοι ἡμῖν ὑπηρεταὶ κέγγρον καὶ τὸ ἐκ κριθῶν χορηγούμενοι πόμα· κάμον οἱ βάρβαροι καλοῦσιν αὐτό. Μακρὰν δὲ ἀνύσαντες ὁδὸν περὶ δειλὴν ὄψιν κατεσκηνώσαμεν πρὸς λίμνην τινὴν, πότιμον ὕδωρ ἔχουσα, ὅπερ οἱ τῆς πλησίον ὑρέουντο κώμης. Πνεῦμα δὲ καὶ θύελλα ἐξ ἀπίνης διαναστάσα μετὰ βροντῶν καὶ συγῶν ἀστραπῶν καὶ ὁμβροῦ πολλοῦ οὐ μόνον ἡμῶν ἀνέτρεψε τὴν σκηνήν, ἀλλὰ καὶ τὴν κατασκευὴν σύμπασαν ἐς τὸ ὕδωρ ἐκύλισε τῆς λίμνης. Ὑπὸ δὲ τῆς κρατούσης τὸν αἶρα ταραχῆς καὶ τοῦ συμβάντος δειματωθέντες τὸ χωρίον ἀπελείπομεν καὶ ἀλλήλων ἐχωρίζόμεθα, ὡς ἐν σκότῳ καὶ ὑετῷ, τραπέντες ὁδὸν ἣν αὐτῇ βραδίᾳ ἕκαστος ἐσεσθαι ὤκετο. Ἐς δὲ τὰς καλύδας τῆς κώμης παραγενόμενοι (τὴν αὐτὴν δὲ πάντες διαφόρως ἐτράπημεν), ἐς ταῦτόν συνήμην, καὶ τῶν ἀπολειπομένων σὺν βοῇ τὴν ζήτησιν ἐποιούμεθα. Ἐκπηδῆσαντες δὲ οἱ Σκυθαὶ διὰ τὸν θόρυβον, τοὺς καλάμους οἷς πρὸς τῇ πυρὶ κέχρηται ἀνέκατον, φῶς ἐργαζόμενοι, καὶ ἀνθρώπων ὅτι βουλούμενοι κικράγαμεν. Τῶν δὲ σὺν ἡμῖν βαρβάρων ἀποκριναμένων, ὡς διὰ τὸν χειμῶνα διαταραττόμεθα, πρὸς σφᾶς τε αὐτοὺς καλοῦντες ὑπεδέχοντο, καὶ ἀλεὰν παρῆγον καλάμους πλείστους ἐναύοντες. Τῆς δὲ

mus accipere debuerat. Ille, tanquam contemptus et sibi debitis praemiis frustratus, Attilam contra ceteros reges auxilio vocaverat. Is nihil cunctatus, magno exercitu emissum alios sustulit, alios ad dedicationem compulit. Deinde Curidachum ad se vocat, tanquam illi quae ex victoria consecutus fuerat, impertiturus. Sed iste, dolum et insidias suspicatus, difficile et grave esse homini respondit, in dei conspectum venire. Si enim immotis oculis solis orbem intueri nemo potest, quomodo quis sine sensu doloris cum deorum maximo congregiatur? Atque ita Curidachus regnum suaeque omnia salva sibi et integra conservavit, et reliqua omnis Acatiorum regio in jus ditionemque Attilae concessit. Ei genti quum seniore ex filiis regem Attilas constituere decrevisset, ad hanc rem conficiendam Onagesium miserat. Itaque nos expectare, ut dictum est, iubens, Bigilam cum Esia ad Romanos amandavit, specie quidem transfugarum repetendorum, sed revera, ut aurum Edeconi promissum afferret.

Post Bigilae discessum unum tantum diem in his locis commorati, postmodum una cum Attila ad loca magis ad septentrionem vergentia profecti sumus. Haud longum viae spatium cum barbaris progressi, alio iter vertimus, Scythias, qui viam ducebant, nos id facere iubentibus. Attilas interea in quodam vico substitit, in quo filiam Escam uxorem, etsi plures alias haberet, Scytharum legibus id permittentibus, ducere voluit. Illinc facili et aequali via per pluviam iter fecimus, et in multos fluvios navigabiles inci-

dimus. Quorum post Istrum maximi sunt Drecon dictus, et Tigas et Tiphesas. Et hos quidem naviculis unico ligno confectis, quas in quotidiano usu habent qui ad flumina habitant, reliquos ratibus, quos barbari curribus imponunt, et per loca restagnantia important, trajecimus. Congerebantur vero nobis ex vicis comaeus, pro frumento milium, pro vino medus; sic enim locorum incolae vocant. Servi quoque, qui nos comitabantur, milium accipiebant et potionem ex hordeo, quam camum barbari appellant. Longa via confecta, die ad noctem inclinante, ad paludem quandam, ad quam aequum (erat enim ejus aqua potui apta) proximi vici incolae ibant, tentoria fiximus. Ingens ventus et procella repente exorta cum tonitru et crebris fulguribus et multo imbre tentorium nostrum disiecit, et omnia nostra utensilia in proximam paludem volvit. Turbinibus in aere excitatis, et casu, qui contigerat, perterriti, locum illum deseruimus, et dissociati, huc illuc palantes, viam unusquisque nostrum, quam sibi commodam duxit, sub tenebris et imbribus est persecutus. Tandem tuguria vici subeuntes (illuc enim divisim itineribus omnes diverteramus) convenimus, et ea, quae nobis deerant, cum clamore perquisivimus. Ad quem strepitum Scythae exsistentes, calamos, quibus ad ignem utuntur, accenderunt, atque comparato sic lumine, interrogarunt, quid nobis vellemus, qui tantos clamores ederemus. Barbari, qui nos comitabantur, responderunt, nos tempestate perculsos turbari. Itaque nos liberaliter invitatos hospitio exceperunt, et ca-

ἐν τῇ κώμῃ ἀρχούσης γυναικὸς (μία δὲ αὕτη τῶν Βλήδα γυναικῶν ἐγεγονέη) τροφὰς ἡμῖν διαπεμφθεύσας καὶ ἐπὶ συνουσίᾳ γυναικῶν εὐπρέπεις (Σκυθικῇ δὲ αὕτη τιμῇ), τὰς μὲν γυναικᾶς ἐκ τῶν προκειμένων ἐδωδίσμων φιλοφρονησάμενοι τῇ πρὸς αὐτὰς διμυλῇ ἀπηγορεύσαμεν· ἐγκαταμείναντες δὲ ταῖς καλύβαις ἅμα ἡμέρα ἐς τὴν τῶν σκευῶν ἐτράπημεν ἀναζήτησιν, καὶ σύμπαντα εὐρηκότες, τὰ μὲν ἐν τῷ χωρίῳ, οὐπὲρ ἐν τῇ προτεραίᾳ καταλύσαντες ἐτύχομεν, τὰ δὲ καὶ πρὸς τῇ ὄρῃ τῆς λίμνης, τὰ δὲ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ὕδατι, ἀνελάβομεν. Καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐν τῇ κώμῃ διετρίψαμεν ἅπαντα διατερπάζοντες· ὁ γὰρ χειμὼν ἐπέπαυτο καὶ λαμπρὸς ἥλιος ἦν. Ἐπιμεληθέντες δὲ καὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν λοιπῶν υποζυγίων παρὰ τὴν βασιλίδαν ἀφικόμεθα, καὶ αὐτὴν ἀσπασάμενοι καὶ δώροις ἀμειψάμενοι, τρισὶ τε ἀργυραῖς φιάλαις καὶ ἐρυθροῖς δερμασι καὶ τῷ ἕξ Ἰνδίας πεπέρει καὶ τῷ καρπῷ τῶν φοινίκων καὶ ἐτέροις τραγήμασι διὰ τὸ μὴ ἐπιχωριάζειν τοῖς βαρβάροις οὕσι τιμίαις, ὑπέξιμεν, εὐχόμενοι αὐτῇ ἀγαθὰ τῆς ξενίας πέρι. Ἡμεῶν δὲ ζ' ὁδὸν ἀνύσαντες ἐν κώμῃ τινὶ ἐπεμείναμεν, τῶν ξεναγούντων παρακλευσσάμενων Σκυθῶν, οἳ δὴ τοῦ Ἀττήλα ἐς αὐτὴν ἐμβαλοῦντος τὴν ὁδὸν καὶ ἡμῶν κατόπιν αὐτοῦ πορεύεσθαι ὀφειλόντων. Ἐνθα δὲ ἐνετυγχάνομεν ἀνδράσι τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων καὶ αὐτοῖς παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρεσβευομένους· ὧν Ῥωμύλος ἦν, ἀνὴρ τῇ τοῦ κόμητος ἀξία τιμημένος, καὶ Πριμοῦτος (infra: Προμοῦτος) τῆς Νωρίκων ἀρχῶν χώρας, καὶ Ῥωμανὸς στρατιωτικῷ τάγματι ἡγεμῶν. Συνῆν δὲ αὐτοῖς Κωνσταντίος, ὃν ἀπεστάλκει Ἀέτιος παρὰ τὸν Ἀττήλαν

ὑπογραφένως χάριν, καὶ Τατοῦλος ὁ Ὁρέστου πατὴρ τοῦ μετὰ Ἐδέκωνος, οὗ τῆς πρεσβείας ἐνεκα, ἀλλὰ οἰκειότητος χάριν ἅμα σφίσιν αὐτοῖς τὴν πορείαν ποιούμενοι, Κωνσταντίος μὲν διὰ τὴν ἐν ταῖς Ἱταλίαις προὑπάρξασαν πρὸς τοὺς ἀνδρας γνῶσιν, Τατοῦλος δὲ διὰ συγγένειαν. Ὁ γὰρ αὐτοῦ παῖς Ὁρέστης Ῥωμύλου θυγατέρα ἐγεγαμῆκει, ἀπὸ Παταβίνως τῆς ἐν Νωρίκῳ πόλεως..... Ἐπρεσβευόντο ἐκμελιττόμενοι τὸν Ἀττήλαν, ἐκδοθῆναι αὐτῷ βουλούμενον Σιλθανόν, Ἀρμίου (ἀργυρίου? Val.) τραπέζης κατὰ τὴν Ῥώμην προσεστῶτα, ὡς φιάλας χρυσᾶς παρὰ Κωνσταντίου δεξάμενον, ὃς ἐκ Γαλατῶν, μὲν τῶν ἐν τῇ ἐσπερᾷ ὠρμᾶτο, ἀπέσταλτο δὲ καὶ αὐτὸς παρὰ Ἀττήλαν τε καὶ Βλήδαν, ὥσπερ ὁ μετ' αὐτὸν Κωνσταντίος, ὑπογραφένως χάριν. Κατὰ δὲ τὸν χρόνον ἐν ᾧ ὑπὸ Σκυθῶν ἐν τῇ Παϊώνων ἐπολιορκεῖτο τὸ Σίρμιον, τὰς φιάλας παρὰ τοῦ τῆς πόλεως ἐπισκόπου ἐδέξατο ἐφ' ᾧ αὐτὸν λύσασθαι, εἰ γε περιόντος αὐτοῦ ἄλωναί τὴν πόλιν συμβαίη, ἢ ἀναιρεθέντος ὠνήσασθαι τοὺς αἰχμαλώτους ἀπαγομένους τῶν ἀσπῶν. Ὁ δὲ Κωνσταντίος μετὰ τὸν τῆς πόλεως ἀνδραποδισμόν ὀλιγωρήσας τῶν συνθηκῶν ἐς τὴν Ῥώμην κατὰ πρᾶξιν τινα παραγίνεται, καὶ κομίζεται παρὰ τοῦ Σιλθανοῦ χρυσίον τὰς φιάλας δούς, ὥστε βῆτοῦ χρόνου ἐντός τῃ ἀποδόντα τὸ ἐκδανεισθὲν χρυσίον ἀναλαβεῖν τὰ ἐνέχυρα, ἢ αὐτοῖς τὸν Σιλθανὸν ἐς ὃ τι βούλοιτο χρήσασθαι. Τοῦτον δὲ τὸν Κωνσταντίον ἐν ὑποψίᾳ προδοσίας ποιησάμενοι Ἀττήλας τε καὶ Βλήδας ἀνεσταύρωσαν· μετὰ δὲ χρόνον τῷ Ἀττήλα ὡς τὰ περὶ τῶν φιαλῶν ἐμνηύθη, ἐκδοθῆναι αὐτῷ τὸν Σιλθανόν, οἳ δὴ φῶρα τῶν αὐτοῦ γεγόμενον, ἐξού-

lamis siccis ignem accenderunt. Vici domina una ex Bledæ uxoris erat. Hæc nobis cibaria et mulieres formosas, cum quibus amor indulgeremus (hoc enim apud Scythas honor ducitur), suppeditavit. Mulieribus ex cibis præbitis gratificati, ab earum consuetudine abstinuimus; manentes vero in tuguriis, simul atque illuxit, ad ea quæ ex nostra superlectile desiderabantur, perquirenda curam convertimus. Hæc partim in eo loco, ubi pridie consederamus, partim in ripa paludis, partim in ipsa palude reperta recepimus. In his desiccandis totum diem in illo vico (tempestas enim desierat, et clarus sol apparebat) contrivimus. Deinde curatis equis et reliquis jumentis, reginam salutatum ivimus. Hanc vicissim donis remunerati sumus tribus pateris argenteis, velleribus rubris, pipere Indico, palmulis et variis cupediis, quæ omnia a barbaris, ut ignota, magni æstimantur. Nec multo post omnia fausta feliciaque illis hospitalitatis ergo precati, discessimus. Septem dierum itinere emenso, Scythiæ, qui nos ducebant, in quodam vico nos consistere jusserunt, quia post Attilam, qui hac via proficisceretur, iter nobis faciendum esset. Hic obvios habuimus legatos a Romanis Occidentalibus, ipsos quoque ad Attilam missos. Erant autem præcipui Romulus Comitibus dignitate decoratus, et Primutus (Promotus?), Noricæ regionis præfectus, et Romanus, militaris ordinis ductor. His aderat Constantius, quem Aetius ad Attilam, ut illi in conscribendis epistolis deserviret, miserat, et Tatulus, Orestis ejus, qui

cum Edecone erat, pater, non legationis causa, sed privati officii et familiaritatis ergo. Constantio enim in Italiis agenti magnus cum illis usus intercesserat: Tatulum affinitas movebat. Orestes enim, ejus filius, Romuli filiam e Patavione, Norici civitate, uxorem duxerat. Legati autem veniebant, ut Attilam lenirent, qui sibi Sylvanum, Armii (argentinæ?) mensæ Romæ præfectum, tradi postulabat, propterea quod pateras aureas a Constantio quodam acceperat. Hic Constantius, ex Galliis Occidentalibus ortus, ad Attilam et Bledam, ut illis in conscribendis epistolis operam daret, quemadmodum et post illum alter Constantius missus fuerat. Ille vero, quo tempore Sirminum oppidum, in Pannonia situm, Scythæ obsidebant, aurea vasa a civitatis episcopo acceperat, ut ex eorum pretio, si se superstitem urbem capi contigisset, quoad satis esset, pro sua libertate solveretur: sin periisset, cives in servitutem abducti redimerentur. Sed Constantius post urbis excidium de pacto illo parum sollicitus, Romam cujusdam negotii causa profectus, vasa ad Sylvanum detulit, et aurum ab eo accepit, convenientque ut, si intra tempus præfinitum aurum mutuo sumptum redderet, vasa reciperet: si fecisset, Sylvanus vasa sibi haberet et his pro arbitrio uteretur. Hunc Constantium Attilas et Bleda, quum illis proditionis nomine suspectus esset, in crucem egerunt. Ex quo, ut de poculis aureis indicium ad Attilam est delatum, sibi tradi Sylvanum, tanquam furem eorum quæ sua essent, flagitavit. Legati igitur ab Aetio et

λετο. Πρέσβεις τείνυν παρὰ Ἀετίου καὶ τοῦ βασιλεύοντος τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων ἐστάλησαν ἐροῦντες, ὡς χρήστης Σιλβανὸς Κωνσταντίου γινόμενος τὰς φιάλας ἐνέχυρα καὶ οὐ φόρια λαβὼν ἔχοι, καὶ ὡς ταύτας ἀργυρίου χάριν ἱερεῖσι καὶ (del. καὶ aut leg. καὶ οὐ) τοῖς ἐπιτυχούσιν ἀπέδοτο· οὔτε γὰρ θέμις ἀνθρώποις εἰς σφετέραν διακονίαν κεχρησθαι ἐκπύμασιν ἀνατεθείαι θεῷ. Εἰ οὖν μὴ τῆς εὐλόγου προφάσεως καὶ εὐλαβείᾳ τοῦ θεοῦ ἀποσταῖη τοῦ τὰς φιάλας αἰτεῖν, ἐκπέμπειν τὸ ὑπὲρ αὐτῶν χρυσίον, τὸν Σιλβανὸν παραιτούμενους· οὐ γὰρ ἐκδώσειν ἀνθρώπον ἀδικοῦντα οὐθέν. Καὶ αὕτη μὲν αἰτία τῆς τῶν ἀνδρῶν πρεσβείας, καὶ παρείποντο ὅτι καὶ ἀποκρινόμενος ἀποπέμψοι σφᾶς ὁ βαρβάρως. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς οὖν ὁδοῦ γινόμενοι, προπορευοῦνται αὐτὸν ἀναμεινάντες, σὺν τῷ παντὶ ἐπηκολουθήσαμεν πλήθει. Καὶ ποταμούς τινας διαβάντες ἐν μεγίστῃ παρεγινόμεθα κώμῃ, ἐν ἧ τὰ τοῦ Ἀττίλα οἰκήματα περιφανέστερα τῶν ἀπανταχοῦ εἶναι ἔλεγετο, ξύλοις τε καὶ σανίσιν εὐξέστοις ἡρμοσμένα καὶ περιβόλῃ ξυλίνῳ κυκλοῦμενα, οὐ πρὸς ἀσφάλειαν, ἀλλὰ πρὸς εὐπρέπειαν συλλαμβάνοντι. Μετὰ δὲ τὰ τοῦ βασιλέως ἦν τὰ τοῦ Ὀνηγησίου διαπρεπῆ, καὶ περίβολον μὲν ἐκ ξύλων καὶ αὐτὰ ἔχοντα, οὐχ ὁμοίως δὲ ὥσπερ ὁ Ἀττίλα πύργους ἐκοσμεῖτο. Βαλανεῖον δὲ ἦν οὐ πόρρω τοῦ περιβόλου, ὅπερ Ὀνηγησίος μετὰ τὸν Ἀττίλαν παρὰ Σκύθαις ἰσχύων μέγα ὠκοδόμηει, λίθους ἐκ τῆς Παιόνων διακομίσας γῆς· οὐδὲ γὰρ λίθος, οὐ δένδρον παρὰ τοῖς ἐκείνῳ τὸ μέρος οἰκοῦσι βαρβάρους ἐστίν, ἀλλὰ ἐπεισάκτω τῇ ὅλῃ κέχρηται ταύτῃ. Ὁ δὲ

ἀρχιτέκτων τοῦ βαλανείου ἀπὸ τοῦ Σιρμίου αἰχμάλωτος ἀγθεῖς, μισθὸν τοῦ εὐρέματος ἐλευθερίαν λήψεσθαι προσδοκῶν, ἔλαθε μερίζον πόνῳ περιπεσὼν τῆς παρὰ Σκύθαις δουλείας· βαλανεῖα γὰρ αὐτὸν Ὀνηγησίος κατέστησε, καὶ λουομένῳ αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτὸν διηκονεῖτο. Ἐν ταύτῃ τῇ κώμῃ εἰσιόντα τὸν Ἀττίλαν ἀπήντων κόραι στοιχηδὸν προπορευόμεναι ὑπὸ θόναϊς λεπταῖς τε καὶ λευκαῖς, ἐπὶ πολὺ ἐς μῆκος παρατεινούσαις, ὥστε ὑπὸ μιᾷ ἐκάστῃ θόνῃ ἀνεχομένη ταῖς χερσὶ τῶν παρ' ἐκάτερα γυναικῶν κόρας ἐπτά ἢ καὶ πλείους βαδίζουσας (ἦσαν δὲ πολλαὶ τοιαῦται τῶν γυναικῶν ὑπὸ ταῖς θόναϊς τάξεις) ἄδειν ἄσματα Σκυθικά. Πλησίον δὲ τῶν Ὀνηγησίου οἰκημάτων γινόμενον (δι' αὐτῶν γὰρ ἡ ἐπὶ τὰ βασιλεία ἦγεν ὁδός), ὑπεξεληθούσα ἡ τοῦ Ὀνηγησίου γαμετὴ μετὰ πλήθους θεραπόντων, τῶν μὲν ὄψα, τῶν δὲ καὶ οἶνον φερόντων (μεγίστη δὲ αὕτη παρὰ Σκύθαις ἐστὶ τιμὴ), ἡσπάζετό τε καὶ ἡξίου μεταλαθεῖν διὸν αὐτῷ φιλοφρονουμένη ἐκοίμισεν. Ὁς δὲ ἐπιτηδεῖν ἀνδρὸς χαριζόμενος γαμετῇ ἡσθιεν ἐπὶ τοῦ ἵππου ἤμενος, τῶν παρεπομένων τὸν πίνακα (ἀργύρεος δὲ ἦν οὗτος) ἐς ὕψος ἀράντων βαρβάρων. Ἀπογευσάμενος δὲ καὶ τῆς προσεγεθείσης αὐτῷ κύλικος ἐς τὰ βασιλεία ἐχώρει, ὄντα τῶν ἄλλων ὑπέρτερα καὶ ἐν ὑψηλῷ διακείμενα χωρίῳ. Ἡμεῖς δὲ ἐν τοῖς Ὀνηγησίου, ἐκείνου παρακελευσαμένου, ἐγκατεμίναμεν· ἐπανηελγύθει γὰρ σὺν τῷ Ἀττίλᾳ παιδί. Καὶ ἡριστοποιησάμεθα, δεξιωσαμένης ἡμᾶς τῆς τε γαμετῆς καὶ τῶν κατὰ γένος αὐτῷ διαφερόντων· αὐτὸς γὰρ τῷ Ἀττίλᾳ μετὰ τὴν ἐπάνοδον τότε πρῶτον ἐς

Romanorum Occidentalium imperatore venerant, qui dicerent, Sylvanum Constantii creditorem vasa aurea pro credito oppignerata, non furto ablata, penes se habuisse, quæ sacerdotibus, qui primi se obtulissent, nummis argenteis permutasset. Nec enim fas esse hominibus pocula Deo consecrata propriis usibus applicare. Itaque nisi tam justa causa aut divini numinis reverentia a petendis poculis dimoveatur, retento Sylvano, aurum se pro pateris præbiturum. Hominem enim, qui nihil deliquerit, minime se dediturum esse. Hæc erat igitur horum virorum legationis causa, qui barbarum sequebantur, ut responsum ferrent, et dimitterentur. Quum vero nobis eadem via eundum esset, qua Attilas incedebat, parumper morati, dum præcederet, non multo post secuti, cum reliqua multitudo, trajectis quibusdam annibus, ad quendam magnum vicum pervenimus. Hic erant Attilæ aedes, quæ reliquis omnibus ubicunque locorum præstantiores esse ferebantur. Erant hæc ex lignis et tabulis eximie politis exstructæ et ambitu ligneo circumdatæ, non ad munimentum, sed ad ornatum comparato. Proxima regiæ erat Onegesii domus, et ipsa quoque ambitu ligneo constans, non tamen æque, ac Attilæ, turribus insignis. Haud longo intervallo a circuitu domus distabat balneum, quod Onegesius, qui secundum Attilam plurimum apud Scythas opibus valebat, lapidibus ex Pæonia advectis ædificaverat. Nec enim apud eos, qui in ea parte Scythiæ habitant, ullus est aut lapis, aut arbor, sed materia aliunde advecta utuntur. Hujus autem balnei architectus, e Sirmio captivus abductus, vercedem operis sui

libertatem se consecuturum sperans, falsus sua spe, in longe duriorum apud Scythas incidit servitutem. Balneatorem enim eum Onegesius instituit, ut sibi totique suæ familiæ, quum lavarentur, operas præstaret. In hunc vicum adventanti Attilæ puellæ obviam prodierunt, quæ per series incedebant, sub linteis tenuibus et candidis, quum maxime in longitudinem extensis, ita ut sub unoquoque linteo, manibus mulierum ab utraque parte in altum sublato, septem puellæ aut etiam plures progredientes (erant autem multi hujusmodi mulierum sub illis linteis ordines) Scythica carmina canerent. Jam proxime Onegesii domum accesserat (per ipsam enim via ducebat ad regiam), quum foras prosiliret Onegesii uxor, magna ancillarum comitata multitudo, quæ obsonia et vinum ferebant, qui maximus est apud Scythas honos. Hæc Attilam salutavit, rogavitque ut ex cibis desumeret, quos cum summa festificatione suæ erga illum voluntatis attulerat. Itaque uxori hominis sibi necessarij gratificaturus, comedit, equo insidens, barbaris, qui in ejus comitatu erant, suspensam tabulam (erat autem argentea) attollentibus. Deinde degustato calice, qui illi fuerat oblati, in regiam se recepit. Erat autem illa reliquis conspectior et in altiori loco sita. Nos vero in aedibus Onegesii (sic ille præceperat; redierat enim cum Attilæ filio) remansimus. Illic cœnam sumpsimus, exapiēte nos ejus uxore, comitata illustrioribus qui eum genere contingebant. Illi enim animum nobiscum convivio exhalare per otium minime licuit; quia quæ gesserat in negotio, ad quod missus fuerat, et adversum, qui filio Attilæ confugerat, casum

ὄψιν ἔλθων, καὶ αὐτῷ τὰ ἐπὶ τῇ πράξει, ἐφ' ἣν ἔσταλτο, ἀπαγγέλλων, καὶ τὸ πάθος τὸ τῷ Ἀττίλᾳ παιδί συνεν-
εχθόν (τὴν γὰρ δεξιὰν χεῖρα ἐξολισθήσας κατέαξεν),
συνευαχεῖσθαι ἡμῖν οὐκ ἤγε σχολήν. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον
ἀπολιπόντες τὰ τοῦ Ὀνηγησίου οἰκήματα πλησίον τῶν
Ἀττίλα κατεσκηνώσαμεν, [ὥστε] ἡ παρὰ τὸν Ἀττίλαν
ἐπιέναι τὸν Μαξιμίον, ἤγουν καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς
ἀμφ' αὐτὸν ἐς λόγους ἰέναι ὀφείλοντα, μὴ πολλῷ κε-
χωρίσθαι διαστήματι. Διαγαγόντων δὲ ἡμῶν ἐκείνην
τὴν νύκτα ἐν ᾧ περ κατελύσαμεν χωρίῳ, ὑποφαινούσης
ἡμέρας ὁ Μαξιμίνος στέλλει με παρὰ τὸν Ὀνηγησίον
τὰ ὄψα δώσοντα, ἃ τε αὐτὸς ἐξείδου, ἃ τε βασιλεὺς
ἀπεστάλκει, καὶ ὅπως γνοίῃ, εἰ βούλεται αὐτῷ, καὶ
δότε, ἐς λόγους ἔλθειν. Παραγενόμενος δὲ ἅμα τοῖς
κοιμίζουσιν αὐτὰ ὑπηρέταις προσεκαρτέρουν, ἔτι τῶν
θυρῶν κεκλεισμένον, ἄχρις ὅτου τις ὑπεξελθὼν τὴν
ἡμετέραν μηνύσειεν ἄρξειν.

Διατρίβοντι δὲ μοι καὶ περιπάτους ποιουμένοι πρό
τοῦ περιβολοῦ τῶν οἰκημάτων, προσελθὼν τις, ὃν βάρ-
βαρον ἐκ τῆς Σκυθικῆς ᾠήθην εἶναι στολῆς, Ἑλληνικῇ
ἀσπάζεται με φωνῇ, « χαῖρε » προσειπὼν, ὥστε με
θαυμάζειν, ὅτι γε δὴ ἑλληνίζει Σκύθης ἀνὴρ. Ξύγκλυ-
δες γὰρ ὄντες πρὸς τῇ σφετέρᾳ βαρβάρῳ γλώσσῃ ζη-
λοῦσιν ἢ τὴν Οὐννων ἢ τὴν Γότθων, ἢ καὶ τὴν Αὐσο-
νίων, ὅσοις αὐτῶν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιμιξία· καὶ οὐ
βραδίως τις σφῶν ἑλληνίζει τῇ φωνῇ, πλὴν ὧν ἀπήγα-
γον αἰχμαλώτων ἀπὸ τῆς Θρακίας καὶ Ἰλλυρίδος πα-
ράλου. Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν γνώριμοι τοῖς ἐντυγχάνουσιν
ἐτύγχανον ἐκ τε τῶν διερρωγόνων ἐνδυμάτων καὶ τοῦ
αὐχμοῦ τῆς κεφαλῆς, εἰς τὴν χεῖρονα μεταπεσόντες

τύχην· οὗτος δὲ τρυφῶντι ἐρύκει Σκύθῃ εὐείμων τε ὧν
καὶ ἀποκεiráμενος τὴν κεφαλὴν περιτρώγαλα. Ἀντα-
σπασάμενος δὲ ἀνηρώτων τίς ὧν καὶ πόθεν ἐς τὴν βάρ-
βαρον παρήλθε γῆν καὶ βίον ἀναιρεῖται Σκυθικόν.
Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο ὅτι βουλόμενος ταῦτα γυνῶναι ἐσπού-
δακα, ἐγὼ δὲ ἔφην αἰτίαν πολυπραγμοσύνης εἶναι μοι
τὴν Ἑλλήνων φωνήν. Τότε δὴ γελάσας ἔφη Γραικὸς
μὲν εἶναι τὸ γένος, κατ' ἐμπορίαν δὲ ἐς τὸ Βιμινάκιον
ἐλθλυθέναι τὴν πρὸς τῷ Ἰστρῳ Μυσῶν πόλιν. Πλείστον
δὲ ἐν αὐτῇ διατρίβει χρόνον, καὶ γυναῖκα γήμασθαι
ζάπλουτον. Τὴν δὲ ἐντεύθεν εὐπραγίαν ἐκδύσασθαι,
ὑπὸ τοῖς βαρβάροις τῆς πόλεως γενομένης, καὶ διὰ τὸν
ὑπάρξαντα πλοῦτον αὐτῷ Ὀνηγησίῳ ἐν τῇ τῶν λαφύ-
ρων προκριθῆναι διανομῇ· τοὺς γὰρ ἄλλοντας ἀπὸ τῶν
εὐπόρων μετὰ τὸν Ἀττίλαν ἐκκρίτους εἶχον οἱ τῶν
Σκυθῶν λογάδες διὰ τὸ ἐπὶ πλείστοις διατίθεσθαι. Ἀρι-
στεύσαντα δὲ ἐν ταῖς ὕστερον πρὸς Ῥωμαίους μά-
χαις καὶ τὸν τῶν Ἀκατίρων ἔθνος, δόντα τῷ βαρβάρῳ
δεσπότη κατὰ τὸν παρὰ Σκύθαις νόμον τὰ κατὰ τὸν
πόλεμον αὐτῷ κτηθέντα, ἐλευθερίας τυχεῖν. Γυναῖκα
δὲ γήμασθαι βάρβαρον, εἶναι τε αὐτῷ παιδᾶς· καὶ
Ὀνηγησίῳ τραπέξης κοινωνοῦντα, ἀμείνονα τοῦ προ-
τέρου τὸν παρόντα ἡγεῖσθαι [βίον]. Τοὺς μὲν γὰρ
παρὰ Σκύθαις μετὰ τὸν πόλεμον ἐν ἀπραγμοσύνῃ δια-
τελεῖν, ἐκάστου τῶν παρόντων ἀπολαύοντας καὶ οὐδα-
μῶς ἢ ὀλίγα ἐνοχλουμένους, τοὺς μένειοι παρὰ Ῥω-
μαίοις ἐν μὲν πολέμῳ βραδύως ἀναλίσκεσθαι, εἰς ἐτέρους
τάς τῆς σιωτήρας ἐλπίδας ἔχοντας, ὡς πάντων * διὰ
τοὺς τυράννους μὴ χρωμένων ὅπλοις. Καὶ τῶν χρω-
μένων δὲ σφαλερωτέρα ἢ τῶν στρατηγῶν κακία, μὴ

(dextram enim delapsus fregerat) renuntiaturus, tum pri-
mum a reditu in Attilae conspectum venerat. Post cenam,
aëdibus Onegesi relicti, propius Attilae aedes tentoria po-
suitum, ut Maximinus, quem Attilam convenire et cum
his, qui ei a consiliis erant, colloquia facere oportebat, mi-
nime longo ab Attila distaret intervallo. Illic igitur, quo pri-
mum devertimus, noctem transegimus. Luce orta misit me
Maximinus ad Onesium, ut illi tum quæ ipse dabat, tum
ab imperatore missa munera traderem, et ut ipse cogno-
sceret, an illi secum et quo tempore colloquium inire li-
beret. Perrexi igitur ad Onesium cum famulis, qui dona
portabant: quum januæ clausæ essent, exspectavi donec
aperirentur, et aliquis exiret, qui eum mei adventus certio-
rem faceret.

Itaque tempus mihi terenti et circa murorum ambitum
domus Onegesi ambulanti, progressus nescio quis, quem
barbarum ex Scythico vestitu esse rebar, Græca voce me
salutavit dicens « Χαῖρε. » Mirari ego, qui fieret ut Græce
loqueretur vir Scythia: etenim ex variis gentibus commixti,
præter suam linguam colunt sive Hunnorum, sive Gotho-
rum, aut etiam Romanam, hi scilicet, quibus cum Romanis
frequentius est commercium. Neque quisquam eorum fac-
cile loquitur Græce, nisi si qui sint captivi e Thracia aut
Illyrico maritimo. Sed illi ab obvio quoque dignosci possunt
ex vestibus laceris et capitis squalore, tanquam qui in mi-
seram inciderint fortunam. Hic vero opulenti Scythæ spe-

ciem præ se ferebat: erat enim bene et eleganter vestitus,
capite in rotundum raso. Hunc resalutans interrogavi, quis
esset, et unde in terram barbaram veniens, vitæ Scythicæ
institutum sequi delegisset. Ille quam ob causam hoc ex
ipso quærerem, rogavit. « Mihi vero, inquam, hæc a te ut
sciscitaretur, causa fuit, quod Græce locutus es. » Tum ri-
dens ait, se Græcum esse genere, ad mercaturam faciendam
Viminacium, Mysorum ad Istrum urbem, accessisse, in ea
domicilium longo tempore habuisse, uxorem quoque divi-
tem duxisse; parta illic felicitate capta urbe exutum fuisse,
et propterea quod dives erat, se suaque omnia in prædæ di-
visione Onegasio cessione. Etenim esse apud eos in more po-
situm, ut præcipui ab Attila Scythiæ principes captivos
ditiores sibi seponant, quoniam plurimum auctoritate val-
ent. Postea ubi adversus Romanos et Acatirorum gentem
fortissime dimicasset, libertatem se ex more Scytharum,
omnibus, quæ bello acquisierat, barbaro domino traditis,
recuperasse. Uxorem quoque barbaram duxisse, et ex ea
liberos sustulisse, et Onegesi mensæ participem, hoc vitæ
genus longe potius priore ducere. « Qui enim apud Scythas
degunt, inquit, tolerato bellorum labore, sine ulla sollicitu-
dine vitam peragunt. Tum unusquisque bonis, quæ sibi for-
tuna indulsit, fruitur, neque quisquam illi ulla in re mo-
lestus est. Qui vero sub Romanis ætatem agunt, facile in
bello pereunt. Illos enim in aliis sui conservandi spem col-
locare necesse est, quandoquidem per tyrannos minime li-

ὑφισταμένων τὸν πόλεμον. Ἐν δὲ εἰρήνῃ ὀδυνηρότερα ὑπάρχειν τὰ συμβαίνοντα τῶν ἐν τοῖς πολέμοις κακῶν οἷα τε τὴν βαρυτάτην εἰσπραξίν τῶν δασμῶν καὶ τὰς ἐκ τῶν πονηρῶν βλάβας, τῶν νόμων οὐ κατὰ πάντων κειμένων, ἀλλ' εἰ μὲν ὁ παραβαίνων τὸν θεσμόν τῶν πλουτούντων εἴη, ἔστι τῆς ἀδικίας αὐτὸν μὴ διδόναι δίκας· εἰ δὲ πένης εἴη, οὐκ ἐπιστάμενος χρῆσθαι πράγμασιν, ὑπομένει τὴν ἀπὸ τοῦ νόμου ζημίαν, εἴπερ μὴ πρὸ τῆς κρίσεως ἀπολείποι τὸν βίον, μακροῦ ἐπὶ ταῖς δίκαις παρατεινομένου χρόνου καὶ πλείστων ἐκδρακνωμένων χρημάτων. Ὅπερ τῶν πάντων ἀνιαιρότατον εἴη, ἐπὶ μισθῷ τῶν ἀπὸ τοῦ νόμου παγγάνειν. Οὐδὲ γὰρ τῷ ἀδικουμένῳ τις δικαστήριον παραδώσει, εἰ μὴ τὴν ἀργύριον τῷ τε δικαστῇ καὶ τοῖς ἐκείνῳ διακονομένοις καταθήσεται. Τοιαῦτα καὶ πλείστα ἕτερα προτιθέντος, ὑπολαβὼν ἔφασκον πρῶτος αὐτὸν καὶ τὰ ἐξ ἑμοῦ ἀκούειν· καὶ δὴ ἔλεγον, ὡς οἱ τῆς Ῥωμαίων πολιτείας εὔρεται σφοδρὸς τε καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ὥστε τὰ πράγματα [μὴ] τηναλλοῖς φέρεσθαι, τοὺς μὲν τῶν νόμων εἶναι φύλακας, τοὺς δὲ ποιεῖσθαι τῶν ὅλων ἐπιμέλειαν ἐτάξαν καὶ τὰς πολεμικὰς μελέτας ἀσκεῖν, πρὸς μὴδὲν ἕτερον ἐπαγομένους ἢ ὥστε εἶναι πρὸς μάχην ἐτοίμους καὶ ὡς ἐπὶ τὴν συνήθη γυμνασίαν θαρροῦντας ἐπὶ τὸν πόλεμον εἶναι, προαναλωθέντος αὐτοῖς διὰ τῆς μελέτης τοῦ φόβου· τοὺς δὲ προσκειμένους τῇ γεωργίᾳ καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς γῆς ἑαυτοὺς τε καὶ τοὺς ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἀγωνιζομένους τρέφειν ἐτάξαν, τὸ στρατιωτικὸν εἰσπραττομένους σιτηρέσιον· ἄλλους δὲ τῶν ἀδικουμένων

προνοεῖν, καὶ τοὺς μὲν τοῦ δικαίου προϊστασθαι ὑπὲρ τῶν δι' ἀσθένειαν φύσεως μὴ οἴοντες ὄντων τὰ σφέτερα προϊσχεσθαι δίκαια, τοὺς δὲ δικάζοντας φυλάττειν ἅπερ ὁ νόμος βούλεται· μὴ ἐστερηθῆσαι δὲ φροντίδος μηδὲ τῶν παραστάντων τοῖς δικασταῖς, ἀλλὰ κακείνων εἶναι τοὺς πρόνοιαν ποιησόμενους, ὅπως τοῦ τε δικαίου τεύξοιτο ὁ τῆς τῶν δικαστῶν τυχὼν κρίσεως, καὶ ὁ ἀδικεῖν νομισθεὶς μὴ εἰσπραχθεῖν πλέον, ἢ περὶ ἡ δικαστικὴ βούλεται ψῆφος. Εἰ γὰρ μὴ ὑπῆρχον οἱ ταῦτα ἐν φροντίδι ποιοῦμενοι, ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἑτέρας δίκης ἐγίνετο ἂν πρόφασις, ἢ τοῦ νενικηκότος χαλεπώτερον ἐπέζιοντος, ἢ τοῦ τῷ χεῖρον ἀπενεγκαμένου τῇ ἀδικίᾳ ἐπιμένουτος γνώμη. Εἶναι δὲ καὶ τοῦτοσι τεταγμένον ἀργύριον παρὰ τῶν τὰς δίκας ἀγωνιζομένων, ὡς παρὰ τῶν γεωργῶν τοῖς ὀπλίταις. Ἢ οὐχ ὅστιον τὸν ἐπικουροῦντα τρέφειν καὶ τῆς εὐνοίας ἀμείβεσθαι; ὥσπερ ἀγαθὸν ἵππεϊ μὲν ἢ τοῦ ἵππου κοιμῶν, ἀγαθὸν δὲ βουκόλῳ ἢ τῶν βοῶν καὶ θηρατῇ ἢ τῶν κυνῶν ἐπιμέλειαν, καὶ τῶν ἄλλων, ὧν πρὸς σφετέραν φυλακὴν τε καὶ ὠφέλειαν ἔχουσιν ἄνθρωποι. Ὅποτε τὴν δαπάνην τὴν ἐπὶ τῇ δίκῃ γενομένην ἀλόντες ἐκτίνουσιν, ἀνατιθέντων ἀδικίᾳ σφετέρᾳ καὶ οὐχ ἑτέρῳ τὴν βλάβην. Τὸν δὲ ἐπὶ ταῖς δίκαις μακρότερον, ἂν οὕτω τύχοι, χρόνον, τῆς τοῦ δικαίου προνοίας γίνεσθαι χάριν, ὥστε μὴ σχεδιάζοντας τοὺς δικαστὰς τῆς ἀκριβείας διαμαρτεῖν· λογιζομένους ἄμεινον εἶναι ὅψι πέρας ἐπιτιθέναι δίκην, ἢ ἐσπουδαχότας μὴ μόνον ἄνθρωπον ἀδικεῖν, ἀλλὰ εἰς τὸν τοῦ δικαίου εὔρετὴν θεὸν πλημμελεῖν. Κεῖσθαι δὲ

cel arma, quibus unusquisque se tueatur, gestare. Atque adeo his, quibus id jure licet, valde est perniciose ducum ignavia, qui bellum minime gnauiter gerunt. At in pace longe acerbiora sunt quæ accidunt, quam calamitates quæ ex bello proveniunt, et propter duram exactionem tributorum, et propter improborum vexationes, quum leges non in omnes valeant. Si quis dives aut potens eas sit transgressus, ille quidem iniquitatis suæ poenas non luet: sin aliquis inops, qui negotia gerere nesciat, hunc poena a legibus statuta manet: nisi forte eum, primum sententia feratur, longo in litibus continuato tempore, multis præterea exhaustis opibus, vita defecerit. At mercede et pretio, quod lexum et juris est, obtinere, omnium iniquissimum est. Nec enim injuria affecto quisquam fori judicialis potestatem faciet, priusquam pecuniam judicis et ejus ministrorum commollo cessuram deponat. » Hæc atque hujusmodi multa quum in medium proferret, ego precatus, ut quod sentirem, patienter et benigne audiret, respondi, reipublicæ Romanæ auctores, sapientes et optimos viros, ne quidquam temere ageretur, alios legum custodes fecisse, aliis armorum curam commississe, ut, ad nullam aliam rem intenti, quam ut se ad pugnam præpararent, militaria opera exercerent, et impulsata per assiduum belli meditationem omni formidine, consueta militiæ exercitatione, animis firmati, in aciem descenderent. « Alios qui agris colendis et cultura terræ operam darent, et se ipsos et, annona militari ab his exacta, eos alere voluerunt, quo pro sua salute dimicaret. Constituerunt quoque, qui injuria affectis prospicerent, et jura

eorum, qui propter naturæ infirmitatem sibi ipsi consulere non valerent, tuerentur, quique jure dicendo, quæ leges juberent, servarent. Neque vero sua providentia destitutos reliquerunt eos, qui judicibus adsunt, sed his quoque esse qui prospiciant, ut jus assequatur qui sententia judicum obtinuit, et injurius judicatus, id solum, quod judicii calculus fert, et nihil præterea, facere cogatur. (Sic enim non essent huic rei præpositi, aut victore insolentius insurgente, aut eo, qui adversam sententiam reportavit, in perversa mente perstante, ex una lite alterius litis nasceretur exordium.) Itaque his quoque constitutum argentum ab illis, qui litibus certant, ut militibus ab agricolis. Quid enim æquius, quam eum, qui opituletur et auxilium ferat, alere et officium mutuo officio rependere? quemadmodum equiti emolumento est equi, pastori boum et venatori canum cura, et reliquorum animantium, quæ homines custodiæ et utilitatis causa alunt. Porro quum sumptus in litem factos qui causa cadunt solvant, damnum nulli alii rei quam suæ iniquitati imputent. Quod vero ad longum tempus attinet, quod in litibus consumitur, si quando id evenit, id juris providentius dicendi gratia fit, ne judices properantes ab accurata judicandi ratione aberrent. Melius esse judices accurate rem perpendentes, tardius finem litibus imponere, quam festinantes non solum iniquum jus in hominem statuere, verum etiam in deum, justitiæ inventorem, peccare. Leges autem in omnes positæ sunt, ut illis etiam ipse imperator pareat. Neque, id quod tua accusatione continetur, potentiores si tenuioribus vim inferant, id illis est impune, nisi quis forte

τοὺς νόμους κατὰ πάντων, ὥστε αὐτοῖς καὶ βασιλεία πείθεσθαι, καὶ οὐχ, ὃ τῇ αὐτοῦ ἐνέσται κατηγορία, ὅτι γε δὴ οἱ εὐποροὶ τοὺς πέντητας ἀκινδύνως βιάζονται, εἰ μὴ γε διαλαθῶν τις φύγοι τὴν δίκην. Ὅπερ οὐκ ἐπὶ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ πενήτων εὐροὶ τις ἀν' πλημμελοῦντες γὰρ οὐδὲ αὐτοὶ ἀπορίαν ἐλέγγων δοῖεν δίκας. Καὶ τοῦτο παρὰ πᾶσι, καὶ οὐ παρὰ Ῥωμαίοις μόνον συμβαίνειν ἐστὶ. Χάριν δὲ ὁμολογεῖν τῇ τύχῃ ἐπὶ τῇ αὐτῷ ὑπαρξάσῃ ἐλευθερίᾳ, καὶ μὴ τῷ ἐπὶ πόλεμον ἐξάγοντι δεσπότῃ, ὥστε αὐτὸν δι' ἀπειρίαν ἢ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀναيرهθῆναι, ἢ φεύγοντα ὑπὸ τοῦ κτησαμένου κολλάζεσθαι. Ἄμεινον δὲ καὶ τοῖς οἰκέταις διατελοῦσι Ῥωμαῖοι χρώμενοι. Πατέρων γὰρ ἡ διδασκάλων ἐς αὐτοὺς ἔργα ἐπιδεικνύντες, ἐφ' ᾧ τῶν φαύλων ἀπεχόμενους μετέιναι ἄπερ αὐτοῖς καλὰ νενόμισται, σωφρονίζουσι σφᾶς ἐπὶ τοῖς ἁμαρτήμασιν, ὥσπερ τοὺς οἰκείους παῖδας. Οὐ δὴ γὰρ οὐδὲ αὐτοῖς θάνατον, ὥσπερ Σκύθαις, ἐπάγειν θέμις. Ἐλευθερίας δὲ τρόποι παρ' αὐτοῖς πλείστοι, ἣν οὐ μόνον περιόντες, ἀλλὰ καὶ τελευτῶντες χαρίζονται, διατάττοντες κατὰ τῆς περιουσίας ὃν βούλονται τρόπον. Καὶ νόμος ἐστὶν ὅπερ ἕκαστος τελευτῶν περὶ τῶν προσηκόντων βουλευέσσοιτο. » Καὶ ὃς δακρύσας ἔφη, ὥς οἱ μὲν νόμοι καλοὶ καὶ ἡ πολιτεία Ῥωμαίων ἀγαθὴ, οἱ δ' ἄρχοντες οὐχ ὅμοια τοῖς πάλαι φρονούντες αὐτὴν διαλυμαίνονται.

Ταῦτα διαλεγομένων ἡμῶν, προσελθὼν τις τῶν ἐνδοθεν ἀνοίγει τὰς θύρας τοῦ περιβόλου. Ἐγὼ δὲ προσδραμών ἐπιβόημι ὃ τι πράττων Ὀνηγήσιος τυγχάνοι· ἀπαγγεῖλαι γὰρ αὐτῷ με βούλεσθαι τι παρὰ τοῦ (τοῦ

παρὰ αὐτὸν παρὰ τοῦ παρὰ? Β.) Ῥωμαίων ἥκοντος προσελθόντος. Ὅς δὲ ἀπεκρίνατο, αὐτῷ μοι ἐντεύξεσθαι μικρὸν ἀναμείναντι· μέλλειν γὰρ αὐτὸν ὑπεξείναι. Καὶ δὴ οὐ πολλοῦ διαγενομένου χρόνου, ὥς προϊόντα εἶδον, προσελθὼν ἔλεγον, ὥς ὁ Ῥωμαίων αὐτὸν ἀσπάζεται προσβευτής, καὶ δῶρα ἐξ αὐτοῦ ἤκω φέρων σὺν καὶ τῷ παρὰ βασιλέως πεμφθέντι χρυσίῳ· ἐσπουδακότε δὲ ἐς λόγους ἔλθειν, οἳ καὶ πότε βούλεται διαλέγεσθαι. Καὶ ὃς τό τε χρυσίον τὰ τε δῶρα ἐκέλευσε τοὺς προσήκοντας δεξασθαι, ἐμὲ δὲ ἀπαγγέλλειν Μαξιμίνῳ, ὥς ἤξοι αὐτίκα παρ' αὐτόν. Ἐμύνησον τοῖνον ἐπανελθόν, τὸν Ὀνηγήσιον παραγίνεσθαι· καὶ εὐθὺς ἤκην ἐς τὴν σκηνήν. Προσεῖπόν δὲ τὸν Μαξιμίνῳ ἔφρασκε χάριν ὁμολογεῖν ὑπὲρ τῶν δώρων αὐτῷ τε καὶ βασιλεῖ, καὶ ἀντιπῶτα ὃ τι λέγειν βουλόμενος αὐτὸν μετεπέμψατο. Ὁ δὲ ἔφρασκεν ἦκειν καιρὸν, ὥστε Ὀνηγήσιον μεῖζον ἐν ἀνθρώποις ἔξιν κλέος, εἴπερ παρὰ βασιλείᾳ ἔλθων διευκρινήσει τὰ ἀμφίβολα τῇ σφετέρᾳ συνέσει καὶ ὁμόνοιαν Ῥωμαίοις καὶ Οὐννοῖς καταστήσεται. Γενήσεται γὰρ ἐνθὺνδε οὐ μόνον τοῖς ἔθνεσιν ἀμφοτέροις συμφέρον· ἀλλὰ καὶ τῷ σφετέρῳ οἴκῳ ἀγαθὰ παρέξει πολλά, ἐπιτήδειος ἔσται αὐτός τε καὶ οἱ αὐτοῦ παῖδες βασιλεῖ τε καὶ τῷ ἐκείνου ἐσόμενοι γένει. Ὁ δὲ Ὀνηγήσιος ἔφη· καὶ τί ποιοῦντες κεχαρισμένως βασιλεῖ ἢ ὅπως παρ' αὐτοῦ τὰ ἀμφίβολα λυθεῖ; Ἀποκριναμένου δὲ, ὥς διαβάς μὲν εἰς τὴν Ῥωμαίων βασιλεῖ τὴν χάριν καταθήσει, διευκρινήσει δὲ τὰ ἀμφίβολα τὰς αἰτίας διερευνῶν καὶ ταύτας κατὰ τὸν τῆς εἰρήνης λύων θεσμόν, ἔφρασκεν ἐκεῖνα εἶρην βασιλεῖ τε καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτόν, ἄπερ

latens pœnam effugerit; quod non solum divitiibus, sed etiam inopibus usu venit; nam hi quoque, si argumenta deficiunt, peccatorum pœnas non solvunt. Quod non solum apud Romanos, sed etiam ubique gentium accidit. Gratiam vero plurimam ipsum pro recepta libertate fortunæ debere, neque eam domino acceptam referre. Quum enim eum in bellum eduxerit, potuisse ab hostibus propter rei militaris imperitiam occidi, aut si fugisset, ab eo, in cuius dominio erat, puniri. Longe autem Romani benignius servis consuluerunt. Patrum enim aut præceptorum affectum erga eos exhibent, et ut a malis abstineant, curant, et eorum, quæ honesta ducunt, participes efficiunt. Denique corrigunt eos in his, quæ delinquant, sicut et suos liberos. Nec enim servos morte afficere, sicut apud Scythas, fas est. Libertatis vero adipiscendæ plures sunt modi. Non enim solum qui vita fruuntur, sed etiam qui e vivis excedunt, libertatem tribuere possunt, quum de bonis suis, ut cuique placeat, statuere liceat, et quodcumque quis moriens de rebus domesticis jussisset, lex sit. » Tum ille plorans inquit, leges apud Romanos bonas et rem publicam præclare constitutam esse, sed magistratus, qui non æque ac prisci probi et prudentes sint, eam labefactare et pervertere.

Hæc inter nos disserentibus aliquis ex domesticis Onegesii septorum domus fores aperuit. Ego statim accurrere et querere, quas res ageret Onegesius; me enim habere a Maximino, qui legatus a Romanis venisset, quod illi dicerem. Ille vero Onesium mihi sui facturum copiam re-

spondit, si paullum opperirer; exiturum enim esse. Nec multo temporis spatio interjecto, ut ipsum exeuntem vidi, progressus dixi: « Te Romanorum legatus salutet, et dona tili ab ipso una cum auro ab imperatore misso assero. » Et quum maxime ille cum convenire cuperet, ubi et quando vellet colloqui, quævisi. Ille suos, qui aderant, jussit aurum et munera recipere, et me Maximino renuntiare, se protinus ad eum accedere. Reverti igitur ad Maximinum, et renuntiavi, Onesium ad eum venturum esse: nec mora, in tentorium nostrum advenit, et Maximinum affatus dixit, se imperatori et illi pro muneribus gratias agere, et percunctatus est, quandoquidem se accessisset, quid esset quod illum vellet: tum Maximinus, instare tempus, ait, quo posset majorem gloriam apud homines adipisci, si ad imperatorem accedens, quæ essent inter Romanos et Hunnos controversa, sua prudentia componeret, et inter utramque gentem concordiam stabiliret: quæ res non solum utilitati utriusque gentis esset cessura, sed etiam ejus domui tanta bona præbitura, ut ipse una cum suis liberis in posterum imperatori totique imperatorio generi in perpetuum devinctus foret. Tum Onegesius dixit, qua re gratificari regi et quomodo controversias ipse componere posset? Respondit Maximinus eum, si in Romanorum ditionem proficisceretur, gratiam apud regem initurum, controversias autem compositurum, si in criminationes sedulo inquirens ex pacis legibus eas dilueret. Tum Onegesius dixit, se imperatori et iis, qui ei a consiliis essent, ea dicturum esse, quæ Attilas

Ἀττήλας βούλεται. Ἡ οἰεσθαι ἔφη Ῥωμαίους, τοσοῦτον ἐκλιπαρήσειν αὐτὸν, ὥστε καταπροδοῦναι δεσπότην καὶ ἀνατροφῆς τῆς παρὰ Σχύθαις καὶ γαιετῶν καὶ παίδων κατολιγωρήσειν, μὴ μερίζον δὲ ἡγεῖσθαι τὴν παρ' Ἀττήλα δουλείαν τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις πλούτου; Συνόισιν δὲ ἐπιμένοντα τῇ οἰκείᾳ τὸν (γὰρ) τοῦ δεσπότητος καταπραύνειν θυμὸν, ἐφ' οἷς αὐτὸν ὀργίζεσθαι κατὰ Ῥωμαίων συμβαίνει, ἢ παρὰ σφᾶς ἐλθόντα αἰτία ὑπάγεσθαι, ἕτερα ἤπερ ἐκείνῳ δοκεῖ διαπραξάμενον. Ταῦτα εἰρηκὸς, καμὲ ποιεῖσθαι τὴν πρὸς αὐτὸν ἡγησάμενος ἔντευξιν περὶ ὧν πυνθάνεσθαι αὐτοῦ βουλόμεθα (οὐ γὰρ τῷ Μαξιμίνῳ, ὡς ἐν ἀξίᾳ τελοῦντι, συνεχῆς πρόσδοδος ἦν εὐπρεπής), ἀνεγώρει. Ἐγὼ δὲ τῇ ὑστεραία εἰς τὸν Ἀττήλα περίβολον ἀφικνούμαι, δῶρα τῇ αὐτοῦ κομίζων γαιετῇ. Κρέκα δὲ ὄνομα αὐτῇ, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγεγόνεσαν τρεῖς, ὧν δὲ πρεσβύτερος ἦρχε τῶν Ἀκατῖρων καὶ τῶν λοιπῶν ἐθνῶν νεμομένων τῇ πρὸς τὸν Πόντον Σκυθικήν. Ἐνδον δὲ τοῦ περιβολοῦ πλείστα ἐτύγγανεν οἰκήματα, τὰ μὲν ἐκ σανίδων ἐγγλύφων καὶ ἡρμοσμένων εἰς εὐπρέπειαν, τὰ δὲ ἐκ δοκῶν κεκαθαρμένων καὶ πρὸς εὐθυτητα ἐπεξεσμένων, ἰμβεδατμένων δὲ ξύλοις [κύκλοις] ἀποτελοῦσιν· οἱ δὲ κύκλοι ἐκ τοῦ ἰδάφους ἀργόμενοι ἐς ὑψος ἀνέβαινον μετρίως. Ἐνταῦθα τῆς Ἀττήλας ἐνδιατωμένης γαιετῆς, διὰ τῶν πρὸς τῇ θύρᾳ βαρβάρων ἔτυγον εἰσόδου, καὶ αὐτὴν ἐπὶ στρώματος μαλακοῦ κειμένην κατέλαβον, τοὺς ἐκ τῆς ἐρέας πιλωτοῖς τοῦ ἰδάφους σκεπομένου, ὥστε ἐπ' αὐτὸν βαδίζειν. Περιεῖπε δὲ αὐτὴν θεραπόντων πληθὸς κύκλῳ· καὶ θεράπαινοι ἐπὶ τοῦ ἰδάφους ἀντικρὺ αὐτῆς καθήμεναι ὁδὸν ἡρώμασι διε-

ποίκιλλον, ἐπιβληθησομένας πρὸς κόσμον ἐσθημάτων βαρβαρικῶν. Προσελθὼν τοῖνον καὶ τὰ ἑῷρα μετὰ τὸν ἀσπασμὸν δούς ὑπέβηεν, καὶ ἐπὶ τὰ ἕτερα ἐβάδιζον οἰκήματα, ἐν οἷς διατρίβειν τὸν Ἀττήλαν ἐτύγγανεν, ἀπεκδεγόμενος ὅποτε ἐπεξέλθοι Ὀνηγήσιος· ἥδη γὰρ ἀπὸ τῶν αὐτοῦ οἰκημάτων ἐξεληλύθει καὶ ἔνδον ἦν. Μεταξὺ δὲ τοῦ παντὸς ἱστάμενος πληθους (γνώριμός τε γὰρ ὦν τοῖς Ἀττήλα φρουροῖς καὶ τοῖς παρεπομένοις αὐτῷ βαρβάροις ὑπ' οὐδενὸς διεκωλυόμεν), εἶδον πληθος πορευόμενον καὶ θροῦν καὶ θόρυβον περὶ τὸν τόπον γινόμενον, ὡς τοῦ Ἀττήλα ὑπεξιόντος. Προῆει δὲ τοῦ οἰκήματος βαδίζων σοβαρῶς, τῇδε κακέῃ περιβλεπόμενος. Ὡς δὲ ὑπεξέλθων σὺν τῷ Ὀνηγησίῳ ἔξω πρὸ τοῦ οἰκήματος, πολλοὶ (δὲ) τῶν ἀμφισθητήσεως πρὸς ἀλλήλους ἐχόντων προσήεσαν καὶ τὴν αὐτοῦ κρίσιν ἐδέχοντο. Εἶτα ἐπανῆει ὡς τὸ οἰκήμα, καὶ πρέσβεις παρ' αὐτὸν ἔκοντας βαρβάρους ἐδέχετο.

Ἐμοὶ δὲ ἀπεκδεγομένῳ τὸν Ὀνηγήσιον Ῥωμύλος καὶ Προμούτος καὶ Ῥωμανὸς οἱ ἐξ Ἰταλίας ἐλθόντες παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρέσβεις τῶν φιαλῶν ἕνεκα τῶν χρυσῶν, συμπαρόντας αὐτοῖς καὶ Ρουστικίῳ τοῦ κατὰ Κωνσταντίον, καὶ Κωνσταντιόλου, ἀνδρὸς ἐκ τῆς Παιόνων χώρας τῆς ὑπὸ Ἀττήλας ταττομένης, ἐς λόγους ἦλθον, καὶ ἀνηρώτων πότερον διηφιθήμεν, ἢ ἐπιμένειν ἀναγκαζόμεθα. Καὶ ἐμοῦ φήσαντος, ὡς τούτου χάριν πεισόμενος τοῦ Ὀνηγησίου τοῖς περιβόλοις προσκαρτερῶ, καὶ ἀντερωτήσαντος εἰ αὐτοῖς δὲ Ἀττήλας ἡμερόν τι καὶ πρᾶον περὶ πρεσβείας ἀπεκρίνατο, ἔλεγον μηδαμῶς μετατρέπεσθαι τῆς γνώμης, ἀλλὰ πόλεμον καταγγέλλειν, εἰ μὴ γε αὐτῷ Σιλβανὸς ἢ τὰ ἐκπώματα

sibi praeceperet. « An Romani existimant, inquit, se ullis precibus exorari posse, ut prodat dominum suum, et nihil faciat educationem apud Scythas, uxores et liberos suos, neque potiorum ducat apud Attilam servitutem, quam apud Romanos ingentes opes? » Ceterum se domi remanentem majori eorum rebus adjumento futurum, quippe qui domini iram placaret, si quibus in rebus Romanis irascetur, quam si ad eos accedens criminationi se objiceret, si forte quid contra quam Attilae rationibus commodum videretur faceret. Quae quum dixisset et nihil veniam dedisset eum de his, quae ex ipso intelligere cuperemus, adeundi (Maximino enim in dignitate constituto parum decorus erat continuus congressus), abiit. Postridie ad domus Attilae interiora septa me contuli dona ferens ejus uxori, quae Cerca vocabatur. Ex ea tres illi liberi, quorum maximus natu jam tum Acatirorum et reliquarum gentium, qua Scythia ad Pontum patet, regnum tenebat. Intra illa septa erant multa aedificia, partim ex tabulis sculptis et eleganter compactis, partim ex trabibus opere puro et in rectitudinem affabre dolatis, quae impositae erant lignis in circulos curvatis: circuli autem a solo in mediocrem altitudinem assurgebant. Hic habitabat Attilae uxor, ad quam a barbaris, qui circa januas erant, nactus aditum, ipsam deprehendi in molli stragula jacentem. Erat autem pavimentum laneis tapetibus stratum, in quibus constitimus. Eam famulorum multitudo in orbem circumstabat, et ancillae ex ad-

verso humi sedentes telas coloribus variegabant, quae vestibus barbarorum ad ornatum superinjiciuntur. Cerca salutata, et muneribus traditis, egressus, expectans dum Onegesius regia exiret (jam enim e domo sua illuc venerat), ad reliqua aedificia, ubi Attilas conmorabatur, processi. Hic dum ego starem cum reliqua multitudine (nec enim accessu ullius loci prohibebam, quippe qui Attilae custodiibus et barbaris, qui eum assecabantur, eram notus), vidi magnam turbam accurrentem, quae tumultum et strepitum edens exitum Attilae praestolabatur. Tandem Attilas domo egressus, gravi vultu, huc illuc oculos torquens, cum Onegessio pro adibus substitit. Hic eum multi, quibus erant lites, adierunt, et ejus judicium exceperunt. Deinde domum repetiit, et barbararum gentium legatos, qui ad se venerant, admisit.

Me vero, dum Onegesium expectabam, Romulus, Promutus et Romanus, legati de vasis aureis ex Italia ad Attilam missi, una cum Rusticio, qui in comitatu Constantii erat, et Constantiolo ex Praenone regione, quae Attilae parebat, me sunt sermone adorti, et interrogaverunt, utrum dimissi, an manere coacti essemus. « Id ipsum, inquam, ut sciam ex Onegessio, intra ista septa opperior. » Tum ego illos vicissim percunctari, an aliquod mite responsum ad ea, de quibus legati venerant, ab Attila tulissent. Nequaquam aiunt illum deduci a sententia, sed bellum minari et denuntiare, ni Sylvanus aut pocula dedantur. Nos vero quum

πεμπροίη. Ἀποθαυμαζόντων δὲ ἡμῶν τῆς ἀπονοίας τὸν βάρβαρον, ὑπολαβὼν ὁ Ῥωμύλος, πρεσβευτὴς ἀνὴρ καὶ πολλῶν πραγμάτων ἔμπειρος, ἔλεγε τὴν αὐτοῦ με-
γίστην τύχην καὶ τὴν ἐκ τῆς τύχης δύναμιν ἐξαίρειν αὐτὸν, ὥστε μὴ ἀνέχεσθαι δικαίων λόγων, εἰ μὴ πρὸς αὐτοῦ νομίσι ὑπάρχειν αὐτούς. Οὐδενὶ γὰρ τῶν πώποτε τῆς Σκυθικῆς ἢ καὶ ἐτέρας ἀρξάντων γῆς τοσαῦτα ἐν ὀλίγῳ καταπεπράχθαι, ὥστε καὶ τῶν ἐν τῷ Ἀεανῶν νήσῳι ἄρχειν, καὶ πρὸς πάσῃ τῇ Σκυθικῇ καὶ Ῥω-
μαίους ἔχειν ἐς φόρου ἀπαγωγὴν. Ἐφιεμένον δὲ πρὸς τοῖς παροῦσι πλείονων καὶ ἐπὶ μείζον αὐξοντα τὴν ἀρχήν, καὶ ἐς Πέρσας ἀπείναι βούλεσθαι. Τῶν δὲ ἐν ἡμῖν τινος πυθομένου ποίαν ὁδὸν τραπείς ἐς Πέρσας ἔλθειν δυνήσεται, ἔλεγεν ὁ Ῥωμύλος, μὴ πολλῶ δια-
στήματι τὴν Μήδων ἀφεστάναι τῆς Σκυθικῆς, οὐδὲ Οὐνους ἀπείρους τῆς ὁδοῦ ταύτης εἶναι, ἀλλὰ πάλαι ἐς αὐτὴν ἐμβεβληκέναι, λιμοῦ τε τὴν χώραν κρατή-
σαντος, καὶ Ῥωμαίων διὰ τὸν τότε συνιστάμενον πό-
λεμον μὴ συμβαλλόντων. Παρελθούθεναι δὲ ἐς τὴν Μήδων τὸν τε Βασίλῃ καὶ Κουροῖς τοὺς ὑπερόντες ἐς τὴν Ῥώμην ἐλθλυθότας εἰς ἑταιρίαν, ἀνδρας τῶν βασι-
λείων Σκυθῶν καὶ πολλοῦ πλήθους ἀρχοντας. Καὶ τοὺς διαβεβηκότας λέγειν, ὡς ἔρπον ἐπελθόντες χώραν καὶ λίμνην τινὰ περαιωθέντες, ἣν ὁ Ῥωμύλος τὴν Μαῶτιν εἶναι ᾤετο, πέντε καὶ δέκα διαγενομένων ἡμερῶν ὅρη τινὰ υπερβάντες ἐς τὴν Μηδικὴν ἐσέβηλον. Ληϊζόμενοις δὲ καὶ τὴν γῆν κατατρέχουσι πλῆθος Περσικὸν ἐπελθὼν τὸν σφῶν υπερκείμενον ἀέρα πλήσαι βελῶν, ὥστε σφᾶς δεῖε τοῦ κατασχόντος κινδύνου ἀναχωρήσαι εἰς τοῦπίσω

καὶ τὰ ὅρη ὑπεξελθεῖν, ὀλίγην ἄγοντας λείαν· ἡ γὰρ πλείστη ὑπὸ τῶν Μήδων ἀρήρητο. Εὐλαβουμένους δὲ τὴν τῶν πολεμίων ὀιῶζειν ἐτέραν τραπήναι ὁδόν, καὶ μετὰ τὴν ἐκ τῆς ὑφάλου πέτρας ἀναφερομένην φλόγα ἐκείθεν πορευθέντας. . . . ἡμερῶν ὁδὸν ἐς τὰ οἰκεία ἀφικέσθαι, καὶ γῶναι, οὐ πολλῶ διαστήματι τὴν Μήδων ἀφεστάναι τῆς Σκυθικῆς. Τὸν οὖν Ἀττίλαν ἐπ' αὐτὴν ἰέναι βουλόμενον οὐ πονήσειν πολλὰ, οὔτε μακρὰν ἀνύσειν ὁδόν, ὥστε καὶ Μήδους καὶ Πάρθους καὶ Πέρσας παραστήσεσθαι καὶ ἀναγκάσειν ἔλθειν ἐς φόρου ἀπαγωγὴν· παρὲναι γὰρ αὐτῷ μάχιμον δύναμιν, ἣν οὐδὲν ἔνους ὑποστήσεται. Ἦμῶν δὲ κατὰ Περσῶν ἔλθειν αὐτὸν ἐπευξαμένων καὶ ἐπ' ἐκείνους τρέψαι τὸν πόλεμον, ὁ Κωνσταντίολος ἔλεγε δεδέναι μὴ ποτε καὶ Πέρσας βραδίως παραστήσασθαι ἀντὶ φίλου δεσπότης ἐπανήξει. Νῦν μὲν γὰρ τὸ χρυσίον κομίζεσθαι παρ' αὐτῶν τῆς ἀξίας ἕνεκα· εἰ δὲ καὶ Πάρθους καὶ Μήδους καὶ Πέρσας παραστήσοιτο, οὐκέτι Ῥωμαίων ἀνέξεσθαι τὴν αὐτοῦ νοσηζομένων ἀρχήν, ἀλλὰ θεράποντας πε-
ριφανῶς ἡγήσασθαι χαλεπώτερα ἐπιτάζειν καὶ οὐκ ἀνεκτὰ ἐκείνοις ἐπιτάγματα. Ἦν δὲ ἀξία, ἥς ὁ Κων-
σταντίολος ἐπεμνήσθη, στρατηγῷ Ῥωμαίων, ἥς χάριν ὁ Ἀττίλας παρὰ βασιλείως ἐδέδεκτο τοῦ τοῖς στρατηγαῖς χορηγομένου τὰς συντάξεις ἐκπέμπεσθαι. Ἐλεγεν οὖν μετὰ Μήδους καὶ Πάρθους καὶ Πέρσας τοῦτο τὸ ὄνομα, ὅπερ αὐτὸν βούλονται Ῥωμαῖοι καλεῖν, καὶ τὴν ἀξίαν, ἣ αὐτὸν τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἀποσεσάμενον ἀναγ-
κάζειν σφᾶς ἀντὶ στρατηγῷ βασιλείᾳ προσαγορεύειν. Ἦδη γὰρ καὶ χαλεπαίνοντα εἰπεῖν, ὡς ἐκείνῳ μὲν οἱ

barbari miraremur animi impotentiam, Romulus, vir multis honorificentissimis legationibus functus et multo rerum usu praeditus, ait, secunda fortuna et potentia inde collecta adeo illum efferri, ut iustis sermonibus nullum apud se locum relinqueret, nisi eos ex re sua esse censeret. Nemo unquam eorum, qui in Scythia, vel alibi regnarunt, tantas res tam brevi tempore gessit. Totius Scythiae dominatum sibi comparavit, et ad Oceani insulas usque imperium suum extendit, ut etiam a Romanis tributa exigat. Nec his contentus, ad longe maiora animum adjecit, et latius imperii sui fines protendere et Persas bello aggredi cogitat. Uno ex nobis quaerente, qua via e Scythia in Persas tendere posset, Romulus dixit, non longo locorum intervallo Medos dissitos esse a Scythiis, neque Hunnos hanc viam nescire, sed olim, fame per eorum regionem grassante, quum Romani propter bellum, quod tunc temporis gerebant, minime cum illis praelio decertarent, hac irrupisse et usque ad Medos Basichum et Cursichum, duces ipsorum, e regis Scythiis oriundos, penetrasse, qui postea cum magna hominum multitudine Romam ad contrahendam armorum societatem venissent. Hos narrasse, per quamdam desertam regionem illis iter fuisse, et paludem trajecisse, quam Romulus existimabat esse Maotidem: deinde, quindecim diebus elapsis, per montes quosdam, quos superasset, in Mediam descendisse. Ibi pravitas agentibus et excursionibus agros vastantibus Persicum agmen superveniens telis aera replevisse. Itaque imminis periculi metu retro abcessisse, et per montes re-

grossos, pauxillum praedae abegisse. Magnam enim partem Medos extorsisse: ipsos autem, ut persequentium hostium impetum evitarent, ad aliam viam deflexisse, et per loca, ubi ex petra maritima flamma ardet, illic profectos, . . . dierum itinere in sedes suas revertisse. Atque ex eo satis vidisse, non magno intervallo Scythiam a Medis distare. Quamobrem si Attilam cupido ceperit Medos invadendi, non multum opere et laboris in eam invasionem consumpturum, neque magnis itineribus defatigatum iri, ut Medos, Parthos et Persas adoriatur, et cogat tributis illationi se submittere. Adesse enim illi magnas copias, quas nulla gens sustinere possit. Nobis vero optantibus, ut Persis arma inferret, et a nobis in illos belli molem averteret: « Verendum est, inquit Constantiolus, ne, Persis facile devictis, non jam amplius amicus, sed dominus in nos revertatur. » Nunc enim auro accepto pro dignitate eum contentum esse. Quodsi Medos, Parthos et Persas domuerit, minime eum Romanorum a suo se junctum regnum passurum, sed eos manifeste servos suos reputantem, gravia illis et intolerabilia imperaturum esse. Dignitas autem, cujus mentionem Constantiolus fecit, erat Romanorum exercituum ducis, quam Attilas ab imperatore acceperat, et stipendia ejus, qui exercitus regibat, missa sibi non recusabat. Innuebat igitur, Attilam, Medis, Parthis et Persis subactis, hoc nomen, quo Romanis illum vocare libet, et dignitatem, quam illi ornamentis loco esse existimant, repudiaturum, et pro duce coacturum eos se regem appellare. Jam tum enim indignatus di-

αὐτοῦ θεράποντές εἰσι στρατηγοί, αὐτῷ δὲ οἱ τοῖς βασιλεύουσι Ῥωμαίων ὁμοῖμοι. Ἐσθαι δὲ οὐκ εἰς μακρὰν τῆς παρούσης αὐτῷ δυνάμειος αὐξήσιν· σημαίνει καὶ τοῦτο τὸν θεὸν τὸ τοῦ Ἄρεος ἀναφάναντα ἱστος, ὅπερ ὃν ἱερὸν καὶ παρὰ τῶν Σκυθικῶν βασιλέων τιμώμενον, οἷα δὴ τῷ ἐφόρῳ τῶν πολέμων ἀνακείμενον, ἐν τοῖς πάλαι ἀφανισθῆναι χρόνοις, εἴτα διὰ βοῶς εὐρεῖται (cf. fr. 10, p. 96).

Καὶ ἐκάστου λέγειν τι περὶ τῶν καθεστώτων βουλομένου, Ὀνηγησίῳ ὑπεξεληθόντος, παρ' αὐτὸν ἦλθομεν, καὶ ἐπειρώμεθα περὶ τῶν ἐσπουδασμένων μανθάνειν. Ὁ δὲ τισι πρότερον παρβαροῖς διαλεχθείς, πυθέσθαι με παρὰ Μαξιμίου ἐπέτρεπε τίνα Ῥωμαῖοι ἀνδρά τῶν ὑπατικῶν παρὰ τὸν Ἀττίλαν πρεσβευόμενον στέλλουσιν. Ὡς δὲ παρελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν ἔφραζον, ἅπερ εἰρητο μοι, καὶ ὅ τι δεῖ λέγειν ὧν χάριν ὁ βάρβαρος ἡμῶν ἐπέθετο ἅμα τῷ Μαξιμίῳ βουλευσάμενος ἐπαγγίλῃ ὡς τὸν Ὀνηγήσιον, λέγουσιν, ὡς ἐθέλουσι μὲν Ῥωμαῖοι αὐτὸν παρὰ σφῶς ἐλθόντα τῶν ἀμφιβόλων ἔνεκα διαλέγεσθαι, εἰ δὲ τοῦτο διαμάρτοιεν, ἐκπέμψειν βασιλέα ὃν βούλεται πρεσβευσόμενον. Καὶ εὐθὺς μετῴναι με τὸν Μαξιμίου παρεκελεύσατο, καὶ ἔχοντα αὐτὸν ἔγε παρὰ τὸν Ἀττίλαν. Καὶ μικρὸν ὕστερον ὑπεξελθὼν ὁ Μαξιμῖνος ἔλεγεν, ἐθέλειν τὸν βάρβαρον Νόμον ἢ Ἀνατολίον ἢ Σενάτορα πρεσβεύεσθαι· μὴ γὰρ ἂν ἄλλον παρὰ τοὺς εἰρημένους δέξασθαι. Καὶ ὡς αὐτοῦ ἀποκριναμένου, μὴ χρῆναι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν τοὺς ἀνδράς καλοῦντα ὑπόπτους καθιστᾶν βασιλεῖ, εἰρηκέναι τὸν Ἀττίλαν, εἰ μὴ ἔλθοντο ποιεῖν ὃ βούλεται, ὅπλοις τὰ ἀμφίβολα διακριθῆσθαι. Ἐπανελθόντων δὲ ἡμῶν

εἰς τὴν σκηνὴν, ὁ τοῦ Ὀρέστου πατὴρ ἦκε λέγων, ὡς ἀμφοτέρους ὑμᾶς Ἀττίλας ἐπὶ τὸ συμπόσιον παρακαλεῖ, γενήσεσθαι δὲ αὐτὸ περὶ ὃ τῆς ἡμέρας. Ὡς δὲ τὸν καιρὸν ἐνυλάξαμεν καὶ ἐπὶ τὸ δεῖπνον κληθέντες παρεγενόμεθα ἡμεῖς τε καὶ οἱ ἀπὸ τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων πρέσβεις, ἔστημεν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἀντία Ἀττίλα. Καὶ κύλικα οἱ οἰνοχόοι κατὰ τὸ ἐπιγώριον ἐπέδοσαν ἔθος, ὡς καὶ ἡμᾶς πρὸ τῆς ἔδρας ἐπεύξασθαι. Οὐ δὲ γενομένου, τῆς κύλικος ἀπογευσάμενοι ἐπὶ τοὺς θρόνους ἤλθομεν, οὐ ἔδει καθεσθέντας δειπνεῖν. Πρὸς δὲ τοῖς τοίχοις τοῦ οἴκηματος πάντες ὑπῆρχον οἱ δίφροι ἐξ ἑκατέρας πλευρᾶς. Ἐν μεσσιωτάτῳ δὲ ἦστο ἐπὶ κλίνῃς ὁ Ἀττίλας, ἐτέρας ἐξόπισθεν κλίνης ὑπαρχούσης αὐτῷ, μεθ' ἣν βαθμοὶ τινες ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ἀνῆγον εὐνήν, καλυπτομένην ὀδόναις καὶ ποικίλοις παραπετάσμασι κόσμου χάριν, καθάπερ ἐπὶ τῶν γαμουόντων Ἑλληνές τε καὶ Ῥωμαῖοι κατασκευάζουσι. Καὶ πρώτην μὲν ἐνόμιζον τὸν δειπνούντων τάξιν τὴν ἐν δεξιᾷ τοῦ Ἀττίλα, δευτέραν δὲ τὴν εὐώνυμον, ἐν ἣ ἐτυγχάνομεν ὄντες, προκαθεσθέντος ἡμῶν Βερίχου, παρὰ Σκυθίας εὐ γεγονότος ἀνδρός. Ὁ γὰρ Ὀνηγήσιος ἐπὶ δίφρου ἦστο ἐν δεξιᾷ τῆς τοῦ βασιλέως κλίνης. Ἀντικρὺ δὲ τοῦ Ὀνηγησίῳ ἐπὶ δίφρου ἐκαθέζοντο δύο τῶν Ἀττίλα παίδων· ὁ γὰρ πρεσβύτερος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἦστο κλίνης, οὐκ ἐγγὺς, ἀλλ' ἐπ' ἄκρου, αἰδοῖ τοῦ πατρὸς βλέπων ἐς γῆν. Πάντων δὲ ἐν κόσμῳ καθεστώτων, παρελθὼν οἰνοχόος τῷ Ἀττίλᾳ οἶνον κισσύθειν ἐπιδίδωσι. Δεξάμενος δὲ τὸν τῇ τάξει πρῶτον ἡσπάζετο. Ὁ δὲ τῷ ἀσπαζμῷ τιμηθεὶς διανίστατο· καὶ οὐ πρότερον ἰζῆσαι θέμις ἦν, πρὶν ἢ τῷ οἰνοχόῳ ἀπογευσάμενος ἢ καὶ ἐκπιὼν ἀπέδωκε τὸ κισ-

cebat, illi servos esse exercitum duces, sibi vero viros imperatoribus Romanis dignitate pares. Et brevi quidem sibi potentiae accessionem fore, quod et deus, Martis ense in lucem protracto, portenderit. Hic ensis tanquam sacer et deo bellorum praesidi dedicatus, a Scytharum regibus olim colebatur, et multis saeculis non visus, bovis ministerio fuerat tunc temporis evntus.

Dum ita de praesenti rerum statu confabulamur, Onegesius foras prodit, ad quem, ut ex eo disceremus quae nostrae curae commissa fuerant, accessimus. Ille vero prius cum nescio quibus barbaris collocutus, quare me ex Maximino jussit, quem Romani ex consularibus legatum ad Attilam essent missuri. Ut in tentorium veni, et Maximino, quae mihi Onegesius dixerat, retuli, habita de eo, quod barbaris respondendum esset, deliberatione, rediit, dixique Onegiesio, Romanos magnopere desiderare, illum earum cum Attila controversiarum disceptatorem ad se accedere. Qua spe si exciderint, imperatore me, quem sibi liberit, legatum missurum. Extemplo me Maximinum arcescere jussit, quem, ut venit, ad Attilam deduxit. Unde non multo post Maximinus reversus, narravit barbarum vel imperatorem ad se mittere legatos aut Nomen aut Anatolium aut Senatorem, neque ullos alios praeter hos admissurum. Et quum Maximinus objiceret minime convenire legatos, qui ad se mittantur, designando suspectos imperatori reddere, Attilam respondisse, si haec abnuerint,

armis se controversias disceptatorem. Reversis nobis in tentorium, ecce ad nos Orestis pater, « Vos ambos, inquit, ad convivium invitat Attilas; fiet vero illud ad nonam diei horam. » Tempore condicto observato, ut venimus, et una quoque Romanorum Occidentalium legati, stetimus in limine cernaculi coram Attila. Tum pincernae, ut mos est in illis regionibus, calicem tradiderunt, ut ante accubitus vota faceremus. Quo facto, et calice degustato, ipsa solia, in quibus nos sedentes cernare oportebat, ascendimus. Omnia fœdilia circa parietes cubiculi ab utraque parte disposita erant: medius in lecto sedebat Attilas, altero lecto a tergo strato, pone quem erant quidam gradus, qui ad ejus cubile ferebant, linteis candidis et variis tapetibus ornatus gratia contextum, simile cubitibus, quae Romani et Graeci nubentibus adornare pro more habent. Et primum quidem convivarum locum ejus habebant, qui ad Attilae dextram sedebat, secundum ejus, qui ad levam: in quo nos et Berichus, vir apud Scythas nobilis, sed Berichus superiore loco. Nam Onegesius in sella ad dextram regii thori, et e regione Onegessii duo ex Attila: filiis sedebant. Senior enim in eodem, quo pater, throno, non prope, sed multum infra accumbabat, oculis prae pudore propter patris praesentiam semper in terram coniectis. Omnibus ordine sedentibus, qui Attilae erat a poenlis, ingrediens pateram vini tradit. Hanc ubi suscepit, proximum ordine salutavit, qui salutatione honoratus surrexit, neque prius eum sedere fas erat, quam

σύβιον. Καθεσθέντα δὲ αὐτὸν τῷ [αὐτῷ] τρόπῳ οἱ παρόντες ἐτίμων, δεχόμενοι τὰς κύλικας καὶ μετὰ τὸν ἀσπασμὸν ἀπογεύμενοι. Ἐκάστῳ δὲ εἷς οἰνοχόος παρῆν, ὃν ἔδει κατὰ στοίχον εἰσιεῖναι, τοῦ Ἀττήλα οἰνοχόου ὑπεζιόντος. Τιμηθέντος δὲ καὶ τοῦ δευτέρου καὶ τῶν ἑξῆς, καὶ ἡμᾶς τοῖς ἰσοῖς ὁ Ἀττήλας ἐδεξιώσατο κατὰ τὴν τῶν θάκων τάξιν. Ὡς δὲ ἀσπασμῷ πάντων τιμηθέντων, ὑπεξήσαν μὲν οἱ οἰνοχόοι, τράπεζαι δὲ μετὰ τὴν τοῦ Ἀττήλα παρετίθεντο κατὰ τρεῖς καὶ τέτταρας ἀνδρας ἢ καὶ πλείους· ὅθεν ἕκαστος οἷός τε ἦν τῶν τῇ μαγίδι τοδι (ἰδίᾳ? Val.) ἐπιτιθεμένων μεταλαβεῖν μὴ ὑπεζιὼν τῆς τῶν θρόνων τάξεως. Καὶ πρῶτος εἰσῆγε ὁ τοῦ Ἀττήλα ὑπηρετής, κρεῶν πλήρη πίνακα φέρων, καὶ οἱ πᾶσι διακονούμενοι μετ' αὐτὸν σῖτον καὶ ὄψα ταῖς τραπέζαις ἐπέθεσαν. Ἀλλὰ τοῖς μὲν ἄλλοις βαρβάροις καὶ ἡμῖν πολυτελεῖ δειπνα κατεσκεύαστο, κύκλοις ἐπικείμενα ἀργυροῖς· τῷ δὲ Ἀττήλα ἐπὶ τοῦ ξυλίνου πίνακος ἦν οὐδὲν πλέον κρεῶν. Μέτριον δὲ ἑαυτὸν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀπασιν ἰδεῖν. Τοῖς γὰρ τῆς εὐωχίας ἀνδράσι κύλικες χρυσαὶ τε καὶ ἀργυραὶ ἐπιδίδοντο, τὸ δὲ αὐτοῦ ἐκπωμα ξύλινον ἦν. Λιτὴ δὲ αὐτῷ καὶ ἡ ἐσθὴς ἐτύγγανεν οὐσα, μηδὲν τῶν ἄλλων πλὴν τοῦ καθαυτοῦ εἶναι διαφυλάττουσα· καὶ οὔτε τὸ παρηρημένον αὐτῷ ξίφος, οὔτε οἱ τῶν βαρβαρικῶν ὑποδημάτων δεσμοί, οὔτε τοῦ ἱπποῦ ὁ χαλινός, ὥσπερ τῶν ἄλλων Σκυθῶν, χρυσοῖ ἢ λίθοις ἢ τινι τῶν τιμίων ἐκοσμεῖτο. Τῶν δὲ ὅμων τῶν ἐν τοῖς πρώτοις πίναξιν ἐπιτεθέντων ἀναλωθέντων, πάντες διανέστημεν, καὶ οὐ πρότερον ἐπὶ τὸν δῖφρον ἀναστὰς ἦλθε, πρὶν ἢ κατὰ τὴν προτέραν τάξιν ἕκαστος τὴν ἐπιδιδόμενην αὐτῷ

οἶνον πλήρη ἐξέπτε κύλικα, τὸν Ἀττήλαν σῶν εἶναι ἐπευξάμενος. Καὶ τοῦτον τιμηθέντος αὐτοῦ τὸν τρόπον ἐκαθέσθημεν, καὶ δεύτερος ἕκαστῃ τραπέζῃ ἐπετίθετο πίναξ ἕτερα ἔχων ἐδώδιμα. Ὡς δὲ καὶ αὐτοῦ οἱ πάντες μετέλαβον, καὶ τῷ αὐτῷ ἐξανασάντες τρόπῳ, αὐθις ἐκπίνοντες ἐκαθέσθημεν. Ἐπιγενομένης δὲ ἐσπέρας δᾶδες ἀνήφθησαν, δύο δὲ ἀντικρὺ τοῦ Ἀττήλα παρελθόντες βάρβαροι ἄσματα πεποιημένα ἔλεγον, νίκας αὐτοῦ καὶ τὰς κατὰ πόλεμον ἄδοντας ἀρετάς· ἐς οὓς οἱ τῆς εὐωχίας ἀπέβλεπον, καὶ οἱ μὲν ἤδοντο τοῖς ποιήμασιν, οἱ δὲ τῶν πολέμων ἀναμνησκόμενοι διηγήροντο τοῖς φρονήμασιν, ἄλλοι δὲ ἐχούρου ἐς δάκρυα, ὧν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἡσθένει τὸ σῶμα καὶ ἡσυχάζειν ὁ θυμὸς ἡναγκάζετο. Μετὰ δὲ τὰ ἄσματα Σκύθης τις παρελθὼν φρενοβλαθής, ἀλλόκοτα καὶ παράσχημα καὶ οὐδὲν ὑγιὲς φθεγγόμενος, ἐς γέλωτα πάντας παρεσκεύασε παρελθεῖν. Μεθ' ὃν ὑπεισήλθε Ζέρκων ὁ Μαυρούσιος (vid. fr. 11)· ὁ γὰρ Ἐδέκων αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀττήλαν ἔλθειν παρέπεισεν, ὥς τῇ ἐκείνου σπουδῇ τὴν γαμετὴν ἀποληψόμενον, ἦν κατὰ τὴν τῶν βαρβάρων εἰλήφει χώραν, τῷ Βλήδᾳ περισπούδαστος ὢν. Ἀπολεοίπει δὲ αὐτὴν ἐν τῇ Σκυθικῇ παρὰ τοῦ Ἀττήλα ὄρων Ἀετῶ πεμφθείς. Ἀλλὰ τῆς μὲν τοιαύτης διήμαρτεν ἐλπίδος, τοῦ Ἀττήλα χαλεπήσαντος, ὅτι γε δὴ ἐς τὴν αὐτοῦ ἐπανῆλθε. Τότε δὲ διὰ τὸν τῆς εὐωχίας καιρὸν παρελθὼν τῷ τε εἶδει καὶ τοῖς ἐσθήμασι καὶ τῇ φωνῇ καὶ τοῖς συγκεχυμένως παρ' αὐτοῦ προφερομένοις ῥήμασι· τῇ γὰρ Αὐσονίων τὴν τῶν Οὐννων καὶ τὴν τῶν Ἰόθων παραμιγνὺς γλῶτταν πάντας διέλεγε καὶ ἐς ἄσβεστον ὀρμῆσαι γέλωτα παρεσκεύασε, πλὴν Ἀττήλα. Αὐτὸς

merum degustans, aut etiam ebibens, poculum pocillator redderet. Sedenti autem Attilæ eodem modo, qui convivio intererant, pocula suscipientes et post salutationem degustantes, honorem exhibebant. Unicuique vero unus pocillator aderat, quem, quum pincerna Attilæ exiret, introire suo ordine oportuit. Secundo et reliquis deinceps ad hunc modum honore affectis, Attilas nos quoque eodem modo salutavit secundum ordinem sellarum. Tum omnibus salutationis honore delato, pincernæ recesserunt. Mensæ vero juxta Attilæ mensam erant erectæ, excipiendis tribus et quattuor, aut etiam pluribus convivis idoneæ, ita ut quisque in sedili suo residens, de impositis mensæ ferculis commodè sumere posset. Deinde primus in medium accessit Attilæ minister patinam carnibus plenam ferens; post ipsum qui panem ministrabat et obsonia mensis apposuerunt. Sed ceteris quidem barbaris et nobis lautissima cæna præparata erat et in discis argenteis reposita, Attilæ vero in quadra lignea, et nihil præter carnes. Moderatum pariter in reliquis omnibus sese præbebat. Convivis aurea et argentea pocula suppeditabantur; Attilæ poculum erat ligneum. Simplex admodum illius vestis nulla re, nisi munditie, ornata erat. Neque ejus ensis, neque calceorum barbarorum ligamina, neque ejus equi frena, ut reliquorum Scytharum, auro aut lapidibus aut alia quacunque re pretiosa erant ornata. Ut obsonia primorum ferculorum fuere consumpta, surreximus, neque prius quisquam nostrum ad sedem

suam est reversus, quam sibi traditam pateram vini plenam, servato priore ordine, Attilam saluum et incolumem precautus, ebibisset. Eo ad hunc modum honore culto, sedimus. Tum nova fercula cuique mensæ sunt illata, quæ alia continebant esculenta, ex quibus ubi omnes, quoad satis esset, comedissent, eodem modo surreximus, et epoto calice rursus consedimus. Adveniente vespere, facibusque accensis, duo Scythæ coram Attila prodierunt, et versus a se factos, quibus ejus victorias et bellicas virtutes canebant, recitarunt. In quos convivæ oculos dixerunt; et alii quidem versibus delectabantur, aliis bellorum recordatio animos excitabat, aliis manabant lacrimæ, quorum corpus ætate debilitatum erat et vigor animi quiescere cogeatur. Post cantus et carmina Scythia nescio quis mente captus absurda et inepta nec sani quicquam habentia effundens risum omnibus commovit. Postremo Zercos Maurusius introivit. Edecon enim illi persuaserat, ut ad Attilam veniret, omnem operam et studium pollicitus, quo uxorem recuperaret. Hanc enim, quum illi Bleda faveret, in barbarorum regione acceperat, eamque in Scythia, ab Attila ad Aelium dono missus, reliquerat. Sed hac spe frustratus est, quia Attilas illi succensus, quod ad sua remigrasset. Itaque tunc arrepta festivitatis occasione, progressus et forma et habitu et pronuntiatione et verbis confusus ab eo prolatis, Romanæ Hunnorum et Gothorum linguam internescens, omnes lætitia implevit, et effecit ut in vehementem risum prorumperent. Sed Attilas

γὰρ ἔμενον ἀστεμφές καὶ τὸ εἶδος ἀμετάτρεπτος, καὶ ὥσεν οὔτε λέγων οὔτε ποιῶν γέλωτος ἐχόμενον ἐφαίνετο, πλὴν ὅτι τὸν νεώτατον τῶν παίδων (Ἡρῶς δὲ ὄνομα τούτου) εἰσιόντα καὶ παρεστῶτα εἶλε τῆς παρειαί, γαληνούς ἀποβλέπων ὁμμασι πρὸς αὐτόν. Ἐμοῦ δὲ θαυμάζοντος ὅπως τῶν μὲν ἄλλων παίδων ὀλιγωροῖται, πρὸς δὲ ἐκεῖνον ἔχει τὸν νοῦν, ὁ παρακαθήμενος βάρβαρος, συνιείς τῆς Αὐσονίων φωνῆς καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ μοι ῥηθησομένων μηδὲν ἐκλέγειν προειπῶν, ἔφασκε τοὺς μάντις τῷ Ἀττῆλᾳ προηγορευκέαι, τὸ μὲν αὐτοῦ πεσεῖσθαι γένος, ὑπὸ δὲ τοῦ παιδὸς ἀναστῆσεσθαι τούτου. Ὡς δὲ ἐν τῷ συμποσίῳ εἶλκον τὴν νύκτα, ὑπεξήλθομεν, ἐπὶ πολὺ μὴ βουλευθέντες τῷ πότῳ προσκαρτερεῖν.

Ἡμέρας δὲ γενομένης ἐπὶ τὸν Ὀνηγήσιον ἦλθομεν, χρῆναι ἡμᾶς διαφεθῆναι λέγοντες καὶ μὴ τὴν ἄλλαν τριβεῖν τὸν χρόνον. Καὶ ὅς ἔφη ἐθέλειν καὶ τὸν Ἀττῆλαν ἀποπέμπειν ἡμᾶς. Καὶ μικρὸν διαλιπὼν ἅμα τοῖς λογάσις ἐβουλεύετο περὶ τῶν Ἀττῆλᾳ δεδογμένων, καὶ τὰ βασιλεῖ ἀποδοθῆσόμενα συντάττε γράμματα, ὑπογράφειν αὐτῷ παρόντων καὶ Ῥουστικίου, ἀνδρὸς δρῶμένου μὲν ἐκ τῆς ἄνω Μυσίας, ἀλόντος δὲ ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ διὰ λόγων ἀρετὴν τῷ βαρβάρῳ ἐπὶ τῇ τῶν γραμμάτων διακονοῦμένου συντάξει. Ὡς δὲ ἐκ τῆς συνόδου διανέστη, ἐδέχθημεν αὐτοῦ περὶ λύσεως τῆς Σύλλου γαμετῆς καὶ τῶν ἐκεῖνης παίδων, ἐν τῇ Ῥατιαρίας ἀνδραποδισθέντων ἁλώσει. Καὶ πρὸς μὲν τὴν αὐτῶν οὐκ ἀπηγόρευσε λύσειν, ἐπὶ πολλοῖς δὲ σφᾶς ἐβόλυτο χρήμασιν ἀπεμπολᾶν. Ἡμῶν δὲ ἐλεεῖν αὐτοὺς

τῆς τύχης ἱκετεύσαντων, τὴν προτέραν εὐδαιμονίαν λογιζόμενον, διέβη τε πρὸς τὸν Ἀττῆλαν, καὶ τὴν μὲν γυναῖκα ἐπὶ πεντακοσίοις διαφῆκε χρυσοῖς, τοὺς δὲ παῖδας δῶρον ἔπεμπε βασιλεῖ. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ ἡ Ῥέκαν (leg. καὶ Κρέκα, ut supra) ἡ τοῦ Ἀττῆλα γαμετῆ παρὰ Ἀδάμει τῶν αὐτῆς πραγμάτων τὴν ἐπιτροπὴν ἔχοντι δειπνεῖν ἡμᾶς παρεκάλει. Καὶ παρ' αὐτὸν ἐλθόντες ἅμα τισὶ τῶν ἐκ τοῦ ἔθνους λογάδων φιλοφροσύνης ἐτύχομεν. Ἐδεξιοῦτο δὲ ἡμᾶς μελιχίους τε λόγοις καὶ τῇ τῶν ἐδωδῶν παρασκευῇ. Καὶ ἕκαστος τῶν παρόντων Σκυθικῇ φιλοτιμίᾳ κύλικα ἡμῖν πλήρη διανιστάμενος ἐδίδου, καὶ τὸν ἐκπίνοντα περιβαλὼν καὶ φιλήσας ταύτην ἐδέχετο. Μετὰ δὲ τὸ δειπνόν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἐλθόντες ἐς ὕπνον ἐτράπημεν. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἐπὶ συμπόσιον αὐθις ἡμᾶς Ἀττῆλας ἐκάλει, καὶ τῷ προτέρῳ τρόπῳ παρὰ τε αὐτὸν εἰσῆλθομεν καὶ ἐς τὴν εὐωχίαν ἐτράπημεν. Συνέβηκε δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης ἅμα αὐτῷ μὴ τὸν πρεσβύτερον τῶν παίδων ἦσθαι, ἀλλὰ γὰρ Ὡρθάριον, θεῖον αὐτῷ τυγχάνοντα πρὸς πατρός. Παρὰ πᾶν δὲ τὸ συμπόσιον λόγοις φιλοφρονούμενος φράζειν ἡμᾶς βασιλεῖ παρεκελεύετο τῷ Κωνσταντίῳ, ὅς αὐτῷ παρὰ Ἀετίου ἀπέσταλτο ὑπογραφῶς χάριν, διδόναι ἦν αὐτῷ γυναῖκα καὶ ὑπέσχετο. Παρὰ γὰρ τὸν βασιλέα Θεοδοσίον ἅμα τοῖς σταλείσι παρὰ τοῦ Ἀττῆλα πρέσβεσιν ἀξικόμενος ὁ Κωνσταντίος τὴν εἰρήνην Ῥωμαίοις καὶ Σκύθαις ἔφησεν ἐπὶ μακρὸν φυλάττεσθαι χρόνον παρασκευάσειν, ἂν αὐτῷ γυναῖκα εὐπορον δοίη. Καὶ πρὸς τοῦτο ἐπένευσε βασιλεὺς, καὶ Σατορνίλου περισσίχ καὶ γένει κορυμμένου θυγατέρα

semper eodem vultu, omnis mutationis expertus, et immotus permansit, neque quicquam facere aut dicere, quod jocum aut hilaritatem prae se ferret, conspectus est: praeterquam quod juniorem ex filiis introeuntem et adventantem, nomine Ernas, placidis et laetis oculis est intuitus, et eum gena traxit. Ego vero quum admirarer, Attilam reliquos suos liberos parvi facere, ad hunc solum animum adicere, unus ex barbaris, qui prope me sedebat et Latinae linguae usum habebat, fide prius accepta, me nihil eorum, quae dicerentur, evulgaturum, dixit vates Attilae vaticinatos esse, ejus genus, quod alioquin interiturum foret, ab hoc puero restauratum iri. Ut vero convivium ad multam noctem protraxerunt, non diutius nobis computationi indulgendum esse rati, exivimus.

Die exorto, Onegesium adivimus dicentes, nos dimitti oportere, neque nobis diutius tempus terendum esse. Ille, Attilam quoque in ea esse voluntate, et nos dimittere constinuisse respondit. Itaque non multo post consilium procerum de his, quae Attilas statuerat, habuit, et litteras, quae imperatori redderentur, digessit. Aderant enim quorum curae epistolas scribere incumbere, inter quos erat Rusticius, vir e superiore Mysia ortus, qui ab hostibus captus, quum dicendi facultate valeret, barbaro operam in conscribendis epistolis navabat. Dimisso concilio, ab Onegessio precibus contendimus, ut Syllae uxori et ejus liberis, qui in expugnatione urbis Ratiariae una cum matre in servitutem redacti erant, libertatem restitueret. Et vero ab his libe-

randis minime abhorrebat, sed eorum libertatem magna pecuniae summa a nobis emptam volebat. Itaque nos eum supplices orare et obtestari, ut, habita eorum pristinae fortunae ratione, praesentis calamitatis commiseratione moveretur. Ille, ut Attilam adiit, mulierem pro quingentis aureis liberam dimisit, et ejus filios dono ad imperatorem insit. Interea Creca, Attilae uxor, in aedes Adamis, qui ejus res domesticas curabat, nos ad cenam invitavit. Ab eo una cum pluribus Scythiae principibus comiter excepti sumus et jucundis sermonibus et magnifico epularum apparatu. Tum unusquisque eorum qui aderant, surgens, Scythica comitate poculum plenum nobis porrexit, et eum, qui biberat, amplexus et exosculatus, illud excepit. A cena nos in tentorium nostrum recipientes, somnum cepimus. Postridie iterum nos Attilas ad cenam invitavit, et eodem, quo prius, ritu ad eum accessimus et ad hilaritatem nos convertimus. Tum autem non senior ex filiis Attilae in ejus thoro una cum ipso accumbebant, sed Oebarsius, ejus patruus. Per totum convivii tempus nos blandis sermonibus appellans imperatori dicere jussit, ut Constantio, quem ad eum Aetius, ut ab epistolis esset, miserat, uxorem daret eam, quam illi promississet. Etenim Constantius una cum Attilae legatis ad Theodosium venerat, et se operam daturum, ut pax longo tempore inter Romanos et Hunnos servaretur, dixerat, modo sibi uxorem locupletem matrimonio copularet. Huic petitioni imperator annuerat, et Saturnini filiam, viri et opibus et genere clari et ornati, se illi nuptui daturum

σίδιον. Καθεσθόντα δὲ αὐτὸν τῷ [αὐτῷ] τρόπῳ οἱ παρόντες ἐτίμων, δεχόμενοι τὰς κύλικας καὶ μετὰ τὸν ἀσπασμὸν ἀπογεύμενοι. Ἐκάστῳ δὲ εἷς οἰνοχόος παρῆν, ὃν εἶδε κατὰ στοιχὸν εἰσιέναι, τοῦ Ἀττίλα οἰνοχόου ὑπεξιόντος. Τιμηθέντος δὲ καὶ τοῦ δευτέρου καὶ τῶν ἐξῆς, καὶ ἡμᾶς τοῖς ἰσοῖς ὁ Ἀττίλας ἐδεξιώσατο κατὰ τὴν τῶν θάκων τάξιν. Ὡς δὲ ἀσπασμῷ πάντων τιμηθέντων, ὑπεξήσαν μὲν οἱ οἰνοχόοι, τράπεζαι δὲ μετὰ τὴν τοῦ Ἀττίλα παρετίθεντο κατὰ τρεῖς καὶ τέτταρας ἀνδράς ἢ καὶ πλείους· ὅθεν ἕκαστος οἷός τε ἦν τῶν τῇ μαγίδι τοδὶ (ιδίᾳ? Val.) ἐπιτιθεμένων μεταλαβεῖν καὶ ὑπεξιὼν τῆς τῶν θρόνων τάξεως. Καὶ πρῶτος εἰσήει ὁ τοῦ Ἀττίλα ὑπηρέτης, κρεῶν πλήρη πίνακα φέρων, καὶ οἱ πᾶσι διακονοῦμενοι μετ' αὐτὸν σίτον καὶ ὄψα ταῖς τραπέζαις ἐπέθεσαν. Ἀλλὰ τοῖς μὲν ἄλλοις βαρβάροις καὶ ἡμῖν πολυτελῇ δεῖπνα κατεσκεύαστο, κύκλοις ἐπικείμενα ἀργυροῖς· τῷ δὲ Ἀττίλᾳ ἐπὶ τοῦ ζυλίνου πίνακος ἦν οὐδὲν πλεόν κρεῶν. Μέτριον δὲ ἑαυτὸν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἐδείκνυ. Τοῖς γὰρ τῆς εὐωχίας ἀνδράσι κύλικες χρυσαῖ τε καὶ ἀργυραῖ ἐπέδιδοντο, τὸ δὲ αὐτοῦ ἔκπωμα ζυλίνον ἦν. Λιτὴ δὲ αὐτῷ καὶ ἡ ἐσθὴς ἐτύγγανεν οὔσα, μηδὲν τῶν ἄλλων πλὴν τοῦ καθαρὰ εἶναι διαφυλάττουσα· καὶ οὔτε τὸ παρηωρημένον αὐτῷ ἔφιφος, οὔτε οἱ τῶν βαρβαρικῶν ὑποδημάτων δεσμοί, οὔτε τοῦ ἵππου ὁ χαλινός, ὥσπερ τῶν ἄλλων Σκυθῶν, χρυσῷ ἢ λίθοις ἢ τινι τῶν τιμίων ἐκοσμεῖτο. Τῶν δὲ ὄφων τῶν ἐν τοῖς πρώτοις πίναξιν ἐπιτεθέντων ἀναλωθέντων, πάντες διανέστημεν, καὶ οὐ πρότερον ἐπὶ τὸν δῖπρον ἀναστὰς ἦλθε, πρὶν ἢ κατὰ τὴν προτέραν τάξιν ἕκαστος τὴν ἐπιδοδομένην αὐτῷ

οἶνον πλήρῃ ἐξέπιε κύλικα, τὸν Ἀττίλαν σῶν εἶναι ἐπευξάμενος. Καὶ τοῦτον τιμηθέντος αὐτοῦ τὸν τρόπον ἐκαθέσθημεν, καὶ δεύτερος ἕκαστῃ τραπέζῃ ἐπετίθετο πίναξ ἕτερα ἔχων ἐδώδια. Ὡς δὲ καὶ αὐτοῦ οἱ πάντες μετέλαβον, καὶ τῷ αὐτῷ ἐξαναστάntες τρόπῳ, αὐθις ἐκπίνοντες ἐκαθέσθημεν. Ἐπιγενομένης δὲ ἐσπέρας δᾶδες ἀνήφθησαν, δύο δὲ ἀντικρὺ τοῦ Ἀττίλα παρελθόντες βάρβαροι ἄσματα πεποιημένα ἔλεγον, νίκας αὐτοῦ καὶ τὰς κατὰ πόλεμον ἄδοντας ἀρετάς· ἐς οὓς οἱ τῆς εὐωχίας ἀπέβλεπον, καὶ οἱ μὲν ἤδοντο τοῖς ποιήμασιν, οἱ δὲ τῶν πολέμων ἀναμνησκόμενοι διηγείροντο τοῖς φρονήμασιν, ἄλλοι δὲ ἐχέουρον ἐς δάκρυα, ὧν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἡσθένει τὸ σῶμα καὶ ἡσυχάζειν ὁ θυμὸς ἡναγκάζεται. Μετὰ δὲ τὰ ἄσματα Σκύθης τις παρελθὼν φρενοβλαβής, ἀλλόκοτα καὶ παράσημα καὶ οὐδὲν ὑγιὲς φθεγγόμενος, ἐς γέλωτα πάντας παρσκεύασε παρελθεῖν. Μεθ' ὃν ὑπεσιῆλθε Ζέρκων ὁ Μαυρούσιος (vid. fr. 11)· ὁ γὰρ Ἐδέκων αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀττίλαν ἔλθειν παρέπεισεν, ὥς τῇ ἐκείνου σπουδῇ τὴν γαμετὴν ἀποληψόμενον, ἦν κατὰ τὴν τῶν βαρβάρων εἰλήφει χώραν, τῷ Βλήδᾳ περισπούδαστος ὢν. Ἀπολεοῖται δὲ αὐτὴν ἐν τῇ Σκυθικῇ παρὰ τοῦ Ἀττίλα δῶρον Ἀετίῳ πεμφθεῖς. Ἀλλὰ τῆς μὲν τοιαύτης διήμαρτεν ἐλπίδος, τοῦ Ἀττίλα χαλεπήναντος, ὅτι γε δὴ ἐς τὴν αὐτοῦ ἐπανῆλθε. Τότε δὲ διὰ τὸν τῆς εὐωχίας καιρὸν παρελθὼν τῷ τε εἶδει καὶ τοῖς ἐσθήμασι καὶ τῇ φωνῇ καὶ τοῖς συγχευμένους παρ' αὐτοῦ προφερομένοις ῥήμασι· τῇ γὰρ Αὔσονίων τὴν τῶν Οὐννων καὶ τὴν τῶν Ἰόθων παραμειγνὺς γλῶτταν πάντας διέχεεν καὶ ἐς ἄσβεστον ὀρμησαί γέλωτα παρσκεύασε, πλὴν Ἀττίλα. Αὐτοῖς

merum degustans, aut etiam ebibens, poculum pocillatori redderet. Senti autem Attilæ eodem modo, qui convivio intererant, pocula suscipientes et post salutationem degustantes, honorem exhibebant. Unicuique vero unus pocillator aderat, quem, quum pincerna Attilæ exiret, introire suo ordine oportuit. Secundo et reliquis deinceps ad hunc modum honore affectis, Attilas nos quoque eodem modo salutavit secundum ordinem sellarum. Tum omnibus salutationis honore delato, pincernæ recesserunt. Mensæ vero juxta Attilæ mensam erant erectæ, excipiendis tribus et quattuor, aut etiam pluribus convivis idoneæ, ita ut quisque in sedili suo residens, de impositis mensæ ferculis commode sumere posset. Deinde primus in medium accessit Attilæ minister patinam carnibus plenam ferens; post ipsum qui panem ministrabant et obsonia mensis apposuerunt. Sed ceteris quidem barbaris et nobis lautissima cæna præparata erat et in discis argenteis reposita, Attilæ vero in quadra lignea, et nihil præter carnes. Moderatum pariter in reliquis omnibus sese præbebat. Convivis aurea et argentea pocula suppeditabantur; Attilæ poculum erat ligneum. Simplex admodum illius vestis nulla re, nisi munditie, ornata erat. Neque ejus ensis, neque calceorum barbarorum ligamina, neque ejus equi frena, ut reliquorum Scytharum, auro aut lapidibus aut alia quacunque re pretiosa erant ornata. Ut obsonia primorum ferculorum fuere consumpta, surreximus, neque prius quisquam nostrum ad sedem

suam est reversus, quam sibi traditam pateram vini plenam, servato priore ordine, Attilam salivum et incolumem precautus, ebibisset. Eo ad hunc modum honore culto, sedimus. Tum nova fercula cuique mensæ sunt illata, quæ alia continebant esculenta, ex quibus ubi omnes, quoad satis esset, comedissent, eodem modo surreximus, et epoto calice rursus consedimus. Adveniente vespere, facibusque accensis, duo Scythæ coram Attila prodierunt, et versus a se factos, quibus ejus victorias et bellicas virtutes canebant, recitarunt. In quos convivar oculos defixerunt; et alii quidem versibus delectabantur, aliis bellorum recordatio animos excitabat, aliis manabant lacrimæ, quorum corpus ætate debilitatum erat et vigor animi quiescere cogebatur. Post cantus et carmina Scythia nescio quæ mente captus absurda et inepta nec sani quicquam habentia effundens risum omnibus commovit. Postremo Zeron Maurusius introivit. Edecon enim illi persuaserat, ut ad Attilam veniret, omnem operam et studium pollicitus, quo uxorem recuperaret. Hanc enim, quum illi Bleda faveret, in barbarorum regione acceperat, eamque in Scythia, ab Attila ad Aetium dono missus, reliquerat. Sed hac spe frustratus est, quia Attilas illi succensus, quod ad sua remigrasset. Itaque tunc arrepta festivitatis occasione, progressus et forma et habitu et pronuntiatione et verbis confuse ab eo prolatis, Romanæ Hunnorum et Gothorum linguam intermiscens, omnes lætitia implevit, et effecit ut in vehementem risum prorumperent. Sed Attilas

γὰρ ἔμενον ἀστεμφῆς καὶ τὸ εἶδος ἀμετάτρεπτος, καὶ ὡδὲν οὔτε λέγων οὔτε ποιῶν γέλωτος ἐχόμενον ἐφαίμετο, πλὴν ὅτι τὸν νεώτατον τῶν παίδων (Ἡρῶας δὲ ὄνομα τούτου) εἰσιόντα καὶ παρεστῶτα εἶλκε τῆς παρειαῖς, γαληνοῖς ἀποβλέπων ὁμμάσι πρὸς αὐτόν. Ἐμοῦ δὲ θαυμάζοντος ὅπως τῶν μὲν ἄλλων παίδων ὀλιγοροῖν, πρὸς δὲ ἐκείνον ἔχοι τὸν νοῦν, ὁ παρακαθήμενος βάρβαρος, συνιείς τῆς Αὔσονίῳ φωνῆς καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ μαιρηθησομένων μηδὲν ἐκλέγειν προειπὼν, ἔφρασκε τοὺς μάντεις τῶν Ἀττήλας προσηγορευκέναι, τὸ μὲν αὐτοῦ πεσεῖσθαι γένος, ὑπὸ δὲ τοῦ παιδὸς ἀναστῆσεσθαι τούτου. Ὡς δὲ ἐν τῷ συμποσίῳ εἶλκον τὴν νύκτα, ὑπεξήλθομεν, ἐπὶ πολὺ μὴ βουληθέντες τῷ πότῳ προσκαρτερεῖν.

Ἡμέρας δὲ γενομένης ἐπὶ τὸν Ὀνηγήσιον ἦλθομεν, ῥῆγναι ἡμᾶς διαφθεθῆναι λέγοντες καὶ μὴ τὴν ἄλλω τριβῇ τὸν χρόνον. Καὶ δὲ ἔρη ἐθέλει καὶ τὸν Ἀττήλαν ἀποπέμπειν ἡμᾶς. Καὶ μικρὸν διαλιπὼν ἅμα τοῖς λογασίν ἰβουλεύετο περὶ τῶν Ἀττήλας δεδογμένων, καὶ τὰ βασιλεῖ ἀποδοθησόμενα συνέταττε γράμματα, ὑπογράφειν αὐτῷ παρόντων καὶ Ῥουσιτικίῳ, ἀνδρὸς ὀρωμένου μὲν ἐκ τῆς ἄνω Μυσίας, ἀλόντος δὲ ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ διὰ λόγων ἀρετὴν τῷ βαρβάρῳ ἐπὶ τῇ τῶν γραμμάτων διακονουμένου συντάξει. Ὡς δὲ ἐκ τῆς συνόδου διανέστη, ἐδεῖθην αὐτοῦ περὶ λύσεως τῆς Σύλλου γαμετῆς καὶ τῶν ἐκείνης παίδων, ἐν τῇ Ῥατιαρίκας ἀνδραποδισθέντων ἁλώσει. Καὶ πρὸς μὲν τὴν αὐτὴν οὐκ ἀπηγόρευσε λύσιν, ἐπὶ πολλοῖς δὲ σφᾶς ἐβόλυτο χρήμασιν ἀπεμπολᾶν. Ἡμῶν δὲ ἐλεῖν αὐτοὺς

τῆς τύχης ἰκετεύσαντων, τὴν προτέραν εὐδαιμονίαν λογιζόμενον, διέβη τε πρὸς τὸν Ἀττήλαν, καὶ τὴν μὲν γυναῖκα ἐπὶ πεντακοσίοις διαφῆκε χρυσοῖς, τοὺς δὲ παῖδας δῶρον ἔπεμπε βασιλεῖ. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ ἡ Ῥέκαν (leg. καὶ Κρέκα, ut supra) ἡ τοῦ Ἀττήλα γαμετῆ παρὰ Ἀδάμει τῶν αὐτῆς πραγμάτων τὴν ἐπιτροπὴν ἔχοντι δειπνεῖν ἡμᾶς παρεκάλει. Καὶ παρ' αὐτὸν ἐλθόντες ἅμα τισὶ τῶν ἐκ τοῦ ἔθνους λογάδων φιλοφροσύνης ἐτύχομεν. Ἐδεξιοῦτο δὲ ἡμᾶς μελιχρίδι τε λόγοις καὶ τῇ τῶν ἐδωδῶν παρασκευῇ. Καὶ ἕκαστος τῶν παρόντων Σκυθικῇ φιλοτιμίᾳ κύλικα ἡμῖν πλήρη διανιστάμενος ἐδίδου, καὶ τὸν ἐκπίνοντα περιβαλὼν καὶ φιλήσας ταύτην ἐδέχετο. Μετὰ δὲ τὸ δειπνόν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἐλθόντες ἐς ὕπνον ἐτράπημεν. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἐπὶ συμπόσιον αὐθις ἡμᾶς Ἀττήλας ἐκάλει, καὶ τῷ προτέρῳ τρόπῳ παρὰ τε αὐτὸν εἰσῆλθομεν καὶ ἐς τὴν εὐωχίαν ἐτράπημεν. Συνέβαινε δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης ἅμα αὐτῷ μὴ τὸν πρεσβύτερον τῶν παίδων ἦσθαι, ἀλλὰ γὰρ Ὡθάρσιον, θεῖον αὐτῷ τυγχάνοντα πρὸς πατρός. Παρὰ πᾶν δὲ τὸ συμπόσιον λόγοις φιλοφρονούμενος φράζειν ἡμᾶς βασιλεῖ παρεκελεύετο τῷ Κωνσταντίῳ, ὃς αὐτῷ παρὰ Ἀετίου ἀπέσταλτο ὑπογραφῆως χάριν, διδόναι ἦν αὐτῷ γυναῖκα καὶ ὑπέσχετο. Παρὰ γὰρ τὸν βασιλέα Θεοδόσιον ἅμα τοῖς σταλεῖσι παρὰ τοῦ Ἀττήλα πρέσβεσιν ἀζιχόμενος ὁ Κωνσταντίος τὴν εἰρήνην Ῥωμαίοις καὶ Σκύθαις ἔφρσεν ἐπὶ μακρὸν φυλάττεσθαι χρόνον παρασκευάσειν, ἂν αὐτῷ γυναῖκα εὐπορον δοίη. Καὶ πρὸς τοῦτο ἐπένευσε βασιλεὺς, καὶ Σατορνίλου περιουσίᾳ καὶ γένει κορυμμένου θυγατέρα

semper eodem vultu, omnis mutationis expertus, et immotus permansit, neque quicquam facere aut dicere, quod jocum aut hilaritatem prae se ferret, conspectus est: praeterquam quod juniorem ex filiis introeuntem et adveniantem, nomine Ernas, placidis et laetis oculis est intuitus, et eum gena traxit. Ego vero quum admirarer, Attilam reliquos suos liberos parvi facere, ad hunc solum animum adiacere, unus ex barbaris, qui prope me sedebat et Latinae linguae usum habebat, fide prius accepta, me nihil eorum, quae dicerentur, evulgaturum, dixit vates Attilae vaticinatos esse, ejus genus, quod alioquin iteriturum foret, ab hoc puero restauratum iri. Ut vero convivium ad multam noctem protulerunt, non diutius nobis compotationi indulgendum esse rati, exivimus.

Die exorto, Onegesius adivimus dicentes, nos dimitti oportere, neque nobis diutius tempus terendum esse. Ille, Attilam quoque in ea esse voluntate, et nos dimittere consiluisse respondit. Itaque non multo post consilium proceum de his, quae Attilas statuerat, habuit, et litteras, quae imperatori redderentur, digessit. Aderant enim quorum curae epistolas scribere incumberebat, inter quos erat Rusticius, vir e superiore Mysia ortus, qui ab hostibus captus, quum dicendi facultate valeret, barbaro operam in conscribendis epistolis navabat. Dimisso concilio, ab Onesio precibus contendimus, ut Syllae uxori et ejus liberis, qui in expugnatione urbis Ratiarum una cum matre in servitutem redacti erant, libertatem restitueret. Et vero ab his libe-

randis minime abhorrebat, sed eorum libertatem magna pecuniae summa a nobis emptam volebat. Itaque nos eum supplices orare et obtestari, ut, habita eorum pristinae fortunae ratione, praesentis calamitatis commiseratione moveretur. Ille, ut Attilam adiit, mulierem pro quingentis aureis liberam dimisit, et ejus filios dono ad imperatorem misit. Inter ea Creca, Attilae uxor, in aedes Adamis, qui ejus res domesticas curabat, nos ad cenam invitavit. Ab eo una cum pluribus Scythiae principibus comiter excepti sumus et jucundis sermonibus et magnifico epularum apparatu. Tum unusquisque eorum qui aderant, surgens, Scythica comitate poculum plenum nobis porrexit, et eum, qui biberat, amplexus et exosculatus, illud excepit. A cena nos in tentorium nostrum recipientes, somnum cepimus. Postridie iterum nos Attilas ad cenam invitavit, et eodem, quo prius, ritu ad eum accessimus et ad hilaritatem nos convertimus. Tum autem non senior ex filiis Attilae in ejus thoro una cum ipso accumbebant, sed Oebarsius, ejus patruus. Per totum convivii tempus nos blandis sermonibus appellans imperatori dicere jussit, ut Constantio, quem ad eum Aetius, ut ab epistolis esset, miserat, uxorem daret eam, quam illi promississet. Etenim Constantius una cum Attilae legatis ad Theodosium venerat, et se operam daturum, ut pax longo tempore inter Romanos et Hunnos servaretur, dixerat, modo sibi uxorem locupletem matrimonio copularet. Huic petitioni imperator annuerat, et Saturnini filiam, viri et opibus et genere clari et ornatu, se illi nuptui daturum

εἰρήχαι δώσειν. Τὸν δὲ Σατορνίλον ἀνῆρχηκε Ἀθηναῖς ἡ καὶ Εὐδοκία· ἀμφοτέροις γὰρ ἐκαλεῖτο τοῖς ὀνόμασιν. Ἐς ἔργον δὲ τὴν αὐτοῦ οὐ συνεχώρησεν ἀχθῆναι ὑπόσχεσιν Ζήνων, ὑπατικός ἀνὴρ καὶ πολλὴν ἀμφ' αὐτὸν ἔχων Ἰσαύρων δύναμις, μεθ' ἧς καὶ τὴν Κωνσταντίνου κατὰ τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν φυλάττειν ἐπετέτραπτο. Τότε δὲ τῶν ἐν τῇ Ἐῷ στρατιωτικῶν ἀρχῶν ταγματῶν ὑπεξάγει τοῦ φρουρίου τὴν κόρην, καὶ Ρούφῳ τινὶ, ἐν τῶν ἐπιτηδείων, κατεγγυᾷ. Ταύτης δὲ ἀφηρημένης, ὁ Κωνσταντῖος ἐδεῖτο τοῦ βαρβάρου, ἐνυβρισμένον αὐτὸν μὴ περιρᾶσθαι, ἀλλ' ἢ τὴν ἀφαιρεθεῖσαν ἢ καὶ ἄλλαν αὐτῷ δίδωσθαι γαμετὴν φερνὴν εἰσίσουσαν. Παρὰ τὸν τοῦ ζείνου τοῖνον καιρὸν ὁ βάρβαρος λέγειν τῷ βασιλεύοντι τὸν Μαξιμῖνον ἐκέλευε, μὴ γρῆναι τῆς ἐξ αὐτοῦ τὸν Κωνσταντῖον ἐλπίδος διαμαρτεῖν· οὔτε γὰρ βασιλεῖ (βασιλικόν; B.; πρέπειν suppl. N.) τὸ ψεύδεσθαι. Ταῦτα δὲ ὁ Ἀττῆλας ἐνετέλλετο, ὑποσχομένου Κωνσταντίου χρήματα δώσειν, εἰ τῶν ζαπλούτων αὐτῷ παρὰ Ῥωμαίοις κατεγγυηθεῖ γυνή.

Τοῦ δὲ συμποσίου ὑπεξεληθόντες, μετὰ τὴν νύκτα ἡμερῶν διαγενομένων τριῶν, διηφείθημεν δώροις τοῖς προσήκουσι τιμηθέντες· ἐπέμπε δὲ ὁ Ἀττῆλας καὶ Βέριχον τὸν ἡμῶν ἐν τῷ συμποσίῳ προκαθεσθῆντα, ἀνδρα τῶν λογάδων καὶ πολλῶν ἐν τῇ Σκυθικῇ κωμῶν ἀρχοντα, παρὰ βασιλέα πρεσβευσόμενον, ἄλλως τε καὶ αὐτὸν, ὅσα δὲ πρέσβυν, [δῶρα] παρὰ Ῥωμαίων δέξασθαι [βουλούμενος]. Ποιούμενων δὲ ἡμῶν τὴν πορείαν καὶ πρὸς κώμην καταλυσάντων τινὶ, ἤλω Σκύθης ἀνὴρ κατασκοπῆς ἕνεκα ἐκ τῆς Ῥωμαίων ἐς τὴν βάρβαρον

διαβεβηκὼς χώραν· καὶ αὐτὸν Ἀττῆλας ἀνασκοποῦσθαι παρεκελεύσατο. Τῇ δὲ ἐπιούσῃ δι' ἑτέρων κωμῶν πορευομένων ἡμῶν, ἄνδρες δύο τῶν παρὰ Σκύθαις δουλοπόντων ἦγοντο, ὀπίσω τῷ χεῖρι δεδεμένῳ, ὡς τοὺς κατὰ πολέμον ἀνελόντες δεσπότης· καὶ ἐπὶ ζύλων δυοῖν κεραίας ἐχόντων ἀμφοῖν τὰς κεφαλὰς ἐμβαλόντες ἀνεσταύρωσαν. Ἐφ' ὅσον δὲ τὴν Σκυθικὴν διεξήκειμεν, ὁ Βέριχος ἐκονῶναι τε ἡμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἥσυχός τις καὶ ἐπιτήδειος ἐνομίζετο. Ὡς δὲ τὸν Ἴστρον ἐπερᾶσθαι, ἐν ἐγθροῦ ἡμῖν ἐγένετο μοῖρα διὰ τινος ἐύλους προφάσεις ἐκ τῶν θεραπόντων συνενεχθείσας. Καὶ πρότερον μὲν τὸν ἵππον ἀφείλετο, ὃ τὸν Μαξιμῖνον ὠρησάμενος ἦν. Ὁ γὰρ Ἀττῆλας πάντας τοὺς ἀμφ' αὐτὸν λογάδας παρεκελεύσατο δώροις τὸν Μαξιμῖνον φιλοφρονήσασθαι, καὶ ἕκαστος ἐπέπομφε ἵππον αὐτῷ, μεθ' ὧν καὶ ὁ Βέριχος. Ὀλίγους δὲ λαβὼν τοὺς ἄλλους ἀπέπεμπε, τὸ σῶφρον δηλῶσαι ἐκ τῆς μετριότητος ἐσπουδακώς. Τοῦτον οὖν ἀφείλετο τὸν ἵππον, καὶ οὔτε συνοδοιπορεῖν οὔτε συνεστιασθαι ἠνέσχετο· ὥστε ἡμῖν ἐν τῇ βαρβάρων χώρᾳ γενομένου συμβόλου, ἐς τοῦτο προελθεῖν. Καὶ ἐντεῦθεν διὰ τῆς Φιλίππου ἐπὶ τὴν Ἀδριανου πόλιν τὴν πορείαν ἐποίησάμεθα. Ἐν ᾗ διαναπαυσάμενοι ἐς λόγους ἤλθομεν τῷ Βερίχῳ, καὶ αὐτὸν τῆς πρὸς ἡμᾶς σιωπῆς κατεμεψάμεθα, ὅτι γε δὴ ὀργίζεται οὐκ ἀδικούσιν οὐδέν. Θεραπεύσαντες οὖν αὐτὸν καὶ ἐπὶ ἐστίασιν καλέσαντες ἐξωρμήσαμεν. Καὶ τῷ Βιγίλᾳ ἐν τῇ ὁδῷ ἀπαντήσαντες ἐπὶ τὴν Σκυθικὴν ἐπαναξευγνύντι, καὶ τὰ παρὰ Ἀττῆλα ἡμῖν τῆς ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ ἀποκρίσεως εἰρημένα ἀφηγησάμενοι, τῆς

promiserat. Saturninum autem interemerat (an. 444 sec. Chron. Marcellini) Athenais seu Eudocia, uxor Theodosii (utroque enim nomine vocabatur), neque imperatori ad exitum perducere, quod promiserat, per Zenonem, virum consularem, licuit. Is, magna Isaurorum multitudine stipatus, urbi Constantinopoli, quo tempore bello premebatur (an. 442?), praesidio fuerat. Tunc vero quum orientalium exercituum dux esset, puellam custodia eduxit, et Rufo cuidam, uni ex suis necessariis, despondit. Hac puella sibi subtracta, Constantius barbarum orabat, ne sibi factam contumeliam negligeret, sed perficeret, ut sibi uxor daretur aut ea, quae erepta fuerat, aut etiam alia, quae dotem afferret. Quamobrem per caenae tempus barbarus Maximinum imperatori dicere iussit, non oportere Constantium spe ab ipso excitata falli, et ab imperatoris dignitate alienum videri, mendacem esse. Hanc Attilas Maximino mandavit, propterea quod Constantius illi pecuniae summam pollicitus erat, si uxorem e Romanis puellis locupletem duceret.

Sub noctem a cena discussimus. Tribus deinde diebus elapsis, muneribus donati dimissi sumus. Attilas quoque Berichum, virum e Scythiae primoribus, multorum vicorum in Scythia dominum, et qui in convivio superiore loco sedebat, nobiscum legatum ad imperatorem misit tum alias ob causas, tum vero, quod eum legatum donis Romanorum ditari vellet. Nobis autem iter conficientibus et in vico quodam commorantibus, captus est vir Scythia, qui a Romanis explorandi gratia in barbaram regionem descen-

derat, quem crucis supplicio affici Attilas praecipit. Postridie etiam dum per alios vicos progredieremur, duo, qui apud Scythas serviebant, manibus vincti post terga trahebantur, quod iis, quos belli casus dominos fecisset, vitam eripuissent. Hos affixis amborum capitibus in lignis quae antennis habebant suspenderunt. Berichus vero, quamdiu Scythiam peragravimus, eadem via nobiscum iverat, et placidus et amicus visus erat. Ut Istrum trajecimus, propter quasdam vanas causas, a servis ortas, nos inimicorum loco habuit. Et primum quidem equum, quem Maximino dono dederat, ad se revocavit. Etenim Attilas omnes Scythiae principes, qui in ipsius comitatu erant, donis Maximinum ornare jusserat, et unusquisque certatim illi equum miserat, inter quos et Berichus. At ille quum moderationis gloriam sibi comparare studeret, ex equis oblatis paucos acceperat, reliquos rejecerat. Berichus igitur equum, quem Maximino dederat, ademit, neque deinceps eadem via ire aut caenari nobiscum voluit. Itaque hospitalitatis tessera, in barbara regione contracta, eo usque progressa est. Hinc per Philippopolim ad Adrianopolim nobis iter fuit. In hac civitate quiescentes, Berichum rursus allocuti cum eo, quod tamdiu erga nos silentium tenuisset, expostulavimus. Nec enim ullam fuisse causam cur nobis irascetur, quandoquidem in nulla re eum offenderamus. Itaque eo placato et ad caenam invitato, ab Adrianopoli movimus. In itinere Bigilam, qui in Scythiam revertebatur, obvium habuimus: quo edocto, quae Attilas ad legationem nostram responderat, ceptum iter con-

ἐπανόδοις εἰσὶν ἔχοντα. Ὡς δὲ ἐς τὴν Κωνσταντίνου παρε-
γνόμεθα, μεταβεβλήσθαι μὲν ὤμομεθα τὸν Βέριχον τῆς
ἀρχῆς· ὅς δὲ τῆς ἀρχίας οὐκ ἐπελέληστο φύσεως, ἀλλ'
ἐς διαφοράς ἐχώρει, καὶ ἐν κατηγορίᾳ ἐποιεῖτο τὸν
Μαξιμίνον, ὡς ἔφησεν εἰς τὴν Σκυθικὴν διαβάς τὸν
Ἀρεθιδόνον καὶ τὸν Ἀσπαρά, ἀνδράς στρατηγούς, μη-
δεμίαν παρὰ βασιλεῖ ἔχειν μοῖραν, καὶ ὡς ἐν ὀλιγωρίᾳ
τὰ κατ' αὐτοὺς ἐποίησατο, τὴν βαρβαρικὴν ἐλέγξας
κουφύτητα.

ΛΟΓΟΣ Δ'.

Ἀναζεύξαντα δὲ τὸν Βιγίλαν καὶ ἐν οἷς τὸν Ἀττίλαν
τόποις διατρίβειν συνέβαινεν ἀφικόμενον περιστάντες
εἶχον (συνεῖχον Ν.) οἱ πρὸς τοῦτο παρεσκευασμένοι
ἄνθρωποι, καὶ τὰ χρήματα, ἅπερ τῷ Ἐδέκωνι ἐκό-
μιζεν, ἀφείλοντο. Ὡς δὲ καὶ αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀττίλαν
ἦγον, καὶ ἀνθρωπῶτο ὅτου χάριν τοσοῦτον φέροι χρυ-
σίον, ἔφη οἰκείας τε καὶ τῶν παρεπομένων προνοίας
ἐνεκα, ὥστε μὴ ἐνδεία τροφῶν ἢ ἵππων σπάνει, ἢ καὶ
τῶν φορητῶν ὑποζυγίων ὑπὸ τῆς μακρᾶς ἐκδοπανη-
θέντων ἐδοῦ, διαμαρτεῖν τῆς περὶ τῆς πρεσβείας σπου-
δῆς· παρεσκευασθαι δὲ αὐτῷ καὶ ἐς αἰχμαλώτων ὦν, ἢ
πολλῶν κατὰ τὴν Ῥωμαίων δεγθέντων αὐτοῦ, τοὺς
σῶσι προσέχοντας λύσασθαι· καὶ ὁ Ἀττίλας « ἀλλ'
οὗτοι, » ἔφη, « σὺ πονηρὸν θηρίον, » τὸν Βιγίλαν λέ-
γων, « τὴν οἰκὴν σοφίζόμενος λήσεις, οὐδὲ ἔσται σοι
πρώτας ἱκανὴ εἰς τὸ τὴν κόλασιν διαφυγεῖν, μείζονος
μὲν τῆς σῆς δαπάνης παρασκευῆς σοι χρημάτων ὑπαρ-
χούσης, καὶ τῶν ὑπὸ σοῦ ἵππων καὶ ὑποζυγίων ὦν-
θισμένων, καὶ τῆς τῶν αἰχμαλώτων λύσεως, ἣν σὺν
Μαξιμίνῳ παρ' ἐμὲ ἀφικόμενῳ ποιεῖν ἀπηγόρευσα. »
Ταῦτα εἰπὼν τὸν υἱὸν (ἦν δὲ καὶ τῷ Βιγίλᾳ τότε
πρῶτον ἐς τὴν βαρβαρὴν ἀκολουθητικῶς γῶραν) ἔειπε

καταβληθῆναι παρεκελεύσατο, εἰ μὴ φθάσας εἴποι ὅτι
τὰ χρήματα καὶ δι' ἣν αἰτίαν κομίζει. Ὁ δὲ ὡς θεά-
σατο τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχοντα, ἐς δάκρυά τε
καὶ ὀλυφύμους ἐτράπη, καὶ ἀνεβόα τὴν οἰκὴν ἐπ' αὐ-
τὸν φέρειν τὸ ξίφος, οὐκ ἐπὶ τὸν νέον τὸν ἀδικοῦντα
οὐδέν. Καὶ μηδὲν μελλήσας τὰ τε αὐτῷ καὶ Ἐδέκωνι
καὶ τῷ εὐνούχῳ καὶ τῷ βασιλεῖ μελετηθέντα ἔλεγε, συν-
εχῶς δὲ ἐς ἱκεσίαν τρεπόμενος, ὥστε αὐτὸν μὲν ἀναι-
ρεθῆναι, διαφθεθῆναι δὲ τὸν παῖδα. Γνοὺς δὲ ὁ Ἀττίλας
ἀπὸ τῶν Ἐδέκωνι εἰρημένων μηδὲν διεψεύσθαι τὸν Βι-
γίλαν, ἐν δεσμοῖς εἶναι προσέταττεν, οὐ πρότερον λύσειν
ἀπειλήσας πρὶν ἢ τὸν παῖδα ἐκπέμψας ἐτέρας αὐτῷ
πεντήκοντα χρυσίου λίτρας ὑπὲρ τῶν σφετέρων κομίσει
λύτρων. Καὶ ὁ μὲν ἐδόδετο, ὁ δὲ ἐς τὴν Ῥωμαίων ἐπα-
νῇ. Ἐπεμπε δὲ καὶ Ὀρέστην καὶ Ἡσάν ὁ Ἀττίλας
ἐς τὴν Κωνσταντίνου.

9.

Jornandes De reb. Get. c. 34 : *Ad quem in legationem remissus a Theodosio juniore Priscus, tali voce inter alia refert. Ingentia siquidem flumina, id est Tysiam Tibisiamque et Driccam transeuntes, venimus in locum illum, ubi dudum Vidicula, Gothorum fortissimus, Sarmatum dolo occubuit. Indeque non longe ad vicum in quo rex Attila morabatur, accessimus : vicum, inquam, ad instar civitatis amplissimæ, in quo lignea mœnia ex tabulis nitentibus fabricata reperimus, quarum compago ita solidum mentiebatur, ut vix ab intento posset junctura tabularum comprehendī. Videres triclinia ambitu prolixiore distenta, porticusque in omni decore dispositas. Area vero curtis ingenti ambitu cingebatur, ut amplitudo ipsa regiam aulam ostende-*

tinuavimus. Ut Constantinopolim venimus, Berichum existimabamus iram abjicisse, sed agrestis et fera suæ naturæ minime est oblitus. Nam Maximinum insinulavit dixisse, quom in Scythiam transisset, Areobindi et Asparis, exercituum ducum, auctoritatem apud imperatorem nullius esse ponderis, et quom barbarorum levitatem et inconstantiam notasset, eorum gesta in nullo pretio habuisse.

E LIBRO QUARTO.

Reversum Bigilam, quom in iis locis advenisset, ubi tum Attilas commorebatur, circumstantes barbari ad id præparati comprehenderunt, et manus in pecunias, quas Edeconi afferebat, injecerunt. Quom ipsum ad Attilam adduxissent, is ex eo quesivit, cujus rei gratia tantum auri asportasset. Ille respondit, ut suis et comitum suorum necessitatibus provideret, ne rerum necessariorum inopia, aut equorum, aut aliorum animalium vecturæ aptorum penuria, quæ per longa itinera deperissent, a studio obsecrandum legationum avocaretur. Præterea ad redemptionem captivorum pecuniam paratam esse. Multos enim ex Romanis a se magnopere petisse, ut propinquos suos redimeret. Cui Attilas : « Sed neque jam, o turpis bestia (Bigilam appellans), ullum tibi tuis cavillationibus judicii

subeundi patebit effugium : neque ulla satis idonea causa erit, qua meritum supplicium evitare possis. Longe enim major summa est, quam qua tibi sit opus ad sustentandam familiam, vel etiam quam impendas in emptionem equorum, vel jumentorum, vel liberationem captivorum, quam jamdudum Maximino, quom huc venerat, interdixi. » Hæc dicens, filium Bigilæ (is tum primum patrem secutus in barbaram regionem venerat) ense occidi jubet, nisi pater, quem in usum et quam ob causam tantum auri advexisset, aperiret. Ille ut vidit filium morti addictum, ad lacrimas conversus, jus implorare, et ense in se mitti debere, non in filium, qui nihil commeruisset. Nec cunctatus omnia clandestina consilia, quæ a se, ab Edecone, ab eunucho et imperatore in Attilam composita fuerant, aperuit, et ad preces prolapsus, orare et obtestari, ut se occideret, et filium nihil promeritum liberaret. Quom autem Attilas ex his, quæ Edecon sibi detexerat, Bigilam nihil mentitum perspiceret, in vincula duci præcepit, e quibus non prius eum exsoluturum minatus est, quam ejus filius in eam rem dimissus alias quinquaginta auri libras pro liberatione sua exsolvisset. Et Bigilas quidem in vincula est conjectus, filius autem ad Romanos rediit. Misit etiam Attilas Orestem et Esiam Constantinopolim.

ret. Hæc sedes erant Attilæ regis barbariam totam tenentis : hæc captis civitatibus habitacula præponebat. Hæc jungenda iis quæ legimus fr. 8, pag. 85.

10.

Idem ib c. 35 : Qui [Attila] quamvis hujus esset nature, ut semper magna confideret, addebat ei tamen confidentiam gladius Martis inventus, sacer apud Scytharum reges semper habitus. Quem Priscus historicus tali refert occasione detectum. Quum pastor, inquit, quidam gregis unam buculam conspiceret claudicantem, nec causam tanti vulneris inveniret, sollicitus vestigia cruoris insequitur : tandemque venit ad gladium, quem depascens herbas bucula incaute calcaverat, effossuniquè protinus ad Attilam defert. Quo ille munere gratulatus, ut erat magnanimus, arbitratur se totius mundi principem constitutum, et per Martis gladium potestatem sibi concessam esse bellorum. Paucis hæc indicata in fr. 8, p. 91. Adde alterum de Hunnis locum, ubi Priscus laudatur ap. Jornand. c. 24 : Tali ergo Hunni stirpe creati, Gothorum finibus advenere. Quorum natio sæva, ut Priscus historicus refert, in Mæotide palude ulteriorem ripam insedit, venatione tantum, nec alio labore experta, nisi quod, postquam crevisset in populos, fraudibus et rapinis vicinam gentem conturbavit.

[11.]

[Suidas : Ζέρκων, Σκύθης οὗτω καλούμενος, Μαυρούσιος τὸ γένος, διὰ δὲ κακοφυΐαν σώματος καὶ τὸ γέλωτα ἐκ τῆς τραυλότητος τῆς φωνῆς καὶ ὀφείως παρέρχιν (βραχὺς γάρ τις ἦν, κυρτὸς, διάστροφος τοῖς ποσὶ, τὴν ῥίνα τοῖς μυκτῆρσι παραφαίνων διὰ σιμότητος ὑπερβολῆν), Ἀσπαρι τῷ Ἀρδαβουρίῳ ἐδεδώρητο, καὶ δὲ ἐν Λιβύῃ διέτριβε χρόνον. Ἡλὼ δὲ τῶν βαρβάρων ἐς τὴν Θρακῶν ἐμβαλόντων καὶ παρὰ τοὺς βασιλείους ἤλθῃ Σκύθας, καὶ Ἀττήλας μὲν οὐδὲ τὴν αὐτοῦ ἔνεγκεν ὄψιν· ὁ δὲ Βλήδας ἤσθη λίαν αὐτῷ φθεγ-

γομένῳ οὐ μόνον γέλωτος ἄξια, εἰ δὲ μήγε, καὶ βαδίζοντι καὶ περιττῶς κινουντι τὸ σῶμα· συνῆν δὲ αὐτῷ εὐωχουμένῳ καὶ ἐκστρατεύοντι, πεπονημένην πρὸς τὸ γελιοτέρων ἀναλαμβάνων ἐν ταῖς ἐξοδαῖς πανοπλίαν. Διὸ δὴ περισπούδαστον αὐτὸν ὁ Βλήδας ποιούμενος μετὰ αἰχμαλιῶτων ἀποδράντα Ῥωμαίων, τῶν μὲν ἄλλων κατωλιγώρησεν, αὐτὸν δὲ μετὰ πάσης φροντίδος ἀναζητεῖσθαι προσέταξεν. Καὶ ἄλόντα καὶ παρ' αὐτὸν ἀχθέντα ἐν δεσμοῖς ἰδὼν ἐγέλασε. Καὶ καθυφαίρει τῆς ὀργῆς ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν τῆς φυγῆς, καὶ δτου χάριν νομίζει τὰ Ῥωμαίων τῶν παρὰ σφισιν ἀμείνονα. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ἀμάρτημα μὲν τὴν φυγὴν εἶναι, ἔχειν δὲ τοῦ ἀμαρτήματος λόγον τὸ μὴ γαμετὴν αὐτῷ δεδόσθαι. Τῷ δὲ γέλῳτι μᾶλλον ὁ Βλήδας ὑπαχθεὶς δίδωσιν αὐτῷ γυναῖκα τῶν εὐ γεγονότων καὶ τῇ βασιλίδι διακονησάμενων, ἀτόπου δὲ τινος πράξεως ἔνεκα οὐκέτι παρ' ἐκείνην φοιτῶσαν. Καὶ οὕτω διετέλει ἅπαντα τὸν χρόνον τῷ Βλήδᾳ συνών, μετὰ δὲ τὴν αὐτοῦ τελευταίην Ἀττήλας Ἀετίῳ τῷ στρατηγῷ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων δῶρον τὸν Ζέρκωνα δίδωσιν, ὃς αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀσπαρὰ ἔπεμψεν.] Hæc, si recte Prisco vindicavit Valesius, jungenda cum fr. 8, p. 92, ubi de Zercone isto jam vidimus. Pro Ἀσπαρι τῷ Ἀρδαβουρίῳ recte Niebuhrius emend. : Ἀ. τ. Ἀρδαβουρίου; sed non erat cur verteret : patri Ardaburii (quæ vocis πατρὶ omissio insolens, adeo ut vulgatam intactam reliquerit Bernhardus); nam duo sunt Ardaburii, alter pater, alter filius Asparis. V. Tillemont. VI, p. 105 et passim.

12. (449. Theodos. an. 42.)

Exc. De leg. gent. p. 38. 39 : Ὅτι φωραθέντα τὸν Βιγίλαν ἐπιδουλεύοντον τῷ Ἀττήλᾳ, καὶ τοῦ χρυσίου τὰς ἑκατὸν λίτρας τὰς παρὰ τοῦ Χρυσάφειο τοῦ εὐνούχου σταλείσας ἀπελομένον (ἀπελόμενος Class.), παρευθὺς ἔπεμψεν Ὀρέστην καὶ Ἡσλάν ὁ Ἀττήλας ἐς τὴν Κωνσταντίνου, ἐντειλάμενος τὸν μὲν Ὀρέστην τὸ βαλάντιον, ἐν ᾧ περ ἐμβεβλήκει Βιγίλας τὸ χρυ-

11.

Zercon, Scythia sic vocatus, genere Maurusius. Qui propter corporis deformitatem, et quod vocis balbutie ipsaque adspectu risum movebat (nam brevis erat, gibbosus, distortis pedibus, et mirum in modum simus, ita ut nasum e naribus tantum cognosceres), Aspari, Artaburii filio, tum in Libya commoranti, donatus est. Captus autem erat, quum barbari in Thraciam irrupissent, et ad Scythas regios est perductus : quorum Attila ne adspectum quidem hominis tulit, Bledas vero supra modum eo delectatus est loquente ridicula tantum, et si non loqueretur, insolentius incedente corpusque jactante. Aderat autem ipsi et epulanti et ad bellum proficiscenti, in expeditionibus arma assumens ad risum movendum facta. Quamobrem etiam Bledas tanti eum fecit, ut fuga elapsum cum Romanis captivis, neglectis ceteris, summa cura quæri iussit : captum autem et

ad se adductum in vinculis conspicatus risit, et remissa ira causam fugæ quæsit, et cuius rei gratia res Romanorum suis meliores putaret. Ille vero respondit se quidem peccasse, quod fugisset; sed peccati causam se habere, quod nulla uxor ipsi data fuisset. Tunc Bledas in maiorem risum prorumpens uxorem ipsi dedit, unam de nobilibus, quæque fuerat de reginæ ministris, sed ob peccatum quoddam ad illam non amplius accedebat. Hoc igitur pacto cum Bleda vixit perpetuo. Post ejus vero mortem Attila Aetio, Romanorum occidentalium duci, Zerconem dono mittit; isque ad Asparem misit.

12.

Bigila insidiarum in Attilam manifeste convicto, Attilas, ablatis ab eo centum auri libris, quas a Chrysaphio acceperat, ex templo Orestem et Eslam Constantinopolim misit, iussitque Orestem, crumena, in quam Bigilas aurum, quod

αὖν Ἐδῆκωνι δοθησόμενον, τῷ σφετέρῳ περιθέντα τραγῆλῳ ἔλθειν τε παρὰ βασιλέα, καὶ αὐτῷ ἐπιδείξαντα καὶ τῷ εὐνούχῳ ἀνερωτᾶν εἴγε αὐτὸ ἐπιγινώσκουσιν; τὸν δὲ Ἡσλάν λέγειν ἀπὸ στόματος, εὖ μὲν γιγνόμενος εἶναι πατὴρ τὸν Θεοδοσίον παιῖδα, εὖ δὲ καὶ αὐτὸν φύντα καὶ τὸν πατέρα Μουνδίουχον διαδεξάμενον διαφυλάττει τὴν εὐγένειαν· ταύτης δὲ τὸν Θεοδοσίον ἐκπεπτωκότα δουλεύειν αὐτῷ τὴν τοῦ φόρου ἀπαγωγὴν ὑπιστάμενον. Οὐ δίκαιον οὖν ποιεῖ τῷ βελτίονι καὶ ὃν αὐτῷ ἡ τύχη δεσπότην ἀνέδειξεν, ὡς πονηρὸς οἰκέτης λαθριδιῶς ἐπιτιθέμενος. Οὐ λύσειν οὖν τὴν αἰτίαν ἔφη τῶν ἐς αὐτὸν ἡμαρτημένων, εἰ μὴ γε τὸν εὐνούχον ἐκπέμψοι πρὸς κόλασιν. Καὶ οὗτοι μὲν ἐπὶ τοῖσδε ἐς τὴν Κωνσταντίνου παρεγένοντο· συνηγήθη δὲ τὸν Χρυσάριον ἐξαιτεῖσθαι καὶ παρὰ Ζήνωνος. Μαξιμίνου γὰρ εἰρηγένης τὸν Ἀττίλαν ἀπαγγεῖλαντος χρῆναι βασιλέα κληροῦν τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τῷ Κωνσταντίῳ τὴν γυναῖκα δίδόναι, ἣν οὐδαμῶς παρὰ τὴν ἐκείνου βουλὴν ἑτέρῳ κατεγγυηθῆναι οἶόντε ἦν (εἶναι Β.). ἡ γὰρ ὁ τολμήσας ἐκδεῶκε (ἐκδοῦναι δώσει; Bekk.) δίκας, ἡ τοιαῦτα τὰ βασιλέως ἐστίν, ὥστε μὴδὲ τῶν σφετέρων κρατεῖν οἰκετῶν, καθ' ὃν συμμαχίαν, εἴγε βούλοιο, ἔτοιμον εἶναι παρσχεῖν. Ἐδήχθη τε ὁ Θεοδοσίος τὸν θυμὸν, καὶ δημοσίαν τῆς κόρης οὐσίαν ποιεῖ.

13. (449. Theodos. an. 42.)

Exc. De leg. Rom. p. 71. 72 : "Οτι ὅτι ἄμφοτέρων, Ἀττίλα τε καὶ Ζήνωνος, αἰτούμενος ὁ Χρυσάριος ἐν ἀγωνίᾳ καθεστῆκε. Πάντων δὲ αὐτῷ εὐνοίαν

τε καὶ σπουδὴν συνεισφέροντων, ἐδόκει παρὰ τὸν Ἀττίλαν πρεσβεύεσθαι Ἀνατόλιον καὶ Νόμον, τὸν μὲν Ἀνατόλιον τῶν ἀμφὶ βασιλέα ἀρχοντα τελῶν καὶ τὰς συνθήκας τῆς ἐκείνου εἰρήνης προθέμενον, τὸν δὲ Νόμον τὴν τοῦ μαγίστρου τιμὴν (ἀρχὴν mgo Haesch.) ἀρξάντα καὶ ἐν τοῖς πατρικίοις σὺν ἐκείνῳ καταλεγόμενον, οἱ δὲ τὰς ἀρχὰς ἀναβεδήκασιν πάσας. Συνεπέμπετο δὲ Ἀνατολίῳ Νόμος οὐ διὰ μέγεθος τῆς τύχης μόνον, ἀλλὰ ὡς καὶ τῷ Χρυσάρῳ εὖνος ὢν καὶ φιλοτιμίᾳ τοῦ βαρβάρου περιεσόμενος· ὅτι γὰρ μάλιστα προσῆν αὐτῷ τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων, τὸ παρὸν διαθεῖναι ἱσπουδακότι. Καὶ οὗτοι μὲν ἐστέλλοντο τὸν Ἀττίλαν ἀπάζοντες τῆς ὀργῆς καὶ τὴν εἰρήνην ἐπὶ ταῖς συντάξεσι διαφυλάττειν πείσοντες, λέζοντες δὲ καὶ, ὡς τῷ Κωνσταντίῳ κατεγγυηθήσεται γυνὴ οὐ μείων τῆς Σατορνίλου γένει τε καὶ περιουσίᾳ· ἐκείνην γὰρ μὴ βεβουλήσθαι, ἀλλ' ἐτέρῳ κατὰ νόμον γήμασθαι· οὐ γὰρ θέμις παρὰ Ῥωμαίοις ἀκούσαν γυναῖκα κατεγγυᾶσθαι ἀνδρί. Ἐπεμπε δὲ καὶ ὁ εὐνούχος τῷ βαρβάρῳ χρυσίον, ὥστε αὐτὸν μειλιχθέντα ἀπαχθῆναι τοῦ θυμοῦ.

14. (449. Theodos. an. 42.)

Ibidem p. 72 : "Οτι οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀνατόλιον καὶ Νόμον τὸν Ἴστρον περαιωθέντες ἄχρις τοῦ Δρέγκωνος λεγομένου ποταμοῦ ἐς τὴν Σκυθικὴν διέβησαν· αἰδοὶ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ὁ Ἀττίλας, ὥστε μὴ τῷ τῆς ὁδοῦ ἐπιτρέβεσθαι διαστήματι, ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ πρὸς αὐτοὺς ἐποιήσατο ἔντευξιν. Καὶ πρῶτον μὲν ὑπερηφάνως διαλεχθεὶς ὑπήχθη τῷ πλῆθει τῶν δώρων, καὶ λόγοις προσ-

Edecon daretur, conjecerat, collo imposita, in conspectum imperatoris venire atque eunuchum interrogare, num hanc crumenam nosset; deinde Eslam hæc verba proferre, Theodosium quidem clari patris et nobilis esse filium, Attilam quoque nobilis parentis esse stirpem, et patrem ejus Mundiuchum acceptam a patre nobilitatem integram conservasse. Sed Theodosium tradita a patre nobilitate excidisce, quod tributum sibi pendendo suus servus esset factus. Non igitur justam rem facere eum, qui præstantiori et ei, quem fortuna dominum ipsi dedit, tanquam servus improbus clandestinas insidias parat. Neque se prius criminari illum eo nomine desitutum, quam eunuchus ad supplicium sit traditus. Atque hi quidem cum his mandatis Constantinopolim pervenerunt. Eodem quoque tempore accidit ut Chrysaphius a Zenone ad pœnam deposceretur. Maximinus enim renuntiaverat, Attilam dicere, decere imperatorem promissis stâre, et Constantio uxorem, quam promiserit, dare; hanc enim, invito imperatore, nemini fas fuisse desponderi: aut enim eum, qui contra ausus fuisset, pœnas daturum fuisse, aut eo imperatoris res deductas esse, ut ne servos quidem suos coercere posset, contra quos, si vellet, se auxilium ferre paratum esse. Sed Theodosius iracundiam suam palam faciens bona puellæ in publicum redegit.

13.

Hinc Attilas, illinc Zeno Chrysaphium ad pœnam deposcebant. Omnium autem in eum animis et studiis inclinatis,

visum est ad Attilam legatos mittere Anatolium et Nomum: Anatolium quidem magistrum militum præsentalem, et qui pacis cum barbaro initæ conditiones proposuerat; Nomum vero magistri dignitatem gerentem, et in numerum patriciorum una cum Anatolio allectum, quæ dignitas ceteris omnibus antecellit. Missus vero est cum Anatolio Nomus non solum propter fortunæ amplitudinem, sed etiam quia erat benevolus in Chrysaphium animo, et liberalitate sua barbarum subactus esset, et auctoritate plurimum valebat. Nam si quid perficiendum sibi proposuerat, minime pecuniis parcebat. Et illi quidem mittebantur, quo Attilam ab ira dimoverent et pacis conditiones observare persuaderent, illud quoque dicturi, Constantio nuptum datum iri puellam minime Saturnini filiæ genere et opibus inferiorem. Illam enim minime gratum hujusmodi matrimonium habuisse: itaque secundum legem alteri nupsisse. Nec enim apud Romanos fas esse, mulierem invitam viro collocare. Misit et eunuchus aurum ad barbarum, quo mollitus ab ira deduceretur.

14.

Anatolius et Nomus, Istro transmissi, ad Drenconem fluvium (sic enim appellant) usque in Scythiam penetrarunt. Illic Attilas reverentia tantorum virorum motus, ne longioribus itineribus defatigaretur, cum illis convenit. Initio quidem multa superbe et insolenter disserens, tandem magnitudine munerum æquior factus est, et blanda legatorum oratione delinitus, se pacem servaturum secundum

γνέσι μαλαχθεὶς φυλάττειν τὴν εἰρήνην ἐπὶ ταῖς αὐταῖς ἐπόμεντο συνθήκαις, ἀναχωρεῖν δὲ καὶ τῆς τῷ Ἰστροῦ δριζομένης Ῥωμαίων γῆς καὶ τοῦ πράγματα ἔτι παρέχειν περὶ φυγάδων βασιλεῖ, εἰ μὴ γε Ῥωμαῖοι αὐτοὺς ἐτέρους καταφεύγοντας παρ' αὐτοῦ δεξιοῖντο. Ἦρπει δὲ καὶ Βιγίλιν, τὰς πεντήκοντα τοῦ χρυσοῦ λίτρας δεξάμενος (ταύτας γὰρ αὐτῷ ἐκεκομίζει ὁ παῖς σὺν τοῖς πρέσβεσιν ἐς τὴν Σκυθικὴν διαβάς), καὶ αἰγυμάλωτους ἀνευ λύτρων ἀφῆκε πλείστους, Ἀνατολίῳ καὶ Νόμῳ χαρίζομενος. Δωρησάμενος δὲ καὶ ἔπους αὐτοὺς καὶ θηρίων δοράς, αἷς οἱ βασιλεῖοι κοσμοῦνται Σκύθαι, ἀπέπεμπε, συμπέμψας καὶ τὸν Κωνσταντίον ὥστε αὐτῷ βασιλεία εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τὴν ὑπόσχεσιν. Ὡς δὲ ἐπανῆλθον οἱ πρέσβεις, καὶ ἅπαντα τὰ τε αὐτῶν, τὰ τε παρὰ τοῦ βαρβάρου διεξῆλθον, κατεγγυᾶται τῷ Κωνσταντίῳ γυνὴ γαμετὴ Ἀρματίου γενομένη, παιδὸς γαλίζομενος. Ῥωμαῖοις στρατηγίσαντος καὶ τὴν ὑπατον ἀρχὴν ἀρξάντος. Συνεβεβήκει δὲ τὸν Ἀρμάτιον ἐς τὴν Λιβύων διαβάντα ἐπὶ τῇ πρὸς Αὐσοριανούς μάχῃ εὐήμερῆσαι μὲν ἐν τῷ πρὸς ἐκείνους πολέμῳ, νοσήσαντα δὲ τελευτῆσαι τὸν βίον. Οὗ δὴ τὴν γαμετὴν, καὶ γένει καὶ περιουσίᾳ διαπρέπουσαν, ἔπεισεν ὁ βασιλεὺς τῷ Κωνσταντίῳ γήμασθαι. Οὕτω καὶ τῶν πρὸς Ἀττὴλιν λυθέντων διαφορῶν, ὁ Θεοδόσιος ἐδεδοίε, μὴ ποτε καὶ Ζήνων τυραννίδι ἐπιθῇσεται.

Quod apud Suidam v. Θεοδόσιος legitur de Theodosio II ejusque regno judicium, non e Prisco (ut Niebuhrius putavit), sed ex Johanne Antiocheno depromptum est, uti liquet ex collatis Exc. Peiresc. p. 850.—Accedimus in seqq. ad tempora Marciani imp. De his cf. Euagrius Hist. Eccl. II, 1 : Μαρκιανὸς τοῖνον καὶ ἄλλοις τε πολλοῖς καὶ Πρίσκῳ ἱστορεῖται τῷ βῆτορι.

conventiones juravit; omni se regione trans Istrum, tanquam Romanorum juris ditionisque cedere, neque porro imperatori de profugis reddendis molestum futurum, modo Romani in posterum a transfugis admittendis temperarent. Liberavit et Bigilam, numeratis quinquaginta auri libris, quas Bigilæ filius cum legatis in Scythiam veniens attulerat. Tum et Anatolio et Nomo gratificans, quamplurimos captivos illis sine ullo pretio concessit. Postremo donatos equis et ferarum pellibus, quibus Scythæ regii ad ornatum utuntur, dimisit. Comitem illis addidit Constantium, ut imperator ipsi re confirmaret, quæ verbis promiserat. Ut legati redierunt, et cum Attila ultro citroque acta retulerunt, Constantio nuptui datur quondam uxor Armattii, filii Plinthæ, qui apud Romanos exercituum dux fuerat et consulatum inierat. Armattius in Libyam profectus acie cum Ausorianis decertaverat et prospere pugnarat; mox morbo correptus vitam finierat. Ejus uxori, genere et divitiis conspicuæ, post mariti obitum imperator nubere Constantio persuaserat. Sed sopitis omnibus ad hunc modum cum Attila controversiis, Theodosium novus timor occupavit, ne Zeno tyrannidem invaderet.

15.

Quum primum Attilæ nuntiatum est, Marcianum post

15. (450. Marciani an. 1.)

Exc. De leg. gent. p. 39. 40 : Ὅτι ὡς ἡγγέλθη τῷ Ἀττῆλᾳ, τὸν Μαρκιανὸν ἐς τὰ κατὰ τὴν Ἑῷ Ῥωμαϊκᾷ παρελθυσθέναι βασιλεία μετὰ τὴν Θεοδοσίου τελευτὴν, ἡγγέλθη δὲ αὐτῷ καὶ τὰ τῆς Ὀνωρίας πέρι γεγεννημένα, πρὸς μὲν τὸν ἐσπερίων Ῥωμαίων ἑστέλλε τοὺς διαλεζομένους μηδὲν Ὀνωρίαν πλημμελεῖσθαι, ἣν ἑαυτῷ πρὸς γάμον κατενεγύχσε· τιμωρήσιν γὰρ αὐτῇ, εἰ μὴ καὶ τὰ τῆς βασιλείας ἀπολάβῃ σκῆπτρα. Ἐπεμπε δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἐφύους Ῥωμαίους τῶν ταχθέντων φόρων ἕνεκα. Ἀπράκτων δὲ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν αὐτοῦ ἐπανελθόντων πρέσβεων — οἱ μὲν γὰρ τῆς Ἑσπερίας ἀπεκρίναντο, Ὀνωρίαν αὐτῷ ἐς γάμον ἔλθειν μῆτε δύνασθαι, ἐκδομένην ἀνδρὶ· σκῆπτρον δὲ αὐτῇ μηδ' ὀφείλειςθαι· οὐ γὰρ θηλειῶν, ἀλλ' ἀρρένων ἡ τῆς Ῥωμαϊκῆς βασιλείας ἀρχή. Οἱ δὲ τῆς ἐν ἡμῶν ὑποστήσασθαι τὴν τοῦ φόρου ἀπαγωγὴν, ἣν ὁ Θεοδόσιος ἔταξε· καὶ ἡσυχάζοντι μὲν δῶρα δώσειν, πόλεμον δὲ ἀπειλοῦντι ὅπλα καὶ ἀνδρας ἐπάξειν τῆς αὐτοῦ μὴ λειπομένου δυνάμεως. Ἐμερίζετο οὖν τὴν γνώμην, καὶ διηπόρει ποίους πρότερον ἐπιθήσεται, καὶ ἔχειν αὐτῷ ἐδόκει καλῶς τῶς ἐπὶ τὸν μείζονα τρέπεσθαι πόλεμον καὶ ἐς τὴν ἐσπέραν στρατεύεσθαι, τῆς μάχης αὐτῷ μὴ μόνον πρὸς Ἱταλίους, ἀλλὰ καὶ πρὸς Γότθους καὶ Φράγγους ἐσομένης, πρὸς μὲν Ἱταλίους ὥστε τὴν Ὀνωρίαν μετὰ τῶν χρημάτων λαβεῖν, πρὸς δὲ Γότθους χάριν Γεζερύῳ κατατιθέμενον. Cf. Tillemont. VI, p. 146 sqq. Jornandes c. 36.

16. (450. Marciani an. 1.)

Ibidem p. 40 : Ὅτι τῷ Ἀττῆλᾳ ἦν τοῦ πρὸς Φράγγους πολέμου πρόφρασις ἡ τοῦ σφῶν βασιλείως τελευτῇ

Theodosii mortem ad imperium pervenisse, et quæ Honorii accidissent, ad eum, qui in Occidente rerum potiebatur, misit qui contenderent, Honorium nihil se indignum admisisse, quam matrimonio suo destinasset; seque illi auxilium laturum, nisi summa quoque imperii ei deferretur. Misit et ad Romanos Orientales tributorum constitutorum gratia. Sed re infecta legati utrimque sunt reversi. Etenim qui Occidentis imperio præerat, respondit, Honorium illi nubere non posse, quod jam alii nupsisset. Neque imperium Honorii debere: virorum enim, non mulierum, Romanum imperium esse. Qui in Oriente imperabat, se minime ratam habere tributū illationem, quam Theodosius consensisset: quiescenti munera largitum; bellum minanti viros et arma obiectum ipsis opibus non inferiora. Itaque Attila in varias distrahebatur sententias, et illi in dubio hærebat animus, quos primum aggrediretur. Tandem melius visum est ad periculosius bellum prius sese convertere, et in Occidentem exercitum educere. Illic enim sibi rem fore non solum cum Italis, sed etiam cum Gothis et Francis: cum Italis, ut Honorium cum ingentibus divitiis secum abduceret; cum Gothis, ut Genserich gratiam promereretur.

16.

Et Francos quidem bello lacescendi Attilæ causa fuit re-

καὶ ἡ τῆς ἀρχῆς τῶν ἐκείνου παίδων διαφορά, τοῦ πρεσβυτέρου μὲν Ἀττήλαν, τοῦ δὲ νεωτέρου Ἀέτιον ἐπὶ συμμαχίᾳ ἐπάγεσθαι ἐγνωνότος· ὃν κατὰ τὴν Ῥώμην εἶδομεν πρεσβευόμενον (πρεσβευόμενοι c. 101. N.), μὲντοι τοῦ ἀρχόμενον, ξανθὸν τὴν κόμην τοῖς αὐτοῦ περιεχυμένην διὰ μέγεθος ὤμοις. Θετὸν δὲ αὐτὸν δ' Ἀέτιος ποιησάμενος παῖδα καὶ πλείστα δῶρα δούς ἅμα τῷ βασιλεύοντι ἐπὶ φιλίᾳ τε καὶ θυμαίᾳ ἀπέπεμψε. Τούτων ἕνεκα δ' Ἀττήλας τὴν ἐκστρατείαν ποιοῦμενος, αὐτὸς τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἀνδρᾶς ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐπεμπεν ὥστε τὴν Ὀνωρίαν ἐκδιδοῦναι· εἶναι γὰρ αὐτῷ ἔρμουςμένην πρὸς γάμον, τεκμηρίον ποιοῦμενος τὸν παρ' αὐτῆς πεμφθέντα δακτύλιον, ὃν καὶ ἐπιδειχθῆσάμενον ἐστάλκει· παραχωρεῖν δὲ αὐτῷ τὸν Βαλεντινιανὸν καὶ τοῦ ἡμίσεως τῆς βασιλείας μέρος, ὡς καὶ τῆς Ὀνωρίας διαδεξαμένης μὲν παρὰ πατρός τὴν ἀρχὴν, ταύτης δὲ τῇ τοῦ ἀδελφοῦ ἀφαιρεθείσαν πλεονεξία. Ὡς δὲ οἱ ἐσπέριοι Ῥωμαῖοι τῆς προτέρας ἔχοντες γνώμης πρὸς οὐδὲν τῶν αὐτῷ δεδομένων ὑπήκουον, εἶχετο μάλλον τῆς τοῦ πολέμου παρασκευῆς, πᾶν τὸ τῶν μαχίμων ἀγέρων πλῆθος.

17. (452. Marciani an. 3.)

Jornandes c. 42 : *Quum ad Romam animus fuisset ejus [Attilæ] attentus accedere, sui eum, ut Priscus refert historicus, remove, non urbi, cui inimici erant, consulentes, sed Alarici quondam Fesgotharum regis obficientes exemplum, veriti regis sui fortunam, quia ille post fractam Romam diu non supervixerat, sed protinus rebus excessit humanis. Cf. Chron. Paschal. p. 587 Bonn. : Περὶ οὗ πολέμου (sc. Attilæ) συνεγράψατο δ' σοφώτατος Πρίσκος δ' Θράξ.*

18. (452 Marciani an. 3.)

Exc. De leg. Rom. p. 72. 73 : Ὅτι τοῦ Ἀττήλα

[τὸν] παρὰ Θεοδοσίου τεταγμένον φόρον ζητοῦντος ἢ πόλεμον ἀπειλοῦντος, τῶν Ῥωμαίων στέλλειν παρ' αὐτὸν πρέσβεις ἀποκρινάμενον, Ἀπολλώνιος ἐπέμπετο, ὃνπερ ὁ ἀδελφὸς τὴν Σατορνίλου γεγαμῆκει θυγατέρα, ἣν ὁ Θεοδόσιος ἐβούλετο Κωνσταντίῳ καταγγυᾶν, Ζήνων δὲ Ῥούφῳ ἐδεδώκει πρὸς γάμον· τότε δὲ ἐξ ἀνθρώπων ἐγεγόνει. Τοῦ Ζήνωνος οὖν τῶν ἐπιτηδείων ὁ Ἀπολλώνιος γεγωνὸς καὶ τὴν στρατηγίδα λαχὼν ἀρχὴν, παρὰ τὸν Ἀττήλαν ἐπέμπετο πρεσβευσόμενος. Καὶ τὸν μὲν Ἰστρον ἐπεραιούτο, οὐκ ἐτυχε δὲ τῆς πρὸς τὸν βάρβαρον προσόδου. Ἐν ὁργῇ γὰρ ἐκείνος ποιούμενος τὸ μὴ κεκομίσθαι τοὺς φόρους, οὐς ἔλεγεν αὐτῷ παρὰ τῶν βελτιόνων καὶ βασιλικωτέρων τετάχθαι, οὐδὲ τὸν πρεσβευσάμενον ἐδέχετο, τοῦ πέμψαντος κατωλιγρῶν. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἀνδρὸς ἔργον κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν φαίνεται διαπραξάμενος. Τοῦ γὰρ Ἀττήλα μὴ προσιεμένου τὴν αὐτοῦ πρεσβείαν, μηδὲ ἐς λόγους αὐτῷ ἐλθεῖν βουλομένου, παρακαλουομένου δὲ πέμπειν ἅπερ αὐτῷ ἐκ βασιλείως δῶρα ἐκόμισε, καὶ θάνατον ἀπειλοῦντος, εἰ μὴ δοίη, ἔφησεν· « Οὐκ αἰτεῖν προσῆκε Σκύθαις ἅπερ αὐτοῖς ἔξεστιν ἢ δῶρα ἢ σκύλα λαβεῖν· παραδελῶν δῶρα μὲν αὐτοῖς δοθήσεσθαι, εἰ αὐτὸν προσδέξοιντο πρεσβευόμενον, σκύλα δὲ, εἰ ἀνελόντες ἀφείλονται. Οὕτω μὲν οὖν ἄπρακτος ἐπανάη. « Hic videtur esse Apollonius qui postea consul fuit cum Magno (460). Sunt ad illum aliquot Theodoretī epistolæ (n. 73 et 303), qui etiam Rufi comitis meminit in ep. 79. » VALESIIUS. Plura de his vide ap. Tillemont. VI, p. 73. 99. 103. 293.

19. (452. Marciani an. 3.)

Exc. De legg. gent. p. 40 : Ὅτι δ' Ἀττήλας μετὰ τὸ τὴν Ἰταλίαν ἀνδραποδίσασθαι ἐπὶ τὰ σφέτερα

gum ipsorum ohitus et de regno inter liberos controversia, quum major natus Attilam auxilio vocasset, Aetium minor, quem Romæ vidimus legationem obeuntem, nondum lanugine efflorescente, flava coma, et capillis propter densitatem et magnitudinem super humeros effusis. Hunc etiam Aetius filii loco adoptaverat, et plurimis donis ab ipso et ab imperatore ornatum, inique cum eo amicitia et societate dimiserat. Quamobrem Attilas antequam in eam expeditionem ingrederetur, rursus legatos in Italiam misit, qui Honoriam poscerent; eam enim secum matrimonium pepigisse: cujus rei ut fidem faceret, annulum ab ea ad se missum per legatos, quibus tradiderat, exhiberi mandavit. Etiam dimidiam imperii partem sibi Valentinianum debere, quum ad Honoriam jure paternum regnum pertineret, quo injusta fratris cupiditate privata esset. Sed quum Romani Occidentales in prinia sententia persistenter et Attilæ mandata rejicerent, ipse toto exercitu convocato majore vi bellum paravit.

18.

Quum Attilas tributum cum Theodosio conventum peteret, aut bellum minaretur, et Romani se illi per legatos satisfacturos respondissent, missus est Apollonius. Hic erat frater

ejus, qui Saturnini filiam duxerat uxorem, quam Theodosius Constantio promiserat, Zeno vero Rufo collocarat, qui tunc in vivis esse desiderat. Itaque Apollonius inter familiares Zenonis, et ducis dignitate auctus, legatione functurus ad Attilam missus erat. Sed transmissio Istro, minime aditum ad Attilam nactus est. Etenim Attilas, ira æstuans, quod sibi tributum, quod ab optimis et nobilissimis viris sibi constitutum esse dixit, non solveretur, legatum minime admisit contemptu ejus, a quo missus erat. Quo tempore Apollonius magnanimi viri facinus ausus esse dicitur. Etenim, quamvis Attilas minime ratam haberet ejus legationem, neque sui conveniendi potestatem facere vellet, nihilo secius dona, quæ ad eum ab imperatore Apollonius attulerat, sibi tradi postulabat, ni daret, mortem illaturum minabatur. Apollonius autem respondit, non decere Scythas ea precibus expetere, quæ aut pro donis aut tanquam spolia sibi sumere liceret: indicans dona iis cessura, si se tanquam legatum admitterent, spolia, si interfecto sibi eriperent. Et sic infecta re rediit.

19.

Attilas, vastata Italia, ad sua se retulit, et Romanorum

7.

ἀναεὺζας, τοῖς κρατοῦσιν τῶν ἐφ' ὧν Ῥωμαίων πόλεμον καὶ ἀνδραποδισμόν τῆς χώρας κατήγγελλεν, ὡς μὴ ἐκπεμφθέντος τοῦ παρὰ Θεοδοσίου τεταγμένου φόρου.

20. (453. Marciani an. 4.)

Ibidem p. 40 : Ὅτι Ἀρδαβούριος ὁ τοῦ Ἀσπαρος Σαρακηνὸς ἐπολέμει κατὰ τὴν Δαμασκὸν· καὶ ἐκείσε παραγενομένου Μαξιμίνου τοῦ στρατηγοῦ καὶ Πρίσκου τοῦ συγγραφέως, ἔβρυν αὐτὸν τοῖς Σαρακηνῶν πρέσβεισι περὶ εἰρήνης διαλεγόμενον.

De Ardaburio locus, quem Prisco Niebuhrius vindicat, legitur apud Suidam : Ἀρδαβούριος υἱὸς Ἀσπαρος, γενναῖος τὸν θυμὸν καὶ τοὺς τὴν Θράκην πολλάκις καταδραμόντας βαρβάρους εὐρώστως ἀποκρουσάμενος. Τούτῳ οὖν γέρας ἀριστεῶν ὁ βασιλεὺς Μαρκιανὸς παρέσχετο τὴν Ἰῶν στρατοπεδαρχίαν. Καταλαβὼν δὲ ἐν εἰρήνῃ ταύτην ὁ στρατηγὸς πρὸς ἀνεσιν ἐτράπη καὶ ῥασώσωνν θηλυδριῶν. Ἐχαιρε γὰρ μίμοις καὶ θαυμαστοποῖσι καὶ πᾶσι σκηνικοῖς ἀθύρμασι, καὶ τοῖς τοιοῦτοις διημερεύων αἰσχροῖς ἡλόγει πάμπαν τῶν πρὸς ευκλειαν τεινόντων. — Μαρκιανοῦ δὲ τοῦ βασιλέως χρηστοῦ μὲν γεγονότος, θάπτον δὲ ἐκβεβιωκότος, αὐτοκελεύσῳ γνώμῃ Ἀσπαρ Λέοντα διάδοχον αὐτοῦ γενέσθαι παρεσκεύασεν. Prisco hæc tribui possunt, si ex iis quæ Priscus per plures libros de Ardaburio narrasse debet, pauca delibasse Suidæ auctorem statueris. De re cf. Tillemont. VI, p. 296 sq.

21. (453. Marciani an. 4.)

Exc. De leg. gent. p. 40. 41 : Ὅτι Βλέμμυες καὶ

imperatoribus in Oriente bellum et populationem denuntiavit, propterea quod tributum sibi a Theodosio constitutum non solveretur.

20.

Ardaburius, Asparis filius, ad Damascum Saracenos debellavit. Eo Maximino duce et Prisco, hujus historiæ scriptore, advenientibus, offenderunt Ardaburium cum Saracenorum legatis de pace tractantem.

Ardaburius, Asparis fil., vir fortis et strenuus, barbaros Thraciam incursantes fortiter sæpe repulit. Hunc imperator Marcianus præfectum exercituum Orientis creavit, quam dignitatem ob res præclare gestas præmii loco ei tribuit. Quum autem pacata omnia essent, vir bellis assuetus otio et muliebri ignavia indulgere cepit. Gaudebat enim nimis et præstigiatoribus et histrionibus scenicis, totoque dies sædis istiusmodi oblectamentis consumens, gloriæ suæ nullam omnino rationem habebat. — Quum Marcianus imperator bonus quidem fuisset, sed citius decessisset, Aspar propria voluntate effecit ut Leo ipsi succederet.

21.

Blemmyes et Nubades, a Romanis victi, legatos ex utraque gente ad Maximinum pacis exorandæ gratia miserunt,

Νουβάδες ἤττηθέντες ὑπὸ Ῥωμαίων πρέσβεισι παρὰ τὸν Μαξιμίνον ἐπεμπον ἐξ ἀμφοτέρων ἐθνῶν, εἰρήνης περὶ βουλούμενοι σπένδεσθαι. Καὶ ταύτην διατηρῆσαι ἔφασαν, ἐφ' ὅσον ὁ Μαξιμῖνος τὴν Θηβαίων ἐγκαταμένον χώραν. Τοῦ δὲ μὴ προσδεξαμένου ἐπὶ χρόνῳ σπένδεσθαι τοσούτῳ, ἔλεγον ἄλλοι τῆς αὐτοῦ ζωῆς μὴ κινήσειν ὅπλα. Ὡς δὲ οὐδὲ τοὺς δευτέρους τῆς πρεσβείας προσίετο λόγους, ἑκατοντούτεσι ἔθεντο σπονδὰς· ἐν αἷς ἐδόκει Ῥωμαίων μὲν αἰχμαλώτους ἀνευ λύτρων ἀφεῖσθαι, εἴτε κατ' ἐκείνην, εἴτε κατ' ἑτέραν ἔροδον ἤλωσαν, τὰ δὲ τότε ἀπαρχθέντα ἀποδοθῆναι βοσκήματα, καὶ τῶν δαπανηθέντων κατατίθεσθαι τὴν ἀποτίμησιν· δμήρους δὲ τοὺς (τριακοσίους κοίη. Ν.) εὖ γεγονότας παρὰ σφισι δίδοσθαι πίστειν ἕνεκα τῶν σπονδῶν. Εἶναι δὲ αὐτοὺς κατὰ τὸν παλαιὸν νόμον ἀκώλυτον τὴν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἰσιδος διάβασιν, τοῦ ποταμίου σκάφους Αἰγυπτίων ἐχόντων τὴν ἐπιμέλειαν, ἐν ᾗ περ τὸ ἄγαλμα τῆς θεοῦ ἐντιθέμενον διαπορθεύεται. Ἐν βῆτῳ γὰρ οἱ βάρβαροι χρόνῳ ἐς τὴν οἰκίαν διακομίζοντες τὸ ξόανον, πάλιν αὐτῷ χρηστηριασάμενοι ἐς τὴν νῆσον ἀποσώζουσιν. Ἐμπεδωθῆναι τοῖνυν ἐν τῷ [ἐν] Φιλίαις ἱερῷ τὰς συνθήκας ἐδόκει τῷ Μαξιμίνῳ ἐπιτήδειον ὄν. Ἐπέμποντο μετεξέτεροι. Παρεγίνοντο δὲ καὶ τῶν Βλεμμύων καὶ Νουβάδων οἱ τὰς σπονδὰς ἐν τῇ νήσῳ τίθεντο. Ἐγγραφέντων δὲ τῶν συνδοξάντων καὶ τῶν δμηρίων παραδοθέντων (ἦσαν δὲ τῶν τε τυραννησάντων καὶ ὑπὸ τυράννων γεγονόντων, ὅπερ οὐδὲ πώποτε ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἐγένετο· οὐποτε γὰρ Νουβάδων καὶ Βλεμμύων παρὰ Ῥωμαίοις ὠμήρευσαν παῖδες), συνηγήθη δὲ τὸν Μαξιμίνον ἀνωμάλως διατελοῦναι τὸ σῶμα καὶ ἀποθανεῖν. Τὴν δὲ τοῦ Μαξιμίνου τελευταίην μαθόντες οἱ βάρβαροι τοὺς τε δμηήρους ἀφείλοντο βιασάμενοι, καὶ τὴν χώραν κατέδραμον.

quam se servaturos spondebant, quoad usque Maximinus in Thebanorum regione commoraretur. Illo vero ad id tempus abnuente fœdus icere, subjecerunt, se, quamdiu Maximino vita suppeteret, in officio futuros nec moluros arma. Hac quoque conditione, quam legati offerebant, rejecta, centum annorum inducias fecerunt. His fœderibus placuit captivos Romanos, qui et hoc et superiore prælio capti erant, sine ullo redemptionis pretio, liberos dimitti; pecora tunc abacta reddi, et consumptorum æstimationem restitui; ad firmandam fidem fœderis obsides ex nobilioribus dari; liberam esse ipsis secundum antiquam legem ad templum Isidis trajectionem, dum Ægyptii curam cymbæ fluminis haberent in qua signum deæ impositum transveheretur. Certo enim tempore barbari statum deæ, e templo in quo est collocata, domum importantes trajiciunt, et oraculis ab ea acceptis, rursus in insulam reducant. Hanc pactionem Philis in templo affigi Maximino visum est, et ad eam rem missi [ex ejus necessariis] nonnulli. Affuerunt etiam ex Blemmyis et Nubadibus qui fœdera in insula deponerent. Fœdere perscripto et obsidibus traditis (erant autem ex his, qui dominatum exercuerant, aut ex filiis eorum; quod in hoc bello minime adhuc contigerat, neque unquam antea Nubadam aut Blemmyum filii obsides apud Romanos fuerant), Maximinus in morbum incidit, et mortuus est. Postquam vero

« De Nubis et Blemmyis sub Marciano devictis testatur Jordanes in libr. De success. regn. : *Cum Parthis et Vandalis omnia infestantibus pacem instituit, Attilæ minas compescuit, Nubades Blemmyasque Æthiopia prolapsos per Florum, Alexandrinæ urbis procuratorem, sedavit ac pepulit a sedibus Romi.* Erat hic Florus non solum Procurator sive Augustalis, sed etiam Comes rei militaris per Ægyptum, ut ex Prisco docet Euagrius (II, 5). Hi a Procopio Νοβάται dicuntur, a Stephano Νοῦβαι et Νοβάδες. — De Isi Philis culta loquitur etiam Marinus in Vit. Procli. Procopius Pers. I, p. 33 ait Nubas et Blemmyas Isim et Osirim colere. Adde et Servium in lib. VI Æn. (154), ex Seneca in libro De sacris et ritibus Ægyptiorum. Sed notandum est, quod ait Procopius in libro jam citato, Diocletianum scilicet, quum juxta Elephantinen insulam in Nilo reperisset, castro ibi exstructo, aras Romanis et barbaris communes statuisset, ac sacerdotes ex utraque gente ordinasse, ut sacrorum communione amicitia coalesceret, unde et locum Philas vocavit. In quo fallitur Procopius. Philæ enim longe ante Diocletiani imperium dicebantur, ut constat ex Strabone et Ptolemæo. » VALESII.

22. (453 Marcian. an. 4.)

Euagrius Hist. Eccl. II, 5 : Προτέριος δὲ τὴν ἐπισκοπὴν ψήφῳ κοινῇ τῆς συνόδου τῆς Ἀλεξανδρέων κληροῦται· ὃς ἐπειδὴ τὸν οἰκεῖον κατεῖλε θρόνον, μέγιστος καὶ ἀνύποιστος τάραχος τῷ δήμῳ διανέστη πρὸς διαφορὸς κυμαίνονμένῳ γνώμας. Οἱ μὲν γὰρ Δύσκορον ἐπεζήτουν (οἷά περ εἰκὸς ἐν τοῖς τοιοῦτοις γίνεσθαι), οἱ δὲ Προτερίου μάλα γεννικῶς ἀντεῖχοντο, ὥς καὶ πολλὰ καὶ ἀνήκεστα προελθεῖν. Ἱστορεῖ γοῦν Πρίσκος ὁ ῥήτωρ φθῆναι τῆνικαῦτα ἐς τὴν Ἀλεξάνδρου ἐκ τῆς τῶν Θηβαίων ἐπαρχίας, ἰδεῖν τε τὸν δῆμον

ὁμοσε κατὰ τῶν ἀρχόντων χωροῦντα, τῆς τε στρατιωτικῆς δυνάμεως τὴν στάσιν διακωλύειν βουλομένης λίθων βολαῖς αὐτοὺς χρίσασθαι. Τρέψασθαι τε τοὺς ἀνὰ τὸ ἱερὸν τὸ πάλαι Σαράπιδος, καὶ ἀναδραμόντας ἐκπολιορκῆσαι, καὶ πυρὶ ζῶντας παραδοῦναι. Ταῦτά τε τὸν βασιλεῖα μαθόντα δισχιλίου νεολέκτους ἐκπέμψαι, καὶ τοῦ πνεύματος ἐπιτυχόντας οὐριοδρομῆσαι, ὥς ἀνὰ τὴν ἕκτῃ τῶν ἡμερῶν τῇ μεγάλῃ τῶν Ἀλεξανδρέων προσχεῖν πόλει. Κάντεῦθεν τῶν στρατιωτῶν παροινούντων ἐς τε τὰς γαμετὰς καὶ θυγατέρας τῶν Ἀλεξανδρέων, τῶν προτέρων πολλῶν δεινότερα προελθεῖν. Ὑστερόν τε δευθῆναι τὸν δῆμον τοῦ Φλώρου τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων ἡγουμένου, ὁμοῦ τε καὶ τὴν πολιτικὴν διέποντος ἀρχῇ, ἀνὰ τὴν ἵπποδρομίαν ἀλίσθεντα· ὥστε καταπράξασθαι αὐτοῖς τὴν τοῦ σιτηρεσίου χορηγίαν, ἥνπερ παρ' αὐτῶν ἀφῆρητο, τὰ τε βαλανεῖα καὶ τὴν θέαν καὶ ὅσα διὰ τὴν γενομένην αὐτῶν ἀταξίαν ἀπεκόπησαν. Καὶ οὕτως τὸν Φλώρον ἐσηγήσει τῇ αὐτοῦ φανέντῃ τῷ δήμῳ ὑποσχέσθαι τε αὐτῷ καὶ τὴν στάσιν πρὸς βραχὺ διαλύσαι. Eadem narrat Nicephorus VIII, 15, qui etiam addit nonnulla de Serapidis templo, quæ fortasse e Prisco item fluxisse suspicatur Valesius.

23. (453.)

Jornandes c. 49 : *Id accessit mirabile, ut Marciano, principi Orientis, de tam feroci hoste sollicito in somnis divinitas adstans, arcum Attilæ in eadem nocte fractum ostenderet, quasi quod gens ipsa eo telo multa præsumat. Hoc Priscus historicus vera se dicit attestatione probare.*

24. (456. Marcian. an. 7.)

Exc. De leg. Rom. p. 73 : Ὅτι Γεζερίχου τὴν Ῥώμην πορθήσαντος, καὶ βασιλεύοντος Ἀθίτου, Μαρκιανὸς ὁ τῶν τῆς ἑω. Ῥωμαίων βασιλεὺς παρὰ τὸν Γεζερίχον τὸν τῶν Βανδήλων ἀρχόντα πρέσβεις ἐστὲλ-

de ejus obitu barbaris nuntiatum est, vi obsides eripuerunt, et regionem excursionibus vastarunt.

22.

Proterius communi totius synodi suffragio Alexandrinum episcopatum sortitur. Qui quum sedem suam capessisset, iugens atque intolerabilis exortus est tumultus in civitate, populo in diversas sententias distracto. Alii enim Dioscorum requirebant, ut in hujusmodi occasionibus fieri solet; alii Proterium pertinaciter defendebant, adeo ut multa admodum gravia ac prope insanabilia inde profluerint. Certe Priscus rhetor in Historia sua scribit, his temporibus venisse se Alexandriam ex provincia Thebaide, et populi multitudinem impetum in magistratus facientem vidisse. Quumque milites seditionem inhibere vellent, populum eos lapidibus appetivisse et in fugam vertisse: et quum milites in templum quod olim fuerat Serapidis se recepissent, populum eos illic obsidisse et vivos concremassse. Ea re cognita, imperatorem duo milia militum, qui recens conscripti erant, eo misisse:

qui secundo vento usi adeo prospere navigarunt, ut sexta post die ad magnam Alexandrinorum urbem appulerint. Deinde quum milites petulantius illuderent uxoribus et filiabus Alexandrinorum, multo graviora quam antehac perpetrata esse. Tandem vero populum in circo congregatum rogasse Florum, qui tunc dux rei militaris per Ægyptum, et præfectus simul erat Alexandriae, ut præbitionem annonæ, quam ipsis ademerat, restitui curaret. balnea item et spectacula et quæcunque ipsis ablata fuerant ob seditionem ab ipsis concitatam. Florum vero, suasu et consilio Prisci, in conspectum populi prodixisse, seque id facturum promississe, atque ita seditionem brevi dissolvissse.

24.

Postquam Genserici Romam vastaverat, imperioque Avitus potitus erat, Marcianus, Romanorum Orientalium imperator, ad Gensericum legatos misit, qui juberent eum ab Italia vastanda abstinere, et uxorem Valentiniani (Eudociam) et ejus filias (Eudoxiam et Placidiam) in captivitatem abdu-

λεν, ὥστε τῆς Ἰταλῶν ἀπέχεσθαι γῆς καὶ τὰς βασιλείους ἐκπέμπειν γυναῖκας αἰχμαλώτους ἀγομένας, τὴν τε Βαλεντινιανοῦ γαμετὴν καὶ τὰς αὐτῆς θυγατέρας. Καὶ οἱ πρέσβεις ἐς τὴν ἑω ἄπρακτοι ἐπανήσαν· οὐδενὶ γὰρ τῶν ἐπεσταλμένων παρὰ τοῦ Μαρκιανοῦ ὁ Γεζέριχος ὑπήκουσεν, οὐδὲ μὴν λύειν τὰς γυναῖκας ἐβούλετο. Ὁ δὲ Μαρκιανὸς ἕτερα πρὸς αὐτὸν διέπεμπε γράμματα καὶ τὸν πρεσβευσόμενον Βλήδαν· ἦν δὲ τῆς τοῦ Γεζερίχου αἰρέσεως ἐπίσκοπος· τῆς γὰρ τῶν Χριστιανῶν ὀρθοσκείας καὶ τοὺς Βανδὴλους εἶναι συμβαίνει. Ὅς ἐπειδὴ παρ' αὐτὸν ἀφίκετο καὶ ἔγνω τῇ αὐτοῦ μὴ ὑπακούοντα πρεσβεῖα, αὐθαδεστέρων λόγων ἤπτετο, καὶ ἔφη μὴ συνοίσειν αὐτῷ, εἴπερ ὑπὸ τῆς παρουσίας εὐημερίας ἀρθεῖς καὶ τῶν κατὰ τὴν ἑω Ῥωμαίων βασιλέα πρὸς πόλεμον αὐτῷ ἀναστῆναι παρασκευάσαι, τὰς βασιλείους μὴ λύων γυναῖκας. Ἄλλ' οὕτε ἡ τῶν προηγησαμένων ἐπὶ τῇ πρεσβεῖα ῥημάτων ἐπιείκεια, οὐτε ὁ ἀπειληθεὶς φόβος μέτρια τὸν Γεζερίχον φρονεῖν ἠνάγκασεν· ἄπρακτον γὰρ καὶ τὸν Βλήδαν ἀπέπεμπε, καὶ ἐς τὴν Σικελίαν αὐθις καὶ ἐς τὴν πρόσοικον αὐτῇ Ἰταλίαν δύναμιν διαπεμφάμενος πᾶσαν ἐδήσεν. Ὁ δὲ Ἀδριανὸς ὁ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων βασιλεὺς ἐπρεσβεύετο καὶ αὐτὸς παρὰ τὸν Γεζερίχον, τῶν παλαι αὐτὸν ὑπομινησάτων σπονδῶν, ἃς εἰ μὴ φυλάττειν ἔλοιτο, καὶ αὐτὸν παρασκευάσασθαι, πληθεῖ τε οἰκίῳ πίσυνον καὶ τῇ τῶν συμμάχων ἐπικουρίᾳ. Ἐπεμπε δὲ καὶ τὸν πατρίκιον Ῥεχίμερ ἐς τὴν Σικελίαν σὺν στρατῷ. Cf. Tillemont. VI, p. 300 et 276. Ex narratione de Vandalis Italiam et Siciliam diripientibus sumptus etiam fuerit locus Suidæ v. Χάρυβδις : Πρίσκος λέγει περὶ Χαρύβδους· « Παρὰ πλέουσι δὲ τὴν Σικελίαν πρὸς

τῇ Μεσσήνῃ κατὰ τὸν πορθμὸν τῆς Ἰταλίας, ἐν ᾧ περ ἡ Χάρυβδις, πνευμάτων ἐπιλαδόντων δυσαῶν, αὐτοῖς ἀνδράσι κατέδυσαν. »

25. (456.)

Ibidem p. 73. 74 : Ὅτι τῶν Ῥωμαίων ἐς Κόλχους ἐλθόντων καὶ συμβαλόντων πόλεμον πρὸς Λαζούς, ὁ μὲν Ῥωμαϊκὸς στρατὸς ἐς τὰ σφέτερα ἐπανεζεύεν, καὶ οἱ ἀμφὶ τὰ βασιλεία πρὸς τὴν ἑτέραν μάχην παρεσκευάζοντο, βουλευόμενοι πότερον τὴν αὐτὴν ἢ τὴν δι' Ἀρμενίας τῆς Περσῶν χώρας προσοίκου πορευθέντες ὁδὸν τὸν πόλεμον ἐπάξουσι, πρότερον πρεσβεῖα τὸν μόναρχον τῶν Παρθυαίων πείσαντες· κατὰ γὰρ θάλατταν ἄπορος αὐτοῖς πᾶν (ἄπορον αὐτοῖς εἶναι Nieb.) ἐνομιζέτο τὰς δυσχωρίας παραπλεῖν, ἀλιμένους τῆς Κόλχου τυχευούσης. Ὁ δὲ Γωβάζης ἐπρεσβεύετο μὲν καὶ αὐτὸς παρὰ τοὺς Παρθυαίους, ἐπρεσβεύετο δὲ καὶ παρὰ τὸν βασιλέα Ῥωμαίων. Καὶ ὁ μὲν τῶν Παρθῶν μόναρχος, ὡς πολέμου αὐτῷ συνισταμένου πρὸς Οὐννοὺς τοὺς Κιδαρίτας καλουμένους, ἀπεσείσατο παρ' αὐτὸν τοὺς Λαζούς καταφεύγοντας.

26. (456.)

Exc. De leg. gent. p. 41 : Ὅτι Γωβάζης πρεσβεύεται παρὰ Ῥωμαίους. Ῥωμαῖοι δὲ ἀπεκρίναντο τοῖς παρὰ Γωβάζου σταλείσι πρέσβεσιν, ὡς ἀφείζονται τοῦ πολέμου, εἴγε ἡ αὐτὸς Γωβάζης ἀπόθοιτο τὴν ἀρχὴν, ἢ τὸν παῖδα τῆς βασιλείας ἀφέλοιτο· οὐ γὰρ θέμις τῆς χώρας ἀμφοτέρους ἡγεμονεύειν παρὰ τὸν παλαιὸν θεσμόν. Ὡστε δὲ θάτερον βασιλεύειν, Γωβάζην ἢ τὸν αὐτοῦ παῖδα, τῆς Κολχίδος, καὶ τῇδε λυθῆναι τὸν πό-

cta libertati restituere. Sed legati, re infecta, in Orientem reversi sunt. Nam nihil eorum quæ Marciano imperata fuerant, facere, neque liberare mulieres voluit. Quamobrem Marcianus iterum litteras ad Gensericum scripsit per Bledam legatum. Erat autem Bleda episcopus hærescos Genserici. Vandali enim Christianorum cultum et religionem amplexi fuerant. Hic ubi ad Gensericum accessit, atque alienum a sua legatione perspexit, in verba superbiora erupit. Non bene cessurum illi, si in præsentia rebus secundis elatus bellum cum Orientalium quoque Romanorum imperatore contraheret, regiis mulieribus non in libertatem restitutis. Sed neque ulla verborum lenitas prius a legato usurpata, neque incussus timor, illum ad ullam animi moderationem pertrahere potuerunt. Nam Bledam irrita legatione dimisit, et rursus in Siciliam et proxima Italiæ loca exercitum immittens, omnem regionem vastavit. Avitus quoque, Romanorum Occidentalium imperator, ad eum legatos misit, qui mouerent ut foderum pridem cum illo initorum meminisset; sin minus, se, et domestico exercitu et auxiliariis copiis fretum, bellum paraturum. Et misit sane Recimerum patricium cum exercitu in Siciliam.

Priscus de Charybdi dicit : Quum autem Siciliam præternavigarent juxta Messanam in freto Italiæ, ubi Charybdis est, ingentibus coortis procellis naves cum ipsis viris submersæ sunt.

25.

Romani in Colchidem profecti bello adversus Lazos decertant, nec multo post Romanorum exercitus ad sua rediit. Quum autem imperator denuo bellum repetere præpararet, consilium habuit, an eadem via insistens, an per Armeniam Persarum regno confinem, fide prius a Parthorum rege accepta, bellum inferret. Etenim quum Colchidis ora esset importuosa, res nimis ardua ipsis videbatur locos infestos præternavigare. Gobazes quoque legatos misit ad Parthos et ad imperatorem Romanorum. Et Parthorum quidem rex, quia bellum illi erat cum Hunnis, quos Cidaritas vocant, Lazos ad se confugientes rejecit.

26.

Gobazes legatos misit ad Romanos, quibus Romani responderunt, se a bello cessaturos, si regnum aut ipse dederet, aut filio adimeret. Nec enim fas esse secundum antiquam regionis legem, duos simul dominari. Itaque oportere aut ipsum Gobazem, aut ejus filium regnare in Colchide, atque ita bellum solum iri. Hæc Euphemius illis suaserat, qui magistri officiorum dignitatem adeptus, prudentia et eloquentia clarus, sub Marciano imperatore reipublicæ administrationem gerebat, et multorum optimorum consiliorum auctor illi fuit. Hic Priscum quoque hujus historie scriptorem assessorem sibi adjunxit. Gobazes igitur, sibi delata optione, regni insignia deposuit, et regno filio ce-

λεμον, Εὐφήμεος ἐσχηγάτο, τὴν τοῦ μαγίστρου διέπων ἀρχήν· ὃς ἐπὶ συνέσει καὶ λόγων ἀρετῇ δόξαν ἔχων Μαρκιανοῦ τοῦ βασιλέως τὴν τῶν πραγμάτων ἐλαχεν ἐπιτροπήν, καὶ πλείστον τῶν εὐ βουλευθέντων ἐκείνῳ καθηγητὴς ἐγένετο· ὃς καὶ Πρίσκον τὸν συγγραφέα τῶν τῆς ἀρχῆς φροντίδων ἐδέξατο κοινωνόν. Τῆς δὲ αἰρέσεως τῆς αὐτῷ δοθείσης, ὁ Γωδάζης εἴλετο τῆς βασιλείας παραχωρῆσαι τῷ παιδί, αὐτὸς τὰ σύμβολα ἀποθέμενος τῆς ἀρχῆς. Καὶ παρὰ τὸν κρατοῦντα Ῥωμαίων τοὺς δεησομένους ἔπεμπε, ὡς, ἐνὸς Κόλχου (Κόλχων Ν.) ἡγεμονεύοντος, οὐκέτι δι' αὐτὸν χαλεπαίνοντα ἐπὶ τὰ ὅπλα χωρεῖν. Βασιλεὺς δὲ διαβαίνειν αὐτὸν ἐς τὴν Ῥωμαίων ἐκέλευε, καὶ τῶν αὐτῷ δεδογμένων διδόναι λόγον. Ὅς δὲ τὴν μὲν ἀφίξιν οὐκ ἡνέχσατο, Διονύσιον δὲ τὸν ἐς τὴν Κολχίδα πάλοι διαπεμφθέντα τῆς τε αὐτοῦ Γωδάζου διαφορᾶς ἕνεκα πίστιν δώσοντα ἤτησεν, ὡς οὐδὲν ὑποσταίῃ ἀνέχεσθαι. Διὸ δὴ ἐς τὴν Κολχίδα Διονύσιος ἐστέλλετο, καὶ περὶ τῶν διαφορῶν συνέδρσαν. Cf. Tillemont. VI, p. 362.

27. (460, Leon. an. 4.)

Ibidem p. 41. 42 : Ὅτι ὁ Μαυριανὸς ὁ τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων βασιλεὺς, ὡς αὐτῷ οἱ ἐν Γαλατία Γότοι σύμμαχοι κατέστησαν, καὶ τὰ παροικοῦντα τὴν αὐτοῦ ἐπικράτειαν ἔθνη τὰ μὲν ὅπλοις, τὰ δὲ λόγοις παρεστήσατο, καὶ ἐπὶ τὴν Λιβύην σὺν πολλῇ διαβαίνειν ἐπειρᾶτο δυνάμει, νηῶν ἀμφοὶ τὰς τριακοσίας ἤθροισμένων αὐτῷ. Πρέσβεις μὲν πρότερον παρ' αὐτὸν ὁ τῶν Βανδάλων ἡγούμενος ἔπεμπε, λύειν τὰ διάφορα λόγοις βουλόμενος· ὁ δὲ οὐκ ἔπειθε, τὴν Μαυρουσίαν γῆν, ἐς ἣν τοὺς ἀμφοὶ τὸν Μαυριανὸν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας ἀποβαίνειν ἐχρῆν, πᾶσαν ἐδόχασε, καὶ ἐκάκωσε καὶ τὰ ὕδατα. Cf. Tillemont. VI, p. 320.

28. (461. Leon. an. 5.,

Exc. De leg. Rom. p. 74 : Ὅτι τοῦ Βαλάμερος τοῦ Σκύθου παρασπονδῆσαντος καὶ πολλὰς πόλεις δῆυσάμενου καὶ χώρας Ῥωμαϊκὰς, ἔπεμπον παρ' αὐτὸν οἱ Ῥωμαῖοι πρέσβεις, οἱ αὐτῷ τοῦ νεωτερισμοῦ καταμέμφοντο, καὶ, ὥστε μὴ αὐτὴν τὴν χώραν καταδραμεῖν, τριακοσίας λίτρας φέρειν αὐτῷ ἐκάστου ἔτους ἔταξαν· σπᾶνει γὰρ τῶν ἀναγκαιῶν ἐφράζετο πρὸς πόλεμον τὸ οἰκεῖον διαναστῆναι πλῆθος. V. Tillemont. VI, p. 373, qui rem narratam ad annum 461 referendam esse censet probabiliter.

29. (461. 462. Leon. an. 5. 6.)

Ibidem p. 74 : Ὅτι ὁ Γεζέριχος οὐκέτι ταῖς πρὸς Μαυριανὸν τεθείσαις σπονδαῖς ἐμμένων Βανδάλων καὶ Μαυρουσίαν πλῆθος ἐπὶ δῆρῳσι τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας ἔπεμπε, Μαρχελλίνου ἤδη πρότερον τῆς νήσου ἀναχωρήσαντος διὰ τὸ Ῥεχίμερα παρελῆσθαι αὐτὸν τῆς δυνάμεως ἐθελήσαντα, τοὺς παρεπομένους αὐτῷ Σκύθας (ἦσαν δὲ ἐν πλείστοις ἀνδράσι) παραπείθειν χρήμασιν, ὥστε ἐκείνους μὲν ἀπολιπεῖν, ἀφικέσθαι . . . [ἀφικέσθαι δὲ πρὸς αὐτόν. Τοῦτ' ἐποίησε τὸν Μαρχελλίνον εὐλαβ. suppl. N.] εὐλαβηθέντα τὴν ἐπιβουλὴν (οὐ γὰρ ἀντιφιλοτιμεῖσθαι τῷ Ῥεχίμερος ἐδύνατο πλούτῳ) τῆς Σικελίας ὑπονοστήσαι. Ἐστέλλετο οὖν καὶ παρὰ τὸν Γεζέριχον πρεσβεῖα, τοῦτο μὲν παρὰ τοῦ Ῥεχίμερος, ὡς οὐ δεῖ καταλιγῶρειν αὐτὸν τῶν σπονδῶν, τοῦτο δὲ καὶ παρὰ τοῦ κρατοῦντος τῶν ἐν τῇ ἑρ' Ῥωμαίων, ἐφ' ᾗ τῆς Σικελίας καὶ τῆς Ἰταλίας ἀπέχεσθαι καὶ τὰς βασιλείους ἐκπέμπειν γυναῖκας. Γεζέριχος δὲ, πολλῶν πρὸς αὐτὸν πρεσβευτῶν κατὰ διαφόρους σταλέντων

dere constituit. Tum ad imperatorem misit, quandoquidem uni solum jam pareret Colchidis regio, uti non amplius illi usque eo succenseret, ut etiam arma inferret. Imperator vero jussit Gobazem in Romanorum regionem transgredi, ut eorum, quae sibi facienda statuisset, rationem redderet. Ille autem protectionem minime abnuit; sed petiit ut Dionysius, qui jam olim ad Gobazem discordiarum causa in Colchidem missus erat, ad fidem praestandam ad se veniret, se nihil iniqui passurum esse. Eo igitur in Colchidem profecto, de rebus dubiis convaluerunt.

27.

Majoriano, Romanorum Occidentalium imperatori, Goli, qui in Gallia erant, socii confederatique facti sunt, et gentes ditionis Romanorum accolae partim armis, partim verbis ad deditionem compulsi. Illic etiam in Libyam, trecentis fere navibus coactis, cum magno exercitu trajicere tentavit. Sed Vandalorum dux prius legatos misit, qui illum, si quae essent inter eos controversa, amice transigere paratum esse dicerent. Quod ubi obtinere non potuit, Maurusiorum terram, in quam ex Iberia Majoriani navales copiae appulsurae erant, oninem igni ferroque vastavit, et aquas quoque infecit.

28.

Quum Balamerus Scythia fœdera violaret et Romanorum regiones depopularetur, et multas urbes everteret, Romani ad eum legatos miserunt, qui de pace violata quererentur. Et ut deinceps a vexanda incursionibus Romanorum regione abstineret, trecentas auri libras illi quotannis solvi constituerunt. Dicebat enim suae gentis multitudinem rerum necessarium inopia ad bellum se convertisse.

29.

Gensericus, quum non amplius fœderibus cum Majoriano pactis stare constituisset, Vandalorum et Maurusiorum multitudinem ad vastationem Italiae et Siciliae immisit. Marcellinus enim jam ante insula cesserat, propterea quod Recimerus, qui ejus imperium in se trahere studebat, militibus ejus pecunias largitus erat (erant autem fere omnes Scythiae), quo illis persuaderet a Marcellino delicere. Itaque Marcellinus Sicilia excesserat, veritus insidias, quia opibus cum Recimero minime certare poterat. Missa est igitur ad Gensericum legatio: tum a Recimero, ne fœdera violaret; tum ab eo Leonte, qui apud Romanos in Oriente rerum potiebatur, ut ab Italia et Sicilia abstineret et regias mulieres redderet. Gensericus vero, multis ad eum ex diversis partibus legatis missis, non ante mulieres liberavit, quam

χρόνους, τὰς γυναῖκας οὐ πρότερον διαφῆκε πρὶν ἢ τὴν πρεσβυτέραν τῶν Βαλεντινιανοῦ θυγατέρων (Εὐδοκία δὲ ἦν ὄνομα αὐτῇ) Ὀνωρίχῳ τῷ ἑαυτοῦ παιδὶ κατενεγύησε. Τότε γὰρ καὶ τὴν Εὐδοξίαν τὴν Θεοδοσίου θυγατέρα ἀπέπεμπε σὺν Πλακιδίᾳ τῇ ἐτέρᾳ αὐτῆς θυγατρὶ, ἣν ἐγεγαμῆκει Ὀλύβριος. Τοῦ δὲ τὰς Ἰταλίας καὶ Σικελίαν δρῶν δὲ Γεζέριχος οὐκ ἀπέστη, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὰς ἐξεπόρθει, μετὰ τὸν Μαϊοριανὸν βουλευθεὶς βασιλεύειν τῶν ἐν τῇ ἐσπέρῳ Ῥωμαίων Ὀλύβριον διὰ τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν. V. Tillemont. VI, p. 331.

30. (c. 463. Leon. an. 7.)

Exc. De leg. gent. p. 42. 43 : Ὅτι οἱ ἐσπέριοι Ῥωμαῖοι ἐς δέος ἔλθοντες περὶ Μαρκελλίνου, μήποτε αὐτοκτονήσης αὐτῷ τῆς δυνάμεως καὶ ἐπ' αὐτοὺς ἀγάγοι τὸν πολεμον, διαφόρως ταρτατομένων αὐτοῖς τῶν πραγμάτων, τοῦτο μὲν ἐκ Βανδῆλων, τοῦτο δὲ καὶ Αἰγυπτίου, ἀνδρὸς ἐκ Γαλατῶν μὲν τῶν πρὸς τῇ ἐσπέρᾳ ὀρωμένους, τῷ δὲ Μαϊοριανῷ συστρατευσαμένου καὶ πλείστην ἀμφ' αὐτὸν ἔχοντος δύναμιν, καὶ χαλεπαίνοντος διὰ τὴν τοῦ βασιλέως ἀνείρεσιν· ὃν τοῦ πρὸς Ἰταλιώτας τέως ἀπήγαγε πολέμου ἢ πρὸς Γότθους τοὺς ἐν Γαλατίᾳ διαφορὰ. Περὶ γὰρ τῆς διόρου πρὸς ἐκείνους διαφιλονεικῶν γῆς καρτερώς ἐμάχητο, καὶ ἀνδρὸς ἔργα μέγιστα ἐν ἐκείνῳ ἐπεδείξατο τῷ πολέμῳ. Τούτων δὲ ἕνεκα οἱ ἐσπέριοι Ῥωμαῖοι παρὰ τοὺς ἑώους πρέσβεις ἔστειλαν, ὥστε αὐτοῖς καὶ τὸν Μαρκελλίνον καὶ τοὺς Βανδῆλους διαλλάξαι. Πρὸς μὲν τὸν Μαρκελλίνον Φύλαρχος σταλὲς ἐπεισε κατὰ Ῥωμαίων ὅπλα μὴ κινεῖν. Ὁ δὲ παρὰ τοὺς Βανδῆλους διαβὰς ἀπρακτος ἀνεχώρει, τοῦ Γεζέριχου μὴ ἄλλως τὸν πολεμον καταστήσειν ἀπει-

λῶντος, εἰ μὴ γε αὐτῷ ἡ τοῦ Βαλεντινιανοῦ καὶ Ἀετίου περιουσία δοθῇ. Καὶ γὰρ καὶ παρὰ τῶν ἑώων Ῥωμαίων ἐκεκόμεστο μοῖραν τῆς Βαλεντινιανοῦ περιουσίας ὀνόματι Εὐδοκίας τῆς τῷ Ὀνωρίχῳ γεγαμημένης. Διὸ δι' ἔτους ἐκάστου ταύτην τοῦ πολέμου πρόφασιν ποιοῦμενος, εὐθὺς ἦρος ἀρχομένου σὺν στόλῳ τὴν ἐκστρατείαν ἐποιεῖτο ἐπὶ τῇ Σικελίᾳ καὶ τὰς Ἰταλίας· καὶ ταῖς μὲν πόλεσιν, ἐν αἷς μάχῃμον δύναμιν τῶν Ἰταλιωτῶν εἶναι συνέβαινεν, οὐ ραδίως προσεφέρετο· καταλαμβάνων δὲ χωρία, ἐν οἷς μὴ ἔτυχεν οὐσα ἀντίπαλος δύναμις, ἐδόχῃ τε καὶ ἡνδραποδίζετο. Οὐ γὰρ πρὸς πάντα τὰ προσβάσιμα τοῖς Βανδῆλοις μέρη οἱ Ἰταλιῶται ἀρκεῖν ἐδύναντο, πλήθει τῶν πολεμίων βιαζόμενοι καὶ τῷ μὴ παρῆναι σφισι ναυτικὴν δύναμιν, ἣν παρὰ τῶν ἑώων αἰτοῦντες οὐκ ἐτύγγαλλον διὰ τὰς πρὸς Γεζέριχον ἐκείνους τεθείσας σπονδὰς· ὅπερ ἔτι μάλιστα ἐκάκωσε τὰ ἐν τῇ ἐσπέρᾳ Ῥωμαίων πράγματα διὰ τὸ διηρῆσθαι τὴν βασιλείαν.

Ἐπρεσεβύσαντο δὲ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον κατὰ τοὺς ἑώους Ῥωμαῖους Σαράγουροι καὶ Οὐργωοὶ καὶ Ὀνόγουροι, ἔθνη ἐξαναστάνα τῶν οἰκείων ἡθῶν, Σαβίρων (Σαβινῶρων Suid.) ἐς μάχην σφισὶν ἡλιθυότων, οὓς ἐξήλασαν Ἀδάρεις, μετανάσταί γενομένοι ὑπὸ ἔθνῶν οἰκούντων μὲν τὴν παρωκεανῆτιν ἀκτὴν, [τὴν δὲ χώραν ἀπολιπόντων διὰ τὸ ἐξ ἀναχύσεως τοῦ ὤκεανου ὁμιγλῶδες γινόμενον, καὶ γρυπῶν δὲ πλῆθος ἀναφανέν· ὅπερ ἦν λόγος μὴ πρότερον παύσασθαι, πρὶν ἢ βορὰν ποιήσασθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος· διὸ δὴ ὑπὸ τῶνδε ἐλαυνόμενοι τῶν δεινῶν τοῖς πλησιοχώροις ἐνέβαλον, καὶ τῶν ἐπίδοντων δυνατωτέρων ὄντων οἱ τὴν ἔρῃον [οὐχ] ὀφιστάμενοι μετανίσταντο·] ὥστε καὶ

maiores natu filiarum Valentiniani, Eudociam nomine, Honorio filio desponderet. Tunc enim Eudociam, Theodosii filiam, remisit cum Placidia, ejus sorore, quam duxit Olybrius. Neque eo secius Italiam et Siciliam Genserichus vastare destitit, sed multo magis sæviebat, quum post mortem Majoriani (461 p. C.) Olybrius ad imperium Occidentis provehere propter affinitatem ex nuptiis cogitaret.

30.

Romanis Occidentalibus in suspicionem venit Marcellinus, ne, si copiis augetur, in eos bellum transferret. Erant enim tunc temporis Romanorum res variis modis afflictæ et perturbatæ, hinc Vandalis, illinc Ægidio imminente. Hic vir ex Gallia occidentali oriundus, qui in Hispania cum Majoriano militaverat, et magnum exercitum habebat, ob eandem imperatoris erat illis infensus. Sed a bello appetendis Italiam vocavit eum ortum cum Gothis in Gallia dissidium. De contermina enim regione cum illis certans, fortiter bellum gerebat, in quo multa viri strenui et magnanimi opera edidit. Hæc in causa fuerunt, ut Romani Occidentales legatos ad Orientales mitterent, et Marcellinum et Vandalos secum in gratiam reducerent. Et ad Marcellinum quidem Phylarchus missus ei persuasit ne in Romanos moveret arma. Hinc ad Vandalos deflectens, nihil quicquam profecit, et rediit. Genserichus enim se non alias bellum positurum minatus est, nisi sibi Valentiniani

et Aetii bona traderentur. Etenim ab Orientalibus quoque partem bonorum Valentiniani obtinuerat Eudociæ nomine, quæ Honoricho, ejus filio, nuperat. Atque hanc belli renovandi occasionem singulis annis usurpabat. Itaque statim veris initio infesto exercitu Siciliam et Italiam invasit, et urbes quidem Italarum presidiiis firmatas non facile expugnavit, sed oppida militibus, qui resisterent, destituta facile capta evertit et diripuit. Nec enim ad omnia, quæ Vandalorum invasioni patebant, tuenda sufficere poterant Itali, propterea quod hostium multitudine opprimebantur. Denique copiis navalibus carebant, quas quum a Romanis Orientalibus petissent, non impetrarunt, quia sedes cum Gensericho fecerant. Ea res, divisa scilicet imperii administrandi ratio, magno detrimento Romanorum Occidentali rebus fuit.

Circa id tempus legatos ad Orientales Romanos miserunt Saraguri, Urogi et Onoguri. Hæ gentes, propriis sedibus ejectæ, commissa pugna cum Sabis, quos expulerant Abares, et ipsi quoque extorres facti a gentibus quæ Oceani littus accolebant, sed sedes suas reliquerant propter ingentes nebulas ex maris vaporibus ortas et propter magnam ingruentium gryphorum multitudinem, quos non prius recessuros esse fama erat, quam genus humanum devorassent : quibus calamitatibus excitati, in finitimorum sedes irruerunt. Et omnes quidem, qui violentum eorum impe-

οὐ Σαράγουροι ἐλαθόντες κατὰ ζήτησιν γῆς πρὸς τοῖς Ἀκατίροις Οὐννοῖς ἐγένοντο, καὶ μάχας πρὸς ἐκείνους πολλὰς συστησάμενοι τό τε φύλον κατηγωνίσαντο καὶ πρὸς Ῥωμαίους ἀφίκοντο, τυχεῖν τῆς αὐτῶν βουλόμενοι ἐπιτηδεϊότητος. Βασιλεὺς οὖν καὶ οἱ ἄμφ' αὐτὸν φιλοφρονησάμενοι καὶ δῶρα δόντες αὐτοὺς ἀπέπεμψαν.

De prima hujus loci parte v. Tillemont. l. 1. Quæ deinde sequuntur de Salaguris etc., eorum plurima habet etiam Suidas v. Ἀδάρης. Hinc Classenus supplevit verba uncis distincta : τὴν δὲ χώραν usque ad μετανίσταντο. Nonnulla ejus loci repetit Suidas v. Ἀκατίροι et Σαράγουροι.

Marcellinus his temporibus in Dalmatia suum sibi quasi regnum habere cœpit. Nescio an ex hac narrationis parte petita sit Salones urbis mentio ap. Stephanum Byz. : Σαλωνίαι, πόλις Δαλματίας, ὧν Σαλωνεὺς τὸ ἔθνηκον, ὡς Πρίσκοις ἐν ἔκτῳ.

31. (c. 464. Leon. an. 8.)

Ibidem p. 43 : Ὅτι στασιασάντων τῶν φυγάδων ἔθων κατὰ τοὺς κατὰ τὴν ἑω Ῥωμαίους, παρὰ τῶν Ἰταλῶν πρεσβεΐα ἀφίκετο λέγουσα, ὡς οὐχ ὑποστήσονται, εἰ μὴ γέ σφισι τοὺς Βανδήλους διαλλάξοιεν. Ἀφίκετο δὲ καὶ παρὰ τοῦ Περσῶν μονάρχου, τῶν τε παρ' αὐτοὺς καταφευγόντων ἐκ τοῦ σφετέρου ἔθνους αἰτίαν ἔχουσα, καὶ τῶν Μάγων τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων γῇ ἐκ πλαιῶν οἰκούντων χρόνων, ὡς ἀπάγειν αὐτοὺς τῶν πατριῶν ἔθων καὶ νόμων ἐθέλοντες καὶ τῆς περὶ τὸ θεῖον ἀγιστείας, παρενοχλοῦσι τε ἴσαί καὶ ἀνακαίεσθαι κατὰ τὸν θεσμὸν οὐ συγχωροῦσι τὸ παρ' αὐτοῖς ἀσβεστον καλούμενον πῦρ. Καὶ ὡς χρή τοῦ Ἰουροειπαχῆ φρουρίου ἐπὶ τῶν Κασπίων κειμένου πυλῶν χρήματα ἰορηγοῦντας Ῥωμαίους ποιεῖσθαι ἐπιμέλειαν, ἥ γοῦν τοὺς φρουρήσαντας αὐτὸ στρατιωτάς στέλλειν, καὶ μὴ μόνους [σφῆς] δαπάνη καὶ φυλακῇ τοῦ χωρίου βαρύνεσθαι· εἰ

γὰρ ἐνδοῖεν, οὐκ εἰς Πέρσας μόνους, ἀλλὰ καὶ εἰς Ῥωμαίους τὰ ἐκ τῶν παροικούντων ἔθνων κακὰ βραδίως ἀφικέσθαι. Χρῆναι δὲ αὐτοὺς ἔλεγον καὶ χρήμασιν ἐπικουρεῖν ἐπὶ τῇ πρὸς Οὐννοὺς πολέμῳ τοὺς Κιδάριτας λεγομένους· ἐσεσθαι γάρ σφισιν αὐτῶν νικούντων ὄνησιν, μὴ συγχωρουμένου τοῦ ἔθνους καὶ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν διαβαίνειν ἐπικράτειαν. Πάντων δὲ ἐνεκα Ῥωμαίων ἀποκριναμένων στέλλειν τὸν διαλεξόμενον τῷ Παρθυσίῳ μονάρχῃ· μήτε γὰρ φυγάδας εἶναι παρὰ σφισι, μήτε παρενοχλεῖσθαι τοὺς Μάγους τῆς θρησκείας πέρι· τὴν φυλακὴν δὲ τοῦ Ἰουροειπαχῆ (Οὐροεισάχ cod.) φρουρίου καὶ πόλεμον τὸν πρὸς τοὺς Οὐννοὺς ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἀναδεγμένους μὴ δικαίως χρήματα αἰτεῖν παρ' αὐτῶν. — Ἐπρεσβεύσατο δὲ παρὰ μὲν Βανδήλους ὑπὲρ Ἰταλῶν Ῥατιανὸς ἐν τῇ τῶν πατρικίων ἀξία καταλεγόμενος, παρὰ δὲ Πέρσας Κωνσταντῖος (Κωνσταντίνος h. l. cod.), τρίτον μὲν τὴν ὑπαρχὸν λαχὼν ἀρχὴν, πρὸς δὲ τῇ ὑπατικῇ ἀξίᾳ καὶ τῆς πατρικιοῦτος τυχών.

Τῶν Μάγων] « Intelligit Magos, qui in Capadocia degebant per totam provinciam sparsi. Erant autem Magorum Persicorum coloni, de quibus multa scribit Basilus Magnus in Ep. 325 ad Epiphanium, a quo consultus de illis fuerat. » Valesius. Ceterum v. Tillemont. VI, p. 381 et 332. — Ἰουροειπαχῆ] « Apud Lydum De mag. III, 52, 53, *Viriparach* vel *Viraparach* (Bp.) vocatur : id quod proxime ad veritatem accedere videtur : *barach* enim domum sive mansionem significat, *viram* solitudinem vel ruinas. » Niebuhr. in Add.

32. (c. 464 s. 465. Leon. an. 8. 9.)

Exc. De leg. Rom. p. 74. 75 : Ὅτι ἐπὶ Λέοντος βασιλείᾳ Ῥωμαίων ἐπρεσβεύετο παρὰ μὲν Βανδήλους ὑπὲρ Ἰταλῶν Ῥατιανὸς, ἐν τῇ τῶν πατρικίων ἀξίᾳ

tum sustinere non poterant, ceaserunt, sicuti et Saraguri, qui ad novas sedes quaerendas coorti, ad Hunnos Acatiros pervenerunt et, multis praeliis initis, gentem devicerant, et demum ad Romanos nanciscendæ eorum societatis cupidi se contulerunt. Itaque imperator legatos benigne excepit, et muneribus affectos remisit.

31.

Dum gentes patria profugæ cum Romanis in Oriente disident, legatio ab Italis advenit, quæ doceret res Italas stare non posse, nisi sibi Vandalos reconciliarent. Venit et legatio a Persarum rege (*Peroze*), quæ multos e Perside ad Romanos confugere querebatur, et quod Romani Magos, qui jam inde a priscis temporibus eorum finium incolæ essent, a patriis moribus et institutis et antiquo religionis cultu abducturi, quavis ratione vexarent, et ignem, qui apud eos vocaretur inextinguibilis, in perpetuum ardere secundum legem non sinerent. Addebant, æquum videri, Romanos castelli Iuroipach, ad portas Caspias siti, curam habere, et pecunias ad illud conservandum conferre, ne-

que se solos sumptibus et arcis custodia gravari. Si enim ceaserint, non solum in Persarum, sed etiam in Romanorum terras a finitimis gentibus facile vastationes inferri posse. Oportere etiam se juvari pecuniis ad bellum contra Hunnos Cidaritas gerendum, ex quo Romani quoque essent utilitatem reportaturi, si ea gens a finibus ipsorum arceatur. Romani responderunt, se quamprimum legatos misuros, hæc omnia cum Parthorum rege disceptaturos. Neque enim ullos apud se esse fugitivos, neque Magos in suæ religionis cultu impediri. Quum autem ipsi custodiam castelli Iuroipach et bellum contra Hunnos Cidaritas in se receperint, minime juste eos ab ipsis pecuniam petere. Legationem ad Vandalos suscepit Tatianus, patriciatus dignitate ornatus; ad Persas vero Constantius, qui ter præfectus urbi fuerat, et ad consulatus patriciatusque honorem evectus.

32.

Sub Leone, Romanorum imperatore, legatus pro Italis ad Vandalos profectus est Tatianus, in patriciorum nume-

καταλεγόμενος, παρὰ δὲ Πέρσας Κωνσταντίος, τρίτον μὲν τὴν ὑπαρχον (ὑπατον cod.) λαβὼν ἀρχὴν, πρὸς δὲ τῇ ὑπατικῇ ἀξίᾳ καὶ τῆς πατρικιοῦτος τυχών. Καὶ Τατιανὸς μὲν ἐκ Βανδῆλων εὐθὺς ἀπρακτος ἀνεχώρησε, τῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Γεζερίχου μὴ παραδεχθέντων λόγων· ὁ δὲ Κωνσταντίος τῇ Ἑδέσσει, Ῥωμαϊκῇ μὲν πόλει, προσοίκῳ δὲ τῆς Περσῶν γῶρας, ἐγκατέμεινε, ἐσδέξασθαι αὐτὸν ἐπὶ πολὺ διαναβαλλομένου τοῦ Παρθαίου μονάρχου.

33. (c. 465. Leon. an. 9.)

Ibid. p. 75. 76 : "Οτι τὸν Κωνσταντίον τὸν πρεσβευτὴν ἐν τῇ Ἑδέσσει χρόνον ἐπιμείναντα, ὡς εἴρηται μοι, τῆς πρεσβείας πέρι, τότε ἐδέξατο ὁ Περσῶν μονάρχος ἐς τὴν σφετέραν, καὶ παρ' αὐτὸν ἀφικέσθαι προσέταξεν, οὐκ ἐν ταῖς πόλεσιν, ἀλλὰ γὰρ ἐν τοῖς μεθωρίοις αὐτῶν τε καὶ Οὐννων τῶν Κιδαριτῶν τὰς διατριβάς ποιούμενος... [πρὸς οὓς πόλεμον suppl. N.] αὐτῷ συνίστατο αἰτίαν ἔχων, ὡς τοὺς φόρους τῶν Οὐννων μὴ κομιζομένων, οὓς οἱ πάλαι μὲν τῶν Περσῶν καὶ Πάρθων βασιλεύοντες ἔθεντο. Ὡς ὁ πατὴρ [τὴν τοῦ φόρου] ἀπαρνησάμενος ἀπαγωγὴν τὸν πόλεμον ὑπεδέξατο, καὶ τοῦτον μετὰ τῆς βασιλείας παρέπεμψε τῷ παιδί, ὥστε ταῖς μάχαις ἐπιτριβομένους τοὺς Πέρσας ἀπάτῃ ἐθελῆσαι τὴν τῶν Οὐννων λῦσαι διαφορὰν, καὶ δῆτα διαπέμψασθαι τὸν Πειρώζην (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ τότε Περσῶν βασιλεύοντι) πρὸς τὸν Κούγγαν τὸν Οὐννων ἡγούμενον, ὡς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀσμενίζων εἰρήνην ἐπὶ τε συμμαχίᾳ σπένδασθαι βούλοιο, καὶ τὴν αὐτοῦ κατεγγυᾷ ἀδελφῇ. Νεώτατον γὰρ αὐτὸν εἶναι συν-

έβαινε, καὶ μηδέπω παίδων εἶναι πατέρα. Τὸν δὲ προσδεξάμενον τοὺς λόγους γήμασθαι οὐ τοῦ Πειρώζου ἀδελφῇ, ἀλλ' ἐτέραν γυναῖκα βασιλικῶς διακοσμηθεῖσαν, ἣν ὁ Περσῶν μονάρχος ἐξέπεμψε, παρεγγυήσας, ὡς οὐδὲν μὲν ἀνακαλύπτουσα τῶν ἐσχηματισμένων βασιλείας καὶ εὐδαιμονίας μεθέξει, ἐκλέγουσα δὲ τὴν ὑπόκρισιν θάνατον ἔξει ζημίαν· οὐ γὰρ ἀνέξεσθαι τὸν Κιδαριτῶν ἄρχοντα θεράπαιναι ἔχειν γαμετὴν ἀντὶ τῆς εὐγενομένης. Τούτου χάριν σπεισάμενος ὁ Πειρώζης πρὸς τὸν τῶν Οὐννων ἡγούμενον οὐκ ἐπὶ πολὺ τῆς ἀπάτης ἀπάνωτο· εὐλαβηθεῖσα γὰρ ἡ γυνὴ, μή ποτε ὁ ἄρχων τοῦ ἔθνους ὑπὸ ἐτέρων πυθόμενος τὴν αὐτῆς τύχην χαλεπῶ αὐτὴν ὑφείξει θανάτῳ, μηνύει τὸ μελετηθέν. Ὁ δὲ Κούγγας ἐπαινέσας τὴν γυναῖκα τῆς ἀληθείας αὐτὴν μὲν ἔμεινε ἔχων γαμετὴν, τίσασθαι δὲ τοῦ δόλου Πειρώζην ἐθέλων πόλεμον πρὸς τοὺς ὁμόρους ἔχειν ὑπεκρίνετο, δεῖσθαι τε ἀνδρῶν οὐ τῶν πρὸς μάχην ἐπιτηδείων (μυρίον γὰρ αὐτῷ παρῆναι πλῆθος), ἀλλὰ τῶν στρατηγησόντων αὐτῷ τὸν πόλεμον. Ὁ δὲ τ' αὐτῷ ἄνδρα τῶν λογάδων ἐξέπεμψε. Καὶ τοὺς μὲν ὁ τῶν Κιδαριτῶν ἄρχων ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ λωβεσάμενος παρὰ τὸν Πειρώζην ἀπέπεμψεν ἀπαγγελοῦντας, ὡς τῆς ἀπάτης ταύτης ἔδωκε δίκην. Οὕτως αὖθις αὐτοῖς ὁ πόλεμος ἀνεζωπυρήθη, καὶ ἐμάχοντο καρτερῶς. Ἐν Γόργα τοίνυν (τοῦτο γὰρ ὄνομα τῷ χωρίῳ, ἐν ᾧ περ συνέβαινε τοὺς Πέρσας στρατοπεδεύεσθαι) τὸν Κωνσταντίον ὁ Πειρώζης ἐδέχετο, καὶ τινὰς ἡμέρας φιλοφρονισάμενος διαφύκεν, δεξιὸν οὐδὲν περὶ τῆς πρεσβείας ἀποκρινάμενος.

rum conscriptus; ad Persas vero Constantius, tertium præfectus, et una cum consulatu (an. 457) patriciatus dignitatem sortitus. Et Tatianus quidem a Vandalis intra breve tempus, re infecta, reversus est, repudiatis a Genserico pacis conditionibus. Constantius vero Edessæ, quæ urbs est in Romanorum ditione posita et Persis contermina, substitit, in qua longo tempore commoratus est, quum diu eum admittere Parthorum rex differret.

33.

Tandem Persarum rex Constantium legatum, qui longo tempore, ut diximus, legationis causa Edessæ sublitterat, in suam regionem admisit et ad se venire iussit, non in urbibus tum, sed in confiniis regionis suæ et Hunnorum Cidaritarum commorans. Etenim bellum iis intulerat, propterea quod Hunni minime tributum inferabant, quod illis olim Persarum et Parthorum reges imposuerant. Et regis Hunnorum pater (*Isdegerdes*), tributum illationem renuens, bellum exceperat, quid quidem una cum regno ad filium transmiserat: donec Persis longiori bello defatigatis venit in mentem bellum cum Hunnis fraude finire. Itaque Peroses (sic enim Persarum rex vocabatur) ad Cuncham, Hunnorum regem, misit, tanquam vellet cum illis pacem firmare et armorum societatem jungere et illi suam sororem dare uxorem. Ille enim erat tum forte adhuc junior, neque dum liberos illos sustulerat. Quibus sermonibus quum Cunchas esset assensus, non tamen Perosis sororem

in matrimonium duxit, sed aliam mulierem regio cultu adornatam. Hanc autem Persarum rex misit, ut, si nihil eorum, quæ fingebantur, enuntiaret, regis felicitatis participem futuram: sin minus, et simulata delegeret, mortis supplicium subituram; non enim passurum Cidaritarum regem, uxorem se habere servilis conditionis pro ingenua et nobili. Quum igitur his conditionibus Peroses pacem cum Hunnorum rege sanxisset, non illi diu sua fraus utilitati et fructui fuit. Mulier enim, timens ne, si forte per alios de sua conditione certior fieret, pessima se morte mulcicaret, commentum indicavit. Cunchas vero, mulierem ob veritatem detectam laudans, eam in matrimonio habere perstitit, sed dolum sibi factum ultor, contra finitimos bellum se gerere simulavit, in quo sibi viris opus esse non quidem ad militiam aptis (infinitam enim horum sibi adesse multitudinem), sed his, qui bellum sibi administrarent. Peroses vero trecentos principum ad eum misit, quorum alios Cidaritarum rex trucidavit, alios truncatos ad Perosem remisit, qui renuntiarent, has illos commissæ ab eo fraudis penas luisse. Itaque inter ipsos multo acrius, quam antea, bellum est excitatum, et omnibus viribus depugnarunt. In Gorga igitur (hoc enim erat loco nomen, in quo tunc forte Persæ castra habebant) Constantium Peroses excepit. Quem postquam per quosdam dies laute tractaverat, nullo idoneo ad legationem dato responso, dimisit.

34. (366. Leon. an. 3o.)

Exc. De leg. gent. p. 43. 44 : Ὅτι μετὰ τὸν ἐμπρησμὸν τῆς πόλεως τὸν ἐπὶ Λέοντος ἦκεν ὁ Γωβά-
ζης σὺν Διονυσίῳ ἐς τὴν Κωνσταντίνου, Περσικὴν ἔχων
στλήν καὶ τῷ Μηδικῷ δορυφορούμενος τρόπῳ. Ὅν οἱ
ἀμφὶ τὰ βασιλεία δεξάμενοι πρότερον μὲν τοῦ νεωτερι-
σμοῦ κατεμέμψαντο, ἔπειτα δὲ φιλοφρονησάμενοι ἀπέ-
μψαν· εἶλε γὰρ αὐτοὺς τῇ τε θωπείᾳ τῶν λόγων, καὶ
τὰ τῶν Χριστιανῶν ἐπιφερόμενος σύμβολα.

Fragmento 26 legimus Gobazem ad Leonem venire
jussum, antequam obsequeretur, postulasse
ut Dionysius ad se veniret, qui fidem præstaret
nihil iniqui Gobazem passurum esse. Hæc assigna-
vimus anno 456, suadente tum Marciani regis
mentionem, tum serie excerptorum. Contra nostra,
quum urbis incendio (die 2 mens. Sept. an. 465)
posteriora sint, ad finem anni 465 vel potius ad
an. 466 pertinere debent, et cum iis quæ fr. 26
narrantur, componi non possunt, ut recte statuit
Tillemont. VI, p. 389 et 633.

35. (c. an. 466.)

Ibidem p. 44 : Ὅτι Σκίροι καὶ Γότθοι εἰς πόλεμον
συνελθόντες καὶ διαχωρισθέντες ἀμφοτέροις πρὸς συμμά-
χων μετὰκλῆσιν παρεσκευάζοντο· ἐν οἷς καὶ παρὰ τοὺς
ἐνίκους ἦλθον. Καὶ Ἀσπαρ μὲν ἤγειτο μηδετέροις συμ-
μαχεῖν, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Λέων ἐβούλετο Σκίροις ἐπι-
κουρεῖν. Καὶ δὴ γράμματι πρὸς τὸν ἐν Ἰλλυριοῖς στρα-
τηγὸν ἐπεμπευ, ἐντελλόμενός σφισιν κατὰ τῶν Γότθων
βοήθειαν τὴν προσήκουσαν πέμπειν.

36.

Ibidem p. 44 : Ὅτι ἦκε κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον

34.

Post incendium civitatis, quod accidit sub Leone, Go-
bazes venit Constantinopolim cum Dionysio, stola Persica
indutus, et Medorum in morem satellitibus stipatus. Hunc
imperator excepit, et primum quidem ob novarum rerum
studium vituperavit, deinde comiter eum amplexus dimisit.
Gobazes enim, Christianorum symbola ostentans, blanda
oratione eum cepit.

35.

Sciri et Gothi acie decertantes, et a pugna utrique reco-
dentes, ad accersenda auxilia animum adjecerunt. Qua de
re Romanos quoque Orientales adierunt. Aspar quidem cen-
suit, neutris opitulandum esse. Sed imperator Leo statuit
Sciris opem ferre. Itaque litteras ad præfectum Illyrici misit,
jussitque quoad necesse esset, auxiliares copias Sciris ad-
versus Gothos præbere.

36.

Eodem tempore venit et ad Leonem imperatorem legatio
a filiis Attilæ, ut, omnibus omnino præteritorum dissidio-
rum causis ressecatis, pacem inirent, et inter se, ut olim
erat in more positum, ad Istrum convenientes, mercatum

παρὰ τῶν Ἀττῆλα παίδων ὡς τὸν βασιλέα Λέοντα πρε-
σβεῖα, τὰς αἰτίας διαλύουσα τῆς προῦπαρξάσης διαφο-
ρᾶς, καὶ ὡς χρὴ αὐτοὺς ἐπὶ εἰρήνῃ σπένδεσθαι, καὶ
κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος παρὰ τὸν Ἰστρον ἐς ταυτὸν ἰόν-
τας Ῥωμαίοις προτιθέναι ἀγορὰν, καὶ ἀντιλαμβάνειν
ὧν ἂν δεόμενοι τύχοιεν. Καὶ ἡ μὲν σφῶν αὐτῶν πρε-
σβεῖα ἐν τοῖσδε οὕσα ἀπρακτος ἐπανήει· οὐ γὰρ ἐδόκει
τῷ βασιλεύοντι Οὐννους τῶν Ῥωμαϊκῶν συμβολαίων
μετέχειν πολλὰ τὴν αὐτοῦ κακώσαντας γῆν· οἱ δὲ τοῦ
Ἀττῆλα παῖδες τὴν ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ ἀπόκρισιν δεξά-
μενοι πρὸς σπᾶς διεφέροντο· ὁ μὲν γὰρ Δεγγιζῖχ, ἀπρά-
κτως ἐπανεληθόντων τῶν πρέσβεων, πόλεμον Ῥωμαίοις
ἐπάγειν ἐβούλετο, ὁ δὲ Ἡρνάχ πρὸς ταύτην ἀπηγόρευε
τὴν παρασκευὴν, ὡς τῶν κατὰ χώραν ἀπαγόντων αὐτὸν
πολέμων.

37.

Ibidem p. 44 : Ὅτι Σαράγουροι Ἀκατίροις καὶ
ἄλλοις ἔθνεσιν ἐπιθέμενοι ἐπὶ Πέρσας ἐστράτευσαν. Καὶ
πρότερον μὲν ἐπὶ Κασπίας παρεγένοντο πύλας· καὶ
φρουρὰν Περσικὴν ἐν αὐταῖς ἐγκαθεστῶσαν εὐρόντες
ἐτέραν δὸδὸν ἐτράποντο, δι' ἧς ἐπὶ τοὺς Ἰθίρας ἐλθόντες
τὴν τε αὐτῶν ἐδήουν καὶ τὰ Ἀρμενίων χωρία κατέτρε-
χον, ὥστε Πέρσας πρὸς τῷ πολέμῳ τῶν Κιδαριτῶν τῷ
πάλαι αὐτοῖς συστάντι καὶ ταύτην εὐλαβουμένους ἐφο-
δον, παρὰ Ῥωμαίους πρεσβεύσασθαι καὶ αἰτεῖν χρή-
ματὰ σφισιν αὐτοῖς δίδοσθαι ἢ ἄνδρας πρὸς φυλακὴν
τοῦ Ἰουροειπαᾶχ (Ὀυροεισᾶχ cod.) φρουρίου, καὶ
λέγειν ἅπερ αὐτοῖς πολλαῖς εἰρητῶ πρεσβευομένοις,
[ὅτι], αὐτῶν ὑφισταμένων τὰς μάχας καὶ [μὴ] συγχο-
ρούντων τὰ ἐπιόντα ἔθνη βάρβαρα πάροδον ἔχειν, ἢ τῶν
Ῥωμαίων ἀδῆχτος διαμένει χώρα. Τῶν δὲ ἀποκρινα-
μένων, ὡς ἕκαστον ἀνάγκῃ τῆς οἰκείας ὑπερμαχοῦντα

celebrarent, ex quo invicem ea, quæ sibi opus essent, de-
sumerent. Et ea quidem legatio, quæ circa hæc versaba-
tur, re infecta rediit. Nec enim imperator commercium
Romanorum cum Hunnis, qui eos tot damnis et cladibus
affecerant, concedendum esse duxit. At vero Attilæ filii,
renuntiata legatione, inter se dissenserunt. Etenim Den-
gisich, legatis nulla re impetrata reversis, bellum Romanis
inferre volebat : cui consilio Irnach repugnabat, quod turbæ
intestinali a bello avocarent.

37.

Saraguri cum Acatis aliisque gentibus conjuncti in
Persas exercitum duxerunt. Primum quidem ad portas
Caspas accesserunt, ubi quum præsidium Persicum offendi-
sent, ad aliam viam deflexerunt, qua ad Iberos conversi
regionem vastarunt, et excursions in oppida Armeniorum
fecere. Quare Persæ, qui post superius cum Cidaritis bellum
hanc quoque aggressionem timebant, legatos ad Romanos
miserunt, qui ab illis pecunias aut milites ad custodiam arcis
Iuroipach peterent, et quod jam sæpe per legatos egissent,
docerent, si ipsi certamina sustinerent et barbaros aggredien-
tes ab aditu prohiberent, tutos fore Romanorum fines. His
vero respondentibus rationi consentaneum esse unumquem-

γῆς τῆς σφετέρας φρουρᾶς ἐπιμελεῖσθαι, πάλιν ἀπρακτοί ἐπανεζεύξαν.

38.

Ibidem p. 44. 45 : "Οτι Δεγγιζίχ πόλεμον ἐπὶ Ῥωμαίους ἐπενεγκόντος καὶ τῇ τοῦ Ἰστρου προσκαρτεροῦντος (f. exc. δ/θη Nieb.), τοῦτο μαθὼν ὁ Ὀρνιγίσκλου (αὐτὸς γὰρ εἶχε τὴν πρὸς τῷ Θρακίῳ μέρει τοῦ ποταμοῦ φυλακὴν), ἐκ τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἐκπέμψας ἐπυνθάνετο ὅ τι βουλόμενοι πρὸς μάχην παρασκευάζονται. Ὁ δὲ Δεγγιζίχ τοῦ Ἀναγαστοῦ κατολιγώρησας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεμφθέντας ἀπράκτους ἤρπει, παρὰ δὲ τὸν βασιλέα τοὺς διαλεξιμένους ἔστελλεν, ὥς, εἰ μὴ γῆν καὶ χρήματα αὐτῷ [καὶ τῷ] ἐπομένῳ δῶν στρατῷ, πόλεμον ἐπάξει. Τῶν δὲ παρ' ἐκείνου πρέσβειων ἐς τὰ βασιλεία ἀφικομένων καὶ τὰ αὐτοῖς ἐνταλθέντα ἀπαγγελεύσαντων, ἀπεκρίνατο βασιλεὺς ἑτοίμως ἔχειν πάντα ποιεῖν, εἴγε ὑπακουσόμενοι αὐτῷ παραγένοιται· χαίρειν γὰρ τοῖς ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐπὶ συμμαχίᾳ ἀφικνουμένοις.

39. (c. 467, Leon. an. 11.)

Ibid. p. 45. 46 : "Οτι Ἀναγαστοῦ καὶ Βασιλίσκου καὶ Ὀστρόου καὶ ἄλλων τινῶν στρατηγῶν Ῥωμαίων τοὺς Γότθους ἐς τινα κοῖλον χῶρον συγκλειςάντων καὶ πολιορκούντων, λιμῶ τε πιεζομένων τῶν Σκυθῶν σπᾶναι τῶν ἐπιτηδείων, πρεσβεῖαν παρὰ τοὺς Ῥωμαίους ποιήσασθαι, ὥστε αὐτοὺς ἐνδιδοῦσαι νεμομένους γῆν ὑπακούειν αὐτῶν ἐς ὅ τι ἂν θέλοιεν. Τῶν δὲ ἐπὶ βασιλέα τὴν ἐκείνων φέρειν ἀποκριναμένων πρεσβεῖαν, καὶ

τῶν βαρβάρων τοῦ λιμοῦ πέρι σφᾶς θέσθαι ἐθέλειν τὰς συμβάσεις φαμένων, καὶ μὴ οὔους τε εἶναι μακρὰς ποιεῖσθαι ἀνακωχᾶς, βουλευόμενοι οἱ τὰς Ῥωμαϊκὰς τάξεις διέποντες, τροφὰς χορηγήσειν αὐτοῖς ὑπέσχοντο ἄχρι τῆς βασιλείας ἐπιτροπῆς, εἴγε σφᾶς αὐτοὺς διέλοιεν ὥσπερ καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν διακέκριται πλῆθος· ἔσεσθαι γὰρ αὐτῶν ραδίως οὕτως ἐπιμέλειαν, ἐς τοὺς κληρονομήνους καὶ οὐκ εἰς πάντας ἀποβλεπόντων τῶν στρατηγῶν, ὅπερ ἐς φιλοτιμίαν δρῶντες πρὸς τὴν αὐτῶν πάντως ἀμειλληθήσονται (ἀμεληθήσονται conj. Cantocl.) κομιδῇ. Τῶν δὲ Σκυθῶν τοὺς ἀπαγγελθέντας διὰ τῶν πρέσβειων προσδεξαμένων λόγους καὶ ἐς τοσαύτας σφᾶς αὐτοὺς ταξάντων μοίρας, ἐς θασασπερ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι διεκέκριντο, Χελγάλ, τοῦ Οὐννων γένους ἀνὴρ καὶ ὑποστράτηγος τῶν διεπόντων τὰ Ἀσπαρος τάγματα, παρὰ τὴν ἐπιλαχούσαν αὐτοῖς βαρβαρικὴν μοῖραν ἐλθὼν, καὶ τῶν Γότθων (πλείονες δὲ τῶν ἄλλων ὑπῆρχον) μεταπειψάμενος τοὺς λογάδας τοῖωνδε ἐπορίσαστο λόγων ἀρχὴν, ὥς δώσει μὲν αὐτοῖς γῆν ὁ βασιλεὺς, οὐκ εἰς σφετέραν δὲ αὐτῶν ὄνησιν, ἀλλὰ τοῖς ἐν σφίσιν Οὐννοις. Τούτους γὰρ ὀλιγώρως γεγηπονίας ἔχοντας δίκην λύκων τὰς αὐτῶν ἐπιόντας διαρπαζέσθαι τροφὰς, ὥστε θεραπεύοντων τᾶξιν ἐπέχοντας τῆς ἐκείνων ἕνεκα ταλαιπωρεῖσθαι τροφῆς, καίπερ ἐς αἰεὶ ποτε τοῖς Οὐννοις τοῦ Γότθων γένους ἀσπόνδου διαμεινάντος, καὶ ἐκ προγόνων τὴν αὐτῶν ἀποφυγεῖν ὁμαιγμίαν ὁμοσαμένων, ἐφ' ᾗ καὶ ὄρκων πατρίων πρὸς τῇ τῶν οἰκείων στερήσει καταφρονεῖν. Αὐτὸν δὲ, εἰ καὶ τὸ Οὐννων αὐχεῖ γένος, δικαιοσύνης πόθῳ τὰδε πρὸς αὐτοὺς εἰπόντα δεδωκέναι περὶ τοῦ πρακτέου βουλὴν. Ἐπὶ τούτοις οἱ Γότθοι δια-

que sua tueri et defendere, et de suis arcibus sollicitum esse, rursus re non obtenta, legati ad suos reversi sunt.

38.

Dengisich bellum Romanis inferens Istri ripæ institit. Quod ubi Ornigiscli filius (*Anagastes*) comperit (is in ea parte Thraciæ quæ ad Istrum est, custodiæ ripæ fluminis præfectus erat), per suos ex eo quæsit, quem in finem acie decertare vellet. Sed Dengisich Anagastum contemnens, ab eo missos re infecta dimisit, et per legatos imperatori denuntiavit, se bellum illaturum, nisi sibi suisque terram et pecunias subministraret. Legatis in regiam introductis et mandata exponentibus imperator respondit, se omnia paratum esse facere, si suo imperio obsequi vellent: sibi enim pergratum et jucundum esse, si quando inimici in fœdus societatemque transirent.

39.

Anagastes, Basiliscus et Ostryes et alii quidam duces Romani in locum abruptum et concavum Gothos inclusos obsederunt. Ibi Scythæ, victuum inopia laborantes, Romanos missis legatis certiores fecerunt, se, facta deditione, omnibus quæ statuerint parituros, modo sibi terram ad inhabitandum concedant. Romani responderunt, se ad imperatorem eorum postulata delaturos. At Scythæ propter famem, quæ eos premebat, transigere velle dixerunt, neque longiores moras ferre posse. Tum Romanis ordinibus præpositi, habito consilio, tantisper dum imperator aliter sta-

tueret, alimenta se præbituros polliciti sunt, si Scythæ Romanorum more exercitus in partes se ipsos dividerent. Sic enim facilius eos, quum singuli ordines, non universi simul respiciendi essent, a ducibus curari posse, quippe qui cura et diligentia inter se sint certaturi. Itaque Scythæ his, quæ legati renuntiaverunt, paruerunt, seque in totidem ordines distribuerunt, in quos Romani erant distributi. Quo facto Chelchal, genere Hunnus, qui secundum ab Aspare imperii gradum in eos, qui sub eo ordines ducebant, tenebat, barbarorum, quæ suis ordinibus accesserat, cohortem obiens, in qua erant plures numero Gothi, quam reliqui, accitis primoribus hujusmodi orationem habere cepit. Terram quidem imperatorem ad inhabitandum daturum, quæ non illis fructui et commodi futura esset, sed cuius utilitas ad solos Hunnos redundaret. Hos enim terræ cultum negligere, et luporum more bona Gothorum invadentes diripere, qui ipsi servorum conditione habiti ad victum illis comparandum laborare coacti essent: quamvis nullum unquam fœdus inter utramque gentem sancitum sit, et majores jurejurando eos obstrinxerint, ut Hunnorum societatem fugerent. Quare non tantum suis eos privari, sed etiam patria sacramenta negligere. Se quidem genere Hunnum, quo maxime gloriatur, sed æquitate inotum hæc illis dicere, ut, quæ facienda essent, viderent. His dictis Gothi commoti, et hæc Chelchalem pro benevolentia, qua ipsos prosequeretur, suggessisse rati, Hunnos sibi immixtos truci-

παραθέντες, καὶ εὐνοία τῇ πρὸς αὐτοὺς ταῦτα τὸν Χέλγαλ εἰρηκέναι νομίσαντες, τοὺς ἐν αὐτοῖς Οὐννοὺς (ὡς) συστάντες διεξείριζοντο· καὶ μάχῃ καρτερὰ ἀμφοτέρων συνίστατο τῶν ἐθνῶν ἐκ συνθήματος. Ὁ Ἀσπαρ πυθόμενος, ἀλλὰ γὰρ καὶ οἱ τῶν λοιπῶν στρατοπέδων ἡγεμόνες μετὰ τῶν οἰκείων παραταξάμενοι τὸν ἐπιτιγόντα τῶν βαρβάρων ἀνέβρουν. Τοῦ δὲ δόλου καὶ τῆς ἀπάτης οἱ Σκυθαὶ λαβόντες ἐννοίαν σφῆς τε ἀνεκαλοῦντο, καὶ ἐς χεῖρας τοῖς Ῥωμαίοις ἐχώρουν. Ἄλλ' οἱ μὲν Ἀσπαρος τὴν σφισιν ἐπιλαγούσαν ἐφθασαν ἀναλώσαντες μοῖραν· τοῖς δὲ λοιποῖς στρατηγοῖς οὐκ ἀκίνδυνος ἡ μάχῃ ἐγένετο, τῶν βαρβάρων καρτερὸς ἀγωνισαμένων, ὥστε τοὺς ἐξ αὐτῶν ὑπολειφθέντας τὰς τε Ῥωμαϊκὰς τάξεις διώσασθαι καὶ τῇδε τὴν πολιορκίαν διαφυγεῖν. Cf. Tillemont. VI, p. 392, qui de tempore rei monet: « Il ne faut pas mettre cet événement plus tard qu'en 467, puisque Basilisque était occupé en 468 à la guerre des Vandales. »

40. (467. Leon. an. 11.)

Exc. De leg. Rom. p. 76: "Ὅτι Λέων δ βασιλεὺς στέλλει πρὸς τὸν Γεζέριχον Φύλαρχον τὴν τοῦ Ἀνθemiου βασιλείαν ἐμνηύσαν καὶ πόλεμον ἀπειλήσων, εἰ μὴ γε τῆς Ἰταλικῆς καὶ βασιλείας ἀφείξοιτο. Ἐπανῆκε δὲ ἀγγέλλον, μὴ ἐθέλειν αὐτὸν τοὺς τοῦ βασιλέως προσεῖσθαι λόγους, ἀλλὰ ἐν πολέμῳ εἶναι παρασκευῇ, ὡς ὑπὸ τῶν ἑσίων Ῥωμαίων παρασπονδούμενον. V. Tillemont. VI, p. 394 sq.

41. (c. 468. Leon. an. 12.)

Exc. De leg. gent. p. 46: "Ὅτι μεγίστης πρὸς τὸ Σουάννων ἔθνος Ῥωμαίοις τε καὶ Λαζοῖς ὑπαρχούσης διαφορᾶς, καὶ σφόδρα ἐς τὴν τοῦ σήματος * τῶν

Σουάννων συνισταμένων μάχην *. Καὶ Περσῶν δὲ ἐβελόντων αὐτῷ πολεμεῖν διὰ τὰ φρούρια, ἅπερ (ὑπὸ) τῶν Σουάννων ἀφῆρητο, πρεσβείαν ἐστελλεν, ἐπικούρους αὐτῷ διαπεμφθῆναι παρὰ βασιλέως αὐτῶν ἐκ τῶν παραφυλαττόντων στρατιωτῶν τὰ Ἀρμενίων θρία τῶν Ῥωμαίοις ὑποτελῶν, ἐφ' ᾧ προσχίρων ὄντων ἐτοίμην ἔχειν βοήθειαν, καὶ μὴ κινδυνεύειν τοὺς πόρρωθεν ἀπεκδεχόμενον, ἢ παραγενομένων ἐπιτρίβεσθαι δαπάνη, τοῦ πολέμου, ἂν οὕτω τύχῃ, διαβαλλομένου, καθάπερ ἤδη πρότερον ἐγεγόνει. Τῆς γὰρ σὺν Ἡρακλείῳ ἀπεσταλμένης βοθείας, καὶ Περσῶν καὶ Ἰδῆρων τῶν αὐτῷ ἐπαγόντων τὸν πόλεμον πρὸς ἐτέρων ἐθνῶν τότε ἀπασχοληθέντων, μάχην * τὴν συμμαχίαν ἀπέπεμψεν ἀσχαλῶν ἐπὶ τῇ τῶν τροφῶν χορηγίᾳ, ὥστε, αὐθὺς τῶν Πάρθων ἐπ' αὐτὸν ἀναζευζάντων, Ῥωμαίους ἐπικαλέσασθαι. Τῶν δὲ στείλει τὴν βοήθειαν ἐπαγγεिलाμένων καὶ ἀνδρὰ τὸν αὐτῆς ἡγήσασμενον, παρεγένετο καὶ Περσῶν πρεσβεία ἀγγέλλουσα, τοὺς Κιδάρτας Οὐννοὺς ὑπ' αὐτῶν κατηγωνίσθαι, καὶ Βαλαάμ πόλιν αὐτῶν ἐκπεπολιρκέναι. Ἐμήνυσεν δὲ τὴν νίκηκην καὶ βαρβαρικῶς ἐπεκόμπαζον, τὴν παρούσαν αὐτοῖς μεγίστην δύναμιν ἀποφαίνειν ἐθέλοντες. Ἀλλὰ αὐτοὺς παρραυτικά, τούτων ἀγγελλέντων, ἀπέπεμπε βασιλεὺς, ἐν μείζονι φροντίδι τὰ ἐν Σικελίᾳ συνενεχθέντα ποιούμενος.

Classenus voce μάχην, quæ in utroque loco corrupto obvia est, indicari censet nomen proprium ducis Suannorum. Tillemontius VI, p. 401, suspicabatur fortasse leg. esse, ἐς τὴν κατὰ τοῦ Σήματος (sc. ducis Lazorum)... μάχην. Idem: « Comme les anciens, inquit, ne nous marquent point que Léon ait jamais eu d'affaires en Sicile que cette année (468), à l'occasion de la guerre contre Genséric, nous y rapportons ce que dit Priscus. »

darunt. Deinde quasi ex compacto ingens pugna inter utramque gentem est commissa. Quod quum Aspari nuntiatum esset, ipse et reliqui duces acies suorum instruxerunt, et obvium quemque barbarorum occiderunt. Scythæ, cognito dolo et fraude perspecta, sese collegerunt, et manus cum Romanis conseruerunt. Sed illi, qui sub Aspare stipendia faciebant, omnem barbarorum cohortem, quæ illis obvenerat, ad internecionem usque ceciderunt. Reliquis ducibus non incruenta pugna fuit, barbaris strenue et fortiter pugnam capessentibus. Ex qua pugna qui superstites ex Scythiis fuerunt, perruptis Romanis legionibus, evaserunt.

40.

Leo imperator Gensericum per Phylarchum legatum de Anthemii imperio certiore fecit, eique bellum indixit, nisi Italia cederet, et imperium ipse appetere desisteret. Rediit autem nuntius, et retulit, nolle ipsum denuntiationi parere, imo bellum apparare, quod Romani Orientales fœdera transgressi essent.

41.

Maxima intercedente Romanis et Lazis cum Suannorum

gente controversia, ** Persas quoque cupido belligerandi incessit propter oppida quæ Suanni ipsis eripuerant. Itaque ad Romanorum imperatorem legationem misit, sibi auxilia multum postulans ex militibus, qui Armeniæ oram Romanis subjectam tuebantur, ut, quia proximi erant, præsto essent, ne, dum longinqua auxilia exspectant, periculum incurrant, aut, si advenerint, sumptibus atterantur, producto ob eam causam bello, sicut jam antea evenerat. Missam enim cum Heraclio auxiliariorum manum, Persis et Iberis, quibuscum tunc bellum erat, alio bello tum adversus alias gentes occupatis, quum grave illi et molestum esset exercitum alere, remisit: sed rursus in eum Parthis redeuntibus, Romanos revocavit. Legati vero retulerunt, Romanos missuros ad eos auxilia et ducem. Quo tempore advenit etiam legatio a Persis nuntians, Hunnos Cidaritas ab ipsis devictos, et Balaam, Hunnorum urbem, expugnatam. Nuntiauerunt igitur legati victoriam quam Persæ obtinuerant, et barbarorum in morem magnificis verbis extulerunt, maximas, quæ illis adessent, copias ostentaturi. Sed legatos statim peractis mandatis imperator dimisit: nam illi res Siculæ longe majori curæ erant.

42. (468.)

Theophanes Chron. p. 178 ed. Bonn.: Τούτω τῷ ἔτει Λέων ὁ βασιλεὺς κατὰ Γιζερύχου τοῦ Ἀφρων κρατοῦντος στόλον μέγαν ἐξοπλίσας ἀπέστειλεν. Ὁ δὲ Γιζερίχος μετὰ τὴν τελευταίαν Μαρκιανοῦ πολλὰ δεῖνὰ ἐνεδείξατο, ἐν ταῖς ὑπὸ τὴν τῶν Ῥωμαίων βασιλείαν χώραις ληϊζόμενος καὶ αἰχμαλωτίζων πολλοὺς καὶ τὰς πόλεις κατασκάπτων· θένεν ζήλῳ κινηθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐκ πάσης τῆς ἀνατολικῆς θαλάσσης ἑκατὸν χιλιάδας (1. ἑκατὸν καὶ χιλιάδα: 1113 naves sec. Cedren.) πλοίων ἀθροίσας, καὶ στρατῶν καὶ ὀπλῶν ταῦτα πληρώσας, κατὰ Γιζερίχου ἀπέστειλεν. Φασὶ γὰρ αὐτὸν αὐτὴν κεντηνάρια δεδαπανηκέναι χρυσίου ἐν τούτῳ τῷ στόλῳ. Στρατηγὸν δὲ καὶ ἐξαρχὸν τοῦ στόλου κατέστησεν Βασίλειον τὸν Βερίνης τῆς αὐγούστης ἀδελφόν, τῆς ὑπάρχου τιμῆς ἡδὴ μετασχόντα καὶ Σκύθας πολλάκις νικήσαντα ἐν τῇ Θράκῃ. Ὅς δὲ καὶ συνδραμούσης αὐτῷ ἐκ τῆς ἐσπερίου οὐκ ὀλίγης δυνάμεως, συμπλακείας εἰς ναυμαχίας πολλάκις τῇ Γιζερίχου μετὰ * (καὶ μέγα πληθος;) τῶν νηῶν τῷ βυθῷ παραδούς, εἶτα καὶ αὐτὴν ἡδυνήθη Καρχηδόνα κρατῆσαι. Ὑστερον δὲ ὥροις ὑπὸ Γιζερίχου καὶ πλείστοις χρήμασι δελεασθεὶς, ἐνέδωκεν καὶ ἡττήθη ἑκὼν, ὡς Πρίσκος (ὥσπερ σικὸς, ἐτὼς Περ-

σικὸς codd.) ἰστόρησεν ὁ Θρᾷξ. Cf. Tillemont. VI, p. 396 sqq. Gibbon. tom. VI, p. 162 sqq.

43. (circa an. 467 v. 468).

Euagrius Hist. Eccles. II, 14: Ὑπὸ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις (τοὺς αὐτοὺς χρόνους? Val.), τοῦ Σκυθικοῦ πολέμου συνισταμένου πρὸς τοὺς ἑώρους Ῥωμαίους, ἦ τε Θρακία γῆ καὶ ὁ Ἑλλησποντος ἐσείσθη, καὶ Ἰωνία καὶ αἱ καλούμεναι Κυκλάδες νῆσοι, ὡς Κνίδου καὶ τῆς Κῷ τῶν νήσων (τῆς νήσου?) τὰ πολλὰ κατενεχθῆναι. Καὶ ὄμβρους δὲ ἐξαισίους ὁ Πρίσκος ἱστορεῖ γενέσθαι ἀνὰ τὴν Κοινσταντινίου πόλιν καὶ τὴν Ἰδιουῶν γῶραν, ἐπὶ τρεῖς καὶ τέσσαρας ἡμέρας ποταμὸν τῶν ὑδάτων ἐξ οὐρανοῦ φερομένων· καὶ ὅρη μὲν ἐς πεδία κατενεχθῆναι, κατακλυσθεῖσας δὲ κώμας παραπολέσθαι· γενέσθαι δὲ καὶ νήσους ἐν τῇ Βοᾷνῃ λίμνῃ, οὐ μακρὰν τῆς Νικομηδείας ἀφεστώσῃ, ἐκ τῶν συνενεχθέντων ἐς αὐτὴν παμπόλλων φορυτῶν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον ἐπράχθη. Cf. Tillemont. VI, p. 404. Fugit hic locus Niebuhrium.

Capita nonnulla eorum, quæ deinceps Priscus tractavit, recenset Euagrius Hist. Eccles. II, 16. Vide Testimon. N. 3.

42.

Hoc anno Leo imperator ingentem classem et valide instructum exercitum adversus Gizerichum qui Africam obtinebat emisit. Gizerichus quippe, defuncto Marciano, multa mala intulit in provincias Romanæ ditioni subjectas, prædis abactis, multisque in captivitatē missis et eversis passim civitatibus. Quibus exardescens imperator naves ex toto Orientē mille et centum contraxit, ipsasque militibus et armis bene munitas adversus Gizerichum destinavit. In eam classem 1300 auri centenaria expendisse narrant. Ducem ac præfectum instituit Basiliscum, Verinæ Augustæ fratrem, consulis munere jam perfunctum et frequentibus in Scythas per Thraciam victoriis clarum. Is confluite in auxilium ex occiduo mari navium non penitenda manu, cum Gizerichi classe frequentiores conflictus exercuit, plerasque naves in profundum demersit, et ipsam tandem Carthaginem superare potuisset. At mox donorum illecebris et vi pecuniarum

inescatus, priorem impetum remisit et volens cladem passus est, ut Priscus Thrax tradidit.

43.

Sub idem tempus quum bellum Scythicum contra Orientales Romanos motum esset, Thracia et Hellespontus terræ motu concussæ sunt. Ionia quoque et Cyclades insulæ eandem calamitatem expertæ sunt, adeo ut in Cnido urbe et in Cō insula pleraque ædificia corruerint. Præterea immensos imbres Constantinopoli et in Bithynorum regione accidisce refert Priscus, quum trium aut quattuor dierum spatio aqua e celo fluviorum instar decidisset; ac montes quidem in planitiem depressos esse, vicos vero complures aquis obrutos periisse. Insulas quoque in Boanensi lacu, qui est juxta Nicomediam, exortas esse ex quiescentibus plurimis, quæ alluvione illuc delatæ fuerant. Verum hæc quidem aliquanto post contigerunt.

MALCHUS PHILADELPHENSIS.

• Malchus, Philadelphiensis, ex illa Philadelphia quæ in Palæstina est, ut recte e nomine viri Syriaco, quum plura ita vocarentur oppida, infert Fabricius, sophistam Constantinopoli egit. Ejus Historiam, qua Priscum continuavit, ab a. 474, decimoseptimo Leonis Imp., usque ad mortem Nepotis, qui a. 480 occisus est, septem annorum res totidem libris, quos Βυζαντιακά inscripsit, persecutam Photius legit : atque intra hoc temporis spatium eclogæ de legationibus, quasque ex aliis titulis Suidas servavit, comprehenduntur : ut certum sit litteratas Constantini Porphyrogeniti operas nihil amplius habuisse. Monet tamen Photius, his libris opus ad terminum quem auctor sibi proposuisset perductum non esse : ipsum innuere plura se additum si vita suppetat : quum igitur Suidas Malchi Historiam usque ad Anastasium deductam esse scribat, non contradicam, si quis sibi persuaserit ultima parte truncatam ad Photium Constantinumque pervenisse ; integram ei innotuisse qui paulo post Justinianum Imp. lexicon de scriptoribus composuit, quod Suidas compilavit. Edidit certe Malchus mortuo demum Zenone, cujus ignaviam probraque [f. 4] mansuræ infamiæ tradidit : ac tanta quidem cum libertate ut etiam sub miti Anastasii imperio mirandum sit majestatis pœnam evasisse qui talia contra decessorem Principis, præsertim qui Augustæ maritus fuerat, auderet. Verum non unicum hoc est sub imperatoribus Byzantinis mirandæ in scribendo libertatis exemplum, fortasse a contemptu litterarum ortum : nam Tiberius, valde in iis versatus, quæcunque edebantur anxie scrutabatur, crudeliterque vindicabat. Magis etiam miramur Eunapium non morte pœnas dedisse pro his quæ quemvis Christianum non minus quam Principes læderent. Malchum non maledicentiæ sed veritati studuisse cernimus. Difficilior ad expediendum inde oritur quæstio quod Malchus Historiam a Constahtino M. inchoasse a Suida dicitur : in quod tam disertum testimonium suspicio erroris eo minus cadit quod Photius e primi libri initio constare docet, alios ejusdem auctoris atque argumenti præcessisse. Casus autem efficere non potuit ut pars superstes operis initio ac fine truncati inciperet ubi Priscus substiterat : itaque necesse est aut partem quæ præcederet ab aliquo qui catenam historiæ conficiebat, cujusmodi plures exstitisse constat, recisam ; aut res a Constantino M. usque ad Prisci finem diverso opere

comprehensas fuisse. Ingenio et eloquentia infra Priscum, a Photio quidem, qui cum canonis historiæ instar esse ait, ultra veritatem laudibus elatus, tamen inter valde bonos historiæ auctores numerandus est. A Christiana religione non alienum fuisse, Photius perhibet : quod per se parum est ; verum in ipsum, ut a Classeno inter confabulationem mihi observatum fuit, plus quam in illum cadere videtur, qui Pamprepio [fr. 20] tam aperte faveat. » Hæc NIEBUHRIUS l. l. p. xxx.

TESTIMONIA.

Suidas. : Μάλχος, Βυζάντιος σοφιστής· ἔγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου, καὶ ἕως Ἀναστασίου, ἐν ᾗ τὰ κατὰ Ζήνωνα καὶ Βασιλείου, καὶ τὸν ἐμπρησμὸν τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης [an. 476], καὶ τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Αὐγουστείου, καὶ ἄλλα τινὰ διεξέρχεται μάλα σεμνῶς, καὶ τραγωδίας δίκην ἀποθρηνῶν αὐτά.

Photius cod. 78 : Ἀνεγνώσθη Μάλχου σοφιστοῦ Βυζαντιακά, ἐν βιβλίοις ἐπτά. Ἀρχεται μὲν ἐξ οὗ Λέοντα τὸν βασιλέα ἡ νόσος ἐπέβη, τοῦτω δὲ τῆς βασιλείας ἕτος ἑπτακαιδέκατον παρετίνατο· διέρχεται δὲ τὴν τε Ζήνωνος ἀνάρρησιν, καὶ τὴν ὑπερόριον τῆς βασιλείου δόξης διατριβήν, καὶ τὴν Βασιλείου ἀνάρρησιν, καὶ τὴν τῆς ἀλουργίδος ἀπόθεσιν, καὶ τὴν ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ πάλιν κάθοδον Ζήνωνος, τὴν τε τοῦ προειρημένου Βασιλείου διὰ ξίφους ἀναίρεσιν, ἧς καὶ γυνὴ καὶ τέκνα παρανόμῳ κρίσει ἐκοινώνησαν. Καὶ οἱ Ἀρμάτος ὁ Ζήνωνα κατὰ τὸν τοιαύτης ἀντιμισθίας ἀπώνατο, διὰ Ὀνούλπου δεξάμενος τὴν σφαγὴν. Διαλαμβάνει δὲ καὶ τὴν Θεουδέρχου τοῦ Ὀτριάριου (Τρ.) στάσιν, καὶ τὴν Θεουδέρχου τοῦ Μαλαμεῖρου (Βαλ.) φιλίαν, καὶ τὸν πρὸς τὸν τοῦ Ὀτριάριου (Τρ.) Θεουδέρχον πόλεμον, καὶ τὴν κατὰ Ζήνωνος πάλιν στάσιν, καὶ τὴν Μαρκιανοῦ ἐπανάστασιν, καὶ πρό γε τούτου τὴν τῆς πενθερᾶς Βηρίνης ἐπιβουλήν, καὶ τὴν διὰ τοῦτο φυγαδεῖαν τὴν αἰδίων, καὶ τὴν κατὰ Ἰλλου πρότερον ἐπιβουλήν Βηρίνη συσκευασθεῖσαν, καὶ τὴν Ἐπιδάμου ὑπὸ Θεουδέρχου τοῦ Μαλαμεῖρου (Βαλ.) ἐν δολῷ κατάσχεσιν. Ταῦτα διεξιὼν διεξίεισι καὶ τὰ ἐπὶ Ῥώμης, καὶ τέλος τοῦ ἐβδόμου λόγου ποιεῖται τὸν Νέπωτος θάνατον, δὲ ἐκβαλὼν τῆς ἀρχῆς Γλυκέριον τὴν τε Ῥωμαϊκὴν ἰσλὴν περιβάλετο, καὶ εἰς σῆμα κείρας κληρικῶ ἀντὶ βασιλείως ἀρχιερεῖα κατέστησεν· ὅφ' οὗ καὶ ἐπιβουλευθεὶς ἀνήρηται. Οὗτοι οἱ ἐπτά τῆς ἱστορίας λόγοι καὶ προηγουμένους ὑποφαίνουσιν αὐτῶ λόγους ἄλλους διαπεπονῆσθαι· καὶ ἡ ἀπαρχὴ δὲ τῶν ἐπτά τοῦ πρώτου

λόγου τοῦτο παραδηλοῖ· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπομένους, εἰ τὸ ζῆν προσῆν τῷ συγγραφεῖ, ὥς τοῦ ἐβδόμου λόγου τὸ πέρας ἐνδείκνυσιν.

Ἔστι δ' ὁ συγγραφεὺς Φιλαδελφεὺς, εἴ τις ἄλλος κατὰ συγγραφὴν ἱστορίας ἄριστος· καθαρὸς, ἀπέριττος, εὐκρινὴς (num εὐκρινὴς? N.), λέξων ταῖς ἀνθηροτάταις καὶ εὐσήμεϊς καὶ εἰς ὄγκον τινὰ ἀνηγμέναις χρώμενος· καὶ οὐδὲ αἱ καινοπρεπεῖς αὐτῷ, ὅσαι τὸ ἐμπατικὸν καὶ εὐηχὸν καὶ μεγαλεῖον ἔχουσι, παραβλέπονται, ὥσπερ --- τὸ ---- καὶ τοιαῦτ' ἐνια· καὶ ὅλως κανὼν ἐστὶν ἱστορικῷ λόγῳ· σοφιστὴς δ' ἦν τὸ ἐπιτήδευμα, καὶ ῥητορικῆς εἰς ἄκρον ἐτλακώς, καὶ τὴν θρησκείαν οὐκ ἔξω τοῦ χριστιανικοῦ θιάσου.

ARGUMENTUM.

Fr. 1. Amorcesus ex Persia profugus partem Arabiæ Petrææ et Jotaben insulam sibi subjicit. Fœdus cum Romanis initurus Petrum episcopum Saracenorum ad Leonem mittit, deinde ipse ad imp. venit, votique compos honoribusque affectus revertitur. Hac in re Leo pacta violavit cum Persis inita (473 p. C.) — 2. Leo Pelagium Silentiarium ad Gothos in Thraciam legatum mittit. Theoderichus, Triarii f., Gothorum in Thracia princeps, præter alia Asparis hereditatem sibi reddi et magistri militum munus dari postulat. Nihil obtinens, vastat Thraciam et Arcadiopoli potitur. Tandem pacem init cum Leone, qui tributum pollicetur et summi ducis munus ei concedit (473). — 2 a. De Leone imp. judicium. — 3. Severus, senator et patricius, a Zenone legatus mittitur ad Vandalorum regem (Genserichum), qui imp. de pace propositiones admittit. Multos captivos Severus, vir integerrimus, redimit (465). — 4. Heraclius, Zenonis dux, a Theudericho in Thracia captus redimitur; in reditu a Gotho quodam occiditur (475). — 5. Ejus indoles. — 6. Erythrius, præfectus prætorio, munere se abdicat (475). — 7. Basilisci indoles. Ejus avaritia sævæque exactiones, dum, pulso Zenone, regnum obtinebat (475-477). — 8. Harmatii et Zenonidis amores. Ad summos honores evecti fatua insolentia. A Zenone per Onulphum Illyrium interficitur (477). — 9. Zeno in Isauria clade affectus in Constantinopolim castellum confugit (Jun. 476). De Zenone judicium. Ejus filius, juvenis vitii obrutus, moritur. — 10. Zenone jam in regnum restituto (Jul. 477), Odoacer et Nepos Augustulus, legationibus eodem tempore Byzantium missis, amicitiam imperatoris ambiunt (477 vel 478 init.). — 11. Theu-

derichus Trarii filius, Basilisci tyranni amicus, qui post reditum Zenonis in Thraciam reversus erat, legatos de reconciliatione ad imperatorem mittit; incassum (478). — 12. Pecuniæ summa, quam præfectus Ægypti muneris obtinendi causa solvebat. — 13. Honorichus, Genserichi f. et successor, homo ignavus, de amicitia et societate legatos mittit (478). — 14. Quum Theuderichi, Valamiri f., qui Romanorum socius erat, potentia minui videretur, Theuderichus autem, Triarii f. hostisque Rom., multas gentes sibi conciliaret, Zeno inimicitias componere studet. Conditionibus a Triarii filio repudiatis, bellum parat. — 15. Theuderichus, Valamiri f., contra Theuderichum, Triarii f., Marcianopoli proficiscitur, rogante Zenone et auxiliares copias promittente. Verum non stante promissis Zenone, Theuderichus auxiliis Rom. destitutus, pacem ac fœdus cum Triarii filio init. — 16. Valamiri filius legatis ad Zenonem missis exponit cur cum Triarii filio fœdus fecerit; terras, frumenta et pecunias poscit. Similiter Theuderichus Triarii filius tributa et affinium suorum redactionem exigit. Zeno copias undique contrahit; ipse militem ducturus est; mox ad insitam ignaviam relapsus, ob militum seditionem castra dissolvere cogitur (479). — 17. Theudericho Valamiri f. Thraciam vastante, Zeno pacem facit cum Theudericho Triarii filio. Pacis conditiones (479). — 18. Theuderichus Valamiri f. gravibus damnis a Romanis afficitur. Deinde vero Stobos in Macedonia vastat; Thessalonicam oppugnare parat; Zenonis precibus commotus Macedonia vastationem inhibet; Epirum invadit; a Lychnide repulsus, Scampsiam et Epidamnum capit. Ejus cum Adamantio colloquium. A Sabiniانو duce clade afficitur (479). — 19. Theuderichus Triarii f., audita Marciani seditione, Byzantium proficiscitur, verbo tenus ut opem Zenoni ferret, reapse ut urbe potiretur. Vix Zeno obtinet, ut copias a Byzantio Theud. reducat (479). — 20. De Pamprepio Ægyptio Hilli familiari.

BYZANTIACA

ἐν βιβλίοις ἑπτὰ.

1. (473 p. C. Leonis an. 17.)

Exc. De leg. gent. p. 91. 92 Par. : Ὅτι ἐν τῷ ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Αἰώντος τοῦ Μακέλλου, πάντων πανταρχὸν τεταράχθαι δοκούντων,

BYZANTINA LIBRIS SEPTEM.

1.

Septimo decimo imperii Leonis Macelli anno, quum in-

gens undique rerum perturbatio esse videretur, advenit quidam Arabum Scenitarum, quos vocant Saracenos, sacerdos eorum, qui sunt apud eos Christiani; ejus adventus hæc fuit causa. Quum tempore Theodosii exortum esset inter

ἀρκεῖται τις τῶν σκηνιτῶν Ἀράβων, οὓς καλοῦσι Σαρακηνούς, ἱερεῖς τῶν παρ' ἐκείνοις Χριστιανῶν, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Πέρσαι καὶ Ῥωμαῖοι σπονδὰς ἐποιήσαντο, ὅτε ὁ μέγιστος πρὸς αὐτοὺς ἐπὶ Θεοδοσίου συνερράγη πόλεμος, μὴ προσδέχεσθαι τοὺς ὑποσπόνδους Σαρακηνούς, εἰ τις ἐξ ἀπόστασιν νεωτερίσαι προέλοιτο. Ἐν δὲ τοῖς Πέρσαις ἦν ὁ Ἀμόρκεσος τοῦ Νοκαλίου γένους· καὶ εἴτε τιμῆς οὐ τυγχάνων ἐν τῇ Περσίδι γῇ, ἢ ἄλλως τὴν Ῥωμαίων γῶραν βελτίω νενομικῶς, ἐκλιπὼν τὴν Περσίδα εἰς τὴν γείτονα Πέρσαις Ἀραβίαν ἐλάυνει. Κάντεῦθεν δρυώμενος προνομὰς ἐποιεῖτο καὶ πολέμους Ῥωμαίων μὲν οὐδενί, τοῖς δὲ αἰεὶ ἐν ποσὶν ἐυρίσκομένους Σαρακηνούς. Ἀφ' ὧν καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν προήκει κατὰ μικρόν. Μίαν δὲ τῶν Ῥωμαίων παρεσπάσατο νῆσον Ἰωτάβην ὄνομα· καὶ τοὺς δεκατρίλους ἐκβαλὼν τῶν Ῥωμαίων αὐτὸς ἔσχε τὴν νῆσον, καὶ τὰ τέλη ταύτης λαμβάνων χρημάτων εὐπόρησεν οὐκ ὀλίγων ἐντέυθεν. Καὶ ἄλλας δὲ ὁ αὐτὸς Ἀμόρκεσος τῶν πλησίον ἀφελόμενος κωμῶν, ἐπεθύμει Ῥωμαίοις ὑπόσπονδος γενέσθαι καὶ φύλαρχος τῶν κατὰ Πετρίαν ὑπὸ Ῥωμαίοις ὄντων Σαρακηνῶν. Πέμπει οὖν πρὸς Λέοντα τὸν βασιλέα Ῥωμαίων Πέτρον ἐπίσκοπον τῆς φυλῆς τῆς αὐτοῦ, εἰ πως δύναιτο ταῦτα πείσας ποτὲ διαπράξασθαι. Ὡς δ' ἀφίκετο καὶ διελέθη τῷ βασιλεῖ, δέχεται τοὺς λόγους ὁ βασιλεὺς, καὶ μετάπεμπτον εὐθὺς ποιεῖται τὸν Ἀμόρκεσον ἔλθειν πρὸς αὐτὸν, ἀβουλότατα τοῦτο διανοσάμενος καὶ ποιήσας. Εἰ γὰρ δὴ καὶ φύλαρχον χειροτονήσῃ προήρητο, ἔδει πόρρωθεν ὄντι τῷ Ἀμορχέσῳ τοῦτο προστάξαι, ἕως καὶ τὰ Ῥωμαίων ἐνόμιζε φοβερά, καὶ τοῖς ἀρχουσιν αἰεὶ τοῖς τυ-

χοῦσι Ῥωμαίων ἐμελλεν ἥκειν ὑποπεπτηχῶς, καὶ τὴν γε προσηγορίαν βασιλείας ἀκούων αὐτήν. Καὶ γὰρ διὰ πολλοῦ κρεῖττον τι τῶν ἀνθρώπων εἶναι τῶν ἄλλων ἐνόμιζε. Νῦν δὲ πρῶτον μὲν αὐτὸν διὰ πόλεων ἦγεν, ἃς ἐμελλεν ὄψεσθαι τρυφῆς μόνον γεμούσας, ὅπλοισι δὲ οὐ χρωμένους· ἔπειτα δὲ, ὡς ἀνῆλθεν ἐς Βυζάντιον, δέχεται παρὰ τοῦ βασιλέως ἀσμένως, [ὅς] καὶ τραπέζης κοινωνὸν βασιλικῆς ἐποίησας, καὶ βουλῆς προκειμένης μετὰ τῆς γερουσίας συμπαρεῖναι ἐποιεῖ· καὶ τό γε δὴ αἰσχιστον ὄνειδος τῶν Ῥωμαίων, ὅτι καθέδραν αὐτῷ τὴν πρωτοπατρικίαν ἀποδοθῆναι ἐκέλευσε σχηματισάμενος ὁ βασιλεὺς, ὅτι δὴ Χριστιανὸς ἀνεπίσθη γενέσθαι· καὶ τέλος ἀπέπεμψεν αὐτὸν, ἰδίᾳ μὲν παρ' αὐτοῦ εἰκόνα τινὰ χρυσῆν καὶ κατάλιθον λαβὼν (λαβόντα c. N.), σφόδρα τε οὖσαν πολυτελεῖ, καὶ τῶν ἄλλων κελύσας ἕκαστον εἰσενεγκεῖν, ὅσοι ἐτέλουν ἐς τὴν βουλὴν. Τὴν δὲ νῆσον ἐκείνην, ἥς ἐμνήσθημεν πρόσθεν, οὐ μόνον κατέλιπεν αὐτῷ ἔχειν βεβαίως, ἀλλὰ καὶ ἄλλας αὐτῷ κώμας προσέθηκε πλείονας. Ταῦτα παρασχὼν Ἀμορχέσῳ ὁ Λέων καὶ τῶν φυλῶν ἀρχοντα, ὃν ἤθελε, ποιήσας, ἀπέπεμψεν ἐλθόν, καὶ ὅσος οὐκ ἐμελλε τοῖς δεξαμένοις λυσitteλεῖν. Cf. Tillemont. VI, p. 417.

2. (473 p. C. Leon. an. 17.)

Ibidem p. 92. 93 : Ὅτι ὁ αὐτὸς Λέων βασιλεὺς ἀπέστειλε πρὸς τοὺς ἐν τῇ Θράκῃ βρδάρους πρεσβευτὴν Τελόγιον (Πελάγιον vel Εὐλόγιον conij. N.) τὸν σιλεντιάριον. Οἱ δὲ βάρβαροι τούτων ἀσμένως δεξάμενοι ἀντιπέμπουσι πρέσβεις πρὸς τὸν βασιλέα, φίλοι Ῥωμαίων εἶναι βουλόμενοι. Πλήσαντο δὲ τρία, πρῶτον

Persas et Romanos maximum bellum, fardere rem trans-egerunt. Eo foedere cavebatur, ne alterutri admitterent Saracenos, qui in eorum fide et dititione essent, si forte quis deficiens res novas moliri tentaret. Apud Persas erat Amorcesus genere Nocalius : is, sive quod nullo honore apud eos haberetur, sive Romanorum regionem incolere potius duceret, Persidem relinquens, in viciniam Persis Arabiam migravit. Hinc excurrrens, rapinas et cetera hostilia exercebat in Romanorum quidem neminem, sed in Saracenos, quos passim offendeat. Sic potentiam suam augens, paulatim crevit, et unam ex insulis, quæ Romanis parebant, sibi subiecit Iotaben (*nunc Iadua*) nomine, qua, expulsi decimarum exactoribus, potitus est. Itaque tributa colligens, quum etiam ex proximis vicis multas prædas egisset, non parvam pecuniarum summam ibi paravit. Deinde Romanorum confederatus et Saracenorum, qui in Arabia Petraea sub Romanis degunt, princeps esse magnopere cupiebat. Quamobrem ad Leonem imperatorem mittit Petrum, ejus gentis episcopum, qui, si qua ratione posset, ab imperatore hæc impertraret. Ut venit et cum imperatore verba fecit, sermones ejus imperator excipit, et Amorcesum statim ad se vocat. Quæ sane inconsultissime et sensit et fecit. Etenim, si ipsum ejus gentis principem creare constituisset, oportuerat eum e longinquo hoc mandare, ut Romanorum imperium illi semper formidini esset, et ad solum nomen imperatoris, qui-

buslibet Romanorum magistratibus ad se accedentibus, tremere. Sic enim multo majus quid et præstantius reliquis hominibus eum esse credidisset. At ille hominem per urbes circumduxit, quas visurus erat armis vacuas et deliciis plenas. Hunc, ut Byzantium venit, imperator benigne excipit, et regie mensæ participem fecit. Senatui quoque, quem indixit, interesse, et illi, quod fœdissimum Romanorum probrum fuit, sellam poni ante omnes patricios jussit, ficta causa, quod Christianus fieri persuasus esset. Postremo dimisit eum, postquam ipse imaginem auream, magnifice gemmis exornatam, ei donaverat, et in eum etiam omnes, qui in senatum erant adscripti, alia munera conferre jusserat. Insulam vero, cujus supra mentionem fecimus, non solum ejus potestati permisit, ut eam sine controversia possideret : sed et plures alios vicos adiecit. Quum his illum beneficiis ornasset et phylarchum, ut optaverat, constituisset, elatus et superbiens et taleni, qui non esset iis, qui benigne eum exceperant, profuturus, dimisit.

2.

Leo imperator misit *Pelagium* silentiarium legatum ad barbaros, qui in Thracia erant. Barbari lubenti animo legatum exceperunt, et legatos ipsi quoque ad imperatorem, Romanorum amici esse cupientes, miserunt, per quos tria ab eo petiere : primum ut Theuderichus, Triarii f., eorum dux, omni hereditate, quam illi reliquerat Aspar

Θεοδέρχον τὸν κατάρχοντα αὐτῶν τὴν κληρονομίαν ἀπολαβεῖν, ἣν ἀφῆκεν αὐτῷ Ἀσπαρ, δευτερον νέμεσθαι τὴν Θράκην συγχωρηθῆναι αὐτῷ, τρίτον καὶ στρατηλάτην γενέσθαι τῶν ταγμάτων, ὧν περ καὶ Ἀσπαρ ἡγήσατο. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς πρὸς τὰ δύο παντελῶς ἀπείπατο, μόνον δὲ περὶ τῆς στρατηγίας κατένευσεν, εἰ φίλος αὐτοῦ γένηται ἀδολῶς. Καὶ οὕτω τοὺς πρέσβεις ἀπέπεμψεν. Ὁ δὲ Θεοδέρχος ὁ τῶν βαρβάρων ἀρχηγός, τοὺς πρέσβεις αὐτοῦ δεξάμενος ἐκ τοῦ βασιλείως ἀπράκτους, τὸ μὲν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἐς Φιλίππους ἐκπέμπει, τῷ δὲ προσεκάθητο τὴν Ἀρκαδιούπολιν μηχανῇ πάσῃ πολιορκῶν. Καὶ ταύτην παραλαμβάνει οὐχ ὁπλοῖς, ἀλλὰ λιμῷ τοὺς ἔνδον τοῦ ἄστεος ἰσχυρῶς στενοχωρῶσάν τι. Καὶ γὰρ καὶ ἵππων καὶ ὑποζυγίων καὶ νεκρῶν σωματίων ἤψαντο, καρτεροῦντες εἰ ποθεν αὐτοῖς ἔλθοι βοήθεια. Τῆς δὲ μὴ παρουσίας, ἀπῆλπισαν καὶ ἐνέδωκαν. Οἱ δὲ ἐκπεμφθέντες ἐπὶ Φιλίππους τὰ πρὸ τοῦ ἄστεος ἐνέπρησαν μόνον, οὐδὲν δὲ ἄλλο δεινὸν εἰργάσαντο. Καὶ τούτων οὕτω λυμαινομένων τὴν Θράκην, ὅμως καὶ αὐτοὶ οἱ βάρβαροι ὑπὸ τοῦ λιμοῦ συνεχόμενοι πρεσβείαν πέμπουσι περὶ εἰρήνης πρὸς τὸν βασιλέα. Καὶ γίνεται ἡ σύμβασις τῶν ὅρκων ἐπὶ τούτοις, τοῖς μὲν Γόθοις δίδοσθαι κατ' ἔτος χρυσίου λίτρης δισχιλίας, τὸν δὲ Θεοδέρχον καθίστασθαι στρατηγὸν δύο στρατηγῶν τῶν ἀμφὶ βασιλέα, αἵ περ εἰσὶ μέγιστοι (εἰς τὴν ἑτέραν γῆν)· αὐτῶν δὲ τῶν Γόθων αὐτοκράτορα εἶναι, καὶ μηδένας ἐξ αὐτῶν ἀποστῆναι θέλοντας [εἰς τὴν σφετέραν γῆν ex antec. suppl. Vales.] τὸν βασιλέα δεῖσθαι· συμμαχεῖν δὲ τῷ βασιλεῖ εἰς πᾶν, ὅ τι κελύοι, πλην ἐπὶ μόνων τῶν Βανδάλων. V. Tillemont. VI, p. 414.

(*matris Theud. frater*), frueretur : secundum, ut liceret illi in Thracia habitare : tertium, ut et eorum ordinum, quorum Aspar fuerat, dux esset. Prima duo omnino denegavit imperator. Solum tertium, ut dux fieret, dummodo sine fraude ejus amicus esset, concedit, et ita legatos dimisit. Sed Theuderichus, barbarorum princeps, ubi legatos quos ab imperatore re infecta reversos excepit, suarum copiarum partem Philippos misit; cum altera parte Arcadiopolim omni apparatu oppugnaturus obsedit. Neque tamen eam armis cepit, sed fame, quæ oppidanos adeo premebat, ut equis et aliis jumentis et mortuorum corporibus, expectantes, si qua ex parte auxilium adveniret, vescerentur. Quo non adveniente, in extremam desperationem adducti, deditionem fecerunt. Qui vero missi erant Philippos, solum ea quæ circa urbem erant, combusserunt, neque quicquam præterea atrox aut grave commiserunt. His ita in Thracia grassantibus, nihilo secius ipsi barbari fame coacti legatos ad imperatorem miserunt, qui de pace agerent, quæ his conditionibus est facta : ut duo millia librarum auri Gothi singulis annis penderentur : Theuderichus magister equitum et peditum præsentis militiæ constitueretur, quæ dignitas maxima habetur, ipsorumque rex Gothorum esset, neque quisquā eorum, qui ab eo deficere voluerint, ab imperatore in regionem suam admitteretur; denique ut contra quemcunque voluerit

2. α.

Suidas : Λέων βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Μακέλλης. Ὃς ἔδοξε τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλείων ἀπάντων εὐτυχέστατος εἶναι, καὶ φοβερὸς ἅπασι τοῖς τε ὑπ' ἐκείνου τὴν βασιλείαν τελούσι, καὶ τῶν βαρβάρων αὐτῶν ὅσοις εἰς φῆμην ἀφίκετο. Καὶ ταύτην μὲν τοῖς πολλοῖς καταλέλοιπε τὴν δόξαν. « Ἐγὼ δὲ, φησὶ Μάλχος, εὐτυχίαν οὐκ οἶμαι, εἰ τις τῶν ἀρχομένων τὰ ὄντα διακυλῶν, καὶ μισθούμενος αἰετὶ συκοφάντας εἰς τοῦτο, καὶ κατηγορῶν αὐτὸς, ὅτε μὴ ἄλλον ἀνηύρισκε, καὶ τὸν χρυσὸν ἐξ ἀπάσης τῆς γῆς συλλεξάμενος ἑαυτῷ μόνῳ καταθείτο, ἐρήμους μὲν τὰς πόλεις ἥσπερ ἐμπροσθεν εἶχον εὐπορίας ποιήσας, ὥς μηκέτι τοὺς φόρους, οὓς ἐτέλουν, δύνασθαι μετ' εὐχερείας ἀπενεγκεῖν. » Καὶ ἀπλῶς πάσης κακίας ἀπισχυρίζετο ὁ Μάλχος γενέσθαι αὐτὸν κατὰ γῶγιον· ὅς γε καὶ Ὑπερέχον τὸν γραμματικὸν ἐφυγάδευσεν. Καὶ ποτε τῷ Εὐλόγιῳ τῷ φιλοσόφῳ σιτηρέσιον εἰπὼν δοῦναι, τινὸς τῶν εὐνοῦχων λέγοντος, ὅτι ταῦτα εἰς στρατιώτας προσέκειε δαπανᾶσθαι, εἶπεν « εἴθε γένοιτο ἐπὶ τοῦ ἑμοῦ χρόνου, ὥστε τὰ τῶν στρατιωτῶν εἰς διδασκάλους παρέχεσθαι. » Postrema inde ab ὅς γε καὶ Ὑπερέχον κτλ. num ejusdem Malchi sint, vel certe num eodem loco dicta fuerint, dubium.

3. (475. Zenon. an. 2.)

Exc. De leg. Rom. p. 87 : Ὅτι Ζήνων ἀνὴρ ὢν ἀπόλεμος ἄγαν, καὶ πολλῆς πανταχόθεν τραχῆς ἐφειστώσης, ἔγνω πρὸς τὸν Βάνδηλον εἰς Καρχηδόνα πρεσβεύσασθαι. Καὶ Σεῦηρον ἐκ τῆς βουλῆς πρεσβευτὴν αἰρεῖται, ἄνδρα καὶ σωφροσύνη διαφέρειν δοκοῦντα καὶ τῷ ἐθέλειν τὰ δίκαια. Καὶ πατρίκιον αὐτὸν ποιήσας

imperator, exceptis Vandalis, a parte imperatoris pugnaret.

2. α.

Leo Lanio imperator Romanorum, qui omnium imperatorum, qui ante ipsum fuerunt, felicissimus esse visus est et formidabilis omnibus, tam ipsius imperio subjectis populis, quam ipsis barbaris, ad quos ejus fama pervenisset. Et hanc quidem de se opinionem vulgo reliquit. « Ego vero, inquit Malchus, felicitatem non existimo, si quis populorum imperio suo parentium fortunas diripiens, et ad hoc sycophantæ semper mercede conducens, et ipse accusans, quum alios non invenerit, qui hoc faciant, et aurum ex universo terrarum orbe collectum sibi soli reponit; et urbes rerum copia, quam prius habebant, spoliatur, ut non possint amplius facile pendere tributa, quæ pendebant. » Denique Malchus affirmat, illum omnis improbitatis deversorium fuisse. Idem et Hyperechium grammaticum in exilium egit. Quum autem quondam Eulogio philosopho stipendium dari jussisset, et quidam ex eunuchis dixisset, hanc pecuniam in milites impendendam esse, dixit : « Utinam ævo meo contingat, ut stipendia militum in doctores conferantur ! »

3.

Quum multi undique tumultus exorti essent, Zenoni, homini admodum imbelli, venit in mentem ad (*Genserichum*) Vandalum legationem Carthaginem mittere, et Severum ex senatu legatum deligit, virum, qui temperantia

ἀποπέμπει, ὅπως ἐκ τῆς ἀξίας τῆς πρεσβείας τὸ σχῆμα κατασκευάσαι σεμνότερον. Καὶ ὁ μὲν ἐξέπλευσεν, ὁ δὲ Βάνδηλος μαθὼν, ὅτι ἤξιο πρεσβεία, φθάσας ἐκπλουν ποιεῖται, καὶ Νικόπολιν εἰλεν. Ὁ δὲ πρεσβευτὴς Σευήρος διαβάς ἀπὸ Σικελίας εἰς Καρχηδὸνα ἀρίκτο, καὶ πολλὰ διὰ τὸν ἐκπλουν ἐμέμφετο τὸν Βάνδηλον. Ὁ δὲ τὰ μὲν ἔλεγεν ὡς πολέμιος πράξει· τὸν δὲ περὶ τῆς εἰρήνης, ἐπειδὴ πρεσβεύοιτο, νῦν ἔφη λόγον προσδέχεσθαι. Τοῦ δὲ Σευήρου τό τε σῶφρον τοῦ βίου θαυμάσας καὶ τῶν λόγων ἡγάσθη, καὶ τῆς δικαιοσύνης αἰετὶ καίραν λαμβάνων πᾶν ἔτοιμος ἦν ποιεῖν, ὅπερ ἐκείνος προβάλλοιτο. Μάλιστα δὲ ἔδοξεν αὐτῷ δίκαιος εἶναι, ὅτι, τὰ χρήματα αὐτῷ τοῦ βαρβάρου διδόντος καὶ τὰ πρέποντα δῶρα πρεσβευτῇ δωρούμενος, ἀπέσιπτο πάντα, εἰπὼν ὡς ἀντὶ τούτων δῶρόν ἐστιν εὐσηχημὸν πρεσβεύοντι ἀνθρώπῳ τοὺς αἰχμαλώτους κομίσασθαι. Ὁ δὲ τῆς διανοίας ἐπαινέσας τὸν ἄνδρα, « οὐς μὲν, » ἔφησε « σὺν τοῖς ἐμοῖς υἱέσι τῶν αἰχμαλώτων ἀπέλαχον, τούτους σοι πάντας ἀφήμι· ἦν δὲ τὸ πλῆθος αὐτῶν κατενεύματο μοῖραν, τούτους σοι μὲν ἐξέσται παρ' ἐκόντων, εἰ βούλει, πρίσθαι τῶν ἐρόντων, αὐτὸς δ' ἂν οὐ δυναίμην οὐκ ἐθέλοντας ταῦτα τοὺς εἰληφότες βιάσασθαι. » Ἐνταῦθα ὁ Σευήρος ἀπέλυσε μὲν προῖκα οὐς αὐτὸς εἶχεν ὁ Βάνδηλος· ἀ δὲ εἶχε χρήματα, καὶ ἐσθῆτα καὶ σκεύη πάντα ὑπὸ κήρυκι ὀχυροῖα πωλήσας, τούτους ὅσους ἴσχυσε τῶν αἰχμαλώτων ἐπρίσσει. Genserichus si mortuus est initio anni 477, paulo post pacem cum Zenone initam: sequitur legationem nostram (quam ad Genserichum, non vero ad filium ejus effeminatum missam

esse dubium non est) fugam Zenonis (an 475 Nov.) antecedere. V. Tillemont. VI, p 480. Cf. tamen id p. 640.

4. (475.,

Exc. De leg. Rom. p. 87. 88 : Ὅτι Ζήνων ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν Γόθων πρεσβευσάμενος περὶ Ἡρακλείου τοῦ στρατηγοῦ τοῦ κρατηθέντος παρὰ τῶν Γόθων, ὑπέσχετο ἐπὶ λύτροις ἀφήσειν, καὶ τὰ λύτρα ἑκατὸν συνωμολόγησε τάλαντα. Ταῦτα τοὺς προσήκοντας Ἡρακλείῳ Ζήνων ἐκέλευσε παρασχεῖν, ἵνα μὴ δοκοῖη λελυμένος ὑπ' ἄλλων ἐν δούλῳ γενέσθαι σχήματι. Πέμπεται δὲ εἰς Θράκην τοῖς Γόθοις τὰ χρήματα. Οἱ δὲ ἐδέξαντο μὲν, καὶ δῆθεν ἐκ τῆς φρουρᾶς ἀνίσταν Ἡρακλείον προΐοντι δὲ αὐτῷ ἐν Ἀρκαδίῳ πόλει προστρέχουσι τινες Γόθοι, καὶ βαδίζοντι τῷ Ἡρακλείῳ τις ἐκ τῶν Γόθων βία τὸν ὅμον ἐπάισει. Τῶν δὲ περὶ τὸν Ἡρακλείον τις ἐπέπληξε τῷ Γόθῳ, καὶ « πῶς, εἶπεν, οὔτε σαυτὸν οἶδας, ἄνθρωπε, οὔτε γινώσκεις ὃν ἐπληξας; » Ὁ δὲ πάνυ γινώσκων ἔφη τὸν ὑπ' αὐτοῦ κάκιστα ἀπολούμενον· καὶ ἅμα σπασάμενοι δὲ μὲν τις τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἡρακλείου, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ἀπέτεμε. Καὶ φασιν, ὅτι κατὰ ἀνταπόδοσιν ἔπαθεν Ἡρακλείος· ἐλέγετο γάρ τινας τῶν ὑφ' αὐτῷ τελούντων στρατιωτῶν, δοξάντας τι πλημμελεῖν οὐκ ἄξιον θανάτου, εἰς βόθρον καταβαλὼν πᾶν τὸ στράτευμα ἀναγκάσαι αὐτοὺς καταλεῦσαι. Ἐκτοτε οὖν ἡ τοῦ θεοῦ ἀγανάκτησις εἰς αὐτὸν ἐτηρεῖτο.

5.

[Suidas : Ἡράκλειος, στρατηγὸς γεγονὼς ἐπὶ

et justitia praeſtare exiſtimabatur: itaque, ut legationis dignitati majus decus adderet, patricium eum creavit. Et ille quidem navigavit. Sed Vandalus, ubi didicit legationem ad se venire, prius cum classe trajecit, et Nicopolim (Epiri) cepit. Severus autem legatus, solvens a Sicilia, Carthaginem venit, et magnopere questus est cum Vandalis, quod classe transmisisset. Ille vero dixit, se haec ut hostem fecisse: nunc quum de pace ad se legatus missus sit, conditiones ejus se excipere. Severi autem vitam frugi et modestam admiratus, ejus consuetudine et colloquio delectabatur, quippe qui ejus justitiae quotidie periculum faceret, ex quo omnia exsequi, quae proponebat, paratus erat. Maxime illi visus est justus esse in eo, quod, quum ei barbarus pecunias largiretur et munera legato debita daturus esset, omnia rejecit dicens, nullum donum viro legato dignius et convenientius, quam captivos in libertatem vindicare. Et barbarus, humanitate ejus collaudata: « Omnes, inquit, captivos, qui mihi et filiis meis sorte obtigerunt, tibi permitto; reliquos vero inter exercitum sorte divisos per me tibi licet, ut lubet, ab his qui eos possident, si modo consenserint, redimere. Nec enim possem eos, quorum dominio cesserunt, invitos cogere. » Itaque Severus eos, quos Vandalus possidebat, sine pretio in libertatem restituit, et pecunia omni quam habebat quamque ex vestibus et suppellectile publice a praecone venditis solvebat, captivos quoscunque potuit redemit.

4.

Zeno imperator per legatos summum Gothorum ducem rogavit, ut Heraclium ducem, qui in hostium erat potestate, soluto redemptionis pretio liberaret, et pro redemptione pollicitus est se daturum centum talenta. Ea Zeno Heraclio propinquitate conjunctos persolvere jussit, ne ab aliis redemptus, servi loco haberetur. Missae sunt igitur pecuniae Gothiis in Thraciam, quas receperunt, et Heraclium e custodia liberum abire siverunt. In hunc, quum iter Arcadiopolin tenderet, incurrunt nonnulli Gothi, quorum unus Heraclium humero vulneravit. Quamobrem aliquis ex his, qui cum Heraclio erant, in Gothum invectus: « Et quid tibi vis? ait; satin tu te ipsum nosti et eum quem vulnerasti? » At Gothus, probe se nosse eum dixit, quem male perditurus esset. Et simul Gothi enses stringentes, unus caput, alter manus Heraclio abscidit. Et illi quidem aiunt, ea quae meruisset, repensa. Fertur enim quosdam, qui sub eo stipendia faciebant, judicatos aliquod facinus, non tamen morte dignum, commisisse, in foveam conjectos lapidibus ab omni exercitu obrui jussisse; ex eo deus ira sua eum persecutus est.

5.

Heraclius fuit sub Zenone copiarum dux, homo quidem audax et paratus ad manus cum hostibus in bellis ala-

Ζήνωνος, οἷος μὲν τολμᾶσαι καὶ πρόθυμος ἐγχειρεῖν ἐς πολέμους ἐτοίμους, οὐ μέντοι τὸ προμηθὲς εἶχεν ἐν τοῖς κινδύνοις, οὐδὲ βουλὴν πρότερον ποιησάμενος, ὥρμα πρὸς δ' ἐσπευδε πράττειν, ἀλλ' ἐξω τοῦ λογισμοῦ πρὸς τὰ ξίγη ἐχώρει. Καὶ τὸ ἐμπλήκτως δῆν ἐν ἀνδρὸς μοῖρᾳ ἐτίθετο. Ὅπερ δὴ καὶ μάλιστα αὐτὸν ὑστερον ἔσφηλεν.] Malchi hæc esse Valesius monuit.

6. (475.)

[Suidas : Ἐρύθριος, ἑπαρχος γεγωνὺς ἐπὶ Ζήνωνος. Ὅς ἐπεὶ μήτε τὰ κοινὰ διαρκούντα ἑώρα, μήτε βάρος προσθεῖναι πλεῖον τοῦ τεταγμένου τοῖς συντελέσειν ἡνείχεται, μήτε τινὰ ποιεῖν πονηρὸν, ὥς ὢν φιλόανθρωπος, τῶν δρεσλομένων ἡδύνατο χάριν, αἰτησάμενος παρὰ Ζήνωνος ταύτης τῆς ἀρχῆς ἐπαύσατο. Λύπην δὲ τῇ πόλει παρέσχευεν, ἥνικα ταύτην ἀπέθετο. Μόνος γὰρ τῶν τελούντων τότε εἰς τὴν πολιτείαν οὗτος ἐπὶ τῷ πάντων ἀγαθῷ ἐπεφύκει, θάττους μὲν τὰς χάριτας παρέχων τοῖς αἰτουμένοις, οὐκ ἔχων δὲ τινα παντάπασιν τῶν πρόσθε προσκεκρουχότων ἀμύνεσθαι. Τὸ δὲ κοινὸν τότε εἰς πᾶσαν ἀπορίαν κατῆλθεν, ὥς μηδὲν ἔχειν ὑπόλοιπον. Ἄ τε γὰρ ἐν τῷ κοινῷ ταμείῳ Λέων κατέλιπεν ἀποθνήσκων ὑπὸ Ζήνωνος ταχὺ ἐκεκένωτο πάντα, πολλὰ μὲν χαριζομένου τοῖς φίλοις, ὥς ἔτυχε, οὐκ ὄντος δὲ ἀκριβοῦς, ὥστε γινώσκειν αὐτὰ, εἴ πη καὶ ἄλλως κλέπτοιντο.] Erythrium præfectum prætorio fuisse annis 473 et 474 ex legibus quibusdam in cod. Justinian. liquet. Idem præfectus adhuc fuit anno 475 (v. Tillemont. VI, p. 478). Successit ei Sebastianus, quem præfectum fuisse mense Dec. an. 477, paullo post quam Zeno ex fuga redierat, leges Zenonis in cod. Just. probant (v. Tillem. p. 590). Erythrius igitur statim post reditum Zenonis (mens. Oct. 477), vel, quod probabilius est, paullo antequam imperator Verinæ et Basilisci insidiis in fugam compelleretur (Jul. an. 475), munus deposuit.

6.

Erythrius præfectus prætorio sub Zenone, qui, quum neque fiscum sufficere videret, nec tributis constitutis gravius onus addere, neque æris alieni dissolvendi gratia injuste cuiquam vim inferre, utpote vir humanus, sustineret, Zenonem rogavit, ut sibi magistratu illo abire liceret : quod impetravit. Dolorem autem civibus gravem attulit, quum officium suum deponeret. Ex iis enim, qui tunc reipublicæ præerant, solus ad omnium commune bonum natus erat. Nam petentibus prompte beneficia præstabat, nec quenquam ob veteres offensas ulcisci animum induxit. Fiscus autem ad summam penuriam tunc devenerat, ut in eo nihil esset reliquum. Nam quæ Leo moriens reliquerat

Cf. de eodem Tillemont. p. 402 403 et 577. Idem probabiliter est Erythrius cuius mentio fit ap. Suidam : Πανόλιος, ἐπὶ τῶν ποιητῆς. Ἐγραψε διάφορα, καὶ πρὸς Αἰθέριον μετὰ τὴν νόσον δι' ἐπῶν καὶ πρὸς Ἐρύθριον, καὶ πρὸς Δωρόθεον ἡγεμόνα καὶ κόμητα· καὶ εἰς Ἀφρόδιον κόμητα· καὶ ἐπιτάφιον Ὑπατίας θυγατρὸς Ἐρυθρίου. Porro ad hunc Erythrium Reinesius refert quæ e Damascio habet Suidas v. Ἡραΐσχος : Ὅτε γὰρ Ἀμμώνιος καὶ Ἐρύθριος δ' Αἰγύπτους διεμάχοντο πρὸς ἀλλήλους ἐν Βυζαντίῳ, καὶ διετέλει προωθῶν αἱ δ' ἑτεροὶ τὸν ἑτερον εἰς τοὺς ἐσχάτους κινδύνους. — Idem Suidas de Heraisco alteram habet glossam, quam e Malcho fluxisse suspicatur Bernhardyus. Verba sunt : Ἡραΐσχος, ἀνὴρ Αἰγύπτιος. Οὗτος ἦν μὲν συνεῖναι δεινότητος, ἀγωνιαστῆς δὲ οὐκ ἰσχυρὸς ἀπὸ (ὑπὲρ s. v. Συνεῖναι, ubi ead.) τῆς ἀληθείας, οὐδὲ τὰς ξίω φερούσας ἀπὸ ταύτης ὁδοῦ ἀνιχνεύσαι καὶ διεξελθεῖν. Οὗτος γὰρ ἐς τούναντίον ἐκεκλήρωτο τὴν εὐμοίριαν.

7. (an. 475—477.)

[Idem : Βασιλίσχος, Βηρίνης ἀδελφὸς τῆς βασιλίδος, ἐπὶ Λέοντος τοῦ βασιλέως ἀντὶ Ῥουστικίου στρατοπεδάρχου ἡρέθη, εὐεπίτευκτος μὲν ὢν ἐν μάχαις, βραδύνους δὲ καὶ φενακίζουσι βαδῶνς ὑπαγόμενος.

Βασιλίσχος, δ' Ῥωμαίων τῶν ἐφ' ὧν βασιλεὺς, τῶν ἐκκλησιῶν τοὺς ἐπισκόπους εἰσέπραττε χρήματα, καὶ Ἀκακίον τὸν Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπον μικροῦ δεῖν ἀπόσωτο, εἰ μὴ τῷ πλήθει τῶν λεγομένων μοναχῶν ἀπεκρούσθη. Πολὺς τε ἦν πρὸς ἐπιθυμίαν χρημάτων, ὥς μηδὲ αὐτῶν τῶν τὰς εὐτελεῖς καὶ βαναύσους μετιόντων ἐπιστήμας ἀπέχεσθαι. Καὶ ἦν ἅπαντα μεστὰ δακρύων τῇ τῶν τοιούτων εἰσφορῶν πράξει. Καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀρμάτιος.] V. Tillemont. VI, p. 482 sqq.

criter conserendas : nullam vero prudentiam in periculis habebat, neque consultatione prius habita, sed sine consilio et temere ad res gerendas accedebat, et inconsultam celeritatem furore percitat viro forti convenire iudicabat. Quod etiam postea ipsi gravissimorum casuum causa fuit.

in publico ærario, omnia a Zenone celeriter exhausta erant, quod multa amicis inconsulte largiretur, ipse vero parum esset accuratus, ut cognosceret si forte ab aliis sibi quædam surriperentur.

7.

Basiliscus, Verinæ imperatricis frater, sub Leone imperatore in locum Rusticii, castrorum præfecti, delectus est. In pugnis quidem felix, sed per ingenii tarditatem adversus fraudes impostorum parum cautus.

Basiliscus, Romanorum Orientalium imperator, pecuniam ab ecclesiariis episcopis exigebat, et Acacium, Constantinopolis episcopum, parum absuit quin pepulisset, nisi a multitudine eorum, qui monachi dicebantur, cohibitus fuisset. Magnaque pecuniæ congerendæ cupiditate flagrabat, et insigni avaritia præditus erat, ut ne illis quidem parceret, qui viles et sordidas artes exercebant. Quamobrem propter huiusmodi tributorum exactiones omnia lacrimarum plena erant. Vide de eodem s. v. *Harmatius*.

8. (an. 475-477.)

[Suidas : Ἀρμάτος. Ὅτι Βασιλίσκος ὁ βασιλεὺς, ἵκταιρ ὡς συγγενεὶ τῷ Ἀρμάτῳ ἀδελῶς ἐπέτρεπεν ἐν-
τυγάνειν Ζηνωνίδι τῇ βασιλίδι, τριβομένης σφισὶ τῆς
ὀμλίας, καὶ τοῦ κάλλους αὐτῶν οὐκ εὐπαροδεύτου
ὄντος, ἀμφω ἀλλήλων ἐκτόπως ἤρων. Πίψεις οὖν ὁμ-
μάτων ἐπ' ἀλλήλους ἐγίνοντο καὶ παρεκτροφαὶ συνε-
χεῖς προσώπων καὶ μειδιαμάτων μεταδόσεις, πόνος τε
μετὰ ταῦτα ἔρωτος ὑπ' ὅβιν στεγομένου. Ἐπεὶ δὲ
κοινωσάμενοι τὸ πάθος Δανιὴλ εὐνοῦχῳ καὶ Μαρίας
μαίᾳ ἰάσαντο τοῦτο μολὶς τῇ τῆς μίξεως ἱατρείᾳ, Ζη-
νωνὶς Βασιλίσκῳ διὰ θωπείας ἦγε τοῦ τὸν ἑραστήν
ἔχειν ἐν τῇ πόλει τὰ πρωτεία. Ὅρων δὲ Θεουδέριχος
τιμώμενον ἐκ πάντων Ἀρμάτον, ἡσυχάλῃ ὡς παρευ-
δοκιμούμενος ἐκ νέου, τριχῶν μόνον καὶ τῆς ἄλλης
ῥροντίζοντος σωμασκάας. Ὁ δ' Ἀρμάτος ἐκ τε φορᾶς
γρημάτων καὶ τιμῆς ἀπλέρτου τυρωθείς, οὐδένᾳ αὐτοῦ
ῥίπτο διοίσειν ἐπ' ἀνδρείᾳ. Καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἦδε
ἡ ἀλὴ ἐπεκράτει, ὡς σκευὴν ἀναλαμβάνειν (ἀναλαβεῖν
Suid. v. Ἀλῃ, ubi ead.) Ἀχιλλέως, οὕτω τε περι-
δαίνειν (εἰς) ἵππον καὶ κατὰ τὸν ἵπποδρομον φρυάτ-
τεσθαι τοῦ οἴκου. Ἐξήρε δὲ τοῦτον πλεῖον πρὸς τοιαύτην
δοῖαν μαίνεσθαι τὸ ὑπὸ δῆμου σύρφακος ἐν εὐφημίαις
ἀνταλεῖσθαι Πύρρον. Ὅς εἰ μὲν οὕτως ἐβόα διὰ τὸ
ἐρυθρόπροσώπων εἶναι, ἔλεγεν εἰκότα· εἰ δ' ὡς πρὸς
ἔπαινον ἀνδρείας, ἔθελγεν ὡς νέον. Οὐ γὰρ ἥρωας
ἐθαλλεν, ὡς Πύρρος [δ' Ἀχιλλέως add. v. Σύρφαξ],
ἀλλὰ γυναιμανῆς ἦν, ὡς Πάρις.

Ἀρμάτιος. Οὗτος μέγιστον ἴσχυσε παρὰ τῇ Ζη-
νωνίδι τῇ βασιλίσσῃ καὶ αὐτῷ Βασιλίσκῳ. Ἐσφάγη
δὲ ὑπὸ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως. Καὶ ὑπερήσθησαν οἱ
παλιταὶ τῇ τούτου σφαγῇ. Ἐπὶ γὰρ Λέοντος πρὸς *
τοὺς στασιάζοντας, ὅσους λάβοι τῶν Θρακῶν, τὰς

χειρας ἐκτέμνων ἀπέπεμπε. Ὀνόουλφος δὲ αὐτὸν διε-
χρήσατο, ὅτινα ὁ Ἀρμάτιος πένητα καὶ ἄρτι ἐκ βαρ-
θάρων ἦκοντα προσλαδὼν φιλοφρόνως, τὸ μὲν πρῶτον
κόμητα ἐποίησεν, ἔπειτα καὶ στρατηγὸν Ἰλλυριῶν,
καὶ εἰς ἐστίᾳσιν ἔχειν πολλὸν ἀργυρον παρέσχε. Ἀντί-
δωκε δὲ τούτῳ τὴν βαρβαρικὴν ἀπιστίαν μετὰ χειρὸς
μιαῖρόνου.]

Utrumque locum Malcho tribuit Niebuhrius. Quamquam et in scribendo nomine Harmatii vel Harmatii diversitas et orationis color diversus parum favet huic sententiæ. Priorem locum Candido Isauro Toupus, Damascio in Vita Isodori Valesius (ad Euagr. Hist. Eccl.) tribuit.—Pro Toupis sententia facit quod in Candidi exc. ap. Phot. nomen viri est Ἀρμάτος. In Malchi excerpt. De leg. (fr. 10) nomen est Ἀρμάτιος, ut in secundo Suidæ loco legitur. Ex primo loco nonnulla repetuntur v. Ἀλῃ et Σύρφαξ. Pro φρυάττεσθαι τοῦ οἴκου (quod optimi codd. etiam s. v. Ἀλῃ præbent, ceteri vero : φρ. τοῦ ἵππου) Toupus scribi vult καταφρυάττεσθαι τοῦ ὄγλου. Bernhardys nomen loci recondi (velut Zeuxippi, in Chron. Pasch. p. 285 B) suspicatur. Ceterum de Harmatii historia adi diligentissimum nostrum Tillemontium VI, p. 481. 483. 488.

8 a.

Exc. De leg. Rom. p. 88 : Ὅτι * φεύγειν τε καὶ
πλανᾶσθαι καὶ μεθ' αὐτῶν δύνασθαι τῶν κακῶν ἀναπνεύ-
σαι, παρ' οἷς μοι τοῦ πταίσματος ἡλιζον εἶναι παρα-
ψυγῇ. Verba Zenonis exulis.

9. (an. 476 Juli.)

[Suidas v. Ζήνων : Ὅτι Ζήνων ὁ βασιλεὺς, πυθό-

8.

Harmatus. Quum Basiliscus imperator Harmato, ut co-
gnato, liberum aditum ad uxorem Zenonidem permetteret,
eaque consuetudo diutius duraret et utriusque forma non
vulgaris esset, ambo mutuo amore vehementer ardere oculo-
losque in se vicissim conjicere, et vultus subinde convertere
et risu mutuo blandiri sibi ceperunt. Quum vero dolorem
tandem pareret amor, quem vultu tegebant morbum suum
Danieli eunucho et Mariæ obstetrici aperuerunt, eumque
medicina concubitus vix sanarunt. Quo facto Zenonis blandis
identidem verbis Basiliscum aggressa effecit tandem, ut
amator principem in urbe locum teneret. Theodoricus
(Triarii filius) autem animadvertens, Harmatum ab omni-
bus coli, ægre tulit præferri sibi juvenem, qui capillis tan-
tum ornandis et corpori exercendo operam daret. Harmatus
vero quum propter pecuniarum affluentiam, tum ob honoris
amplitudinem inflatus, neminem fortitudine se præstan-
torem putabat. Quæ falsa ejus persuasio adeo invaluerat, ut
Achillis habitum assumeret, itaque vestitus equo veheretur, et
in circo sese insolenter populo jactaret. Illud autem insanum
gloriæ studium acclamationes infimæ plebis, Pyrrhum eum
vocantis, augebant. Quæ quidem si eum ita appellabat,

quod rubicunda esset facie, vere dicebat; sin laudandæ
fortitudinis gratia, tanquam adolescenti palpabatur. Non
enim heroes telis petebat, ut Pyrrhus, sed muliercularum
amori Paradis modo indulgebat.

Harmatius. Hic plurimum potuit apud Zenonidem impe-
ratricem et ipsum Basiliscum. Occisus autem est a Zenone
imperatore, ejusque cæde cives admodum sunt lætati. Nam
sub Leone quoscumque de Thracibus, qui seditionem mo-
verant, cepisset, eos manibus amputatis dimiserat. Onoul-
phus vero quidam ipsum interfecit, quem Harmatius pau-
perem et a barbaris recens venientem humaniter susce-
ptum, primum quidem comitem fecerat, deinde vero
præfectum Illyriorum, et ad convivia magnam pecunia vim
ipsi præbuerat. Ille vero barbaricam perfidiam sanguinaria
manu ipsi pro gratia retulit.

8 a.

Extorrem esse et errare neque unquam a malis respirare
mibi datum est, ne apud eos quidem apud quos infortunii
me consolationem reperturum sperabam.

9.

Zeno imperator (profugus in Isauria), audita suorum

μενος τῶν οἰκείων τὴν ἤτταν, ἐς φρούριον καταφεύγει ἐπὶ λόφῳ κείμενον, ὃ Κωνσταντινούπολιν οἱ πρόσχωροι ἐκάλουν. Ὅπερ γνοὺς τοῖς συνῶσι στεναῖζας, « Θεοῦ παῖγνιον ἄρα, εἶπεν, ὁ ἀνθρωπος, εἶγε καὶ ἐμὲ οὕτω παίζειν φιλεῖ τὸ δαιμόνιον. Ἐμοὶ γὰρ δὴ οἱ μάντιες τὸν Ἰούλιον μῆνα ἐξανάγκης ἐν Κωνσταντινούπολει διατεινόμενοι προὔλεγον. Καὶ μὲν ἐνόμιζον ἐς Κωνσταντινούπολιν ἀναβήσεσθαι, νῦν δὲ πάντων ἔρημος καὶ φυγὰς εἰς λόφον ἤλθον, εὐρηκὼς ὁ δειλίας προσηγορίαν ὁμώνυμον. »

Ζήνων, βασιλεὺς Ῥωμαίων, τὴν μὲν ὁμότητα, ἥ ἐκέρχρητο Λέων, ἐν τῇ φύσει οὐκ εἶχεν, οὐδὲ τὸ θυμώμενον ἀπαραίτητον αὐτῷ καθιστῆται ἐσάπαξ, οἷον τοῦ Λέοντος διέμενε. Καὶ τὴν γε προαίρεσιν ἐν πολλοῖς εἶχε φιλότιμον, καὶ ἃ ἔπραττε, δόξης ἕνεκεν καὶ τοῦ θαυμάζεσθαι ἔπραττεν, ἐπιδεικτικῶς μᾶλλον ἢ ἀληθῶς. Οὐ μὲν οὐτε ἔμπειρος τῶν πραγμάτων ἦν, οὐτε εἶχεν ἐπιστήμην, δι' ἧς ἔστιν ἀσφαλῶς τὰς βασιλείας ἰθύνεσθαι. Πρὸς δὲ κέρδος καὶ λῆμμα οὐχ οὕτω μὲν ἔμμανῶς ὡς ὁ Λέων διέκειτο, οὐδὲ ἔπлатτε μὴ ὄντα τοῖς κεκτημένοις ἐγκλήματα, οὐ μὲν οὐδὲ παντελῶς κρείττων ὑπῆρχε τοῦ πράγματος. Καὶ χρηστὴς ἂν βασιλείας ἔτυχον Ῥωμαῖοι, εἰ μὴ Σεβαστιανὸς ὁ τότε παραδυναστεύων ἦγεν αὐτὸν ὅτῃ ἐβούλετο, καπηλεύων ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἅπαντα, καὶ μηδὲν ἄπρατον ἔων ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτῇ διαπράττεσθαι, ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπεδίδοδοτο πάσας, ἰδίᾳ μὲν αὐτῷ, ἰδίᾳ δὲ λαμβάνων τῇ βασιλεὶ τὰ τιμήματα· καὶ εἰ προσῆλθεν ἕτερος βραχὺ τι προστιθείς, ἐκεῖνος ἦν αἰρετώτερος. Τῶν δὲ ἐν τοῖς ἀρχαίοις γινομένων ἀπάντων οὐδὲν ἦν, ὃ μὴ λαθὼν ἀπεπίπρασκεν. Εἰ δέ τινα (τινί?) ἀρχὴν τῶν περὶ αὐτὸν ὄντων ἐχαρίσατο Ζήνων, ὥσπερ πολιτοκά-

πηλος, αὐτὸς ταύτην ὀλίγου παρ' ἐκείνου λαμβάνων, ἄλλοις παρέιχε τοῦ πλείονος, Ζήνωνι δὲ τὰ κλέμματα παρέχων.

Ζήνων, βασιλεὺς Ῥωμαίων. Ὅς Ζήνωνα τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν διάδοχον καταλιμπάνειν θέλων κομιδῇ νέον, προῆγέ τε δι' ἀξιών, καὶ σωμασκειῖσθαι ἐκέλευεν εἰς ἐπίδοσιν τῆς ἡλικίας. Οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἀδῶν τὰ δημόσια καταναλίσκειν, συδαριτικῶς τὸν νέον κραυπαλᾶν ἐνέργουν (ἐνέργον κοιν. Bernh.), καὶ μαστροπεύοντες αὐτῷ τοὺς συνήθους πρὸς τοὺς τῶν ἀρρένων ἔρωτας λυσσᾶν ἐπαίδευσαν ἐκτόπως. Διαιτῆς οὖν ἐν ἡδοναῖς καὶ τυφῶ τιθεμένης τὸ καλὸν ἐθὰς γεγόμενος, καὶ τὴν ὑποτιυμένην ἀλαζονείαν ἐπὶ τῇ βασιλικῇ καραδοκία διὰ τῶν προσώπων ἀπεμφαίνων, ἀκροβατεῖν τε ἤρξατο καὶ μετέωρον τὸν αὐχένα αἶρειν καὶ, συλλήβδην φάναι, προσέχειν πᾶσιν ὡς οἰκέταις ἀνθρώποις. Ἀλλ' ὁ πάντων ἑφορος τὴν φυσικὴν καὶ διδακτὴν κακότητα αὐτοῦ τεθεαμένος, διαρρεύσαντα τῇ γαστρὶ καὶ ἀναισθητῶς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐς τὴν εὐνήν ἀποπατοῦντα, πρόωρον τῶν ἀνθρωπείων ἐδικαίωσεν ἐκθῆναι. Cf. idem vv. Ἀδὴν, Μαστροπεύοντες, Διαιταίαις.]

Hæc e Malchi Exc. Constant. fluxisse dubium non est. Cum iis quæ primo loco leguntur cf. Suidas v. Ἐξ ἤλθεν, ἐξέβη, ἐτελέσθη. « Ὅτι Ζήνωνι παρ' ἡν εἶχε δόξαν, ἐξῆλθε τὸ μάντευμα. Ἀντὶ γὰρ τῆς βασιλείδος ὡς ἤστο πολέως, εἰς λόφον συγχλειςθέντι τὸ αὐτῷ ὄνομα ἔχοντι συνέβη τὸ πέρας τοῦ βίου. » Postrema quum ab historia prorsus aberrant, corrupta habeo. Corrigam ex nostro loco τὸ πέρας τοῦ Ἰουλίου. De Zenone in Isauria obsesso v. Theophanes p. 186 ed. Bonn.; Euagrius III, 3; Tillemont. VI,

clade, in castellum confugit, quod in colle situm vicini Constantinopolin vocabant. Quo cognito suis cum gemitu dixit : « Homo utique dei ludibrium ; siquidem me sic ludificari placuit numini. Vates enim constanter mihi prædixerunt affirmantes, Julium inensem [an. 476] fatalem mihi esse, quo Constantinopoli versarer. Atque ego quidem arbitrabar me Constantinopolin venturum. Nunc vero ab omnibus destitutus et exil in collem veni, quem eodem nomine appellari miser deprehendo. »

Zeno, Romanorum imperator, non eadem qua Leo fuit crudelitate, neque iracundia fuit in perpetuum inexorabili, ut ille. In multis autem animum ambitiosum ostendit, et quæ faciebat, gloriæ et admirationis causa faciebat, per ostentationem potius quam ex veritate. Adde quod erat rerum imperitus, neque illam scientiam habebat, per quam regna tuto gubernari possunt. Lucri autem et quæstus non tam insano flagrabat amore, quam Leo, nec falsa crimina adversus possessores comminiscabatur ; nec tamen ab vitio isto prorsus immunis erat. Jam sub illius imperio Romani quiete vivere potuissent, nisi Sebastianus, tum in aula potentissimus, arbitrato suo quovis eum impulsisset, omnia velut in foro cauponans, nec quidquam in aula Cæsarea sine pretio confici sinens. Sed omnes magistratus vendebat, pretio partim sibi reservato, partim cum imperatore com-

municato. Quodsi quis accessisset, qui paullum quiddam adjiceret, is ceteris præferebatur. In aula denique nihil erat rerum omnium, quod ipsi venale non esset. Si cui vero suorum familiarium Zeno contulisset, ipse tanquam publicorum munerum nundinator ab illo redemptum exiguo pretio pluris vendebat aliis, Zenoni furta præbens.

Zeno, Romanorum imperator, Zenonem suum filium, admodum adolescentem, imperii successorem relinquere cupiens, per varias dignitates provexit, et corpus exercere jussit ad incrementum stature. Sed aulici, nacti potestatem pecuniæ publicæ luxu perdendæ, adolescentem in Sybariticam crapulam impulerunt, quumque lenonum more pueros æquales ipsi conciliarent, insano marium amore animum ejus imbuerunt. Itaque vitæ assuescens, quæ pulchrum in voluptate et superbia reponeret, et arrogantiam, quam ob expectationem imperii animo fovebat, vultu præ se ferens, superbe incedere, et sublimem cervicem erigere, et, ut breviter dicam, omnes servorum loco habere cepit. Sed ille omnium vindix improbitatem ejus, tam natura quam disciplina haustam, perspiciebat, quum ventris profluvio laborasset et per dies multos sine sensu lectum excrementis suis inquinasset, immaturum rebus humanis excedere jussit.

p. 386. De Constantinopoli castello mihi non constat. De filio isto Zenonis impuro reliqui scriptores nihil tradidere.

10. (477 vel 478 init.)

Exc. De leg. gent. p. 93. 94 : Ὅτι ὁ Αὐγουστος ὁ τοῦ Ὁρέστου υἱὸς (deb. : Ὅτι Ὁδοάχος) ἀκούσας Ζήνωνα πάλιν τὴν βασιλείαν ἀνακεκτῆσθαι τῆς ἑω, τὸν Βασιλίσκον ἐλάσαντα, ἠνάγκασε τὴν βουλὴν ἀποστείλαι πρεσβείαν Ζήνωνι σημαίνουσαν, ὡς ἰδίας μὲν αὐτοῖς βασιλείας οὐ δεῖ, κοινὸς δὲ ἀπογρῆσαι μόνος ὢν αὐτοκράτωρ ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς πέρασιν. Τὸν μὲντοι Ὁδοάχον ὑπ' αὐτῶν προβεβλῆσθαι ἱκανὸν ὄντα σώζειν τὰ παρ' αὐτοῖς πράγματα, πολιτικὴν ἔχοντα σύνεσιν ὁμοῦ καὶ μάχιμον· καὶ δεῖσθαι τοῦ Ζήνωνος πατρικίου τε αὐτῷ ἀποστείλαι ἀξίαν, καὶ τὴν τῶν Ἰταλῶν τούτῳ ἐφεῖναι ζωίκασιν. Ἀφικνοῦνται δὲ ἄνδρες τῆς βουλῆς τῆς ἐν Ῥώμῃ, τούτους ἐς Βυζάντιον κομιζόντες τοὺς λόγους, καὶ ταῖς αὐταῖς ἡμέραις ἐκ τοῦ Νέπωτος ἀγγελοι, τῶν τε γεγεννημένων συνηστησόμενοι τῷ Ζήνωνι, καὶ δεόμενοι ἅμα ταῖς ἰσαῖς τῷ Νέπωτι συμφοραῖς χρησαμένῳ συσπουδάσκει προθύμως βασιλείας ἀνάκτησιν, χρήματά τε καὶ στρατὸν ἐπὶ ταῦτα δίδόντα, καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς δεῖ, συνεκπονοῦντα τὴν καθόδον. Ταῦτά τε λέγοντας ὁ Νέπῳς ἀπέστελλεν. Ζήνων δὲ τοῖς ἤκουσι, τοῖς μὲν ἀπὸ τῆς βουλῆς ἀπεκρίνατο ταῦτα, ὡς δύο ἐκ τῆς ἑω βασιλείας λαβόντες τὸν μὲν ἐξηλάκασιν, Ἀνθέμιον δὲ ἀπέκτειναν· καὶ νῦν τὸ ποιητέον αὐτοῦς ἔξη γινώσκειν· οὐ γὰρ ἂν βασιλεύς ἔτι ὄντος ἐτέραν ἡγήσεσθαι (εἰσηγ. Bekk.) γνώμην ἢ κατιόντα προσδέχεσθαι· τοῖς δὲ ἐκ

τοῦ βαρβάρου ὅτι καλῶς πράξει παρὰ τοῦ βασιλέως Νέπωτος τὴν ἀξίαν τοῦ πατρικίου δεξάμενος Ὁδοάχος· ἐκπέμψει γὰρ αὐτὸν, εἰ μὴ Νέπῳς ἐπεθῇ. Ἐπαινεῖν δὲ, ὡς ἀρχὴν ἐπιδίδεσθαι ταύτην τοῦ τὸν κόσμον φυλάττειν τὸν τοῖς Ῥωμαίοις προσήκοντα· καὶ πιστεύειν ἐντεῦθεν, ὡς καὶ τὸν βασιλέα τὸν ταῦτα τιμήσαντα καταδέξοιτο θάπτον, εἰ ποιεῖν θέλοι τὰ δίκαια. Καὶ βασιλεῖον γράμμα περὶ ὧν ἠβούλετο πέμπων τῷ Ὁδοάχῳ, πατρικίον ἐν τούτῳ τῷ γράμματι ἐπωνόμασε. Ταῦτα δὲ συνεσπούδαζε τῷ Νέπωτι ὁ Ζήνων ἐκ τῶν ἑαυτοῦ κακῶν τὰ ἐκείνου οἰκτεῖρων καὶ τό γε κοινὸν τῆς τύχης εἰς ὑπόθεσιν ἔχων τῷ δυστυχοῦντι συνάγεσθαι. Ἄμα δὲ καὶ Βηρίνα συνεπέτρυνε τούτον, τῇ Νέπωτος γυναικὶ συγγενεῖ οὔσῃ συσπεύδουσα. V. Tillemont. VI, p. 492 et 441.

11. (478 Zenon. an. 5.)

Ibidem p. 94. 95 : Ὅτι ἐν τῇ ἐξῆς ἔτει ἐπὶ Ζήνωνος πρέσβεις ἦλθον ἐκ Θράκης τῶν ὑποσπόνδων Γόθων, οὓς δὴ καὶ φοιδεράτους οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν, ἀξιοῦντες Ζήωνα Θεουδέρχῳ πείσασθαι τῷ παιδὶ Τριαρίου, ἥσυχον ἐθέλοντι διεξάγειν τὸν βίον καὶ μηδένα πόλεμον τοῖς κοινοῖς αἰρεσθαι πράγμασιν. Ἡξίουσαν δὲ καὶ σκοπεῖν, ὅσα πολέμιοι ὢν κατέδραψε Ῥωμαῖους, καὶ ὅσα Θεουδέρχῳ ὁ τοῦ Βαλαμῆρου παῖς, στρατηγὸς ὢν καὶ φίλος, ταῖς πόλεσιν ἐλυμήνατο, καὶ μὴ νῦν ἀπερχείας παλαιὰς δρᾶν μάλλον, ἢ ὅπως τι τῷ κοινῷ γένοιτο παντελὸς ὠφέλιμον. Εὐθὺς οὖν ὁ βασιλεὺς τὴν βουλὴν συγκαλέσας γνώμην αὐτοῖς προὔθηκεν ὅ τι δεῖ ποιῆσαι. Οἱ δὲ ἀμφοτέροις μὲν οὐκ ἔρασαν ἱκανὸν τὸ

10.

(Odoacer) ut audivit, Zenonem iterum Orientis imperium, expulso Basilisco, recuperasse, senatum Romae legationem ad Zenonem mittere coegit, quæ illi significaret, proprio imperatore se non indigere. Unum imperatorem sufficere, qui utriusque imperii fines tueretur: Odoacrum se elegisse, qui hanc partem tutam præstaret. Hunc enim et scientia reipublicæ administrandæ, et rei militaris peritia præstare. Itaque orare ut illum Zeno patriciatus dignitate ornaret, et Italiam regendam ei committeret. Profecti sunt igitur ex senatu Romano viri, qui hos sermones Byzantium deferrent. Iisdem diebus venerunt et a Nepote nuntii, qui Zenoni restitutum imperium gratularentur, et ipsum obtestarentur, ut omni opera et studio illum, qui eodem tempore eodem, quo ipse, casu afflictus esset, in recipiendo imperio adjuvaret, et pecunias et exercitus et alia, quæ opus forent, suppeditaret, quo illi reditum ad pristinam fortunam pararet. Hæc qui dicerent Nepos misit. At Zeno his, qui venerant, hæc responsa dedit: senatoribus, illos ex duobus quos ab Oriente accepissent, imperatoribus unum expulisse, et Anthemium occidisse. Nunc quid sibi factu opus esset, ipsos dixit perspicere: imperatore enim superstite, non aliam debere valere sententiam, quam ut illum redeuntem exciperent. Ad ea vero, quæ barbarus munitur: recte et iuste facturum, si a Nepote imperatore Odoacer patriciatus dignitatem susciperet. Eam se illi mis-

surum, nisi Nepos præveniret. Laudare se eum, quod sic morem Romanis convenientem servare incepterit, ideoque confidere, fore ut imperatorem, qui illum hoc honore affecerit, si quidem iusta facere vellet, quamprimum reciperet. Et in litteris regiis, quibus Odoacro voluntatem suam significaret, eum patricium nominavit. Quæ Zeno Nepotis causa instituit, propter sua Nepotis malorum miserritus, et communem hominum sortem reputando ad aliorum commiserationem adductus. Eo illum impulit etiam Verina, quæ Nepotis uxori, cuius erat consanguinea, favebat.

11.

Insequenti anno Zenonem legati a Gothis adierunt, qui in Thracia conserant et fœdere cum Romanis conjuncti erant: hos fœderatos Romani vocant. Orabant ut reconciliari vellet Theuderichus, Triarii filio, cui nihil esset optatius, quam tranquillam et quietam vitam ducere neque armis rempublicam vexare. Illud etiam eum considerare iusserunt, quanta mala ipse, quum hostis extitisset, Romanorum rebus attulisset, et quot urbes Theuderichus, Balameri filius, qui dux et amicus appellatus esset, evertisset; neque tam veterem inimicitiam respiciendam esse, quam communem omnium utilitatem. Confestim igitur imperator senatum convocavit, et hæc illis proposuit, ut sibi consilium darent, quid factu opus esset. Senatores vero dixerunt, reditus publicos minime sufficere

δημόσιον εἶναι συντάξει τε καὶ μισθὸν ἐπαρκέσαι προ-
χειρίως, ὅποτε γε μηδὲ αὐτοῖς μόνοις τοῖς στρατιώταις
ἀμέμπτους ὑποτελεῖν τὰς χορηγίας δυνάμεθα. Ὅπο-
τερον δὲ αὐτῶν δεῖ φίλον προεῖσθαι, τούτου κύριον
αὐτὸν βασιλεὺς καθίστασθαι. Ὁ δὲ ἐπὶ τὴν αὐλὴν τοὺς
τε κατὰ τὴν πόλιν στρατιώτας καλέσας καὶ τὰς σχολὰς
ἀπάσας, ἀναβὰς ἐπὶ βῆμα πολλὰ τοῦ Θεωδερίχου κα-
τηγόρει, ἐν τούτοις ὅπως τε τοῖς Ῥωμαίοις ἐχθρὸς
ἄνωθεν εἴη, καὶ ὡς ἐλυμῆνато τοῖς τὴν Θράκην οἰ-
κοῦσι, γείρας τε ἀποτέμνων ἅμα τῷ Ἀρματίῳ καὶ τὸ
γεωργεῖν ἅπαν ποιήσας ἀνάστατον ὅπως τε τυραννίδα
πάλιν ἐπὶ τοῖς κοινοῖς τὴν Βασιλείσκου ἐπήγειρε, καὶ
ὡς τοὺς στρατιώτας ἐκείνους ἀνέπεισεν ἐκποδὸν ποιή-
σασθαι, ὡς τῶν Γότθων ἀρκεῖν. Καὶ νῦν δὴ πρε-
σβεύεσθαι οὐκ εἰρήνης γε μᾶλλον, ἢ στρατηγίας δεό-
μενον. « Ἦν οὖν ἔχετε γνώμην καὶ ὑμεῖς περὶ τούτων,
ταύτην » ἔφη « παρ' ὑμῶν ἀκούσει βουλόμενος νυνὶ
παρεκάλεσα, εἰδὼς τῶν βασιλέων τούτους ἀσφαλῶς
πράττειν, οἱ ἂν τὰ βουλευόμενα τοῖς στρατιώταις κοι-
νώσωσιν. » Οἱ δὲ ἤς κατέτεινε κατηγορίας ἀκούσαντες
καὶ ἐκ ταύτης διδαχθέντες ὁ γρὴν ἀποκρίνασθαι, πάν-
τες ἀνεβόησαν, ἐχθρὸν εἶναι Ῥωμαίοις Θεωδερίχον
καὶ πάντας εἰ τὴς ἐκείνῳ συνέστηκεν. Οὐ μέντοι τοῖς
πρέσβεσι ταύτην εὐθὺς ἔδωκεν ἀποκρισιν ὁ Ζήνων,
ἀλλ' ἐπέειχεν, ἕως τὸ πλέον ἀκούσει τῶν ἔωθεν. Ἐν
τούτῳ δὲ γράφοντες τὰ ἔνδον γινόμενα τῶν ἐν τῇ πόλει
τινὲς τῷ Θεωδερίῳ ἐάλωσαν, Ἀνθιμὸς τε ἱατρός καὶ
Μαρκελλίνος καὶ Στέφανος. Καὶ οὐ μόνον ἑαυτῶν ἐπι-
στολάς ἐπεμπον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν τέλει πλαττόμενοι
γράμματα ἐκείνῳ ἐπέστελλον, θρασύνειν βουλόμενοι,

ὡς ἱκανοὺς ἔχοντα τοὺς συμπράττοντας ἔνδον. Καὶ
τρεῖς τῶν ἀπὸ βουλῆς, τοῦ μαγίστρου παρόντος, ἐξε-
τάσαντες ταῦτα, καὶ πληγὰς τὰ σώματα πολλὰς ἐπι-
θέμενοι, φυγὴν εἰσάπαξ ἐπέθηκαν. Δῆθεν γὰρ ἀπέ-
χεσθαι θανάτου καὶ σφαγῶν δοκεῖν ὁ Ζήνων ἐβούλετο.
Repudiata sic reconciliatione, quam Theuderichus
proposuit, bellum illud secutum esse videtur, in
quo urbes vastans Theud. usque ad muros By-
zantii pervenit, tandem vero a suis sibi timens
recessit, uti narrant Euagrius III, 25 et Theo-
phanes p. 108, C.

12.

Exc. De leg. Rom. p. 88 : Ὅτι τὸν ἄρχοντα Αἰ-
γύπτου ἐπὶ μόλις χρυσίου λίτραις ν' ἐκπεμπόμενον,
ὥσπερ εὐδαιμονεστέρας γενομένης ἢ πρόσθεν, ἐπὶ πεν-
τακοσίαις ὁμοῦ λίτραις ἀπέστειλεν.

13. (an. 478.)

Exc. De leg. gent. p. 95. 96 : Ὅτι τῷ αὐτῷ
ἔτει πρέσβεις ἐκ Καρχηδόνας ἐς Βυζάντιον ἦλθον, οὓς
Ἀλέξανδρος ἦεν ὁ τῆς Ὀλυβρίου γυναικὸς ἐπίτροπος·
ὃς ἐτύγγανε πεμφθεὶς ὑπὸ Ζήνωνος πάλαι, συνθελοῦσης
καὶ αὐτῆς τοῦτο τῆς Πλακιδίας. Ἐλεγον δὲ οἱ πρέ-
σβεις, ὅτι Ὀνώριχος φίλος τε τῷ βασιλεῖ καθεστήκοι
ἀδόλως, καὶ στέργοι τὰ Ῥωμαίων, καὶ ἀφήσει πάντα,
ἃ πρόσθεν ἐνεκάλει περὶ τῶν προσόδων καὶ τῶν
ἄλλων χρημάτων, ἃ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς προειλήφει
ὁ Λέων, καὶ ὅσα τῶν ἐμπόρων τῶν ἐκ τῆς Καρχηδόνας
ἄρτι καθισταμένου τοῦ πολέμου ἐλήφθη, καὶ εἰ τι ἄλλο

ad stipendia prompte utrisque suppeditanda, quum ne solis
quidem militibus victus commode praestari posset. Cum
quo vero ex duobus amicitiam instituere praestaret, id in
solius imperatoris arbitrio consistere. In aulam quoque
convocatis militibus et omnibus scholis, ascenso suggestu,
multa de Theudericho questus est, maxime quod jam pri-
dem Romanorum hostis exstiltisset, quod Thraciae incolas
depraedatus fuisset, quod una cum Harmatio manus cap-
tivilis amputasset; quod omne agricularum genus sedibus
suis expulisset, quod Basilisci tyrannidem in rempublicam
invexisset, deinde ad ejusdem caedem milites instigasset,
tanquam soli Gothi sufficerent. Et nunc legatos ad se mi-
tere, non tam ut pacem, quam ut exercitus imperium po-
stularet. « Nunc igitur, » inquit, « quam sententiam super
his dicturi sitis, audire cupiens, vos huc convocavi : scio
enim, eos imperatores tuto suas res agere, qui sua consi-
lia cum exercitibus communicant. » At illi, accusationibus,
quas in Theuderichum imperator intenderat, auditis satis
ex ipsa accusatione, quid sibi respondendum esset, percip-
ientes, acclamaverunt omnes, Romanorum hostem esse
Theuderichum et omnes, qui illi faverent et ad ejus cau-
sam se adjungerent. Et hoc quidem responsum Zeno non
e vestigio legatis dedit, sed exspectabat, donec exploratus,
quomodo se haberent ea quae foris gererentur, sciret. In-
terea comprehensi sunt qui ea quae in urbe facta erant,
ad Theuderichum scripserant, Anthimus medicus, Marcel-

linus et Stephanus, qui non solum suas ipsorum litteras,
sed etiam magistratuum quorundam supposititias ad eum
miserant, quibus jubebant illum bono animo esse, tanquam
multos suarum partium fautores intra urbem esset habitu-
rus. Tres ex senatu, praesente magistro, de his questionem
habuerunt, quos multis illatis plagis perpetuo exilio con-
demnarunt. Quippe supplicii Zeno et caedibus abstinere
videri volebat.

12.

Praefectum Aegypti, qui antea vix quinquaginta auri libras
pro obtinendo munere solvere solebat, Zeno, tanquam
uberiore facta provincia, quingentis libris in praefecturam
amandavit.

13.

Eodem quoque anno legati a Carthagine Byzantium ve-
nerunt, quos Alexander, uxoris Olybrii procurator, duce-
bat, qui a Zenone, Placidia consentiente, missus fuerat.
Dicebant vero legati, Honorichum velle cum imperatore
sine fraude amicitiam contrahere et Romanorum partes
amplecti. Quae antea repetisset de rebus et pecuniis
uxoris suae, quae Leo ipsi praeripuisset, quaque mercatori-
bus Carthaginiensibus per bellum, quod nuper fuerat,
rapta et ablata essent, et in universum ea, de quibus pater
ejus cum Romanis litigasset, remittere et condonare. Fir-
mam et stabilem pacem petere, neque quicquam suspicio-

πάλοι δ πατήρ πρὸς Ῥωμαίους δωπσοῦν ἔσχεν αἰτίαν τὴν τε εἰρήνην ἔχειν ἀξιοῖν βεβαίαν, καὶ μηδὲν εἶναι λοιπὸν τοῖς Ῥωμαίοις ὑποπτος τῷ μὴ οὐχὶ γνησίως τὰς σπονδὰς ἐμπεδώσειν, καὶ ὅσα ἤδη συνέκειτο. Εἰδέναι γὰρ χάριν, ὅτι τὴν Ὀλυβρίου τετιμηχοὶ γυναῖκα· καὶ ταῦτα πυθόμενος πάντα ἔτοιμος ἦν βασιλεῖ πράττειν ἃ βούλοιο. Ἦν δὲ τοῦτο πρόσχημα εὐπρεπὲς τῷ λόγῳ, ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς πᾶσαν ἐδεδοίκεσαν ὑποψίαν πολέμου, καὶ μετὰ τὸν θάνατον Γινζιρίλου πεσόντες ἐς πᾶσαν μαλακίαν οὕτως τὴν αὐτὴν βρώμην ἐς πράγματα ἔσχον, οὕτε τὰς αὐτὰς ἐτι συνέχον παρασκευὰς, ἃς ἐκεῖνος πρὸς πᾶσαν πρᾶξιν εἶχεν ἐφόρμου, ὥς θάπτον αἰεὶ πράττειν, ἢ ὥς ἂν ἄλλος βουλευσαίτο. Δεξάμενος δὲ αὐτοὺς φιλοφρόνως ὁ Ζήνων τιμῆς μὲν ἡξίωσε δεούσης τοὺς πρέσβεις, καὶ ὥρως ἀπέπεμψε τοῖς πρέπουσι κοσμήσας, Ἀλέξανδρον δὲ ποιεῖ τῶν πριβάτων κόμητα.

Ὁ τῆς Ὀλυβρίου γυναῖκός ἐπιτρ.] sic pro ὁ τῆς Ἀλυρίου ἐπ. Valerius, addens : « Hæc Placidia Nobilissima dicebatur. Hanc Genserichus rogatu Leonis Augusti una cum Eudoxia matre, Valentiniani Placidi vidua, Constantinopolim remiserrat, ut scribit Procopius in lib. I Vandalicorum et Priscus. De Alexandro autem procuratore Placidia loquitur Victor Uticensis in libro II De persecutione Vandalorum, qui hanc historiam valde illustrat. »

14.

Exc. De leg. Rom. p. 88. 89 : Ὅτι ἐκ τῶ αὐτοῦ χρόνου ὁ Ζήνων αἰσθόμενος, ὥς τὰ μὲν Θεουδερίου τοῦ παιδὸς Βαλαμῆρου αἰεὶ ἀσθενέστερα καὶ ἐλάττωνα γίνοντο, ὁ δὲ τοῦ Τριαρίου ἔθνη τε συναθροίζει καὶ συστρέφει δυνάμεις, ἐνόμισε βέλτιον ἐπὶ μετρίοις

nis Romanis relinquere statuisset, quominus pax et fœdus sine fraude componeretur : multam quoque gratiam habere imperatori, quod Olybrii uxorem honore affecerit ; quod quia intellexerit, adduci ut omnia, quæ imperator voluerit, facere paratus sit. Ista vero ad speciem tantum conficta erant : revera enim quamvis belli occasionem timebant. Etenim post mortem Genserici in omnem mollitiem deveniant ; neque pristina fortitudine ad bella gerenda vigeant, neque eosdem exercitus alebant, quos Gensericus ad omnes occasiones instructos habebat, ut semper celeritate exsequendi aliorum consilia præveniret et anteverteret. Legatos Zeno liberaliter excepit et honore debito est prosecutus, et muneribus pro merito ornatos dimisit, et Alexandrum comitem privatarum rerum fecit.

14.

Eodem tempore quum Zeno imperator præsentiret, Theuderichum, Valamiri filium, opibus et potentia labi et minui, contra Theuderichum triarii varias gentes sibi conciliare et copias suas colligere, inimicitias æquis conditionibus, si convenire vellet, deponere melius esse, existimavit. Itaque per legatos, quos misit, petit ut filium, quod jam pridem poposcerat, obsidem daret, ut privatam vitam ageret, et sine ulla molestia in sua potestate maneret ; ut omnia, quæ rapuerat, sibi haberet, ceterum quiesceret, a nemine

αὐτῷ, εἰ συμβῆναι βούλοιο, καταλύσαι τὴν ἔχθραν. Καὶ πρέσβεις ἀποστείλας ἡξίου τὸν τε υἱὸν παραδοῦναι ὁμηρον, ὥς πάλαι προῦκαλεῖτο, καὶ ἰδιώτην ὄντα ἐν τοῖς ἑαυτοῦ μένειν, μηδὲν ἐνοχλοῦμενον, ὥσπερ ἦτοσε τότε, λαβεῖν τε τὴν οὐσίαν ὁπόσας ἀφήρητο, καὶ τὰλλα ἡσυχάζειν, οὐδὲν ἔχοντα κακὸν οὐδὲ ἐτέρῳ παρέχοντα. Ὅ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι [οὔτε] τὸν υἱὸν ἐτι ὁμηρον δώσει, οὔτε δύνασθαι ἐτι ἐκ μόνης τῆς οὐσίας ἰδιώτης διαίγειν. Ὅμως μὲν γὰρ ἦν μόνος, μήπω ἔθνη τοσαῦτα περὶ αὐτὸν ἔχων, μόνῃ ἂν τὴν οὐσίαν σφόδρα συστελλομένη ἴσως ἂν ἐπαρκέσαι· νῦν δὲ, ἐπεὶ περ αὐτὸν ἐς ἀνάγκην τοῦ ἔθνη συλλέξαι κατέστησαν, ἐκ τῆς ἀνάγκης εἶναι ἢ τρέφειν τοὺς ἐλθόντας ἢ σὺν αὐτοῖς πολεμεῖν, ἕως παθὼν ἢ δράσας ἐν ἀναμφισβήτητον τῷ παντὶ πέρας ἐξοίσειεν. Ταῦτα ὥς ἀπηγγέλη, ἔδοξεν εἰς ἀκριβῆ κατασκευάζεσθαι πόλεμον. Καὶ τάγματα μὲν πάντα, ὅσα τε πρὸς τῷ Πόντῳ καὶ κατὰ τὴν Ἀσίαν, καὶ ὅσα τοῖς ἑσίοις ἐνίδρυτο μέρεσι, κατὰ τάχος ἐκάλει. Καὶ παρῆν πανταγόθεν οὐκ ὀλίγον τι πληθος. Κατεσκευάζοντο δὲ ἄμαζαι σκευοφόροι, καὶ βόες ἑωνοῦντο, καὶ σῖτος τε καὶ ὅσα χρήσιμα στρατοπέδῳ πάντα ἐγένετο ἔτοιμα, ὥς αὐτοῦ γε μέλλοντος Ἰλλοῦ ἐξίεναι.

15.

Ibidem p. 89. 90 : Ὅτι ὁ Ζήνων Μαρτινιανὸν προβαλλόμενος στρατηγὸν, καὶ τοῦ στρατοῦ ἐς ἀτάξιαν ἐλθόντος, ὥς ταῦτα καλῶς ἔχειν ἐδόκει, πέμπει ἄνδρας αὐτίκα παρὰ τὸν Βαλαμῆρου λέγοντας, ὅτι οὐ δεῖ τρίβειν ἐτι τὴν μάχην, ἀλλ' ἔργου νῦν ἔγχεσθαι καὶ πληροῦν τὰς ἐλπίδας, ἐφ' αἷς τῆς στρατηγίας ἡξιώθη Ῥωμαίων. Ὅ δὲ ἀκούσας ἀντιπέμπει καὶ αὐτὸς ἐς Βυζάντιον πρέσβεις, λέγων ὥς οὐ πρότερον ἐγχειρήσει τῷ ἔργῳ,

mala passurus, nemini quoque inferret. At ille, se neque filium obsidem daturum, respondit, neque privatam vitam agentem, solis suis opibus casus suos sustentare. Quum enim solus neque tanta multitudine circumseptus fuerit, bona quidem, quæ tunc possidebat, si ea diligenti ratione administrasset, privato fortasse suffecissent. Nunc quoniam in ea se necessitate constituerint, ut milites colligeret, necesse esse ut aut omnes, qui ad se venerint, aleret, aut una cum ipsis bellum gereret, dum victus aut victor certum denique rei finem imponeret. Hæc ubi nuntiata sunt, censuit imperator bellum omni cura et diligentia apparandum. Itaque omnes legiones, quæ erant circa Pontum et quas ad Asiam et Orientis partes collocarat, quanta potuit celeritate evocavit, et undique præsto fuit non parva multitudo. Comparabantur currus, qui veherent utensilia, et boves emebantur et frumentum, et quæcumque necessaria erant alendo exercitui, ea omnia præparabantur diligenter, quoniam illis ipse intra breve tempus copias educturus erat.

15.

Quum exercitus, Martiniano duce creato, in magnam licentiam incidisset, Zeno ad Theuderichum, Valamiri filium, mittit qui dicerent, non jam amplius oportere differre pugnam, sed tempus esse prælio decertandi et expectationem, quam excitasset, quum ducis Romanorum dignitate

εἰ μὴ καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ σύγκλητος αὐτῷ ἐπομόσαιτο πᾶσα, ὥς οὐδέποτε ἐπὶ (ἐτι c. Bekk.) τῷ Τριαρίου συμβήσονται. Οἱ μὲν οὖν ἀπὸ βουλῆς καὶ οἱ ἄρχοντες ὤμοσαν μὴ συμβαίνειν, εἰ μὴ βασιλεὺς θέλοι· αὐτὸς δὲ ὁ βασιλεὺς μηδὲν ἀποστήσασθαι τῶν ἤδη συγκειμένων, εἰ μὴ πρῶτον ἐκείνον παραβαίνοντα ἴδοι. Τούτων δὲ ὁμοθέτων, αὐτὸν μὲν Θεοδέρχον ἔδοξε κινήσαντα τὴν αὐτοῦ δύναμιν, ἐν Μαρκιανου πόλει τὴν πᾶσαν ἰδρυμένην, εἰς τὸ εἰσῶ ἐλαύνειν· ἐπειδὴν δὲ γένηται πρὸς ταῖς πύλαις τοῦ Αἰμου, τότε τὸν τῆς Θράκης στρατηγὸν δισχιλίους ἱππεῦσι καὶ ὀπλίταις μυρίοις ἀπαντῶντα συμμίζει· ὑπερβάντι δὲ Αἶμον ἄλλην ἀπαντήσασθαι δύναμιν πρὸς τῷ Ἑβρω καὶ Ἀδριανοῦ πόλει, πεζοὺς μὲν δισχυρίους, ἐξακισχιλίους δὲ μετὰ τούτων ἱππέας. Ἀπὸ δὲ Ἡρακλείας καὶ τῶν πρὸς Βυζαντίῳ πόλεων καὶ φρουρίων ἄλλην ἔλεγον εἶναι δύναμιν, εἰ δεήσοι, ὥστε μηδὲν ἐλλείπειν τῶν ἐς ἐλπίδα χρηστὴν συντελούντων· τῷ ἔργῳ. Ταῦτα ὑποσχόμενος ὁ Ζήνων τοῖς πρέσβεσι κατὰ τάχος ἐκπέμπει. Ἄρας δὲ ὁ Θεοδέρχος τῷ αὐτοῦ στρατεύματι ἤξει ἐπὶ τὰς πύλας, καθάπερ συνέκειτο. Ἐρχομένῳ δὲ αὐτῷ οὔτε ὁ στρατηγὸς τῆς Θράκης ἀπῆντα, οὔτε οἱ πρὸς τῷ Ἑβρῳ υποκαθῆσθαι λεγόμενοι, ἀλλὰ δι' ἐρημίας (ἡρημίας conj. Val.) διελθὼν τὰ ἐν μέσῳ εἰς τοὺς περὶ Σονδὸν (Σούκιν Val.) παραγίνεται γύρους. Ὅρος δὲ ἐστὶ τοῦτο ὑψηλὸν τε καὶ μέγα καὶ ἄπορον ἐπελθεῖν, εἰ τις ἄνω κωλύει· ἐν ᾧ στρατοπεδεύων ὁ Τριαρίου ἐτύγχανε. Κάντευθεν προσβάλλοντες ἐξ ἐφόδων ἀλλήλους

ποίμνιά τε καὶ ἵππους καὶ λεῖαν ἄλλην ἀφήρπαζον. Ὁ δὲ τοῦ Τριαρίου συνεχῶς προσπιπτέων ἐπὶ τὸ στρατόπεδον τὸ ἐκείνου, ὕβριζε καὶ ὠνείδιζε πλείστα, ἐπιόρκον τε καλῶν καὶ παῖδα καὶ ἄφρονα καὶ τοῦ γένους τοῦ κοινοῦ ἔχθρον τε καὶ προδότην, ὅστις οὐ συνήσει τῆς γνώμης τῆς Ῥωμαίων, μηδὲ ὄρᾳ τὴν σκέψιν, ὅτι αὐτοὶ βούλονται καθήμενοι ἡσυγῇ αὐτοὺς περὶ ἑαυτοὺς κατατρίψαι τοὺς Γότθους. « Κἀκεῖνοι μὲν τὴν νίκην ἀκονιτὶ ἔχουσιν, δπότεροι πέσοιμεν. Ἡμῶν δὲ δπότεροι τοὺς ἐτέρους φθείρουσι, τὴν τοῦ λόγου Καδμεῖαν ἀποφέρονται νίκην, ἐλάττους λειπόμενοι πρὸς τὴν Ῥωμαίων ἐπιβουλὴν. Νῦν γοῦν σὲ καλέσαντες καὶ ἐπαγγεिलाμένοι παρέσεσθαι καὶ αὐτοὶ καὶ κοινῇ συστρατεύειν, οὔτε ἐντάϋθα πάρεσιν, οὔτε ἐπὶ τὰς πόλεις ἀπῆντησαν, ὥς εἶπον, μόνον δὲ ἀπέλιπον ἀπολέσθαι κάκιστα καὶ τῆς γε θρασύτητος δοῦναι δίκην ἄξιαν ᾧ προέδωκας γένει. » Ταῦτα ἐπακούσαντες πολλοὶ τοῦ αὐτοῦ πλήθους συνῆδον τοῖς λόγοις, καὶ τῷ σφετέρῳ αὐτῶν στρατηγῷ προσιόντες ἔλεγον, ὥς εἰκότα ὀνειδίζοι ἐκεῖνος, καὶ ὅτι οὐ προσήκει φθεῖρεσθαι περατέρῳ, οὐδὲ τῆς συγγενείας τῆς κοινῆς ἀμελοῦντα τοῖς προδοῦσι προσέχειν. Τῇ δὲ ὑστεραῖα πάλιν ἀναβὰς Θεοδέρχος ἐπὶ τινα γῆλοφον ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου τοῦ ἐκείνων ἔδσα· « Τί τοὺς ἐμους συγγενεῖς, ὧ κάκιστε, ἀπόλλυς; τί τοσαύτας γυναῖκας ἐποίησας χηρεύειν; ποῦ δὲ οἱ τούτων ἄνδρες; ἢ πῶς ἐξαπόλωλε πάντων ἡ εὐπορία, ἣν ἔχοντες οἰκοθεν συνεστράτευσάν σοι; καὶ σύνδου καὶ σύντραις ἕκαστος ἵππους ἔχων, νῦν ἀνίπτοι χω-

decoratus esset, explendi. His cognit's, Valamiri filius mittit quoque Byzantium legatos, qui dicerent, illum non prius id operis aggressurum, quam imperator et senatus juramento fidem dedissent, nunquam se in gratiam redituros cum Theudericho, Triarii filio. Itaque senatores et duces sacramenta dixerunt, nunquam se in gratiam cum illo, nisi imperator voverit, redituros. Et imperator, se nunquam a fudere recessurum, nisi prius ea ipse esset transgressus. His juramentis præstitis, Theuderichum movere cum omnibus copiis, quas ad Martianopolim in castris habebat, et ulterius progredi jussit: ubi ad portas Hæmi montis pervenisset, Thraciæ præfectum cum duobus equitum millibus et decem millibus gravis armaturæ se illi conjuncturum esse; Hæmum transgresso alias illi copias ab Hebro flumine et Adrianopoli obviam ituros, peditum viginti, equitum sex millia. Ceterum Heracleæ et in aliis civitatibus et locis munitis circa Byzantium dicebant esse alias copias, si opus foret, ita ut nulla re, quæ ad felicem eventum sperandum faceret, desisteretur. Ilac Zeno promittens legatis, statim eos dimisit. Itaque Theuderichus movens cum suo exercitu, ut convenerat, ad fauces Hæmi montis venit. Quum illuc accessisset, neque dux Thraciæ obvius fuit, neque hi qui ab Hebro venturi dicebantur. Interea percurrens deserta, quæ in medio erant, ad loca Sondin (Sucin?) pervenit. Est autem Sondis mons altus et præruptus, qui ascendere minime potest, si quis sit qui ex alto impediatur. In eo Theuderichus, Triarii filius, castra posuerat, ibique levibus præliis inter se, quum pabulatuin

ibant, congregientes, armenta, equos et aliam prædā mutuo sibi eripiebant. Sed Triarii filius crebro obequitans circa castra alterius exercitus, eum contumeliose insectabatur, et multa convicia in eum jaciebat, perjurum eum vocans, puerum, dementem et sui generis hostem et proditorem, qui Romanorum mentem non nosset, neque quo tenderent eorum consilia, videret. « Etenim volunt, inquit, ipsi otiosi efficere ut Gothi per Gothos deleantur et conficiantur, quo sine ullo labore, utrivis nostrum ceciderint, victores existant. Quicumque nostrum adversarios oppresserint, Cadmeam, quam dicunt, victoriam reportabunt, ipsi scilicet viribus attritis Romanorum insidiis magis obnoxii. Nunc postquam te advocarunt, et se ipsos quoque venturos et, ut cum tuo exercitu conjunctos, bellum gesturos esse promiserunt, neque quisquam hic adfuit, neque ad urbes, sicuti dixerant, occurrerunt, teque solum, ut male perires et pœnas temeritatis tuæ his, quos prodidisti, dares, reliquerunt. » Hæc ubi audierunt, plures ex multitudine, quæ cum Theudericho erat, ea quæ dicta erant, probarunt, et adversus suum ducem insurgentes dixerunt, merito hunc illi convicia dicere, nec oportere diutius in mutuum perniciem armatos pergere, et nulla habita cognationis ratione, se ad eorum causam, qui ipsos prodicerent, adjungere. Postridem iterum ascendens Theuderichus collem hostium castris imminentem, clamabat: « Cur, pessime, meos cognatos perditum isti? cur tot mulieres viduas effecisti? ubinam locorum sunt eorum viri? quomodo consumptæ sunt facultates quas habuerunt, quum domo ad

ρῶσι καὶ πεζοί, καὶ διὰ Θράκης ὥσπερ ἐν ἀνδραπόδων ἐπόμενοι μερίδι· ἀλλὰ καὶ ἐλεύθεροί τε καὶ γένους οὐ χείρονος, * ἡ μεδίμνω χρυσίου ἔλθοντες ἀπομετρήσονται (οἱ μεδίμνω χρυσίου ἐλθ. ἀπομετρήσαντο conij. Haesch.) ; » Ταῦτα ὡς ἐπήκουσε τὸ στρατόπεδον ἅπαν, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ὁμοῦ πάντες ἤσαν ἐπὶ τὸν Θεουδέριχον τὸν αὐτῶν ἡγεμόνα, κραυγῇ τε καὶ θορύβῳ ἀψιγύοντες συμβαίνειν· εἰ δὲ μὴ, ἀπολείψειν αὐτὸν ἔφασαν πάντες, ἐς τὸ συμφέρον χωρήσαντες. Ἐνταῦθα ἀποστέλλει πρὸς Θεουδέριχον πρέσβεις, καὶ συνέρχονται ἅμω παρὰ ποταμὸν τινα ἐφ' ἑκατέρᾳ ὄχθῃ. Μέσον δὲ ποιησάμενοι τὸν ποταμὸν διελέγοντο, καὶ ποιοῦνται συνθήκας, μὴ πολεμεῖν ἀλλήλοις, [καὶ] ὅσα ἤγητο συμφέροντα. Καὶ ταῦτα ὁμόσαντες πέμπουσιν ἅμω πρέσβεις ἐπὶ τὸ Βυζάντιον.

16. (an. 479.)

Exc. De leg. gent. p. 96. 97 : "Οτι συνθήκας πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι Θεουδέριχος καὶ ὁ Τριαρίου οἱ ἴοιτο μὴ πολεμεῖν ἀλλήλοις, πέμπουσιν ἅμω πρέσβεις ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, ὁ μὲν τοῦ Βαλαμῆρου τῷ βασιλεὶ ἐγκαλῶν, ὅτι προδομένος ὑπ' ἐκείνου τυγχάνει, καὶ ὡς τῶν συνεθέντων οὐδὲν εὐρὼν ἀληθές Θεουδέριχῳ συμβαίη, αἰτῶν δὲ ῥώραν αὐτῷ, ἐν ᾗ μένοι, δοθῆναι, καὶ σίτον, ὅστις αὐτῷ καὶ μέχρι καρποῦ τὸν στρατὸν ἐξαρκέσει διάγειν, καὶ τοὺς προαγωνέας τῶν λημμάτων τῆς ἀρχῆς, οὓς δομεστίκους καλοῦσι Ῥωμαῖοι, ἐκπέμπειν ὡς τάχιστα, λόγον διδόντας ὧν

ἔλαβον· ἢ μὴ ταῦτα ποιουμένων πρὸς αὐτὸν τῶν Ῥωμαίων, οὐ δυνήσεσθαι αὐτὸς πολλὸν ὄχλον κατέχειν τοῦ μὴ θῆναι δύναιντο δι' ἀρπαγῆς ἑαυτοῖς ἐπανορθοῦσθαι τὴν ἐνδοξίαν. Ταῦτα μὲν ὁ ἑτερος Θεουδέριχος ἔλεγεν· ὁ μὲντοι Τριαρίου τὰ τε ἐπὶ Λέοντος συνεθέντα ἡξίου αὐτῷ πάντως γενέσθαι, καὶ τῶν προτέρων χρόνων τὰς συντάξεις λαμβάνειν, τοὺς τε κηδεστάς αὐτῷ ζῶντας ἀποδοθῆναι· εἰ δὲ καὶ ἄρα τεθνήκασι, τὸν Ἰλλοῦν περὶ τούτων ἐπομόσαι καὶ ἄλλους, οἷς αὐτὸς ἐπὶ τούτων τῶν Ἰσαύρων πιστεύει. Ζήνων δὲ πυθόμενος, πρὸς μὲν τὸν Βαλαμῆρου ἀπεκρίνατο, ὅτι αὐτὸς εἴη προδότης καὶ πάντα ἐναντία οἷς ὑπέσχετο δράσας, ὅστις διαπολεμεῖν ὑποσχόμενος μόνος εἶτα καὶ βοήθειαν προσκαλέσεται ἄλλην, πάλιν δὲ τὴν δύναμιν τῶν Ῥωμαίων καλέσας κρύφα πρὸς Θεουδέριχον πράττει περὶ φιλίας· οὗ δὴ καὶ αἰσθόμενον τὸν στρατηγὸν τῆς Θράκης καὶ τοὺς ἄλλους, δόποσι τὰ Ῥωμαίων φρονοῦσι, μῆτε ἀπηνητηκέναι, μῆτε συμβάλλειν αὐτῷ τὰς δυνάμεις θαρσῆσαι, φοβουμένους ἐνέδραν. Νῦν τε εἰ θελήσαι πρὸς αὐτὸν πολεμῆσαι, ἐπαγγέλλεσθαι αὐτῷ ταῦτα δώσειν νικῶντι, χρυσίου λίτρας χιλίας, μυριάδας δ' ἀργυρίου, πρόσσόν τε πρὸς τούτοις νομισμάτων μυρίων· καὶ γάμον αὐτῷ δώσειν τῆς Ὀλυβρίου παιδὸς ἢ ἄλλης τῶν ἐνδόξων γυναικῶν ἐν τῇ πόλει. Ταῦτα τε ἅμα λέγων τῶν τε ἀποσταλέντων παρ' αὐτοῦ τοὺς πλείονας ἀξίαις ἐτίμησε, καὶ πρέσβεις ἀπέστειλε πρῶτον μὲν Φιλόξενον, εἶτα Ἰουλιανόν, εἰ πως ἄρα δύναιντο μεταπεῖσαι ξυρραγῆναι ἐκείνῳ. Ὡς δὲ οὐδὲν ἔπειθε,

militandum sub te profecti sunt? Unusquisque eorum duos aut tres equos habebat, nunc equis destituti pedites incedunt, et te per Thraciam mancipiorum instar sequuntur, quamvis liberi sint neque deteriore genere, quam tu; * et venerint, ut aurum modio admetiantur. » Hæc ubi totus exercitus audivit, tam viri, quam mulieres, Theuderichum, ducem suum, adierunt, et cum tumultu et vociferatione oraverunt, ut paci studeret; sin minus, se quod sibi utile foret amplexuros et eum deserturos. Ob eam causam mittit ad Theuderichum legatos, et ambo convenerunt ad fluvium quendam, ab utraque ripa. Deinde medio interjecto flumine, collocuti statuunt, non amplius bellum se gesturos, et quicquid utile sibi videbatur. Hæc ubi uterque juravit, mittunt legatos Byzantium.

16.

Theuderichus, Triarii, et Theuderichus, Balameri filius, Gothi, fœdere caverunt, ne inter se bellum gererent, et legatos Byzantium mittunt. Balameri filius imperatorem accusabat, quod se prodidisset, et quia nihil fidei inesse his, quæ promiserat, reperisset, id causæ fuisse, ut cum Theudericho conveniret. Petere autem regionem sibi, in qua commoretur, dari, et frumentum suppeditari, quod alendo exercitui usque ad messem satis esset. Ut etiam redditum imperii coactores, quos domesticos Romani vocant, quam primum mittat, qui rationem redderent eorum quæ receperint. Ni ea Romani fecerint, in sua potestate non esse tam magnam turbam continere, quin rapinas et prædæ agant, ex quibus suam inopiam possint sublevare. Hæc

quidem alter proposuit: alter Theuderichus, Triarii, postulabat ut omnia sibi a Leone promissa præstarentur, et præteritorum annorum stipendia solverentur, et affines sibi superstites sibi redderentur; de his autem, qui mortui essent, illum et ex Isauris alios, quorum curæ et custodiæ commissi fuerant, jurare jussit. Hæc ubi Zeno audivit, Theudericho Valamiri responsum dedit, eum esse proditorem, qui omnia contra, quam promississet, fecisset; qui quum se solum bellum gesturum fidem dedisset, aliunde auxilia sibi accersisset: et quum Romanorum copias, quæ suppetias ferrent, accivisset, clam, et illis insciis, cum Theudericho amicitiam contraxisset. Quæ quum dux Thraciæ et alii, quicumque a Romanorum partibus starent, viderent, veritos insidias, ad illum accedere aut suas copias ejus copiis conjungere ausos non esse. Nunc etiam si velit cum Theudericho bellum facere, se polliceri hæc, si victoriam reportarit, illi daturum: auri mille, argenti quadraginta millia librarum, et redditum decem millium aureorum et nuptum illi collocaturum Olybrii filiam, aut aliam ex illustrioribus mulieribus civitatis. Quæ quum dixisset, plerosque eorum, qui missi erant, dignitatibus ornavit, et ipse legatos misit primum quidem Philoxenum, deinde etiam Julianum, si qua ratione possent eum adducere, ut fœdus cum Theudericho solveret. Quum nihil eum moveret, evocatis militibus bellum suscepit, quos hortatus est, ut bono animo essent: se enim communiter cum illis belli pericula, ubi opus fuerit, aditurum. Hæc quum milites audiissent, imperatorem huic bello interesse statuisse, ita

πέμψας τοὺς στρατιώτας ἐς τὸν πόλεμον ὥρμα, καὶ παρεκάλει θαρσεῖν ὡς αὐτοὺς ἐκστρατεύσουν καὶ κοινῇ σὺν ἐκείνοις ὅ τι ἂν δέοι πεισόμενος. Οἱ δὲ ὡς ἐπήκουσαν, ὅτι αὐτὸς βασιλεὺς ἐξαίγειν ἐθέλοι, οὕτως ἕκαστος αὐτῶν ἠπειγέτο ἑαυτὸν ἐπιδείξαι βασιλεῖ πολλοῦ ἄξιον ὄντα, ὥστε καὶ οἱ πρότερον τοῖς ἡγεμόσιν αὐτῶν, ἐφ' ᾧ μὴ στρατεύοιντο, ἀργύριον διδόντες πάλιν εἰς τὸ μέτε/ειν τῆς ἐξόδου παρείχον. Καὶ πάντες ἀνθήπτοντο τοῦ πολέμου ὀργῶντες· καὶ τοὺς τε κατασκόπους τοὺς παρὰ Θευδέριχου πεμφθέντας ἐζώγρησαν, καὶ τῆς τοῦ Βαλαμήρου φυλακῆς μοῖραν ἐλθοῦσαν ἐπὶ τὸ μακρὸν τεῖχος οἱ ἐκεῖ φυλάττοντες διαπρεπῶς ἀπεκρούσαντο. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν αὐτοῦ φερόμενος ὁ Ζήνων ἀνεχώρησε φύειν, καὶ ὑπὸ τῆς συμφύτου ἀπεσέσθη δειλίας, ἐνταῦθα ὀργίζονται καὶ γαλεπῶς ἔφερον, κατὰ συστάσεις τε γινόμενοι ἐμέμφοντο ἀλλήλους τῆς ὁλης ἀτολμίας, εἰ χεῖράς τε ἔχοντες καὶ βαστάζοντες ὅπλα μαλακίας τοιαύτης ἀκούειν ἀνέχονται, δι' ἧς πόλεις ἅπασαι καὶ ἡ πᾶσα Ῥωμαίων ἰσχύς ἐξαπόλωλε, πάντων ἐπ' ἐξουσίας περικοπτόντων, ἃ βούλοιντο. Τοῦτον δὲ Μαρτινιανὸς συνελόμενος τὸν θρόον, πέμπει Ζήνωνι λέγων ὅτι δεῖ τὸ στρατόπεδον ὡς τάχιστα διαλύειν, μή τι καὶ νεώτερον συνεστηχότες ἐργάσωνται. Πέμψας οὖν ἐκέλευεν ἀπιέναι ἕκαστους ἐπὶ τὰ χειμάρδια, ὡς πρὸς τὸν Θευδέριχον ἰσομένης εἰρήνης. Οἱ [δὲ] τὸν χάρακα ἔλυσαν καὶ ἀπῆλθον οἱ πλείους τῇ διαλύσει ἀγθόμενοι, καὶ ὅτι θᾶττον αὐτοῖς χωρισθῆναι συνέβη, πρὶν ἄνδρα σκεψαμένους τοῖς κοινοῖς ἐπιστῆσαι, ὃς τῆς παρουσίας λύμης ἀνακτᾶσθαι τὴν πολιτείαν ὁπωσοῦν δυνήσεται.

17. (an. 479.)

Exc. De leg. Rom. p. 90. 91 : 'Οτι Ζήνων, ἐπεὶ διέλυσε τὴν στρατιάν, πέμπει πρὸς Θευδέριχον, τὴν εἰρήνην συνθέσθαι πρὸς αὐτὸν, ὅπως καὶ δύναιτο. Ἐν δὲ τούτῳ συστρέψας τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ὁ παῖς ὁ Βαλαμήρου ἐπὶ τὰ πρὸς Ῥοδόπην παραγίνεται μέρη, καὶ κατατεινόμενος (κατασινάμενος Val.) τὰ κάλλιστα τῆς χώρας τῶν Θρακῶν ἅπαντα, καὶ εἰ τι τῇ κτηνικῶν ἀφαρπάζει. Ἐξέτριψε δὲ ἅπαν τὸ αὐτόθι γεωργῶν, κτείνων τε καὶ εἰσπράττων (σπαράττων Bekk.) ὅσα μὴ φέρειν ἠδύνατο (ἠδύνατο em. Bekk.). Θευδέριχος δὲ ταῦτα ἀκούσας γινόμενα, ἤδεσθαι μὲν ἔλεγεν, ὅτι φίλος αὐτῶν καὶ υἱὸς λεγόμενος ταῦτα αὐτοῦς ὀρώη, ἀγθεσθαι μέντοι, ὅτι τῆς ἐκείνων ἀνοίας ἐν τοῖς γεωργοῖς βλέπει γινομένην τὴν δίκην, ὣν οὐδὲ φθειρομένων Ζήνωνά γε ἡ Βηρίναν οὐδ' ὁπωσοῦν ἐπιστρέφεσθαι. Ὡς δὲ ἤλθον οἱ πρέσβεις, τίθενται τὴν εἰρήνην ἐφ' ᾧ τε μυρίους μὲν καὶ τρισχιλίους ἀνδράσιν, οἷς θέλοι Θευδέριχος, συντάξεις τε καὶ τροφὴν χορηγεῖν βασιλείᾳ, δυοῖν δὲ αὐτὸν σχολαῖν προβάλλεσθαι ἄρχοντα, ἀπολαθεῖν δὲ αὐτοῦ τὴν οὐσίαν, ὅσῃν πρότερον εἶχεν, λαβεῖν δὲ τὴν ἑτέραν τῶν δύο στρατηγιῶν τῶν περὶ βασιλείᾳ, καὶ εἶναι τὰς ἀξίας, εἰς ἃς ἦδη προῆκτο ὑπὸ τοῦ Βασιλίσκου. Περὶ δὲ τῶν κηδεστῶν, εἰ μὲν ἐτελευτήσαν, ὡς ἔλεγεν ὁ Ζήνων, μηδὲν εἶναι οἱ πρᾶγμα· εἰ δὲ ζῶσι, λαβόντας ἤγπερ εἶχον οὐσίαν, οἰκεῖν πόλιν, ἣν αὐτὸς δοκιμάσειε Ζήνων. Ταῦτα ὡς συνέδοξε, παύσας τὸν Βαλαμήρου τῆς ἀρχῆς ὁ βασιλεὺς στρατηγὸν ἀντ' ἐκείνου Θευδέριχον ποιεῖται, καὶ χρήματα ἐπέμψεν, ὅσα ἔδει αὐτίκα διανεῖμαι τοῖς Γότθοις.

se ad hoc compararunt, ut talem se unusquisque ostendere studeret, qualem imperator merito suo plurimi faceret. Et tam ardentibus animis ad pugnandum profecti sunt, ut qui antea militiæ vacationem a ducibus pecunia redemerant, pecunias, ut sibi in hostes exeundi potestatem facerent, numerarent. Itaque et exploratores, a Theudericho præmissos, vivos ceperunt, et cohortem, quæ Valamiri filii custodiam agebat et usque ad longos muros progressa erat, opportune depulerunt. Sed non multo tempore res steterunt, quin Zeno ad pristinam naturam rediret et ad insitam ignaviam delaberetur. Ex quo milites indignati, per turbas coeuntes, sese invicem ignaviæ accusabant, quod manus habentes et arma gestantes tantæ mollietiei, quæ omnes civitates et omnes Romanorum vires pessumdaret, obsequi sustinerent, neque quisquam omnis generis contumeliis abstinuit. Hunc motum quum Martinianus intellexisset, ad Zenonem mittit suadens, ut quam citissime fieri posset, exercitum, ne quid novarum rerum moliretur, dissolveret. Ad quem Zeno remisit, et jussit, ut unusquisque militum, tanquam cum Theudericho pax futura esset, in hiberna concederet. Itaque castra solverunt; quam castrorum solutionem plerique iniquo animo ferentes abierunt: maxime quod discedere cogentur, antequam virum summæ rerum præfēcissent, qui rem publicam ab ever-sione et interitu vindicare posset.

17. Zeno, exercitu misso facto, mittit ad Theuderichum (Triarii f.), ut pacem inter se, quomodo possent, facerent. Inter hæc (Theuderichus) Valamiri filius, contractis copiis suis, ad Rhodopen montem processit et fertilissima quæque Thraciæ loca vastans, omnia pecora rapuit; agricolas agris suis expulit, occidens et corrumpens quæ auferre non poterat. Hæc ubi facta Theuderichus (Triarii f.) audivit, se quidem lætari dixit, eum qui amicus et filius ab iis appellaretur, talia in ipsos perpetrare, tamen moleste ferre, quod videret agricolas ob illorum dementia plecti et pœnas dare, quos in summam calamitatem redigi nihil morari Zenonem aut Verinam. Ubi vero legati venerunt, pacem fecerunt: ut tredecim hominum millibus, quos Theuderichus (Triarii f.) vellet, imperator stipendia et comæatus præberet: duabus scholis ipse dux præficeretur: ut omnes facultates, quas prius habuerat, illi restituerentur; et ut alterum ex duobus exercitibus, qui circa imperatorem sunt, duceret, et easdem dignitates, quas sub Basilisco obtinuerat, recuperaret. De affinis, si mortui essent, ut Zeno diceret, nihil amplius negotii esse; si superstitibus, omnia bona, quæ eorum fuissent, eos recuperaturos, et eam civitatem, quam Zeno arbitratus fuerit, habitaturos esse. Hæc ubi conventa sunt, imperator, abrogato Theudericho, filio Valamiri, magistratu, in ejus locum suffecit Theuderichum, Triarii filium. Et pecunias misit, quæ confestim debebant distribui Gothis.

18. (an. 479.)

Exc. De leg. Rom. p. 78—86: Ὅτι ὁ Βαλαμήρου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων στρατηγῶν πολλοὺς τῶν ἰδίων ἀποβλήτων, οὐ μικρὰν ἔχον ὄργην τῷ [ἐπὶ τῷ Nieb.] πάθει ἀπέδραμεν, ἀπειδὸς δ τι ἐν ποσὶν εὕροι καίων τε καὶ φονέων, καὶ τὴν πρώτην τῆς Μακεδονίας πόλιν, τοὺς Στόβους, ἐπόρθησε, καὶ τῶν γε στρατιωτῶν τὴν ταύτη ἐμπρουρούντων τοὺς ἀντιστάνας ἀπέκτεινεν. Ὡς δὲ τῇ Θεσσαλονικῇ ἐγγύθεν ἐπεδρεύων ἡγγέλθη ὁ βάρβαρος, αὐτίκα οἱ πολῖται νομίσαντες ἐκ δόλου τὰ ἐν τῇ προτεραίᾳ ἀνεγνώσθαι γράμματα καὶ τὴν πόλιν βούλεσθαι Ζήνωνά τε καὶ αὐτὸν ἐκείνῳ παραδοῦναι, συστραφέντες ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὰς τοῦ Ζήνωνος στήλας καταβάλλουσι πάσας, καὶ αὐτὸν ὁρμήσαντες τὸν ἔπαρχον (ὑπαρχον Nieb.) ἔτοιμοι διασπάσαι ἦσαν. Οἱ δὲ κομισάμενοι πῦρ ἐπὶ τὸ ἀρχεῖον ἐμπιπρᾶναι ἐμελλον, εἰ μὴ ὑποβήσαντες τὰ τε ἱερὰ γένη καὶ οἱ ἐν ταῖς ἀξίαις ἐξήρπασάν τε αὐτὸν τῆς ὄργης τῆς τοῦ δήμου, καὶ τὸ ἀτακτοῦν λόγοις πρᾶσι κατέστειλαν, λέγοντες, οὔτε αὐτὸν αἴτιον εἶναι τούτου, οὔτε τὸν βασιλέα τῇ πόλει τι δυσχερές ἢ κακὸν βεβουλεύσθαι, τῆς τε πόλεως γρῆναι ποιήσασθαι φυλακὴν, ὅτω ἂν ἐθέλωσι καὶ ὃν ἔχουσιν πιστὸν ἐπιτρέποντες ταύτην. Οἱ δὲ τὰς κλείς τῶν πυλῶν ἐκ τοῦ ὑπάρχου λαβόντες τῷ ἀρχιερεῖ ἔδωσαν, καὶ αὐτὸν τῶν ἐνόντων φρουρὰν ἐπενόησαν, ὡς ἰδύναντο, κλείστην, καὶ τὸν στρατηγὸν ἔστεργον. Ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ζήνων πυθόμενος τὸν κατέχοντα κίνδυνον, καὶ ἰδὼν, ὡς, οὐδενὸς βουλομένου μάχεσθαι, ἄριστον

εἶη σπονδαῖς ὡς ἐν καχοῖς μετρίαις τῆς τῶν πόλεων φοβρᾶς ἐπισχεῖν τὸν βάρβαρον, Ἀρτεμίδωρον πέμπει καὶ Φωκᾶν τὸν δτε ἦν στρατηγὸς γραμματεῖα αὐτῷ τῆς ἀρχῆς ὄντα. Οἱ ἐλθόντες ἔλεγον, ὅτι « Σὲ ὁ βασιλεὺς φίλον ἐποίησατο, καὶ ἀξίαις, αἱ εἰσι λαμπρόταται Ῥωμαίοις, σεμνῶς ἐπεκόσμησε, καὶ ἄρχειν τῶν μεγίστων ταγμάτων ἐποίησεν, οὐδὲν ὁλίπερ ἀνδρὶ ἀπὸ στήσας βαρβάρῳ. Σὺ δὲ, οὐκ ἴσμεν ὅπως, ταῖς τῶν κοινῶν δυσμενῶν ἀπάταις ὑπαχθεὶς τὰ τε ὑπάρχοντά σοι ἀγαθὰ διέφθειας, καὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς σῆς ἄλλον ἐποίησας, ὡς οὐκ ἔδει σε (sic Bekk.; ἴδεις vgo), κύριον. Οὐκ ἂν δίκαιος εἴης τῷ βασιλεῖ ἐγκαλῶν, ὢν εἰς ἑαυτὸν ἅμα καὶ εἰς ἐκείνον ἐξήμαρτες. Νῦν οὖν ἐπειδὴ σαυτὸν εἰς τοῦτο κατέστησας, ὑπόλοιπόν σοί ἐστιν ἐκ τῆς παρούσης τύχης τῆς τε κατὰ τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν πόλεων βλάβης ἐπισχεῖν [ὡς] ὁλόν τε, πέμποντα δὲ πρεσβείαν πειρᾶσθαι τι μέτριον παρὰ τοῦ βασιλέως ἀγαθοῦ ὄντος εὐρίσκεσθαι. » Ὁ δὲ πεισθεὶς ἀνδρὰς μὲν ἐπὶ τὸ Βυζάντιον σὺν αὐτοῖς ἀποπέμπει, αὐτὸς δὲ τοῦ μὲν καίειν ἢ φονεύειν τοὺς ἀνθρώπους ἀνείργει τὸ σπράτευμα, οὐ μέντοι ἐδύναντο πάντων ὄντας ἀπόρους τὰ γούν ἐπιτήδεια ἐκπορίσαι κωλύειν. Καὶ δὴ προῖων ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ἡράκλειαν τὴν ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ τοῦ ἀρχιερέως τοῦ ἐν ταύτῃ [τῇ] πόλει πολλὰ καὶ παντοδαπὰ τῇ στρατιᾷ καὶ αὐτῷ ἀποστείλαντος δῶρα, τὴν τε χώραν ἀπαθῆ πᾶσαν διεφύλαξε, καὶ οὐδὲν τοὺς οἰκοῦντας ἐνταῦθα παραλυτῶν ἐκ τῶν ταύτῃ μόρων (μερῶν Haesch., φόρων Nieb.) τὸ πλῆθος ἐπιεικῶς ἐπειρᾶτο διάγειν. Εἰς δὲ τὸ Βυζάντιον ὡς ἦλθον οἱ

18.

Theuderichus, Valamiri filius, multis suorum a Romanis clucibus cæsis, non parum iracundiæ ob acceptam cladem animo conscivit, et fugiens quicquid ante pedes suos offendit, ussit et necavit, et primam, quæ illi obvia fuit, Macedonia urbem, Stobos, evertit, et militum, qui illic in praesidiis erant, omnes, qui resistere audebant, interfecit. Ut vero nuntiatum est, barbarum Thessalonicen petere, statim urbis incolæ ad fraudem faciendam litteras pridie recitatas esse suspicati, et Zenonem ipsumque præfectum habere in animo, urbem barbaro tradere, seditione facta, ejus statuas dejiciunt, et præfectum aggressi, ad ipsum mulcandum parati erant, et prætorium, igne illato, incendissent, nisi ordo sacra procurantium et magistratus prævenientes, populi iræ præfectum subduxissent et furorem plebis blandis verbis compesceissent. Dicebant enim, eum non esse horum malorum causam, neque imperatorem male consulere civitati velle, aut illi adversa cupere. Oportere sane diligentem custodiam civitatis agere, eamque committere cui voluerint quemque sibi fidum esse cognoverint. Itaque claves civitatis a præfecto acceperunt, et archiepiscopo tradiderunt, tum ex iis qui tum temporis in urbe erant, quam diligentissimam potuerunt custodiam instituebant, et duci suo obtemperabant. Interea Zeno quum audiret imminens periculum, et videret, optimum esse, quandoquidem nemo pugnare volebat, conditionibus ut in dubiis rebus æquissimis barbarum ab urbium ruinis et

excidiis avertere, Artemidorum mittit et Phocam, qui Zenonis, quum dux erat, scriba fuerat. Hi progressi tali sunt oratione usi: « Te imperator amicum concillavit, et dignitatibus, quæ sunt apud Romanos clarissimæ, magnifice ornavit, etiam imperare maximis exercitibus dedit, tibi, homini licet barbaro, minime diffidens. Tu vero, nescimus quomodo, communium inimicorum fraude et dolo inductus, in discrimen te fortunasque tuas conjecisti et eas ad alium, ad quem non debebas, detulisti. Et vero laudquaquam jure imperatori imputes ea quæ in te ipsum et in illum deliquisti. Nunc igitur, quoniam eo te redegisti, hoc tibi quantum ad præsentem fortunam reliqui est, ut ab injuria et damnis urbibus et gentibus inferendis, quantum in te erit, temperes, et legationem mittas, qua apud imperatorem, qui bonus est, moderationem quid et æquum obtinere coneris. » Ille vero persuasus, viros quosdam una cum ipsis Byzantium mittit. Et ipse quidem exercitum suum urere et occidere homines vetuit, etsi suos, quum omnium rerum essent egei, quominus res necessarias sibi compararent, prohibere non potuit. Hinc movens ad Heracleam (Sinticam) Macedonia pervenit. Hujus urbis archiepiscopus, quum quam plurima et diversi generis munera ad eum et ejus exercitum misisset, omnem regionem a direptione illasam conservavit, neque quicquam molestiæ exhibens locorum incolis, copias suas ex redditu hujus regionis alere operam dedit. Legati autem ab eo missi simulatque Byzantium accesserunt, imperatorem monuerunt oportere, quam celer-

παρ' αὐτοῦ σταλέντες πρέσβεις, ἔλεγον ὅτι δέοι ταχέως περὶ πάντων αὐτοκράτορα αὐτῷ πρεσβευτὴν ἀποστείλαι, ὡς οὐχ ὥς τε πλῆθος ἀπειρον εἶργειν ἐπὶ πλείονα χρόνον τῆς ἀφ' ὧν ἂν δύναιντο βλάβης. Ὁ δὲ Ἀδαμάντιον τὸν Βιδιανοῦ παῖδα, πατρίκιόν τε ὄντα καὶ πολιαρχήσαντα, προσθεὶς αὐτῷ καὶ τιμὴν ὑπατικὴν, ἐπέμφε παραγγείλας, γῶραν μὲν αὐτῷ δοῦναι ἐν Παυταλίᾳ, ἣ τῆς μὲν Ἰλλυρικῆς μοίρας ἐστὶν ἐπαρχία, οὐ πολλὴ δὲ ἀπέχουσα τῶν εἰσβολῶν τῆς Θράκης, ὥπως, εἴτε Θεοδέριχος ὁ Τριαρίου ἐγγχειροῇ τι κινεῖν, ἐφεδρὸν ἔχοι αὐτὸν ἐγγύθεν κατ' ἐκείνου, εἴτε αὐτὸς ταράττειν τὰ συγχείμενα θέλοι, ἐν μέσῳ αὐτὸν ἔχων τῶν τε Ἰλλυρικῶν καὶ τῶν Θρακίων δυνάμεων εὐκολώτερον αὐτοῦ περιεῖναι δύναίτο. Εἰ δὲ τροφῶν ἀπορεῖν τῷ στρατεύματι λέγοι τὸν παρόντα ἐνιαυτὸν, ἅτε μήτε ἐν σπόροις μήτε καρποῦ ἑλπίδα ἔχων ἐν Παυταλίᾳ, ἔδωκε λίτρας χρυσοῦ ἀπῖοντι διακοσίας, ἅς ἐκέλευε δόνα τῷ ὑπάρχῳ τῷ ἐκεῖ ποιῆσαι τὴν δαπάνην αὐτοῖς εἰς Παυταλίαν χορηγῆσαι τὴν ἐπαρκοῦσαν. Ἐτι δὲ τοῦ πρεσβευτοῦ ὄντος ἐν Βυζαντίῳ, στρατιῶται συστάντες ἐν Θεσσαλονικίᾳ τὸν ὑπαρχὸν Ἰωάννην προϊόντα φυλάξαντες ξιφῆρεις ὥρμησαν· καὶ ὠρίσθη παρὰ τῶν (τοῦ Bekk.) Ζήνωνος Ἀδαμάντιος, καὶ ταῦτα κατέστησεν. Ὁ δὲ Βαλαμήρου, ἐν ᾧ τὰ τῆς Θεσσαλονικῆς ἐγένετο, περὶ Ἡράκλειαν ἔμενεν, καὶ ἐπὶ τὴν Ἥπειρον πέμπει πρὸς Σιδιμουῖνον, ἐκ μὲν τῆς αὐτῆς φυλῆς τὸ ἀνέκαθεν ὄντα, δοκοῦντα δὲ τότε εἶναι Ῥωμαίοις ὑπόσπονδον, καὶ ἐν τῇ κατ' Ἐπίδαμον Ἥπειρῳ γῶραν τε νεμόμενον καὶ εὐδαίμονα κλῆρον, καὶ παρὰ βασιλέως δεχό-

μενον συντάξει. Ἀνεψὸς δὲ ἦν οὗτος Αἰδογγου, Βηρίνης τε μάλιστα ὄντος οἰκειοτάτου καὶ τὴν τῶν λεγομένων δομαστικῶν ἀρχὴν ἄρχοντος, μεγάλην τινὰ οὔσαν τῶν περὶ βασιλεία. Πρὸς τοῦτον οὖν ἔπεμπε, τῆς τε παλαιᾶς αὐτὸν συγγενείας ἀναμνηστικῶν, καὶ ἀξίων ἐξευρεῖν καὶ συμπράξαι τρόπον, δι' οὗ τῆς τε Ἐπιδάμου καὶ τῆς ἄλλης Ἥπειρου δυνηθεῖ κρατῆσας στήναι τῆς πολλῆς πλάνης, καὶ ἰδρύσας ἑαυτὸν ἐν πόλει καὶ τείχεσιν ἐντεῦθεν ὡς ἂν διδῶ δέχεσθαι τὸ συμβαῖνον. Σιδιμουῖνος δὲ ταῦτα παρ' αὐτοῦ δεξάμενος, καὶ βάρβαρος βαρβάρῳ συνοικεῖν ἢ Ῥωμαίοις ἡγησάμενος κρεῖττον, ἐλθὼν εἰς Ἐπίδαμον καὶ ἰδίᾳ μετιῶν τῶν πολιτῶν ἕκαστον ὡς ὅθην κατ' εὐνοίαν συνεβούλευεν αὐτοῖς, ἃ τε ἕκαστος ἔχει, θάπτον ὑπεκτίθεσθαι, καὶ αὐτοὺς ἢ εἰς νήσους ἢ πόλιν ποι σῶζεσθαι λέγων, ὡς βάρβαρος ἐπὶ ταύτῃ ὥρμηται, καὶ ὅτι τῷ βασιλεῖ ταῦτα δοκοῦντά ἐστι, καὶ ὡς Ἀδαμάντιος ἐπὶ ταῦτα πεμφθεῖ· κρεῖττον οὖν εἶναι αὐτοῖς, ἕως ἔτι ἀπεστιν, κατὰ πλείονα σχολὴν τὰ κατ' αὐτοὺς διοικῆσθαι. Ταῦτα καὶ τοῖς στρατιώταις [λέγων Nieb.] τοῖς ἐκεῖ φυλάττουσιν, αὖσιν ὡς διαχιλίοις, οἳ καὶ ἀμύνασθαι ἐπίοντα πρὸς γε τὸ παρὰ χρῆμα ῥαδίως ἡδύναντο, ἔπεισεν ὁμοῦ πάντας ἐκλιπεῖν Ἐπίδαμον, καὶ λέγων καὶ ταράττων, καὶ φήμην αἰετὶ καὶ νῆσιν περὶ ὡμιμένους ἐμβάλλειν, καὶ ὅτι βασιλεῖ ἀπεχθῆσονται μᾶλλον ἀντιστήναι θελοντες, καὶ πρὸς τὸν Βαλαμήρου εὐθέως ἐπέστελλεν, ὡς τάχος ἐπείγεσθαι. Ὁ δὲ τὸ τοῦ Σιδιμουῖνου ἐπέμενε δῆλωμα, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀδελφὴν νόσῳ κατεχομένην, ἐξ ἧς ἐτελεύτησε. Φανερὸν μέντοι τῆς

rime fieri posset, legatum mittere idonea auctoritate instructum. Nec enim in ejus potestate esse, longo tempore tantam militum turbam a damnis pro libidine inferendis continere. Quamobrem imperator misit Adamantium, Viviani filium, patricium et olim urbi praefectum, quem etiam dignitate consulari auxit, jussitque regionem in Pautalia illi assignare, quae Illyricae partis est provincia non longo intervallo distans ab ingressu Thraciae. Quod eo consilio faciebat, ut, si qua Theuderichus, Triarii filius, se commovere susciperet, illum adversarium huic oppositum sciret, atque etiam, si alter pacta violare et pacem turbare vellet, quum inter duos exercitus, Illyricum et Thracicum, degeret, eum facilius opprimere posset. Quodsi hoc anno exercitum suum inopia laborare Theuderichus diceret, propterea quod nullum semen terris mandatum esset, neque ullam spem percipiendorum in Pautalia fructuum haberet, dedit Adamantio proficiscenti ducentas auri libras, quas jussit regionis illius praefecto tradere, ut eas ad convehendos in Pautalia commeat, qui illis alendis satis essent, impenderet. Quum legatus adhuc esset Byzantii, milites, qui Thessalonicae in praesidiis erant, Joannem praefectum, qua exiret, observantes gladiis aggressi sunt. Huic negotio finem imposuit Adamantius ex praescripto Zenonis et haec pacavit. Dum haec Thessalonicae gerebantur, Theuderichus, Valamiri filius, circa Heracleam commoratus, in Epirum ad Sidimundum mittit. Is, ex eodem genere et majoribus ortus, tunc temporis credebat Romanorum amicus esse. Etenim

regionem circa Epidamnum incolebat, quae illi ex hereditate opulenta obvenerat, et sub imperatore stipendia merebat. Erat hic Aedoingi patruelis, qui valde familiariter Verina utebatur, et eos, qui domestici vocantur, regebat, quae dignitas magnam habet in regia auctoritatem. Ad hunc igitur misit, antiquam cognitionem in memoriam revocans et orans, ut viam reperiret et efficeret, qua Epidamno et reliquae Epiri dominatu potiretur, ubi post tot errores consistere posset, et suis rebus urbe et mœnibus firmatis, casus quos fortuna daret, exspectaret. Ut Sidimundus haec ab illo accepit, barbarus cum barbaro conjungi, quam cum Romanis, satius esse duxit. Itaque Epidamnum venit, et privatim unumquemque civium circumiens, tanquam ipsorum salutis providens, consilium dedit, ut omnia, quae quisque haberet, exportaret, et se suae omnia in insulas, aut in aliquam aliam urbem conferret: barbarum enim quam primum Epidamnum invasurum: sic enim imperatorem decrevisse, qui ad eam rem exsequendam Adamantium miserit. Itaque melius esse per otium, dum nondum adesset, rebus suis prospicere. Erant quoque in ea urbe in praesidiis militum duo millia, qui barbari primum impetum repellere potuissent. His quoque multum dicendo et terrorem injiciendo et quotidie novos rumores spargendo persuasit, ut urbem Epidamnum desertam relinquerent. Aiebat enim, eos, si resistere auderent, magis imperatoris voluntati adversaturos. Mox quo celerius Theuderichus accederet, ad eum misit: is circa Heracleam conserat, et quid sibi

καθέδρας πρόφασιν ἐποιεῖτο τὴν τοῦ πρεσβευτοῦ παρὰ Ζήνωνος ἄφιξιν καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅπως πρὸς αὐτὸν ἔχει τὰ ἐκ τοῦ βασιλείως. Ἐπεὶ δὲ τὴν ἀδελφὴν μὲν ἀποθανούσαν εἶσεν, τὰ δὲ παρὰ Σιδιμούδου ἀπήντησε καλοῦντα, πρὸς τοὺς Ἱρακλειώτας ἐκλιπόντας μὲν τὴν πόλιν, ἐς φρουρίον δὲ ἰσχυρὸν ἀνασκευασμένους, πέμψας ἀπῆτει σίτον πολὺν τινα καὶ οἶνον, ὥπως τῷ στρατῷ ἔχοι ἀπὸ τῶν ἐφόδια. Οἱ δὲ οὐδὲν ἔρασαν αὐτῷ δύνασθαι . . . ἐν τσσαύταις ἡμέραις λέγοντες, ὅσον εἶχον ἐπὶ φρουρίῳ γε μικρῷ δεδραπνήσασθαι. Ὁ δὲ πρὸς ὅρῃν τὰ πλείστα τῆς πόλεως ἐμπρήσας, ἀνδρῶν αὐτοῦ ἐρήμου, εὐθὺς ἀπανίσταται. Καὶ κατὰ τὴν δύσ-οδον καὶ στενὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὴν νέαν λεγομένην Ἡπειρον ἀπάγουσαν ἀναστήσας ἤλαυνε, καὶ προπέμπει τοὺς ἱππεῖς τὰ ἄκρα τῇ στρατιᾷ προκαταληφόμενους, καὶ ἕως ἀνέλπιστοί εἰσι κατ' ἐκείνα χωρήσειν, ἐξ ἐφόδου ἀθρόας ἐκκρούσοντας τὴν φυλακὴν, ἥτις ἦν αὐτόθι. Οἱ δὲ ὡς ἀνέβησαν, οἱ ἐπὶ τῷ τειχεῖ φρουροῦντες στρατιῶται τὸ τε πλῆθος ἰδόντες καὶ πρὸς τὸ αἰρνίδιον αὐτῶν καταπλαγέντες οὐτε ἐς ἀλκὴν ἐτι τραπέσθαι ὑπέμειναν, οὐτε λογισμὸν ἔσχον ἀποξεῦσαι τὸ τεῖχος, ἀλλ' ὥρμησαν φύγειν, ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως ἀπερίοτοι πάντων [τῶν] εἰς τὸν τότε καιρὸν ὠρελῆσαι δυναμένων. Οἱ δὲ κατὰ πολλὴν ἐρημίαν προσιόντες ἐώρουν, ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτὸς ὁ Θεοδέρχης, Σόας δὲ ὁ μέγιστος τὴν ὑπ' αὐτὸν στρατηγὴν κατὰ τὸ μέσον εἶχε, Θεοδιμούδου δὲ ὁ ἕτερος τῶν Βαλαμῆρου παίδων ἐπὶ τῆς οὐραγίας. Θεοδέρχης μὲν οὖν προκαταβάς

καὶ θαρσύν, ὡς οὐδεὶς ἦν αὐτοῖς ἐσπόμενος, τοῖς ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν καὶ τοῖς ἄλλοις σκευοφόροις εἶπεν προχωρεῖν· αὐτὸς δὲ ἡπείγετο φθάσαι προκαταλαβὼν ἢ ἂν δύναίτο πόλιν. Καὶ πρὸς μὲν τὴν Λυχνήδον ἐπελθὼν ἀπεκρούσθη, ἐπὶ ὄχυροῦ κειμένην καὶ πηγῶν ἔνδον πλήρη, καὶ σίτου προεόντος. Ἀναστὰς δὲ ἐκείθεν τὴν τε Σκαμπίαν αἰρεῖ, τῶν οἰκητόρων αὐτὴν πάλαι ἐκλειποῦσιν, καὶ ἐξ αὐτῆς ὁρμήσας Ἐπίδαμον λαμβάνει. Ἀδαμάντιος δὲ ταῦτα πυθόμενος προπέμπει τῶν ἱππέων τῶν βασιλείων τινὰ, οὓς μαγιστριάνοὺς καλοῦσι, μεμφομένους τε αὐτῷ παρὰ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς πρεσβείας ποιοῦντι, καὶ κελεῶν ἡρμεῖν καὶ μήτε πλοῖα λαβεῖν, μήτ' ἄλλο τι τῶν παρόντων πλέον νεωτερίσαι, ἕως ἂν αὐτὸς ἔλθῃ· ἀποστέλλει δὲ καὶ ἄνδρα, ὅστις τὰ πιστὰ ὀώσει τῆς μετὰ τὴν πρεσβείαν αὐτοῦ ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ὁλης ἀδείας. Ταῦτα τε πρὸς ἐκείνον ἐπέστελλε, καὶ αὐτὸς ἄρας ἀπὸ Θεσσαλονίκης ἔρχεται εἰς Ἐδεσσαν, ὅπου ἦν Σαβινιανὸς, σὺν δὲ αὐτῷ καὶ Φιλόξενος. Καὶ τὰς τε δέλτους αὐτῷ παρέχουσι, καὶ στρατηγὸν ἀποφαίνουσι, καὶ περὶ τῶν παρόντων εὖ διεβουλευόντο. Καὶ τὸ μὲν ἐπιχειρεῖν τοῖς βαρβάροις πορευομένοις οὐκ ἀσφαλὲς ἔδοκει, ὀλίγων μὲν συνόντων αὐτῷ Σαβινιανῷ μισθοφόρων οἰκείων, τῆς δὲ δημοσίας στρατιᾶς καὶ τῶν κοινῶν ταγμάτων τῶν μὲν διεσπαρμένων κατὰ πόλεις, τῶν δὲ μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Ὀνούλφου (ὁ εὐούλφου vgo) ἀκολουθοῦντων. Ἐδόκει δὲ πέμπειν ἀπανταχοῦ προσταγμάτα συγκαλοῦντα τοὺς στρατιώτας, καὶ τὸν στρατηγὸν δηλοῦντα προ-

nuntii a Sidimundo veniret, et propter morbum sororis, quæ paulo post decessit, exspectabat. Sux autem moræ causam palam legatum esse simulavit, quem ad eum Zeno miserat, quia ex eo, quo animo in se esset imperator, intelligere cuperet. Nec multo post, quum sororem suam mortuam efferret, a Sidimundo nuntius occurrit, qui eum accesserit. Tum ad Heracleotas, qui urbem reliquerant et se in arcem munifissimam receperant, misit qui peterent magnam frumenti vim et vini, ut discedens viaticum, quod alendo exercitui sufficeret, haberet. Illi autem responderunt, nihil sibi restare comæatum, quos largiri possent; etenim quos habuissent tot diebus in parvo castello consumpsisse. Ille ira exarsit, et urbis, quæ ab hominibus vacua erat, quam plurima loca incendit, et confestim motis castris, via ardua et angusta, quæ ad Novam Epirum ducebat, perrexit. Tum equites præmittit, qui juga montium prius occuparent, ut, quum nemo suspicari posset, eos per ea loca progressuros, præsidia, si qua essent, impetu repente facto depellerent. Qui pro mœnibus urbis præsidia agebant, ut multitudinem hostium conspexerunt, subito casu perterriti, neque resistere ausi sunt, neque illis tantum animi et prudentiæ fuit, ut propugnaculum occluderent, sed in fugam conversi præ pavore nihil, quod utile esset, attenderunt. Hostes autem per loca hominibus vacua et deserta progrediebantur. Theuderichus erat inter primos, Soas a Theudericho secundum in exercitu gradum tenebat, et medium agmen ducebat. Theodimundus, alter ex Valamiri filiis, extremum. Theuderichus valde audax

et confidens, ut neminem, qui sibi resisteret, obviam fieri vidit, eos, qui apud cursum et cetera impedimenta erant, procedere iussit. Ipse præibat, ut quancumque posset urbem præveniendū caperet. Ad Lychnidum accedens est repulsus. Erat enim difficili loco sita et fontium et scaturigine plena, et convecto prius frumento abundabat. Hinc movens, Scampiam, quam jam dudum incolæ reliquerant, diruit, et inde progressus impetu facto Epidamnum occupat. Quod ubi cognovit Adamantius, mittit unum ex equitibus imperatoris, qui cum eo expostularet, quod contra id, quod nissa legatione promiserat, faceret, et juberet ab incepto desistere neque naves sumere, aut quicquam aliud novarum rerum tentare, donec adventaret: denique virum ad se mittere, qui sibi tuti post peractam legationem reditus et reliquæ securitatis fidem præstaret. Hæc quum ad eum Adamantius mandata dedisset, ipse, Thessalonica relicta, Edessam venit et una cum eo Philoxenus. Erat Edessæ Sabinianus, cui litteras imperatoris reddiderunt quemque ducem crearunt, ceteraque omnia ordine administrarunt. Sed barbaros recedentes persequi minime tutum visum est. Sabiniano enim pauci milites mercenarii ex ejus domesticis et familiaribus aderant. Nam qui publice merebant et ordinariis legionibus adscripti stipendia faciebant, quum per urbes dispersi, tum Onulfus, ducem suum, secuti, abierant. Itaque visum est edicta, quibus milites undique evocarentur, proponere, et ducem legatum, qui ea promulgaret, præmittere. Eo ipso tempore eques ab Adamantio missus reversus, una secum adducens barbarorum sacerdotem,

πέμπειν τὸν πρεσβευτήν. Ἦδη δὲ ὁρμωμένοις ὁ παρὰ τοῦ Ἀδαμαντίου προαπεσταλμένος ἱππεὺς ἀπαντᾷ, τὸν τῶν βαρβάρων ἔχων ἱερέα, ὃν οἱ Χριστιανοὶ καλοῦσι πρεσβύτερον, ὡς πίστιν τῆς ἀδείας αὐτῷ ἐπιθήσονται. Ἐχόντες οὖν αὐτὸν σὺν αὐτοῖς ἡπείγοντο, καὶ ἀφικνοῦνται εἰς Λυχνήδον. Τῶν δὲ ἐκ τῆς πόλεως τῶν ἐν ταῖς ἀξίαις (παλαιόπλουτος τε γὰρ αὕτη καὶ εὐδαίμων ἡ πόλις) καὶ τῶν ἄλλων ἀπαντησάντων, εἰσέρχονται ἐνταῦθα. Καὶ ἀποστέλλει πάλιν Ἀδαμάντιος εἰς Ἐπίδαμον, κελεύων ἡ αὐτὸν τὸν Θεοδέριχον εἰς τὴν περὶ Λυχνήδον χωρίων ἀπαντῆσαι μετ' ὀλίγων διαλεξόμενον αὐτῷ περὶ ὧν ἀπέσταλτο, ἢ εἰ βούλοιο αὐτὸν ἔλθειν εἰς Ἐπίδαμον, πέμψαι δμήρους εἰς Λυχνήδον Σόαν τε τὸν αὐτοῦ στρατηγὸν καὶ Δαγίσθεον, φυλαχθησομένους ἕως ἂν αὐτὸς ἐπανεέλθῃ. Ὁ δὲ πέμπει μὲν τούτους, ἐκέλευσε δὲ αὐτοὺς περιμεῖναι ἐν Σκαμπία καὶ προαστεῖλαι ἀνδρα, ὃς τὸν Σαβινιανὸν ὀρκώσῃ, ἢ μὴν ἐπαιόντος σώου τοῦ Ἀδαμαντίου καὶ αὐτὸν τοὺς δμήρους ἀπαθεῖς ἀποπέμψαι. Ὁ δὲ Σαβινιανὸς οὐκ ἂν ἔφη ὁμεισθαι· οὐδὲ γὰρ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ ὁμιωμοκῆναι ἐπ' οὐδενὶ πράγματι, καὶ τὸ πάλαι αὐτῷ δοῖαν οὐκ ἂν νῦν καταλύσειν. Καὶ τοῦ Ἀδαμαντίου λέγοντος, ὡς ἀνάγκη συγχωρῆσαι τῷ χαίρῳ ἢ ἀπρακτον εἶναι τὴν πρεσβεῖαν (οὐ γὰρ αὐτὸν ἀπελθεῖν μὴ τι καὶ ἐνέχυρον τοῦ σώματος λαβόντα), οὐδὲν μᾶλλον ἐπέσθη, ἀλλ' ἐκείνους μὲν ἔφη εἰδέναι τὸ ἑαυτῷ πρακτέον, αὐτὸν δὲ οὐδὲν ποιήσειν παρὰ τὸν αὐτοῦ νόμον. Ἐνταῦθα Ἀδαμάντιος καταστάς εἰς ἄπορον, λαβὼν στρατιώτας διακοσίους, δι' ὄχθων τε ἀβάτων καὶ ὁδοῦ

ἀδῆλου μὲν τοῖς πολλοῖς, στενῆς δὲ καὶ ἀτριβοῦς καὶ τότε πρώτον ἵππους, ὡς ἐλέγετο, δεξαμένης, ἀφ' ἐσπέρας ὁρμήσας καὶ κύκλῳ περιελθὼν ἔρχεται εἰς φρούριον Ἐπιδάμου πλησίον ἐπὶ λόφῳ ὑψηλοῦ κείμενον καὶ ἄλλως ἄμαχον, ᾧ φάραγξ ὑπέκειτο βαθεῖα, καὶ παρὰ τὴν φάραγγα ποταμὸς βαθὺς ἔρρει. Ἐνταῦθα μεταπέμπεται τὸν Θεοδέριχον. Καὶ ὁ μὲν ὑπακούσας ἔρχεται, καὶ τὴν ἄλλην στρατιὰν πόρρῳ καταστήσας σὺν ὀλίγοις ἱππεῦσι πρὸς τὸν ποταμὸν ἀφικνεῖται. Ἀδαμάντιος δὲ κύκλῳ περὶ τὸν λόφον τάξας στρατιώτας, ὅπως μὴ κύκλωσις παρ' ἐκείνου γένηται, ὑποκαταβάς εἰς πέτραν, ἀφ' ἧς ἦν ἀκουστὸν, καὶ κελεύσας κάκεινῳ τοὺς ἄλλους ἀποπέμψαι, μόνος διελέγετο μόνῳ. Καὶ καταστάς ὁ Θεοδέριχος κατηγόρει Ῥωμαίων, ὡς ἐδόκει, δίκαια, λέγων ὅτι « ἐγὼ μὲν ἔξω τῆς ὅλης Θράκης διατρίβειν ἡρώμην, πόρρῳ πρὸς τὴν Σκυθίαν, ὅπου μένων οὔτε ἐνοχλεῖν ἐνόμιζον οὐδένα, ἑτοίμως δὲ βασιλεῖ ὑπακούσεσθαι ἐντέθεν ἐς ὃ τι προτάξειεν. Ὑμεῖς δὲ καλέσαντες ὡς ἐπὶ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Θεοδέριχον, πρώτον μὲν ὑπέσχεσθε τὸν τῆς Θράκης στρατηγὸν μετὰ τῆς δυνάμεως εὐθύς μοι παρέσεσθαι, ὃς οὐδαμοῦ ἔφην, ἔπειτα καὶ Κλαύδιον τὸν τοῦ Ἰσθμικοῦ ταμίαν σὺν τῷ ξενικῷ ἤξειν, ὃν οὐδὲ αὐτὸν εἶδον, τρίτον καὶ ἡγεμόνας δῶν μοι δεδώκατε, οἱ τὰς εὐπορωτέρας τῶν δῶν ἐάσαντες τὰς εἰς τοὺς πολεμίους φεροῦσας ἀπήγαγον δι' ὀρθίας ἀτραποῦ καὶ χρημνῶν ἀμφιρρόπων, ἐν οἷς παρὰ μικρὸν ἦλθον, σὺν ἱππεῦσι τε ἰὼν, ὡς εἰκός, καὶ ἀμαξίαις καὶ στρατοπέδων κατασκευῇ, ἐπιθεμένων ἡμῖν ἄφνω τῶν πολεμίων ἅμα τῷ ἐμῷ πλήθει παντὲ

quem Christiani presbyterum vocant, qui tuto Adamantium ad barbarum accedere fide sua interposita juberet, advenerat. Quem Sabinianus et Adamantius secum ducentes protinus discedunt et Lychnidum veniunt. Erat haec urbs jam olim opulenta et divitiis abundans: cujus magistratus et alii cives obviam illis prodierunt, et eos in eam introduxerunt. Hinc Adamantius denuo Epidamnnum mittit, petiitque ut Theuderichus ad se circa Lychnidum cum paucis veniret, et de rebus, de quibus ad eum missus erat, secum colloqueretur, aut si illi videretur, ipsum Epidamnnum accessurum, modo Soam, ipsius ducem, et Dagistheum obsides Lychnidum mitteret, qui illic asservarentur, dum salvus et incolumis remitteretur. Hos quidem barbarus mittit, sed Scampiae subsistere et hominem ad Sabinianum praemittere jussit, qui Sabinianum jurejurando adigere, si salvus et incolumis Adamantium rediret, se quoque salvos et incolumes obsides dimissurum. Sed Sabinianus negavit se juraturum. Nec enim ulla de re antea se jurasse, neque opinionem apud animum suum a tam longo tempore inveteratam depositurum. Quum Adamantius diceret, necesse esse tempori cedere aut legationem irritam fore: nec enim se profecturum, nisi prius aliquod vitae et salutis suae pignus accepisset: Sabinianus tamen nihil movebatur. Et illum quidem ait scire, quid sibi facto opus sit, se quidem nihil quicquam contra legem, quam colat, commissurum. Ille quum Adamantius in dubio haereret, assumptis ducentis militibus, per ripas inaccessas et viam nullis incognitam ne-

que antea initam, et quae tunc primum equites admisisse dicitur, sub vesperam profectus circumeundo pervenit ad castellum Epidamnino proximum, in praeupto tumultu situm, cui suberat fossa profunda, in quam altus fluvius infuebat. Illic Theuderichum accessit: et ille quidem obtemperans venit, et instructo longe a tergo cetero exercitu, cum paucis equitibus ad fluvium accessit. Adamantius autem, ne ullae insidiae tentarentur, undique in orbem circa collem milites collocavit, et descendens in saxum, unde exaudiri posset, et jubens barbarum omnes alios dimittere, solus cum solo est collocutus. Ille quum Theuderichus constitisset Romanos jure, ut videbatur, accusat. « Ego quidem, » inquit, « extra Thraciae fines Scythiam versus vitam transigere constitueram. Ille mihi manenti et imperatori in omnibus obtemperare parato neminem vexare in mentem veniebat. Vos me ad bellum contra Theuderichum, Triarii filium, evocastis, et primum quidem Thraciae ducem cum exercitu mihi praefto futurum promistis: is nulli gentium apparuit: deinde Claudium, procuratorem stipendii Gothici, cum extero milite adventurum, quem ipsum quoque nusquam vidi. Tercio mihi viarum duces dedistis, qui, tutis et expeditis omissis, per eas, quae ad hostem ferebant, per praeupta et praecipitia loca me deduxerunt, in quibus parum abfuit, quum cum equitibus et curribus et reliquo castrorum apparatu iter facerem et hostes in me derepente irruerent, quin cum toto exercitu meo funditus interirem. Ex quo necessariam cum illis pactionem facere sum coactus,

ἀπολέσθαι καθάπαξ. Ἐνταῦθα ἀναγκαίαν ἐβιάσθη σύμβασιν πρὸς αὐτοὺς ποιήσασθαι· οἷς χρὴ πολλὴν χάριν ἔχειν, ὅτι ὑπ' ὧν προδοθέντα δυνάμενοι καὶ διαφθεῖραι διέσωσάν γε ὅμως. » Ἀδαμάντιος δὲ τῶν τε τῷ βασιλέως τιμῶν αὐτὸν ἀνεμίμησκε, καὶ ὅτι πατρίκιον καὶ στρατηγὸν ποιήσας, ἃ τοῖς πλείστοις καμοῦσι παρὰ Ῥωμαίοις γέρα ἐστί, καὶ τῶν ἄλλων δούρων καὶ πλοῦτον ἐνέπλησεν, ἀνθ' ὧν ἔδει μηδέποτε πρὸς αὐτὸν ἄλλως πως ἢ πρὸς πατέρα φρονεῖν τε καὶ διατίθεσθαι. Καὶ τὰ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐγκλήσεων (ἦν γὰρ οἶμαι ἀληθῆ) διακρούεσθαι ἐπειρᾶτο. Καὶ ὅτι οὐκ ἀνεκτὰ ποιήσειεν ἐν πρεσβείᾳ ἐλπίδι καταλαβὼν τὰ Ῥωμαίων, οἳ καὶ ἀποκεκλησθέντες ἐν Θράκῃ ἔχοντες ὄρεσι καὶ ποταμοῖς καὶ περιβολῇ στρατοπέδων, ὅμως συνεχώρησαν ἐχόντες διεξελθεῖν· οὐ γὰρ ἂν μὴ βουλομένων αὐτὸν ἐκείθεν κινήθηναι, οὐδὲ εἰ δεκαπλασίαν ἔχει δυνάμιν τῆς παρούσης. Νῦν τε συμβουλεύειν αὐτῷ μετριώτερον ἐπὶ τῷ βασιλεῖ παρέχειν· οὐ γὰρ ἂν δυνηθῆναι τὴν Ῥωμίων εἰς τέλος ὑπερβάλλειν χεῖρα πανταχόθεν ἐρεσπυχότων. Δεῖν οὖν, εἰ αὐτῷ πείθοιτο, ἐκλιπεῖν μὲν τὴν Ἠπείρον καὶ τὰς αὐτόθι πόλεις (οὐδενὶ γὰρ εἶναι φορητὴν πόλεις οὕτω μεγάλας, τῶν οἰκητόρων ἐκβληθέντων, ὑπ' αὐτοῦ κατέχευσαι), ἐλθεῖν δὲ εἰς τὴν Δαρδανίαν, ἐν ἣ χώραν εἶναι πολλὴν παρὰ τὰ οἰκούμενα, καλὴν μὲν καὶ εὐγειον, ἐνδεᾶ δὲ οἰκητόρων, ἣν δύναται γεωργῶν ἐν πᾶσιν ἀφθόνοις αὐτοῦ τὴν στρατιάν διάγειν. Ὁ δὲ Θεουδέρχος αὐτὸς μὲν ἐπώμνυε ταῦτα βούλεσθαι, οὐ μὲντοι ἀνέζεσθαι αὐτοῦ τὸ πλῆθος, πολλὰ

μὲν προτεταλαιπωρηκὸς, μόλις δὲ ἀναπαύσεως νῦν ἐπιλαβόμενον· οὐς οὐ δύνασθαι μήπω ἀναπνεύσαντας ἄγειν μακρὰν οὕτω πορείαν. Ἀλλὰ νῦν μὲν αὐτοὺς ἔαν αὐτοῦ ἐπιχειμάσαι, μήτε πρόσω χωροῦντας [ῶν] ἔχουσι πόλεων, μήτε ἐπιφθείροντας· συνθέμενον δὲ περὶ πάντων ἐπὶ τούτοις ἅμα τῷ Ἡρι πέμψαι τὸν ἄζοντα ἐπὶ τὴν Δαρδανίαν ἐνθως (ἐπεικῶς Ν., ἐτοίμως Β.; ἀσμένως;) ἐπακολουθήσοντας. Ἐλέγε δὲ, ὥς ἑτοιμος εἴη τὴν αὐτοῦ κατασκευὴν καὶ τὸ ἄμαχον πλῆθος καταθέμενος ἐν πόλει, ἥ βούλοιο βασιλεὺς, καὶ δηήρους παρασχὼν τῆς ἀπάσης πίστεως τὴν τε μητέρα καὶ ἀδελφὴν, μετὰ ἐξακισχιλίων τῶν μάλιστα μαγίσμων ἐλθεῖν ὡς τάχιστα εἰς Θράκην· καὶ ὑπισχνέσθαι τὸν τούτοις καὶ τοῖς Ἰλ-λυριοῖς στρατιώταις καὶ ἄλλοις, ὁπόσους ἂν βασιλεὺς ἀποστελῇ, τοὺς ἐν τῇ Θράκῃ Ἰόθτους ἀναλώσειν ἅπαντας, ἐφ' ᾧ τε, εἰ τοῦτο ποιήσοι, αὐτὸν τε ἀντὶ Θεουδέρχου στρατηγὸν γενέσθαι, καὶ εἰσδεχθῆναι εἰς τὴν πόλιν τὸν Ῥωμαϊκὸν πολιτεύοντα τρόπον· ἑτοιμος δὲ, εἰ προστάξει βασιλεὺς, καὶ εἰς Δαματίαν ἀπελθεῖν, ὡς Νέπωτα κατὰξων. Ἀδαμάντιος δὲ οὐκ ἔφη κύριος εἶναι οὐδὲν αὐτῷ συνθέσθαι μένοντι ἐν τῇ χώρᾳ, ἀλλὰ δεῖν βασιλέα πρῶτον περὶ τούτων πείθεσθαι. Ἀνοίσειν οὖν ἐκείνῳ, καὶ αὐτὸς ἐπιμενεῖν, ἕως τὴν τοῦ κρατοῦντος διαπύθῃται γνώμην. Ἐπὶ·τούτοις διελύθησαν ἀπ' ἀλλήλων. Ἐν ὅσῳ δὲ Ἀδαμάντιος ἀμφὶ ταῦτα ἦν, συνεληλύθει μὲν πολλὰ τῶν ταγμάτων εἰς τὴν Λυχνηδὸν κατὰ τὴν τοῦ στρατηγοῦ ἀγγελίαν, λέγει δὲ τις τῷ Σαβινιανῷ, ὥς οἱ βάρβαροι καταφρο-

quibus magnam gratiam habere oportet, quod me, a vobis proditum, quum occidere possent, tamen servarunt. » Ad hanc Adamantius illi in memoriam revocavit, quibus illum imperator honoribus affecisset, ut patricium et ducem creasset, quæ essent apud Romanos præmia his, qui strenuam rei publicæ navaverint operam, constituta amplissima, ut eum multis donis et muneribus cumulasset, pro quibus decuerat imperatore hand secus, quam patrem, colere et revereri. Ceterum ea, de quibus imperatorem insinulabat (et erant opinor vera), diluere et refutare conatus est. Sane minime toleranda commisisse, qui per speciem legationis Romani imperii partem invaserit et occurrat, præsertim quum illi, tametsi copiæ ejus in Thracia montibus et fluviis inclusæ et militum manu septæ tenerentur, tamen libere exire concesserint! Etenim si noluisent et restitissent, etiamsi ejus copiæ decies numero superasset ejus, quas nunc haberet, nunquam tamen inde pedem referre potuissent. Nunc igitur se illi suadere, ut se summissus erga imperatorem gerat. Nec enim tandem in ejus potestate fore Romanorum, qui illi undique imminerent, manus effugere. Oportere igitur, si se audiat, Epiro et ejus regionis urbibus cedere. Nec enim ullo modo ferendum, tam magnas urbes, expulsis incolis, eum tenere. Abeat igitur in Dardaniam, ubi regio sit præter eam, quæ habitetur, ampla, amœna et fertilis, quæ incolis indigeat; quam si colat, omnium rerum abundantia exercitum suum alere et sustentare posse. Theuderichus jurejurando affirmavit, id quidem sibi cordi esse:

sed exercitum suum reluctatum esse, qui tot mala perpressus, vix nunc quiete frueretur. Fieri enim non posse ut milites, nondum a laboribus respirantes, tantum itineris ducebantur. Sed oportere ipsos sinere in his locis hiemare ea conditione, ut non ultra in tentandis urbibus aliis, quam quas haberent, aut populationibus faciendis progredirentur. Quibus ita compositis, ab imperatore petit ut ineunte vere virum, qui eos in Dardaniam deduceret, mitteret; ipsos enim libenter secuturos esse. Addidit, se omnem suum apparatus bellicum et omnem imbellem turbam paratum esse in ea urbe, quam imperator præscripserit, relinquere. Quin, matre quoque et sorore ad fidem confirmandam obsequiis datis, se ipsum Thraciam cum sex hominum fortissimorum millibus quam celerrime petiturum. Cum his et Illyricis militibus et aliis, quos imperatori mittere placuerit, se tota Thracia Gothos exterminaturum polliceri. Quæ si exsecutus fuerit, petere, ut dux loco Theuderichi creetur, et civitate donetur et Romanorum more rem publicam sibi administrare liceat. Immo si imperator jussit, paratum esse et in Dalmatiam ire, ut inde Nepotem reducat. Adamantius respondit, non sibi mandatum quicquam cum illo pacisci, quamdiu in ea regione maneret; imperatori hæc omnia esse probanda. Quare se illi hæc relaturum, et expectaturum esse, dum ejus sententiam compererit. Post hæc discesserunt. Interea dum hæc gerebat Adamantius, complures milites Lychnidum ad edictum ducis convenerant, et ad officium redierant. Quo tempore nescio quis Sabiniano nuntiavit, barbaros

νήσαντες σχολαίτερον κατὰσιν ἀπὸ τῆς Κανδαθείας, οἱ τε σκευοφόροι αὐτῶν καὶ τῶν ἀμαζῶν αἱ πλείους καὶ οἱ ἐπὶ τῆς οὐραγίας, ἐν οἷς καὶ Θεουδέριμνος ἦν ὁ τοῦ Θεουδέριχου ἀδελφός, καὶ ἡ μήτηρ ἡ τούτων, καὶ ὅτι ἔστιν ἑλπίς τῶν πλείονων κρατήσῃν. Ὁ δὲ τό τε ἱππικὸν μετ' αὐτοῦ συντάξας καὶ πεζοὺς οὐκ ὀλίγους κύκλῳ διὰ τῶν ὁρῶν περιπέμψας καὶ προειπὼν ὅποτε δεῖ καὶ πόθεν ἐκφανῆναι, δειπνήσας καὶ ἀναλαβὼν τὸ στράτευμα ἀφ' ἐσπέρας ἐχώρει. Καὶ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῖς ἐπιτίθεται ἤδη πορευομένοις. Καὶ ὁ μὲν Θεουδέριμνος καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ὡς εἶδον τὴν ἔξοδον, ταχὺ διεκπεσόντες ὑπέφυγον εἰς τὸ πεδῖον, καὶ τὴν γέφυραν, καθ' ἣν ὑπερέβησαν, εὐθὺς ἀνελόντες (ἀναλύοντες Nieb.), ἡ φάραγγι βαθεῖα ἐπέzeugκτο, μέσης οὔσης τῆς ὁδοῦ, τὴν διώξιν ἐκείνους ἐπὶ τοὺς καταβάντας ἐποίησαν ἄπορον, καὶ μέντοι καὶ τοῖς αὐτῶν ἀδύνατον τὴν φυγὴν, ὥστε πρὸς ἀπόνοιαν ὀλίγοι ὄντες ὁμοσε τοῖς ἱππεῦσιν ἐχώρουν. Ὡς δὲ ὑπὲρ κεφαλῆς οἱ πεζοὶ ἐφάνησαν κατὰ τὸ συγκείμενον, οὕτω διετράποντο, καὶ οἱ μὲν εἰς τοὺς ἱππεῖς, οἱ δὲ εἰς τοὺς ἀπλίτας ἐμπίπτοντες ἔθνησκον. Καὶ τὰς ἀμάζας αὐτῶν λαβὼν Σαβινιανὸς, οὐσας ὡς δισχίλας, αἰχμαλώτους τε πλείους ἢ πεντακισχιλίου καὶ λείαν οὐκ ὀλίγην, τινὰς δὲ τῶν ἀμαζῶν καὶ κατακύσας ἐν τῷ ὄρει, ἃς ἦν ἔργον ἐλκύσαι διὰ κρημνῶν τοσούτων, ἐς τὴν Λυχνήδον ἀφικνεῖται. Καὶ εὐρίσκει Ἀδαμάντιον ἐκ τῆς πρὸς Θεουδέριχον συνουσίας ἐπανεληθόντα· οὐ γὰρ πῶ Θεοδέριχος ἐπέυστο οὐδὲν τῶν ὑπὸ Σαβινιανοῦ ἐν τῷ ὄρει πράχθεντων. Τοὺς μὲν οὖν αἰχμαλώτους τοὺς μὲν εὖ γεγονότας ἐν φυλακῇ ποιεῖται, τοὺς δὲ ἄλλους μετὰ τῆς λείας διέδωκε τοῖς στρατιώταις. Ἀ-

μάζας μέντοι πολλὰς κελεύσας ταῖς πόλεσι πρὸς τὰς τοῦ στρατοπέδου κατασκευάσαι χρεῖας, ὡς ἐλήφθησαν αὐται, ἀπεῖπε ταῖς πόλεσι μὴδὲν ἐνοχλεῖσθαι, ὡς τὰς ἀρκούσας ἔχων. Μετὰ δὲ ταῦτα γράφει μὲν Ἀδαμάντιος τῷ βασιλεῖ, ὡς ὑπέσχετο, τὰ πρὸς Θεουδέριχον αὐτῷ διειλεγμένα· γράφει δὲ καὶ Σαβινιανὸς καὶ Ἰωάννης ὁ ὕπαρχος τὰ γεγενημένα ἐπὶ μείζον ὀγκοῦντες καὶ λέγοντες, μὴ χρῆναι τι τῷ βαρβάρῳ συνθέσθαι, ὡς ἐλπίδος οὔσης ἢ κατὰ κράτος αὐτὸν ἐξελάσειν τῆς χώρας ἢ αὐτοῦ μένοντα κατατρίψειν. Ταῦτα δεξάμενος βασιλεὺς καὶ νομίσας, πόλεμον εἰρήνης αἰσχυρὰς εἶναι βελτίῳ, πέμψας ἀνεκάλεσε τὸν πρεσβευτὴν, κελεύσας μὴδὲν ἔτι πρὸς ἐκεῖνον συνθέσθαι, ἀλλ' εἰπεῖν Σαβινιανῷ καὶ Γέντονι, Γότθῳ μὲν ὄντι ἀνδρὶ, γυναῖκα δὲ Ῥωμαίων τῶν περὶ τὴν Ἠπειρον γεγαμηχότι καὶ δύναμιν ἔχοντι, ἔχεσθαι τοῦ πολέμου πάσῃ χειρὶ, ὡς οὐδὲν βασιλείῳ πρὸς ἐκείνους συνθησομένου. Καὶ συγκαλέσας τοὺς στρατιώτας ὁ Ἀδαμάντιος ἐπήνεσεν αὐτοὺς τῆς προθυμίας, καὶ ἐκέλευσε γενναίως, ὥσπερ πατρίον αὐτοῖς, ἔχεσθαι τῶν πραγμάτων, καὶ τὸ ἐκ βασιλείας ἐπανεγνῶν πρόσταγμα. Ταῖς τ' ἐλπίσιν αὐτοὺς μετεώρους ποιήσας, ὡς βασιλείῳ ἀεὶ πᾶσι τὴν προθυμίαν οὐκ ἄχαρπον ἔωντος, εὐφημίας ἔτυχε καὶ μετὰ τιμῆς παρεπέμφθη. Καὶ ὁ μὲν ἀπὸ γλῆφῃ μὴδὲν πλέον ποιήσας.

19. (an. 479.)

Ibid. p. 86. 87 : Ὅτι ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως στάσεως γενομένης παρὰ Μαρκιανῷ καὶ ἄλλων τινῶν, Θεουδέριχος ὁ Τριαρίου μαθὼν τὰ γεγονότα, καὶ ὑπο-

securos soluto agmine a Candavia descendere, cum his impedimenta et plerosque currus, et extremum exercitus agmen, in quo Theudimundus, Theuderichii frater, et mater eorum versaretur. Spem esse horum maxima parte potiundi. Sabinianus equites, quos habebat, certo loco disposuit, et pedites non paucos per montem, quem circumcunulo superarent, immisit, tum, quando et ubi apparere oporteret, praemonuit. Ut cœnauerat, cum exercitu suo sub vesperam movit, et prima luce hostium agmen invadit. Theudimundus autem et ejus mater, ut in se impetum fieri viderunt, celeriter in planitiem elapsi, et pontem, cui suberat fossa ingenti profunditate, transgressi sunt, quo dissoluto persecutionem eorum, qui in alteram ripam pervenerant, hostibus intercluserunt; reliquis autem suorum a ponte exclusis fugam impeditam reddiderunt. At illi prae desperatione, quum pauci essent, in Romanos equites irruerunt, sed ubi Romanorum pedites ex composito proruperunt, ita hostes terga verterunt, ut partim in equites, partim in pedites inciderent et trucidarentur. Sabinianus currum duo, captivorum plus quam quinque millia, cepit, et non parum praedae. Currus tamen aliquot, quos difficile fuisset per tot praerupta loca agere, in monte incensis, Lychnidum revertitur: hic Adamantium reperit, qui a colloquio cum Theuderichio redierat. Nondum enim Theuderichus, quae in monte a Sabiniano gesta erant, cognoverat. Captivorum autem nobiliores custodiæ tradidit, reliquos militibus cum

praeda distribuit. Et quum non multo ante per civitates ad usum exercitus currus praeparandos imperasset, ut istis est potius, veluit civitates amplius de curribus laborare, quia quod satis erat habebat. His ita gestis, scribit Adamantius imperatori, ut Theudericho promiserat, sermones, quos cum eo habuerat. Scribunt et Sabinianus et Joannes praefectus res a se gestas, et omnia in majus extollentes, suadebant, ut pacem cum barbaro non faceret. Spem enim esse vi eum regione depelli, aut si manserit, opprimi posse. Haec ubi imperator rescivit, bellum turpi pace potius ducens, misit qui legatum redire, neque quicquam rei amplius cum barbaro contrahere juberet, sed verbis suis Sabiniano diceret et Gentoni (is erat vir Gothus, et mulieri Romanæ in Epiro nupserat, et copias ducebat), ut cum omnibus copiis quæ ipsi adessent, bellum gererent; nec enim sibi ulla in re cum barbaro convenire. Adamantius vero, convocatis militibus, eorum fortitudinem laudavit, et ut fortes esse pergerent, ut mos patrius ferret, hortatus est. Tum imperatoris mandatum illis recitavit, et in magnas spes eos erexit, imperatorem fortitudinem et navitatem eorum non sine magnis premiis esse praetermissurum. Haec illum magno cum plausu locutum honorifice milites prosecuti sunt. Et sic quidem, legatione haud feliciter peracta, discessit.

19.

Zenone imperante Marcianus et alii nonnulli seditionem moverunt. Ubi ea res ad Theuderichum Triarii fil. est de-

λαβὼν καιρὸν νῦν αὐτῷ παρῆσθαι τῇ πόλει ἐπιθέσθαι καὶ τῷ βασιλεῖ αὐτῷ, πᾶν εὐθὺς ἀναστήσας τὸ βαρβαρικὸν ἦκε, δῆθεν μὲν ὡς βουλόμενος αὐτῷ τε τῷ βασιλεῖ καὶ τῇ πόλει ἀμῦναι, πρόδηλος δὲ ὢν πᾶσιν ἐρ' ὅτῳ ἡπειγέτο. Βασιλεὺς δὲ ἀκούσας ἱππέα ἐξέπεμψε καὶ βασιλεῖα γράμματα, τῆς μὲν προθυμίας αὐτὸν ἐπαινῶν, κελεύων δὲ ἀπελθεῖν, ὡς οὐκέτι οὗσης γρῆας, μὴ μολίς καταστᾶσαν ἐκ τοιούτου σάλου τὴν πόλιν αὐθις εἰς ὑπόνοιαν ἐμβαλόντες ἐτέραν τὸ θορυβεῖσθαι φιλοῦν εἰς χεῖρω καὶ μείζονα ἐκταράξωσι στάσιν. Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἐφ' ἧ τῷ βασιλεῖ πείθεσθαι, τὸ δὲ πλῆθος οὐκέτι δύνασθαι ἀναστρέφειν, τοσοῦτον τε συλλεγὲν καὶ μέρος τι οὐ βραχὺ διαναπαύων (λίαν ἀπειθές conj. Nieb.). Ὑπέρ τε γὰρ τειχῶν οὐδένα ἐνόμιζεν αὐτῷ ἀντιστήσεσθαι, μήτε ἐπ' αὐτῶν μηδεμίαν μήτε πύργου ἱστῶτος, καὶ εἰσελθόντι πάντα τὸν δῆμον προσέσεσθαι τῇ τῶν Ἰσαύρων ἀπερχεῖα. Ἄ δὲ καὶ φοβούμενος Ζήνων ἐπέμπει Πελάγιον χρήματα ἔχοντα πολλὰ, τὰ μὲν αὐτῷ Θεωδέρῳ, τὰ δὲ καὶ τῷ Γόθικῳ τῷ παντὶ διδόναι (διδόναι Nieb.), καὶ ἄλλας ὑποσχέσεις δωρεῶν οὐκ ὀλίγας. Ἐλθὼν δὲ Πελάγιος καὶ τὰ μὲν ἀπειλήσας, τὰ δὲ ὑποσχόμενος, τὰ δὲ καὶ τοῖς χρήμασιν οὐκ ὀλίγοις οἷσι τὸ φύσει φιλόαγυρον τοῦ τρόπου μετελθὼν, διαπέμπει. Καὶ ἔδοξε δὲ τοῦτο τοῦ φόβου τοῦ πλείονος ἀναγέρειν τὴν πόλιν. Οὐδὲν γὰρ ἦν ἐλπίσαι εἰσιόντος ἡ πολέμου τε ἔνδον καὶ τοῦ παντός ἐμπρησιν. Οὐδὲ γὰρ οἱ Ἰσαυροὶ ἀπλῶς ἀναχωρῆσαι βιαζόμενοι ἐπώνουν, ἀλλὰ κοντοὺς ὑψηλοὺς προπαρασκευάσαντες, λίαν ἐπ' ἀκροὺς αὐτοὺς προσδῆσαντες καὶ θεῖον, πολλὰς εἶχον ἐτοίμους, εἴ ποτε βασιθεῖεν, ἅπασαν ὑφάψαι

τὴν πόλιν. Καὶ δὲ μὲν Θεωδέρῳ οὕτως ἀπεχώρησε. Τοὺς δὲ περὶ Προκόπιον καὶ Βούσαλβον πολλάκις ἀποστέλλων παρὰ Θεωδέρῳ ἐξήτει, ἐνδείγμα τῆς εὐνοίας καὶ εὐπειθείας αὐτὸν τοῦτο ἀξίων παρασχέσθαι. Ὁ δὲ πάντα μὲν ἔλεγε πείθεσθαι τῷ βασιλεῖ, μὴ μέντοι ὄσιον Γόθοις, ὥσπερ οὐδὲ ἄλλοις ἀνθρώποις, ἰκέτας καὶ σωτηρίας δεομένους ἀνθρώπους τοῖς λαβεῖν βουλομένοις ἐκδιδόναι προχείρους. Ἐὰν οὖν αὐτοὺς ἡξίου, μηδενὶ πλὴν ἢ ὅσα ζῆν ὀχληροὺς ἐσομένους. Καὶ οἱ μὲν οὕτω βραχὺ τι γήδιον νεμόμενοι παρὰ Θεωδέρῳ διῆγον.

Fragmenta 18 et 19 in Exc. De legat. Rom. primo et secundo loco legebantur, quum loco postremo essent collocandæ. Hoc enim flagitat tum rerum ordo chronologicus, tum series narrationis, qualem e Malcho enotavit Photius. Igitur ab initio Excerptorum ad finem hæc revocavimus. De rebus adi Tillemontium VI, p. 493 sqq.

20.

Suidas : Παμπρέπιος. Οὗτος μέγα παρὰ Ζήνωνι ἐδυνήθη· γένος μὲν ὢν Θηβαῖος τῶν κατὰ τὴν Αἴγυπτον, φύσει δὲ πρὸς ἅπαντα δεξιᾷ χρησάμενος, ἔρχεται εἰς Ἀθήνας, καὶ παρὰ τῆς πόλεως γραμματικὸς αἰρεθείς, συχνά τε ἐπαίδευσεν ἔτη, καὶ ἐπαίδευσθη ἑαυτοῦ ὅσα ἦν σοφώτερα ὑπὸ τῷ μεγάλῳ Προκλῳ. Διαβολῆς δὲ αὐτῷ πρὸς Θεαγένην τινὰ τῶν ἐκεῖ γενομένων (ἐλλογίμων conj. Bernh.) συστάσης, ὕβρισθαις ὑπ' ἐκείνου καὶ μείζονος ἢ ἐγγρῶν διδάσκαλον ὑπ' αὐτοῦ πειραθείς σκευωρίας, ἦλθεν εἰς Βυζάντιον, τὰ μὲν ἄλλα

lata, sibi oblatam occasionem urbem et imperatorem ipsum adorandi existimans, magnam barbarorum manum coegit, simulans se ad imperatorem et urbem a periculo liberandum accedere; sed manifestum erat omnibus, qua de causa accurreret. Itaque imperator, ubi hoc audivit, ad eum cum litteris regis equitem mittit, animum et voluntatem erga se laudat, sed jubet eum recedere, quia illo non amplius sibi opus esset, ne civitatem vix a tanto æstu liberatam homines novarum rerum cupidi in aliam perturbationem et suspicionem conjicerent, et longe perniciosiorem et majorem priore excitarent seditionem. Ille vero respondit, se imperatori obsecuturum, neque tamen posse exercitum reducere tantum et maximam partem dicto suo parum audientem. Sperabat enim, neminem, qui resisteret pro mœnibus, quæ nullo propugnaculo aut turre munita erant, sibi occurrurum, et ad se in urbem ingredientem omnem popularem turbam defecturam propter odium quo Isauris prosequeretur. Idem Zeno veritus mittit Pelagium cum multis pecuniis, quas partim Theodericho, partim Gothis in universum divideret, et qui alia non parva munera se daturum sponderet. Itaque ut Pelagius venit, partim minis, partim promissis, partim ingentibus pecuniis barbaros, insitam eorum avaritiam adortus, ad recedendum commovit. Ex quo existimatus est non parvo metu civitatem levasse. Nam Theodericho in civitatem introducto, nihil aliud, quam bellum intestinum et universum incendium, expectare

oportebat. Statutum enim apud animum suum Isauri habebant, si vi cogerentur, haud placide urbe cedere. Itaque contos prægrandes præparaverant, quorum in extrema parte linum cum sulphure alligaverant, et si sibi vis inferretur, multorum auxilio, quos sibi consociaverant, urbem incendio cremare constituerant. Et ita Theoderichus discessit. Procopium (Marciani filium) vero et Busalibum sæpius a Theodericho sibi tradi petebat, ut in hoc suam erga se benevolentiam et obsequium declararet. Sed ille respondit, se quidem in omnibus dicto audientem fore imperatori, tamen nefas esse Gothis, sicut et ceteris mortalibus, supplices et eos, qui salutem precentur, his, qui eos comprehendere velint, prodere. Eos igitur ut omitteret, orabat, præsertim quum nulla re, nisi quod viverent, essent molesti futuri. Et illi quidem apud Theoderichum, quod reliquum vitæ fuit, modicum agrum colentes, transegerunt.

20.

Pamprepius. Hic apud Zenonem multum potuit. Genere Thebæus Ægyptius ingenioque præditus ad omnia apto. Venit Athenas, et a civitate delectus grammaticus, multos ibi docuit annos: simul autem sub magno Proclo eruditus est in omnibus reconditæ sapientiæ partibus. Quum autem a calumniatoribus apud Theagenem illius loci magistratum delatus et gravius quam magistrum deceret exagitatus fuisset, Byzantium venit. Et cetera quidem bonum et probum se præbebat, sed, ut in urbe, in qua omnes Christiani

νήσαντες σχολαίτερον κατὰσιν ἀπὸ τῆς Κανδαθείας, οἱ τε σκευοφόροι αὐτῶν καὶ τῶν ἀμαζῶν αἱ πλείους καὶ οἱ ἐπὶ τῆς οὐραγίας, ἐν οἷς καὶ Θεουδίκουδης ἦν ὁ τοῦ Θεουδέρικου ἀδελφός, καὶ ἡ μήτηρ ἡ τούτων, καὶ οἱ ἐστὶν ἑλπίς τῶν πλειόνων κρατήσῃ. Ὁ δὲ τό τε ἱππικὸν μεθ' ἑαυτοῦ συντάξας καὶ πεζοὺς οὐκ ὀλίγους κύκλῳ διὰ τῶν ὁρῶν περιπέμψας καὶ προειπὼν ὅποτε δεῖ καὶ πόθεν ἐκφανῆναι, δειπνήσας καὶ ἀναλαβὼν τὸ στρατεύμα ἅφ' ἐσπέρας ἐχώρει. Καὶ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῖς ἐπιτίθεται ἤδη πορευομένοις. Καὶ ὁ μὲν Θεουδίκουδης καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ὡς εἶδον τὴν ἔξοδον, ταχὺ διεκπεσόντες ὑπέφυγον εἰς τὸ πεδίον, καὶ τὴν γέφυραν, καθ' ἣν ὑπερέβησαν, εὐθὺς ἀνελόντες (ἀναλύοντες Nieb.), ἡ φάραγγι βαθεῖα ἐπέευστο, μέσης οὐσῆς τῆς ὁδοῦ, τὴν διώξιν ἐκείνους ἐπὶ τοὺς καταβάντας ἐποίησαν ἄπορον, καὶ μέντοι καὶ τοῖς ἑαυτῶν ἀδύνατον τὴν φυγὴν, ὥστε πρὸς ἀπόνοιαν ὀλίγοι ὄντες ὁμόσε τοῖς ἱππεῦσιν ἐχώρουν. Ὡς δὲ ὑπὲρ κεφαλῆς οἱ πεζοὶ ἐφάνησαν κατὰ τὸ συγκείμενον, οὕτω διετράποντο, καὶ οἱ μὲν εἰς τοὺς ἱππεῖς, οἱ δὲ εἰς τοὺς ὀπλίτας ἐμπίπτοντες ἔθνησκον. Καὶ τὰς ἀμάζας αὐτῶν λαβὼν Σαβινιανὸς, οὐσας ὡς δισχιλίαις, αἰχμαλώτους τε πλείους ἢ πεντακισχιλίους καὶ λείαν οὐκ ὀλίγην, τινὰς δὲ τῶν ἀμαζῶν καὶ κατακύσας ἐν τῷ ὄρει, ἃς ἦν ἔργον ἐλκύσαι διὰ κρημνῶν τοσοῦτων, ἐς τὴν Λυχνήδον ἀφικνεῖται. Καὶ εὐρίσκει Ἀδαμάντιον ἐκ τῆς πρὸς Θεουδέρικον συνοσίας ἐπανεληθόντα· οὐ γάρ πω Θεουδέρικος ἐπέπυστο οὐδὲν τῶν ὑπὸ Σαβινιανοῦ ἐν τῷ ὄρει πραχθέντων. Τοὺς μὲν οὖν αἰχμαλώτους τοὺς μὲν εὖ γεγονότας ἐν φυλακῇ ποιεῖται, τοὺς δὲ ἄλλους μετὰ τῆς λείας διέδωκε τοῖς στρατιώταις. Ἀ-

μάζας μέντοι πολλὰς κελεύσας ταῖς πόλεσι πρὸς τὰς τοῦ στρατοπέδου κατασκευάσαι χρεῖας, ὡς ἐλήφθησαν αὗται, ἀπέπε ταῖς πόλεσι μηδὲν ἐνοχλεῖσθαι, ὡς τὰς ἀρκούσας ἔχων. Μετὰ δὲ ταῦτα γράφει μὲν Ἀδαμάντιος τῷ βασιλεῖ, ὡς ὑπέσχετο, τὰ πρὸς Θεουδέρικον αὐτῷ διειλεγμένα· γράφει δὲ καὶ Σαβινιανὸς καὶ Ἰωάννης ὁ ὕπαρχος τὰ γεγενημένα ἐπὶ μεῖζον ὀγκοῦντες καὶ λέγοντες, μὴ χρῆναί τι τῷ βαρβάρῳ συνθέσθαι, ὡς ἐλπίδος οὐσῆς ἡ κατὰ κράτος αὐτὸν ἐξέλασειν τῆς γῆρας ἢ αὐτοῦ μένοντα κατατρίψειν. Ταῦτα δεξάμενος βασιλεὺς καὶ νομίσας, πόλεμον εἰρήνης αἰσχυρὰς εἶναι βελτίῳ, πέμψας ἀνεκάλεσε τὸν πρεσβευτὴν, κελεύσας μηδὲν ἐτι πρὸς ἐκεῖνον συνθέσθαι, ἀλλ' ἐπεὶ Σαβινιανῷ καὶ Γέντονι, Γότθῳ μὲν ὄντι ἀνδρὶ, γυναῖκα δὲ Ῥωμαίων τῶν περὶ τὴν Ἠπειρον γεγαμηχότι καὶ δύναμιν ἔχοντι, ἔχεσθαι τοῦ πολέμου πάσῃ χειρὶ, ὡς οὐδὲν βασιλείῳ πρὸς ἐκείνους συνθησομένου. Καὶ συγκαλέσας τοὺς στρατιώτας ὁ Ἀδαμάντιος ἐπήνεσε αὐτοὺς τῆς προθυμίας, καὶ ἐκέλευσε γενναίως, ὥσπερ πάτριον αὐτοῖς, ἔχεσθαι τῶν πραγμάτων, καὶ τὸ ἐκ βασιλείῳ ἐπανεγνῶν πρόσταγμα. Ταῖς τ' ἐλπίσιν αὐτοὺς μετεώρους ποιήσας, ὡς βασιλεὺς αἰετὶ πᾶσι τὴν προθυμίαν οὐκ ἀχαρπον ἐώντος, εὐφημίας ἔτυχε καὶ μετὰ τιμῆς παρεπέμφθη. Καὶ ὁ μὲν ἀπηλλάγη μηδὲν πλέον ποιήσας.

19. (an. 479.)

Ibid. p. 86. 87 : Ὅτι ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως στράσεως γενομένης παρὰ Μαρκιανοῦ καὶ ἄλλων τινῶν, Θεουδέρικος ὁ Τριαρίου μαθὼν τὰ γεγονότα, καὶ ὑπο-

securos soluto agmine a Candavia descendere, cum his impedimenta et plerosque currus, et extremum exercitus agmen, in quo Theudemundus, Theuderichi frater, et mater eorum versaretur. Spem esse horum maxima parte potiundi. Sabinianus equites, quos habebat, certo loco disposuit, et pedites non paucos per montem, quem circumcundo superarent, immisit, tum, quando et ubi apparere oporteret, praemonuit. Ut cœnauerat, cum exercitu suo sub vesperam movit, et prima luce hostium agmen invadit. Theudemundus autem et ejus mater, ut in se impetum fieri viderunt, celeriter in planitiem elapsi, et pontem, cui suberat fossa ingenti profunditate, transgressi sunt, quo dissoluto persecutionem eorum, qui in alteram ripam pervenerant, hostibus intercluserunt; reliquis autem suorum a ponte exclusis fugam impeditam reddiderunt. At illi prae desperatione, quum pauci essent, in Romanos equites irruerunt, sed ubi Romanorum pedites ex composito proruperunt, ita hostes terga verterunt, ut partim in equites, partim in pedites inciderent et trucidarentur. Sabinianus currum duo, captivorum plus quam quinque millia, cepit, et non parum praedae. Curribus tamen aliquot, quos difficile fuisset per tot praerupta loca agere, in monte incensis, Lychnidum revertitur: hic Adamantium reperit, qui a colloquio cum Theudericho redierat. Nondum enim Theuderichus, quae in monte a Sabiniano gesta erant, cognoverat. Captivorum autem nobiliores custodiae tradidit, reliquos militibus cum

praeda distribuit. Et quum non multo ante per civitates ad usum exercitus currus praeparandos imperasset, ut istis est potius, veluti civitates amplius de curribus laborare, quia quod satis erat habebat. His ita gestis, scribit Adamantius imperatori, ut Theudericho promiserat, sermones, quos cum eo habuerat. Scribunt et Sabinianus et Joannes praefectus res a se gestas, et omnia in majus extollentes, suadebant, ut pacem cum barbaro non faceret. Spem enim esse vi eum regione depelli, aut si manserit, opprimi posse. Haec ubi imperator rescivit, bellum turpi pace potius ducens, misit qui legatum redire, neque quicquam rei amplius cum barbaro contrahere juberet, sed verbis suis Sabiniano diceret et Gentoni (is erat vir Gothus, et mulieri Romanae in Epiro nupserat, et copias ducebat), ut cum omnibus copiis quae ipsis adessent, bellum gererent; nec enim sibi ulla in re cum barbaro convenire. Adamantius vero, convocatis militibus, eorum fortitudinem laudavit, et ut fortes esse pergerent, ut mos patrius ferret, hortatus est. Tum imperatoris mandatum illis recitavit, et in magnas spes eos erexit, imperatorem fortitudinem et navitatem eorum non sine magnis praemiis esse praetermissurum. Haec illum magno cum plausu locutum honorifice milites prosecuti sunt. Et sic quidem, legatione laud felicitate peracta, discessit.

19.

Zenone imperante Marciano et alii nonnulli seditionem moverunt. Ubi ea res ad Theuderichum Triarii fil. est de-

λαβὼν καιρὸν νῦν αὐτῷ παρεστάναι τῇ πόλει ἐπιθέσθαι καὶ τῷ βασιλεῖ αὐτῷ, πᾶν εὐθὺς ἀναστήσας τὸ βαρβαρικὸν ἦκε, δῆθεν μὲν ὡς βουλόμενος αὐτῷ τε τῷ βασιλεῖ καὶ τῇ πόλει ἀμύναι, πρόδηλος δὲ ὢν πᾶσιν ἐρ' ὅτῳ ἡπείγετο. Βασιλεὺς δὲ ἀκούσας ἱππέα ἐξέπεμψε καὶ βασιλεῖα γράμματα, τῆς μὲν προθυμίας αὐτὸν ἐπαινῶν, κελεύων δὲ ἀπελθεῖν, ὡς οὐκέτι οὔσης χρείας, μὴ μολίς καταστᾶσαν ἐκ τοιούτου σάλου τὴν πόλιν αὐθις εἰς ὑπόνοιαν ἐμβαλόντες ἑτέραν τὸ θορυβεῖσθαι φιλοῦν εἰς χεῖρω καὶ μείζονα ἐκταράξωσι στήσιν. Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἔφη τῷ βασιλεῖ πείθεσθαι, τὸ δὲ πλῆθος οὐκέτι δύνασθαι ἀναστρέφειν, τοσούτων τε συληγῆναι καὶ μέρος τι οὐ βραχὺ διαναπαύων (λίαν ἀπειθές conj. Nieb.). Ὑπὲρ τε γὰρ τειγῶν οὐδένα ἐνόμιζεν αὐτῷ ἀντιστήσεσθαι, μήτε ἐπ' αὐτῶν μηδεμίαν μήτε πύργου ἐστῶτος, καὶ εἰσελθόντι πάντα τὸν δῆμον προσέσεσθαι τῇ τῶν Ἰσαύρων ἀπεχθείᾳ. Ἄ δὲ καὶ φοβούμενος Ζήνων ἐκπέμπει Πελάγιον χρήματα ἔχοντα πολλὰ, τὰ μὲν αὐτῷ Θεωδέρῳ, τὰ δὲ καὶ τῷ Ἰοθικῷ τῷ παντὶ διδόναι (διδόναι Nieb.), καὶ ἄλλας ὑποσχέσεις δωρεῶν οὐκ ὀλίγας. Ἐλθὼν δὲ Πελάγιος καὶ τὰ μὲν ἀπειλήσας, τὰ δὲ ὑποσχόμενος, τὰ δὲ καὶ τοῖς χρήμασιν οὐκ ὀλίγοις ὡς τὸ φύσει φιλάργυρον τοῦ τρόπου μετελθὼν, διαπέμπει. Καὶ ἔδοξε δὴ τοῦτο τοῦ φόβου τοῦ πλείονος ἀνατρέφειν τὴν πόλιν. Οὐδὲν γὰρ ἦν ἐλπίσαι εἰσιόντος ἢ πολεμὸν τε ἔνδον καὶ τοῦ παντός ἐμπρησιν. Οὐδὲ γὰρ οἱ Ἰσαυροὶ ἀπλῶς ἀναχωρῆσαι βιαζόμενοι ἐπένων, ἀλλὰ κοντοὺς ὑψηλοὺς προπαρασκευάσαντες, λίαν ἐπ' ἀκροὺς αὐτοὺς προσδῆσαντες καὶ θεῖον, πολλὰς εἶχον ἐτοίμους, εἴ ποτε βιασθεῖεν, ἅπανσαν ὑφάψαι

τὴν πόλιν. Καὶ δὲ μὲν Θεωδέρῳ οὕτως ἀπεχώρησε. Τοὺς δὲ περὶ Προκόπιον καὶ Βούσαλβον πολλάκις ἀποστέλλων παρὰ Θεωδέρῳ ἐξήτει, ἐνδείγμα τῆς εὐνοίας καὶ εὐπειθείας αὐτὸν τοῦτο ἀξίων παρασχέσθαι. Ὁ δὲ πάντα μὲν ἔλεγε πείθεσθαι τῷ βασιλεῖ, μὴ μέντοι ὄσιον Γότθοις, ὥσπερ οὐδὲ ἄλλοις ἀνθρώποις, ἰκέτας καὶ σωτηρίας δεομένους ἀνθρώπους τοῖς λαθεῖν βουλομένοις ἐκδιδόναι προχείρως. Ἐὰν οὖν αὐτοὺς ἡζίου, μηδὲν πλὴν ἢ ὅσα ζῆν ὀχληροὺς ἐσομένους. Καὶ οἱ μὲν οὕτω βραχὺ τι γήδιον νεμόμενοι παρὰ Θεωδέρῳ διῆγον.

Fragmenta 18 et 19 in Exc. De legat. Rom. primo et secundo loco legebantur, quum loco postremo essent collocandæ. Hoc enim flagitat tum rerum ordo chronologicus, tum series narrationis, qualem e Malcho enotavit Photius. Igitur ab initio Excerptorum ad finem hæc revocavimus. De rebus adi Tillemontium VI, p. 493 sqq.

20.

Suidas : Παμπρέπιος. Οὗτος μέγα παρὰ Ζήνωνι ἐδυνήθη· γένος μὲν ὢν Θηβαῖος τῶν κατὰ τὴν Αἴγυπτον, φύσει δὲ πρὸς ἅπαντα δεξιᾷ χρυσάμενος, ἔρχεται εἰς Ἀθήνας, καὶ παρὰ τῆς πόλεως γραμματικὸς αἰρεθείς, συχνά τε ἐπαίδευεν ἔτη, καὶ ἐπαίδευσθη ὁμοῦ ὅσα ἦν σοφώτερα ὑπὸ τῷ μεγάλῳ Πρόκλῳ. Διαβολῆς δὲ αὐτῷ πρὸς Θεαγένην τινὰ τῶν ἐκεῖ γενομένων (ἐλλογίμων conj. Bernh.) συστάσης, ὕβρισθαι ὑπ' ἐκείνου καὶ μείζονος ἢ ἐχρῆν διδάσκαλον ὑπ' αὐτοῦ πειραθεῖς σκευωρίας, ἦλθεν εἰς Βυζάντιον, τὰ μὲν ἄλλα

lata, sibi oblatam occasionem urbem et imperatorem ipsum adorandi existimans, magnam barbarorum manum coegit, simulans se ad imperatorem et urbem a periculo liberandum accedere; sed manifestum erat omnibus, quæ de causa accurreret. Itaque imperator, ubi hoc audivit, ad eum cum litteris regis equitem mittit, animum et voluntatem erga se laudat, sed jubet eum recedere, quia illo non amplius sibi opus esset, ne civitatem vix a tanto æstu liberatam homines novarum rerum cupidi in aliam perturbationem et suspicionem conjicerent, et longe perniciosiorem et majorem priore excitarent seditionem. Ille vero respondit, se imperatori obsecuturum, neque tamen posse exercitum reducere tantum et maximam partem dicto suo parum audientem. Sperabat enim, neminem, qui resisteret pro mœnibus, quæ nullo propugnaculo aut turre munita erant, sibi occurrurum, et ad se in urbem ingredientem omnem popularem turbam defecturam propter odium quo Isauris prosequeretur. Idem Zeno veritus mittit Pelagium cum multis pecuniis, quas partim Theudericho, partim Gothis in universum divideret, et qui alia non parva munera se daturum sponderet. Itaque ut Pelagius venit, partim minis, partim promissis, partim ingentibus pecuniis barbaros, insitam eorum avaritiam adortus, ad recedendum commovit. Ex quo existimatus est non parvo metu civitatem levasse. Nam Theudericho in civitatem introducto, nihil aliud, quam bellum intestinum et universum incendium, expectare

oportebat. Statutum enim apud animum suum Isauri habebant, si vi cogerentur, laud placide urbe cedere. Itaque contos prægrandes præparaverant, quorum in extrema parte linum cum sulphure alligaverant, et si sibi vis inferretur, multorum auxilio, quos sibi consociaverant, urbem incendio cremare constituerant. Et ita Theuderichus discessit. Procopium (Marciani filium) vero et Busalibum sæpius a Theudericho sibi tradi petebat, ut in hoc suam erga se benevolentiam et obsequium declararet. Sed ille respondit, se quidem in omnibus dicto audientem fore imperatori, tamen nefas esse Gothis, sicut et ceteris mortalibus, supplices et eos, qui salutem precentur, his, qui eos comprehendere velint, prodere. Eos igitur ut omitteret, orabat, præsertim quum nulla re, nisi quod viverent, essent molesti futuri. Et illi quidem apud Theuderichum, quod reliquum vitæ fuit, modicum agrum colentes, transegerunt.

20.

Pamprepius. Hic apud Zenonem multum potuit. Genere Thebæus Ægyptius ingenioque præditus ad omnia apto. Venit Athenas, et a civitate defectus grammaticus, multos ibi docuit annos: simul autem sub magno Proclo eruditus est in omnibus reconditæ sapientiæ partibus. Quum autem a calumniatoribus apud Theagenem illius loci magistratum delatus et gravius quam magistrum deceret exagitatus fuisset, Byzantium venit. Et cetera quidem bonum et probum se præbebat, sed, ut in urbe, in qua omnes Christiani

ἀγαθὸς καὶ χρηστὸς φαινόμενος, ὡς δὲ ἐν Χριστιανούς πάντας ἐχούσῃ πόλει, τὸ Ἑλληνικὸν αὐτοῦ τῆς ὀρησκείας οὐκ ἔχον ὑπόκρισιν, ἀλλὰ μετὰ παρρησίας προδήλως δεικνύμενον, εἰς τὴν τοῦ καὶ ἕτερα τῆς ἀρρήτου σοφίας εἰδέναι ὑπόνοιαν ἤγε. Συσταθέντα δὲ αὐτὸν δ' Ἰλλους ἡδέως δέχεται. Καὶ τι καὶ δημοσίᾳ ποίημα ἀναγνόντα λαμπρῶς τε ἐτίμησε, καὶ σύνταξιν ἔδωκε, τὴν μὲν αὐτὸς ἰδίᾳ, τὴν δὲ ὡς διδασκάλῳ καὶ ἐκ τοῦ δημοσίου. Καὶ ἀπελθόντος δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Ἰσαυρίαν, οἱ βασκαίνοντες αὐτῷ συνθέτες διαβολὴν, τὴν τε ἐκ τῆς ὀρησκείας, καὶ οἱ μαγγανεύου καὶ μαντεύοιτο τῷ Ἰλλῳ κατὰ τοῦ βασιλέως, πείθουσιν τὸν Ζήνωνα καὶ τὴν Βηρίναν τότε μέγιστα δυναμένην τῆς πόλεως ἐκπέμψαι. Καὶ δὲ μὲν ἐς Πέργαμον ἔρχεται τῆς Μυσίας· Ἰλλους δὲ πυθόμενος, κατὰ τὴν αὐτοῦ πρόφασιν ἐληλάσθαι τὸν ἄνδρα, πέμψας ἀναλαμβάνει αὐτὸν ἐς Ἰσαυρίαν, καὶ σύμβουλόν τε αὐτὸν καὶ σύνοικον ποιεῖται, καὶ (ἦν γὰρ πολιτικῆς συνέσεως ἐμπλεῖς) τὰ τῆς ἀρχῆς αὐτῷ, πρὸς ἃ μὴ σχολὴν ἤγε, διοικεῖν ἐπέτρεπεν, ἐλθὼν τε ἐς Βυζάντιον συμπάρελαβεν αὐτόν. Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡ Μαρριανοῦ σύστασις, ἀποροῦντα τὸν Ἰλλου αὐτὸς ἐπεθάρσυνε. Καὶ τοσοῦτόν γε εἰπὼν, ὅτι « τὰ τῆς προνοίας μετ' ἡμῶν ἐστί τεταγμένα, » παρέσχεν ὑποψίαν τοῖς τότε ὑπακούουσιν, ὡς ἐκ τινος ἀόηλου ταῦτα θειάζοι προγνώσεως. Καὶ ἐκθάτος, ὡς περ δὴ καὶ ἐξέβη, τοῦ τέλους, πρὸς τὴν τύχην τὸν ἐκείνου λόγον συμβάλλοντες, αὐτὸν πάντων αἰτίων (οἷα φιλεῖ ὁμιλος) μόνον ὑπελάμβανον τῶν παραδόξως αὐτοῖς ἀποβαίνειν δοκούτων. Οὕτω μὲν οἱ σώφρονες περὶ αὐτοῦ εἶκαζον. Εἰ δέ τι καὶ ἄλλο ἦν, οὔτε ἰσχυρῶς ἀνελεῖν ἔχω, οὔτε πείθεσθαι· ἀλλ' ὁμοίως καὶ μέγα καὶ ἐλάχιστον αὐτῷ πρώτῳ ἀνεκοινοῦτο. Καὶ τότε τοῖνυν λαβὼν αὐτόν, εἰς Νίκαιαν ἦκε χειμάσων, εἴτε τὴν ἐκ τοῦ δήμου δυσχέρειαν ἐκκλίνων, εἴτε ἐπὶ ταῖς σφαγαῖς τὸν ἔχοντα τὴν πόλιν ἐκτρέπεσθαι δαίμονα πρὸς ὀλίγον ἐθέλων.

Locum hunc a Malchio petitum esse patet c Suida v. Συντάξεις, ubi hæc : Καὶ Μάλχος· « Τῶν συντάξεων στερεθνέτες πολλάκις οἱ στρατιῶται καὶ παρακοπτόμενοι τῆς τροφῆς τῆς συνήθους ἐς ἀπόνειαν ἦλθον. » Καὶ αὖθις Μάλχος· « Ὁ δὲ τὸν Παμπρέπιον λαμπρῶς τε ἐτίμησε καὶ σύνταξιν ἔδωκε. » De Pamproprio cf. Candidus ap. Phot. cod. 78, Damascius ap. Phot. cod. 242 et quæ sequuntur apud Suidam l. l. et v. Σαλούστιος, ex eodem Damascio, ut videtur, excerpta. Tillemont. l. l. p. 507 sqq. 513. 521. Patria viri fuit Panopolis in Thebaide. Suidas : Παμπρέπιος Πανοπολίτης, ἐπὼν ποιητῆς, ἀκμάσας κατὰ Ζήνωνα τὸν βασιλέα. Ἐγραψεν (inseuerin καὶ) Ἐτυμολογιῶν ἀπόδοσιν, Ἰσαυρικὰ καταλογάδην. Utrumque scriptum prosaicum fuisse puto. Bernhadyus τὰ Ἰσαυρικὰ sermone ligato, Etymologias soluto scripta censet.

21.

Idem v. Ἐπετίμα, ἐπήυξει τὴν τιμὴν. « Οἱ δὲ κερδαίνειν οἰόμενοι ἐπετίμων ὡς λιμύττοντι τὸν σῖτον. Ὁ δὲ οὐδὲν ἤττον ἡγόραζε. » Μάλχος φησιν.

Idem : Λέπρα, εἶδος νόσου. Μάλχος. « Λέπρα δὲ ἐπὶ τῇ προσώπῳ αὐτοῦ. »

Idem : Ἀμαξίτον, δδὸν δημοσίαν. Μάλχος· « ἡ δὲ εἰσβολὴ κτλ. Quæ verba non Malchi, sed Xenophontis Anab. I, 2, 21 sunt. Malchi locus et deinde Xenophontis mentio exciderit.

Idem v. Ὑπολαβὼν : « Τοὺς δὲ ἀντιστήναί οἱ τολμήσαντας ὑπολαβάνων ὡς ἐκάστους διέφθειρε. » Καὶ Μάλχος « Ὁ δὲ Κύρος κτλ. Quæ item non Malchi, sed Xenophontis (Anab. I, 1, 7) verba sunt. « Fort. antecedens locus ad Malchum pertinet, adeo ut scrib. sit φησὶ Μάλχος vel ὡς M. » Bernh.

essent, græca sua religione, quam non dissimulabat, sed confidenter palam ostentabat, opinionem attulit hominibus ipsum et alia arcana sapientia esse præditum. Igitur cum sibi commendatum Illus humaniter suscepit, et, quum publice quoddam poema recitasset, honorifice tractavit, et stipendium ei dedit, partim de suo, partim e publico, ut doctori. Quum autem in Isauriam abiisset, invidi, conflata calumnia tum ex ejus superstitione, tum quod incantationibus uteretur, et adversus imperatorem Illo vaticinaretur, persuadent Zenoni et Verinæ, quæ tunc plurimum poterat, ut ex urbe expelleretur. Quamobrem ille quidem Pergamum, urbem Mysiæ, se confert. Illus vero, quum audisset, hominem sua causa pulsum esse, in Isauriam advocatum consiliarium et contubernalem adsciscit, et (erat enim vir ille civilis prudentiæ plenus) eas sui imperii res, ad quas administrandas otium ipse non habebat, gerendas ipsi permittit, et Byzantium profectus, eum secum adduxit. Quum autem Marciani conspiratio exorta esset, Illum dubitantem ipse confirmavit, tantumque effatus :

« Providentia nobiscum facit, » suspicionem præbuit iis qui auscullant, quasi ex quadam prænotione divinitus hæc dixisset. Quum autem res evenisset, sicut evenit, ejus sermonem cum eventu comparantes, ipsum, ut vulgus solet, omnium, quæ præter communem opinionem ipsis accidere videbantur, solum auctorem existimabant. Sic quidem de eo sapientes conjiciebant. Ceterum aliud quid fuisse neque præfractè negare habeo neque affirmare. Illus tamen perinde maxima et minima quæque cum illo primo communicabat. Tunc igitur illo assumpto, Nicæam hibernaturus venit, sive populi offensionem declinans, sive fatum illud, quod urbem cadibus infestabat, evitare paulisper volens.

Milites stipendiis sæpe privati, victu etiam consuetudo fraudati, in desperationem venerunt.

21.

Illi vero lucrari volentes, ei frumentum ut fame laboranti majore pretio vendebant. At ille nihilominus emit. »

Lepra autem in ejus facie efflorescebat.

CAPITO LYCIUS.

Quemadmodum Pamprepium, Zenonis Isauri æqualem, Ἰσαυρικὰ scripsisse modo vidimus (v. Malchi fr. 20 not.), sic idem argumentum iisdem fere temporibus, sub Anastasii, ut videtur, imperio, tractavit Capito Lycius. De eo ita Suidas habet : Καπίτων, Λύκιος, ἱστορικός. Οὗτος ἐγραψεν Ἰσαυρικὰ βιβλία ἡ' (ζη cod. E.). Μετάφρασιν τῆς Ἐπιτομῆς Εὐτροπίου βωμαῖστί ἐπιτεμόντος Λίβιον τὸν Ῥωμῆϊον· καὶ Περὶ Λυκίας καὶ Παμφυλίας. (Eadem Eudocia p. 267.) Patet Capitonem hunc Eutropio, quem brevavit, juniorem, Stephano Byzantio autem, a quo sæpius laudatur, antiquiorem fuisse, ideoque vixisse inter regna Valentis et Justiniani III (inter an. 380—580). Motus vero Isaurici, quos narrasse in Ἰσαυρικοῖς Capitonem jure statuimus, quum inde a Valentis maxime temporibus usque ad primos annos Anastasii obtinuerint, deinde in fragmento 5 occurrat mentio Cononis, quem eundem esse suspicor cum Conone duce Isaurorum contra Anastasium rebellantium (491): haud adeo improbabilis conjectura est scripsisse Capitonem nostrum temporibus Anastasii (491—518) vel Justinii I (518—527). — Libros Ἰσαυρικῶν Suidas recenset octo; at Stephanus citat librum decimum quintum. Aut igitur apud Suidam pro ἡ' scribendum videtur ι', aut in Stephano pro ιε' olim fuerit ε'. — Eutropii versionem græcam a Pzania quodam elaboratam adhuc habemus; ea quam Capito confecisse dicitur, nusquam commemoratur. Quanquam Valesius et Küsterus quædam ejus vestigia in Suida deprehendere sibi visi sunt. Etenim ad v. Ἀμύσσειν hæc Küsterus annotavit : « Quæ hic Suidas de M. Valerio Corvino refert, ad verbum pæne translata sunt ex Eutropii Breviario (II, 6). Neque vero hic duntaxat locus, sed et plura alia apud Suidam ex eodem Breviario conversa sunt; unde patet exstitisse olim versionem græcam Eutropii, antiquiorem et elegantiorē ea quæ hodie in manibus eruditorum versatur et Pzanium auctorem habet. Ex eadem versione Joannes Antiochenus quoque multa loca in historiam suam

transtulerat, ut monet Valesius in notis ad Collectanea Constantini Porphyrogen. p. 115. Existimem autem cum Valesio versionis illius, qua Suidas et Joannes Antiochenus usi sunt, auctorem fuisse Capitonem Lycium. » Hæc etsi speciem veri præ se ferunt, falsa tamen esse mihi persuasum est. Argumenta rei exponam in annotatione ad reliquias Joannis Antiocheni, ubi demonstrare studebo illos, quibus Joannes atque Suidas (qui sua ex Exc. Joannis habet) cum Eutropio conspirant, non fluxisse ex versione aliqua Eutropii, verum ex antiquiore Chronico petita esse, qui communis erat fons et Eutropii et Joannis Antiocheni.

ΙΣΑΥΡΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Stephan. Byz. : Ἐδεγησὸς, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν α'. Τὸ ἔθνικόν Ἐδεγησσεύς καὶ Ἐδεγήσιος. Cf. Hierocles Synecd. p. 395, 21 ed. Bonn., ubi inter Lyciæ urbes : Ἰάγαι, Ἀκαλισσός, Ἐδεγησὸς (sic ex Stephano Wesseling. pro v. Ἐλεβεσός), Αἰμυρα.

Κοτράδης, πόλις Ἰσαυρίας. Καπίτων Ἰσαυρικῶν πρώτῳ. Τὸ ἔθνικόν Κοτραδεώτης, ἀπὸ τῆς γενικῆς τῆς Κοτράδεως.

Αλίσανδα, πόλις Ἰσαυρικῆ, ὡς Καπίτων Ἰσαυρικῶν πρώτῳ· τὸ ἔθνικόν Αλισανδεύς. Οἱ νῦν δὲ Δαλίσανδα καὶ Δαλισανδεώτας. Nunquam Αλίσανδα urbs nominata est; sed Isaurica Capitonis, quibus Stephanus usus est, scripturæ vitio literam Α pro Δ exhibebant, monente Wesselingio ad Hieroclem, p. 397, 22, ubi v. plura de hac urbe.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Idem : Ἀλίμαλα, χωρίον Λυκίας. Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν δευτέρῳ. Ο ἑνοικοῦντες Ἀλιμαλεῖς.

Ἀρύκανδα, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσ. δευτέρῳ. Τὸ ἔθνικόν Ἀρυκανδεύς.

ISAURICA.

1.

Edebesus, urbs Lyciæ, ut Capito in primo Isauricorum. Gentile Edebessæus et Edebessius.

Cotrades, urbs Isauriæ. Capito Is. primo. Gentile Cotradeas, a genitivo *Cotradeos*.

Lalisanda, urbs Isaurica, ἡ' Capito Is. primo. Gentile

Lalisandeus. Nunc vero Dalisanda urbem dicunt civesque Dalisandeotas.

2.

Alimala, locus Lyciæ. Capito Is. secundo. Incolæ Alimalenses.

Arycanda, urbs Lyciæ, ut Capito Is. secundo. Gentile Arycandensis.

Σύβρα, οὐδετέρως, Φρυγίας φρούριον, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσ. δευτέρῳ. Τὸ ἔθνικὸν Συβριανός. Westermanni ed. Σύμβρα et Συμβριανός; idque recte, puto, flagitante ordine alphabetico.

E LIBRO TERTIO.

3.

Idem : Ἀρνεαί, πόλις Λυκίας μικρά, ὡς Κ. ἐν Ἰσ. τρίτῳ. Τὸ ἔθνικὸν Ἀρνεάτης.

Μενεδήμιον, πόλις Λυκίας. Κ. ἐν Ἰσ. τρίτῳ. Τὸ ἔθνικὸν Μενεδήμιος ἢ Μενεδημιεύς.

Σύεδρα, πόλις Ἰσαυρίας, ὡς Κ. ἐν Ἰσ. τρίτῳ. Ὁ πολίτης Συεδρεύς. Cf. Florus 4, 2; Lucan. 8, 259; Hierocles Synecd. p. 395, 18. Syedris oriundus Valentis dux Aelianus. V. Eunapii fr. 36.

E LIBRO SEXTO.

4.

Idem : Καυίνδανα, Ἰσαυρίας κόμη. Κ. Ἰσ. ἔκτῳ : Ὁ κωμητὴς Καυινδανεώτης.

Μούκισσος, πόλις Καππαδοκίας δευτέρας. Κ. Ἰσ. ἔκτῳ. De hac urbe, quæ aliis audit Μωκισός vel Μωκησός, posteaque Cappadociæ tertiæ metropolis a Justiniano I constituta et Justinianopolis est vocata, vide quæ congesserunt Berkel. ad Steph. et Wesseling. ad Hierocl. p. 396, 29. Ceterum ex hoc loco colligas Capitonem vixisse antequam Justinianus Cappadociam, a Valente imp. in duas partes distinctam, in tres provincias distribueret.

Symbra, neutro genere, Phygiae castellum, ut Capito Is. secundo. Gentile Symbrianus.

3.

Arneæ, urbs Lyciæ parva, ut Capito Is. tertio. Gentile Arneates.

Menedemium, urbs Lyciæ. Capito Is. tertio. Gentile Menedemius vel Menedemiensis.

Syedra, urbs Isauriæ. Capito Is. tertio. Civis Syedrensis.

4.

Cauindana, vicus Isauriæ. Capito Is. sexto. Paganus Cauindaneates.

Mucissus, urbs Cappadociæ secundæ. Capito Is. sexto.

5.

Psimada, oppidum Isauriæ. Gentile Psimadensis. Ca-

E LIBRO DECIMO QUINTO.

5.

Ψίμαθα, χωρίον Ἰσαυρίας. Τὸ ἔθνικὸν Ψιμαθαῖς. Καπίτων ἐν πεντεκαίδεκάτῳ : « Κόνωνα δὲ παρόντα Ψιμαδεά μεγάλως ἐφιλοφρονήσατο. » Novimus Cononem fratrem Zenonis imperatoris (v. Theophanes p. 117, D. Tillemont. VI, p. 377), atque alium Cononem Isaurum, qui olim Apameæ episcopus, in postrema Isaurorum rebellionem, quæ post mortem Zenonis accidit (an. 491), unus ex ducibus eorum fuit. V. Euagrius III, 35, Tillemont. p. 543.

E LIBRIS INCERTIS.

6.

Idem : Ἀκαρασσός, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων. Τὸ ἔθνικὸν Ἀκαράσσιος καὶ Ἀκαρασσεύς, σύνθηες αἱ τοῖς τὴν χώραν οἰκοῦσιν.

Ἀμάσεια, πόλις Ποντικῇ... Ὁ πολίτης Ἀμασεύς, ὡς Στράβων· κατὰ δὲ Καπίτωνα Ἀμασεώτης.

Δέρβη, φρούριον Ἰσαυρίας καὶ λιμὴν. Ὁ κατοικῶν Δερβήτης... Λέγεται δ' ἴσως καὶ Δέρβεια καὶ τὸ ἔθνικὸν Δερβείτης. Καπίτων δὲ Δέρμην φησί. Τινὲς δὲ Δελβειαν, ὃ ἐστὶ τῇ τῶν Λυκαόνων φωνῇ ἄρκευθος· καὶ Ἀρκεύθη (Ἀρκεύθης cod. Rh.) ἢ πόλις.

Πιτύη, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται Πιτυᾶται. Καπίτων δ' αὐτὴν διὰ δύο σ λέγει.

Μοναβαί, πόλις Ἰσαυρίας. Καπέτων ἐν Ἰσαυρικοῖς. Τὸ ἔθνικὸν Μοναβάτης.

pito in decimo quinto : « Cononem Psimadensem, qui aderat, comiter admodum amplexus est. »

6.

Acarassus, urbs Lyciæ, ut Capito. Gentile Acarassius et Acarassensis, ex more apud indigenas loci hujus obtinente.

Amasea, urbs Pontica. Civis Amasensis, ut ap. Strabonem est. Secundum Capitonem vero Amaseota.

Derbe, castellum Isauriæ et portus. Incola Derbetes. Fortasse etiam Derbia urbs, et Derbetes civis dicitur. Capito autem Dermen appellat. Nonnulli vero Delbiam dicunt, quod Lycaonum sermone significat juniperus; ut urbs sit *Junipera*.

Pitye, urbs Cariæ. Cives Pityatæ. Capito autem urbem per duas s (*Pissyen*) vocat.

Monabæ, urbs Isauriæ. Capito in Isauricis. Gentile Monabates.

CANDIDUS ISAUROS.

Candidus ex Isauria Tracheotide oriundus, Christianus orthodoxus, per tres libros stylo ab historia alieno res Leonis I et Zenonis Isauri (457—491) concinnavit, teste Photio, qui singulorum librorum argumenta summis lineolis adumbrat.

Photius Bibl. cod. 79 : Ἀνεγνώσθησαν Κανδίδου ιστορίας λόγοι τρεῖς. Ἀρχεται μὲν τῆς ιστορίας ἀπὸ τῆς Λέοντος ἀναρρήσεως, ὃς ἦν ἐκ Δακίας μὲν τῆς ἐν Ἰλλυριοῖς, στρατιωτικῇ παραγγελίας τάγματι καὶ τελῶν ἄρξας τῶν ἐν Σηλυμβρία, τὴν βασιλείαν δὲ σπουδῇ Ἀσπαρος ἐγγχειρισθείς, ὃς ἦν Ἀλανὸς μὲν γένος, ἐκ νεαρᾶς δὲ στρατευσάμενος ἡλικίας καὶ παιδοποιησάμενος ἐκ τριῶν γάμων Ἀρδαθούριον, Πατρίκιον, Ἑρμενέριχον, καὶ θυλείας δύο. Ποιεῖται μὲν ὁ συγγραφεὺς, ὡς εἴρηται, ἀρχὴν τῆς ιστορίας τὴν ἀρχὴν τῆς Λέοντος βασιλείας, τελευτᾷ δ' εἰς τὴν ἀναγόρευσιν Ἀναστασίου. Ἔστι δὲ πατρίδος μὲν Ἰσαυρίας, ὡς αὐτὸς φησι, τῆς Τραχίας· ἐπιτῆδευμα δὲ ἔσχεν υπογραφεὺς τῶν ἐν Ἰσαύροις πλείστον ἰσχυσάντων· τὴν δὲ ὀρηκσίαν Χριστιανὸς ἦν καὶ ὀρθόδοξος. Τὴν τε γὰρ τετάρτην σύνοδον ἐπαίνους στέφει, καὶ τοὺς κατ' αὐτῆς καινοτομοῦντας καθάπτειται δικαίως. Τὴν δὲ φράσιν οὐκ ἔχει πρέπουσαν λόγῳ ἱστορικῷ· ταῖς τε γὰρ ποιητικαῖς λέξεσι ἀπειροκάλως τε κέχρηται καὶ μεिरακιδῶς, καὶ ἡ συνήχη αὐτῇ εἰς τὸ τραχύτερον καὶ δύσχηον ἐκδιθυραμβοῦται, ὥσπερ αὖ πάλιν εἰς τὸ ἐκλελυμένον τε καὶ ἐκμελές ὑπιάζει. Νεωτερίζει δὲ καὶ ταῖς συντάξεσιν οὐκ εἰς τὸ γλαφυρὸν μᾶλλον καὶ ἐπαφρόδιτον, ὥσπερ ἕτεροι, ἀλλ' ὥστε δυσμερὴς ἀκοῦσαι, καὶ τοῦ ἡδέος ὑπερόριος.

Ἰλλήν αὐτὸς ἑαυτοῦ πολὺ βελτίων ἐνίαχού τοῖς λόγοις πάντα γινόμενος, συμμιγῇ τὴν ἱστορίαν καὶ ἐξ ἀνομοιοτάτων ἀρμόζων ἀλίσκεται. Οὗτος ἰσχυρίζεται τὴν Ἰσαυρίαν ἀπὸ τοῦ Ἡσαῦ λαβεῖν τὴν ἐπωνυμίαν.

Διέρχεται δὲ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ λόγῳ τὴν Ἀσπαρος καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ δυναστείαν· τὴν ἀνάρρησιν διὰ τοῦ Ἀσπαρος Λέοντος, τὸν συμβάντα τῇ πόλει ἐμνησμένον, καὶ ὅσα Ἀσπαρι περὶ τούτου ἐπὶ τὸ κοινῇ συμφέρον διαπέπρακται· καὶ περὶ Τατιανοῦ καὶ Βιθιανοῦ, καὶ ὡς περὶ αὐτῶν διηγήθη Ἀσπαρ καὶ ὁ βασιλεὺς, καὶ ὅσα εἰς ἀλλήλους ἀπεφθέγγαντο· καὶ ὡς ὁ βασιλεὺς διὰ τούτου ἡταιρίσατο τὸ Ἰσαύρων γένος διὰ Ταρασικοδίσσα Ῥουσσυμβλαδεώτου, ὃν καὶ Ζήνωνα μετονομάσας γαμβρὸν ἐποίησατο, τὴν προτέραν γυναικα θανάτου νόμῳ ἀποβαλόντα. Καὶ ὡς Ἀρδαθούριος εἰς τὸ ἐναντίον μελετῶν τῷ βασιλεῖ, καὶ αὐτὸς οἰκιοποιήσασθαι τοὺς Ἰσαύρους διενεόθη. Καὶ ὅτι Μαρτίνος, οἰκεῖος ὢν Ἀρδαθουρίου, μνησεί Ταρασικοδίσσαν ἄσπερ Ἀρδαθουρίῳ κατὰ βασιλείας ἐτυρεύετο· καὶ ὡς ἐντεῦθεν ἐς τὸ τραχύτερον τῆς ἐξ ἀλλήλους ὑπονοίας προΐουσης, ἀναιρεῖ Λέων ὁ βασιλεὺς Ἀσπαρ καὶ τοὺς παῖδας, Ἀρδαθούριον καὶ Πατρίκιον τὸν καίσαρα. Ἄλλ' ὁ μὲν καίσαρ τῶν πληγῶν ἀνενεγκὼν, παραδόξως διεσώθη καὶ διέζησεν. Ἄλλὰ καὶ ὁ ἕτερος τῶν παίδων, Ἀρμενέριχος (supra Ἑρμενέριχος), οὐ συμπάρων τῷ φύντι τὸν φόνον τότε διέφυγε. Ταρασικοδίσσαν δὲ γαμβρὸν ἐπὶ θυγατρὶ Ἀριάδνῃ Λέων ὁ βασιλεὺς ποιεῖται, καὶ μετονομάζει Ζήνωνα, στρατηγὸν τῆς ἐν χειροτονήσας. Καὶ τὰ κατὰ Ἀφρικὴν Βασιλίσκου εὐτυχήματά τε καὶ δυστυχήματα. Καὶ ὡς Λέων πολλὰ βουλευθεὶς καὶ δια-

Lecti sunt Candidi historici libri tres. Inchoat historiam ab electione Leonis, qui e Dacia Illyrica oriundus, quum militari agmini Selymbrianisque cohortibus praecisset, Asparis studio imperium adeptus est. Hic Aspar genere Alanus erat, a pueritia militiam secutus, qui ternis nuptiis totidem filios, Ardaburium, Patricium, Ermenarichum, duasque filias sustulit. Incipit ergo, uti diximus, historicus ab initio Leonis imperatoris; desinit vero quum Anastasius imperator renuntiatus est. Patria illi ea Isauria est, ut ipse fatetur, quae Trachea sive Aspera dicitur. Tabellio fuit vitae instituto sub iis qui apud Isauros poterant plurimum: religione vero Christianus, et quidem orthodoxus. Quartam enim synodum laudibus ornat, meritoque perstringit eos qui eam oppugnant. Stylum habet historice non satis accommodatum. Nam et poetarum phrasibus sine delectu ac juveniliter abutitur: et compositio ejus durior et absona, dithyramborum ritu, quae alias iterum in dissolutum atque inconcinnum dilabitur. Constructiones innovat non ad ornatum majorem ac venustatem, ut alii solent, sed ita, ut auditu molestus fiat, omnisque adeo expers suavitatis. Interdum autem se ipso verbis melior

prorsus evadens, promiscuam historiam ex admodum dissimilibus concinnare deprehenditur. Hic Isauriam ab Esau nomen mutuatum dicere audet.

Primo libro narrat Asparis liberorumque ejus potentiam, et Leonis per Asparem electionem. De urbis conflagratione exorta, quaeque hic ab Aspare reipublicae commodo gesta sint. De Tatiano et Viviano, utque de illis Aspar cum imperatore contenderit, et quae ac qualia inter eos verbum jactata sint. Imperatorem ea ex causa cum Isauroorum genere societatem iniisse per Tarasicodissam Rusumbladeotam, quem etiam, Zenonem mutato nomine vocatum, generum sibi adscivit, quum is priorem conjugem mortaliū lege amisisset. Ardaburium item, quo imperatori adversaretur, Isauros aequae suarum partium facere constituisse: atque Martinum quendam, Ardaburii familiarem, Tarasicodissae indicasse, quaecumque in imperatorem machinaretur Ardaburium. Quomodo exinde asperius in dies crescente mutua suspicione, Leo imperator Asparem sustulit ejusque liberos, Ardaburium et Patricium Caesarem; etsi Caesar excepta plaga, inopinato salvus evasit, vixitque: et alius item de Aspari filiis, Armenerichus, quod

μηχανησάμενος Ζήνωνια τὸν γαμβρὸν ἀνείπειν βασιλέα, τῶν ὑπάρχον μὴ παραδεχομένων, οὐκ ἴσχυσε. Καὶ ὡς πρὸ τελευταῖας αὐτοῦ τὸν ἐγγονον μὲν αὐτοῦ ἐκ Ζήνωνος φύντα τῇ Ἀριάδῃ· καὶ ὡς μετὰ τελευταίαν Λέοντος δ παῖς Λέων Ζήνωνια τὸν πατέρα, συναινέσει τῆς βουλῆς, βασιλέα ἔσπεψε. Λεπτομερὲς τε τῆς Ἰσαύρων γενεαλογίας ἀφήγησις, καὶ ὡς εἴησαν ἀπόγονοι τοῦ Ἰσαῦ, πολλὴ σπουδὴ καὶ διήγησις. Ὅπως τε Ζήνων ὑπὸ Βηρίνης ἀπατηθεὶς, φεύγει γυναικὶ ἅμα καὶ μητρὶ τῆς πόλεως καὶ τῆς βασιλείας. Καὶ ὡς Βηρίνα, ἐλπιδὶ τοῦ συναρθῆναι Πατρικίῳ τῷ μαγίστρῳ καὶ βασιλεύειν αὐτὸν τὸν γαμβρὸν αὐτῆς φυγαδεύσασα ἐξ ἀπάτης, καὶ αὐτὴ τῆς ἐλπίδος ἐσφάλη, τῶν ἐν τέλει Βασιλίσκον τὸν αὐτῆς ἀδελφὸν ἀνείποντον βασιλέα. Περὶ τε τῆς Ἰσαύρων ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀμυθῆτου σφαγῆς. Καὶ ὡς μετὰ Νέπωτα βασιλέα Ῥώμης Αὐγούστουλον δ πατὴρ Ὀρέστης Ῥώμης κατεπράξατο βασιλεύειν. Ταῦτα δ πρῶτος λόγος.

Ὁ δὲ δεύτερος, ὅπως Πατρικίος δ μάγιστρος δ Βηρίνη συμφθειρόμενος, ἐπαγανακτήσαντος αὐτῷ Βασιλίσκου, ἀπεβίω. Καὶ διὰ τοῦτο Βηρίνα δι' ἔχθρας πρὸς τὸν ἀδελφὸν καταστῆσα, καὶ Ζήνωνι διὰ χρημάτων τὴν τῆς βασιλείας ἀνάληψιν συμπράττουσα, τὰ ἔσχατα ἐπασχεν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ· καὶ εἰ μὴ διέκλεψεν αὐτὴν Ἀρμάτος ἐκ τοῦ ναοῦ, τάχα ἂν καὶ διεφθάρη. Ὡς Ἀρμάτος τῇ γαμετῇ συνδιαφθειρόμενος Βασιλίσκου, ἐπὶ μέγα δυνάστεϊας ἤρθη. Καὶ ὡς ὕστερον τὸν κατὰ Ζή-

νωνος πιστευθεὶς πόλεμον, ἀπέκλινεν ἐπὶ συνθήκαις δι' Ἰλλου πρὸς αὐτόν. Καὶ εὐδοκιμῶν ἐπὶ Ζήνωνος, ὡς καὶ τὸν υἱὸν Βασιλίσκον καίσαρα ἰδεῖν, ὕστερον ἐκρεουργήθη, καὶ δ παῖς ἐκ τοῦ καίσαρος εἰς τοὺς ἐν Βλαγχέρναις ἀναγνώστας ἐτέλεσεν. Ὡς πρὸ τούτων Βασιλίσκος Μάρκον τὸν ἴδιον υἱὸν καίσαρα ἀνείπεν, εἴτα καὶ βασιλέα. Καὶ ὡς Ἰλλους συνέβη Ζήνωνι εἰς φίλαν, καὶ πάλιν ἀναλαθεῖν παρεσκεύασε τὴν βασιλείαν. Καὶ ὡς καταστασιασθεὶς Βασιλίσκος σὺν τῇ γυναικὶ Ζηωνίδι καὶ τέκνοις καταφεύγει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κἀκεῖθεν ἀπάτῃ Ἀρμάτου ἐκβληθεὶς, ἐξορίζεται εἰς Καππαδοκίαν, εἴτα παγγενεὶ κατασφάζεται. Ὡς Πέτρον τοῦ δυσσεβοῦς τὰς τῆς ἀνατολῆς ταρασσόντος ἐκκλησίας, Καλανδίωνα Ζήνων δ βασιλεὺς εἰς τὸ ἱερᾶσθαι Ἀντιοχείας ἀπέστειλε, καὶ δεσμένος χρημάτων ἐκ μνημμάτων ἐπέτυχε. Καὶ πολλοὶ νεωτερίσαντες κατ' αὐτοῦ καὶ ἐαλωκότες δίκην ἔδοσαν. Ὡς Ἰλλους πολλὰ τῇ Ῥωμαίων συνήνεγκε πολιτείᾳ, ταῖς τε κατὰ πόλεμον ἀνδραγαθίαις, καὶ ταῖς κατὰ πόλιν φιλοτιμίαις τε καὶ δικαιοπραγίαις. Ὡς μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βασιλέως Νέπωτος Ῥώμης καὶ τὸν διωγμὸν τοῦ μετ' αὐτὸν Αὐγουστούλου, Ὀδοάκρος Ἰταλίας καὶ αὐτῆς ἐκράτησε Ῥώμης. Καὶ στασιασάντων αὐτῷ τῶν δυσμικῶν Ἰαλατῶν, διαπρεθευσαμένων τε αὐτῶν καὶ Ὀδοάκρου πρὸς Ζήνωνα, Ὀδοάκρου μᾶλλον δ Ζήνων ἀπέκλινεν. Ὡς Ἀλανὸς τις Ἰλλουν ἀνελείν βουλευθεὶς καὶ πλῆξας, Ἐπινίκιον εἶπεν, δς ἦν οἰκείος Βηρίνη, τὴν ἀναίρεσιν

abisset tum forte a patre, eadem perinde effugit. Tarsicodissam ergo sibi generum, data Ariadna filia, imperator adscivit, Zenonemque nominatum, exercitus in Oriente ducem creavit. Refert deinde quæ in Africa secunda adversaque gesserit Basiliscus. Leonem quoque multa volentem molientemque, quo Zenonem generum imperatorem renuntiaret, subditis repugnantibus, minime id quidem efficere potuisse, sed paulo ante obitum nepotem ex Ariadna et Zenone natum creasse: ita post Leonis excessum a Leone filio Zenonem patrem, assentiente senatu, esse imperatorem coronatum. Hinc Isaurorum stemina per series descripsit auctor, atque illos esse Esau posterose ac sobolem studiosè persuadere conatur. Ut a Verina deceptus Zeno fugerit cum uxore ac matre ex urbe imperioque: utque Verina spe adjungendi sibi Patricium magistrum, foreque ut imperaret, generum suum Zenonem fugaverit per fraudem; quæ tamen spes eam fefellerit, quum ii qui in magistratu erant, Basiliscum, ejus fratrem, imperatorem renuntiarent. De Isaurorum incredibili Constantinopolitana in urbe cæde, utque post Nepotem, Romanorum imperatorem, Orestes pater Augustulum Romano præfecerit imperio. Et hæc fere libro primo narrat Candidus.

Altero vero libro ista. Patricius magister, qui cum Verina consuetudinem habebat, indignante ipsi Basilisco, periit. Eapropter in fratrem Verina odio concepto, ac Zenonem opibus ad recuperandum imperium adjuvans, extrema quæque a fratre pertulit, ac nisi e templo Harmatus eam clam subduxisset, forte et ipsa e medio sublata fuisset. Cum Basilisci uxore adulteratus Harmatus, ad

summam pervenerat potentiam, adeo ut tandem ei bellum, quod adversus Zenonem gerebatur, creditum fuerit, ad quem tamen certis pactis illi opera conditionibus defecit. Sub Zenone igitur tanti quum esset nominis Harmatus, ut et filium Basiliscum Cæsarem viderit, post nihilominus in frustra discerptus est, et puer ipse ex Cæsare inter lectores in Blachernis profiteri cepit. Basiliscus ante hæc Marcum filium Cæsarem crearat, ac post etiam imperatorem. Illus, cum Zenone conciliata amicitia, imperium eidem recuperare studuit. Basiliscus itaque a seditiosis superatus, cum Zenonide conjuge ac liberis in templum se recepit, unde Harmati fraudibus extractus, et in Cappadociam relegatus, mox cum tota stirpe cæsus est. Quum Petrus ille impius Orientis turbaret ecclesias, misit Zeno imperator Calandionem, ut Antiochenæ sedis episcopus sacraretur. Quum autem pecunia indigeret imperator, eam ex denuntiationibus sibi comparavit. Multi rebus novis contra illum studentes, capti pœnas dederunt. Multa illius Romanæ rei publicæ contulit, quum militiæ rebus fortiter gestis, tum domi honestis studiis ac justitiæ cultu. Post interemptum Nepotem, imperatorem Romanum, et ejus successorem Augustulum expulsum, Odoacer Italia atque ipsa adeo urbe potitus est. Rebellantibus autem huic Occidentis Gallis, et legatione ab ipsis, aliaque ab Odoacro ad Zenonem missa, in Odoacrum magis Zenonis animus inclinavit. Alanus quidam occidere illum conatus, quum eum percussisset, ab Epinicio, qui erat Verinæ domesticus, subornatum se ad eandem ait; itaque traditus Illo Epinicius est, qui data fide et obliivione et præmiorum, ordine cuncta enarravit, quæ in illum

ὑποθέσθαι. Καὶ ὡς ἐξεδόθη Ἐπινίκιος Ἰλλου· καὶ ὡς ὑποσχέσει καὶ ἀμνηστίας καὶ εὐεργεσιῶν ἐξείπε πάντα Ἐπινίκιος, ὅσα ἐπεβούλευε Βηρίνα κατὰ Ἰλλου. Καὶ ὡς Ζήνων Βηρίναν διὰ τοῦτο ἐκδίδωσιν, ὁ δ' αὐτὴν εἰς φρούριον Κιλικίας ὑπερορίσας ἡσυχάζατο· ὡς Παμπρεπίω τῷ δυσσεβεῖ διὰ Μάρσου Ἰλλους φιλιωθείς, ἅπαντα κατὰ μικρὸν συνέγεε τὰ αὐτοῦ. Ὡς ἐμφύλιος συνέστη Ζήνωνι πόλεμος, ἐξάρχοντος Μαρκιανοῦ καὶ Προκοπίου υἱῶν τοῦ βασιλεύσαντος Ῥώμης Ἀνθεμίου, καὶ κρατήσαντος Ζήνωνος δι' Ἰλλου, πρεσβύτερος μὲν Μαρκιανὸς ἐχειροτονήθη, ὁ δὲ Προκόπιος πρὸς Θεοδώριγον τὸν ἐν Θράκῃ διέφυγε. Καὶ ὡς ὑπερορισθεὶς Μαρκιανὸς ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ διαφυγὼν ἐτάραξε τὴν κατ' Ἀγκυραν Γαλατίαν· εἶτα συλληφθεὶς εἰς Ἰσαυρίαν δεικνύσθαι. Καὶ ὡς ἡ πρὸς Ἰλλου ἐχθρὰ τῷ βασιλεῖ συνέστη καὶ ᾗ ἐξήθη. Οὕτω μὲν οὖν καὶ ὁ δευτέρως.

Ὁ δὲ τρίτος ἄλλα τε περιέχει καὶ ὡς εἰς τὸ ἐμφανὲς Ἰλλους ἐπαναστὰς Ζήνωνι βασιλέα Λεόντιον σὺν Βηρίνῃ ἀνείπεν. Ὅπως τε δυσπραγῆσαντες ἐπολιορκήθησαν, καὶ ἄλόντες ἀπετμήθησαν, καὶ τὰλλα ἕως τῆς Ζήνωνος τελευτῆς.

2.

Suidas v. Χειρίζω : Κάνδιος (Κάδδος codd.) ἱστοριογράφος φησὶν ὅτι Λέων ὁ Μακέλλης, ὁ μετὰ Μαρκιανὸν βασιλεύσας, περὶ τὴν ἐκστρατείαν τὴν κατὰ Βανδήλων ἄπειρα χρήματα δεδαπάνηκε. Ἦσαν γάρ, ὡς οἱ ταῦτα ἐφάνερωνσαν χειρικοτές, διὰ μὲν τῶν ὑπάρχων χρυσίου λίτραι τετρακισμύριαι πρὸς ἐπτακισχίλιας· διὰ δὲ τοῦ κόμητος τῶν θησαυρῶν ἐπτακισχίλιαι πρὸς μυρίας· καὶ ἀργυρίου λίτραι ἐπτακόσιοι χιλιάδες, ἅτε τῶν ἀνηλωμένων ἀρχόντων (ἀρκούντων Vales.) ἐκ δημευσίμων, καὶ ἐκ τοῦ βασιλέως Ἀνθεμίου. Cf. Vales. ad Euagrium p. 74.

Verina moliretur. Quare Zeno Verinam Illo tradidit, qui eam in Ciliciæ castellum ablegavit, atque ita tutum esse reddidit. Illus Pamprepio, homini impio, Marsi opera, factus carus, paulatim omnia ipsius negotia perturbavit. Civile Zenoni bellum fuit atque intestinum, insurgentibus Marciano atque Procopio, filiis ejus, qui Romæ imperaverat, Anthemii. Quos quum Illus Zenonis auspiciis devicisset, Marcianus quidem natu grandior ordinatus est presbyter; Procopius vero ad Theuderichum (Triarii filium) in Thraciam confugit. Quin et extorris in Cappadocia Marcianus, fuga elapsus, quæ ad Ancyram pertinet, Galatiam turbavit, donec captus in Isauriam est relegatus. In illum quoque ab imperatore odium conceptum est auctumque. Atque hæc libro secundo prodita.

Tertius deinde liber quum alia continet, tum quomodo palam in Zenonem Illus insurrexerit, Leontiumque imperatorem cum Verina renuntiaverit, utque re infelicitè gesta, obsessi captique capite truncati sunt, aliaque ad exitum usque Zenonis.

2.

Candidus historicus refert a Leone Macello, qui post Marcianum imperavit, in bellum adversus Vandalos infinitam pecuniam erogatum fuisse. Fuerunt enim, testibus illis qui eam administrarunt, per præfectos numerata auri pondo quadraginta septem millia; per Comitem vero largitionum auri librarum septendecim millia, argenti vero septingenta millia, quum sumptus abunde suppeterent partim ex bonis publicatis, partim ex ærario imperatoris Anthemii.

EUSTATHIUS EPIPHANIENSIS.

Eustathius ex Epiphania Syriæ urbe oriundus historiæ epitomen condidit, in qua, sumpto inde ab antiquissimis temporibus exordio, usque ad Anastasii imp. annum duodecimum (502) narrationem deduxit. Opus hoc ex uno fere novimus Euagrio, qui iis locis quibus historiæ profanæ summa capita rebus ecclesiasticis interponit, sæpius ac summa cum laude Eustathii facit mentionem. Neque dubito quin Euagrius historiæ civilis breviaria sua usque ad an. 502 longe plurima hauserit ex Eustathii epitome, adeo ut etiam historici, qui majorum operum conditores passim ab eo citantur, ex Eustathio nostro commemorentur (*). Idem lib. V, 24 divisionem operis indicat. Etenim postquam historiæ profanæ scriptores recensuit Characem, Theopompum, Ephorum, Dionysium Halicarnassensem, Polybium, Appianum, Diodorum, Dionem Cassium, Herodianum, Nicostratum, Dexippum, Arrianum, Asinium Quadratum, Zosimum, Priscum, subjicit hæc : Ἀπερ ἅπαντα Εὐσταθίῳ τῷ Ἐπιφανεῖ ἐπιτέμνεται πανάριστα ἐν δύο τεύχεσιν, ἐνὶ μὲν ἕως ἀλώσεως Ἰλίου, τῷ δὲ ἑτέρῳ ἕως δωδεκάτου ἔτους τῆς Ἀναστασίου βασιλείας. In his verba ἐν δύο τεύχεσιν intelligenda sunt de duobus operis partibus, quarum utramque complures libros continuisse consentaneum est. In priorē parte, quæ mythica continebat, præ ceteris secutus erit Characem, quem per multos libros argumentum illud tractasse scimus, atque primo loco inter auctores, quos Eustathius excerpserit, ab Euagrio memorari videmus. De altera parte, quæ a Trojanis temporibus initium cepit, Suidas loquitur in hisce : Εὐσταθίος, αἰτ, Ἐπιφανεύς. Χρονικὴν ἐπιτομὴν (ὠραιότητα add. Eudocia) τῶν ἀπ' Αἰνείου (τοῦ Τρωὸς add. Eud.) μέχρι Ἀναστασίου βασιλείας ἐν τόμοις θ', καὶ ἄλλα τινά. Eudocia pro ἐν τόμοις θ' habet ἐν τόμοις εἴκοσι. Küsterus scribi voluit ἐν τόμοις β', ex Euagrio scilicet. Verum Euagrius duas historiarum

(*) Eustathium inter fontes Euagrii recenset etiam Nicephorus Callist. H. Eccl. præem.

partes, uti dixi, non vero duos libros significare voluisse mihi videtur.—Inter ἄλλα τινά, quæ Eustathius scripsisse dicitur, fortasse fuit historia belli Persici, quod contra Cabadem Anastasius (502—505) gessit. Eam vero historiam ne ultra primum belli annum, qui Amidæ urbis expugnatione clarus erat, deduceret, fato impeditus est. Euagrius I, 19 (fr. 1, ubi de Theodosii II temporibus sermo est) : Ἀπερ ἱστορήσθαι μὲν καὶ ἄλλοις, ἐπιτέμνεται δὲ εὖ μάλα κομψῶς καὶ Εὐσταθίῳ τῷ ἐξ Ἐπιφανείας, τῷ Σύρῳ, δς καὶ τὴν ἄλωσιν Ἀμίδης συνεγράψατο. Idem III, 37 (fr. 6, ubi inter belli Persici initia Theodosiopolis et Amidæ expugnatio commemoratur) : Εἰ τῷ δὲ φίλον λεπτιῶς τὰ περὶ τούτων εἰδέναι καὶ τῇ ἀκριβείᾳ πάντων ἐπεξελεῖν, Εὐσταθίῳ εὖ μάλα σοφῶς μετὰ πολλοῦ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἐς ἄγαν κομψείας ἱστορήσθαι τε καὶ συγγέγραπται· δς μέχρι τῆς γραφῆς ταύτης ἱστορήσας τοῖς ἀπελθοῦσι συναριθμεῖται, δωδεκάτον ἔτος τῆς Ἀναστασίου καταλειποῦς βασιλείας. Malala p. 399 (fr. 7) : Περὶ οὗ πολέμου Εὐστάθιος . . . συνεγράψατο· στίς καὶ εὐθέως ἐτελεύτησε, μήτε εἰς τέλειον τὴν ἐκθεσιν αὐτοῦ συντάξας.

I.

Euagrius Hist. Eccl. I, 19 : Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις Θεοδοσίου ἐπαναστάσεις συχναὶ κατὰ τὴν Εὐρώπῃ γεγόνασιν, Οὐαλεντινιανοῦ Ῥώμης βασιλεύοντος· ὅς καὶ κατέειλε Θεόδοσιος, μεγάλας δυνάμεις ἐκπέμψας κατὰ τὴν γῆν καὶ θάλασσαν, πεζικῶν τε καὶ νηιτῶν στρατῶν. Οὕτω δὲ καὶ Περσῶν παροινηγάντων κεκράτηκε, βασιλεύοντος αὐτῶν Ἰσδιγέρδου πατρὸς τοῦ Οὐαραράνου, ἡ ὡς Σωκράτης δοκεῖ, αὐτοῦ Οὐαραράνου βασιλεύοντος· ὡς καὶ πρεσβευσάμενοις αὐτοῖς εἰρήνην χάρισσασθαι, ἡ καὶ διήρκτησε μέχρι δύο καὶ δέκα ἐτῶν τῆς Ἀναστασίου βασιλείας. Ἀπερ ἱστορήσθαι μὲν καὶ ἄλλοις, ἐπιτέμνεται δὲ εὖ μάλα κομψῶς καὶ Εὐσταθίῳ τῷ ἐξ Ἐπιφανείας, τῷ Σύρῳ, δς καὶ τὴν ἄλωσιν Ἀμίδης συνεγράψατο. Euagrium excerpserit Nicephorus Callist. Hist. Eccl. XIV, 57, p. 579 ed. Paris.

Ἰσδιγέρδου πατρὸς τοῦ Οὐαραράνου] His menda subest, quæ in errorem induxit diligentis-

1.

Ejusdem Theodosii temporibus crebræ in Europa rebellionēs exstiterunt, dum Valentinianus Romæ imperium administraret. Quas Theodosius oppressit missis ingentibus auxiliis tam pedestris quam navalis exercitus. Persas quoque insolentia elatos (quorum tunc rex erat Isdigerdes pater (l. *filius*) Vararanis, sive, ut Socrati placet, Vararans

ipse) usque adeo superavit, ut pacem ipsis per legatos poscentibus concederet, quæ ad duodecimum annum Anastasii permansit. Quæ res tum ab aliis scriptoribus prodita sunt, tum ab Eustathio Epiphaniensi Syro admodum eleganter in compendium sunt redactæ. Qui quidem Amidæ quoque urbis expugnationem scripsit.

simum Tillemontium *Hist. des emp.* VI, p. 44. 45. 610. Etenim Isdigerdum I (398—419), patrem Vararanis, omnino nullum contra Romanos suscepisse bellum diserte testatur Agathias IV, 27. Filius vero ejus Vararanes V (419—439 vel 440) bellum intulit Theodosio II, qui etsi armis superior esset, ipse tamen primus legatos de pace ineunda ad Persas misit (Socrates c. 18, p. 357, C. Theophanes p. 134 ed. Bonn.). Pax illa facta est an. 422 in annos centum (Sozom. IX, 4, p. 805, A). At duodeviginti fere annis post fœdera rupta, bellumque instauratum, sive eodem adhuc regnante Vararane (ut Procopius De bell. Pers. I, 2, et Agathias IV, 27 tradunt), sive sub initio regni Isdigerdis filii, ut Eustathius noster dicit (probabilius utique, v. Tillemont. p. 611), ac statuisset videtur Chron. Marcellini, ubi res ponitur in an. 441. Hinc deinceps usque ad Anastasii annum duodecimum de bellis inter Romanos Persasque gestis nihil innotuit, ac revera eousque pacem fuisse testatur Eustathius. Patet igitur apud Euagrium non de bello anni 422, sed de bello anni 441 cogitandum esse; idque vel inde colligas, quod in antecedente capite Euagrius de Attila Hunnorum rege (ab an. 433) verba facit. Consequitur pro Ἰσδιγέρρου πατρὸς leg. esse Ἰσδιγ. υἱοῦ, nisi forte ipsius Euagrii errorem esse mavelis. Denique pro παροινησάντων leg. propono παρασπονδησάντων.

2.

Euagrius II, 15 : Λέων δὲ γαμβρόν ἐπὶ θυγατρὶ Ἀριάδῃ προσλαμβάνεται Ζήνωνα, Ἀρικμήσον μὲν ἐκ σπαργάνων καλούμενον, μετὰ δὲ τοῦ γάμου καὶ τὴν προσηγορίαν προσκτησάμενον ἐκ τίνος παρὰ τοῖς Ἰσαύροις ἐς μέγα κλέος ἔληλυθότος, οὕτω προσαγορευομένου. Ὅθεν δὲ προσήχθη οὗτος δὲ Ζήνων, τίνος τε χάριν πάντων παρὰ τοῦ Λέοντος προὔκρινθη, Εὐσταθίῳ ἐκτίθεται τῷ Σύμφω.

2.

Leo Zenonem sibi generum adscivit, data ei in conjugium Ariadna filia. Qui quum ab incunabulis Aricmesius dictus esset, simul cum nuptiis nomen Zenonis assumpsit, ex quodam viro ita appellato, qui apud Isauros ad summam gloriam pervenerat. Undenam vero hic Zeno ad tantum fastigium processerit, et qua de causa Leo cunctis eum prætulerit, ab Eustathio Syro relatum est.

3.

Insuperit adversus Zenonem Theoderichus (Triarii f.), natione Gothus; collectisque in Thracia suis copiis, expeditionem suscepit adversus Zenonem. Et quum cuncta quæ obvia erant, usque ad fauces Ponti late vastasset, parum abfuit quin ipsam urbem regiam caperet. Cepissetque omnino, nisi quidam ex ejus familiaribus, donis corrupti, ipsum interficere moliti essent. Itaque ille, cognita suo-

Ἀρικμήσον] Ἀρικμήσιον cod. Florent Nomen corruptum. Apud Candidum Isaurum (cujus v. fr.) vocatur Ταρσικοδόσσης. Apud Agathiam IV, 29 : Ζήνων. δὲ δὴ πρόην Ταρσισκωδίσσεος; sic legebatur ante Niebuhrium, qui scripsit Ταρσικωδίσσεος e cod. Rhedig., ubi Ἰσάσις Κωδίσσεος; similiter in Chronico Paschi. p. 599, 12, ed. Bonn. legitur : Ζήνων δὲ Κωδίσσεος δὲ Ἰσαυρος. In epistola Verinæ Aug. ap. Theophanem p. 200, 11 Bonn. : Τρᾶσκαλισσιὸν τὸν μετακληθέντα Ζήνονα. — ἐκ τίνος] Intellige Flavium Zenonem, consulem an. 448, et magistrum militum in Oriente. V. Priscus fr. 8 extr. 12. 14. 15. Tillemont. l. I. VI, p. 109. 114. 229.

3.

Idem III, 25 : Ἐπανίσταται δὲ τῷ Ζήνωνι καὶ Θεοδέρῃος Σκύθης ὦν γένος, καὶ τὰς οἰκείας δυνάμεις ἀνὰ τὴν Θρακῶν ἀθροίσας ἐπιστρατεύει κατὰ τοῦ Ζήνωνος, καὶ μέχρι στόματος τοῦ Πόντου δηρώσας τὰ ἐν ποσὶ χωρία μικροῦ τὴν βασιλείον εἶλε πόλιν, εἰ γε μὴ τινες τῶν ἐς τὰ μάλιστα αὐτῷ ἐπιτηδεύον ὑπαγθέντες ἐβουλεύσαντο αὐτὸν ἀνελεῖν. Ὅς ἐβελόκακούντας τοὺς οἰκείους ἐγνωνκώς, ἐς τοῦπίσω μὲν ἀποχωρεῖ· οὐ πολλῶ δὲ ὕστερον τοῖς ἀπελθοῦσι συναριθμεῖται. Λέξω δὲ καὶ τὸν τῆς τελευταίας τρόπον, ὧδε γεγόμενον. Δόρυ διηγκυλημένον πρὸ τῆς σκηνῆς αὐτῷ μετῴρητο σχῆμα βαρβαρικόν. Εἶτα διακινήσαι τὸ σῶμα βουληθείς, ἵππον ἀγθῆναι προστέταχεν· ἀναβολεῖ δὲ οὐκ εἰσὼς γρηθῆσαι, τῷ ἵππῳ προσήλατο. Ὁ δὲ, ἀγελαῖός τις ὦν καὶ ὑβριστής, οὕτω περιβάδην Θεοδέρῃου καθίσαντος, μετεωρίζει τὴν πρόσθε πόδε, τῷ ὀπισθίῳ μόνῳ ἀκροβατῶν, ὡς διαφιλονεικούντα τὸν Θεοδέρῃον, καὶ μήτε τῷ χαλινῷ ἀνασειράζειν τὸν ἵππον τολμῶντα, ὡς ἂν μὴ ἐμπέσοι γε αὐτῷ, μήτε τῆς ἑδρας βεβαίως ἀντεχόμενον, [ἐν τῷ] τῇδε κακείῃ περιδονεῖσθαι διασεῖσαι τὴν αἰχμὴν, ταύτην τε ἐπ' αὐτὸν ἐνεχθῆναι πλαγίαν, καὶ τὴν πλευρὰν κατατρῶσαι· ἐνθεν τε κλινήρῃ γεγόμενον καὶ βραχέας ἡμέρας ἀρκέσαντα, τὸν βίον ἐκ τοῦδε τοῦ τραύματος καταστρέψαι. Cf. Marcellin. Chron. ad

rum malevolentia, retro abscessit. Neque multo post vitam cum morte commutavit. Mortis autem genus quale fuerit, exponam. Hasta amentata ante illius tabernaculum suspensa erat more barbarico. Forte igitur quum corpus exercere vellet, equum sibi adduci jussit. Quumque stratoris auxilio haudquaquam uti soleret, ipse in equum insiliit. Equus vero, utpote indomitus ac ferox, quum Theoderichus ipsum ambabus tibiis nondum amplexus esset, anterioribus pedibus in sublime elatis, posterioribus duntaxat insistere atque ingredi cepit. Adeo ut Theoderichus cum equo suo certans, ac neque illum freno retrahere ausus, ne retractus supra ipsum caderet, neque in sella firmiter inhaerens, hac et illac circumageretur, hastæque eiusdem impelleret : quæ in eum oblique impacta latus ejus vulneravit. Inde igitur in lectum delatus, quum paucos dies supervixisset, ex eo vulnere discessit.

an. 481 (Placidio solo cons.) : *Theodorichus, Triarii f., rex Gothorum, adscitis suis usque ad Anaplum, quarto urbis milliario advenit; nulli tamen Romanorum noxius continuo reversus est. Porro in Illyricum properans, dum inter suorum moventia plaustra progreditur, jacentis super carpentum teli acumine et pavescentis equi sui impulsionē fixus transverberatusque interiit. Cf. Tillemont. VI, p. 499. 505.*

Cap. 26. Μετὰ δὲ ταῦτα διενεχθεὶς πρὸς Ζήνωνα Μαρκιανὸς, παῖς μὲν Ἀνθεμίου τοῦ Ῥώμης βασιλεύσαντος, κῆδος δὲ πρὸς Λέοντα τὸν βεθασιλευκὸτα πρότερον ἐσχηκώς, ἐπεὶ τὴν νεωτέραν αὐτοῦ θυγατέρα Λεοντίαν ἐσωκίσατο, τυραννεῖν ἐπειράτο· καὶ μάχης ἰσχυρᾶς περὶ τὰ βασίλεια συρραγείσης καὶ πολλῶν ἐκατέρωθεν πεπτωκότων, τρέπει τοὺς ἐναντίους ὁ Μαρκιανὸς, καὶ τῶν βασιλείων ἐγκρατῆς γέγονεν ἄν, εἰ μὴ τὸν καιρὸν παρῆκεν, ἐς αὐρίον τὴν πρᾶξιν ἀναβαλλόμενος· ὀξυπετὴς γὰρ ὁ καιρὸς, καὶ παρὰ πόδας μὲν ἰὼν ἴσως ἀλλίσκεται· ἐπὶ δὲ τὴν λαβὴν διαδράσει, μετεωροπορεῖ, γελᾷ τε τοὺς διώκοντας, ἐφικτὸς αὐτοῖς λοιπὸν οὐκ ἀνεχόμενος εἶναι· ὅθεν ἀμέλει οἱ πλάσται καὶ ζωγράφοι κόμην ἔμπροσθεν καθέντες αὐτῷ, τὴν κεφαλὴν ὀπισθεν ἐν γρῶ ξυρῶσιν· εὖ μάλα σοφῶς αἰνιττόμενοι ὡς ὀπισθοπούς μὲν τυγχάνων τῷ καθειμένῳ τῆς κόμης ἴσως κρατεῖται, ἔμπροσθόπους δὲ γενόμενος τέλεον διαφεύγει, οὐκ ἔχων ὅτῳ κρατῆθῃ τῷ διώκοντι. Ὅπερ καὶ ἐπὶ Μαρκιανῷ γέγονε, τὸν μὲν εὐθετον αὐτῷ καιρὸν ἀπολέσαντι, ἐξευρεῖν δὲ τοῦτον λοιπὸν οὐ δυναθέντι. Ἀνὰ γὰρ τὴν ἐξῆς πρὸς τῶν οἰκείων καταπροδοθεὶς, καὶ μόνος ἀποληρθεὶς πέφευγεν ἀνὰ τὸ τέμενος τῶν ἁγίων ἀποστολῶν· ἐκεῖθεν τε πρὸς βίᾳς ἀφελκυ-

σθεὶς, εἰς Καισάρειαν πόλιν (εἰς τὸ Παπουρίου Καστέλλιον Theoph.) τῶν Καππαδοκῶν ἐξοικίζεται. Καὶ τισι μοναχοῖς συναγελαζόμενος, ὕστερον ἐφωράθη λαθεῖν ἐθέλων. Καὶ πρὸς τοῦ βασιλέως εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας ἐκπεμφθεὶς, καὶ τὴν κόμην ἀποθέμενος πρεσβύτερος χειροτονεῖται. Γέγραπται ταῦτα κομῶς Εὐσταθίῳ τῷ Σύρῳ. Cf. Theophanes p. 196 sq.; qui eodem modo hæc narrat post memoratam necem Theoderichi.

4.

Idem ib. c. 27 : Ὁ αὐτὸς γράφει τὸν Ζήωνα καὶ Βηρίνη τῇ πενθερᾷ μυρίας ἐπιβουλὰς βράβαι· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ πρὸς τὴν Κιλικίαν ἐκπέμψαι χώραν. Ὑστερον δὲ μεταβῆναι ταύτην πρὸς τὸ Παπυρίου λεγόμενον φρούριον, Ἰλλου τυραννήσαντος, αὐτοῖσι τε τὸν βίον ἐκλιπεῖν. Καὶ τὰ κατὰ Ἰλλου δὲ γράφει μάλα λογίως ὁ Εὐστάθιος, ὅπως πρὸς τοῦ Ζήωνος ἐπιβουληθεὶς διέφυγε, καὶ ὅπως ὁ Ζήων τὸν ἀποσφάξει τοῦτον προσαχθέντα ἐς θάνατον ἐκδέδωκε, μισθὸν τῆς αποτυχίας τὴν τῆς κεφαλῆς ἐκτομὴν αὐτῷ παρασχών· ὃν καὶ στρατηγὸν ὁ Ζήων τῶν ἐκῶν ἀποδείκνυσι δυνάμεων, τὸ λαθεῖν πραγματευόμενος. Ὁ δὲ, Λεόντιον προσεταιρισάμενος, Μάρσον τε οὖν, ἄνδρα δόκιμον, καὶ Παμπρέπιον, ἀνὰ τὰ τῆς ἐώας γέγονε μέρη. Ἐἴτα τὴν Λεοντίου ἀνάρρῃσιν τὴν ἐς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας γενομένην· ὅπως τε καὶ οὗτοι τῆς τυραννίδος ἀπώναντο, Θεουδερῖχου κατ' αὐτῶν ἐκπεμφθέντος, ἀνδρὸς Γότθου τὸ γένος ὑπάρχοντος, παρὰ Ῥωμαίοις τε αὐτῷ ἐπισήμου, μετ' ἡμεδαπῆς τε καὶ ἀλλοδαπῶς δυνάμεως. Ἀναγράφει μάλα σοφῶς ὁ αὐτὸς Εὐστάθιος καὶ τοὺς δειλαίως ἀνηρημένους πρὸς Ζήωνος ἀντὶ τῆς ἐς αὐτὸν εὐνοίας· καὶ

Post hæc Marcianus, filius Anthemii ejus qui Romæ imperavit, affinis autem Leonis, qui ante Zenonem imperium rexerat, ejus etiam filiam natu minorem, Leontiam nomine, uxorem duxerat, a Zenone dissidens, tyrannidem arripere conatus est. Commissaque gravi pugna circa palatium, et plurimis ex utraque parte cæsis, Marcianus adversarios in fugam vertit. Eodemque impetu palatium occupavisset, nisi, re in crastinum diem dilata, opportunitatem e manibus elabi svisset. Volucris enim est occasio. Et dum ad pedes quidem advolat, forsitan apprehendi potest; ubi vero manus effugerit, in sublime avolat, ridetque eos qui ipsam insequuntur, nec amplius ad eos advolare sustinet. Itaque pictores et statuarii comam ei a fronte dimittunt, et occipitium ad cutem usque radunt: prudenter admodum subindicanter, occasionem quamdiu quidem a tergo imminet, comâ demissâ facile apprehendi posse; quando autem præcedit, penitus effugere, nullam ansam, qua capiatur, præbentem insequentibus. Quod quidem tunc accidit Marciano: qui quum occasionem ipsi oblata elabi svisset, eandem postea recuperare non potuit. Postero enim die a suis proditus, et solus relictus, confugit ad basilicam sanctorum apostolorum. Unde per vim extractus Casaream Cappadociæ relegatur. Ibi quum se monachis quibusdam aggregavisset, postea fugam meditari

deprehensus est. Quam ob causam ab imperatore Tarsum Ciliciæ deportatus, detonsâ comâ presbyter est ordinatus. Atque hæc quidem ab Eustathio Syro scripta sunt elegantur.

4.

Idem Eustathius scribit Zenonem innumeras insidias adversus Verinam socrum suam struxisse, tandemque eam in Ciliciam relegasse. Postea vero, quum illius tyrannidem occupasset, Verina in Papirium castrum migravit, ibique excessit e vita. Res præterea illi ab eodem scriptore elegantissime exponuntur, quemadmodum, quum a Zenone insidiis appetitus fuisset, effugerit; atque Zeno eum quem ad interficiendum illum submisserat, illo necandum tradiderit, capitis amputationem mercedis loco ei rependens, eo quod conatu excidisset. Illum quoque magistrum Orientalis militiæ renuntiavit, studens ut occultæ essent insidiæ quas illi comparaverat. Illus vero, adscito in societatem Leontio et Marso, viro egregio, ac Pampæpio, ad Orientis partes perrexit. Refert deinde idem Eustathius, quomodo Leontius apud Tarsum Ciliciæ imperator nuncupatus sit; et quem isti tyrannidis suæ fructum perceperint, quum Theuderichus, vir natione Gothus, et qui apud Romanos erat illustris, adversus eos missus esset cum exercitu Romanorum simul ac barbarorum. Idem Eustathius ele-

ὅτι γε ὁ Θεοδέρικος τῆς ἐπιβουλῆς Ζήνωνος αἰσθόμενος, ἐπὶ τὴν πρεσβυτέραν Ῥώμην ἀναχωρεῖ· τινὲς δὲ φασιν ὡς καὶ ὑποθήκη Ζήνωνος. Καὶ Ὀδόακρον μάχῃ κρατῖσας, ὑπ' αὐτὸν τὴν Ῥώμην ποιεῖται, ῥῆγα προσονομάσας ἑαυτὸν. Cf. ubi rem narrationem Theophilanis p. 197 sqq. Plura apud Tillemont. VI, p. 509 sqq. 519 sqq.

5.

Idem III, 29 : Τοῦ Ζήνωνος τοῖνον ἀπαιδὸς τελευτήσαντος ἐπιληψίας νόσῳ μετὰ ἔβδομον καὶ δέκατον ἔτος τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἤλπισε μὲν Λογγίνος ὁ τοῦτου ἀδελφὸς εἰς μέγα δυνάμειος προκεχωρηκώς, τὴν βασιλείαν αὐτῷ περιθήσειν· οὐ μὴν τῶν δοκηθέντων ἔτυχεν. Ἡ γὰρ Ἀριάδνη Ἀναστασίῳ τὸν στέφανον περιτίθῃσιν, οὕτω μὲν ἤκοντι ἐς γερουσίαν, ἐν δὲ τῇ λεγομένῃ τῶν σιλεντιαρίων σχολῇ καταλεγόμενῳ. Ἰστορεῖ δὲ οὖν ὁ Εὐστάθιος μετὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Διοκλητιανοῦ βασιλείας ἐς τὴν Ζήνωνος τελευτὴν καὶ τὴν ἀνάρρησιν Ἀναστασίου ἔτη διελθεῖν ἑπτὰ καὶ διακόσια· ἀπὸ δὲ τῆς Αὐγούστου μοναρχίας ἔτη δύο καὶ λ' καὶ πεντακόσια πρὸς μῆσιν ἑπτὰ· ἀπὸ δὲ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνης ἀρχῆς ἔτη δύο καὶ τριάκοντα καὶ ὀκτακόσια ὁμοίως πρὸς μῆσιν ἑπτὰ· ἐκ δὲ τῆς τῶν Ῥωμαίων καὶ Ῥωμύλου βασιλείας ἔτη δύο καὶ πεντήκοντα [add. καὶ διακόσια] καὶ χίλια καὶ πρὸς γε μῆνας ἑπτὰ· ἀπὸ δὲ τῆς Ἀλώσεως Τροίας ἔτη ἕξ καὶ ὀγδοήκοντα καὶ ἑξήκοντα καὶ χίλια πρὸς μῆσιν ἑπτὰ. Οὗτος δ' Ἀναστάσιος πατρίδα τὴν Ἐπίδαμον ἔχων, [ἦ] Δυρράχιον νῦν προσηγόρευται, τὴν τε Ζήνωνος βασιλείαν καὶ γαμετὴν τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος, τὴν Ἀριάδνην ἐσοικίζεται· καὶ

πρῶτα μὲν Λογγίνον Ζήνωνος ἀδελφόν, τὴν τοῦ μαγίστρου ἀρχὴν διέποντα, ὃν ἡγεμόνα τῶν ἐν τῇ αὐτῇ τάξεων οἱ πρόσθεν ἐκάλουν, ἀνὰ τὴν ἐνεγκαμένην ἐκπέμπει· εἴτα δὲ καὶ πολλοὺς ἐτέρους Ἰσαύρους, τοῦτο δῆθεν αἰτήσαντας. Zeno mortuus est an. 491. Anni epocharum, quas Euagrius affert, parum accurate notati. De Longino etc., v. Theophan. p. 210 sq. Tillemont. VI, p. 533 seq. 542 sq. 648 sq.

. 6.

Idem III, 35 : Οὐκ ἀπὸ δὲ τρόπου (τόπου?) καθ' ἣν ἐτύχονεν προκαταβεβληκότες ὑπόσχεσιν, καὶ τὰ ἕτερα λόγου ἄξια ὑπὸ τοῖς Ἀναστασίου χρόνοις γεγενημένα συνάψαι τῇ ἱστορίᾳ. Λογγίνος, ὁ Ζήνωνος δμαίος, τὴν ἐνεγκαμένην, ὡς προεδήλωται (προεδήγηται v.g.), κατελιπὼς, τὸν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα πόλεμον ἀναφανδὸν ἀναζώννυται. Καὶ πολλῶν ἐνθεν τε χάκῃθεν συναθροισθέντων δυνάμεων, μεθ' ὧν καὶ Κόνων ἐτύγχανεν ὢν, ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἀπαμείᾳ τῶν Σύρων ἐπαρχίας γεγονώς, τοῖς Ἰσαύροις ὡς Ἰσαυροσ συνεστράτευσε, τέλος ἐπιτίθεται τῷ πολέμῳ, τῶν μὲν Ἰσαύρων τῶν συστρατευσάντων τῷ Λογγίνῳ πανωλεθρία φθαρέντων, τῶν δὲ κεφαλῶν Λογγίνου καὶ Θεοδώρου πρὸς Ἰωάννου τοῦ Σκυθοῦ σταλειςῶν ἀνὰ τὴν βασιλείως πόλιν· ἃς καὶ ἐν κόντοις περιαρτήσας ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς καλουμέναις Συκαῖς ἀντιπέραν τῆς Κωνσταντίνου κειμέναις ἐπιώρησεν, ἥδ' ὁ θάμα τοῖς Βυζαντιοῖς ἀνθ' ὧν κακῶς πρὸς Ζήνωνος καὶ τῶν Ἰσαύρων ἐπεπόνθεσαν. Καὶ ὁ ἕτερος δὲ Λογγίνος τὸ πολὺ τῆς τυραννίδος συνέχων ὁ ἐπὶ κλην Σελινοῦντιος, καὶ Ἰνδῆς σὺν αὐτῷ, πρὸς Ἰωάννου τοῦ ἐπὶ κλην κυρτοῦ στέλλονται

gant admodum stylo eadem eorum describit, quos Zeno crudeliter necari iussit, hanc iis mercedem rependens benevolentiae qua ipsum complexi fuerant : et quomodo Theoderichus, quum Zenonis adversus ipsum insidias comperisset, Romam se contulit. Alii dicunt Zenonis suasu id a Theodericho factum fuisse. Qui conserto praelio quum Odoacrum superasset, Romam sub potestatem suam redegit, regis nomine sibi assumpto.

5.

Quum Zeno post septimum decimum imperii sui annum ex comitali morbo absque liberis decessisset, Longinus quidem ejus frater, qui ad magnam potentiam pervenerat, in spem venit se imperium facile occupaturum esse. Sed tamen voti sui haudquaquam compos factus est. Etenim Ariadne coronam imposuit Anastasio, qui, nondum in senatorium ordinem adlectus, in silentiariorum adhuc schola militabat. Porro Eustathius scribit ab exordio imperii Diocletiani ad Zenonis obitum et nuncupationem Anastasii annos fluxisse 207; a principatu autem Augusti annos 532 mensesque septem; ab Alexandri autem Macedonis regno annos 832 et menses septem; a Romanorum et Romuli regno annos 1252 mensesque septem; a Trojae denique expugnatione annos 1686 cum septem mensibus. Hic Anastasius, ortus ex urbe Epidamno, quae nunc Dyrrhachium dicitur, imperium simul et Zenonis uxorem Ariadnen accepit.

Ac primum quidem Longinum, Zenonis fratrem, qui magistri dignitatem gerebat, quem antiqui praefectum officiorum palatii appellabant, in patriam amandavit. Multis item aliis Isauris, qui ab ipso id petebant, ad suos redeundi copiam fecit.

6.

Non ab re fuerit, si res quoque ceteras, quae Anastasii temporibus acciderunt, juxta id quod antea polliciti sumus, subtexamus. Longinus, Zenonis frater, quum in patriam suam, sicut antea memoratum est, advenisset, palam adversus imperatorem bellum suscepit. Plurimis igitur collectis utrimque copiis, in quibus erat etiam Conon, Apameae in Syria olim episcopus, qui una cum Isauris, utpote Isauris, militabat, bellum tandem hujusmodi exitu terminatum est. Isauri qui una cum Longino militaverant, omnes ad internecionem cæsi; Longini vero ac Theodori capita ab Joanne Scythia Constantinopolin missa sunt. Quae imperator contis suffixa circumferri et in suburbano Syntensi, quod ex adverso Byzantii situm est, suspendi jussit : quod spectaculum Constantinopolitanis gratissimum fuit, ob mala quae a Zenone et ab Isauris perpassi fuerant. Alter vero Longinus, cognomento Selinuntius, praecipuum robur tyrannicae factionis, et cum illo Indes, ab Joanne, cognomento Gibbo, vivi capti sunt, et ad imperatorem Anastasium missi. Quae res et imperatorem et populum Constan-

τῷ Ἀναστασίῳ ζωγρίαι· ὁ μάλιστα τὸν τε βασιλεῖα τοὺς τε Βυζαντίους τεθεράπευκε, θριαμβοῦ δίκην ἀνὰ τὰς λεωφόρους τῆς πόλεως ἀνὰ τε τὴν ἱπποδρομίαν Λογγίου τε καὶ Ἰνδοῦ περιεγεγόντων, καὶ τῶν ἐκ σιδήρου πεπονημένων ἀλύσεων ἀνὰ τοὺς αὐγένας καὶ τὰς χεῖρας περιβεβλημένων. Ἐντεῦθεν καὶ τὰ καλούμενα πρῶν Ἰσαυρικὰ τοῖς βασιλικοῖς ἐνγένηθι θησαυροῖς· ἦν δὲ ἅρα τοῦτο χρυσίον ἐς ἑκαστον ἔτος τοῖς βαρβάροις χορηγούμενον, πενταχισχιλίας ἔλκον λίτρας. Cf. Theophan. p. 216. 224. Tillemont. l. I. p. 549.

Cap. 36. Ἐπεκόμασαν οὐκ εἰς τὸ συνοῖσον σφίσι κατὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπικρατείας καὶ οἱ Σκηνῖται βάρβαροι, τὰ τε τῆς μέσης τῶν ποταμῶν τὰ τε τῆς Φοινίκης ἐκατέρας καὶ τὰ Παλαιστίνων ληισάμενοι πράγματα. Οἵπερ κακῶς παρὰ τῶν ἑκασταχοῦ στρατηγούντων παθόντες, ὕστερον τὴν ἡσυρίαν ἤγαγον, πρὸς Ῥωμαίους πασσοῦει σπεισάμενοι. Cf. Theophan. p. 217 sq.; Nonnos Exc. ap. Photium; Tillemont. p. 351.

Cap. 37. Ἀλλὰ καὶ Πέρσαι παρασπονδήσαντες ὑπὸ Καβάδῃ τῷ βασιλεῖ, καὶ τὰ οἰκεῖα καταλειπότες ἔλθῃ, πρῶτα μὲν Ἀρμενίας ἐπεστράτευσαν, καὶ πολίχνιον ἐπὶ κλην Θεοδοσιούπολιν ἔλόντες, ὡς Ἀμίδαν πόλιν ὀχυρὰν τῆς μέσης τῶν ποταμῶν ἀφικνούνται, καὶ ταύτην ἐκπολιορκήσαντες εἶλον. Καὶ αὖθις ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς πολλοῖς ἀνενεύσατο πόνοις. Εἰ τῷ δὲ φίλον λεπτῶς τὰ περὶ τούτων εἰδέναι καὶ τῇ ἀκριβεῖ πάντων ἐπεξελεῖν, Εὐσταθίῳ εὖ μάλα σοφῶς μετὰ πολλοῦ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἐς ἄγαν κομψείας ἱστορήσται τε καὶ συγγέγραπται· ὅς μέχρι τῆς γραφῆς ταύτης ἱστορήσας, τοῖς ἀπελθοῦσι συναριθμεῖται, δωδέκατον ἔτος τῆς

Ἀναστασίου καταλειποῦς βασιλείας. Cf. Theophan. p. 222 sq. Procop. Bell. Pers. I, 7, De ædif. III, 5; Marcellin. Chron. ad an. 502 (Probo et Avieno coss.); Tillemont. p. 560 sq.

7.

Malala p. 398, 11 ed. Bonn. : Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ (Ἀναστασίου) βασιλείας παρελήφθη Ἀμίδα, μητρόπολις ὀχυρὰ πάντοτε τῆς Μεσοποταμίας, καὶ Θεοδοσιούπολις, πολέμῳ ληφθεῖσα ὑπὸ Κωάδου, βασιλέως Περσῶν, ἐπελθόντος τοῦ βασιλέως μετὰ δυνάμεως πολλῆς. Ἐλαβε δὲ παραλήπτους ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Περσῶν Κωνσταντῖνον, στρατηγὸν Ῥωμαίων δυνατὸν, φυλάττοντα τὴν αὐτὴν Θεοδοσιούπολιν, καὶ ἄλλους δὲ πολλούς· οἵτινες καὶ ἐτελεύτησαν ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσι. Καὶ ἐπεστράτευσεν κατὰ Περσῶν ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος βασιλεὺς, πέμψας Ἀρεῶδινδον τὸν Δαγαλαῖρου υἱόν, στρατηλάτην ἀνατολῆς, τὸν ἄνδρα Ἰουλιάναν, καὶ Πατρικίον, στρατηλάτην τοῦ μεγάλου πραισέντου, καὶ Ἰπάτην, στρατηλάτην πραισέντου, τὸν υἱὸν Σεκουδίνου τοῦ πατρικίου, καὶ τὸν πατρικίον Ἀππίονα, ποιήσας αὐτὸν ἐπαρχὸν τῶν πραιτωρίων ἀνατολῆς, καὶ πλῆθος ἄπειρον στρατιᾶς μετ' αὐτῶν περὶ καὶ ἱππικῆς δυνάμεως. Καὶ συνέβαλον μετ' ἀλλήλων τὰ ἀμφοτέρωτα τάγματα, καὶ ἐσφάγησαν πολλοὶ καὶ ἐπεσον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Περὶ οὗ πολέμου Εὐσταθίος ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο· ὅστις καὶ εὐθέως ἐτελεύτησε, μήτε εἰς τέλειον τὴν ἐκθεσιν αὐτοῦ συντάξας.

tinopolitanum magnopere recreavit, quum Longinus et Indes, tanquam in triumphali pompa, per vicos urbis et in circo traducerentur, catenas ferreas collo ac manibus circumjectas gestantes. Ex eo tempore munera, quæ vocabantur Isaurica, in principis ærarium inferri capere. Id erat aurum, quod barbaris quotannis pendebatur, librarum scilicet quinque millia.

Sed et barbari quos Scenitas vocant, non sine suo ipsorum damno insultarunt imperio Romano, Mesopotamiam et utramque Phœnicen et Palæstinam provincias depopulati. Verum a ducibus Romanis, qui in singulis provinciis erant, gravi clade affecti, postmodum quiescere, quum universa gens pacem cum Romanis fecisset.

Persæ quoque, regnante apud ipsos Cabade, fœdus rupere, et, relictis propriis sedibus, primum in Armeniam cum exercitu invaserunt. Quumque oppidulum Theodosiopolin cepissent, Amidam versus, quæ urbs Mesopotamiæ est satis munita, iter fecere. Hanc quoque diuturna obsidione circumam tandem ceperunt. Sed imperator Romanorum, non sine magno labore, eam postmodo instauravit. Quodsi quis singula accurate cupit cognoscere, et diligentem cunctorum, quæ gesta sunt, narrationem perlegere, is Eustathium legat, qui luculentissime et summo cum labore

maximaque elegantia harum rerum historiam conscripsit. Qui quum usque ad hæc tempora historiam suam perduxisset, excessit e vita, res gestas anno imperii Anastasii duodecimo persecutus.

7.

Anastasio imperante, Persarum rex Coades (*Cabades*), ingenti exercitu instructus, Theodosiopolin atque Amidam, munitissimam Mesopotamiæ metropolin, bello cepit. Constantinum quoque ducem Romanorum fortissimum et urbis Theodosiopolitanæ custodem, cum pluribus aliis captivum abduxit, qui diem suum omnes in Perside obierunt. Imperator itaque Anastasius bellum Persis intulit, in expeditionem hanc missis Areobindo Dagalaiphi filio, Julianæ conjuge et militum in Oriente magistro, Patricio magni Præsentis duce, et Hypate Secundini patricii filio, Præsentis militiæ magistro, et Appione patricio, quem prætorio in Oriente præfectum constituit: horum sub ductu exercitum emisit pedestribus et equestribus copiis instructissimum. Prelio autem commisso quamplurimi utrinque ceciderunt. Belli autem hujus historiam exorsus est sapientissimus Eustathius chronographus; quam tamen morte præoccupatus ad exitum non perduxit.

HESYCHIUS MILESIUS.

Suidas : Ἡ σύχιος Μιλήσιος, υἱὸς Ἡσυχίου δικηγόρου καὶ Φιλοσοφίας, γεγονώς ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως. Ἐγράψεν Ὀνοματολόγον ἢ Πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστώων, οὗ ἐπιτομή ἐστὶ τοῦτο τὸ βιβλίον. Καὶ Χρονικὴν ἱστορίαν, ἣν τινα διείλε εἰς ἐξ διαστήματα (οὕτω γὰρ καλεῖ ἕκαστον βιβλίον), ἐν ὅς ἐμψέρονται αἱ κατὰ καιροὺς πράξεις τῶν Ῥωμαίων βασιλέων καὶ αἱ δυναστεῖαι τῶν κατὰ ἔθνος κρατησάντων τυράννων καὶ τὰ κατὰ τὸ Βυζάντιον παρχθέντα ἕως τῆς βασιλείας Ἀναστασίου, τοῦ ἐπονομαζομένου Δικόρου. Εἰς δὲ τὸν πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ λαμπάντων ἐκκλησιαστικῶν διδασκάλων οὐδενὸς μνημονεύει· ὥς ἐκ τούτων ὑπόνοιαν παρέχειν, μὴ εἶναι αὐτὸν Χριστιανόν, ἀλλὰ τῆς Ἑλληνικῆς ματαιοπονίας ἀνάπλεον.

Igitur Hesychius, qui a dignitate *Illustris*, Ἰλλύστριος, vocari solet, patriam habuit Miletum, patrem Hesychium, matrem denique, si veteres Suidæ editiones sequimur, *Sophiam*. Verum pro vulgata καὶ Σοφίας optimi Suidæ cōdices ABVE præbent καὶ φιλοσοφίας. « Nec temere, Bernhardus ait, præsertim quum in Labbæi Glossis Basil. exstet δ' Ἰλλούστριος Ἡσύχιος δ' φιλοσοφίας τῆς Μιλησίας. Accedit quod Photius item Bibl. cod. 69 posuit Ἡσυχίου καὶ Φιλοσοφίας, ubi libris invitis olim legebatur καὶ Σοφίας. Itaque καὶ Σοφίας repudiavi; quamquam quæ doctrinæ genera memorata fuerint, haud divinare licet. » Mihi vero non doctrinæ genera sed matris nomen commemorari apud Suidam videtur. Eo enim ducit Photius; et in Glossis Bas. facillime emendatur : Φιλοσοφίας τῆς Μιλησίας. Ac quidni apud Romanos, qui nomen Σοφίας in honore habebant, modestius etiam Φιλοσοφίας nomen mulieri inditum sit? — Filium ex uxore Hesychius suscepit Joannem, quem fatum præmaturum patri eripuit (Phot. cod. 69).

Deinde Suidas vixisse Hesychium dicit sub Anastasio; recte procul dubio; sed vixit etiam sub Justiniano. Nam Constantinus Porphyrogenitus De them. I, 2 p. 18 Bonn. : Οὐτε γὰρ Προκόπιος, αἶτ, οὔτε Μένανδρος οὔτε Ἡσύχιος Ἰλλούστριος ἐμνημόνευσε τοῦ τοιούτου ὀνόματος (sc. τοῦ θέματος Ἀρμενιακοῦ), οἱ δὲ Χρονικὰ συντάξαντες ἐπὶ τῆς Ἰουστινιανοῦ βασιλείας. Idem etiam inde colligitur, quod Hesychius historias suas usque ad primos annos regni Justiniani deduxit, et probabiliter etiam ultra deducturus fuisset, nisi a scribendo animus avertisset dilecti mors filii. Denique rem conficiunt ea quæ de Triboniano assentatore leguntur in Ὀνοματολόγῳ. Qui quidem Tribonianus quum

Ἑλλήν καὶ ἄθεος, i. e. *ethnicus et impius*, dicatur, simul hinc liquet Hesychium religione Christianum fuisse. Adde quod inter Sibyllas primam fuisse narrat Chaldaeam τὴν περὶ Χριστοῦ προφητεύσασαν. Alia nonnulla, quæ in eandem sententiam interpretanda apud Hesychium occurrunt, collegit Chr. Thorschmidtus in Comment. De Hesychio Milesio *Christiano* (Wittenberg 1716; et repetita in Hesychii Milesii opusculis II, ed. Orellius Lips. 1820, p. 261 sqq.). Temere igitur Suidas ethnicum Hesychium fuisse suspicatur ex eo, quod in Onomatologo sacra miscere profanis auctor noluit.

Scripsit Hesychius Ὀνοματολόγον ἢ Πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστώων, οὗ ἐπιτομή ἐστὶν τοῦτο τὸ βιβλίον. « Hæc (Nækius ait in Chæril. fr. p. 34) incredibile quantas turbas dederint. Albertus, ubi Suidæ locum exhibet cum variorum notis, in Prolegg. ad Hesych. Lex. fol. I, Jo. Vossii verba apponit, quæ si bene intelligo, hæc fuit Vossii sententia, Suidam lexicon illud suum appellare βιβλίον et Epitomen Hesychii Milesii. Meursius mutilum esse censebat Suidam, et ita supplendum : ὀνομαστώων, Διογένην Λαέρτιον μιμησάμενος, οὗ ἐπιτομή κτλ. Quam conjecturam secure repetiit Thorschmidtus in Diss. De Hesychio Milesio. Albertus eam non refutavit, et Küsterus ad Suidam liberum de ea lectori iudicium reliquit. A vero proxime abfuit Fabricius B. Gr. VI, p. 222 (*). Breviter

(*) Fabricius l. l. : « Hoc potest ita intelligi, ut duos libros ejusdem argumenti composuerit Hesychius, unum uberiorem, quem Callimachi exemplo inscripserit Πίνακα et alterum qui hodie exstat breviorē Ὀνοματολόγον, qui fuerit prioris veluti epitome. Equidem Meursius putat supplenda esse verba : Διογένην τὸν Λαέρτιον μιμησάμενος, οὗ ἐπιτομή ἐστὶ τὸ παρὸν βιβλίον. Sed quamquam plurima e Laertio iisdem verbis repetiit, Epitomen tamen Laertii nequiquam præstat, ne dicam codicem nullum Suidæ ms. conjecturæ Meursii audaciori suffragari, et Hesychium multa referre, de quibus in Laertio ne γρά. Nonnulla ex Hesychii libello verbotenus Suidas, non tantum in v. Ἐάνθος, Ἐενοκράτης, Ποτάμων, Φαίδων, sed etiam in Ἀπολλώνιος, Ἀριστέας et aliis quam plurimis locis. » — « Exstat hic libellus mss. Florentiæ in bibl. Laur. cod. XXXVII, nr. 10, et cod. XIV, sæc. XVI, med. 70 : vid. Bandin. Catal. codd. Gr. II, 569 et 674. In posteriore codice præcedit epistola græca Christophi Rufi ad Cosmum I Mediceum, in qua se recens hunc auctorem e tenebris eruisse testatur. Quam epistolam Bandinus l. l. evulgavit. Montfauconus Bibl. bibl. mss. tres codices bibl. Medic. refert. — Paris. in cod. 3025, nr. 10 bibl. nation. » HARLES. — « Prodiit primum græce e bibliotheca Jo. Sambuci, Antwerpæ an. 1572, 8. apud Christophorum Plantinum, subjunctaque ad

loquitur, ut in re nota, Suidas, cujus sententia hoc modo supplenda est: *Hesychius Milesius scripsit 'Ονοματολόγον ἢ πίνακα, cujus Epitome est hicce libellus, qui nunc Hesychii Milesii nomine inscribitur.* Innuit autem eundem libellum quem hodie nos habemus. » Sane quidem nos nihil nisi epitomen quandam uberioris operis tenere, eamque negligenter admodum confectam, luce clarius est. Quodsi vero glossas Suidiani lexicum cum iis quæ in nostro libello leguntur, contuleris, facile intelligitur Suidam aut integro Hesychii opere usum esse, aut epitomen ante oculos habuisse, eā, quæ superstes est, ampliorem. In hac sua epitome, opinor, Suidas reperit verba illa quæ immutata in suum lexicon transcripsit: οὗ ἐπιτομὴ ἐστὶν τοῦτο τὸ βιβλίον.

Præterea Hesychius Annales scripsit libris (διαστομασιν) sex, quibus continentur imperatorum Romanorum res variis temporibus gestæ et historiæ principum, qui singulis gentibus imperarunt, item ea quæ Byzantii gesta sunt usque ad imperium Anastasii cognomento Dicori. Sic Suidas refert. Disertius de his exponit Photius, qui etiam tertium Hesychii opus, cujus mentio apud Suidam desideratur, commemorat.

Photius cod. 69: Ἀνεγνώσθη μοι βιβλίον ἱστορικὸν ὡς ἐν συνόψει κοσμητικῆς ἱστορίας (ὃ δὲ συγγραφεὺς Ἡσύχιος ὁ Ἰλλουστρίος, Μιλήσιος μὲν ἐκ πατρίδος, παῖς δὲ Ἡσυχίου καὶ Φιλοσοφίας [Σοφίας vgo])· καὶ ὃ καὶ ἡ ἐπιγραφή τοῦ βιβλίου μετὰ τοῦ ἱστορίας Ῥωμαϊκῆς τε καὶ παντοδαπῆς τυγχάνει. Ἀρχεται μὲν οὖν ἀπὸ τῆς τοῦ Βῆλου τοῦ Ἀσσυρίου βασιλείας βασιλείας, κατεῖσι δὲ μέχρι τῆς τελευταίας Ἀναστασίου, ὃς Ῥωμαίων γέγονεν αὐτοκράτωρ.

Ἔστι δὲ σύντομος καὶ καλλιπής· λέξει τε γὰρ ἀνθηρὰ καὶ εὐσήμῳ χέρεται, καὶ ἡ συνθήκη τοῦ λόγου κατὰ λόγον αὐτῷ ἡρμοσμένη· κυριολογία μὲν μάλιστα χαίρων· εἰ δὲ που καὶ τρέψοιτο, τῷ τε εὐσήμῳ καὶ ἐμφατικωτάτῳ τῆς λέξεως ἥδυνε μὲν τῇ τροπῇ τὸν ἀκροατὴν, οὐδὲν δὲ ἤττον, εἰ μὴ καὶ μᾶλλον, σαφῶς τὸ πρῶμα, ἢ εἰ μὴ ἐτέτραπτο, παρεστήσατο. Ὑπσχίνεται δὲ καὶ ἀληθείας εἶναι φροντιστής.

calcem versio latina Hadriani Junii cum ejus castigationibus, in quibus, ut Hesychium e Laertio, ita vicissim Laertium ex Hesychio subinde emendandum demonstrat. Postea græce et latine prodit cum Junii versione et notis, novisque H. Stephani animadversionibus ad calcem Diogenis Laertii, ex laudati Stephani officina an. 1594, 8. Illa Laertii editio et cum illa Hesychii libellus recusus est Genevæ ap. Jo. Vignon, 1616. 8. Interim Jo. Meursius Lugdun. Bat. 1613. 8 [et tom. VII Opp. Meursii, Florent. 1746, p. 205 sqq.] Hesychii opuscula atque in his præsentem libellum vulgavit, castigationibusque Junii ac Stephani notas suas addidit. » FABRICIUS. Novissime Hesychii opuscula cum notis variorum suisque ipsius edidit ORENIUS (Lips. 1820).

Διακρίεται δὲ αὐτῷ τὸ σπούδασμα εἰς τμήματα ἕξ ὧν τὸ μὲν πρῶτον τμήμα περιέχει τὰ πρὸ τῶν Τρωικῶν, τὸ δὲ δεύτερον τὰ ἀπὸ Ἰλίου ἀλώσεως ἕως τῆς κτίσεως Ῥώμης, τὸ δὲ τρίτον τὰ ἀπὸ τῆς κτίσεως Ῥώμης μέχρις οὗτο Ῥωμαίων ἢ τῶν ὑπᾶτων εἰσῆχθη ἡγεμονία, καταλύσαι τοὺς βασιλεῖς κατὰ τὴν ὁγδόην καὶ ἐξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα (Ol. 68, 1=508 a. C.). τὸ δὲ τέταρτον, ἐξ οὗπερ Ῥωμαίων ἡγήσαντο ὑπατοί, ἤτοι ἀπὸ τῆς ὁγδόης καὶ ἐξηκοστῆς Ὀλυμπιάδος μέχρι β' καὶ π' καὶ ρ' Ὀλυμπιάδος, οὗ καὶ ἐληξεν ἡ τοιαύτη ἀρχὴ, Ἰουλίου τοῦ Καίσαρος μοναρχήσαντος. Τὸ δὲ πέμπτον τμήμα περιέχει τὰ ἀπὸ τῆς Ἰουλίου τοῦ Καίσαρος μοναρχίας μέχρις οὗτο Βυζάντιον ἐπὶ μέγα δόξης καὶ ἰσχύος ἦρθη, Ὀλυμπιάδος ἐβδόμης καὶ ο' καὶ διακοσιούτης Ἰσταμένης (329 p. C.). Τὸ δὲ ἕκτον, ἐξ οὗ βασιλεῖα Κωνσταντινουπόλεως ἡντιύχθη Κωνσταντίνῳ, μέχρι τῆς Ἀναστασίου τελευταίας (518 p. C.). ὃν οὗτος ὁ συγγραφεὺς πραότητι τε καὶ ἡμερότητι οὐκ οἶδ' ὅπως πολλῶν ἀποσεμνύνει διενεγκεῖν· οὗ συνέπεσεν ἡ τελευταία κατὰ τὴν ἑνδεκάτην Ἰνδικτιῶνα, Μάγνου μόνου ὑπατεύοντος (518 p. C.). Ἡ δὲ περιγραφή τῶν χρόνων χιλίων (δισχιλίων;) καὶ ἐνενήκοντα καὶ ἑκατόν· ἐν οἷς καὶ ἡ συγγραφή [τελευτᾷ].

Ἀνεγνώσθη δὲ μοι καὶ ἐτέρᾳ τοῦ αὐτοῦ βίβλος, ἐν ᾗ περιείχεται τὰ τε Ἰουστινῶν πραγθέντα, ὅπως τε Ἀναστασίῳ τελευτήσαντος, αὐτὸς ἀνεγέρθη· εἴτα καὶ τὴν Ἰουστινιανοῦ, τοῦ μετὰ Ἰουδῆτινον, ἔστιν ἀνάρρησις κατιδεῖν, καὶ τὰς ἄλλας πράξεις μέχρις ἐπὶ τινων (f. τριῶν Bekk.) τῆς αὐτοῦ βασιλείας. Καὶ τὸ λοιπὸν ὁ συγγραφεὺς ἐπέσχθη, θανάτῳ τοῦ παιδὸς Ἰωάννου τὴν ψυχὴν καιρίαν βληθείς, καὶ τῆς πρὸς τὸ γράφειν ὁρμῆς ἐκκοπέας.

Quod postremo loco Photius commemoravit opus de rebus Justiniani, penitus interiit. Ex Chronicis vero, quæ usque ad mortem Anastasii pertinebant, præter breviores locos tres vel quattuor, amplius fragmentum servatum est ex initio libri sexti, in quo de Constantinopoli a Constantino condita agens in priorem urbis historiam excurrit, fataque ejus inde ab origine usque ad Constantinum imp. ex tōn ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων recenset. Quæ digressio jam pridem e chronicis Hesychianis avulsa separatimque edita esse videtur. — Primus eam edidit G. Dousa (Heidelberg. 1596, 8), deinde Meursius (Lugd. 1613, 8) e codice Palatino (*),

(*) Plura quæ ad bibliographica pertinent vide apud Fabricium B. Gr. I. I. — Codicem Palatin. denuo excussit Bastius in Ep. crit. ad Boissonadium. Ceterum Harles. in Fabricii Bibl. annotat hæc: « In Cod. Vindob. Cæsar. CXXVI. est Hesychii Illustris initium sextæ partis Annalium s. Chronicis operis, cum inscriptione πάτρια Κωνσταντινουπόλεως, πόθεν ἐκλήθη καὶ πόθεν ὀνομάζεται. De quo copiosus est Kollar. in Supplem. ad Lambecii comm. 729, variaque culpat in Nesselii cap. V Catal. cod. XXXVII. et Forlusiæ

ubi titulus præfigitur : Ἡσυχίου Μιλησίου Ἰλλουστρίου πάτρια Κωνσταντινουπόλεως. Præterea fragmenti hujus pars longe major occurrit in Georgii Codini (qui medio sæc. XV vixit) Excerptis De orig. Constant., quorum primum caput inscribitur hunc in modum : Γεωργίου τοῦ Κωδίνου παρεκβαλαί

ἐκ τῆς βίβλου τοῦ Κρονικοῦ περὶ τῶν πατρίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως : quod Chronicon vel ipsius Hesychii Milesii fuit, vel senioris auctoris, qui Hesychium exscripserat. Cf. Heynium De Antiq. Byz. Excurs. I (p. 361 sqq. in ed. Orellii).

narratione. Nomen quidem nusquam adscriptum comparet ; ex certissimis tamen vestigiis cognoscitur. Kollar. negat contra Forlosiam illum codicem, seculo XIII vel certe proxime consequenti manu exaratum, a Georgio Codino, capite a Turcis CSpoli superstite, fuisse interpolatum, tum ostendit, in hoc eodem modo quasdam abesse narratiunculas, quæ in Codini edit. legantur, modo plura indicari, quæ in exemplo Codini-typis vulgato desiderantur. Concludit igitur hanc Hesychianorum annalium partem sextam jam ante Codinum ab incerto quodam sæculi XI scriptore a

reliquo annalium corpore resectam fuisse et sub Originum CSpolitanarum epigraphæ separatim editam. Quæ de Synodis quibusdam post Hesychii ætatem habitis et de inpp. Leon. philosopho ac Romano II vel III addita sunt, ea a scriptore sæc. XI profecta esse monet (conf. Montfauc. in Bibl. biblioth. MSS. de codice Colbertino, T. II, p. 1150). Denique affirmat, id quod superest in Cæsareo codice Hesychianorum annalium, multo esse sincerius, quam illud, quod præscripto Codini nomine vulgatum sit. »

ΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΜΑΙΚΗ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΔΑΠΗ.

1.

ΕΚ ΤΟΥ Ε ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ.

Gloss. verborum juris in Ottonis Thesaur. jur. tom. III, p. 1818 : Παλματίους ἐκούς, ὁ τοῦ Παλματίου ἵππος. Ὡν δὲ Παλματίος οὗτος ἵππεὺς παμπλοῦσιος διὰ τυραννίδα ἐδημεύθη, περὶ οὗ φησιν ὁ Ἰλλούστριος Ἡσύχιος ὁ φιλοσοφῆσας (l. Φιλοσοφίας) τῆς Μιλησίας, ἐν τῷ πέμπτῳ χρονικῷ διαστήματι τῆς Ἱστορίας ταῦτα. « Κατὰ τοὺς χρόνους Οὐαλεριανοῦ ἐν Κεισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας Παλματίος τις, οἰκίαν ὑπὲρ τὰ βασιλεια κεκτημένος, ἵππων τε ἀγέλαις καὶ τῷ ἄλλῳ πλούτῳ κομῶν, εἰς πολὺ μέρος τῶν μοναρχούντων ἐφικνούμενος, ἀσελγὴς δὲ, εἴ τις ἕτερος, ὅς καὶ ὑπατικοῦ τινὸς Ἰσοαίμου τοῦνομα γαμετὴν Αἰθερίαν καλουμένην ἀρπάσαι καὶ εἰς Σίδην ἐκκομίσαι. * διότι προστατεύων ἐτύγχανε τῆς ἐναντίας τοῦ δήμου μοίρας. »

2.

Constantin. Porphyg. De Them. II, 8 : Καὶ νικήσας ὁ Καῖσαρ τὸν Ἀντώνιον καὶ τὴν Κλεοπάτραν ἐκτίσε πόλιν, καλέσας αὐτὴν Νικόπολιν διὰ τὸ ἐκείσε ἱστηθῆναι τὸν Ἀντώνιον. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ καλουμένου Ἀκτίου καὶ τὰς καλουμένας Ἰνδικτιῶνας ἐκάλεσεν. Οὕτω γὰρ γράφει Ἡσύχιος ὁ Ἰλλούστριος.

Fr. 2. Cf. Cedrenus p. 327 ed. Paris. (tom. I, p. 573 ed. Bonn.) : Καὶ ἤρξαντο ἀριθμεῖσθαι αἱ Ἰνδικταί, ἀρξάμεναι ἀπὸ Αὐγουστοῦ Καίσαρος ἐν ἑταίᾳ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ. Καλεῖται δὲ Ἰνδικτιῶν, τούτῳστιν Ἰνακτιῶν, ἡ περὶ τὸ Ἀκτιον νίκη. Ἀκτιον δὲ ἐστὶν ἀκρωτήριον Νικοπόλεως τῆς Ἠπείρου, ἐνθα μαχεσάμενος Αὐγουστος τὸν τε Ἀντώνιον καὶ Κλεοπάτραν ἐνίκησε, μοναρχὸς ἀναδείχθεις τῷ τότε χρόνῳ. De hoc commentio vide Idelerum in *Handbuch der mathem. u. techn. Chronol.* tom. II, p. 357. Ceterum hæc Hesychius eo Historiarum loco notasse putandus est, quo de instituto secundum indictionum periodos numerandi exposuit. Numerari vero solebant indictiones ab anno 312 (Sept. 1) Hinc retro annum, ad quem origo hujus periodi pertinuerit, Hesychius computavit. Vide notam ad fragm. 4 § 1. Subjungo alterum locum, qui item ad mythologumena chronologica pertinet.

HISTORIA ROMANA ATQUE OMNIGENA.

1.

E LIBRO QUINTO.

Palmatius equus, id est, equus Palmatii. Palmatius ille, eques perdives, ob affectatam tyrannidem bonis exutus est. De eo Hesychius Illustris, Philosophiæ Milesiæ f., in quinto Chronicæ Historiæ libro ita habet : « Valeriani temporibus, Cæsareæ in Cappadocia Palmatius quidam domum possidebat ipsa regia splendidiorem, et equorum gregibus ceterisque divitiis abundabat, adeo ut parum abesset quin ad regium fastigium attingeret. Idem vero, si quis alius, insolentem se gerebat, ut vel consularis viri, cui Isoæmo nomen erat, Ætheriam uxorem raptam in Sidam urbem abluxerit. * Quamobrem factioni populo adversanti patrocinabatur. »

2.

Cæsar quum Antonium et Cleopatram vicisset, urbem condidit, quam Nicopolin nominavit, quod eo loci superatus esset Antonius. Ab Actio autem promontorio Indictiones vocari instituit. Sic enim Hesychius Illustris scribit :

• Ἰνδικτιών, τοῦτ' ἔστιν Ἰνακτιών, ἥ περὶ τὸ Ἀκτιονίη. Διὰ τοῦτο ἄρχεται μὲν Ἰνδικτιών ἀπὸ πρώτης καὶ καταλήγει μέγρι τῆς ιε', καὶ πάλιν ὑποστρέφει καὶ ἄρχεται ἀπὸ πρώτης, διὰ τὸ τὸν Ἀντώνιον συνάροντα γενέσθαι Αὐγούστῳ τῷ Καίσαρι μέγρι τοῦ ιε' χρόνου· μετὰ δὲ ταῦτα μόνος ἐκράτησεν Αὐγούστος. »

3.

Ἐὼ Κάλανδον Νόννον τε καὶ τὸν Εἰδὸν σὺν τούτῳ, ὥνπερ τὸ εὐεργέτημα ἡμέραις παρεγράφη. Ἐν χρόνοις Ἀντωνίνου γὰρ Ῥωμαίων ἡττηθέντων καὶ συγκατεσθέντων ἐν αὐτῇ τῇ γεραιτέρᾳ Ῥώμῃ, κινδυνεύοντων τε λιμῇ πάντων διαβαρῆναι, οὗτοι τὸν δῆμον οἰκοῦν ἐτρεφον τὸν τῆς Ῥώμης, ἡμέρας ὀκτωκαίδεκα Κάλανδος κατὰ μῆνα, Νόννος ἡμέρας δὲ ὀκτώ, τὰς τέσσαρας Εἰδὸς δέ. Ἡσύχιος Ἰλλούστριος, Ἰλλούταρχός τε καὶ Δίων καὶ Διονύσιος ὁμοῦ γράφουσι ταῦτα πάντα.

ΕΚ ΤΟΥ Ε' ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ.

4.

ΗΣΥΧΙΟΥ ΜΙΑΗΣΙΟΥ ΙΛΛΟΥΣΤΡΙΟΥ.

ΠΑΤΡΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Δύο καὶ ἐξήκοντα καὶ τριακοσίῳ ἀπὸ τῆς Αὐγούστου Καίσαρος διετηλυότων ἐνιαυτῶν τῇ πρεσβυτέρᾳ Ῥώμῃ, καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῆς ᾗδε πρὸς πέρας ἀφί-

« *Indictio*, inquit, hoc est *Inactio*, victoria scilicet ad Actium (2 Sept. an. 31 a. C.). Idcirco indictio incipit a prima et desinit in decima quinta, et deinde rediens iterum incipit a prima, quia Antonius collega fuerat Augusti Caesaris usque ad annum decimum quintum, post quem solus imperavit Augustus. »

3.

Mitto Calandum, Nonum nec non Idum, quorum salutare institutum mensis diebus adscriptum est. Etenim Antonini temporibus, quum victi Romani includebantur in ipsa Roma antiquiore, ac fame perire omnes periclitabantur, viri illi populum Romanum e re sua cibis sustentabant, et Calandus quidem per dies octodecim quoque mense, Nonus autem per octo dies, et per quattuor Idus. Hesychius Illustis, Plutarchus atque Dio et Dionysius simul hæc scribunt omnia.

E LIBRO SEXTO.

4.

HESYCHII MILESII ILLUSTRIS ORIGINES CONSTANTINOPOLIS.

Annis post Augustum Cæsarem trecentis sexaginta duobus, quum vetus Roma ejusque res jam declinare ad finem cœpissent, Constantinus Constantii filius, qui tum sceptrum

Fr. 3. Locus est Tzetze in Chil. III, 869 sqq. — « Nomini Antonini in codice A. superscriptum Ἀντωνίου. » *Kiesslingius*. Dionis, Plutarchi et Dionysii mentio ad ea quæ in præcedentibus Tzetzes narrat, referenda esse videtur.

Fr. 4. § 1. Quæ leguntur § 1 et 2 Codinus hoc loco omittit; postea vero quum ordo narrationis ad Constantini tempora duxisset, iisdem fere verbis apponit (p. 14, 18 ed. Bekker.) : Ἐν δὲ τῷ τῷ ἔτει ἀπὸ Αὐγούστου Καίσαρος μοναρχίας, τῆς πρεσβυτέρης Ῥώμης καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῆς ᾗδε πρὸς τὸ πέρας ἀφίγμενων, Κωνσταντίνος ὁ Κωνσταντίου παῖς τῶν σκῆπτρον ἐπιλαβόμενος τὴν νέαν ταύτην καὶ περικαλλῆ ἀνέστησε πόλιν, τὴν λεγομένην Κωνσταντίνου. Eadem paucis mutatis Chron. Constantinop., et ex alio Chronico Suidas v. Ἱερὰ κλειος, nisi quod ap. Suidam pro annis 362 ponuntur anni 360, quantum ex edit. Bernhardiana colligere possum. Nam Meursius ad Hesych. Suidiana citans, scribit : δύο δὲ καὶ ἐξήκοντα καὶ τριακοσίῳ... διετηλυότων ἐνιαυτῶν. *Encania* urbis Constantinus celebravit die XI mensis Maii, regni anno vicesimo quinto (330 p. C.), uti testantur Hesychius § 42, Chronicon Paschal. p. 529 ed. B., Malalas p. 319 ed. B., alii (apud Philostorg. H. E. II, 19, pro ἡ καὶ καὶ ἔτει lege : ε' καὶ καὶ ἔτει). Quando fundamenta murorum urbis Imperator jecerit, in nostro quidem fragmento non traditur, sed ex Hesychio, puto, accuratissime tradidit Codinus p. 17, 13 ed. Bekk. Cujus verba quum et Tillemontium (tom. IV, p. 655) in disquisitione de anno quo Nova Roma condita sit, in errorem duxerint, et in novissima etiam Codini editione non sanata sint, apponere liceat. Hæc sunt : Χρὴ δὲ εἰδέναι ὅτι τῷ πεντακισχιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ τριακοστῷ ἐβδόμῳ (τετάρτῳ cod. C.) ἔτει τοῦ κόσμου τῷ τρίτῳ μὲν τῆς δευτέρας ἐπιμεμήσεως (i. e. anni 328 p. C.), τῇ εἰκοστῇ ἔκτῃ τοῦ Σεπτεμβρίου μὲν ἐν ἡμέρᾳ τετάρτῃ (l. ex cod. C. : τῇ ἡμέρᾳ τετάρτῃ τοῦ Νοεμβρίου μηνός), ὄντος τοῦ ἡλίου εἰς τὸ τοῦ τοξοῦ ζώδιον (ὠροσκόπει γὰρ χαρκίνος), τῷ πρώτῳ (lege τετάρτῳ) ἔτει τῆς διακοσιοστῆς ἐξήκοστῆς πέμπτῃς (leg. e cod. C. : ἐβδόμηκοστῆς ἔκτῃς) Ὀλυμπιάδος, ἐπῆλθον τοὺς θεμελίους τῶν δυτικῶν τειχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ἐν ἐννέα (l. ἐν ἐννεακαίδεκα) μηνὶ τὸ τε χερσαῖον καὶ παραλίον τεῖχος μετὰ πλείστον οἰκοδομημάτων τῶν ἐν τῇ πόλει δομηθέντων ἀπαρτίσαντες, τῇ ια' τοῦ Μαΐου μηνός τὰ ἐγκαίνια τῆς πόλεως γέγονε. — Initio hujus loci perperam legi Σεπτεμβρίου, qui primus, non vero tertius mensis indictionis est, luce clarius est. Ne quid corrigerent editores, impedisse videntur quæ mox leguntur verba ἐν ἐννέα μηνὶ : nam revera a Septembre ad Maium novem sunt menses. Sed primum haud credideris novem mensium spatio ista omnia exstructa esse; deinde vero, si recte haberet illud ἐννέα, urbs condita foret anno 329, quæ est indictio *tertia*, dum Noster ponit indictionem *secundam* (deuτέρας ἐπιμεμήσεως), sive annum 328; idque sincerum esse suadet auctoritas Chronici Paschalis p. 527, in quo ad eundem annum 328 (Januario et Justo coss.) origines Const. referuntur. Liqueat igitur scribendum esse ἐν ιβ' μηνὶ (Nov. 328 — Mai 330); quod quum in ἐν β' μηνὶ corruptum esset, factum est ut scilicet in antec. loco Novembris poneret Septembrem. — His præmissis, ad nostrum locum Hesychii redeamus. Quodsi Hesychius annos istos 362 numeravit usque ad *encania* urbis (330 Mai), numerus explicari nequit. Porro corruptum esse, ob aliorum consensum non est probabile. Itaque usque ad *urbem conditam* (328 Nov.) numerum pertinere statuo. Quod si est, sequitur Augusti imperii initium præliumque Actiacum referri ad an. 34 a. C. Id quidem falsissimum est; sed erravit hunc errorem Hesychius. Etenim fragm. 2 vidimus *indictionum initium* componi cum prælio ad Actium et cum initio imperii Augusti. Indictionum vero cycli quinquennialles vulgo computantur a primo Sept. an. 312 p. C.; atque ita Hesychium quoque fecisse, inde colligis quod Anastasius obiisse dixit indictione undecima (518 p. C. Vide Phot. in introduct.). Jam vero

γμένων, Κωνσταντῖνος δὲ Κωνσταντίου παῖς ἐπιλαβόμενος τῶν σκήπτρων τὴν νέαν ἀνίσταται Ῥώμην, ἴσῃ αὐτὴν τῇ πρώτῃ χρηματίζειν προσταξας. Ἦδὴ μὲν γὰρ καὶ τυράννοις καὶ βασιλεῦσι χρησαμένην πολλάκις, ἀριστοκρατίας τε καὶ δημοκρατίας πολιτευταμένην τρόπῳ, τέλος ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐξηγησέμεναι μέγεθος. (2) Λεχτιόν δὲ ἤμιν, ὅπως τε ἐξ ἀρχῆς γέγονε, καὶ ὑπὸ τίνων ἐποιήσθη, ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων τὴν ὑπόθεσιν ποιούμενοις.

3. Φασὶ μὲν Ἀργεῖους πρώτους, χρησάσας αὐτοῖς τῆς Πυθίας οὕτως,

Ὀλβιοι, οἱ κείνην ἱερὴν πόλιν οἰκήσουσιν
ἀκτὴν Θρηικίην τ' ἐνυγρον παρὰ τε στόμα Πόντου,
ἔθθα δύο σκύλακες πολὴν λάττουσι θάλασσαν,
ἐνθ' ἰχθύς ἑλαφός τε νομόν βόσκονται ἐς αὐτόν.

πῆξασθαι τὰς οἰκήσεις ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ, ἐν ᾧ Κύδαρος τε καὶ Βαρδύσης ποταμοὶ τὰς διεξόδους ποιοῦνται, ὁ μὲν τῶν ἀρκτήων, ὁ δὲ τῶν ἐσπερίων προρρέοντες, καὶ κατὰ τὸν τῆς λεγομένης Σεμέστρης νύμφης βωμόν τῇ θαλάσῃ μιγνύμενοι. (4) Ἐπεὶ οὖν εἰς τὴν εἰμαρμένην ἀφίκοντο, καὶ θυσίαις τοὺς ἐγγωρίους ἐξιλεώσαντο δαίμονας, κόραξ τῆς ἱερουργίας ὑφαρπάσας βραχὺ τι μέρος εἰς ἕτερον μετατίθεικε τόπον, ὃς ἔχει τὴν τοῦ Βοσπόρου προσηγορίαν, βουκόλου τὴν τοῦ ὄρνιθος ὑποδείξαντος πετῆσιν, ἀφ' οὗπερ καὶ Βουκόλια ἐκείνο τὸ χωρίον ἐκλήθη. (5) Ἄλλοι δὲ Μεγαρεῖς ἱστορήσαν ἀπὸ Νίσου τὸ γένος κατὰγοντας, εἰσπλύνον ἐν αὐτῷ ποιησαμένους τῷ τόπῳ ὑφ' ἡγεμονίαν Βύζαντι, οὗπερ τὴν προσηγορίαν μυθεύουσι τῇ πόλει προστεθῆναι. Ἄλλοι δὲ Σεμέστρης τῆς ἐπιχωρίου νύμφης παιδὰ τίνα γεγονότα τὸν Βύζαντα ἀναπλάττουσι. (6) Οἱ μὲν οὖν

tenebat, novam condidit Romam, quameodem quo priorem nomine ac loco esse voluit. Jam enim, quum et tyrannorum et regum imperio sapius civitas subiecta fuisset, atque aristocratica et democratica rerum publicarum administratione usa esset, tandem ei ad hocce magnitudinis fastigium efferrī contigit. (2) Nobis vero, quænam ejus fuerint initia, et a quibus condita sit, ex vetustorum poetarum et historicorum narratione referendum est.

3. Ac fama quidem fert, Argivos primum, quum a Pythia responsum accepissent :

Felices illi, qui urbem istam sacram incolent,
et litus Thracium ad aquosius Ponti,
ubi catuli duo canum lambunt mare,
ubi piscis cervusque pabulo vescuntur eodem :

suas fixisse sedes eo in loco, in quo Cydarus et Barybes fluvii, quorum alter ab arcto, alter ab occasu venit, apud aram Semestræ nymphæ mari miscuntur.

(4) Quum igitur in terram fato ipsis destinatam sacrificio indigenis diis litarent, corvus particulam victimæ surreptam alium in locum deportavit, qui Bosporus nominabatur, pastore volatum avis indicante : unde etiam Bucolia locus ille vocatus est. (5) Alii vero memoriam prodiderunt Megarenses a Niso genus ducentes, illic appulisse duce Byzante, a quo etiam urbi nomen inditum esse volunt. Alii Semestræ, indigenæ nymphæ, filium Byzantem fingunt. (6) Illi igitur diverse de hac re narrant; nos autem historiæ nostræ lectoribus id, quod

si hinc retro cyclorum initia computaveris, videbis prælium Actiacum (2 Sept. an. 31), ut cum indictionum cycli initio componeretur, removendum fuisse in an. 34, Sept. 1. — Ceterum de rebus Byzantii et Constantinopolis v. Du Fresnoy Byzantii veteris origines in Scriptt. Byz. tom. XIV; Gyllius De Bosporo Thracio et De topographia Const. in Gronov. Thes. tom. VI, p. 3087-3342; Anselm. Bandurii Commentat. in Antiqq. Byz. tom. XV; Heynius Antiquitates Byzantinæ in Commentt. Soc. Gotting. 1809; Alex. Falkius De origine Byzantii. Vratislav. 1829. Gibbon. Hist. of the decline and fall etc. chap. XVII, not. 2. J. Dallaway. Constantinople ancient and modern. London. 1794, 4. Hammer. Constantinopolis und der Bosphorus, örtlich u. geschichtlich beschrieben. Pesth. 1820. 2 voll. Andreeff Constantinople et le Bosphore. Paris. 1828. — ἤδη μὲν] ἔδει μὲν conj. Bastius. Excidisse verbum videtur. Post voc. προκείμενον suppleverim συνέθη. — § 2. ὀλβιοι κτλ.] Codinus et Chron. Constantin. non nisi duos versus postremos exhibent, quorum in priore Chron. C. habet : διερχὴν μάρπτουσι θάλασσαν (Cf. Hesych. § 32). Apud Stephan. Byz. v. Βύζαντιον ita legitur : Χρησμός δ' ἐδόθη ἐρωτησάντων εἰς Δελφοὺς Μεγαρέων τοιοῦτος :

Ὀλβιοι, οἱ κείνην πόλιν ἀνερὲς οἰκήσουσιν,
ἀκτὴς Θρηικίης ὑγρόν παρ' ἄκρον στόμα Πόντου,
ἐνθ' ἰχθύς ἑλαφός τε νόμον βόσκουσι τὸν αὐτόν·
στᾶλιν δ' ὥς ὠκίστα, καὶ εἰς φρένα πάντα λαβόντα.

Καὶ οὕτως ἐκτίσθη ἀπὸ Βύζαντος τοῦ Κερόεσσης, τῆς Ἰούς θυγατρός καὶ Ποσειδῶνος. [ἡ δὲ τοῦ στόλου Βύζης ἦν ἡγεμὼν]. Stephanum exscripsit Eustathius ad Dionys. 803, nisi quod quartum versum omittit. Secundum Stephan. conditores fuisse videtur Megarenses sub duce Argivo. De Argivis Byzantii v. Müller. Dor. I, p. 120. — ἰχθύς ἑλαφός τε] Quo spectent hæc, liquet e Strabone VII, p. 320. — ἐς αὐτόν] τὸν αὐτόν Codinus et Steph.; sed infra § 32 Codinus item habet ἐς αὐτόν. In secundo versu leg. videtur παρὰ τὸ στόμα. — Βαρδύσης] Βαρβύσης Codin.; Βαρδύσου habes ap. Suidam v. Ἠράκλειος. Βάρνυσσαν fluvium dicit Nicephorus Breviar. p. 13. De Barbysio Phidaliæ patre historiam præbet Chironicon Paschal. ad Ol. 243, p. 493 Bonn. Citerum de fluvii illi v. Gyllius De Bosp. Thrac. II, 3. — Σεμέστρης] Σεμιμήτης Codinus. — § 4. ἐξιλεώσαντο] ἐξιλάσκοντο Codinus, sicut Hesychius infra § 11. — βραχὺ τι om. Codin. — τοῦ Βοσπ.] τοῦ om. Codin. — § 5. Μεγαρεῖς] τοῖς M. Codin. De re cf. Scymnus Perieg. 717, Constantin. De them. II, 1. De tempore v. Fischer. tabh. Chronol. ad Ol. 30, 3. 659. — ἀπὸ Νίσου] ἀπὸ νήσου codex; em. Lambecius ad Codin. ubi codic. : ἀπὸ νήσου τῆς νῦν Καταγνίας. — προστεθῆναι] προσγραφῆναι Codin. Quæ sequuntur ἄλλοι... ἀναπλάττουσι om. Codin. — § 6. τοῖς ἐντυγχάνειν ἐθέλουσι] τοῖς θέλουσι Codin., qui deinde om. vocem προσφύρωι. Mox v. δα

διαφόροις ἐχρήσαντο λόγοις, ἡμεῖς δὲ πιθανὴν τὴν ἱστορίαν τοῖς ἐντυγχάνειν ἐθέλουσι παραστήσαι βουλόμενοι ἐκ τῆς Ἰνάχου θυγατρὸς Ἰοῦς τὴν ἀρχὴν προσφόρους ποιούμεθα. Ἰνάχου γὰρ τοῦ Ἀργείων βασιλέως γέγονε θυγάτηρ Ἰώϊ· ταύτης [δὲ] τὴν παρθενίαν ἐρύλαττεν Ἄργος, ὃν πολυόμματον λέγουσιν. Ἐπεὶ δὲ Ζεὺς ἐρασθεὶς τῆς κόρης κείθιει τὸν Ἑρμῆν δολοφονῆσαι τὸν Ἄργον, λυθείσης αὐτῇ τῆς παρθενίας, εἰς βοῦν μεταβάλλεται. (7) Ἦρα δὲ γυλωθεῖσα ἐπὶ τῷ γενομένῳ οἴστρον ἐπιπέμπει τῇ θαμάλει, καὶ διὰ πάσης αὐτὴν ἐλαύνει [τῆς] ξηρᾶς τε καὶ ὑγρᾶς. (8) Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τὴν Θρακῶν ἀφίκετο χώραν, ὄνομα μὲν τῷ τόπῳ καταλέλοιπε Βόσπορον, αὐτὴ δὲ πρὸς τὸ καλούμενον Κέρας ἐπανεληθούσα, καθ' ὃ Κύζαρος τε καὶ Βαρβύσης συμμίσγονται, τοῖς ἐνοικοῦσιν προθεσπίζουσα τὰ ἐσόμενα, παρὰ τὸν Σεμέστρη βωμὸν τὴν λεγομένην Κερόεσσαν ἀπεκύησε κόρην, ἐξ ἧς καὶ Κέρας ὁ τόπος ὀνόμασται. Ἄλλοι δὲ μᾶλλον τῇ θέσει τοῦ γωρίου τούνομα προστιθέασιν· οἱ δὲ τῇ τῶν καρπῶν εὐπορίᾳ τὸ τῆς Ἀμαλθείας αἰγὸς κέρας προσαγορεύουσιν. (9) Ἡ τοίνυν Κερόεσσα παρὰ τῇ Σεμέστρῃ νύμφῃ τραφεῖσα καὶ παραδόξῳ μορφῇ λαμπρυνθεῖσα, πολὺ τὰς Θρακικὰς ὑπερέβαλε παρθένους, τῷ τε θαλαττίῳ μιγεῖσα Ποσειδῶνι τίχτει τὸν καλούμενον Βύζαντα, τούνομα τοῦτο λαβόντα ἐκ τῆς θρεψάσης αὐτὸν κατὰ τὴν Θράκην νύμφης Βυζίνης, ἧς μέγρι καὶ νῦν οἱ πολῖται τῶν ὑδάτων ἀρύονται. (10) Ὡς οὖν ἐπὶ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας ὁ νέος προέβαινε, καὶ τοῖς Θρακίοις ἐνδιέτριβεν ὄρεσι, φοβερός πρὸς τοὺς θήρας καὶ τοὺς βαρβάρους φερόμενος, πρεσβείας ὑπὸ τῶν τοπαρχούντων ἐδέχετο, σύμμαχος αὐτοῖς εἶναι καὶ φίλος προτροπέμενος. (11) Ὡς οὖν καὶ Μελίας αὐτὸν δὲ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς ἐπὶ τὸν τοῦ θηρὸς ἄλλον μετεπέμψατο, καὶ τὰς ἐξ αὐτοῦ δόξας ὁ Βύζας ἀπηνέχματο, τὸν ὑποταγέντα ταῦρον τῇ ἱερουργίᾳ προσφέρων καὶ τοὺς πατρώους ἐξίλασκόμενος δαίμονας, κατὰ τὴν τῶν εἰρημένων ποταμῶν σύμμεικιν, ἀετὸς ἀθρόως φανείς τὴν καρδίαν ὑπερπάξει τοῦ θύματος, καὶ κατὰ τὴν ἄκραν τῆς Βοσπορίας ἀκτῆς ἀποπτὰς ἔστη ἀντικρὺ τῆς καλουμένης Χρυσόπολεως· ἦν Χρύσης ὁ παῖς ἐκ Χρυσίδος γεγονὸς Ἀγαμέμνονος, φεύγων τὴν Κλυταιμνήστρας ἐπιβουλήν μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἀναίρεσιν, καὶ πρὸς τὴν τῆς Ἰφιγενείας ζήτησιν ἐπειγόμενος, μνηστὴρ τῆς ἐκείνου ταφῆς τοῖς ἐγγυρίοις κατέλειπε, φρασάσης αὐτὸν [ἐκεῖ] τῆς τοῦ βίου καταστροφῆς. (12) Ὁ μὲν οὖν Βύζας κατὰ τὴν ἄκραν τῆς Βοσπορίας ἀλὸς διέγραψε πόλιν. Ποσειδῶνος δὲ καὶ Ἀπόλλωνος, ὧς φασί, συνε-

vero simile est, commemorabimus, ab Io, Inachi filia, ut par est, facientes initium. Inachi enim Argivorum regis filia Io fuit: hujus virginitati Argus, quem multoculum appellat, custos appositus. Postquam vero Juppiter puellae amore captus Mercurio auctor fuit, ut dolo Argum occideret, imminuta virginitate a Jove in buculam mutatur. (7) Irata vero Jovis facto Juno æstrum illi immittit, agilque per omnes terras tractusque maris. (8) At ubi Thraciam attingit, Bosporum loco nomen reliquit; et ad Ceras, quod appellatur, veniens, ad Cydari et Barbysæ confluentes, ubi futura incolis prædixit, ad Semestræ aram Ceroessam peperit, a qua locus ille Ceras appellatur. Alii nominis causam ad situm loci potius referunt; alii ob fructuum abundantiam Amalthæe capræ cornu appellant. (9) Hæc Ceroessa apud Semestræ aram educata, quum forma excelleret, et Thracias virgines reliquas longe superaret, a Neptuno marino compressa Byzantem peperit, ita appellatum a nutrice Byzia, nympha, quæ illum in Thracia enutriverat; cujus etiamnum aquas hauriunt cives. (10) Quum igitur ætatis florem juvenis hic attigisset, atque in Thraciæ montibus versaretur, feris pariter barbarisque metuendus, per legatos a loci dominis ad amicitiam societatemque invitatur. (11) Quumque etiam Melias Thraciæ rex ad feræ certamen advocasset, et victoriam cum gloria deportasset Byzas, devictumque taurum diis patriis offerret ad Cydari et Barbysæ, quos dixi, confluentes, apparens derepente aquila, abrepto hostiæ corde, ad extremum Bospori litus avolans, substitit ex adverso Chrysopoleos, quam Agamemnonis e Chryseide filius Chryses, post necem patris Clytemnestræ insidias fugiens, et Iphigeniæ quærendæ intentus, sepulcri sui monumentum indigenis reliquit, quum mors illic eum occupasset. (12) Ceterum Byzas in extremitate Bosporii maris urbem designavit, et Neptuno ac Apolline, ut fertur, adjuvantibus, mœnia

addidi e Codino. — λυθείσης] e Codin.; λυθείσης δ' codex Hesych. — μεταβάλλεται] μετετρέπετο Codin. — § 7. ἐπὶ τῷ γεν.] τῷ γεν. Codin. — αὐτὴν] om. Codin., ex quo addidi v. τῆς. — § 8. ἐπειδὴ δὲ] ἐπεὶ δὲ Codin. — καταλέλοιπε] κατέλειπε Codin. — προθεσπίζουσα] e Codino; προθεσπίζοντες Hesychius. Verba παρὰ τὸν Σ. β. om. Codin. — μᾶλλον] μάλιστα Codin. — εὐπορίᾳ] εὐφορίᾳ Codin. — § 9. παρὰ τῇ Σ. v.] om. Codin. — τούνομα τοῦτο] τοῦτο om. Codin. — Βυζίνης] e Codino; Βυζίνης codex Hesychii. Innui Borbysem fluvium, qui item Byzantem educasse dicitur, opinatur Lambecius ad Codinum. — § 10. τὴν ἀκμὴν] τῆς ἀκμῆς Codin. — προέβαινε] ἐβaine Codin. — ὑπὸ τ. το π. ἐδέχετο] ἐδέχετο ὑπὸ τῶν τοιούτων Codin. — § 11. ἀποπτὰς ἔστη] e Codino addidit Meursius. — καλουμένης Χρυσ.] καλ. om. Codin. — Ἀγαμέμν.] καὶ Ἀγ. Codin. — τὴν Κλ.] τῆς Κλ. Codin. — τοῖς ἐγγυρ.] τοῖς ἐγγ. τὸ ὄνομα τοῦτο κατέλειπε Codin. — ἐκεῖ] addidi e Codino. — § 12. ἀνοικοδομεῖ] ἀνικοδομεῖ Codin.

γώντων ἀνοικοδομεῖ τὰ τεῖχη, λόγου (τε) παντὸς κρείττονα μηχανώμενος. (13) Τοὺς γὰρ ἐν αὐτῷ πύργους ἐπὶ ὄντας ἀντιφθέγγεσθαι τε καὶ διηγεῖν ἀλλήλοις συνέφηκεν. Εἴποτε γὰρ σάλπιγξ ἢ φωνή τις ἐτέρα τοῖς πύργοις ἐπεφοίτα, ἕτερος ἐξ ἑτέρου τῇ ἡχῇ μετελάμβανε, καὶ τῷ πρὸς τὸ πέρας κειμένῳ παρέπεμπον. (14) Ἀλλὰ μὴν καὶ ἄλλο τι τοῖς ταῦτα συγγράψασιν εἰρημένον οὐ παραλείψομεν. Τὸν γὰρ Ἡρακλέους καλούμενον πύργον τὰ τῶν πολεμίων τοῖς ἐντὸς οὔσι τοῦ τείχους μεταδιδόναι μυστήρια λέγουσι. (15) Μετὰ δὲ τὴν τοῦ τείχους στεφάνην καὶ [τὰ] τεμένη τῶν θεῶν ἀπειργάζετο· Πέας μὲν κατὰ τὸν τῆς Βασιλικῆς λεγόμενον τόπον νεῶν τε καὶ ἀγαλμα καθιδρύσατο, ὅτι καὶ Τύχαιον τοῖς πολῖταις τετίμητο, Ποσειδῶνος δὲ τέμενος πρὸς τῇ θαλάττῃ ἀνήγειρεν, ἔνθα νῦν ὁ τοῦ μάρτυρος Μηνᾶ οἶκος διακεκόμεται, Ἐκάτης δὲ κατὰ τὸν τοῦ ἵπποδρομίου τόπον, τῶν δὲ Διοσκούρων, Κάστορος τε φημι καὶ Πολυδεύκους, ἐν τῷ τῆς Σεμέστρης βωμῷ καὶ τῇ τῶν ποταμῶν μίξει, ἐν ᾗ καὶ λύσις τῶν παθῶν τοῖς ἀνθρώποις γίνετο. (16) Ἐγγὺς δὲ τοῦ καλουμένου στρατηγίου Αἰαντὸς τε καὶ Ἀχιλλέως βωμοὺς ἀνεθήκατο· ἔνθα καὶ [νῦν] τὸ Ἀχιλλέως χρηματίζει λουτρόν. Ἀμφιάρεω δὲ τοῦ ἥρωος ἐν ταῖς λεγομέναις Συκαῖς ὠκοδόμησεν, αἱ τὴν ἐπωθυμίαν ἐκ τῶν συκοφόρων δένδρων εἰδίζαντο. Ἀνωτέρω δὲ μικρὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναοῦ, καὶ τὸ τῆς Ἀρροδίτης προσαγορεύεται τέμενος, Ἀρτέμιδος δὲ καὶ Ἀθηναίης πρὸς τὸ τῆς Θράκης ὄρος.

17. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα πρὸς τὴν αὐτοῦ διηγήσατο πόλιν, ἐγρῆν λοιπὸν τοὺς ἐπὶ ὄντας ἀπωθεῖσθαι βαρβάρους, [καὶ] μάλιστα τὸν Αἴμον, ὃς τῆς Θράκης τύραννος ἦν, καὶ πρὸς αὐτὴν ἤκεν τὴν τοῦ Βύζαντος πόλιν, αὐτὸν τε τὸν ἥρωα προκαλοῦμενος εἰς μάχην, καὶ διαπορθεῖν ἅπαντα προθυμούμενος. [Ὁ δὲ] οὐχ ὑπομείνας τὴν ἐρῶν τοῦ βαρβάρου, μόνος πρὸς μόνον διαγωνίζεται, καὶ καταβάλλει τὸν Αἴμον ἐπὶ τὸν ἐπώνυμον αὐτοῦ λόφον. (18) Ὁ μὲν οὖν Βύζας μετὰ τὴν εἰρημένην νίκην ὡς ἐπὶ τὴν Θράκην ἤλαυνε τοὺς πολεμίους, Ὀδρύσης ὁ τῶν Σκυθῶν βασιλεὺς περαιωθεὶς τὸν Ἰστρον, καὶ πρὸς αὐτὰ διελθὼν τὰ τῆς πόλεως τεῖχη, ἐπολιόρκει

omni prædicatione excellentiora exstruxit. (13) Septem enim, quæ in iis sunt, turres ita coaptavit, ut loqui inter se et responsare viderentur: quippe si tubæ aut alius aliquis sonus turres illas percuteret, altera alteri sonum ad ultimam usque transmittabant. (14) Est etiam aliud quod ab harum rerum scriptoribus memoria: proditum minime silentio præteribimus: turrim scilicet, quæ Herculis nuncupatur, hostium arcana civibus prodere solitam narrat. (15) Absoluto muri ambitu, delubra quoque condidit; et Rheæ quidem templum et simulacrum in loco nuncupato Basilicæ erexit, quod etiam ut Fortunæ fanum a civibus colebatur; Neptuni autem templum juxta mare exstruxit, ubi nunc Menæ martyris ædes est; porro Hecates, ubi Hippodromus; Dioscurorum Castoris et Pollucis ad Semestræ aram et fluminum confluentes, ubi etiam a malis liberari hominibus continebat. (16) Prope Strategium Ajaci et Achilli aras erexit, ubi etiamnum Thermæ Achilleæ, quas vocant, sunt. Præterea Amphiarao heroi in regione Sycæna, quæ a ficubus nomen habet, sacrum dedicavit. Paullo supra Neptuni templum Veneri fanum consecratum, Dianæ autem et Minervæ ad Thraces montem.

17. Urbe sic constituta, supererat ut incurrentes barbaros submoveret, et inprimis Hamum Thraciæ tyrannum, qui ad ipsam Byzantis urbem progressus, heroe hoc ad pugnam provocato, cuncta vastare decreverat. At Byzas barbarum incursantem indignatus, solusque cum solo congressus in monte cognomine eum prosternit. (18) Post hanc victoriam quum hostes in Thraciam usque Byzas persequeretur, Scytharum rex Odryses, trajecto Istro, ad ipsa moenia progressus urbem obsedit; cum quo Byzantis uxor, admirabilis illa

— § 13. ἐν αὐτῷ] ἐν αὐτῇ Codin. Præstaret ἐν αὐτοῖς. — τὴν ἡχὴν] τὸν ἦχον μετεδίδου Codin. — § 14. τὸν γὰρ κτλ.] Codinus: τὸν γὰρ Ἡρακλέους πύργον ἱστάμενον ἐντὸς τοῦ τείχους τὰ τῶν πολεμίων μεταδιδόναι μυστήρια λόγος ἦν. Cf. fragmentum quod Lambecius e codice Bibl. Reg. exscripsit in not. ad Codin.: "Ὅτι Βύζας ὁ τὸ Βυζάντιον κτίσας τὴν πόλιν ἀνήγειρεν τεῖχος μεγάλης καὶ πύργους περικαλλέειν ἐπὶ τὰ. Ξένον δὲ τινα καὶ ἀξιοθαύμαστον οἱ πύργοι οὗτοι τὴν ἐνέργειαν εἶχον. Εἴποτε γὰρ, φησί, σάλπιγξ ἢ φωνή τις ἐτέρα, ἀνθρώπου τυχὸν ἢ ἀλλοῦ ζώου ἢ καὶ λίθου βολῆς, ἐνδὸς τῶν ἐπὶ τούτων πύργων ἐπεγένετο, εὐθὺς εἰς τὸν μετ' αὐτὸν ὁ ἦχος διέβαινε, καὶ καθεξῆς διὰ τῶν ἄλλων μέχρι τοῦ ἐσχάτου παρεπέμπετο καθαρὸς, ὅλος ἐξ ἀρχῆς ἐφεφωνήθη, εἴτε ἐναφρός εἴτε καὶ ἀναφρός. Ἀλλὰ καὶ ὁ εἰς τῶν ἐπὶ τούτων πύργων, ὁ καὶ τοῦ Ἡρακλέους καλούμενος, τὰ τῶν πολεμίων ἐξωθεν μυστήρια, τῶν εἰς πολιόρκιαν τυχόν τῆς πόλεως καθισταμένων, ἐνηχα ἔποιε τοῖς ἐντὸς καὶ ἀκουστά. Ἰδρυται δὲ ὁ πύργος οὗτος ἐν τῷ τῆς ἀποπόλεως λόφῳ, ὃς νῦν Κυνήγιον ὀνομάζεται. — § 15. [τὰ] suppl. e Codino. — ὅτι καὶ T.] ἔπερ τεῖχεον Codin. — τετίμητο] Codin.; τετίμηται Hes. — Π. ο. δ.] Bekker. Π. τε Hes. et Codin. — τῶν δὲ Διοσκ.] e Codino. τὸν δὲ Δ. Hes. — φημι] om. Codin. — ἐν τῷ τῆς Σέμ. κτλ.] Codinus: ἐν τῇ τῶν ποταμῶν μίξει, ἐν ᾗ καὶ κτλ., missis verbis τῷ τῆς Σ. βωμῷ. Hesychnus: ἐν ᾧ καὶ. Sensus sec. Heynium: ubi novas sedes quærentes conditores condescendunt. Valde ego dubito. — § 16. ἀνεθήκατο] ἀνέθηκεν Codin. — νῦν] addidi e Codin.; τὸ τοῦ Ἀχ. Codin. — ἥρωος] ἱερέως Codin. — ὠκοδόμησεν] ναὸν addit Codin. — μικρὸν] om. Codin. — καὶ τὰ τῆς Ἀφ.] καὶ om. Cod. — Ἀρτέμ. δὲ] e Codino; Ἀ. τε Hesychn. — Θράκης ὄρος] Ἀρροδίτης ὄρος Codin. — § 17. αὐτοῦ] αὐτοῦ Codin. — ἐγρῆν δὲ Hesychn. — ἐπὶ ὄντας] ἀπωθεῖσθαι] ἐπὶ ὄντας αὐτῷ ἀπωθεῖσθαι Codin. — καὶ μαλ.] καὶ addidi e Codino, qui dein et h. l. et infra τὸν Αἴμονα. — Θράκης τὴν] τῷ. Θράκης ὡν Codin. — [ὁ δὲ] suppl. e. — μόνος] Αἴμονας codd. Codin. — § 18. τοὺς πο-

τοὺς ἔνδον. Πρὸς δὲ τὴν τοῦ Βύζαντος γυνή, ἡ θαυμαστὴ Φιδάλεια, μηδὲν τι καταπλαγεῖσα τὸ πλῆθος τῶν πολέμιων, ἀλλὰ τῇ γυναικεῖα χρησαμένη χειρὶ διηγωνίσαστο, σοφισαμένη τὸν βάρβαρον τῇ τῶν δρακόντων συμμαχίᾳ. (19) Ὡς γὰρ τοὺς κατὰ [τὴν] πόλιν ὄφεις εἰς ἓν τι χωρίον συλλαβοῦσα ἐφρούρει, ἀθρόως τοῖς ἐναντίοις ἐμφανείσα δίκην βελῶν καὶ ἀκοντίων ἐπέμπε τὰ θηρία, καὶ πλείστους λυμηναιμένη τούτῳ τῷ τρόπῳ δίσσωσε τὴν πόλιν. Ἐντεῦθεν τοῖνυν ἀρχαῖος μῦθος φέρεται, μὴ δεῖν τοὺς κατὰ τὴν πόλιν ἀλίσκομένους ἀπολλύειν ὄφεις, ὡς οἷα εὐεργέτας αὐτῆς γενομένους.

20. Οὐ μετὰ πολλὸν δὲ χρόνον Στρόμβος ἀνὴρ τοῦνομα, καὶ αὐτὸς ἐκ Κερόεσσης τεγθεῖς, πόλεμον ἐπιφέρει τῷ Βύζαντι, πολλὰν ἐπαγόμενος δύναμιν. Ἀνεκινεῖτο τοῖνυν ἅπαντα τὰ Σκυθικά γένη· συνέτρεχον δὲ καὶ οἱ τῆς Ἑλλάδος κρατοῦντες καὶ Ῥοδίων οὐκ εὐκαταφρόνητος δύναμις δὲ τῆς γείτονος Χαλκηδόνος τοπάρχης Δίνεως, ἐκ Μεγαρέων ἀποικος ἐκείσε γενομένος δέκα καὶ ἐννέα ἐμπροσθεν ἔτεσι τῆς Βύζαντος αὐταρχίας. (21) Χαλκηδὼν δὲ ὠνόμασται τὸ χωρίον, ὡς μὲν τινὲς φασιν, ἀπὸ τοῦ Χαλκηδόνος ποταμοῦ· ὡς δὲ ἕτεροι, ἀπὸ τοῦ παιδὸς Κάλχαντος τοῦ μάντιος, ὕστερον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου γενομένου· ὡς δὲ ἄλλοι, ἀπὸ Χαλκίδος πόλεως τῆς Εὐβοίας, ἀποίκων ἐκεῖ πεμφθέντων· οὗς δὴ καὶ τυφλοὺς ἀπεκάλεσαν, παρεωρακότας τὸ Βυζάντιον. (22) Ὡς οὖν σὺν πλείοσι ναυσὶν ὁ Δίνεως εἰς συμμαχίαν ἔχε τοῦ Βύζαντος, μὴ δυνθεῖς προσορμῆσαι τῇ πόλει, ἄρτι τοῦ βασιλέως αὐτῶν Βύζαντος μεταλλάξαντος, καὶ τοῦ δήμου παντὸς ἐν ἀγωνίᾳ τυγχάνοντες, πρὸς τὸν καλούμενον Ἀνάπλου ἀφίκετο, ἐνθα καὶ διατρίψας Ἔστιάς τὸν τόπον ὠνόμασε. (23) Μικρῷ γε μὴν ὕστερον διαβὰς ἐν τῇ πόλει, καὶ τοὺς βαρβάρους ἀπωσάμενος, αὐτὸς ἐστρατήγησε τοῦ δήμου τῶν Βυζαντίων καὶ οὗς δὴ χρόνους καὶ δρακόντων πλείστα γένη ἐπεφοίτησε τῇ πόλει, ὡς τοὺς οἰκοῦντας αὐτὴν διαφθεῖρεσθαι· οὗς δὴ τῇ τῶν καλουμένων πελαργῶν ὀρνίθων ἐπιφορᾷ διεγρήσαντο, Ποσειδῶνος αὐτοῖς, ὡς φασι, συνεργήσαντος. (24) Οὐ μετὰ πολὺ δὲ καὶ τῶν ὀρνίθων αὐτοῖς ἐναντίᾳ φρονούντων καὶ θανάτων αἰτίαν ἐπαγόντων, τοὺς τε ἀλίσκομένους αὐτοῖς ὄφεις πρὸς τὰς τῶν ὑδάτων δεξαμενάς ἀκοντιζόντων, καὶ τοῖς γε πο-

Phidalia, hostium multitudine in. perterrita, muliebri manu decertavit, serpentum auxilio barbarum circumveniens.

(19) Angues enim, quos in urbe uno in loco collocatos asservabat, eos subito in hostes sagittarum vel jaculorum instar immisit, et plurimis hoc modo interfectis urbem servavit. Atque hinc etiam antiqua illa fabula fluxit, nefas esse quemquam serpentes in urbe captos, quippe qui ei salute fuerint, occidere.

20. Non longo post tempore Strombus quidam, et ipse Ceroessa genitus, numero exercitu adducto bellum Byzanti intulit. Universa itaque Scythica natio commota est: praestantissimi etiam Graecorum, et Rhodiorum non contemnendae copiae convenerunt, unaque vicinae Chalcedonis dominus Dinaeus, qui deducta Megaris colonia novemdecim annis ante Byzantis principatum sedem illic sibi elegerat. (21) Chalcedon autem appellata est, ut quidam volunt, a fluvio Chalcedone, sive, ut alii, a Calchantis vatis filio, qui post Trojanum bellum vixit: alii vero a Chalclide Eubae urbe, unde missi filo coloni, quos et caecos appellarunt, quod solum Byzantii non animadvertissent. (22) Ceterum Dinaeus cum magna classe suppetiarum Byzanti veniens, quum ad urbem appellere non posset, Byzante ejus rege paulo ante defuncto, et universo populo ea re perturbato, ad Anaplum, quem vocant, pervenit, ibique commoratus Hestiae loco nomen dedit. (23) Nec multo post urbem ingressus est, et barbaris profligatis, ipse Byzantinorum praetura gessit. Hac tempestate varia serpentum genera urbem infestabant et perniciem civibus afferebant, quos Neptuni ope, ut aiunt, ciconiarum super-ventu, interfecerunt. (24) Paullo post quum aves quoque inimicum animum induissent, atque mortis causa multis existerent, eo quod serpentes quos ceperant in cisternas aquarum jacularentur, et civibus in viis pu-

λεμίους] Codin.; τ. πολέμους cod. Hesych. Verba haec ut a librario assuta ejicienda censet Heynius. — Ὁ δρ ὄση ς] Χρύσης (et Κροῖος) δὲ ὁ codd. Codini. — καὶ πρὸς αὐτὰ κτλ.] καὶ πρὸς αὐτὸν διελθὼν ἐπολιόρχει τὰ τῆς πόλεως τεῖχη. πρὸς δὲ κτλ. Codin. — ἡ θαυμ. Φιδάλεια] om. Codin. Phidaliae facinus narrat etiam Tzetzes Chil. II, hist. 40. Cf. Stephan. Byz. v. Γυναῖκοποις. — μηδὲν τι] τι om. Codin. — καταπλαγεῖσα] καταλογισαμένη Codin. — ἀλλὰ] om. Codinus, qui mox διηγωνίζετο. — § 19. ὡς γὰρ τοὺς] Codinus: οὗς γὰρ κατὰ τὴν πόλιν ὄφεις εἰς ἓν τῶν χωρίων συλλαβοῦσα ἐφρούρει, ἀθρόως τοῖς ἐν. ἐμφανείσα καὶ δίκην βελῶν ἀκοντίων κτλ. Vocem τὴν e Codino addidi. — λυμηναιμένη] καταλ. Codin. — ὡς οἱ] οἷα Codin. — § 20. ἀνεκινεῖτο] ἐκινεῖτο Codin. — Δίνεως] Διναιός Codin. h. l. et infra. — δέκα καὶ ἐννέα] septemdecim sec. Herodot. IV, 144. — αὐταρχίας] ἐπαρχίας Codini codd. nonnulli. — § 21. ὡς δὲ ἄλλοι] ἄλλοι δὲ Codin. — ἐκεῖ πεμφθέντων] ἐκείσε παραπεμφθέντων Codin. — ἀπεκάλεσαν] ἐκάλ. Codin. De re v. Herodot. IV, 144; Strabo VII p. 322; Tacitus Ann. XII, 63. — § 22. ὡς οὖν] ὡς δὲ οὖν Codin. — ἐστίας] ἐστίαν Codin. — § 23. μικρῷ] μικρὸν Codin. — αὐτὸς ἐστράτ.] δεῦτερον αὐτὸς ἐστράτ. Codin. — καὶ οὗς δὲ] δὲ om. Codin. — ὡς τοὺς κτλ.] καὶ τοὺς οἱκ. αὐτῇ διεφθείρεν Codin. — πελ. ὀρνίθων] ὀρνίθων om. Codin. — § 24. θαν. αἰτίαν] θάνατον ἐπὶ ἐπαγ. Codin. — αὐτοῖς ὄφεις] αὐτοῖς om. Codin. — ἐπιβαλλόντων] ἐφαλλομένων Codin.

λίταις ἐν ταῖς λεωφόροις ἀφανῶς ἐπιβαλλόντων, ἐν ἀρασίᾳ διετελούν. (25) Ἀνὴρ δέ τις τῶν ἐκ Τυάνων τὸν ὄνομα Ἀπολλώνιος ἐκ λίθου ξεστοῦ τρεῖς ἀνεστήσατο πελαργούς ἀντριπροσώπως ἀλλήλοιν ὀρώντας· οἱ καὶ μέχρι τῶνδε διαμένουσι τῶν χρόνων, οὐ συγχωροῦντες ἐπιφοιτῆσαι τῇ πόλει τὸ τῶν πελαργῶν γένος.

26. Ἐπὶ δὲ τοῖς εἰρημένοις Δίνεω τοῦ στρατηγοῦ μεταλλάξαντος, Λέων τὴν τῶν Βυζαντίων ἀριστοκρατίαν ἐδέξατο, ἐφ' οὗπερ Φίλιππος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς, ὁ Ἀμύντου παῖς γεγονὼς, πολλὴν ἐπαγόμενος ὀναιμιν ἐπολιόρχει τὴν πόλιν, διωροῦζι τε καὶ παντοίοις πολεμικοῖς μηχανήμασι τοῖς τείχεσι προσπελάζων. (27) Καὶ δὴ ἂν ταύτην ἐξεῖλε νυκτὸς ἐπιλαβόμενος ἀσπλήνου καὶ ὁμβροῦ καταρραγέντος ἐξαισίου, εἰ μὴ τις αὐτοῖς τοῦ θεοῦ γέγονε συμμαχία τοὺς κατὰ τὴν πόλιν κύνας πρὸς ὑλακὴν ἀναστήσαντος, καὶ νεφέλας πυρὸς τοῖς ἀρχαίοις ἐπαγαγόντος μέρεσιν. Ἐξ οὗπερ οἱ ὄγμοι διεγερθέντες, καὶ θερμῶς τοῖς πολεμίοις συνεγερθέντες, ἤδη τὴν πόλιν ὑπὸ τῷ Φιλίππῳ γενομένην ἐρρύσαντο, ἀναλαβόντες τοὺς διαφθαρέντας πύργους τοῖς ἐκ τῶν τάφων παρακειμένοις λίθοις, καὶ ἀνυφάναντες τὰς ἐπάλξεις τοῦ τείχους· οὗ δὲ χάριν Τυμβοσύνην τὸ τεῖχος ἐκάλεσαν, λαμπαδοφόρον Ἐκάτης ἀναστήσαντες ἀγαλμα. Αὐτὸς δὲ πρὸς ναυμαχίας τραπίντες περισπῶντες τοὺς Μακεδόνας ἐνίκησαν. Καὶ τῷ τῷ τρόπῳ διαλυθέντος τοῦ πολέμου Φίλιππος παραγορεῖ Βυζαντίους.

28. Ἐπειδὴ δὲ καὶ Λέων τὸν βίον μετέλλαξεν, Χάρης ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς σὺν ναυσὶ τεσσαράκοντα εἰς συμμαχίαν τῶν Βυζαντίων ἔλθων πρὸς τὸν κατὰ Φιλίππου πόλεμον, κατέλαβε τὴν ἄκραν τῆς Προποντίδος, ἥτις μεταξὺ κεῖται Χρυσόπολως καὶ Χαλχιδόνας, καὶ ἐν ἐκείνῳ προσωρμίσας τῷ τόπῳ ἀπόπειραν ἐλάμβανε τοῦ πολέμου. (29) Ἐνθα δὴ τὴν ἐπομένην αὐτῷ γυναῖκα νόσῳ βληθεῖσαν ἀποβαλὼν κατέθηκεν ἐν τάφῳ, ἀναστήσας αὐτῇ βωμὸν καὶ κίονα σύνθετον, ἐν ᾗ δάμαλις δέικνυται ἐκ ξεστοῦ λίθου ἀνακειμένη. Οὕτω γὰρ (μᾶλλον) ἐκείνη τὴν ἐπωνυμίαν ἐκέκλητο, ἥτις διὰ τῶν ἐγγεγραμμένων στίχων μέχρι

blicis clanculum injicerent, stupore Byzantini percussi sunt. (25) Sed vir quidam Tyaneus, Apollonius nomine, tres ciconias ex lapide polito, obversa facie se mutuo adspicientes erexit, quae ad hoc usque tempus durant, neque ciconias in urbem venire permittunt.

26. Post haec, Dinæo praeore mortuo, Leo summum Byzantii magistratum suscepit; sub quo Philippus Macedonum rex, Amyntæ filius, magnis copiis admotis, urbem obsedit, et cuniculis aliisque machinis bellicis muros aggressus est. (27) Et sane facile eam expugnasset, nocte illuni et immensa pluvia adjuvantibus, nisi quis deus tulisset opem, et canes per urbem ad latratum excitasset, nubesque lucidas ad septemtrionem produxisset. Ea re suscitati cives urbem jam fere a Philippo captam conservarunt, turresque et murorum propugnacula labefactata ex lapidibus sepulcralibus restaurarunt. Ejus rei gratia illum murum Tymbosynen (*Sepulcretum*) cognominarunt, erecta simul lampadifera Hecates statua. Deinde autem ad pugnam navalem se convertentes, illustri clade Macedones affecerunt. Atque hunc in modum finito bello Philippus Byzantii cessit.

28. Postquam autem Leo quoque excessit e vita, Atheniensium dux cum quadraginta navibus in auxilium Byzantium profectus ad bellum contra Philippum, occupavit promontorium Propontidis, quod inter Chalcidionem et Chrysopolim situm est, ibique periculum belli subiit. (29) In eodem loco conjugem, expeditionis comitem, morbo extinctam sepulturae tradidit, et aram ei posuit cum columna, in qua *damalis* seu juvenca conspicitur ex lapide polito. Etenim Damalis nomen uxori

— 25. Τυάνων] e Codino; Τυάνης Hesych. Temporum confusionem in hujusmodi anctore noli mirari. Frustra Orellius in § 24 pro οὐ μετὰ πολὺ δὲ scribi voluit μετὰ πολὺ δὲ. Ceterum de re cf. Tzetzes Chil. II, hist. 60; Nicephorus Callistus III, 11, et Cedrenus in Chron. — ἀλλήλοιν ὀρ.] ὀρώντας ἀλλήλους. — Ceterum ad hunc Hesychii et Codini locum illustrandum pertinet fragmentum historicum, quod ex antiquo codice Bibl. Regiae hic subjunxi: «Ὅτι ἐνοχλουμένων ὕστερον τῶν Βυζαντίων ὑπὸ τῶν ὄψεων, διαφθειρόντων αὐτοὺς τὰ ὕδατα, ὁ Τυανεύς Ἀπολλώνιος ἀπὸ λίθου ξεστοῦ τρεῖς ἀνέστησε πελαργούς, οἵτινες οὐκ ἐῶσαν ἐκτραπῆσαι τῇ πόλει πελαργούς· ἐκείνοι γὰρ πνίγοντες τὰς ὄψεις πρῶτον ἠκόντιζον νεκρούς κατὰ τῶν δεξαμενῶν. » *Lambecius*. Alia de Apollonio Tyanensi a Constantino Byzantium advocato v. in Chron. Constantinop. — § 26. Λέων] Λέων τις τῶν Βυζ. τῆν ἄρ. Codin. Ineptè Dinæum in praefectura Leo excepisse dicitur. De re cf. Stephan. Byz. v. Βόσπορος. — ἐφ' οὗπερ] ἐφ' οὐ Codin. — ὁ Ἀμύν.] ὁ om. Cod. — παντοίοις] om. Cod. — § 27. καὶ δὴ ἂν ταύτην ἐξεῖλε] καὶ ταύτην ἂν εἰλε Codin. — κύνας vocem post ἀναστήσας. ponit Codinus. — πρὸς... μέρεσιν] πρὸς τοὺς ἀρχτ. ἐπ. τόπους Codin. — διεγερθ.] διεγερθ. Codin. — καὶ ἐγερμῶς... συνεγερθέντες] om. Codin. — ἀνυφάναντες] ἀνοικοδομήσαντες Codin. — Τυμβοσύνην] «Fort. Τυμβοσύνην a violatis sepulcris. » HEYNIUS. — ναυμαχίας] συμμαχίαν cod. Codin. — § 28. ἐπεὶ δὴ δέ] ἐπεὶ δὲ Cod. — τῶν Βυζ.] τῶν om. Codin. — § 29. ἐνθα] ἐνθεν Hesych.; ἐνθα καὶ τὴν γυναῖκα συνεπομένην ἔχων αὐτῷ Codinus. — σύνθετον] om. Codin. — ἀνακειμένη] om. Codin. — οὕτω γὰρ μᾶλλον κτλ.] Disertius Codinus: οὕτω γὰρ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκέκλητο ἐκείνη ἡ γυνὴ τοῦ Χάρητος, ὅπερ καὶ διὰ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐκεῖσε στίχων ἀριδιόλως φηταινται, μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς διασωζομένων χρόνων.

τῶν καθ' ἡμᾶς διασώζεται χρόνων. (30) Εἰς δὲ [οἱ] στίχοι οὗτοι·

Ἰναχίης οὐκ εἰμι βοδὸς τύπος, οὐδ' ἀπ' ἐμεῖο
κλήζεται ἀντιπὸν Βοσπόριον πέλαγος.
Κεῖνην γὰρ τὸ πάροιθε βαρὺς χόλος ἤλασεν Ἥρης
ἐς Φάρον ἦβε δ' ἐγὼ Κεκροπίς εἰμι νέκυς.
Εὐνέτις ἦν δὲ Χάρητος, ἐπλων δ' ὅτ' ἐπλωεν ἐκεῖνος
τῆδε, Φιλippeίων ἀντίπαλος σκαφεύων.
Βοΐδιον οὐνομα δ' ἦεν ἐμοὶ τότε· νῦν δὲ Χάρητος
εὐνέτις ἡπείρους τέμπομαι ἀμφοτέραις.

(31) Τοῦ δὲ Χάρητος εἰς Ἀθήνας ἐκπεύσαντος, Πρωτομαχος τὴν στρατηγικὴν ἀρχὴν διαδέχεται· ὃς τοὺς ἐπαναστάνας Θρᾷκας καταδουλώσας τοῖς ὅπλοις, ἐν τῷ καλουμένῳ τῆς πόλεως Μηλίῳ χάλκεα ἀνέθηκε τρόπαια. (32) Κατοικιζόμενου δὲ καὶ τούτου, Τιμησίος ἀνὴρ τῶν ἐν Ἀργείοις γραφέντων πρῶτον μὲν κατὰ τὸν Εὐξείνῳν προσαγορευόμενον πόντον, πρὸς τῷ λεγομένῳ Ἐφεσιᾷ (ἐνθα ποτὲ Ἐφέσιοι ἀποικίας πέμψαντες, καὶ πόλιν οἰκοδομεῖν πειραθέντες, αὖθις τοῦ Βυζαντίου ὑπήκουσαν λογίου,

Ἐνθα δύο σκύλακες πολὴν μάρπτουσι θάλασσαν,
Ἐνθ' ἰχθύς ἑλαρὸς τε νομὸν βόσκονται ἐς αὐτόν),

ἀντικαταστήσαι πόλιν ἐπιχειρήσας, καὶ διαμαρτῶν τῆς ἐλπίδος, συνοικίζεται Βυζαντίοις, καὶ στρατηγὸς τοῦ παντὸς ἀναδειγθεὶς δήμου, πᾶσαν ὁμοῦ τὴν πόλιν εἰς τὸ μείζον καὶ ὠφέλιμον μετερρύθμισε, νόμους τε περὶ τῶν καθ' ἡμέραν συμβολαίων τιθέμενος, καὶ ἔθνη καθιστὰς πολιτικά τε καὶ ἡμέρα, δι' ὧν ἀστέους τε καὶ φιλανθρώπους τοὺς πολίτας ἀπέδειξε, (33) ἱερὰ τε θεῶν πλείστα, τὰ μὲν αὐτὸς ἀνεστήσατο, τὰ δὲ καὶ πρὶν ὄντα ἐπεκόσμησε· τὸν γὰρ πρὸς τῇ ἀκρᾷ τῆς Προποντίδος θαλάσσης κείμενον ναὸν, δν Ἰάσων ποτὲ τοῖς δώδεκα θεοῖς καθιέρωσε, κατηρειπώμενον ἀνέγειρε, καὶ τὸν ἐπὶ τῷ Φριξῷ λεγομένῳ λιμένι τῆς Ἀρτέμιδος οἶκον ἀνεκαίνισεν. (34) Ἐπὶ δὲ τούτῳ Καλλιᾶδης στρατηγὼν τοῦ Βυζαντίου, ἀριστὰς τε πρὸς τοὺς ὀνηεῖους τε καὶ ἐμφυλίου πολέμου ἀγωνισάμενος, τὸ περιόρητον τοῦ Βύζαντος ἀγαλμα κατὰ τὴν καλουμένην Βασιλικὴν ἀνέθηκε, καὶ ἐπέγραψεν οὕτως·

Τὸν κρατερὸν Βύζαντα καὶ ἱμερτὴν Φιδάλειαν
κίονι κοσμήσας ἀνθετο Καλλιᾶδης.

35. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ ἀριστοκρατουμένων καὶ δημοκρατουμένων τῶν Βυζαντιῶν, ἔτι δὲ καὶ τυραννουμένων, κατὰ διαφόρους συμβέβηκε χρόνους. Ὡς δὲ

Charetis erat, ut liquet ex adscriptis hisce versibus, qui adhuc supersunt :

30. Inachiae non sum signum bovis, haudque vocatur
a me adversum illud Bosporium pelagus.
Hanc etenim prius ira gravis Junonis abegit
usque Pharum ; sed ego mortua sum Cecropis ;
atque Charetis eram conjux, illumque sequebar
nempe Philippiis navibus oppositum.
Bucula dicta fui : conjux nunc grata Charetis
terrarum gemino laetor utroque solo.

31. Quum vero Chares Athenas navigasset, Protomachus praeturae excepit ; qui quum obturbantes Thraces armis subjugasset, aerea tropaea eo in urbis loco qui Milliarium dicitur statuit. (32) Hoc etiam mortuo Timesius quidam Argivorum civitate adscriptus primum ad Pontum Euxinum in loco nuncupato Ephesiate (ubi quondam Ephesii, colonis eo deductis, urbem aedificare conati, iterum Byzantium illud oraculum audierunt :

Hic, ubi caeruleum lambunt duo flumina pontum,
Piscis ubi cervusque cibo vescuntur eodem),

urbem ex adverso condere incipiens, quum spe excidisset, ad Byzantios se contulit. Universique populi imperator designatus, totam civitatem in melius auctam reformavit, ac leges de quotidianis commerciis promulgavit, et consuetudines instituit civiles, quibus elegantes et humanos cives effecit. (33) Aedes item deorum complures vel exstruxit ipse, vel pridem exstructas exornavit. Nam quod ad Propontidis promontorium est templum, ab Iasone olim diis duodecim consecratum, dejectum restauravit, et in Phrixii portu aedem Dianae renovavit. (34) Post hunc Calliades, Byzantii praetor, vir bellis domi forisque egregius, celebrem illam et admirandam Byzantis statuam in Basilica posuit, atque sic inscripsit :

Magnanimum Byzantem cum grata Phidalea
erexit junctis Calliades statuis.

35. Et haec quidem Byzantiis sub optimatum, populi et tyrannorum quoque imperio variis temporibus acciderunt. Postquam vero consulari virtute Romanum imperium

— § 30. οἱ στ.] οἱ addidi e Codino. Epigramma exstat etiam ap. Constantin. Porphy. De Them. II, 12. V. in Anthol. Steph. III, 12, p. 224. Brunck. Anal. t. III, p. 187. Cf. Heyn. Antiq. Byz. Excurs. III : *De Damalide Charetis conjuge ejusque statua*. — βοΐδιον κτλ.] βοΐδιον δ' ἦκουον ἐγὼ τότε Codin. — § 31. καταδουλώσας] καταδουλωσάμενος Codin. — Μηλίῳ] ἐν τῷ καλ. Μηλίῳ τόπῳ τῆς πόλεως Codin. — ἀνέθηκε] ἀνέστησε Codin. — § 32. γραφέντων] τραφέντων Codin. — προσαγορευόμενον] om. Codin. — Ἐφεσιᾷ] « loco in litore Bospori sinistro (Dionys. Byz. p. 17), haud longe a Ponti Euxini ostio, infra Myrlaem. » Heyn. Cf. Lambecius in not. ad Codinum. — λογίου] λόγου Codin. — μάρπτουσι] supra § 3 λάπτουσι, uti hoc quoque loco habet Codinus, non duos, sed quattuor versus apponens, quos Hesychius § 3 adscripsit. — ὁμοῦ τὴν πόλιν] sic Codin. ; ὁμ. τὴν μὲν πόλιν Hesych. Particulam τε post νόμους om. Codin. — τε καὶ ἡμέρα] om. Codin. — § 33. ἐπεκόσμ.] διεκόσμ. Codin. — καθιέρωσε] καθίδρυσε Cod. — Φριξῷ] Φριξῷ Cod. — τῆς Ἀρτ.] τῆς om. Cod. — κατερειπώμενον] Hes. ; κατερειπώμενον Cod. — § 34. στρατηγῶν] στρατηγῆσας vel, ut in cod. Vat. στρατηγός Cod. — καλουμένην] λεγομένην Cod. — κίονι] Codin. ; εἰν ἐν Hesych. ; ἐνθάδε Codini codex bibl. Vaticellanae. — § 35. ταῦτα μὲν καὶ ἀρ. κτλ.] ταῦτα μὲν ἀρ. τῶν Βυζ. ἔτι δὲ καὶ τυρανν. κτλ. Codin. — ἐπιστατεῖα] Bekker. in Co-

τῇ τῶν ὑπάτων ἐπιστατεία ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ πάσας ὑπερεβάλετο τὰς δυναστείας, κατεδούλωσε δὲ καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἔθνη, εἰκότως αὕτη καὶ οἱ Βυζάντιοι περθόμενοι διετέλουν. (36) Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τινος χρόνου, Σεβήρου βασιλεύσαντος τῆς Ῥώμης, αὐτοὶ τὴν τοῦ τυραννήσαντος τῶν ἑσίων Νίγρου προτιμήσαντες ἐλπίδα, εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἐτόλμησαν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, ἀφαιρέθentes παρ' αὐτοῦ τῶν πολιτικῶν δικαίων, καὶ τῆς στεφάνης αὐτοῖς καταλυθείσης τοῦ τείχους, Περινθίους προσετάχθησαν δουλεύειν, τοῖς καλούμενοις Ἡρακλείταις. (37) Πausaμένου δὲ τῆς ὀργῆς τοῦ Σεβήρου, αὐθις εἰς μείζονα κόσμον ἐπανῆλθον, λουτρὸν μὲν αὐτοῖς μέγιστον κατὰ τὸν τοῦ Διὸς ἱππίου βωμὸν ἢ τὸ Ἡρακλέους ἄλσος καλούμενον (ἐνθα τὰς Διομήδους αὐτὸν φασὶ δαμάσαντα ἵππους, Ζεύξιππον τὸν τόπον ὀνομάσαι) πολυτελῶς ἐγείραντος, καὶ τὸν τούτῳ πλησιάζοντα χώρον τῆς ἱπποδρομίας, τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακείμενον κούροις, ἱκρίους τε καὶ στοαῖς διακοσμήσαντος (ἐνθα καὶ νῦν οἱ καμπτήρες δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γνωρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ὧν τοῖς γαλαῖς ὀβελίσκοις), ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ στρατιωτικὰ τέλη προσνειμάντος. (38) Μέχρι μὲν οὖν περιῖν Σεβήρος καὶ ὁ τούτου παῖς Ἀντωνίνος, ἡ πόλις Ἀντωνινία προσσηγορεύετο, ἐπειδὴ δὲ τοῖς θεοῖς τῶν βασιλέων ἀπεδόθη, αὐθις τὸ Βυζάντιον ὀνομάζετο. (39) Κωνσταντίνου δὲ τὸ Ῥωμαϊκὸν κῦρος παρεληφτός καὶ αὕτῃ Κωνσταντινούπολις ἐκλήθη, προθύμως ἀνασχόμενη τὴν προσσηγορίαν ἀνταλλάξαι τῇ ὑπερβαλλούσῃ τοῦ αὐτοκράτορος φιλοτιμίᾳ, θυμασθῆν μὲν αὐτὴν ἀπεργασαμένου τῷ κάλλει, πόρρω δὲ μεταγαγόντος τὰ

omnes polestates superavit, redacta jam in servitutem Graecia, merito se quoque illi submiserunt Byzantii. (36) Aliquanto tamen post, imperante Severo, quum ipsi Nigri, qui Orientis imperium invaserat, partes potiores rati, opponere se imperatori ausi essent, ereptis privilegiis, murisque dejectis, Perinthiis sive Heracleotis servire jussi sunt. (37) Sed pacato mox Severo in meliorem rursum formam restituti: quippe balneum ipsis maximum ad Jovis Equestris aram, sive lucum Herculis (qui domitis ibi Diomedis equis Zeuxippo nomen loco dedisse creditur) splendide exstruxit: item vicinum Hippodromum, Dioscuris sacrum, tabulatis ac porticibus exornavit (ubi etiamnum metæ Deorum praesidium exhibent indicia, ova nimirum aeneis obeliscis imposita), et assignavit etiam reditus e militari aëario. (38) Et quidem quousque Severus superstes fuit, ejusque filius Antoninus Caracalla, urbs Antoninia appellata fuit: postquam vero divis imperatoribus annumerati fuerant, iterum Byzantii nomen accepit. (39) Ubi vero in imperium Constantinus successit, Constantinopolis appellari cepit, neque invita sane nomen mutavit, insigni imperatoris munificentia; quippe elegantiores ille reddidit et pulchritudine admirandam, ad Troadenses usque porticus prolatis pomariis, quæ antea foro ipsi cognomini terminabantur: præ-

dino pro vulg. ἐπιστατεία. — καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἔθνη] καὶ Ἑλλήνες Codin. — οἱ Βυζ.] οἱ om. Cod. — § 36. ἐπειδὴ δὲ] ἐπεὶ δὲ Cod. — βασιλεύσαντος τῆς Ῥ.] τῆς Ῥ. βασιλεύοντος Cod. — παρ' αὐτοῦ] om. Cod. — αὐτοῖς καταλ.] αὐτῆς τοῦ τείχους κ. Cod. — προσετάχθησαν] ἐτάχθησαν Codin. — παυσαμένου] παυσαμένης Codin. — § 37. αὐθις εἰς μείζ. κτλ.] Codinus: αὐθις τούτων ἔσχατον εἰς βασιλέα, δὲ καὶ εἰς μείζονα καὶ περιφανῆ κόσμον ἐπανήγαγε τὸ Βυζάντιον. — αὐτοῖς μέγιστον] αὐτοῖς om. Cod. — ἢ] ἦτοι Cod. — ἐνθα κτλ.] Codinus: λουτρὸν μὲν... ἀνήγειρεν, ἐνθα δὲ καὶ τὰς Διομήδους δαμάσαντες ἵππους Ζεύξιππον τὸν τόπον ὀνόμασαν· καὶ τὸν αὐτοῦ πλησιάζοντα χώρον τοῦ ἱπποδρομίου τοῖς τοῦ Δ. ἀ. κ. i. τ. κ. στ. διακοσμήσας. — ἐπὶ δὲ τούτοις... προσνειμάντος] om. Codinus. — § 38. Ἀντωνινία] Ἀντωνία Hesyeh.; quod item vulgo legitur ap. Eustath. ad Dion. 803 (p. 253 ed. Bernh.), ubi ad verum proxime accedit cod. K., qui Ἀντωνινίαν. In numis Severi et Antonini: *Antoneinia Byzantion Sebasta*. Codinus: καὶ μέχρι μὲν οὐ περιῖν ὁ Σεβήρος, ἀπὸ τούτου παιδὸς Ἀντωνίνου Ἀντωνινία ἡ πόλις κατωνομάζετο. Deinde interponit hæc: Ἀπὸ δὲ τοῦ Βυζαντος μέχρι τοῦ Σεβήρου ἔτη διήλθον ἑξακόσια ὀγδοήκοντα (πεντήκοντα Vatican.) πέντε. Ἀλλ' ἐπανακτεῖν τὸν λόγον καὶ διηγητέον, ὅπως Σεβήρος τοῦ Βυζαντίου ἐκράτησεν. Ἀναστὰς ἐκ Ῥώμης Σεβήρος, κατεῖλε τὸ Βυζάντιον, κρατούντος τότε αὐτοῦ Νίγρου, τοῦ υἱοῦ Τιμησίου· καὶ εἰρηνικὰς σπονδὰς μετὰ Νίγρου ποιήσας, εἰσῆλθε μετὰ τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ εἰς τὸ Βυζάντιον. Ἐπεὶ δὲ οἱ Βυζάντιοι ὑπὸ Μακεδόνων κακῶς ἐπολιορκούντο καὶ ἐλυμαίνοντο, ἐξῆλθεν ὁ Σεβήρος, κατὰ Μακεδόνων, ὑπερμαχῶν Βυζαντίων. Μέλων δὲ ἐξέρχεσθαι, τὴν ἰδίαν θυγατέρα τῇ τοῦ Νίγρου υἱῷ εἰς γυναῖκα παρέδωκεν· (τὸν γὰρ στρατὸν αὐτοῦ ὁ Σεβήρος κατέλειπε ἐν Χρυσόπολει). Ἐν δὲ τῇ τοῦ γάμου εὐωχίᾳ ἔσθθησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο φιλόσοφοι τινες Ῥωμαῖοι, Φόρτος καὶ Μαρκίανος καλούμενοι, καὶ εἶπον πρὸς τοὺς ἐσθιόντας Βυζαντίους· « Ἠγάγομεν χαρὰν ἀκερδῇ καὶ λύπῃ ἀξίμην. » Προσκαλεσάμενος δὲ Νίγρος τοὺς φιλοσόφους αὐτοῦ, ἐποίει ἐρευναν περὶ τοῦ ῥήματος· ἀλλ' οὐδεὶς ᾔδονθη διεμενέσαι αὐτό. Εἰς δὲ τις τῶν ἐν τῇ συμπόσει ἀνακειμένων, ἀγχίνους πάνν, ἥδη γεραίρος, ἀναλογισάμενος τὸ ἀπόρρημα εἶπεν· « Τοῦτό ἐστι ἱππικός καὶ ἀγωνιστικός ἀγών. » Τότε ὁ Σεβήρος πρὸς θεραπεῖαν τοῦ συνεπιπεδου αὐτοῦ Νίγρου, ἔκτισε δύο λουτρά· ἑσώθεν μὲν τῆς πόλεως καὶ πλησίον τοῦ παλατίου ἐν, τὸ καλούμενον Ζεύξιππον· ἑσώθεν δὲ τῆς πόλεως, τὰ νῦν καλούμενα Καμίνια, λουτρὸν εὐμέγεες καὶ ἀξιοθαύμαστον· ἐκ δὲ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ μεγέθους αὐτοῦ ἐν ἑκάστῃ ἡμέρᾳ δύο χιλιάδες ἐλάυνον. Ἦπτε δὲ τὸ τοιοῦτον λουτρὸν μετὰ τοῦ Μηδικοῦ πυρός. Τὸ δὲ μέχρι τοῦ νῦν σωζόμενον ἱπποδρόμιον ἐκτίσθη παρ' αὐτοῦ τοῦ Σεβήρου, κήπων ὄντων ἐκεῖσε δύο τινῶν ἀδελφῶν καὶ γυναικὸς χήρας. Μέχρι μὲν οὖν τοῦ χαλκοῦ κίονος τοῦ Τετραπλεύρου πενίος ἦν ὁ τόπος, ἀπὸ δὲ τούτου καὶ μέχρι τῆς Σπενδόνης, κρηνοῦ ὄντος, κίονες εὐμέγεες καὶ κτίσματα ἀνηγέρθησαν. Ἐνθα δὲ καὶ ἡ ψυχρὰ καλουμένη κιστέρνα, ἐστὶ, διότι πάνν κρηνώδης ἦν ὁ τόπος. Τὸ δὲ ἐν μέρος τῶν βαθμιδῶν ἀνεπλήρωθη παρ' αὐτοῦ τοῦ Σεβήρου, κατελείθη δὲ τὸ ἕτερον ἀτέλές, διὰ τὸ ἐλθεῖν εἰς αὐτὸν ἀγγελίαν, ὅτι Ἄλλοι πορθοῦσι τὴν Ῥώμην, καὶ παραγενέσθαι ἐν αὐτῇ· ἢ δῆτα καὶ τελευτᾶ νόσφ' ἐπιληψίας, βασιλεύσας χρόνους δεκαεπτὰ. (Quæ sequuntur apud Codin. usque ad v. ἀνέστησε πόλιν eadem fere habes ap. Hesyeh. § 1.) Παρήλθον δὲ χρόνοι ἐξήκοντα καὶ ἐπέκεινα

τῶν καθ' ἡμᾶς διασώζεται χρόνων. (30) Εἰσι δὲ [οἱ] στίχοι οὗτοι·

Ἰναχίης οὐκ εἰμι βοῶς τύπος, οὐδ' ἀπ' ἐμεῖο
κλῆζεται ἀντιπὸν Βοσπόριον πέλαγος.
Κεῖνην γὰρ τὸ πάροιθε βαρὺς χόλος ἤλασεν Ἥρης
ἐς Φάρον· ἦδε δ' ἐγὼ Κεκροπίς εἰμι νέκυς.
Εὐνέτις ἦν δὲ Χάρητος, ἐπλυν δ', ὅτ' ἐπλυνεν ἐκεῖνος
τῆδε, Φιλιππεῖων ἀντίπαλος σκαφεῖων.
Βοῖδιον οὐνομα δ' ἦεν ἐμοὶ τότε· νῦν δὲ Χάρητος
εὐνέτις ἡπείροις τέμπομαι ἀμφοτέραις.

(31) Τοῦ δὲ Χάρητος εἰς Ἀθήνας ἐκπλεύσαντος, Πρωτόμαχος τὴν στρατηγικὴν ἀρχὴν διαδέχεται· δς τοὺς ἐπαναστάνας Θρᾷκας καταδουλώσας τοῖς ὅπλοις, ἐν τῷ καλουμένῳ τῆς πόλεως Μηλίῳ χάλκεα ἀνέθηκε τρόπαια. (32) Κατοικημένου δὲ καὶ τούτου, Τιμησίους ἀνὴρ τῶν ἐν Ἀργεῖοις γραφέντων πρώτον μὲν κατὰ τὸν Εὐξείνιον προσαγορευόμενον πόντον, πρὸς τῷ λεγομένῳ Ἐφεσιᾷτῃ (ἐνθα ποτὲ Ἐφέσιοι ἀποικίας πέμψαντες, καὶ πόλιν οἰκοδομῶν πειραθέντες, αὐθις τοῦ Βυζαντίου ὑπήκουσαν λογίου,

Ἐνθα δύο σκύλακες πολὴν μάρπτουσι θάλασσαν,
Ἐνθ' ἰχθύς ἑαρός τε νομὸν βόσκονται ἐς αὐτόν),

ἀντικαταστήσαι πόλιν ἐπιχειρήσας, καὶ διαμαρτῶν τῆς ἐλπίδος, συνοικίζεται Βυζαντίοις, καὶ στρατηγὸς τοῦ παντὸς ἀναδειχθεὶς δήμου, πᾶσαν ἑαυτοῦ τὴν πόλιν εἰς τὸ μείζον καὶ ὠφέλιμον μετερρῦμισε, νόμους τε περὶ τῶν καθ' ἡμέραν συμβολαίων τιθέμενος, καὶ ἔθνη καθιστὰς πολιτικά τε καὶ ἡμέρα, δι' ὧν ἀστέλους τε καὶ φιλανθρώπους τοὺς πολίτας ἀπέδειξεν, (33) ἱερά τε θεῶν πλείστα, τὰ μὲν αὐτὸς ἀνεστήσατο, τὰ δὲ καὶ πρὶν ὄντα ἐπεκόσμησε· τὸν γὰρ πρὸς τῇ ἀρχῇ τῆς Προποντιδὸς θαλάσσης κείμενον ναὸν, δν Ἰάσων ποτὲ τοῖς δώδεκα θεοῖς καθιέρωσε, κατηρειπωμένον ἀνήγειρε, καὶ τὸν ἐπὶ τῷ Φρίξου λεγομένῳ λιμένι τῆς Ἀρτέμιδος οἶκον ἀνεκαίνισεν. (34) Ἐπὶ δὲ τούτῳ Καλλιᾶδης στρατηγὼν τοῦ Βυζαντίου, ἄριστά τε πρὸς τοὺς ὀθνείους τε καὶ ἐμφυλίους πολέμους ἀγωνισάμενος, τὸ περιβόητον τοῦ Βύζαντος ἄγαλμα κατὰ τὴν καλουμένην Βασιλικὴν ἀνέθηκε, καὶ ἐπέγραψεν οὕτως·

Τὸν κρατερὸν Βύζαντα καὶ ἡμερτὴν Φιδάλειαν
κίονι κοσμήσας ἀνέθετο Καλλιᾶδης.

35. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ ἀριστοκρατουμένων καὶ δημοκρατουμένων τῶν Βυζαντινῶν, ἔτι δὲ καὶ τυραννομένων, κατὰ διαφόρους συμβέβηκε χρόνους. Ὡς δὲ

Charetis erat, ut liquet ex adscriptis hisce versibus, qui adhuc supersunt :

30. Inachiae non sum signum bovis, haudque vocatur
a me adversum illud Bosporium pelagus.
Hanc etenim prius ira gravis Junonis abegit
usque Pharus; sed ego mortua sum Cecropis;
atque Charetis eram conjux, illumque sequebar
nempe Philippiis navibus oppositum.
Bucula dicta fui: conjux nunc grata Charetis
terrarum gemino laetor utroque solo.

31. Quum vero Chares Athenas navigasset, Protomachus praeturae excepit; qui quum obturbantes Thraces armis subjugasset, aerea tropaea eo in urbis loco qui Miliarium dicitur statuit. (32) Hoc etiam mortuo Timesius quidam Argivorum civitate adscriptus primum ad Pontum Euxinum in loco nuncupato Ephesiate (ubi quondam Ephesii, colonis eo deductis, urbem aedificare conati, iterum Byzantium illud oraculum audierunt :

Hic, ubi caeruleum lambunt duo flumina pontum,
Piscis ubi cervusque cibo vescuntur eodem),

urbem ex adverso condere incipiens, quum spe excidisset, ad Byzantios se contulit. Universique populi imperator designatus, totam civitatem in melius auctam reformavit, ac leges de quotidianis commerciis promulgavit, et consuetudines instituit civiles, quibus elegantes et humanos cives effecit. (33) Aedes item deorum complures vel exstruxit ipse, vel pridem exstructas exornavit. Nam quod ad Propontidis promontorium est templum, ab Iasone olim diis duodecim consecratum, dejectum restauravit, et in Phirixi portu aedem Dianae renovavit. (34) Post hunc Calliades, Byzantii praetor, vir bellis domi forisque egregius, celebrem illam et admirandam Byzantis statuam in Basilica posuit, atque sic inscripsit :

Magnanimum Byzantem cum grata Phidalea
erexit junctis Calliades statuis.

35. Et haec quidem Byzantiis sub optimatum, populi et tyrannorum quoque imperio variis temporibus acciderunt. Postquam vero consulari virtute Romanum imperium

— § 30. οἱ στ.] οἱ addidi e Codino. Epigramma exstat etiam ap. Constantin. Porphy. De Them. II, 12. V. in Anthol. Steph. III, 12, p. 224. Brunck. Anal. t. III, p. 187. Cf. Heyn. Antiq. Byz. Excurs. III : *De Damalide Charetis conjuge ejusque statu*. — βοῖδιον κτλ.] βοῖδιον δ' ἤκουον ἐγὼ τότε Codin. — § 31. καταδουλώσας] καταδουλώσμενος Codin. — Μηλίῳ] ἐν τῷ καλ. Μηλίῳ τόπῳ τῆς πόλεως Codin. — ἀνέθηκε] ἀνέστησε Codin. — § 32. γραφέντων] τραφέντων Codin. — προσαγορευόμενον] om. Codin. — Ἐφεσιᾷτῃ, « loco in litore Bospori sinistro (Dionys. Byz. p. 17), haud longe a Ponti Euxini ostio, infra Myrlaem. » HEYNE. Cf. Lambecius in not. ad Codinum. — λογίου] λόγου Codin. — μάρπτουσι] supra § 3 λάπτουσι, uti hoc quoque loco habet Codinus, non duos, sed quattuor versus apponens, quos Hesychius § 3 adscripsit. — ὁμοῦ τὴν πόλιν] sic Codin.; ὁμ. τὴν μὲν πόλιν Hesych. Particulam τε post νόμους om. Codin. — τε καὶ ἡμέρα] om. Codin. — § 33. ἐπεκόσμ.] διεκόσμ. Codin. — καθιέρωσε] καθίδρυσε Cod. — Φρίξου] Φρίξ Cod. — τῆς Ἀρτ.] τῆς om. Cod. — κατεριπωμένον] Hes.; κατερειπωμένον Cod. — § 34. στρατηγῶν] στρατηγῆσας vel, ut in cod. Vat. στρατηγός Cod. — καλουμένην] λεγομένην Cod. — κίονι] Codin.; εἰν ἐνι Hesych.; ἐνθάδε Codini codex bibl. Valicellanae. — § 35. ταῦτα μὲν καὶ ἀρ. κτλ.] ταῦτα μὲν ἀρ. τῶν Βυζ. ἔτι δὲ καὶ τυρανν. κτλ. Codin. — ἐπιστατεῖα] Bekker. in Co-

τῇ τῶν ὑπάτων ἐπιστατεία ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ πάσας ὑπερβάλλετο τὰς δυναστείας, κατεδούλωσε δὲ καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἔθνη, εἰκότως αὕτη καὶ οἱ Βυζάντιοι πεθομένοι διετελοῦν. (36) Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τινος χρόνου, Σεβήρου βασιλεύσαντος τῆς Ῥώμης, αὐτοὶ τὴν τοῦ τυραννήσαντος τῶν ἑσῶν Νίγρου προτιμήσαντες ἐλπίδα, εἰς χεῖρας ἔλθειν ἐτόλμησαν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, ἀφαιρεθέντες παρ' αὐτοῦ τῶν πολιτικῶν δικαίων, καὶ τῆς στεφάνης αὐτοῖς καταλυθείσης τοῦ τείχους, Περνήθιους προσετάχθησαν δουλεῦναι, τοῖς καλούμενοις Ἡρακλεῶταις. (37) Πausαμένον δὲ τῆς ὀργῆς τοῦ Σεβήρου, αὐθις εἰς μείζονα κόσμον ἐπανήλθον, λουτρὸν μὲν αὐτοῖς μέγιστον κατὰ τὸν τοῦ Διὸς ἱππίου βωμὸν ἢ τὸ Ἡρακλέους ἄλσος καλούμενον (ἐνθα τὰς Διομήδους αὐτὸν φασὶ δαμάσαντα ἵππους, Ζεῦξίππον τὸν τύπον ὀνομάσαι) πολυτελεῶς ἐγείραντος, καὶ τὸν τούτῳ πλησιάζοντα χώρον τῆς ἱπποδρομίας, τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακείμενον κούροις, ἱκρίους τε καὶ στοαῖς διακοσμήσαντος (ἐνθα καὶ νῦν οἱ καμπητῆρες δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γνωρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ὧν τοῖς χαλκῆς ὀβελίσκοις), ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ στρατιωτικὰ τέλη προσνειμάντος. (38) Μέχρι μὲν οὖν περιτὴν Σεβήρος καὶ ὁ τούτου παῖς Ἀντωνῖνος, ἡ πόλις Ἀντωνινία προσηγορεύετο, ἐπειδὴ δὲ τοῖς θεοῖς τῶν βασιλέων ἀπεδόθη, αὐθις τὸ Βυζάντιον ὀνομάζετο. (39) Κωνσταντῖνον δὲ τὸ Ῥωμαῖκὸν κῦρος παρειληφότος καὶ αὕτῃ Κωνσταντινούπολις ἐκλήθη, προθύμως ἀνασχόμενη τὴν προσηγορίαν ἀνταλλάξαι τῇ ὑπερβαλλούσῃ τοῦ αὐτοκράτορος φιλοτιμίᾳ, θαυμαστὴν μὲν αὐτὴν ἀπεργασμένον τῷ κάλλει, πόρρω δὲ μεταγαγόντος τὰ

omnes potestates superavit, redacta jam in servitutem Graecia, merito se quoque illi submiserunt Byzantii. (36) Aliquanto tamen post, imperante Severo, quum ipsi Nigri, qui Orientis imperium invaserat, partes potiores rati, opponere se imperatori ausi essent, ereptis privilegiis, murisque dejectis, Perinthiis sive Heracleotis servire jussi sunt. (37) Sed pacato mox Severo in meliorem rursus formam restituti: quippe balneum ipsis maximum ad Jovis Equestris aram, sive lucum Herculis (qui domitis ibi Diomedis equis Zeuxippo nomen loco dedisse creditur) splendide exstruxit: item vicinum Hippodromum, Dioscuris sacrum, tabulatis ac porticibus exornavit (ubi etiamnum metæ Deorum praesidium exhibent indicia, ova nimirum aeneis obeliscis imposita), et assignavit etiam reditus e militari aëario. (38) Et quidem quousque Severus superstes fuit, ejusque filius Antoninus Caracalla, urbs Antoninia appellata fuit: postquam vero divis imperatoribus annumerati fuerant, iterum Byzantii nomen accepit. (39) Ubi vero in imperium Constantinus successit, Constantinopolis appellari cepit, neque invita sane nomen mutavit, insigni imperatoris munificentia; quippe elegantiores ille reddidit et pulchritudine admirandam, ad Troadenses usque porticus prolatis pomariis, quæ antea foro ipsi cognomini terminabantur: præ-

dipo pro vulg. ἐπιστατεία. — καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἔθνη] καὶ Ἑλληνες Codin. — οἱ Βυζ.] οἱ om. Cod. — § 36. ἐπειδὴ δὲ] ἐπεὶ δὲ Cod. — βασιλεύσαντος τῆς Ῥ.] τῆς Ῥ. βασιλεύοντος Cod. — παρ' αὐτοῦ] om. Cod. — αὐτοῖς καταλ.] αὐτῆς τοῦ τείχους κ. Cod. — προσετάχθησαν] ἐτάχθησαν Codin. — παυσαμένου] παυσαμένης Codin. — § 37. αὐθις εἰς μείζ. κτλ.] Codinus: αὐθις τοῦτον ἔσχον εἰς βασιλέα, ὅς καὶ εἰς μείζονα καὶ περιφανῆ κόσμον ἐπανήγαγε τὸ Βυζάντιον. — αὐτοῖς μέγιστον] αὐτοῖς om. Cod. — ἢ] ἦτοι Cod. — ἐνθα κτλ.] Codinus: Λουτρὸν μὲν... ἀνήγειρεν, ἐνθα δὲ καὶ τὰς Διομήδους δαμάσαντες ἵππους Ζεῦξίππον τὸν τύπον ὀνόμασαν· καὶ τὸν αὐτοῦ πλησιάζοντα χώρον τοῦ ἱπποδρομίου τοῖς τοῦ Δ. ἄ. κ. i. τ. κ. στ. διεκόσμησεν. — ἐπὶ δὲ τούτοις... προσνειμάντος] om. Codinus. — § 38. Ἀντωνινία] Ἀντωνία Hrsyeh; quod item vulgo legitur ap. Eustath. ad Dion. 803 (p. 253 ed. Bernh.), ubi ad verum proxime accedit cod. K., qui Ἀντωνινίαν. In numis Severi et Antonini: *Antoneinia Byzantion Sebasta*. Codinus: καὶ μέχρι μὲν οὖν περιτὴν ὁ Σεβήρος, ἀπὸ τούτου παιδὸς Ἀντωνίνου Ἀντωνινία ἡ πόλις κατωνομάζετο. Deinde interponit hæc: Ἀπὸ δὲ τοῦ Βυζάντος μέχρι τοῦ Σεβήρου ἔτη διήλθον ἑξακόσια ὀγδοήκοντα (πεντήκοντα Valican.) πέντε. Ἄλλ' ἐπανακτεῖν τὸν λόγον καὶ διηγητέον, ὅπως Σεβήρος τοῦ Βυζαντίου ἐκράτησεν. Ἀναστὰς ἐκ Ῥώμης Σεβήρος, κατεῖλπε τὸ Βυζάντιον, κρατούντος τότε αὐτοῦ Νίγρου, τοῦ υἱοῦ Τιμησίου· καὶ εἰρηνικὰς σπονδὰς μετὰ Νίγρου ποιήσας, εἰσῆλθε μετὰ τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ εἰς τὸ Βυζάντιον. Ἐπεὶ δὲ οἱ Βυζάντιοι ὑπὸ Μακεδόνων κακῶς ἐπολιορχοῦντο καὶ ἐλυμαίνοντο, ἐξῆλθεν ὁ Σεβήρος κατὰ Μακεδόνων, ὑπερμαχῶν Βυζαντιῶν. Μέλλων δὲ ἐξέρχεσθαι, τὴν ἰδίαν θυγατέρα τῷ τοῦ Νίγρου υἱῷ εἰς γυναῖκα παρέδωκεν· (τὸν γὰρ στρατὸν αὐτοῦ ὁ Σεβήρος κατέλιπε ἐν Χρυσόπολει). Ἐν δὲ τῇ τοῦ γάμου εὐωχίᾳ ἔστησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο φιλόσοφοι τινες Ῥωμαῖοι, Φόρτος καὶ Μαρκίανος καλούμενοι, καὶ εἶπον πρὸς τοὺς ἐσθίοντας Βυζαντίους· « Ἠγάγομεν χαρὰν ἀπερδῆ καὶ λύπην ἀζήμιον. » Προσκαλεσάμενος δὲ Νίγρος τοὺς φιλοσόφους αὐτοῦ, ἐποίησε ἐρευνᾶν περὶ τοῦ ῥήματος· ἀλλ' οὐδεὶς ἡδυνήθη ἀεργμεῖναι αὐτό. Εἰς δὲ τις τῶν ἐν τῷ συμπόσιῳ ἀνακειμένων, ἀγχίνους πάνυ, ἥδη γεραῖος, ἀναλογισάμενος τὸ ἀπόφθεγμα εἶπεν· « Τοῦτό ἐστι ἱππικός καὶ ἀγωνιστικὸς ἀγών. » Τότε ὁ Σεβήρος πρὸς θεραπευτὴν αὐτοῦ Νίγρου, ἔκτισε δύο λοντρά· ἑσώθεν μὲν τῆς πόλεως καὶ πλησίον τοῦ παλατίου ἐν, τὸ καλούμενον Ζεῦξίππον· ἔσωθεν δὲ τῆς πόλεως, τὰ νῦν καλούμενα Καμίνια, λουτρὸν εὐμεγέθους καὶ ἀξιοθαύμαστον· ἐκ δὲ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ μεγέθους αὐτοῦ ἐν ἐκάστῃ ἡμέρᾳ δύο χιλιάδες ὀλόντο. Ἦπτε δὲ τὸ τοιοῦτον λουτρὸν μετὰ τοῦ Μηδικοῦ πυρός. Τὸ δὲ μέχρι τοῦ νῦν σωζόμενον Ἱπποδρόμιον ἐκτίσθη παρ' αὐτοῦ τοῦ Σεβήρου, κήπων ὄντων ἐκείσε δύο τινῶν ἀδελφῶν καὶ γυναικὸς χήρας. Μέχρι μὲν οὖν τοῦ χαλκοῦ κίονος τοῦ Τετρακλείου πενιὸς ἦν ὁ τόπος, ἀπὸ δὲ τούτου καὶ μέχρι τῆς Σπενδόνης, κρηνοῦ ὄντος, κίονες εὐμεγέθεις καὶ κτίσματα ἀνηγέρθησαν. Ἐνθα δὲ καὶ ἡ ψυχρὰ καλούμενη κιστέρνα ἐστὶ, διότι πάνυ κρηνώδης ἦν ὁ τόπος. Τὸ δὲ ἐν μέρος τῶν βαθμιδῶν ἀνεπληρώθη παρ' αὐτοῦ τοῦ Σεβήρου, κατελείφη δὲ τὸ ἔτερον ἀτελές, διὰ τὸ ἔλθειν εἰς αὐτὸν ἀγγελίαν, ὅτι Ἕλληες πορλοῦσι τὴν Ῥώμην, καὶ παραγενέσθαι ἐν αὐτῇ· ἡ δὲ καὶ τελευτῇ νόσφ' ἐπιληψίας, βασιλεύσας χρόνους δεκάεπτά. (Quæ sequuntur apud Codin. usque ad v. ἀνέστησε πόλιν eadem fere habes ap. Hrsyeh. § 1.) Παρήλθον δὲ χρόνοι ἐξήκοντα καὶ ἐπέκεινα

τείχη κατὰ τοὺς λεγομένους Τρωαδῆσιους ἐμβόλους, πρότερον αὐτῶν οὐκ ἔξω τῆς ἐπωνύμου ἀγορᾶς τοῦ βασιλείως κειμένων, λουτροῖς τε καὶ ἱεροῖς οἰκοῖς ἐπιδείξαντος φαίδροτέραν, δίκαιά τε πάντα πρὸς ζῆλον τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης δωρησαμένου, καθὰ καὶ ἐν τῷ Στρατηγίῳ λεγομένῳ φόρῳ, ἔθθα ποτὲ οἱ στρατηγοῦντες τῆς πόλεως ἄνδρες τὰς τιμὰς ὑπεδέχοντο, ἐπὶ λιθίνῃς ἀνέγραψε στήλης. (40) Καὶ τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς [Ἑλένης] ἐπὶ κίονος ἀνέστησεν ἀγάλμα, καὶ τὸν τόπον ὠνόμασεν Αὐγουσταίῳ, καὶ τοῖς ἀκολουθήσασιν αὐτῷ ἀπὸ τῆς μεγάλης Ῥώμης συγκλητικoῖς ἐφιλοτιμήσατο οἴκους, οὓς αὐτὸς κατεσκεύασεν ἐκ χρημάτων ἰδίων. (41) Ἐπὶ δὲ τούτῳ, Κωνσταντίῳ τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένου, καὶ ὁ τῶν ὑδάτων ὁλκὸς προστετέθη τῇ πόλει, ἀνέστησαν δὲ αἱ δύο ἀψίδες πρὸς τῷ καλούμένῳ φόρῳ, καὶ ὁ πορφυροῦς καὶ περιβλεπτός κίων, ἐφ' οὗπερ ἰδρῦσθαι Κωνσταντῖνον ὁρῶμεν, δίκην ἡλίου προλάμποντα τοῖς πολῖταις. Ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ τοὺς τῆς συγκλήτου βουλῆς ἀνωκοδόμησεν οἴκους, Σενάτα τούτους ὀνομάσας, καὶ τὴν τῶν βασιλείων αὐλήν. (42) Πάντα δὲ κατὰ τὸν εἰρηρμένον τρόπον πληρώσας ὁ Κωνσταντῖνος, καὶ τὴν τῶν ἑγκαινίων ἡμέραν κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ Μαΐου μηνὸς ἐπιτελέσας, ἐν ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ εἰκοστῷ πέμπτῳ, ἱπποδρόμιον θεωρήσας, διέταξεν οὕτω τὴν ἑαυτοῦ στήλην ἐπὶ τοὺς ἐφεξῆς χρόνους τῇ τῶν γενεθλίων ἡμέρᾳ δρᾶσθαι μετὰ τῆς εἰθισμένης τιμῆς τῷ κατὰ καιρὸν βασιλεύοντι καὶ τῷ δήμῳ. Οὕτω μὲν οὖν ἡ Κωνσταντινουπολις πρὸς τὸδε τὸ μέγεθος ἐξενήνογεν, ἐκ διαδοχῆς βασιλευομένη μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων. Τέλος.

5.

(Follis tributum) Τοῖς μὲν τοῦ πρωτίστου τέλους ὁκτὼ χρυσίου λίτραι, τοῖς δὲ τοῦ δευτέρου τέσσαρες, καὶ δύο τοῖς τρίτοις, ὥς φησιν Ἡσύχιος ὁ Ἰλλούστριος, ὁ Φιλοσοφίας τῆς Μιλησίας, ἐν τῷ ε' Χρονικῷ διαστήματι τῆς ἱστορίας.

5.

Prima classis eorum, a quibus follis tributum exigebatur, solvebant octo auri litras, secunda litras quattuor, tertia duas litras, ut Hesychius Illustris, Philosophiae Milesiae filius, libro sexto Historiae Chronicae refert.

ἄρχῃ τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Ἐν δὲ τῷ τριακοστῷ καὶ ἐξηκοστῷ δευτέρῳ ἔτει ἀπὸ Αὐγούστου Καίσαρος μοναρχίας, τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῆς ἦδη πρὸς τὸ πέρας ἀριγμένων, Κωνσταντῖνος ὁ Κωνσταντίνου παῖς, τῶν σκήπτρων ἐπιλαβόμενος, τὴν νέαν ταύτην καὶ περικαλλῆ ἀνέστησε πόλιν, τὴν λεγομένην Κωνσταντῖνον. Θαυμαστήν γάρ προσεργασάμενος τῷ κάλλει, πόρρωθεν καὶ τὰ τεῖχη μετέσπειλε κατὰ τοὺς Τρωαδικoὺς ἐμβόλους, λουτρά τε καὶ ἱεροὺς δύο οἴκους μεγάλους ἀνήγειρε, καὶ ἐν τῷ Στρατηγίῳ λεγομένῳ φόρῳ, ἔθθα ποτὲ οἱ στρατηγοῦντες τὰς τιμὰς αὐτῶν ἀπεδέχοντο, ἑαυτοὶ ἐπὶ λιθίνῃς ἀνέγραψε στήλης. — § 40. Ἑλένης] e Codino addidi. — ὠνόμασεν] ἐκάλεσεν Cod. — καὶ τοῖς ἀκ.] Codinus : τοῖς τε συνακολουθήσασιν αὐτῷ ἀπὸ Ῥώμης συγκλητικoῖς ἐφιλοτιμήσατο, οἴκους αὐτοῖς δωρησάμενος, οὓς ἐξ ἰδίων ἐδείματο χρημάτων. — § 41. ἐπὶ δὲ τούτῳ κτλ.] Codinus : Ἐπὶ δὲ τούτου καὶ ὁ τῶν ὑδάτων ὁλκὸς προστετέθη τῇ πόλει. — ἀνέστησαν κτλ.] Loci ratio grammatica laborat. Codinus iterum plura interponens ita habet : Ἀνέστησε δὲ καὶ δύο ἀψίδας πρὸς τὸν καλούμενον φόρον, καὶ ὁ πορφυροῦς καὶ περιβλεπτός κίων ἐφ' οὗπερ ἰδρυταὶ Κωνσταντῖνος, ὃν ὁρῶμεν δίκην ἡλίου τοῖς πολῖταις ἐκλάμποντα. Τοῦτο γοῦν τὸ ἀγάλμα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κίονος, καὶ φόνον τῶν ἐκεῖσε εὐρεθέντων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ὥσει δέκα εἰργάσατο, κατὰ τὴν πέμπτῃν δηλαδὴ τοῦ Ἀπριλλίου μηνός, τῆς τεσσαρεσκαίδεκάτης ἰνδικτιώνος, τοῦ ἑξαχιλίστου καὶ ἑξακοσιοστοῦ τεσσαρεσκαίδεκάτου ἔτους, εἰκοστὸν ἔτος ἀγοῦσης τῆς βασιλείας τοῦ κυρίου Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ. Ἄρα ἦν ὥσει τρίτη, ὅτε γνώρος ἐγένετο καὶ βίαιος νότος ἐπνευσε σφοδρὸς, τοῦ κομήτου ἀστέρος τοῦ ἀκοντίου κληθέντος τὸν τοιοῦτον τοῦ ἀέρος τάρachον ἐξεργασμένου, τοῦ φανέντος κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς παρασκευῆς τῆς πρώτης ἐβδόμαδος. Οὗτος δὲ τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐποίησεν οἴκους, καὶ Σενάτον τὸν τόπον ὠνόμασεν, ἐν οἷς καὶ τὸ τοῦ Δωδωναίου Διὸς ἱσταται ἀγάλμα καὶ δύο τῆς Παλλάδος ἱδρύματα. Deinde alia sequuntur sat multa de aedificiis a Constantino extructis (p. 16-23 ed. Bekker.), quorum partem haud dubie etiam in Hesychii Chronicis legere erat; verum Codinus aut Hesychiana cum aliis senioribus miscuit, aut omnia sua ex inferioris aevi auctore hausit, qui ipsum Hesychium adhibuerat.

Fr. 5. Leguntur haec in Glossis verborum juris in Ottonis Thes. jur. tom. III, p. 1818, v. Φόλλις, ubi sermo est de Folli tributo, quod a nobilissimis viris, qui ad praeturas evecti essent, Constantinis exigi jussit (v. Zosim. II, 38). Eadem paulo post commemorantur iterum.

6.

Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ἰλλοῦστριος Ἡσύχιος ὁ Φιλοσοφίας (φιλοσοφῆσας vgo) Μιλησίας ἐν τῇ 5' Χρονικῇ διαστήματι τῆς ἑαυτοῦ ἱστορίας ἐφησιν οὕτως· « Δημοσίων χωρίων ἀπέδοτο ἐγγὺς ἅπαντα Οὐάλης ὁ βασιλεὺς δεηθεὶς χρημάτων ὑπερφυῶς τῶν βαρβάρων ἐνεκα. Ὅσοις ἂν (1. οὖν) ᾗν δυνατόν ὠνεῖσθαι, τιμῆματος ὀλιγοστοῦ κύριοι τούτων κατέστησαν, καταλαπτόσσαντες (1. καταλεπτόσσαντες) τὴν ἀληθῆ αὐτῶν πρόσοδον χάριτι καὶ προσοδίᾳ (1. προδοσίᾳ) τῶν διαχειριζομένων τὰ ὀημόσια. Καὶ οἱ μὲν οὐδενὸς καθάπαξ φόρου ἐπιβλήθέντος αὐτοῦ (1. αὐτοῖς), ὀλίγω τινὶ πλείονος τιμῆματος ταῦτα ἐπρίαντο, ὅπερ κτήσεως εἶδος βέλεστον λέγουσι οἱ Ῥωμαῖοι οἱ δὲ παραυτίκα μείον ἐν τῷ παρὰ Ῥωμαίοις σαβλο κάνονες *. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μαρκιανὸς ἀρίστα προὔθηκε τοῖς ὠνησάμενοις ἡ ἀναδοῦναι τὰ χωρία κομισαμένους ταῦτα τιμήματα, ἡ καὶ τὰ χωρία κατέχοντας οὐκ ὀρθῶς ἀποκρυφθεῖσαν ποσότητα τῆς προσόδου τῇ δημοσίᾳ συναγαγεῖν. »

7.

ἩΣΥΧΙΟΥ ΜΙΑΗΣΙΟΥ ΙΛΛΟΥΣΤΡΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΔΙΑΔΑΜΥΑΝΤΩΝ
(ΣΟΦΩΝ).

Κυνική ἐκλήθη φιλοσοφία διὰ τὸ ἐν Κυνοσάργει τῷ γυμνασίῳ κατάρχεσθαι αὐτῆς τὸν Ἀντισθένην. Ἡ δὲ Περιπατητικὴ, διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ ᾗτοι κήπῳ κατάρχει αὐτῆς Ἀριστοτέλην.

Α.

1. Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα κύουσα ἡ μήτηρ, δαίμονα ἐθεάσατο λέγοντα, ὡς αὐτὸς εἶη, ὃν κύει· εἶναι δὲ αὐτὸν Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, ὃθεν ὑπολήφθαι αὐτὸν Πρωτέως εἶναι υἱόν.

2. Ἀριστέου τοῦ Προκοννησίου φασὶ τὴν ψυχὴν ἐξέναι, ὅτε ἐβούλετο, καὶ ἐπανέναι πάλιν.

3. Αἰσχίνης ὁ τοῦ ἀλλαντοποιοῦ διεβάλλετο ὑπὸ Μενεδήμου τοῦ Ἐρετριεύς, ὡς τοὺς πλείστους διαλόγους ὄντας Σωκράτους ὑποβάλλοιτο, λαμβάνων παρὰ Ξανθίππης· ὃν οἱ καλούμενοι ἀκέφαλοι σφόδρα εἰσὶν ἐκλελυμένοι καὶ οὐκ ἐπιφαίνοντες τὴν Σωκρατικὴν

6.

Notandum est quod Hesychius, Philosophiae Milesiae f., in sexto Chronicae suae historiae libro narrat : « Fundos publicos, ait, fere omnia Valens rex vendiderat, quum barbarorum causa pecuniis egeret quamaxime. Quibus igitur tunc emendi facultas erat, ii pretio minimo in possessionem bonorum illorum venerunt, quum veram reditus ex iis percipiendi summam attenuarent sive gratia administratorum publicorum sive proditione. Et alii quidem haec, si omni prorsus tributo exonerarentur, paullo majori pretio emerunt : quod possessionis genus *relevatum* Romani vocant : alii autem... Verum Marcianus rex iis qui sic emerant jure merito proposuit, ut aut redderent fundos recepto emptionis pretio, aut, si servare vellent possessiones, justam vectigalis quantitatem contra fas celatam exsolverent. »

7.

HESYCHII MILESII ILLUSTRIS
DE HIS QUI ERUDITIONE CLARUERUNT LIBER.

Cynica secta nomen adepta est a Cynosarge gymnasio, ubi Antisthenes primus eam orsus est (Diog. VI, 13). Peripatetica autem dicta est, quod in ambulacro sive horto primus eam condidit Aristoteles.

Α.

1. Apollonium Tyaneum mater utero ferens, daemone dicentem sibi conspexit, se esse quo gravida sit, nimirum Protea Aegyptium : unde factum est ut Protei filius esse crederetur.

2. Aristex Proconnesii animam quoties vellet ex corpore exiisse et eodem remeasse ferunt.

3. Eschines fartoris filius a Menedemo Eretriensi insimulatus fuit, quod dialogos plerosque Socrate auctore scriptos pro suis venditaverit, a Xanthippe scilicet acceptos : inter quos soluti admodum sunt et remissi ii qui ἀκέφαλοι (exordio carentes) vocantur, neque Socraticam acrimoniam et

Fr. 6. Ibidem tom. III, p. 1794 v. *Πελεδάτους ἄγερ. Verba οἱ δὲ παραυτίκα κτλ. quomodo emendanda sint descio.

§ 1. Ex integriore Hesychii opere vel epitome hausit Suidas : Ἀπολλώνιος Τυανεύς, φιλόσοφος, υἱὸς Ἀπολλωνίου καὶ μητρὸς πολιτίδος τῶν ἐπιφανῶν, ὃν κύουσα ἡ μήτηρ ἐπιστάνατα δαίμονα ἐθεάσατο, λέγοντα, ὡς αὐτὸς εἶη ὃν κύει· εἶναι δὲ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον· ὃθεν ὑπελήφθαι αὐτὸν Πρωτέως εἶναι υἱόν. Καὶ ἤκμαζε μὲν ἐπὶ Κλαυδίου καὶ Γαίου καὶ Νέρωνος καὶ μέχρι Νέρβα, ἐφ' οὗ καὶ μετέλλαξεν. Ἐσιώπησε δὲ κατὰ Πυθαγόραν πέντε ἔτη· εἴτα ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον, ἐπειτα εἰς Βαβυλῶνα πρὸς τοὺς μάγους, κάκειθεν ἐπὶ τοὺς Ἀραβας, καὶ συνῆξεν ἐκ πάντων τὰ μυρία καὶ περὶ αὐτοῦ θρυλούμενα μαγγανεύματα. Συνέταξε δὲ τὰς αὐτὰς· Τελευταίη ἡ περὶ θυσῶν, Διαθήκη, Χρησμοί, Ἐπιστολαί, Πυθαγόρου βίον. Εἰς τοῦτον ἔγραψε Φιλοστράτος ὁ Ἀλφεινὸς τὸν φιλοσόφῳ πρέποντα βίον. Cum iis quae in excerpto nostro leguntur, cf. Philostrat. Vit. Ap. I, 4.

§ 2. Haec quoque plenius Suidas tradit : Ἀριστέας, Δημοχάριδος ἢ Καντροβίου, Προκοννησίου, ἐποποιός. Τὰ Ἀριμάσκεια καλούμενα ἔπη· ἐστὶ δὲ ἱστορία τῶν Ἰπερβορείων Ἀριμασπῶν, βιβλία γ'. Τούτου φασὶ τὴν ψυχὴν ὅτε ἐβούλετο ἐξέναι καὶ ἐπανέναι πάλιν. Γέγονε δὲ κατὰ Κροίσου καὶ Κύρον, Ὀλυμπιάδι ν' (ὁ γόδη cod. V.). Ἐγραψε δὲ οὕτως καὶ καταλογάδην Θεογονίαν, εἰς ἔπη χίλια.

εὐτονίαν. Τοῦτόν φασι δι' ἀπορίαν ἔλθεῖν εἰς Σικελίαν πρὸς Διονύσιον, καὶ ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δ' Ἀριστίππου συσταθῆναι, δόντα τέ τινος τῶν λόγων (διαλόγων Diog.) δῶρα λαβεῖν, ἔπειτ' ἀφικόμενον Ἀθήναζε μὴ τολμαῖν σοριστεύειν, ἐνευδοκιοῦντων (εὐδοκίμ. Diog. e nostro corrigendus) τότε τῶν περὶ Πλάτωνα [καὶ Ἀριστίππον add. D.], ἐμμίσητους δὲ τὰς ἀκροάσεις ποιεῖσθαι. Τοῦτου τοὺς διαλόγους καὶ Ἀρίστιππος ὑπώπτευν. Ἐν γοῦν Μεγάροις ἀναγινώσκοντος αὐτοῦ φασὶ σκῶψαι, εἰπόντα, Πόθεν σοί, ληστὰ, ταῦτα;

4. Ἀρίστιππος ὁ Κυρηνάιος τὰς ἡδονὰς μὲν μετεδίδωκε, πόνῳ δὲ οὐδεμίαν ἀπόλαυσιν ἐθήρα τῶν οὐ παρόντων· ὅθεν ὁ Διογένης βασιλικὸν κύνα αὐτὸν ἐκάλει. Οὗτος ἐρωτηθεὶς, τί πλέον ἔχουσιν οἱ φιλόσοφοι, ἔφη, « ἂν πάντες οἱ νόμοι ἀναιρεθῶσιν, ὁμοίως βίωσιμεν ». Ἀργυρίον εἶπε παρὰ τῶν γνωρίμων λαμβάνειν, οὐχ ἴν' αὐτὸς χρῶτο, ἀλλ' ἴν' ἐκεῖνοι εἰδεῖεν, εἰς τίνα δεῖ χρῆσθαι τοῖς ἀργυρίοις. Πρὸς τὸν αἰτιώμενον, ὅτι Σωκράτους ὦν μαθητὴς ἀργυρίον λαμβάνει· « Καὶ μάλα, » εἶπε· καὶ γὰρ Σωκράτης, πεμπόντων αὐτῷ τινῶν καὶ σίτων καὶ οἶνον, ὀλίγα λαμβάνοντα τὰ λοιπὰ ἀποπέμπειν. * Εὐτυχίδῃ δὲ τῷ ἀργυρῳνήτῳ. Ἐχρήτο καὶ Λαϊδὴ τῇ ἑταίρᾳ. Πρὸς οὖν τοὺς μεμφομένους ἔφη· « Ἐγὼ Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι, ἐπεὶ τὸ κρατεῖν καὶ μὴ ἡττᾶσθαι ἡδονῶν ἀριστον, οὐ τὸ μὴ χρῆσθαι. » Ἐρωτηθεὶς, τίνα ἐστὶν ἃ δεῖ (τοὺς D.) καλοὺς παῖδας μαυθάνειν, ἔφη· « Οἷς ἄνδρες γενόμενοι χρήσονται. » Τέλος δὲ ἀπέφαινε τὴν λείαν κίνησιν εἰς αἰσθησὶν ἀναδιδόμενῃν.

5. Ἀλεξίνος ὁ Ἡλείος διὰ τὸ φιλονεικίτατος εἶναι Ἐλεγχτὶνος ἐπεκλήθη. Τοῦτόν φασιν, ὡς ἐκ τῆς Ἡλίδος ἀπελθὼν ἐν Ὀλυμπίᾳ φιλοσοφῆν. Τῶν δὲ μαθητῶν αὐτοῦ πυνθανομένων, διὰ τί τῆδε κατοικεῖ, φάναι βούλεσθαι αἰρεσὶν συστήσασθαι, ἣν Ὀλυμπιακὴν κληθήσεσθαι· τοὺς δὲ καὶ [τοῖς add. D.] ἐφοδίοις θλιβομένους καὶ τὸ χωρίον νοσερὸν καταγνόντας ἀπελθεῖν, καὶ τοῦ λοιποῦ διατρίβειν [ἐρημον add. D.] Ἀλεξίνον σὺν οἰκέτῃ μόνῳ· ἔπειτα μέντοι νηχόμενον ἐν τῷ Ἀλφειῷ νυχθῆναι καλᾶμῳ, καὶ [οὕτως add. D.] τελευτῆσαι. Καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα·

Οὐκ ἄρα μῦθος ἦν ἐκεῖνος εἰκαῖος,
ὡς ἀτυχῆς τις ἔων
τὸν πῶδα κολυμβῶν περιέπειρέ πως ἦλῳ.
Καὶ γὰρ ὁ σεμνὸς ἄνθρωπος
πρὶν Ἀλφειὸν ποτ' ἐκπερᾶν Ἀλεξίνος
θνήσκει νυχθεὶς καλᾶμῳ.

6. Ἀριστοτέλῃ τὸν Σταγειρίτην φασὶ παιᾶνα εἰς τὸν θλαδίαν Ἑρμείαν ποιήσαντα, δς ἦν αὐτοῦ πενθε-

soliditatem produunt. — Hic in Siciliam ad Dionysium venisse dicitur ad levandam egestatem, et a Platone fastidium, ab Aristippo fuisse commendatum, proque oblati dialogis aliquot donatum muneribus : postea reducem Athenis non ausum profiteri publice, Platonis tum celebri fama : stipem tamen facitandis privatis lectionibus coegisse. — Dialogos illius Aristippus quoque suspectos habuit : nam quum Megaris eos lectione præret ille, subsannatum ferunt ac dixisse : Unde tibi ista, plagiarie? (*E Diogene II*, 60. 61. 62.)

Aristippus Cyrenæus voluptates sectabatur quidem, labore tamen quærenda e rebus absentibus oblectamenta non venabatur : qua de causa regium canem appellabat eum *Diogenes* (*Diog. II*, 66). Interrogatus, quo excellenter philosophi, respondit : Quod eadem qua nunc ratione viveremus, si leges omnes abolerentur (*D. II*, 68). Aiebat a familiaribus se pecuniam accipere, non quo ipse uteretur, sed ut illi discerent in quos usus argento uti conveniat (*D. II*, 72). — Criminanti cuidam, cur ipse unus e Socratis discipulis pecuniam acciperet : « Quidni, inquit, caperem, siquidem Socrates, quum nonnulli frumentum ac vinum ipsi mitterent, paucis sibi reservatis, remittebat reliqua. *Habuit enim ille penurios Atheniensium principes, ego autem Eutychidem emptitium servum.* » Idem et amica Laide utebatur, quapropter ad obijcientem illi Laidis amores, « *Habeo, inquit, Laidem, non habeor* : nam vincere voluptates neque servire iis laus est, non vero prorsus ab iis abstinere » (*D. II*, 74, 75). Interrogatus, quæ liberalibus pueris sint discenda, respondit : « Quæ viris usui futura sunt » (*D. II*, 80). Finem (bonorum) definiebat esse placidum et æquabilem motum, qui in sensus diffundatur (*D. II*, 86).

5. *Alexinus* Eleus ob nimium altercandi arguendique studium voce allusoria Ἐλεγχτίνος, quasi arguator aut altercator, dictus fuit. Aiunt hunc ex Elide Olympiam immigrasse, ibique philosophiam crepisse profiteri. Sciscitantibusque discipulis cur ibi sedem cepisset, respondisse, in animo esse sibi sectam condere, quæ Olympiaca vocaretur : at illos viatici inopia afflictos, et locum insalubritate infamem exosos, discessisse, ab eoque tempore Alexinum solum cum famulo ibi substituisse. Fertur postea, dum in Alpheo amne natat, arundinis cuspidē læsum, mortem oppetiisse. Exstat in illum huiusmodi epigramma :

Non illa erat fabella vero dissona,
Clavo quod urinator impactum pedem
Oblæderet; nam canna acuta saucius
Mortem oppetit Alexinus Alpheum innatans (*II*, 109, 110.).

6. *Aristoteles* Stagiritis memoratur pæana scripsisse ad Hermiam eunuclum, socerum suum, eaque de causa ju-

§ 4. τὰς ἡδονὰς μὲν μετεδίδωκε | Diog. II, 66 : Ἀπέλαυε μὲν γὰρ ἡδονῆς τῶν παρόντων, οὐκ ἐθήρα δὲ πόνῳ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν οὐ παρόντων. Suidas v. Ἀρίστιππος : Καὶ τῶν μὲν παρόντων ἀπέλαυε καὶ ἡδονὴν μετεδίδωκε, πόνῳ δὲ ἀπόλαυσιν οὐδεμίαν ἐθήρα τῶν οὐ παρόντων. In his integris Hesychni opus agnoscimus; ac reliqua quoque Suidiana, non e Diogene sed e Nostri Lexico desumpta esse jure statuimus. — Εὐτυχίδῃ δὲ τῷ ἀργ.] Hæc debentur excerptoris negligentia. Etenim Diogenes post v. ἀποπέμπειν pergit : « εἶχε γὰρ ταμίας τοὺς πρώτους τῶν Ἀθηναίων, ἐγὼ δ' Εὐτυχίδην ἀργυρώνητον. » Ἐχρήτο καὶ Α. κτλ.

ρός, κατακριθῆναι πεινᾶν ἀκόνιτον, καὶ ἀποθανεῖν. Οὐ-
 τας βούλεται διττὸν εἶναι τὸν κατὰ φιλοσοφίαν λόγον,
 τὸν μὲν πρακτικὸν, τὸν δὲ θεωρητικόν· καὶ τοῦ πρακτι-
 κοῦ τὸν τε ἥθικόν καὶ πολιτικόν, οὐ τὰ τε περὶ πόλιν
 καὶ τὰ περὶ οἶκον [ὑπο]γεγράφθαι· τοῦ δὲ θεωρητικοῦ
 τὸν τε φυσικὸν καὶ λογικόν, οὐ τὸ λογικὸν οὐχ ὁλο-
 μερῶς, ἀλλ' ὥς ὄργανον προσηκριβωμένον· καὶ τού-
 του διττοὺς ὑποθέμενος σκοποὺς, τό τε πιθανόν καὶ
 τὸ ἀληθές διεσάφησε. Δύο δὲ πρὸς ἑκάτερον δυνάμει
 ἐχρήσατο, διαλεκτικῇ μὲν καὶ ῥητορικῇ πρὸς τὸ
 πιθανόν, ἀναλυτικῇ δὲ καὶ φιλοσοφίᾳ πρὸς τὸ ἀληθές,
 οὐτὶς ὑπολειπόμενος οὐτε τῶν πρὸς εὐρεσιν, οὐτε
 πρὸς κρίσιν, οὐτε μὴν τῶν πρὸς χρῆσιν. Πρὸς μὲν
 οὖν τὴν εὐρεσιν τὰ τε τοπικὰ καὶ μεθοδικὰ παρέ-
 ὄκει προτάσεων πλῆθος, ἐξ ὧν πρὸς τὰ προβλήματα
 πιθανῶν ἐπιχειρημάτων οἷον τε εὐπορεῖν, πρὸς δὲ
 τὴν κρίσιν τὰ ἀναλυτικὰ πρότερα καὶ ὕστερα. Διὰ
 μὲν οὖν τῶν προτέρων τὰ λήμματα κρίνεται, διὰ δὲ
 τῶν ὑστέρων ἡ συναγωγή ἐξετάζεται. Πρὸς δὲ τὴν
 χρῆσιν τὰ τε ἀγωνιστικά καὶ τὰ περὶ ἐρωτήσεων
 ἐριστικά τε καὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων τε καὶ συλλογισμῶν
 καὶ τῶν ὁμοίων τούτοις. Κριτῆριον δὲ τῆς ἀληθείας τῶν
 μὲν κατὰ φαντασίαν ἐνεργημάτων τὴν αἴσθησιν ἀπε-
 ρήματο, τῶν δὲ ἥθικων, τῶν περὶ πόλιν καὶ περὶ οἶκον
 καὶ περὶ νόμους, τὸν νοῦν. Τέλος δὲ ἐν ἐξέθετο, χρῆσιν
 ἀρετῆς ἐν βίῳ τελείῳ. Ἐφ' ἧ δὲ τὴν εὐδαιμονίαν συμ-
 πλήρωμα ἐκ τριῶν ἀγαθῶν εἶναι· τῶν περὶ ψυχῆν,
 ἃ ὅτ' καὶ πρῶτα τῇ δυνάμει καλεῖ· ἐκ δευτέρων δὲ τῶν
 περὶ σῶμα, ὑγείας καὶ ἰσχύος καὶ κάλλους καὶ τῶν
 παραπλησίων· [ἐκ τρίτων δὲ] τῶν ἐκτὸς, πλούτου καὶ
 εὐγενείας καὶ δόξης καὶ τῶν ὁμοίων. Τὴν τε ἀρετὴν
 μὴ εἶναι αὐτάρκη πρὸς εὐδαιμονίαν, προσδεῖσθαι γάρ
 τῶν τε περὶ σῶμα καὶ τῶν ἐκτὸς ἀγαθῶν, [ὥς] κακοδαι-
 μονήσαντος τοῦ σοφοῦ, κἂν ἐν πόνοις ᾗ, κἂν ἐν πενίᾳ
 καὶ τὰς ὁμοίαις. Τὴν μὲντοι κακίαν αὐτάρκη πρὸς κα-
 κοδαιμονίαν, κἂν ὅτι μάλιστα παρῇ αὐτῇ τὰ ἐκτὸς ἀγαθὰ
 καὶ τὰ περὶ (τὸ) σῶμα. Τὰς τ' ἀρετὰς, ἔφη, μὴ ἀντα-
 κολουθεῖν· ἐνδέχεται γὰρ φρόνιμόν τινα καὶ δίκαιον
 ὄντα ἀκολαστον καὶ ἀκρατῆ εἶναι. Ἐφ' [δὲ] τὸν σοφὸν
 μὴ εἶναι μὲν ἀπαθῆ, μετριοπαθῆ δέ. Τὴν τε φιλίαν
 ὠρίσαστο ἰσότητά εὐνοίας ἀντίστροφον· ταύτης δὲ τὴν
 μὲν εἶναι ξενικὴν, [τὴν δὲ ἐρωτικὴν], τὴν δὲ συγγενικὴν.
 Εἶναι δὲ καὶ τὸν ἔρωτα μὴ μόνον συνουσίας, ἀλλὰ καὶ
 φιλοσοφίας· καὶ ἐρασθῆσθαι δὲ τὸν σοφὸν καὶ πολιτεύ-
 εσθαι, γαμήσειν τε [μὴν αἰδ. D.] καὶ βασιλεῖ συμβιώ-
 σιν. Βίωσι τε τριῶν ὄντων, θεωρητικοῦ, ἡδονικοῦ, πρα-
 κτικοῦ, τὸν θεωρητικόν [προ]έκρινεν. Εὐχρηστα δὲ καὶ τὰ
 ἐγκύκλια μαθήματα πρὸς ἀρετῆς ἀνάληψιν. Ἐν τε τοῖς
 φυσικοῖς αἰτιολογικώτατος παρὰ πάντας ἐγένετο, ὥστε
 καὶ περὶ τῶν ἐλαχίστων [τάς] αἰτίας ἀποδιδόναι. Τὸν
 [δὲ] θεὸν ἀσώματον ἀπέφρινεν, ὥς ὁ Πλάτων· διατεί-
 νειν δὲ αὐτοῦ τὴν πρόνοιαν μέχρι τῶν οὐρανίων, καὶ
 εἶναι ἀκίνητον αὐτόν· τὰ δ' ἐπίγεια κατὰ τὴν πρὸς ταῦτα
 συμπαθεῖαν κινεῖσθαι (οἰκονομεῖσθαι D.). Εἶναι δὲ

dicum sententiis condemnatus cicutæ poculum hausisse,
 atque ita occubuisse mortem (*Diog. V, 5, 6*). Docet hic
 duplicem esse philosophiæ rationem, unam practicam, al-
 teram theoreticam: ad practicam pertinere Ethicem et Po-
 liticem, qua in parte tum de publica, tum de familiari re
 agi; ad theoreticam Physicem Logicenque referri, e quibus
 Logica non summatur, sed velut omnium disciplinarum
 instrumentum diligentissime exposita est. Ejus quum ge-
 minum finem subjecisset, verisimile ac verum explicuit.
 Ad utrumque duarum maxime rerum viribus nititur:
 namque ad verisimile seu probabile oratoria et dialectica,
 ad verum autem analytica et philosophia usus est, nihil
 omnino omittens eorum quæ vel ad inventionem, vel ad
 judicium, vel etiam ad usum pertinerent. Enimvero ad in-
 ventionis adminicula topica et methodica tanquam propo-
 sitionum copiam et multitudinem tradidit, ex quibus ad
 quæstiones probabilia argumenta elicere affatim licet. Porro
 ad judicandum analytica priora et posteriora conscripsit,
 prioribus assumptiones sub judicium vocans, postero-
 ribus compositionis examen agens. Ceterum ad usum perti-
 nent ea quæ sub certamen cadunt, quæque in interroga-
 tione versantur et contentione sophisticorum argumentorum
 atque syllogismis atque his similibus. Veritatis vero judi-
 cium, eorum quidem quæ secundum imaginationem sunt,
 sensum definivit; moralium vero, ubi de republica ac do-
 nestica et ubi de legibus agitur, mentem. Finem autem
 unum exposuit, virtutis usum in vita perfecta. Felicitatem
 ait tribus maxime bonis effici, iis nimirum quæ in animo
 sunt, quæ et prima vi sua appellat; iis quæ ad corpus at-
 tinent, ut sunt bona valetudo, robor, pulchritudo ceteraque
 his similia; atque iis quæ extrinsecus veniunt, divitiis, no-
 bilitate et gloria atque in hunc modum ceteris, quibus ter-
 tium locum assignavit. Virtutem ad beatam vitam sibi mi-
 nime sufficere dixit: quippe corporis bonis exterioribusque
 indigere. Miserum atque infelicem fore sapientem, sive
 doloribus afficiatur sive inopia et ceteris hujusmodi incom-
 modis prematur. Vitium autem ad miseriam atque infeli-
 cem vitam sufficere, quantumlibet externis corporisque
 affluat bonis. Virtutes ait non se invicem sequi: fieri enim
 posse ut prudens quispiam ac justus idemque intemperans
 atque incontinens sit. Sapientem quidem non omnino per-
 turbationibus varare, verum perturbari modice dixit. Ami-
 citiam æqualitatem esse definivit mutua benevolentia.
 Ejus tres species esse tradidit: esse quippe aliam hospi-
 talem, aliam amatoriam, tertiam cognationis. Amorem non
 modo congressionis, verum et philosophiæ esse. Amatorem
 quoque sapientem et accessurum ad rempublicam, ductu-
 rumque uxorem et regis consuetudine usurum. Tribus au-
 tem generibus vitæ constitutis, primo quod in contem-
 plando, sequenti quod in agendo, et tertio quod in voluptate
 consistit, quod est in contemplando genus prætulit. Li-
 berales disciplinas ad apprehensionem virtutis multum con-
 ferre sensit. In descriptione rerum naturalium præter ce-
 teros maxime in rerum causis perscrutandis versabatur,
 adeo ut minimarum quarumque rerum reddiderit causas.
 Deum, sicut et Plato, incorporeum definivit, ejusque pro-
 videntiam ad cœlestia usque pertingere, ipsum vero im-
 mobilem esse: porro terrena omnia ad cœlestium congruen-

ἀπαρ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα καὶ ἄλλο πέμπτον, ἐξ οὗ τὰ αἰθέρια συνεστάναι, ἀλλοίαν δὲ αὐτοῦ τὴν κίνησιν εἶναι· κυκλοφορητικὴν γάρ. Καὶ τὴν ψυχὴν [δὲ] ἀσώματον, ἐντελέγειαν οὖσαν τὴν πρώτην· σώματος γὰρ φυσικοῦ καὶ ὀργανικοῦ δυνάμει ζωὴν ἔχοντος. Διττὴ δ' ἔστιν αὕτη κατ' αὐτόν. Λέγει δὲ (τὴν) ἐντελέγειαν, ἥς ἔστιν εἰδὸς τι ἀσώματον. Ἡ μὲν κατὰ δύναιμι, ὡς ἐν τῷ κηρῷ [δ]· Ἐρμῆς ἐπιτηδεύτητα ἔχων ἐπιδέξασθαι τοὺς χαρακτῆρας, καὶ ὁ ἐν τῷ χαλκῷ ἀνδριάς· καθ' ἑξιν δὲ λέγεται ἐντελέγεια ἡ τοῦ· συντελεσμένου Ἐρμοῦ ἢ ἀνδριάτος. Σώματος δὲ φυσικοῦ, ἐπεὶ τῶν σωμάτων τὰ μὲν ἔστι χειρόκμητα, ὡς τὰ ὑπὸ τεχνιτῶν γινόμενα, οἷον πύργος, πλοῖον· τὰ δὲ ὑπὸ φύσεως, ὡς φυτὰ καὶ τὰ τῶν ζώων. Ὀργανικοῦ δὲ εἶπε, τούτεστι πρὸς τι κατεσκευασμένου, ὡς ἡ δρᾶσις πρὸς τὸ δρᾶν καὶ [ῆ] ἀκοῇ πρὸς τὸ ἀκούειν· δυνάμει δὲ ζωὴν ἔχοντος, οἷον ἐν αὐτῷ. Τὸ δυνάμει δὲ διττόν, [ῆ] καθ' ἑξιν] ἢ κατ' ἐνέργειαν· κατ' ἐνέργειαν μὲν, ὡς ὁ ἐργηγορῶς λέγεται ψυχὴν ἔχειν· κατὰ ἑξιν δ', ὡς ὁ καθεύδων. Ἰν' οὖν καὶ οὗτος ὑποπίπτει, τὸ δυνάμει προσέθηκεν.

7. Ἀντισθένης ὁ κυνικός, ἀπλοκύνων ἐπεκαλεῖτο. Διογένης δὲ Λαέρτιος σκώπτει αὐτὸν ὡς φιλοζῶνον ἐν ἐπιγράμματι οὕτως ἔχοντι·

Τὸν βίον ἦσθα κύων, Ἀντισθένης, ὧδε περυκῶς
ὥστε δακεῖν κραδίην ῥήμασιν, οὐ στόμασιν.
Ἄλλ' ἔθανες φθισικός. Τάχ' ἔρει τις ἴσως, τί δὲ τοῦτο;
Πάντως εἰς Ἀΐδην δεῖ τιν' ὀδὴν ἔχειν.

Ἦρεσκε δὲ αὐτῷ τάδε· διδασκτὴν ἀπεδείκνυε τὴν ἀρετὴν· τῶν ἔργων τε εἶναι αὐτὴν, μήτε λόγων πλείστων δεομένην μήτε μαθημάτων. Αὐτάρχη τε εἶναι τὸν σοφόν· πάντα γὰρ αὐτοῦ εἶναι τὰ τῶν ἄλλων. Τὴν τε ἀδοξίαν ἀγαθὸν καὶ ἴσον τῷ πόνῳ. Καὶ τὸν σοφὸν οὐ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους πολιτεύεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῆς ἀρετῆς. Γαμήσειν τε τεκνοποιίας χάριν, ταῖς εὐφροσύναις συνιόντα γυναῖξί. Καὶ ἐρασθήσεσθαι δέμονον γὰρ εἰδέναι τὸν σοφὸν τίνων δεῖ ἔρᾶν. Τῷ σοφῷ ξένον οὐδὲν [οὐδ' ἀπορον D.]. Ἀξίερατος ὁ ἀγαθός. Οἱ σπουδαῖοι φίλοι. Συμμάχους ποιῆσθαι τοὺς εὐψύχους ἄμα καὶ δικαίους. Ἀναφαίρετον ὅπλον [ῆ] ἀρετὴ. Κρεῖττόν ἐστι μετ' ὀλίγων ἀγαθῶν πρὸς ἅπαντας [τοὺς] κακοῦς, ἢ μετὰ πολλῶν κακῶν πρὸς ὀλίγους [ἀγαθοῦς] μάχεσθαι. Προσέχειν τοῖς ἐχθροῖς· πρῶτοι γὰρ τῶν ἀμαρτημάτων αἰσθάνονται. Τὸν δίκαιον περὶ πλείονος ποιῆσθαι τοῦ συγγενεῖς. Ἄνδρὸς καὶ γυναικὸς ἡ αὐτὴ ἀρετὴ. Τὰ ἀγαθὰ καλὰ, τὰ κακὰ αἰσχρά. Τὰ πονηρὰ πάντα νόμιζε ξενικά. Τεῖχος ἀσφαλέστατον φρόνησιν· μήτε γὰρ καταρρεῖν, μήτε προδίδωσθαι. Τεῖχος κατασκευαστέον ἐν τοῖς αὐτῶν ἀναλώτοις λόγοις (l. λογισμοῖς ex D.).

8. Ἀρκεσίλαος. Οὗτος πρὸς τὸν θρασύτερον διαλεγόμενον νεανίσκον, οὐ λήψεται τις, ἔφη, τοῦτον ἀστραγαλωτὴ (ἀστραγαλωτῇ? ἀστραγάλῳ Diog.). Πρὸς [δὲ] τὸν αἰτίαν ἔχοντα περαίνεσθαι, ὡς ἀνήμεχεν

tiam ordinemque administrari. Præter elementa ista quatuor esse et quintum aliud, ex quo coelestia consistant, ejusque motum diversum esse, nimirum orbicularem. Animam item incorpoream, primamque esse ἐντελέγειαν sive perfectionem, corporis nempe naturalis et organici potentia vitam habentis. Est autem ea secundum illum duplex. Ἐντελέγειαν vero sive perfectionem appellat, cujus sit species quaedam incorporea. Altera ex his quidem secundum potentiam, ut est Mercurius in cera, quæ idonea est ad varias formas excipiendas, itemque in ære statua: secundum habitum vero perfectio dicitur ea quæ est consummata ac perfectæ statuæ aut Hermæ. Naturalis autem corporis dixit, quia sunt corpora alia quidem manu et arte elaborata, ut quæ ab artificibus fiunt, puta turris atque navis; alia vero sic a natura prodeunt, ut arbores et animalium corpora. Porro organici dixit, hoc est ad aliquid parati et conditi, ut est ad videndum oculus, aurisque ad audiendum. Potentia autem vitam habentis, in se ipso. Potentia autem duplex est, aut secundum habitum aut secundum actionem: secundum actionem, ut vigilans habere animam dicitur; secundum habitum autem, ut dormiens. Ut igitur et hic sub definitionem caderet, adjecit vocem *potentia* (Diog. V, 28-34).

7. Antisthenes Cynicus ἀπλοκύνων, quasi pure puleque canis, cognominatus est. Diogenes Laertius (VI, 19) in hunc illudit, velut mortis metu retinendæ vitæ cupidior, epigrammate quod tale est:

In vita canis acer eras, Antisthenes, ut tu
morderes verbis, haud tamen ore, homines.
Mortuus es phthisicus; dicet quis forte, Quid ad rem?
Ductore omnino ad limina Ditis opus.

Placita autem ejus hæc sunt: Doceri posse virtutem; virtutem esse operum, neque verbis multis neque disciplinis indigentem; sapientemque sibi ipsi sufficere: ipsius enim esse quæ aliorum sunt omnia; nominis obscuritatem bonum esse et labori simile; sapientem non secundum constitutas leges rem publicam administraturum, sed juxta virtutis normam; ducturumque uxorem procreandum liberorum causa, formosissimis quibusque congrredientem mulieribus; præterea amaturum: solum quippe scire sapientem quænam sint amore dignæ. Sapienti nil novum [nec arduum]; dignus est qui ametur vir bonus; virtute præditi amici; propugnatores faciundos qui animosi et justī sint; virtutem arma esse quæ tolli non possint; præstat cum paucis bonis adversus malos omnes quam cum multis malis adversus paucos bonos pugnare; sollicite observandos inimicos: primi enim peccata sentiunt; justum virum pluris faciendum quam propinquum; viri ac mulieris virtus eadem; bona pulchra, mala esse turpia; prava omnia aliena puta atque peregrina; murum tutissimum prudentiam esse: neque enim decidere neque prodi; mœnia struenda in nostris animi cogitationibus quæ expugnari nequeant (Diog. VI, 10. 13).

8. Arcesilaus. Hic, adolescente quopiam ferocius quam par esset garriente, « Nemone, inquit, scutica astragalus nodata hunc expugnabit? » Quendam male audientem, tanquam muliebria pateretur, quum objecisset, videri sibi

αὐτῶ, ὅτι οὐ δοκεῖ ἕτερον ἐτέρου μείζον εἶναι, ἡρώτη-
σεν, εἰ οὐδὲ τὸ δεκαδόκτυλον τοῦ ἐξαδόκτυλου. Πρὸς
Ἀλεξινεῖον τινα διαλεκτικὸν μὴ δυνάμενον κατ' ἀξίαν
τῶν Ἀλεξίνου τι διηγῆσθαι, τὸ Φιλοζέην πρὸς τοὺς
πλίνθικους πρᾶξ' ὅθεν εἶπεν· ἐκεῖνος γὰρ τὰ αὐτοῦ κα-
κῶς ἄδοντας τούτους καταλαβὼν, αὐτὸς τὰς πλίνθους
αὐτῶν συνεπάτησεν, εἰπὼν· ὡς ὑμεῖς τὰ ἐμὰ διαρθεί-
σετε, οὕτω καὶ γὰρ τὰ ὑμέτερα. Ἦν δὲ εὐρεσιλογώτατος
ἀπαντῆσαι εὐστόχως, πειστικώτατος δὲ ὑπὲρ ὄντιον·
παρὰ καὶ πλείους πρὸς αὐτὸν ἀπῆντων εἰς τὴν σχολὴν,
καίπερ ὑπ' ὀξύτητος αὐτοῦ ἐπιπληττόμενοι· ἀλλ' ὁμῶς
ἔρρον ἡδέως, καὶ γὰρ ἦν ἀγαθὸς σφόδρα, καὶ ἐλπίδων
ὑποπιμπλὰς τοὺς ἀκούοντας, ἔν τε τῇ βίῃ κοινωνικώ-
τατος ἦν, καὶ εὐεργετῆσαι προχειρότατος, καὶ λαθεῖν
τὴν χάριν αὐτόφατος· εἰσελθὼν γοῦν ποτὲ παρὰ Κτη-
σίβιον νοσοῦντα, καὶ ἰδὼν ἀπορίᾳ θλιβόμενον, κρύφα
βαλάντιον ὑπέθηκε τῇ προσκεφαλαίῳ· καὶ δὲ εὐρών,
« Ἀρκεσιλάου, ἔφη, τὸ παῖγνιον. » Καὶ τινος ἀργυρῶ-
ματα λαβόντος εἰς ὑποδοχὴν φίλων, καὶ ἀποστεροῦντος,
οὐκ ἀπῆτήσεν οὐδὲ προσεποιήσατο (προσεποιήθη *Diog.*).
Οἱ δὲ φασιν ἐπίτηδες χρῆσαι, καὶ ἀποδιδόντος, ἐπεὶ
πένης ἦν, χάρισσασθαι. Οὐκ ἐθεράπευε δὲ τινα τῶν βα-
σιλέων· διὸ καὶ πρεσβεύων πρὸς Ἀντίγονον ὑπὲρ τῆς
πατρίδος, οὐκ ἐπέτυχεν. Ἦν δὲ φιλομειράκιος καὶ κα-
ταρῆρης, καὶ ἐταίrais συνῶκει. Καὶ ποτε τὸν ἐρώμενον
αὐτοῦ Δημοσχάρεϊ δμιλοῦντα καταλαβὼν, ὑπ' ἀνέξικα-
κίας παραχωρεῖν ἔφη. Πρὸς Ἀρίδηνλον προτείνοντά τι
θεῶρμα ἐπὶ συμποσίου καὶ ἀξιοῦντα εἰς αὐτὸ λέ-
γειν, εἶπεν· Ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα φιλοσοφίας ἴδιον,
[τὸ] τὸν καιρὸν ἐκάστων ἐπίστασθαι. Τίμων δὲ ὡς φί-
λογλον παίζει, λέγων·

Ἔως εἰπὼν, ὄχλοιο περίσασιν εἰσκατέδυνεν.
Οἱ δὲ μιν ἤυτε γλαῦκα πέρι σπίζαι τερατοῦντο,
ἠλέατον δεικνύντες· ὁ δ' οὐκ ἔκρινε ὄχλοαρέσκης,
οὐ μέγα πρῆγμα, τάλας· τί πλατύνει, ἡλίθιος ὥς;

Οὕτω δὲ ἄτυφος ἦν, ὥστε τοῖς μαθηταῖς παρῆναι καὶ
ἄλλων ἀκούειν.

9. Ἀρχύτας δὲ Πυθαγορικὸς στρατηγῶν τῶν πολιτῶν
οὐδέποτε ἡττήθη, φθονηθεὶς δ' ἀπᾶς ἀφῆκε τὴν στρα-
τηγίαν, καὶ οἱ αὐτίκα ἐλήφθησαν.

Ὁ μουσικὸς Ἀρχύτας ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῷ μὴ ἐξα-
κούεσθαι, εἶπε· Τὸ γὰρ ὄργανον ὑπὲρ ἐμοῦ ὀνειδιζό-
μενον λαλεῖ.

10. Ἀνάξαρχος δὲ Ἀδδηρίτης ἔλεγε μὴδὲ αὐτὸ
τοῦτο εἰδέναι, ὅτι οὐδὲν οἶδεν.

11. Αἰσωπὸς, οὗ δὲ μυθοποιὸς, ἔγραψε περὶ Ἑλέ-
νης, ἐνθα φησὶ Πᾶνα ἰχθῦν καλεῖσθαι κητώδη, ἐν
τούτῳ δὲ τὸν ἀστερίτην λίθον εὕρισκεσθαι, ὃς ὑπὸ τῷ
ἡλίῳ ἀνάπτεται, ποιεῖ δὲ πρὸς φίλτρα.

alterum altero majus non esse, interrogavit, an ne id qui-
dem quod decem digitorum esset, eo quod sex digitorum
(*Diog. IV, 34*). Alexinium quendam dialecticum Alexini
quodam commode ac pro merito enarrare non valentem,
quid Philoxenus adversus lateritios operarios egisset, ad-
monuit. Ille enim, quum carmina sua male cantantes
offendisset, lateres illorum concutere coepit ac dicere :
« Ut vos mea corrumpitis, ita ego vestra dissipabo » (*IV, 36*). Mire felix exstitit in inveniendo, quo objectis facili
et prompta responsione occurreret. Idem prae quovis alio
persuadendi quae vellet facilitate gaudebat : unde factum
est ut ad eum audiendum confluerent plurimi, quan-
quam illius acumine compuncti. Quod tamen illi aequo
animo ac libenter tolerabant : erat enim vir egregie bonus,
quique auditorum suorum animos spe impleret. Erat illi
summa facilitas in communicandis rebus suis, atque ad
ferenda beneficia promptus occurrebat : latere quoque
gratiam omni studio quarebat, fastum maxime exhor-
rens. Sic ingressus aliquando ad Ctesibium aegrotum,
vidensque eum inopia premi, clanculum marsupium pulvino
supposuit : quo ille invento, « Arcesilai, inquit, hic jocus »
(*IV, 37*). Acceperat ab eo quidam ad excipiendos ami-
cos argentea vasa ; quae quum is non redderet, non re-
petiit ac semper dissimulavit. Aiunt alii de industria hac
eum utenda dedisse, et quum ea ille redderet, quia pau-
per erat, ei largitum fuisse (*IV, 38*). Regum neminem
magnopere coluit. Sic etiam legatus pro patria ad Antigoni
profectus, re infecta rediit. In puerorum amores pronior
fuit, et libidini indulgens scortis utebatur. Hic aliquando,
quum deprehendisset puerum a se in deliciis habitum
(*Cleocharem*) cum Demochare consuesse, cedere se pro
sua patientia dixit. Aridelo in cena quaestionem propo-
nenti, atque ut super eo disserteret, exposcenti : « Atqui,
inquit, hoc ipsum philosophiae proprium imprimis est,
scire cujusque rei opportunitatem. » Timon ludit in eum,
ut popularis auræ captatorem, his versibus :

Hæc ait et mediæ turbæ sese intulit : illi
ceu fringillæ ululam circum stupore loquaces
monstrantesque leven : nam tu, vanissime, plebis
supplex captator, quid ob hæc, vesane, ferocis?

Ceterum ita moderatus et fastus fugiens erat, ut discipulos
moneret et alios audire (*Diog. IV, 40, 42*).

9. *Archytas* Pythagoricus, quoties civium exercitui
præset, nunquam superatus est : sed postquam semel
illum attigit invidia, imperio cessit, ac confestim cives
clade affecti sunt (*Diog. VIII, 82*).

Archytas musicus, quum probro ei daretur quod exau-
diri non posset, respondit : « At instrumentum pro me de-
certans loquitur » (*Diog. VIII, 82*).

10. *Anaxarchus* Abderita dixit, se ne id quidem ipsum
scire, quod nihil sciret (*Diog. IX, 58*).

11. *Æsopus*, non ille fabulator, de Helena scripsit ; in
quo opere dicit, Pana vocari piscem cetacei generis, in
eoque lapidem asteritem inveniri, qui solis radiis inflam-
metur, eumque amoris illecebram conciliare.

§ 11. Eadem ex Hesychio Suidas : Αἰσωπὸς, Μιθριδάτου ἀναγνώστης. Ἐγραψε Περὶ Ἑλένης· ἐν ᾧ φησὶ Πᾶνα ἰχθῦν καλεῖ-
σθαι etc. — εἰλτρα. Ἐγραψε καὶ Μιθριδάτου ἐγκώμιον. Eadem de asterite lapide (ex *Æsopo*) refert Hephæstion. ap. Phot.
cod. 190 (Westerm. Mythogr. p. 199) : Πᾶνά φασιν ἰχθῦν εἶναι θαλάσσιον κητώδη, ὁμοιον τῷ Πᾶνι κατὰ τὴν ὄψιν. Ἐν
τούτῳ λίθον εὕρισκεσθαι τὸν ἀστερίτην, ὃν εἰς ἡλίον θεθέντα ἀνάπτεσθαι· ποιεῖν δὲ καὶ πρὸς φίλτρον. Τούτου δὲ τὸν λίθον εἶχεν
Ἑλένη, γλυφὴν ἔχοντα αὐτὸν τὸν ἰχθῦν τὸν Πᾶνα, καὶ ταύτῃ ἐκέχρητο τῇ σραγιῶ. Cf. Plinius II. N. 37, 9.

B.

12. Βίων ὁ Βορυσθενίτης ἔλεγε μὴ εἶναι θεοὺς· διὸ καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα·

Βίωνα, τὸν Βορυσθένης ἔφυσε γῇ Σκυθίᾳ, λέγειν ἀκούομεν θεοὺς ὡς οὐδὲν εἶσιν ὄντως. Κεῖ μὲν τὸ δόγμα τοῦτ' ἔχων ἔμμενεν, ἦν ἂν εἰκὸς λέγειν, φρονεῖν ὅπως δοκεῖ· κακῶς μὲν, ἀλλ' ἔδοξε. Νῦν δ' ἐς νόσον πεσὼν μακρὴν καὶ μὴ θάνην δεδοικώς ὁ μὴ θεοὺς εἶναι λέγων, ὁ νῦν οὐδὲ βλέψας, ὁ πολλὰ χλευάσας βροτοὺς, ὅσοι θεοὶ ἔθυσαν, οὐ μόνον ἐσχάρης ὑπὲρ βωμῶν τε καὶ τραπέζης κνίσσας, λίπει, θυλήμασιν θεῶν ἔδαισε βίνας· οὐδ' εἶπε μόνον, "Ἡλιον, σύγγνωτε τοῖς πρίν· ἀλλὰ καὶ γράϊ δῶκεν εὐμαρὸς τράχηλον εἰς ἐπὶ ὀδὴν καὶ σκυτίσιν βραχίονας πεπεισμένους ἔδωκε· βράμνον τε καὶ κλάδον δάφνης ὑπὲρ θύρην ἔθηκεν, ἅπαντα μᾶλλον ἢ θανεῖν ἐτοιμος ὧν ὑπουργεῖν. Μωρὸς δ' ὅς ἡθελὲν τινας μισθοῦ τὸ θεῖον εἶναι, ὡς τῶν θεῶν ὄντων ὅταν Βίων θέλῃ νομίζειν. Τοιγάρ μάρτην φρονῶν, ὅτ' ἦν ἅπας ὁ λέμφος ἀνθραξ, τὴν χεῖρα τείνας ὥδε πως, Χαῖρ', εἶπε, χαῖρε, Πλουτεῦ.

Βίων ἄλλος Ἀβδηρίτης ἔγραψεν εἶναι τινὰς οἰκήσεις, ἐνθα γίνεσθαι ἐξ μηνῶν τὴν νύκτα καὶ ἕξ τὴν ἡμέραν.

Γ.

13. Γενέθλιος ὁ Παλαιστίνος ἐν ἀκροάσει μιᾷ μελέτῃ ὅλην ἀπεμνημόνευσεν.

Δ.

14. Δαφίδας ὁ Τελμισσεὺς πᾶσιν ἐλοιδορεῖτο, μὴ δὲ αὐτῶν φειδόμενος τῶν θεῶν· διὸ καὶ ἔχθρὸς ἦν Ἀττάλῳ τῷ βασιλεῖ Περγάμου. Οὗτος ἔλθων ποτε εἰς Πυθίαν, ἔσκαπτεν εἰς τὸ μαντεῖον καὶ ἐπεγγελῶν ἡρώτα, εἰ τὸν ἵππον εὐρήσοι· ἔχρησε δὲ αὐτῷ εὐρήσειν ταχέως. Ἐκεῖνος δὲ διεθρόλλησε τοῦτο, ὡς οὐδὲ ἦν αὐτῷ ἵππος, οὐδὲ ἀπώλετο. Ἀναχωρήσαντα δὲ συλλαβόμενος Ἀτταλὸς ἐκέλευσε χρημνισθῆναι. Ὁ δὲ τόπος, ἐν ᾧ τοῦτο ἐγένετο, ἐκαλεῖτο Ἴππος, καὶ ἔγνω πρὸς τῷ θανάτῳ, μὴ ἐψεύσθαι τὸ λόγιον.

15. Διαγόραν τὸν Τηλεκλείδου εὐφυῶς θεασάμενος Δημόκριτος δ' Ἀβδηρίτης ὠνήσατο αὐτὸν δοῦλον ὄντα μυρίων δραχμῶν, καὶ μαθητὴν ἐποίησατο. Ὁ δὲ τῇ λυρικῇ ἐπέθετο· ἐπεκλήθη δὲ ἄθεος, [διότι] τοῦτο

B.

12. Bion Borysthenites negabat esse deos, in quem propterea scriptum tale exstat epigramma :

Biona, quem Borysthenes in Scythia produxit, hunc tradidisse accepimus deos nil esse omnino. Quod si tenuisset fortiter placitum semel, dicturi eramus : Sentit ut placet : male hercle, at ita placebat. Nunc vero, in morbum ut incidit longum et mori formidat], non esse qui dicit deos, qui templum nunquam aspexit,] derisor ille mortalium sacris qui numen placent, non solum super altaribus, focus et sacra mensa adipe, nidore et thuribus nares deorum implevit, nec id modo dixit quod solet : Peccavi, veniam date delictis :] sed anui facile praeibit collum sibi excantandum, obediens et loris devincienda brachia, rhamnūque et lauri ramulos super fores posivit, quidquid velis promptus magis subire quam apulcrum. Stolidus vero, ex incedula qui divos suspendebat, ac si tunc essent quando eos Bioni esse expediret. Frustra ergo sapiens iste stips, ut factus est carbo totus, sic ferme tendens dexteram, Salve, inquit, Pluto, salve !

Bion alter Abderita in scriptis suis prodidit, esse regiones, ubi semestris nox sit, totidemque mensium dies (Diog. IV, 56-58).

G.

13. Genethlius Palæstinus declamationem integram semel auditam memoriter recitavit.

D.

14. Daphidas Telmissee grammaticus nullum non conviciis lacescebat, ne a diis quidem ipsis abstinens; quamobrem Attalo regi Pergami valde invisus fuit. Hic aliquando Pythiam quum adliisset, oraculo illudit, ac per risum sciscitatus, an equum esset inventurus, responsum accepit, non multo post reperiturum. Tum ille passim iactavit, equum se neque habuisse neque amisisse. Quum autem revertentem eum Attalus corripuisset et praecipitem dari iussisset eo in loco, qui Equus appellatur, moriturus intellexit oraculum non fuisse mentitum.

15. Diagoram, Teleclidis filium, Democritus Abderita egregio ingenio praeditum cernens decem millibus drachmarum et servitute redemit, et in discipulorum numerum recepit. Ille vero poesi lyricae operam dedit. Cognominatus

§ 13. Plenius haec Suidas : Γενέθλιος, Γενεθλίου, Παλαιστίνος ἐκ Πετρῶν, μαθητὴς Μινουκιανοῦ καὶ Ἀγαπητοῦ, ἀντιπαίδευσας κατὰ τὰς Ἀθήνας Καλλινίκῳ τῷ διασκήμῳ, δεξιὸς τὴν φύσιν, καὶ ὅλην μελέτην ἀπομνημονεύσας ἐν [suppl. μῦ] ἀκροάσει. Τελευταῖα δὲ νέος ἐτῶν κη'. Ἐγράψε δὲ Λαλιάς ἦτοι διαλέξεις, καὶ Μελέτας, ὧν ἔστιν Ὁ ἀπόλις ἑαυτὸν ἀποκηρύττων μετὰ τὴν τῶν Θεῶν κατασκαφὴν, Προπεμπτικὸν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ἑταίρους, Δαδοῦχον καὶ Ἀσκληπιάδην, Πανηγυρικοὺς [πέντε addit Eudocia]. « Ad hunc Genethlium quasi studiorum sodalem, si Valesius recte conjecit, Menander librum De encomiis misit. » BERNHARD.

§ 14. Suidas : Δαφίδας, Τελμισσεὺς, γραμματικὸς, γεγραφὸς Περὶ Ὁμήρου καὶ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως ὅτι ἐψεύσατο. Ἀθηναῖοι γάρ οὐκ ἐστράτευσαν ἐπὶ Ἴλιον. Ἦν δὲ οὗτος λοιδορούμενος παντὶ, καὶ μέχρις αὐτῶν μὴ φειδόμενος τῶν θεῶν. Καὶ Ἀτταλὸν μὲν τὸν βασιλεῖα Περγάμου διὰ τοῦτο ἔχειν αὐτῷ ἐπιβουλεύοντα. Εἰς δὲ τὴν Πυθίαν ἔλθοντα ποτὲ σκώπτειν εἰς τὸ μαντεῖον, καὶ ἐπιγελῶντα ἐρέσθαι, εἰ τὸν ἵππον εὐρήσει. Χρησθῆναι δὲ αὐτῷ, εὐρήσειν ταχέως. Εἴτα ἐκεῖνον διαθρολῆσαι τοῦτο, ὅτι μὴ δὲ ἦν αὐτῷ ἵππος μὴ δὲ ἀπώλετο. Ἀναχωρήσαντα δὲ συλλαβόμενος Ἀτταλὸς ἐπέταξε κατακημνισθῆναι. Ἐν ᾧ δὲ τόπῳ τοῦτο ἐγένετο, ἐκαλεῖτο Ἴππος ὁ τόπος. Καὶ ἔγνω πρὸς τῷ θανάτῳ, μὴ ἐψεύσθαι τὸ λόγιον. Οὕτως οὖν ἐνυδρίας κακῶς ἀπώλετο. Cf. Valerius Maximus I, 8, 8; Strabo XIV, p. 647; Jacobs. in Anthol. tom. XIII, p. 881; Cicero De fato c. 3.

§ 15. Suidas : Διαγόρας, Τηλεκλείδου ἢ Τηλεκλύτου, Μήλιος, φιλόσοφος καὶ ᾠσμάτων ποιητής· ὃν εὐφυῶς θεασάμενος

ἔδοξεν, ἀφ' οὗ δ' ὁμοτέχνος τις αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὡς δὴ παιᾶνα ὑπελόμενος, ὃν αὐτὸς ἐποίησεν, ἐξωμόσατο μὴ κεκλοφέναι αὐτόν· μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτὸν εὐμήρησεν. Ἐντεῦθεν ὁ Διαγόρας λυπηθεὶς ἔγραψε τοὺς Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἔκπτωσιν ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης.

16. Διδόωρος Ἰασεὺς, ὁ Κρόνος ἐπὶ κλην, διαλεκτικός, ὃς πρῶτος ἔδοξεν εὐρεῖν τὸν κερατίνην καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον [λόγον], παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Σωτῆρι διατρίδων, λόγους τινὰς διαλεκτικούς ἡρωτήθη πρὸς Στίλπωνα. Καὶ παραχρῆμα μὴ δυνάμενος διαλύσασθαι, ὑπὸ τοῦ βασιλέως τὰ τε ἄλλα [ἐπ]ετιμήθη, καὶ [δὴ καὶ] Κρόνος ἤκουσεν ἐν σκώμματος μέρει· ἐξελθὼν δὲ τοῦ συμποσίου, καὶ λόγον γράψας περὶ τοῦ προβλήματος, ἀθυμία τὸν βίον κατέστρεψε. Καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα·

Κρόνε Διδώρε, τίς σε δαιμόνων κακῇ
ἀθυμίῃ ξυνείρυσεν,
ἴν' αὐτὸς αὐτὸν ἐμβάλης εἰς Τάρταρον
Στίλπωνος οὐ λύσας ἔπη
αἰνιγματώδη; τοιγὰρ εὐρέθης Κρόνος
ἔκωθεν τοῦ βίου κάππα τε.

Περὶ τούτου φησὶ Καλλίμαχος ἐν ἐπιγράμμασι·

..... αὐτὸς ὁ Μῶμος
ἔγραπεν ἐν τοίχοις, «Ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός».

17. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς τοσοῦτον ἦν εὐπρεπής, ὡς ὑπὸ τινων προσαγορευθῆναι Λαμπρῶ καὶ χαριτοβλέφαρος.

18. Δημήτριος τις ἕτερος Ἰξίων ἐπεκλήθη, διότι λεπίδας χρυσαῖς κλέπτων τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἡρας ἀγάλματος ἐφωράθη.

19. Δίδυμος ὁ Ἀλεξανδρεὺς διὰ τὴν πρὸς τὰ βιβλία ἐπιμονὴν Χαλκέντερος ἐπεκλήθη. Φασὶ δὲ αὐτὸν συγγραφέναι ὑπὲρ τὰ τρισχίλια πενταχόσια βιβλία.

20. Δράκων ὁ νομοθέτης εἰς Αἴγιναν ἐπὶ νομοθεσίαις εὐφρημούμενος ὑπὸ τῶν Αἰγινιτῶν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπιρριψάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετάσους πλείονας καὶ χιτῶνας [καὶ ἱμάτια add. Suid.] ἀπεπνίγη.

21. Δημόκριτος ἤσκει ποικίλως δοκιμάζειν τὰς

est Athenis, quod deos rejectit, postquam æmulus quidam artis ab eo insimulatus, quasi carmen ab ipso compositum surripisset, jurejurando factum erat detestatus, paullo tamen post illud carmen publice recitans laudem sibi paraverat. Quæ ægritudine Diagoras scripsit orationes Ἀποπυργίζοντας, quæ demonstrant ab opinione de deo eum descivisse.

16. Diodorus Iasensis, Cronus cognominatus, dialecticus, primus putatur invenisse cornutum conclusionis genus et involutum. Hic apud Ptolemæum Soterem commorans quum propositas sibi a Stilpone quasdam quæstiones dialecticas protinus solve nequivisset, ab rege et aliis modis increpitus et per ignominiam Cronus appellatus est. Egressus igitur e convivio conscriptoque de proposita quæstione libello, ex mœrore obiit. Est in ipsum epigramma in hunc modum :

Crone Diodore, quis deorum te malis
objecerit doloribus,
dic, ipse ut atrum sponte peteres Tartarum,
Stilponis abdita haud valens
aperire dicta? Deprehensus es Κρόνος,
Rho et Kappa demptis literis.

De hoc in Epigrammatibus ita Callimachus ludit :

..... Parietibus ipse
Inscripsit Momus, quod Cronus est sapiens (Diog. II, 111, 112).

17. Demetrius Phalereus forma fuit tam eximia, ut a nonnullis Λαμπρῶ a nitore formæ, et Χαριτοβλέφαρος a palpebrarum decore et gratia appellaretur (v. Diog. V, 16).

18. Demetrius alter, cognomento Ixion dictus, quod deprehensus est in furto, quo bracteas aureas Alexandrinæ Junonis simulacro surripere conabatur.

19. Didymus Alexandrinus Chalcenterus (ahenea intestina habens) cognominatus est quod indefesso labore libris assideret : scripsisse supra ter mille et quingentos libros perhibetur.

20. Draco legislator in Æginam profectus, faustisque populi acclamationibus in theatro exceptus ob perlatas leges, multitudo petasorum, tunicarum et vestium in caput ipsius conjectarum suffocatus interiit.

21. Democritus variis modis studebat explorare animi

κτλ. uti ap. Hes. usque ad v. ἐποίησατο. Ὁ δὲ καὶ τῇ λυρικῇ ἐπέθετο, τοῖς χρόνοις ὧν μετὰ (κατὰ Küster.) Πίνδαρον καὶ Βακχυλίδην, Μελανιππίδου δὲ πρεσβύτερος· ἤκμαζε τοίνυν οἱ Ὀλυμπιάδι. Ἐπεκλήθη δὲ Ἄθεος ἐξοτι τοῦτο ἔδοξεν, ἀφ' οὗ τις ὁμοτέχνος αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς δὴ παιᾶνα ἀπελόμενος (l. ὑφ. ex Hes.), ὃν αὐτὸς ἐπεποιήκει, ἐξωμόσατο μὴ κεκλοφέναι αὐτόν, μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτὸν εὐμήρησεν. Ἐντεῦθεν οὖν ὁ Διαγόρας λυπηθεὶς ἔγραψε τοὺς καλουμένους Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν (ἐκπτύξιν conj. Hemsterh.) ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης. Κατοικήσας δὲ Κόρινθον ὁ Διαγόρας, αὐτὸς τὸν βίον κατέστρεψεν.

§ 18. Suidas : Δημήτριος, ὁ ἐπὶ κλην, γραμματικός, Ἀδραμυττηνός, γεγονώς κατὰ τοὺς Αὐγούστου τοῦ Καίσαρος χρόνους· ὃς διέτριψεν ἐν Περγάμῳ. Ἐπεκλήθη δὲ τοῦτο, ὡς μὲν τινες, διότι λεπίδας χρυσαῖς κλέπτων τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἡρας ἀγάλματος ἐφωράθη· ὡς δὲ ἄλλοι, οὗτοι ἀπεσύλησεν Εὐριπίδειον Φιλότιμον τὸ δῶμα ἔχον τὸν Ἰξίον· ἕτεροι δὲ, οὗτοι τῷ δεδασκάλῳ Ἀριστάρχῳ ἀντήρσεν, ὥσπερ ὁ Ἰξίων εὐεργετήσας αὐτὸν τοῖς θεοῖς ἀχαριστεῖν ἐπεχείρησεν. Ἐγραψε δὲ πολλὰ, Περὶ τῶν εἰς μὴ ληγόντων ῥημάτων, καὶ ἄλλα Περὶ ἀντωνυμιῶν, Εἰς Ὀμηρον ἐξήγησιν, Εἰς Ἡσίοδον ὁμοίως. Cf. Diog. L. V, 84.

§ 19. Suidas : Δίδυμος, Διδύμου ταριχοπώλου, γραμματικός, Ἀριστάρχειος, Ἀλεξανδρεὺς, γεγονώς ἐπὶ Ἀντωνίου καὶ Κικέρωνος, καὶ ἔως Αὐγούστου· Χαλκέντερος κληθεὶς διὰ τὴν περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονήν. Φασὶ γὰρ αὐτὸν συγγραφέναι ὑπὲρ τὰ τρισχίλια καὶ πενταχόσια βιβλία.

§ 20. Suidas : Δράκων, Ἀθηναῖος νομοθέτης. Οὗτος εἰς Αἴγιναν etc. usque ad ἀπεπνίγη· καὶ ἐν αὐτῷ ἐτάφη τῷ θεάτρῳ· Γέγονε δὲ τοῖς χρόνοις κατὰ τοὺς ἐπτά σοφούς, ἢ μᾶλλον καὶ πρεσβύτερος. Τῇ γοῦν λβ' Ὀλυμπιάδι τοὺς νόμους ἔθετο γεραίως ὧν τοῖς Ἀθηναίοις. Ἐγραψεν Ἰσοκράτους εἰς ἔπη τρισχίλια.

φαντασίας, ἐρημάζων ἐνίοτε καὶ τοῖς τάροις ἐνδιατρίβων. Οὗτος νειμάμενος τὴν οὐσίαν τῷ ἀδελφῷ, καὶ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἐλόμενος, τοῖς γυμνοσοφισταῖς συνέμιξε καὶ εἰς Ἰνδιαν ἀπῆρε καὶ Αἰθιοπίαν. Ἐλθὼν (ἀνελθὼν?) δὲ ταπεινότατα διῆγεν, ἅτε τὴν πᾶσαν οὐσίαν καταναλωκίως, ἐτρέφετό τε διὰ τὴν ἀπορίαν ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς (l. τοῦ ἀδελφοῦ) Δαμάσου. Ὡς δὲ προειπὼν τινὰ τῶν μελλόντων ἠυδοκίμησεν, ἐνθέου ὁδῆς παρὰ τοῖς πλείστοις ἤξιωθη. Ἐδόκει δὲ αὐτῷ, ἀρχὰς εἶναι τῶν ὅλων ἀτόμους, καὶ κενόν, τὰ δ' ἄλλα πάντα νοεομίσθαι (δοξάζεσθαι D.). ἀπείρους τε εἶναι κόσμους, καὶ γεννητοὺς καὶ φθορτοὺς, μηδὲν τε ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι, μηδὲ εἰς τὸ μὴ ὄν φερίεσθαι. Καὶ τὰς ἀτόμους ἀπείρους εἶναι κατὰ μέγεθος καὶ πλῆθος, φέρεσθαι δ' ἐν τῷ ὅλῳ δινομένους· καὶ οὕτω πάντα τὰ συγκρίματα γεννᾶν πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν· εἶναι γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων τινῶν συστήματα, ἅπτερ εἶναι ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοίωτα διὰ τὴν στερορότητα. Τὸν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ἐκ τοιούτων δι' ὧν (l. δι' ὧν Steph.; λείων Menag.) καὶ περιφερῶν ὄγκων συγκεκρίσθαι, καὶ τὴν ψυχὴν ὁμοίως, ἣν καὶ νοῦν ταῦτόν εἶναι. Ὅρᾳ δ' ἡμᾶς κατ' εἰδῶλων ἐμπύσεις, πάντα τε κατ' ἀνάγκην γίνεσθαι, τῆς δίνης αἰτίας οὕσης τῆς γενέσεως πάντων, ἣν ἀνάγκην λέγει. Ἐλὸς δ' εἶναι τὴν εὐθυμίαν, οὗ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ ἡδονῇ, ὡς ἐνιοι παρακούσαντες ἐξεδέξαντο (ἐξηγάσαντο D.), ἀλλὰ καθ' ἣν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει, ὑπὸ μηδενὸς παραττομένη φόβου ἢ δεισιδαιμονίας, ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. Καλεῖ δὲ αὐτὴν καὶ εὐεστώ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ὀνόμασι. Ποιητὰ δὲ νόμιμα εἶναι, φύσει δὲ ἄτομα καὶ κενά (l. κενόν ex D.).

29. Διογένης δ' Ἀπολλωνιάτης ἐλεγε στοιχεῖον εἶναι ἀέρα, κόσμους ἀπείρους καὶ κενόν ἄπειρον, τὸν τε ἀέρα πυκνούμενον καὶ ἀραιούμενον γεννητικὸν εἶναι τῶν κόσμων. Οὐδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι, οὐδὲ εἰς τὸ μὴ ὄν φερίεσθαι. Τὴν γῆν στρογγύλην, ἐρηρυσμένην ἐν τῷ μέσῳ τὴν σύστασιν ἐληφρῶτα κατὰ τὴν ἐκ τοῦ θερμοῦ περιφορὰν, καὶ πῆξιν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ.

E.

23. Ἐπιμενίδου τοῦ Κρητὸς λόγος, ὡς ἐξηγήτο ἡ ψυχὴ, ὅτε ἤθευλετο, καὶ ὁπόσον ἤθελε καίρῳ, καὶ πάλιν ἐπανήρχετο· τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, τὸ δέρμα εὐρέθῃ γράμμασι κατὰστικτον.

24. Ἐρμογένης δ' ῥήτωρ τελευτήσας ἀνετμήθη,

imaginationes, solitarius vivens et in sepulcris degens (D. IX, 38). Hic in cernendo hæreditatem cum fratre minorem portionem delegit; qua instructus Indiam adiit et Æthiopiam, et Gymnosophistis se conjunxit (D. IX, 35). Inde regressus parcissime vixit, quippe qui rem suam omnem consumpserat, et egestatem subsidio Damasi fratris sustentavit. Ubi vero futura quædam prædixerat sequensque rerum eventus famam ei conciliaverat, divinis jam honoribus dignus a plerisque judicatus est (IX, 39). Sunt autem ejus placita hæc: Principia omnium esse atomos atque inane, cetera cuncta in opinione sita esse. Infinitos esse mundos, generationi et corruptioni obnoxios. Nihil ex eo quod non sit fieri, neque in id quod haudquaquam sit corrumpi. Atomos præterea et magnitudine et numero esse infinitas ferreque in toto ac rotari, atque ita concretiones omnes gignere, ignem, aquam, aerem, terram: quippe et hæc ex atomis quibusdam constare; esseque passioni et immutationi ob firmitatem ac soliditatem minime obnoxia. Solem item et lunam ex hujusmodi lævibus ac rotundis massis esse compositam, animamque similiter, quam idem esse quod mentem dicit. Cernere nos incidentibus in obtutus nostros rerum imaginibus. Cunctaque secundum necessitatem fieri, quum sit vertigo causa generationis omnium, quam necessitatem dicit. Finem vero esse rectum quietumque animi statum, quam εὐθυμίαν vocat, quæ non idem sit quod voluptas, ut quidam male intelligentes acceperunt, verum secundum quam animus magna tranquillitate constantiaque beatus est, dum nullo metu, nulla superstitione aut alia quavis perturbatione agitur. Eandem vero et εὐεστώ appellat compluribusque aliis nominibus. Jus et fas ab hominibus factum, natura vero esse ἀτομος atque inane (Diog. IX, 44. 45).

22. Diogenes Apolloniates dixit elementum esse aerem, mundos infinitos et inane infinitum: densatumque aerem ac rarentem mundos gignere: nihil ex eo quod non sit fieri neque in id quod non sit corrumpi: terram esse rotundam atque in medio infixam, eamque cepisse compagem secundum illam quæ ex calido est circumferentiam, ex frigido concretionem ac soliditatem accepisse (D. IX, 57).

E.

23. Epimenidis Cretensis anima narratur corpore excessisse, quando et quamdiu ipse voluisset, et denuo reversa esse: mortui pellem literis notatam esse reperitam fama est.

24. Hermogenes rhetor post obitum dissectus est, ejus-

§ 23. Suidas: Ἐπιμενίδης, Φαιστόου ἢ Δοσιάδου ἢ Ἀγισσάρχου (Ἀγισσάρχου em. Bernh.) υἱός, καὶ μητρός Βλάστας (Βλαίστης Eudoc.), Κρῆς ἀπὸ Κνωσσού, ἐποποιός· οὐ λόγος ὡς ἐξοίη ἡ ψυχὴ ὁπόσον ἤθελε καίρῳ, καὶ πάλιν εἰσῆγε ἐν τῷ σώματι· τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, πόρρω χρόνων (π. χρ. om. cod. V.) τὸ δέρμα εὐρέσθαι γράμμασι κατὰστικτον. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς λ' Ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεῖται καὶ τῶν ζ' κληθέντων σοφῶν, ἡ καὶ ἐπ' αὐτῶν γενέσθαι. Ἐκάθρε γοῦν τὰς Ἀθῆνας τοῦ Κυλωνείου ἀγῶνος κατὰ τὴν μὲν (μς' Diog.) Ὀλυμπιάδα, γεραίος ὢν. Ἐγραψε δὲ πολλὰ ἐπικῶς καὶ καταλογάδην μυστήριά τινα καὶ καθαρμούς καὶ ἄλλα αἰνιγματώδη. Πρὸς τοῦτον γράφει Σόλων ὁ νομοθέτης, μεμφόμενος τῆς πόλεως κάθαρσιν. Οὗτος ἐξῆσεν ρν' (ρμ' cod. V.) ἔτη, τὰ δὲ ξ (sic vv. dd. pro vg. ξξ) ἐκαθεύδῃσεν. Καὶ παροιμία Τὸ Ἐπιμενίδειον δέρμα ἐπὶ τῶν ἀποθέτων.

§ 24. Suidas: Ἐρμογένης, Ταρσεύς, ὁ ἐπὶ κλην Ξυστῆρ, σοφιστῆς· οὐ ἥκουσε καὶ Μουσώνιος ὁ φιλόσοφος [καὶ Μάρκος ὁ βασιλεὺς]. Γέγονε δὲ ἐπὶ Μάρκου τοῦ βασιλέως, εὐφυστάτος, καὶ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔνδεσσετάς ὑπαρχούσας μάλλον ἢ φρό-

καὶ εὐρέθη ἡ καρδία αὐτοῦ τετριχωμένη, καὶ τῷ μεγέθει πολὺ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὑπερβάλλουσα.

25. Ἐρατοσθένης διὰ τὸ δευτερεύειν παντὶ εἶδει παιδείας τοῖς ἄκροις ἐγγίζων, Βῆτα ἐκλήθη.

26. Εὐριπίδης κατὰ τὴν ἡμέραν, ἣν ἐνίκων Ἕλληνες Πέρσας ἐν τῇ κατὰ Ξέρξου ναυμαχίᾳ, γεννᾶται, εὐτυχίαν προσημαίνων Ἀθηναίους.

27. Εὐκλείδης ὁ Μεγαρικὸς μετὰ τὴν τοῦ Σωκράτους τελευτὴν Πλάτωνα καὶ τοὺς λοιποὺς φιλοσόφους ἐδίδασκε, δέισαντας τὴν ὠμότητα τῶν τυράννων. Οὗτος ἐν τῷ ἀγαθὸν ἀπεφαίνετο πολλοῖς ὀνόμασι καλούμενον, ὅτε μὲν γὰρ φρόνητος, ὅτε δὲ θεὸν, καὶ ἄλλοτε νοῦν καὶ τὰ λοιπά. Τὰ δ' ἀντικείμενα τῷ ἀγαθῷ ἀνῆρει, φάσκων μὴ εἶναι. Ταῖς δὲ ὑποδείξεις ἐνίστατο, οὐ κατὰ λήμματα, ἀλλὰ κατ' ἐπιφορὰν.

28. Ἐπικούρου ὅτι τινες διαβάλλοντες φασὶ πρὸς Πυθαγόρᾳ ὡραῖον ὄντα γράφαι αὐτόν. « Καθεδῶμαι προσδοκῶν τὴν ἡμερτὴν καὶ ἰσθῆδόν σου εἰσδόν. » Καὶ ἐν τῷ Περὶ τέλους οὕτω γράφειν. « Οὐ γὰρ ἔγωγε ἔχω τί νοῶσι τὰ γὰθόν, ἀφαιρῶν μὲν τὰς δι' ἀφροδισίων, ἀφαιρῶν δὲ τὰς διὰ χυλῶν ἡδονάς, καὶ τὰς δι' ἀκροσμάτων [καὶ τὰς διὰ μορφῶν add. Diog.]. » Φασὶ καὶ περὶ Νausiphάνους τοῦ μαθητοῦ Πύρρωνος γράφειν αὐτόν. « Ταῦτα ἤγαγεν αὐτόν εἰς ἕκστασιν τοιαύτην, ὥστε μοι λοιδορεῖσθαι, καὶ ἀποκαλεῖν διδάσκαλον. » Πνευμονά τε αὐτὸν ἐκάλει, καὶ ἀγράμματος καὶ ἀπατεῶνα καὶ πόρνον. Τούς τε περὶ Πλάτωνα Διονυσιοκόλακας, καὶ αὐτὸν Πλάτωνα χρυσοῦν, καὶ Ἀριστοτέλη ἄσων. φαγόντα γὰρ τὴν πατρίαν οὐσίαν στρατεύεσθαι καὶ φαρμακοπωλεῖν φορμοφόρον τε Πρωταγόραν, καὶ γραφέα Δημοκρίτου, καὶ ἐν κόμαις γράμματα διδάσκειν. Ἡράκλειτόν τε μιμητὴν (l. κυκλήτην ex D.), καὶ Δημοκρίτον Ἀπρόκριτον, καὶ Ἀντίδορον Σαινίδωρον, τοὺς τε Κυζικηνούς (Κυνικούς em. Reines). ἔχθρους τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοὺς διαλεκτικούς πολυρθονερούς, Πύρρωνα τε ἀμαθῆ καὶ ἀπαιδεύτον. Χρύσιππος δὲ ἐζήλου αὐτὸν ἐν πολυγραφίᾳ. ἔθεν αὐτὸν Καρνεάδης παράσιτον τῶν ἐκείνου βιβλίων ἀποκαλεῖ· εἰ γάρ τι γράφαι ὁ Ἐπικούρος, ἐφιλονέκει τοσοῦτον γράφαι ὁ Χρύσιππος, καὶ διὰ

que cor inventum pilis obsitum, multoque majus quam hominis natura patiat.

25. *Eratosthenes* Beta cognominatus est, quod summis proximus, in omni disciplinæ genere secundas teneret.

26. *Euripides* diem, quo Græci Persas prælio navali cum Xerxe commisso profligarunt, natalem habuit, Atheniensibus prosperam fortunam portendens.

25. *Euclides* Megarensis a Socratis nece Platonem et reliquam philosophorum turbam, qui tyrannorum crudelitatem metuebant, in domum suam receptavit. Hic bonum esse unum definivit multis nominibus appellatum: aliquando enim hoc dici prudentiam, quandoque deum, alias mentem vocari et hujusmodi cetera. Quæ bono adversa viderentur sustulit, ea ne esse quidem dicens. Utebatur probationibus, non his quæ per assumptiones, sed quæ per conclusiones fiunt (*Diog.* II, 106).

28. *Epicurum* qui probri insimulant, eum ad Pythoclem formosum adolescentem in hæc verba scripsisse referunt: *Amabilem tuum et divinum sededo operiens ingressum* (D. X, 5): item in libro De fine sic scripsisse: *Equidem ignoro, quid de summo bono statuum, si tollam voluptates, quas sapor ministrat, aut Veneris usus affert, aut quibus aures permulcentur* (X, 6). Ferunt eundem de Nausiphane Pyrrhonis discipulo scribere: *Hæc adduxerunt illum in tantam animi insolentiam, ut me maledictis sugillaret vocitaretque se magistrum meum*. Pulmonem quoque ipsum et indoctum et deceptorem et scortum vocabat; Platonis item sectatores Dionysii assentatores, Platonem quoque ipsum aureum; Aristotelem prodigum, qui patrimonio consumpto militasset et medicamenta vendidisset; hajulum Protagoram et scribam Democritum, qui in vicis literas docuisset; Heraclitum quoque turbatorem, Democritum Lerocritum (sive Nugatorem) et Antidorum Sænidorum (sive Donisblandientem); Cynicos inimicos Græciæ et dialecticos nimium invidios; Pyrrhonem quoque indoctum et imperitum appellabat (X, 8). *Æmulatus est illum Chrysippus in librorum multitudine; quare eum Carneades parasitum illius librorum dicit: nam si quid Epicurus scriberet, tantundem*

νησις ὑπερέτεχεν, ἀλλ' οὐκ εἰς μακρὸν ταύτης ἀπῆλause· γενόμενος γὰρ περὶ τὰ κδ' ἔτη ἐξέστη τῶν φρενῶν, καὶ ἦν ἄλλοις αὐτοῦ, μηδεμιᾷ ἀφορμῇ γενομένης ἡ ἀρρωστία τοῦ σώματος· ὥστε καὶ τινὰς ἀποσκόπτειν εἰς τουτονὶ τὸν τρισάβλιον τὸδε τὸ λόγιον· Ἐρμωγένης ὁ ἐν παισὶ γέρον, ἐν δὲ γέρονσι παῖς. Ἦλθον περὶ τὸν ιη' ἢ κ' χρόνον γενόμενος γράφει ταῦτα τὰ βιβλία τὰ γέμοντα θαυμάτων, Τέχνην ῥητορικὴν, ἣν μετὰ χεῖρας ἔχουσιν ἅπαντες, Περὶ στάσεων βιβλίον ἐν, Περὶ ἰδεῶν λόγον βιβλία β', Περὶ Κοίλης Συρίας β'. Φιλόστρατος δὲ ὁ Λήμνιος ἐν ταῖς Περὶ τῶν σοφιστῶν ἀναγραφαῖς ταῦτα φησιν Περὶ αὐτοῦ· « Ἐρμωγένης δὲ κτλ. (Vide Vit. Sophist. p. 575). » Λέγεται δὲ τοῦτο ὑπὸ τινων, ὅτι τελευτήσαντος αὐτοῦ ἀνετμήθη καὶ εὐρέθη ἡ καρδία αὐτοῦ τετριχωμένη, καὶ τῷ μεγέθει πολὺ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὑπερβάλλουσα. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ περὶ αὐτοῦ ἄδομενα.

§ 25. Suidas: Ἐρατοσθένης, Ἀγλαοῦ· οἱ δὲ Ἀμβροσίου· Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίστωνος Χίου, γραμματικὸς δὲ Λυσανίου τοῦ Κυρηναίου καὶ Καλλιμάχου τοῦ ποιητοῦ. Μετεπέμψθη δὲ ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ τρίτου Πτολεμαίου, καὶ διέτριψε μέχρι τοῦ πύμπτου. Διὰ δὲ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἶδει παιδείας τοῖς ἄκροις ἐγγίσαντα Βῆτα (τὰ βήματα codd.) ἐπεκλήθη. Οἱ δὲ καὶ δευτέρου τὴν νέον Πλάτωνα, ἄλλοι Πένταβλον ἐκάλεσαν. Ἐτέχθη δὲ ρκς' Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐτελεύτησεν π' ἔτων γενοῦς, ἀποσχόμενος τροφῆς διὰ τὸ ἀμβλυώτεσθαι, μαθητὴν ἐπίσημον καταλιπὼν Ἀριστοφάνη τὸν Βυζάντιον· οὐ πάλιν Ἀρίσταρχος. Μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ Μνασίας καὶ Μενάνδρος καὶ Ἀριστις. Ἐγραψε δὲ φιλόσοφα καὶ ποιήματα καὶ ἱστορίας, Ἀστρονομίαν ἢ Καταστερισμούς (Κταστηρίγμους codd.), Περὶ τῶν κατὰ φιλοσοφίαν αἰρέσεων, Περὶ ἀλυπίας, Διαλόγους πολλοὺς καὶ γραμματικὰ συχνά.

§ 26. Cf. præter ceteros Suidas v. Εὐριπίδης: Ἐν δὲ τῇ διαβάσει Ξέρξου ἐκυφορεῖτο ὑπὸ τῆς μητρὸς, καὶ ἐτέχθη καθ' ἡν ἡμέραν Ἕλληνες ἐτρέφαντο τοὺς Πέρσας. Quæ cum verbis Nostri minus quam in ceteris locis alia concinunt.

φαντασίας, ἐρημαζών ἐνίοτε καὶ τοῖς τάροις ἐνδιατρίβων. Οὗτος νειμάμενος τὴν οὐσίαν τῷ ἀδελφῷ, καὶ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἐλόμενος, τοῖς γυμνοσοφισταῖς συνέμιξε καὶ εἰς Ἰνδιαν ἀπέτρε καὶ Αἰθιοπίαν. Ἐλθὼν (ἀνελθὼν?) δὲ ταπεινότητα διήγεν, ἅτε τὴν πᾶσαν οὐσίαν καταναλωκώς, ἐτρέφετό τε διὰ τὴν ἀπορίαν ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς (1. τοῦ ἀδελφοῦ) Δαμάσου. Ὡς δὲ προειπὼν τινὰ τῶν μελλόντων ἠδοκίμησεν, ἐνθού ὁδῆς παρὰ τοῖς πλείστοις ἡξιώθη. Ἐδόκει δὲ αὐτῷ, ἀρχὰς εἶναι τῶν ὧλων ἀτόμους, καὶ κενόν, τὰ δ' ἄλλα πάντα νοεομίσθαι (δοξάζεσθαι D.). ἀπείρους τε εἶναι κόσμους, καὶ γεννητοὺς καὶ φθορτοὺς, μηδὲν τε ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι, μηδὲ εἰς τὸ μὴ ὄν φθεῖρεσθαι. Καὶ τὰς ἀτόμους ἀπείρους εἶναι κατὰ μέγεθος καὶ πλῆθος, φέρεσθαι δ' ἐν τῷ ὄλῳ δινομένους· καὶ οὕτω πάντα τὰ συγχρίματα γεννᾶν πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν· εἶναι γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων τινῶν συστήματα, ἅπερ εἶναι ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοίωτα διὰ τὴν στερρότητα. Τὸν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ἐκ τοιούτων δι' ὧν (1. δι' ὧν Steph.; λείων Menag.) καὶ περιφερῶν ὄγκων συγκεκρίσθαι, καὶ τὴν ψυχὴν ὁμοίους, ἥν καὶ νοῦν ταυτὸν εἶναι. Ὅρᾶν δ' ἡμᾶς κατ' εἰδῶλων ἐμπτώσεις, πάντα τε κατ' ἀνάγκην γίνεσθαι, τῆς δίνης αἰτίας οὐσῆς τῆς γενέσεως πάντων, ἥν ἀνάγκην λέγει. Ἐλὸς δ' εἶναι τὴν εὐθυμίαν, οὗ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ ἡδονῇ, ὥς ἐνίοι παρακούσαντες ἐξεδέξαντο (ἐξηγγήσαντο D.), ἀλλὰ καθ' ἣν γαλήνως καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει, ὑπὸ μηδενὸς παραττομένη φόβου ἢ δεισιδαιμονίας, ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. Καλεῖ δὲ αὐτὴν καὶ εὐεστώ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ὀνόμασι. Ποιητὰ δὲ νόμιμα εἶναι, φύσει δὲ ἄτομα καὶ κενά (1. κενόν ex D.).

20. Διογένης δ' Ἀπολλωνιάτης εἶλε στοιχεῖον εἶναι ἀέρα, κόσμους ἀπείρους καὶ κενόν ἄπειρον, τὸν τε ἀέρα πυκνούμενον καὶ ἀραιούμενον γεννητικὸν εἶναι τῶν κόσμων. Οὐδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι, οὐδὲ εἰς τὸ μὴ ὄν φθεῖρεσθαι. Τὴν γῆν στρογγύλην, ἐρηρυσμένην ἐν τῷ μέσῳ τὴν σύστασιν εἰληφυῖαν κατὰ τὴν ἐκ τοῦ θερμοῦ περιφορὰν, καὶ πῆξιν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ.

E.

23. Ἐπιμενίδου τοῦ Κρητὸς λόγος, ὡς ἐξηγήτο ἡ ψυχὴ, ὅτε ἡθούλετο, καὶ ὁπόσον ἤθελε καιρὸν, καὶ πάλιν ἐπανήρχετο· τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, τὸ δέρμα εὐρέθη ῥάμμασι κατὰστικτον.

24. Ἐρμογένης δ' ῥήτωρ τελευτήσας ἀνετμήθη,

imaginationes, solitarius vivens et in sepulcris degens (D. IX, 38). Hic in cernendo hæreditatem cum fratre minorem portionem delegit; qua instructus Indiam adiit et Æthiopiam, et Gymnosophistis se conjunxit (D. IX, 35). Inde regressus parcissime vixit, quippe qui rem suam omnem consumperat, et egestatem subsidio Damasi fratris sustentavit. Ubi vero futura quædam prædixerat sequensque rerum eventus famam ei conciliaverat, divinis jam honoribus dignus a plerisque judicatus est (IX, 39). Sunt autem ejus placita hæc: Principia omnium esse atomos atque inane, cetera cuncta in opinione sita esse. Infinitos esse mundos, generationi et corruptioni obnoxios. Nihil ex eo quod non sit fieri, neque in id quod haudquaquam sit corrumpi. Atomos præterea et magnitudine et numero esse infinitas ferrigue in toto ac rotari, atque ita concretiones omnes gignere, ignem, aquam, aerem, terram: quippe et hæc ex atomis quibusdam constare; esseque passioni et immutationi ob firmitatem ac soliditatem minime obnoxia. Solem item et lunam ex hujusmodi lævibus ac rotundis massis esse compositam, animamque similiter, quam idem esse quod mentem dicit. Cernere nos incidentibus in obtutus nostros rerum imaginibus. Cunctaque secundum necessitatem fieri, quum sit vertigo causa generationis omnium, quam necessitatem dicit. Finem vero esse rectum quietumque animi statum, quam εὐθυμίαν vocat, quæ non idem sit quod voluptas, ut quidam male intelligentes acceperunt, verum secundum quam animus magna tranquillitate constantiaque beatus est, dum nullo metu, nulla superstitione aut alia quavis perturbatione agitur. Eandem vero et εὐεστώ appellat compluribusque aliis nominibus. Jus et fas ab hominibus factum, natura vero esse atomos atque inane (Diog. IX, 44. 45).

22. Diogenes Apolloniatæ dixit elementum esse aerem, mundos infinitos et inane infinitum: densatumque aerem ac rarescentem mundos gignere: nihil ex eo quod non sit fieri neque in id quod non sit corrumpi: terram esse rotundam atque in medio infixam, eamque cepisse compagem secundum illam quæ ex calido est circumferentiam, ex frigido concretionem ac soliditatem accepisse (D. IX, 57).

E.

23. Epimenidis Cretensis anima narrator corpore excessisse, quando et quamdiu ipse voluisset, et denuo reversa esse: mortui pellem literis notatam esse repertam fama est.

24. Hermogenes rhetor post obitum dissectus est, ejus-

§ 23. Suidas: Ἐπιμενίδης, Φαιστῶν ἡ Δοσιᾶδου ἡ Ἀγισάργου (Ἀγισάργου em. Bernh.) υἱός, καὶ μητρὸς Βλάστας (Βλαίστης Eudoc.). Κρῆς ἀπὸ Κνωσοῦ, ἐποποιός· οὐ λόγος ὡς ἐξίοι ἡ ψυχὴ ὁπόσον ἤθελε καιρὸν, καὶ πάλιν εἰσθεῖ ἐν τῷ σώματι· τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, πόρρω χρόνων (π. γρ. om. cod. V.) τὸ δέρμα εὐρέσθαι ῥάμμασι κατὰστικτον. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς Ἀ' Ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεῖν καὶ τῶν Γ' κληθέντων σοφῶν, ἡ καὶ ἐπ' αὐτῶν γενέσθαι. Ἐκάθηρε γοῦν τὰς Ἀθήνας τοῦ Κυλωνεῖος ἀγους κατὰ τὴν μὲν (μς' Diog.) Ὀλυμπιάδα, γεραίος ὢν. Ἐγραψε δὲ πολλὰ ἐπικῶς καὶ καταλογάδην μυστήριά τινα καὶ καθαρμούς καὶ ἄλλα αἰνιγματώδη. Πρὸς τοῦτον γράφει Σόλων ὁ νομοθέτης, μεμφόμενος τῆς πόλεως κάθαρσιν. Οὗτος ἐζησεν ῥν' (μς cod. V.) ἐτη, τὰ δὲ ξ (sic vv. dd. pro v. g. ξξ) ἐκαθεύδουσεν. Καὶ παροιμία τὸ Ἐπιμενίδειον δέρμα ἐπὶ τῶν ἀποθνήσκοντων.

§ 24. Suidas: Ἐρμογένης, Ταρσεύς, ὁ ἐπὶ κλην Ξυστήρ, σοφιστής· οὐ ἥκουσε καὶ Μουσώνιος ὁ φιλόσοφος [καὶ Μάρκος ὁ βασιλεὺς]. Γέγονε δὲ ἐπὶ Μάρκου τοῦ βασιλέως, εὐφροσύνης, καὶ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐνδεστέρας ὑπαρχούσης μάλλον ἢ φρό-

καὶ εὐρέθη ἡ καρδιά αὐτοῦ τετριχωμένη, καὶ τῷ μεγέθει πολὺ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὑπερβάλλουσα.

25. Ἐρατοσθένης διὰ τὸ δευτερεύειν παντὶ εἶδει παιδείας τοῖς ἄκροις ἐγγίζων, Βῆτα ἐκλήθη.

26. Εὐριπίδης κατὰ τὴν ἡμέραν, ἣν ἐνίκων Ἕλληνες Πέρσας ἐν τῇ κατὰ Ξέρξου ναυμαχίᾳ, γεννᾶται, εὐτυχίαν προσημαίνων Ἀθηναίος.

27. Εὐκλείδης ὁ Μεγαρικὸς μετὰ τὴν τοῦ Σωκράτους τελευτὴν Πλάτωνα καὶ τοὺς λοιποὺς φιλοσόφους ἐδέξατο, δέισαντας τὴν ὠμότητα τῶν τυράννων. Οὗτος ἐν τῷ ἀγαθὸν ἀπεφαίνεται πολλοὺς ὀνόμασι καλούμενον, ὅτι μὲν γὰρ φρόνησιν, ὅτι δὲ θεόν, καὶ ἄλλοτε νοῦν καὶ τὰ λοιπά. Τὰ δ' ἀντικείμενα τῷ ἀγαθῷ ἀνῆρει, φάσκων μὴ εἶναι. Ταῖς δὲ ὑποδείξεσιν ἐνίστατο, οὐ κατὰ λήμματα, ἀλλὰ κατ' ἐπιτροπὰν.

28. Ἐπικουρόν τινες διαβάλλοντες φασι πρὸς Πυθαγόρα ὡραῖον ὄντα γράφαι αὐτόν. « Καθεδῶμαι προσδοκῶν τὴν ἱμερτήν καὶ ἰσοθέον σου εἰσοδόν. » Καὶ ἐν τῷ Περὶ τέλους οὕτω γράφειν. « Οὐ γὰρ ἐγὼγε ἔγω τί νοῆσω τάγαθον, ἀφαιρῶν μὲν τὰς δι' ἀφροδισίων, ἀφαιρῶν δὲ τὰς διὰ χυλῶν ἡδονάς, καὶ τὰς δι' ἀκροσμάτων [καὶ τὰς διὰ μορφῶν add. Diog.]. » Φασι καὶ περὶ Ναυσικράτους τοῦ μαθητοῦ Πύρρωνος γράφειν αὐτόν. « Ταῦτα ἤγαγεν αὐτὸν εἰς ἔκστασιν τοιαύτην, ὥστε μοι λοιδορεῖσθαι, καὶ ἀποκαλεῖν διδάσκαλον. » Πνεύμονά τε αὐτὸν ἐκάλει, καὶ ἀγράμματος καὶ ἀπατεῶνα καὶ πόρνον. Τούς τε περὶ Πλάτωνα Διονυσόλακας, καὶ αὐτὸν Πλάτωνα χρυσοῦν, καὶ Ἀριστοτέλη ἄσωνν φαγόντα γὰρ τὴν πατρίαν οὐσίαν στρατεύεσθαι καὶ φαρμακοπωλεῖν φορμοφόρον τε Πρωταγόραν, καὶ γραφέα Δημοκρίτου, καὶ ἐν κώμαις γράμματα διδάσκειν. Ἡράκλειτόν τε μιμητὴν (1. κυκλήτην ex D.), καὶ Δημοκρίτον Ἀηρόκριτον, καὶ Ἀντιδωρὸν Σαινίδωρον, τοὺς τε Κυζικηνούς (Κυνικοὺς em. Reines). ἔχθρους τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοὺς διαλεκτικούς πολυφθονερούς, Πύρρωνά τε ἀμαθῆ καὶ ἀπαιδεύτον. Χρύσιππος δὲ ἐξήλου αὐτὸν ἐν πολυγραφίᾳ· ἔθεν αὐτὸν Καρνεάδης παράσιτον τῶν ἐκείνου βιβλίων ἀποκαλεῖ· εἰ γάρ τι γράφαι ὁ Ἐπίκουρος, ἐφιλονέκει τοσοῦτον γράφαι ὁ Χρύσιππος, καὶ διὰ

que cor inventum pilis obsitum, multoque majus quam hominis natura patiatur.

25. *Eratosthenes* Beta cognominatus est, quod summis proximis, in omni disciplinæ genere secundas teneret.

26. *Euripides* diem, quo Græci Persas prælio navali cum Xerxe commisso profligant, natalem habuit, Atheniensibus prosperam fortunam portendens.

25. *Euclides* Megarensis a Socratis nece Platonem et reliquam philosophorum turbam, qui tyrannorum crudelitatem metuebant, in domum suam recepit. Hic bonum esse unum definivit multis nominibus appellatum: aliquando enim hoc dici prudentiam, quandoque deum, alias mentem vocari et hujusmodi cetera. Quæ bono adversa viderentur sustulit, ea ne esse quidem dicens. Utebatur probationibus, non his quæ per assumptiones, sed quæ per conclusiones fiunt (*Diog.* II, 106).

28. *Epicurum* qui probri insimulant, eum ad Pythoclem formosum adolescentem in hæc verba scripsisse referunt: *Amabilem tuum et divinum sededo operiens ingressum* (D. X, 5): item in libro De fine sic scripsisse: *Equidem ignoro, quid de summo bono statuum, si tollam voluptates, quas sapor ministrat, aut Veneris usus offert, aut quibus aures permulcentur* (X, 6). Ferunt eundem de Nausiphane Pyrrhonis discipulo scribere: *Hæc adduxerunt illum in tantam animi insolentiam, ut me maledictis sugillaret vocitaretque se magistrum meum*. Pulmonem quoque ipsum et indoctum et deceptorem et scortum vocabat; Platonis item sectatores Dionysii assentatores, Platonem quoque ipsum aureum; Aristotelem prodigum, qui patrimonio consumpto militasset et medicamenta vendidisset; bajulum Protagoram et scriham Democriti, qui in vicis literas docuisset; Heraclitum quoque turbatorem, Democritum Lerocritum (sive Nugatorem) et Antidorum Sænidorum (sive Donisblandientem); Cynicos inimicos Græciæ et dialecticos nimium invidos; Pyrrhonem quoque indoctum et imperitum appellabat (X, 8). *Æmulatus est illum Chrysippus in librorum multitudine; quare eum Carneades parasitum illius librorum dicit: nam si quid Epicurus scriberet, tantundem*

νησις ὑπερεῖχεν, ἀλλ' οὐκ εἰς μακρὸν ταύτης ἀπήλαυσε· γενόμενος γὰρ περὶ τὰ κδ' ἔτη ἐξέστη τῶν φρενῶν, καὶ ἦν ἄλλοις αὐτοῦ. μηδεμιᾷ ἀφορμῇ γενομένης ἡ ἀρρωστία τοῦ σώματος· ὥστε καὶ τινες ἀποσκόπτειν εἰς τουτονὶ τὸν τρισάβλιον τὸδε τὸ λόγιον· Ἐρμωγένης ὁ ἐν παισὶ γέρον, ἐν δὲ γέρονσι παῖς. Ἰλλὴν περὶ τὸν ιη' ἢ x' χρόνον γενόμενος γράφει ταῦτα τὰ βιβλία τὰ γέγοντα θαυμάτων, Τέχνην ῥητορικὴν, ἣν μετὰ χεῖρας ἔχουσιν ἅπαντες, Περὶ στάσεων βιβλίον ἐν, Περὶ ἰδεῶν λόγου βιβλία β', Περὶ Κοίτης Συρίας β'. Φιλόστρατος δὲ ὁ Λήμνιος ἐν ταῖς Περὶ τῶν σοφιστῶν ἀναγραφαῖς ταῦτα φησιν Περὶ αὐτοῦ· « Ἐρμωγένης δὲ κτλ. » (Vide Vit. Sophist. p. 575). » Λέγεται δὲ τοῦτο ὑπὸ τινων, ὅτι τελευτήσαντος αὐτοῦ ἀνετμήθη καὶ εὐρέθη ἡ καρδιά αὐτοῦ τετριχωμένη, καὶ τῷ μεγέθει πολὺ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὑπερβάλλουσα. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ περὶ αὐτοῦ ἄδομενα.

§ 25. Suidas: Ἐρατοσθένης, Ἀγλαοῦ οἱ δὲ Ἀμβροσίου· Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίστωνος Χίου, γραμματικὸς δὲ Ἀνυσανίου τοῦ Κυρηναίου καὶ Καλλιμάχου τοῦ ποιητοῦ. Μετεπέμβη δὲ ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ τρίτου Πτολεμαίου, καὶ διέτριψε μέχρι τοῦ πέμπτου. Διὰ δὲ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἶδει παιδείας τοῖς ἄκροις ἐγγίσαντα Βῆτα (τὰ βήματα codd.) ἐπεκλήθη. Οἱ δὲ καὶ δεύτερον ἡ νέον Πλάτωνα, ἄλλοι Πένταβλον ἐκάλεσαν. Ἐτέχθη δὲ ρκς' Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐτελεύτησεν π' ἑτῶν γεγονός, ἀποσχόμενος τροφῆς διὰ τὸ ἀμβλυόσθαι, μαθητὴν ἐπίσημον καταλιπὼν Ἀριστοφάνη τὸν Βυζάντιον· οὐ πάλιν Ἀρίσταρχος. Μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ Μνασίας καὶ Μένανδρος καὶ Ἀριστις. Ἐγραψε δὲ φιλοσόφα καὶ ποιήματα καὶ ἱστορίας, Ἀστρονομίαν ἢ Καταστερισμούς (Καταστηρίγμους codd.), Περὶ τῶν κατὰ φιλοσοφίαν αἰρέσεων, Περὶ ἀλυπίας, Διαιλόγους πολλούς καὶ γραμματικὰ συχνά.

§ 26. Cf. præter ceteros Suidas v. Εὐριπίδης: Ἐν δὲ τῇ διαβάσει Ξέρξου ἐκυφορεῖτο ὑπὸ τῆς μητρὸς, καὶ ἐτέχθη καθ' ἡμέραν Ἕλληνες ἐτρέφαντο τοὺς Πέρσας. Quæ cum verbis Nostri minus quam in ceteris locis alia concinunt.

τοῦτο πολλάκις τὰ αὐτὰ γέγραφε καὶ τὸ ἐπελθὼν, καὶ ἀδιόρθωτα εἶκαε τῶν ἐπείγεσθαι, καὶ τὰ μαρτύρια τοσαῦτά ἐστιν, ὥς ἐκείνων μόνον γέμειν τὰ βιβλία. Καὶ τοῦτόν φασι τὴν ἀρχὴν γραμματοδιδάσκαλον γεγενῆσθαι, ἔπειτα περιτυχόντα τοῖς Δημοκρίτου βιβλίοις ἐπὶ φιλοσοφίαν αἰξαι· διὸ καὶ Τίμων οὕτω λέγει περὶ αὐτοῦ·

Ἵστατος αὖ φυσικῶν καὶ κύντατος ἐκ Σάμου ἐλθὼν
γραμμαδιδασκαλίδης, ἀναγωγότατος ζώντων.

Νοσήσας δὲ ἰδ' ἡμέρας, εἰς πύelon ἐνέθη χαλκῆν κεκραμένην ὕδατι θερμῷ, καὶ αἰτήσας ἄκρατον ἐρρόφησε, τοῖς τε φίλοις παραγγείλας τῶν δογμάτων μεμνησθαι, ἐτελεύτησε. Καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα·

Χαίρετε καὶ μέμνησθε τὰ δόγματα, τοῦτ' Ἐπίκουρος
Ἵστατον εἶπε φίλοις πρῶτος (οἷον D.) ἀποφθίμενος.
Χαλκῆν (I. θερμὴν ex D.) εἰς πύelon γὰρ ἐσήλυθε, καὶ τὸν
[ἄκρατον
ἔσπασεν· εἰτ' αἰδὴν ψυχρὸν ἐπείσπασατο.

29. Ἐμπεδοκλῆς. Ἄκρωνος τοῦ ἱατροῦ τόπον αἰ-
τούντος παρὰ τῆς βουλῆς Ἀκραγαντίνων εἰς κατασκευὴν
πατρῶου μνήματος, διὰ τὴν ἐν τοῖς ἱατροῖς ἀκρότητα,
παρελθὼν δ' Ἐμπεδοκλῆς ἐκώλυσε, τὰ τε ἄλλα περὶ
ἰσότητος διαλεχθεὶς, καὶ τοιοῦτόν τι ἐρωτήσας, « Τί
δ' ἐπιγράφωμεν ἐλεγείον; ἢ τοῦτο;

Ἄκρον ἱερὸν Ἄκρων Ἀκραγαντίνων πατρὸς ἄκρου
κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης »

Οὗτος ἀποστείλας τὴν νεκρὰν ἄνθρωπον ζῶσαν, καὶ
δοξασθεὶς θυσίαν συντελεῖ. Παρῆσαν δὲ καὶ τῶν φίλων
τινές. Μετὰ δὲ τὴν εὐωχίαν, οἱ μὲν ἄλλοι χωρισθέντες
ἀνεπαύσαντο, οἱ μὲν ὑπὸ τοῖς δένδροισιν, ὥς ἀγροῦ πα-
ρακειμένου, οἱ δ' ὅπῃ βούλονται· αὐτὸς δὲ ἔμεινεν ἐπὶ
τοῦ τόπου, ἐφ' οὗπερ κατεκέλιτο. Ὡς δ' ἡμέρας γενη-
θείσης ἐξανέστησαν, οὐχ εὐρήθη μόνος. Ζητούμενον δὲ
καὶ τῶν οἰκετῶν ἀνακρινόμενων, καὶ φασκόντων μὴ
εἰδέναι, εἷς τις ἔφη μέσων νυκτῶν φωνῆς ὑπερμεγέθους
ἀκοῦσαι προσκαλουμένης Ἐμπεδοκλέα, εἴτα ἔξανα-
στάντα ἐωρακέναι φῶς οὐράνιον, ἄλλο δὲ μηδέν. Τῶν
δὲ ἐκπλαγέντων ἐνομήσθη δεῖν θύειν αὐτῷ καθάπερ θεῷ.
Τὴν ἄπνον φασὶ τοιοῦτόν τι εἶναι, ὥς τριάκοντα ἡμε-
ρῶν τηρεῖν ἄπνον τὸ σῶμα καὶ ἀσιτον (I. ἀσφυκτον).
Οὗτος δ' Ἐμπεδοκλῆς πολλὰς τῶν πολιτῶν ἀπροίκους
οὔσας ἐπροίκισε διὰ τὸν παρόντα πλοῦτον· διὸ καὶ πορ-
φύραν ἀνέλαθε καὶ στρόφιον ἐπέλετο χρυσοῦν, ἔτι τε
ἐμβάδας χαλκᾶς καὶ στέμμα Δελφικόν. Κόμη τε ἦν
αὐτῷ βαθεῖα. Καὶ παῖδες ἀκόλουθοι, καὶ αὐτὸς αἰεὶ
σχυρωπὸς ἐφ' ἑνὸς σχήματος ἦν. Τοιοῦτος δὲ προφεί,
τῶν πολιτῶν ἐντυγχέων καὶ αὐτοῦ ἀξιώσαντων οἰονεῖ
βασιλείας τινὸς παράσημον. Ὅστερον δὲ διὰ τινὰ πα-
νήγυριν πορευόμενος ἐφ' ἀμάξης ὥς εἰς Μεσσήνην,
ἔπεσε, καὶ τὸν μηρὸν ἐκλάσθη, καὶ νοσήσας ἐκ τούτου
ἐτελεύτησεν, ὥς φησι Νεάνθης δ' Κυζικηνός.

scribere et Chrysippus contendebat. Atque ideo et sæ-
pius eadem scriptis prodidit et quicquid in mentem ve-
niret atque inemendata reliquit propter festinationem,
totque testimonia inserit, ut iis solis libri pleni esse videan-
tur (X, 26). Initio literarum elementa docuisse memo-
ratur, postea nactum Democriti scripta, curriculo ad phi-
losophiam transisse : unde Timon sic de illo :

Ultimus ex physicis et pessimu', cui Samus altrix,
grammaticæ doctor, hominumque rudissimu' longe (X, 3).

Quum quattuordecim dies æger decubisset, labrum æneum
calda infusa temperatum ingressus, meri poculum popo-
scit, hausitque, et præsentibus amicis mandans, ut tradi-
torum dogmatum memores essent, vitam finivit. Exstatque
hoc in eum epigramma :

Hoc moriens caris Epicurus dixit amicis :
Dogmatis o memores usque valete mei !
Nam calidam ingressus pelvim prædulce meracum
hausit, deinde subit algida regna Stygis (X, 16).

29. Empedocles. Acrone (quasi dicas Summone) me-
dico locum sibi ad construendum paternum monumentum
a senatu postulante, quod inter medicos arte præcipue ex-
celleret, in medium surrexit Empedocles et fieri prohibuit,
atque inter cetera quæ de æqualitate disseruit, ita illum
rogare cæpit : « Cujusmodi inscribemus elegos? num hos?

Summonem summum summi patris ex Acragante
hic summus summæ collis habet patriæ (D. VIII, 65). »

Iste quum in opinionem hominum irrepsisset ob restitutam
vitæ mortuam mulierem, sacrificium fecit. Aderant etiam
ex amicis nonnulli. Peracto deinde convivio, ceteri qui-
dem loco paululum digressi, alii sub arboribus (adjacebat
ager) se ad quiescendum composuerunt, alii quocumque
visum est in loco quieverunt, ipse ubi accubuerat perman-
sit. Mane autem facto e somno excitis ceteris solus ipse
reperitus non est. Facta autem diligenti inquisitione e servis
qui rogabantur negabantque se scire, unus affuit qui di-
ceret se nocte media ingentem exaudisse vocem Empedo-
clem vocantem, tum vero ubi surrexisset, celestem vidisse
lucem, nihil aliud. Attonitis rei miraculo omnibus, placuit
illi ut deo rem divinam fieri oportere (D. VIII, 67). Porro
quod de exanimi muliere fertur miraculum, ejusmodi esse
perhibent, ut illa triginta diebus absque spiritu pulsusque
motu corpus integrum conservaverit (VIII, 61). Empedo-
cles multas puellas populares suas indotatas ex privatis
opibus dote locupletavit : propterea etiam purpuram
sumpsit et aureo strophio usus fuit, ac crepidas areas in-
duit, et vitam Delphicam. Capillus illi erat promissus;
pueros alebat assecas, ipse severitatis semper plenus in
uno eodemque tenore perseverabat; sic in publicum pro-
dibat, civibus ipsi occurrentibus, atque admirantibus hoc
tanquam imperii cuiusdam insigne. Postremo ad festum
solenne dum curru invecus Messanam petit, prolapsus
crus perfregit, unde contracto morbo decessit, ut Neanthes
Cyzicenus literis consignavit (VIII, 73).

Z.

30. Ζήνων α τὸν Κιττιέα ἐθαύμαζεν Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τί θαυμάζει αὐτὸν, « Ὅτι, ἔφη, πολλῶν καὶ μεγάλων δεδομένων αὐτῷ ὑπ' ἐμοῦ ὠδέποτε ἔχαιυνόθη οὐδὲ ταπεινὸς ὤφθη. » Οὗτος πρὸς τὸν καλὸν εἰπόντα, « ὅτι οὐ δοκεῖ [αὐτῷ] ἐρασθήσεσθαι ὁ σοφὸς, » Οὐδὲν ἀβλιώτερον, ἔφη, ὑμῶν ἔσται τῶν καλῶν, εἰ μὴ ἡμεῖς ἐρασθῶμεθα. » Τούτου λέγοντος, ὡς οὐ λυπηθήσεται ὁ σοφὸς, διάπειραν βουλευθεὶς λαβεῖν ὁ βασιλεὺς Ἀντίγονος, ἐποίησεν αὐτῷ πλαστῶς ἀγγελλῆναι, ὡς εἴη τὰ χωρία αὐτοῦ πρὸς τῶν πολεμίων ἀφηρημένα, καὶ ἡ γυνὴ καὶ οἱ παῖδες τοῦ δὲ σκυθρωπάσαντος, « Ὅρα, ἔφη, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ πλοῦτος ἀδιάφορος. »

31. Ζήνων ὁ Ἐλεάτης ἔλεγε κόσμον εἶναι, κενόν τε μὴ εἶναι· γεγενῆσθαι δὲ τὴν τῶν ὑδάτων φύσιν ἐκ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ καὶ ὑγροῦ καὶ ξηροῦ, λαμβανόντων αὐτῶν εἰς ἀλλήλα τὴν μεταβολήν· γένεσιν τε ἀνθρώπων ἐκ γῆς εἶναι, καὶ ψυχὴν χρᾶμα ὑπάρχειν ἐκ τῶν προειρημένων, κατὰ μηδενὸς τούτων ἐπικράτησιν. Τοῦτόν φασι λοιδορούμενον ἀγανακτῆσαι, αἰτίας αμαρμένου δὲ τινος φάναι· « Εἰ μὴ λοιδορούμενος προσποιούμαι, οὐδὲ ἐπαινούμενος ἡσθήσομαι. »

H.

32. Ἡράκλειτος ὁδέρῳ περιπεσὼν ἔλεγε τοῖς ἰατροῖς, εἰ τις δύναται ἔντερά ταπεινώσαι, ὑγρόν τ' ἐξερᾶσαι· ἀπειπόντων δὲ, ἔθηκεν αὐτὸν εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ἐκέλευσε τοὺς παῖδας βολβίτοις καταπλάττειν. Οὗτος δὲ κατατεινόμενος, μὴ δυνηθεὶς ἀποσπάσαι τὰ βολβίτα, ἔμεινε καὶ διὰ τὴν μεταβολὴν ἀγνοήεις κυνόβρωτος γέγονεν. Οὗτος οὐδενὸς ἤκουσεν, ἀλλ' αὐτὸς ἔφη διζήσασθαι καὶ μαθεῖν πάντα παρ' ἑαυτοῦ. Ἔστι δὲ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα·

Πολλάκις Ἡράκλειτον ἐθαύμασα, πῶς ποτε τὸ ζῆν
ὥδε διαντήσας δύσμορος εἴτ' ἔθανε.
Σῶμα γὰρ ἀρδεύσασα κακὴ νόσος ὕδατι φέγγος
ἔσβεσεν ἐν βλεφάροις καὶ σκότον ἡγάγετο.

Οὗτος τὴν οἴσιν ἱερὰν νόσον ἔλεγε, καὶ τὴν θρασὺν ψεύδεσθαι, πῦρ εἶναι στοιχεῖον, καὶ πυρὸς ἀμοιβὴν τὰ πάντα ἀραιώσει καὶ πυκνώσει γινόμενα. Σαφῶς δὲ οὐδὲν ἐκτίθεται. Γίνεσθαι τε πάντα κατ' ἐναντιότητα, καὶ ρεῖν τὰ ὅλα ποταμοῦ δίκην. Πεπεράνθαι τε τὸ πᾶν, καὶ εἶναι κόσμον ἕνα· γεννᾶσθαι τε αὐτὸν ἐκ πυρὸς, καὶ πάλιν ἐκπυρρῶσθαι κατὰ τινος περιόδου ἐναλλάξ τὸν σύμπαντα αἰῶνα, καὶ τοῦτο γίνεσθαι καθ' εἰμαρμένην· τῶν δὲ ἐναντίων τὸ μὲν ἐπὶ τὴν γένεσιν ἄγον καλεῖσθαι πόλεμον καὶ ἔριν· τὸ δὲ ἐπὶ τὴν ἐκπύρρωσιν, ἡμολογίαν καὶ εἰρήνην. Καὶ τὴν μεταβολὴν, δὸν ἄνω κάτω· τὸν τε κόσμον γίνεσθαι κατ' αὐτὴν πυκνούμενον γὰρ τὸ πῦρ ἐξυγραινέσθαι, συνιστάμενόν τε γίνεσθαι ὕδωρ, πηγνύμενον δὲ τὸ ὕδωρ εἰς γῆν τρέπεσθαι, καὶ ταῦ-

Z.

30. Zenonem Cittiensem admirabatur Antigonus rex, qui, interrogatus cur tantopere illum in honore haberet, « Quod, inquit, quum illi a me multa et magna data sint, nunquam neque elatior factus est neque humilis apparuit (Diog. VII, 15). » Cuidam formoso dicenti, sibi non videri amatum sapientem, « Nihil, ait, vobis formosis esset infelicius, nisi nos in amore essemus (VII, 21). » Hic dicere solebat, in sapientem non cadere mœrorem : cujus dicti constantiam periclitari volens rex Antigonus subornavit qui falso illi nuntiaret agros ipsius ab hostibus direptos, uxorem cum liberis abductam : quem quum rex vultu dejecto mœstum animadvertisset, « Viden', inquit, divitias non esse ex his rebus, quibus neutram in partem moveri debeamus » (VII, 36) !

31. Zeno Eleates dicebat, mundum esse, vacuum non esse, universi naturam constatam esse e calido, frigido, humido et sicco, mutuas operas inter se mutando tradentibus : homines e terra ortum ducere : animam esse miscellam, e prædictis concinnatam, nullo omnium prævalente, aut exsuperante. Aiunt convicio verberatum ira exarsisse : quod quum alius illi vitio vertisset, respondisse : « Si contumelia vexatus id dissimulavero, ne tum quidem, quum laudabor, voluptatem capiam. »

H.

32. Heraclitus aqua intercute correptus medicos rogavit, num quis intestina comprimere et humorem exinanire posset : illis insipientibus, soli ferventi se exposuit, jussis pueris ut se fimo bubulo oblinerent : eo pacto expassus porrectusque quum fimum duratum deripere non valeret, permansit, ignoratusque ob insignem mutationem, a canibus laniatus est (Diog. IX, 4). Nullius auditor exstitit, sequæ suo Marte investigasse didicisseque omnia professus est. Exstat in eum tale epigramma :

Mecum Heraclitum mirabar sæpe quod olim
sic vitam infelix hausit et inde obiit.
Nam malus ossa rigans et aquosus corpora languor,
extincto innox lumine mox tenebras (D. IX. 4).

Iste arrogantiam sacrum morbum nominabat : visum dicebat fallacem esse ; ignem elementum esse ignisque vicissitudine constare omnia, tum raritate tum densitate genita. Aperte vero nihil explicat. Fieri que omnia per contrarietatem et fluminis in modum omnia fluere. Finitumque esse hoc universum et unum esse mundum : eumque ex igne nasci et rursus per quosdam ambitus conflagrare, idque per vices in perpetuum : id autem fato fieri. Ex his vero quæ contraria sunt id quidem quod ad generationem adducat vocari bellum et contentionem ; quod autem ad conflagrationem, concordiam et pacem. Mutationem quoque viam esse sursum deorsumque ducentem, secundum quam fieri mundum. Densatum quippe ignem ligescere coactumque aquam fieri, concretam vero aquam in humum verti : et

την ὁδὸν εἶναι ἐπὶ τὸ κάτω. Πάλιν τε αὐτὴν τὴν γῆν χει-
σθαι, ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ γίνεσθαι, ἐκ δὲ τούτου τὰ λοιπὰ, σχε-
δὸν πάντα ἐπὶ τὴν ἀναθυμίασιν ἀνάγον τὴν ἀπὸ τῆς
θαλάσσης. Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὸ ἄνω ὁδός. Ἦναισθαι δὲ
ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τε γῆς καὶ θαλάσσης, ἃς μὲν λαμπράς
καὶ καθαρὰς, ἃς δὲ σκοτεινάς. Αὕςεσθαι δὲ τὸ μὲν πῦρ ἀπὸ
τῶν λαμπρῶν, τὸ δὲ ὑγρὸν ἀπὸ τῶν ἐτέρων. Τὸ δὲ περιέ-
χον ὁποῖόν ἐστιν, οὐ δηλοῦ εἶναι μέντοι ἐν αὐτῷ σκάφας
ἐπεστραμμένας κατὰ κοῖλον πρὸς ἡμᾶς, ἐν αἷς ἀθροί-
ζομένας τὰς λαμπράς ἀναθυμιάσεις ἀποτελεῖν φλόγας,
ἃς εἶναι τὰ ἄστρα. Λαμπροτάτην δὲ εἶναι τὴν τοῦ ἡλίου
φλόγα καὶ θερμοτάτην. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἄστρα πλεόν
ἀπέχειν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ διὰ τοῦτο ἥττον λάμπειν καὶ
θάλλειν. Τὴν δὲ σελήνην προσγειοτέραν οὖσαν μὴ διὰ
τοῦ καθαροῦ φέρεσθαι τόπου. Τὸν μέντοι ἥλιον ἐν διαυ-
γεῖ καὶ ἀμυγῇ κείσθαι, καὶ σύμμετρον ἂν ἡμῶν ἔχειν
διάστημα· τοιγάρτοι μᾶλλον θερμαίνειν τε καὶ φωτίζειν.
Ἐκλείπειν τε καὶ ἥλιον καὶ σελήνην ἄνω στρεφομένων
τῶν σκαφῶν. Τούς τε κατὰ μῆνα τῆς σελήνης σχηματι-
σμοὺς γίνεσθαι στρεφομένης ἐν αὐτῇ κατὰ μικρὸν τῆς σκά-
φης. Ἡμέραν τε καὶ νύκτα γίνεσθαι καὶ μῆνας καὶ ὥρας
ἐτείους καὶ ἐνιαυτοὺς ὑετοὺς τε καὶ πνεύματα καὶ τὰ τού-
τοις ὅμοια κατὰ τὰς διαφόρους ἀναθυμιάσεις. Τὴν μὲν γὰρ
λαμπρὰν ἀναθυμίασιν φλογωθεῖσαν ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ
ἡλίου, ἡμέραν, τὴν δὲ ἐναντίαν ἐπικρατήσασαν, νύκτα
ἀποτελεῖν. Καὶ ἐκ μὲν τοῦ λαμπροῦ τὸ θερμὸν αὐξανόμε-
νον, θεὸς ποιεῖν, ἐκ δὲ τοῦ σκοτεινοῦ τὸ ὑγρὸν πλεονάσαν
χειμῶνα ἀπεργάζεσθαι. Περι δὲ τῆς γῆς οὐδὲν ἀποφαίνε-
ται ὁποῖα ἐστὶ. Φέρονται δὲ εἰς αὐτὸν ἐπιγράμματα τὰδε·

Ἡράκλειτος ἐγώ· τί μ' ἄνω κάτω ἔλκετ' ἄμουσοι;
οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δ' ἔμ' ἐπισταμένους.
Εἰς ἐμοὶ ἄνθρωπος τρις μύριοι, οἱ δ' ἀνάριθμοι
οὐδεῖς. Ταῦτ' αὐδὲ καὶ παρὰ Φερσεζόνῃ.

* Ἄλλο·

Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὁμαλὸν εἴλεε βίβλον
τοῦ φεσίον· μάλα τοι δὺς βάτος ἀτραπίτος·
ὄρρη καὶ σκότος ἐστὶν ἀλάμπετον· ἦν δέ σε μύστης
εἰσαγάγῃ, φανεροῦ λαμπρότερ' ἡλίου.

Λαμπρὸς δὲ [ἐνιότης] ἐν τοῖς συγγράμμασι καὶ σαφής,
ὥστε καὶ τὸν νοθέστατον βραδίως γινώσκει, καὶ διάγραμμα
ψυχῆς λαβεῖν· ἡ τε βραχύτης καὶ τὸ βάρος τῆς ἐρμη-
νείας ἀσύγκριτον.

Θ.

33. Θεόδωρος ὁ κληθεὶς ἄθεος, εἶτα θεός, παντά-
πασιν ἀνῆρει τὰς περὶ θεῶν δόξας. Ἔλεος δὲ ὑπελάμβανε
χαρὰν καὶ λύπην, τὴν μὲν ἐπὶ φρονήσει, τὴν δὲ ἐπὶ
ἄρροσύνῃ· ἀγαθὰ δὲ φρόνησιν καὶ δικαιοσύνην, κακὰ δὲ
τὰς ἐναντίας ἔξει· μέσα δὲ ἡδονὴν καὶ πόνον. Ἀνῆρει
δὲ καὶ φιλίαν, διὰ τὸ μήτε ἐν ἄρροσιν αὐτὴν εἶναι,
μήτε ἐν σοφοῖς. Τοῖς μὲν γὰρ τῆς χρείας ἀναιρεθείσης
καὶ τὴν φιλίαν ἐκποδῶν εἶναι· τοὺς δὲ σοφοὺς αὐτάρ-
χεις ὑπάρχοντας καὶ δεῖσθαι φίλων. Ἐλεγε δὲ καὶ εὐ-

hanc esse deorsum ducentem. Humum ipsam denuo lique-
scere atque ex ea fieri aquam, ex hac autem reliqua : ferme
omnia enim ad evaporationem eam refert quæ ex mari fit.
Hæc autem sursum ducens via est. Porro evaporationes ex
terra fieri et mari, alias quidem lucidas et liquidas, alias
vero occultas. A lucidis ignem, a reliquis humorem incre-
menta capere. Aerem vero cujusmodi sit non significat : esse
tamen scaphas per concavum ad nos conversas, in quibus
convenientes evaporationes lucidas efficere flammæ, quæ
sint sidera. Esse autem lucidissimam calidissimamque
solis flammam : namque astra cetera a terra remotiora esse
atque ideo minus lucere minusque calefacere ; lunam, quæ
terræ vicinior sit, non per liquidum locum deferri. Solem
in suo splendore nulli admixtioni obnoxium durare, et mo-
dico a nobis intervallo distare : ex eo igitur magis calefacere
atque illustrare. Deficere item solem ac lunam quum scaphæ
ad superiora vertantur : menstruasque figuras lunæ fieri,
dum ejus sensim vertitur scapha. Diem item ac noctem et
menses et tempestates et annos, pluvias et ventos et his si-
mililia secundum evaporationes varias fieri. Nam lucidam
evaporationem in solis circulo inflammata diem facere ;
contrariam vero, ubi obtinuerit, efficere noctem : item ex
lumine calorem auctum æstatem efficere ; ex tenebris humo-
rem abundantem hiemem operari. De terra cujusmodi sit
nihil enuntiat (Diog. IX, 8-11). Exstant in eum hæc epi-
grammata (IX, 16) :

Heraclitus ego : quid me vexatis inepti ?
Non vos, sed doctos tam grave querit opus.
Unus homo est nobis ter mille, sed innumerati
nemo. Vel in Stygiis hæc ego dico locis.

Aliud hocce :

Noli Heraclitum rapido percurrere cursu :
est via difficilis, luce papyrus eget.
At si doctus in hæc te duxerit atria vates,
cuncta videbuntur lucidiora die.

Clare interdum et aperte in suo opere loquitur, ut vel
tardissimo cuique facilis sit ad intelligendum idemque animi
quandam elationem sentiat : concinnitas quoque stili et
gravitas incomparabilis est (IX, 7).

TH.

33. Theodorus cognomento dictus ἄθεος (impious), post-
ea θεός, opiniones de diis penitus sustulit. Finem bonorum
et malorum putabat esse gaudium et mœrorem : alterum
constare prudentia, alterum stultitia. Bona esse prudentiam
atque justitiam ; mala vero contrarios habitus ; media vo-
luptatem et dolorem. Sustulit et amicitiam, quod ea neque
insipientibus adsit neque sapientibus. In illis enim sublato
usu amicitiam quoque evanescere : sapientes vero quum

λογον εἶναι τὸν σπουδαῖον [μὴ] ἐξαγαγεῖν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἑαυτὸν, οὐ γὰρ ἀποβάλλειν τὴν φρόνησιν ἕνεκα τῆς τῶν ἀπρόνων ὠφελείας· εἰναὶ τε πατρίδα τὸν κόσμον. Καὶ κλέψαι τε καὶ μοιχεύσειν καὶ ἱεροσυλήσειν ἐν καιρῷ· μὴδὲν γὰρ τούτων φύσει αἰσχρὸν εἶναι, τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης αἰρομένης, ἣ σύγκειται ἕνεκα τῆς τῶν ἀπρόνων συνοχῆς. Οὕτως ἐκινδύνευσέ ποτε εἰς Ἄρειον πάγον ἀχθῆναι, εἰ μὴ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς αὐτὸν ἐρρύσατο· οἱ δὲ φασὶ καὶ κώνειον αὐτὸν πειεῖν καταδικασθέντα.

34. Θεόδωρος ἄλλος, Σάμιος, συνεβούλευσεν ἀνθρακας ὑποθεθῆναι τοῖς θεμελίοις τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ. Καθύγρου γὰρ ὄντος, ἔφη, τοῦ τόπου, τοὺς ἀνθρακας τὸ ξυλῶδες ἀποβαλόντας, αὐτὸ τὸ στερεὸν ἀπαθὲς ἔχειν ὕδατι.

35. Θεόφραστος. Λέγεται εἰς τὴν Θεοφράστου διατριβὴν φοιτᾶν μαθητὰς πρὸς διαχίλους.

I.

36. Ἴππασος ὁ Μεταποντῖνος ἔλεγε, χρόνον ὥρισμένον εἶναι τῆς τοῦ κόσμου μεταβολῆς, καὶ πεπερασμένον εἶναι τὸ πᾶν καὶ ἀεικίνητον.

K.

37. Καρνεάδου Λίβυος φιλοσόφου τελευταῖαντος, ἡ σελήνη ἐξέλιπε καὶ ὁ ἥλιος ἀμυδρὸς ἐγένετο.

38. Κράτης καὶ Πολέμων οὕτως ἐπιλείτην ἀλλήλω, ὥστε καὶ ζῶντε οὐ μόνον τῶν αὐτῶν ἥστην ἐπιτηδεύματων, ἀλλὰ καὶ μέχρι σχεδὸν ἀναπνοῆς ἐωμωσύστην ἀλλήλοισιν, καὶ θανόντε τῆς αὐτῆς ταφῆς κοινωνεῖτην. Ἐνθεν καὶ Ἀρκεσίλαος μετελθὼν παρὰ Θεοφράστου πρὸς αὐτοὺς, ἔλεγεν, ὡς εἶεν θεοὶ τινες ἡ λείψανα τῶν ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους. Καὶ γὰρ ἥστην ὡς φιλοδημῶδες, ἀλλ' οἷον Διονυσόδωρόν ποτε τὸν αὐλητήν φασιν εἰπεῖν, σεμνυνόμενον ἐπὶ τῷ μὴδὲν τῶν κρουμάτων αὐτοῦ μήτ' ἐπὶ τρήρους μήτ' ἐπὶ κρήνης ἀκροῦσθαι, καθάπερ Ἴσμηνίου.

39. Κράντωρ ὁ Σολεὺς θαύμαζεν Ὅμηρον καὶ Εὐριπίδην, λέγων ἐργῶδες [εἶναι ἐν τῷ κυρίῳ] τραγικῶς καὶ συμπαθῶς γράψαι, καὶ προσέφερετο τὸν στίχον τὸν ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου·

Οἱμοι. — Τί δ' οἱμοι; θνητά τοι πεπόνθαμεν.

Ἦν δὲ δεινὸς ὀνοματοποιῆσαι· ποιητοῦ γοῦν τινος στίχης μεστοὺς εἶναι τοὺς στίχους εἶπε, καὶ τὰς Θεοφράστου θέσεις ὁστρέφω γεγράφθαι.

40. Κλεάνθης ὁ μαθητὴς Κράτητος τοσοῦτον γέγονε φιλόπονος, ὥς καὶ δευτέρως Ἡρακλῆς προσαγορευθῆναι· μὴ ἔχων γὰρ ὅθεν τραφεῖη, τὰς μὲν νύκτας ἦντλει ὕδωρ μισθοῦ, μεθ' ἡμέραν δὲ τοῖς μαθήμασιν ἐργολαζεν, ὅθεν ἐπιωνομάσθη Φρεάντλης. Οὗτος τὸ ἀπὸ τοῦ κόπου αὐτοῦ συναχθὲν κέρμα εἰς μέσον ποτὲ ἀγα-

sibi ipsis sufficiant, amicis non indigere. Rationi convenire dicebat prudentem virum non se ipsum pro patria morti objicere: neque enim pro insipientium commodis amittendam esse prudentiam. Essequae patriam mundum. Furto quoque et adulterio et sacrilegio, quum tempestivum erit, usurum sapientem. Nihil quippe horum turpe natura esse, si tollatur vulgaris de iis opinio, quae ad compescendos stolidos constitit (D. II, 86, 97 sq.). Iste aliquando periculum adiit, ut in Areopagum pertraheretur, nisi Demetrius Phalereus eum discrimini exemisset. Sunt qui dicant, illum etiam cicutam hausisse iudicio condemnatum (D. II, 101).

34. Theodorus alter Samius consuluit, ut templi Ephesini fundamentis carbones substernerentur, quod loco uliginoso carbones lignea exuti natura soliditatem acciperent aquis inexpugnabilem (D. II, 104).

35. Theophrastus. Huius ludum frequentasse ad bis mille auditores dicuntur (D. V, 37).

HI.

36. Hippasus Melapontinus dicebat, statum esse interitus mundi tempus, ipsumque universum certis finitum esse terminis, motuquo sempiterno cieri (D. VIII, 84).

C.

37. Carneade Libyco philosopho e vita discedente, luna defecit et sol tenebris obscuratus est (D. IV, 64. Suidas s. v.).

38. Crates Atheniensis et Polemon ita mutuo se invicem amore complexi sunt, ut vivi non iisdem modo studiis dediti essent, verum etiam usque ad extremum paene spiritum inter se mores conformarent, ac mortui communi sepulcro tumularentur. Unde et Arcesilas a Theophrasto ad eos divertens dicere solebat, illos esse deos quospiam et aurei seculi reliquias: neque enim vulgi applausum quærebant, sed Dionysodori tibicinis similes erant, quem gloriatum accepimus, quod suos modos ad lyram pulsos nemo unquam inaudisset in triremi aut apud fontem, quemadmodum Iamnia Thebani (Diog. IV, 21, 22).

39. Crantor Solensis admiratione Homeri atque Euripidis tenebatur, dicens arduum esse servata communis sermonis lege tragice scribere et affectus movere, proferebatque versiculum hunc ex Bellerophonte:

Eheu! — Quid eheu? humana nos passi sumus.

In fingendis vocabulis mire felix erat; itaque poetae cuiusdam versus blattis refertos esse dixit, et Theophrasti quaestiones testa fuisse exaratas (D. IV, 26).

40. Cleanthes, Cratetis discipulus, ita ad labores impiger fuit, ut Hercules alter nominaretur: nam quum deesset illi unde victum quæreretur, nocturno tempore hauriebat a puteo aquam mercede, interdiu disciplinis gravioribus vacabat; unde pro Cleanthe Phreantles seu puteorum exaltator cognominatus est. Iste, prolata in medium familia-

§ 40. De Cratete Cleanthis magistro nihil habet Laertius. Suidas vero: Κλεάνθης, ... μαθητὴς Κράτητος, εἴτα Ζήνωνος. Quae ex Hesychii Onomatologo petita sunt. V. reliqua ap. Suidam.

γὼν τῶν γνωρίμων, ἔφη· « Κλεάνθης μὲν καὶ ἄλλον Κλεάνθην δύναιτ' ἂν τρέφειν, εἰ βούλοιτο· οἱ δὲ ἔχοντες ὄθεν τρέφονται, παρ' ἑτέρων ἐπιζητοῦσι τὰ ἐπιτήδεια, καίπερ ἀνειμένους φιλοσοφοῦντες. » Εἰπόντος τινός, Ἄρκεσίλαον μὴ ποιεῖν τὰ δέοντα, « Παῦσαι, ἔφη, καὶ μὴ ψέγε, εἰ γὰρ καὶ λόγῳ τὸ καθήκον ἀναιρεῖ, τοῖς γοῦν ἔργοις αὐτὸ τιθεῖ. » Καὶ ὁ Ἄρκεσίλαος, « Οὐ κολακεύομαι, » φησί· πρὸς δὲ Κλεάνθης, « Ναί [σε] κολακεύω, φησί, φάμενος ἄλλα μὲν λέγειν, ἕτερα δὲ ποιεῖν. » Ἐρωτῶντος τινος, τί ὑποθήσεται τῷ υἱῷ, ἔφη· « Τὸ τῆς Ἥλεκτρας,

Σίγα, σίγα, λευκὸν (1. λεπτὸν) ἴχνος... »

Σωσίθεον τὸν ποιητὴν ὑδρίσαντα αὐτὸν, καὶ μετανοήσαντα προσήκατο, εἰπὼν ἀποπον εἶναι, τὸν μὲν Διόνυσον καὶ τὸν Ἡρακλέα φλυαρομένους ὑπὸ τῶν ποιητῶν μὴ ὀργίζεσθαι, αὐτὸν δ' ἐπὶ τῇ τυχούσῃ βλασφημίᾳ δυσχεραίνειν.

Λ.

41. Λεύκιππος δ' Ἐλεάτης ἔλεγεν ἄπειρα εἶναι τὰ πάντα, καὶ εἰς ἀλλήλα μεταβάλλειν· τὸ τε πᾶν εἶναι κενόν, καὶ πλήρες σωματῶν· τοὺς τε κόσμους γίνεσθαι, σωματῶν εἰς τὸ κενὸν ἐμπίπτοντων καὶ ἀλλήλοις περιπλεκόμενων. Ἐκ τε τῆς κινήσεως κατὰ αὐξήσιν γίνεσθαι τὴν τῶν ἀστέρων φύσιν. Φέρεσθαι δὲ τὸν ἥλιον ἐν μείζονι κύκλῳ παρὰ τὴν σελήνην· τὴν ἡγῆν χεῖρισθαι περὶ τὸ μέσον δινουμένην· σχῆμά τε αὐτῆς τυμπανοειδὲς εἶναι. Πρῶτός τε ἀτόμους ἀρχὰς ὑπεστήσατο. Τὸ πᾶν ἀπειρόν φησι, τοῦτο δὲ τὸ μὲν πλήρες εἶναι, τὸ δὲ κενόν. Καὶ στοιχεῖά φησι κόσμους τε [ἐκ τούτων] ἀπείρους εἶναι, καὶ διαλύεσθαι εἰς ταῦτα. Γίνεσθαι δὲ τοὺς κόσμους οὕτως· φέρεσθαι κατ' ἀποτομήν ἐκ τῆς ἀπείρου πολλὰ σώματα παντοῖα τοῖς σχήμασιν εἰς μέγα κενόν, ἅπερ ἀθροισθέντα μίαν ἀπεργάζεσθαι εἴη, καθ' ἣν προσκρούοντα καὶ παντοδαπῶς κυκλούμενα διακρίνεσθαι χωρὶς τὰ ὅμοια πρὸς τὰ ὅμοια· ἰσορρόπων δὲ διὰ τὸ πλήθος μηκέτι δυναμένων περιφέρεισθαι, τὰ μὲν λεπτὰ χωρεῖν εἰς τὸ ἔξω κενόν, ὥσπερ διαττόμενα· τὰ δὲ λοιπὰ συμμένειν, καὶ περιπλεκόμενα συγκατατρέχειν ἀλλήλοις, καὶ ποιεῖν πρῶτόν τι σύστημα σφαιροειδές. Τοῦτο δὲ οἶον ὑμένα ὑρίσασθαι, περιέχοντα ἐν ἑαυτῷ παντοῖα σώματα, ὧν κατὰ τὴν τοῦ μέσου ἀντήρεισιν περιδινουμένων, λεπτὸν γίνεσθαι τὸν περίξ ὑμένα, συρρεόντων αἰ τῶν συνεχῶν κατ' ἐπίψαυσιν τῆς δίνης. Καὶ οὕτω γενέσθαι τὴν γῆν, συμμενόντων τῶν ἐνεχθέντων ἐπὶ τὸ μέσον. Αὐτόν τε πάλιν τὸν περιέχοντα ὅον ὑμένα αὐξεσθαι, κατὰ τὴν ἐπικράτησιν (ἐπέκρυσιν D.) τῶν ἔξωθεν σωματῶν· δίνη τε φερόμενον αὐτὸν ὧν ἂν ἐπιψαύσῃ, ταῦτα ἐπικτᾶσθαι· Τούτων δὲ τίνα συμπλεκόμενα ποιεῖν σύστημα, τὸ μὲν πρῶτον κάθυγρον καὶ πηλῶδες, ξηρανθέντα δὲ καὶ περιφερόμενα σὺν τῇ τοῦ ὁλοῦ δίνῃ, εἰτ' ἐκπυρῶθέντα τὴν τῶν ἀστέρων ἀποτελέσαι φύσιν. Εἶναι δὲ τὸν τοῦ ἡλίου

rium cœtum pecunia, quam labore coegerat, « Cleanthes, inquit, si velit, etiam alteri Cleanthi victum ministrare queat, quum hi, quibus abunde est unde alantur, ab aliis adversus vitæ necessaria expetant, quamvis remisse philosophantes. » Quum quidam dixisset, Arcesilaum ab officio discedere, respondit : « Desine maledicere : etsi namque contra officium loquitur, re tamen ipsa illud stabilis. » Tum Arcesilas : « Adulationem, inquit, non recipio. » Subjecti Cleanthes : « Scilicet adulor tibi, qui aliud loqui te, aliud præstare dixi. » Interroganti cuidam, quid potissimum filio inculcaret atque præciperet, illud inquit Electræ :

Sile, aile, tenue vestigium...

Sositheum poetam convicium ipsi ingerentem et prænitentia ductum recepit in gratiam, dictitans absurdum fore, si, quum Liber pater et Hercules a poetis ludibrio habitis non incandescant, ipse ob levem offensam et maledictum succenseret (D. VII, 168. 170-173).

Λ.

41. *Leucippus* Eleates dicebat, cuncta esse infinita, et in se ipsa invicem commutari : item universum inane esse plenumque corporibus. Mundosque fieri corporibus in hoc inane incidentibus et invicem implicatis, atque ex motu secundum illorum incrementa naturam siderum fieri. Solem juxta lunam majorem in orbem ferri : terram vehi ac circa medium verti ; figuramque illius tympano similem esse. Primus hic atomos principia esse statuit. Universum quidem infinitum ait : hujus partem plenam esse, partem inanem. Etiam elementa statuit, mundosque ex eis infinitos esse et in illa dilabi atque dissolvi. Gigni vero mundos in hunc modum : ferri per abscissionem ex infinito multa corpora figuris omnigena in magnum vacuum, eaque in unum coacta unam vertiginem efficere, cujus impetu impacta modisque omnibus circumvoluta ita discerni, ut seorsum similia quæ sunt sui similia petant. Ceterum æquilibrium quum ob multitudinem minime jam circumferri possint, exilia quidem ad exterius vacuum contendere, quasi cribro excussa ; cetera considerare et innexa atque in se implicata invicem concurrere, atque ea concursione primum quandam concretionem efficere rotundam. Hanc autem veluti membranam subsistere, continentem in se omnigena corpora : quæ dum secundum mediæ reluctance circumvolvuntur, tenuous quæ circa est membranam fieri, confluentibus semper corporibus perpetuis secundum vertiginis attactum : atque ita ortam esse terram, commanentibus quæ semel in medium injecta erant. Ipsumque rursus continentem membranæ instar augeri secundum externorum influentiam corporum : et quum vertigine fertur, quæcumque attigerit ea acquirere. Ex his quædam complicata concretionem facere, primo quidem humidam ac luteam, exsiccata vero et circumacta cum totius vertigine, deinde incensa et ignita siderum efficere naturam. Esse autem solis

κύκλον ἐξώτατον, τὸν δὲ τῆς σελήνης προσγεϊότατον, τῶν ἄλλων μεταξὺ τούτων ὄντων. Καὶ πάντα μὲν τὰ ἀστέρα πυρῶσθαι διὰ τὸ τάχος τῆς φορᾶς, τὸν δὲ ἥλιον καὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκπυρῶσθαι, τὴν δὲ σελήνην ὀλίγον τοῦ πυρὸς μεταλαμβάνειν. Ἐκλείπειν δὲ ἥλιον καὶ σελήνην *, τῷ κεκλίσθαι τὴν γῆν πρὸς μεσημβρίαν. Τὰ δὲ πρὸς ἄρκτῳ αἰεὶ τε νίεσθαι καὶ κατάψυχρα εἶναι καὶ πήγνυσθαι. Τὸν [μὲν] ἥλιον ἐκλείπειν σπανίως, τὴν δὲ σελήνην συνεχῶς, διὰ τὸ ἀνίσους εἶναι τοὺς κύκλους αὐτῶν. Εἶναι δὲ, ὥσπερ γενέσεις κόσμου, οὕτω καὶ αὐξήσεις καὶ φθίσεις [καὶ φθοράς] κατὰ τινα ἀνάγκην, ἣν ὁποία ἐστὶν [οὐ] διασαφεῖ.

M.

41. Μενέδημος ὁ Ἐρετριεύς ἀρχιτέκτονος υἱὸς ἦν, [adde e Diog. οἱ δὲ καὶ σκηνογράφον αὐτὸν εἶναι φασιν, καὶ μαθεῖν ἑκάτερα τὸν Μενέδημον]. ὅθεν γράφαντος αὐτοῦ ψήφισμά τι καθήψατό τις Ἀλεξίνειος, εἰπὼν, ὡς οὕτε σκηνὴν οὕτε ψήφισματα προσήκει τῷ σοφῷ γράφειν. Περμφεὶς δὲ φρουρὸς ὑπὸ τῶν Ἐρετριέων εἰς Μίγαρα, ἀνῆλθεν εἰς Ἀκαδημίαν πρὸς Πλάτωνα, καὶ θηραθεὶς κατέλιπε τὴν στρατείαν. Ἦν δὲ σεμνὸς ἱκανῶς, ὅθεν αὐτὸν Κράτης παρωδῶν φησὶ

Φιλασίον τ' Ἀσκληπιάδην, καὶ ταῦρον Ἐρέττην.

Ὁ δὲ Τίμων οὕτω·

Ἀγρὸν ἀναστήσας ὀρρυμένους ἀρροσιδόμβαξ.

Οὕτω δ' ἦν σεμνὸς, ὡς Εὐρύλοχον τὸν Κασσανδρεῖα μετὰ Κλεῖππίδου Κυζικηνοῦ μαιρακίου κληθέντα ὑπ' Ἀντιγόνου, ἀντειπεῖν φοβεῖσθαι γὰρ, μὴ Μενέδημος αἰσθοῖτο. ἦν γὰρ ἐπικλέπτης καὶ παρρησιαστής. Ἀντιγόνου συμβουλευομένου, (τί εἴποι,) εἰ ἐπὶ κῶμον ἀφίκετο, σωπῆσας τὰ ἄλλα, μόνον ἐκέλευσεν ἀπαγγεῖλαι, ὅτι βασιλέως υἱὸς ἐστὶ. Πρὸς τὸν ἀναίσθητον ἀναφέροντά τι αὐτῷ εἰκαίως, ἠρώτησεν, εἰ ἀγρὸν ἔχει· φήσας οὗτος δὲ καὶ ἀμπλειαστὰ κτήματα, « Πορεύου τοῖνον, ἔφη, κάκεινων ἐπιμελοῦ, μὴ συμβῇ σοι καὶ ταῦτα διαφθεῖραι, καὶ κομψὸν ἰδιώτην ἀποβαλεῖν. » Πρὸς τὸν εἰπόντα πολλὰ τὰ ἀγαθὰ, ἐπύθετο πόσα τὸν ἀριθμῶν, καὶ εἰ νομίζει πλείω τῶν ἑκατόν. Ἦν δὲ καὶ ἐκκλητὴς καὶ τὰ τῆς σχολῆς ἀδιάφορος· οὕτε γὰρ τάξιν τινα ἦν παρ' αὐτῷ βλέπειν, οὕτε βάρβαρον κύκλῳ δίδαιτο, ἀλλ' οὗ ἂν ἕκαστος ἔτυχε περιπατῶν ἢ καθήμενος ἤκουε, καὶ αὐτοῦ τούτων τὸν τρόπον διακειμένου. Κράτης δὲ ποτε περισταμένου αὐτὸν, καὶ καθάπτομένου εἰς τὸ ὅτι πολιτεύεται, ἐκέλευσε τισιν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμβαλεῖν αὐτόν· τὸν δὲ μηδὲν ἤττον τηρεῖν παριόντα καὶ ὑπερκύπτοντα Ἀγαμεμνόνειόν τε καὶ Ἥγησιππολιν ἀποκαλεῖν. Ἦν δὲ πῶς ἡρέμα καὶ δεισιδαιμονέστερος. Σὺν Ἀσκληπιάδῃ γοῦν ποτὲ κατὰ ἄνοιαν ἐν πανδοκείῳ κρεάτων ριπτομένων φαγῶν, ἐπὶ μάθοι, ἐναυτία τε καὶ ὠχρία, ἕως Ἀσκληπιάδης ἐπιτίμησεν αὐτῷ ὡς οὐδὲν, εἰπὼν, ἡνώχλησεν αὐτῷ τὰ

circulum extimum, lunæ vero terræ proximum, ceteris in medio horum positis. Ac sidera quidem omnia ob celeritatem motus ignescere, solem vero inflammari a sideribus; lunam autem exiguum ignis partem capere. Solem lunamque deficere * quod terra ad meridiem vergat; quæ ad septentrionem sunt nivibus semper urgeri et pruinis algere in glaciemque concreescere. Ac solem quidem raro deficere, lunam vero frequenter, quod sint impares eorum orbis. Porro ut generationes mundi, ita et incrementa esse et diminutiones et corruptiones secundum quandam necessitatem, quæ cujuscmodi sit non declarat (*Diog.* IX, 30-33).

M.

42. *Menedemus* Eretriensis architecti filius fuit. Alii tabernas pinxisse referunt, et utrumque didicisse Menedemum. Quocirca quum decretum quoddam tulisset, reprehensus est a quodam de schola Alexini, qui negabat oportere sapientem tabernam pingere (γράφειν) aut plebiscitum. Missus ab Eretriensibus in præsidium Megara, itabat ad Platonem in Academiam, a quo captus a militia destitit (*D. II*, 125). Menedemus insigni gravitate fuit; unde eum Crates parodia ridens ait :

Phlasiūque Asclepiadem taurumque Eretrensem.

Timon autem sic :

Fastoso vultu nugas exorsus inanes.

Erat autem ea severitate, ut Eurylochus Cassandreus ab Antigono ad cœnam vocatus cum Cleippide Cyziceno adulescente recusaverit : metuere enim ne id Menedemus resciret. Erat enim acer in reprehendendo ac liberi oris (*II*, 126). Consultanti Antigono an comessatum fret, hoc illi solum renuntiari jussit, eum esse regis filium. Stupidum quendam nescio quid nihil ad rem dicentem interrogavit an villam haberet; et quum ille multa se habere prædia dixisset, « Abi igitur, inquit, atque ea cura, ne accadat ut et agri corrumpantur et homo scitus futurus modo a philosophiæ studio abstineat (*II*, 128). » Dicente quodam multa esse bona, rogat quot numero, et an putet plura esse quam centum (*II*, 129). Erat deflectens a more parumque satagens rerum quæ ad scholam pertinerent : neque ullum apud illum, ut fieri solet, ordinem vidisses; neque subællia erant per gyrum disposita, sed quo quisque loco forte deambulabat aut stabat, ibi audiebat, atque idem ipse faciebat (*II*, 130). Quum ei aliquando Crates convicium faceret et quod ad rempublicam accessisset increparet, eum in carcerem conjici jussit : at ille nihilo minus observabat prætereuntem, et fenestra prospectans Agamemnonis æmulum et Hegesipolim (*civium dominum*) appellitabat. Erat idem paulo religiosior ac pronior in superstitionem. Comederat aliquando cum Asclepiade in caupona carnes projectas imprudens : id quum animadvertisset, nausea pallorque turbabatur, donec illum Asclepiades objurgans non carnes di-

κρέα [ἀλλ' ἢ περὶ τούτων ὑπόνοια]. Ἦν δὲ φιλυπόδοχος, καὶ διὰ τὸ νοσῶδες τῆς Ἑρετρίας πλείω συναγών συμπόσια. Προσεῖγε δὲ Ὀμηρῷ καὶ τοῖς μελικοῖς, εἴτα Σοφοκλεῖ καὶ Ἀχαιῶ, ᾧ καὶ τὸ δευτερεῖον ἐν τοῖς Σατύροις, Αἰσχύλῳ δὲ τὸ πρωτεῖον ἀπεδίδου. Πρὸς γοῦν τοὺς ἀντιπολιτευομένους ταῦτα προεφέρετο·

Ἥλiskeτ' ἄρα καὶ πρὸς ἀσθενῶν ταχὺς,
καὶ πρὸς χελώνης ἀετὸς βραχεὶ χρόνῳ.

Ταῦτα δὲ ἐστὶν Ἀχαιοῦ ἐκ τῆς σατυρικῆς Ὀμφάλης· ὥστε προσπατοῦσιν οἱ λέγοντες, αὐτὸν μὴδὲν ἀνεγνωκέναι πλὴν τῆς Εὐριπίδου Μηδείας. Στίλπωνα ἐπαίνων ἄλλο μὲν οὐδὲν εἶπε, πλὴν ὅτι ἐλευθέριος. Ἐν δὲ ταῖς ζητήσεσιν ὦδε μάχιμος ἦν, ὡς ὑπώπια φέρων ἀπῆει. Οὕτω δὲ ἦσαν οὗτος καὶ Ἀσκληπιάδης φίλοι, ὥστε Ἀρχεπόλιδος τρισηλίαις αὐτοῖς διαγράψαντος, στηριζομένους περὶ τοῦ τίς δεύτερος ἄρῃ, μηδέτερον λαβεῖν. Ἐγχευαν δὲ γυναῖκας, Ἀσκληπιάδης μὲν τὴν θυγατέρα, τὴν δὲ μητέρα Μηνέδημος· ἀπαίδῃ ἐτελεύτησε τῇ Ἀσκληπιάδῃ τὸ γυναιον, ἔλαθε τὸ τοῦ Μενεδήμου· ἐκείνός τε αὖ, ἐπειδὴ προὔστη τῆς πολιτείας, πλουσίαν ἔγχευεν· ἐπέτρεψε μέντοι τὴν τῆς οἰκίας διοίκησιν τῇ προτέρᾳ γυναικί. Τὰ δὲ συμπόσια οὕτως ἐποιεῖτο· προπρίστα μετὰ δυοῖν ἢ τριῶν ἐς ὃ βραδέως ἦν τῆς ἡμέρας, ἐπειτὰ τις ἐκάλει τοὺς παραγενομένους, καὶ αὐτοὺς ἡδὲ δεδιπνηκότας· ὥστε, εἴ τις ἔλθοι θάττον, ἀνακάμπτων ἐπυνθάνετο τῶν ἐξιόντων, τί εἴη παρακεῖμενον, καὶ πῶς ἔχοι τοῦ χρόνου. Εἰ μὲν οὖν λάχαρον ἦν ἢ τάριχον, ἀνεγύρουν, εἰ δὲ κρεάδιον, εἰσῆσαν. Ἦν δὲ τοῦ μὲν θέρους ψίαθος ἐπὶ τῶν κλινῶν, τοῦ δὲ χειμῶνος κώδιον, προσκεφάλαιον δ' αὐτῷ φέρειν ἔδει. Τό τε περιηγόμενον ποτήριον οὐ μείζον κοτυλίου· τράγημα θέρμος ἢ κύαμος, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν ὠρίων ἄπιος ἢ ροῖα ἢ ὄχνη (1. ὦχροι) ἢ νῆ Δί' ἰσχάδες. Λυκόφρων δὲ γράψας αὐτοῦ ἐγκώμιον, περὶ τούτου φησὶν·

Ὡς ἐκ βραχείας δαιτὸς ἢ βατὰ κύλιξ
αὐτοῖς κυκλεῖται πρὸς μέτρον, τράγημα δὲ
ὁ σωφρονιστὴς τοῖς φιληκόσις λόγος.

Τοῦτ' ὅν φασὶ τυράννων πολλὰκις ἐλευθερῶσαι τὴν πατρίδα· φοιτᾶν γοῦν καὶ πρὸς Ἀντίγονον, καὶ βούλεσθαι ἐλευθερῶσαι πάλιν αὐτήν· τοῦ δὲ μὴ εἰκοντος, ἐπ' ἀθυμίας ἀσιτήσαντα ἐπτά ἡμερῶν τὸν βίον μεταλλάξαι.

43. Μελίσσος ἔλεγε τὸ πᾶν ἄπειρον εἶναι, καὶ ἀναλλοίωτον καὶ ἀκίνητον καὶ ἐν ὁμοίον ἑαυτῷ καὶ πληρὲς, κίνησιν τε μὴ εἶναι, δοκεῖν δὲ εἶναι. Καὶ περὶ θεῶν ἔλεγε μὴ δεῖν ἀποφαίνεσθαι, μὴ γὰρ εἶναι γινώσιν αὐτῶν.

ceret ejusce mutationis causam esse, sed præsumptam de illis fatuam opinionem (II, 131 sq.). Amabat præterea hospites apud se accipere : et quia parum salubris erat Eretria, convivia sæpe coquebat. Plurimum Homero tribuit et melicis, deinde Sophocli et Achæo, cui in Satyris secundum, ut Æschylo principem locum dedit; unde in adversantes sibi regenda republica hæc jaclabat :

Quandoque pernicem capit tardus pede,
aquilamque testudo brevi præverterit.

Sunt autem ex Omphale satyrica Achæi. Quapropter falluntur, qui nihil illum legisse præter unam Euripidis Medeam dictitant (II, 133 sq.). Quum Stilponem laudaret, aliud non dixit, quam quod liberalis esset. In quæstionibus adeo vehemens fuit et pugnax, ut cum sugillationibus in facie discederet (II, 136). Tam arcta vero amicitia devincti erant ipse et Asclepiades, ut, quum Archepolis perscripsisset illis tria drachmarum millia, obfirmatis animis, uter secundo loco tolleret, neuter acceperit. Uxores autem duxerant Menedemus matrem, filiam Asclepiades; qua extincta, Menedemi conjugem hic sibi adjunxit; ille vero, jam reipublicæ præfectus, opulentam duxit, permissa priori uxori rei familiaris administratione. Porro convivia in hunc modum faciebat. Prius ipse cum duobus aut tribus prandebat, dum dies in vesperam vergeret : tum vero vocabat quispiam eos qui advenerant, et ipsos jam cœnatos. Itaque si quis citius venisset, percontabatur exeuntes quid esset appositum et quæ esset diei hora. Et si quidem vel olusculum vel salsamentum quippiam audissent, recedebant; sin vero carnes, ingrediebantur. Lectulis æstate storeas, hieme vervecum pelles superponebat; sed pulvinar sibi quemque afferre oportebat. Poculum quod circumagebatur, cotyla majus non erat. In secunda mensa lupinus sive faba, nonnunquam ex fructibus pira, mala punica, cicera, sive mehercle ficus passæ apponebantur. Lycophron, qui illius encomium conscripsit, de eo sic ait :

Cæna in brevi puillus admodum calix
in orbem obambulat, tragematum efficit
vicem eruditus sermo cum sodalibus (139. 140).

Aiunt illum patriam a tyrannis non semel liberasse, et ad Antigonom se contulisse, voluisseque illam iterum reddere liberam; sed quum ille flecti non posset, præ animi mœrore, postquam septem dies inediam tolerasset, vita excessisse (143).

43. Melissus dicebat universitatis corpus esse infinitum ac mutationis motusque expers, et unum sibi ipsi simile ac plenum : motum non esse, sed videri. De deo nihil esso certo statuendum et asseverandum censebat; nullam enim ejus esse cognitionem (D. IX, 24).

N.

44. Νικόλαος φιλόσοφος, ὁ Δαμασκηνός, τοσοῦτον ἠγαπήθη παρὰ τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος, ὥστε τοὺς ὑπ' ἐκείνου πεμπομένους πλακοῦντας τῷ Καίσαρι Νικολάους αὐτὸν καλεῖν. Καὶ διαμένει τοῦτο ἄχρι τῆς ἡμέρας.

45. Νουμήνιος Πυθαγορικός φιλόσοφος, ὁ Ἀπαμεύς, τὴν Πλάτωνος διάνοιαν ἤλεγξεν, ὡς ἐκ τῶν Μωσαϊκῶν βιβλίων τὰ περὶ θεοῦ καὶ κόσμου ἀποσυλήσαν· διὸ καὶ φησί· «Τί γάρ ἐστι Πλάτων ἢ Μωσῆς ἀττικίζων;»

46. Νέστωρ ἐποποιός, ὁ ἐκ Λυκίας, ἔγραψεν Ἰλιάδα λειπογράμματα. Ἔστι γὰρ ἐν τῷ α' μὴ εὕρισκασθαι α, καὶ κατὰ βραψωδίαν οὕτως τὸ ἐκάστης ἐκλιμπάνειν στοιχείον. Ἐποίησε δὲ καὶ Τρωφιδώδωρος Ὀδύσειαν ὁμοίως αὐτῷ.

Ξ.

47. Ξάνθος, Λυδὸς ἱστορικός, ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Λυδιακῶν ἱστοριῶν φησιν ὅτι πρῶτος Γύγης ὁ Λυδῶν βασιλεὺς γυναῖκας εὐνούχισεν, ὅπως αὐταῖς χρῆτο αἰ νεαρούσαις.

48. Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος, πέμψαντος αὐτῷ τοῦ Μακεδόνα Ἀλεξάνδρου χρυσοῦ τριάκοντα τάλαντα, ἀπέπεμψεν, εἰπὼν βασιλέα δεῖσθαι χρημάτων, οὐ φιλόσοφον. Ἀντιπάτρος ποτὲ ἐλθόντος εἰς Ἀθήνας, καὶ ἀσπασαμένου τοῦτον, οὐ πρότερον ἀντιπροσηγόρευσε, πρὶν ἢ τὸν λόγον, ὃν ἔλεγε, διαπεράνασθαι. Ἀτυρότατος δὲ ὢν, πολλάκις αὐτῷ τῆς ἡμέρας ἐμελέτα, καὶ ὥραν μίαν, φασίν, ἀπένεμε σιωπῇ. Ἀθηναῖον δ' ὅμως αὐτὸν τοιοῦτον ὄντα ἐπίπρασκόν ποτε, τὸ μετοίκιον ἀτονοῦντα θεῖναι· καὶ αὐτὸν ὤνεται Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, καὶ ἑκάτερον ἀποκατέστησε, Ξενοκράτης μὲν τὴν ἐλευθερίαν, Ἀθηναῖος δὲ τὸ μετοίκιον.

49. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἔλεγε τέσσαρα εἶναι τῶν ὄντων στοιχεῖα, κόσμους δ' ἀπείρους, (οὐ) παραλάττους δέ· τὰ νέφη συνίστασθαι, τῆς ἀφ' ἡλίου ἀτμίδος ἀναφερομένης καὶ αἰρούσης αὐτὰ εἰς τὸ περιέχον. Οὐσίαν θεοῦ σφαιροειδῆ, μηδὲν ὅμοιον ἔχουσαν ἀνθρώπου· ὄλον δὲ ὄρᾶν καὶ ὄλον ἀκούειν, μὴ μέντοι ἀναπνεῖν. Σύμπαντά τε εἶναι νοῦν καὶ φρόνησιν καὶ αἶδιον. Πρῶτός τε ἀπεφάνετο, ὅτι πᾶν τὸ γινόμενον φθαρτὸν ἐστὶ, καὶ ἡ ψυχὴ πνεῦμα. Ἐφη τε καὶ τὰ πολλὰ ἥσσω νοῦ εἶναι. Καὶ τοῖς τυράννοις ἐντυγχάνειν

N.

44. *Nicolaum* philosophum *Damascenum* tanto amore complexus fuit *Augustus Caesar*, ut missas ab eo ad se placentas *Nicolaos* vocaret : quæ in hunc usque diem durat appellatio.

45. *Numenius* Pythagoricus philosophus, *Apamea oriundus*, *Platonis ingenium* perstrinxit, quod veluti plagio subripuerit e *Mosaicis libris*, quæ de deo et mundo prodidit : eo spectat quod dicit : « Quid enim aliud est *Plato*, quam *Moses atticcissans*? »

46. *Nestor* Lycius, carminum scriptor, composuit *Iliadem* certis literis carentem. Nam in primo libro nullum α invenias, atque ita in omnibus libris alphabeti græci ordine distinctis deest sua cuique litera. Similiter *Odysseam* scripsit *Tryphiodorus*.

X.

47. *Xanthus*, *Lydius historicus*, in *Lydiacæ historiæ* secundo memoriae prodidit, *Gygen*, *Lydorum regem*, primum feminas castrasse, quo illis semper ætate florentibus uteretur.

48. *Xenocrates* philosophus, quum *Alexander Macedo* misisset illi dono triginta auri talenta, remisit, dictitans regem pecuniis, non autem philosophum opus habere. *Antipatro Athenas venienti*, ipsumque complexo, non prius sermonis vicem reddidit, quam ille inceptam orationem finivisset. Ipse vero a fastu alienissimus, secum frequenter interdiu meditabatur, horamque unam silentio destinavit (D IV, 11). Tantum tamen virum *Athenienses* aliquando venumdedere, quum non posset inquilinarium tributum appendere : eum emit *Demetrius Phalereus*, utrique subveniens, nam *Xenocrati* reddidit libertatem et *Atheniensibus* tributum inquilinarium solvit (IV, 14).

49. *Xenophanes* *Colophonius* quattuor esse rerum elementa dixit, infinitos autem mundos eosdemque mutabiles. Nubes consistere quum vapores a sole excitati sursum feruntur easque in aerem elevant. Dei substantiam rotundam esse et globosam nihilque cum homine habere commune ; totum cernere totumque audire, non tamen respirare ; denique omnibus suis partibus et mentem esse et prudentiam atque æternitatem. Primusque pronuntiavit quidquid nascatur, idem interire debere ; item animam esse spiritum : aiebat etiam pleraque inferiora mente esse. Item tyrannis congrediendum aut minime esse aut suavissime. *Empedocle*

§ 44. Eadem *Suidas*. V. *Nicolai* fr. tom. III, p. 313.

§ 45. *Suidas* : Νουμήνιος, Ἀπαμεὺς ἀπὸ Συρίας, φιλόσοφος Πυθαγόρειος. Οὗτός ἐστιν ὁ τὴν τοῦ Πλάτωνος ἐξελέγξας διάνοιαν, ὡς κτλ. ut apud *Nostrum*.

§ 46. *Suidas* : Νέστωρ, Λαρανδεὺς ἐκ Λυκίας, ἐποποιός, πατὴρ Πεισάνδρου τοῦ ποιητοῦ, γεγωνῶς ἐπὶ Σεθέρου τοῦ βασιλέως. Ἰλιάδα λειπογράμματος ἦτοι ἀστοιχείωτον (ὁμοίως δὲ αὐτῷ ὁ Τρωφιδώδωρος ἔγραψεν Ὀδύσειαν)· ἐστὶ γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ μὴ εὕρισκασθαι α, καὶ κατὰ βραψωδίαν οὕτως τὸ ἐκάστης ἐκλιμπάνειν στοιχείον. Μεταμορφώσεις, ὥσπερ καὶ Παρθένιος ὁ Νικαεύς, καὶ ἄλλα.

§ 47. Eadem plenius *Suidas*. V. *Xanthii* fr. 19, tom. I, p. 40.

§ 48. Quæ in primo segmine leguntur paullo aliter narrat *Diogenes* IV, 8 ; *Suidas* vero s. v. Ξενοκράτης iisdem verbis, quibus *Noster* utitur.

ἡ ὡς ἥιστα ἢ ὡς ἥδιστα. Ἐμπεδοκλέους εἰπόντος αὐτῷ, ὅτι ἀνεύρετός ἐστιν ὁ σοφός, « Εἰκότως, ἔφη· σοφὸν γὰρ εἶναι δεῖ τὸν ἐπιγνωσόμενον τὸν σοφόν. » Πρῶτος δὲ εἶπεν, ἀκατάληπτα εἶναι τὰ πάντα.

O.

50. Ὁ Ὀμηρος ἱστορεῖται γενέσθαι τυφλός, ὡς μὴ ἡττηθεὶς ἐπιθυμίας, ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔρχεται.

Π.

51. Παλαμήδης εὔρε το ζ καὶ π καὶ φ καὶ χ στοιχεῖα.

52. Πίνδαρος ὁ λυρικός αἰτήσας τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόον ἀπέθανεν ἐν θεάτρῳ, ἀνακεκλιμένος εἰς τὰ τοῦ ἐρωμένου αὐτοῦ Θεοξένου γόνατα.

53. Πλάτων ὁ φιλόσοφος λέγεται μὴ γάμον τινὰ μὴδὲ ὁμιλίαν σώματος καθάπαξ ἀνέχεσθαι. Φασὶ δὲ, ὡς ἐκ τινος θείας ὀψεως ἢ μήτηρ αὐτοῦ ἐγκυος γέγονεν, ἐπιφανέντος αὐτῇ τοῦ Ἀπολλωνος. Καὶ ἡνίκα ἔτεκε τὸν Πλάτωνα, τότε αὐτῇ ὁ ἀνὴρ συνεγένετο. Πλάτῳ δὲ ὢν τὰ στέρνα ἢ τὸ μέτωπον Πλάτων προσηγορεύθη. Οἱ δὲ ὡς πλατὺν ἐν λόγοις οὕτω φασὶ κληθῆναι. Τίμων δὲ κομψῶν αὐτὸν ἐν Σίλλοις φησί·

Τῶν πάντων ἡγεῖτο πλατύστατος, ἄλλ' ἀγορητὴς
ἡδυεπὴς τέττιξιν ἱσογράφος, οἱ δ' Ἐκαδήμου
δένδρεϊ ἐρεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἴασι.

Πρότερον γὰρ ἢ Ἀκαδημία τὸ χωρίον Ἐκαδημία ἐκαλεῖτο. Οὗτος μὲν ἐποίησατο τῶν τε Ἑρακλειτέων λόγων, Πυθαγορικῶν καὶ Σωκρατικῶν. Τὰ μὲν γὰρ αἰσθητὰ καθ' Ἑράκλειτον, τὰ δὲ νοητὰ κατὰ Πυθαγόραν, τὰ δὲ πολιτικά κατὰ Σωκράτην ἐφιλοσόφει. Ὁρέλῃται δὲ πολλὰ παρ' Ἐπιγάρμου. Φησὶ γὰρ ὁ Ἐπιγάρμος (1. ὁ Ἀλκιμος)· « Λέγουσιν οἱ σοφοὶ τὴν ψυχὴν τὰ μὲν διὰ τοῦ σώματος αἰσθάνεσθαι, οἷον ἀκούουσιν, βλέπουσιν, τὰ δ' αὐτὴν καθ' αὐτὴν ἐνθυμεῖσθαι μὴδὲν τῷ σώματι χρωμένῃ· διὸ καὶ τῶν ὄντων τὰ μὲν αἰσθητὰ εἶναι, τὰ δὲ νοητά. Ὡν ἕνεκα καὶ Πλάτων εἶλεν, ὅτι δεῖ τοὺς συνιδεῖν τὴν τοῦ παντὸς ἀρχὴν ἐπιθυμοῦντας πρῶτον μὲν αὐτὰς καθ' αὐτὰς διελέσθαι τὰς ἰδέας, οἷον ὁμοιότητα καὶ μονάδα καὶ πλῆθος καὶ μέγεθος καὶ στάσιν καὶ κίνησιν· δεύτερον αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον καὶ

dicente ipsi sapientem inveniri non posse, « Recte, inquit : nam sapiens sit necesse est, qui norit explorare sapientem. » Idem primus dixit omnia incomprehensibilia esse (D. IX, 19).

HO.

50. *Homerum* tradunt captum oculis fuisse, quia cupiditati quæ per oculos irrepit, non cesserit.

P.

51. *Palamedes* literaria elementa quattuor invenit, ζ, π, φ et χ.

52. *Pindarus* lyricus precatus deos, ut, quod in vita maxime optandum sit, sibi darent, in theatro repentina morte extinctus est, reclivi capite super amasii Theoxeni genua.

53. *Plato* philosophus dicitur et connubium et venereum congressum in universum respuisse. Ferunt matrem ejus e numine gravidam uterum tulisse, objecto illi Apollinis viso, ac post editum Platonem, tum demum Aristonem maritum cum ea consuetudinem habuisse (Cf. *Diog.* III, 2). Platonis nomen accepit, quod πλατὺς, id est lato vel pectore vel fronte esset : alii inditum nomen rentur ab ubertate sermonis. Timon comice illum traducens in Sillis ait :

Hos inter dux ille Plato celsissimus ibat,
cujus ab ore melos manabat, quale Hecademī
de arbutis lepida modulantur voce cicajæ.

Initio enim Academia locus Hecademia dicebatur (III, 7). Hic Heracliti, Pythagoræ et Socratis rationes commiscuit ; nam quæ sensibus obvia sunt, ex Heracliti sententia tractavit : quæ mente comprehenduntur, secundum Pythagoram explicuit : in politicis et civilibus rebus a Socrate non discessit. Multa ab Epicharmo mutuatus est, ut testatur *Alcimus* (III, 9), qui etiam hæc dicit : « Rerum periti dicunt, animam partim per corpus persentiscere, nimirum videndo audiendoque ; partim per se ipsam concipere atque intelligere, nunquam corporis ope usam : ac proinde rerum alias sensibus percipi, alias animo cognosci. Quamobrem Plato dixit, eos, qui universitatis primordia animo complexi desiderant, primum oportere seorsum per se rerum formas, ideas appellant, disjungere atque dispartire, exempli gratia, similitudinem et unitatem, multitudinem et magnitudinem, statum et motum : secundo loco ipsum per se honestum, bonum et æquum, quæque

§ 50. Suidas v. Ὀμηρος p. 1097 ed. Bernh. : « Ἐν τῇ νήσῳ τῇ Ἰῳ τέθναπται, τυφλὸς ἐκ παιδῶν γεγὼνός· τὸ δὲ ἀληθές, ὅτι οὐχ ἡττήθη ἐπιθυμίας, ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔρχεται (ἐρχεται Davis. ex Hes.). »

§ 51. Suidas : Πάλαμος καὶ Κλυμένης, Ἀργεῖος, ἐποποιός. « Ἦν δὲ οὗτος ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Ἀγαμέμνονος πρὸς μητρός. Ἔσχε δὲ εὐφωδὴ πρὸς τε φιλοσοφίαν καὶ ποιητικὴν, καὶ εὐρετὴς γέγονε τοῦ Ζ στοιχείου καὶ τοῦ Η (Θ Kuster.) καὶ τοῦ Φ καὶ τοῦ Χ, ψήφων τε καὶ πεσῶν καὶ κύβων καὶ μέτρων καὶ σταθμῶν. Τὰ δὲ ποιήματα αὐτοῦ ἠφανίσθη ὑπὸ τῶν Ἀγαμέμνονος ἀπογόνων διὰ βασιανίαν. Ὑπολαμβάνω δὲ καὶ τὸν ποιητὴν Ὀμηρον αὐτὸ τοῦτο πεπονθέναι, καὶ μηδεμίαν τοῦ ἀνδρός· τούτου μνήμην ποιήσασθαι. »

§ 52. Suidas : Πίνδαρος, Θηβῶν, Σκοπελίνου υἱός, κατὰ δὲ τινὰς Δαϊφάντου· δ καὶ μᾶλλον ἀληθές. Ὁ γὰρ Σκοπελίνου ἐστὶν ἀρανεστότερος καὶ προσγενὴς Πινδάρου. Τινὲς δὲ καὶ Παγωνίδου ἱστοροῦσαν αὐτόν. Μαθητὴς δὲ Μύρτιδος γυναικός, γεγὼνός κατὰ τὴν ἑ'. Ὀλυμπιάδα, κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν ὢν ἑτῶν μ'. Καὶ ἀδελφός μὲν ἦν αὐτῷ ὄνομα Ἐρωτίων, καὶ υἱὸς Διόφαντος (1. Δαϊφάντος)· θυγατέρες δὲ Εὐμητὶς καὶ Πρωτομάχη. Καὶ συνέβη αὐτῷ τοῦ βίου τελευτῇ κατ' εὐχάς· αἰτήσαντι γὰρ τὸ κάλλιστον etc. ut ap. Nostrium. Post v. γόνατα Suidas addit : ἐτῶν νε'. Sequitur scriptorum catalogus.

τὰ τοιαῦτα υποθέσθαι· τρίτον δὲ τῶν ιδεῶν συνιδεῖν δῆλον πρὸς ἀλλήλους εἶσιν, ὅσον ἐπιστήμην ἢ μέγεθος ἢ δεσποτεῖαν, ἐνθυμουμένους ὅτι τὰ παρ' ἡμῖν, διὰ τὸ μετέχειν ἐκείνων, ὁμώνυμα ἐκείναις ὑπάρχει· λέγω δὲ, ὅσον δίκαια μὲν ὅσα τοῦ δικαίου, καλὰ δὲ ὅσα τοῦ καλοῦ. Ἔστι δὲ τῶν ιδεῶν ἐν ἑκάστων αἰδιόν τε καὶ νόημα καὶ πρὸς τούτοις ἀπαθείς. Διὸ καὶ φησιν ἐν τῇ φύσει τὰς ιδέας ἐστάναι καθάπερ παραδείγματα, τὰ δ' ἄλλα ταύταις εἰκέναι, τούτων ὁμιώματα καθεστῆτα. Ὁ τοίνυν Ἐπίχαρμος περὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ περὶ τῶν ιδεῶν οὕτω λέγει·

A. Ἄρ' ἐστὶν αὐλησίς τι πρᾶγμα; B. Πάνυ μὲν ὦν.
A. Ἀνθρώπος ὦν αὐλησίς ἐστιν; B. Οὐδαμῶς.
A. Φέρ' ἴδω; τίς αὐλητάς; τίς εἰμὲν τοι δοκεῖ;
ἀνθρώπος. Οὐ γάρ; B. Πάνυ μὲν ὦν. A. Οὐκ ὦν δοκεῖ
οὕτως ἔχειν τοι καὶ περὶ τῶγαθῷ; τὸ μὲν
ἀγαθὸν τί πρᾶγμ' εἰμὲν καθ' αὐθ'· ὅστις δὲ κα
εἰδῇ μαθὼν τῇν', ἀγαθὸς ἦδη γίγνεται.

Οὗτος ὁ Πλάτων Χαβρία συνεπέτο τῷ στρατηγῷ φεύγοντι θανάτου, μηδενὸς τῶν πολιτῶν οὗτο πρᾶξει βουληθέντος. Ὅτε καὶ ἀνίστη αὐτῷ εἰς τὴν ἀκρόπολιν σὺν τῷ Χαβρία Κρωβύλος ὁ συκοφάντης ἀπαντήσας φησίν· « Ἄλλω συναγορεύσων ἥκει, ἀγνοῶν ὅτι καὶ σὲ τὸ Σωκράτους κώνειον ἀναμένει; » Ὁ δ' ἔφη· « Καὶ δεῖ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐστρατευόμεν, ὑπέμεινον τοὺς κινδύνους, καὶ νῦν ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος διὰ φίλον ὑπομενῶ. » Τοιοῦτος δὲ ὦν ὁμοῦ ἐσκόφθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν. Θεόπομπος γοῦν φησίν·

Ἐν γὰρ ἐστὶν οὐδὲ ἐν,
τὰ δὲ δύο μόλις ἐν ἐστὶ, ὡς φησι Πλάτων.

Ἄλλα καὶ Ἀναξανδρίδης·

Ὅτε τὰς μορίας ἔτρωγεν ὥσπερ [καὶ] Πλάτων.

Καὶ Τίμων παραγραμματίζων αὐτόν·

Ὡς ἀνέπλαττε Πλάτων πεπλασμένα θαύματα εἰδώς.

Ἀλεξίς·

Εἰς καιρὸν ἥκεις, ὡς ἔγωγ' ἀπορουμένη
ἄνω κάτω τε περιπατοῦσ', ὥσπερ Πλάτων,
σοφὸν οὐδέν' εὗρηκ', ἀλλὰ κοπιῶ τὰ σκέλη.

Καὶ πάλιν·

Λέγεις περὶ ὧν οὐκ οἶσθα συγγενῶς τρέχων
Πλάτωνι, καὶ γινώσκει λίτρον καὶ κρίμμον.

Ἀμυζὶς Ἀμφικράτης·

Τὸ δ' ἀγαθόν, ὃ τί ποτ' ἐστίν, οὐ σὺ τυγχάνεις
μέλλεις διὰ ταύτην, ἥτιον οἶδα τοῦτ' ἐγώ,
ὡ δέσποτ', ἢ τὸ Πλάτωνος ἀγαθόν.

Ὁ Πλάτων περὶ μὲν ὧν κατεῖληπεν, ἀποφαίνεται, τὰ δὲ ψεύδη διελέγχει, περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχει. Καὶ περὶ μὲν τῶν αὐτῷ δοκούντων ἀποφαίνεται διὰ τεσσάρων προσώπων, Σωκράτους, Τιμαίου, [τοῦ Ἀθηναίου ξένου, τοῦ Ἐλεάτου ξένου]· περὶ δὲ τῶν ψευδῶν ἐλεγχομένους εἰσάγει Θρασύμαχον, Καλλιχλέα, Πῶλον, Γοργίαν. Ἐλεγε δὲ, τὴν μὲν ψυχὴν ἀρχὴν ἔχειν ἀριθμητικὴν, τὸ δὲ σῶμα γεωμετρικὴν· ὥριζτο δὲ αὐ-

eius generis sunt alia, constituere : tertio cernere, quæ ideæ sub eandem rationem cadant, ut scientiam, aut proceritatem, aut principatum; idque animo reputare, ea quæ sunt apud nos ex illorum participatione eis æquivoca fieri : verbi gratia, æqua esse, quæ cum æquo, honesta, quæ cum honesto communicant. Est autem unaquæque species æterna et intelligentia omniumque affectionum vacua : propterea dicit ideæ existere tanquam exemplaria, cetera iis similia esse, velut earum simulacra. De hono igitur et ideis sic Epicharmus loquitur :

A. Tibicinalis ars, resne aliqua est? B. Quippeni?

A. Tibicinalis hæc ars, an homo est? B. Neutquam.

A. Videamus : ipsum quid putas tibicinem?

hominem, annon? B. Hominem haud dubie. A. Nonne extremum esse habere pariter etiam de bono? [stimas nempe ut bonum ipsum res sit : at si quis bonum istud didicerit, is jam dicatur bonus? (Diog. III, 42-44.)

Plato Chabrium ducem capitis accusatum comitabatur, nullo id civium tentare auso. Quo tempore inter ascendendum una cum illo in arcem Athenarum, quum Crobylus quadruplator illi obviam factus istud ingessisset : « Alteri auxiliaturus venis, at nescis, te quoque manere Socratis cicutam : » ipse respondit : « Quum pro patria militarem, pericula sustinui, et quidem nunc in amici gratiam, ne officium deseram, sustinere non verebor » (III, 24). Ejusmodi tamen vir non effugit maledicta et scommata comicorum, inter quos Theopompus :

Unum enim vero ne unum quidem est;

Imo duo vix sunt unum, quod sentit Plato.

Præterea Anaxandrides :

Quum devorabat oleas, ut solet Plato.

Et Timon ad nomen alludens :

Ut conficta Plato astutus miracula finxit.

Item Alexis :

In tempore ipso venisti : ego nam consilii inops sursum deorsum spatians, ut Plato, nil docti inveni, sed laboro cruribus.

Et iterum :

Loqueris de quibus nil nosti, plane cursitans Platonis instar : cæpam nosces et nitrum.

Amphis in Amphicrate :

Atqui bonum illud quod nancisci cogitas te posse propter hanc, id ego, here, minui scio Platonis istud quam bonum (III, 27).

Plato quæ assecutus et animo complexus fuit, asserit, falsa refutat, de incertis definire supersedet. De his quæ approbat, per quattuor personas sententiam suam prodit, nempe Socratem, Timæum, Atheniensem hospitem et exterum Eleatem (D. III, 52). Mendacio vero convictos inducit Thrasymachum, Calliclem, Polum et Gorgiam. Animum dicebat principium sui habere arithmeticam, corpus

τὴν ἰδέαν τοῦ πάντῃ διεστώτος πνεύματος, αὐτοκίνητόν τε εἶναι.

54. Πύρρων δ' Ἡλείος Ἀναξάρχῳ συνακολουθῶν, καὶ τοῖς γυμνοσοφισταῖς καὶ τοῖς μάγοις συνέμιξεν. Οὗτος τὸ τῆς ἀκαταληψίας καὶ ἐποχῆς εἶδος εἰσήγαγεν· οὐδὲν γὰρ ἔφασκεν οὔτε καλὸν οὔτε αἰσχρὸν οὔτε δίκαιον οὔτε ἀδίκον. Καὶ ὁμοίως ἐπὶ πάντων, μηδὲν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, νόμῳ δὲ καὶ ἔθει πάντα τοὺς ἀνθρώπους πράττειν· οὐ γὰρ μᾶλλον τὸδε ἢ τὸδε εἶναι ἕκαστον. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἑκπατεῖν καὶ ἐρημάζειν, σπανίως ἐπιφαινόμενον τοῖς οἴκοι. Τοῦτο δὲ ποιεῖν ἀκούσαντα Ἰνδοῦ τινὸς ὀνειδίζοντος Ἀναξάρχῳ, ὡς οὐκ ἂν ἑτερόν τινα διδάξαι οὗτος ἀγαθόν, αὐτὸς αὐλὰς βασιλικὰς θεωραπέων. Ἀεὶ τε εἶναι ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι· ὥστε, εἰ καὶ τις αὐτὸν καταλίποι μεταξὺ λέγοντα, αὐτῷ διαπεραίνειν τὸν λόγον. Πολλὰκις τε καὶ ἀπεδήμει μηδὲν προειπὼν, καὶ συνερέμβετο ὅστισιν ἤθελε. Καταληφθεὶς δὲ ποτε αὐτῷ λαλῶν, καὶ ἐρωτηθεὶς τὴν αἰτίαν, ἔφη, μελετᾶν χρηστὸς εἶναι. Ἐν ταῖς ζητήσεσιν ὑπ' οὐδενὸς κατεφρονεῖτο, διὰ τὸ [δι]εξοδικῶς λέγειν, καὶ πρὸς ἐρώτησιν. Οὕτω δ' ὑπὸ τῆς πατρίδος ἐτιμήθη, ὥστε καὶ ἀρχιερεὺς κατέστη, καὶ δι' ἐκείνων πᾶσι τοῖς φιλοσόφοις ἀτέλεια ἐψηφίσθη. Εὐσεβῶς καὶ τῇ ἀδελφῇ συνεβίω μαieiούσῃ. Καὶ φέρων εἰς τὴν ἀγοράν, ἐπίπρασκεν ὀρνίθια, εἰ τύχοι, καὶ χοιρίδια. Καὶ τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας ἐκθάειν ἀδιαφόρως. Καὶ χολήσας τι περὶ τῆς ἀδελφῆς (Φιλίστα ἑκαλεῖτο), πρὸς δὴ τὸν λαβόμενον εἶπεν, ὡς οὐκ ἐν γυναικί ἐπίδειξις τῆς ἀδιαφορίας. Καὶ κυνὸς ποτε ἐπενεχθέντος διασοβηθεὶς εἶπε πρὸς τὸν αἰτιασάμενον, ὡς χαλεπὸν εἶη [δόλοχερῶς] ἐκδύναι τὸν ἀνθρωπῶν· διαγωνίζεσθαι δὲ πρῶτον μὲν ὡς ὁδὸν τε τοῖς ἔργοις πρὸς τὰ πράγματα, εἰ γε μὴ, τῷ γε λόγῳ.

55. Ποτάμωνα τὸν Μιτυληναῖον ῥήτορα εἰς τὴν πατρίδα ἐπανιόντα ποτὲ δ' Καῖσαρ Τιβερίος τοιοῦτος ἐφωδίαζε γράμμασι· « Ποτάμωνα τὸν Λεσβώνακτος εἰ τις ἀδικεῖν τολμήσει, σκεψάσθω, εἰ μοι δυνήσεται πολεμεῖν. »

Σ.

56. Σίβυλλα Ῥωμαϊκὴ λέξις ἐστίν, ἐρμηνευομένη προφήτις. Ὅθεν αἱ θῆλειαί μάντιδες ἐνὶ ὀνόματι σίβυλλαι ὀνομάζοντο. Γεγόνاسι δὲ Σίβυλλαι δέκα, ὧν πρώτη ἡ Χαλδαία ἡ περὶ Χριστοῦ προφητεύσασα. Εἰ δὲ οἱ στίχοι αὐτῆς ἀτελεῖς εὐρίσκονται, καὶ ἀμετροί, οὐκ αὐτῆς ἡ αἰτία, ἀλλὰ τῶν ταχυγράφων, ἀσυμφθασάντων τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου· ἅμα γὰρ τῇ ἐπιπνοίᾳ ἐπέπαυτο ἡ τῶν λεγομένων μνήμη.

57. Στήσιχος ὁ λυρικὸς γράψας ψόγον Ἑλένης ἐτυφλώθη· πάλιν δὲ γράψας Ἑλένης ἐγκώμιον, ἀνέβλεψεν. Ἐκλήθη δὲ Στήσιχος, ὡς πρῶτος ἐν κιθαρωδία στήσας χορόν· πρότερον γὰρ Τισίας ἐλέγετο.

vero geometriam; definiebatque animam esse formam spiritus quoquo versum distracti, et se suapte vi inoventem.

54. *Pyrrho* Eleus *Anaxarchi* comes cum *Gymnosophistis* Indis et *Magis* consuetudinem habuit. Hic legem quandam et formulam invexit incomprehensibilitatis et in dijudicando suspensionis. Negabat quidquam revera esse honestum vel flagitiosum, justum vel injustum: et consimiliter de ceteris: homines tantummodo cuncta agere aut ex legis instituto aut ex consuetudine, disserebat: nihilo enim magis hoc quam illud esse. Prædicant illum solere solitudines et secessus captare, raro domesticis videndum se præbendo, idque fecisse ab eo tempore, quo *Indum* audierat *Anaxarcho* exprobrantem objicientemque, quod alium neminem virtutem et bonum doceret, ipse aulas regum colens atque frequentans. Præterea eodem in statu habituque persistere solitum memorant, ut, etiamsi dicentem quis desereret, secum nihilominus inceptum sermonem perageret. Non raro peregrinationem suscipiebat, nemini sui instituti indicium faciens, et quibuscum vellet una vagabatur. Deprehensus quandoque secum loqui, causamque interrogatus, respondit meditari secum, qua ratione vir bonus fiat et aliis utilis. In quæstionibus nemo despectui illum habuit, eo quod oratione pressa, et ad interrogationem accommodata responderet. In patria tanti est habitus, ut pontifex maximus designatus fuerit: atque in ejus gratiam omnibus philosophis immunitas a vectigalibus plebiscito promulgata est. Pie vixit et cum sorore obstrictante. Idem in forum deferrebat *aviculas*, si ita res ferebat, et porcellos. Utensilia domus promiscue tergebat et mundabat. Commotior in sororem, cui *Philistæ* nomen erat, et ob id reprehensus ab alio dixit: « In muliercula non edendum specimen indifferentiæ. » Irruente olim in eum cane exterritus, ad culpantem accommodata memoratur: « Quam difficile est hominem penitus exuere: contendendum tamen est primum, quam fieri potest, maxime operibus, si id fieri nequeat, saltem ratione. » (*Diog.* IX, 61 sqq.).

55. *Potamonem* *Mytilenæum* rhetorem, patrium solum repentem, *Tiberius Cæsar* hujusmodi literis viatici loco instructum dimisit: « *Potamonem* *Lesbonactis* filium si quis offendere audebit, consideret secum ille, an mecum suscipere bellum valeat. »

S.

56. *Sibylla* romana vox est, fatidicam mulierem significans, unde vaticinæ feminae uno nomine *Sibyllæ* vocantur. Decem autem numero fuere, quarum prima *Chaldæa* de Christo vaticinata est; cujus si versus aliquot imperfecti et metricis legibus parum constantes inveniuntur, non ipsius id culpa, sed scribarum, qui orationis celeritatem scribendo assequi nequiverunt, quod simul cum cessante inspiratione dictorum memoria intercederet.

57. *Stesichorus* lyricus, quum scripsisset *Helena* vituperium, luminibus orbatus fuit; recepto visu, postquam recantasset, edito *Helena* encomio. Nomen autem *Stesichori* accepit, quod primus chororum statuerit in cantu ad tibiam, dictus antea *Tisias*.

§ 55. Eadem plenius *Suidas*. V. fragm. *Potam.* tom. III, p. 505.

§ 56. Eadem alio ordine *Suidas* s. v. Cf. *Crameri Anecd.* Paris. I, p. 332 sq.

§ 57. Eadem *Suidas* s. v.

58. Σαπφὴ ἡ Λεσβία δι' ἔρωτα Φάωνος τοῦ Μιτυληναίου ἐκ τοῦ Λευκάτα κατεπόντισεν ἑαυτήν.

59. Σοφοκλῆς ὁ τραγικός μέλιττα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ἡδύ.

60. Σώφρων Συρακούσιος, Ἀγαθοκλέους, ἔγραψε καταλογάδην Δωρίδι διαλέκτῳ μίμους ἀνδρείους καὶ γυναικείους. Καί φασι Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον αἰεὶ ἐντυγχάνειν αὐτοῖς, ὡς καὶ καθεύδειν ἐπ' αὐτῶν ἔσθ' ὅτε.

61. Στίλπων ὁ Μεγαρεὺς τοιοῦτον εὐρησιλογίᾳ καὶ σοριστεία προῆγε τοὺς ἄλλους, ὥστε μικροῦ δεῖσαι πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀπορῶσαν εἰς αὐτὸν μεγαρίσαι. Ἀπέσπασε μὲν οὖν καὶ ἄλλους πολλοὺς, Δίφιλον δὲ τὸν Βοσποριανὸν καὶ Μύρμηκα τὸν Ἐξαινέτου, παραγενομένους ὡς ἐλέγοντας, ζηλωτὰς ἔσχε. Τοῦτον ἀπεδέχετο καὶ Πτολεμαῖος ὁ Σωτήρ· καὶ ἐγκρατὴς Μεγάρων γενόμενος, ἐδίδου τε ἀργύριον αὐτῷ, καὶ παρεκάλει εἰς Αἴγυπτον συμπλεῖν. Ὁ δὲ μέτριον μὲν τι τάργυριδίου προσήκατο, ἀρνησάμενος δὲ τὴν ἔδον, μετῆλθεν εἰς Αἴγιναν, ἕως ἐκεῖνος ἀπέπελυσεν. Ἀλλὰ καὶ Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνου καταλαβὼν τὰ Μέγαρα, τὴν τε οἰκίαν αὐτοῦ φυλαχθῆναι, καὶ πάντα τὰ ἀρπασθέντα προῦνόησεν ἀποδοθῆναι. Ὅτε καὶ βουλομένῳ παρ' αὐτοῦ τῶν ἀπολωλότων ἀναγραφὴν λαβεῖν, ἔφη μηδὲν τῶν ἰδίων ἀπολωλεκέναι· παιδείαν γὰρ μηδένα ἐξεννογεῖναι, τὸν τε λόγον ἔχειν καὶ τὴν ἐπιστήμην. Καὶ αὐτῷ διαλεχθεὶς περὶ ἀνθρώπων εὐεργεσίας, οὕτως εἶλεν ὥστε προσεῖν αὐτῷ. Ἦν δὲ ἀληθῶς κομφότατος καὶ ἀφελῆς καὶ ἀνεπίπλαστος πρὸς τε τὸν ἰδιώτην εὐθετος. Οὗτος ἰδὼν τὸν Κράτητα χειμῶνος συγκεκαυμένον· « Ὁ Κράτης, εἶπε, δοκεῖς μοι χρεῖαν ἔχειν ἱματίου καινοῦ », ἥτοι νοῦ καὶ ἱματίου. Καὶ δς παρωδῆσας εἶπεν εἰς αὐτὸν οὕτω·

Καὶ μὴν Στίλπων· εἰσεῖδον χαλὲπ' ἄλγ' ἔχοντα
ἐν Μεγάρῳ, ὅθι φασὶ Τυφώος ἔμμεναι εὐνάς.
Ἐνθάδ' ἐρίεσκεν, πολλοὶ δ' ἄμρ' αὐτὸν ἑταῖροι·
τὴν δ' ἄρετὴν παρὰ γράμμα διώκοντες κατέτριβον.

Οὗτος ὁ Στίλπων γηράσας καὶ νοσήσας οἶνον προσήκατο, ὡς τάχιον ἀποθάνη· δ καὶ γέγονεν. Οὗτος ἀνῆρει τὰ εἶδη· καὶ ἔλεγε τὸν λέγοντα ἀνθρώπον εἶναι μηδένα· οὔτε γὰρ τόνδε εἶναι οὔτε τόνδε· τί γὰρ μάλλον τόνδε ἢ τόνδε; οὐδ' ἄρα τόνδε. Καὶ πάλιν· τὸ λάχανον οὐκ ἔστι τὸ δεικνύμενον· λάχανον γὰρ ἦν πρὸ μυρίων ἑτῶν· οὐκ ἄρα ἔστι τοῦτο λάχανον.

T.

62. Τίμαιος Ταυρομενίτης γρασολλέκτρια ἐλέγετο, διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν.

58. *Sappho* Lesbica amore Phaonis Mytilenæi ardens de Leucate promontorio in mare præcipitem se dedit.

59. *Sophocles* tragicus apis cognominatus fuit ob carminis suavitatem.

60. *Sophon* Syracusius Agathoclis filius scripsit oratione soluta et Dorica dialecto Mimos masculos et muliebres, quos Platonem semper in manibus habuisse ferunt, illisque interdum etiam indormivisse.

61. *Stilpon* Megarensis inventionis gratia et argutiis in tantum superavit celeros, ut tantum non omnis Græcia coniectis in eum oculis intenta megarrissare coeperit. Avellit itaque ab illis multos discipulos: præterea Diphilum Bosporianum et Myrmecem Exæneti filium ad se venientes arguendi gratia sectatores habuit. Magni eum faciebat etiam Ptolemæus Soter; qui captis Megaris et pecuniam illi misit, et invitavit ut secum in Ægyptum veniret. Ille pecunie paucillum accepit, sed in Ægyptum ire recusans migravit Æginam, donec ille abisset. Demetrius quoque Antigoni filius quum cepisset Megaram, domum illi servari et quæ direpta essent cuncta restitui curavit. Ubi quum ea quæ amiserit ut scripto sibi traderet moneret, nihil rerum suarum se perdidisse respondit: quippe doctrinam et eruditionem sibi ademisse neminem, reliquamque sibi esse et eloquentiam et disciplinam. Atque illum erga homines beneficentiæ admonuit tanta orationis vi, ut rex illius jam studiosus prorsus auditor fieret. Erat revera festivus, simplex, simulationis nescius, et rudibus accommodatus. Quum vidisset hieme Cratetem frigore adustum, « O Crates, inquit, videris mihi indigere pallio novo (καινοῦ, id est καὶ νοῦ, « pallio et mente »). Unde Crates illum tali parodia luit:

Atqui ego Stilponem Megaris mala multa ferentem
vidi, ubi monstrosi esse ferunt habitacula Typhæi.
Hic contendebat juvenum comitante caterva,
virtutem absumentem verbo tenus assectando.

Porro Stilpon senio confectus morboque implicitus vinum poposcit, quo mors acceleraretur: quod et evenit. Hic tollebat species: et hominem, qui secum disputabat, esse negabat: neque enim qui disputaret hunc esse vel hunc: qui enim hunc magis quam hunc? non igitur, hunc. Rursusque, « Olus quod ostenditur non est: olus enim ante mille annos fuit: non est igitur hoc olus. »

T.

62. *Timæus* Tauromenita dictus fuit convicio Anus collectrix, eo quod trivialia conscriberet.

§ 58. Suidas: Σαπφὴ, Λεσβία ἐκ Μιτυλήνης, ψάλτρια. Αὐτὴ δι' ἔρωτα ... ἑαυτήν. Τινὲς δὲ καὶ ταύτης εἶναι λυρικὴν ἀνέγραψαν ποιήσιν.

§ 59. Eadem Suidas s. v., ubi vide reliqua.

§ 60. Eadem Suidas, post voc. Ἀγαθοκλέους addens: καὶ Δαμνασουλίδος. Τοῖς δὲ χρόνοις ἦν κατὰ Ξέρην καὶ Εὐριπίδην.

§ 62. Eadem Suidas s. v.

63. Τιμόλαος ὁ Λαρισσαῖος ῥήτωρ ἐδιπλασίασε τὴν Ἰλιάδα, παρεμβαλὼν στίχον πρὸς στίχον. Ἐχει δὲ οὕτως·

Μῆνιν αἶδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 ἦν ἔθετο Χρύσου κεχολωμένους εἵνεκα κούρης,
 οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε
 μαρναμένοις, ὅτε Τρῳσὶν ἄτερ πολέμιζον ἄνακτος.
 Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαφεν
 Ἑκτορος ἐν παλάμῃσι δαϊζομένων ὑπὸ δουρί.

64. Τριδωνιανὸς κολακεύων Ἰουστινιανὸν βασιλέα, ἐπειθεν αὐτὸν, ὅτι οὐκ ἀποθάνειται, ἀλλὰ μετὰ σαρκὸς εἰς οὐρανὸν ἀρπαγῆσεται. Ἦν δὲ ὁ Τριδωνιανὸς Ἕλλην καὶ ἄθεος.

65. Τυρταῖόν φασι τὸν ἐλεγείσοιόν τοῖς μέλεσι χρυσαμένον, ὅτε Λακεδαιμόνιοι Μεσσηνίους ἐπολέμουν, παροτρύνει Λακεδαιμονίους, καὶ ταύτῃ ἐπικρατεστέρους ποιῆσαι.

66. Τυραννίων δ' Ἐμισσηνός (1. Ἀμισσηνός), Θεόφραστος πρὶν καλούμενος, μετεκλήθη Τυραννίων, ὡς κατατρέχων τῶν ὁμοσχολῶν. Οὗτος αἰχμάλωτος ὑπὸ Λουκούλλου ληφθεὶς, καὶ πλούσιος ἐν Ρώμῃ γενόμενος, ἐκτίσαστο βιβλίων ὑπὲρ τὰς τρεῖς μυριάδας.

Υ.

67. Ὑπατία, ἡ Θεώνος θυγάτηρ τοῦ Ἀλεξανδρέως φιλοσόφου, καὶ αὐτὴ φιλόσοφος, διεσπάρθη ὑπὸ Ἀλεξανδρέων, καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ἐνυδρίσθην καθ' ὅλης τῆς πόλεως διεσπάρη. Τοῦτο δὲ πέπονθε διὰ τὴν ὑπερβάλουσαν σοφίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ περὶ ἀστρονομίας.

Φ.

68. Φαίδων Ἡλείος, ὁ Σωκράτους μαθητῆς, αἰχμάλωτος ὑπὸ Ἰνδῶν ληφθεὶς, εἶτα πρᾶθεις πορνοβοσκῷ τινι, προέστη ὑπ' αὐτοῦ πρὸς ἐταίρησιν ἐν Ἀθήναις. Ἐντυχὼν δὲ Σωκράτει ἐξηγουμένῳ, ἠράσθη τῶν λόγων αὐτοῦ, καὶ αἰτεῖ λύσασθαι. Ὁ δὲ πείθει Ἀλκιβιάδην πρῖν αὐτὸν καὶ ἦν τὸ ἐντεῦθεν φιλόσοφος. Οὗτος ἦρξε τῆς ἀπ' αὐτοῦ κληθείσης Ἡλειακῆς αἰρέσεως, ἥτις ὕστερον ὑπὸ Μενεδήμου τοῦ Ἐρετριέως Ἐρετριακῇ προσηγορεύθη.

69. Φερεκύδην τὸν Σύριον (ἔστι δὲ μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἢ Σύρα) φασὶν οὐ σχεῖν διδάσκαλον, ἀλλ' εἰαυτὸν ἀσχεῖν κατὰ πάντα τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως· κόλαξ δὲ καὶ ἀπατεὼν καὶ πείθων Ἰουστινιανὸν τὸν βασιλέα, ὡς ὅτι οὐκ ἀποθάνειται, ἀλλ' εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ σαρκὸς ἀναληφθήσεται. Ἦν δὲ κοινίστωρ Ἰουστινιανῷ.

§ 65—69. Eadem Suidas.

63. *Timolaus* Larissæus, rhetor, congeminauit Iliadem, versum semper versui subjiciens, hoc modo :

Iram, Diva, mihi Pelidæ suggere Achillis,
 quam Chrysæ ob natam sumpsit (cui injuria facta),
 letalem, quæ mille malis involvit Achivos,
 pugnantes dum bella cient ductore carentes,
 heroumque animas fortes demisit ad Orcum
 Hecloreis manibus, quos hausit missile ferrum.

64. *Tribonianus* Justiniano imperatori adulans persuasit non moriturum ipsum, sed una cum corpore raptum cælo immigraturum. Erat autem paganus et impius.

65. *Tyrtæum*, elegiacum poetam, carminibus Lacedæmonios, quo tempore cum Messeniis bellum gerebant, animasse, eaque ratione victoriam illis peperisse proditum est.

66. *Tyrannion* Amisenus, prius Theophrastus (ab eloquii divinitate), posterius Tyrannion mutato nomine dictus est, quod condiscipulos exagitaret. Captus fuit a Lucullo, Romæque in magnis divitiis vivens possedit supra tres librorum myriades.

HY.

67. *Hypatia* Theonis Alexandrini philosophi filia et ipsa philosopha, ab Alexandrinis discerpta est, et cadaver ejus contumeliis affectum per totam urbem frustatim sparsum est : quod illi accidit ex invidia orta ob eximiam peritiam, rerum præsertim astronomicarum.

PH.

68. *Phædon* Eleus, Socratis auditor, ab Indis captus, ac lenoni venundatus, ab eo prostitutus Athenis fuit ad studium. Is forte in Socratem incidens publice profitentem, disputationibus illis mire affici cœpit, petiitque obnix, ut redimeretur. Itaque Alcibiadem flexit Socrates, qui eum mercaretur : quo facto jam inde philosophari cœpit. Auspicatus est Eliacam sectam ab ipso nomen adeptam, quæ postea a Menedemo Eretriensi Eretriaca appellata est.

69. *Pherecydes* Syrius (est autem Syra o Cycladibus insulis una) nullo usus fuisse magistro, suoque Marte profecisse dicitur, postquam arcana Phœnicum commentaria nactus fuerat. Hic primus opinionem de animorum transmigratione invexit. Absumptus autem est a pediculis.

§ 63. Suidas : Τιμόλαος, Λαρισσαῖος ἐκ Μακεδονίας, ῥήτωρ, Ἀναξιμένης τοῦ Λαμφακηνῷ μαθητῆς. Ὅς καὶ ποιητικῶς ἔχων παρενέβαλε τῇ Ἰλιάδι στίχον πρὸς στίχον, καὶ ἐπέγραψε τὸ σύνταγμα Τρωικόν. Μῆνιν αἶδε κτλ.

§ 64. Suidas : Τριδωνιανὸς, Μακεδονιανοῦ, ἀπὸ δικηγόρων τῶν ὑπάρχων. Οὗτος ὁ Τριδωνιανὸς Ἕλλην ὑπῆρχε καὶ ἄθεος· καὶ ἄλλότριοις κατὰ πάντα τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως· κόλαξ δὲ καὶ ἀπατεὼν καὶ πείθων Ἰουστινιανὸν τὸν βασιλέα, ὡς ὅτι οὐκ ἀποθάνειται, ἀλλ' εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ σαρκὸς ἀναληφθήσεται. Ἦν δὲ κοινίστωρ Ἰουστινιανῷ.

§ 65—69. Eadem Suidas.

70. Φιλήμων δὲ Συρακούσιος ὑπὸ σφοδροῦ γέλωτος ἐτελεύτησεν, ὡς δὴ καὶ Φιλιστίων δὲ Νικαεὺς, εἰς ὃν καὶ ἐστὶ τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα·

Ὁ τὸν πολυτένακτον ἀνθρώπων βίον
γέλωτι μίξας Νικαιεὺς Φιλιστίων.

Οὗτος ἔγραψε τὸν Φιλόγελλον.

71. Φιλίσκον τὸν Μιλήσιον ῥήτορα, πρότερον αὐλητὴν ὄντα παραδοξότατον, Ἰσοκράτης δὲ ῥήτωρ αὐλοτρύπην ἐκάλεσεν.

72. Φιλήτας δὲ Κῶος ἰσχνωθείς ἐκ τοῦ ζητεῖν τὸν καλούμενον ψευδόμενον λόγον ἀπέθανε.

73. Φίλιων δὲ Ἑβραῖος τοσαύτην πρὸς Πλάτωνα ὁμοιότητα ἔσχε κατά τε φράσιν καὶ διάνοιαν, ὡς εἰς παροιμίαν παρ' Ἑλλήσι τοῦτο χωρῆσαι· ἡ Πλάτων φιωνίζει ἢ Φίλων πλατωνίζει.

74. Φιλόστρατος δὲ Ἀθήμιος, ὁ τὰς Εἰκόνας γράψας, υἱὸς ἦν τοῦ πρώτου σοφιστοῦ Φилоστράτου Ἀθημίου. Οὗτος δὲ δεύτερος ἐσοφίστευσεν ἐν Ἀθήναις, εἴτα ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασιλέως.

X.

75. Χοιρίλος Σάμιος, ποιητὴς, ἔγραψε τὴν Ἀθηναίων νίκην κατὰ Ξέρου, ἐφ' οὗ ποιήματος κατὰ στίχον στατήρα χρυσοῦν ἔλαβε, καὶ σὺν τοῖς Ὀμήρου ἀναγινώσκεισθαι ἐψηφίσθη.

76. Χρύσιππον τὸν φιλόσοφον αἰτιῶνται τινες προνοεῖν λέγοντα ὅπως ποριστέον τῷ σοφῷ. Φασὶ γάρ, τίς τις χάριν ποριστέον αὐτῷ· εἰ μὲν γὰρ τοῦ ζῆν ἕνεκα, ἀδιάφορον τὸ ζῆν· εἰ δὲ ἡδονῆς, καὶ αὕτη ἀδιάφορον· εἰ δὲ τῆς ἀρετῆς, αὐτάρκης αὕτη πρὸς εὐδαιμονίαν. Καταγέλαστοι δὲ φασὶ καὶ οἱ τρόποι τοῦ πορισμοῦ, οἷον οἱ ἀπὸ βασιλέως· εἰκεῖν γὰρ αὐτῷ δεῖσθαι· καὶ οἱ ἀπὸ φίλιας· λήμματος γὰρ ὦνιος ἡ φίλια ἔσται· καὶ οἱ ἀπὸ σοφίας· μισθαρνήσει γὰρ ἡ σοφία. Τοῦτον τὸν Χρύσιππον φασὶν ἤξει ἐπὶ φιλοσοφίαν, τῆς οὐσίας αὐτοῦ τῆς πατρῴας εἰς τὸ βασιλικὸν ἀναληφθείσης. Τέλος.

70. *Philemon* Syracusanus nimio risu exstinctus est, ut et *Philistion* Nicæensis, de quo exstat epigramma :

*Mortalium ærumnosam vitam miscuit
risu Philistion , Nicæa quem dedit.*

Hic scripsit Cachinnatorem.

71. *Philiscus* Milesius rhetor, antea clarus artis gloria tibicen, quem *Isocrates* orator tibiæ foratorem nuncupabat.

72. *Philetas* Cos quum in inveniendo sophismate quod *Pseudomenos* vocatur, elaboraret, extenuato corpore obiit.

73. *Philon* Hebræus tantam cum Platone et ingenio et scriptis affinitatem habuit, ut in proverbium abierit apud Græcos : Aut Plato philonissat, aut Philo platonissat.

74. *Philostratus* Lemnius, qui de *Imaginibus* librum scripsit, filius fuit primi *Philostrati*, sophistæ Lemni : docuit Athenis ; postea Romæ, imperante Severo.

CH.

75. *Chærilus* Samius poeta scripsit Atheniensium victoriam de Xerxe, pro cuius poematis singulis versibus aureum staterem dono accepit, decretumque fuit, ut cum *Homerici* scriptis simul legeretur.

76. *Chrysippum* philosophum criminantur nonnulli, quod prævidisse animo se dixerit, qua ratione sapienti quæstus sit faciendus. Nam aiunt cuius rei gratia sectandus ei quæstus erit? Nam si quidem ut vivat, vivere indifferens est ; quodsi ut fruatur voluptate, et ipsa indifferens est ; si autem virtutis causa, sufficit ipsa ad beatam vitam. Sunt autem perridiculi et quæstus huiusmodi : quippe si qui a rege suppeditentur, obsequendum illi erit necessario ; si autem ab amicitia proficiantur, venalis et quæstuosa erit amicitia : sin vero a sapientia, mercenaria erit sapientia (*D. VIII, 126*). Hunc ad philosophiam accessisse perhibent postquam res paterna in fiscum regium absumpta esset. *Finis.*

NONNOSUS.

Nonnosus, Abramæ f., scriptum reliquit de legatione quam ad Saracenos, Auxumitas et Homeritas Justiniani temporibus (c. an. 533) obierat. Natione Syrum fuisse ex patris nomine suspiceris. Pater ille sicuti etiam avus Nonnosi, ipsi quoque ad Arabes legationes susceperant. Nam avus ab Anastasio imp. ad Aretham (*Al Hareth*, Ambri f., Saracenorum Chindenorum (*Kende arab.*) principem v. Pocock. Spec. hist. p. 69) missus est, ut pacis fœdera componeret (Phot. § 1) (*). Pater vero Nonnosi sub Justino imp. ad Almundarum (*Almondar*, Hiresium regem decimumsextum ap. Pocock. p. 69), ac postea ad nepotem Arethæ Caisum, Chindenorum et Maadenorum (**) prefectum, venit legatus. Denique Nonnosus a Justiniano ad eundem Caisum, cui persuaderet ut ad imperatorem se conferret, tum vero ad Auxumatarum regem Elesbaam et ad Homeritas profectus est. Apud Caisum nihil videtur profecisse, quandoquidem Abramæ tandem, denuo ad Caisum misso, contigit ut Saracenum istum ad Justinianum adduceret. Elesboam cur Nonnosus convenit desertius non indicavit Photius, qui ex scripto pauca tantum quæ ad itineris pericula et regionum populorumque, quos vidit Nonnosus, descriptionem pertinent, enotavit. Quare ad Malalam et Theophanem chronographos nos convertamus, quorum auctor quin Nonnosi opus noverit et adhibuerit, cum Humphredo Hodyo (Prolegg. ad Malalam p. xlviii ed. Bonn.) et Gibbono (cap. 41, not. 94) nullus dubito.

Malalas Chron. p. 456, 24 ed. Bonn. (et Theophan. p. 377) : 'Ο δὲ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀκούσας παρὰ τοῦ πατρικίου Ῥουφίνου τὴν παρὰ Κωάδου, βασιλέως Περσῶν, παράβασιν, ποιήσας θείας κελεύσεις κατέπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Αὐξουμιτῶν· ὅστις βασιλεὺς Ἰνδῶν συμβολὴν ποιήσας μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀμεριτῶν (***) Ἰνδῶν, κατὰ κράτος νικήσας παρέ-

(*) Pertinet hæc legatio ad illud tempus quo Badicharimus, Arethæ filius, Palestinam et Phœniciam incursionibus vexavit (c. an. 498). Vide Theophan. Chron. p. 222 ed. Bonn., coll. Euagr. H. Eccl. III, 36, et Procop. Panegyr. in Anastas. p. 497 ed. Nieb.; Tillemont *Hist. des emp.* VI, p. 556; Le Beau *Hist. du bas emp.* VIII, p. 359.

(**) Μααζήνιοι haud dubie iidem sunt, qui apud alios auctores vocantur Μαδιανῖται, Μαζιηνοί, Μαζηνάιοι (*Midianim hebraice*). Cf. Forbiger. *Geogr.* p. 744.

(***) Sic etiam Nonnosus ap. Photium pro vulgari nom. Ὀμηριτῶν. Elesbaas (*Adad* Theophan. p. 346. *Andas* Mal. p. 434) Dimnum (vel Damianum sec. Theoph.), qui Romanorum mercatores christianos, instigantibus Judæis, oc-

λαβε τὰ βασιλεία αὐτοῦ καὶ τὴν χώραν αὐτοῦ πᾶσαν, καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ βασιλέα τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν ἐκ τοῦ ἰοῦνο γένους Ἀγγάνην διὰ τὸ εἶναι καὶ τὸ τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν βασιλεῖον ὑπ' αὐτόν. Καὶ ἀποπλεύσας ὁ πρεσβευτὴς Ῥωμαίων ἐπὶ Ἀλεξανδρείαν διὰ τοῦ Νείλου ποταμοῦ καὶ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κατέφθασε τὰ Ἰνδικὰ μέρη. Καὶ εἰσελθὼν παρὰ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν, μετὰ χαρᾶς πολλῆς ἐξενίσθη ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν, ὅτι διὰ πολλῶν χρόνων ἡξιώθη μετὰ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων κτήσασθαι φιλίαν. Ὡς δὲ ἐξηγήσατο (*) ὁ αὐτὸς πρεσβευτὴς, ὅτε ἐδέξατο αὐτὸν ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεὺς, ὑψηλίστατο τὸ σχῆμα τῆς βασιλικῆς τῶν Ἰνδῶν καταστάσεως, ὅτι γυμνὸς ὑπῆρχε, καὶ κατὰ τοῦ ζώσματος εἰς τὰς ψύας αὐτοῦ λινόχρυσαι ἱμάτια, κατὰ δὲ τῆς γαστροῦ καὶ τῶν ὤμων φορῶν σχιστάς (σχιστὰ Theoph.) διὰ μαργαριτῶν καὶ [ἐν τοῖς βραχίουσιν add. Theoph.] κλαδία ἀνὰ πέντε, καὶ χρυσὰ φέλια εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ λινόχρυσον φακίολιον ἐσφενδονισμένον, ἔχον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν σειρὰς τέσσαρας, καὶ μανιάκιν χρυσοῦν ἐν τῇ τραχήλῳ αὐτοῦ· καὶ ἴστατο ὑπεράνω τεσσάρων ἐλεφάντων ἐγόντων ζυγὸν καὶ τροχούς δ', καὶ ἐπάνω ὡς ὄχημα ὑψηλὸν ἡμφιεσμένον χρυσεῖς πετάλοις, ὥσπερ ἐστὶ τὰ τῶν ἀρχόντων τῶν ἐπαρχιῶν ὀχήματα ἀργύρῳ ἡμφιεσμένα. Καὶ ἴστατο ἐπάνω ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν βασιτάων σκουτάριον μικρὸν κεχυρωμένον καὶ δύο λαγκίδια καὶ αὐτὰ κεχυρωμένα κατέχων ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ. Καὶ οὕτως ἴστατο πᾶσα ἡ σύγκλητος αὐτοῦ μεθ' ὧν, (καὶ αὐτοὶ) ἄδοντες μέλη μουσικά. Verba καὶ αὐτοὶ non habet Theoph.

Καὶ εἰσενεχθεὶς ὁ πρεσβευτὴς Ῥωμαίων κλίνας τὸ γόνυ προσεκύνησε· καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν ἀναστῆναι με (τε? Dindf.) καὶ ἀναχθῆναι πρὸς αὐτόν. Καὶ δεξιόμενος τὴν τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων σάκραν κατεφίλησε τὴν σφραγίδα [τὴν ἔχουσαν τὸ σπηθάριον τοῦ βασιλέως add. Theoph.]. Δεξιόμενος δὲ καὶ τὰ δῶρα τὰ πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐξεπλάγη. Λύσας δὲ καὶ ἀναγνούς δι' ἐρμηνέως τὰ γράμματα, εὖρε

ciderat, bello aggressus est, victumque regno exiit, et (Christianam religionem amplexus) ab imperatore Rom. episcopum petivit (circa 522). V. Malalas p. 433; Theophan. p. 436, coll. p. 261; Cedren. I, p. 656 (qui tamen veris falsa miscet); Procop. Pers. I, 19. 20. Gibbon. I. I.

(*) Theophan. p. 377 : 'Ἐγγεῖτο δὲ ἐπανελθὼν ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς, ὅτι, ὅτε ἐδέξατο αὐτόν, γυμνὸς ἦν ὁ βασιλεὺς Ἀρείας. Πρατερquam quod regem Aretham, legatum Julianum perperam dicit Theophanes, legatus Justiniani imperat. annum tra... σσαζ; Theoph. hab... turbatam in ord... στο... ἐ...

περίχοντα ὥστε ὀφείσασθαι αὐτὸν κατὰ Κωᾶδου, βασιλέως Περσῶν, καὶ τὴν πλησιάζουσαν αὐτῷ χώραν ἀπολέσαι καὶ τοῦ λοιποῦ μηκέτι συνάλλαγμα ποιῆσαι μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ δι' ἧς ὑπέταξε χώρας τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν διὰ τοῦ Νείλου ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Ἀλεξανδρεία τὴν πραγματεῖαν ποιεῖσθαι. Καὶ εὐθὺς ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν Ἑλεσθόας (Ἑλεσθαῖς Phot. et Theophran. p. 261, 1) ἐπ' ὧμεσι τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων ἐκίνησε πολεμον κατὰ Περσῶν, προπέμφας δὲ τοὺς ὑπ' αὐτὸν Ἰνδοὺς Σαρακηνοὺς, ἐπῆλθε τῇ Περσικῇ χώρᾳ ὑπὲρ Ῥωμαίων, δηλώσας τῷ βασιλεῖ Περσῶν τοῦ δέξασθαι τὸν βασιλέα Ἰνδῶν πολεμοῦντα αὐτῷ καὶ ἐκπορῆσθαι πᾶσαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ βασιλευομένην γῆν. Καὶ πάντων οὕτως προβάντων, ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν κρατήσας τὴν κεφαλὴν τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων, δεδωκώς εἰρήνην φίλημα, ἀπέλυσεν ἐν πολλῇ θεραπείᾳ. Κατέπεμψε γὰρ καὶ σάκρας διὰ Ἰνδοῦ πρεσβευτοῦ καὶ ὄωρα τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων.

Ἀνεγνώσθη Νοννόσου ἱστορία· ἐν ἣ διαλαμβάνεται πρεσβεία αὐτοῦ πρὸς τε Αἰθίοπας καὶ Ἀμερίτας καὶ Σαρακηνοὺς τὰ ἰσχυρότερα τῶν τότε ἔθνων, ἔτι δὲ καὶ πρὸς ἄλλα ἀνατολικά ἔθνη· Ἰουστινιανὸς δὲ τὸ τνηκῆτα τὴν Ῥωμαϊκὴν περιεῖπε πολιτείαν· φύλαρχος δὲ τῶν Σαρακηνῶν ἐχρημάτιζε Κάϊας, ἀπόγονος Ἀρῆα, καὶ αὐτὸν φύλαρχον γεγενῆμενός, πρὸς δὲ ὁ Νοννόσου πάππος ἐπρεσβεύσατο, παρὰ Ἀναστασίου τότε βασιλεύοντος ἀποσταλὲς, καὶ τὰ πρὸς εἰρήνην ἐστειλάτο. Οὐ μὴν ἄλλὰ καὶ ὁ πατὴρ Νοννόσου (Ἀβράμης δ' ἦν αὐτῷ ὄνομα) πρὸς Ἀλαμούνδαρον φύλαρχον Σαρακηνῶν ἐπρεσβεύσατο, καὶ δύο στρατηγούς Ῥωμαίων, Τιμόστατον καὶ Ἰωάννην, νόμιμὸν πολέμου συλληφθέντας,

ἀνέσωσάτο, Ἰουστινὴν δὲ τῷ βασιλεῖ τῶν τῶν στρατηγῶν
διηκονεῖτο ἀνάρρυσιν. Ὁ μὲντοι Κάϊσος, πρὸς ὃν ἐστέλε-
λετο Νόννος, δύο γενῶν ἤγειτο τῶν παρὰ τοῖς Σα-
ρακηνοῖς ἐπισχηματάτων, Χινθῶνων καὶ Μααθηνῶν.
Πρὸς τοῦτον δὴ τὸν Κάϊσον καὶ ὁ Νόννος πατῆρ, πρὶν
ἢ Νόννος πρεσβεύειν αἰρεθῆναι, Ἰουστινιανοῦ πέμ-
πτους, ἀπέσταλτο, καὶ εἰρηγικὰς ἔθετο σπονδὰς· ὥστε
καὶ τὸν υἱὸν Κάϊσου (Μαυίας δὲ ἐκαλεῖτο) δημα λα-
βεῖν, καὶ πρὸς Ἰουστινιανὸν ἐς Βυζάντιον ἀποκομίσαι.
Μεθ' ὃν χρόνον ἐπρεσβεύσατο Νόννος ἐπὶ δυσὶ τού-
τοις, Κάϊσον, εἰ δυνατόν, πρὸς βασιλέα ἀγαγεῖν, καὶ
πρὸς τὸν Αὐζουμιτῶν ἀφικέσθαι βασιλέα· Ἐλε-
σθαῖς δὲ τότε ἐκράτει τοῦ ἔθνους· καὶ πρὸς τοῦτοις καὶ
εἰς τοὺς Ἀμερίτας παραγενέσθαι. Ἡ δὲ Αὐζουμὶς πόλις
ἐστὶ μεγίστη καὶ οἷον μητρόπολις τῆς ὅλης Αἰθιοπίας·
κεῖται δὲ μεσημβρινωτέρα καὶ ἀνατολικωτέρα τῆς Ῥω-
μαίων ἀρχῆς. Ὁ δὲ Νόννος πολλὰς μὲν ἐπιβουλὰς
ἐθνῶν ὑποστάς, πολλὰς δὲ θηρίων γαλεπότητας παρὰ
τὴν ὁδόν, καὶ πολλὰς δυσχωρίας καὶ ἀπορίας πολλὰς
περιπεύσας, ὅμως καὶ τὰ δύο ἄντα ἐξετέλεσε καὶ
σῶος τῇ πατρίδι ἀποδίδοται.

Ὅτι Κάϊσος, Ἀδράμου πάλιν πρὸς αὐτὸν πρεσβεύ-
σαντος, πρὸς τὸ Βυζάντιον παραγίνεται, καὶ τὴν ἰδίαν
φυλαρχίαν Ἀμβρω καὶ Ἰεζίδω τοῖς ἀδελφοῖς διανε-
μάμενος, αὐτοὺς τὴν Παλαιστινίων ἡγεμονίαν παρὰ βα-
σιλέως ἐδέξατο, πλῆθος πολὺ τῶν ὑποτεταγμένων αὐτῷ
σὺν αὐτῷ ἐπαγόμενος.

Ὅτι τὰ σαρδάλια, φησί, νυνὶ λεγόμενα ἀρβύλας
ἔλεγον οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ φακίολιον φασώλιν.

ὅτι τῶν Σαρακηνῶν οἱ πλείστοι, οἳ τε ἐν τῷ Φοινικῶνι καὶ οἱ τοῦ Φοινικῆος καὶ τῶν ὀνομαζομένων Ταυρηγῶν ὄρων ἐπέκεινα, ἱερὸν τε χωρίον νομίζουσιν ἀποτρεχθῆναι ἀνεμιμένον, καὶ ἐνταῦθα συλλέγονται κατ' ἐνιαυτὸν ἑκατὸν δις· ὧν τὴν μὲν τῶν πανηγύρεων αὐτῶν μὴ ὅλος μετρεῖ παρτείνων, σχεδὸν που τοῦ

Lecta est Nonnosi historia, qua legationem suam com-
plectitur ad Æthiopas et Homeritas atque Saracenos sus-
ceptam, populos tum potentissimos, et ad alias item
Orientis gentes. Justinianus Romanum tum imperium te-
nebat. Præfectus vero Saracenorum Caius erat, Arethæ
(Al-Hareth) nepos : qui et ipse præfectus fuerat, ad
quem Nonnosi avus ab Anastasio imperatore legatus fuerat
et pacis fœdera sanxerat. Quin et Nonnosi pater, cui Abramæ
nomen, ad Alamundarum, præfectum Saracenorum, orator
aliquando profectus, duos Romanos, Timotheum et Timo-
stratum et Joannem, belli jure captivos adduxit, Justino
imperatorī in ducibus his liberos reddens. Porro
Caius, ad quem Nonnosus noster legatus fuerat, præerat gen-
tibus apud Saracenos in Arabia habitantibus, quos non
et Maadenitis, sed Arabibus appellare solent. Nonnosus
pater, et Nonnosus filius, ut patet ex inscriptione, non
nisi in Arabia vixerunt.

genti Elesbaas tunc praeerat, itemque ad Homeritas proficisceretur. Auxumis permagna est civitas, et quasi Aethiopiae totius metropolis, magis ad meridiem et orientem vergens quam Romanum imperium. Nonnosus vero, multis gentium superatis insidiis ferarumque periculis praeter viam incommoda multaque discrimina, in qua saepenumero incidit, tamen quae voluit perfecit, et salvus est patriae redditus.

refert, misso iterum Abramo ad illum legato,
sectam esse, suamque praefecturam Andro-
dis dirivisse; ipsum vero Palaestinae pro-
prietate administrandam suscepisse, Indi-
arum secum multitudinem ducere
dicta, ἀπελθὼν; appellasse videtur alii.

e
D-
e,
um
po-

: P. C.

ὡς ἡμίστετα

γών τῶν γνωρίμων, ἔφη· « Κλεάνθης μὲν καὶ ἄλλον Κλεάνθην δύναιτ' ἂν τρέφειν, εἰ βούλοιο· οἱ δὲ ἔχοντες ὅθεν τρέφονται, παρ' ἑτέρων ἐπιζητοῦσι τὰ ἐπιτήδεια, καὶ περ ἀνειμένως φιλοσοφοῦντες. » Εἰπόντος τινός, Ἀρκεσίλαον μὴ ποιεῖν τὰ δέοντα, « Παῦσαι, ἔφη, καὶ μὴ ψέγε, εἰ γὰρ καὶ λόγῳ τὸ καθήκον ἀναιρεῖ, τοῖς γούν ἔργοις αὐτὸ τιθεῖ. » Καὶ ὁ Ἀρκεσίλαος, « Οὐ κολακεύομαι, » φησί· πρὸς δὲ Κλεάνθης, « Ναί [σε] κολακεύω, φησί, φάμενος ἄλλα μὲν λέγειν, ἕτερα δὲ ποιεῖν. » Ἐρωτῶντός τινος, τί ὑποθήσεται τῷ υἱῷ, ἔφη· « Τὸ τῆς Ἥλέτρας,

Σίγα, σίγα, λευκὸν (1. λεπτὸν) ἵχνος... »

Σωσῖθεον τὸν ποιητὴν ὑβρίσαντα αὐτὸν, καὶ μετανοήσαντα προσήκατο, εἰπὼν ἄτοπον εἶναι, τὸν μὲν Διόνυσον καὶ τὸν Ἡρακλέα φλυαροῦμένους ὑπὸ τῶν ποιητῶν μὴ ὀργίζεσθαι, αὐτὸν δ' ἐπὶ τῇ τυχούσῃ βλασφημίᾳ δυσχεραίνειν.

A.

41. Λεύκιππος δ' Ἐλεάτης ἔλεγεν ἄπειρα εἶναι τὰ πάντα, καὶ εἰς ἄλλα μεταβάλλειν· τὸ τε πᾶν εἶναι κενόν, καὶ πλήρες σωματίων· τοὺς τε κόσμους γίνεσθαι, σωματίων εἰς τὸ κενὸν ἐμπίπτόντων καὶ ἀλλήλοις περιπλεκόμενων. Ἐκ τε τῆς κινήσεως κατὰ αὔξησιν γίνεσθαι τὴν τῶν ἀστέρων φύσιν. Φέρεσθαι δὲ τὸν ἥλιον ἐν μείζονι κύκλῳ παρὰ τὴν σελήνην· τὴν γῆν ὀρεῖσθαι περὶ τὸ μέσον δινουμένην· σχῆμά τε αὐτῆς τυμπανοειδὲς εἶναι. Πρῶτος τε ἀτόμους ἀρχὰς ὑπεστήσατο. Τὸ πᾶν ἀπειρόν φησι, τοῦτου δὲ τὸ μὲν πλήρες εἶναι, τὸ δὲ κενόν. Καὶ στοιχεῖά φησι κόσμους τε [ἐκ τούτων] ἀπείρους εἶναι, καὶ διαλύεσθαι εἰς ταῦτα. Γίνεσθαι δὲ τοὺς κόσμους οὕτως· φέρεσθαι κατ' ἀποτομὴν ἐκ τῆς ἀπείρου πολλὰ σώματα παντοῖα τοῖς σχήμασιν εἰς μέγα κενόν, ἅπερ ἀθροισθέντα μίαν ἀπεργάζεσθαι δίνην, καθ' ἣν προσκρούοντα καὶ παντοδαπῶς κυκλούμενα διακρίνεσθαι χωρὶς τὰ ὅμοια πρὸς τὰ ὅμοια· ἰσορρόπων δὲ διὰ τὸ πλῆθος μηκέτι δυναμένων περιφέρεισθαι, τὰ μὲν λεπτὰ χωρεῖν εἰς τὸ ἔξω κενόν, ὥσπερ διαττόμενα· τὰ δὲ λοιπὰ συμμένειν, καὶ περιπλεκόμενα συγκατατρέχειν ἀλλήλοις, καὶ ποιεῖν πρῶτόν τι σύστημα σφαιροειδές. Τοῦτο δὲ οἷον ὑμένα ὑρίστασθαι, περιέχοντα ἐν ἑαυτῷ παντοῖα σώματα, ὧν κατὰ τὴν τοῦ μέσου ἀντήρεισιν περιδινουμένων, λεπτὸν γίνεσθαι τὸν περίξ ὑμένα, συρρεόντων αἱ τῶν συνεχῶν κατ' ἐπίψαυσιν τῆς δίνης. Καὶ οὕτω γενέσθαι τὴν γῆν, συμμενόντων τῶν ἐνεχθέντων ἐπὶ τὸ μέσον. Αὐτόν τε πάλιν τὸν περιέχοντα οἷον ὑμένα αὔξεσθαι, κατὰ τὴν ἐπικράτησιν (ἐπέκρυσιν D.) τῶν ἔξωθεν σωματίων· ὁ γὰρ τε φερόμενον αὐτὸν ὧν ἂν ἐπιψάυῃ, ταῦτα ἐπικτᾶσθαι· Τούτων δὲ τινα συμπλεκόμενα ποιεῖν σύστημα, τὸ μὲν πρῶτον καθύγον καὶ πληῶδες, ξηρανθέντα δὲ καὶ περὶφερόμενα σὺν τῇ τοῦ θλου δίνῃ, εἴτ' ἐκπυρωθέντα τὴν τῶν ἀστέρων ἀποτελέσσαι φύσιν. Εἶναι δὲ τὸν τοῦ ἡλίου

rium cœtum pecunia, quam labore coegerat, « Cleanthes, inquit, si velit, etiam alteri Cleanthi victum ministrare queat, quum hi, quibus abunde est unde alantur, ab aliis adversus vitæ necessaria expetant, quamvis remisse philosophantes. » Quum quidam dixisset, Arcesilaum ab officio discedere, respondit : « Desine maledicere : etsi namque contra officium loquitur, re tamen ipsa illud stabilit. » Tum Arcesilas : « Adulationem, inquit, non recipio. » Subjicit Cleanthes : « Scilicet adulor tibi, qui aliud loqui te, aliud præstare dixi. » Interroganti cuidam, quid potissimum filio inculcaret atque præciperet, illud inquit Electræ :

Sile, sile, tenue vestigium...

Sositheum poetam convicium ipsi ingerentem et prenitentia ductum recepit in gratiam, dictitans absurdum fore, si, quum Liber pater et Hercules a poetis ludibrio habiti non incandescant, ipse ob levem offensam et maledictum succenseret (D. VII, 168. 170-173).

L.

41. *Leucippus* Eleates dicebat, cuncta esse infinita, et in se ipsa invicem commutari : item universum inane esse plenumque corporibus. Mundosque fieri corporibus in hoc inane incidentibus et invicem implicatis, atque ex motu secundum illorum incrementa naturam siderum fieri. Solem juxta lunam majorem in orbem ferri : terram vehi ac circa medium verti ; figuramque illius tympano similem esse. Primus hic atomos principia esse statuit. Universum quidem infinitum ait : hujus partem plenam esse, partem inanem. Etiam elementa statuit, mundosque ex eis infinitos esse et in illa dilabi atque dissolvi. Gigni vero mundos in hunc modum : ferri per abscissionem ex infinito multa corpora figuris omnigena in magnum vacuum, eaque in unum coacta unam vertiginem efficere, cujus impetu impacta modisque omnibus circumvoluta ita discerni, ut seorsum similia quæ sunt sui similia petant. Ceterum æquilibra quum ob multitudinem minime jam circumferri possint, exilia quidem ad exterius vacuum contendere, quasi cribro excussa ; cetera considerare et innexa atque in se implicata invicem concurrere, atque ea concursione primum quandam concretionem efficere rotundam. Hanc autem veluti membranam subsistere, continentem in se omnigena corpora : quæ dum secundum mediū reluctationem circumvolvuntur, tenuem quæ circa est membranam fieri, confluentibus semper corporibus perpetuis secundum vertiginis attactum : atque ita ortam esse terram, commanentibus quæ semel in medium injecta erant. Ipsumque rursus continentem membranæ instar augeri secundum externorum influentiam corporum : et quum vertigine fertur, quæcumque attigerit ea acquirere. Ex his quædam complicata concretionem facere, primo quidem humidam ac luteam, exsiccata vero et circumacta cum totius vertigine, deinde incensa et ignita siderum efficere naturam. Esse autem solis

κύκλον ἐξώτατον, τὸν δὲ τῆς σελήνης προσγειότατον, τῶν ἄλλων μεταξὺ τούτων ὄντων. Καὶ πάντα μὲν τὰ ἄστρα πυρρῶσθαι διὰ τὸ τάχος τῆς φορᾶς, τὸν δὲ ἥλιον καὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκπυρρῶσθαι, τὴν δὲ σελήνην ὀλίγον τοῦ πυρὸς μεταλαμβάνειν. Ἐκλείπειν δὲ ἥλιον καὶ σελήνην *, τῷ κακλίσθαι τὴν γῆν πρὸς μεσημβρίαν. Τὰ δὲ πρὸς ἄρκτῳ αἰεὶ τε νίφεσθαι καὶ κατὰψυχρα εἶναι καὶ πῆγνυσθαι. Τὸν [μὲν] ἥλιον ἐκλείπειν σπανίως, τὴν δὲ σελήνην συνεχῶς, διὰ τὸ ἀνίσους εἶναι τοὺς κύκλους αὐτῶν. Εἶναι δὲ, ὥσπερ γενέσεις κόσμου, οὕτω καὶ αὐξήσεις καὶ φθίσεις [καὶ φθοράς] κατὰ τινα ἀνάγκην, ἣν ὁποία ἐστὶν [οὐ] διασφαεῖ.

M.

43. Μενέδημος δ' Ἐρετριεὺς ἀρχιτέκτονος υἱὸς ἦν, [adde e Diog. οἱ δὲ καὶ σκηνογράφον αὐτὸν εἶναι φασιν, καὶ μαθεῖν ἐκάτερα τὸν Μενέδημον]· ὅθεν γράψαντος αὐτοῦ ψήφισμά τι καθύψατό τις Ἀλεξίνιος, εἰπὼν, ὡς οὔτε σκηνὴν οὔτε ψήφισματα προσήκει τῷ σοφῷ γράφειν. Περμθεὶς δὲ φρουρὸς ὑπὸ τῶν Ἐρετρίων εἰς Μέγαρα, ἀνῆλθεν εἰς Ἀκαδημίαν πρὸς Πλάτωνα, καὶ θηραθεὶς κατέλιπε τὴν στρατείαν. Ἦν δὲ σεμνὸς ἱκανῶς, ὅθεν αὐτὸν Κράτης παρωδῶν φησὶ

Φλιάσιόν τ' Ἀσκληπιάδην, καὶ ταῦρον Ἐρέττην.

Ὁ δὲ Τίμων οὕτω·

Λίρον ἀναστήσας ὀφρυωμένους ἀπροσιδόμβαζ.

Οὕτω δ' ἦν σεμνὸς, ὡς Εὐρύλοχον τὸν Κασσανδρέα μετὰ Κλεϊππίδου Κυζικηνοῦ μεираκίου κληθέντα ὑπ' Ἀντιγόνου, ἀντειπεῖν· φοβεῖσθαι γάρ, μὴ Μενέδημος αἰσθοίτο· ἦν γὰρ ἐπικόπτης καὶ παρρησιαστής. Ἀντιγόνου συμβουλευομένου, (τί εἰποι,) εἰ ἐπὶ κώμον ἀφίκετο, σιωπήσας τὰ ἄλλα, μόνον ἐκέλευσεν ἀπαγγεῖλαι, ὅτι βασιλέως υἱὸς ἐστί. Πρὸς τὸν ἀναίσθητον ἀναφέροντά τι αὐτῷ εἰκαίως, ἠρώτησεν, εἰ ἀγρὸν ἔχει· φησάντος δὲ καὶ πᾶμπλειστα κτήματα, « Πορεύου τοίνυν, ἔφη, κάκεινων ἐπιμελοῦ, μὴ συμβῇ σοι καὶ ταῦτα διαφθεῖραι, καὶ κομψὸν ἰδιώτην ἀποβαλεῖν. » Πρὸς τὸν εἰπόντα πολλὰ τὰ ἀγαθὰ, ἐπύθετο πόσα τὸν ἀριθμὸν, καὶ εἰ νομίζει πλείω τῶν ἑκατόν. Ἦν δὲ καὶ ἐκκλητῆς καὶ τὰ τῆς σχολῆς ἀδιάφορος· οὔτε γὰρ τάξιν τινα ἦν παρ' αὐτῷ βλέπειν, οὔτε βάρβα ἀκύκλῳ δέκετο, ἀλλ' οὐ ἂν ἕκαστος ἔτυχε περιπατῶν ἢ καθήμενος ἤκουε, καὶ αὐτοῦ τούτου τὸν τρόπον διαχειμένου. Κράττης δὲ ποτε περισταμένου αὐτὸν, καὶ καθαπτομένου εἰς τὸ ὅτι πολιτεύεται, ἐκέλευσέ τισιν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμβαλεῖν αὐτόν· τὸν δὲ μηδὲν ᾔττον τηρεῖν παριόντα καὶ υπερκύπτοντα Ἀγαμειμόνοιον τε καὶ Ἥγησιπολιν ἀποκαλεῖν. Ἦν δὲ πῶς ἡρέμα καὶ δεισιδαιμονέστερος. Σὺν Ἀσκληπιάδῃ γοῦν ποτὲ κατὰ ἀγνοίαν ἐν πανδοκείῳ κρεάτων ριπτομένων φαγὼν, ἐπεὶ μάθοι, ἐναντία τε καὶ ὠχρία, ἕως Ἀσκληπιάδης ἐπετίμησεν αὐτῷ ὡς οὐδὲν, εἰπὼν, ἠνώχλησεν αὐτῷ τὰ

circulum extimum, lunæ vero terræ proximum, ceteris in medio horum positis. Ac sidera quidem omnia ob celeritatem motus ignescere, solem vero inflammari a sideribus; lunam autem exiguum ignis partem capere. Solem lunamque deficere * quod terra ad meridiem vergat; quæ ad septentrionem sunt nivibus semper urgeri et pruinis algere in glaciemque concreescere. Ac solem quidem raro deficere, lunam vero frequenter, quod sint impares eorum orbes. Porro ut generationes mundi, ita et incrementa esse et diminutiones et corruptiones secundum quandam necessitatem, quæ cujusmodi sit non declarat (*Diog.* IX, 30-33).

M.

42. *Menedemus* Eretriensis architecti filius fuit. Alii tabernas pinxisse referunt, et utrumque didicisse Menedemum. Quocirca quum decretum quoddam tulisset, reprehensus est a quodam de schola Alexini, qui negabat oportere sapientem tabernam pingere (γράφειν) aut plebiscitum. Missus ab Eretriensibus in præsidium Megara, itabat ad Platonem in Academiam, a quo captus a militia destitit (*D.* II, 125). Menedemus insigni gravitate fuit; unde eum Crates parodia ridens ait:

Philasiumque Asclepiadem taurumque Eretresem.

Timon autem sic:

Fastoso vultu nugas exorsus inanes.

Erat autem ea severitate, ut Eurylochus Cassandreus ab Antigono ad cœnam vocatus cum Cleippide Cyziceno adolescente recusaverit: metuere enim ne id Menedemus resciret. Erat enim acer in reprehendendo ac liberi oris (II, 126). Consultanti Antigono an comessatum lret, hoc illi solum renuntiari jussit, eum esse regis filium. Stupidum quendam nescio quid nihil ad rem dicentem interrogavit an villam haberet; et quum ille multa se habere prædia dixisset, « Abi igitur, inquit, atque ea cura, ne accidas ut et agri corruptantur et homo scitus futurus modo a philosophiæ studio abstineat (II, 128). » Dicente quodam multa esse bona, rogat quot numero, et an putet plura esse quam centum (II, 129). Erat deflectens a more parumque satagens rerum quæ ad scholam pertinerent: neque ullum apud illum, ut fieri solet, ordinem vidisses; neque subellia erant per gyrum disposita, sed quo quisque loco forte deambulabat aut stabat, ibi audiebat, atque idem ipse faciebat (II, 130). Quum ei aliquando Crates convicium faceret et quod ad rempublicam accessisset increparet, eum in carcerem conjici jussit: at ille nihilo minus observabat prætereuntem, et fenestra prospectans Agamemnonis æmulum et Hegesipolim (*civium dominum*) appellabat. Erat idem paulo religiosior ac pronior in superstitionem. Comederat aliquando cum Asclepiade in caupona carnes projectas imprudens: id quum animadvertisset, nausea palloreque turbabatur, donec illum Asclepiades objurgans non carnes di-

κρέα [ἀλλ' ἢ περὶ τούτων ὑπόνοια]. Ἦν δὲ φιλυπόδοχος, καὶ διὰ τὸ νοσῶδες τῆς Ἑρετρίας πλείω συνάγων συμπόσια. Προσεῖχε δὲ Ὀμήρῳ καὶ τοῖς μελικοῖς, εἴτα Σοφοκλεῖ καὶ Ἀχαιοῖ, ὧ καὶ τὸ δευτερεῖον ἐν τοῖς Σατύροις, Αἰσχύλῳ δὲ τὸ πρωτεῖον ἀπεδίδου. Πρὸς γοῦν τοὺς ἀντιπολιτευομένους ταῦτα προεφέρετο.

Ἠλίσκετ' ἄρα καὶ πρὸς ἀσθενῶν ταχύς,
καὶ πρὸς χελώνης ἀετὸς βραχεὶ χρόνῳ.

Ταῦτα δὲ ἔστιν Ἀχαιοῦ ἐκ τῆς σατυρικῆς Ὀμφάλης· ὥστε προσπαίουσιν οἱ λέγοντες, αὐτὸν μὴδὲν ἀνεγνωκέναι πλὴν τῆς Εὐριπίδου Μηδείας. Στίλπωνα ἐπαινοῦν ἄλλο μὲν οὐδὲν εἶπε, πλὴν ὅτι ἐλευθέριος. Ἐν δὲ ταῖς ζητήσεσιν ὦδε μάχιμος ἦν, ὡς ὑπόπια φέρων ἀπῆει. Οὕτω δὲ ἦσαν οὗτος καὶ Ἀσκληπιάδης φίλοι, ὥστε Ἀρχεπολίδος τρισχιλίας αὐτοῖς διαγράψαντος, στηριζομένους περὶ τοῦ τίς δεύτερος ἄρῃ, μηδέτερον λαβεῖν. Ἐγῆμαν δὲ γυναῖκας, Ἀσκληπιάδης μὲν τὴν θυγατέρα, τὴν δὲ μητέρα Μηνέδημος· καπεῖδῃ ἐτελεύτησε τῇ Ἀσκληπιάδῃ τὸ γύναιον, ἔλαβε τὸ τοῦ Μενεδήμου· ἐκείνους τε αὖ, ἐπειδὴ προὔστη τῆς πολιτείας, πλουσίαν ἐγῆμεν· ἐπέτρεψε μέντοι τὴν τῆς οἰκίας διοίκησιν τῇ προτέρᾳ γυναικί. Τὰ δὲ συμπόσια οὕτως ἐποιεῖτο· προηρίστα μετὰ οὖοιν ἢ τριῶν ἐς δὲ βραδείως ἦν τῆς ἡμέρας, ἔπειτά τις ἐκάλει τοὺς παραγενομένους, καὶ αὐτοὺς ἡδὴ δεδειπνηκότας· ὥστε, εἰ τις ἔλθοι θάπτον, ἀνακάμπτων ἐπυθάνετο τῶν ἐξόντων, τί εἴη παρακείμενον, καὶ πῶς ἔχοι τὸν χρόνον. Εἰ μὲν οὖν λάχανον ἦν ἢ τάριχον, ἀνεχώρουν, εἰ δὲ κρεάδιον, εἰσῆσαν. Ἦν δὲ τοῦ μὲν θέρους ψίαθος ἐπὶ τῶν κλινῶν, τοῦ δὲ χειμῶνος κώδιον, προσκεφάλαιον δ' αὐτῷ φέρειν εἴει. Τό τε περιγόμενον ποτήριον οὐ μείζον κοτυλίου· τράχημα θέρμος ἢ κύαμος, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν ὠρίων ἄπιος ἢ ροιὰ ἢ ὄχραι (1. ὠχροί) ἢ νῆ Δί' ἰσχάδες. Λυκόφρων δὲ γράψας αὐτοῦ ἐγκώμιον, περὶ τούτου φησίν·

Ὡς ἐκ βραχείας δαιτὸς ἢ βαῖα κύλιξ
αὐτοῖς κυκλεῖται πρὸς μέτρον, τράχημα δὲ
ὁ σωφρονιστὴς τοῖς φιληκόοις λόγος.

Τοῦτόν φασι τυράννων πολλὰκις ἐλευθερῶσαι τὴν πατρίδα· φοιτᾶν γοῦν καὶ πρὸς Ἀντίγονον, καὶ βούλεσθαι ἐλευθερῶσαι πάλιν αὐτήν· τοῦ δὲ μὴ εἰκόντος, ἐπ' ἀθυμίας ἀσιτήσαντα ἑπτὰ ἡμερῶν τὸν βίον μεταλλάξαι.

43. Μέλισσος ἔλεγε τὸ πᾶν ἄπειρον εἶναι, καὶ ἀναλλοίωτον καὶ ἀκίνητον καὶ ἐν ὁμοίον ἑαυτῷ καὶ πλήρες, κίνησίν τε μὴ εἶναι, δοκεῖν δὲ εἶναι. Καὶ περὶ θῶν ἔλεγε μὴ δεῖν ἀποφαίνεσθαι, μὴ γὰρ εἶναι γινώσιν αὐτῶν.

ceret ejusce mutationis causam esse, sed praesumptam de illis fatuam opinionem (II, 131 sq.). Amabat praeterea hospites apud se accipere : et quia parum salubris erat Eretria, convivia saepe cogebat. Plurimum Homero tribuit et melicis, deinde Sophocli et Achæo, cui in Satyris secundum, ut Æschylo principem locum dedit ; unde in adversantes sibi regenda republica hæc jactabat :

Quandoque pernicem capit tardus pede,
aquilamque testudo brevi præverterit.

Sunt autem ex Omphale satyrica Achæi. Quapropter falluntur, qui nihil illum legisse præter unam Euripidis Medeam dicunt (II, 133 sq.). Quum Stilponem laudaret, aliud non dixit, quam quod liberalis esset. In quaestionibus adeo vehementer fuit et pugnax, ut cum sugillationibus in facie discederet (II, 136). Tam arcta vero amicitia devincti erant ipse et Asclepiades, ut, quum Archepolis perscripsisset illis tria drachmarum millia, obfirmatis animis, uter secundo loco tolleretur, neuter acceperit. Uxores autem duxerant Menedemus matrem, filiam Asclepiades ; qua extincta, Menedemi conjugem hic sibi adjunxit ; ille vero, jam reipublicæ præfectus, opulentam duxit, permissa priori uxori rei familiaris administratione. Porro convivia in hunc modum faciebat. Prius ipse cum duobus aut tribus prandebat, dum dies in vesperam vergeret : tum vero vocabat quispiam eos qui advenerant, et ipsos jam cœnatos. Itaque si quis citius venisset, percontabatur exeuntes quid esset appositum et quæ esset diei hora. Et si quidem vel olusculum vel salsamentum quippiam audissent, recedebant ; sin vero carnes, ingrediebantur. Lectulis æstate storeas, hieme vervecum pelles superponebat ; sed pulvinar sibi quemque afferre oportebat. Poculum quod circumagebatur, cotyla majus non erat. In secunda mensa lupinus sive faba, nonnunquam ex fructibus pira, mala punica, cicera, sive mehercle ficus passæ apponebantur. Lycophron, qui illius encomium conscripsit, de eo sic ait :

Cœna in brevi pusillus admodum calix
in orbem obambulat, tragematum efficit
vicem eruditus sermo cum sodalibus (139. 140).

Aiunt illum patriam a tyrannide semel liberasse, et ad Antigonom se contulisse, voluisseque illam iterum reddere liberam ; sed quum ille flecti non posset, præ animi mœrore, postquam septem dies inedia tolerasset, vita excessisse (143).

43. *Melissus* dicebat universitatis corpus esse infinitum ac mutationis motusque expers, et unum sibi ipsi simile ac plenum : motum non esse, sed videri. De deo nihil esse certo statuendum et asseverandum censebat ; nullam enim ejus esse cognitionem (D. IX, 24).

N.

44. Νικόλαος φιλόσοφος, ὁ Δαμασκηνὸς, τοσοῦτον ἠγαπήθη παρὰ τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος, ὥστε τοὺς ὑπ' ἐκείνου πεμπομένους πλακούντας τῷ Καίσαρι Νικολάους αὐτὸν καλεῖν. Καὶ διαμένει τοῦτο ἄχρι τῆς σήμερον.

45. Νουμήνιος Πυθαγορικὸς φιλόσοφος, ὁ Ἀπαμεύς, τὴν Πλάτωνος διάνοιαν ἠλεγξεν, ὡς ἐκ τῶν Μωσαϊκῶν βιβλίων τὰ περὶ θεοῦ καὶ κόσμου ἀποσυλήσασάν· διὸ καὶ φησί· «Τί γάρ ἐστι Πλάτων ἢ Μωσῆς ἀττικίζων;»

46. Νέστωρ ἑποποιὸς, ὁ ἐκ Λυκίας, ἔγραψεν Ἰλιάδα λειπογράμματον. Ἔστι γὰρ ἐν τῷ α' μὴ εὐρίσκεισθαι α, καὶ κατὰ βραψωδίαν οὕτω τὸ ἐκάστης ἐκλιμπάνειν στοιχείον. Ἐποίησε δὲ καὶ Τρυφιδώωρος Ὀδύσειαν ὁμοίως αὐτῇ.

Ξ.

47. Ξάνθος, Λυδὸς ἱστορικὸς, ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Λυδιακῶν ἱστοριῶν φησὶν ὅτι πρῶτος Γύγης ὁ Λυδῶν βασιλεὺς γυναῖκας εὐνούχισεν, ὅπως αὐταῖς χρῶτο αἰε νεαζούσας.

48. Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος, πέμψαντος αὐτῷ τοῦ Μακεδόνα Ἀλεξάνδρου χρυσοῦ τριάκοντα τάλαντα, ἀπέπεμψεν, εἰπὼν βασιλεῖα δεῖσθαι χρημάτων, οὐ φιλόσοφον. Ἀντιπάτρου ποτὲ ἐλθόντος εἰς Ἀθήνας, καὶ ἀσπασαμένου τοῦτον, οὐ πρότερον ἀντιπροσηγόρευσε, πρὶν ἢ τὸν λόγον, ὃν ἔλεγε, διαπεράνασθαι. Ἀτυφότητος δὲ ὢν, πολλάκις ἐαυτῷ τῆς ἡμέρας ἐμελέτα, καὶ ὥραν μίαν, φασὶν, ἀπένεμε σιωπῇ. Ἀθηναῖον δ' ὅμως αὐτὸν τοιοῦτον ὄντα ἐπίπρασχόν ποτε, τὸ μετοίκιον ἀπονοῦντα θεῖναι· καὶ αὐτὸν ὀνειται Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, καὶ ἐκάτερον ἀποκατέστησε, Ξενοκράτει μὲν τὴν ἑλευθερίαν, Ἀθηναίοις δὲ τὸ μετοίκιον.

49. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἔλεγε τέσσαρα εἶναι τῶν ὄντων στοιχεῖα, κόσμους δ' ἀπειρούς, (οὐ) παραλλάκτους δέ· τὰ νέφη συνίστασθαι, τῆς ἀφ' ἡλίου ἀτμίδος ἀναφερομένης καὶ αἰρούσης αὐτὰ εἰς τὸ περιέχον. Οὐσίαν θεοῦ σφαιροειδῆ, μηδὲν ὅμοιον ἔχουσαν ἀνθρώπων· ὅλον δὲ ὄρᾶν καὶ ὅλον ἀκούειν, μὴ μέντοι ἀναπνεῖν. Σύμπαντά τε εἶναι νοῦν καὶ φρόνησιν καὶ αἰδῖον. Πρῶτός τε ἀπεφάνητο, ὅτι πᾶν τὸ γινόμενον φθαρτὸν ἐστί, καὶ ἡ ψυχὴ πνεῦμα. Ἐφη τε καὶ τὰ πολλὰ ἤσσω νοῦ εἶναι. Καὶ τοῖς τυράννοις ἐντυχάνειν

N.

44. *Nicolaum* philosophum *Damascenum* tanto amore complexus fuit *Augustus Caesar*, ut missas ab eo ad se placentas *Nicolaos* vocaret : quæ in hunc usque diem durat appellatio.

45. *Numenius* Pythagoricus philosophus, *Apamea oriundus*, *Platonis ingenium* perstrinxit, quod veluti plagio subripuerit e *Mosaicis* libris, quæ de deo et mundo prodidit : eo spectat quod dicit : « Quid enim aliud est *Plato*, quam *Moses atticissans*? »

46. *Nestor* Lycius, carminum scriptor, composuit *Iliadem* certis literis carentem. Nam in primo libro nullum α invenias, atque ita in omnibus libris alphabeti græci ordine distinctis deest sua cuique litera. Similiter *Odysseam* scripsit *Tryphiodorus*.

X.

47. *Xanthus*, *Lydius* historicus, in *Lydiacæ* historiæ secundo memoriæ prodidit, *Gygen*, *Lydorum* regem, primum feminas castrasse, quo illis semper ætate florentibus uteretur.

48. *Xenocrates* philosophus, quum *Alexander Macedo* misisset illi dono triginta auri talenta, remisit, dictitans regem pecuniis, non autem philosophum opus habere. *Antipatro* Athenas venienti, ipsumque complexo, non prius sermonis vicem reddidit, quam ille inceptam orationem finivisset. Ipse vero a fastu alienissimus, secum frequenter interdiu meditabatur, horamque unam silentio destinavit (*D* IV, 11). Tantum tamen virum Athenienses aliquando venumdedere, quum non posset inquilinarium tributum appendere : eum emit *Demetrius Phalereus*, utrique subveniens, nam *Xenocrati* reddidit libertatem et *Atheniensibus* tributum inquilinarium solvit (*IV*, 14).

49. *Xenophanes* *Colophonius* quattuor esse rerum elementa dixit, infinitos autem mundos eosdemque mutabiles. Nubes consistere quum vapores a sole excitati sursum feruntur easque in aerem elevant. Dei substantiam rotundam esse et globosam nihilque cum homine habere commune; totum cernere totumque audire, non tamen respirare; denique omnibus suis partibus et mentem esse et prudentiam atque æternitatem. Primusque pronuntiavit quidquid nascatur, idem interire debere; item animam esse spiritum : aiebat etiam pleraque inferiora mente esse. Item tyrannis congregiendum aut minime esse aut suavissime. *Empedocle*

§ 44. Eadem *Suidas*. V. *Nicolai* fr. tom. III, p. 313.

§ 45. *Suidas* : Νουμήνιος, Ἀπαμεὺς ἀπὸ Συρίας, φιλόσοφος Πυθαγόρειος. Οὗτός ἐστιν ὁ τὴν τοῦ Πλάτωνος ἐξελέγξας διάνοιαν, ὡς κτλ. ut apud Nostrum.

§ 46. *Suidas* : Νέστωρ, Λαρυνδεὺς ἐκ Λυκίας, ἑποποιὸς, πατὴρ Πεισάνδρου τοῦ ποιητοῦ, γεγονώς ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασιλέως. Ἰλιάδα λειπογράμματον ἦτοι ἀστοιχείωτον (ὁμοίως δὲ αὐτῷ ὁ Τρυφιδώωρος ἔγραψεν Ὀδύσειαν)· ἐστὶ γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ μὴ εὐρίσκεισθαι α, καὶ κατὰ βραψωδίαν οὕτως τὸ ἐκάστης ἐκλιμπάνει στοιχείον. Μεταμορφώσεις, ὥσπερ καὶ Παρθένιος ὁ Νικαίεως, καὶ ἄλλα.

§ 47. Eadem plenius *Suidas*. V. *Xanthi* fr. 19, tom. I, p. 40.

§ 48. Quæ in primo segmine leguntur paullo aliter narrat *Diogenes* IV, 8 ; *Suidas* vero s. v. Ξενοκράτης iisdem verbis, quibus Noster utitur.

ἡ ὥς ἤκιστα ἢ ὥς ἥδιστα. Ἐμπεδοκλέους εἰπόντος αὐτῷ, ὅτι ἀνεύρετός ἐστιν ὁ σοφός, « Εἰκότως, ἔφη· σοφὸν γὰρ εἶναι δεῖ τὸν ἐπιγνωσόμενον τὸν σοφόν. » Πρώτος δὲ εἶπεν, ἀκατάληπτα εἶναι τὰ πάντα.

O.

50. Ὁ μὴ ρος ἱστορεῖται γενέσθαι τυφλός, ὡς μὴ ἡττηθεὶς ἐπιθυμίας, ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔρχεται.

Π.

51. Παλαμήδης εὗρε τὸ ζ καὶ π καὶ φ καὶ χ στοιχεῖα.

52. Πίνδαρος δ' λυρικός αἰτήσας τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόον ἀπέθανεν ἐν θεάτρῳ, ἀνακεκλημένος εἰς τὰ τοῦ ἑρωμένου αὐτοῦ Θεοξένου γόνата.

53. Πλάτων δ' φιλόσοφος λέγεται μὴ γάμον τινὰ μὴδὲ δμιλίαν σώματος καθάπαξ ἀνέχεσθαι. Φασὶ δὲ, ὡς ἐκ τινος θείας ὀψεως ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἔγκυος γέγονεν, ἐπιφανέντος αὐτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. Καὶ ἡνίκα ἔτεκε τὸν Πλάτωνα, τότε αὐτῇ ὁ ἀνὴρ συνεγένετο. Πλάτης δὲ ὢν τὰ στέρνα ἢ τὸ μέτωπον Πλάτων προσηγορεύθη. Οἱ δὲ ὡς πλατὺν ἐν λόγοις οὕτω φασὶ κληθῆναι. Τίμων δὲ κωμικῶν αὐτὸν ἐν Σίλλοις φησί·

Τῶν πάντων ἡγεῖτο πλατύστατος, ἀλλ' ἀγορητῆς
ἡδυσπὴς τέττιξιν ἰσογράφος, οἱ δ' Ἐκαδήμου
δένδρει ἐρεζόμενοι ὅπα λειριόεσαν ἰαῖσιν.

Πρότερον γὰρ ἡ Ἀκαδημία τὸ χωρίον Ἐκαδημία ἐκαλεῖτο. Οὗτος μῆξιν ἐποίησατο τῶν τε Ἑρακλειταίων λόγων, Πυθαγορικῶν καὶ Σωκρατικῶν. Τὰ μὲν γὰρ αἰσθητὰ καθ' Ἑρακλείτον, τὰ δὲ νοητὰ κατὰ Πυθαγόραν, τὰ δὲ πολιτικά κατὰ Σωκράτην ἐφιλοσόφει. Ὀφείλεται δὲ πολλὰ παρ' Ἐπιγάρμου. Φησὶ γὰρ ὁ Ἐπίχαρμος (1. ὁ Ἀλκιμος)· « Λέγουσιν οἱ σοφοὶ τὴν ψυχὴν τὰ μὲν διὰ τοῦ σώματος αἰσθάνεσθαι, ὅον ἀκούουσιν, βλέπουσαν, τὰ δ' αὐτὴν καθ' αὐτὴν ἐνθυμεῖσθαι μὴδὲν τῷ σώματι χρωμένην· διὸ καὶ τῶν ὄντων τὰ μὲν αἰσθητὰ εἶναι, τὰ δὲ νοητὰ. Ὡν ἕνεκα καὶ Πλάτων ἔλεγεν, ὅτι δεῖ τοὺς συνιδεῖν τὴν τοῦ παντός ἀρχὴν ἐπιθυμοῦντας πρῶτον μὲν αὐτὰς καθ' αὐτὰς διελέσθαι τὰς ἰδέας, ὅον ὁμοιότητα καὶ μονάδα καὶ πλῆθος καὶ μέγεθος καὶ στάσιν καὶ κίνησιν· δεύτερον αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον καὶ

dicente ipsi sapientem inveniri non posse, « Recte, inquit : nam sapiens sit necesse est, qui norit explorare sapientem. » Idem primus dixit omnia incomprehensibilia esse (D. IX, 19).

HO.

50. *Homerum* tradunt captum oculis fuisse, quia cupiditati quæ per oculos irrepit, non cesserit.

P.

51. *Palamedes* literaria elementa quattuor invenit, ζ, π, φ et χ.

52. *Pindarus* lyricus precatus deos, ut, quod in vita maxime optandum sit, sibi darent, in theatro repentina morte exstinctus est, reclinvi capite super amasii Theoxeni genua.

53. *Plato* philosophus dicitur et connubium et venereum congressum in universum respuisse. Ferunt matrem ejus e numine gravidam uterum tulisse, objecto illi Apollinis viso, ac post editum Platonem, tum demum Aristonem maritum cum ea consuetudinem habuisse (Cf. *Diog.* III, 2). Platonis nomen accepit, quod πλατὺς, id est lato vel pectore vel fronte esset : alii inditum nomen rentur ab ubertate sermonis. Timon comice illum traducens in Sillis ait :

Hos inter dux ille Plato celatissimus ibat,
cujus ab ore melos manabat, quale Hecademī
de arbutis lepida modulantur voce cicadæ.

Initio enim Academia locus Hecademia dicebatur (III, 7). Hic Heracliti, Pythagoræ et Socratis rationes commiscuit ; nam quæ sensibus obvia sunt, ex Heracliti sententia tractavit : quæ mente comprehenduntur, secundum Pythagoram explicuit : in politicis et civilibus rebus a Socrate non discessit. Multa ab Epicharmo mutuatus est, ut testatur *Alcimus* (III, 9), qui etiam hæc dicit : « Rerum periti dicunt, animam partim per corpus persentiscere, nimirum videndo audiendoque ; partim per se ipsam concipere atque intelligere, nunquam corporis ope usam : ac proinde rerum alias sensibus percipi, alias animo cognosci. Quamobrem Plato dixit, eos, qui universalitatis primordia animo complecti desiderant, primum oportere seorsum per se rerum formas, ideas appellant, disjungere atque dispartire, exempli gratia, similitudinem et unitatem, multitudinem et magnitudinem, statum et motum : secundo loco ipsum per se honestum, bonum et æquum, quæque

§ 50. Suidas v. Ὁμηρος p. 1097 ed. Bernh. : Ἐν τῇ νήσῳ τῇ Ἰῳ τέθναπται, τυφλὸς ἐκ παίδων γεγονώς· τὸ δὲ ἀληθές, ὅτι οὐχ ἡττηθεὶς ἐπιθυμίας, ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔρχεται (ἐρχεται Davis. ex Hes.).

§ 51. Suidas : Παλαμήδης, Ναυπλίου καὶ Κλυμένης, Ἀργεῖος, ἐποποιός. Ἦν δὲ οὗτος ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Ἀγαμέμνονος πρὸς μητρός. Ἔσχε δὲ εὐρυκὴς πρὸς τε φιλοσοφίαν καὶ ποιητικὴν, καὶ εὐρετῆς γέγονε τοῦ Ζ στοιχείου καὶ τοῦ Π (Θ Küster.) καὶ τοῦ Φ καὶ τοῦ Χ, ψήφων τε καὶ πεσσῶν καὶ κύβων καὶ μέτρων καὶ σταθμῶν. Τὰ δὲ ποιήματα αὐτοῦ ἠφανίσθη ὑπὸ τῶν Ἀγαμέμνονος ἀπογόνων διὰ βασκανίαν. Ἰπολαμβάων δὲ καὶ τὸν ποιητὴν Ὀμηρον αὐτὸ τοῦτο πεπονθέναι, καὶ μηδεμίαν τοῦ ἀνδρός· τούτου μνήμην ποιήσασθαι.

§ 52. Suidas : Πίνδαρος, Θηβῶν, Σκοπελίνου υἱός, κατὰ δὲ τινὰς Δαιφάντου· ὁ καὶ μάλλον ἀληθής. Ὁ γὰρ Σκοπελίνος ἐστὶν ἀρανέστερος καὶ προσγενὴς Πινδάρου. Τινὲς δὲ καὶ Παγωνίδου ἱστοροῦσαν αὐτόν. Μαθητῆς δὲ Μύρτιδος γυναικός, γεγονώς κατὰ τὴν ἐξ Ὀλυμπιάδα, κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν ὢν ἐτῶν μ'. Καὶ ἀδελφός μὲν ἦν αὐτῷ ὄνομα Ἐρωτίων, καὶ υἱός Διοφάντος (1. Δαίφαντος)· θυγατέρες δὲ Εὐμητῆς καὶ Πρωτομάχης. Καὶ συνέβη αὐτῷ τοῦ βίου τελευτῇ κατ' εὐχάς· αἰτήσαντι γὰρ τὸ κάλλιστον etc. ut ap. Nostrum. Post v. γόνата Suidas addit : ἐτῶν νε'. Sequitur scriptorum catalogus.

τὰ τοιαῦτα ὑποθέσθαι· τρίτον δὲ τῶν ἰδεῶν συνιδεῖν ὅσαι πρὸς ἀλλήλας εἰσιν, ὅσων ἐπιστήμην ἢ μέγεθος ἢ δεσποτείαν, ἐνθυμουμένους ὅτι τὰ παρ' ἡμῖν, διὰ τὸ μετέχειν ἐκείνων, ὁμώνυμα ἐκείναις ὑπάρχει· λέγω δὲ, ὅσων δίκαια μὲν ὅσα τοῦ δικαίου, καλὰ δὲ ὅσα τοῦ καλοῦ. Ἔστι δὲ τῶν ἰδεῶν ἐν ἑκαστῷ αἰδιόν τε καὶ νόημα καὶ πρὸς τούτοις ἀπαθείς. Διὸ καὶ φησιν ἐν τῇ φύσει τὰς ἰδέας ἐστάναι καθάπερ παραδείγματα, τὰ δ' ἄλλα ταύταις εἰκέναι, τούτων ὁμοιώματα καθεστῶτα. Ὁ τοίνυν Ἐπίχαρμος περὶ τε τοῦ ἀγαθοῦ καὶ περὶ τῶν ἰδεῶν οὕτω λέγει·

Α. Ἄρ' ἐστὶν αὐλήσις τι πρᾶγμα; Β. Πάνυ μὲν ὦν.
Α. Ἀνθρώπος ὦν αὐλήσις ἐστίν; Β. Οὐδαμῶς.
Α. Φέρ' ἴδω; τίς αὐλήτάς; τίς εἰμὲν τοι δοκεῖ;
ἄνθρωπος. Οὐ γάρ; Β. Πάνυ μὲν ὦν. Α. Οὐκ ὦν δοκεῖ
οὕτως ἔχειν τοι καὶ περὶ τῶναθῶ; τὸ μὲν
ἀγαθὸν τί πρᾶγμα· εἴμην καθ' αὐθ'· ὅστις δὲ κα
εἰδῆ μαθὼν τὴν, ἀγαθὸς ἔδει γίγνεται.

Οὗτος ὁ Πλάτων Χαβρία συνεῖπετο τῷ στρατηγῷ φεύγοντι θανάτου, μηδενὸς τῶν πολιτῶν τούτο πρᾶξαι βουλευθέντος. Ὅτε καὶ ἀνιόντι αὐτῷ εἰς τὴν ἀκρόπολιν σὺν τῷ Χαβρία Κρωθύλος ὁ συκοφάντης ἀπαντήσας φησὶν· « Ἄλλω συναγορεύσων ἥξεις, ἀγνοῶν ὅτι καὶ σὲ τὸ Σωκράτους κώνειον ἀναμένει; » Ὁ δ' ἔφη· « Καὶ δεῖ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐστρατευομένην, ὑπέμενον τοὺς κινδύνους, καὶ νῦν ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος διὰ φίλον ὑπομενῶ. » Τοιοῦτος δὲ ὦν ὁμοῦ ἐσκώφη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν. Θεόπομπος γοῦν φησὶν·

Ἐν γὰρ ἐστὶν οὐδὲ ἐν,
τὰ δὲ δύο μόλις ἐν ἐστί, ὡς φησι Πλάτων.

Ἀλλὰ καὶ Ἀναξανδρίδης·

Ὅτε τὰς μορίας ἔτρωγεν ὥσπερ [καὶ] Πλάτων.

Καὶ Τίμων παραγραμματίζων αὐτόν·

Ὅς ἀνέπλαττε Πλάτων πεπλασμένα θαύματα εἰδώς.

Ἀλεξίς·

Εἰς καιρὸν ἥξεις, ὡς ἔγωγ' ἀπορουμένη
ἄνω κάτω τε περιπατοῦσ', ὥσπερ Πλάτων,
σφὸν οὐδέν' εὗρηκ', ἀλλὰ κοπιῶ τὰ σκέλη.

Καὶ Ἰάλιν·

Λέγεις περὶ ὧν οὐκ οἶσθα συγγενῶς τρέχων
Πλάτωνι, καὶ γνώσει λίτρον καὶ κρίμμον.

Ἄμφις Ἀμφικράτει·

Τὸ δ' ἀγαθόν, ὃ τί ποτ' ἐστίν, οὐ σὺ τυγχάνεις
μέλλεις διὰ ταύτην, ἥττον οἶδα τοῦτ' ἐγώ,
ὡ δέσποτ', ἢ τὸ Πλάτωνος ἀγαθόν.

Ὁ Πλάτων περὶ μὲν ὧν κατεῖληφεν, ἀποφαίνεται, τὰ δὲ ψεύδη διελέγχει, περὶ δὲ τῶν ἀδῶλων ἐπέχει. Καὶ περὶ μὲν τῶν αὐτῷ δοκούντων ἀποφαίνεται διὰ τεσσάρων προσώπων, Σωκράτους, Τιμαίου, [τοῦ Ἀθηναίου ξένου, τοῦ Ἐλεάτου ξένου]· περὶ δὲ τῶν ψευδῶν ἐλεγχομένους εἰσάγει Θρασύμαχον, Καλλιχλέα, Πώλον, Γοργίαν. Ἐλεγε δὲ, τὴν μὲν ψυχὴν ἀρχὴν ἔχειν ἀριθμητικὴν, τὸ δὲ σῶμα γεωμετρικὴν· ὥριζετο δὲ αὐ-

ejus generis sunt alia, constituere : tertio cernere, quæ ideæ sub eandem rationem cadant, ut scientiam, aut proceritatem, aut principatum; idque animo reputare, ea quæ sunt apud nos ex illorum participatione eis æquivoca fieri : verbi gratia, æqua esse, quæ cum æquo, honesta, quæ cum honesto communicent. Est autem unaquæque species æterna et intelligentia omniumque affectionum vacua : propterea dicit ideæ exsistere tanquam exemplaria, cetera iis similia esse, velut earum simulacra. De bono igitur et ideis sic Epicharmus loquitur :

Α. Tibicinalis ars, resne aliqua est? Β. Quippeni?
Α. Tibicinalis hæc ars, an homo est? Β. Neutquam.
Α. Videamus : ipsum quid putas tibicinem?
hominem, annon? Β. Hominem haud dubie. Α. Nonne extremæ scese habere pariter etiam de bono? (stimas
nempe ut bonum ipsum res sit : at si quis bonum istud didicerit, is jam dicatur bonus? (Diog. III, 12-14.))

Plato Chabrium ducem capitis accusatum comitabatur, nullo id civium tentare auso. Quo tempore inter ascendendum una cum illo in arcem Athenarum, quum Crobylus quadruplator illi obviam factus istud ingessisset : « Alteri auxiliaturus venis, at necis, te quoque manere Socratis cicutam : » ipse respondit : « Quum pro patria militarem, pericula sustinui, et quidem nunc in amici gratiam, ne officium deseram, sustinere non verebor » (III, 24). Ejusmodi tamen vir non effugit maledicta et scommata comicorum, inter quos Theopompus :

Unum enim vero ne unum quidem est;
Imo duo vix sunt unum, quod sentit Plato.

Præterea Anaxandrides :

Quum devorabat oleas, ut solet Plato.

Et Timon ad nomen alludens :

Ut conflictâ Plato astutus miracula finxit.

Item Alexis :

in tempore ipso venisti : ego nam consili inops sursum deorsum spatians, ut Plato, nil docti inveni, sed laboro cruribus.

Et iterum :

Loqueris de quibus nil nosti, plane cursitans
Platonis instar : cæpam nosces et nitrum.

Amphis in Amphicrate :

Atqui bonum illud quod nancisci cogitas
te posse propter hanc, id ego, here, minui scio
Platonis istud quam bonum (III, 27).

Plato quæ assecutus et animo complexus fuit, asserit, falsa refutat, de incertis definire supersedet. De iis quæ approbat, per quattuor personas sententiam suam prodit, nempe Socratem, Timæum, Atheniensem hospitem et exterum Eleatem (D. III, 52). Mendacio vero convictos inducit Thrasy Machum, Calliclem, Polum et Gorgiam. Animum dicebat principium sui habere arithmeticam, corpus

τὴν ἰδέαν τοῦ πάντῃ διεστώτος πνεύματος, αὐτοκίνητόν τε εἶναι.

54. Πύρρων δ' Ἡλείος Ἀναξάρχῳ συνακολουθῶν, καὶ τοῖς γυμνοσοφισταῖς καὶ τοῖς μάγοις συνμίξεν. Οὗτος τὸ τῆς ἀκαταληψίας καὶ ἐποχῆς εἶδος εἰσήγαγεν· οὐδὲν γὰρ ἔφασκεν οὔτε καλὸν οὔτε αἰσχρὸν οὔτε δίκαιον οὔτε ἀδίκον. Καὶ ὁμοίως ἐπὶ πάντων, μηδὲν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, νόμῳ δὲ καὶ ἔθει πάντα τοὺς ἀνθρώπους πράττειν· οὐ γὰρ μᾶλλον τότε ἢ τότε εἶναι ἕκαστον. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐκπατεῖν καὶ ἐρημάζειν, σπανίως ἐπιφαινόμενον τοῖς οἴκοι. Τοῦτο δὲ ποιεῖν ἀκούσαντα Ἰνδοῦ τινὸς ὀνειδίζοντος Ἀναξάρχῳ, ὥς οὐκ ἂν ἑτερόν τινα διδάξαι οὗτος ἀγαθόν, αὐτὸς αὐλὰς βασιλικὰς θεωραπέων. Αἰεὶ τε εἶναι ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι· ὥστε, εἰ καὶ τις αὐτὸν καταλίποι μεταξὺ λέγοντα, αὐτῷ διαπεραίνειν τὸν λόγον. Πολλὰκις τε καὶ ἀπεδήμει μηδενὶ προειπὼν, καὶ συνερέμβετο οἷστιν ἤθελε. Καταληφθεὶς δὲ ποτε αὐτῷ λαλῶν, καὶ ἐρωτηθεὶς τὴν αἰτίαν, ἔφη, μελετᾶν χρηστὸς εἶναι. Ἐν ταῖς ζητήσεσιν ὑπ' οὐδενὸς κατεφρονεῖτο, διὰ τὸ [δι]εξοδικῶς λέγειν, καὶ πρὸς ἐρώτησιν. Οὕτω δ' ὑπὸ τῆς πατρίδος ἐτιμῆθη, ὥστε καὶ ἀρχιερεὺς κατέστη, καὶ δι' ἐκείνων πᾶσι τοῖς φιλοσόφοις ἀτέλεια ἐψηφίσθη. Εὐσεβῶς καὶ τῇ ἀδελφῇ συνεβίω μαιευοῦση. Καὶ φέρονται εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐπὶ πρασινὲν ὀρνίθια, εἰ τύχοι, καὶ χοιρίδια. Καὶ τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας ἐκθάειν ἀδιαφόρως. Καὶ χολήσας τι περὶ τῆς ἀδελφῆς (Φιλίστα ἑκαλεῖτο), πρὸς δὴ τὸν λαβόμενον εἶπεν, ὥς οὐκ ἐν γυναικί ἐπίδειξις τῆς ἀδιαφορίας. Καὶ κυνὸς ποτε ἐπενεχθέντος διασοβηθεὶς εἶπε πρὸς τὸν αἰτιασάμενον, ὥς χαλεπὸν εἶη [ὀλοσχερῶς] ἐκδύναι τὸν ἀνθρωπιν· διαγωνίζεσθαι δὲ πρῶτον μὲν ὥς οἶόν τε τοῖς ἔργοις πρὸς τὰ πράγματα, εἰ γε μὴ, τῷ γε λόγῳ.

55. Ποτάμωνα τὸν Μιτυληναῖον ῥήτορα εἰς τὴν πατρίδα ἐπανιόντα ποτὲ δ' Καῖσαρ Τιβερίος τοιοῦτος ἐφωδίαζε γράμμασι· « Ποτάμωνα τὸν Λεσβώνακτος εἰ τις ἀδικεῖν τολμήσει, σκεψάσθω, εἰ μοι δυνήσεται πολεμεῖν. »

Σ.

56. Σίβυλλα Ῥωμαϊκὴ λέξις ἐστίν, ἐρμηνευομένη προφητις. Ὅθεν αἱ θῆλειαί μάντιδες ἐν ὀνόματι σίβυλλαι ὀνομαζόντο. Γεγόνασι δὲ Σίβυλλαι δέκα, ὧν πρώτη ἡ Χαλδαία ἡ περὶ Χριστοῦ προφητεύσασα. Εἰ δὲ οἱ στίχοι αὐτῆς ἀτελεῖς εὐρίσκονται, καὶ ἄμετροι, οὐκ αὐτῆς ἡ αἰτία, ἀλλὰ τῶν ταχυγράφων, ἀσυμφασάντων τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου· ἅμα γὰρ τῇ ἐπιπνοίᾳ ἐπέπαυτο ἡ τῶν λεγομένων μνήμη.

57. Στήσιχος ὁ λυρικὸς γράψας ψόγον Ἑλένης ἐτυφλώθη· πάλιν δὲ γράψας Ἑλένης ἐγκώμιον, ἀνέβλεψεν. Ἐκλήθη δὲ Στήσιχος, ὥς πρῶτος ἐν κιθαρωδία στήσας χορόν· πρότερον γὰρ Τισίας ἐλέγετο.

vero geometriam; definiebatque animam esse formam spiritalis quoquo versum distracti, et se suapte vi moventem.

54. *Pyrrho* Eleus *Anaxarchi* comes cum *Gymnosophistis* Indis et *Magis* consuetudinem habuit. Hic legem quandam et formulam invexit incomprehensibilitatis et in dijudicando suspensionis. Negabat quidquam revera esse honestum vel flagitiosum, justum vel injustum: et consimiliter de ceteris: homines tantummodo cuncta agere aut ex legis instituto aut ex consuetudine, disserebat: nihilo enim magis hoc quam illud esse. Prædicant illum solere solitudines et secessus captare, raro domesticis videndum se præbendo, idque fecisse ab eo tempore, quo *Indum* audierat *Anaxarcho* exprobrantem objicientemque, quod alium neminem virtutem et bonum doceret, ipse aulas regum colens atque frequentans. Præterea eodem in statu habituque persistere solitum memorant, ut, etiamsi dicentem quis desereret, secum nihilominus inceptum sermonem perageret. Non raro peregrinationem suscipiebat, nemini sui instituti indicium faciens, et quibuscum vellet una vagabatur. Deprehensus quandoque secum loqui, causamque interrogatus, respondit meditari secum, qua ratione vir bonus fiat et aliis utilis. In quaestionibus nemo despectui illum habuit, eo quod oratione pressa, et ad interrogationem accommodata responderet. In patria tanti est habitus, ut pontifex maximus designatus fuerit: atque in ejus gratiam omnibus philosophis immunitas a vectigalibus plebiscito promulgata est. Pie vixit et cum sorore obstetricante. Idem in forum deferbat aviculas, si ita reserebat, et porcellos. Utensilia domus promiscue tergebat et mundabat. Commotior in sororem, cui *Philistæ* nomen erat, et ob id reprehensus ab alio dixit: « In muliercula non edendum specimen indifferentiæ. » Irruente olim in eum cane exterritus, ad culpantem dixisse memoratur: « Quam difficile est hominem penitus exuere: contendendum tamen est primum, quam fieri potest, maxime operibus, si id fieri nequeat, saltem ratione. » (*Diog.* IX, 61 sqq.).

55. *Potamonem* *Mytilenæum* rhetorem, patrum solum repellentem, *Tiberius Cæsar* hujusmodi literis viatici loco instructum dimisit: « *Potamonem* *Lesbonactis* filium si quis offendere audebit, consideret secum ille, an mecum suscipere bellum valeat. »

S.

56. *Sibylla* romana vox est, fatidicam mulierem significans, unde vaticinæ feminæ uno nomine *Sibyllæ* vocantur. Decem autem numero fuere, quarum prima *Chaldæa* de Christo vaticinata est; cujus si versus aliquot imperfecti et metricis legibus parum constantes inveniuntur, non ipsius id culpa, sed scribarum, qui orationis celeritatem scribendo assequi nequiverunt, quod simul cum cessante inspiratione dictorum memoria intercederet.

57. *Stesichorus* lyricus, quum scripsisset *Helenæ* vituperium, luminibus orbatus fuit; recepto visu, postquam recantasset, edito *Helenæ* encomio. Nomen autem *Stesichori* accepit, quod primus chororum statuerit in cantu ad tibia, dictus antea *Tisias*.

§ 55. Eadem plenius *Suidas*. V. fragm. *Potam.* tom. III, p. 505.

§ 56. Eadem alio ordine *Suidas* s. v. Cf. *Cramer* *Anecd.* Paris. I, p. 332 sq.

§ 57. Eadem *Suidas* s. v.

58. Σαπφὼ ἡ Λεσβία δι' ἔρωτα Φάωνος τοῦ Μιτυληναίου ἐκ τοῦ Λευκάτου κατεπόντισεν ἑαυτήν.

59. Σοφοκλῆς δ' τραγικός μέλιττα ἐκαλείτο διὰ τὸ ἡδύ.

60. Σώφρων Συρακούσιος, Ἀγαθοκλέους, ἔγραψε καταλογάδην Δωρίδι διαλέκτῳ μίμους ἀνδρείους καὶ γυναικείους. Καὶ φασὶ Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον αἰεὶ ἐντυγχάνειν αὐτοῖς, ὥς καὶ καθύδκειν ἐπ' αὐτῶν ἔσθ' ὅτε.

61. Στίλπιων ὁ Μεγαρεὺς τοιοῦτον εὐρησιλογίᾳ καὶ σοριστείᾳ προῆγε τοὺς ἄλλους, ὥστε μικροῦ δεῆσαι πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀφορῶσαν εἰς αὐτὸν μεγαρίσαι. Ἀπέσπασε μὲν οὖν καὶ ἄλλους πολλοὺς, Δίφιλον δὲ τὸν Βοσποριανὸν καὶ Μύρμηκα τὸν Ἑξαινέτου, παραγενομένους ὡς ἐλέγχοντας, ζηλωτὰς ἔσχε. Τοῦτον ἀπέδεχετο καὶ Πτολεμαῖος ὁ Σωτήρ· καὶ ἐγκρατὴς Μεγάρων γενόμενος, εἰδίδου τε ἀργύριον αὐτῷ, καὶ παρεκάλει εἰς Αἴγυπτον συμπλεῖν. Ὁ δὲ μέτριον μὲν τι τάργυριδίου προσήκατο, ἀρνησάμενος δὲ τὴν ὑδὸν, μετῆλθεν εἰς Αἴγιναν, ἕως ἐκεῖνος ἀπέπλευσεν. Ἀλλὰ καὶ Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνου καταλαβὼν τὰ Μέγαρα, τὴν τε οἰκίαν αὐτοῦ φυλαχθῆναι, καὶ πάντα τὰ ἀρπασθέντα προῦνόησεν ἀποδοῦναι. Ὅτε καὶ βουλομένῳ παρ' αὐτοῦ τῶν ἀπολωλότων ἀναγραφὴν λαβεῖν, ἔφη μηδὲν τῶν ἰδίων ἀπολωλέκεναι· παιδείαν γὰρ μηδένα ἐξεννοχέειν, τὸν τε λόγον ἔχειν καὶ τὴν ἐπιστήμην. Καὶ αὐτῷ διαλεχθεὶς περὶ ἀνθρώπων εὐεργεσίας, οὕτως εἶλεν ὥστε προσέχειν αὐτῷ. Ἦν δὲ ἀληθῶς κομψότατος καὶ ἀφελὴς καὶ ἀνεπίπλαστος πρὸς τε τὸν ἰδιώτην εὐθετος. Οὗτος ἰδὼν τὸν Κράτητα χειμῶνος συγκεκαυμένον· « ὦ Κράτης, εἶπε, δοκεῖς μοι χρεῖαν ἔχειν ἱματίου καινοῦ », ἦτοι νοῦ καὶ ἱματίου. Καὶ δὲ παρωδῆσας εἶπεν εἰς αὐτὸν οὕτω·

Καὶ μὴν Στίλπων· εἰσεῖδον χαλὲπ' ἄλγε' ἔχοντα
ἐν Μεγάρῳ, ὅθι φασὶ Τυφώος ἔμμεναι εὐνάς.
Ἐνθάδ' ἐρίεσκεν, πολλοὶ δ' ἄμρ' αὐτὸν ἑταῖροι·
τὴν δ' ἀρετὴν παρὰ γράμμα διώκοντες κατέτριβον.

Οὗτος δ' Στίλπιων γηράσας καὶ νοσήσας οἶνον προσήκατο, ὥς τάχιον ἀποθάνη· δ' καὶ γέγονεν. Οὗτος ἀνῆρει τὰ εἶδη· καὶ ἔλεγε τὸν λέγοντα ἀνθρώπον εἶναι μηδένα· οὔτε γὰρ τόνδε εἶναι οὔτε τόνδε· τί γὰρ μάλλον τόνδε ἢ τόνδε; οὐδ' ἄρα τόνδε. Καὶ πάλιν· τὸ λάχανον οὐκ ἔστι τὸ δεκνύμενον· λάχανον γὰρ ἦν πρὸ μυρίων ἐτῶν· οὐκ ἄρα ἔστι τοῦτο λάχανον.

T.

62. Τίμαιος Ταυρομενίτης γρασουλλέκτρια ἐλέγετο, διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν.

58. *Sappho* Lesbica amore Phaonis Mytilenaei ardens de Leucate promontorio in mare praecipitem se dedit.

59. *Sophocles* tragicus apud cognominatus fuit ob carminis suavitatem.

60. *Sophron* Syracusius Agathoclis filius scripsit oratione soluta et Dorica dialecto Mimns masculos et muliebres, quos Platonem semper in manibus habuisse ferunt, illisque interdum etiam indormivisse.

61. *Stilpon* Megarensis inventionis gratia et argutiis in tantum superavit ceteros, ut tantum non omnis Graecia coniectis in eum oculis intenta megarissare coeperit. Avellit itaque ab illis multos discipulos: praeterea Diphilum Bosporianum et Myrmecem Exaeneti filium ad se venientes arguendi gratia sectatores habuit. Magni eum faciebat etiam Ptolemaeus Soter; qui captis Megaris et pecuniam illi misit, et invitavit ut secum in Aegyptum veniret. Ille pecuniae paucillum accepit, sed in Aegyptum ire recusans migravit Aeginam, donec ille abiisset. Demetrius quoque Antigoni filius quum cepisset Megaram, domum illi servari et quae direpta essent cuncta restitui curavit. Ubi quum ea quae amisit ut scripto sibi traderet moneret, nihil rerum suarum se perdidisse respondit: quippe doctrinam et eruditionem sibi ademisse neminem, reliquamque sibi esse et eloquentiam et disciplinam. Atque illum erga homines beneficentiae admonuit tanta orationis vi, ut rex illius jam studiosus prorsus auditor fieret. Erat revera festivus, simplex, simulationis nescius, et rudibus accommodatus. Quum vidisset hieme Cratetem frigore adustum, « O Crates, inquit, videris mihi indigere pallio novo (καινῷ, id est καινοῦ, « pallio et mente »). Unde Crates illum tali parodia lusit:

Atqui ego Stilponem Megaris mala multa ferentem
vidi, ubi monstrosi esse ferunt habitacula Typhæi.
Hic contendebat juvenum comitante caterva,
virtutem absumentem verbo tenus assectando.

Porro Stilpon senio confectus morboque implicitus vinum poposcit, quo mors acceleraretur: quod et evenit. Illic tollebat species: et hominem, qui secum disputabat, esse negabat: neque enim qui disputaret hunc esse vel hunc: qui enim hunc magis quam hunc? non igitur, hunc. Rursusque, « Olus quod ostenditur non est: olus enim ante mille annos fuit: non est igitur hoc olus. »

T.

62. *Timæus* Tauromenita dictus fuit convicio Anus collectrix, eo quod trivialia conscriberet.

§ 58. Suidas: Σαπφὼ, Λεσβία ἐκ Μιτυλήνης, ψάλτρια. Αὕτη δι' ἔρωτα ... ἑαυτήν. Τινὲς δὲ καὶ ταύτης εἶναι λυρικὴν ἀνέγραψαν ποιήσιν.

§ 59. Eadem Suidas s. v., ubi vide reliqua.

§ 60. Eadem Suidas, post voc. Ἀγαθοκλέους addens: καὶ Δαμνασυλλίδος. Τοῖς δὲ χρόνοις ἦν κατὰ Ξέρξην καὶ Εὐριπίδην.

§ 62. Eadem Suidas s. v.

63. Τιμόλαος ὁ Λαρισαῖος ῥήτωρ ἐδιπλασίασε τὴν Ἰλιάδα, παρεμβαλὼν στίχον πρὸς στίχον. Ἐχει δὲ οὕτως·

Μῆνιν αἶεide, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 ἦν ἔθετο Χρῦσου κεχολωμένους εἵνεκα κούρης,
 οὐλομένην, ἥ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε
 μαρναμένοις, ὅτε Τρωσὶν ἄτερ πολέμιον ἄνακτος.
 Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαφεν
 Ἑκτορος ἐν παλάμῃσι δαΐδονμένον ὑπὸ δουρὶ.

64. Τριβωνιανὸς κολακεύων Ἰουστινιανὸν βασιλέα, ἔπειθεν αὐτὸν, ὅτι οὐκ ἀποθάνεται, ἀλλὰ μετὰ σαρκὸς εἰς οὐρανὸν ἀρπαγῆσεται. Ἦν δὲ ὁ Τριβωνιανὸς Ἕλλην καὶ ἄθεος.

65. Τυρταῖόν φασι τὸν ἐλεγειοποιὸν τοῖς μέλεσι χρυσάμενον, ὅτε Λακεδαιμόνιοι Μεσσηνίοις ἐπολέμουν, παροτρύναι Λακεδαιμονίους, καὶ ταύτῃ ἐπικρατεστέρους ποιῆσαι.

66. Τυραννίων δ' Ἐμισσηνός (Ἰ. Ἀμισσηνός), Θεόφραστος πρὶν καλούμενος, μετεκλήθη Τυραννίων, ὡς κατατρέχων τῶν ὁμοσχόλων. Οὗτος αἰχμάλωτος ὑπὸ Λουκούλλου ληφθεὶς, καὶ πλούσιος ἐν Ρώμῃ γενόμενος, ἐκτίσαστο βιβλίων ὑπὲρ τὰς τρεῖς μυριάδας.

Υ.

67. Ὑπατία, ἡ Θέωνος θυγάτηρ τοῦ Ἀλεξανδρείου φιλοσόφου, καὶ αὐτὴ φιλόσοφος, διεσπάρθη ὑπὸ Ἀλεξανδρέων, καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ἐνυδρίσθην καθ' ὅλης τῆς πόλεως διεσπάρη. Τοῦτο δὲ πέπονθε διὰ τὴν ὑπερβάλουσαν σοφίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ περὶ ἀστρονομίας.

Φ.

68. Φαίδων Ἡλείος, ὁ Σωκράτους μαθητῆς, αἰχμάλωτος ὑπὸ Ἰνδῶν ληφθεὶς, εἶτα πραθεὶς πορνοβοσκῷ τινι, προέστη ὑπ' αὐτοῦ πρὸς ἐταίρησιν ἐν Ἀθήναις. Ἐντυχὼν δὲ Σωκράτει ἐξηγουμένῳ, ἤρασθαι τῶν λόγων αὐτοῦ, καὶ αἰτεῖ λύσασθαι. Ὁ δὲ πείθει Ἀλκιβιάδην πρῆσθαι αὐτόν· καὶ ἦν τὸ ἐντεῦθεν φιλόσοφος. Οὗτος ἦρξε τῆς ἀπ' αὐτοῦ κληθείσης Ἡλειακῆς αἱρέσεως, ἥτις ὑστερον ὑπὸ Μενεδήμου τοῦ Ἐρετρίως Ἐρετριακῇ προσηγορεύθη.

69. Φερεκύδην τὸν Σύριον (ἔστι δὲ μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἡ Σύρα) φασὶν οὐ σχεῖν διδάσκαλον, ἀλλ' ἐαυτὸν ἀσκήσαι κτησάμενον τὰ Φοινίκων ἀποκρυφα βιβλία. Οὗτος πρῶτος τὸν περὶ μετεμψυχώσεως λόγον εἰσήνεγκε. Γέγονε δὲ φθειρόδωτος.

63. *Timolaus Larissæus, rhetor, congeminauit Iliadem, versum semper versui subjiciens, hoc modo :*

Iram, Diva, mihi Pelidæ suggere Achillis,
 quam Chryse ob natam sumpsit (cui injuria facta),
 letalem, quæ mille malis involvit Achivos,
 pugnant dum bella cient ductore carentes,
 heroumque animas fortes demisit ad Orcum
 Hectoris manibus, quos hausit missile ferrum.

64. *Tribonianus Justiniano imperatori adulans persuasit non moriturum ipsum, sed una cum corpore raptum cælo immigraturum. Erat autem paganus et impius.*

65. *Tyrtæum, elegiacum poetam, carminibus Lacedæmonios, quo tempore cum Messeniis bellum gerebant, animasse, eaque ratione victoriam illis peperisse proditum est.*

66. *Tyrannion Amisenus, prius Theophrastus (ab eloqui divinitate), posterius Tyrannion mutato nomine dictus est, quod condiscipulos exagitaret. Captus fuit a Lucullo, Romæque in magnis divitiis vivens possedit supra tres librorum myriades.*

ΗΥ.

67. *Hypatia Theonis Alexandrini philosophi filia et ipsa philosopha, ab Alexandrinis discerpta est, et cadaver ejus contumeliis affectum per totam urbem frustatim sparsum est : quod illi accidit ex invidia orta ob eximiam peritiam, rerum præsertim astronomicarum.*

PH.

68. *Phædon Eleus, Socratis auditor, ab Indis captus, ac lenoni venundatus, ab eo prostitutus Athenis fuit ad stuprum. Is forte in Socratem incidens publice profitentem, disputationibus illis mire affici cœpit, petiitque obnixæ, ut redimeretur. Itaque Alcibiadem flexit Socrates, qui enim mercaretur : quo facto jam inde philosophari cœpit. Auspicatus est Eliacam sectam ab ipso nomen adeptam, quæ postea a Menedemo Eretriensi Eretriana appellata est.*

69. *Pherecydes Syrius (est autem Syra e Cycladibus insulis una) nullo usus fuisse magistro, suoque Marte profecisse dicitur, postquam arcana Phœnicum commentaria nactus fuerat. Hic primus opinionem de animorum transmigratione invexit. Absumptus autem est a pediculis.*

§ 63. Suidas : Τιμόλαος, Λαρισαῖος ἐκ Μακεδονίας, ῥήτωρ, Ἀναξιμένης τοῦ Λαμψακηνοῦ μαθητῆς. Ὁς καὶ ποιητικῶς ἔχων παρενέβαλε τῇ Ἰλιάδι στίχον πρὸς στίχον, καὶ ἐπέγραψε τὸ σύνταγμα Τρωικόν. Μῆνιν αἶεide κτλ.

§ 64. Suidas : Τριβωνιανός, Μακεδονιανός, ἀπὸ δικηγόρων τῶν ὑπάρχων. Οὗτος ὁ Τριβωνιανός Ἕλλην ὑπῆρχε καὶ ἄθεος καὶ ἄλλότριος κατὰ πάντα τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως· κόλαξ δὲ καὶ ἀπατεὼν καὶ πείθων Ἰουστινιανὸν τὸν βασιλέα, ὡς ὅτι οὐκ ἀποθάνεται, ἀλλ' εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ σαρκὸς ἀναληφθήσεται. Ἦν δὲ κοινάιστωρ Ἰουστινιανοῦ.

§ 65—69. Eadem Suidas.

70. Φιλήμων δ' Συρακούσιος ὑπὸ σφοδροῦ γέλωτος ἐτελεύτησεν, ὡς δὴ καὶ Φιλιστίων δ' Νικαεύς, εἰς δὲ καὶ ἔστι τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα·

Ὁ τὸν πολυστένακτον ἀνθρώπων βίον
γέλωτι μίσας Νικαίεὺς Φιλιστίων.

Οὗτος ἐγραψε τὸν Φιλόγελων.

71. Φιλίσκον τὸν Μιλήσιον ῥήτορα, πρότερον αὐλητὴν ὄντα παραδοξότατον, Ἰσοκράτης δ' ῥήτωρ αὐλοτρύπην ἐκάλεσεν.

72. Φιλετᾶς δ' Κῶος ἰσχνωθεὶς ἐκ τοῦ ζητεῖν τὸν καλούμενον ψευδόμενον λόγον ἀπέθανε.

73. Φίλων δ' Ἑβραῖος τοσαύτην πρὸς Πλάτωνα ὁμοιότητα ἔσχε κατὰ τε φράσιν καὶ διάνοιαν, ὡς εἰς παροιμίαν παρ' Ἑλλήσι τοῦτο χωρῆσαι· ἡ Πλάτων φιλωνίζει ἢ Φίλων πλατωνίζει.

74. Φιλόστρατος δ' Ἀθήνιος, δ' τὰς Εἰκόνας γράψας, υἱὸς ἦν τοῦ πρώτου σοφιστοῦ Φιλοστράτου Ἀθημίου. Οὗτος δ' δευτέρως ἐσοφίστευσεν ἐν Ἀθήναις, εἴτα ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ Σεβήρῳ τοῦ βασιλέως.

X.

75. Χαρτίλος Σάμιος, ποιητὴς, ἐγραψε τὴν Ἀθηναίων νίκην κατὰ Ξέρξου, ἐφ' οὗ ποιήματος κατὰ στίχον στατήρα χρυσοῦν ἔλαβε, καὶ σὺν τοῖς Ὀμήρου ἀναγινώσκεσθαι ἐψηφίσθη.

76. Χρύσιππον τὸν φιλόσοφον αἰτιῶνται τινες προκεῖν λέγοντα ὅπως ποριστέον τῷ σοφῷ. Φασὶ γάρ, τίνας χάριν ποριστέον αὐτῷ· εἰ μὲν γὰρ τοῦ ζῆν ἔνεκα, ἀδιάφορον τὸ ζῆν· εἰ δὲ ἡδονῆς, καὶ αὐτὴ ἀδιάφορον· εἰ δὲ τῆς ἀρετῆς, αὐτάρχεις αὐτὴ πρὸς εὐδαιμονίαν. Καταγέλαστοι δὲ φασὶ καὶ οἱ τρόποι τοῦ πορισμοῦ, ὅσον οἱ ἀπὸ βασιλέως· εἰκειν γὰρ αὐτῷ δεήσει· καὶ οἱ ἀπὸ φίλιας· λήμματος γὰρ ὧνις ἡ φιλία ἔσται· καὶ οἱ ἀπὸ σοφίας· μισθωρήσει γὰρ ἡ σοφία. Τοῦτον τὸν Χρύσιππον φασὶν ἔχειν ἐπὶ φιλοσοφίαν, τῆς οὐσίας αὐτοῦ τῆς πατρῴας εἰς τὸ βασιλικὸν ἀναληφθείσης. Τέλος.

70. *Philemon* Syracusanus nimio risu exstinctus est, ut et *Phlistion* Nicæensis, de quo exstat epigramma :

*Mortalium ærumnosam vitam miscuit
risu Phlistion , Nicæa quem dedit.*

Hic scripsit Cachinnatorem.

71. *Philiscus* Milesius rhetor, antea clarus artis gloria tibicen, quem *Isocrates* orator tibiæ foratorem nuncupabat.

72. *Philetas* Cus quum in inveniendō sophismate quod *Pseudomenos* vocatur, elaboraret, extenuato corpore obiit.

73. *Philon* Hebræus tantam cum Platone et ingenio et scriptis affinitatem habuit, ut in proverbium abierit apud Græcos : Aut Plato philonissat, aut Philo platonissat.

74. *Philostratus* Lemnius, qui de *Imaginibus* librum scripsit, filius fuit primi *Philostrati*, sophistæ Lemnii : docuit Athenis ; postea Romæ, imperante Severo.

CH.

75. *Chærilus* Samius poeta scripsit Atheniensium victoriam de Xerxe, pro cuius poematis singulis versibus aureum staterem dono accepit, decretumque fuit, ut cum *Homerici* scriptis simul legeretur.

76. *Chrysippum* philosophum criminantur nonnulli, quod prævidisse animo se dixerit, qua ratione sapienti quæstus sit faciendus. Nam aiunt cuius rei gratia sectandus ei quæstus erit? Nam si quidem ut vivat, vivere indifferens est ; quodsi ut fruatur voluptate, et ipsa indifferens est ; si autem virtutis causa, sufficit ipsa ad beatam vitam. Sunt autem perridiculi et quæstus huiusmodi : quippe si qui a rege suppeditentur, obsequendum illi erit necessario ; si autem ab amicitia proficiantur, venalis et quæstuosa erit amicitia : sin vero a sapientia, mercenaria erit sapientia (D. VIII, 126). Hunc ad philosophiam accessisse perhibent postquam res paterna in fiscum regium absumpta esset. *Finis.*

NONNOSUS.

Nonnosus, Abramæ f., scriptum reliquit de legatione quam ad Saracenos, Auxumitas et Homeritas Justiniani temporibus (c. an. 533) obierat. Natione Syrum fuisse ex patris nomine suspiceris. Pater ille sicuti etiam avus Nonnosi, ipsi quoque ad Arabes legationes susceperant. Nam avus ab Anastasio imp. ad Aretham (*Al Hareth*, Ambri f., Saracenorum Chindenorum (*Kende arab.*) principem v. Pocock. Spec. hist. p. 69) missus est, ut pacis fœdera componeret (Phot. § 1) (*). Pater vero Nonnosi sub Justino imp. ad Almundarum (*Almondar*, Hirensium regem decimum sextum ap. Pocock. p. 69), ac postea ad nepotem Arethæ Caisum, Chindenorum et Maadenorum (**) præfectum, venit legatus. Denique Nonnosus a Justiniano ad eundem Caisum, cui persuaderet ut ad imperatorem se conferret, tum vero ad Auxumatarum regem Elesbaam et ad Homeritas profectus est. Apud Caisum nihil videtur profecisse, quandoquidem Abramæ tandem, denuo ad Caisum misso, contigit ut Saracenum istum ad Justinianum adduceret. Elesbaam cur Nonnosus conveniret disertius non indicavit Photius, qui ex scripto pauca tantum quæ ad itineris pericula et regionum populorumque, quos vidit Nonnosus, descriptionem pertinent, enotavit. Quare ad Malalam et Theophanem chronographos nos convertamus, quorum auctor quin Nonnosi opus noverit et adhibuerit, cum Humphredo Hodyo (Prolegg. ad Malalam p. XLVIII ed. Bonn.) et Gibbono (cap. 41, not. 94) nullus dubito.

Malalas Chron. p. 456, 24 ed. Bonn. (et Theophan. p. 377) : 'Ο δὲ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀκούσας παρὰ τοῦ πατρικίου Ῥουφίνου τὴν παρὰ Κωάδου, βασιλέως Περσῶν, παράδασιν, ποιήσας θείας κελεύσεις κατέπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Αὐξουμιτῶν· ὅστις βασιλεὺς Ἰνδῶν συμβολὴν ποιήσας μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀμεριτῶν (***) Ἰνδῶν, κατὰ κράτος νικήσας παρέ-

(*) Pertinet hæc legatio ad illud tempus quo Badicharius, Arethæ filius, Palaestinam et Phœniciam incursionibus vexavit (c. an. 498). Vide Theophan. Chron. p. 222 ed. Bonn., coll. Evagr. H. Eccl. III, 36, et Procop. Panegy. in Anastas. p. 497 ed. Nieb.; Tillemont *Hist. des emp.* VI, p. 556; Le Beau *Hist. du bas emp.* VIII, p. 359.

(**) Μααδηνοὶ laud dubie iidem sunt, qui apud alios auctores vocantur Μαδιανῖται, Μαδιηνοὶ, Μαδιηναῖοι (*Midianim* hebraice). Cf. Forbiger. *Geogr.* p. 744.

(***) Sic etiam Nonnosus ap. Photium pro vulgari nom. Ὀμηριτῶν. Elesbaas (*Adad* Theophan. p. 346. *Andas* Mal. p. 434) Dimnum (vel Damianum sec. Theoph.). qui Romanorum mercatores christianos, instigantibus Judæis, oc-

λαβε τὰ βασίλεια αὐτοῦ καὶ τὴν χώραν αὐτοῦ πᾶσαν, καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ βασιλέα τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν ἐκ τοῦ ἰδίου γένους Ἀγγάνην διὰ τὸ εἶναι καὶ τὸ τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν βασιλεῖον ὑπ' αὐτόν. Καὶ ἀποπλεύσας ὁ πρεσβευτὴς Ῥωμαίων ἐπὶ Ἀλεξανδρείαν διὰ τοῦ Νεῖλου ποταμοῦ καὶ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κατέφθασε τὰ Ἰνδικὰ μέρη. Καὶ εἰσελθὼν παρὰ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν, μετὰ χαρᾶς πολλῆς ἐξενίσθη ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν, ὅτι διὰ πολλῶν χρόνων ἤξιώθη μετὰ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων κτήσασθαι φιλίαν. Ὡς δὲ ἐξηγήσατο (*) ὁ αὐτὸς πρεσβευτὴς, ὅτε ἐδέξατο αὐτὸν ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεὺς, ὡφρηγήσατο τὸ σχῆμα τῆς βασιλικῆς τῶν Ἰνδῶν καταστάσεως, ὅτι γυμνὸς ὑπῆρχε, καὶ κατὰ τοῦ ζώσματος εἰς τὰς ψύας αὐτοῦ λινόχρυσσα ἱμάτια, κατὰ δὲ τῆς γαστροῦ καὶ τῶν ὤμων φορῶν σχιστάς (σχιστὰ Theoph.) διὰ μαργαριτῶν καὶ [ἐν τοῖς βραχίονσιν add. Theoph.] κλαβία ἀνὰ πέντε, καὶ χρυσᾶ ψέλια εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ λινόχρυσον φακιλίον ἐσφενδονισμένον, ἔχον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν σειρὰς τέσσαρας, καὶ μαρινάκιν χρυσοῦν ἐν τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ· καὶ ἴστατο ὑπεράνω τεσσάρων ἐλεφάντων ἔχόντων ζυγὸν καὶ τροχούς δ', καὶ ἐπάνω ὡς ὄχημα ὑψηλὸν ἡμφιεσμένον χρυσεῖς πετάλοις, ὥσπερ ἐστὶ τὰ τῶν ἀρχόντων τῶν ἐπαρχιῶν ὀχήματα ἀργύρῳ ἡμφιεσμένα. Καὶ ἴστατο ἐπάνω ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν βαστάζων σκουτάριον μικρὸν κεχρυσωμένον καὶ δύο λαγκίδια καὶ αὐτὰ κεχρυσωμένα κατέχων ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ. Καὶ οὕτως ἴστατο πᾶσα ἡ σύγκλητος αὐτοῦ μεθ' ὀπλων, (καὶ αὐλοὶ) ᾄδοντες μέλη μουσικά. Verba καὶ αὐλοὶ non habet Theoph.

Καὶ εἰσενεχθεὶς ὁ πρεσβευτὴς Ῥωμαίων κλίνας τὸ γόνυ προσεκύνησας· καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν ἀναστῆναι με (τε? Dindf.) καὶ ἀναχθῆναι πρὸς αὐτόν. Καὶ δεξάμενος τὴν τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων σάκραν κατεφίλησε τὴν σφραγίδα [τὴν ἔχουσιν τὸ σπηθῆριον τοῦ βασιλέως add. Theoph.]. Δεξάμενος δὲ καὶ τὰ δῶρα τὰ πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐξεπλάγη. Λύσας δὲ καὶ ἀναγνοὺς δι' ἐρμηνέως τὰ γράμματα, εὗρε

ciderat, bello aggressus est, victumque regno exiit, et (Christianam religionem amplexus) ab imperatore Rom. episcopum petivit (circa 522). V. Malalas p. 433; Theophan. p. 436, coll. p. 261; Cedren. I, p. 656 (qui tamen veris falsa miscet); Procop. Pers. I, 19. 20. Gibbon. I. I.

(*) Theophan. p. 377 : Ἐξηγεῖτο δὲ ἐπανελθὼν ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς, ὅτι, ὅτε ἐδέξατο αὐτόν, γυμνὸς ἦν ὁ βασιλεὺς Ἀρέθας. Præterquam quod regem Aretham, legatum Julianum perperam dicit Theophanes, legationem hanc in primum Justinii imperat. annum transfert. Verum regis nomen Ἐλεσαῶς Theoph. habet p. 261. Apud Malalam orationem turbatam in ordinem redigere possis, ejectis verbis ὡφρηγήσατο... ὅτι.

περιέχοντα ὥστε δπλίσασθαι αὐτὸν κατὰ Κωιάδου, βασιλέως Περσῶν, καὶ τὴν πλησιάζουσαν αὐτῷ γῶραν ἀπολέσαι καὶ τοῦ λοιποῦ μηκέτι συνάλλαγμα ποιῆσαι μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ δι' ἧς ὑπέταξε χώρας τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν διὰ τοῦ Νεβίου ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Ἀλεξανδρεία τὴν πραγματείαν ποιῆσθαι. Καὶ εὐθέως ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν Ἐλεσθάς (Ἐλεσθαῶς Phot. et Theophan. p. 261, 1) ἐπ' ὅψεσι τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων ἐκίνησε πόλεμον κατὰ Περσῶν, προτέμψας δὲ τοὺς ὑπ' αὐτὸν Ἰνδοὺς Σαρακηνούς, ἐπῆλθε τῇ Περσικῇ γῶρᾳ ὑπὲρ Ῥωμαίων, δηλώσας τῷ βασιλεῖ Περσῶν τοῦ δέξασθαι τὸν βασιλεῖα Ἰνδῶν πολεμοῦντα αὐτῷ καὶ ἐκπορῆσαι πᾶσαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ βασιλευομένην γῆν. Καὶ πάντων οὕτως προβάτων, ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν κρατήσας τὴν κεφαλὴν τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων, δεδοκῶς εἰρήνης φίλημα, ἀπέλυσεν ἐν πολλῇ θεραπείᾳ. Κατέπεμψε γάρ καὶ σάκρας διὰ Ἰνδοῦ πρεσβευτοῦ καὶ ὄωρα τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων.

PHOTIUS BIBL. COD. 3 :

Ἀνεγνώσθη Nonnosus ἱστορίαν ἐν ᾗ διαλαμβάνεται πρεσβεία αὐτοῦ πρὸς τε Αἰθίοπας καὶ Ἀμερίτας καὶ Σαρακηνούς τὰ ἰσχυρότερα τῶν τότε ἔθνων, ἔτι δὲ καὶ πρὸς ἄλλα ἀνατολικά ἔθνη. Ἰουστινιανὸς δὲ τὸ τμηκαῦτα τὴν Ῥωμαϊκὴν περιεῖπε πολιτείαν· φύλαρχος δὲ τῶν Σαρακηνῶν ἐχρημάτιζε Κάϊσας, ἀπόγονος Ἀρέθα, καὶ αὐτοῦ φυλάρχου γεγεννημένου, πρὸς δὲ ὁ Nonnosus πάντως ἐπρεσβεύσατο, παρὰ Ἀναστασίου τότε βασιλεύοντος ἀποσταλεῖς, καὶ τὰ πρὸς εἰρήνην ἐσπέισατο. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ Nonnosus (Ἀδράμης δ' ἦν αὐτῷ ὄνομα) πρὸς Ἀλαμούνδαρον φύλαρχον Σαρακηνῶν ἐπρεσβεύσατο, καὶ δύο στρατηγούς Ῥωμαίων, Τιμόστρατον καὶ Ἰωάννην, νόμῳ πολέμου συλληφθέντας,

ἀνεσώσατο, Ἰουστίνῳ δὲ τῷ βασιλεῖ τὴν τῶν στρατηγῶν διηκονεῖτο ἀνάρρυσιν. Ὁ μὲντοι Κάϊσας, πρὸς δὲ ἐστέλλετο Nonnosus, δύο γενῶν ἤγειτο τῶν παρὰ τοῖς Σαρακηνοῖς ἐπισημοτάτων, Χινδωνῶν καὶ Μααδωνῶν. Πρὸς τοῦτον δὲ τὸν Κάϊσον καὶ ὁ Nonnosus πατὴρ, πρὶν ἢ Nonnoson πρεσβεῦειν αἰρεθῆναι, Ἰουστινιανοῦ πέμποντος, ἀπέσταλτο, καὶ εἰρηνικὰς ἔθετο σπονδὰς· ὥστε καὶ τὸν υἱὸν Κάϊσου (Μαυίας δὲ ἐκαλεῖτο) δημῶρα λαβεῖν, καὶ πρὸς Ἰουστινιανὸν ἐς Βυζάντιον ἀποκομίσαι. Μεθ' ὃν χρόνον ἐπρεσβεύσατο Nonnosus ἐπὶ δυσὶ τούτοις, Κάϊσον, εἰ δυνατόν, πρὸς βασιλέα ἀγαγεῖν, καὶ πρὸς τὸν τῶν Αὐζουμιτῶν ἀφικέσθαι βασιλέα· Ἐλεσθαῶς δὲ τότε ἐκράτει τοῦ ἔθνους· καὶ πρὸς τοῦτοις καὶ εἰς τοὺς Ἀμερίτας παραγενέσθαι. Ἡ δὲ Αὐζουμιας πόλις ἐστὶ μεγίστη καὶ ὅλον μητρόπολιν τῆς ὅλης Αἰθιοπίας· κεῖται δὲ μεσημβρινωτέρα καὶ ἀνατολικωτέρα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. Ὁ δὲ Nonnosus πολλὰς μὲν ἐπιβουλὰς ἔθνων ὑποστάς, πολλὰς δὲ θηρίων χαλεπότητας παρὰ τὴν δόδον, καὶ πολλὰς δυσχωρίας καὶ ἀπορίας πολλὰς περιπεσὼν, ὁμοῦ καὶ τὰ δόξαντα ἐξετέλεσε καὶ ὅσως τῇ πατρίδι ἀποδίδεται.

Ὅτι Κάϊσας, Ἀδράμου πάλιν πρὸς αὐτὸν πρεσβεύσαντος, πρὸς τὸ Βυζάντιον παραγίνεται, καὶ τὴν ἰδίαν φυλαρχίαν Ἀμβρω καὶ Ἰεζίδῳ τοῖς ἀδελφοῖς διανειμάμενος, αὐτὸς τὴν Παλαιστινίων ἡγεμονίαν παρὰ βασιλέως ἐδέξατο, πλῆθος πολὺ τῶν ὑποτεταγμένων αὐτῷ σὺν αὐτῷ ἐπαγόμενος.

Ὅτι τὰ σανδάλια, φησὶ, νυνὶ λεγόμενα ἀρβύλας ἔλεγον οἱ παλαιοί, καὶ τὸ φακίολιον φασώλιν.

Ὅτι τῶν Σαρακηνῶν οἱ πλείστοι, οἳ τε ἐν τῷ Φοινικῶνι καὶ οἱ τοῦ Φοινικῶνος καὶ τῶν ὀνομαζομένων Ταυρηνῶν ὄρων ἐπέκεινα, ἱερὸν τι χωρίον νομίζουσιν ὡπωδὴ θεῶν ἀνιέμενον, καὶ ἐνταῦθα συλλέγονται κατ' ἐνιαυτὸν ἑκάστον δις· ὧν τὴν μὲν τῶν πανηγύρεων αὐτῶν μὴν ὅλος μετρεῖ παρατείνων, σχεδὸν πού τοῦ

LECTA EST Nonnosi historia, qua legationem suam complectitur ad Aethiopas et Homeritas atque Saracenos susceptam, populos tum potentissimos, et ad alias item Orientis gentes. Justinianus Romanum tum imperium tenebat. Praefectus vero Saracenorum Caisus erat, Arethae (Al-Hareth) nepos : qui et ipse praefectus fuerat, ad quem Nonnosi avus ab Anastasio imperatore legatus fuerat et pacis foedera sanxerat. Quin et Nonnosi pater, cui Abramae nomen, ad Alamundarum, praefectum Saracenorum, orator aliquando profectus, duos Romanorum duces, Timostratum et Joannem, belli jure captos, una liberavit, Justino imperatori in ducibus his liberandis subserviens. Porro Caisus, ad quem Nonnosus missus, duabus praerat gentibus apud Saracenos clarissimis, Chindenis (Kende arab.) et Maadenis. Ad quem ipsum Caisum Nonnosi quoque pater, antequam haec Nonnoso legatio mandaretur, a Justiniano missus est, pacisque foedera ita instituit, ut Caisigilium, Maviam nomine, obsidem acceperit, et Byzantium ad Justinianum adduxerit. Post quem duplici Nonnosus nomine legatus missus est : ut Caisum, si posset, ad imperatorem adduceret, et ad Auxumitarum regem, cui

genti Elesbaas tunc praerat, itemque ad Homeritas proficisceretur. Auxumis permagna est civitas, et quasi Aethiopiae totius metropolis, magis ad meridiem et orientem vergens quam Romanum imperium. Nonnosus vero, multis gentium superatis insidiis ferarumque periculis praeter viam incommoda multaque discrimina, in qua saepenumero incidit, tamen quae voluit perfecit, et salvus est patriae redditus.

Caisum refert, misso iterum Abramo ad illum legato, Byzantium profectum esse, suamque praefecturam Ambro et Iezido fratribus divisisse ; ipsum vero Palaestinae praefecturam ab imperatore administrandam suscepisse, infinitamque hominum subditorum secum multitudinem duxisse.

Quae nunc σανδάλια dicta, ἀρβύλας appellasse veteres ait ; et φακίολιον φασώλιν.

Saracenorum, ait, plerique, tam qui in Phoenicone, quam qui ultra Phoeniconem et Taurenos, quos vocant, montes degunt, locum quandam pro sacro habent, alicui deorum consecratum, quo bis quotannis conveniunt. Horum conventuum ipsorum alter mensem durat integrum, ad medium fere ver, quando Tauri signum sol in

NONNOSUS.

Nonnosus, Abramæ f., scriptum reliquit de legatione quam ad Saracenos, Auxumitas et Homeritas Justiniani temporibus (c. an. 533) obierat. Nazione Syrum fuisse ex patris nomine suspiceris. Pater ille sicuti etiam avus Nonnosi, ipsi quoque ad Arabes legationes susceperant. Nam avus ab Anastasio imp. ad Aretham (*Al Hareth*, Ambri f., Saracenorum Chindenorum (*Kende* arab.) principem v. Pocock. Spec. hist. p. 69) missus est, ut pacis fœdera componeret (Phot. § 1) (*). Pater vero Nonnosi sub Justino imp. ad Almundarum (*Almondar*, Hirensium regem decimumsextum ap. Pocock. p. 69), ac postea ad nepotem Arethæ Caisum, Chindenorum et Maadenorum (**) præfectum, venit legatus. Denique Nonnosus a Justiniano ad eundem Caisum, cui persuaderet ut ad imperatorem se conferret, tum vero ad Auxumatarum regem Elesbaam et ad Homeritas profectus est. Apud Caisum nihil videtur profecisse, quandoquidem Abramæ tandem, denuo ad Caisum misso, contigit ut Saracenum istum ad Justinianum adduceret. Elesbaam cur Nonnosus convenerit disertius non indicavit Photius, qui ex scripto pauca tantum quæ ad itineris pericula et regionum populorumque, quos vidit Nonnosus, descriptionem pertinent, enotavit. Quare ad Malalam et Theophanem chronographos nos convertamus, quorum auctor quin Nonnosi opus noverit et adhibuerit, cum Humphredo Hodyo (Prolegg. ad Malalam p. xlviii ed. Bonn.) et Gibbono (cap. 41, not. 94) nullus dubito.

Malalas Chron. p. 456, 24 ed. Bonn. (et Theophan. p. 377) : 'Ο δὲ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀκούσας παρὰ τοῦ πατρικίου Ρουφίνου τὴν παρὰ Κωάδου, βασιλέως Περσῶν, παράδασιν, ποιήσας θείας κελεύσεις κατέπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Αὐξουμιτῶν· ὅστις βχτιλεὺς Ἰνδῶν συμβολὴν ποιήσας μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀμεριτῶν (***) Ἰνδῶν, κατὰ κράτος νικήσας παρέ-

(*) Pertinet hæc legatio ad illud tempus quo Badicharius, Arethæ filius, Palaestinam et Phœniciam incursionibus vexavit (c. an. 498). Vide Theophan. Chron. p. 222 ed. Bonn., coll. Euagr. H. Eccl. III, 36, et Procop. Panegy. in Anastas. p. 497 ed. Nieb.; Tillemont *Hist. des emp.* VI, p. 556; Le Beau *Hist. du bas emp.* VIII, p. 359.

(**) Μααδηνοὶ haud dubie iidem sunt, qui apud alios auctores vocantur Μαδιανῖται, Μαδιηνοὶ, Μαδιηναῖοι (*Midianim* hebraice). Cf. Forbiger. *Geogr.* p. 744.

(***) Sic etiam Nonnosus ap. Photium pro vulgari nom. Ὀμηριτῶν. Elesbaas (*Adad* Theophan. p. 346. *Andas* Mal. p. 434) Dimnum (vel Damianum sec. Theoph.), qui Romanorum mercatores christianos, instigantibus Judæis, oc-

λαβε τὰ βασιλεία αὐτοῦ καὶ τὴν χώραν αὐτοῦ πᾶσαν, καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ βασιλέα τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν ἐκ τοῦ ἰδίου γένους Ἀγγάνην διὰ τὸ εἶναι καὶ τὸ τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν βασιλεῖον ὑπ' αὐτόν. Καὶ ἀποπλεύσας ὁ πρεσβευτὴς Ῥωμαίων ἐπὶ Ἀλεξανδρείαν διὰ τοῦ Νεῖλου ποταμοῦ καὶ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κατέφθασε τὰ Ἰνδικὰ μέρη. Καὶ εἰσελθὼν παρὰ τῷ βασιλεὶ τῶν Ἰνδῶν, μετὰ χαρὰς πολλῆς ἐξενίσθη ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν, ὅτι διὰ πολλῶν χρόνων ἤξιώθη μετὰ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων κτήσασθαι φιλίαν. Ὡς δὲ ἐξηγήσατο (*) ὁ αὐτὸς πρεσβευτὴς, ὅτε εἰδέατο αὐτὸν ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεὺς, ὑπηγγίστατο τὸ σχῆμα τῆς βασιλικῆς τῶν Ἰνδῶν καταστάσεως, ὅτι γυμνὸς ὑπῆρχε, καὶ κατὰ τοῦ ζώσματος εἰς τὰς ψῦας αὐτοῦ λινόχρυσαι ἱμάτια, κατὰ δὲ τῆς γαστροῦ καὶ τῶν ὤμων φορῶν σχιστάς (σχιστὰ Theoph.) διὰ μαργαριτῶν καὶ [ἐν τοῖς βραχίουσιν add. Theoph.] κλαβία ἀνὰ πέντε, καὶ χρυσὰ ψέλια εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ λινόχρυσον φακιλίον ἐσφενδονισμένον, ἔχον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν σειρὰς τέσσαρας, καὶ μαρινάκιν χρυσοῦν ἐν τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ· καὶ ἴστατο ὑπεράνω τεσσάρων ἐλεφάντων ἔχοντων ζυγὸν καὶ τροχούς δ', καὶ ἐπάνω ὡς δχημα ὑψηλὸν ἡμφιεσμένον χρυσοῖς πετάλοις, ὥσπερ ἐστὶ τὰ τῶν ἀργόντων τῶν ἐπαρχιῶν ὀχήματα ἀργύρῳ ἡμφιεσμένα. Καὶ ἴστατο ἐπάνω ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν βασιλεύων σκουτάριον μικρὸν κεχρυσωμένον καὶ δύο λαγκίδια καὶ αὐτὰ κεχρυσωμένα κατέχων ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ. Καὶ οὕτως ἴστατο πᾶσα ἡ σύγκλητος αὐτοῦ μετ' ὅπλων, (καὶ αὐλοὶ) ἄδοντες μέλη μουσικά. Verba καὶ αὐλοὶ non habet Theoph.

Καὶ εἰσενεχθεὶς ὁ πρεσβευτὴς Ῥωμαίων κλίνας τὸ γόνυ προσεκύνησε· καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν ἀναστῆναι με (τε? Dindf.) καὶ ἀναχθῆναι πρὸς αὐτόν. Καὶ δεξάμενος τὴν τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων σάκραν κατεφίλησε τὴν σφραγίδα [τὴν ἔχουσαν τὸ σπηθάριον τοῦ βασιλέως add. Theoph.]. Δεξάμενος δὲ καὶ τὰ δῶρα τὰ πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐξεπλάγη. Λύσας δὲ καὶ ἀναγνοὺς δι' ἐρμηνέως τὰ γράμματα, εὗρε

ciderat, bello aggressus est, victumque regno exiit, et (Christianam religionem amplexus) ab imperatore Rom. episcopum petiit (circa 522). V. Malalas p. 433; Theophan. p. 436, coll. p. 261; Cedren. I, p. 656 (qui tamen veris falsa miscet); Procop. Pers. I, 19. 20. Gibbon. I. I.

(*) Theophan. p. 377 : Ἐξηγήτο δὲ ἐπανελθὼν ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς, ὅτι, ὅτε εἰδέατο αὐτόν, γυμνὸς ἦν ὁ βασιλεὺς Ἀρέθας. Præterquam quod regem Aretham, legatum Julianum perperam dicit Theophanes, legationem hanc in primum Justiniani imperat. annum transfert. Verum regis nomen Ἐλεσῆας Theoph. habet p. 261. Apud Malalam orationem turbatam in ordinem redigere possis, ejectis verbis ὑπηγγίστατο... ὅτι.

περιέχοντα ὥστε δπλίσσασθαι αὐτὸν κατὰ Κωάδου, βασιλείῳ Περσῶν, καὶ τὴν πλησιάζουσιν αὐτῷ γῶραν ἀπολέσαι καὶ τοῦ λοιποῦ μηκέτι συνάλλαγμα ποιῆσαι μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ δι' ἧς ὑπέταξε χώρας τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν διὰ τοῦ Νεῖλου ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Ἀλεξανδρεία τὴν πραγματείαν ποιεῖσθαι. Καὶ εὐθέως ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν Ἐλεσθάς (Ἐλεσθαῶς Phot. et Theophan. p. 261, 1) ἐπ' ὤψεσι τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων εἰκίνησε πολέμον κατὰ Περσῶν, προπέμψας δὲ τοὺς ὑπ' αὐτὸν Ἰνδοὺς Σαρακηνούς, ἐπὶ ἧλθε τῇ Περσικῇ γῶρᾳ ὑπὲρ Ῥωμαίων, δηλώσας τῷ βασιλεῖ Περσῶν τοῦ δεῖξασθαι τὸν βασιλεῖα Ἰνδῶν πολεμοῦντα αὐτῷ καὶ ἐκπορθῆσαι πᾶσαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ βασιλευομένην γῆν. Καὶ πάντων οὕτως προβάδων, ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν κρατήσας τὴν κεφαλὴν τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων, δεδωκώς εἰρήνης φίλημα, ἀπέλευσεν ἐν πολλῇ θεραπείᾳ. Κατέπεμψε γάρ καὶ σάκρας διὰ Ἰνδοῦ πρεσβευτοῦ καὶ δῶρα τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων.

PHOTIUS BIBL. COD. 3 :

Ἀνεγνώσθη Nonnosus ἱστορίαν· ἐν ᾗ διαλαμβάνεται πρεσβεία αὐτοῦ πρὸς τε Αἰθίοπας καὶ Ἀμερίτας καὶ Σαρακηνούς τὰ ἰσχυρότερα τῶν τότε ἔθνων, ἐτι δὲ καὶ πρὸς ἄλλα ἀνατολικά ἔθνη. Ἰουστινιανὸς δὲ τὸ τμητικαῦτα τὴν Ῥωμαϊκὴν περιεῖπε πολιτείαν· φύλαρχος δὲ τῶν Σαρακηνῶν ἐχρημάτιζε Κάϊσας, ἀπόγονος Ἀρέθα, καὶ αὐτοῦ φύλαρχου γεγεννημένου, πρὸς δὲ ὁ Nonnosus πάππος ἐπρεσβεύσατο, παρὰ Ἀναστασίου τότε βασιλεύοντος ἀποσταλεῖς, καὶ τὰ πρὸς εἰρήνην ἐσπέισατο. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ Nonnosus (Ἀδράμης δ' ἦν αὐτῷ ὄνομα) πρὸς Ἀλαμουνδάρων φύλαρχον Σαρακηνῶν ἐπρεσβεύσατο, καὶ δύο στρατηγούς Ῥωμαίων, Τιμόστρατον καὶ Ἰωάννην, νόμῳ πολέμου συλληφθέντας,

ἀνεσώσατο, Ἰουστίνῳ δὲ τῷ βασιλεῖ τὴν τῶν στρατηγῶν διηκονεῖτο ἀνάρρυσιν. Ὁ μὲντοι Κάϊσος, πρὸς δὲ ἐστέλλετο Nonnosus, δύο γενῶν ἤγειτο τῶν παρὰ τοῖς Σαρακηνοῖς ἐπισημοτάτων, Χινδωνῶν καὶ Μααδηνῶν. Πρὸς τοῦτον δὲ τὸν Κάϊσον καὶ ὁ Nonnosus πατὴρ, πρὶν ἢ Nonnoson πρεσβεύειν αἰρεθῆναι, Ἰουστινιανοῦ πέμποντος, ἀπέσταλτο, καὶ εἰρηνικὰς ἔθετο σπονδὰς· ὥστε καὶ τὸν υἱὸν Κάϊσου (Μαυίας δὲ ἐκαλεῖτο) ἡμῶν λαβεῖν, καὶ πρὸς Ἰουστινιανὸν ἐς Βυζάντιον ἀποκομίσαι. Μεθ' ὃν χρόνον ἐπρεσβεύσατο Nonnosus ἐπὶ δυσὶ τούτοις, Κάϊσον, εἰ δυνατόν, πρὸς βασιλέα ἀγαγεῖν, καὶ πρὸς τὸν τῶν Αὐζουμιτῶν ἀφικέσθαι βασιλέα. Ἐλεσθαῶς δὲ τότε ἐκράτει τοῦ ἔθνους· καὶ πρὸς τοὺς καὶ εἰς τοὺς Ἀμερίτας παραγενέσθαι. Ἡ δὲ Αὐζουμικὴ πόλις ἐστὶ μέγιστη καὶ ὅλον μητρόπολις τῆς ὅλης Αἰθιοπίας· κεῖται δὲ μεσημβρινωτέρα καὶ ἀνατολικωτέρα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. Ὁ δὲ Nonnosus πολλὰς μὲν ἐπιβουλὰς ἔθνων ὑποστάς, πολλὰς δὲ θηρίων χαλεπότητας παρὰ τὴν δόδον, καὶ πολλὰς δυσχωρίας καὶ ἀπορίας πολλὰς περιπεσὺν, ὁμοῦ καὶ τὰ δόξαντα ἐξετέλεσε καὶ ὅσως τῇ πατρίδι ἀποδοῖται.

Ὅτι Κάϊσος, Ἀδράμου πάλιν πρὸς αὐτὸν πρεσβεύσαντος, πρὸς τὸ Βυζάντιον παραγίνεται, καὶ τὴν ἰδίαν φυλαρχίαν Ἀμβρω καὶ Ἰεζίδῳ τοῖς ἀδελφοῖς διανεμάμενος, αὐτὸς τὴν Παλαιστινίων ἡγεμονίαν παρὰ βασιλείῳ ἐδέξατο, πλῆθος πολλὸ τῶν ὑποτεταγμένων αὐτῷ σὺν αὐτῷ ἐπαγόμενος.

Ὅτι τὰ σανδάλια, φησὶ, νυνὶ λεγόμενα ἀρβύλας ἔλεγον οἱ παλαιοί, καὶ τὸ φακίολιον φασώλιν.

Ὅτι τῶν Σαρακηνῶν οἱ πλείστοι, οἳ τε ἐν τῷ Φοινικῶνι καὶ οἱ τοῦ Φοινικῶνος καὶ τῶν ὀνομαζομένων Ταυρηνῶν ὀρῶν ἐπέκεινα, ἱερὸν τι χωρίον νομίζουσιν ὡς θεῶν ἀνειμένον, καὶ ἐνταῦθα συλλέγονται κατ' ἐνιαυτὸν ἑκάστον δις· ὧν τὴν μὲν τῶν πανηγύρσεων αὐτῶν μὴν ὅλος μετρεῖ παρατείνων, σχεδὸν πού τοῦ

Lecta est Nonnosi historia, qua legationem suam complectitur ad Aethiopas et Homeritas atque Saracenos susceptam, populos tum potentissimos, et ad alias item Orientis gentes. Justinianus Romanum tum imperium tenebat. Praefectus vero Saracenorum Caisus erat, Arethae (Al-Hareth) nepos : qui et ipse praefectus fuerat, ad quem Nonnosi avus ab Anastasio imperatore legatus fuerat et pacis foedera sanxerat. Quin et Nonnosi pater, cui Abramae nomen, ad Alamundarum, praefectum Saracenorum, orator aliquando profectus, duos Romanorum duces, Timostratum et Joannem, belli jure captos, una liberavit, Justino imperatori in ducibus his liberandis subserviens. Porro Caisus, ad quem Nonnosus missus, duabus praerant gentibus apud Saracenos clarissimis, Chindenis (Kende arab.) et Maadenis. Ad quem ipsum Caisum Nonnosi quoque pater, antequam haec Nonnosus legatio mandaretur, a Justiniano missus est, pacisque foedera ita instituit, ut Caisi filium, Maviam nomine, obsidem acceperit, et Byzantium ad Justinianum adduxerit. Post quem duplici Nonnosus nomine legatus missus est : ut Caisum, si posset, ad imperatorem adduceret, et ad Auxumitarum regem, cui

genti Elesbaas tunc praerat, itemque ad Homeritas proficisceretur. Auxumis permagna est civitas, et quasi Aethiopiae totius metropolis, magis ad meridiem et orientem vergens quam Romanum imperium. Nonnosus vero, multis gentium superatis insidiis ferarumque periculis praeter viam incommoda multaque discrimina, in qua saepenumero incidit, tamen quae voluit perfecit, et salvus est patriae redditus.

Caisum refert, misso iterum Abramo ad illum legato, Byzantium profectum esse, suamque praefecturam Ambro et Iezido fratribus divisisse ; ipsum vero Palaestinae praefecturam ab imperatore administrandam suscepisse, infinitamque hominum subditorum secum multitudinem duxisse.

Quae nunc σανδάλια dicta, ἀρβύλας appellasse veteres ait ; et φακίολιον φασώλιν.

Saracenorum, ait, plerique, tam qui in Phoenicone, quam qui ultra Phoeniconem et Taurenos, quos vocant, montes degunt, locum quandam pro sacro habent, alicui deorum consecratum, quo bis quotannis conveniunt. Horum conventuum ipsorum alter mensem durat integrum, ad medium fere ver, quando Tauri signum sol in

NONNOSUS.

Nonnosus, Abramæ f., scriptum reliquit de legatione quam ad Saracenos, Auxumitas et Homeritas Justiniani temporibus (c. an. 533) obierat. Natione Syrum fuisse ex patris nomine suspiceris. Pater ille sicuti etiam avus Nonnosi, ipsi quoque ad Arabes legationes susceperant. Nam avus ab Anastasio imp. ad Aretham (*Al Hareth*, Ambri f., Saracenorum Chindenorum (*Kende* arab.) principem v. Pocock. Spec. hist. p. 69) missus est, ut pacis fœdera componeret (Phot. § 1) (*). Pater vero Nonnosi sub Justino imp. ad Almundarum (*Almondar*, Hirensium regem decimum sextum ap. Pocock. p. 69), ac postea ad nepotem Arethæ Caisum, Chindenorum et Maadenorum (**) præfectum, venit legatus. Denique Nonnosus a Justiniano ad eundem Caisum, cui persuaderet ut ad imperatorem se conferret, tum vero ad Auxumatarum regem Elesbaam et ad Homeritas profectus est. Apud Caisum nihil videtur profecisse, quandoquidem Abramæ tandem, denuo ad Caisum misso, contigit ut Saracenum istum ad Justinianum adduceret. Elesbaam cur Nonnosus conveniret disertius non indicavit Photius, qui ex scripto pauca tantum quæ ad itineris pericula et regionum populorumque, quos vidit Nonnosus, descriptionem pertinent, enotavit. Quare ad Malalam et Theophanem chronographos nos convertamus, quorum auctor quin Nonnosi opus noverit et adhibuerit, cum Humphredo Hodyo (Prolegg. ad Malalam p. XLVIII ed. Bonn.) et Gibbono (cap. 41, not. 94) nullus dubito.

Malalas Chron. p. 456, 24 ed. Bonn. (et Theophan. p. 377) : 'Ο δὲ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀκούσας παρὰ τοῦ πατρικίου Ρουφίνου τὴν παρὰ Κωάδου, βασιλέως Περσῶν, παράδασιν, ποιήσας θέας κελεύσεις κατέπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Αὐξουμιτῶν· ὅστις βασιλεὺς Ἰνδῶν συμβολὴν ποιήσας μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀμεριτῶν (***) Ἰνδῶν, κατὰ κράτος νικήσας παρέ-

(*) Pertinet hæc legatio ad illud tempus quo Badicharius, Arethæ filius, Palaestinam et Phœniciam incursionibus vexavit (c. an. 498). Vide Theophan. Chron. p. 222 ed. Bonn., coll. Euagr. H. Eccl. III, 36, et Procop. Panegy. in Anastas. p. 497 ed. Nieb.; Tillemont *Hist. des emp.* VI, p. 556; Le Beau *Hist. du bas emp.* VIII, p. 359.

(**) Μαζηνοὶ haud dubie iidem sunt, qui apud alios auctores vocantur Μαδιανῖται, Μαζιηνοὶ, Μαδιηναῖοι (*Midianim* hebraice). Cf. Forbiger. *Geogr.* p. 744.

(***) Sic etiam Nonnosus ap. Photium pro vulgari nom. Ὀμηριτῶν. Elesbaas (*Adad* Theophan. p. 346. *Andas* Mal. p. 434) Dimnum (vel Damianum sec. Theoph.), qui Romanorum mercatores christianos, instigantibus Judæis, oc-

λαβε τὰ βασίλεια αὐτοῦ καὶ τὴν χώραν αὐτοῦ πᾶσαν, καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ βασιλέα τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν ἐκ τοῦ ἰδίου γένους Ἀγγάνην διὰ τὸ εἶναι καὶ τὸ τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν βασιλεῖον ὑπ' αὐτόν. Καὶ ἀποπλεύσας ὁ πρεσβευτὴς Ῥωμαίων ἐπὶ Ἀλεξανδρείαν διὰ τοῦ Νείλου ποταμοῦ καὶ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κατέφθασε τὰ Ἰνδικὰ μέρη. Καὶ εἰσελθὼν παρὰ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν, μετὰ χαρᾶς πολλῆς ἐξενίσθη ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν, ὅτι διὰ πολλῶν χρόνων ἡξιώθη μετὰ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων κτήσασθαι φιλίαν. Ὡς δὲ ἐξηγήσατο (*) ὁ αὐτὸς πρεσβευτὴς, ὅτε εἰδέξατο αὐτὸν ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεὺς, ὑψηλήσατο τὸ σχῆμα τῆς βασιλικῆς τῶν Ἰνδῶν καταστάσεως, ὅτι γυμνὸς ὑπῆρχε, καὶ κατὰ τοῦ ζώσματος εἰς τὰς ψύας αὐτοῦ λινόχρυσα ἱμάτια, κατὰ δὲ τῆς γαστρὸς καὶ τῶν ὤμων φορῶν σχιστάς (σχιστὰ Theoph.) διὰ μαργαριτῶν καὶ [ἐν τοῖς βραχίοσιν add. Theoph.] κλαδία ἀνὰ πέντε, καὶ χρυσὰ ψέλια εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ λινόχρυσον φακιδίον ἐσφενδονισμένον, ἔχον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν σειρὰς τέσσαρας, καὶ μανιάκιν χρυσοῦν ἐν τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ· καὶ ἴστατο ὑπεράνω τεσσάρων ἐλεφάντων ἐχόντων ζυγὸν καὶ τροχούς δ', καὶ ἐπάνω ὡς ὄχημα ὑψηλὸν ἡμφιεσμένον χρυσεῖς πετάλους, ὥσπερ ἐστὶ τὰ τῶν ἀρχόντων τῶν ἐπαρχιῶν ὀχήματα ἀργύρῳ ἡμφιεσμένα. Καὶ ἴστατο ἐπάνω ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν βαστάζων σκουτάριον μικρὸν κεχρυσωμένον καὶ δύο λαγχίδια καὶ αὐτὰ κεχρυσωμένα κατέχων ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ. Καὶ οὕτως ἴστατο πᾶσα ἡ σύγκλητος αὐτοῦ μετ' ὅπλων, (καὶ αὐλοὶ) ἄδοντες μέλη μουσικά. Verba καὶ αὐλοὶ non habet Theoph.

Καὶ εἰσανεχθεὶς ὁ πρεσβευτὴς Ῥωμαίων κλίνας τὸ γόνυ προσεκύνησε· καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν ἀναστῆναι με (τε? Dindf.) καὶ ἀναθῆναι πρὸς αὐτόν. Καὶ δεξάμενος τὴν τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων σάκραν κατεφίλησε τὴν σφραγίδα [τὴν ἔχουσαν τὸ σπηθῆριον τοῦ βασιλέως add. Theoph.]. Δεξάμενος δὲ καὶ τὰ δῶρα τὰ πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐξεπλάγη. Λύσας δὲ καὶ ἀναγνούς οἱ ἐρμηνέως τὰ γράμματα, εὖρε

ciderat, bello aggressus est, victumque regno exiit, et (Christianam religionem amplexus) ab imperatore Rom. episcopum petivit (circa 522). V. Malalas p. 433; Theophan. p. 436, coll. p. 261; Cedren. I, p. 650 (qui tamen veris falsa miscet); Procop. Pers. I, 19. 20. Gibbon. I. I.

(*) Theophan. p. 377 : 'Ἐξηγήτο δὲ ἐπανελθὼν ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς, ὅτι, ὅτε εἰδέξατο αὐτόν, γυμνὸς ἦν ὁ βασιλεὺς Ἀρέθας. Præterquam quod regem Aretham, legatum Julianum perperam dicit Theophanes, legationem hanc in primum Justiniani imperat. annum transfert. Verum regis nomen Ἐλεσαῆς Theoph. habet p. 261. Apud Malalam orationem turbatam in ordinem redigere possis, ejectis verbis ὑψηλήσατο... ὅτι.

περίεχοντα ὥστε δπλίσασθαι αὐτὸν κατὰ Κωάδου, βασιλεύς Περσῶν, καὶ τὴν πλησιάζουσαν αὐτῷ χώραν ἀπολέσαι καὶ τοῦ λοιποῦ μηκέτι συνάλλαγμα ποιῆσαι μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ οἱ ἦς ὑπέταξε χώρας τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν διὰ τοῦ Νεῖλου ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν πραγματείαν ποιῆσθαι. Καὶ εὐθέως ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν Ἐλεσθῶς (Ἐλεσθαῶς Phot. et Theorhan. p. 261, 1) ἐπ' ὅψεσι τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων ἐκίνησε πόλεμον κατὰ Περσῶν, προπέμψας δὲ τοὺς ὑπ' αὐτὸν Ἰνδοὺς Σαρακηνούς, ἐπῆλθε τῇ Περσικῇ γῶρᾳ ὑπὲρ Ῥωμαίων, δηλώσας τῷ βασιλεῖ Περσῶν τοῦ δεῖξασθαι τὸν βασιλεῖα Ἰνδῶν πολεμοῦντα αὐτῷ καὶ ἐκπορθῆσαι πᾶσαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ βασιλευμένην γῆν. Καὶ πάντων οὕτως προδάντων, ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν κρατήσας τὴν κεφαλὴν τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων, δεδωκὼς εἰρήνης φίλημα, ἀπέλυσεν ἐν πολλῇ θεραπειᾷ. Κατέπειπε γάρ καὶ σάκρας διὰ Ἰνδοῦ πρεσβευτοῦ καὶ δῶρα τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων.

PHOTIUS BIBL. COD. 3 :

Ἀνεγνώσθη Νοννόσου ἱστορία· ἐν ἣ διαλαμβάνεται πρεσβεία αὐτοῦ πρὸς τε Αἰθίοπας καὶ Ἀμερίτας καὶ Σαρακηνούς τὰ ἰσχυρότερα τῶν τότε ἔθνων, ἐτι δὲ καὶ πρὸς ἄλλα ἀνατολικά ἔθνη. Ἰουστινιανὸς δὲ τὸ τινικαῦτα τὴν Ῥωμαϊκὴν περιεῖπε πολιτείαν· φύλαρχος δὲ τῶν Σαρακηνῶν ἐχρημάτιζε Κάϊσας, ἀπόγονος Ἀρέθα, καὶ αὐτοῦ φύλαρχου γεγεννημένου, πρὸς δὲ ὁ Νοννόσου πάππος ἐπρεσβεύσατο, παρὰ Ἀναστασίῳ τότε βασιλεύοντος ἀποσταλεῖς, καὶ τὰ πρὸς εἰρήνην ἐσπέισατο. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ Νοννόσου (Ἀθράμης δ' ἦν αὐτῷ ὄνομα) πρὸς Ἀλαμουνδάρων φύλαρχον Σαρακηνῶν ἐπρεσβεύσατο, καὶ δύο στρατηγούς Ῥωμαίων, Τιμόστρατον καὶ Ἰωάννην, νόμῳ πολέμου συλληφθέντας,

ἀνεσούσατο, Ἰουστίνῳ δὲ τῷ βασιλεῖ τὴν τῶν στρατηγῶν διηκονεῖτο ἀνάρρυσιν. Ὁ μὲντοι Κάϊσας, πρὸς ὃν ἐστέλλετο Νόννος, δύο γενῶν ἡγήετο τῶν παρὰ τοῖς Σαρακηνοῖς ἐπισημοτάτων, Χινδηνῶν καὶ Μααδηνῶν. Πρὸς τοῦτον δὲ τὸν Κάϊσον καὶ ὁ Νοννόσου πατὴρ, πρὶν ἢ Νόννον πρεσβεῦειν αἰρεθῆναι, Ἰουστινιανοῦ πέμποντος, ἀπέσταλτο, καὶ εἰρηνικῶς ἔθετο σπονδὰς· ὥστε καὶ τὸν υἱὸν Κάϊσου (Μαυίας δὲ ἐκαλεῖτο) ἑμῆρα λαβεῖν, καὶ πρὸς Ἰουστινιανὸν ἐς Βυζάντιον ἀποκομίσαι. Μεθ' ὃν χρόνον ἐπρεσβεύσατο Νόννος ἐπὶ δυσὶ τούτοις, Κάϊσον, εἰ δυνατόν, πρὸς βασιλέα ἀγαγεῖν, καὶ πρὸς τὸν τῶν Αὐζουμιτῶν ἀφικέσθαι βασιλέα. Ἐλεσθαῶς δὲ τότε ἐκράτει τοῦ ἔθνους· καὶ πρὸς τούτοις καὶ εἰς τοὺς Ἀμερίτας παραγενέσθαι. Ἢ δὲ Αὐζουμῖς πόλις ἐστὶ μεγίστη καὶ ὅλον μητρόπολις τῆς ὅλης Αἰθιοπίας· κεῖται δὲ μεσημβρινωτέρα καὶ ἀνατολικωτέρα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. Ὁ δὲ Νόννος πολλὰς μὲν ἐπιβουλὰς ἔθνων ὑποστάς, πολλὰς δὲ θηρίων γαλεπότητας παρὰ τὴν δόδον, καὶ πολλὰς δυσχωρίας καὶ ἀπορίας πολλὰς περιπεσὼν, δμῶς καὶ τὰ δόζαυτα ἐξετέλεσε καὶ σῶος τῇ πατρίδι ἀποδίδοται.

Ὅτι Κάϊσας, Ἀθράμου πάλιν πρὸς αὐτὸν πρεσβεύσαντος, πρὸς τὸ Βυζάντιον παραγίνεται, καὶ τὴν ἰδίαν φυλαρχίαν Ἀμβρω καὶ Ἰεζίδῳ τοῖς ἀδελφοῖς διανειμάμενος, αὐτὸς τὴν Παλαιστινίων ἡγεμονίαν παρὰ βασιλεύς ἐδέξατο, πλῆθος πολὺ τῶν ὑποτεταγμένων αὐτῷ σὺν αὐτῷ ἐπαγόμενος.

Ὅτι τὰ σανδάλια, φησὶ, νυνὶ λεγόμενα ἀρβύλας ἔλεγον οἱ παλαιοί, καὶ τὸ φακίολιον φασώλιν.

Ὅτι τῶν Σαρακηνῶν οἱ πλείστοι, οἳ τε ἐν τῷ Φοινικῶνι καὶ οἱ τοῦ Φοινικῶνος καὶ τῶν ὀνομαζομένων Ταυρηνῶν ὀρῶν ἐπέκεινα, ἱερὸν τι γωρίον νομίζουσιν ὡσιδὴ θεῶν ἀνεμνέον, καὶ ἐνταῦθα συλλέγονται κατ' ἐνιαυτὸν ἑκατὸν δέ· ὧν τὴν μὲν τῶν πανηγύρεων αὐτῶν μὴν ὁλος μετρεῖ παρατείνων, σχεδὸν πού τοῦ

Lecta est Nonnosi historia, qua legationem suam complectitur ad Aethiopas et Homeritas atque Saracenos susceptam, populos tum potentissimos, et ad alias item Orientis gentes. Justinianus Romanum tum imperium tenebat. Praefectus vero Saracenorum Caisus erat, Arethae (Al-Hareth) nepos : qui et ipse praefectus fuerat, ad quem Nonnosi avus ab Anastasio imperatore legatus fuerat et pacis foedera sanxerat. Quin et Nonnosi pater, cui Abramae nomen, ad Alamundarum, praefectum Saracenorum, orator aliquando profectus, duos Romanorum duces, Timostratum et Joannem, belli jure captos, una liberavit, Justino imperatori in ducibus his liberandis subserviens. Porro Caisus, ad quem Nonnosus missus, duobus praeerat gentibus apud Saracenos clarissimis, Chindenis (Kende arab.) et Maadenis. Ad quem ipsum Caisum Nonnosi quoque pater, antequam haec Nonnoso legatio mandaretur, a Justiniano missus est, pacisque foedera ita instituit, ut Caisi filium, Maviam nomine, obsidem acceperit, et Byzantium ad Justinianum adduxerit. Post quem duplici Nonnosus nomine legatus missus est : ut Caisum, si posset, ad imperatorem adduceret, et ad Auxumitarum regem, cui

genti Elesbaas tunc praerat, itemque ad Homeritas proficisceretur. Auxumis permagna est civitas, et quasi Aethiopiae totius metropolis, magis ad meridiem et orientem vergens quam Romanum imperium. Nonnosus vero, multis gentium superatis insidiis ferarumque periculis praeter viam incommoda multaque discrimina, in qua saepenumero incidit, tamen quae voluit perfecit, et salvus est patriae redditus.

Caisum refert, misso iterum Abramo ad illum legato, Byzantium profectum esse, suamque praefecturam Ambro et Iezido fratribus divisisse ; ipsum vero Palaestinae praefecturam ab imperatore administrandam suscepisse, infinitamque hominum subditorum secum multitudinem duxisse.

Quae nunc σανδάλια dicta, ἀρβύλας appellasse veteres ait ; et φακίολιον φασώλιν.

Saracenorum, ait, plerique, tam qui in Phoenicone, quam qui ultra Phoeniconem et Taurenos, quos vocant, montes degunt, locum quandam pro sacro habent, alicui deorum consecratum, quo his quotannis conveniunt. Horum conventuum ipsorum alter mensem durat integrum, ad medium fere ver, quando Tauri signum sol in

ἔαρος κατὰ τὸ μέσον τελουμένην, ὅτε τὸν τεῦρον ὁ ἥλιος ἐπιπορεύεται· ἡ δὲ ἑτέρα πανήγυρις δυσὶ μῆσι παρατείνεται. Μετὰ θερινὰς τροπὰς ἄγουσι ταύτην. Ἐν ταύταις, φησὶ, ταῖς πανηγύρεσιν πᾶσαν ἄγουσιν εἰρήνην, οὐ πρὸς ἀλλήλους μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐνδημοῦντας ἀνθρώπους· φασὶ δὲ ὅτι καὶ τὰ θηρία πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ αὐτὰ πρὸς ἀλλήλα. Λέγεται δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ παράδοξα καὶ μύθων οὐδὲν διαλλάττοντα.

Ὅτι διεστηκέαι φησὶ τὴν Ἀδουλίαν τῆς Αὐξούμεως πεντεκαίδεκα ἡμερῶν ὁδόν, ἀπιοῦσι δὲ εἰς τὴν Αὐξουμιν Νοννόσω τε καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ μέγιστον ἐράνην θέαμα περὶ χωρίον Αὐτὴν προσονομαζόμενον· κεῖται δὲ ἡ Αὐτὴ ἐν μέσῳ τῆς τε τῶν Αὐξουμιτῶν καὶ τῆς τῶν Ἀδουλιτῶν πόλεως· ἐλεφάντων πλῆθος οὐκ ὀλίγον, ἀλλὰ σχεδὸν ὡς χιλιάδων πέντε· ἐνέμοντο δὲ οὗτοι οἱ ἐλέφαντες ἐν πεδίῳ μεγάλῳ, καὶ πελάζειν αὐτοῖς οὐδενὶ τῶν ἐγγυρίων ἦν εὐκόλον οὐδὲ εἰργίην τῆς νομῆς. Τοῦτο μὲν οὖν μεταξὺ τὸ θέαμα αὐτοῖς προσεγγόνει.

Χρὴ δὲ καὶ τὰ περὶ τῆς κράσεως τῶν ἀέρων εἰπεῖν, εἴα ἀπὸ τῆς Αὐτῆς ἐπὶ τὴν Αὐξουμιν διαδέχεται· ἐναντίως γὰρ περὶ τε θέρος καὶ χειμῶνα διάκειται. Τοῦ γὰρ ἡλίου τὸν καρκίνον τε καὶ λέοντα καὶ παρθένον διερχομένου, μέχρι μὲν τῆς Αὐτῆς, ὥσπερ καὶ παρ' ἡμῖν, θέρος τε καὶ ἡρότης διακρατεῖ τὸν ἀέρα· ἀπὸ δὲ τῆς Αὐτῆς ἐπὶ τὴν Αὐξουμιν καὶ τὴν ἄλλην Αἰθιοπίαν χειμῶν ἐπίκειται σφοδρὸς· οὐ δι' ὅλης ἡμέρας, ἀλλὰ γὰρ ἀπὸ μεσημβρίας ἀρχόμενος ἐκάστοτε, συννεφῇ τε τὸν

ἀέρα ποτῶν, καὶ ὄμβροις βαρδαίοις τὴν χώραν ἐπικλύζων. Τηνικαῦτα δὲ ἄρα καὶ ὁ Νεῖλος πολλὸς ἐπὶ τὴν Αἰγυπτὸν ἐρχόμενος πελαγίζει τε καὶ κατάρθει τὴν γῆν. Ὅτε δὲ ὁ ἥλιος τὸν αἰγόκερῶν τε καὶ ὑδροχόον καὶ ἰχθύας ἐπιπορεύεται, ἀνάπαλιν ὁ ἀὴρ τοῖς μὲν Ἀδουλίταις μέχρι τῆς Αὐτῆς ὄμβροις ἐπικλύζει τὴν χώραν, τοῖς δὲ ἀπὸ τῆς Αὐτῆς μέχρι Αὐξούμεως καὶ τῆς ἄλλης Αἰθιοπίας θέρος τε, καὶ τὰ ὥραία τηνικαῦτα τοῦτοις ἡ γῆ παραδίδωσιν.

Ὅτι ἀπὸ τῆς Φαρσάν πλέοντι τῷ Νοννόσῳ ἐπὶ τὴν ἐσχάτην τῶν νήσων κατηντηκότει τοιόνδε τι συνέβη, θαῦμα καὶ ἀκοῦσαι. Ἐνέτυχε γάρ τισι μορφῇ μὲν καὶ ἰδέαν ἔχουσιν ἀνθρωπίνην, βραχυτάτοις δὲ τὸ μέγεθος καὶ μέλασι τὴν χροάν, ὑπὸ δὲ τριχῶν δεδασυμένοις διὰ παντὸς τοῦ σώματος· εἶποντο δὲ τοῖς ἀνδράσι καὶ γυναῖκες παραπλήσιαι, καὶ παιδάρια ἔτι βραχύτερα τῶν παρ' αὐτοῖς ἀνδρῶν· γυμνοὶ δὲ ἦσαν ἅπαντες, πλὴν δέρματί τινι μικρῷ τὴν αἰδῶ περιεκάλυπτον οἱ προβεβηκότες ὁμοίως ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες. Ἄγριον δὲ οὐδὲν ἐπεδείκνυντο οὐδὲ ἀνήμερον, ἀλλὰ καὶ φωνὴν εἶχον μὲν ἀνθρωπίνην, ἄγνωστον δὲ παντάπασιν τὴν διάλεκτον τοῖς τε περιοίκις ἅπασιν καὶ πολλῶν πλέον τοῖς περὶ τὸν Νόννοσον. Διέζων δὲ ἐκ θαλαττίων ὁστρέων καὶ ἰχθύων τῶν ἀπὸ τῆς θαλάττης εἰς τὴν νῆσον ἀπορριπτομένων· θάρσος δὲ εἶχον οὐδὲν, ἀλλὰ καὶ ὀρώντες τοὺς καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπους ὑπέπτησσαν, ὥσπερ ἡμεῖς τὰ μεῖζον τῶν θηρίων.

Zodiaco tenet : alter vero in duos alteros menses extenditur, agiturque post æstivum solstitium. In his, ait, conventibus summa viget tranquillitas, non solum inter ipsos, sed et cum omnibus advenis. Quin etiam feras cum hominibus, non tantum inter se, pacate tunc degere fabulantur. Narrat et alia multa inopinata et fabulis non absimilia.

Adulin scribit ab Auxumi quindecim itinere dierum distare. Proficiscenti vero Auxumin Nonnos cum suis maximum hoc objectum spectaculum ad regionem Auen dictam, quæ media est inter Auxumin et Adulin urbes : elephantorum nimirum vis non modica, imo millia ferme quinque. Pascebant hi elephanti maximo in campo, propiusque accedere nemini incolarum facile erat, neque pastu prohibere. Hoc illis interim spectaculum occurrit.

De cæli quoque constitutione dicere oportet, quæ est ab Aue ad Auxumin : contra enim æstas illic et hiems accidit. Nam sole Cancrum, Leonem et Virginem obeunte, ad Auen usque, uti et nobis, æstas est summaque cæli siccitas : at ab Aue Auxumin versus et reliquam Æthiopiam hiems est vehemens, non integro quidem illa die, sed quæ a meridie incipiens ubique coactis nubibus aerem obducit et

horrendis imbris oram illam inundet. Quo etiam tempore Nilus late Ægyptum pervadens, maris in modum terram irrigat. Quum autem sol Capricornum, Aquarium et Pisces perambulat, aer vice versa Adulitis Auen usque imbris regionem inundat, iis vero qui ab Aue Auxumin ceteramque Æthiopiam versus jacent, æstas est, et maturos jam fructus terra præbet.

Naviganti a Pharsa Nonnos et ad extremam usque insularum delato, tale quid occurrit vel ipso auditu admirandum. Incidit enim in quosdam forma quidem et figura humana, sed brevissimos, et cutem nigros, totumque pilosos corpus. Sequebantur viros æquales feminæ, et pueri adhuc breviores. Nudi omnes agunt, pelle tantum brevi adultiores verenda tecti, viri pariter et feminæ, agreste nihil neque esferum quid præ se ferentes. Quin et vox illis humana, sed omnibus, sol accolis, prorsus ignota lingua, multoque amplius Nonnosi sociis. Vivunt marinis ostreis et piscibus e mari ad insulam projectis. Audaces minime sunt, ut nostris conspectis hominibus, quemadmodum nos visa ingenti fera, metu perculsi fuerint.

PETRUS PATRICIUS.

De vita scriptisque Petri Patricii ita habet NIEBUHRUS in Corp. Script. Hist. Byz. tom. I, p. XXI : « Petrus, cui a dignitatibus magistri et Patricii cognomina hæserunt, Thessalonica natus, a Procopio (Goth. I, 3) Illyrius dicitur : non quod natione ad Illyricam gentem pertineret (nam quis illo ævo veteres Illyrios ab aliis gentibus, qui istas regiones incolebant, distinxisset?), sed quia diocesis Macedonia sub dispositione Præfecti Prætorio per Illyricum erat. Hic causis agendis Constantinopoli occupatus, quum propter singularem eloquentiam persuasionisque vim celebraretur (v. Testim. 2. 4), a Justiniano imp. a. 534 legatus ad Amalasuntham destinatus, quia interim Theodahadus regnum arripuerat, Aulonæ substitit, et anno demum sequente cum imperatoris mandatis Ravennam pervenit : tunc vero, ignavia et timore hominis callide usus, Theodahado persuasit ut se Augusti fidei permitteret, Italiaque universa concederet (Procop. Goth. I, 6). Quæ quum ipse Constantinopolim renuntiasset, iterum cum Athanasio Ravennam missus est, ut illis agentibus quæ rex Gothus promiserat ad exitum perducerentur : verum is, Mundo interim cum exercitu in Dalmatis cæso, spretis quæ convenissent, violataque legationum sanctitate, illos in custodiam dedit (ibid. I, 7), neque prius redeundi facultas concessa est quam a Vitige fere post tres annos, circa finem anni 538. Sed hoc incommodum Petro insigni honore repensatum est, collata dignitate magistri officiorum (*). Postea, anno fere 550, jam ad patriciatum evectus (**), legatus in Orientem missus est ad inducias cum Chosroe componendas (Procop. IV, 12), unde tamen re infecta rediit : mox, a. 552 (***), delectus est ut cum Vigilio Papa, qui

Chalcedone detinebatur, de negotio trium capitulorum ageret. Vigilius ubi, quæ tunc acta sunt, narrat, Petrum exconsulem, patricium et magistrum vocat : mox magnificum virum et referendarium : qui tunc exconsul dicebatur, erat quem imperator consulatus codicillis ornaverat; eum postea in Byzantino imperio, rei dignitate paulatim imminuta, consulem et hypatum dixerunt. Decem deinde annis interjectis, a. 562, pacis negotium cum Persis iterum, ac feliciore quidem exitu, suscepit, ignominiosa quidem, sed pro exhaustis imperii viribus necessaria, pace in quinquaginta annos composita (Menandri fr. 11). Ubi quum a legato Persico super Suania, quam Petrus repetebat, fallaci spe proposita, ad regem Chosroem rejectus esset, anno proximo hunc adiit : verum frustra. Ex qua legatione Byzantium reversus, haud multo post obiit (Men. fr. 13), 28 fere annis post primam legationem Italicam; relicto filio Theodoro qui jam a. 565 dignitatem patris obtinebat; mox comes largitionum factus, atque a. 576 ad Persas missus est (Men. fr. 46). Christianum fuisse Petrum dubio caret : quippe qui in legatione Persica ut natalem Christi Domini Epiphaniamque celebraret, substituerit (Men. fr.), atque cum Vigilio Papa de rebus quæ ad dogmata pertinent egerit.

« Hic Petrus inter coævus incredibili quadam floruit laude et gloria : cuius rei testimonia infra posui. Præter eloquentiam atque unicam in persuadendo vim, summam in rebus tractandis solertiam, diligentiam indefessam, legum cognitionem accuratissimam, eruditionem omnigenam, ei tribuunt; tum vero amœnum ingenium, mitemque animum : in quo cum unico cuius verba ad nos pervenerunt obtrectatore (*) ita consentit Petri cliens Joannes Lydus, ut hoc certe constet, benevolum fuisse, liberumque ab omni arrogantia. Etiam post mortem a Corippo boni cognomine insignitur (Testim. 13), ut olim Rex Ancus. Quæ tamen virtutes non obstant quominus vere Procopius ei exprobrare potuerit furacissimum fuisse, atque inexplibili divitiarum cupiditate incensum (Procop. I. 1.) : avaritia enim apud Orientis po-

(*) « De magisterio officiorum legendi sunt Joannes Lydus De magistr. II. 10. 25 26; III, 40, et Valesius ad Amm. Marc. XXVI, 5. Ex diversissimorum negotiorum procuratione pro nostra opinione ridicule coagmentata conflatum, complectebatur, ut nostro sermone potius quam Pannonica latinitate utar : *das Ministerium der auswärtigen Angelegenheiten, die Aemter des Hofmarschalls, Ceremonienmeisters und Generalpostmeisters, und die Direction der Gewehrfabriken.* »

(**) « Patricius a Constantini M. ætate eum locum in aula obtinebat ut Britannorum lingua apposite a *privy Counsellor* diceretur. Hic dignitatis gradus conjungebatur cum eo officio in quo aliquis alias constitutus erat : ac Petrum quidem nostrum usque ad mortem in magisterio permanisse constat. »

(***) « De anno quo nuntii imperatoris cum Vigilio egerunt, cf. Gieselerus a me consultus respondit se plane Man-

sio assentiri qui illud a. 552 contigisse statuat, corrigendumque in subscriptione epistolæ encyclicæ censeat : P. C. Basilii XI. »

(*) Procopius Anecd. 24, p. 70 : Πρὸς τὴν καὶ ὡς θυμωτάτω ὀργιστὴν εἰδὼς. V. Testim. 3.

pulos, ad servitutem prolapsos, persæpe etiam virorum minime malorum animos invadit : quorum bonitas eo tantum elucet, quod neque crudeliter agunt numorum causa, neque jus violent : quales sunt fere si qui inter Turcas viri boni dicuntur. In quo genere illustre exemplum erat memoria mea Mohammedes senex, Algeriæ satrapa. Nihil hoc viro mitius, ejusque fide data nihil sanctius : at idem non solum, nisi pacem ab eo redemisses, piraticam exercebat ; violataque, sine sua culpa, pace, gavisum esse credo ; verum etiam quotidie per vesperam aureis numerandis se delectabat. Prædivitem certe fuisse Petrum inde colligimus, quod insula Aconitis, in qua cotis fodinæ exercebantur, integra pro fundo ad eum pertinebat (V. testim. 12). Eadem servitutis miseria viros quamvis bonos inmanissima principis jussa pro numinis oraculis exsequi cogit, quasi nihil arbitrio suo relictum sit : itaque asseverare non auderem calumniam esse Procopii narrantis Theodahabum a Petro ad Amalasunthæ necem incitatum esse (Procop. Anecd. 16, p. 47) : nisi causa quam affert cur Theodora exitium infelicis reginæ machinata esset tam parum credibilis foret, ut hoc quoque crimen maledictis vesanæ impudentiæ accenseri posse confidam.

« Petro Patricio Suidas ἱστορίας tribuit : unde petitiæ eclogæ in utroque titulo de legationibus exstant ; quarum prima ad imperium Tiberii, ultima ad res a Juliano adhuc Cæsare sub auspiciis Constantii in Gallia gestas pertinet. Quodsi ulterius progressus esset, is qui eclogas confecit non magis in Petro quam in ceteris ultimam operis partem neglexisset : itaque eum finem fecisse ubi Eunapius res plene narrare incipiebat non dubito. Verum in quo tempore historiæ suæ initium constituerit, ea quæstio non æque certe expediri potest : regum tamen liberique populi Romani tempora tractasse non crediderim ; quum propter eclogarum ex universo hoc tempore defectum, tum quia non video quid hominem Byzantinum impellere potuerit ad scribenda quæ, ut quisque prolixius aut brevius narrata quæreret, vulgo inveniebantur. Non tamen a Tiberio incepisse, — id quod per se omni careret probilitate, — sed jam de Augusto triumviratusque tempore egisse, probant fragmenta quæ in libello Seguieriano De syntaxi inveni (fr. 1). Ex his alterum apud Dionem Cassium iisdem prope verbis legitur, quod de fr. 5 observavit Valesius [adde fr. 2 et 7] : unde conjectura certa oritur Petrum nihil aliud quam Dionis breviarium confecisse quatenus hujus historia pateret. Jam vero quum continuator Dionis, cujus eclogas ill. Maius in titulo de sentiis invenit,

quantum spatia metiri licet, non multum infra Constantinum M. descenderit, non temeraria hariolatione mihi persuasi eum non diversum a Petro esse : ad quam firmandam nonnihil accederet, si exploratum esset imperatorum nomina quibus ista apud Maium pro lemmatis distinguuntur in codice sic posita esse : nam eadem ratione grammaticus ille qui de syntaxi scripsit, Petri opus in partes distinctum invenit : certe non librorum numeris ; quos, ut semper alias, posuisset.

« Præterea idem Suidas Petro opus Περί πολιτικῆς καταστάσεως adscribit : quod ill. Maius illos anonymi scriptoris de re publica dialogos esse conjicit quorum Photius cod. 37 meminit, ipse autem e palimpsesto Vaticano ampla edidit fragmenta Περί πολιτικῆς ἐπιστήμης inscripta. Equidem inscriptionis diversitatem omittam, neque negabo Petro placere potuisse ut libros sine nomine ederet : attamen vix credibile videtur rem Suidæ compertam docto curiosoque Photio non innotuisse ; aut contra, Suidam silentio transiisse illud opus quo Petrus Lydo (v. testim. 1) teste de magisterio officiorum exposuit : quum id tamen in hominum manibus versaretur decimo sæculo. Et enim manifesto hujus partes sunt quæcumque e Petro magistro exstant inserta cæremoniali Constantini Porphyrogeniti : habent autem eum auctorem non solum capita primi libri 84 et 85, quibus ejus nomen præfixum diserte legitur, verum etiam decem quæ continuo sequuntur, usque ad 95, ubi sæpe, v. gr. 86. 87. 95, de Justiniano tanquam imperante quum ista scriberentur, sermo est. Petita autem esse hæc omnia e libro de officio magistri satis inde colligitur quod auctor præcipue id agit, ut doceat quæ partes magistri sint in rebus quas tractat ; magistrorumque nomina ponit, qui in ea dignitate fuerint quo tempore Leones, avus et nepos, Anastasiusque et Justinus imperium susceperunt.

« Utrum hoc in volumine an alibi Petrus exposuerit quæ cum Chosroe de pace componenda locutus esset (V. Menand. fr. 12), pro incomperito relinquo. Sermonis rusticitatem in eo reprehendit Menander, quam se verbis Atticis [non] mutasse ait quum colloquia ista referret : justamque esse reprehensionem ei facile credimus : nam in capitulis quæ in cæremoniali exstant græcitas ad barbariem vulgaremque sermonem manifesto inclinata, imo jam in hunc conversa, conspicitur ; neque eclogæ ex historia ab ista labe immunes sunt. At, quæ e libris Περί πολιτικῆς ἐπιστήμης in luminis oras reduxit Maius, summa elegantia, et pæne intermerato Attico sermone scripta sunt. Quum autem Petrus sui

ævi hominibus, qui ea fere lingua utebantur quæ nunc apud Græcos obtinet, loqueretur, non veteribus Atticis, sermo ejus, pro grammaticorum sententia vitiosus, non impediēbat quo minus, si vis persuadendi ei inesset, hominum mentes oratione flecteret. »

TESTIMONIA

JOHANNES LYDUS De mag. II. 25. 26. : Τοῖς δὲ ἱμερομένοις τοὺς ἐφεξῆς μὴ ἀγνοῆσαι μαγίστρους ἀχρὶς ἡμῶν, ἀρκέσει πρὸς διδασκαλίαν Πέτρος ὁ πάντα μαγαλόφρων, καὶ τῆς καθολοῦ ἱστορίας ἀσφαλὲς διδάσκαλος, δι' ὧν αὐτὸς ἐπὶ τοῦ λεγομένου μαγιστηρίου ἀνεγράψατο. Προῆλθεν οὖν ἡ δύναμις ἐπὶ πλεόν τῆς ἀρχῆς· οὐ μόνον γὰρ τὰς τῶν ἐθνῶν πρεσβείας ὑφ' ἑαυτῷ τελοῦσας ὁ μάγιστρος ἔχειν πιστεύεται, τὸν τε δημόσιον δρόμον, καὶ πλῆθος ἐμβριθῆς τῶν πάλαι μὲν φρουμενταρίων νῦν δὲ μαγιστριανῶν, τὴν τε τῶν ὀπλων κατασκευὴν καὶ ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔτι καὶ τὴν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων· καὶ διαφερόντως Πέτρος οὗτος, ὁ πολλὸς, ὁ μηδενὶ ταῖς ἀρεταῖς κατὰ μηδὲν δεύτερος. Διασώζει μὲν γὰρ καὶ φρουρεῖ τὴν αὐλήν, καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν οὐκ ἀποπτύει μεγαλειότητα, ἣν ἐγγὺς ἀπολομένην ἀβελτερίᾳ τῶν πρὸ αὐτοῦ, οἷα σοφὸς καὶ διὰ παντὸς τοῖς βιβλίοις προσανέχων, ἀποκαθίστασι. Τοὺς δὲ νόμους εἰδὼς, εἴπερ τις ἄλλος, οἷς ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἀνετράφη (1. ἐνετρ. N.) συνηγορῶν τοῖς δεομένοις, ἀρχων τε μέγιστος, καὶ ἀξίαν ὄφρην τῆς ἐξουσίας ἀνατείνων εἰδείχθη, καὶ δικαστὴς ὄξύς, καὶ τὸ δίκαιον κρίνειν εἰλικρινῶς ἐπιστάμενος, κατὰ μηδὲν αὐτὸν ὑπταίζουσης τῆς τύχης. Πρὸς μὲν γὰρ ἐστὶ καὶ μειλίχιος, ἀλλ' οὐκ εὐχερὲς, οὐδὲ πρὸς τὰς αἰτήσεις ἐξω τοῦ νόμου καμπτόμενος· ἀσφαλὲς δὲ ὁμοῦ, καὶ προβλέπων τὰς ὁρμὰς τῶν προσ-
 ὠντων· μηδὲνα καιρὸν ταῖς βαθυμίαις παραχωρῶν· τὴν μὲν νύκτα τοῖς βιβλίοις, τὴν δὲ ἡμέραν τοῖς πράγμασιν ἐγκείμενος, μηδὲ αὐτὴν τὴν μέχρι τῆς αὐλῆς ἐκ τῆς οἰκίας ἐν ὁμιλίαις διασυρίζων ἀπλῶς, ζητήμασι δὲ λογικοῖς καὶ ἀφηγήσεσι πραγμάτων ἀρχαιοτέρων μετὰ τῶν περὶ ταῦτα σχολαζόντων εἰλούμενος. Καὶ καιρὸς οὐδεὶς αὐτῷ διδασκατῶν ἐστὶν ἀμέριμος· ὥς τοὺς τῶν λόγων ἐξηγητὰς δεδιέναι τὴν πρὸς αὐτὸν ἐντυχίαν· πράγμασι γὰρ αὐτοὺς καὶ στροφαῖς περιβάλλει, μετρίως ὑπελέγχων, ὥς λέγοντο μόνον, οὐκ εἰσὶ δὲ τοιοῦτοι δποῖους αὐτοὺς ἡ φήμη διαθρυλλεῖ. Ἐμοὶ δὲ μάλιστα σκοτοδινίας οὐ μικρὰς ἀνακινεῖ ἡ πρὸς αὐτὸν συνήθεια· χαίρω γὰρ αὐτῷ ὅτι καλὸς ἄμα καὶ ἐλευθερός, καὶ τύφου καὶ κορύζης ἐκτός, ἀστείος τε καὶ κοινός· ἀλλ' ἐπισαίει μοι, ὥς εἴρηται, φροντίδας οὐ μικρὰς, μηδὲν ὧν ἐπίστασθαι δοκῶ προτείνων εἰς ζήτησιν, τὰ δὲ παντελῶς ἡγνοημένα παρεισάγων· ὥστε με τὰς πασῶν ἰσχυροτάτας εὐχὰς μελετῶν, μηδεμίαν αὐτὸν ἄβαντον ἐμοὶ, ὥσπερ εἴωθεν, ἐπιροῖζῃσαι θεωρίαν.

2. PROCORIUS Goth. I, 3 : Ὁ βασιλεὺς Πέτρον, Ἰλλυριὸν τὸ γένος, ἐκ Θεσσαλονίκης ὁρμώμενον, ἐς τὴν

Ἰταλίαν εὐθὺς ἐστελλεν, ἕνα μὲν ὄντα τῶν ἐν Βυζαντίῳ ῥητόρων, ἄλλως δὲ ζυνοτόν τε καὶ πρῶτον καὶ ἐς τὸ πείθειν ἱκανὸν πεφυκότα.

3. Idem Anecd. 24 : Πέτρος τὸν ἅπαντα χρόνον ἡνίκα τὴν τοῦ μαγίστρου καλουμένην εἶχεν ἀρχὴν, αἰ καθημέραν αὐτοὺς (τοὺς σχολαρίους) κλοπαῖς ἀμυθῆ-
 τοις ἀπέκναιε. Πρῶτος μὲν γὰρ ἦν, καὶ ὡς ἥμισυτα ὑβρίζειν εἰδὼς, κλεπτίστατος δὲ ἀνθρώπων ἀπάντων, καὶ ῥόπου αἰσχροῦ ἀτεχνῶς ἐμπλεως.

4. Suidas : Πέτρος ὁ ῥήτωρ, ὁ καὶ Μάγιστρος, ἱστορικὸς, πρεσβευτὴς ὡς Χοσρόην σταλείς. « Μάλᾳ ἐμβριθὴς τε ἦν καὶ ἀνάλωτος ἐν τῷ ῥητορεύειν, τῷ καταμαλάζειν φρονήματα βαρβαρικά, σκληρὰ τε καὶ ὀγκώδη. » Ἐγράψεν Ἱστορίας καὶ Περί πολιτικῆς καταστάσεως. Cf. idem v. Ἐμβριθής, et Eudociap. 353. Verba : μάλα... ὀγκώδη sunt Menandri Protectoris (fr. 12) in Exc. De sent. p. 356. 357 ed. Mai.

5. Menander (fr. 11) in Exc. De legg. p. 133 P. : Πέτρος... ἀποφρώντως ἔχων τῆς τε ἄλλης παιδείας καὶ τῆς τῶν νόμων, ἔλεξεν ὧδε· κτλ.

Idem ib. p. 144 (fr. 11), Chosroes ad Petrum : Οὐδὲ αὐτὸς σε, ὦ Ῥωμαίων πρεσβευτὰ, ὥσπερ εἰκὸς ἐν τῷσάυτῃ φιλοσοφίᾳ τετραμμένον, ἢ περιεῖναι τοῖς ῥήμασι μεμάθηκας, μεμφθεῖν πρὸς τινος ἔγωγε μὴ πείθειν μαθών.

7. Idem ib. p. 150 (fr. 15), ubi Joannes legatus : Πέτρος μὲν γὰρ, ὁ πρὸ ἡμῶν πρεσβευτής,... ἐμπειρία λόγων καὶ δεινότητι πειθοῦς καὶ τὰ περὶ τῶν νῦν ἐπεγκαλούντων Σαρακηνῶν καὶ ἕτερα ὅσα διημφισβητήθη, ὅς ἐγένετο παρακρούσασθαι.

8. Idem (fr. 12) in Exc. De sent. p. 356 Mai., Petri legati orationem appositurus : Οὐδὲ μὴν ἀνθ' ἐτέρων ἐτέραις λέξεσιν ἐχρησάμην, ἢ τὸ χθαμαλώτερόν πως ἐστὶν ἢ τῶν λόγων, καθόσον ὁδόντ' μοι, μετέφερα εἰς τὸ Ἀττικώτερον.

9. Cassiodorus Var. X, 19, nomine Theodahadi regis : *Vir eloquentissimus Petrus legatus serenitatis vestrae, et doctrina summus, et conscientiae claritate præcipuus.*

10. Idem X, 22, ejusdem nomine : *per virum disertissimum Petrum.*

11. Idem X, 24, nomine Gundelinæ reginæ : *veniente viro sapientissimo Petro.*

12. Steph. Byz. : Ἀχόναι, πολίχνιον πλησίον Ἡρακλείας. Λέγεται κατὰ περίφρασιν ὁ οἰκὼν τὰς Ἀχόνας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀκονίτης, τὸ θηλυκὸν Ἀκονίτις. Οὕτω γὰρ τις νῆσος διαφέρουσα μὲν τῷ πανευφύμῳ πατρικίῳ καὶ τῷ πάντα σοφωτάτῳ μαγίστρῳ Πέτρῳ, κειμένη δὲ καταντικρὺ τῆς εὐδαίμονος πόλεως Χαλκηδόνος· ἐπικέκληται δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ πρὸς ἀχόνας πεποιημένων λίθων. Ad hæc Holstenius : « Exstat adhuc hodie ejus (Petri magistri) effigies Parisiis in S. Capella Palatii inter thesauros Constantinopoli allatos. » Quæsi vi frustra.

13. Corippus De laud. Justini I, 24 :

Successor boni rediivaque gloria Petri

hic Theodorus adest, patria gravitate magister.

ARGUMENTUM.

Fr. 1. Antonius. Cæsar. — 2. Parthorum legatio ad Tiberium, qui regem eorum constituit Phraaten, eoque mortuo, Tiridatem, quem mox pellit Artabanus (35 p. C.). — 3. Mithridates Iberum rex proditur a Cotye fratre, quem Claudius in locum ejus substituit (47). — 4. Decebalus Dacum regis ad Domitianum legatio. Ejus insolentia (86). — 5. Ejusdem Decebalus ad Trajanum legationes duæ (103). — 6. Longobardi et Obii, qui Istrum transgressi erant, ab Marco Aurelio pacem petunt (167). — 7. Quadi pacem obtinent. Astingi et Lacringi auxilio veniunt Marco Aurelio (175). — 8. Menophilus, Mæsiæ præfectus, susque deque habet Carporum legatos, qui tributum sibi annum postulabant (230?). — 9. Valerianus imp. ad Saporem Persarum regem de pace legatos mittit incassum (260). — 10. Odenathus Palmyrenus Saporem (penes quem Valerianus captivus erat) frustra conciliare sibi muneribus studet. (161). — 11. Sapor a Callisto et Odenatho clade affectus contento itinere in Persiam recedit (261). — 12. Vandali ab Aureliano petentes pacem obtinent (271). — 13. Apharban ab Narsæo, Persarum rege pugna victo, legatus de pace mittitur ad Galerium (297). — 14. Sicorius Probus a Diocletiano missus, ut pacis conditiones Narsæo Persæ exponeret (297). — 15. Mestrianus Licinii, prælio victi, legatus ad Constantinum (314). — 16. Legatio a Magnentio ad Constantinum de pace missa (350). — 17. Narses legatus Saporis regis literas ad Constantinum affert (358). — 18. Julianus Cæsar cum Chamavis de pace agit (358).

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1.

Lex. Seguer. in Bekker. Anecd. p. 117 : Θωπέω, αἰτιατικῇ. Πέτρου εἰς τὰ περὶ Ἀντωνίου. « Πολλὰ οὖν θωπέυσας αὐτόν. »

HISTORIÆ.

1.

Antonius multis ei blanditus. — Vetuit Cæsar ne quis senatorum Italia peregre excederet.

2.

Parthii petierunt a Tiberio, ut sibi regem ex obsidibus daret, et dedit ipsis Phraatem, Phraatis filium. Quum autem in itinere vitam morte commutasset, Tiberius misit Tiri-

Ibid. p. 130 : Ἀπεῖπε, δοτικῇ. Πέτρου εἰς τὰ τῆς μοναρχίας Καίσαρος. « Ἀπεῖπε τοῖς βουλευταῖς ἐκδημεῖν ἔξω Ἰταλίας. »

Exscripsit Petrus Dionem Cass., qui LII, 42 : Τό τε τῶν εὐπατριδῶν γένος συνεπλήθυσσε (Cæsar imp.), τῆς βουλῆς οἱ δὴθεν ἐπιτρεψάσης τοῦτο ποιῆσαι, ἐπειδὴ τό γε πλεῖστον ἀπολώλει σφῶν... Ταῦτά τε οὖν ἔπραξε καὶ προσαπέπε (πρὸς ἀπέπε c. Niebuhr.) πᾶσι τοῖς βουλευουσὶ μὴ ἐκδημεῖν ἔξω τῆς Ἰταλίας, ἂν μὴ αὐτός τινι κελεύσῃ. Osannus (*Beitræge* tom. II, p. 16 not.) in Lexico verba : Καίσαρος ἀπέπε corrupta esse putat et refingenda in καὶ πρὸς ἀπέπε, uti ap. Dionem. Quod non persuasit mihi.

2. (Tiberii an. 22; an. 35 p. C.)

Exc. De legg. gentium ad Rom. p. 23 P. : Ὅτι οἱ Πάρθοι πρὸς Τιβέριον ἐπρεσθεύοντο (sic Nieb. pro ἐπορεύοντο), βασιλέα σφίσιν ἐκ τῶν δημευόντων δοῦναι. Καὶ δέδωκεν αὐτοῖς Φραάτην τὸν τοῦ Φραάτου υἱόν. Ἐκείνου δὲ κατὰ τὴν δδὸν (sic Dio; κ. τῆς δδού cod.) τελευτήσαντος, Τιριδάτην ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους ἐπεμψε· καὶ ὅπως ῥᾶον τὴν βασιλείαν παραλάβοι, ἔγραψε Μιθριδάτῃ τῷ Ἰβήρων βασιλεῖ εἰς τὴν Ἀρμενίαν εἰσβαλεῖν, ἵνα ὁ Ἀρτάβανος τῷ υἱῷ βοηθῶν ἀπὸ τῆς οἰκείας παρῇ (l. ἀπάρῃ). Καὶ εἰσελθὼν ὁ Τιριδάτης τὴν βασιλείαν κατέσχευεν. Οὐ μέντοι καὶ ἐπὶ πολλὴν ἔθασκευσεν· ὁ γὰρ Ἀρτάβανος Σκύθας προσλαβὼν οὐ χαλεπῶς αὐτὸν ἐξήλασε. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ κατὰ Πάρθους.

Hæc quoque, ad verbum pleraque, transcripta ex Dione Cass. LVIII, 26 : Ἀποστάντες οὖν τινες αὐτοῦ ἐπρεσθεύσαντο πρὸς τὸν Τιβήριον, βασιλέα σφίσιν ἐκ τῶν δημευόντων αἰτοῦντες· καὶ αὐτοῖς τότε μὲν Φραάτην τὸν τοῦ Φραάτου, τελευτήσαντος δὲ ἐκείνου κατὰ τὴν δδὸν, Τιριδάτην, ἐκ τοῦ βασιλικοῦ καὶ αὐτὸν γένους ὄντα, ἐπεμψε. Καὶ ὅπως γε ὥς ῥᾶστα τὴν βασιλείαν παραλάβῃ, ἔγραψε Μιθριδάτῃ τῷ Ἰβήρῃ εἰς τὴν Ἀρμενίαν εἰσβαλεῖν· ἵνα ὁ Ἀρτάβανος τῷ υἱεὶ βοηθῶν, ἀπὸ τῆς οἰκείας (οἰκίας vgo) ἀπάρῃ. Καὶ ἔσχευεν οὕτως· οὐ μέντοι καὶ ἐπὶ πολλὴν ἔθασκευσεν. Ὁ γὰρ Ἀρτάβανος Σκύθας προσλαβὼν, οὐ χαλεπῶς αὐτὸν ἐξήλασε. Τὰ μὲν οὖν τῶν Πάρθων οὕτως ἔσχε. De re vide interpr. ad Dion. l. 1.

3. (Claudii circa an. 8; 47 vel 48 p. C.)

Ibid. p. 23 : Ὅτι Μιθριδάτης ὁ τῶν Ἰβήρων βασι-

datem ex genere regio. Et quo facilius regnum capesseret, scripsit Mithridati, Iberorum regi, ut in Armeniam incursionem faceret, quo se Artabanus conferret suppetias filio laturus. Et Tiridates quidem regnum obtinuit. Sed non diu regnavit. Nam Artabanus Scythas assumens, minimo negotio eum regno expulit. Et hæc de Parthis.

3.

Mithridates, Iberorum rex, novas res tentavit, et se ad bellum Romanis inferendum præparavit. Huic mater con-

λαὺς ἐνεωτέρεισε, καὶ παρεσκευάζετο εἰς τὸν κατὰ τῶν Ῥωμαίων πόλεμον. Τῆς δὲ μητρὸς ἀντιλεγούσης καὶ φυγεῖν, ἐπειδὴ μὴ πείθειεν αὐτὸν ἡδύνατο, βουλευθείσης, βουλόμενος ἐπικαλύψαι τὸ σπουδαζόμενον, αὐτὸς μὲν παρεσκευάζετο, πέμπει δὲ Κότυν τὸν ἀδελφὸν εἰς πρεσβείαν, φίλους λόγους τῷ Κλαυδίῳ κομίζοντα. Ὁ δὲ παραπρεσβεύσας πάντα αὐτῷ κατεμήνυσε, καὶ βασιλεὺς Ἰβηρίας ἀντὶ Μιθριδάτου γίνεται.

Mithridatem hunc a Claudio e custodia liberatum, et in Asiam πρὸς τὴν ἀνάληψιν τῆς ἀρχῆς missum esse narrat Dio Cass. LX, c. 8. De iis quæ nostro loco leguntur, apud Dionem nihil occurrit. Verum quum fr. antecedens nec non fr. 5 e Dione exscripta sint, atque constet permulta ex postrema hac historiæ parte in nostris Dionis codicibus desiderari: hunc quoque Petri locum sicuti sequentem ex integriore Cassio esse descriptum censo.

4. (Domitian. an. 6; 86 p. C.)

Ibid. p. 24: Ὅτι Δεκέβαλος ὁ Δακῶν βασιλεὺς ἐπεκρηκεύετο πρὸς Δομετιανόν, εἰρήνην ὑπισχνόμενος· ἐφ' οὗ ἐπεμψε Δομετιανὸς Φούσκον μετὰ πολλῆς δυνάμεως. Ὅπερ μαθὼν ὁ Δεκέβαλος ἐπεμψε πρὸς αὐτὸν πρεσβείαν αὖθις ἐν γλευασμῷ, λέγων ὡς, εἰ ἔλοιτο ἕκαστος Ῥωμαίων δύο ὀβολοὺς Δεκεβάλῳ ἑκάστου ἔτους τελεῖν, εἰρήνην πρὸς αὐτὸν τίθεσθαι· εἰ δὲ μὴ τοῦτο ἔλοιτο, πολέμησειν καὶ μέγала αὐτοῖς προστρίψασθαι κακά. V. Sueton. Domitian. c. 6.

5. (Trajani an. 6; 103 p. C.)

Ibid. p. 24: Ὅτι Δεκέβαλος πρὸς Τραϊανὸν πρέσβεις ἐπεμψε πιλοφόρους· οὗτοι γάρ εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ τιμωῆται. Πρότερον γὰρ κομήτας ἐπεμπευ, εὐτελεστέρους δοκοῦντας παρ' αὐτοῖς εἶναι. Ἐκεῖνοι δὲ ἔλθόντες ἐπὶ τοῦ Τραϊανοῦ ἔρριψαν καὶ (τε? B.) τὰ ὅπλα, καὶ τὰς χεῖρας ὀπισθεν δῆσαντες ἐν αἰχμαλώ-

των τάξει ἐδέοντο τοῦ Τραϊανοῦ εἰς λόγους ἔλθειν Δεκεβάλῳ (suppl. ἐπιτραπήναι).

Ὅτι πάλιν ὁ Δεκέβαλος πρεσβείαν ἐπεμψε πρὸς Τραϊανόν, τῶν παρόντων ἀναχωρῶν κομίζόμενος (κομισ. N.). Ὑπισχνεῖτο δὲ τὰ τε ὅπλα πάντα καὶ τὰ μηχανήματα παραδιδόναι τῷ Τραϊανῷ καὶ τοὺς μηχανοποιούς τοὺς Ῥωμαίους τοὺς παρ' αὐτῷ ὄντας, καὶ τοὺς αὐτομολοὺς, καὶ τὰ ἐρύματα πάντα ὅσα κατεσκεύαζεν καθαιρεῖν, παραχωρεῖν δὲ καὶ τῆς γῆς, ἣν ἐκράτησεν ὁ Τραϊανός, καὶ τοὺς ἔχθρους αὐτοῦ καὶ τῶν Ῥωμαίων οἰκείους ἐχθροὺς νομίζειν, καὶ αὐτομολοὺς μὴ ὑποδέχεσθαι, μηδὲ στρατιωτῶν Ῥωμαίων ἔχειν ἐγγὺς ἑαυτοῦ. Προσεδέξατο οὖν τὴν πρεσβείαν ὁ Τραϊανός ἐπὶ ταύταις ταῖς συνθήκαις. Ὁ δὲ Δεκέβαλος τὰ ὅπλα ἔρριψεν ἐπὶ αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν γῆν πεσὼν προσεκύνησε, καὶ εἰς Ῥώμην πρέσβεις ἐπεμψε, καὶ αὐτοὶ ὁμοίως τὰς χεῖρας ἐδῆσαν ὡς ἐν αἰχμαλώτων τάξει.

Eadem leguntur in Exc. Legg. ex hist. Dionis Cassii (LXVIII, 14), monente Valesio: Ἐπεπόμφει μὲν καὶ πρὸ τῆς ἤτης πρέσβεις, οὐκ ἔτι τῶν κομητῶν, ὥσπερ πρότερον, ἀλλὰ τῶν πιλοφόρων τοὺς ἀρίστους. Καὶ ἐκεῖνοι τὰ τε ὅπλα ῥίψαντες καὶ ἑαυτοὺς ἐς τὴν γῆν καταβαλόντες ἐδεήθησαν τοῦ Τραϊανοῦ μάλιστα μὲν αὐτῷ Δεκεβάλῳ καὶ ἐς ὅσιν καὶ ἐς λόγους αὐτοῦ ἔλθειν, ὡς καὶ πάντα τὰ κελευσθησόμενα ποιῆσονται, ἐπιτραπήναι· εἰ δὲ μὴ, σταλῆναι γέ τινα τὸν συμβεβηκόμενον αὐτῷ. Καὶ ἐπέμφθη ὁ Σοῦρας καὶ Κλαύδιος Λιβιανός ὁ ἐπαρχος. Ἐπράχθη δὲ οὐδέν. Ὁ γὰρ Δεκέβαλος οὐδὲ ἐκεῖνους ἐτόλμησε συμμῆζαι. Ἐπεμψε δὲ καὶ τότε τινάς. Ὁ δὲ Τραϊανός ὅρη τε ἐντετελιγμένα ἔλαβε, καὶ ἐν αὐτοῖς τὰ τε ὅπλα τὰ τε μηχανήματα καὶ τὰ αἰχμαλῶτα, τό τε σημεῖον τὸ ἐπὶ τοῦ Φούσκου ἄλὸν εὔρε. Δι' οὖν ταῦτα ὁ Δεκέβαλος, ... οὐδὲν ὅ τι οὐχ ἐτόλμωσεν τῶν προσταχθέντων ἔσχε συνθεσθαι· οὐχ ὅτι καὶ ἐμμένειν αὐτοῖς ἐμέλλεν, ἀλλ' ἵν' ἐκ τῶν παρόντων ἀναπνεύσῃ. Quæ deinde sequuntur apud Petrum, eadem habes paullo plenius in Dionis codicibus nostris.

tradixit, et quoniam non persuadebat, fugere voluit. At ille, quamvis in apparatu esset, volebat tegere, quod susceperat. Itaque Cotyn fratrem mittit legatum ad Claudium, qui gratulationes deferret; sed ille non ex fide legationem obiit, et omnia, quæ frater animo volverat, enuntiavit, et rex Iberiæ Mithridatis loco constituitur.

4.

Decebalus, Dacorum rex, legationem pacis causa ad Domitianum misit. Quo facto Domitianus Fuscum misit cum magna manu. Hoc ubi Decebalus didicit, ad eum rursus legatum misit, qui cum irrisione illi diceret, se pacem facturum, si unusquisque Romanorum vellet illi quotannis pendere duos obolos; sin minus, bellum et magna mala se illis illaturum.

5.

Decebalus misit ad Trajanum legatos ex his, qui pileos ferunt: hi enim apud Dacos sunt honoratiores. Prius autem

comatos miserat, qui apud eos viliores habentur. Hi quum ad Trajanum venissent, abjecerunt arma et, manibus post terga victis, captivorum instar, Trajanum orarunt ut Decebalum in colloquium venire permetteret.

Rursus Decebalus legationem ad Trajanum misit, ut ex presentibus malis per inducias vires recolligere posset. Pollicebatur se omnia arma et bellica instrumenta Trajano traditurum, et Romanos machinarum fabricatores et transfugas, qui apud ipsum essent, et omnia præsidia et castella, quæ exstruxisset, diruturum. Cessurum quoque omni terra, qua Trajanus politus esset, et ejus et Romanorum hostes pro suis hostibus habiturum, neque posthac ullos transfugas admissurum, neque ullum militem Romanorum secum habiturum. His conditionibus hanc legationem Trajanus accepit. Decebalus in conspectu Trajani arma abiecit, et in terram cadens eum salutavit. Legatos etiam Romam misit, qui captivorum more manus jungebant.

6. (Marc. Aurel. an. 10; 170 p. C.?)

Ibid. p. 24 : "Οτι Λαγγιδάρδων και 'Οβίων εξακισχιλίων Ἴστρον περαιωθέντων, τῶν περὶ Βίνδιχα ἱππέων ἐξελασάντων και τῶν ἀμφὶ Κάνδιον πεζῶν ἐπιφθασάντων, εἰς παντελῇ φυγῇν οἱ βάρβαροι ἐτρέποντο. Ἐφ' οἷς οὕτω πραχθεῖσιν ἐν δέει καταστάντες ἐκ πρώτης ἐπιχειρήσεως οἱ βάρβαροι, πρέσβεις παρὰ Αἰλιον Βάσσον τὴν Παιονίαν διέποντα στέλλουσι, Βαλλομαρίον τε τὸν βασιλέα Μαρχομάνων και ἐτέρους δέκα, κατ' ἔθνος ἐπιλεξάμενοι ἕνα. Καὶ ὄρκοις τὴν εἰρήνην οἱ πρέσβεις πιστωσάμενοι οἰκαδε χωροῦσιν.

Ad quemnam annum res h. l. narrata pertineat, accuratius dici vix potest. Niebuhrius in margine adscriptit : an. 167? Tillemont. *Hist. des emp.* tom. V, p. 631 ad ann. 170 p. C., Marci Aurelii an. 10, referendam esse conjicit.

7. (Marc. Aurel. an. 15; 175 p. C.)

Ibid. p. 24 : "Οτι Κούαδοι πρέσβεις ἐπεμψαν πρὸς Μάρκον εἰρήνην αἰτούμενοι, και ἔτυχον. Καὶ πολλοὺς μὲν ἵππους, πολλοὺς δὲ βόας δεδώκασι, και αἰχμαλώτους τότε μὲν μυρίους και τρισχιλίους, ὕστερον δὲ και ἐτέρους πλείστους ἀπέλυσαν.

"Οτι ἦλθον και Ἀστιγγοι και Λακριγγοὶ εἰς βοήθειαν τοῦ Μάρκου.

Ubicunque Petrum Cass. conferre licet, Petrus noster exscripsisse eum apparet. Dio LXXI, 1 (Exc. legg.) : Οἱ δὲ εἰρήνην αἰτούμενοι, ὥσπερ οἱ Κούαδοι, και ἔτυχον γε αὐτῆς, ἵνα τε ἀπὸ τῶν Μαρχομάνων ἀποσπασθῶσι, και ὅτι ἵππους και βόους πολλὰς ἔδωκαν, τοὺς τε αὐτομόλους πάντας και τοὺς αἰχμαλώτους, πρότερον μὲν ἐς μυρίους και τρισχιλίους, ὕστερον δὲ και τοὺς λοιποὺς ἀποδώσειν ὑπέσχοντο. Pro καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποδώσειν ὑπέσχοντο Petrus vel

ejus excerptor perperam scripsit και ἐτέρους πλείστους ἀπέλυσαν. Nam promiserunt tantum, neque steterunt promissis, uti liquet ex Dione LXXI, 13. — De altero loco cf. Dio LXXI, 12 (Exc. legg.) : Ἀστιγγοὶ δὲ... ἦλθον μὲν ἐς τὴν Δακίαν οἰκῆσαι, ἐλπιδὶ τοῦ και χρήματα και χώραν ἐπὶ συμμαχίᾳ λήψεσθαι κτλ. Qui nostro loco Λακριγγοὶ dicuntur apud Dion. l. l. (ed. Tauchnitz.) scribuntur Δάκριγοι. Astingos vel Asdingos regium Vandalorum genus esse, itidemque *Lacringos* videri gentis regiae alicujus nomen esse pro nationis nomine positum, Niebuhrius censet in Indice nominum.

8. (Alexandri Sev. an. 9; 230 p. C.?)

Ibid. p. 25 : "Οτι Κάρποι τὸ ἔθνος φθονοῦντες τοῖς καθ' ἑκαστον ἐνιαυτὸν τελομένοισι τοῖς Γότθοις, ἐπεμψαν πρὸς Τούλλιον (Ἰούλιον? Ν.) Μηνόφιλον πρεσβείαν μεθ' ὑπερφηφάνειας ἀπαιτοῦντες χρήματα. Οὗτος δὲ δοῦξ ἦν Μυσίας, και καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸν στρατὸν ἐγύμναζε, και προμαθὼν τὴν ὑπερφηφάνειαν αὐτῶν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας οὐκ ἐδέξατο αὐτοὺς, διδοὺς αὐτοῖς ἄδειαν ὅρᾶν τοὺς στρατιώτας γυμναζομένους. Καὶ ἵνα τῷ παρελκυσμῷ καθέλοι αὐτῶν τὰ φρονήματα, καθίσας ἐπὶ βήματος ὑψηλοῦ και παραστήσας τοὺς μεγίστους τοῦ στρατοπέδου ἐδέξατο αὐτοὺς, μηδένα λόγον αὐτῶν ποιούμενος, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ λεγόντων αὐτῶν τὴν πρεσβείαν συνεχῶς ἐτέροισι διελέγετο, ὥς δὲ ἄλλα τιμωτέρα πράγματα ἔχων. Οἱ δὲ περιδεῖς γενόμενοι οὐδὲν ἄλλο εἰρήκασιν, εἰ μὴ, ὅτι « Διὰ τί οἱ Γότθοι τοσαῦτα χρήματα παρ' ὑμῶν λαμβάνουσι, και ἡμεῖς οὐ λαμβάνομεν; » "Ο δὲ εἶπεν, ὅτι « αὐτοκράτωρ πολλῶν χρημάτων κύριός ἐστι, και τοῖς δεομένοις αὐτοῦ χαρίζεται. » Οἱ δὲ ἐπήγαγον, ὅτι « Καὶ ἡμεῖς ἔχῃς εἰς τοὺς δεομένους, και δότω ἡμῖν τοσαῦτα· ἡμεῖς γὰρ κρείττονες ἐκείνων ἐσμεν. » Καὶ γελάσας ὁ Μηνόφιλος

6.

Sex millia Longobardorum et Obiorum Istrum trajece-runt, in quos Vindicis equites, et pedites, quorum dux erat Candidus, irruerunt et in fugam verterunt. Prima statim invasione terrore barbari perculsi, legatos ad Aelium Bassum, qui Pannoniam provinciam obtinebat, mittunt Ballomarium, regem Marcomannorum, una cum aliis decem, ex unaquaque gente uno electo. Sic pace jurejurando firmata, legati domum redierunt.

7.

Quadi legatos miserunt ad Marcum pacem petituros, et consecuti sunt. Itaque multos equos et multas boves dederunt : et tunc quidem tredecim millia captivorum, postea vero etiam reliquos libertati restituerunt.

Venerunt et Astingi et Lacringi in auxilium Marci.

8.

Carporum gens invidia flagrabat, quod Gothi stipendia quotannis a Romanis accipiebant. Itaque legationem misissent ad Tullium Menophilum, et arroganter pecunias ab illo petierunt. Erat ille dux Mursiae et singulis diebus exer-

citum ad bellum exercebat : et quum Carpos insolentes et superbos esse accepisset, per plures dies eos non admisit, sed tamen potestatem eis fecit, quum exercitus exercebatur, ut milites conspicerent : et quum satis prorogatione temporis diem de die ducens superbos illorum spiritus fregisset et retulisset, sedens in alto suggestu, primarios totius exercitus viros circa se adhibuit, et Carpos excepit, nullaue illorum habita ratione in medio militum, dum legationem suam exponerent, tanquam aliud agens et longe sibi essent graviora negotia, sermonem cum aliis habebat. At illi timentes sibi nihil aliud dixerunt nisi : « Quia Gothi, inquiunt, a vobis stipendium accipiunt, cur nos quoque non accipimus? » Quibus Menophilus : « Quum imperator noster multarum pecuniarum sit dominus, liberalitatem suam exercet erga eos, qui, ut sibi gratificetur, suppliciter petunt. » Tum illi : « Nos quoque supplicantium numero habeat, et nobis eadem largiatur. Sumus enim Gothi praestantiores. » Ridens Menophilus, « Meum est, ait, de his ad imperatorem referre. Redite igitur intra quattuor menses in hunc eundem locum, et responsum accipietis. » Et simul illinc abiit et

εἶπε· « Καὶ περὶ τούτων μηνῦσαι δέομαι τῷ αὐτοκράτορι. Καὶ μετὰ τέσσαρας μῆνας δεῦτε εἰς τόνδε τὸν τόπον, καὶ λαμβάνετε ἀπόκρισιν. » Καὶ μετῆλθεν ἐκεῖ, καὶ πάλιν τοὺς στρατιώτας ἐγύμναζε. Καὶ ἦλθον οἱ Κάρποι μετὰ τοὺς τέσσαρας μῆνας, καὶ τὸ ὅμοιον σῆμα ποιήσας αὐτοῖς ἐτέραν εὔρεν ἀναβολὴν τριῶν μηνῶν. Καὶ πάλιν εἰς ἕτερον στρατόπεδον ἐδέξατο αὐτοὺς ὁμοίως, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ἀπόκρισιν, ὅτι « Ὅσον ἐξ ὑποσχέσεως οὐδὲν ὑμῖν παντελῶς δίδωσιν ὁ βασιλεὺς· εἰ δὲ θέσθε συγκροτήσεως, ἀπελθόντες ῥίψατε ἑαυτοὺς πρηνεῖς καὶ δεήθητε αὐτοῦ· καὶ εἰκὸς ἐστί συγκροτηθῆναι ὑμᾶς. » Οἱ δὲ μετὰ ἀγανακτήσεως ἀνεχώρησαν, καὶ [κατὰ] τὴν τοῦ Μηνοφίλου ἀρχὴν εἰς τρία ἔτη ἀνυσθεῖσαν ἡσυχίαν ἔσχον. Ad postrema Alexandri Severi tempora rem pertinere conjecerunt Tillemont. III, p. 194, et Niebuhrius.

9. (Valeriani an. 8; 260 p. C.)

Exc. De leg. Rom. ad gent. p. 29 : « Ὅτι Βαλεριανὸς εὐλαβηθεὶς τὴν ἔφοδον τῶν Περσῶν (ἐλοιμῶξε γὰρ τὸ σπράτευμα αὐτοῦ, καὶ μᾶλλον οἱ Μαυρούσιοι), χρυσίον ἄφατον συναγαγὼν ἐπέμψεν πρέσβεις πρὸς Σαπῶρην, ἐπὶ μεγάλας δόσεις τὸν πόλεμον καταλῦσαι βουλόμενος. Ὁ δὲ τὰ τε περὶ τοῦ λοιμοῦ μαθὼν, τῇ τε παρακλήσει Βαλεριανοῦ πλέον ἐπαρθεὶς, τοὺς πρέσβεις παρελκύσας, ἀπράκτους αὐτοὺς ἀπολύσας, εὐθὺς ἐπικολούθησεν.

Pro ἐλοιμῶξε et λοιμοῦ vgo legitur ἐλίμωξε et λιμοῦ, aperto errore. — Petrum puto ἐν τοῖς μετὰ Δίωνα eodem auctore (Dexippo ut vid.) usum esse, quem sequitur Zosimus, qui ita habet (I, 36) : Λοιμοῦ δὲ τοῖς στρατοπέδοις ἐμπέσοντος καὶ τὴν πλειὴν μοῖραν αὐτῶν διαφθεύραντος, Σαπῶρης ἐπιὼν τὴν ἐξάν,

ἅπαντα κατεστρέφετο, Οὐαλεριανοῦ δὲ διὰ τε μαλακίαν καὶ βίου χαυνότητα βοηθῆσαι μὲν εἰς ἔσχατον ἔλθοῦσι τοῖς πράγμασιν ἀπογνόντος, χρημάτων δὲ δόσει καταλῦσαι τὸν πόλεμον βουλομένου, τοὺς μὲν ἐπὶ τούτῳ σταλέντας πρέσβεις ἀπράκτους ὁ Σαπῶρης ἀπέπεμψεν κτλ. De re cf. Tillemont. tom. III, p. 313.

10. (Gallieni an. 9; 261 p. C.)

Ibid. p. 29 : « Ὅτι Ὀδέναθος τὸν Σαπῶρην πολλὴν ἐθεράπευεν ὡς ὑπερβεδηκότα κατὰ πολλοὺς Ῥωμαίους. Βουλόμενος δὲ αὐτὸν ὑπαγαγέσθαι, πέμπει δῶρα μεγαλοπρεπῆ καὶ ἄλλα ἀγώγιμα, ὧν ἡ Περσίς οὐκ ἦν εὐφορος, καμῆλοις ἐπιθείς. Καὶ γράμματα πέμπει δεήσεως δυνάμιν ἔχοντα, καὶ ὅτι οὐδὲν Πέρσαις ὑπεναντίον αὐτὸς εἰργάσατο. Ὁ δὲ τοὺς οἰκέτας ὑπέτασσε δεξαμένους τὰ δῶρα ῥίπτειν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ τὰς ἐπιστολάς διαρρήξας συνέτριψε, καὶ ἐδήλωσε· « Τίς ὦν καὶ πόθεν ἐτόλμησε πρὸς τὸν οἰκεῖον δεσπότην γράψαι; καὶ νῦν εἰ βούλεται ἑλαφροτέρας κολάσεως τυχεῖν, ὀπίσω τὰς χεῖρας δῆσας προσπεσέτω. Εἰ δὲ μὴ, ἴστω ὡς καὶ αὐτὸν καὶ τὸ γένος καὶ τὴν πατρίδα ἀπολώ. »

11. (Gallieni an. 9; 261 p. C.)

Exc. De leg. gent. ad Rom. p. 25 : « Ὅτι Σαπῶρης ὁ Περσῶν βασιλεὺς τὸν Εὐφράτην διαβάς μετὰ τοῦ οἰκεῖου στρατοπέδου, ... [οἱ δὲ στρατιῶται suppl. Nieb.] ἡσπάζοντο ἀλλήλους καὶ ἔχαιρον ὡς ἀπωγμένου κινδύνου * φυγόντες. Πρὸς δὲ τοὺς ἐν Ἐδέσῃ στρατιώτας ἔπεμπεν, ὑποσχόμενος αὐτοῖς διδόναι πᾶν τὸ Σύριον νόμισμα τὸ δὴ παρ' αὐτῶ, ἵν' ἀνενόγητον αὐτὸν συγχωρήσῃσι παρελθεῖν, καὶ μὴ ἔλωνται κίνδυνον εἰς ἀμφιβολίαν αὐτοὺς ἄγοντα, καὶ ἀσβολίαν αὐτῷ περιποιῆσαι καὶ βραδυτέτα. Οὐ γὰρ δεδιὼς αὐτοὺς ταῦτα

milites exercuit. Post quattuor menses Carpi redierunt. In quibus admittendis quum eadem forma qua prius usus fuisset et rationem negotium in alios tres menses rejiciendi reperisset, quum tandem iterum eos, ut prius, coram alio exercitu excepsisset, illis hoc responsum dedit : « Nihil prorsus imperator vobis ex conventione dabit. Sed si gratificatione indigetis, accedite ad eum, et ad ejus pedes procumbite et ei supplicate, et verisimile est eum vestras preces admissurum. » At illi indignati recesserunt et per tres annos, quibus Menophilus in provincia cum imperio fuit, quieverunt.

9.

Valerianus, ne a Persis oppugnaretur, timens (peste enim ejus exercitus laborabat, et maxime Maurusii), ingentem auri vim accumulans, misit legatos ad Saporem, et magnis largitionibus bellum solvere voluit. Sed Sapires de peste in Romanorum castris grassante certior factus et precibus Valeriani elatus, legatos distinet, deinde re infecta dimittit, eosque subsequitur.

10.

Odenathus Saporem, tanquam longe Romanis praestan-

torem, multum coluit et observavit, et cupiens eum sibi devincere, dona magnifica camelis imponens earum rerum, quarum Persis non erat ferax, ad eum mittit cum litteris, quibus cum multis precibus se nihil unquam contrarium Persarum rationibus fecisse testabatur. At ille jussit servos suos, postquam recepissent munera, ea in proximum fluentem projicere, et ejus literas laceratas pedibus conculcare. Haec quoque palam protulit : « Quis et unde iste est, qui eo temeritatis devenit, ut audeat ad suum dominum scribere? Nunc si velit leviori poena affici, manibus a tergo revinctis, prosternat se ante me. Si non faciat, sciat me illum et omne ejus genus atque patriam perditurum. »

11.

Sapires, Persarum rex, ut cum suis est Euphratem transgressus. . . sese amantem amplexi, sibi invicem gratulati sunt, quod imminens periculum effugissent, et ad eos qui Edessae stipendia faciebant, mittit qui promitterent, se illis daturum omnes quos secum portaret Syrios nummos, ut sine ulla molestia ipsum iter pergere sinnerent, neque se ipsos in dubiam periculi aleam conjicerent, sibi moram et negotium facessentes. Neque vero se, tanquam ipsos time-

ἐπιδιδόναι ἔφη, ἀλλ' ἐπειγόμενος τὴν ἑορτὴν εἰς τὰ οἰκεία ποιῆσαι, καὶ μὴ βουλόμενος τριβὴν καὶ ὑπέρθεσιν γενέσθαι τῇ ὁδοπορίᾳ αὐτοῦ. Καὶ εἰλοντο οἱ στρατιῶται λαβεῖν τὸ χρυσίον ἀκινδύνως καὶ παραχωρήσασθαι αὐτοῖς παρελθεῖν.

De Sapore a Callisto clade affecto et in Persiam propere refugiente vid. Zonaras XII, 23, p. 559 cd. Bonn., Syncell. p. 382, B. Cf. Zosimus I, 39.

12. (Aureliani an. 2; 271 p. C.)

Ibid. p. 26 : "Οτι Οὐανδαλοὶ ἡττηθέντες ἐπεμψαν πρεσβείαν πρὸς Αὐρηλιανόν, παρακαλοῦντες εἰρήνην. Αὐρηλιανὸς δὲ ἀσμένως ἐδέξατο, καὶ πακτεύσας πρὸς αὐτοὺς ἀνεχώρησεν.

Rem fusius narrat Dexippus fr. 24 (tom. III, pag. 685). Cf. Tillemont. III, p. 383.

13. (Diocletiani an. 14. 297 p. C.)

Ibid. p. 26. 27 : "Οτι Ἀφφαρβᾶν, φίλτατος ὢν ὡς μάλιστα τῷ Ναρσαίῳ τῷ Περσῶν βασιλεῖ, εἰς πρεσβείαν πεμφθεὶς σὺν ἱκετείᾳ τῷ Γαλερίῳ ὑπήντησεν. "Οστις ἄδειαν τοῦ λέγειν λαβὼν εἶπε· « Φανερόν ἐστι τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ὥσπερανεὶ δύο λαμπτήρες εἰσιν ἢ τε Ῥωμαϊκὴ καὶ Περσικὴ βασιλεία· καὶ χρὴ καθάπερ ὀφθαλμοὺς τὴν ἐτέραν τῇ τῆς ἐτέρας κοσμεῖσθαι λαμπρότητι, καὶ μὴ πρὸς ἀναίρεσιν ἑαυτῶν ἀμοιβὰδὸν μέχρι παντὸς χαλεπαίνειν. Τοῦτο γὰρ οὐκ ἀρετὴ μᾶλλον, ἀλλὰ κουφότης νομίζεται ἢ μαλακία· τοὺς γὰρ μεταγενεστέρους οἰόμενοι μὴ δύνασθαι ἑαυτοῖς βοηθεῖν σπουδάζουσι τοὺς ἀντιτεταγμένους ἀνελεῖν. Μὴ χρῆναι μέντοι μηδὲ Ναρσαῖον ἀσθενέστερον τῶν ἄλλων βασιλέων νομίζεσθαι· ἀλλὰ τοσούτον τῶν ἄλλων

βασιλέων Γαλέριον ὑπερέχειν, ὥστε αὐτὸν τούτῳ μόνῳ δικαίως Ναρσαῖον ἡττηθῆναι, καίτοι τῆς τῶν οἰκείων προγόνων ἀξίας καταδέεσθαι οὐ γινόμενον. » Πρὸς τούτοις ἔλεγεν ὁ Ἀφφαρβᾶν ἐντετάλθαι αὐτῷ παρὰ Ναρσαίου, ὡς ἔχοντες (1. ἔχοντος Ν.) ἐπιείκειαν, τὸ τῆς οἰκείας βασιλείας δίκαιον τῇ Ῥωμαίων ἐπιτρέψαι φιλάνθρωπίᾳ. Τοιγαρὺν μηδὲ τοὺς ἄρκους κομίζειν, ἐφ' οἷς χρὴ γίνεσθαι τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ τὸ ὅλον τῇ γνώμῃ τοῦ βασιλέως διδόναι, πλὴν ὅτι παρακλεῖ τοὺς παῖδας μόνον καὶ τὰς γαμετάς αὐτῷ ἀποδοθῆναι, διὰ τῆς τούτων ἀποδόσεως πλέον εὐεργεσίας ἐνόχος εἶναι λέγων ἢ ὅπλοις περιῶν· οὐδὲ νῦν δύνασθαι κατ' ἀξίαν χάριτας ὁμολογεῖν, ὅτι ἐν αἰχμαλωσίᾳ γινόμενοι τῆς ἐντέθεν οὐκ ἐπειράθησαν ὑβρεως, ἀλλ' οὕτω μετεχειρίσθησαν ὡς τῇ οἰκείᾳ εὐγενείᾳ ὅσον οὐπω ἀποδοθησόμενοι. Ἐν τούτοις εἰς μνήμην ἦγε καὶ τὸ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων εὐμετάδελτον. Ὁ δὲ Γαλέριος πρὸς ταῦτα δόξας ὀργίζεσθαι, συγκινύσας τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, ἀπεκρίνατο λέγων, οὐ καλῶς Πέρσας ἀξιοῦν τῆς μεταβολῆς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐτέρους μεμνηθῆναι, ὅποτε αὐτοὶ καιροῦ ἐπιλαμβανόμενοι οὐ παύονται ταῖς τῶν ἀνθρώπων συμφοραῖς ἐπιχειροῦν. « Καλῶς γὰρ καὶ ἐπὶ Βαλεριανοῦ τὸ μέτρον τῆς νίκης ἐφυλάξατε, ὅστινες δολοῖς αὐτὸν ἀπατήσαντες κατέσχετε καὶ μέχρι γήρως ἐσχάτου καὶ τελευτῆς ἀτίμου οὐκ ἀπελύσατε, εἴτα μετὰ θάνατον μουσάρῃ τινὶ τέχνῃ τὸ δέρμα αὐτοῦ φυλάξαντες θνητῷ σώματι ἀθάνατον ὕδριν ἐπηγάγετε. » Ταῦτα διεξελθὼν ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰπὼν ἑαυτὸν ἐπικαμφοῦναι οὐχ οἷς Πέρσαι διὰ τῆς πρεσβείας ὑπέμνησαν, ὡς δέον πρὸς τὰς ἀνθρωπίνους ἀφορᾶν τύχας (διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον καὶ πρὸς ὀργὴν προσήκειν κινεῖσθαι, εἰ τις πρὸς ἃ Πέρσαι πεπράχασιν ἀποβλέψῃεν), ἀλλὰ

ret, hæc daturum esse dixit, sed domum festinare, ut festum ageret et minime cupere ullam moram suo itineri interponi. Milites autem satius duxerunt pericula evitare et cos sine re transire et aurum accipere.

12.

Vandali victi miserunt legationem ad Aurelianum, pacem poscentes. Aurelianus lubenti animo eos excepit, et pacatione pacis cum ipsis facta, rediit.

13.

Appharban quum amicissimus Narsæo, Persarum regi, esset missus ad legationem, supplex Galerio occurrit. Is, data potestate loquendi, dixit, Romanum et Persicum imperium esse tanquam duo luminaria; et oportere alterum alterius, sicut oculos, luce et splendore illustrari, neque ad extinctionem et eversionem invicem sibi molestos et graves esse. Hoc enim non virtus, sed magis levitas et molities censeretur. Nam qui inferiores nihil sibi prodesse posse putant, conantur eos qui sibi adversantur, tollere et evertere. Non oportere autem Narsæum omnibus aliis regibus imbecilliores existimare; sed Galerium tanto reliquis regibus superiorem esse, ut ab eo solo merito Narsæus victus sit, tametsi ne Narsæus quidem a suorum majorum virtute absit. Præterea dixit Appharban mandatum sibi fuisse a

Narsæo, omnia proprii regni jura Romanorum humanitati committi, ipsum æquum esse ducere: neque ideo conditiones, quibus pacem fieri vellet, ipsum ferre, sed id omne imperatoris arbitrio permittere. Hoc solum ipsum hortari, ut sibi uxorem et filios redderet; quos si reciperet, multo devinctiorem se illi fore beneficiis, quam si armis vicisset; ne nunc quidem satis pro merito gratias agere posse, quod captivi haud quicquam contumeliæ passi sint, sed ita habiti, ut pristinae suæ nobilitati primo quoque tempore se restitutum iri sperarent. Hic legatus Persarum in memoriam revocavit rerum humanarum inconstantiam. Ad quæ visus est Galerius subirasce, et toto corpore commotus, non recte Persas, ait, petere, ut alii varietatis et inconstantiae rerum humanarum meminissent, quippe qui ipsi, quum secundæ res illis contigerint, hominum calamitatibus ultro instare non desisterent. « Belle scilicet adversus Valerianum moderationem in victoria tenuistis. Nam dolo eum cepistis, et usque ad extremam senectutem et mortem turpem et sædam non diinististis. Etiam post mortem nefaria arte eum ejus custodientes, mortali corpori immortalem ignominiam inussistis. » In ista digressus est imperator, et dixit, se quidem flecti non his, quorum Persæ in legatione mentionem fecerant, oportere in rerum humanarum varietatem intueri (ob hoc enim si quis ad ea, quæ Persæ commise-

τοῖς τῶν οἰκείων προγόνων ἴγνεσιν ἀκολουθεῖν, οἷς ἔθος ρεῖσθαι μὲν τῶν ὑπάρχων, καταγωνίζεσθαι δὲ τῶν ἀντιπαττομένων, ἐκέλευσε τῷ πρεσβευμένῳ τῷ ἰδίῳ βασιλεῖ ἀπαγγεῖλαι τὴν Ῥωμαίων καλοκαγαθίαν, ὣν τῆς ἀρετῆς ἐπειράθη, καὶ οὐ πολλῷ ὕστερον προσελπί-
ζειν παρ' αὐτὸν ἀριζομένους κατὰ γνώμην τοῦ βασι-
λέως. Cf. Eutropius. Tillemont. t. IV, p. 39.

14. (Diocletiani an. 14; 297 p. C.)

Exc. De leg. Rom. ad gent. p. 29. 30: «Ὅτι Γαλέ-
ριος καὶ Διοκλητιανὸς εἰς Νίσιβιν συνῆλθον, ἐνθα κοινῇ
βουλευσάμενοι στέλλουσιν εἰς Περσίδα πρεσβευτὴν
Σικόριον Πρόδον· ἀντιγραφῆα τῆς μνήμης. Τοῦτον
ὁ Ναρσαῖος τῇ τῶν ἐπαγγελθέντων ἐλπίδι φιλοφρόνως
ἐδέξατο. Χρῆται δὲ καὶ τινι ἀναβολῇ ὁ Ναρσαῖος. Ὡς
γὰρ βουλόμενος ὄθθεν τοὺς περὶ Σικόριον πρέσβεις,
οἳ αὖ κακοπωμένους, ἀνακτῆσθαι, μέχρι τοσούτου
περὶ τὸν Ἀσπρούδιν ποταμὸν τῆς Μηδικῆς τὸν Σικό-
ριον παρεῖλκυσε, οὐκ ἀγνοοῦντα μέντοι τὸ γινόμενον,
ὥς οἱ τῇδε κάκεισε διὰ τὸν πόλεμον σκορπισθέντες
συνελέγησαν. Καὶ τῆνικαῦτα ἐν τοῖς ἐνδοτέρῳ τῶν
βασιλείων πάντας τοὺς ἄλλους χωρίσας, καὶ ἀρκε-
σθεὶς τῇ παρουσίᾳ Ἀφάρβα καὶ Ἀρχαπέτου καὶ
Βαρσαβύρου, ὧν ὁ μὲν ἕτερος ὑπαρχος ἦν πραι-
τωρίων, ὁ δὲ ἕτερος τὴν τοῦ Συμίου εἶχεν ἀρχήν,
ἐπέτρεψε τῷ Πρόδῳ τὴν πρεσβείαν διεξίναί. Ἦν
δὲ τὰ κεφάλαια τῆς πρεσβείας ταῦτα, ὥστε κατὰ τὸ
ἀντολικὸν κλίμα τὴν Ἰντληνὴν μετὰ Σορηνῆς καὶ
Ἀρζανηνὴν μετὰ Καρδουηνῶν καὶ Ζαβδικηνῆς Ῥω-
μαίους ἔχειν, καὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν ἐκατέρας πολι-

τείας δροθέσιον εἶναι, Ἀρμενίαν δὲ Ζίνθα τὸ κάστρον
ἐν μεθορίῳ τῆς Μηδικῆς κείμενον ὀρίζειν, τὸν δὲ Ἰδη-
ρίας βασιλεῖα τῆς οἰκείας βασιλείας τὰ σύμβολα Ῥω-
μαίους ὀφείλιν, εἶναι δὲ τόπον τῶν συναλλαγμάτων
Νίσιβιν τὴν πόλιν παρακειμένην τῷ Τίγριδι. Τούτων
ὁ Ναρσαῖος ἀκούσας, ἐπειδὴ πρὸς μηδὲν τούτων ἡ πα-
ροῦσα τύχη ἀρνεῖσθαι αὐτὸν συνεχώρει, συνέθετο τού-
τοις ἅπασιν· πλὴν ἵνα μὴ δόξῃ ἀνάγκη πάντα ποιεῖν,
διηρνήσατο μόνον τὸ τόπον εἶναι τῶν συναλλαγμάτων
τὴν Νίσιβιν. Ὁ δὲ Σικόριος· «Ἐνδεοικένας χρὴ πρὸς
τοῦτο· οὔτε γὰρ αὐτοκράτωρ ἡ πρεσβεία, καὶ περὶ
τοῦτου ἐκ τῶν αὐτοκρατόρων οὐδὲν ἐπετέτραπτο. »
Τούτων οὖν συντεθέντων, ἀπεδόθησαν τῷ Ναρσαίῳ
αἱ τε γαμεταὶ καὶ οἱ παῖδες, μετὰ φιλοτιμίας τῶν
βασιλέων τῆς σωφροσύνης αὐτοῖς καθαρᾶς φυλα-
χθείσας.

15. (Constantini an. 8; 314 p. C.)

Exc. De leg. gent. ad Rom. p. 27: «Ὅτι Λικίν-
νιος πέμπει πρεσβευτὴν πρὸς Κωνσταντίνον Μεστρια-
νὸν κόμητα. Ἐλθόντα δὲ τὸν Μεστριανὸν ὁ βασιλεὺς
ἐπὶ τινα χρόνον διέσυρε. Μετὰ ταῦτα δὲ πρὸς τε τὸ
ἀδελφὸν τοῦ πολέμου ἀποβλέπων, ἅμα δὲ καὶ ὅτι οἱ τοῦ
Λικιννίου ἐφόδῳ λανθανούσης χρῆσάμενοι τὴν βαστάγην
αὐτοῦ μετὰ τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας κατέσχον, δέχεται
αὐτόν. Ὁ δὲ τοῖς δυοῖν βασιλεῦσι τὴν εἰρήνην ἐπρε-
σβεύετο, μὴ χρῆναι λέγων τὸν τοὺς δημοφύλους νενικη-
κότα κατ' αὐτῶν χαλεπαίνειν. Ὅτι γὰρ ἂν ἀπολοιτο,
τοῦτο λοιπὸν τῷ νενικηκότῳ, ἀλλ' οὐχὶ τοῖς ἡττωμένοις
ἀπόλλυσθαι· καὶ ὅτι ὁ ἐνὶ τὴν εἰρήνην ἀρνούμενος

riat, advertat, oportere in iram ferri); sed se vestigiis ma-
jorum insistere, quibus mos fuerit parcere subjectis et
debellare superbo. Itaque jussit eum, qui legatione funge-
batur, regi suo Romanoꝝ mansuetudinem et clementiam,
quorum virtutis periculum fecisset, renuntiare, et spem
facere, non multo post fore ut, impetrata ab imperatore
venia, captivi ad ipsum redirent.

14.

Galerius et Diocletianus Nisibi convenerunt. Ibi commu-
nicato consilio, mittunt legatum in Persidem Sicorium Pro-
bum, magistrum memorie. Hunc Narsæus, quia ex his,
quæ sibi nuntiata fuerant, spem se optata consecuturum
conceperat, benigne et comiter excepit. Antea tamen cal-
lide moras nectebat. Quum enim speraret se legatos longo
itinere fessos facilius sibi conciliaturum esse, eo usque Si-
corium, qui consilii ipsius non ignarus erat, circa Aspru-
dum, Mediæ fluvium, detinuit, donec milites, qui hic illic
per bellum dispersi erant, convenissent. Tum in interiori
conclavi regis admissus, reliquis omnibus abire jussis,
contentus præsentia Apliarbæ et Archapeti et Barsaborsi,
quorum alter erat præfectus prætorio, alter Summi dignita-
tem obtinebat, jussit Probo suam legationem referre. Erant
autem capita legationis hæc, ut Romani in Oriente habe-
rent Intilenen cum Sophene, Arzananen cum Carduene
et Zabdicens, et Tigris fluvius utriusque imperii limes es-

set; ut Zintha castellum, in confiniis Mediæ situm, Ar-
meniam terminaret; rex Iberiæ regi sui insignia a Romanis
accepta susciperet; commerciorum locus Nisibis esset, ad
Tigrim amnem sita. Quæ ubi audivit Narsæus, quandoqui-
dem, quæ erat ejus fortuna, nihil quicquam eorum licebat
illi denegare, consensit et approbavit, præterquam quod,
ne ista omnia videretur necessitate coactus facere, solum-
modo abnuvit, commerciorum locum esse Nisibim. Sed Si-
corius hoc quoque ab illo concedendum esse dixit; neque
enim legatos libera auctoritate instructos esse, neque im-
peratores quicquam de hac re præcepisse. His igitur condi-
tionibus acceptis, Narsæo restituta sunt ejus uxores et
liberi, debita erga illas repensantia cum summa impera-
torum fide observata.

15

Licinnius legatum ad Constantinum Mestrianum Comitem
mittit, quem Constantinus, quum ad se venisset, longo
tempore detinuit. Tandem quum ad incertos belli casus ani-
mum adjiceret, quia manus militum Licinnii jumenta sar-
cinalia cum regia suppellectili ad se tendentem clandestina
incursione interceperat, legatum admisit. Ille vero de pace
inter utrumque imperatorem componenda agens dicebat,
non oportere eum, qui de civibus suis victoriam reportas-
set, iis irasci. Quicquid enim intereat, victori, non victo
interire, et si nunc uni pacem denegaverit, multorum bel-

πολλῶν ἐμφυλίων πολέμων γίνεται αἴτιος. Ὁ δὲ βασιλεὺς τῶν τε προσώπων καὶ τῇ τοῦ σώματος κινήσει τὸ μέγεθος τῆς ὀργῆς δηλῶν, καὶ μόλις φωνὴν ἀφείς, εἶπεν· « Οὐχ οὕτω μέχρι τοῦ παρόντος διαγενόμεθα (διαγεγενήμεθα? Β.), οὐδὲ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ μέχρι τῶν ἐνταῦθα πολεμοῦντες καὶ νικῶντες ἀφικόμεθα, ὥστε μὴ ἐθέλιν τὸν οἰκεῖον γαμβρὸν κοινῶν ἔχειν διὰ τὰ μύση αὐτοῦ καὶ τὴν ἀγχιστεῖαν ἀπαγορεύειν, εὐτελὲς δὲ ἀνδράποδον μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ βασιλεία προσδεῖσθαι. » Ἐκέλευσεν οὖν τὸν Μεστριανὸν τούτου τοῦ μέρους τῆς πρεσβείας σχολάζοντα, εἴ τι ἕτερον αἰτεῖν βούλοιο, λέγειν· καὶ ἔδοξε τὸν Βαλέντα ἐκκληθῆναι τῆς βασιλείας. Cf. Zosimus II 20. Tillemont. IV, p. 161.

16. (Constantii an. 14; 350 p. C.)

Ibid. p. 27. 28 : « Ὅτι Μαγνέντιος καὶ Βετρανίου πέμπουσι πρέσβεις πρὸς Κωνσταντίον. Πέμπονται δὲ Ῥουφῖνος καὶ Μαρκελλίνος, ὁ μὲν ὑπαρχος ὢν τῶν πραιτωρίων, ὁ δὲ ἕτερος στρατηλάτης, καὶ Νουνέχιος συγκλητικὸς ὑπαρχος, καὶ Μάξιμος πρὸς τούτοις, ὑπομνήσαντες τὸν Κωνσταντίον ὅπλων ἀποσχέσθαι καὶ πρῶτην ἔχειν ἐν τῇ βασιλείᾳ τιμὴν. Ὁ δὲ Μαγνέντιος δι' αὐτῶν τὴν ἰδίαν θυγατέρα τῷ Κωνσταντίῳ ὑπισχνεῖτο δίδόναι γαμετὴν ἐπὶ τῷ καὶ αὐτὸς τὴν Κωνσταντίαν λαβεῖν τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κωνσταντίου. Ἐδέξατο οὖν ὁ βασιλεὺς τοὺς Βετρανίωνος καὶ Μαγνεντίου πρέσβεις, ἐν οἷς ὁ Νουνέχιος εὐθὺς ἔφη τῷ προοιμίῳ εἰρήνην αἰτεῖν τὸν Μαγνέντιον, καὶ πολλάκις τῆς περὶ τῶν παρόντων πραγμάτων καταστάσεως τὸν Κωνσταντίον ὑπεμίνυσκε, φάσκων μὴ χρῆναι αὐτὸν ἀπροόπτως καὶ κεκμηκότα ἤδη τοῖς πολέμοις δύο κατ' αὐτὸν (αὐ-

τοῦ Β.) βασιλεῖς, στρατιωτικῆς τε ἐπιστήμης ἐμπείρους καὶ ὁμονοοῦντας ἀλλήλοις καὶ ἔτι ἀκεραίους ὄντας, εἰς πόλεμον προκαλεῖσθαι· ὅτινες, εἰ μὴ περὶ εἰρήνης συνδόξαιεν, (ὡς) ὅποιοι καὶ πηλικοί κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἔσονται παραταττόμενοι, εἴτε εἰς μόνος, εἴτε ἑαυτοῦ ἄμφω παραγένοιτο, μὴ θέλιν αὐτὸν ἐτέρωθεν μαθεῖν ἢ ἐκ τῶν ἥδη πεπραγμένων αὐτοῖς, ὅτε ταῖς ἐκείνων παρατάξεσιν αὐτῷ τε καὶ τῷ γένει αὐτοῦ ὀρίαμβοι κατωρθοῦντο. Ταύτης τῆς πρεσβείας ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐν φροντίσι πολλὰς ἦν. Καὶ εἰς ὕπνον τραπείς εἶδεν ὄψιν, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὥσπερ ἐξ ὕψους κατιῶν καὶ τῇ χειρὶ κατέχων τὸν Κωνσταντα, ὃν ἀνείλε Μαγνέντιος, τοῦτον αὐτῷ προσφέρων ταῦτα πρὸς αὐτὸν ἔδοκει τὰ ῥήματα φθέγγεσθαι· « Κωνσταντίε, ἰδοὺ Κώνστανς ὁ πολλῶν βασιλέων ἀπόγονος, ὁ ἐμὸς υἱὸς καὶ σὸς ἀδελφός, τυραννικῶς ἀπολλύμενος (ἀπολούμενος Β.). Μήτε οὖν τὴν βασιλείαν διακοπτομένην, μήτε τὴν πολιτείαν ἀνατρεπομένην περιιδῆς, μήτε εὐλαθεύῃς ἀπειλὰς, ἀλλὰ τὴν ἐντεῦθεν ἔσομένην σοι δοῦσαν πάσης ἐκβάσεως προτίμησον, καὶ μὴ ἰδῆς ἀνεκδίκητον ἀδελφόν. » Μετὰ ταύτην τὴν ὄψιν ἀφυσπισθεὶς ὁ Κωνσταντίος, τῶν πρέσβων πλὴν Ῥουφίνου φυλακῇ παραδοθέντων.... Vid. Tillemont. IV, p. 366.

17. (Constantii an. 22; 358 p. C.)

Ibid. p. 28 : « Ὅτι ἐπὶ Κωνσταντίου πρέσβεις ἦλθον Περσῶν. Ὁ δὲ τῆς πρεσβείας ἡγεμὼν Ναρσῆς τὸ τραχὺ τῶν γραμμάτων ὧν ἐπεφέρετο τῇ τῶν οἰκείων ἡμερότητι τρόπων συγκεράσας, ἔδωκε πρὸς ἀνάγνωσιν.

De his fuse exponit Ammian. Marcell. XVII, 5. V. Tillemont. IV, p. 429.

lorum civilium causam fore et auctorem. At imperator et vultu et motu corporis acerbiter iræ suæ demonstrans, et acre vocem emittens dixit : « Non ita nos ad hoc usque tempus gessimus, neque ideo ab Oceano huc bellum gerentes et vincentes pervenimus, ut generum nostrum propter nefaria flagitia a societate regni excludamus et a finitatem ejus dissolvamus, et vile mancipium (*Valentem*) cum ipso in imperium introducamus. » Jussit igitur Mestrianum, hac legationis parte omitta, si quid aliud vellet, promere. Et visum est Valentem ab imperio dejicere.

16.

Magnentius et Vetrano mittunt legatos ad Constantium. Mittuntur autem Rufinus et Marcellinus, hic præfectus prætorio, ille alterius agminis ductor, et Nunechius senatus princeps, et Maximus cum ipsis, qui adhortantur Constantium ut ab armis abstineret, et primum honoris gradum in imperio obtineret; Magnentius Constantio filiam desponderet, et ipse uxorem acciperet Constantiam, Constantii sororem. Itaque imperator Constantius admisit Vetranonis et Magnentii legatos, quorum unus, Nunechius, initio statim Magnentium pacem petere præfatus est, et Constantium, quo in statu res in præsentia essent, monuit dicens, non oportere ipsum inconsiderate, præsertim quum bellis jam confectus esset, duos contra se impera-

tores, rei militaris peritos et inter se concordēs et integris viribus, ad bellum provocare. Qui, nisi nunc de pace inter eos conveniret, quales quantique in bello civili futuri essent, sive unus solus, sive uterque simul, non aliunde ipsi discendum esse, quam ex egregiis facinoribus, quæ ante edidissent, quando ipsi et generi ejus prospere rebus gestis triumphos peperissent. Quum hanc legationem audisset imperator, magnam illi ea res curam et sollicitudinem attulit. Itaque ad somnum conversus, vidit in somnis patrem tanquam ex alto descendente. In manu tenebat Constantem a Magnentio peremptum, quem Constantio ostendens hæc illi dicere visus est : « Constanti, ecce Constans, multorum regum progenies, meus filius, frater tuus nefarie necatus; neque imperium labefactatum, neque rempublicam eversam negligas, neque si quis tibi minetur, terrore afficiaris, sed gloriam, quæ inde te manet, cuicumque oppugnationi præponas, neque inultum fratrem tuum relinquas. » Hoc ostento viso, est expergefactus et legatos præter Rufinum in vincula conjecit.

17.

Sub Constantio legati a Persis venere, cujus legationis princeps Narses asperitatem literarum, quas afferebat, lenitate morum suorum temperavit, easque legendas tradidit.

18. (Constantii an. 22; 353 p. C.)

Ibid. p. 28 : Ὅτι οἱ βάρβαροι ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου εἰρήνην ἤτουν· ὁ δὲ ἦλθεν εἰς τὸ σπείσασθαι αὐτοῖς, καὶ ἐζήτει δημήρους λαβεῖν. Οἱ δὲ βάρβαροι πάνυ πολλοὺς ἐλεγον ἔχειν [αὐτὸν αἰχμαλώτους. Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίνατο τούτους ἔχειν suppl. Nieb.] πολέμῳ, ἀλλ' οὐ παρ' ἐκείνων δεδομένους· νῦν δὲ ζητεῖν εἰρήνης ἐνέχυρα, εἰ τινες εἶεν πρὸς τοῦτο παρ' αὐτοῖς ἐπιτηδεῖοι. Ἐκείνων δὲ οὐδὲν ἀπαρνούμενων, ἀλλὰ δώσειν συντιθεμένων οὓς ἂν αὐτὸς ἐπιλέξειτο, τὸν τοῦ βασιλέως υἱὸν ἡζίου λαβεῖν ὡς ἀντὶ πολλῶν μόνον ἀρκοῦντα, ὃν εἶχεν αἰχμαλώτων. Οἱ δὲ βάρβαροι ᾗδὲ τεθνάναι αὐτὸν ὑπολαμβάνοντες, μετὰ τοῦ σφῶν βασιλέως δδυρόμενοί τε καὶ στένοντες, ἐδέοντο τοῦ Καίσαρος ἀδύνατα μὴ ζητεῖν, ἀπαιτοῦντα τοὺς ᾗδὲ τεθνεῶτας δημήρους· τοῦτο δὲ τεκμήριον εἶναι τοῦ σπονδᾶς αὐτὸν μὴ ἰθὺλειν ποιήσασθαι.

Diductius hæc narrat Eunapius (fr. 2), quem exscripsisse videtur Petrus Patricius.

ANONYMUS,

QUI DIONIS CASSII HISTORIAS CONTINUAVIT.

Petro Patricio subtexere placuit de sententiis excerpta, quæ in Palimpsesto Vaticano eclogis Dionis Cassii adjunguntur nullo distinctionis interposito indicio. Etenim Dio Cassius haud ultra Alexandri Severi annum octavum (229 p. C.) historias suas deduxit, uti constat. At Excerpta Vaticana pergunt usque ad Constantinum Magnum. « Est ergo, Maius (p. xxiv) ait, hæc Anonymi continuatio, quam Christianum habere auctorem ex pag. 244 (fr. 13, § 1) cognoscimus. Sed enim vix inceptis Constantini rebus, palimpsesti Vaticani folia deficiunt, ideoque quatenus continuatio processerit, ignoramus. Quia tamen Planudes quoque Dionis eclogarius, ut postea dicam, appendicem illum novit, isque in rebus Gratiani desiit, hanc fuisse appendicis metam atque ipsius auctoris ætatem credere licet. » Idem Maius (p. 234) de auctore hujus continuationis : « Ego,

inquit, valde suspicor fuisse Johannem Antiochenum, cujus reapse historici archæologiam compilat PorphYROgeniti eclogarius in codice Peiresciano, quem Valesius edidit. Certe homo Christianus est, ut ex Diocletiani rebus (fr. 13, 1) cognoscitur. » Verumenimvero quum Chronica Johannis ab Adamo initium sumant longeque ultra Constantini tempora progrediantur : mirum foret scriptorem sententiarum nonnisi operis particulam res inde ab Alexandro Severo usque ad mortem Constantini complectentem excerptisse, dum ii qui Exc. de virtut. et De insid. concinnarunt, universam Antiocheni monachi historiam percurrunt. Deinde vero fragmenta nostra ubertatem narrationis arguunt, qualem in Dione habemus, in Chronicorum autem compendiis nemo exspectaverit. Et ipsa hæc narrationis exilitas in causa fuit, opinor, ut Chronica Johannis, sicuti etiam Syncelli, Joannis Malalæ et Georgii Hamartoli, a titulo De sententiis excluderentur. Præterea Joannes Antiochenus inde a Commodi regno usque ad Gordiani tempora in compendium redegit et ut plurimum verbotenus exscripsit historias Herodiani. Nostra autem Anonymi fragmenta, quæ ad hoc temporis spatium pertinent, ex alio manasse fonte liquet. Ergo de Joanne auctore cogitari nequit.

Paullo probabilius Niebuhrius censuit eclogas illas anonymas ad Petrum Patricium referendas esse. Sed iterum quæras cur eclogarius ab ea demum historiarum parte initium fecerit, in qua Dio Cassius desinit. Num catenam quandam historiæ nectere voluit? Id vero studium a Constantinianis Excerptis alienum est. Num igitur propterea ita actum esse putabimus, quod anteceden-
tia Petri magistri omnia e Dione transcripta esse constabat? Tum vero offendit, quod ejus rei nonnisi in titulo De sententiis, non item in Eclogis De legatis ratio habita sit. — Quæ quum ita sint, de nomine auctoris nihil asseverare et ne divinare quidem ausim. Ceterum censeo scriptorem illum omnino non esse de numero eorum qui in aliis titulis Constantinianis nominatim recensentur. Etenim quum excerptor nomen præter morem non apposuerit, excerptorum autem adornatio eadem sit, quæ in Dionis eclogis, quibus pro lemmatis nomina imperatorum præfiguntur : suspicio nasci-

18.

Barbari (sc. Chamavi) sub Juliano Apostata pacem petierunt; ille vero profectus est, ut cum illis transigeret, et obsides sibi dari petiit. Barbari responderunt, multos jam in ejus potestate esse. Tum ille hos belli jure, non ab ipsis traditos habere se dixit : nunc quærere pacis pignora; viderent, si qui essent apud ipsos huic rei apti et idonei. Quum nihil abnuerent, sed daturus se promitterent, quos

elegisset, regis filium poscit, quem unum pro multis obsidem detineret; is autem jam inter captivos a Romanis custodiebatur. Sed barbari ipsum periisse existimantes, ad luctum et mœrorem una cum rege conversi, obtestati sunt Cæsarem, ne a se ea, quæ præstare non possent, peteret : quod faceret, quum eos, qui jam fato functi essent, sibi dari obsides postularet, quo satis se fœdera facere nolle indicaret.

πολλῶν ἐμφυλίων πολέμων γίνεται αἴτιος. Ὁ δὲ βασιλεὺς τῷ τε προσώπῳ καὶ τῇ τοῦ σώματος κινήσει τὸ μέγεθος τῆς ὀργῆς δηλῶν, καὶ μόλις φωνὴν ἀφίει, εἶπεν· « Οὐχ οὕτω μέγρι τοῦ παρόντος διαγεγόμεθα (διαγεγενημέθα? Β.), οὐδὲ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ μέγρι τῶν ἐνταῦθα πολεμοῦντες καὶ νικῶντες ἀφικόμεθα, ὥστε μὴ ἐθέλιν τὸν οἰκείον γαμβρὸν κοινῶν ἔχειν διὰ τὰ μύση αὐτοῦ καὶ τὴν ἀγχιστεῖαν ἀπαγορεύειν, εὐτελὲς δὲ ἀνδράποδον μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ βασίλεια προσδεῖσθαι. » Ἐκέλευσεν οὖν τὸν Μεστριανὸν τούτου τοῦ μέρους τῆς πρεσβείας σολάζοντα, εἰ τὴν ἑτέρον αἰτεῖν βούλοιο, λέγειν· καὶ ἔδοξε τὸν Βάλεντα ἐκκληθῆναι τῆς βασιλείας. Cf. Zosimus II 20. Tillemont. IV, p. 161.

16. (Constantii an. 14; 350 p. C.)

Ibid. p. 27. 28 : Ὅτι Μαγνέντιος καὶ Βετρανίων πέμπουσι πρέσβεις πρὸς Κωνσταντίον. Πέμπονται δὲ Ῥουφῖνος καὶ Μαρκελλίνος, ὁ μὲν ὑπαρχος ὢν τῶν πραιτωρίων, ὁ δὲ ἕτερος στρατηλάτης, καὶ Νουνέχιος συγχλητικὸς ὑπαρχος, καὶ Μάξιμος πρὸς τούτοις, ὑπομνήσαντες τὸν Κωνσταντίον ὅλων ἀποσχεῖσθαι καὶ πρώτην ἔχειν ἐν τῇ βασιλείᾳ τιμὴν. Ὁ δὲ Μαγνέντιος δι' αὐτὸν τὴν ἰδίαν θυγατέρα τῷ Κωνσταντίῳ ὑπισχνεῖτο δίδοναι γαμετὴν ἐπὶ τῷ καὶ αὐτὸς τὴν Κωνσταντίαν λαβεῖν τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κωνσταντίου. Ἐδέξατο οὖν ὁ βασιλεὺς τοὺς Βετρανίωνος καὶ Μαγνεντίου πρέσβεις, ἐν οἷς ὁ Νουνέχιος εὐθὺς ἔφη τῷ προοιμίῳ εἰρήνην αἰτεῖν τὸν Μαγνέντιον, καὶ πολλάκις τῆς περὶ τῶν παρόντων πραγμάτων καταστάσεως τὸν Κωνσταντίον ὑπεμίμνησκε, φάσκων μὴ χρῆναι αὐτὸν ἀπροόπτως καὶ κεκμηκότα ἤδη τοῖς πολεμοῖς δύο κατ' αὐτὸν (αὐ-

τοῦ Β.) βασιλεῖς, στρατιωτικῆς τε ἐπιστήμης ἐμπείρους καὶ δημοφύλους ἀλλήλους καὶ ἔτι ἀκεραίους ὄντας, εἰς πολέμον προκαλεῖσθαι· οἵτινες, εἰ μὴ περὶ εἰρήνης συνδοῦναι, (ὥς) ὅποιοι καὶ πηλικοὶ κατὰ τὸν ἐμφύλιον πολέμον ἔσονται παραταττόμενοι, εἴτε εἰς μόνος, εἴτε δημοῦ ἀμφω παραγένοιντο, μὴ θέλιν αὐτὸν ἐτέρωθεν μαθεῖν ἢ ἐκ τῶν ἤδη πεπραγμένων αὐτοῖς, ὅτε ταῖς ἐκείνων παρατάξεσιν αὐτῷ τε καὶ τῷ γένει αὐτοῦ θρίαμβοι κατωρθοῦντο. Ταύτης τῆς πρεσβείας ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐν φροντίσι πολλὰς ἦν. Καὶ εἰς ὑπὸν τραπεῖς εἶδεν ὄψιν, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὥσπερ ἐξ ὕψους κατιῶν καὶ τῇ χειρὶ κατέχων τὸν Κωνσταντα, ὃν ἀνέειλε Μαγνέντιος, τοῦτον αὐτῷ προσφέρων ταῦτα πρὸς αὐτὸν ἔδοκει τὰ ῥήματα φθέγγεσθαι· « Κωνσταντίε, ἰδοὺ Κωνσταντὸς ὁ πολλῶν βασιλέων ἀπόγονος, ὁ ἐμὸς υἱὸς καὶ σὸς ἀδελφός, τυραννικῶς ἀπολλύμενος (ἀπολούμενος Β.). Μήτε οὖν τὴν βασιλείαν διακοπτομένην, μήτε τὴν πολιτείαν ἀνατρεπομένην περιίδης, μήτε εὐλαβηθῆς ἀπειλᾶς, ἀλλὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐσομένην σοι δοῖαν πάσης ἐκθάσεως προτιμήσῃς, καὶ μὴ ἰδῆς ἀνεκδίκητον ἀδελφόν. » Μετὰ ταύτην τὴν ὄψιν ἀφυπνισθεὶς ὁ Κωνσταντίος, τῶν πρέσβεων πλὴν Ῥουφίνου φυλακῇ παραδοθέντων.... Vid. Tillemont. IV, p. 366.

17. (Constantii an. 22; 358 p. C.)

Ibid. p. 28 : Ὅτι ἐπὶ Κωνσταντίου πρέσβεις ἦλθον Περσῶν. Ὁ δὲ τῆς πρεσβείας ἡγεμὼν Ναρσῆς τὸ τραχὺ τῶν γραμμάτων ὧν ἐπεφέρετο τῇ τῶν οἰκείων ἡμερότητι τρόπων συγκεράσας, ἔδωκε πρὸς ἀνάγνωσιν.

De his fuse exponit Ammian. Marcell. XVII, 5. V. Tillemont. IV, p. 429.

lorum civilium causam fore et auctorem. At imperator et vultu et motu corporis acerbilatem iræ suæ demonstrans, et ægre vocem emittens dixit : « Non ita nos ad hoc usque tempus gessimus, neque ideo ab Oceano huc bellum gerentes et vincentes pervenimus, ut generum nostrum propter nefaria flagitia a societate regni excludamus et afinitatem ejus dissolvamus, et vile mancipium (*Valentem*) cum ipso in imperium introducamus. » Jussit igitur *Mestrianum*, hac legationis parte omitta, si quid aliud vellet, promere. Et visum est *Valentem* ab imperio dejicere.

16.

Magnentius et *Vetranio* mittunt legatos ad *Constantium*. Mittuntur autem *Rufinus* et *Marcellinus*, hic præfectus prætorio, ille alterius agminis ductor, et *Nunechius* senatus princeps, et *Maximus* cum ipsis, qui adhortarentur *Constantium* ut ab armis abstineret, et primum honoris gradum in imperio oblineret; *Magnentius* *Constantio* filiam desponderet, et ipse uxorem acciperet *Constantiam*, *Constantii* sororem. Itaque imperator *Constantius* admisit *Vetranionis* et *Magnentii* legatos, quorum unus, *Nunechius*, initio statim *Magnentium* pacem petere præfatus est, et *Constantium*, quo in statu res in præsentia essent, monuit dicens, non oportere ipsam inconsiderate, præsertim quum bellis jam confectus esset, duos contra se impera-

tores, rei militaris peritos et inter se concordēs et integris viribus, ad bellum provocare. Qui, nisi nunc de pace inter eos conveniret, quales quantique in bello civili futuri essent, sive unus solus, sive uterque simul, non aliunde ipsi discendum esse, quam ex egregiis facinoribus, quæ ante edidissent, quando ipsi et generi ejus prospere rebus gestis triumphos peperissent. Quum hanc legationem audisset imperator, magnam illi ea res curam et sollicitudinem attulit. Itaque ad somnum conversus, vidit in somnis patrem tanquam ex alto descendentem. In manu tenebat *Constantem* a *Magnentio* peremptum, quem *Constantio* ostendens hæc illi dicere visus est : « *Constanti*, ecce *Constans*, multorum regum progenies, meus filius, frater tuus nefarie necatus; neque imperium labefactatum, neque rempublicam eversam negligas, neque si quis tibi minetur, terrore afficiaris, sed gloriam, quæ inde te manet, cuicumque oppugnationi præponas, neque inultum fratrem tuum relinquas. » Hoc ostento viso, est expergefactus et legatos præter *Rufinum* in vincula conjecit.

17.

Sub *Constantio* legati a Persis venerē, cujus legationis princeps *Narses* asperitatem litterarum, quas afferebat, lenitate morum suorum temperavit, easque legendas tradidit.

18. (Constantii an. 22; 358 p. C.)

Ibid. p. 28 : Ὅτι οἱ βάρβαροι ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου εἰρήνην ἤτουν· ὁ δὲ ἦλθεν εἰς τὸ σπείσασθαι αὐτοῖς, καὶ ἐζήτει δημήρους λαβεῖν. Οἱ δὲ βάρβαροι πάνυ πολλοὺς ἐλεγον ἔχειν [αὐτὸν αἰχμαλώτους. Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίνατο τούτους ἔχειν suppl. Nieb.] πολέμῳ, ἀλλ' οὐ παρ' ἐκείνων δεδομένους· νῦν δὲ ζητεῖν εἰρήνης ἐνέχυρα, εἰ τινες εἶεν πρὸς τοῦτο παρ' αὐτοῖς ἐπιτήδευοι. Ἐκείνων δὲ οὐδὲν ἀπαρνούμενων, ἀλλὰ δώσειν συντιθεμένων οὓς ἂν αὐτὸς ἐπιλέξειτο, τὸν τοῦ βασιλέως υἱὸν ἡζίου λαβεῖν ὡς ἀντὶ πολλῶν μόνον ἀρχαῶντα, ὃν εἶχεν αἰχμαλώτων. Οἱ δὲ βάρβαροι ᾗδὲ τεθνάναι αὐτὸν ὑπολαμβάνοντες, μετὰ τοῦ σφῶν βασιλέως ὀδυρόμενοί τε καὶ στένοντες, ἔδοντο τοῦ Καίσαρος ἀδύνατα μὴ ζητεῖν, ἀπαιτοῦντα τοὺς ᾗδὲ τεθνεῶτας δημήρους· τοῦτο δὲ τεκμήριον εἶναι τοῦ σπονδὰς αὐτὸν μὴ ἰθὺλεῖν ποιήσασθαι.

Diductius hæc narrat Eunapius (fr. 2), quem exscripsisse videtur Petrus Patricius.

ANONYMUS,

QUI DIONIS CASSII HISTORIAS CONTINUAVIT.

Petro Patricio subtexere placuit de sententiis excerpta, quæ in Palimpsesto Vaticano eclogis Dionis Cassii adjunguntur nullo distinctionis interposito indicio. Etenim Dio Cassius haud ultra Alexandri Severi annum octavum (229 p. C.) historias suas deduxit, uti constat. At Excerpta Vaticana pergunt usque ad Constantinum Magnum. « Est ergo, Maius (p. xxiv) ait, hæc Anonymi continuatio, quam Christianum habere auctorem ex pag. 244 (fr. 13, § 1) cognoscimus. Sed enim vix inceptis Constantini rebus, palimpsesti Vaticani folia deficiunt, ideoque quatenus continuatio processerit, ignoramus. Quia tamen Planudes quoque Dionis eclogarius, ut postea dicam, appendicem illum novit, isque in rebus Gratiani desiit, hanc fuisse appendicis metam atque ipsius auctoris ætatem credere licet. » Idem Maius (p. 234) de auctore hujus continuationis : « Ego,

inquit, valde suspicor fuisse Johannem Antiochenum, cujus reapse historici archæologiam compilat Porphyrogeniti eclogarius in codice Peiresciano, quem Valesius edidit. Certe homo Christianus est, ut ex Diocletiani rebus (fr. 13, 1) cognoscitur. » Verumenimvero quum Chronica Johannis ab Adamo initium sumant longeque ultra Constantini tempora progrediantur : mirum foret scriptorem sententiarum nonnisi operis particulam res inde ab Alexandro Severo usque ad mortem Constantini complectentem excerptisse, dum ii qui Exc. de virtut. et De insid. concinnarunt, universam Antiocheni monachi historiam percurrunt. Deinde vero fragmenta nostra ubertatem narrationis arguunt, qualem in Dione habemus, in Chronicorum autem compendiis nemo exspectaverit. Et ipsa hæc narrationis exilitas in causa fuit, opinor, ut Chronica Johannis, sicuti etiam Syncelli, Joannis Malalæ et Georgii Hamartoli, a titulo De sententiis excluderentur. Præterea Joannes Antiochenus inde a Commodi regno usque ad Gordiani tempora in compendium redegit et ut plurimum verbotenus exscripsit historias Herodiani. Nostra autem Anonymi fragmenta, quæ ad hoc temporis spatium pertinent, ex alio manasse fonte liquet. Ergo de Joanne auctore cogitari nequit.

Paullo probabilius Niebuhrius censuit eclogas illas anonymas ad Petrum Patricium referendas esse. Sed iterum quæras cur eclogarius ab ea demum historiarum parte initium fecerit, in qua Dio Cassius desinit. Num catenam quandam historiæ nectere voluit? Id vero studium a Constantinianis Excerptis alienum est. Num igitur propterea ita actum esse putabimus, quod anteceden-
tia Petri magistri omnia e Dione transcripta esse constabat? Tum vero offendit, quod ejus rei nonnisi in titulo De sententiis, non item in Eclogis De legatis ratio habita sit. — Quæ quum ita sint, de nomine auctoris nihil asseverare et ne divinare quidem ausim. Ceterum censeo scriptorem illum omnino non esse de numero eorum qui in aliis titulis Constantinianis nominatim recensentur. Etenim quum excerptor nomen præter morem non apposuerit, excerptorum autem adornatio eadem sit, quæ in Dionis eclogis, quibus pro lemmatis nomina imperatorum præfiguntur : suspicio nasci-

18.

Barbari (sc. Chamavi) sub Juliano Apostata pacem petierunt; ille vero profectus est, ut cum illis transigeret, et obsides sibi dari petiit. Barbari responderunt, multos jam in ejus potestate esse. Tum ille hos belli jure, non ab ipsis traditos habere se dixit : nunc querere pacis pignora; viderent, si qui essent apud ipsos huic rei apti et idonei. Quum nihil abnuerent, sed daturos se promitterent, quos

elegisset, regis filium poscit, quem unum pro multis obsidem detineret; is autem jam inter captivos a Romanis custodiebatur. Sed barbari ipsum periisse existimantes, ad luctum et mœrorem una cum rege conversi, obtestati sunt Cæsarem, ne a se ea, quæ præstare non possent, peteret : quod faceret, quum eos, qui jam fato functi essent, sibi dari obsides postularet, quo satis se fœdera facere nolle indicaret.

tur τὰ μετὰ Δίωνα in ipso Dionis codice, quo eclogarius tituli De sententiis usus est, ἀνωνύμως; fuisse subjecta. Immo ultro progrediendum esse puto. Scilicet quum Dionis eclogæ in tit. De sent. mirum quantum ab editionibus nostris recedant, et enormes sint, ut Maii verbis utar, lectionis varietates : proclivis est suspicio eundem hominem qui Dionem continuavit, etiam retractasse Dionis historias vel mutasse modo contrahendo narrationem, modo Dioneis verbis sua ipsius substituendo. Obicias mutationes istas omnes eclogario imputandas esse. Ego vero nego. Etenim in fragm. Vaticano quod p. 204 ed. Rom. ex Calligulæ historia affertur, verba aliter plane habent quam in editionibus nostris Dionis (59, 22). In his Dioneum orationis colorem agnoscis, in fragmento autem illo ingenium deprehendis hominis serioris; hunc vero non fuisse eclogarium inde comprobatur, quod iisdem quibus ille verbis eandem rem narravit Joannes Antiochenus (fr. 38, ubi vide), quem in hac historiæ parte quamplurima e Dione exscripsisse scimus. Unde colligo Joannem et Eclogarium nostrum eadem Dionis quasi recensione usos esse. Nescio an diligentior disquisitio etiam alia ejusdem rei vestigia possit indagare. Ego unum hoc, in quod forte incido, subjungam. In Dionis Exc. Vat. p. 547, nomen Viriathi mire corruptum est in Βορίανθος. Eodem autem modo nomen hoc scribitur in Exc. Joannis Antiocheni (fr. 60). — Ceterum ex auctore nostro, qui Dionis historias continuavit, præ ceteris sua hausit Zonaras, adeo ut haud semel eum ad verbum fere exscripserit (v. fr. 2. 8. 9. 10. 11).

ANONYMOY TA META ΔΙΩΝΑ.

1. ΒΑΛΕΡΙΑΝΩΣ.

(254 p. C.; Valeriani et Gallieni an. 1.)

Ὅτι δ τῶν Περσῶν βασιλεὺς μετὰ Μαρτιάδου πρὸ τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ὡς εἴκοσι σταδίου στρατοπεδεύεται. Καὶ οἱ μὲν φρόνιμοι ἐφυγον τῆς πόλεως, τὸ δὲ πολὺ πλῆθος ἔμεινεν, τοῦτο μὲν φίλοι ὄντες τῷ Μαρτιάδῳ, τοῦτο δὲ καὶ τοῖς καινισμοῖς χαίροντες, ὅπερ ὑπὸ ἀνάγκης πάσχειν εἰῶθαι.

Pro φίλοι ὄντες τῷ Μαρτιάδῳ, quod dedi, Maius : φιλοῦντες τὸ Μαρτιάδῳ (sic); possis etiam φιλοῦντες

τὸν Μαρτιάδον. Antiochiam a Sapore captam esse verbo tradunt Zosimus III, 32, 8; Trebellius Pollio in Triginta tyr. c. 2; Zonaras XII, 23, p. 594 ed. Bonn.; fusius Ammian. XXIII, 5, 4 et Malala XII, p. 295 sq. ed. Bonn. cf. Libanius Or. 4, p. 154, C; Or. 6, p. 185 B. Qui n. l. Μαρτιάδους vocatur, ap. Ammian. l. l. audit *Mareades*; apud Malalam l. l. Μαρτιάδης, rectius, puto. Ammianus ita habet : *Quum Antiochiæ in alto silentio, scenicis ludis, mimus cum uxore immissus e medio sumptu quædam imitaretur, populo venustate attonito, conjunx, « Nisi somnus est, inquit, en Persæ », et re-tortis plebs universa cervicibus, exacervantia in se tela declinans spargitur passim. Ita civitate incensa et obtruncatis pluribus, qui pacis more palabantur effusius, incensisque locis finitimis et vastatis, onusti præda hostes ad sua remearunt innoxii, Mareade vivo exusto, qui eos ad suorum interitum civium duxerat inconsulte. Et hæc quidem Gallieni temporibus evenerunt.* Malalas ita : Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ (Βαλεριανοῦ) βασιλείας εἰς τῶν πολιτευομένων Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης ὀνόματι Μαρτιάδης, ἐκβλήθεις ἐκ τῆς βουλῆς κατὰ συσκευὴν τοῦ παντὸς βουλευτηρίου καὶ τοῦ δήμου (ἐλείπετο γὰρ εἰς τὰ ἱππικὰ, εἰς οἷον δήποτε μέρος ἐστρατήγησε, μὴ ἀγοράζων ἱππους, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἱππικοῦ δημόσια ἀποκερδαίνων), ἀπῆλθεν εἰς τὴν Περσίδα καὶ ἀπηγγέλατο τῷ βασιλεῖ Περσῶν Σαπῶρῃ προδίδειν αὐτῷ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πόλιν. Καὶ ἦλθεν δ αὐτὸς Σαπῶρης... καὶ παραλαμβάνει τὴν Ἀντιόχειαν... ἐν ἑσπέρᾳ καὶ πραιδεύει αὐτὴν καὶ στρέφει καὶ καίει αὐτὴν, χρηματιζούσης τότε τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας ὅτι (sic cod.; τιδ' scr. Chilmead.; i. e. 263 p. C.; quod a vero longius abest. Corrigo δτ', ær. Antioch. an. 304, 253 p. C.). Ἀπεκεφάλισε δὲ καὶ τὸν πολιτευόμενον, ὡς προδότῃν ὄντα πατρίδος ἰδίας. Multo probabilius est Mariadem a Syris, non vero a Sapore interfectum esse. Fides Malalæ, qui sua e Dominno chronol. affert, pæne nulla est, ut vel ex iis quæ sequuntur apud eum fabulosa de Sapore ab Antiochenis tunc interfecto intelligis. Ceterum, nisi fallor egregie, *Miriades* iste idem est cum *Cyriade*, quem Trebellius Pollio in Triginta tyrannis (c. 2) recenset, aliunde autem non novimus. Verba Pollionis hæc sunt : *DE CYRIADE. Hic patrem Cyriadem fugiens, dives et nobilis, quum luxuria sua et moribus perditis sanctum senem gravaret, direpta magna parte auri, argenti etiam infinito pondere,*

DIONIS CONTINUATIO.

1. VALERIANUS.

Persarum rex (Sapor) cum Mariadno (*Mariade*) ab urbe Antiochia stadiis ferme viginti castra metatus est.

Tum prudentior quisque civis urbe se subduxit; plebs tamen multitudo mansit, partim cum Mariadno faciens, partim etiam rebus novis delectata, qui mos stultitiæ popularis est.

Persas petit; atque inde Sapor regi conjunctus atque sociatus, quum hortator belli Romanis inferendi fuisset, Odenatum primum, deinde Saporem ad Romanum solum traxit: Antiochia etiam capta et Cæsarea (et Carris Salm.), Cæsarianum nomen accepit. Atque inde vocatus Augustus, quum omnem Orientem vel virium vel audaciæ terrore quateret, patrem vero interemisset (quod alii historici negant factum), ipse per insidias suorum, quum Valerianus jam ad bellum Persicum veniret, occisus est. Neque plus de hoc historici quidquam mandatum est quod dignum memoriæ esse videntur: quem clarum perfugium et parricidium et aspera tyrannis et summa luxuries literis dederunt.

2. AIMILIANOS.

(254 p. C. Valeriani an. 1.)

Ὅτι Αἰμιλιανὸς ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς ἔγραψε πρὸς τὴν σύγκλητον, ὅτι « Τὴν βασιλείαν ὑμῖν καταλιμπάνω, καὶ γὰρ ὁ στρατηγὸς ὑμέτερος πανταχοῦ ἀγωνίζομαι. »

Æmilianus hic, in Mæsia legionibus sub Gallo imp. præfectus, quum Scythis sive Gothis insignem cladem intulisset, elatus hoc successu, purpuram sumpsit, et ad Italiam occupandam properavit. Profectus contra eum Gallus, commisso prælio victus periiit (253 p. C.). His relatis, Zonaras (XII, 22, p. 591), ex Nostro fonte hauriens, pergit: Ἀναρρηθείς δὲ οὕτως αὐτοκράτωρ ὁ Αἰμιλιανὸς ἐπέστειλε τῇ συγκλήτῳ, ἐπαγγελλόμενος ὡς καὶ τὴν Θράκην ἀπαλλάξει βαρβάρων καὶ κατὰ Περσῶν ἐστρατεύσεται καὶ πάντα πράξει καὶ ἀγωνίσει ὡς στρατηγὸς αὐτῶν, τὴν βασιλείαν τῇ γερουσίᾳ καταλιπών. Ἄλλ' οὐδὲν τούτων ἐφθη πεποιηκώς, Οὐαλεριανοῦ ἐπαναστάντος αὐτῷ. Æmiliano a militibus deserto, Valerianus imperio potitur (254). Cf. de Æmiliano Euseb. Hist. Eccl. VI, 39. Auctor noster hæc narravit ad an. 254.

2. EMILIANUS.

Æmilianus sumpta purpura ita scripsit ad senatum: « Regnum quidem vobis permitto; ego vero ubique terrarum imperator vester bella gero. »

3. GALLIENUS.

Macrinus fisci comes et annonæ præfectus, quia pede mutilatus erat, non est in prælio (quo Sapor rex Valerianum vicit et cepit) conspectus, sed Samosatis milites expectavit et recepit. Sapor autem misit Cledonium, virum judicibus apud imperatorem introducendis præpositum, qui Macrinum adhortaretur, ut veniret ad Valerianum. Is autem negavit se iturum. « Quis enim, inquit, adeo insanus est, ut libertati servitutem præponat. Præterea qui me accersunt, nequaquam domini mei sunt: alter quippe est

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

3. ΓΑΛΙΗΝΟΣ.

(260 p. C. Galieni an. 7.)

Ὅτι Μακρίνος, κόμης τῶν θησαυρῶν καὶ ἐρεστώς τῇ ἀγορᾷ τοῦ σίτου, ἐπειδὴ καὶ τὸν ἑνα πόδα ἐπεπῆρωτο, οὐχ εὐρίθη ἐν τῷ πολέμῳ, ἀλλ' ἐν Σαμοσάτοισι καὶ ἀπεδέχετο τοὺς στρατιώτας καὶ ἀνεκτάτο. Ὁ δὲ Σαπώρης πέμπει Κληδόνιον ἄνδρα τοὺς δικαστὰς εἰσάγοντα τῷ βασιλεῖ, ὃς προέτρεπε Μακρίνον ἔλθειν πρὸς Βαλεριανόν. Ὁ δὲ οὐχ εἴλετο ἀπελθεῖν, λέγων· « Τίς τοσοῦτον μαινεται ὥστε ἐκὼν αὐτ' ἐλευθέρου δοῦλος καὶ αἰχμαλώτος γενέσθαι; ἄλλως τε καὶ οἱ προστάττοντες ἀπελθεῖν οὐκ εἰσὶ μου κύριοι. Ὁ μὲν γὰρ πολέμιός ἐστιν, ὃ δὲ οὐδὲ ἑαυτοῦ δεσπόζει, οὐχ ὅπως ἡμῶν (ἡμῖν Mai.). » Καὶ παρῆναι καὶ τῷ Κληδόνιῳ μένειν καὶ μὴ ἐπανελθεῖν πρὸς Βαλεριανόν. Ὁ δὲ ἔφη μὴ προδιδόναι τὴν πίστιν τοῦ γενομένου αὐτοῦ δεσπότου. Καὶ ἐπανελθὼν κατεσχέθη μετὰ τῶν αἰχμαλώτων.

ἑνα πόδα ἐπεπῆρωτο] Cf. Zonar. XII, 24, p. 598: θάτερον πεπῆρωτο τῶν σκελῶν. Euseb. Hist. Eccl. VII, 10. — Οὐχ εἴλετο ἀπελθεῖν] « Hinc ap. Euseb. VII, 53 dicitur proditor Valeriani Macrinus. Reapse autem non ivit ad Persas Macrinus, quia imperium affectabat. » Mai. De ejus rebellione præter laudatos vide Trebell. Poll. in Trig. tyr. c. 11.

4. ΓΑΛΙΗΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΜΩΡ.

(Circa 261 p. C. Gallieni an. 8.)

Ὅτι Μέμωρ Μαυρούσιος πεμφθεὶς ἐπὶ συλλογῇ καρπῶν, καινῶν πραγμάτων ἐπεθύμησεν, καὶ σπουδῇ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἀναιρεῖται. Οἱ δὲ ἀργόντες ἐμέμφοντο ὡς ἀδίκως αὐτὸν ἀναιρεθέντα. Καὶ Θεόδοτος κελευσθεὶς ἀπολογήσασθαι ἔπεν, ὅτι « οὐκ ἦν πολλῆς ἄξιος καταγνώσεως Μέμωρ, ὡς ἀδυνάτους ἐπιχειρῶν ὃ ἔχων τοσοῦτων ἀργόντων περιβολὴν καὶ δύναμιν, ἀλλ' ἐκείνος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ διὰ τῆς ἐμῆς σπουδῆς καὶ βασιλικῆς προνοίας τοῦ σκοποῦ διήμαρτον. » Ἦσθεις ὁ βασιλεὺς τῇ

hostis, alter ne sui quidem ipsius, nedum nostri dominus est. » Quare auctor erat Cledonio, ut ipse quoque maneret, neque ad Valerianum rediret. At enim hic negavit, fidem se ejus falsurum, qui dominus aliquando sibi fuisset; reversusque cum aliis illic captivis retentus est.

4. GALLIENUS ET MEMOR.

Memor Maurus ad frumentandum missus, novas res moliri cepit, statimque a militibus occisus est. Sed quum præfecti inique illum occisum quererentur, Theodotus causam dicere jussus ait admodum condemnatione dignum fuisse Memorem, quippe qui, quum tot præfectorum tutela et viribus niteretur, minime impossibilem sit rem aggressus; at vero iste consicque ejus, inquit, diligentia mea nec non regia providentia a proposito suo depulsi sunt. Delectatus

13. Corippus De laud. Justinī I, 24 :
*Successor boni rediivaque gloria Petri
 hic Theodorus adest, patria gravitate magister.*

ARGUMENTUM.

Fr. 1. Antonius. Cæsar. — 2. Parthorum legatio ad Tiberium, qui regem eorum constituit Phraaten, eoque mortuo, Tiridatem, quem mox pellit Artabanus (35 p. C.). — 3. Mithridates Iberum rex proditur a Cotye fratre, quem Claudius in locum ejus substituit (47). — 4. Decebalī Dacum regis ad Domitianum legatio. Ejus insolentia (86). — 5. Ejusdem Decebalī ad Trajanum legationes duæ (103). — 6. Longobardi et Obii, qui Istrum transgressi erant, ab Marco Aurelio pacem petunt (167). — 7. Quadi pacem obtinent. Astingi et Lacringi auxilio veniunt Marco Aurelio (175). — 8. Menophilus, Mœsiæ præfectus, susque deque habet Carporum legatos, qui tributum sibi annuum postulabant (230?). — 9. Valerianus imp. ad Saporem Persarum regem de pace legatos mittit incassum (260). — 10. Odenathus Palmyrenus Saporem (penes quem Valerianus captivus erat) frustra conciliare sibi muneribus studet. (161). — 11. Sapor a Callisto et Odenatho clade affectus contento itinere in Persiam recedit (261). — 12. Vandali ab Aureliano petentes pacem obtinent (271). — 13. Apharban ab Narsæo, Persarum rege pugna victo, legatus de pace mittitur ad Galerium (297). — 14. Sicorius Probus a Diocletiano missus, ut pacis conditiones Narsæo Persæ exponeret (297). — 15. Mestrianus Licinii, prælio victi, legatus ad Constantinum (314). — 16. Legatio a Magnentio ad Constantinum de pace missa (350). — 17. Narses legatus Saporis regis literas ad Constantinum affert (358). — 18. Julianus Cæsar cum Chamavis de pace agit (358).

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1.

Lex. Seguer. in Bekker. Anecd. p. 117 : Θωπέύω, αἰτιατικῇ. Πέτρου εἰς τὰ περὶ Ἀντωνίου. « Πολλὰ οὖν θωπέυσας αὐτόν. »

HISTORIÆ.

1.

Antonius multis ei blanditus. — Vetuit Cæsar ne quis senatorum Italia peregre excederet.

2.

Parthi petierunt a Tiberio, ut sibi regem ex obsidibus daret, et dedit ipsis Phraatem, Phraatis filium. Quum autem in itinere vitam morte commutasset, Tiberius misit Tiri-

Ibid. p. 130 : Ἀπεῖπε, δοτικῇ. Πέτρου εἰς τὰ τῆς μοναρχίας Καίσαρος. « Ἀπεῖπε τοῖς βουλευταῖς ἐκδημεῖν ἔξω Ἰταλίας. »

Exscripsit Petrus Dionem Cass., qui LII, 42 : Τό τε τῶν εὐπατριδῶν γένος συνεπλήθυσεν (Cæsar imp.), τῆς βουλῆς οἱ δὴθεν ἐπιτρεφάσης τοῦτο ποιῆσαι, ἐπειδὴ τό γε πλεῖστον ἀπολῶλει σφῶν.... Ταῦτά τε οὖν ἐπραξε καὶ προσαπέπε (πρὸς ἀπέπε c. Niebuhr.) πᾶσι τοῖς βουλευούσι μὴ ἐκδημεῖν ἔξω τῆς Ἰταλίας, ἀν μὴ αὐτός τι καλέυση. Osannus (*Beitræge* tom. II, p. 16 not.) in Lexico verba : Καίσαρος ἀπέπε corrupta esse putat et refingenda in καὶ πρὸς ἀπέπε, uti ap. Dionem. Quod non persuasit mihi.

2. (Tiberii an. 22 ; an. 35 p. C.)

Exc. De legg. gentium ad Rom. p. 23 P. : Ὅτι οἱ Πάρθοι πρὸς Τιθέριον ἐπρεσθεύοντο (sic Nieb. pro ἐπορεύοντο), βασιλέα σφίσιν ἐκ τῶν δημευόντων δοῦναι. Καὶ δέδωκεν αὐτοῖς Φραάτην τὸν τοῦ Φραάτου υἱόν. Ἐκείνου δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν (sic Dio ; x. τῆς ὁδοῦ cod.) τελευτήσαντος, Τιριδάτην ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους ἐπεμψε· καὶ ὅπως ῥῶον τὴν βασιλείαν παραλάβοι, ἔγραψε Μιθριδάτῃ τῷ Ἰδῆρων βασιλεῖ εἰς τὴν Ἀρμενίαν εἰσβαλεῖν, ἵνα ὁ Ἀρτάβανος τῷ υἱῷ βοηθῶν ἀπὸ τῆς οἰκείας παρῇ (1. ἀπάρη). Καὶ εἰσελθὼν ὁ Τιριδάτης τὴν βασιλείαν κατέσχευεν. Οὐ μέντοι καὶ ἐπὶ πολὺ ἐβασίλευσεν· ὁ γὰρ Ἀρτάβανος Σχύθας προσλαβὼν οὐ χαλεπῶς αὐτὸν ἐξήλασε. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ κατὰ Πάρθους.

Hæc quoque, ad verbum pleraque, transcripta ex Dione Cass. LVIII, 26 : Ἀποστάντες οὖν τινες αὐτοῦ ἐπρεσθεύσαντο πρὸς τὸν Τιθέριον, βασιλέα σφίσιν ἐκ τῶν δημευόντων αἰτοῦντες· καὶ αὐτοῖς τότε μὲν Φραάτην τὸν τοῦ Φραάτου, τελευτήσαντος δὲ ἐκείνου κατὰ τὴν ὁδὸν, Τιριδάτην, ἐκ τοῦ βασιλικοῦ καὶ αὐτὸν γένους ὄντα, ἐπεμψε. Καὶ ὅπως γε ὡς ῥᾶστα τὴν βασιλείαν παραλάβῃ, ἔγραψε Μιθριδάτῃ τῷ Ἰδῆρι ἐς τὴν Ἀρμενίαν εἰσβαλεῖν· ἵνα ὁ Ἀρτάβανος τῷ υἱεὶ βοηθῶν, ἀπὸ τῆς οἰκείας (οἰκίας vgo) ἀπάρη. Καὶ ἔσχευεν οὕτως· οὐ μέντοι καὶ ἐπὶ πολὺ ὁ Τιριδάτης ἐβασίλευσεν. Ὁ γὰρ Ἀρτάβανος Σχύθας προσλαβὼν, οὐ χαλεπῶς αὐτὸν ἐξήλασε. Τὰ μὲν οὖν τῶν Πάρθων οὕτως ἔσχε. De re vide interpr. ad Dion. l. 1.

3. (Claudii circa an. 8 ; 47 vel 48 p. C.)

Ibid. p. 23 : Ὅτι Μιθριδάτης ὁ τῶν Ἰδῆρων βασι-

datem ex genere regio. Et quo facilius regnum capesseret, scripsit Mithridati, Iberorum regi, ut in Armeniam incursionem faceret, quo se Artabanus conferret suppetias filio laturus. Et Tiridates quidem regnum obtinuit. Sed non diu regnavit. Nam Artabanus Scythas assumens, minimo negotio eum regno expulit. Et hæc de Parthis.

3.

Mithridates, Iberorum rex, novas res tentavit, et se ad bellum Romanis inferendum præparavit. Huic mater con-

λαὺς ἐνεωτέρισε, καὶ παρεσκευάζετο εἰς τὸν κατὰ τῶν Ῥωμαίων πόλεμον. Τῆς δὲ μητρὸς ἀντιλεγούσης καὶ φυγεῖν, ἐπειδὴ μὴ πείθειν αὐτὸν ἡδύνατο, βουλευθεῖσης, βουλόμενος ἐπικαλύψαι τὸ σπουδαζόμενον, αὐτὸς μὲν παρεσκευάζετο, πέμπει δὲ Κότυν τὸν ἀδελφὸν εἰς πρεσβείαν, φίλους λόγους τῷ Κλαυδίῳ κομίζοντα. Ὁ δὲ παραπρεσβεύσας πάντα αὐτῷ κατεμήνυσε, καὶ βασιλεὺς Ἰβηρίας ἀντὶ Μιθριδάτου γίνεται.

Mithridatem hunc a Claudio e custodia liberatum, et in Asiam prorsus tñν ἀνάληψιν τῆς ἀρχῆς missum esse narrat Dio Cass. LX, c. 8. De iis quæ nostro loco leguntur, apud Dionem nihil occurrit. Verum quum fr. antecedens nec non fr. 5 e Dione exscripta sint, atque constet permulta ex postrema hac historiæ parte in nostris Dionis codicibus desiderari : hunc quoque Petri locum sicuti sequentem ex integriore Cassio esse descriptum censeo.

4. (Domitian. an. 6 ; 86 p. C.)

Ibid. p. 24 : Ὅτι Δεκέβαλος ὁ Δακῶν βασιλεὺς ἐπεκτερουέμετο πρὸς Δομετιανόν, εἰρήνην ὑπισχνόμενος· ἐφ' οὗ ἐπεμψε Δομετιανὸς Φοῦσκον μετὰ πολλῆς δυνάμεως. Ὅπερ μαθὼν ὁ Δεκέβαλος ἐπεμψε πρὸς αὐτὸν πρεσβείαν αὐθις ἐν γλευασμῷ, λέγων ὡς, εἰ ἔλοιτο ἕκαστος Ῥωμαίων δύο ὁβολοὺς Δεκεβάλῳ ἑκάστου ἔτους τελεῖν, εἰρήνην πρὸς αὐτὸν τίθεσθαι· εἰ δὲ μὴ τοῦτο ἔλοιτο, πολεμήσειν καὶ μεγάλα αὐτοῖς προστρίψεσθαι κακά. V. Sueton. Domitian. c. 6.

5. (Trajanian an. 6 ; 103 p. C.)

Ibid. p. 24 : Ὅτι Δεκέβαλος πρὸς Τραϊανὸν πρέσβεις ἐπεμψε πιλοφόρους· οὗτοι γὰρ εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ τιμωτέροι. Πρότερον γὰρ κομήτας ἐπεμπευ, εὐτελεστέρους δοκοῦντας παρ' αὐτοῖς εἶναι. Ἐκεῖνοι δὲ ἐλθόντες ἐπὶ τοῦ Τραϊανοῦ ἔρριψαν καὶ (τε? B.) τὰ ὅπλα, καὶ τὰς χεῖρας ὀπισθεν δῆσαντες ἐν αἰχμαλώ-

των τάξει ἐδέοντο τοῦ Τραϊανοῦ εἰς λόγους ἔλθειν Δεκεβάλῳ (suppl. ἐπιτραπῆναι).

Ὅτι πάλιν ὁ Δεκέβαλος πρεσβείαν ἐπεμψε πρὸς Τραϊανόν, τῶν παρόντων ἀνακωχῇν κομιζόμενος (κομισ. N.). Ὑπισχνεῖτο δὲ τὰ τε ὅπλα πάντα καὶ τὰ μηχανήματα παραδιδόναι τῷ Τραϊανῷ καὶ τοὺς μηχανοποιούς τοὺς Ῥωμαίους τοὺς παρ' αὐτῷ ὄντας, καὶ τοὺς αὐτομολούς, καὶ τὰ ἐρύματα πάντα ὅσα κατεσκεύασεν καθαιρεῖν, παραχωρεῖν δὲ καὶ τῆς γῆς, ἣν ἐκράτησεν ὁ Τραϊανός, καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ καὶ τῶν Ῥωμαίων οἰκείους ἐχθροὺς νομίζειν, καὶ αὐτομολοὺς μὴ ὑποδέχεσθαι, μηδὲ στρατιωτῶν Ῥωμαίων ἔχειν ἐγγὺς ἑαυτοῦ. Προσεδέξατο οὖν τὴν πρεσβείαν ὁ Τραϊανός ἐπὶ ταύταις ταῖς συνθήκαις. Ὁ δὲ Δεκέβαλος τὰ ὅπλα ἔρριψεν ἐπὶ αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν γῆν πεσὼν προσεκύνησε, καὶ εἰς Ῥώμην πρέσβεις ἐπεμψε, καὶ αὐτοὶ ὁμοίως τὰς χεῖρας ἐδῆσαν ὡς ἐν αἰχμαλώτων τάξει.

Eadem leguntur in Exc. Legg. ex hist. Dionis Cassii (LXVIII, 14), monente Valesio : Ἐπεπόμεναι μὲν καὶ πρὸ τῆς ἤτης πρέσβεις, οὐκ ἐτι τῶν κομητῶν, ὥσπερ πρότερον, ἀλλὰ τῶν πιλοφόρων τοὺς ἀρίστους. Καὶ ἐκεῖνοι τὰ τε ὅπλα ῥίψαντες καὶ ἑαυτοὺς ἐς τὴν γῆν καταβαλόντες ἐδεήθησαν τοῦ Τραϊανοῦ μάλιστα μὲν αὐτῷ Δεκεβάλῳ καὶ ἐς ὅσιν καὶ ἐς λόγους αὐτοῦ ἔλθειν, ὡς καὶ πάντα τὰ κελευσθησόμενα ποιήσονται, ἐπιτραπῆναι· εἰ δὲ μὴ, σταλῆναι γέ τινα τὸν συμβησόμενον αὐτῷ. Καὶ ἐπέμφοθι ὁ Σούρας καὶ Κλαύδιος Λιβιανός ὁ ἐπαρχος. Ἐπράχθη δὲ οὐδέν. Ὁ γὰρ Δεκέβαλος οὐδὲ ἐκεῖνοις ἐτόλμησε συμμῖται. Ἐπεμψε δὲ καὶ τότε τινάς. Ὁ δὲ Τραϊανός ὄρη τε ἐντετειχισμένα ἔλαβε, καὶ ἐν αὐτοῖς τὰ τε ὅπλα τὰ τε μηχανήματα καὶ τὰ αἰχμάλωτα, τό τε σημεῖον τὸ ἐπὶ τοῦ Φοῦσκου ἄλὸν εὔρε. Δι' οὖν ταῦτα ὁ Δεκέβαλος, ... οὐδὲν ὅ τι οὐχ ἐτοίμως τῶν προσταχθέντων ἔσχε συνθέσθαι· οὐχ ὅτι καὶ ἐμμένειν αὐτοῖς ἐμελλεν, ἀλλ' ἵν' ἐκ τῶν παρόντων ἀναπνεύσῃ. Quæ deinde sequuntur apud Petrum, eadem habes paullo plenius in Dionis codicibus nostris.

tradixit, et quoniam non persuadebat, fugere voluit. At ille, quamvis in apparatu esset, volebat tegere, quod susceperat. Itaque Cotyn fratrem mittit legatum ad Claudium, qui gratulationes deferret; sed ille non ex fide legationem obiit, et omnia, quæ frater animo volverat, enuntiavit, et rex Iberiæ Mithridatis loco constituitur.

4.

Decebalus, Darorum rex, legationem pacis causa ad Domitianum misit. Quo facto Domitianus Fuscum misit cum magna manu. Hoc ubi Decebalus didicist, ad eum rursus legatum misit, qui cum irrisione illi diceret, se pacem facturum, si unusquisque Romanorum vellet illi quotannis pendere duos obolos; sin minus, bellum et magnâ mala se illis illaturum.

5.

Decebalus misit ad Trajanum legatos ex hiis, qui pileos ferunt : hi enim apud Dacos sunt honoratiores. Prius autem

comatos miserat, qui apud eos viliores habentur. Hi quum ad Trajanum venissent, abjecerunt arma et, manibus post terga vinctis, captivorum instar, Trajanum orarunt ut Decebalo in colloquium venire permitteret.

Rursus Decebalus legationem ad Trajanum misit, ut ex presentibus malis per inducias vires recolligere posset. Pollicebatur se omnia arma et bellica instrumenta Trajano traditurum, et Romanos machinarum fabricatores et transfugas, qui apud ipsum essent, et omnia præsidia et castella, quæ exstruxisset, diruturum. Cessurum quoque omni terra, qua Trajanus politus esset; et ejus et Romanorum hostes pro suis hostibus habiturum, neque posthac ullos transfugas admissurum, neque ullum militem Romanorum secum habiturum. His conditionibus hanc legationem Trajanus accepit. Decebalus in conspectu Trajani arma abiecit, et in terram cadens eum salutavit. Legatos etiam Romam misit, qui captivorum more manus jungebant.

6. (Marc. Aurel. an. 10; 170 p. C. ?)

Ibid. p. 24 : Ὅτι Ἀαγγιβάρδων καὶ Ὁβίων ἐξακισχιλίων Ἴστρον περαιωθέντων, τῶν περὶ Βίνδιχα ἱππέων ἐξελασάντων καὶ τῶν ἀμφὶ Κάνδιδον πεζῶν ἐπιφασάντων, εἰς παντελῇ φυγὴν οἱ βάρβαροι ἐτρέποντο. Ἐφ' οἷς οὕτω πραχθεῖσιν ἐν δέει καταστάντες ἐκ πρώτης ἐπιχειρήσεως οἱ βάρβαροι, πρέσβεις παρὰ Αἴλιον Βάσσον τὴν Παιονίαν διέποντα στέλλουσι, Βαλλομαρίον τε τὸν βασιλέα Μαρχομάνων καὶ ἐτέρους δέκα, κατ' ἔθνος ἐπιλεξάμενοι ἕνα. Καὶ ὅρκοις τὴν εἰρήνην οἱ πρέσβεις πιστωσάμενοι οἴκαδε χωροῦσιν.

Ad quemnam annum res h. l. narrata pertineat, accuratius dici vix potest. Niebuhrius in margine adscripsit : an. 167? Tillemont. *Hist. des emp.* tom. V, p. 631 ad ann. 170 p. C., Marci Aurelii an. 10, referendum esse conjicit.

7. (Marc. Aurel. an. 15; 175 p. C.)

Ibid. p. 24 : Ὅτι Κούαδοι πρέσβεις ἐπεψαν πρὸς Μάρκον εἰρήνην αἰτούμενοι, καὶ ἔτυχον. Καὶ πολλοὺς μὲν ἵππους, πολλοὺς δὲ βόας δεδώκασιν, καὶ αἰχμαλώτους τότε μὲν μυρίου καὶ τρισχιλίου, ὕστερον δὲ καὶ ἐτέρους πλείστους ἀπέλυσαν.

Ὅτι ἦλθον καὶ Ἀστιγγοὶ καὶ Λακριγγοὶ εἰς βοήθειαν τοῦ Μάρκου.

Ubique Dionem Cass. conferre licet, Petrus noster exscripsisse eum apparet. Dio LXXI, 1 (Exc. legg.) : Οἱ δὲ εἰρήνην αἰτοῦμενοι, ὥσπερ οἱ Κούαδοι, καὶ ἔτυχον γὰρ αὐτῆς, ἵνα τε ἀπὸ τῶν Μαρχομάνων ἀποσπασθῶσι, καὶ ὅτι ἵππους καὶ βοῦς πολλὰς ἔδωκαν, τοὺς τε αὐτομολοὺς πάντας καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, πρότερον μὲν ἐς μυρίου καὶ τρισχιλίου, ὕστερον δὲ καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποδώσειν ὑπέσχοντο. Pro καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποδώσειν ὑπέσχοντο Petrus vel

ejus excerptor perperam scripsit καὶ ἐτέρους πλείστους ἀπέλυσαν. Nam promiserunt tantum, neque steterunt promissis, uti liquet ex Dione LXXI, 13. — De altero loco cf. Dio LXXI, 12 (Exc. legg.) : Ἀστιγγοὶ δὲ... ἦλθον μὲν ἐς τὴν Δακλίαν οἰκῆσαι, ἐλπίδι τοῦ καὶ χρήματα καὶ χώραν ἐπὶ συμμαχίᾳ λήψεσθαι κτλ. Qui nostro loco Λακριγγοὶ dicuntur apud Dion. l. l. (ed. Tauchnitz.) scribuntur Δάκριγγοι. Astingos vel Asdingos regium Vandalorum genus esse, itidemque *Lacringos* videri gentis regiae alicujus nomen esse pro nationis nomine positum, Niebuhrius censet in Indice nominum.

8. (Alexandri Sev. an. 9; 230 p. C. ?)

Ibid. p. 25 : Ὅτι Κάρποι τὸ ἔθνος φθονοῦντες τοῖς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τελουμένοις τοῖς Γότθοις, ἐπεψαν πρὸς Τοῦλλιον (Ἰούλιον? Ν.) Μηνόφιλον πρεσβεῖαν μεθ' ὑπερηφάνειας ἀπαιτοῦντες χρήματα. Οὗτος δὲ δοῦξ ἦν Μυσίας, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸν στρατὸν ἐγύμναζε, καὶ προμαθὼν τὴν ὑπερηφάνειαν αὐτῶν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας οὐκ ἐδέξατο αὐτοὺς, διδοὺς αὐτοῖς ἀδειαν ὁρᾶν τοὺς στρατιώτας γυμναζομένους. Καὶ ἵνα τῷ παρελκυσμῷ καθέλοι αὐτῶν τὰ φρονήματα, καθίσας ἐπὶ βήματος ὑψηλοῦ καὶ παραστήσας τοὺς μεγίστους τοῦ στρατοπέδου ἐδέξατο αὐτοὺς, μηδένα λόγον αὐτῶν ποιούμενος, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ λεγόντων αὐτῶν τὴν πρεσβεῖαν συνεχῶς ἐτέροις διελέγετο, ὥς δὲ ἄλλα τιμωτέρα πράγματα ἔχων. Οἱ δὲ περιδεῖς γενομένοι οὐδὲν ἄλλο εἰρήκασιν, εἰ μὴ, ὅτι « Διὰ τί οἱ Γότθοι τσαῦτα χρήματα παρ' ὡμῶν λαμβάνουσι, καὶ ἡμεῖς οὐ λαμβάνομεν; » Ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι « αὐτοκράτωρ πολλῶν χρημάτων κύριός ἐστι, καὶ τοῖς δεομένοις αὐτοῦ χαρίζεται. » Οἱ δὲ ἐπήγαγον, ὅτι « Καὶ ἡμᾶς ἔχεται εἰς τοὺς δεομένους, καὶ δότω ἡμῖν τσαῦτα. » ἡμεῖς γὰρ κρείττονες ἐκείνων ἐσμέν. » Καὶ γελᾶσας δὲ Μηνόφιλος

6.

Sex millia Longobardorum et Obiorum Istrum trajecerunt, in quos Vindicis equites, et pedites, quorum dux erat Candidus, irruerunt et in fugam verterunt. Prima statim invasione terrore barbari perculsi, legatos ad Aelium Bassum, qui Pannoniam provinciam obtinebat, mittunt Ballomarium, regem Marcomannorum, una cum aliis decem, ex unaquaque gente uno electo. Sic pace jurejurando firmata, legati domum redierunt.

7.

Quadi legatos miserunt ad Marcum pacem petituros, et consecuti sunt. Itaque multos equos et multas boves dederunt : et tunc quidem tredecim millia captivorum, postea vero etiam reliquos libertati restituerunt.

Venerunt et Astingi et Lacringi in auxilium Marci.

8.

Carporum gens invidia flagrabat, quod Gothi stipendia quotannis a Romanis accipiebant. Itaque legationem miserunt ad Tullium Menophilum, et arroganter pecunias ab illo petierunt. Erat ille dux Mæsiæ et singulis diebus exer-

citum ad bellum exercebat : et quum Carpos insolentes et superbos esse accepisset, per plures dies eos non admisit, sed tamen potestatem eis fecit, quum exercitus exercebatur, ut milites conspicerent : et quum satis prorogatione temporis diem de die ducens superbos illorum spiritus fregisset et retulisset, sedens in alto suggestu, primarios totius exercitus viros circa se adhibuit, et Carpos excepit, nullaque illorum habita ratione in medio milium, dum legationem suam exponerent, tanquam aliud agens et longe sibi essent graviora negotia, sermonem cum aliis habebat. At illi timentes sibi nihil aliud dixerunt nisi : « Quia Gothi, inquirunt, a vobis stipendium accipiunt, cur nos quoque non accipimus? » Quibus Menophilus : « Quum imperator noster multarum pecuniarum sit dominus, liberalitatem suam exercet erga eos, qui, ut sibi gratifectur, suppliciter petunt. » Tum illi : « Nos quoque supplicantium numero habeat, et nobis eadem largiatur. Sumus enim Gothi præstantiores. » Ridens Menophilus, « Meum est, ait, de his ad imperatorem referre. Redite igitur intra quattuor menses in hunc eundem locum, et responsum accipietis. » Et simul illinc abiit et

εἶπε· « Καὶ περὶ τούτων μνηῦσαι δέομαι τῷ αυτοκράτορι. Καὶ μετὰ τέσσαρας μῆνας δεῦτε εἰς τόνδε τὸν τόπον, καὶ λαμβάνετε ἀπόκρισιν. » Καὶ μετῆλθεν ἐκεῖ, καὶ πάλιν τοὺς στρατιώτας ἐγύμναζε. Καὶ ἤλθον οἱ Κάρποι μετὰ τοὺς τέσσαρας μῆνας, καὶ τὸ ὅμοιον σχῆμα ποιήσας αὐτοῖς ἐτέραν εὔρεν ἀναβολὴν τριῶν μηνῶν. Καὶ πάλιν εἰς ἕτερον στρατόπεδον ἐδέξατο αὐτοὺς ὁμοίως, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ἀπόκρισιν, ὅτι « Ὅσον εἰς ὑποσχέσεως οὐδὲν ὑμῖν παντελῶς δίδωσιν ὁ βασιλεὺς· εἰ δὲ δέεσθε συγκροτήσεως, ἀπελθόντες ῥίψατε ἑαυτοὺς πρηνεῖς καὶ δεήθητε αὐτοῦ· καὶ εἰκὸς ἐστί συγκροτηθῆναι ὑμᾶς. » Οἱ δὲ μετὰ ἀγανακτήσεως ἀνεχώρησαν, καὶ [κατὰ] τὴν τοῦ Μηνοφίλου ἀρχὴν εἰς τρία ἔτη ἀνυσθεῖσαν ἡσυχίαν ἔσχον. Ad postrema Alexandri Severi tempora rem pertinere conjecerunt Tillemont. III, p. 194, et Niebuhrius.

9. (Valeriani an. 8; 260 p. C.)

Exc. De leg. Rom. ad gent. p. 29 : « Ὅτι Βαλεριανὸς εὐλαστῆθαι τὴν ἐφοδὸν τῶν Περσῶν (ἐλοίμωξε γὰρ τὸ στράτευμα αὐτοῦ, καὶ μάλλον οἱ Μαυρούσιοι), χρυσίον ἄφατον συναγαγὼν ἐπεμψε πρέσβεις πρὸς Σαπώρην, ἐπὶ μεγάλας δόσεις τὸν πόλεμον καταλῦσαι βουλόμενος. Ὁ δὲ τὰ τε περὶ τοῦ λοιμοῦ μαθὼν, τῇ τε παρακλήσει Βαλεριανοῦ πλέον ἐπαρθεῖς, τοὺς πρέσβεις παρελκύσας, ἀπράκτους αὐτοὺς ἀπολύσας, εὐθὺς ἐπηκολούθησεν.

Pro ἐλοίμωξε et λοιμοῦ vgo legitur ἐλίμωξε et λιμοῦ, aperto errore. — Petrum puto ἐν τοῖς μετὰ Δίωνα eodem auctore (Dexippo ut vid.) usum esse, quem sequitur Zosimus, qui ita habet (I, 36) : Λοιμοῦ δὲ τοῖς στρατοπέδοις ἐμπεσόντος καὶ τὴν πλείω μοῖραν αὐτῶν διαφθεύραντος, Σαπώρης ἐπὶ τὴν ἐρίαν,

milites exercuit. Post quattuor menses Carpi redierunt. In quibus admittendis quum eadem forma qua prius usus fuisset et rationem negotiorum in alios tres menses rejiciendi reperisset, quum tandem iterum eos, ut prius, coram alio exercitu exceperisset, illis hoc responsum dedit : « Nihil prorsus imperator vobis ex conventionem dabit. Sed si gratificatione indigetis, accedite ad eum, et ad ejus pedes procumbite et ei supplicate, et verisimile est eum vestras preces admissurum. » At illi indignati recesserunt et per tres annos, quibus Menophilus in provincia cum imperio fuit, quieverunt.

9.

Valerianus, ne a Persis oppugnaretur, timens (peste enim ejus exercitus laborabat, et maxime Maurusii), ingentem auri vim accumulans, misit legatos ad Saporem, et magnis largitionibus bellum solvere voluit. Sed Saporess de peste in Romanorum castris grassante certior factus et precibus Valeriani elatus, legatos distinet, deinde re infecta dimittit, eosque subsequitur.

10.

Odenathus Saporem, tanquam longe Romanis præstan-

ἅπαντα κατεστρέφετο, Οὐαλεριανοῦ δὲ διὰ τε μαλακίαν καὶ βίου χαυνότητα βοηθήσαι μὲν εἰς ἔσχατον ἔλθοῦσι τοῖς πράγμασιν ἀπογνόντος, χρημάτων δὲ δόσει καταλῦσαι τὸν πόλεμον βουλομένου, τοὺς μὲν ἐπὶ τούτῳ σταλέντας πρέσβεις ἀπράκτους ὁ Σαπώρης ἀπέπεμψε κτλ. De re cf. Tillemont. tom. III, p. 313.

10. (Gallieni an. 9; 261 p. C.)

Ibid. p. 29 : « Ὅτι Ὀδενάθος τὸν Σαπώρην πολὺ ἐθεράπευεν ὡς υπερβεβηκότα κατὰ πολλοὺς Ῥωμαίους. Βουλόμενος δὲ αὐτὸν ὑπαγαγέσθαι, πέμπει δῶρα μεγαλοπρεπῇ καὶ ἄλλα ἀγώνισμα, ὧν ἡ Περσίς οὐκ ἦν εὐφορος, καμῆλοις ἐπιθείς. Καὶ γράμματα πέμπει δεήσεως δύναιμι ἔχοντα, καὶ ὅτι οὐδὲν Πέρσαις ὑπεναντίον αὐτὸς εἰργάσατο. Ὁ δὲ τοὺς οἰκέτας ὑπέτασσε δεξαμένους τὰ δῶρα ῥίπτειν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ τὰς ἐπιστολάς διαρρήξας συνέτριψε, καὶ ἐδήλωσε· « Τίς ὦν καὶ πόθεν ἐτόλμησε πρὸς τὸν οἰκεῖον δεσπότην γράψαι; καὶ νῦν εἰ βούλεται ἐλαφροτέρας κολάσεως τυχεῖν, ὅπισω τὰς χεῖρας δῆσας προσπεσέτω. Εἰ δὲ μὴ, ἴστω ὡς καὶ αὐτὸν καὶ τὸ γένος καὶ τὴν πατρίδα ἀπολῶ. »

11. (Gallieni an. 9; 261 p. C.)

Exc. De leg. gent. ad Rom. p. 25 : « Ὅτι Σαπώρης ὁ Περσῶν βασιλεὺς τὸν Εὐφράτην διαβάς μετὰ τοῦ οἰκείου στρατοπέδου, [οἱ δὲ στρατιῶται suppl. Nieb.] ἡσπάζοντο ἀλλήλους καὶ ἔχαιρον ὡς ἀπωγμένου κινδύνου * φυγόντες. Πρὸς δὲ τοὺς ἐν Ἐδέσσει στρατιώτας ἐπεμπεν, ὑποσχόμενος αὐτοῖς διδόναι πᾶν τὸ Σύριον νόμισμα τὸ ὄν παρ' αὐτῶν, ἵν' ἀνενόγητον αὐτὸν συγχωρήσωσι παρελθεῖν, καὶ μὴ ἔλυνται κίνδυνον εἰς ἀμφιβολίαν αὐτοὺς ἄγοντα, καὶ ἀσβολίαν αὐτῷ περιποιῆσαι καὶ βραδυτῆτα. Οὐ γὰρ δεδιὼς αὐτοὺς ταῦτα

torem, multum coluit et observavit, et cupiens eum sibi devincere, dona magnifica camelis imponens earum rerum, quarum Persis non erat ferax, ad eum mittit cum litteris, quibus cum multis precibus se nihil unquam contrarium Persarum rationibus fecisse testabatur. At ille jussit servos suos, postquam recepissent munera, ea in proximum fluentem projicere, et ejus literas laceratas pedibus conculcare. Hæc quoque palam protulit : « Quis et unde iste est, qui eo temeritatis devenit, ut audeat ad suum dominum scribere? Nunc si velit leviori pœna affici, manibus a tergo revinctis, prosternat se ante me. Si non faciat, sciat me illum et omne ejus genus atque patriam perditurum. »

11.

Saporess, Persarum rex, ut cum suis est Euphratem transgressus. . . sese amanter amplexi, sibi invicem gratulati sunt, quod imminens periculum effugissent, et ad eos qui Edessæ stipendia faciebant, mittit qui promitterent, se illis daturum omnes quos secum portaret Syrios nummos, ut sine ulla molestia ipsum iter pergere sinerent, neque se ipsos in dubiam periculi aleam conjicerent, sibi moram et negotium facessentes. Neque vero se, tanquam ipsos time-

ἐπιιδόναι ἔφη, ἀλλ' ἐπειγόμενος τὴν ἑορτὴν εἰς τὰ οἰκεία ποιῆσαι, καὶ μὴ βουλόμενος τριβὴν καὶ ὑπέρθεσιν γενέσθαι τῇ ὁδοπορίᾳ αὐτοῦ. Καὶ εἶλοντο οἱ στρατιῶται λαβεῖν τὸ χρυσίον ἀκινδύνως καὶ παραχωρήσας αὐτοῖς παρελθεῖν.

De Sapore a Callisto clade affecto et in Persiam propere refugiente vid. Zonaras XII, 23, p. 559 cd. Bonn., Syncell. p. 382, B. Cf. Zosimus I, 39.

12. (Aureliani an. 2; 271 p. C.)

Ibid. p. 26 : Ὅτι Οὐανδαλοὶ ἡττηθέντες ἐπεμψαν πρεσβείαν πρὸς Αὐρηλιανόν, παρακαλοῦντες εἰρήνην. Αὐρηλιανὸς δὲ ἀσμένως ἐδέξατο, καὶ πακτεύσας πρὸς αὐτοὺς ἀνεχώρησεν.

Rem fusius narrat Dexippus fr. 24 (tom. III, pag. 685). Cf. Tillemont. III, p. 383.

13. (Diocletiani an. 14. 297 p. C.)

Ibid. p. 26. 27 : Ὅτι Ἀφφαρβᾶν, φίλτατος ὢν ὡς μάλιστα τῷ Ναρσαίῳ τῷ Περσῶν βασιλεῖ, εἰς πρεσβείαν πεμφθεὶς σὺν ἱκετείᾳ τῷ Γαλερίῳ ὑπήντησεν. Ὅστις ἄδειαν τοῦ λέγειν λαβὼν εἶπε· « Φανερόν ἐστι τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ὥσπερ ἀνέλκονται δύο λαμπτήρες εἰσιν ἢ τε Ῥωμαϊκὴ καὶ Περσικὴ βασιλεία· καὶ γὰρ καθάπερ ὀφθαλμοὺς τὴν ἐτέραν τῇ τῆς ἐτέρας κοσμεῖσθαι λαμπρότητι, καὶ μὴ πρὸς ἀναίρεσιν ἑαυτῶν ἀμοιβαδὸν μέχρι παντὸς χαλεπαίνειν. Τοῦτο γὰρ οὐκ ἀρετὴ μᾶλλον, ἀλλὰ κουφότης νομίζεται ἢ μαλακία· τοὺς γὰρ μεταγενεστέρους οἴομενοι μὴ δύνασθαι ἑαυτοῖς βοηθεῖν σπουδάζουσι τοὺς ἀντιτεταγμένους ἀνελεῖν. Μὴ χρῆναι μέντοι μηδὲ Ναρσαῖον ἀσθενέστερον τῶν ἄλλων βασιλέων νομίζεσθαι· ἀλλὰ τοσοῦτον τῶν ἄλλων

βασιλέων Γαλέριον ὑπερέχειν, ὥστε αὐτὸν τούτῳ μόνῳ δικαίως Ναρσαῖον ἡττῆσθαι, καίτοι τῆς τῶν οἰκείων προγόνων ἀξίας καταδέεστερον οὐ γενόμενον. » Πρὸς τούτοις ἔλεγεν ὁ Ἀφφαρβᾶν ἐντεταλῆναι αὐτῷ παρὰ Ναρσαίου, ὡς ἔχοντες (1. ἔχοντος Ν.) ἐπιείκειαν, τὸ τῆς οἰκείας βασιλείας δίκαιον τῇ Ῥωμαίων ἐπιτρέψαι φιλάνθρωπιᾳ. Τοιγαροῦν μηδὲ τοὺς ἔρκους κομίζειν, ἐφ' οἷς γὰρ γίνεσθαι τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ τὸ διὸν τῇ γνώμῃ τοῦ βασιλέως δίδόναι, πλὴν ὅτι παρακαλεῖ τοὺς παῖδας μόνον καὶ τὰς γαμετάς αὐτῷ ἀποδοθῆναι, διὰ τῆς τούτων ἀποδόσεως πλέον εὐεργεσίας ἐνοχὸς εἶναι λέγων ἢ δπλοῖς περιῶν· οὐδὲ νῦν δύνασθαι κατ' ἀξίαν χάριτας ὁμολογεῖν, ὅτι ἐν αἰχμαλωσίᾳ γενόμενοι τῆς ἐντεῦθεν οὐκ ἐπειράθησαν ὕβρεως, ἀλλ' οὕτω μετεχειρίσθησαν ὡς τῇ οἰκείᾳ εὐγενείᾳ ὅσον οὕτω ἀποδοθησόμενοι. Ἐν τούτοις εἰς μνήμην ἦγε καὶ τὸ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων εὐμετάβλητον. Ὅ δὲ Γαλέριος πρὸς ταῦτα δόξας ὀργίζεσθαι, συγχινήσας τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, ἀπεκρίνατο λέγων, οὐ καλῶς Πέρσας ἀξιοῦν τῆς μεταβολῆς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐτέρους μεμνησθαι, ὅπότε αὐτοὶ καιροῦ ἐπιλαμβανόμενοι οὐ παύονται ταῖς τῶν ἀνθρώπων συμφοραῖς ἐπικείμενοι. « Καλῶς γὰρ καὶ ἐπὶ Βαλεριανοῦ τὸ μέτρον τῆς νίκης ἐφύλαξτε, ὅστινες δολοῖς αὐτὸν ἀπατήσαντες κατέσχετε καὶ μέχρι γῆρας ἐσχάτου καὶ τελευτῆς ἀτίμου οὐκ ἀπελύσατε, εἰτα μετὰ θάνατον μυσαρᾷ τινι τέχνῃ τὸ δέρμα αὐτοῦ φυλάξαντες θνητῷ σώματι ἀθάνατον ὕβριν ἐπηγάγετε. » Ταῦτα διεξελθὼν ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰπὼν ἑαυτὸν ἐπικαμφοῦναι οὐχ οἷς Πέρσαι διὰ τῆς πρεσβείας ὑπέμνησαν, ὡς δέον πρὸς τὰς ἀνθρωπίνους ἀφορᾶν τύχας (διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον καὶ πρὸς ὀργὴν προσήκειν κινεῖσθαι, εἰ τις πρὸς ἁ Πέρσαι πεπράχασιν ἀποβλέψειν), ἀλλὰ

ret, hæc daturum esse dixit, sed domum festinare, ut festum ageret et minime cupere ullam moram suo itineri interponi. Milites autem satius duxerunt pericula evitare et cos sine transire et aurum accipere.

12.

Vandali victi miserunt legationem ad Aurelianium, pacem poscentes. Aurelianus lubenti animo eos excepit, et pacatione pacis cum ipsis facta, rediit.

13.

Appharban quum amicissimus Narsæo, Persarum regi, esset missus ad legationem, supplex Galerio occurrit. Is, data potestate loquendi, dicit, Romanum et Persicum imperium esse tanquam duo luminaria; et oportere alterum alterius, sicut oculos, luce et splendore illustrari, neque ad extinctionem et eversionem invicem sibi molestos et graves esse. Hoc enim non virtus, sed magis levitas et molities censeretur. Nam qui inferiores nihil sibi prodesse posse putant, conantur eos qui sibi adversantur, tollere et evertere. Non oportere autem Narsæum omnibus aliis regibus imbecilliorum existimare; sed Galerium tanto reliquis regibus superiorem esse, ut ab eo solo merito Narsæus victus sit, tametsi ne Narsæus quidem a suorum majorum virtute absit. Præterea dixit Appharban mandatum sibi fuisse a

Narsæo, omnia proprii regni jura Romanorum humanitati committi, ipsum æquum esse ducere: neque ideo conditiones, quibus pacem fieri vellet, ipsum ferre, sed id omne imperatoris arbitrio permittere. Hoc solum ipsum hortari, ut sibi uxorem et filios redderet; quos si reciperet, multo devinctiorem se illi fore beneficiis, quam si armis vicisset; ne nunc quidem satis pro merito gratias agere posse, quod captivi haud quicquam contumeliæ passi sint, sed ita habili, ut pristinae suæ nobilitati primo quoque tempore se restitutum iri sperarent. Hic legatus Persarum in memoriam revocavit rerum humanarum inconstantiam. Ad quæ visus est Galerius subirasce, et toto corpore commotus, non recte Persas, ait, petere, ut alii varietatis et inconstantiae rerum humanarum meminissent, quippe qui ipsi, quum secundæ res illis contigerint, hominum calamitatibus ultro instare non desisterent. « Belle scilicet adversus Valerianum moderationem in victoria tenuistis. Nam dolo eum cepistis, et usque ad extremam senectutem et mortem turpem et fedam non dimisistis. Etiam post mortem nefaria arte eum ejus custodientes, mortali corpori immortalem ignominiam inussistis. » In ista digressus est imperator, et dixit, se quidem flecti non his, quorum Persæ in legatione mentionem fecerant, oportere in rerum humanarum varietatem intueri (ob hoc enim si quis ad ea, quæ Persæ commisse-

τοῖς τῶν αἰερίων προγόνων ἔχουσιν ἀκολουθεῖν, οἷς ἔθος φεῖδασθαι μὲν τῶν ὑπηκόων, καταγωνίζεσθαι δὲ τῶν ἀντιταττομένων, ἐκέλευσε τῷ πρεσβευομένῳ τῷ ἰδίῳ βασιλεῖ ἀπαγγεῖλαι τὴν Ῥωμαίων καλοκαγαθίαν, ὧν τῆς ἀρετῆς ἐπειράθη, καὶ οὐ πολλῷ ὕστερον προσελπί-
ζειν παρ' αὐτὸν ἀφιζομένους κατὰ γνώμην τοῦ βασι-
λέως. Cf. Eutropius. Tillemont. t. IV, p. 39.

14. (Diocletiani an. 14; 297 p. C.)

Exc. De leg. Rom. ad gent. p. 29. 3o: Ὅτι Γαλέ-
ριος καὶ Διοκλητιανὸς εἰς Νίσιβιν συνῆλθον, ἐνθα κοινῇ
βουλευσάμενοι στέλλουσιν εἰς Περσίδα πρεσβευτὴν
Σικόριον Πρόδον· ἀντιγραφεία τῆς μνήμης. Τοῦτον
ὁ Ναρσαῖος τῇ τῶν ἐπαγγελθέντων ἐλπίδι φιλοφρόνως
ἐδέξατο. Χρῆται δὲ καὶ τινι ἀναβολῇ ὁ Ναρσαῖος. Ὡς
γὰρ βουλόμενος ὁῦθεν τοὺς περὶ Σικόριον πρέσβεις,
οἳ δὴ κεκοπωμένους, ἀνακτῆσασθαι, μέχρι τοσούτου
περὶ τὸν Ἀσπρουδιν ποταμὸν τῆς Μηδικῆς τὸν Σικό-
ριον παρεῖλκυσε, οὐκ ἀγνοῦντα μέντοι τὸ γινόμενον,
ἕως οἱ τῇδε ἀκάεισε διὰ τὸν πόλεμον σκορπισθέντες
συνελέγησαν. Καὶ τνηκαῦτα ἐν τοῖς ἐνδοτέρῳ τῶν
βασιλείων πάντας τοὺς ἄλλους χωρίσας, καὶ ἀρκε-
σθεῖς τῇ παρουσίᾳ Ἀφράδα καὶ Ἀρχαπέτου καὶ
Βαρσαβώρου, ὧν ὁ μὲν ἕτερος ὑπαρχος ἦν πραι-
τωρίων, ὁ δὲ ἕτερος τὴν τοῦ Συμίου εἶχεν ἀρχήν,
ἐπέτρεψε τῷ Πρόδῳ τὴν πρεσβείαν διεξίνααι. Ἦν
δὲ τὰ κεφάλαια τῆς πρεσβείας ταῦτα, ὥστε κατὰ τὸ
ἀνατολικὸν κλίμα τὴν Ἰντηληνὴν μετὰ Σοφηνῆς καὶ
Ἀρζανηνὴν μετὰ Καρδουηνῶν καὶ Ζαβδόκηνης Ῥω-
μαίους ἔχειν, καὶ τὸν Τίγγριν ποταμὸν ἐκατέρας πολι-

τείας ἐροθέσιον εἶναι, Ἀρμενίαν δὲ Ζίνθα τὸ κάστρον
ἐν μεθορίῳ τῆς Μηδικῆς κείμενον ὀρίζειν, τὸν δὲ Ἰβη-
ρίας βασιλέα τῆς οἰκείας βασιλείας τὰ σύμβολα Ῥω-
μαίους ὀφείλειν, εἶναι δὲ τόπον τῶν συναλλαγμάτων
Νίσιβιν τὴν πόλιν παρακειμένην τῷ Τίγγριδι. Τοῦτων
ὁ Ναρσαῖος ἀκούσας, ἐπειδὴ πρὸς μηδὲν τούτων ἡ πα-
ροῦσα τύχη ἀρνεῖσθαι αὐτὸν συνεχώρει, συνέθετο τού-
τοις ἅπασιν· πλὴν ἵνα μὴ δόξῃ ἀνάγκη πάντα ποιεῖν,
διηρνήσατο μόνον τὸ τόπον εἶναι τῶν συναλλαγμάτων
τὴν Νίσιβιν. Ὁ δὲ Σικόριος· «Ἐνδεδωκέναι χρὴ πρὸς
τοῦτο· οὔτε γὰρ αὐτοκράτωρ ἡ πρεσβεία, καὶ περὶ
τούτου ἐκ τῶν αὐτοκρατόρων οὐδὲν ἐπετέτραπτο.»
Τούτων οὖν συντεθέντων, ἀπεδόθησαν τῷ Ναρσαίῳ
αἱ τε γαμεταὶ καὶ οἱ παῖδες, μετὰ φιλοτιμίας τῶν
βασιλέων τῆς σωφροσύνης αὐτοῖς καθαρᾶς φυλα-
χθείσῃ.

15. (Constantini an. 8; 314 p. C.)

Exc. De leg. gent. ad Rom. p. 27: Ὅτι Λικίν-
νιος πέμπει πρεσβευτὴν πρὸς Κωνσταντίνον Μεστρια-
νὸν κόμητα. Ἐλθόντα δὲ τὸν Μεστριανὸν ὁ βασιλεὺς
ἐπὶ τινα χρόνον διέσυρε. Μετὰ ταῦτα δὲ πρὸς τε τὸ
ἀδελφον τοῦ πολέμου ἀποβλέπων, ἅμα δὲ καὶ ὅτι οἱ τοῦ
Λικιννίου ἐφόδῳ λανθανούσῃ χρῆσάμενοι τὴν βαστάγην
αὐτοῦ μετὰ τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας κατέσχον, δέχεται
αὐτόν. Ὁ δὲ τοῖς δυσὶ βασιλεῦσι τὴν εἰρήνην ἐπρε-
σβεύετο, μὴ χρῆναι λέγων τὸν τοὺς ὁμοφύλους νενικη-
κότα κατ' αὐτῶν χαλεπαίνειν. Ὅ τι γὰρ ἂν ἀπόλοιτο,
τοῦτο λοιπὸν τῷ νενικηκότῃ, ἀλλ' οὐχὶ τοῖς ἡττωμένοις
ἀπόλλυσθαι· καὶ ὅτι ὁ ἐνὶ τὴν εἰρήνην ἀρνούμενος

runt, advertat, oportere in iram ferri); sed se vestigiis ma-
jorum insistere, quibus mos fuerit parcere subjectis et
debellare superbos. Itaque jussit eum, qui legatione funge-
batur, regi suo Romanorum mansuetudinem et clementiam,
quorum virtutis periculum fecisset, renuntiare, et spem
facere, non multo post fore ut, impetrata ab imperatore
venia, captivi ad ipsum redirent.

14.

Galerius et Diocletianus Nisibi convenerunt. Ibi commu-
nicato consilio, mittunt legatum in Persidem Scorium Pro-
bum, magistrum memoriae. Hunc Narsæus, quia ex his,
quæ sibi nuntiata fuerant, spem se optata consecuturum
conceperat, benigne et comiter excepit. Antea tamen cal-
lide moras nectebat. Quum enim speraret se legatos longo
itinere fessos facilius sibi conciliaturum esse, eo usque Si-
corium, qui consilii ipsius non ignarus erat, circa Aspru-
dum, Mediæ fluvium, detinuit, donec milites, qui hic illic
per bellum dispersi erant, convenissent. Tum in interiori
conclavi regis admissus, reliquis omnibus abire jussis,
contentus præsentia Apharbæ et Archapeli et Barsaborsi,
quorum alter erat præfectus prætorii, alter Sumii dignita-
tem obtinebat, jussit Probo suam legationem referre. Erant
autem capita legationis hæc, ut Romani in Oriente habe-
rent Intlienen cum Sophene, Arzanenen cum Carduene
et Zabdicene, et Tigris fluvius utriusque imperii limes es-

set; ut Zintha castellum, in confiniis Mediæ situm, Ar-
meniam terminaret; rex Iberiæ regi sui insignia a Romanis
accepta susciperet; commerciorum locus Nisibis esset, ad
Tigrim amnem sita. Quæ ubi audivit Narsæus, quandoqui-
dem, quæ erat ejus fortuna, nihil quicquam eorum licebat
illi denegare, consensit et approbavit, præterquam quod,
ne ista omnia videretur necessitate coactus facere, solum-
modo abnuit, commerciorum locum esse Nisibim. Sed Si-
corius hoc quoque ab illo concedendum esse dixit; neque
enim legatos libera auctoritate instructos esse, neque im-
peratores quicquam de hac re præcepisse. His igitur condi-
tionibus acceptis, Narsæo restitutæ sunt ejus uxores et
liberi, debita erga illas temperantia cum summa impera-
torum fide observata.

15

Licinnius legatum ad Constantinum Mestrianum Comitem
mittit, quem Constantinus, quum ad se venisset, longo
tempore detinuit. Tandem quum ad incertos belli casus ani-
mum adjiceret, quia manus militum Licinnii jumenta sar-
cinalia cum regia suppellectili ad se tendentem clandestina
incursione interceperat, legatum admisit. Ille vero de pace
inter utrumque imperatorem componenda agens dicebat,
non oportere eum, qui de civibus suis victoriam reportas-
set, iis irasci. Quicquid enim interesset, victori, non victo
interire, et si nunc uni pacem denegaverit, multorum bel-

πολλῶν ἐμφυλίων πολέμων γίνεται αἴτιος. Ὁ δὲ βασιλεὺς τῷ τε προσώπῳ καὶ τῇ τοῦ σώματος κινήσει τὸ μέγεθος τῆς ὀργῆς δηλῶν, καὶ μόλις φωνὴν ἀφίει, εἶπεν· «Ὁὐ, οὕτω μέχρι τοῦ παρόντος διαγενόμεθα (διαγενόμεθα? B.), οὐδὲ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ μέχρι τῶν ἐνταῦθα πολεμοῦντες καὶ νικῶντες ἀφικόμεθα, ὥστε μὴ ἐθέλειν τὸν οἰκεῖον γαμβρὸν κοινῶν ἔχειν διὰ τὰ μύση αὐτοῦ καὶ τὴν ἀγχιτείαν ἀπαγορεύειν, εὐτελὲς δὲ ἀνδράποδον μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ βασίλεια προσδεῖσθαι.» Ἐκέλευσεν οὖν τὸν Μεστριανὸν τούτου τοῦ μέρους τῆς πρεσβείας σχολάζοντα, εἴ τι ἕτερον αἰτεῖν βούλοιο, λέγειν· καὶ ἔδοξε τὸν Βάλεντα ἐκκληθῆναι τῆς βασιλείας. Cf. Zosimus II 20. Tillemont. IV, p. 161.

16. (Constantii an. 14; 350 p. C.)

Ibid. p. 27. 28 : «Ὅτι Μαγνέντιος καὶ Βετρανίῳν πέμπονται πρέσβεις πρὸς Κωνσταντίον. Πέμπονται δὲ Ῥουφίνος καὶ Μαρελλιῖνος, ὁ μὲν ὑπαρχος ὢν τῶν πραιτωρίων, ὁ δὲ ἕτερος στρατηλάτης, καὶ Νουνέχιος συγχλητικὸς ὑπαρχος, καὶ Μάξιμος πρὸς τούτοις, ὑπομνήσαντες τὸν Κωνσταντίον ὅπλων ἀποστέλλειν καὶ πρῶτην ἔχειν ἐν τῇ βασιλείᾳ τιμὴν. Ὁ δὲ Μαγνέντιος δι' αὐτῶν τὴν ἰδίαν θυγατέρα τῷ Κωνσταντίῳ ὑπισχνεῖτο διδόναι γαμετὴν ἐπὶ τῷ καὶ αὐτὸς τὴν Κωνσταντίαν λαβεῖν τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κωνσταντίου. Ἐδέξατο οὖν ὁ βασιλεὺς τοὺς Βετρανίῳνος καὶ Μαγνεντίου πρέσβεις, ἐν οἷς ὁ Νουνέχιος εὐθὺς ἔφη τῷ προσιμῷ εἰρήνην αἰτεῖν τὸν Μαγνέντιον, καὶ πολλάκις τῆς περὶ τῶν παρόντων πραγμάτων καταστάσεως τὸν Κωνσταντίον ὑπεμίμνησκε, φάσκων μὴ χρῆναι αὐτὸν ἀπροόπτως καὶ κεκμηκότα ἤδη τοῖς πολέμοις δύο κατ' αὐτὸν (αὐ-

τοῦ B.) βασιλεῖς, στρατιωτικῆς τε ἐπιστήμης ἐμπείρους καὶ δμονοοῦντας ἀλλήλοις καὶ ἐπὶ ἀκεραίους ὄντας, εἰς πόλεμον προκαλεῖσθαι· οὔτινες, εἰ μὴ περὶ εἰρήνης συνδῶσιν, (ὥς) ὅποιοι καὶ πηλικοὶ κατὰ τὸν ἐμφυλίον πόλεμον ἔσονται παραταττόμενοι, εἴτε εἰς μόνος, εἴτε ἑαυτῷ ἀμφοῖν παραγένοιτο, μὴ θέλειν αὐτὸν ἐτέρωθεν μαθεῖν ἢ ἐκ τῶν ἡδὴ πεπραγμένων αὐτοῖς, ὅτε ταῖς ἐκείνων παρατάξεσιν αὐτῷ τε καὶ τῷ γένει αὐτοῦ ὀρίαμβοι κατωρθοῦντο. Ταύτης τῆς πρεσβείας ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐν φροντίσι πολλαῖς ἦν. Καὶ εἰς ὕπνον τραπεῖς εἶδεν ὄψιν, ὅτι ὁ πατήρ αὐτοῦ ὥσπερ ἐξ ὕψους κατὶ τῶν καὶ τῇ χειρὶ κατέχων τὸν Κωνσταντα, δν ἀνείλε Μαγνέντιος, τοῦτον αὐτῷ προσφέρων ταῦτα πρὸς αὐτὸν ἔδοκει τὰ ῥήματα φθέγγεσθαι· «Κωνσταντίε, ἰδοὺ Κωνστανς ὁ πολλῶν βασιλέων ἀπόγονος, ὁ ἐμὸς υἱὸς καὶ σὸς ἀδελφός, τυραννικῶς ἀπολλύμενος (ἀπολούμενος B.). Μήτε οὖν τὴν βασιλείαν διακοπτομένην, μήτε τὴν πολιτείαν ἀνατρεπομένην περιόδης, μήτε εὐλαθεύῃς ἀπειλὰς, ἀλλὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐσομένην σοι δοῦσαν πάσης ἐκβάσεως προτίμησον, καὶ μὴ ἰδὼς ἀνεκδίκητον ἀδελφόν.» Μετὰ ταύτην τὴν ὄψιν ἀφυπνισθεὶς ὁ Κωνσταντίος, τῶν πρέσβων πλὴν Ῥουφίνου φυλακῇ παραδοθέντων.... Vid. Tillemont. IV, p. 366.

17. (Constantii an. 22; 358 p. C.)

Ibid. p. 28 : «Ὅτι ἐπὶ Κωνσταντίου πρέσβεις ἦλθον Περσῶν. Ὁ δὲ τῆς πρεσβείας ἡγεμὼν Ναρσῆς τὸ τραχὺ τῶν γραμμάτων ὧν ἐπεφέρετο τῇ τῶν οἰκείων ἡμερότητι τρόπῳ συγκεράσας, ἔδωκε πρὸς ἀνάγνωσιν.

De his fuse exponit Ammian. Marcell. XVII, 5. V. Tillemont. IV, p. 429.

lorum civilium causam fore et auctorem. At imperator et vultu et motu corporis acerbiter irae suae demonstrans, et aegre vocem emittens dixit : « Non ita nos ad hoc usque tempus gessimus, neque ideo ab Oceano huc bellum gerentes et vincentes pervenimus, ut generum nostrum propter nefaria flagitia a societate regni excludamus et affinitatem ejus dissolvamus, et vile mancipium (*Valentem*) cum ipso in imperium introducamus. » Jussit igitur Meistranium, hac legationis parte omisso, si quid aliud vellet, promere. Et visum est Valentem ab imperio dejicere.

16.

Magnentius et Vetranio mittunt legatos ad Constantium. Mittuntur autem Rufinus et Marcellinus, hic praefectus praetorio, ille alterius agminis ductor, et Nunechius senatus princeps, et Maximus cum ipsis, qui adhortarentur Constantium ut ab armis abstinere, et primum honoris gradum in imperio obtineret; Magnentius Constantio filiam desponderet, et ipse uxorem acciperet Constantiam, Constantii sororem. Itaque imperator Constantius admisit Vetranionis et Magnentii legatos, quorum unus, Nunechius, initio statim Magnentium pacem petere praefatus est, et Constantium, quo in statu res in praesentia essent, monuit dicens, non oportere ipsum inconsiderate, praesertim quum bellis jam confectus esset, duos contra se impera-

tores, rei militaris peritos et inter se concordēs et integris viribus, ad bellum provocare. Qui, nisi nunc de pace inter eos conveniret, quales quantique in bello civili futuri essent, sive unus solus, sive uterque simul, non aliunde ipsi descendum esse, quae ex egregiis facinoribus, quae ante edidissent, quando ipsi et generi ejus prospere rebus gestis triumphos peperissent. Quum hanc legationem audisset imperator, magnam illi ea res curam et sollicitudinem attulit. Itaque ad somnum conversus, vidit in somnis patrem tanquam ex alto descendentem. In manu tenebat Constantem a Magnentio peremptum, quem Constantio ostendens haec illi dicere visus est : « Constanti, ecce Constans, multorum regum progenies, meus filius, frater tuus nefarie necatus; neque imperium labefactatum, neque rempublicam eversam negligas, neque si quis tibi minetur, terrore afficiaris, sed gloriam, quae inde te manet, cuicumque oppugnationi praeponas, neque inultum fratrem tuum relinquant. » Hoc ostento viso, est expergefactus et legatos praeter Rufinum in vincula conjecit.

17.

Sub Constantio legati a Persis venire, cujus legationis princeps Narses asperitatem litterarum, quas afferebat, lenitate morum suorum temperavit, easque legendas tradidit.

18. (Constantii an. 22; 358 p. C.)

Ibid. p. 28 : Ὅτι οἱ βάρβαροι ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραδάτου εἰρήνην ἤτουν· ὁ δὲ ἦλθεν εἰς τὸ σπείσασθαι αὐτοῖς, καὶ ἐζήτηε δμῆρους λαβεῖν. Οἱ δὲ βάρβαροι πάνυ πολλοὺς ἐλεγον ἔχειν (αὐτὸν αἰχμαλώτους. Καὶ ἐκείνος ἀπεκρίνατο τούτους ἔχειν suppl. Nieb.) πολέμῳ, ἀλλ' οὐ παρ' ἐκείνων δεδομένους· νῦν δὲ ζητεῖν εἰρήνης ἐνέχυρα, εἰ τινες εἴεν πρὸς τοῦτο παρ' αὐτοῖς ἐπιτήδευοι. Ἐκείνων δὲ οὐδὲν ἀπαρνούμενων, ἀλλὰ δώσειν συντιθεμένων οὐς ἂν αὐτὸς ἐπιλέξοιτο, τὸν τοῦ βασιλέως υἱὸν ἡξίου λαβεῖν ὡς ἀντὶ πολλῶν μόνον ἀρκοῦντα, ὃν εἶχεν αἰχμαλώτων. Οἱ δὲ βάρβαροι ᾗδ' ἐτεχνάσαντο αὐτὸν ὑπολαμβάνοντες, μετὰ τοῦ σφῶν βασιλέως ὁδουρόμενοί τε καὶ στένοντες, ἐδέοντο τοῦ Καίσαρος ἀδύνατα μὴ ζητεῖν, ἀπαιτοῦντα τοὺς ᾗδ' ἐτεχνεῖσθαι δμῆρους· τοῦτο δὲ τεκμήριον εἶναι τοῦ σπονδᾶς αὐτὸν μὴ ἐθέλειν ποιήσασθαι.

Diductius hæc narrat Eunapius (fr. 2), quem excerpisse videtur Petrus Patricius.

ANONYMUS,

QUI DIONIS CASSII HISTORIAS CONTINUAVIT.

Petro Patricio subtexere placuit de sentiis excerpta, quæ in Palimpsesto Vaticano eclogis Dionis Cassii adjunguntur nullo distinctionis interposito indicio. Etenim Dio Cassius haud ultra Alexandri Severi annum octavum (229 p. C.) historias suas deduxit, uti constat. At Excerpta Vaticana pergunt usque ad Constantinum Magnum. « Est ergo, Maius (p. xxiv) ait, hæc Anonymi continuatio, quam Christianum habere auctorem ex pag. 244 (fr. 13, § 1) cognoscimus. Sed enim vix inceptis Constantini rebus, palimpsesti Vaticani folia deficient, ideoque quatenus continuatio processerit, ignoramus. Quia tamen Planudes quoque Dionis eclogarius, ut postea dicam, appendicem illum novit, isque in rebus Gratiani desiit, hanc fuisse appendicis metam atque ipsius auctoris ætatem credere licet. » Idem Maius (p. 234) de auctore hujus continuationis : « Ego,

inquit, valde suspicor fuisse Johannem Antiochenum, cujus reapse historici archæologiam compilat Porphyrogeniti eclogarius in codice Peiresciano, quem Valesius edidit. Certe homo Christianus est, ut ex Diocletiani rebus (fr. 13, 1) cognoscitur. » Verumenimvero quum Chronica Johannis ab Adamo initium sumant longeque ultra Constantini tempora progrediantur : mirum foret scriptorem sententiarum nonnisi operis particulam res inde ab Alexandro Severo usque ad mortem Constantini complectentem excerpisse, dum ii qui Exc. de virtut. et De insid. concinnarunt, universam Antiocheni monachi historiam percurrunt. Deinde vero fragmenta nostra ubertatem narrationis arguunt, qualem in Dione habemus, in Chronicorum autem compendiis nemo exspectaverit. Et ipsa hæc narrationis exilitas in causa fuit, opinor, ut Chronica Johannis, sicuti etiam Syncelli, Joannis Malalæ et Georgii Hamartoli, a titulo De sentiis excluderentur. Præterea Joannes Antiochenus inde a Commodi regno usque ad Gordiani tempora in compendium redegit et ut plurimum verbotenus excerpisse historias Herodiani. Nostra autem Anonymi fragmenta, quæ ad hoc temporis spatium pertinent, ex alio manasse fonte liquet. Ergo de Joanne auctore cogitari nequit.

Paullo probabilius Niebuhrius censuit eclogas illas anonymas ad Petrum Patricium referendas esse. Sed iterum quæras cur eclogarius ab ea demum historiarum parte initium fecerit, in qua Dio Cassius desinit. Num catenam quandam historiæ nectere voluit? Id vero studium a Constantinianis Excerptis alienum est. Num igitur propterea ita actum esse putabimus, quod antecedentia Petri magistri omnia e Dione transcripta esse constabat? Tum vero offendit, quod ejus rei nonnisi in titulo De sentiis, non item in Eclogis De legatis ratio habita sit. — Quæ quum ita sint, de nomine auctoris nihil asseverare et ne divinare quidem ausim. Ceterum censeo scriptorem illum omnino non esse de numero eorum qui in aliis titulis Constantinianis nominatim recensentur. Etenim quum excerptor nomen præter morem non apposuerit, excerptorum autem adornatio eadem sit, quæ in Dionis eclogis, quibus pro lemmatis nomina imperatorum præfiguntur : suspicio nasci-

18.

Barbari (sc. *Chamavi*) sub Juliano Apostata pacem petierunt; ille vero profectus est, ut cum illis transigeret, et obsides sibi dari petiit. Barbari responderunt, multos jam in ejus potestate esse. Tum ille hos belli jure, non ab ipsis traditos habere se dixit : nunc querere pacis pignora; viderent, si qui essent apud ipsos huic rei apti et idonei. Quum nihil abnuerent, sed daturos se promitterent, quos

elegisset, regis filium poscit, quem unum pro multis obsidem detineret; is autem jam inter captivos a Romanis custodiebatur. Sed barbari ipsum periisse existimantes, ad luctum et mororem una cum rege conversi, obtestati sunt Cæsarem, ne a se ea, quæ præstare non possent, peteret : quod faceret, quum eos, qui jam fato functi essent, sibi dari obsides postularet, quo satis se fœdera facere nolle indicaret.

tur τὰ μετὰ Δίωνα in ipso Dionis codice, quo eclogarius tituli De sententiis usus est, ἀνωνύμω; fuisse subjecta. Immo ultro progrediendum esse puto. Scilicet quum Dionis eclogæ in tit. De sent. mirum quantum ab editionibus nostris recedant, et enormes sint, ut Maii verbis utar, lectionis varietates : proclivis est suspicio eundem hominem qui Dionem continuavit, etiam retractasse Dionis historias vel mutasse modo contrahendo narrationem, modo Dioneis verbis sua ipsius substituendo. Obijcias mutationes istas omnes eclogario imputandas esse. Ego vero nego. Etenim in fragm. Vaticano quod p. 204 ed. Rom. ex Calligulæ historia affertur, verba aliter plane habent quam in editionibus nostris Dionis (59, 22). In his Dioneum orationis colorem agnoscis, in fragmento autem illo ingenium deprehendens hominis senioris; hunc vero non fuisse eclogarium inde comprobatur, quod iisdem quibus ille verbis eandem rem narravit Joannes Antiochenus (fr. 38, ubi vide), quem in hac historiæ parte quamplurima e Dione exscripsisse scimus. Unde colligo Joannem et Eclogarium nostrum eadem Dionis quasi recensione usos esse. Nescio an diligentior disquisitio etiam alia ejusdem rei vestigia possit indagare. Ego unum hoc, in quod forte incido, subjungam. In Dionis Exc. Vat. p. 547, nomen Viriathi mire corruptum est in Βορίανθος. Eodem autem modo nomen hoc scribitur in Exc. Joannis Antiocheni (fr. 60). — Ceterum ex auctore nostro, qui Dionis historias continuavit, præ ceteris sua hausit Zonaras, adeo ut haud semel eum ad verbum fere exscripserit (v. fr. 2. 8. 9. 10. 11).

ANΩΝΥΜΟΥ ΤΑ ΜΕΤΑ ΔΙΩΝΑ.

1. ΒΑΛΕΡΙΑΝΩΣ.

(254 p. C.; Valeriani et Gallieni an. 1.)

Ὅτι ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς μετὰ Μαριάδνου πρὸ τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ὡς εἴκοσι σταδίου στρατοπεδεύεται. Καὶ οἱ μὲν φρόνιμοι ἔφυγον τῆς πόλεως, τὸ δὲ πολὺ πλῆθος ἔμεινεν, τοῦτο μὲν φίλοι ὄντες τῷ Μαριάδνῳ, τοῦτο δὲ καὶ τοῖς καινισμοῖς χαίροντες, ὅπερ ὑπὸ ἀνοίας πάσχειν εἰώθασι.

Pro φίλοι ὄντες τῷ Μαριάδνῳ, quod dedi, Maius : φιλοῦντες τὸ Μαρ(α)δνῳ (sic); possis etiam φιλοῦντες

τὸν Μαρ(α)δνῳ. Antiochiam a Sapore captam esse verbo tradunt Zosimus III, 32, 8; Trebellius Pollio in Triginia tyr. c. 2; Zonaras XII, 23, p. 594 ed. Bonn.; fusius Ammian. XXIII, 5, 4 et Malala XII, p. 295 sq. ed. Bonn. cf. Libanius Or. 4, p. 154, C; Or. 6, p. 185 B. Qui n. l. Μαρ(α)δνός vocatur, ap. Ammian. l. l. audit *Mareades*; apud Malalam l. l. Μαριάδης, rectius, puto. Ammianus ita habet : *Quum Antiochiæ in alto silentio, scenicis ludis, mimus cum uxore immissus e medio sumpta quædam imitaretur, populo venustate attonito, conjunx, « Nisi somnus est, inquit, en Persæ », et re-tortis plebs universa cervicibus, exacervantia in se tela declinans spargitur passim. Ita civitate incensa et obtruncatis pluribus, qui pacis more palabantur effusius, incensisque locis finitimis et vastatis, onusti præda hostes ad suâ remearunt innoxii, Mareade vivo exusto, qui eos ad suorum interitum civium duxerat inconsulte. Et hæc quidem Gallieni temporibus evenerunt.* Malalas ita : Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ (Βαλεριανοῦ) βασιλείας εἰς τῶν πολιτευομένων Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης ὀνόματι Μαριάδης, ἐκβληθεὶς ἐκ τῆς βουλῆς κατὰ συσκευὴν τοῦ παντὸς βουλευτηρίου καὶ τοῦ δήμου (ἐλείπετο γὰρ εἰς τὰ ἱππικὰ, εἰς οἷον δῆποτε μέρος ἐστρατήγησε, μὴ ἀγοράζων ἵππους, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἱππικοῦ δημόσια ἀποκερδαίνων), ἀπῆλθεν εἰς τὴν Περσίδα καὶ ἀπηγγέλατο τῷ βασιλεῖ Περσῶν Σαπῶρῃ προδίδειν αὐτῷ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πόλιν. Καὶ ἦλθεν ὁ αὐτὸς Σαπῶρης... καὶ παραλαμβάνει τὴν Ἀντιόχειαν... ἐν ἐσπέρᾳ καὶ πραιτεύει αὐτὴν καὶ στρέφει καὶ καίει αὐτὴν, χρηματιζούσης τότε τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας ὅτι (sic cod.; τιδ' scr. Chilmead.; i. e. 263 p. C.; quod a vero longius abest. Corrigo δέ, ær. Antioch. an. 304, 253 p. C.). Ἀπεκεφάλισε δὲ καὶ τὸν πολιτευόμενον, ὡς προδότην ὄντα πατρίδος ἰδίας. Multo probabilius est Mariadem a Syris, non vero a Sapore interfectum esse. Fides Malalæ, qui sua e Domnino chronol. affert, præne nulla est, ut vel ex iis quæ sequuntur apud eum fabulosa de Sapore ab Antiochenis tunc interfecto intelligis. Ceterum, nisi fallor egregie, *Miriades* iste idem est cum *Cyriade*, quem Trebellius Pollio in Triginia tyrannis (c. 2) recenset, aliunde autem non novimus. Verba Polliionis hæc sunt : *DE CYRIADE. Hic patrem Cyriadem fugiens, dives et nobilis, quum luxuria sua et moribus perditis sanctum senem gravaret, direpta magna parte auri, argenti etiam infinito pondere,*

DIONIS CONTINUATIO.

1. VALERIANUS.

Persarum rex (Sapor) cum Mariadno (*Mariade*) ab urbe Antiochia stadiis ferme viginti castra metatus est.

Tum prudentior quisque civis urbe se subduxit; plebs tamen multitudo mansit, partim cum Mariadno faciens, partim etiam rebus novis delectata, qui mos stultitiæ popularis est.

Persas petiit; atque inde Sapor regi conjunctus atque sociatus, quum hortator belli Romanis inferendi fuisset, Odenatum primum, deinde Saporem ad Romanum solum traxit: Antiochia etiam capta et Cæsarea (et Carris Salm.), Cæsarianum nomen accepit. Atque inde vocatus Augustus, quum omnem Orientem vel virium vel audaciæ terrore quateret, patrem vero interemisisset (quod alii historici negant factum), ipse per insidias suorum, quum Valerianus jam ad bellum Persicum veniret, occisus est. Neque plus de hoc historiæ quidquam mandatum est quod dignum memoriæ esse videatur: quem clarum perfugium et parricidium et aspera tyrannis et summa luxuries literis dederunt.

2. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ.

(254 p. C. Valeriani an. 1.)

Ὅτι Αἰμιλιανὸς ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς ἔγραψε πρὸς τὴν σύγκλητον, ὅτι «τὴν βασιλείαν ὑμῖν καταλιμπάνω, καὶ γὰρ ὁ στρατηγὸς ὑμέτερος πανταχοῦ ἀγινώσκει.»

Æmilianus hic, in Mæsia legionibus sub Gallo imp. præfectus, quum Scythiis sive Gothis insignem cladem intulisset, elatus hoc successu, purpuram sumpsit, et ad Italiam occupandam properavit. Profectus contra eum Gallus, commisso prælio victus periit (253 p. C.). His relatis, Zonaras (XII, 22, p. 591), ex Nostro fonte hauriens, pergit: Ἀναρρηθείς δὲ οὕτως αὐτοκράτωρ ὁ Αἰμιλιανὸς ἐπέστειλε τῇ συγκλήτῳ, ἐπαγγελλόμενος ὡς καὶ τὴν Θράκην ἀπαλλάξει βαρβάρων καὶ κατὰ Περσῶν ἐστρατεύσεται καὶ πάντα πράξει καὶ ἀγωνίσεται ὡς στρατηγὸς αὐτῶν, τὴν βασιλείαν τῇ γερουσίᾳ καταλιπόν. Ἄλλ' οὐδὲν τούτων ἐφθη πεποιηκώς, Οὐαλεριανοῦ ἐπαναστάτος αὐτοῦ. Æmiliano a militibus deserto, Valerianus imperio potitur (254). Cf. de Æmiliano Euseb. Hist. Eccl. VI, 39. Auctor noster hæc narravit ad an. 254.

2. ÆMILIANUS.

Æmilianus sumpta purpura ita scripsit ad senatum: «Regnum quidem vobis permitto; ego vero ubique terrarum imperator vester bella gero.»

3. GALLIENUS.

Macrinus fisci comes et annonæ præfectus, quia pede mutilatus erat, non est in prælio (quo Sapor rex Valerianum vicit et cepit) conspectus, sed Samosatis milites exspectavit et recepit. Sapor autem misit Cledonium, virum judicibus apud imperatorem introducendis præpositum, qui Macrinum adhortaretur, ut veniret ad Valerianum. Is autem negavit se iturum. «Quis enim, inquit, adeo insanus est, ut libertati servitutem præponat. Præterea qui me accersunt, nequaquam domini mei sunt: alter quippe est

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

3. ΓΑΛΙΗΝΟΣ.

(260 p. C. Galieni an. 7.)

Ὅτι Μακρίνος, κόμης τῶν θησαυρῶν καὶ ἐξεσθὺς τῇ ἀγορᾷ τοῦ σίτου, ἐπειδὴ καὶ τὸν ἕνα πόδα ἐπεπῆρωτο, οὐχ εὐρέθη ἐν τῷ πολέμῳ, ἀλλ' ἐν Σαμοσάτοιο καὶ ἀπεδέχετο τοὺς στρατιώτας καὶ ἀνεκτάτο. Ὁ δὲ Σαπώρης πέμπει Κληρόνιον ἄνδρα τοὺς δικαστὰς εἰσάγοντα τῷ βασιλεῖ, ὃς προέτρεπε Μακρίνον ἐλθεῖν πρὸς Βαλεριανόν. Ὁ δὲ οὐχ εἴλετο ἀπελθεῖν, λέγων· «Τίς τοσοῦτον μαίνεται ὥστε ἐκὼν αὐτ' ἐλευθέρου δοῦλος καὶ αἰγμάλωτος γενέσθαι; ἄλλως τε καὶ οἱ προστάττοντες ἀπελθεῖν οὐκ εἰσὶ μου κύριοι. Ὁ μὲν γὰρ πολέμιός ἐστιν, ὁ δὲ οὐδὲ ἑαυτοῦ δεσπόζει, οὐχ ὅπως ἡμῶν (ἡμῖν Mai.).» Καὶ παρήγει καὶ τῷ Κληρόνιῳ μένειν καὶ μὴ ἐπανελθεῖν πρὸς Βαλεριανόν. Ὁ δὲ ἔφη μὴ προδιδόναι τὴν πίστιν τοῦ γενομένου αὐτοῦ δεσπότου. Καὶ ἐπανελθὼν κατεσχέθη μετὰ τῶν αἰγμάλωτων.

Ἐνα πόδα ἐπεπῆρωτο] Cf. Zonar. XII, 24, p. 598: θάτερον πεπῆρωτο τῶν σκελῶν. Euseb. Hist. Eccl. VII, 10. — Οὐχ εἴλετο ἀπελθεῖν] «Hinc ap. Euseb. VII, 53 dicitur proditor Valeriani Macrinus. Reapse autem non ivit ad Persas Macrinus, quia imperium affectabat.» Mai. De ejus rebellione præter laudatos vide Trebell. Poll. in Trig. tyr. c. 11.

4. ΓΑΛΙΗΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΜΩΡ.

(Circa 261 p. C. Gallieni an. 8.)

Ὅτι Μέμωρ Μαυρούσιος πεμφθεὶς ἐπὶ συλλογῇ κερπῶν, καινῶν πραγμάτων ἐπεθύμησεν, καὶ σπουδῇ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἀναιρεῖται. Οἱ δὲ ἄρχοντες ἐμέμφοτο ὡς ἀδίκως αὐτὸν ἀναιρεθέντα. Καὶ Θεόδοτος κελευσθεὶς ἀπολογῆσθαι εἶπεν, ὅτι «οὐκ ἔν πολλῇς ἄξιός καταγνώσεως Μέμωρ, ὡς ἀδυνάτοις ἐπιχειρῶν δ' ἔχων τοσοῦτων ἀρχόντων περιβολὴν καὶ δύναμιν, ἀλλ' ἐκείνος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ διὰ τῆς ἐμῆς σπουδῆς καὶ βασιλικῆς προνοίας τοῦ σκοποῦ διήμαρτον.» Ἡθελεὶ δὲ βασιλεὺς τῇ

hostis, alter ne sui quidem ipsius, nedum nostri dominus est.» Quare auctor erat Cledonio, ut ipse quoque maneret, neque ad Valerianum rediret. At enim hic negavit, fidem se ejus falsurum, qui dominus aliquando sibi fuisset; reversusque cum aliis illic captivis retentus est.

4. GALLIENUS ET MEMOR.

Memor Maurus ad frumentandum missus, novas res moliri crepit, statimque a militibus occisus est. Sed quum præfecti inique illum occisum quererentur, Theodotus causam dicere jussus ait admodum condemnatione dignum fuisse Memorem, quippe qui, quum tot præfectorum tutela et viribus niteretur, minime impossibilem sit rem aggressus; at vero iste consciique ejus, inquit, diligentia mea nec non regia providentia a proposito suo depulsi sunt. Delectatus

ἀπολογία ἐκέλευσεν ὑπὲρ Μέμορος μηδένα φεύξεσθαι.
 "Οτι οἱ φαύλους ἀναχθέντες ἄνθρωποι οὐκ εἰώθασιν
 βεβαίως τὰς φιλίας φυλάττειν, ἀλλ' ἐκ μικρῶν προφά-
 σεων μεταβάλλονται.

Nisi cæcutio, legend. est : ὅτι ἦν πολλῆς... ὥς οὐκ
 ἀδυνάτοις κτλ. Memor ille, ex eorum numero qui
 imperium sub Gallieno affectarunt, ex solo novi-
 nus Zosimo I, 38, 1 : 'Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ὁ Γαλλιηνὸς
 συνταραχθεὶς, εἰς τὴν Ῥώμην ἐπανήκει (260), τὸν ὑπὸ
 Σκυθῶν ἐπαχθέντα πόλεμον διαθήσων. Ἐν τούτῳ δὲ
 ἐπαναστάντων αὐτῷ Μέμορος (sic ex cod. Vatican.
 em. Mai. vulgatam Κέκροπος) τοῦ Μαυρουσίου
 καὶ Αὐριόλου καὶ Ἀντωνίνου καὶ ἐτέρων πλειόνων, οἱ
 μὲν ἄλλοι σχεδὸν ἅπαντες ὑπήχθησαν δίκῃ, Αὐρίολος
 δὲ κτλ.

Annum ad quem res pertineat, accuratius de-
 finire non habeo. De Theodoto Gallieni duce,
 qui Æmilianum in Ægypto (263), et Posthu-
 mium in Gallia debellavit (264 sq.), v. Trebellius
 Pollio in Gallieno c. 4 et in Trig. tyr. c. 21.

5. ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΚΑΙ ΙΝΓΕΝΟΥΟΣ.

(261 p. C.)

1. "Οτι ἡ τοῦ Γαλλιηνῷ γαμετὴ τοῦ βασιλέως ἀπηρέσθη
 τῷ προσώπῳ Ἰγγενούου, καὶ μεταπεμφαμένη Βαλεν-
 τίνον, εἶπεν αὐτῷ ὅτι « Ἐγὼ τὴν σὴν προαίρεσιν οἶδα,
 τὸν δὲ βασιλέα ἐπὶ μὲν τῇ σῇ ἐπιλογῇ ἐπαίνῳ, ἐπὶ δὲ
 τῇ Ἰγγενούου οὐκ ἐπαίνῳ. Ἐν πολλῇ γάρ μοι ὑπονοία
 ἐστίν· ἀλλ' ἀντιπρᾶξαι τῷ βασιλεῖ οὐ δύναμαι· ἀλλὰ
 σὺ ἐπιτῆρῃ τὸν ἄνδρα. » Ἀποκρίνεται Βαλεντίνος ὅτι
 « Γένοιτο μὲν καὶ Ἰγγένουον γνήσιον περὶ τὴν δουλείαν
 ὑμῶν ὀφθῆναι, ἐπεὶ τὸ ἐν ἐμοὶ οὐκ ἂν παραλείψω τι
 τῶν εἰς εὐνοίαν ὁρῶντων τοῦ ὑμετέρου οἴκου. »

2. "Οτι ἐν τῷ κατὰ Ἰγγενούου πολέμῳ πολλὰ καὶ
 τέχνη καὶ γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς ἀνείλον, ἐπὶ τοσούτων

ὥστε τινὰ κατασχεῖν ἴδιον ἀδελφὸν παρὰ Γαλλιηνῷ καὶ
 εἰπεῖν « Ὁ βασιλεῦς, οὗτος ἀδελφὸς ἐμός ἐστι, καὶ ἐν
 τῷ πολέμῳ κατέσχον αὐτόν. » Ὁ δὲ νομίσας ὅτι πα-
 ραιτήσασθαι αὐτὸν βούλεται, καὶ ἀπεδέξατο καὶ ἐπή-
 νεσεν, καὶ ὑπέσχετο πολλὰ δώσειν, καὶ τὴν ἁμαρτίαν
 τῆς τυραννίδος συγχωρεῖν. Τὸν δὲ εἶπεν, ὅτι οὐ χρὴ
 τὸν ἅπαζ ἀντάραντα δπλα βασιλέως ζῆσαι, καὶ τὸ ξί-
 φει ἀνελεῖν αὐτόν. Ὁ δὲ Γαλλιηνὸς ἡγανάκτισε μὲν,
 πλὴν διὰ τὸ ἀδόκητον τῶν πραγμάτων συνεχώρησεν.

3. "Οτι Κλαύδιος ἔτυχε τρωθεὶς εἰς τὸν ἀστράγαλον,
 καὶ μετὰ πολλῆς σπουδῆς ὁ βασιλεὺς περὶ αὐτοῦ ἐπυν-
 θάνετο. Εἷς οὖν τῶν στρατιωτῶν εἶπεν ὅτι ὥς Ἀχιλ-
 λεὺς πολεμήσας γενναίως ἐτρώθη, καὶ ἐν τῷ καταγωγίῳ
 αὐτοῦ ἐστὶ θεραπευόμενος· ὥστε τὸν βασιλέα εἰπεῖν ὅτι
 εἰκότως καὶ εἰς τὸν ἀστράγαλον ἐτρώθη.

§ 1. Gallieni uxorem in castra maritum secu-
 tam etiam ex Zonara XII, 25, p. 601 liquet. — De
 Valentino aliunde non constat. Maius suspicatur
 fortasse eundem esse cum *Valente*, quem dicit
 Trebellius in Gallieno c. 2. — § 2. « Belli hujus
 sævitiam immanem arguere licet etiam ex epistola
 quam recitat Trebellius in Ingenuo sive in Trig.
 tyr. c. 8. » MAI. Cf. de hoc bello Zonaras XII,
 24, p. 597, et Tillemont III, p. 324 sq. — § 3.
 Claudium Gallieno bellorum socium fuisse colligi-
 tur ex Trebellio in Gallien. c. 7 et 5.

6. ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΤΟΥΜΟΣ.

"Οτι Γαλλιηνὸς ὁ βασιλεὺς πρὸς Πόστουμον αὐτοκρά-
 τορα ἀναγορευθέντα πέμπει πρεσβευτὰς τοὺς ἐπιστα-
 μένους τὰ γενόμενα παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐρῶντας αὐτῷ ὅτι
 χρὴ τὰ ὀχυρὰ καταλαβόντας ἡσυχάζειν. « Ἀλλὰ πα-
 ραχώρησόν μοι εἰσελθεῖν ἵνα διακριθῶμεν· καὶ ὁ κρείτ-
 των, βασιλεὺς. » Ὁ δὲ ἀντεδήλωσεν ὅτι « Οὐδὲ παρα-
 χωρῶ σοὶ ποτε ἐκὼν παρελθεῖν τὰς Ἀλπεῖς, οὔτε εἰς

hac defensione imperator vetuit quinquam interfecti Me-
 moris causa accusari.

Pravis consiliis utentes homines non solent firmiter ami-
 citiam tueri, sed levibus de causis mutantur.

5. GALLIENUS ET INGENUUS.

1. Gallieni imperatoris uxor vultu Ingenui offensa est, vo-
 catoque ad se Valentino, « Animum quidem tuum, inquit,
 probe compertum habeo, atque imperatoris de te iudicium
 laudo; non item quod Ingenuum elegerit, quia hic mihi
 valde suspectus est. Ceteroquin imperatori resistere ne-
 queo; sed tu hominem observa. » Respondit Valentinus :
 « Utinam Ingenuus in obsequio vestro fidelis deprehenda-
 tur! Ego certe quantum in me est, nihil prætermittam quod
 ad meam componendam erga vestram domum benevolentiam
 spectat. »

2. In bello adversus Ingenuum multi filios, parentes
 fratresque occiderunt, adeo ut quidam fratrem manu te-
 nens Gallieno se stiterit dicens : « Hic meus, o imperator,
 frater est, quem bello cepi. » Gallienus existimans velle

hunc pro eo deprecari, admisit hominem commendavitque,
 et multa se daturum, eumque de læsæ majestatis crimine
 absoluturum promisit. Illum vero contra dixisse ferunt,
 non oportere vivere qui semel arma adversus imperatorem
 tulisset; gladioque fratrem confodisse. Facinus moleste
 tulit Gallienus, sed tamen ob inopinum rerum eventum, id
 ratum habuit.

3. Claudius quum vulneratus in talo esset, sollicite Gal-
 lienus imp. de eo præsentem rogabat. Tum miles quidam
 ait eum fortiter ad modum Achillis pugnans vulnus ac-
 cepisse et nunc in tentorio suo curari. Ad quæ imperator,
 congruenter igitur, respondit, hunc quoque in talo esse vul-
 neratum.

6. GALLIENUS ET POSTUMUS.

Gallienus imperator ad Postumum qui purpuram sumse-
 rat, misit qui res quæ ab eo gererentur resciret, dicerentque
 opus esse ut ii, qui munita loca occupassent, quietem age-
 rent. Rogabat etiam ut sibi ingressum in Gallias concederet,
 ut bello inter se discernent; neque ut is qui superior

τοιαύτην ἀνάγκην εὐρομαι καταστῆναι, ἵνα Ῥωμαίοις πολέμησω. » Γαλιηνὸς δὲ πέμπει πρὸς αὐτόν. « Οὐκ οὖν ἀμφοτέροι μονομαχήσωμεν, ἵνα μὴ Ῥωμαῖοι ἀπόλωνται. » Ὁ δὲ ἀντεδήλωσεν. « Ἐγὼ οὔτε μονομάχος εἰμὶ, οὔτε γέγονά ποτε· ἀλλ' ἀπολλυμένας τὰς ἐπαρχίας ταύτας ὑπὸ σοῦ ταχθεὶς διασώζεις, ἔσωσα· καὶ ὑπὸ τῶν Γάλλων ἡρέθη βασιλεὺς· καὶ ἀρκοῦμαι ἄρχειν τῶν ἐκουσίων με ἐλομένων· καὶ εἴ τι δύναμαι τῇ βουλῇ τῇ ἐμαυτοῦ καὶ τῇ δυνάμει, τούτοις βοηθῶ. »

De Postumo (*M. Cassianio Latinio Postumo*, inscr. ap. Orell. 1015 et in numis ap. Eckhel. D. N. VII, p. 458 sq.) rebelle, qui in Gallia per septem annos (260—267) imperio potitus est, v. Trebellius in Trig. tyr. c. 2 et in Gallien. c. 4; Zonaras XII, 24, p. 597 sq.; Zosimus I, 38; Tillemont. III, p. 325 sqq.; Düntzer. *Postumus u. Victorius u. Tetricus in Gallien in Rheinlaend. Jahrb.* IV, p. 45—58.

7. ΟΔΕΝΑΘΟΙ ΔΥΟ.

Ὅτι τὸν Ὀδέναν τὸν παλαιὸν Ῥουφίνος ἀναιρεῖ ὡς νεώτερος ἐπιχειροῦντα πράγμασιν. Κατηγορεῖ δὲ ὁ νεώτερος Ὀδέναντος Ῥουφίνου ὡς φονεύσαντος τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἠρώτησε τὸν Ῥουφίνον διὰ τί τοῦτο ἐποίησεν. Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι σὺν δίκῃ τοῦτο ἐποίησε. « Καίνοις γὰρ ἐπεχειρεῖ πράγμασι· καὶ εἴθε ἐπέτρεπές μοι καὶ τοῦτον τὸν Ὀδέναν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀνελεῖν, καὶ παραχρῆμα τοῦτο ἐποίουν. » Ἦν δὲ ὁ Ῥουφίνος ποδαλγὸς καὶ χειραλγὸς, παντελῶς μὴ κινήθησιν δυνάμενος. Καὶ ἔλεγεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς. « Ποία δύναμις καὶ πόῃ σῶματι θαρρῶν ταῦτα λέγεις; » Ὁ δὲ ἔλεγεν. « Οὐδὲ εἰ εὐτυχὸν ὑγίης ὦν πλέον τῆς νεότητός

μου, ἐδυνάμην διὰ τοῦ σώματός μου τί ποτε εἰς αὐτὸν ποιῆσαι· ἀλλὰ τῇ σῇ δεξιᾷ κελεύων καὶ διατυπῶν πάντα κατῴρθουν. Καὶ σὺ γὰρ αὐτὸς, ὦ βασιλεῦ, οὐ τῷ σώματί σου ἰσχύων ποιεῖς, ἀλλὰ τοῖς στρατιώταις σου κελεύων. » Καὶ ἐπῆνεσε τοὺς λόγους αὐτοῦ ὁ Γαλιηνός.

De Odenatho, patre ejus Odenathi, qui Zenobiam uxorem habebat, sicuti de Rufino illo aliunde non constat.

8. ΚΥΝΤΟΣ.

1. Ὅτι Κύντος ὁ Μακρίνου υἱὸς τὸ βασιλεῖον (καὶ παραχρῆμα) ἐν Ἑμέσῃ ἐκάθητο, καὶ παραγίνεται Ὀδέναντος μετὰ πληθους βαρβάρων, καὶ ἐγλοῖ αὐτοῖς ὅτι « Παράδοτε αὐτούς, ἢ πολεμήσατε. » Οἱ δὲ εἶπον ὅτι πᾶν ὅ τι οὖν ἡνέχοντο ὑπομένειν ἢ βαρβάρῳ ἑαυτοὺς παραδοῦναι.

2. Ὅτι Καρίνος ἐδυσχέρανεν ὥσπερ τῶν Ῥωμαίων τὸν πόλεμον οἰκείωσατο Ὀδέναντος. Ὁ δὲ τοῦτο μαθὼν ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀναιρεθῆναι· καὶ ἐκ τῶν οἰκείων πολλὰ ἐφιλοτιμήσατο εἰς ταφὴν αὐτοῦ, ἅτινα καὶ ζῶντι αὐτῷ ἐπέδειξεν. Ὁ δὲ γελάσας ἐφῆ πολλὰς ἀμαθίας καὶ εὐηθείας πεπληρωθῆαι τὸν ἄνδρα· ἀμαθίας μὲν, ὅτι τοὺς ἐχθροὺς ἀναιροῦμεν, τοῖς δὲ φίλοις χαρίζομεθα· ἀγνοεῖν δὲ αὐτὸς πότερον εἰς φίλους ἢ εἰς ἐχθροὺς τάξει αὐτόν· εὐηθείας δὲ, ὅτι βούλεται περιόντα αὐτὸν καὶ αἰσθανόμενον λυπῆσαι καὶ φονεῦσαι, τελευτῶντα δὲ καὶ ἀναίσθητοντα δωρεὰς τιμᾶν. — Καὶ ἡ τοσαύτη εὐτυχία ταχείαν ἔσχε μετὰπτωσιν.

Κύντος] Sic etiam Zonaras XII, 24. Trebellio Pollioni *Quietus* dicitur, rectius; nam sic in numis Romanis exaratur; in numis Alexandrinis est

discederet, postea regnaret. Respondit Postumus: « Neque te sponte sino Alpes transgredi, neque in eam necessitatem venire me opto, ut cum Romanis pugnem. » Gallienus denno missis legatis aiebat: « Igitur ambo singulari inter nos pugna certemus, ne Romanorum caedes fiat. » Ille rursus respondit: « Ego neque sum neque sui unquam gladiator; verum has provincias, quarum salus mihi a te commissa fuerat, servavi; a Gallis autem electus sum imperator. Porro mihi satis est, si his imperem, qui me sponte elegerunt: atque his quantum consilio et viribus possum, opem fero. »

7. ODENATHI DUO.

Odenathum seniore Rufinus tanquam novis rebus studentem interemit. Quumque junior Odenathus Rufinum de caede parentis sui accusasset, imperator facinoris causam a Rufino quassivit. Ille vero, « Utinam, inquit, copiam mihi faceres hunc quoque filium ejus Odenathum occidendi, quem illico de medio tollerem! » Porro erat Rufinus podagra chiragraque correptus, atque ab omni motu impeditus. Quamobrem ait imperator: « Quibus viribus aut cui corpori sisus hæc dicis? » Ille respondit: « Ne si incolumior quidem quam olim, ætate juvenili, essem, corporis mei vi-

ribus huic unquam nocere possem: sed tuâ dexterâ jubens atque designans nihil non recte gererem. Nam ne tu quidem, imperator, corporis tui viribus quæ facis peragis, sed militibus tuis imperans. » Hanc Rufini orationem Gallienus laudavit.

8. QUINTUS.

1. Simulac Quintus, Macrini filius, regiam sedem Emese statuit, Odenathus cum barbarorum multitudine advenit, eisque denuntiavit ut vel deditionem vel pugnam facerent. Illi vero responderunt se quidvis pati malle quam in barbari manus incidere.

2. Carinus moleste ferebat, quotiescumque Odenathus pro Romanis bellum se gerere dictabat. Id intelligens Odenathus Carinum jussit occidi; et de suo patrimonio multa decrevit in funus ejus insumenda, quæ etiam viventi ille demonstravit. Carinus autem cum risu dixit inscium plane fatuumque esse Odenathum: inscium quidem, quia hostes occidimus, amicis donamus; ignorare autem Odenathum, utrum ipsum in amicorum an in hostium numero poneret: fatuum vero, quia quem viventem spirantemque cruciare et occidere vellet, eundem mortuum sensuque carentem donis honorare pararet. — Ceterum præsens fortuna citam conversionem nacta est.

ἀπολογία ἐκέλευεν ὑπὲρ Μέμορος μὴδὲνα φεῦζεσθαι.

Ὅτι οἱ φαύλως ἀναχθέντες ἄνθρωποι οὐκ εἰώθασιν βεβαίως τὰς φιλίας φυλάττειν, ἀλλ' ἐκ μικρῶν προφάσεων μεταβάλλονται.

Nisi cæcutio, legend. est : ὅτι ἦν πολλῆς... ὡς οὐκ ἀδυνάτοις κτλ. Memor ille, ex eorum numero qui imperium sub Gallieno affectarunt, ex solo novissimus Zosimo I, 38, 1 : Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ὁ Γαλιηνὸς συνταραχθεὶς, εἰς τὴν Ῥώμην ἐπαγῆει (260), τὸν ὑπὸ Σκυθῶν ἐπαχθέντα πόλεμον διαθήσων. Ἐν τούτῳ δὲ ἐπαναστάντων αὐτῷ Μέμορος (sic ex cod. Vatican. em. Mai. vulgatam Κέχροπος) τοῦ Μαυρουσίου καὶ Αὐριόλου καὶ Ἀντωνίνου καὶ ἑτέρων πλειόνων, οἱ μὲν ἄλλοι σχεδὸν ἅπαντες ὑπήχθησαν δίκῃ, Αὐριόλος δὲ κτλ.

Annum ad quem res pertineat, accuratius definire non habeo. De Theodoto Gallieni duce, qui Æmilianum in Ægypto (263), et Posthumium in Gallia debellavit (264 sq.), v. Trebellius Pollio in Gallieno c. 4 et in Trig. tyr. c. 21.

5. ΓΑΛΙΗΝΟΣ ΚΑΙ ΙΝΓΕΝΟΥΟΣ.

(261 p. C.)

1. Ὅτι ἡ τοῦ Γαλιηνῷ γαμετῇ τοῦ βασιλέως ἀπηρέσθη τῷ προσώπῳ Ἰνγενοῦου, καὶ μεταπειψαμένη Βαλεντίνον, εἶπεν αὐτῷ ὅτι « Ἐγὼ τὴν σὴν προαίρεσιν οἶδα, τὸν δὲ βασιλέα ἐπὶ μὲν τῇ σῇ ἐπιλογῇ ἐπαίνῳ, ἐπὶ δὲ τῇ Ἰνγενοῦου οὐκ ἐπαίνῳ. Ἐν πολλῇ γάρ μοι ὑπονοία ἐστίν· ἀλλ' ἀντιπρᾶτται τῷ βασιλεῖ οὐ δύναμαι· ἀλλὰ σὺ ἐπιτῆρῃ τὸν ἄνδρα. » Ἀποκρίνεται Βαλεντίνος ὅτι « Γένοιτο μὲν καὶ Ἰνγένουον γνήσιον περὶ τὴν δουλείαν ὑμῶν ὀφῆναι, ἐπεὶ τὸ ἐν ἐμοὶ οὐκ ἂν παραλείψω τι τῶν εἰς εὐνοίαν ὁρῶντων τοῦ ὑμετέρου οἴκου. »

2. Ὅτι ἐν τῷ κατὰ Ἰνγενοῦου πολέμῳ πολλὰ καὶ τέκνα καὶ γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς ἀνέκλον, ἐπὶ τοσούτων

ὥστε τινὰ κατασχεῖν ἴδιον ἀδελφὸν παρὰ Γαλιηνῷ καὶ εἰπεῖν· « Ὡ βασιλεῦ, οὗτος ἀδελφὸς ἐμός ἐστι, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ κατέσχον αὐτόν. » Ὁ δὲ νομίσας ὅτι παραιτήσασθαι αὐτὸν βούλεται, καὶ ἀπεδέξατο καὶ ἐπήνεσεν, καὶ ὑπέσχετο πολλὰ δώσειν, καὶ τὴν ἁμαρτίαν τῆς τυραννίδος συγχωρεῖν. Τὸν δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐ χρὴ τὸν ἅπαζ ἀντάραντα ὅπλα βασιλέως ζῆσαι, καὶ τὸ ξίφει ἀνελεῖν αὐτόν. Ὁ δὲ Γαλιηνὸς ἠγανακτήσας μὲν, πλὴν διὰ τὸ ἀδόκητον τῶν πραγμάτων συνεχώρησεν.

3. Ὅτι Κλαύδιος ἔτυχε τρωθείς εἰς τὸν ἀστράγαλον, καὶ μετὰ πολλῆς σπουδῆς ὁ βασιλεὺς περὶ αὐτοῦ ἐπυνθάνετο. Εἷς οὖν τῶν στρατιωτῶν εἶπεν ὅτι ὡς Ἀχιλλεὺς πολεμήσας γενναίως ἐτρώθη, καὶ ἐν τῷ καταγωγῇ αὐτοῦ ἐστὶ θεραπεύομενος· ὥστε τὸν βασιλέα εἰπεῖν ὅτι εἰκότως καὶ εἰς τὸν ἀστράγαλον ἐτρώθη.

§ 1. Gallieni uxorem in castra maritum secutam etiam ex Zonara XII, 25, p. 601 liquet. — De Valentino aliunde non constat. Maius suspicatur fortasse eundem esse cum *Valente*, quem dicit Trebellius in Gallieno c. 2. — § 2. « Belli huius sævitiam immanem arguere licet etiam ex epistola quam recitat Trebellius in Ingenuo sive in Trig. tyr. c. 8. » Mai. Cf. de hoc bello Zonaras XII, 24, p. 597, et Tillemont III, p. 324 sq. — § 3. Claudium Gallieno bellorum socium fuisse colligitur ex Trebellio in Gallien. c. 7 et 5.

6. ΓΑΛΙΗΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΤΟΥΜΟΣ.

Ὅτι Γαλιηνὸς ὁ βασιλεὺς πρὸς Πόστουμον αὐτοκράτορα ἀναγορευθέντα πέμπει πρεσβευτὰς τοὺς ἐπισταμένους τὰ γενόμενα παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐρῶντας αὐτῷ ὅτι χρὴ τὰ ὄχυρά καταλαβόντας ἡσυχάζειν. « Ἀλλὰ παραχώρησόν μοι εἰσελθεῖν ἵνα διακριθῶμεν· καὶ ὁ κρείττων, βασιλεὺς. » Ὁ δὲ ἀντεδῆλωση ὅτι « Οὐδὲ παραχωρῶ σοὶ ποτε ἐκὼν παρελθεῖν τὰς Ἀλπεῖς, οὔτε εἰς

hac defensione imperator vetuit quenquam interfecti Memoris causa accusari.

Pravis consiliis utentes homines non solent firmiter amicitiam tueri, sed levibus de causis mutantur.

5. GALLIENUS ET INGENUUS.

1. Gallieni imperatoris uxor vultu Ingenui offensa est, vocatoque ad se Valentino, « Animum quidem tuum, inquit, probe compertam habeo, atque imperatoris de te iudicium laudo; non item quod Ingenuum elegerit, quia hic mihi valde suspectus est. Ceteroquin imperatori resistere nequeo; sed tu hominem observa. » Respondit Valentinus: « Utinam Ingenuus in obsequio vestro fidelis deprehendatur! Ego certe quantum in me est, nihil prætermittam quod ad meam componendam erga vestram domum benevolentiam spectat. »

2. In bello adversus Ingenuum multi filios, parentes fratresque occiderunt, adeo ut quidam fratrem manu tenens Gallieno se stiterit dicens: « Hic meus, o imperator, frater est, quem bello cepi. » Gallienus existimans velle

hunc pro eo deprecari, admisit hominem commendavitque, et multa se daturum, eumque de læsæ majestatis crimine absoluturum promisit. Illum vero contra dixisse ferunt, non oportere vivere qui semel arma adversus imperatorem tulisset; gladioque fratrem confodisse. Facinus moleste tulit Gallienus, sed tamen ob inopinum rerum eventum, id ratum habuit.

3. Claudius quum vulneratus in talo esset, sollicitè Gallienus imp. de eo præsentem rogabat. Tum miles quidam ait eum fortiter ad modum Achillis pugnantem vulnus accepisse et nunc in tentorio suo curari. Ad quæ imperator, congruenter igitur, respondit, hunc quoque in talo esse vulneratum.

6. GALLIENUS ET POSTUMUS.

Gallienus imperator ad Postumum qui purpuram sumserat, misit qui res quæ ab eo gererentur rescirent, dicerentque opus esse ut ii, qui munita loca occupassent, quietem agent. Rogabat etiam ut sibi ingressum in Gallias concederet, ut bello inter se discernent; nempe ut is qui superior

τοιαύτην ἀνάγκην εὐρομαι καταστῆναι, ἵνα Ῥωμαίοις πολεμήσω. » Γαλιηνὸς δὲ πέμπει πρὸς αὐτόν· « Οὐκ οὖν ἀμφότεροι μονομαχήσωμεν, ἵνα μὴ Ῥωμαῖοι ἀπόλωνται. » « Ὁ δὲ ἀντεδήλωσεν· « Ἐγὼ οὔτε μονομάχος εἰμὶ, οὔτε γέγονά ποτε· ἀλλ' ἀπολλυμένας τὰς ἐπαρχίας ταύτας ὑπὸ σοῦ ταχθεὶς διασώζεις, ἔσωσα· καὶ ὑπὸ τῶν Γάλλων ἡρέθηεν βασιλεὺς· καὶ ἀρκοῦμαι ἄρχειν τῶν ἐκουσίων με ἐλομένων· καὶ εἴ τι δύνῃμαι τῇ βουλῇ τῇ ἐμαυτοῦ καὶ τῇ δυνάμει, τούτοις βοηθῶ. »

De Postumo (M. Cassiano Latinio Postumo, inscr. ap. Orell. 1015 et in numis ap. Eckhel. D. N. VII, p. 458 sq.) rebelle, qui in Gallia per septem annos (260—267) imperio potitus est, v. Trebellius in Trig. tyr. c. 2 et in Gallien. c. 4; Zonaras XII, 24, p. 597 sq.; Zosimus I, 38; Tillemont. III, p. 325 sqq.; Düntzer. *Postumus u. Victorius u. Tetricus in Gallien in Rheinlaend.* Jahrb. IV, p. 45—58.

7. ΟΔΕΝΑΘΟΙ ΔΥΟ.

« Ὅτι τὸν Ὀδένανθον τὸν παλαιὸν Ῥουφίνος ἀναιρεῖ ὡς νεωτέρους ἐπιχειροῦντα πράγμασιν. Κατηγορεῖ δὲ ὁ νεώτερος Ὀδένανθος Ῥουφίνου ὡς φονεύσαντος τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἠρώτησε τὸν Ῥουφίνον διὰ τί τοῦτο ἐποίησεν. Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι σὺν δίκῃ τοῦτο ἐποίησε· « Καίνοις γὰρ ἐπεχειρεῖ πράγμασι· καὶ εἴθε ἐπέτρεπές μοι καὶ τοῦτον τὸν Ὀδένανθον τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀνελεῖν, καὶ παραχρῆμα τοῦτο ἐποίουν. » Ἦν δὲ ὁ Ῥουφίνος ποδᾶλγος καὶ χειραλγός, παντελῶς μὴ κινήθηναι δυνάμενος. Καὶ ἔλεγεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς· « Ποῖα δυνάμει καὶ ποῖῳ σώματι θαρρῶν ταῦτα λέγεις; » Ὁ δὲ ἔλεγεν· « Οὐδὲ εἰ τυχόν ὑγιῆς ὢν πλέον τῆς νεότητός

μου, ἐδυνάμην διὰ τοῦ σώματός μου τί ποτε εἰς αὐτὸν ποιῆσαι· ἀλλὰ τῇ σῇ δεξιᾷ κελεύων καὶ διατυπῶν πάντα κατῴρθουν. Καὶ σὺ γὰρ αὐτός, ὦ βασιλεῦ, οὐ τῷ σώματί σου ἰσχύων ποιεῖς, ἀλλὰ τοῖς στρατιώταις σου κελεύων. » Καὶ ἐπήνεσε τοὺς λόγους αὐτοῦ ὁ Ἰαλιηνός.

De Odenatho, patre ejus Odenathi, qui Zenobiam uxorem habebat, sicuti de Rufino illo aliunde non constat.

8. ΚΥΙΝΤΟΣ.

1. « Ὅτι Κύιντος ὁ Μακρίνου υἱὸς τὸ βασιλεῖον (καὶ παραχρῆμα) ἐν Ἐμέσῃ ἐκάθητο, καὶ παραγίνεται Ὀδένανθος μετὰ πλήθους βαρβάρων, καὶ δημοῖ αὐτοῖς ὅτι « Παράδοτε αὐτούς, ἢ πολεμήσατε. » Οἱ δὲ εἶπον ὅτι πᾶν ὅ τι οὖν ἠνείχοντο ὑπομένειν ἢ βαρβάρῳ ἑαυτοὺς παραδοῦναι.

2. « Ὅτι Καρίνος ἐδυσχέρανε ὥσπερ τῶν Ῥωμαίων τὸν πολέμον οἰκείωσατο Ὀδένανθος. Ὁ δὲ τοῦτο μαθὼν ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀναιρεθῆναι· καὶ ἐκ τῶν οἰκείων πολλὰ ἐφιλοτιμήσατο εἰς ταφὴν αὐτοῦ, ἅτινα καὶ ζῶντι αὐτῷ ἐπέδειξεν. Ὁ δὲ γελάσας ἔφη πολλὰς ἀμαθίας καὶ εὐηθείας πεπληρῶσθαι τὸν ἄνθρωπον· ἀμαθίας μὲν, ὅτι τοὺς ἐχθροὺς ἀναιροῦμεν, τοῖς δὲ φίλοις χαρίζομεθα· ἀγνοεῖν δὲ αὐτὸς πότερον εἰς φίλους ἢ εἰς ἐχθροὺς τάζει αὐτόν· εὐηθείας δὲ, ὅτι βούλεται περιόντα αὐτὸν καὶ αἰσθανόμενον λυπῆσαι καὶ φονεῦσαι, τελευτῶντα δὲ καὶ ἀναίσθητοῦντα δωρεᾶς τιμᾶν. — Καὶ ἡ τοσαύτη εὐτυχία ταχεῖαν ἔσχε μετὰπτωσιν.

Κύιντος] Sic etiam Zonaras XII, 24. Trebellio Pollioni *Quietus* dicitur, rectius; nam sic in numis Romanis exaratur; in numis Alexandrinis est

discederet, postea regnaret. Respondit Postumus: « Neque te sponte sino Alpes transgredi, neque in eam necessitatem venire me opto, ut cum Romanis pugnem. » Gallienus denno missis legatis aiebat: « Igitur ambo singulari inter nos pugna certemus, ne Romanorum caedes fiat. » Ille rursus respondit: « Ego neque sum neque sui unquam gladiator; verum has provincias, quarum salus mihi a te commissa fuerat, servavi; a Gallis autem electus sum imperator. Porro mihi satis est, si his imperem, qui me sponte elegerunt: atque his quantum consilio et viribus possum, opem fero. »

7. ODENATHI DUO.

Odenathum seniore Rufinus tanquam novis rebus studentem interemit. Quumque junior Odenathus Rufinum de caede parentis sui accusasset, imperator facinoris causam a Rufino quasivit. Ille vero, « Utinam, inquit, copiam mihi faceres hunc quoque filium ejus Odenathum occidendi, quem illico de medio tollerem! » Porro erat Rufinus podagra chiragraque correptus, atque ab omni motu impeditus. Quamobrem ait imperator: « Quibus viribus aut cui corpori fuis hæc dicis? » Ille respondit: « Ne si incolumior quidem quam olim, ætate juvenili, essem, corporis mei vi-

ribus huic unquam nocere possem: sed tuâ dexterâ jubens atque designans nihil non recte gererem. Nam ne tu quidem, imperator, corporis tui viribus quæ facis peragis, sed militibus tuis imperans. » Hanc Rufini orationem Gallienus laudavit.

8. QUINTUS.

1. Simulac Quintus, Macrini filius, regiam sedem Emese statuit, Odenathus cum barbarorum multitudine advenit, eisque denuntiavit ut vel deditionem vel pugnam facerent. Illi vero responderunt se quidvis pati malle quam in barbari manus incidere.

2. Carinus moleste ferebat, quotiescumque Odenathus pro Romanis bellum se gerere dicebat. Id intelligens Odenathus Carinum jussit occidi; et de suo patrimonio multa decrevit in funus ejus insumenda, quæ etiam viventi ille demonstravit. Carinus autem cum risu dixit inscium plane fatuumque esse Odenathum: inscium quidem, quia hostes occidimus, amicis donamus; ignorare autem Odenathum, utrum ipsum in amicorum an in hostium numero poneret: fatuum vero, quia quæm viventem spirantemque cruciare et occidere vellet, eundem mortuum sensuque carentem donis honorare pararet. — Ceterum præsens fortuna citam conversionem nacta est.

Κουητος, in Nicænsibus Κυητος. — Initio fragmenti, nisi corrupta vox παραχρῆμα, legendum : τὸ βασιλεῖον ἐν Ἑμέσῃ ἐκάθητο, καὶ παραχρῆμα παργίνεται. De re cf. Zonaras XII, 24, p. 601 : Τῆς ἡττης δὲ τῶν Μακρίνων (patris et filii, qui frater erat Quieti) τῆς κατὰ Παιονίαν συμβάσεως (262 p. C.) ἀγγελθείσης τῷ Κύντῳ καὶ τῷ Βαλλίστῃ, πολλοὶ τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἀπέστησαν πόλεων. Οἱ δ' ἐν Ἑμέσῃ διῆγον, ἔνθα [παρα]γενόμενος ὁ Ὀδέναθος καὶ συμβαλὼν αὐτοῖς νικᾷ, καὶ τὸν μὲν Βαλλίσταν αὐτὸς ἀναιρεῖ, τὸν δὲ Κύντον οἱ τῆς πόλεως. — § 2. Καρῖνος] « Scribendum est, meo iudicio, *Macrinus* seu *Macrianus*, non *Carinus*; cujus postrema tempora ab Odenathi rebus absunt. Et certe Odenathus oppressurus erat Macrinum, ut ait Trebellius c. 18, nisi hic maturius e Syria discessisset. » ΜΑΙ. Quod ferri nequit. Nam Macrinus (*Macrianus* Trebell.) ejusque filius jam in expeditione Panonica a militibus suis interfecti erant, teste Zonara, qui ubique cum nostro consentit. Quis fuerit iste *Carinus* nescio.

9. ΚΛΑΥΔΙΟΣ. (269 p. C.)

1. Ὅτι τῶν Σκυθῶν ἐπὶ Κλαυδίου τὰς Ἀθήνας ἐλόντων καὶ συναγαγόντων πάντα τὰ βιβλία καὶ βουληθέντων καῦσαι, ἄλλος τις ἐν αὐτοῖς φρόνιμος εἶναι νομιζόμενος ἐκώλυσε λέγων, ὅτι περὶ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι σχολάζοντες πολέμου ἀμελοῦσι. Τοῦτο δὲ ὡς ἀπειρος εἶπεν· εἰ γὰρ ᾔδει τὰς τῶν Ἀθηναίων καὶ Ῥωμαίων ἀρετὰς, οἵτινες ἐν λόγοις καὶ ἐν πολέμοις εὐδοκίμουν, οὐκ ἂν τοῦτο εἶπεν.

2. Ὅτι οἱ Σκυθαὶ πρὸς τοὺς ἐν πόλεσιν ἐγκεκλεισμένους ἀπέσκαπτον, ὅτι οὗτοι οὐκ ἀνθρώπινον βίον ζῶσιν, ἀλλ' ὀρνίθων ἐν χαλιαῖς εἰς τὸ ὕψος καθεμένων, καὶ ὅτι καταλιπόντες τὴν γῆν τὴν τρέφουσιν αὐτοὺς, ἀκάρπους πόλεις ἐπιλέγονται, καὶ ὅτι τοῖς ἀψύχοις θαρροῦσι μᾶλλον ἢ περ ἑαυτοῖς.

3. Ὅτι Ἀνδοννόβαλλος τις ἦν, ὃς ἀπὸ Ἑρούλλων

προσέφυγε πρὸς Ῥωμαίους. Καὶ ᾔλθεν εἰς λόγους Βιβούλῳ (τῷ βασιλεῖ) τῶν Ῥωμαίων. Προέτρεπε γὰρ αὐτὸν δοῦναι ἑαυτὸν τῷ βασιλεῖ. Ὁ δὲ ἐκάλει αὐτὸν δοῦλον φιλοδεσπότην καὶ γαστρός ἡττονα· καὶ ὅτι ἐλευθερίαν διὰ τὸ φαγεῖν καὶ φορέσαι [καμφορῆσαι?] ἀπίωλεσεν. Ἐκεῖνος δὲ ἀντέλεγεν αὐτῷ· « Ἐγὼ ἐλεύθερός εἰμι· καὶ γὰρ φίλος βασιλέως τηλικούτου εἰμι, καὶ οὐδὲν μοι τῶν ἀγαθῶν λείπει· σὺ δὲ οὔτε ἐσθῆτος οὔτε τροφῆς εὐπορεῖς. »

4. Ὅτι μετὰ τὴν νίκην τῶν Σκυθῶν εὐφραϊνομένου τοῦ βασιλέως καὶ ἐστιῶντος, εἰσῆλθεν Ἀνδοννόβαλλος ἐπὶ πάντων καὶ λέγει, ὅτι « Χάριν θέλω τινά ποτε παρὰ σοῦ αἰτῆσαι. » Καὶ νομίσας μέγα τί ποτε αἰτεῖσθαι, ἐπέτρεψεν αὐτῷ αἰτεῖσθαι. Καὶ λέγει Ἀνδοννόβαλλος· « Δός μοι καλὸν οἶνον, ἵνα καλίσσω πάντας τοὺς τοῦ οἴκου μου καὶ εὐφρανθῶ μετ' αὐτῶν. » Καὶ γελάσας ὁ βασιλεὺς ἐκέλευσεν αὐτῷ δοθῆναι οἶνον· δέδωκεν δὲ αὐτῷ καὶ ἐτέρας πολλὰς δωρεάς.

§ 1. Eadem iisdem pæne verbis Zonaras XII, 26, p. 605 : Ἐπελθόντες δὲ ταῖς Ἀθήναις εἶλον αὐτάς· καὶ συναγαγόντες πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει βιβλία, καῦσαι ταῦτα ἠβούλοντο. Εἷς δὲ τις τῶν συνετῶν παρ' αὐτοῖς δοκούντων ἀπεῖρξε τοὺς ὁμοφύλους τοῦ ἐγγειρήματος, φάμενος ὡς περὶ ταῦτα οἱ Ἕλληνες ἀσχολοῦμενοι πολεμικῶν ἀμελοῦσιν ἔργων καὶ οὕτως εὐγείρωται γίνονται. — § 3. Βιβούλῳ τῷ βασιλεῖ.] « Num pro *Bibulo* scribendum est *bajulus* (nempe *lecticarius*), ita ut græcus textus latinitate sit infectus; Herulus autem ille non cum *Bibulo* Cæsare, sed cum *Claudii Gothici bajulo* loquatur? Atqui in codicis quoque margine lemma rubricatum est περὶ βιβούλου τοῦ βασιλέως. Neque tamen lemma suspicionem erroris excludit. » ΜΑΙ. Ut de *bajulo* cogitaret, movisse Maium videtur vox φορέσαι, quam vertit *bajulando*. Quod non est probabile. Aut scrib. ἐμφορῆσαι, aut eodem sensu barbarus noster usurpavit vocem φορέσαι. Fortasse fuit ᾔλθεν εἰς λόγους εὐνοῦχῳ vel δούλῳ vel τριδούλῳ τινὶ βασιλέως, vel Βιβούλῳ τῷ ** τοῦ βασιλέως.

9. CLAUDIUS.

1. Quum Athenas, regnante Claudio, Scythæ occupavissent, conquisitosque omnes libros crematuri essent, quidam inter eos prudentior ceteris creditus, rem inhibuit. Dicebat enim fore ut Romani, dum libris occuparentur, bellum negligerent. Hoc autem ut rudis dixit : nam si novisset Atheniensium et Romanorum virtutes, qui literis et armis æque claruerunt, haud ita esset locutus.

2. Scythæ urbium incolas irridebant, quod hi non hominum sed avium vitam agerent, quæ iisdos sublimiter suspensos habitant; et quod altrice terra relicta, steriles urbes præoptarent, quodque rehus potius inanimis quam sibi confiderent.

3. Andonnoballus quidam ab Herulis ad Romanos transfugiens venit in colloquia cum Bibulo, Romanorum impe-

ratoris (ministro), qui hortabatur illum ut imperatori se traderet. At is contra appellabat Bibulum servili animo præditum ventrique deditum, qui nimirum libertatem edendo et ingurgitando amisisset. Ille vero respondit « : Immo ego sum liber; nam tanto principi carus sum, nullaque re bona destitutor; tibi vero neque vestis neque cibi affatim est. »

4. Post victoriam de Scythiis relatam dum imperator lætitiæ indulget et convivatur, ingressus est coram omnibus Andonnoballus, aitque velle se beneficium ab illo petere. Imperator existimans magnum fortasse aliquid petiturum, nihilominus indulsit ei, ut peteret. Tum Andonnoballus, « Da mihi, inquit, vinum optimum, ut, necessariis meis omnibus convocalis, una oblecter. » Ridens imperator iussit ei vinum suppeditari, tum et aliorum munerum copiam addidit.

10. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ. (270.)

1. Ὅτι Αὐρηλιανὸς βασιλεύσας καὶ συναγαγὼν πάντας τοὺς ἐν λόγῳ ἐν Ῥαβέννῃ βουλὴν ἐποιεῖτο, πῶς χρὴ βασιλεύειν αὐτόν· ἐβούλετο γὰρ μετὰ θάνατον Κλαυδίου ἐξ ὧν ἐπραττεν μείζων ἐκείνου φαίνεσθαι. Εἷς δὲ τῶν ἐκ τῆς συγκλήτου εἶπεν αὐτῷ· « Ἐὰν θέλῃς καλῶς βασιλεῦσαι, χρυσῷ καὶ σιδήρῳ σεαυτὸν δούλωσον· κατὰ μὲν τῶν λυπούντων σε, σιδήρῳ· πρὸς δὲ τοὺς θαρπεύοντας, χρυσῷ. » Καὶ πρῶτος τῆς κακῆς τῆς (κακίστης; οἰκείας Ζον.) συμβουλῆς ταύτης αὐτὸς ὁ συμβουλευσας ἀπήλαυσεν.

2. Ὅτι Ἀλβίνος γέρων ὧν ἐνόσει τὴν ἐπὶ θάνατον· εἰσελθὼν δὲ τις ἐπυνθάνετο αὐτὸν πῶς διακρίνεται; Ὁ δὲ εἶπεν· « Εἰ μὲν σώζεται ἡ πατρίς, κακῶς· πάντως γὰρ ἀπονήσχω· εἰ δὲ μὴ σώζεται, καλῶς· ἐγὼ γὰρ φθάνω ἀποθάνων πρὶν μάθω τὸν δλεθρον τῆς πατρίδος· καὶ τούτου μεῖζον ἀγαθὸν οὐ ζητῶ. »

3. Ὅτι Αὐρηλιανὸς μαθὼν ἐν Πλακεντίᾳ εἶναι μοῖραν τῶν βαρβάρων, ἐδήλωσεν αὐτοῖς ὅτι « Εἰ μὲν θέλετε πολεμῆσιν, ἰδοὺ ἐτοιμός εἰμι· εἰ δὲ τὰ βελτίονα λογιζέσθε παραδοῦναι ἑαυτοὺς, δέχομαι ὑμᾶς ὡς δεσπότης ὑμῶν. » Οἱ δὲ ἀντεδήλωσαν ὅτι « Ἡμεῖς οὐκ ἔχομεν δεσπότην· καὶ αὐριον ἐτοιμάσων σεαυτὸν, καὶ μαθηάνειν ὅτι πρὸς ἐλευθέρους πολεμῆις. »

4. Ὅτι Αὐρηλιανὸς ἐν τῷ πολιορκεῖν τὰ Τύανα εἰρήκῃ τοῖς στρατιώταις ὅτι « Ἐὰν εἰσελθώμεν, μὴδὲ κύνα ἐάσητε. » Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν ἀπηγόρευσε τοῖς στρατιώταις μῆτε φονεῦσαι μῆτε διαρπάσαι. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ θυμούμενοι οἱ στρατιῶται ὅτι « Ἄ ὑπέσχου, ἐπιτρέψον ἡμῖν ποιῆσαι. » Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς· « Ἀληθεύετε ὅτι ἐγὼ εἶπον· ἀπελθετε, κύων μὴ εὐρεθῇ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἀλλὰ πάντας φονεύσατε. » Καὶ ἐπεμψε καὶ τοὺς τριδούρους καὶ τοὺς στρατιώτας, καὶ πάντας

τοὺς κύνας ἐφόνευσεν· ὥστε εἰς γέλωτα ἐλθῆναι (ἐκλυθῆναι;) τὸν θυμὸν τοῦ στρατεύματος. Καὶ μετὰ ταῦτα συγκαλέσας αὐτοὺς εἶπεν ὅτι « Ἡμεῖς ὑπὲρ τοῦ ἐλευθερῶσαι τὰς πόλεις ταύτας πολεμοῦμεν· καὶ ἐὰν μελλώμεν πραιδεῖν αὐτάς, οὐκέτι ἡμῖν πιστεύουσιν· ἀλλὰ μᾶλλον τὴν πραιδα τῶν βαρβάρων ζητήσωμεν, καὶ τοιούτων (τούτων;) ὡς ἡμετέρων φεισώμεθα. »

5. Ὅτι Αὐρηλιανὸς ἐπεμψε πρεσβευτὰς πρὸς Ζηνοβίαν προτρέπων αὐτὴν ἐνδοῦναι τελεῖν ὑπ' αὐτόν. Ἢ δὲ ἀντεδήλωσεν ὅτι « Ἐγὼ οὐδὲν μέγα ἐβλόθην· οἱ γὰρ πεσόντες ἐν τῇ πολέμῳ σχεδὸν πάντες Ῥωμαῖοί εἰσιν. »

6. Ὅτι Αὐρηλιανὸς πειραθεὶς ποτε στρατιωτικῆς ἐπαναστάσεως, ἔλεγεν ἀπατάσθαι τοὺς στρατιώτας, εἰ ἐν ταῖς αὐτῶν χερσὶ τὰς μοίρας εἶναι τῶν βασιλέων ὑπολαμβάνουσιν. Ἐφασκε γὰρ τὸν θεὸν δωρησάμενον τὴν πορφύραν (καὶ ταύτην ἐπέδεικνυ τῇ δεξιᾷ) πάντως καὶ τὸν χρόνον τῆς βασιλείας ὀρῖσαι. Καὶ οὐ πρότερον ἀπέστη πρὶν ἂν εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῆς στάσεως πεντήκοντα ἐξεδίχην.

§ 1. Eadem Zonaras XII, 27, p. 606 : Αὐρηλιανὸς τῆς βασιλείας ἐπιθεδικῶς Ῥωμαίων ἤρετο τοὺς ἐν τέλει ὅπως βασιλεύειν χρῶν. Ὡς εἷς εἶπεν αὐτῷ ὡς « Ἐὰν βούλῃ βασιλεῦσαι καλῶς, χρυσῷ σε δεῖ καὶ σιδήρῳ περιφράζειν σεαυτόν· κατὰ μὲν τῶν λυπούντων κεχρημένον σιδήρῳ, τοὺς δὲ γε (σε;) θαρπεύοντας χρυσῷ ἀμειβόμενον. » Ὅς πρῶτος, ὡς λέγεται, τῆς οἰκείας ταύτης ἀπώνατο συμβουλῆς, μετ' οὐ πολὺ τοῦ σιδήρου πειραθεὶς.

§ 2. « Sine dubio hic est M. Nummius Albinus, qui consul iterum processit an. 263; de quo exstat nota illa philologis inscriptio apud Reinesium p. 465 : M. NUMMIO ALBINO V. C. QUESTORI CANDIDATO PRAETORI URBANO COMITI DOMESTICO ORDINIS

10. AURELIANUS.

1. Aurelianus ad imperium evectus, coacto Ravennae concilio hominum quotquot erant fama clarorum, de modo regnandi deliberabat. Quippe aiebat post obitum Claudii major illo videri rebus gerendis. Tunc de concilio unus, « Si vis, inquit, bene regnare, auro et ferro te communi; adversus nimirum modestos ferro, erga obsequentes auro. » Is autem qui primum hoc consilium dederat, primus illud expertus est.

2. Albinus senex et letali morbo decumbens homini ad se ingresso rogantique quomodo se haberet, « Si salva, inquit, patria est, equidem male pereō; sin illi secus evenit, bene: ego enim moriar priusquam patriae excidium intellegam. Atque hac majorem nullam felicitatem exquiro. »

3. Aurelianus edoctus partem barbarorum Placentiam occupare, significavit illis: « Si pugnare avetis, en ego paratus sum; sin meliora consilia capitis, nempe ut vosmet dedatis, recipio vos ut dominus vester. » Illi responderunt: « Nos dominum non habemus; et mane quidem esto paratus, ut te cum viris liberis pugnare cognoscas. »

4. Aurelianus in Tyanorum obsidione militibus praedixit

rat, fore ut illuc ingressi ne canem quidem incolumem esse sinerent. Mox urbe expugnata militibus edixit ne occiderent neve diriperent. Illi indignati postulabant ab eo ut quod ante promississet, nunc iis facere concederet. Is autem, « Vere, inquit, narratis, quod ita dixerim: Pergite porro; canis nullus hac in urbe supersit, sed omnes occidite. » Immissis ergo tribunis et militibus, canes occisione delevit, ita ut ira exercitus in risum soluta sit. Idem postea concione vocata, « Nos, inquit, pro his urbibus liberandis praestramur; quas si praedari maluerimus, fide in postremum apud ipsas carebimus. Quin potius praedam et barbaris petamus; his autem urbibus seu rei nostrae parcamus. »

5. Aurelianus missis ad Zenobiam legatis hortabatur eam, ut sui demum deditionem faceret. Illa vero respondit: « Haud ego magnopere detrimento affecta sum: nam qui occiderunt in prelio, plerique omnes Romani sunt. »

6. Aurelianus seditione militari aliquando appetitus dixit falli milites, qui regum fata in sua se potestate habere putarent. Quippe deum, qui dator sit purpurae (quam utique dextera praetendebat), etiam annos regni definire. Neque prius destitit, quam in quinquaginta seditionis principes animadvertisset.

PRIMI ET CONSULI ORDINARIO ITERUM NUMMIUS SE-
CUNDUS EJUS F. » ΜΑΙ. — § 3. « De Aureliano ad
Placidium primum victo a Marcomannis, mox
eorundem victore (270), legis Vopiscum c. 21,
Aurel. Victorem Epit. c. 35. » ΜΑΙ. — § 4. Eadem
narrat Vopiscus in Aurel. c. 22 (272 p. C.).

11. ΠΡΟΒΟΣ. (282.)

Ὅτι πρὸς ἀνταρσίαν ἐλθόντος Κάρου ἐβουλεύσατο
ὁ Πρόβος τί δεῖ ποιῆσαι αὐτόν. Καὶ πάντων σιωπών-
των, Μαρτινιανὸς τις γιλιάρχος παρρησιασάμενος πολλὰ
ἐνεκάλει αὐτῷ, ὡς διὰ τὸν ὄκνον αὐτοῦ τῶν πραγμά-
των ἀπολλυμένων· καὶ προέτρπεν αὐτὸν παραγρῆμα
κινήσαι καὶ ἐξελεῖν εἰς πόλεμον καὶ ἀπαντῆσαι τῷ τυ-
ράνῳ.

Nihil de Caro rebellante Vopiscus in Vita Probi.
Idem tamen in Vita Cari, c. 6 : *Hic (Carus) igitur... praefectus praetorii a Probos factus tantum sibi
apud milites amoris locavit, ut interfecto Probos
tanto principe, solus dignissimus videretur impe-
rio. Non me praeterit suspicatos esse plerosque, et
eos in fastos retulisse Cari factione interentum
Probum; sed neque meritum Probi erga Carum,
neque Cari mores id credi patiuntur : simul quia
Probi mortem et acerrime et constantissime vindicavit.* Unicus testis qui disertius quid de his tradit,
Zonaras est lib. XII, 30, p. 610 : Γέγονε δὲ κατ' αὐ-
τοῦ (Πρόβου) καὶ ἄλλη τις ἐπανάστασις. Μέρους γὰρ
τῆς Εὐρώπης ὁ Κάρος ἄρχων ἔγνω τοὺς ὑπ' αὐτὸν στρα-
τιώτας βουλευομένους ἀναιρεῖν αὐτὸν αὐτοκράτορα, καὶ
τοῦτο τῷ Πρόβῳ ἐδήλωσε, δεόμενος ἐκεῖθεν ἀνακλη-
θῆναι. Ὁ δὲ οὐκ ἤθελεν ἀφελῆσθαι αὐτὸν τὴν ἀρχήν.
Περιστάντες οὖν οἱ στρατιῶται τὸν Κάρον καὶ ἄκοντα
καταδέξασθαι τὴν τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐβιάσαντο, καὶ
αὐτίκα σὺν αὐτῷ εἰς Ἰταλίαν ὠρμήκεσαν. Καὶ ὁ Πρόβος
τοῦτο μαθὼν στρατεύμα ἐπεμψε σὺν ἄρχοντι ἀντιστή-
ναι αὐτῷ. Ἦδη δὲ πλησιάσαντες οἱ πεμφθέντες τῷ
Κάρῳ, δεσμήσαντες τὸν ἄρχοντα ἑαυτῶν, κακείνων καὶ

ἑαυτοὺς τῷ Κάρῳ παραδεδώκασιν. Ὁ δὲ Πρόβος ὑπὸ
τῶν οἰκείων δορυφόρων ἀνῆρτο, μαθόντων τὴν τῶν
στρατιωτῶν πρὸς Κάρον προσχώρησιν.

12. ΚΑΡΟΣ. (283 p. C.)

Ὅτι ἅμα τῇ ἀναγορεύσει λέγουσιν εἰρηκέναι
τὸν Κάρον ὅτι ἐπὶ κακῇ Περσῶν εἰς τὴν βασιλείαν
ἦλθεν.

13. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ.

1. Ὅτι ἐν τῇ οἰκείᾳ ἀναγορεύσει ὁ Διοκλητιανὸς, τὰ
τότε σεβόμενα θεῖα μαρτυρόμενος, ἔλεγεν μὴ διὰ τῆς
βασιλείας ἐφίεσθαι Καρίνον ἀνελεῖν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐλεεῖν
τὴν πολιτείαν.

2. Ὅτι τὸ πολλὰ πράττειν ἀντικλιματῆρων καὶ ιν-
δύνων πολλῶν αἴτιον γίνεται.

3. Ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τάναντία μᾶλλον ἐπί-
σταται φέρειν, ἢ μέτρον ἐν ταῖς εὐτυχίαις φυλάτ-
τειν.

4. Ὅτι καὶ διὰ τὸ [διὰ τοῦτο?] τιμῆς αὐτὸν ἀθα-
νάτου (τε) τετυγχότα χρῆναι μεμνησθαι ὅτι θνητός
ἔστι καὶ τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν οὐκ ἀλλότριος.

5. Ὅτι Λούκιος Ὀκτάβιος εἰς δεῖπνον κληθεὶς θρι-
άμβου, καὶ ἀποκληθεὶς ἀπήγγειλεν ἑαυτὸν εἰς τὸ συμ-
πόσιον ἤξειν εἰ μὴ ὡς οἷοντε κάλλιστα μέρη αὐτῷ
πεμψθεῖη.

6. Ὅτι Διοκλητιανὸς, ὁφείας τινος ἐν ὑπνοῖς πολλά-
κις αὐτὸν ἐνοχλούσης, ὥστε ἀρχὴν ἐγχειρῆσαί τι, ὅν
γε ὀνομαστὴ ἡ ὄψις ἐσήμανεν, ὑπονοήσας εἶναι τοῦτο ἐκ
γοητείας, ἐν τινι ἡμέρᾳ μετακαλεσάμενος αὐτὸν, τοῦτο
μόνον ἔφη πρὸς αὐτόν· « Δέξαι ἀρχὴν ἣν καθ' ἐκάστην
νύκτα αἰτεῖς παρ' ἐμοῦ, καὶ μὴ φθονήσης τῷ βασιλεῖ
τῆς ἐκ τοῦ ἡσυχάζειν θεραπείας. »

§ 1. Τὰ τότε σεβόμενα θεῖα] « Hinc cogno-
scimus historicum Christianum. » ΜΑΙ. — Καρί-
νον ἀνελεῖν] Zonaras XII, 30, p. 612 : Θάτερος
μέντοι τῶν Κάρου υἱῶν ὁ Καρίνος εἰς Ῥώμην διάγων

11. PROBUS.

Caro rebellante deliberabat in concilio Probus quid ageret.
Cunctis silentibus, Martinianus quidam tribunus libera
fiducia coepit Probos graviter exprobrare, quod ob ejus
segnitium respublica interiret : impulitque eum ut con-
festim arma moveret, bellum susciperet, tyrannoque in acie
occurreret.

12. CARUS.

Quum purpuram sumpsit Carus dixisse fertur factum se
imperatorem ad Persarum exitum.

13. DIOCLETIANUS.

1. Imperium capessens Diocletianus deus tunc cultos tes-
tans, non regni obtinendi causa se dixit optare necem Ca-
rini, sed quod miseretur reipublicae.

2. Multorum negotiorum susceptio causa fit infelicitum
climatericorum atque periculorum.

3. Humanæ naturæ est adversa facilius ferre quam mo-
destiam servare in rebus prosperis.

4. Propterea eum, etsi immortales consecutum honores,
meminisse tamen debere se mortalem esse et ab humanis
casibus non alienum.

5. L. Octavius ad triumphalem cœnam invitatus, deinde
rogatus ut venire supersedeat, nuntiavit se convivio inter-
futurum, nisi honoratiores, ut par esset, partes sibi mi-
terentur.

6. Diocletianus, spectro quodam in somnis enim pertur-
bante, ut imperium cuidam traderet, qui nominatim a
spectro designabatur : suspicatus hoc accidere ex præstigio,
quadam die vocato ad se illo homine, hoc tantum dixit :
« Accipe imperium, quod me singulis noctibus poscis, neque
invidas imperatori quietis gratiam. »

χαλεπὸς τοῖς Ῥωμαίοις ἐτύγχανεν, ἀσελγὴς γενόμενος καὶ ὤμους καὶ μνησίκακος· δς ὑπὲρ Διοκλητιανοῦ εἰς Ῥώμην ἐπιδημήσαντος διεθάρη. — § 5. » Ergone consul erat L. Octavius? Nam Valerius Maximus II, 8, 6 de cœna triumphali ait : *Moris erat ab imperatore triumphum ducturo consules invitari ad cœnam, deinde rogari ut venire supersedeant, ne quis eo die, quo ille triumpharet, majoris in eodem convivio sit imperii.* Hæc autem narratio ceu hic locum habeat non video, atque obiter ex occasione nescio qua interpositam arbitror. » **ΜΑΙ.** Interposuit hæc auctor de triumpho agens, quem Diocletianus egit (303 p. C.), paullo antequam imperio se abdicaret. Zonaras quoque (XII, 32, p. 618) et Joannes Antiochenus (fr. 167) ea occasione nonnulla de origine triumphi narrationi suæ intextunt. — 5. μετακαλεσάμενος αὐτὸν] Intellige Constantium Chlorum.

14. ΑΙΚΙΝΙΟΣ.

Ὅτι Αἰκίνιος τὰ χρυσᾶ νομίσματα, ἐν οἷς ὁ Κωνσταντῖνος τὴν τῶν Σαρματῶν νίκην ἐτύπωσεν, οὐ προσεδέχτο, ἀλλ' ἀναγωνεύων αὐτὰ εἰς ἑτέρας μετέφερε χρήσεις, οὐδὲ ἄλλο τοῖς περὶ τοῦτο μεφομένοις ἀποκρινόμενος, ἢ ὅτι οὐ βούλεται βάρβαρον ἐργασίαν ἐν τοῖς συναλλάγμασι τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἀναστρέφειν.

2. Ὅτι Κρίσπου τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου μεγάλαι ἐξάνησαν ἀνδραγαθίαι, καὶ πολλάκις Αἰκίνιος ὑπ' αὐ-

14. LICINIUS.

1. Licinius aurea numismata, in quibus Constantinus suam de Sarmatis victoriam excuderat, non recipiebat, sed confans ea in alios usus convertibat; nihil aliud iis qui id reprehenderent dicens, nisi quod nollet barbaricum opus in sui imperii negotiationibus versari.

2. Crispi Constantino geniti egregie facta clauerunt, victusque ab eo sæpe Licinius æger Homericos illos versus citabat :

O senex, te valde vexant juvenes bellatores,
Tuusque vigor languet, teque senium invasit.

3. Tiberius retulerat ad senatum, ut deus decimus tertius

τοῦ ἡττηθεὶς, ὀχθόμενος τὰ Ὀμηρικὰ (II. 8, 102) ταῦτα ἔλεγεν ἔπη·

Ὅ γέρον, ἦ μάλα δὴ σε νέοι τεύρουσι μαχηταί·
σὴ τε βίη λένυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ἱκάνει.

3. Ὅτι Τιθήριος ἀνήγγελλε ἐπὶ τὴν σύγκλητον, ὥστε τὸν Χριστὸν τρισκαιδέκατον θεὸν εἶναι· ἡ δὲ σύγκλητος οὐκ ἀπεδέξατο, ὥστε καὶ τινα ἀστεϊόμενον εἰπεῖν, ὅτι τρισκαιδέκατον οὐ δέχεσθε, καὶ πρῶτος ἐρχεται.

§ 1. De his numis cum inscriptione **SARMATIA DEVICTA** (an. 322) v. Eckhel. D. N. VIII, p. 87. De re v. Zosimus II, 21. — § 2. De Crispi contra Licinnium rebus gestis v. Zosim. l. l. Eusebius H. Eccl. X, 9.

15. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Ὅτι Κωνσταντῖνος ἐβουλεύσατο πρῶτον ἐν Σαρδικῇ μεταγαγεῖν τὰ δημόσια· φιλῶν τε τὴν πόλιν ἐκείνην συνεχῶς ἔλεγεν· « Ἡ ἐμὴ Ῥώμη Σαρδικὴ ἐστίν. »

2. Ὅτι Κωνσταντῖνος τὰ τῶν πρότερον βεβασιλευκότων ἔργα καλύψαι θέλων, τούτων τὰς ἀρετὰς ἐπώνυμοις τισὶν ἐκφαυλίζειν ἐσπούδαζεν. Ἴδον μὲν γὰρ Ὀκταβιανὸν Αὐγουστον κόσμον τύχης ἐκάλει, τὸν δὲ Τραϊανὸν βοτάνην τοῖχου, Ἀδριανὸν δὲ ἐργαλεῖον ζωγραφικόν, Μάρκον δὲ καταγέλαστον, Σεβήρον***.

§ 1. Cf. Zonaras XIII, 13. — § 2. « Desunt paginæ duæ usque ad finem quaternionis, quibus in paginis res Constantini et fortasse etiam Constantii excerptas posuerat eclogarius. » **ΜΑΙ.**

Christus fieret. Recusante senatu, lepide dixit quidam : « Quem decimum tertium non admittitis, is primus veniet. »

15. CONSTANTINUS.

1. Constantinus principio consilium ceperat sedem regni in urbem Sardicam transferendi; captusque ejus urbis amore semper iterabat : « Roma mea Sardica est. »

2. Constantinus decessorum suorum res gestas obscurare studens, horum virtutes jocularibus quibusdam epithetis vilipendere studebat. Scilicet Octavianum Augustum fortunæ mundum appellabat, Trajanum herbam parietariam, Hadrianum pictoriam officinam, Marcum ridiculum, Severum***.

MENANDER PROTECTOR.

De Menandro Protectore quæ comperta habemus paucissima brevi Niebuhrius l. 1. p. xxii exponit hunc in modum : « Menander, Euphratæ filius, Constantinopolitanus, in juventute legum studio sese dederat : sed quoniam a causidicorum munere animus abhorrebat, ad segnitiam delapsus, in circo factionumque furoribus patrimonium effudit; tandem vero a necessitate ad meliora compulsus, quum a Mauricio imperatore literatos homines splendidis præmiis ornari videret, se in hoc genere experiri statuit. Itaque historiam Agathiae continuare sibi proposuit : quod ab adventu Catrigurorum Hunnorum in Thraciam, quos Belisarius repressit, annoque 558, usque ad excessum Tiberii imperatoris, an. 582, perfecit. Protectoris cognomen, quo ab illustri poeta Attico discriminatur, indicat eum cohortibus prætorii imperatoris adscriptum fuisse : quæ tamen illo ævo æque ac scholarii fictam tantummodo exercebant militiam (Procop. Anecd. 24, p. 71). In scribendi genere prorsus simia Agathiae est; ridendus quoties sententiarum acumine aut verborum elegantia se ostentare cupit : verumtamen in rebus gestis referendis bonus auctor; circa populorum mores terrarumque longin quarum situm et peregrinantium itinera admodum curiosus et fide dignus. Ejusdem Agathiae imitatione etiam epigrammata componere tentavit (v. fr. 35 a). Quæ supra de ejus origine ac juventute dixi, ea omnia ipse in proœmio historiae tradiderat (fr. 1). » — Præter Suidam mentionem ejus facit Constantinus Porphy. De them. I, 2, p. 18, et Theophylactus Simocatta Hist. I, 3 (v. fr. 66), qui Menandrum nostrum continuavit.

ARGUMENTUM.

Fr. 1. 2. Ex Proœmio. — 3. Persarum et Romanorum de Lazica regione certamina in tempus componuntur, pactis induciis. Justinianus Hunnos Utiguros ad bellum Hunnis Catriguris inferendum excitat (558). — 4. Avars per Zandichum legatum a Justiniano annua stipendia et regionem sibi postulant. Imperator senex, non vi sed arte Avars a finibus imperii removere statuit (558). — 5. Justinianus Avarum legationem donis demulcet, missoque Valentino iis persuadet, ut contra Hunnicas gentes bellum suscipiant. Avars Utiguros, Salos, Sabiros vincunt. — 6. 7. Avars Mezamerum, Antarum gentis legatum, occidunt, Anta-

rumque regionem vastare pergunt. — 8. Anmigus, dux Francorum, semper se hostem Romanorum fore declarat (561). — 9. Justinianus Avarum legatos novas sibi sedes petentes Byzantii detinet. Hinc Romanorum et Avarum inimicitiae (562). — 10. Silzibulus s. Dizabulus, Turcorum dux, contra Ephthalitas bellum gerit. Quo absoluto, in Avars arma movenda statuit. Catulphi Ephthalitæ dictum. Sententiae. — 11. Petrus Patricius, Justiniani legatus, et Jesdegusnaph, Zichus a Chosroe missus, in confiniis utriusque imperii congressi de pace inter Romanos et Persas firmiter componenda agunt. Fœderum capita singula recensentur. Quum vero Suaniam provinciam poscenti Romano nequam concederet legatus Persarum, Petrus ad Chosroem ipsum proficiscitur, ut ab eo æquiores condiciones impetret. Ejus cum Chosroe colloquia (562). — 12. Petri Patricii uberior historia de legatione ipsius ad Chosroem laudatur. — 13. Petrus de Suania nihil obtinet. Pace composita, Byzantium redit, ubi mox diem obit. — 14. Justinus Avarum condiciones superbe respuit (565). — 15. Justinus imperio potitus Joannem legatum ad Chosroem mittit, qui de reddenda Suania ageret; verum is infecta re Byzantium redit (565). — 16. Joannes ob rem male gestam honoribus exiit. — 17. Zichus, et post Zichum in itinere mortuum Mebades a Persarum rege legatus Byzantium mittitur : neque ipse neque Saracenorum legati, quorum causam Mebades apud imperatorem agit, quæ cupiunt impetrant (566). — 18. Turcorum legati a Persis sprete Byzantium proficiscuntur ad commercia cum Romanis petenda (568). — 19. Zemarchi legatio ad Turcos (568). — 20. Descriptio itineris ejus et congressus cum Dizabulo, Turcorum duce. — 21. 22. Zemarchus a legatione ad Turcos rediens magnis itineris difficultatibus et periculis laborat. — 23. Avars, commeatus inopia laborantes, a Francis, quibuscum fœdus inierant, sustentantur. — 24. Longobardorum legati Avars contra Gepidas et Romanos sollicitant. — 25. Longobardi quum fœderis condiciones ab Avaribus propositas non admittendas ducerent, a Romanis auxilia petunt. — 26. Bajanus, Avarum Chaganus, Sirmium obsessurus, legatos Romanorum in vincula conjicit (568). — 27. Idem post multas disceptationes cum Bono, Romanorum duce, iratus ab obsidione Sirmii recedit (568). — 28. 29. Targitius, Avarum legatus, Sirmium op-

pidum et pecunias sibi tradi petens, superbe a Justino dimittitur (568 s. 569). — 30. Sententiæ. Avarum jactantiam nihil curant Romani. — 31. Bonus, Romanorum dux, Avarum strategema eludit. — 32. Turci Justinum ad bellum cum Persis renovandum incitant (570). — 33. Justinus nullas Avarum condiciones admittit (570). — 34. Pax componitur inter Romanos et Avars (570). — 35. Avarum legati a latronibus expilati res suas a Tiberio repetunt (570). — 35. De Persarmeniorum defectione. Isaozitæ Christiani nex. Procopii laudes. — 36. Sebochtbes legatus a Chosroë ad Justinum missus ad fœdus inter Persas et Romanos instaurandum (571). — 36. Nisibis a Marciano obsessa (572). — 37. Jacobus insolentem Chosrois epistolam Tiberio et Sophiæ Augustæ tradit (575). — 38. Zacharias medicus a Sophia imperatrice ad Chosroem missus annuas inducias cum Persis componit (575). — 39. Trajanus post Zachariam missus quinque annorum inducias paciscitur (576). — 40. Quas quum Tiberius accipere detrectet, Persæ in fines Romanorum incursiones faciunt. — 41. Legatio Theodori, Bacchi filii, ad Chosroem, quem in Armenia belligerantem comitatur. — 42. Sabirorum et Alanorum legati de pace agunt cum Tiberio Cæsare. — 43. Valentinus, Romanorum ad Turcos legatus, a Turxatho, duce eorum, contumeliis afficitur (576). — 44. Sententiæ. — 45. Turci bellum Romanis inferunt (576). — 46. Romanorum et Persarum legati in confiniis utriusque imperii conveniunt (577). — 47. Zacharias et Mebodes de pace inter Romanos et Persas restituenda agunt; Romani Persarmenia et Iberia cedunt, sed Daras oppidum a Persis sibi reddi possunt (577). Slavini in Thraciam irrum-punt (578). — 48. Bajanus Avarum dux a Tiberio Cæsare instigatus cum magno exercitu in sedes Selavinorum irrumpit (578). — 49. Tiberius Cæsar pecunias ad aliquos e principibus Longobardorum conciliandos mittit (578). — 50. Chosroes inter ipsas pacis actiones bellum cum Romanis renovat (578). — 56. Persæ ex improviso castellum Romanorum expugnant (578). — 55. Tanchosdro in fines imperii Rom. impetum facit (578). — 53. De eodem Tanchosdro. — 54. Zacharias

ad Chosroem et Pherogdathes ad Tiberium de pace legati mittuntur (579). — 55. Zacharias et Theodorus cum æquis pacis conditionibus ad Persas missi, ab Hormisda, post Chosroem Persarum rege, indigne excepti, infectis rebus domum revertuntur (579). — 56. Mauricius dux Orientis creatur (579). — 57. Mauricius Chlomarum, Persarum oppidum, obsidione premit (580). — 58. Idem disciplinam militarem corrigere instituit. — 59. Romanorum adversus populos vectigales injustitia, antequam Mauricius exercitui præfectus esset, Mauricius in Iberia rem infelicititer gerit. — 60. Zacharias iterum a Tiberio ad pacem componendam in Persiam missus in confiniis cum Andigano, legato Persarum, convenit; sed longis disputationibus nihil efficitur (580). — 61. Sententiæ. — 62. Tiberius ut Italiam adversus Longobardos tueatur, multos eorum donis in partes suas traducit (580). — 63. Bajanus, dux Avarum, usque ad Sirmium progressus, Savum trajicere conatur, bellum contra Selavinos præterdens (580). — 64. Idem a Tiberio ut Sirmium sibi concedatur, postulat. — 65. Theognis, dux Romanorum, Sirmium fortiter obtinet. — 66. Romani Sirmium Bajano dedere coguntur (581).

ΤΑ ΜΕΤΑ ΑΓΑΘΙΑΝ.

1.

EX PROOEMIO LIBRI PRIMI.

Suidas : Μένανδρος Προτίκτωρ, ιστορικός, δὲ λέγει περὶ ἑαυτοῦ· « Ἐμοὶ πατὴρ Εὐφρατᾶς ἐκ Βυζαντίου δρῶν μένος ἦν· οὗτος δὲ οὖν ἤκιστα τῆς τῶν λόγων μετελλήχει παιδείας· Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ὦν?) μοι δμόγιος, τῆς πρὸς τὸν νόμον ἀπογευσάμενος παιδείας, εἴτα ἀφηνίασε τῆς περὶ ταῦτα σπουδῆς· ἀλλ' ἐγὼ γε οὗτι γρῆναι ὁρμήν μὴ καὶ νόμοις δμιλῆσαι, καὶ ἐς τέλος ἰκέσθαι τῶν πόνων· καὶ δὲ ἀφικόμεν, ὥς μοι ὑπῆρχε δυνατόν. Ἡκιστα δὲ ἐγχευάμην τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἐπιτηδεύματος· οὐ γάρ μοι θυμῆρες ἦν ἀγωνίζεσθαι δίκας, οὔτε μὴν ἐν τῇ βασιλείᾳ στοᾶ θαμίζειν, καὶ δεινότητι λόγων τὰς τῶν ἐντυγχανόντων οἰκειοῦσθαι φροντίδας. Καὶ τὰ σπουδαῖα τοιγαροῦν παρὲς καὶ τὰ χεῖριστα ἐλόμενος, κεχρηνὸς περιεπόστουν· καὶ μοι καταθύμιοι ἦσαν οἱ τε θόρυβοι τῶν χρωμάτων καὶ οἱ ἀμύλληττοι

CONTINATIO HISTORIÆ

AGATHIÆ.

1.

Menander Protector, historicus, de se ipse scribit : « Pater mihi Euphratas, Byzantio oriundus; minime ille quidem eruditus. Herodotus vero mihi frater germanus erat, qui legum doctrina degustata, statim ab harum studio recessit Ego vero et leges minime negligendas esse, et ad

finem laborum perveniendum mihi esse existimavi : idque feci, ut licuit. Minime tamen hujus studii professione sum usus. Haud enim mihi cordi fuit causas in foro agere, vel regiam porticum frequentare, et eloquentiæ facultate aliorum studia mihi conciliare. Quare neglectis rebus seriis, deteriora sectari et otiosus circumire cæpi. Ac placere mihi certamina partium circensium et decursiones equestres, præterea saltationes pantomimorum. Ad hæc et in palastris frequenter me exercui, et eo amentis processui,

τῶν ἱππῶν ἀγῶνες, ἔτι γε μὴν καὶ ἡ παντόμιμος ὀρχήσις· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παλαιστραὶς ἐναπεδουμένη· καὶ ἐς τοσοῦτον ἐξώκειλα ἀφροσύνης, ὥς καὶ τὸν φαινόλην ἀποδύσασθαι, συναποδύσασθαι δὲ αὐτῷ καὶ τὸ νουνεγές, καὶ ἄλλο ὃ τι ἐς βίον ἀγαλίσμα. Ἐπεὶ δὲ Μαυρίκιος τὸ βασιλεῖον διεδήσατο κράτος, τοῦτο μὲν προμηθέστατα ἔχων ἐς τοὺς ἐπηφύους, τοῦτο δὲ καὶ Μουσῶν ἐραστής, ποιημάτων τε καὶ ἱστορίας ἡδίστα ἐπαίων, ὥς καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς μέρος καταναλίσκειν περὶ τὰς τοιαύτας φροντίδας, καὶ παρορμᾶν ἐντεῦθεν καὶ δρῶναι τοῖς χρήμασι τοὺς ἀμεινότερους τὸν λογισμὸν, ἀγαπητῶς ἐν τῷ τότε ἔγωγε ἀλῶν, καὶ δυσανασχετῶν τῷ μὴ τὰ δέοντα ἔχειν, ἀναλογιζόμενος ἦν ὥς οὐ χρεὼν ἀνόνητά με περινοσθεῖν· ὥς τοίνυν μὴ διὰ παντὸς κενεματοίην, ὠρμήθη ἐπὶ τήνδε τὴν συγγραφὴν, ἀρξασθαι μετὰ τὴν ἀποδύωσιν τοῦ Ἀγαθίου, καὶ τῆς ἱστορίας ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν. » In postremis Bernhardy, ejecta voc. ἀρξασθαι, leg. proponit : ... συγγραφὴν, καὶ τὰ μετὰ τὴν ἀποδύωσιν τοῦ Ἀγ. τῆς ἱστορίας ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν. Cf. Eudocia p. 299 : Μένανδρος Πρ. ἱστορικός. Ἐγραψε τὰ μετὰ τὴν ἀποδύωσιν Ἀγαθίου· ἦτοι διάδοχος τῆς ἐκεῖνου ἱστορίας.

2.

Exc. De sent. p. 353 Mai :... [οὐ τοσοῦτον τῷ τῆς] λέξεως εὐγενεῖ ὅσον τῇ τῶν πραγμάτων ἀφιγῆσει καρποῦσθαι παρηγόρας· πῶς γὰρ οἶόντε ἦν ἐμὲ ἐς τοσοῦτον ἀφιγῆσαι παιδείας, ὥς καὶ ἐς τὸ συγγράφειν ἵεναι; ἀμεριμνος γὰρ ἐσότη ἔμοι γε ὁ βίος καὶ ἐκδεδιτημένος ὑπῆρχην. Hæc item ex proœmio. Prima verba supplevit Niebuhrius.

ut pœnulam quoque, et cum ea sanam mentem et quidquid virtutum ornat vitam, exuerem. Posteaquam vero Mauricius imperium capessivit, qui et populi salutem provide curabat, et Musas amabat, poematibusque et historiis audiendis quam plurimum delectabatur, adeo ut magnam noctis partem ipse in iis studiis consumeret, et ingenia hebetiora munificentia excitaret atque acueret : tunc ego merito dolens et animo æger, quod ea quibus opus esset non haberem, mecum reputare corpi, non oportere me vitam adeo inertem et otiosam traducere. Quare ne prorsus nihil agerem, ad hanc historiam animum appuli, ejusque conscriptionem ab iis rebus auspicatus sum in quibus Agathias moriens substitit. »

2.

[*Nequaquam tantum*] elocutionis nobilitate, quantum rebus narrandis me consecuturum esse speravi. Nam qui fieri potest ut ego eruditionem adquisiverim historiæ componendæ necessariam, qui rudem vitam et sine disciplina duxi?

3.

Medi in Colchorum regionem, de qua certabatur, irruerunt, ut ipsam sibi subicerent, et post multa et varia cer-

3. (558 p. C. ; Justiniani an. 32.)

Exc. De leg. Rom. p. 132 Par. : Ὅτι ἐπειδὴ Μῆδοι τῇ περιμαχῇ τῶν Κόλχων χώρα προσκαθεζόμενοι, ὥς ἂν ποιήσωνται γε αὐτὴν κατήκοον, μετὰ πολλοὺς ὅσους ἀγῶνας, χρόνου τε συγνοῦ τριβέντος αὐτοῖς, οὐδὲν τι περαιτέρω ἔδρασαν· ἀλλὰ γὰρ τὰ τε πλείονα τῆς Λαζικῆς καὶ ὁ Φᾶσις ἡ πόλις, ἐνθα λέγεται εἶναι τὰ τοῦ Λιήτου βασιλεία, οὐδὲν ἦττον ὑπὸ Ῥωμαίους ἐτύγχανον ὄντα· τέλος δὲ ἔδοξε Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις, ὧν μὲν ἐν κατοχῇ ὑπῆρχον, εἴτε φρούρια εἴτε ἕτερα ἄλλα, οὐτι μεταθεῖναι, εἶναι δὲ ἐν τῷ αὐτῷ μέγιστῳ τῶν πολιτευμάτων ἡσυχίαν ἔχον. Ἐπεὶ οὖν ταῦτα τῇδε ἔχουσι καὶ ὅς γε ἀμφὶ τὸν Ζαβεργὰν Οὐννοὶ πόρρω που τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπεληλαμένοι ἐτύγχανον, τῆνικαῦτα Ἰουστινιανὸς (ἐν νῷ γὰρ εἶχεν, ὥς ἐλεύσονται καὶ αὖθις οἱ Κοτρίγουροι ἀνωσόντες τὰ ἐπὶ Θράκης) ἐγκείμενός τε ἦν τῷ Σάνδιλῳ τῷ τῶν Οὐτιγούρων ἡγεμόνι, ἀνίει τε οὐδαμῶς παραινῶν, πρεσβείας τε συχνὰς ἐκπέμπων καὶ ἄλλοτε ἄλλῳ τρόπῳ ἀνερθεῖζων, ὥς ἂν ἀμωσγέπως ἐκπολεμώσῃ γε αὐτὸν ὥς τὸν Ζαβεργὰν. Προσετίθει δὲ ταῖς ὥς τὸν Σάνδιλῳ ἀγγελίας δ' αὐτοκράτωρ, ὥς, εἴ γε καταγωνίσοιτο τοὺς Κοτρίγούρους, καὶ τὰ ὅσα ἐτήσια χρήματα ἐκ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπονεμηθέντα ἦσαν τῷ Ζαβεργᾷ, μεταθήσειν ὥς αὐτόν. Καὶ τοίνυν ὁ Σάνδιλος (Ῥωμαῖοι γὰρ ἐπιτήδειος ἐβούλετο εἶναι) βασιλεῖ ἐσήμηνεν, ὥς « πέφυκέν οὐχ ὅσιον μὲν οὐδὲ ἄλλος εὐπρεπὲς τοὺς δημοφύλους ἀφανίσαι ἄρδην, μὴ ὅτι βυόγλωσ-

tamina multumque temporis consumptum nihil quicquam profecerunt. Etenim maxima pars Lazicæ regionis, maxime vero Phasis urbs, ubi quondam, ut aiunt, Ætis regia fuit, nihilominus semper remanserant in fide et potestate Romanorum. Itaque Romanis et Persis a possessione sive oppidorum munitorum, sive aliarum rerum, quæ quisque bello occupaverat, discedere minime placuit, sed ut omnia in eodem statu manerent, donec controversia prorsus dijudicaretur. Quod quum utrimque decretum esset, induciæ factæ sunt, quæ spem præbebant, fore ut brevi perfecta pax componeretur : quo facto maxima illa duo imperia quiescebant. Hæc quum ita gesta essent et Hunni, qui Zabergani parent, longe ab imperii Romani finibus fuissent repulsi, Justinianus suspicans, Cotriguros iterum Thraciam populationibus vexatum venturos, totus in Sandilchum, Uligurorum ducem, incubuit, quem frequentibus legationibus hortari non destitit, et omni ratione ad bellum contra Zaberganem excitare conatus est. Præter alias conditiones imperator Sandilcho pollicitus est, si Cotriguros debellasset, ad ipsum annuas pecuniarum pensiones, quæ quotannis Zabergani pendebantur, redituras esse. Itaque Sandilchus, tametsi necessitudinem sibi cum Romanis esse cuperet, imperatori significavit, minime sibi pium aut decens fore omnes suos contribules ad interfectionem usque delere.

σοί τέ εἰσι καὶ ὁμοσκέυοι ἡμῖν, καὶ ὁμοῖα χρῶνται στολῇ καὶ διαίτῃ, ἀλλ' ὅτι καὶ συγγενεῖς καὶ (χὰν? Nieb.) ἐτέροις τισὶ τετάρχαι ἡγεμόσιν. "Ὁμως δ' οὖν ('Ιουστινιανὸς μὲν γὰρ δὲ τὰ τοιαῦτα ἐγκαλεσάμενος) καὶ αὐτίκα τὴν ἔκπουν τοὺς Κοτρίγουρους ἀφελόμενος οἰκίον ποιήσομαι κτῆμα, ὡς ἂν μὴ ἔχοιεν δὴν ὀγούμενοι σίνοντο τοὺς Ῥωμαίους. » Cf. Agathias V, 24. 25.

4. (558 p. C.)

Exc. De leg. gent. p. 99 Par. : [Περὶ Ἀδάρων.] Ὡς πολλὰ περινοστήσαντες ἦγον ἐς Ἀλανοὺς, καὶ ἰκέται ἐγένοντο Σαρωσίου τοῦ Ἀλανῶν ἡγουμένου, ὡς ἂν δι' αὐτοῦ γνώριμοι ἔσονται Ῥωμαίοις. Ὁ δὲ Ἰουστίνῳ τῷ Γερμανοῦ, κατ' ἐκείνου καιροῦ τῶν ἐν Λαζικῇ καταλόγων ἐξηγουμένῳ, τῶν Ἀδάρων περὶ ἐδήλωσεν, ὃ δὲ Ἰουστίνος Ἰουστινιανῷ βασιλεῖ. Καὶ δὴ ἐνεκλεύσατο ὁ βασιλεὺς τῷ στρατηγῷ στέλλειν ἐς Βυζάντιον τὴν πρεσβεσίαν τοῦ ἔθνους. Καὶ οὖν Κανδὶχ ὄνομά τις ἡρέθη πρεσβευσόμενος ὑπὲρ Ἀδάρων πρώτος, ὃς ἐσφοτῆσας ἔλεξε τῷ αὐτοκράτορι, ὡς πάρεστι τὸ μέγιστόν τε καὶ ἀλκιμώτατον τῶν ἔθνων, καὶ ὡς τὸ φύλον οἱ Ἀδάροι ἀκαταμάχητοί τε εἰσι καὶ τὸ ἀντίστατον οἵτε βραδίως ἀπίσασθαι τε καὶ διαφθεῖρειν, καὶ ὡς προσήκον ἐστὶ τῷ βασιλεῖ ἐς ὁμαγμίαν σφᾶς ἐταίριασθαι, ἀλεξητῆράς τε ἔχειν ἀγαθοὺς, καὶ ὡς οὐκ ἄλλως ἐννοῦνται οἱ ἔσονται τῇ Ῥωμαϊκῇ πολιτείᾳ ἡ δώροισ ἐς τὰ μάλιστα τιμιωτάτοις καὶ χρήμασιν ἐτησίαις καὶ γῆς εὐφορωτάτης οἰκήσει. Ταῦτα τῷ αὐτοκράτορι ἐπειδὴ ἡγγεῖλεν ὁ Κανδὶχ, αὐτίκα — οὐ γὰρ ἐσφρίγα οἱ τὸ σῶμα, οὐδὲ ἤμαρζεν ἡ ἀλκή, ὥσπερ ἀμέλει,

ἡνίκα Γελίμερά τε τὸν Βάνδηλον καὶ Οὐτίτιγιν τὸν Γότθον ἄμφω ἐτι νεάζων ἐθετο δορυάλων· ἀλλ' ἥδη γραλῆος τε ἦν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκείνου φρόνημα καὶ φιλοπόλεμον μετεβέβητο ἐς τὸ βαθυμότερον. Ταῦτα ἔγνω ἐτέρῳ τρόπῳ καὶ οὐχὶ πολέμῳ τὴν βαρβαρικὴν ἀποκρούσασθαι δύναμιν. Καὶ κατηγωνίστατο ἂν καὶ ἀρδὴν ἠράνισεν, εἰ καὶ μὴ πολέμῳ, ἀλλ' οὖν εὐβουλία, εἰ γὰρ μὴ τῷ ὀφειλομένῳ τέλει πρότερον ἠφάνισθη αὐτός· οὐ γὰρ πολλῷ ὕστερον ὄχετο ἐκεῖσε. Ἐπεὶ οὖν ἤκιστα ἦν οἷοις περιεῖναι, τὴν ἐτέραν ἐτράπετο. De Justiniano, ætate ingravescente, molliore, et donis dolisque potius quam armis hostes cohibente, cf. Agathias V, 14.

5.

Ibidem p. 100 : Ὅτι δημηγορήσας ὁ βασιλεὺς, τοῦ τε ἱεροῦ ξυλλόγου τὸ ἀγγίζον τε καὶ βουλευτικὸν τοῦ βασιλείως ἐπαινέσαντος, παραχρῆμα τὰ τε δῶρα ἔστειλε, σειράς τε χρυσῷ διαπεποικιμένους καὶ κλίνας, ἐσθῆτάς τε σπρικὰς καὶ ἑτέρα πλείστα ἐκμαλθακῶσαι οἷα τε ὄντα ἀλαζονείας ἀνάπλεα φρονήματα, πρὸς τοῖς καὶ πρεσβευσόμενον Βαλεντίνον (εἷς δὴ οὗτος τῶν βασιλικῶν μαχαιροφόρων)· καὶ προὔτρεπετο τὸ φύλον ὁμαγμίαν ἐσάγειν Ῥωμαίοις καὶ κατὰ τῶν ἀντιπάλων δπλίζεσθαι, ἐμφρονέστατα οἶμαι προμηθευσάμενος ὁ βασιλεὺς, ὡς ἡ νικῶντες οἱ Ἀδάροι ἡ καὶ ἡσώμενοι ἐξ ἄμφοιν περιθῶσι Ῥωμαίοις τὸ συνοῖον. Τοῦ δὲ Βαλεντίνου ἐκεῖσε ἀφικομένου καὶ τὰ δῶρα παρασχομένου, καὶ δσα ἐσήμηνεν ὁ βασιλεὺς ἐξεπόντος, πρῶτον μὲν ἐξεπολεμήθησαν Οὐτιγούροις, εἶτα Ζάλοις, Οὐννικῷ φύλῳ· καὶ Σαβεύροις δὲ καθεῖλον.

« Nam non solum, inquit, illi eadem nobiscum lingua et vendi ratione utuntur, sed etiam sunt nostri consanguinei, quamvis aliis ducibus pareant. Nihilominus (Justinianus enim hoc imperavit) omnes Cotrigurorum equos illis ademptos nostros faciemus, ne habeant, quo vecti et insidentes Romanis amplius noceant. »

4.

Avares quum diu multumque incerti errassent, tandem ad Alanos accesserunt, et Sarosium, eorum ducem, suppliciter orant, ut per eum in notitiam et amicitiam Romanorum venirent. Is Justino, Germani filio, qui tunc temporis militibus, qui in Lazica in praesidiis erant, praeerat, eam rem nuntiavit, et Justinus ad Justinianum retulit, qui illi mandavit, ut ejus gentis legatos ad se Byzantium transmitteret. Electus vero fuit ab ea gente quidam Candich nomine, qui quum primus legatus ad imperatorem venisset, dixit, adesse gentem omnium maximam et fortissimam, Avares, genus hominum invictum, qui omnes hostes repellere et funditus extinguere possent. Imperatoris rationibus valde conducere cum eis armorum societatem facere et auxilios optimos sibi adsciscere, qui tamen non alia conditione Romano imperio servirent, quam si donis pretiosis, annuis etiam stipendiis et fertili regione, quam habitarent, donarentur. Hæc Candich imperatori. Erat ea tempestate imperator effecto corpore : non eadem illi vis animi, qua florebat, quum juvenis adhuc Golumerem Vandalum et Vit-

tigem Gothum captivos fecit. Itaque jam senex exacta ætate, quum animi robur et belli amorem desidia et otio committasset, barbarorum exercitum non bello, sed alia ratione a finibus imperii depellere constituit. Et sane vicisset eum et penitus exstinxisset, si minus praeliis, at prudentia et consilio, nisi ipse debito sine prius extinctus esset. Etenim non multo post ex vita inigravit. Quum igitur vi barbaros superare non posset, aliam viam ingressus est.

5.

De ea re imperator concionem apud sacrum senatum habuit, qui ejus prudentiam et in rebus gerendis consilii vim et acerrimum judicium valde collaudavit. Hoc facto statim imperator dona ad legatos misit, catenas auro variegatas et lectos et sericas vestes et alia quam plurima, quibus leniret et demulceret animos superbiæ et insolentiae plenos. Misit quoque legatum Valentinum (is erat unus ex imperatoris satellitibus), cui præcepit ut gentem Romanis societate conjungeret, et efficeret ut suos inimicos bello aggredirentur. Sic enim valde prudenter, opinor, imperator sentiebat, sive Avares vincerent, sive vincerentur, in utramque partem ea quæ evenirent, suo commodo cessura. Quum igitur Valentinus ad eos profectus esset et munera præbuisset et mandata imperatoris exposuisset, primum quidem Uliguros, tum Salos, Hunnicam gentem, debellarunt, et Sabiros everterunt.

τῶν ἱππῶν ἀγῶνες, εἴ τι γέ μὴν καὶ ἡ παντόμιμος δρχή-
σις· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παλαίστραις ἐναπεδουμένη· καὶ ἐς
τοσοῦτον ἐξώκειλα ἀφροσύνης, ὥς καὶ τὸν φαινόλην
ἀποδύσασθαι, συναποδύσασθαι δὲ αὐτῷ καὶ τὸ νουεχές,
καὶ ἄλλο δ τι ἐς βίον ἀγλαΐσμα. Ἐπεὶ δὲ Μαυρίκιος
τὸ βασιλεῖον διεδήσατο κράτος, τοῦτο μὲν προμηθέ-
στατα ἔχων ἐς τοὺς ἐπὶ τοὺς, τοῦτο δὲ καὶ Μουσῶν
ἐραστής, ποιημάτων τε καὶ ἱστορίας ἡδιστα ἐπαίων, ὥς
καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς μέρος καταναλίσκειν περὶ τὰς
τοιαύτας φροντίδας, καὶ παρορμᾶν ἐντεῦθεν καὶ ἀζύνειν
τοῖς χρήμασι τοὺς ἀμβλυτέρους τὸν λογισμὸν, ἀγαπη-
τῶς ἐν τῷ τότε ἔγωγε ἀλύων, καὶ δυσαναρχετῶν τῷ μὴ
τὰ δέοντα ἔχειν, ἀναλογιζόμενος ἦν ὥς οὐ χρεῶν ἀνό-
νητά με περινοστεῖν· ὥς τοίνυν μὴ διὰ παντὸς κενεμ-
βατοῖην, ὠρμήθην ἐπὶ τήνδε τὴν συγγραφὴν, ἀρξασθαι
μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ Ἀγαθίου, καὶ τῆς ἱστορίας
ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν. » In postremis Bernhardy,
ejecta voc. ἀρξασθαι, leg. proponit : ... συγγραφὴν,
καὶ τὰ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ Ἀγ. τῆς ἱστορίας ποιή-
σασθαι τὴν ἀρχήν. Cf. Eudocia p. 299 : Μένανδρος
Πρ. ἱστορικός. Ἐγράψεν τὰ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν Ἀγα-
θίου· ἦτοι διάδοχος τῆς ἐκείνου ἱστορίας.

2.

Exc. Desent. p. 353 Mai :... [οὐ τοσοῦτον τῷ τῆς]
λέξεως εὐγενεῖ ὅσον τῇ τῶν πραγμάτων ἀφηγήσει καρ-
ποῦσθαι θαρρήσας· πῶς γὰρ οἴοντα ἦν ἐμὲ ἐς τοσοῦτον
ἀφῆχθαι παιδείας, ὥς καὶ ἐς τὸ συγγράφειν ἵεναι; ἀμέ-
ριμος γὰρ ἐσότη ἔμοι γὰρ ὁ βίος καὶ ἐκδεδιτημένος
ὑπῆρχεν. Hæc item ex proœmio. Prima verba sup-
plevit Niebuhrius.

2.

[*Nequaquam tantum*] elocutionis nobilitate, quantum
rebus narrandis me consecuturum esse speravi. Nam qui
fieri potest ut ego eruditionem adquisiverim historiæ com-
pendiæ necessariam, qui rudem vitam et sine disciplina
duxi?

3.

Medi in Colchorum regionem, de qua certabatur, irru-
erunt, ut ipsam sibi subjicerent, et post multa et varia cer-

3. (558 p. C.; Justiniani an. 3a.)

Exc. De leg. Rom. p. 13a Par. : Ὅτι ἐπειδὴ
Μῆδοι τῇ περιμαχίῳ τῶν Κόλχων χώρα προσκαθε-
ζόμενοι, ὥς ἂν ποιήσωνται γὰρ αὐτὴν κατήχοον, μετὰ
πολλοὺς ὅσους ἀγῶνας, χρόνου τε συχνοῦ τριβέντος αὐ-
τοῖς, οὐδὲν τι περαιτέρω ἐδρασσαν· ἀλλὰ γὰρ τὰ τε
πλείονα τῆς Λαζικῆς καὶ ὁ Φᾶσις ἡ πόλις, ἐνθα λέγε-
ται εἶναι τὰ τοῦ Λιήτου βασιλεία, οὐδὲν ἤττον ὑπὸ Ῥω-
μαίους ἐτύγχανον ὄντα· τέλος δὲ ἔδοξε Ῥωμαίοις τε καὶ
Πέρσαις, ὧν μὲν ἐν κατοχῇ ὑπῆρχον, εἴτε φρούρια εἴτε
ἕτερα ἄλλα, οὐτὶ μεταθεῖναι, εἶναι δὲ ἐν τῷ αὐτῷ μέ-
χρῳ οὐ ἀσφαλέστερον διευκρινηθεῖν τὰ τῆς διαφορᾶς.
Καὶ τοίνυν ἔδοκει οὐκ ἄλλως, ἐκχειρία τέ τις ἐγεγόνει
ὅσον οὕτω τελευτάτης εἰρήνης ἔχουσα ἐλπίδα, τὰ τε
μέγιστα τῶν πολιτευμάτων ἡσυρίαν ἦγον. Ἐπεὶ οὖν
ταῦτα τῇδε ἐχώρει καὶ οἱ γὰρ ἀμφὶ τὸν Ζαβεργᾶν Οὐν-
νοι πόρρω που τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπειληλαμέ-
νοι ἐτύγχανον, τῆνικαυτὰ Ἰουστινιανὸς (ἐν νῷ γὰρ εἴ-
χεν, ὥς ἐλεύσονται καὶ αὐτῆς οἱ Κοτρίγουροι ἀψώσονται
τὰ ἐπὶ Θράκης) ἐγκείμενός τε ἦν τῷ Σάνδιλῳ τῷ
τῶν Οὐτιγούρων ἡγεμόνι, ἀνίει τε οὐδαμῶς παραινῶν,
προσβείας τε συγχᾶς ἐκπέμπων καὶ ἄλλοτε ἄλλω τρόπῳ
ἀνερθεῖζων, ὥς ἂν ἀμωσγέπως ἐκπολεμώσῃ γὰρ αὐτὸν
ὥς τὸν Ζαβεργᾶν. Προσέτιθει δὲ ταῖς ὥς τὸν Σάνδιλ-
χον ἀγγελίαις ὁ αὐτοκράτωρ, ὥς, εἴ γε καταγωνίσοιτο
τοὺς Κοτρίγους, καὶ τὰ ὅσα ἐτήσια χρήματα ἐκ τῆς
Ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπονεμηθέντα ἦσαν τῷ Ζα-
βεργᾶ, μεταθήσειν ὥς αὐτὸν. Καὶ τοίνυν ὁ Σάνδιλος
(Ῥωμαίοις γὰρ ἐπιτήδεος ἐβούλετο εἶναι) βασιλεῖ ἐσή-
μησεν, ὥς « πέφυκέν οὐχ ὅσιον μὲν οὐδὲ ἄλλως εὐπρε-
πὲς τοὺς δημοφύλους ἀφανίσαι ἄρδην, μὴ δτι δόμῳλωσ-

tamina multumque temporis consumptum nihil quicquam
profecerunt. Etenim maxima pars Lazicæ regionis, maxime
vero Phasis urbs, ubi quondam, ut aiunt, Ætis regia fuit,
nihillominus semper remanserant in fide et potestate Roma-
norum. Itaque Romanis et Persis a possessione sive oppi-
dorum munitorum, sive aliarum rerum, quæ quisque bello
occupaverat, discedere minime placuit, sed ut omnia in
eodem statu manerent, donec controversia prorsus dijudi-
cetur. Quod quum utrimque decretum esset, induciæ factæ
sunt, quæ spem præbebant, fore ut brevi perfecta pax com-
poneretur : quo facto maxima illa duo imperia quiescebant.
Hæc quum ita gesta essent et Hunni, qui Zabergani pare-
bant, longe ab imperii Romani finibus fuissent repulsi, Ju-
stinianus suspicans, Cotriguros iterum Thraciam popula-
tionibus vexatum venturos, totus in Sandilichum, Utigu-
rorum ducem, incubuit, quem frequentibus legationibus
hortari non destitit, ut omni ratione ad bellum contra Za-
berganem excitare conatus est. Præter alias conditiones
imperator Sandilicho pollicitus est, si Cotriguros debellas-
set, ad ipsum annuas pecuniarum pensiones, quæ quotan-
nis Zabergani pendebantur, reddituras esse. Itaque Sandil-
chus, tametsi necessitudinem sibi cum Romanis esse cuperet,
imperatorī significavit, minime sibi pium aut decens fore
omnes suos contribules ad internecionem usque delere.

σοί τέ εἰσι καὶ ὁμόσκειοι ἡμῖν, καὶ ὁμοίᾳ χροῖνται στολῇ καὶ διαίτῃ, ἀλλ' ὅτι καὶ συγγενεῖς καὶ (κἀν? Nieb.) ἑτέροις τισὶ τετάχεται ἡγεμόσιν. Ὅμως δ' οὖν ('Ιουστινιανὸς μὲν γὰρ δὲ τὰ τοιαῦτα ἐγκαλεσόμενος) καὶ αὐτίκα τὴν ἵππον τοὺς Κοτρίγουρους ἀφελόμενος οἰκεῖον ποιήσεται κτῆμα, ὡς ἂν μὴ ἔχοιεν δῖω ὀχούμενοι σίνοντο τοὺς Ῥωμαίους. » Cf. Agathias V, 24. 25.

4. (558 p. C.)

Exc. De leg. gent. p. 99 Par. : [Περὶ Ἀδαρων.] Ὡς πολλὰ περιστήσαντες ἦκον ἐς Ἀλανούς, καὶ ἰκέται ἐγένοντο Σαρωσίου τοῦ Ἀλανῶν ἡγουμένου, ὡς ἂν δι' αὐτοῦ γνώριμοι ἔσονται Ῥωμαίοις. Ὁ δὲ Ἰουστίνῳ τῷ Γερμανοῦ, κατ' ἐκείνου καιροῦ τῶν ἐν Λαζικῇ καταλόγων ἐξηγουμένῳ, τῶν Ἀδαρων περὶ ἐδήλωσεν, ὃ δὲ Ἰουστίνος Ἰουστινιανῷ βασιλεῖ. Καὶ δὴ ἐνεκελεύσατο ὁ βασιλεὺς τῷ στρατηγῷ στέλλειν ἐς Βυζάντιον τὴν πρεσβείαν τοῦ ἔθνους. Καὶ οὖν Κανδὶχ, ὁνομά τις ἡρέθη πρεσβευσόμενος ὑπὲρ Ἀδαρων πρώτος, ὃς ἐσφοιτήσας ἔλεξε τῷ αὐτοκράτορι, ὡς πάρεστι τὸ μέγιστόν τε καὶ ἀλκιμώτατον τῶν ἐθνῶν, καὶ ὡς τὸ φύλον οἱ Ἀδαροι ἀκαταμάχητοί τέ εἰσι καὶ τὸ ἀντιστατοῦν οἷοις βραδίως ἀπίσασθαι τε καὶ διαφθεῖρειν, καὶ ὡς προσήκον ἐστὶ τῷ βασιλεῖ ἐς δμαιχιμῶν σφᾶς ἐταίρῃσασθαι, ἀλεξητῆράς τε ἔχειν ἀγαθοὺς, καὶ ὡς οὐκ ἄλλως εὐνοῦσταιτο ἔσονται τῇ Ῥωμαϊκῇ πολιτείᾳ ἢ οἱ-ροῖς ἐς τὰ μάλιστα τιμιωτάτοις καὶ χρήμασιν ἐτησίους καὶ γῆς εὐφοριωτάτης οἰκῆσει. Ταῦτα τῷ αὐτοκράτορι ἐπειδὴ ἡγγεῖλεν ὁ Κανδὶχ, αὐτίκα — οὐ γὰρ ἐσφρίγα οἱ τὸ σῶμα, οὐδὲ χιμαζεν ἢ ἀλκή, ὥσπερ ἀμέλει,

ἡνίκα Γελίμερά τε τὸν Βάνδηλον καὶ Οὐτίτιν τὸν Ἰόθον ἄμφω ἔτι νεάζων ἔθετο δορυάλων· ἀλλ' ἤδη γηραλέος τε ἦν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκείνου φρόνημα καὶ φιλοπόλεμον μετεβέβλητο ἐς τὸ βαθυμότερον. Ταῦτα ἔγνω ἑτέρῳ τρόπῳ καὶ οὐχὶ πολέμῳ τὴν βαρβαρικὴν ἀποκρούσασθαι δύναμιν. Καὶ κατηγωνίσαστο ἂν καὶ ἄρδην ἠράνισεν, εἰ καὶ μὴ πολέμῳ, ἀλλ' οὖν εὐβουλία, εἰ γε μὴ τῷ ἀπειλομένῳ τέλει πρότερον ἠφανίσθη αὐτός· οὐ γὰρ πολλῷ ὕστερον ὤχετο ἐκεῖσε. Ἐπεὶ οὖν ἤκιστα ἦν οἷόσπερ περιεῖναι, τὴν ἑτέραν ἐτράπετο. De Justiniano,estate ingravescente, molliore, et donis dolisque potius quam armis hostes cohibente, cf. Agathias V, 14.

5.

Ibidem p. 100 : Ὅτι δημηγορήσας ὁ βασιλεὺς, τοῦ τε ἱεροῦ ξυλλόγου τὸ ἀγγέλλουν τε καὶ βουλευτικὸν τοῦ βασιλείως ἐπαινέσαντος, παραχρῆμα τὰ τε δῶρα ἔστειλε, σειράς τε χρυσῷ διαπεποικιλμένας καὶ κλίνας, ἐσθῆτάς τε σηρικὰς καὶ ἑτέρα πλείστα ἐκμαλθακῶσαι οἷά τε ὄντα ἀλαζονείας ἀνάπλεα φρονήματα, πρὸς τοῖς καὶ πρεσβευσόμενον Βαλεντίνον (εἷς δὲ οὗτος τῶν βασιλικῶν μαχαιροφόρων)· καὶ προὔτρεπε τὸ φύλον δμαιχιμῶν ἐσάγειν Ῥωμαίοις καὶ κατὰ τῶν ἀντιπάλων δπλίσσασθαι, ἐμφρονέστατα οἶμαι προμηθευσάμενος ὁ βασιλεὺς, ὡς ἡ νικῶντες οἱ Ἀδαροι ἢ καὶ ἡσώμενοι ἐξ ἀμφοῖν περιθῶσι Ῥωμαίοις τὸ συνοῖσιν. Τοῦ δὲ Βαλεντίνου ἐκεῖσε ἀφικομένου καὶ τὰ δῶρα παρασχομένου, καὶ ὅσα ἐσήμηνεν ὁ βασιλεὺς ἐξειπόντος, πρῶτον μὲν ἐξεπολεμήθησαν Οὐτιγούροις, εἶτα Ζάλοις, Οὐννικῷ φύλῳ· καὶ Σαθείρους δὲ καθεῖλον.

« Nam non solum, inquit, illi eadem nobiscum lingua et vivendi ratione utuntur, sed etiam sunt nostri consanguinei, quamvis aliis ducibus pareant. Nihilominus (Justinianus enim hoc imperavit) omnes Cotrigurorum equos illis ademptos nostros faciemus, ne habeant, quo vecti et insidentes Romanis amplius noceant. »

4.

Avares quum diu multumque incerti errassent, tandem ad Alanos accesserunt, et Sarosium, eorum ducem, suppliciter orarunt, ut per eum in notitiam et amicitiam Romanorum venirent. Is Justino, Germani filio, qui tunc temporis militibus, qui in Lazica in praesidiis erant, praerat, eam rem nuntiavit, et Justinus ad Justinianum retulit, qui illi mandavit, ut ejus gentis legatos ad se Byzantium transmitteret. Electus vero fuit ab ea gente quidam Candich nomine, qui quum primus legatus ad imperatorem venisset, dixit, adesse gentem omnium maximam et fortissimam, Avares, genus hominum invictum, qui omnes hostes repellere et funditus extinguere possent. Imperatoris rationibus valde conducere cum eis armorum societatem facere et auxilios optimos sibi adsciscere, qui tamen non alia conditione Romano imperio servirent, quam si donis pretiosis, annuis etiam stipendiis et fertili regione, quam habitarent, donarentur. Haec Candich imperatori. Erat ea tempestate imperator effocto corpore : non eadem illi vis animi, qua florebat, quum juvenis adhuc Gelimerem Vandalum et Vit-

tigem Gothum captivos fecit. Itaque jam senex exacta aetate, quum animi robur et belli amorem desidia et otio commutasset, barbarorum exercitum non bello, sed alia ratione a finibus imperii depellere constituit. Et sane vicisset cum et penitus exstinxisset, si minus praeliis, at prudentia et consilio, nisi ipse debito sine prius extinctus esset. Elenim non multo post ex vita ingravit. Quum igitur vi barbaros superare non posset, aliam viam ingressus est.

5.

De ea re imperator concionem apud sacrum senatum habuit, qui ejus prudentiam et in rebus gerendis consilii vim et acerrimum judicium valde collaudavit. Hoc facto statim imperator dona ad legatos misit, catenas auro variegatas et lectos et sericas vestes et alia quam plurima, quibus leniret et demulceret animos superbiae et insolentiae plenos. Misit quoque legatum Valentinum (is erat unus ex imperatoris satellitibus), cui praecipit ut gentem Romanis societate conjungeret, et efficeret ut suos inimicos bello aggrederentur. Sic enim valde prudenter, opinor, imperator sentiebat, sive Avares vincerent, sive vincerentur, in utramque partem ea quae evenirent, suo commodο cessura. Quum igitur Valentinus ad eos profectus esset et munera prae-buisset et mandata imperatoris exposuisset, primum quidem Utigueros, tum Salos, Hunnicam gentem, debellarunt, et Sabiros everterunt.

6.

Ibidem p. 100, 101 : "Οτι ἐπεὶ οἱ ἄρχοντες Ἀντῶν ἀθλῶς διετέθησαν καὶ παρὰ τὴν σφῶν αὐτῶν ἐλπίδα ἐπεπτώκεσαν, αὐτίκα οἱ Ἀθαροὶ ἔχειρόν τε τὴν γῆν καὶ ἐληίζοντο τὴν χώραν. Πιεζόμενοι δ' οὖν ταῖς τῶν πολεμίων ἐπιδρομαῖς ὡς οἶόντε, ἐπρεσβεύσαντο ὡς αὐτοὺς Μεζάμηρον τὸν Ἰδαρίζου, Κελαγαστοῦ ἀδελφόν, ἐπὶ τὴν πρεσβείαν χειροτονήσαντες· ἐδέοντό τε πρίασθαι τῶν τινὰς τοῦ οἴκειου φύλου δορυαλῶτων. Καὶ τοίνυν Μεζάμηρος ὁ πρεσβευτῆς, στωμύλος τε ὢν καὶ ὑπαγόρας, ὡς Ἀθάρους ἀφικόμενος ἀπέριψε ῥήματα ὑπερήφανά τε καὶ θρασυτέρᾳ πως. Ταῦτά τοι ὁ Κοτράγηρος (Κοτρίγουρος conj. Nieb.) ἐκείνος, ὁ τοῖς Ἀθάρους ἐπιτήδειος, ὁ κατ' Ἀντῶν τὰ ἐξθίστα βουλευσάμενος, ἐπεὶ ὁ Μεζάμηρος ὑψηλότερον ἢ κατὰ πρεσβευτὴν διελέγετο, εἶπεν ὡς τὸν Χάγανον· « Οὗτος ὁ ἀνὴρ μεγίστην ἐσότη περιβέβληται δύναμιν ἐν Ἀνταῖς, οἷόσπερ πέφυκε κατὰ τῶν ὀπωσῶν αὐτῷ πολεμίων ἀντιτάττεσθαι. Δεῖ τοιγαροῦν ἀποκτανθῆναι τοῦτον, καὶ τὸ λοιπὸν ἀδεῶς ἐπιδραμεῖσθαι τὴν ἀλλοτρίαν. » Τούτῳ πεισθέντες οἱ Ἀθαροὶ παρωσάμενοι τὴν τῶν πρέσβειων αἰδῶ, ἐν οὐδενί τε λόγῳ θέμενοι τὴν δίκην, ἀναίρουσι τὸν Μεζάμηρον. Ἐξ ἐκείνου πλέον ἢ πρότερον ἔτεμον τὴν γῆν τῶν Ἀντῶν, καὶ οὐκ ἀνίσταν ἀνδραποδιζόμενοι καὶ ἄγοντές τε καὶ φέροντες.

7.

Suidas : Θρᾷκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται. Ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. Λέγει γὰρ ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ γῇ πρεσβεύς τις (ὁ πρεσβύτατος libri opt.) ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο· καὶ ἐντεῦθεν Ἰωσι καὶ Αἰολεῦσι ἀνιγμὰ ἐγένετο· « Θρᾷκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται. » Eadem leguntur apud Zenobium IV, 32 et Photium. Jam quum Zenobius Hadriani tempore vixerit, non posse Menandri mentionem ad nostrum scriptorem pertinere, sed Menandrum Ephesium vel alium intelligendum esse

6.

Quum duces Antaram parum prospere res gessissent et spe sua excidissent, confestim Avaras hostium terram vastarunt et regionem sunt depopulati. Hi vero inimicorum excursionibus vexati ad Avaras legationem miserunt, ad quam gerendam Mezamerum, Idarizii filium, Celagasti fratrem, suffragio elegerunt, et ab eo petierunt ut captivorum aliquos gentis suae redimeret. Mezamerus igitur legatus, vir vanus et magniloquus, ubi ad Avaras pervenit, in verba superbiora et arrogantiora prorupit. Cotragegus autem ille, Avarum perquam familiaris et necessarius, quum Mezamerus insolentius, quam legatum decebat, esset locutus, chagano dixit : « Vir ille magnae est apud Antas auctoritatis, et in quoscumque voluerit inimicos vim parare potest. Oportet igitur ipsum de medio tollere, deinde intrepide in regionem inimicam excursions facere. » Ab illo adducti Avaras, sprete ea, quae legatis debetur, reverentia, nulla habita juris ratione, Mezamerum necant. Et ab eo

monet Hemsterhusius ad Suid., suffragante Meinekio in Men. com. p. 60 et Bernhardy. Attamen mirum est Menandrum nostrum in primo Historiarum libro legatum Antaram contra fas gentiumque jus occisum narrasse (v. fr. 6). Quo accedit quod apud Zenobium et Photium et in Suida codd. optimi praebent : ἐν ταύτῃ τῇ γῇ ὁ πρεσβύτατος ἀκ. Quae lectio quum aperte sit corrupta, e Menandro Protectore facile possit corrigi in ὁ πρεσβεὺς vel πρεσβευτῆς Ἀντῶν. Quare nescio an Menandri nostri mentio in codice aliquo Zenobii e margine in textum irrepserit; atque eo ipso Zenobii de hoc proverbio expositio disjecta nunc perierit, nisi quod ex ea supersint verba : καὶ ἐντεῦθεν Ἰωσι κτλ.

8. (circ. 561. Justinian. an. 35.)

Exc. De leg. Rom. p. 133 : "Οτι Ἀμμιγος ὁ Φράγγος ἐστρατοπεδεύσατο ἀντικρυ τοῦ ποταμοῦ Ἀττίσου, ἢ προσδόκιμοι ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι διαθήσεσθαι. Ὁ δὲ Ναρσῆς τοῦτο ἐγνωκὼς Παμφρόνιον, ὃς ἐν τοῖς βασιλέως πατράσιν ἐτέλει, καὶ Βούνον (Βῶνον? N.) προσεστῶτα τῆς αὐτοῦ βασιλείας περιουσίας, ἐκπέμπει πρεσβευσομένῳ ἄμφω ὡς Ἀμμιγον, ἐδήλωσέ τε αὐτῷ ἐκ ποδῶν γενέσθαι καὶ μηδαμῶς πόλεμον αὐθις κινήσαι κατὰ Ῥωμαίων· ἐκχειρία γάρ τις ἐγεγόνει μεταξὺ τοῦ χρόνου Φράγγος τε καὶ Ῥωμαίους. Ὁ δὲ Ἀμμιγος διὰ τῶν πρέσβειων ἀπεκρίνατο, ὡς οὐκ ἐνδῶσοι ποτέ εἰσ' αὐτῷ τὸ ἀκόντιον οἰατέ εἰσι κραδαίνειν ἢ χεῖρ.

Ἀμμιγος] = Hic Amingus dicitur a Paulo lib. II Historiae Langobardorum : *Amingus vero dum Widino, Gothorum comiti, contra Narsetem rebellare paranti auxilio esse non dubitat, victus Narsis gladio perimitur, Widinus captus Byzantium mittitur*. Sic etiam nominatur ab Aimonio in lib. II Histor. Franc. et ab Hermanno Contracto in Chronico, quod editum est a Canisio. In Appen-

tempore latius et liberius depopulari Antaram terram ceperunt, neque captivos aut praedas agere cessaverunt.

7.

Thracēs fœdera nesciunt. Hujus proverbii meminit Menander libro primo. Dicit enim in hac terra *legatum Antaram* jaculo per pectus transfixum periisse.

8.

Ammigus Francus castra locavit ex adverso fluminis Athesis, quod Romani transire constituerant. Hoc cognito Narses Pamphronium, qui unus ex patriciis erat, et Bonum, comitem rei privatae imperatoris, legatos ad Ammigum mittit. Per hos denuntiavit Ammigo ut decederet, neque iterum bellum contra Romanos gereret. Induciae enim per id tempus inter Francos et Romanos factae erant. Ammigus vero respondit se non cessurum, quamdiu manus telum jaculari posset.

dice vero Marcellini Comititis, ex qua Hermannus hæc desumpsit, *Omni-rugus* perperam exaratur, annusque, quo a Narsete devictus est, male designatur, quum hæc clades anno 33 Justiniani, ut minimum est, contigerit. » VALESIIUS.

9.

(c. 562. Justinian. an. 36.)

Exc. De leg. gent. p. 101 : Ὅτι ἐδέξατο Ἰουστινιανὸς παρὰ Ἀδάρων πρέσβεις, ἐφ' ᾧ σφᾶς περιαθρήσει γῆν, ὅποι τὸ φύλον θήσονται τὰς οἰκίσεις. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς, Ἰουστίνου τοῦ στρατηγοῦ σημῆναντός οἱ, ἐν βουλῇ ἐποίησατο ἐς τὴν Ἑρούλων χώραν κατοικίσει τὸ ἔθνος, ἐνθα πρὸ τοῦ ὥκουν οἱ Ἑρούλοι· δευτέρᾳ δὲ προσαγορεύεται Παιονία· καὶ εἰ γε θυμῆρες αὐτοῖς ἐγένετο, καὶ κατένευσεν ἂν ὁ βασιλεὺς. Ἄλλ' ἐκείνῳ Σκυθίας οὐ τι ᾔοντο δεῖν ἔσεσθαι ἐκτός· αὐτῆς γὰρ δῆπουθεν ἐσὸτι ἐφίεντο. Τοῦτο μὲν οὖν οὐ προῦδῃ, ἔστειλε δὲ ὁ μὲν Ἰουστίνος ὁ στρατηγὸς τοὺς πρέσβεις ἐς τὸ Βυζάντιον, ἐδήλωσέ τε τῷ βασιλεῖ, ὡς ἂν αὐτοῦ ἐν κατοχῇ ἔσονται ἐπὶ πολὺ. Ἐπιλοποίησατο γὰρ τῶν πρέσβεων ἓνα ὄνομα Οἰκουνίμων· ἐν ἀπορρήτῳ τέ οἱ ἔλεγεν ὁ Οἰκουνίμων, ὡς ἔτερα διαλεγόμενοι ἔτερα γνώματεύουσι, καὶ ὡς λόγοις μὲν ἐς τὰ μάλιστα μετρίους χρῶνται καὶ (ὡς) τὴν ἐπιείκειαν παραπέτασμα προβάλλονται τοῦ δόλου, τῷ ἐμπεδῶσαι δὲθεν τὸ εὖνουν ὡς τοὺς Ῥωμαίους, ὡς ἂν ταύτῃ διαπεραιωθείεν τὸν Ἰστρον, τὸ δὲ γε βουλόμενον αὐτοῖς τῆς γνώμης ἔχει ἐτέρως, καὶ ὡς, εἴγε διέλθοιεν τὸν ποταμὸν, βούλονται πανστρατεὶ ἐπιθέσθαι. Τούτων οὖν Ἰουστίνος ἐγνωσμένων, αὐτῷ τῷ βασιλεῖ ἐσήμηνεν, ὡς ἂν οἱ πρέσβεις τῶν Ἀδάρων ἐγκαθειργημένοι ὦσιν ἐν Βυ-

ζαντίῳ· ταύτῃ γὰρ οὐκ ἀνέξιντο διαλεῖν τὸ βεῖθρον, πρὶν ἢ ἀφεθῶσιν οἱ πρέσβεις. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐπρασεν ὁ Ἰουστίνος, οὐχ ἤττον παρεσκευάζετο ἅμα φυλάξων τὰς διαβάσεις τοῦ ποταμοῦ· βύον γὰρ τὸν πρωτοστάτην τοῦ θητικοῦ καὶ οἰκετικοῦ τῇ τοῦ ποταμοῦ ἀπένειμε φυλακῇ. Οἱ δὲ πρέσβεις τῶν Ἀδάρων ἐπεὶ οὐδὲν τι ὤνησαν ὥνπερ αἰτοῦντες πρὸς βασιλεῖα ἀφίκοντο, δῶρα, ὥσπερ σύνθηες ἦν αὐτοῖς, παρ' αὐτοῦ εἰληφότες, καὶ μὲν οὖν ὤνησάμενοι τὰ ὅσα χρεῶν, τοῦτο δὲ καὶ ὀπλων [πλῆθος suppl. Nieb.], ἀφέθησαν μὲν· ὅμως δὲ οὖν Ἰουστίνῳ λάθρα ἐνεκελεύσατο ὁ βασιλεὺς τρόπῳ τῷ τὰ ὀπλα ἀφελῆσθαι παρὰ σφῶν. Καὶ οὖν ὁ στρατηγὸς ἐπεὶ ἐδέξατο γε αὐθις ἐπανιόντας τοὺς πρέσβεις, κατὰ ταῦτα ἐποίησε. Ἐντεῦθεν ἤρξατο ἡ δυσμένεια Ῥωμαίων τε καὶ Ἀδάρων, ἥδη ἐκ πολλοῦ ὑποτιφόμενῃ, καὶ μάλιστα τῷ μὴ ὡς ὅθιεν ἀφεθῆναι τοὺς πρέσβεις. Συνεχέστατα γὰρ ἐσήμηνεν ὁ Βαϊανός, ὡς ἂν ἐπανελθοιεν· τὸ μελετώμενον δὲ σάφα ἐπιστάμενος ὁ βασιλεὺς ἄλλοτε ἄλλως διετίθει τὸ παρὸν, ὅπως ἐς τὴν βασιλίδαν πόλιν ἐγκαθειργημένοι εἴεν.

10.

Exc. De sent. p. 354. 355 ed. Mai. : Ὅτι ὁ πρὸς τοῦ κρατοῦντος ἡδικημένος χαλεπαίνει ὡς τὰ πολλὰ τῷ κοινῷ.

Ὅτι ὁ Σιλζιβουλός ὁ τῶν Τούρκων ἡγεμὼν (ἡχ-κοίε γὰρ ἤδη τῶν Ἀδάρων τῆς φυγῆς πέρι, καὶ ὡς τὰ Τούρκων διαδηλησάμενοι ὥχοντο), ὅλα φύσει φρονήματι ἔπεται βαρβάρῳ, ἀπαυθαδιασάμενος ἔφη, ὡς· οὔτε ὀρνεις πεφύκασιν, ὅπως τῇ πτῆσει ἀνά αἰθέρα διαφύγοιεν τῶν Τούρκων τὰ ξίφη, οὔτε μὴν ἰχθύες, ὡς ἂν ὑποδρύχοι γενόμενοι ἐς τὰ κατώτατα τοῦ θαλαττίου ἀφανισθῇσονται κλύδωνος, ἀλλ' ὑπερθε περυσσοῦσι

9.

Justinianus legatos ab Avaribus excepit, qui postulabant ut illis liceret circumspicere terram in qua eorum gens sedes et domicilia poneret. Et imperator quidem, Justino duce suadente, in ea terra, ubi prius habitabant Heruli, quæ secunda Panunia vocatur, eos collocare animum induxit, et, si illis placuisset, ipse non esset adversatus. Sed Avars Scythia sibi exeundum non censuerunt, quasi hujus desiderio valde tenerentur. Hoc igitur etsi irritum cecidit, tamen Justinus legatos misit Byzantium et imperatorem eos aliquamdiu in custodia retinere jussit. Justinus enim sibi conciliaverat unum ex legatis. Cœcunimonem nomine, qui secreto eum monuit Avars aliud in ore habere et aliud sentire : eos blanda quam maxime oratione uti et suæ fraudi obtendere simulatam erga Romanos benevolentiam, tantisper dum Istrum trajiciant, sed longe aliter id, quod in mente gerant, se habere. Enim simul atque Istrum transierint, omnibus copiis eos in bellum erupluros. Quæ quum cognovisset Justinus, eorum omnium imperatorem certior fecit, ut legatos Avarum Byzantii quamdiu posset retineret. Nec enim Avars Istrum prius trajecturos, quam legati dimissi essent. Ea quum Justinus mandaret, non minus curæ et operæ impendebat, quo Avars fluvii traje-

ctione prohiberet. Bonum enim, domesticarum copiarum ducem, fluminis custodiæ præfecit. At vero Avarum legati, ubi nihil profecerunt eorum quæ ab imperatore petita venerant, munera, ut consuetum erat, acceperunt, et ea quæ sibi opus erant, compararunt, arma etiam emerunt, et ita dimissi sunt. Verum imperator secreto mandavit Justino, ut, quacumque ratione et via posset, in reditu arma illis eriperet. Itaque dux quum legatos exciperet, imperatoris mandata est exsecutus. Hinc ceperunt inter Romanos et Avars inimicitia multis antea ex causis accensæ : maxime, quod non statim legati eorum dimissi essent. Præceperat enim Bajanus, ut quamprimum redirent. Sed imperator, quum sciret quid cogitarent, varia identidem tentaverat, ut aliquamdiu eos in urbe detineret.

10.

Qui a principe injuriam passus est, is rem publicam ple-riusque odit.

Silzibulus (alii Exc. locis : Dizabulus), Turcorum dux, audita Avarum fuga, in qua hi res Turcorum detrimentis affecerant, solita barbarorum superbia jactanter ait : neque aves eos esse, ut aërio volatu Turcorum gladiis effugere possent ; neque pisces, ut profundo pelago submersi undis occultarentur, sed supra terram eos vagari. « Quare, inquit,

τῆς γῆς· καὶ ἤνικα μοι ὁ κατὰ τῶν Ἐφθαλιτῶν διανυσθήσεται πόλεμος, ἐπιθήσομαι καὶ Ἀδάροις καὶ τὰς ἐμὰς ἥμισα φεύζουσι δυνάμεις. » Ταῦτα λέγεται ἐπικομπάσαντα τὸν Σιλζιβούλον ἔχσθαι τῆς ἐπ' Ἐφθαλίτας δρυῆς.

Ὅτι ὁ Κάτουλφος κωλύων τὸν τῶν Ἐφθαλιτῶν ἡγεμόνα τῆς πρόσω πορείας, ἐφθέγγετο βαρβαρικὸν μὲν τι καὶ παροιμιώδης, θυμῷ δ' ἐχόμενον πειθοῦς, ἓνα κύνα ἐν τοῖς οἰκείοις δονεῖων δέκα ῥωμαλέωτερον εἶναι.

Ὅτι περ οὐδὲν οὕτω βέβαιον ὡς τὸ τῆς νίκης ἀέθειον.

Ὅτι ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις πολλάκις παραπέση γε τῇ τόλμῃ τὸ ἐλπίζεσθαι (παρέπεται τῇ τόλμῃ τὸ λογίζεσθαι conj. Bekk.).

Οὐ γὰρ ἐμοὶ γε τάλῃθι σιγητέον, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς χάριν ἂν εἴποιμι τῶν μέγα δυναμένων. Οἷς γὰρ οὐκ ἔνεστι τὸ εὐκλεῆς, τούτοις ἐγκώμια προσφέρων τις παρὰ τὴν πάντων δόξαν καταγέλαστον τίησι τὸν ἐπαινούμενον, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐπισκιάζειν βουλόμενος κἂν τοῖς ὁμολογουμένοις ψεύδεσθαι δόξει.

Ὅτι ἀναπτειρόν τι χρῆμα ἡ νίκη, καὶ διαδιδράσκειν οἷατε οὐσα βραδίως. Ταῦτά τοι καὶ Ὀμηρος αὐτὴν φησιν ἐπαμείβεσθαι τοὺς ἄνδρας.

Ὅτι ψυχὴ τυραννουμένη πρὸς φόβου τῶν δεόντων κατ' οὐδὲν ὅτιον προμυθεύεται.

Πᾶν γὰρ ἀγαθὸν τε καὶ κακὸν τῇ ἀνθρωπίνῃ ταλαντεύεται γνώμῃ, καὶ τῷ βουλομένῳ προσδέχεται τὴν ῥοπήν.

11. (an. 562.)

Exc. De leg. Rom. p. 133-147: Ὅτι ἀνὰ τῶν

ἑω τε καὶ Ἀρμενίαν τελευτάτῃ τις εἶναι εἰρήνῃ ἐδόκει, κατὰ δὲ τὴν Λαζικὴν ἐκεχειρία ἦν Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις. Ἐπεὶ οὖν ὥσπερ ἡμιτελῆ τὰ τῆς εἰρήνης ὑπῆρχεν, ἐδόδοκτο δὲ Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν τοῖς βασιλεῦσι πληρεστάτῃν ἡσυχίαν ἄγειν, τούτου ἕνεκα Ἰουστινιανὸς στέλλει Πέτρον, δὲ τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ταγματῶν ἡγεῖτο, διαλεχθῶσόμενον Χοσρόῃ περὶ τῶν καθόλου σπονδῶν. Καὶ τοίνυν ἀφικομένου ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ Δάρας, κατὰδὴλόν τε ποιήσαντος τῷ τῶν ἐφῶν βαρβάρων βασιλεῖ, ὡς πάρεστιν ἐπικηρυκευσόμενος ἀμφὶ τοῦ καταθέσθαι τὰ ὅπλα ἑκασταγῶς, ἐκπέμπεται αὐτῷ καὶ Περσῶν πρεσβευτῆς, ᾧ δῆτα ὑπῆρχε μὲν ἀξίωμα τὸ Ζιχ, μέγιστόν τι τούτου παρὰ τοῖς Πέρσαις γέρας, προσηγορία δὲ αὐτοῦ Ἰεσδεγουνάφ. Οὗτος δὲ παρευναστήρ τοῦ κατ' αὐτὸν βασιλέως ὑπῆρχε. Καὶ τοίνυν ἐν ταύτῃ γενόμενοι οἱ πρέσβεις, καὶ τῶν κατ' αὐτῶν ἐπιχωρίων ἀρχόντων εἰς ἐν ξυναθροισθέντων, κατέστησαν ἐς ἐκκλησίαν. Καὶ Πέτρος δὲ τῶν Ῥωμαίων πρεσβευτῆς, ἀποχρόντως ἔχων τῆς τε ἄλλης παιδείας καὶ τῆς τῶν νόμων, ἔλεξεν ὧδε· « Πάρεσμεν, ὧ ἄνδρες Πέρσαι, πρὸς τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως σταλέντες. Ὅποιος δὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς, περιττόν ἂν εἴη λέγειν, πραγμάτων τὸν ἄνδρα διηγουμένων ὑμῖν. Πάρεμι μὲν οὖν ἐφ' ᾧ τὰ τῆς ἡδὴ γεγεννημένης ἐς τελευτάτῃν εἰρήνῃν μετασκευάσαι. Ἀναδιδάξαι δὲ βούλομαι πρότερον πρὸς ὅαν ὑμῖν πολιτείαν καὶ δσὴν αἱ σπονδαὶ βεβαιωθήσονται. Ἄλλ' εἰ καὶ τις μεγαλορρήμων εἶναι δόξω, τὸ συνοῖσον ἀμφοτέραις ταῖς πολιτείαις θηρώμενοι μὴ ἀχθεσῇτε τῇ περιττολογίᾳ. Οὐκ ἐς μακρὰν γὰρ ἐν δέοντι δόξει τὰ τοιαῦτα λελέγθαι, ἐπαινεθήσομαι τε πρὸς ὑμῖν, τῶν πραγμάτων ὑμᾶς ἀναδιδασκόντων τῇν

simulatque Ephthaliticum bellum absolvero, Avares aggrediar, qui meis profecto viribus non resistent. » Hæc aiunt jactantem Silzibulum adversus Ephthalitas esse profectum.

Catuplus ut averteret Ephthalitarum ducem, quominus agmen ulterius duceret, dixit barbaricum quidem proverbium, aptum tamen ad persuadendum, unum canem in propriis ædibus externis decem esse validiorem.

Nihil est adeo constans ut victoriæ inconstantia.

In maximis periculis sæpe audacia spem superat.

Neque a me veritas reticenda est, neque ad gratiam potentium loquendum. Etenim si hominibus, qui nihil commendabile habent, laudes contra omnium sententiam quisquam tribuat, tum is, qui laudatur, ridiculus evadit, tum qui veritati fucum facere nititur, in manifestis etiam rebus mentiri postea videbitur.

Volucris admodum victoria est, et facile aufugere solet; atque ob id milii videtur ipsa ab Homero dici inter homines alternare.

Animus timore oppressus nullum officii respectum habebit.

Namque omne bonum malumque in humano libatur iudicio, atque a voluntate inclinationem accipit.

11.

Per Orientem et Armeniam perfecta pax esse videbatur; et per Lazicam Romani inducias cum Persis pepigerant.

Itaque quum ad perfectam pacis constitutionem non multum desideraretur, et utriusque populi reges quietem penitus restituere cuperent, Justinianus Petrum, magistrum officiorum, ad Chosroem mittit, qui de pace in universum ageret. Is ad fines circa Daras oppidum accedens significavit orientalium barbarorum regi, se illic adesse, ut de armis ab utraque parte ponendis fœdere conveniret. Illuc quoque missus a Persis legatus dignitate Zichus, quæ maximæ est apud Persas auctoritatis, nomine Iesdegusnaph (*Isdagonnas* ap. Procop.), qui erat regis cubicularius, advenit. Legati igitur convenerunt, et una quoque cum illis ipsarum regionum viri primarii, ut de his rebus deliberarent, sunt congregati. Apud quos Petrus, Romanorum legatus, quum omnibus disciplinis valde excultus, tum præcipue in jure versatus, « Adsumus, o viri Persæ, inquit, a Romanorum imperatore missi. Quis vero et qualis sit noster imperator, supervacuum est dicere. Etenim ejus opera vobis virum demonstrant et indicant. Adsum igitur, ut jam initas et factas conventiones ad perfectam et absolutam pacem traducam. Ego vero primum quali et quam potenti cum populo amicitiam contracturi sitis, vobis ostendere volo. Quodsi multus in dicendo esse videbor, tamen quod Romanis et Persis conducatur respicientes, quæso ne orationis longitudine offendamini. Nam brevi hæc opportune dicta esse apparebit et laudem a vobis consequar, quum res ipsæ

ἐκ τῶν λόγων ὠφέλειαν. Γενήσονται τοίνυν ὑμῖν αἱ
 ξυνθήκαι πρὸς Ῥωμαίους. Ἀρκέσει δὲ Ῥωμαίους
 εἰπεῖν· ὅλοιοι γὰρ ἡ προσηγορία τὰ λειπόμενα. Χρεῖν
 οὖν ὑμᾶς, ὡς πρὸς τοσαύτην πολιτείαν σπεισομένους
 καὶ οὐ περὶ βραχέων βουλευομένους, τὰ κάλλιστα τε
 καὶ συνοίσοντα μᾶλλον ἐλέσθαι, καὶ ἀντὶ τῶν ἀδελῶν
 τοῦ πολέμου τὸ προδηλότατον πᾶσιν ἀνθρώποις, τὴν
 εἰρήνην, ἀγαθὸν ἀσπάζεσθαι. Καὶ μὴ τις ὑμᾶς ἀπα-
 τώλογισμός, ὡς νενικήκατε Ῥωμαίους, ἐπηρμένοι τῷ
 τὴν Ἀντιόχειαν ἀλῶναι πρὸς ὑμῶν καὶ ἅττα Ῥωμαϊκὰ
 χωρία. Τὸ γὰρ ὑπερβάλλον τῆς Ῥωμαϊκῆς εὐτυχίας
 ὁ θεὸς ἐκόλασεν ἐν τούτῳ, τῷ μὴ νομίζειν ἄνθρωπον
 ἀνθρώπου διαφέρειν πολύ. Καὶ εἰ μὲν τὸ φύσει δίκαιον
 ἐκράτει, οὔτε ῥητόρων οὔτε νόμων ἀκριθείας οὔτε μὴν
 ἐκκλησίας καὶ τῆς περὶ ταῦτα ποικιλίας τῶν λόγων ἔδει·
 αὐθαίρετα γὰρ τοῖς βιωφελέσι τῶν πραγμάτων προσετέ-
 θημεν. Ἐπειδὴ δὲ πάντες ἄνθρωποι δίκαια καθεστάναι
 νομίζομεν (τὰ κεχαρισμένα add. Nieb.), προσδεῖ καὶ
 τῆς ἐκ τῶν λόγων τερβείας ἡμῖν. Τοιγαροῦν καὶ ἐς ἐκ-
 κλησίαν ξυνελθούμεθα, ὡς ἂν πείσοιμεν ἕκαστοι τοὺς
 (τοὺς ἄλλους Nieb., ἡμᾶς αὐτοὺς Bekk.) δεινότητι
 λόγων ἐπεικτεῖς εἶναι. Ὅτι μὲν οὖν ἀγαθὸν εἰρήνην καὶ
 τοῦναντίον πονηρὸν ὁ πόλεμος, οὐδεὶς ἀντερεῖ. Εἰ γὰρ
 καὶ παρὰ τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων ὁδὸν βέβαιον ἡγη-
 σόμεθα τὸ νικᾶν, οἶμαι τὸν νενικήκота χάκιστα ζῆν ἐξ
 ὧν θαυμάσιον ἕτεροι. Οὕτω δὴπου καὶ τὸ κρατεῖν λυ-
 πτόν, μὴ τί γε τὸ κρατεῖσθαι λυπηρότερον. Διὸ τοί-
 νυν ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς ἀπέσταλκε σπεισομένους ἡμᾶς
 καὶ προτέρους ἱκετεύοντας καταθέσθαι τὸν πόλεμον,

οὐχ ὡς δεδιώς μὲν τὰ πολέμια, φοβούμενος δὲ, μὴ
 προφθάσῃτε διαλεγόμενοι πρότεροι περὶ τῆς εἰρήνης τῆς
 φιλάτης ἡμῖν. Μὴ δῆτα οὖν, ὡς πρὸς τῆς τῶν βορέων
 ἀπαλλαγῆς, τὰς κατ' ἄλληλων ἐπεκτείνωμεν δυσμε-
 νείας. Πολιτείας γὰρ εὖ πολιτευομένης ἀλλότριον πέ-
 φυκὲ πως τὸ μὴ στοχάζεσθαι τῶν συμβησομένων ἐκ τοῦ
 πολέμου. Διαγραφέτω τις ὑμῶν ἐν ταῖς ψυχikaῖς θεω-
 ρίαις ὅσπερ παρόντας τοὺς πεπτωκότας κατολοφυρομέ-
 νους· ἀναλογιζέσθω καὶ τὰς καιρίας τῶν πληγῶν ἐπι-
 δεικνύντας ἀποικτιζομένους τε καὶ ἐπεγαλοῦντας ὡς
 τῇ κρατούντων ἀβουλῇ διέφθαρται τὸ ὑπῆκοον· εἴτα
 τοὺς περιόντας εἰσπράττοντας ἡμᾶς τοὺς ἀπολωλότας
 τυχὸν μὲν γονεῖς, τυχὸν δὲ παῖδας, ξυμβὰν δὲ τοὺς φιλά-
 τοὺς, ἡ τὸν δόντιναοῦν καὶ ἀπλῶς ἀνθρώπων. Ἐνθυμηθῶ-
 μεν χηρωθείσας τὰς οἰκίας ἀνδρῶν, καὶ τὴν νεωτάτην
 ἡλικίαν ὄρφανισθεῖσαν, καὶ πανταχοῦ μεριζόμενον τὸν
 θρῆνον, ἐφ' ἑκάστῳ συγγενείας ὀνόματι. Εἰ γὰρ καὶ δοίη-
 μεν τὸ πίπτειν ὑπὲρ πατρίδος εἶναι καλόν, πάσης ἀφρο-
 σύνης ἐστὶν ἀνάπλεον δύνασθαι μὲν ἀνευκινδύνων χάριν
 ἐκτίνειν τῇ θρεψαμένῃ, τῷ δὲ δοκεῖν μειονεκτεῖσθαι τῶν
 ἀντιπάλων μὴ βούλεσθαι. Οἶμαι καὶ τὴν Περσίδα γῆν
 καὶ τὴν Ῥώμην αὐτὴν, εἰπερ ἡδύναστο φωνὰς ἀφίεναι,
 ταῦτα δῆπουθεν ἡμᾶς ἀντιβολεῖν. Μὴ οὖν αἰσχυνθῶμεν
 τοῦ πολέμου καταθέσθαι τὸ φορτίον. Τὸ γὰρ ἐπικαιρῶς
 ἅπαντα πράσσειν μᾶλλον ἡμῖν προσοίσει τῆς ἀνδρείας
 τὴν εὐκλειαν. Μηδὲ τις ἡμῖν, ἐς προκάλυμμα τοῦ μὴ
 ἐθέλειν κατατιθέναι τὰ ὅπλα, τοῦτο δὴ τὸ κάλλιστον
 τὴν εἰρήνην δυσεύρετον εἶναι τι χρῆμα καὶ δυσπόριστον
 εἶποι. Οὐ γὰρ, ὡς οἴονται πολλοί, τὰ χάκιστα μὲν προ-

vos docuerint eam quam ex oratione mea capietis utilita-
 tem. Vos igitur fœdus et amicitiam contrahetis cum Ro-
 manis; sufficit vero dicere Romanos. Etenim hac sola deno-
 minatione reliqua facile intelliguntur. Oportet igitur,
 quandoquidem vos cum tam potenti gente fœdus initis, ne-
 que de rebus parvi momenti consilium habetis, honestis-
 sima et utilissima quæque capessere et pro incertis belli
 certissimum omnibus mortalibus bonum, pacem, amplecti
 et servare. At ne qua blanda cogitatio vos deludat, tanquam
 Romanos viceritis, elati, quod Antiochiam et alia quædam
 ignobilia loca, quæ Romanorum erant, cepistis; in hoc
 deus felicitatem Romanorum, quæ nimia erat, punivit,
 neque hominem homini multum præstare debere indicavit.
 Quodai quod natura justum est dominaretur, nihil opus
 esset neque rhetorum neque legum cultu et diligentia,
 nec concionibus aut orationum ubertate, quæ in his usur-
 patur. Sponte enim rerum utilitatem sequeremur. Sed
 quum omnes mortales, quæ sibi placent, justa esse velint:
 etiam orationis illecebris nobis opus est. Hanc ob causam
 convenimus, ut unusquisque nostrum evincat orationis vi
 et gravitate, se justum esse. Pacem vero bonam esse, bellum
 autem rem malam, nemo dubitat. Etiamsi, contra id quod
 vulgo homines opinantur, certum exploratumque habere-
 mus nos victoriam adepturos, opinor tamen, eum, qui vicit,
 infelicitate agere, quod alterum graviter afflictum videt. Sic
 igitur vincere quoque molestum est, etsi vinci est mole-
 stius. Itaque noster imperator misit nos, ut fœdera vobiscum

iniremus, et priores deprecaremur ut bellum deponatis:
 non quod timeat adversam belli fortunam, sed ne eum præ-
 veniat in pace, quæ nobis tam cara est, petenda. Itaque
 non amplius foveamus inimicitias nostras, ut tandem ali-
 quando belli curis et molestiis liberemur. Alienum est enim
 ab omni re publica bene constituta, non providere casus
 qui in bello accidere possunt. Unusquisque vestrum, quæso,
 ante oculos ponat, et apud animum suum contempletur,
 tanquam præsentem eos qui cum acerbo dolore cadunt;
 recordetur eorum qui letalia vulnera ostendentes lamen-
 tantur, et dominantem incusant, quasi pravo eorum con-
 silio subditi pereant: deinde etiam superstitibus considere-
 mus, qui a nobis repetunt eos quos in bello amiserunt,
 forte parentes, forte liberos, ut plurimum certe amicissimos
 quosque aut alium quemvis hominem. Denique animo
 lustremus viduas viris domos et infirmissimam ætatem,
 patribus et matribus orbatam, et passim diffusum per omne
 cognationis nomen luctum. Nam etsi dederimus, honestum
 esse mori pro patria, tamen summæ dementiae est, quum
 possimus sine periculo terræ altrici gratiam referre, id re-
 cusare, quia nobis non idem cum adversariis consecuti
 esse videmur. Opinor Persidem terram et Romanam, si
 possint vocem emittere, hoc a nobis postulaturas fuisse.
 Quare neminem nostrum pudeat deponere belli onus. Nam
 prudenter omnia instituendo melius famæ nostræ consule-
 mus, quam bellica virtute. Ne vero quisquam hanc nobis
 belli non onittendi causam obijciat, quod pulcherrimum

χειρότατα καὶ αὐθαίρετα προσίπταται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ δὲ αὐτῷ βελτίστα τῶν πράξεων διαδιδράσκει τε καὶ διολισθαίνει καὶ δυσάλωτα πέφυκε πως. Πᾶν γὰρ ἀγαθὸν εἰρήνῃ δοκεῖ... ἐγὼ δὲ κατεπλάγην ἂν ταῖς κομψολογίαις, εἰ μὴ Ῥωμαῖοι μὲν ὑμεῖς, ἡμεῖς δὲ Πέρσαι ἐτυγχάνομεν ὄντες. Μὴ οὖν οἴεσθε περιόδω ῥημάτων λήσειν ἡμᾶς, ὁποῖοι τινες καθεστῶτες ἤκατε τευζέμενοι τοῦ συνοίσοντος. Ἐπειδὴ δὲ προβάλλεσθε τὴν εἰρήνην ὥσπερ παραπέτασμα τῆς δειλίας, καὶ ταύτῃ τὸ φανερώτατον τῆς ἀτιμίας ἐπισκιάζειν οἴεσθε, βραχεία διαλεχθείην· οὐ γὰρ σύνθεος ἀνδρὶ Πέρσῃ περιτολογία διεξίειναι τῶν πραγμάτων τὰ καίρια. Χοσρόης δ' πάντων ἀνθρώπων, εἴπερ βούλεται, βασιλεὺς, οὐτε τὴν Ἀντιοχείας ἄλωσιν ἐγκαλλώπισμά τι καὶ ἐγκώμιον ἑαυτῷ περιτίθῃσιν. Εἰ γὰρ καὶ φοβερὸν ὑμῖν καὶ ἐργωδέστατον εἶναι δοκεῖ τὸ παρ' ἡμῶν πραχθὲν, ὅμως ἡμεῖς πάρεργον ἡγοούμεθα τὸν ὄντιναοῦν τῶν πολέμων νικᾶν. Πεπαιδευμένα γὰρ ἀκριβῶς τὸ κρατεῖν, καθόσον τὰ λοιπὰ τῶν ἀνθρώπων γένη κρατεῖσθαι μεμαθήκασιν ὑφ' ἡμῶν. Οὐτε μὴν ἐτέρας Ῥωμαϊκῆς πόλεως καταστροφὴ πρὸς ὅκον ἡμᾶς ἐξαίρει ποτέ· τὸ γὰρ προχειρότατον ἡμῖν οὐ θαυμαστόν. Καὶ ταῦτα μὲν ἀρκέσει πρὸς ἐλεγχον τῆς μάτῃν ἀπερριμμένης παρ' ὑμῶν ἀδολεσχίας. Ῥωμαῖοι δὲ τὸ σύνθεος πράττουσι, περὶ σπονδῶν πρότεροι διαλεγόμενοι Πέρσαις. Ἡσσηθῆναι (ἡσσηθέντες; Ν.) πρὸς ἡμῶν νενικήκατε τῷ τάχει, προτερήσαντες τὴν εἰρήνην αἰτεῖν. Καὶ ταύτῃ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις ἀδοξίαν ἐπικαλύπτετε, τῷ δῆθεν μὴ ἐφίεμενοι μάχης ἐπικεικῆς εἶναι δοκεῖν. Ὅπερ ἂν ἡμεῖς, εἴπερ ἐμελλήσατε, καὶ

κρατοῦντες ἐπράξαμεν. Ὅμως δεχόμεθα τοὺς λόγους, τὴν εἰρήνην περὶ πλείστου ποιούμεθα. Φρόνημα γὰρ εὐγενὲς τῷ πρέποντι συμμεταρρυθμίζειν τὰ πράγματα. Οὕτω δὲ καὶ τοῦ Ζιγ' εἰπόντος, οἱ ἀμφοτέρων ἐρμηνεῖς διασαφηνίσαντες ἐφ' ἑκάτερα μέρη τὰ ῥήματα διδάσκαλοι τῶν νοημάτων ἐγίγοντο, πλείστων καὶ ἐτέρων ἀπερριμμένων λόγων, νῦν μὲν αὐτοῦ τοῦ χρειώδους χάριν, νῦν δὲ καὶ κόμπου ἕνεκα καὶ τοῦ μὴ δοκεῖν ἤτον ἔχοντας τῆς εἰρήνης ἐφίεσθαι. Πέρσαι μὲν διηνεκεῖς ἡζίουσαν ἔσεσθαι τὰς σπονδὰς, πρὸς δὲ γε καὶ χρυσίον ῥητὸν ἐφ' ἑκάστῳ ἐνιαυτῷ ὑπὲρ τοῦ μὴ κεχρῆσθαι τοῖς ὅπλοις κομίζεσθαι ἀπὸ Ῥωμαίων· καὶ τεσσαράκοντα μὲν ἐτῶν, τὸ νοῦν ἐλάχιστον τριάκοντα, προειληφτότας ἐκτὸς συντελεσθῆσομένων (πᾶν τὸ συντελεσθῆσομενον Nieb.) ἐν ἐνὶ ξυναθροισμῷ, οὕτω βούλεσθαι κατατιθέναι τὰ ὅπλα. Ῥωμαῖοι δὲ τούναντίον ὀλιγοχρονίους τὰς ξυνηθείας εἶναι ἐβούλοντο, πρὸς τῷ μήτε μὴν κατατιθέναι τι ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Ἀμύλλης δὲ περὶ τούτου ἐπὶ μέγα κινηθείσης καὶ λόγων προελθόντων ἥκιστα ὀλίγων, τέλος ἔδοξεν ὥστε ἐπὶ πεντήκοντα μὲν ἔτη ξυνεσθάναι τὴν εἰρήνην, Ῥωμαῖοις δὲ ἐπιδοθῆναι τὴν Λαζικὴν· στερράς τε εἶναι καὶ ἔρρωμένους τὰς συνθήκας, καὶ κρατεῖν ἑκασταχόσε, τοῦτο μὲν κατὰ τὴν ἔω, τοῦτο δὲ καὶ (κατὰ τὴν) ἐν Ἀρμενίᾳ, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐν αὐτῇ δήπου τῇ Λαζικῇ, οὕτω μέντοι ὥς τριάκοντα χιλιάδας ἐτησίας χρυσίου νομίσματος ἀποφέρεισθαι Πέρσας τῆς εἰρήνης ἕνεκα ἀπὸ Ῥωμαίων. Ἐβδαιιώθῃ δὲ τούτῳ, ὥστε Ῥωμαῖους ἐν ὁμαδί δεκαετίας ποσότητι προπαρασχεῖν οὕτω, παραχρῆμα μὲν ἐνιαυτῶν ἑπτὰ, καὶ

illud pacis beneficium haud facile inveniri et comparari possit. Non enim, ut multi existimant, pessima quæque prompte et ultro in sinum hominum advolant, optima diffugiunt, et sese a nobis subtrahunt; tanquam natura ita comparata sint, ut vix apprehendi et teneri possint. Pax enim ex omni parte bonum censetur.... (*Deest initium orationis legati Persarum.*) Ego quidem vestris verborum præstigiis moverer, nisi vos Romani, et nos Persæ essemus. Itaque ne existimetis vestras orationis ambages nos celaturas, vos vestrae utilitatis causa huc venisse. Quemadmodum autem per pacem, quam proponitis, colore timiditatis vestrae quaeratis, et ita vestrum dedecus, quod satis undique patet et manifestum est, legi posse putetis, paucis ostendam. Etenim viro Persæ insolens est, superfluis verborum ambagibus extra propositum egredi et excurrere. Chosroes omnium hominum, si illi lubet, rex, quod Antiochiam cepit, haud id sibi ornamento et laudi tribuit. Vos quidem, quod gessimus, magnum aliquid, et quod nostri terrorem pariat, existimatis, nos vero non item. Non enim rem operæ pretii ducimus, si qualemcumque hostem devicerimus. Etenim eximie vincere didicimus, quum reliquum hominum genus a nobis vinci didicerit. Neque alterius ex Romanis urbibus expugnatio nos unquam ad altiores spiritus tollet. Hoc enim in nobis minime mirum, quippe quod usitatum et in promptu est. Atque hoc sufficit ad reprehensionem nugarum, quas frustra effudistis. Romani vero, quod consueverunt, faciunt, qui primi cum Persis de pace colloquium instituunt. Vos aliqui victi in eo vincitis, quod pacis pe-

tendæ celeritate prævenitis, et acceptum ex bellis dedecus hac ratione tegitis, et in eo humanitatis laudem affectatis, quod a pugnando abhorretis. Id quidem et nos, si quando tardius mentionem pacis fecissetis, etiam vincentes fecissemus. Itaque et pacem magni aestimamus, et sermones pacis admittimus. Nam generosi animi est, honestatis leges in omnibus rebus sequi. » Hæc Zichus. Interpretes vero amborum legatorum ab utrisque prolata explicant, ea quæ unaquæque pars sentiebat, exposuerunt, quum in multos quoque alios sermones erupissent, quum utilitatis, tum ornatus causa, et ne propterea quod inferiores essent, pacis desiderio teneri viderentur. Persæ autem pacem continuum esse et certam auri quantitatem, ne armis uterentur, singulis annis accipere volebant. Præterea quadraginta aut ad minus triginta annorum auri præstationem uno cumulo coaceruatam sibi dari, ut ab armis discederent, postulabant. Romani contra ad breve tempus fœdera fieri æquum censebant, et quicquam pro pace solvere recusabant. Magno super hoc certamine exorto, quum pluribus verbis inter se disseruissent, tandem decreto sancitum est, ut per quinquaginta annos pax esset; ut Romanis Lazicam Persæ redderent; ut pacis condiciones valerent et ubique observarentur, et per Orientem et per Armeniam et per ipsam quoque Lazicam: sic tamen ut triginta aureorum millia singulis annis pro pace Romani Persis præstarent. De eo quoque convenerunt, ut decem annorum tributum una prius solveretur, ita ut septem annorum summa præsentī pecunia, trium reliquorum annorum, qui restabant ex decem, statim post per-

μετὰ τὴν τῶν ζ' ἐτῶν παραδρομὴν, οὐκ ἐς ἀναβολὴν, κατατιθέναι τῶν λοιπῶν τριῶν ἐτῶν τὴν συντέλειαν· εἰδ' οὕτω καθ' ἕκαστον ἔτος πορίζεσθαι Πέρσας τὸ ὀρισμένον ἐνιαυσιαῖον. Ἐδοξε δὲ καὶ περὶ τοῦ κατασκαφῆναι τὸν μοναστήριον οἶκον τὸν λεγόμενον Σεβανὸν καὶ ἰδρυμένον ἐν τοῖς μεθορίοις, καὶ ἀπολύψεσθαι Ῥωμαίους τὸν τόπον, Ῥωμαίων μὲν καθεστῶτα ἀπ' ἀρχῆς, Περσῶν δὲ παρασπονδῶσάντων καὶ ἐν κατοχῇ τούτου ἤδη γενομένων, τείλει τε κατῃσχυμένον τὸ ἱλαστήριον. Οἱ δὲ ἀλλὰ γὰρ οὐτὰ ἐς τέλος κατέσκαψαν, οὐτε μὴν ἐνεχείρισαν Ῥωμαίοις. Ταῦτά τοι οὐδὲ ἐν ταῖς σπονδαῖς ἐμφέρεται. Ἐστέρχθη δὲ ὥστε τὰς λεγομένας τῇ Λατινῶν διαλέκτῳ σάκρας ἐξ ἀμφοῖν τῶν βασιλείων αὐτοὺς ἐπικόμισθ' ἔναι, ἐπιβεβαιούσας ἅπαντα, ὅσα πρὸς τῶν πρέσβειων ἐμπεδωθέντα ἐτύγγαν. Καὶ τοῖνυν τὰ τοιαῦτα ἐστάλη αὐτοῖσι. Συνέβησαν δὲ καὶ ἐς τοῦτο, ὥστε κατὰ μίαν μοῖραν προελθεῖν τὴν καλουμένην σάκραν ἐκ τοῦ Ῥωμαίων βασιλείως, ἐπισηφίζομένην περὶ τῶν προδοθησομένων χρημάτων τῆς τριετίας μετὰ τὸν ἔξδομον ἐνιαυτὸν, ὡς καταθήσουσι ταῦτα Ῥωμαῖοι Πέρσαις. Ἐκυρώθη [δὲ] ὥστε καὶ ἐκ τοῦ βασιλείως Περσῶν ὁμολογίαν ἐν γράμμασι προελθεῖν, ὡς, ἥνικα πορίσαιντο Πέρσαι τῶν τριῶν ἐτῶν τὸ ὀρεγόμενον χρυσίον, βασιλεὶ Ῥωμαίων τὸ περὶ τοῦ τοιοῦδε βεβαιωτικὸν ἀναδοθῆσεται γράμμα. Ἡ μὲν τοῦ Ῥωμαίου αυτοκράτορος περὶ τῆς εἰρήνης ὁμολογία, τὴν συνήθη φέρουσα προγραφὴν, γινώσκος ἡμῖν ἐς τὰ μάλιστα τυγχάνει· ἡ δὲ τοῦ Περσῶν βασιλείως γράμμασι μὲν ἐγράφη Περσικοῖς, τῇ δὲ Ἑλληνίδι φωνῇ κατὰ ταῦτα δῆπουθεν ἰσχύει τὰ δῆμια· « Θεός, ἀγαθός,

εἰρηνοπάτρις, ἀρχαῖος Χοσρόης, βασιλεὺς βασιλέων, εὐτυχής, εὐσεβής, ἀγαθοποιός, ᾧ τινι οἱ θεοὶ μεγάλῃν τύχην καὶ μεγάλῃν βασιλείαν δεδώκασι, γίγας γιγάντων, δς ἐκ θεῶν χαρακτηρίζεται, Ἰουστινιανῷ Καίσαρι, ἀδελφῷ ἡμετέρῳ. » Ἡ μὲν οὖν προγραφὴ οὕτω πη εἰδῆλου, ἀτὰρ ἡ δύναμις τῶν λεγθέντων τοιαῦτα ἐπῆρχεν. Εἴποιμι δὲ αὐτὴν γε δῆπου τῶν λόγων τὴν συνθήκην· ἀναγκαῖον γὰρ ἔγωγε ᾧθῃν χρῆσθαι οὐκ ἄλλως, ὡς ἂν μὴ ὑποτοπήσοι τις ἑτέρα φράσει παρατετραράθαι τι τῶν ἀληθῶς ... εἶχεν οὕτω· « Χάριν ἀπονέμομεν τῇ ἀδελφότητι τοῦ Καίσαρος περὶ τῆς χρεῖας τῆς εἰρήνης τῆς μεταξὺ τούτων τῶν δύο πολιτειῶν. Ἡμεῖς μὲν Ἰεσδεγουσάφ, θείῳ κουδικουλαρίῳ, ἐκελεύσαμεν καὶ ἐξουσίαν δέδωκαμεν· ἡ ἀδελφότης τοῦ Καίσαρος Πέτρου μαγίστρω τῶν Ῥωμαίων καὶ Εὐσεβίῳ ἐκέλευσε καὶ ἐξουσίαν δέδωκε λαλῆσαι καὶ τρακταῖσαι. Καὶ ὁ Ζίχ καὶ ὁ λεγόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μάγιστρος καὶ Εὐσέβιος τὰ περὶ τῆς εἰρήνης κοινῶς ἐλάλησαν καὶ ἐτρακταῖσαν, καὶ ἐτύπωσαν τὴν εἰρήνην πεντήκοντα ἐνιαυτῶν, καὶ ἔγγραφα πάντες ἐσφράγισαν. Ἡμεῖς οὖν [καθ'] ἃ ὁ Ζίχ καὶ ὁ μάγιστρος τῶν Ῥωμαίων καὶ Εὐσέβιος ἐποίησαν, βεβαίως ἔχομεν τὴν εἰρήνην, καὶ ἐμμένομεν αὐτοῖς. » Οὕτω μὲν ἐπὶ λέξεως εἶχεν. Ὁμοιοτρόπως δὲ καὶ ἡ τοῦ Ῥωμαίων βασιλείως ἐτύγγανεν οὕσα ὁμολογία, ἄνευ τῆς προγραφῆς ἧς εἶχε τὸ βασιλεῖον γράμμα τὸ Περσικόν. Καὶ ἐν τοιοῦτο δὲ ξύλλογος διελύθησαν. Ἐν δὲ δὴ ἑτέρῳ ξυνελύσει μεγαλαυχούντος τοῦ Ζίχ καὶ ἐπὶ Χοσρόῃ βασιλεὶ κομπολογία ῥωμιμένου, φάσκοντός τε ὡς ἀμαχώτατος τέ ἐστι καὶ νίκας περιεβάλετο, πολλάς, καὶ ὡς ἐξ οὗ χρόνου τὴν κίθαριν ἀνέδησάτο,

actum septennium penderetur; deinde per reliquos singulos annos ex conventionē solutio fieret. Actum quoque est de dividenda monastica domo, quæ Sebanus vocatur, edificata in confinibus, cujus aream Romani acciperent. Etenim ab initio Romanorum fuerat: sed eam Persæ, quum pacem rupissent, occupaverant, et quum in ejus possessione diu fuissent, hanc ædem mœnibus seperant. Non tamen illi eam funditus demoliti sunt, neque Romanis tradiderunt. Fœdera enim de ea re nihil quicquam continebant. Convēntum etiam fuit, ut litteræ, quas sacras Latina lingua vocant, ab utrisque, et ab imperatore et a rege, afferrentur, quibus ratas haberent et confirmarent pacis conditiones, de quibus legati consenserant. Et hæc confestim illuc sunt missæ. Conditionibus quoque adscriptum erat, ut separatim sacra sanctio ab imperatore Romano emitteretur, qua pecunias pensionis trium reliquorum annorum, qui restabant ex decem, se statim exeunte septimo anno Persis numeraturum caveret. Pactum quoque est, ut Persarum rex cautionem interponeret, se, simulatque aurum, quod stipulatus erat, pro tribus annis recepisset, securitatis litteras imperatori Romano traditurum. Et Romani imperatoris pacis ratihabito solitam præ se ferebat inscriptionem, quæ satis nota est. Persarum vero regis Persica lingua scriptæ verba Græce hæc sonant: « Divinus, bonus, pacificus, summus princeps, Chosroes, rex regum, felix, pius, beneficis, cui dii magnum imperium cum magnis opibus indulserunt, Gigas

Gigantum, ad eorum exemplar compositus, Justiniano Cæsari, fratri nostro. » Atque inscriptio erat hujusmodi. Vis autem eorum, quæ comprehensa sunt litteris, talis fuit. Referam ego ipsam verborum structuram et dispositionem. Necessarium enim esse duxi non aliter facere, ne quis suspicaretur ex veritate aliquid a me immutatum. Hæc sic se habent: « Gratias agimus Cæsaris fraternitati pro pace inter ista duo regna constituta. Nos quidem Iesdegusnapho, divino cubiculario nostro, jussimus et potestatem dedimus, id negotii conficere. Fraternitas autem Cæsaris ejus procurationem Petro, Romanorum magistro, et Eusebio commisit, ut de pace colloquium haberent et tractarent. Et quidem Zichus, et qui a Romanis magister dicitur, et Eusebius, re inter se deliberata et perpensa, tractaverunt et in scripta redegerunt pacem in quinquaginta annos Persis et Romanis esse, et quæ scripta sunt, suis sigillis impressis approbaverunt. Itaque nos omnia quæ Zichus et magister Romanorum et Eusebius de pace convenerunt, rata firma valere volumus, et conditionibus dictis stamus. » Et ista quidem ad verbum ita scripta se habebant. Eodem sensu Romanorum imperatoris ratihabito scripta fuit, sed sine inscriptione illa, quam litteræ regis Persarum habebant. Super his solutum est inter legatos colloquium. Quum denuo ad colloquium venissent et Zichus magnificis verbis jactaret et extolleret Chosroen, et diceret illum invictum esse et multas victorias retulisse, et ab eo tempore, quo cidari

ἀμφὶ τὰ δέκα ἔθνη καταγωνισάμενος κατέστηεν ἐς φόρου ἀπαγωγὴν, καὶ ἐτι τὴν τῶν Ἑβραίων καταστρέψατο δύναμιν, καὶ μὲν οὖν βασιλεῖς ἐχειρώσατο πλείστους, καὶ ὡς ἀγανταί τε αὐτὸν καὶ τεθή-
 πασιν οἱ ἐκείνῃ βάρβαροι, καὶ ὡς κατὰ τὸ προσήκον καὶ οὐκ ἀπεικὸς αὐτῷ ἢ ἐπωνυμία κεκόμψευται τὸ βασιλεῖα προσαγορεύεσθαι βασιλέων, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τοῦ Ζίχ περὶ Χοσρόου μεγαληγορίᾳ χρησαμένου ἐν διηγέ-
 ματι, ἐξῆλθεν ὁ Πέτρος τοιάνδε ἱστορίαν τινά· ὡς ἐγένετο τις ἐν τοῖς πάλαι τε καὶ ἀνωτάτω χρόνοις βασιλεὺς Αἰγύπτιος, ὄνομα Σέσωστρις, καὶ οὖν γε συμπενοῦσης αὐτῷ τῆς τύχης μεγάλη ἐφόσα καὶ ἔθνη μέγιστα κα-
 θείλειν, ὡς δουλαγωγῆσαι καὶ βασιλεῖς, καὶ ἐπὶ τοσού-
 τον ἀρθῆναι ἀλαζονείας, ὡς καὶ ὄχημα χρυσοκόλλητον συμπτῆσθαι, καὶ ἀνθ' ὧν ἵππους δέον ἢ ἕτερα ἐλκυ-
 στήρια ζῶα, τοὺς δοριαλῶτους ἐκείνους βασιλεῖς ὑπα-
 γαγεῖν τῷ ζυγῷ, οὕτω τε διφρεοῦμενον διὰ τῶν λεωφό-
 ρων ἐπιφέρεισθαι (ἐπιφαίνεσθαι conj. B.) τοῖς ὑπηκόοις. Τοῦτο ἐπεὶ ὁσμέραι ἐπετέλει, τὸν τις βασιλέων τὸ ὄχημα ἐλκόντων κατὰ τὸ ἄκρον ἔξευγμένους, συνεχέστατά
 πως καὶ λεληθότως (πεπηγότως conj. B.) εἰς τοῦπισω
 τὸ βλέμμα ἐπιστρέφων, ἐθεῖτο τὸν τροχὸν κυλινδού-
 μενόν τε καὶ τῇ τῆς κινήσει· συνεχεῖα ἐν αὐτῷ πε-
 ριελιττόμενον. Ἐποχοῦμενος δὴ οὖν ὁ Σέσωστρις (ἐπέσκηψε γάρ), « Τί δῆτα, ἔρη, τοῦτο ποιεῖς, ὦ οὗτος; » « Ὁ δὲ ἀμυβιζῶν ἔρη· « ὦ δέσποτα, ὁρῶν
 τὸν τροχόν, ὡς θαμὰ περιδινόμενος οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς
 βάσεως μένει δδε, ἀλλὰ γὰρ ἀνω κάτω φερόμενος τὴν
 ἀρματοτροχίαν ἐργάζεται. » Τοῦτο ἀκηκοῦς ὁ Αἰγύ-

πτιος, καὶ μὲν οὖν τεκμηράμενος, ὡς ὑπαινίττεται τὸ
 ἀσάθμητόν τε καὶ παλίμδολον τῆς τύχης καὶ ὡς τροχῷ
 κυλιόμενός εἰσθε τὰ ἀνθρωπεία, ξυνῆκε, μὴ ἄρα καὶ
 αὐτὸς χρόνῳ ποτὲ τοιοῦτῳ προσπαίσει δυστυχίματι,
 τοῦ λοιποῦ τε ἐπαύσατο κατὰ τὸν προλεχθέντα τρόπον
 ἀρματοηλατεῖν· πρὸς τοῖς [τοῖς] δεδουλωμένους οἱ βασι-
 λεῖς ἀφῆκε καὶ ταῖς σφῶν αὐτῶν ἡγεμονίαις ἐνεδίδασεν
 αὐτοῖς. Ἐνταῦθα Πέτρου ἐπαύσατο τῆς ἱστορίας ὁ λόγος,
 ἐγγαλινώσαντι τὴν τοῦ Ζίχ περὶ Χοσρόου μεγαληγο-
 ρίαν. Εἴτα διελέγοντο αὐτοῖς περὶ τῶν πρακτέων.
 Ἄπαντα μὲν γὰρ, ὡς ἐνῆν, ἀμφίβολα ἐν τάξει καὶ
 κόσμῳ καθειστήκει. Τὰ οὖν περὶ Σουανίαν ἐτι ἐν με-
 τεώρῳ ὑπῆρχε, καὶ ὑπελείπειτό σφισι μόνῃ ἐπ' ἀμφι-
 βόλῳ. Τῷ τοι ἔλεξεν ὧδε Πέτρος· « Πλείστων ἐπαίων
 ἄξιός ἐστιν ἀνὴρ, δς τέλεια βουλευόμενος τέλειον ἐπι-
 θῆσιν ταῖς πράξεσι τὸ πέρας. Εἰ γὰρ ἔλλειπει τι τῶν
 δεόντων, ἔλλιπες ὄμαι καὶ τῷ βουλευμένῳ φρόνημα.
 Οὐκ εἰκὴ δὲ καὶ μάτην εἰρηται νῦν ἡμῖν ὁ λόγος· πρὸς
 σὲ δὲ φερόμενος, ὦ Ζίχ, Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις
 φανήσεται λυσitelέστερος. Εἵπομαι δέ πως φανερώτερον.
 Σουανία Ῥωμαίοις ὑπῆρχε, καὶ Ῥωμαῖοι Σουάνοις
 ἐκέλευον. Ἀμέλει Τζαθίου Σουάνων ἐξηγουμένου Δεί-
 τατός (infra Ἐξίστατος) τις Ῥωμαῖος ἀνὴρ τῶν ἐκείσε
 Ῥωμαϊκῶν καταλόγων ἐτύγχανε προσεστώς· ἀλλὰ καὶ
 ἕτεροί τινες Ῥωμαίων ἐν Σουάνοις ἐποιοῦντο τὰς διατρι-
 βάς. Δυσμενεῖας δὲ τινος [γενομένης] μεταξὺ τοῦ Λα-
 ζῶν βασιλέως καὶ Μαρτίνου τοῦ Ῥωμαίου τηνικαῦτα
 ἐκείσε στρατηγούντος, τούτου ἕνεκα ὁ Κόλχος οὐκ ἀπέ-
 στείλε Σουάνοις τὸ σύνθημα σιτηρέσιον· ἔθος γὰρ πέμ-

redimitus fuisset, decem gentes, cum quibus dimicasset, tributum pendere cogisse, et Ephthalitarum potentiam evertisse, et multos reges subegisse, et omnes illarum terrarum barbaros ipsum colere et venerari, unde jure et merito regis regum appellationem sibi sumeret: quum hæc et lujusmodi Zichus de Chosroe prædicaret, et magnifice loqueretur, Petrus, paulum a proposito digrediens, hanc historiam recitavit. « Erat, inquit, olim priscis temporibus quidam Ægyptiorum rex, nomine Sesostris. Is, quum illi fortunæ aura afflaret, magnos spiritus sumpsit, et potentes gentes domuit, et earum reges captivos fecit, eoque devenit arrogantia, ut currum deauratum fabricaret, et equorum et aliorum animalium vecturæ aptorum loco reges illos captivos jugo aptaret. Et ita vectus per vias publicas sese subditis exhibebat. Quæ quum quotidie facitasset, accidit ut quodam die unus ex illis regibus, qui erat summo jugo aptatus, intente et defixe vultum retorquens, spectaret rotam se circumvolventem et continuatione motus in se ipsam revertentem. Quum id Sesostris, qui volebatur, animadvertisset, eum increpans, « Quid rerum agis? » inquit. « Contemplor, respondit ille, domine, hanc rotam, quæ se alternis frequenter in orbem circummagit, quæ nunquam eodem loco manet, sed fertur modo superius, modo inferius, et ita curus agitationem facit et operatur. » Hæc quum audisset rex Ægyptius, et sentiret illum indicare fortunæ inconstantiam et volubilitatem, quæ semper volvitur, neque eodem loco permanet, et rotæ semper volventi res hu-

manas similes esse: veritus ne ipse posthac in aliquam calamitatem incideret, abstinuit deinceps eo modo, quo diximus, vehi, et præterea reges apud se servitutem servientes in sua regna, ut illic, quemadmodum antea, regnarent, dimisit. » Hic finem accepit Petri sermo historiarum recitantis, quo Zichii magniloquentiam repressit. Deinde disseruerunt de his quæ agenda restabant. Cetera enim omnia, quoad ejus fieri potuerat, quæ in controversia fuerant, composita transactaque erant, exceptis quæ ad Suaniam pertinebant, quæ sola in suspensio adhuc et incerta manebant. Itaque Petrus Zicho dixit: « Multis laudibus vir ille dignus est, qui perfecte utilia suadet, eademque perfecte ad exitum perducit. Etenim, si quid in his deest, imbecillitati opinor iudicii ejus, qui negotium suscepit, attribuitur. Non immerito neque temere hæc a me habetur oratio, quæ ad te directa, o Ziche, tandem in magnam Romanorum et Persarum utilitatem est redundatura. Dicam ego paulo apertius. Suania ditionis Romanorum fuit, et Suanis Romani imperarunt. Quo tempore autem Tzathius eorum dux erat, Ditatius quidam, Romanum præerat Romanis militibus, qui illic in presidio agebant: tum quoque multi Romani inter Suanos domicilium habebant et commorabantur. Orta quadam inter Lazorum regem et Martinum, Romanorum tunc temporis in his partibus ducem, discordia, Colchus mittere Suanis præstari solitum frumentum recusavit. Mos enim erat mitti a rege Colchorum frumentum. Suani graviter et iniquo animo tulerunt, se

πεσθαι σίτον ἐκ τοῦ Κόλχων βασιλείως. Διὸ δυσανα-
 σχετοῦντες οἱ Σουάνοι τῷ τῶν νενομισμένων στερηθῆ-
 ναι, κατὰ ἄλλον ἐποιήσαντο Πέρσαις, ὥς, εἰ γενήσονται
 αὐτοῦ, Σουανίαν ἐγχειρίσουσιν αὐτοῖς. Ἐν τοσοῦτῳ
 Ἐξισάτω καὶ τοῖς ἐτέροις ἡγεμόσιν τῶν Ῥωμαϊκῶν
 ταγματῶν ἔφησαν, ὅτι· Πολυπληθία Περσῶν ἀγγέλλε-
 ται χωροῦσα κατὰ Σουάνων, πρὸς ἣν ἀξιομαχὸν οὐκ
 ἔχομεν δύναμιν. Ἀλλὰ τὸ συνοίσον βουλεύσασθε, ζῆν
 τοῖς ἐνταῦθα Ῥωμαίων καταλόγοις ὑποχωροῦντες τῇ
 Μηδικῇ στρατιᾷ. » Τοσοῦτῳ χρῆσάμενοι Σουάνοι δόλω,
 καὶ δώροις ἀναπέσαντες τοὺς τῶν καταλόγων ἐπιστά-
 τας, ἀπεβάλοντο παρὰ σῶν τὴν Ῥωμαίων φυλακὴν.
 Οἱ δὲ Πέρσαις ζῆν τάχει παραγενόμενοι Σουανίαν ἔλα-
 βον. Ληπτέον οὖν ἐντεῦθεν, ὥς καὶ Ῥωμαίων ἀνέκαθεν
 ὑπῆρχεν, καὶ Ῥωμαῖοις ἀρμόζει τήμερον. Εἰ γὰρ δι-
 καϊότατα Λαζικῆς κύριοι καθιστήκαμεν, καθὰ δήπουθεν
 ὑμεῖς ἐψηφίσασθε, Σουανίαν τῆς ὑπὸ Λαζικὴν οὐκ ἀπὸ
 τρόπου δεσπόσομεν. » Ὁ δὲ Σουρήνας ἔφη· « Ἀγχεσθε
 μάλλον Ῥωμαῖοι, ὅτι ἔθνος αὐθαίρετα καὶ ἔκουσίως
 προσεπέλασεν ἡμῖν. » Ὁ Ζίχ ὑπολαβὼν ἔφη· « Αὐτόνομοι
 γέγονασι Σουάνοι, καὶ οὐ πώποτε τῇ Κόλχων ὑπεκλίθη-
 σαν ἀρχῇ. » Αὐτοῖς ὥς τὸν Ζίχ ἔλεξεν ὁ Πέτρος· « Εἴγε
 μὴ βούλει, ὦ Ζίχ, ἐν τοῖς τῆς εἰρήνης συμβουλαίοις
 ὄνομα τὸ Σουανίας ἐγγράψαι, σῆμανον, ὥς ἀποδίδως
 μοι Λαζικὴν ζῆν τοῖς ὑποτεταγμένοις ἔθνεσιν αὐτῇ. »
 Ὁ Ζίχ, « Εἰ τοῦτο, ἔφη, ποιήσω, ἀδεία σοι δοθη-
 σεται καὶ περὶ Ἰβηρίας ἀμφοδητεῖν, κατ' ἐξουσίαν τε
 εἴποις ἂν, ὥς καὶ αὐτὴ κατήκοος ἐγεγόνει Λαζῶν. »
 « Ἐν δηλώσει δὲ, » ὁ Πέτρος, « γεγένησai, ὦ Ζίχ, ὥς

οὐ βούλει πᾶσαν ἡμῖν ἀποδοῦναι Λαζικὴν, ἀλλὰ τινα
 μοῖραν αὐτῆς. » Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἕτερα Ῥωμαῖοί
 τε καὶ Πέρσαις εἰπόντες τε καὶ ἀκηχοῦτες Σουανίας
 πέρι, δμῶς οὐ ζυνέβησαν. Δοκεῖ τοιγαροῦν αὐτοῖς περὶ
 τοῦ τοιοῦτο τὸν βασιλέα ἐπισκοπῆσαι Περσῶν. Καὶ
 ὄρκῳ ἐπιστώσατο ὁ Ζίχ, ἥ νενόμισται Πέρσαις ὀμνύειν,
 ζυνεπιλαβέσθαι Πέτρῳ ὥς Χοσρόην ἀφικνουμένῳ ἕνεκα
 Σουανίας. Εἴτα τοῦ Ζίχ τοὺς περὶ Ἀμβρου τοῦ Ἀλα-
 μουνδάρου τοῦ τῶν Σαρακηνῶν ἡγουμένου κινήσαντος
 λόγους, φάσκοντός τε, ὅτι γε δήπου καὶ αὐτὸν, ὥσπερ
 καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ ἡγεμόνα τοῦ Σαρακηνικοῦ, κομί-
 ζεσθαι χρὲν τὰς ἑκατὸν χρυσίου λίτρας, ἀντεῖπεν
 ὁ Πέτρος, ὥστε « τὸν πρὸ Ἀμβρου ἡγεμόνα ὠρεῖ τι
 ἀγράφῳ, ὅσῳ ἂν ἡδούλετο χρυσίῳ καὶ ὀπηνίκα, ὁ καθ'
 ἡμᾶς ἐφιλοφρονεῖτο δεσπότης. Τοιγαροῦν ἐστέλλετο
 τῇ ταχυτῇ τῶν δημοσίων ἱππῶν δγούμενος ἀνὴρ
 ἀγγελιαφόρος ὥς τὸν Σαρακηνόν, ἀποκαταστήσῃν οἱ
 τὸ ὅπερ ἐτύγγανεν αὐτῷ πεμφθὲν πρὸς τοῦ Ῥωμαίου
 βασιλέως. Οὕτω τε ἐς τοῦμπαιιν ἐκ τοῦ Σαρακηνοῦ
 ὥς βασιλέα τὸν ἡμεδαπὸν ἐπέμπετο δωροφορῶν πρε-
 σβευτής. Εἴτα ἀντιδώρῳ αὐδὺς ἐφιλοφρονεῖτο τὸν Σαρα-
 κηνόν ὁ καθ' ἡμᾶς αὐτοκράτωρ. » Εἰ βούλεται οὖν
 καὶ Ἀμβρος κατὰ ταῦτα ποιεῖν, εἰ δοκεῖ καὶ τῷ καθ'
 ἡμᾶς βασιλεῖ *· εἰ δὲ γε οὐ βούλεται, κινεῖ τὴν ἁλῶν,
 πρὸς γε καὶ ἡλιθιώτατα φρονεῖ. Ἀποίσεται γὰρ οὐδὲν
 ὄτιον. » Τοῦτον διαμυρισθηθέντων καὶ ἑτέρων, ἐγρά-
 φησαν αἱ πεντηκοντούτιδες σπονδαὶ Περσιστὶ καὶ Ἑλλη-
 νιστὶ, μετεβλήθη τε τὸ Ἑλληνικὸν εἰς Περσίδα φωνὴν
 καὶ τὸ Περσικὸν εἰς Ἑλληνίδα. Οἱ δὲ τὰς ζυνηθῆκας βε-

drivatos esse his, quæ sibi ex conventione debebantur. Quamobrem significarunt Persis, se, si illuc accederent, eorum manibus Suaniam tradituros. Eodem tempore Exisato et reliquis Romanis ordinum ducibus dixerunt, magnam Persarum manum Suanis bellum inferre nuntiari. Quamobrem quum non idoneas ad resistendum haberent copias, petere ut ipsorum salutis causa cum Romanorum copiis exercitui Persarum obviam irent. Hoc dolo Suani usi, et donis demeriti legionum nostrarum duces, Romanorum præsidium ejecerunt. Persæ autem celeriter accedentes, Suaniam suæ potestatis fecerunt. Hinc facile est intelligere, olim Romanorum juris fuisse Suaniam, hodieque jure illis competere. Nam si optimo jure constituti sumus domini Lazicæ (sic enim et vos jampridem æquum censuistis), non absque ratione Suania, quæ infra Lazicam sita est, in nostrum jus dominiumque cedere debet. » Cui Surenas respondit : « Iniquiori animo et gravius ista fertis, o Romani, quod ea gens sua sponte et ultro sese nostræ potestati permisit. » Zichus ejus verba suscipiens : « Suani suis legibus sunt usi, inquit, neque unquam Colchorum imperio paruerunt. » Tum Petrus : « Si tu, o Ziche, Suania nomen in conventionem pacis omitti mavis, hoc tamen commemora, te mihi Lazicam reddere cum gentibus quæ huic regioni subjectæ sunt. » — « Si hoc facio, inquit Zichus, aditus tibi aperietur de Iberia quoque controversiam movere. Nam in tuo arbitrio erit dicere, ipsam quoque subjectam fuisse Lazis. » — « Manifestum est igitur, o Ziche, te nolle nobis

integram Lazicam restituere, sed ejus partem. » — Multa etiam alia ultro citroque Persæ et Romani et dixerunt et audierunt de Suania, neque tamen convenire potuerunt. Sed totam rem ad regis Persarum arbitrium rejecerunt, apud quem Zichus se Petro neque studio neque gratia defuturum, quum primum ad Chosroem redisset, jurejurando, quod apud Persas sacrosanctum habetur, fidem suam obstrinxit. Deinde Zichus sermonem movit de Ambro, Alamundari filio, Saracenorum duce, dixitque illi deberi centum auri libras, et æquum esse ut eas acciperet, sicut et is qui ante Saracenorum dux fuerat. Contra dixit Petrus : « Saracenorum ducem, qui ante Ambrum fuerat, imperator noster libero auri dono nullis litteris obstricto, quando ipsi placebat, ornare solebat. Mittebatur igitur ad Saracenum nuntius, qui, vectus celeritate equorum publicorum, redderet quod illi imperator donatum volebat. Invicem Saracenus per legatum, quem mittebat, imperatorem nostrum donis sibi conciliabat. Tunc iterum imperator vicissim aliqua liberalitate Saracenum sibi devincire studebat. Si Ambrus igitur ita facere decreverit, et imperatori nostro idem placuerit, bene est ; sin minus, frustra contudit, et demens est, neque quicquam impetrabit. » Hæc et alia multa quum inter se agitassent, fœderum in quinquaginta annos conditiones sunt perscriptæ Græce et Persice. Deinde Græca in sermonem Persicum, et Persica in Græcum sunt translata. Fœderibus autem scribendis et faciendis affuerunt e Romanis Petrus, dux militum qui circa im-

θαιούντες Ῥωμαίων μὲν Πέτρος ὁ τῶν περὶ βασιλέα καταλόγων ἡγεμίων καὶ Εὐσέβιος καὶ ἕτεροι, Περσῶν δὲ ὁ Ἰεσδεγουνάφ καὶ Σουρήνας καὶ ἕτεροι. Τῶν οὖν ἐξ ἑκατέρου μέρους ὁμολογίων ἐν συλλαβαῖς ἀναληφθεῖσων, ἀντιπαρεβλήθησαν ἀλλήλαις τῷ ἰσοδυνάμῳ τῶν ἐνθυμημάτων τε καὶ ῥημάτων. Ὅσα δὲ ἐσήμηνε τὰ τῆς εἰρήνης γραμματεῖα, λελέξεται. Καὶ δὴ δόγμα ἐγράφη πρῶτον, ὡς διὰ τῆς στενοπορίας τῆς εἰσόδου τοῦ λεγομένου Χορουτζῶν καὶ τῶν Κασπίων πυλῶν μὴ ἐφεῖναι Πέρσας ἢ Οὐννοὺς ἢ Ἀλανοὺς ἢ ἑτέρους βαρβάρους πάροδον ποιεῖσθαι κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας· μήτε δὲ Ῥωμαίους ἐν αὐτῷ δήπου τῷ χώρῳ, μήτε μὴν ἐν ἄλλοις Μηδικαῖς ὁρίοις στρατεύεσθαι στέλλειν κατὰ Περσῶν. Δεύτερον, ὡς ἂν οἱ σύμμαχοι Σαρακηνοὶ ἑκατέρας πολιτείας ἐμμένοντες καὶ οἱ τοῖς βεβαιωθείσι, καὶ μήτε τοὺς Περσῶν κατὰ Ῥωμαίων, μήτε τοὺς Ῥωμαίων ὀπλίεσθαι κατὰ Περσῶν. Κατὰ τρίτην τάξιν, ὥστε τοὺς ἐμπόρους Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν τῶν ὁποιουνῶν φορτίων, τοὺτους δὲ καὶ τοὺς τοιούτους ποριστὰς κατὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς κρατῆσαν ἔθος ἐμπορεύεσθαι διὰ τῶν εἰρημένων δεκατετηρίων. Δ', ὡς ἂν οἱ πρέσβεις καὶ οἱ τῇ ταχυτῇ χρώμενοι τῶν δημοσίων ἱππῶν πρὸς τὰς ἀπαγγελίας, ὁ μὲν ἐς τὰ Ῥωμαίων, ὁ δ' ἐς τὰ Περσῶν ἦθ' ἀφικνούμενοι, κατὰ ταύτην τὴν ἀξίαν καὶ τὸ προσῆκον ἕκαστοι τιμηθεῖεν, καὶ τῆς δεούσης τεύχονται ἐπιμελείας· ἀπαλλάττεσθαι τε σφᾶς μὴ ἡροντριβοῦντας· ἀλλὰ γὰρ καὶ τὰς ἐμπορίας, ἃς ἐπιφέρονται, ἀμοιβάζειν ἀκωλύτως τε καὶ ἀνευ συντελείας τινός. Ε' διευτυπώθη, ὥστε τοὺς Σαρακηνοὺς καὶ τοὺς ὁποιουσὺν βαρβάρους ἐμπόρους ἑκατέρας πολιτείας μὴ διὰ ξένων ἀτραπῶν ποιεῖσθαι

τὰς πορείας, μᾶλλον μὲν οὖν διὰ τῆς Νισίβειος καὶ τοῦ Δάρας, μήτε μὴν ἀνευ κελεύσεως ἀρχικῆς ἵεναι κατὰ τὴν ἀλλοδαπήν. Εἰ μέντοι παρὰ τὸ δοκοῦν τολμήσωσιν τι, ἦγουν, τὸ λεγόμενον, κλεπτοτελωνήσουσιν, ἀνιχνευομένους ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς ὁρίοις ἀρχόντων ἐν τοῖς ὅσα ἐπιφέρονται, εἴτε Ἀσσυρία φορτία εἴεν εἴτε Ῥωμαῖα, παραδίδωσθαι εὐθὺς ὑφ' ἐξόντας. Ζ', ὡς εἰ τινες, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ πόλεμος ξυνηστῆκει, ἡτομολήσαν, τοῦτο μὲν ὡς Πέρσας ἀπὸ Ῥωμαίων, τοῦτο δὲ ἀπὸ Περσῶν ὡς Ῥωμαίους, εἴγε βούλονται οἱ προσκεχωρηκότες ἐς τὰ οἶκοι ἐπαναστρέφειν, μὴ γίνεσθαι σφισιν ἐμποδῶν μήτε μὴ κωλύμα χρῆσασθαι τινι. Τοὺς μέντοι ἐν καιρῷ εἰρήνης αὐτομολοῦς ἦγουν καταφυύοντας ἐξ ἐτέρων εἰς ἑτέρους μὴ ὑποδέχεσθαι, ἀλλ' ἐκ παντὸς τρόπου καὶ ἄκοντας ἐγγεiriζεσθαι τοῖς ἐξ ὧν καὶ ἀπέδρασαν. Ζ' μέρος τῶν σπονδῶν, ὥστε τοὺς ἐπεγαλοῦντας περὶ τοῦ σίνεσθαι τὸ σφᾶς τοὺς ἀντιπολιτευομένους δίκη τέμνεσθαι τὸ φιλονεικούμενον, ἡ δὲ αὐτῶν τῶν τὴν βλάβην πεπονθότων ἡ δὲ οἰκειῶν ἀνθρώπων ἐν τοῖς μεθορίαις παρὰ τοῖς ἀρχουσιν ἑκατέρας πολιτείας ξυνόντων οὕτω δὲ τὸν ζημιώσαντα ἀκέσασθαι τὸ σάκρον. Η', ὥστε τοῦ λοιποῦ μὴ ἐγκαλεῖν Πέρσας Ῥωμαῖοις ἕνεκα τοῦ ἐπικτιζεσθαι τὸ Δάρας, ἔδοξε καὶ ἀμφοτέραν πολιτείαν τοῦ λοιποῦ μηδαμῶς ἐπιτεχνίζειν, ἦγουν περιοχῇ τινι κατασφαλίζειν τὴν ἐν τοῖς ὁροθεσίαις χωρίων, ἵνα μὴ πρόφασιν ἐντεῦθεν ἔσοιτο παραχρῆς, καὶ ἐκ τούτου διαλυθῇσονται αἱ σπονδαί. Θ', μὴ ἐπιέναι ἢ πολεμεῖν ὑψηλῶς ἔθνεϊ ἢ χώρᾳ τινὶ ἄλλῃ τοὺς ἑτέρας πολιτείας· μᾶλλον μὲν οὖν ἀνευ βλάβης καὶ κατ' οὐδὲν ὀτιοῦν πημαινομένους ἐν τῷ αὐτῷ μένειν, ὡς ἂν καὶ οἶδες ἀπολαύειν τῆς εἰρήνης.

peratorem militabant, Eusebius et alii, ex Persis Iesdegusnaph, Surenas et alii. Quum igitur conventiones ab utraque parte litteris mandatae essent, utramque inter se compararunt, ut verba et sententiae idem valerent. Quae autem pacis libelli continebant, dicentur. Primum decretum fuit: ne per angustias ejus introitus, qui Chorutson (*Tsur* ap. Procop.) appellatur, et portas Caspiae Persae aut Huqnos aut Alanos aut alios barbaros in Romanorum fines transire sine rent, neve Romani in ea loca aut in aliam quamcunque partem finium Medicorum exercitum contra Persas mitterent; secundo loco decretum est ut Saraceni, utriusque civitatis socii, eadem pacta servarent, neque hi qui Romanorum partium essent, contra Persas, neque qui Persarum, contra Romanos arma ferrent; tertio capite cavetur ut Romani et Persae quarumcunque mercium mercatores et negotiatores secundum veterem morem neque in aliis locis, quam in quibus decimarum solutio est indicta, mercaturas faciant; quarto loco decretum, ut legati et reliqui, qui, quum quid nuntii perferant, equis publicis utantur, tum qui per Romanorum, tum qui per Persarum regiones iter habeant, pro cuiusque gradu et dignitate honore afficiantur, et debita cura excipiantur, neque cunctentur, et merces si quas afferant, permulent sine ullo impedimento aut tributis exactione; quinto loco sancitum est, ne mercatores Saraceni aut alii quicumque barbari in amborum regum regionibus per incognitas et

minime tritas vias incedant, sed Nisibim aut Daras petant, neque sine jussu principum alienam regionem adeant. Si quid tamen praeter quod statutum est audeant, aut, ut dicitur, vectigalia fraudaverint, si deprehendantur ab his qui limitibus praesunt, una cum mercibus quas vehunt, sive sint merces Assyriae sive Romanae, poenas et multas a legibus statutas luant; sexto loco decretum est ut his qui, dum bellum erat, sive a Romanis ad Persas, sive a Persis ad Romanos transierunt, si regredi et ad sua redire voluerint, nullum impedimentum aut molestia fiat; sed qui per pacem deinceps aufugient et migrabunt ex alterius ditionis terris, in alterius regionem minime admittantur, sed omni modo etiam invitati reddantur his a quorum dominatu effugerunt; septima pars foederum fuit, ut, si qui quererentur sibi quid damni illatum esse a contrariae partis civibus, iudicio dirimatur controversia sive per eos ipsos qui injuriam passi sint, sive per certos homines, qui in confiniis apud utriusque partis praefectos conveniant, et ita, qui peccaverit, damno medeatur; octavo capite, ut in posterum Persae Romanis non succenseant, quod Daras muniant, placuit utramque rem publicam a muniendis locis prope fines sitis porro abstinere, neque ea muris et propugnaculis circumdare, ne inde barbarum occasio nascatur, et foedera dissolvantur; nono loco placuit neminem invadere aut bello lacerare gentem aut regionem, quae sub alterutrius imperio sit, sed potius omnes nulla injuria

Ἔ, ὥστε μὴ πολυπληθῆσαν στρατοῦ ἐς τὸ Δάρας ἐνιζάνειν, πλὴν ὅση γὰρ ἀρκέσει πρὸς φυλακὴν τοῦ ἀστεος· μήτε δὲ τὸν τῆς ἑω στρατηγὸν κατὰ ταύτην ἐνιδρῦσθαι, τοῦ μὴ ἐκ τοῦ τοιοῦδε ἐπιδρομὰς ἢ βλάβας γίνεσθαι κατὰ Περσῶν. Εἰ δέ γε ἄρα τι τοιοῦτον ζυνενεχθεῖη, ἐπαγιάθη τὸν ἄρχοντα τοῦ Δάρας διατιθέναι τὸ πλημμεληθέν. Μία πρὸς τῇ δεκάτῃ τῶν σπονδῶν βεβαίωσις, ὥστε, εἰ πόλις ἐτέραν ζημιώσει πόλιν ἢ ὅπως οὖν διαφθείρει τι τῶν αὐτῆς, μὴ τῷ νόμῳ τοῦ πολέμου μήτε μὴν δυνάμει στρατιωτικῇ, ἄλλως δὲ ὅλῳ τινι καὶ κλοπῇ — εἰαί γὰρ τοιοῖζε τινὲς ἀνοσιουργοὶ οἱ ταῦτα πράσσοντες, ὥς ἂν πολέμου ἔσοιτο πρόφασις· ἐβεβαίωθη τοιγαροῦν τὰ τοιούτοτροπα ἀναζητεῖν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐπανορθοῦσθαι τοὺς δικαστὰς τοὺς ἐν τοῖς πέρασιν ἐκατέρας πολιτείας ἰδρυμένους. Εἰ δέ γε αὐτοὶ οὐκ ἔσονται ἱκανοὶ ἀναστελλεῖν τὰς πρὸς ἀλλήλους τῶν ἀστυγειτόνων φθοράς, ἐστέρηθη, ὥστε τὴν διαδικασίαν ἀναπέμπεσθαι ὥς τὸν τῆς ἑω στρατηγόν, ὥς, εἰ γε εἰσω μηνῶν ἑξὶ μὴ τμηθεῖη τὰ τῆς ἀμύλλης καὶ ὁ ζημιωθεὶς μὴ λήψεται τὸ ἀπολωλὸς, τὸν ἀδικήσαντα λοιπὸν ἐπὶ ποινῇ ἐς τὸ διπλάσιον τῷ ἡδίκημένῳ εἶναι ὑπεύθυνον. Ὡς, εἰ γε μὴδὲ οὕτω πέρας ἔξοι, διετυπώθη τὸ πονοῦν μέρος πρεσβείαν στέλλειν ὥς τὸν βασιλέα τοῦ ἡδικηκότος. Εἴτα εἰ μὴδὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως γενήσεται οἱ τὸ ἀποχρῶν καὶ διπλοῦν τὸ ὀφληθὲν ἀναλήψεται κατὰ τὸ ὠρισμένον ἐντὸς ἐνιαυτοῦ, ὅσον ἐπ' ἐκείνῳ τῷ δόγματι διαλελύσθω τὰ τῶν σπονδῶν. Δευτέραν πρὸς τῇ δεκάτῃ μοῖραν τῶν σπονδῶν κατανοήσεις τὰς πρὸς θεὸν ἱκετείας, ἔτι τε καὶ τὰς ἀράς, οἷον τῷ μὲν στέργοντι τὴν εἰρήνην εἶναι τὸν θεὸν ὧσάν τε καὶ ζυμμάχον διὰ παντός, τῷ

δὲ ἀπατηλῷ τῶν τε ἐμπεδωθέντων νεομῶσαι τι βουλομένῳ τὸν θεὸν ἔσεσθαι ἀντίπαλόν τε καὶ πολέμιον. Τρίτῃ πρὸς τῇ δεκάτῃ τῶν νομισθέντων ἰσχύς, πεντηκοντούτιδας εἶναι τὰς σπονδὰς, ἐρρῶσθαι τε τὰ τῆς εἰρήνης ἐπιπεντήκοντα ἐνιαυτοὺς, ἀριθμουμένου τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ἐκάστου ἔτους τῇ τριακοσιοστῇ καὶ ἑξηκοστῇ καὶ πέμπτῃ ἡμέρᾳ περατουμένου. Ἰσχύσαι δὲ καὶ τοῦτο, καθὰ ἔφην, ὥστε ἐξ ἀμφοῖν ἀποκομισθῆναι συλλαβὰς ἐκείσε, δηλούσας ὡς καὶ ἀμφω στέρξει ταῦτα ἐπ' οἷς ἐβεβαίωσαν οἱ πρόεδροι. Πέρας τε δεξαμένων τῶν συνθηκῶν, ἀντεδόθησαν αἱ λεγόμεναι σάκρα. Τούτων δὲ δοξάντων καὶ ἰσχυροποιηθέντων ἐκτὸς ἐνομήσθη τὰ περὶ τῶν ἐν Περσίδι Χριστιανῶν, ὥστε καὶ νεὺς οἰκοδομεῖν καὶ ἐπιθειάζειν σφᾶς ἀδείως, καὶ τοὺς χαριστηρίους ὕμνους, καθὰ νενομίσταί ἡμῖν, ἀκωλύτως ἐπιτελεῖν, ἀλλὰ γὰρ μήτε καταναγκάζεσθαι μαγικὴν μετιέναι θρησκείαν, μήτε μὴν θεολογικῶς ἀκούσιως τοὺς παρὰ Μῆδοις νενομισμένους θεοὺς. Καὶ οἱ Χριστιανοὶ δὲ, ὥστε ἡκιστα καὶ οἷδε τολμῶν μετατιθέναι μάγους ἐς τὴν καθ' ἡμᾶς δόξαν. Ἐκράτῃσε δὲ ὥστε καὶ τοὺς θνήσκοντας τοῖς Χριστιανοῖς ἐπ' ἐξουσίας εἶναι θάπτειν ἐν τάφοις, ἢ νενομίσταί παρ' ἡμῖν. Τούτων οὕτω προελθόντων καὶ ἐν κόσμῳ καὶ τάξει γενομένων, ἐπεὶ ἀνεδέξαντο οἱ γε ἐς τοῦτο τεταγμένοι τὰς συλλαβὰς τοῖν δυοῖν βιβλίοις, καὶ ἀπηκριβώσαν τῷ ἰσορροπῷ τε καὶ ἰσοδυναμῷ τῶν ρημάτων τὰ ἐνθυμήματα, αὐτίκα οὕγε ἰσόγραφα ἕτερα ἐπετέλουν. Καὶ τὰ μὲν κυριώτερα ζυνηληθέντα τε καὶ κατασφαλισθέντα ἐκμαγείοις τε κηρίοις, ἑτέροις τε οἷς εἰώθασι Πέρσαι χρῆσθαι, καὶ ἐκτυπώμασι δακτυλίων ὑπὸ τῶν πρέσβων, ἔτι μὴν καὶ ἐρμη-

laccessitos eodem statu manere, ut illis quoque pace frui liceat; decimo loco cautum est ne magna militum manus Daras ultra quam custodiendo oppido satis sit, conveniat, neque dux Orientis circa ea loca commoretur, ne fiant inde excursions in Persas et damna illis inferantur. Quodsi quid tale conligerit, statutum est ut præfectus Daras oppidi damnum rependat. Undecima fœderis conditio hæc est: Si una civitas alteri detrimento fuerit, et quocumque modo, non legitimo bello, neque exercitus vi, sed dolo et clandestina invasione damnum intulerit (sunt enim multi homines ad huiusmodi facinora perpetranda admodum proclives, quo belli inde occasio oriatur), statutum est ut in ejusmodi injurias diligenter inquiretur, et judices, qui in utriusque regni confiniis juri dicundo sunt præpositi, in eos animadvertant. Qui si coercendis finitimorum dissidiis non sufficiant, sancitur ut disceptatio ad præfectum Orientis transmittatur; qui si intra sex menses concertationes illas non rescuerit, et damno affectus non receperit quod perdidit, eum qui injuriam intulit, obnoxium fore alteri in duplum. Si ne sic quidem res finem acceperit, pars quæ oppressa fuerit legationem mittat ad regem ejus qui vim fecerit, a quo rege damnum si non rependatur, neque duplicem injuriæ restitutionem læsus intra præscriptum anni tempus accipiat, fœdus hoc quidem capite violatum erit. In duodecima fœderum parte videbis ad deum preces, et execrationes quoque, scilicet ut deus pacem colenti sit propitius

et perpetuus adjutor: contra decipienti et aliquid in conditionibus novare cupienti hostis et inimicus. Tertio et decimo capite additur, quinquagenarias esse pactiones, et in quinquaginta annos durare pacem: annum numerandum esse, secundum morem antiquum, qui terminatur trecentesimo sexagesimo quinto die. Illud quoque obtinere, ut utrumque, sicuti dictum erat, afferrentur litteræ, quæ declararent, utrumque regem approbare ea quæ a legatis gesta transactaque essent. Constitutus igitur pacis conditionibus, mutuo sunt traditæ quæ vocantur sacra. His ita decretis et confirmatis, separatim pacta sunt interposita de Christianis qui in Perside vivunt, ut illis liceret templa construere, et sine ullo timore sacra peragere, et gratiarum actiones per hymnos deo, sicut apud nos fieri solet, canere, neve cogèrentur magicis ceremoniis interesse, aut invitos colere et venerari, qui apud Medos deorum numero habentur. Neque tamen ideo Christiani auderent conari magica sectantes in nostram religionem pertrahere. Obtinuit quoque ut Christianis potestas esset mortuos sepulcris condere, sicuti mos apud nos obtinet. Hæc quum ita rite et ordine gesta administrataque fuissent, litteras hi, quibus ejus rei cura demandata erat, duobus libellis exaratas susceperunt, et earum vim et sensum accurate inter se contulerunt, quarum statim altera exempla consecrunt. Et quidem eæ tabulæ, quibus plenior fides haberetur, diligenter involutæ, et securitatis causa cera et aliis rebus quæ apud Persas

νέων δέκα πρὸς τοὺς δύο, ἐξ μὲν Ῥωμαίων, οὐχ ἦντον δὲ Περσῶν, ἀμοιβαίᾳ τῇ δόσει τὰ τῆς εἰρήνης βιβλία παρέσχοντο ἀλλήλοισι. Τὸ μὲν τῇ Περσῶν φωνῇ γεγραμμένον ἐνεχείρισε Πέτρῳ δ Ζιχ, καὶ Πέτρος δὲ τῷ Ζιχ τὸ τῇ Ἑλληνίδι· καὶ αὖθις τοῦ Ζιχ τὸ ἰσορροποῦν τῇ Ἑλληνίδι βιβλίον γράμμασι Περσικοῖς διασεσημασμένον, ἄνευ τῆς τῶν ἐκτυπωμάτων ἀσφαλείας, εἰληφότος, [ἐς] τὸ σωθήσεσθαι οἱ τὰς μνήμας, καὶ Πέτρος οὐκ ἄλλως ἐπετέλεσεν ἀμοιβαίως. Εἴτα ἐπὶ τούτοις διελύθησαν, τῶν τε ὁρίων ἀπο ἐγένοντο, καὶ ὁ Ζιχ εἰς τὰ πάτρια ἤθη ἐπορεύετο. Ἄτὰρ ὁ Πέτρος ἔμεινεν αὐτοῦ, ἐπιθειάσων τῇ γενεθλίᾳ ἐορτῇ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ· ἥδη γὰρ προσεπέλαζε τῆς ἡμέρας τὸ σέβας. Ἔτι δὲ καὶ τῇ τοῦ θεοῦ ἐπιφανείᾳ τὰ νόμιμα ἁγιστεύσας, μετὰ ταῦτα ἐπέβη τῆς Περσῶν. Καὶ ἐν τοῖσδε πέρας εἰλήφει τὰ τῶν ξυνθηκῶν. Πρὸ δὲ δὴ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν πρέσβων, παραγενομένων τινῶν Περσῶν εἰς τὸ Δάρας, οἷς τὸ τοίνονδε ἐν φροντίσιν ὑπῆρχεν, ἅμα ἐνόιος τῶν ἐρμηνέων καὶ τοῖς τῶν πλαστίγγων ἐπιστάταις, ἀπεκατέστη τοῖς περὶ τὸν Ζιχ τὰ ὀφειλόμενα χρήματα τῶν ζ' ἐνιαυτῶν, ἐφ' οἷς αἱ ξυνθηκαὶ προήλθον. Ὡς δὲ Πέτρος ἀφίκετο πρὸς βασιλείᾳ Περσῶν ἐν τῷ προσαγορευομένῳ Βιθαρμαῖς, διαλεχθισόμενος οἱ περὶ Σουανίας, ἐς τὰ βασιλεία προελθὼν ἔλεξεν ὧδε· « Ἡκομεν, ὦ βασιλεῦ, παρὰ σέ, τὸ μὲν ἐν βεβαίῳ τὴν εἰρήνην ἔχειν εὐτυχήσαντες ἥδη, τὸ δὲ καὶ ὅψε γούν τευζόμενοι τῶν δικαιοτέρων παρὰ σοῦ μὴ ἀχθησόμενοι. Ὁ γὰρ τὸ παρὸν εὖ διαθείς καὶ σχεδιάσας, ὡς εἰπεῖν, τὸ συνοίσον πῶς οὐχὶ τῶν μελλόντων προμτθεύεται πολλῷ τῷ δι-

φόρῳ, καθόσον καὶ χρόνῳ τῷ πλείονι; μεγίστου τοίνυν πέφυκε βασιλείως τὸ δύνασθαι μὲν πλέον ἔχειν, μὴ βούλεσθαι δέ· τὸ γὰρ ὑπερβάλλον τῆς ἰσχύος ἐν σώφρονι κολάζεται λογισμῷ. Ἐπεὶ οὖν τὸ ζέον τοῦ πολέμου κατέσβεσται νῦν ἡμῖν καὶ ὥσπερ ἀνεπνεύσαμεν, εἰς δὲ μόνος ὑπολείπεται σπινθήρ (φημί δὲ σπινθῆρα κακῶν τὴν Σουανίαν, ἀπειλοῦσαν ἡμῖν μεγίστην ἔσεσθαι δυσμενείας ἐμπύρωσιν), γενοῦ κώλυμα τῶν δεινῶν, καὶ προκατάπαυσον ἡμῖν ἐλπίδα τῶν κακῶν. Ἐν σοὶ γὰρ τῶν ἀμηχάνων τὸ ἀπορον ἀνεθέμεθα, μηχανασαμένων τὰ δέοντα. Μία γάρ τίς ἐστι τελεωτάτη τοῦ πολέμου κατάλυσις, τὸ προστεθῆναι καὶ Σουανίαν ἡμῖν, εἴπερ Λαζικῆς κύριοι καθεστήκαμεν. Ὁ γὰρ δεσπότης τοῦ ἡγεμονικοῦ πῶς οὐχ ἔξει τὸ ὑποβελήκος; οὔτε γὰρ Λαζοὶ οὔτε μὴν αὐτοὶ Σουάνοι πρὸς ἀμφισβήτησιν ἰοιεν, ὡς οὐχ ὑπήκοος ἡ Σουανία Λαζῶν ἀνέκαθεν ἦν, καὶ ὅτι ψήφῳ τοῦ Λαζῶν βασιλέως ὁ Σουανίας ἄρχων τὸ κύρος ἐδέχετο. » Ταῦτ' εἰπὼν Πέτρος ἐν γράμμασιν ἐπεδείκνυ Χοσρόη παλαιτέρους Λαζῶν βασιλεῖς, καὶ ἄλλους ὑπὸ ἄλλων χειροτονηθέντας Σουάνων βασιλεῖας. Εἴτα καὶ αὖθις ἔλεξε· « Τοῦ δικαίου τοίνυν ἡμῖν, ὦ βασιλεῦ, καὶ Σουανίαν παρέχοντος, οὐχὶ σὺ προτερήσας ἐν κέρδει σχέσεις ἀμφοτέρα, καὶ τὸ δοῦναι μὴ ἀδικεῖν καὶ τὸ δοκεῖν δωρεῖσθαι τὸ προσήκον πᾶσιν; οὕτω γὰρ ἂν καὶ ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς [οὐκ] οἴοτο ἀδικεῖσθαι, εἴγε τὸ οἰκεῖον ὥσπερ δῶρον λήφεται παρ' ὑμῶν, ἐπεὶ καὶ Λαζικὴν οἶεται οὐκ ἄλλως ἔχειν. Διαβεβαιουμένων γὰρ ἡμῶν καὶ ἐναργέστατα δεικνύντων ὡς Ῥωμαίων ἐκ πλείστου χρόνου κτῆμα, ἀντίπας αὐτὸς τῷ τοῦ πο-

sunt in usu, firmatae sunt : tum legatorum sigilla annulis impressa, et duodecim interpretum, sex Romanorum et totidem Persarum. Sic mutua traditione inter se sibi pacis tabulas Zichus Petro Persarum lingua scriptas, et Graeca Petrus Zicho tradiderunt. Rursus quum Zichus accepisset a Petro aliud illius pactionis exemplum Graeca lingua, sed litteris Persicis exaratum, sine ulla sigillorum impressione, quod ad solam rei gestae memoriam valeret, eadem itidem Petrus a Zicho pari forma accepit. His transactis seorsum alter ab altero procul a confiniis abierunt, et Zichus quidem ad sedes patrias remeavit ; sed Petrus illic remansit, ut festum Nativitatis Christi dei (instabat enim veneranda dies) sancte et religiose coleret. Nec multo post illic adhuc Epiphaniae festum solenni more celebravit ; deinde ad Persas profectus est. Et sic quidem pacis transactio ad finem perducta est. Ante profectionem legatorum, quum ex Persis hi, quibus ea res curae erat, ad Daras accessissent una cum interpretibus et iis qui trutinibus praefecti sunt, representatae sunt quae Zicho pro septem annorum pensionibus promissae fuerant pecuniae. Petrus vero ad regem Persarum accessit in loco qui Bitharmis appellatur, ut de Suania cum illo ageret, et in regiam introductus sic locutus est : « Venimus, o rex, ad te, quum magna ex parte pacis beneficium jam adepti simus, ut in reliquis quoque quanquam sero iustitiam a te impetremus ; nec nos deceptum iri speramus. Nam qui praesentem rerum statum recte composuit et instantia commoda respexit, quanto

magis is futuris providebit, quia et diuturniora sunt? Magni regis est posse quidem plus habere, sed nolle. Quicquid enim potentiae superat, colibetur et comprimatur prudenti moderatione. Itaque quum fervens belli internus ardor jam deferbuerit et quodammodo respiremus, una scintilla relicta est : Suaniam dico scintillam malorum, quae minatur nobis maximum inimicitarum incendium. Sis igitur obstaculo et impedimento gravissimis qui impendent casibus, et restingue malorum imminantium expectationem. Nos enim dubia et controversa, quae secare non potuimus, ad te rejecimus, ut quae convenirent statueres. Unica enim et sola belli prorsus finiendi ratio est, si quidem domini Lazicae sumus, ut Suaniam quoque nobis restituas. Qui enim dominium assequitur ejus quod imperat, qui fieri potest ut non dominus sit ejus quoque quod alteri paret? Atqui Lazi, sed ne ipsi quidem Suani, minime in dubium revocaverint, Suaniam olim subjectam fuisse Lazicae, et regi Lazorum jus fuisse arbitrio suo, qui Suaniam regeret, constituere. » Quae quum diceret Petrus, ex tabulis Chosroem docuit de Lazorum regibus antiquioribus, a quibus reges Suanorum subinde essent creati ; deinde sic dicere pergit : « Quum igitur ipsa iustitia, o rex, Suaniam nobis attribuat, nonne tu magni facies, prius concedendo utrumque assequi, ut et nemini injuriam intulisse, et omnibus ea quae debes, largitus esse videaris? Sic enim rex noster minime se laesum esse existimabit, si quod suum est, tanquam dono acceperit, quum et Lazicam non alio inodo suam effectam putarit.

λίμου νόμῳ Λαζικὴν οἰκειώσασθαι, καὶ ὁμοῦ, τῷ βούλεσθαι τὴν δίκην ἄτρωτον εἶναι, προυργιαίτερον ἔθου σώφρονα κεκτῆσθαι λογισμὸν ἢ χεῖρα δυνατὴν. Τοιγαροῦν ἐποίησιν τὴν οὐκ ἀνάγκην ἀνάγκην, καὶ τῷ γενναίῳ τῆς μεγαλοφροσύνης ἐψηφίσαντο κατὰ αὐτοῦ, καὶ νικᾶν ἡζήσας ἡττημένος τοῦ πρέποντος, καὶ ἀπλῶς ἀπεκατέστησας ἡμῖν Λαζικὴν ὥσπερ οἰκεῖον τι κτῆμα μεταθείς καὶ τὴν ἐξουσίαν μεταγαγὼν ἐφ' ἡμᾶς. Οὐκ ἄλλως δὲ καὶ περὶ Σουανίας ἀντιβολοῦμεν, τὸ οἰκεῖον προῖκα λαβεῖν· καὶ χάριν δὲ ὁμολογήσειν ἡμᾶς ὑμῖν, τῷ μὴ ἐζημιώσθαι τὸ οἰκεῖον· ὑμᾶς δὲ τῷ κρείττονι, τῷ δύνασθαι τοσούτον ὥστε δωρεῖσθαι δοκεῖν καὶ τὸ μὴ ὑμέτερον. » Καὶ ὁ βασιλεὺς ἔλεξεν ὧδε· « Οὕτω δὴ τὰ ψυχὴν λόγων χηρεύουσιν καὶ τοῦ πείθειν ἔρημον εὐρύσσει ἢ τῆς σοφίας δύναμις, περιφρονούσα τὸ ἀσθενὲς καταγωνίζεται, ὥσπερ φάρμακον ἐν ἔλκει προσπλαττόμενον καταδιβρώσκει μὲν τὸ νοσοῦν, συναναζωπυρεῖ δὲ τὴν υἱείαν τῷ κάμνοντι. Εἰ γὰρ τὸ δίκαιον οὐκ εἰπέτισιν, εἰ πῃ (εἶποι Ν.) δὲ τὸ ἀρμόδιον, οὐδὲν ἦττον καὶ οὕτω νικήσει. Τοιγαροῦν ἡ σοφία τούτου ἕνεκα τῆς ἰσχύος τῶν ὀπλων κρατεῖ, ὅτι πολέμου μὲν δύναμις οὐχ ὁλὰτε πέφυκε τοῦ πρακτεῖος γενέσθαι (περιγενέσθαι Ν.), εἰ μὴ πῶς καὶ ἐαυτὴν αὐτὴ διαχρήσεται, τὸ δὲ τῆς σοφίας ἀσώματον καὶ φρούριον καθέστηκεν ἐαυτῆς· πρὸς γε καὶ φρουρεῖ τὸν κεκτημένον αὐτήν. Ἐντεῦθεν οὖν οὐδὲ αὐτὸς [σέ], ὃ Ῥωμαίων πρεσβευτὰ, ὥσπερ εἰκὸς ἐν τοσαύτῃ φιλοσοφίᾳ τεθραμμένον, ἢ περιεῖναι

τοῖς ῥήμασι μεμάρθηκας, μεμφθεῖν πρὸς τινος ἔγωγε μὴ πείθειν μαθὼν· πλὴν ὡς ἂν οἴσσετε ὧ, κἂν εἰ μὴ τοῖς ῥήμασι τηλαυγῶς, ἀλλ' ὁμοῦ τῷ βουλομένῳ τῆς γνώμης, ὡς ἐνεστιν, ἐν φανερῷ προθέειν τὸ δίκαιον· δοίημεν, ὡς ἐδικαιολογήσω περὶ Σουανίας, τὴν ἀλήθειαν οὕτως ἔχειν. Λαζικὴν μὲν ἐχειρωσάμεν, Σουάνους δὲ οὐδὲ προσέβαλον, ἢ μόνῃ ἀκοῇ τῷ τὸν Μερμερόνῃ ἡμῖν σημῆναι, ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιόλογος οὐδὲ μὴν περιμάχεται ἡ χώρα, οὐδὲ βασιλικῆς ἔργον ἐκστρατείας, ἀλλ' ἐν ὑπάρχει τῶν ἐθνῶν τῶν περὶ τὸν Καύκασον, καὶ ὡς ἔχουσι βασιλίσκον, καὶ ὡς ὁ χώρος ἐστὶ Σκυθῶν παρὸδος. Ἀπεβίω Μερμερότης, εἴτα ὁ Ναχάργαν ὑπέλθε τῇ στρατηγίᾳ. Γέγραφε τοίνυν ἡμῖν καὶ αὐτὸς οὐκ ἄλλως περὶ αὐτῶν, ὅτι τοῦ Καυκάσου τὰς ἀκρωτείας οἰκοῦσι, καὶ ὅτι δὴ τὰ κλιώπεις τε καὶ λαφύρα γὰρ καὶ χαλεπῶν ἔργων καὶ ἀνοσίων καθεστῆκασι ἐργάται. Ἦβουλόμην οὖν κατὰ σφῶν ἐλάσαι στρατεῖαν, οἱ δὲ κατορρωδῆσαντες ἀντὶ Σουάνων ἐγένοντο Πέρσαι. Ὡς εἶναι ὁπλῶν ἐντεῦθεν ἀνέκειναι μοι τὴν χώραν, καὶ ἔχειν οὐκ ἀρνούμαι. Καὶ τοίνυν δηλοῦσιν ὑπακούοντες ἡμῖν ἀμενέστατα τῷ καὶ τοῖς δούλοις ἀρχεσθαι τοῖς ἡμῶν. Ἀμείλει καὶ τοῦ Ζίχου ἐν γράμμασι δηλώσαντος, ὡς Ῥωμαῖοι Σουανίαν ἐπιζητοῦσι λαβεῖν, τοσούτον πόρρωθεν ᾤκησεν ὑμᾶς τοῦ δικαίου φῆσαι, καθόσον οὐ πλησίον ἐγενόμην τοῦ πείθεσθαι τῷ παραλόγῳ τῆς ἀκοῆς. Πλὴν ἡττηθῆσομαι τοῦ δυνατοῦ, καθόσον οἰηθεῖν περιεσεσθαι, μὴ οὐχὶ ταῦτα φρονεῖν τῷ καθ' ὑμᾶς βασιλεῖ. » Ταύτας δὴ τοῦθεν αὐτὰς ἀπεκύησε

Quum enim asseveranter contenderemus, quod etiam aperte ostendebamus, Lazicam a longo tempore a Romanis possessam fuisse, tu contra eam tibi belli jure propriam effectam dixisti; nihilominus illasam justitiam esse voluisti, et temperatam habere cogitationem quam manum potentem potius duxisti. Quare, quæ nulla erat necessitas, eam sponte tibi necessitatem imposuisti, et generoso judicio contra te ipsum pronuntiasti: ab honestate te victum esse confessus, plane nobis Lazicam restituiisti, et tanquam nostrum proprium patrimonium eam tradens ejus possidendæ potestatem in nos transtulisti; quod et idem de Suania supplices petimus, ut gratis quod nobis proprium est, recipiamus, et ut nos vobis gratias habeamus, quod eo, quod nostrum est, minime nos multaveritis: vos autem summo numini, quod tantum potestis, ut etiam quæ vestra non sunt, dono dare videamini. » Rex autem ita respondit: « Equidem sapientiæ vis si offenderit animum ratione destitutum et persuadendi facultate orbatur, quod infirmum et imbecillum est, prosternit et conterit, quemadmodum medicamentum ulceri adhibuit depascitur id quod dolorem facit, et sanitatem restituit ægrotanti. Quamvis enim minime justa sit ea quæ apud hujusmodi hominum genus habetur oratio, si tamen apte et concinne quis dicat, dicendo evincit. Ea de causa sapientia longe armorum vim superat, quod bellica virtus non possit aliquod egregium facinus edere, nisi se ipsam quoque consumat, prudentia autem et suum ipsius præsidium constitutum est, et eum, qui ipsam possidet, salvum et incolumem servat et præstat. Quamobrem nolim hoc mihi vituperio dari, o Roma-

norum legate, si ego, qui a nemine didici, tibi non persuadeam, qui philosophicis disciplinis adeo innutritus et imbutus fueris, ut oratione superiorem esse didiceris: tamen quantum in me erit, etsi non luculento verborum artificio, ex animi mei sententia quod justum est promam. Demus de Suania te vera dixisse, et ita se rem habere: at Lazicam bello subegi; Suanos nunquam bello appetii. Solo auditu a Mermeroe accepi, qui significavit, regionem non esse dignam nostra cura, neque pro qua certaremus, neque regem decere huic terræ bellum inferre. Silam esse inter eas gentes, quæ circa Caucasum habitant, habere regulum, et esse transitum Scytharum. Decessit Mermeroes, administrationem exercitus suscepit Nachoergan (*Nachoragan*, ap. *Agathiam*). Scripsit ille nobis eadem: Suanos juga Caucasi habitare, esse latrones, prædatorum abactores et quorumcunque gravium et inmanium scelerum patratores. Constituimus adversus illos exercitum mittere, sed subito metu compulsi ex Suanis Persæ facti sunt: unde satis apertum est, hanc regionem in nostra potestate esse, et eam me tenere minime infitior. Nec obscurum est illos nobis lubenti animo parere et a nostris servis regi. Postremo Zichus nos per literas certiores fecit, Romanos repetere Suaniam, in quo tam longe vos ab eo, quod justum erat, discedere existimavi, quantum abfui a fide adhibenda his quæ ad me contra rationem deferebantur. Sed cedam, quantum fieri potest, rerum necessitati, quanquam me victurum esse speraveram, quominus a rege vestro dissentiam. » Has igitur cogitationes e mentesua effudit rex Persarum, et tum paulum quievit disceptatio de Suania. Mox autem, veluti me-

τῷ νῷ τὰς ἐννοίας δὲ Περσῶν βασιλεὺς, καὶ ἐν τούτοις δὲ λόγος ἐπέπαυτο πρὸς βραχὺ περὶ Σουανίας αὐτῷ. Καὶ αὖθις, ὥσπερ ἐν μεταξολογίᾳ τινί, περὶ Ἀμβρου τοῦ Ἀλαμουνδάρου τοῦ Σαρακηνοῦ διελεγέσθην ἄμφω, τοῦ βασιλέως οὕτω πως ἀρξαμένου. «Ὁ καθ' ἡμᾶς Ἀμβρος δὲ Σαρακηνὸς οὐχ ἥκιστα ἐπιμέμεται τῷ Ζίχ, καὶ καταβολὴν πεποίηται τάνδρὸς οὐκ ἐλαγίστην, ἅτε οὐδὲν τι ὀνήσαντός γε αὐτὸν, ἡνίκα ἐσπενδόμεθα ὡς ὑμᾶς. » Καὶ ὁ Πέτρος, «Ἐν οὐδενὶ χρόνῳ πώποτε, ἔφη, ρητόν τι χρυσίον ἐχομίσαντο ἐκ Ῥωμαίων οἱ καθ' ὑμᾶς Σαρακηνοί, οὔτε μὴν ἀνάγκη τινί, οὔτε καθ' ὁμολογίαν τινά· ἀλλὰ δῆτα ὁ πατὴρ Ἀμβρου Ἀλαμούνδαρος ἔστειλε δῶρα τῷ Ῥωμαίων αυτοκράτορι, καὶ ὁ γε δεχόμενος ἀντεδωρεῖτό γε αὐτόν. Ὅπερ ἐφ' ἐκάστῳ ἐνιαυτῷ τὸ τοιόνδε ἐγίγνετο οὐδαμῶς, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ πέντε παρωγῆμένον ἐτῶν. Τοῦτο γοῦν διεσώθη τε καὶ διεφυλάχθη Ἀλαμουνδάρῳ τε καὶ ἡμῖν ἐπὶ χρόνον ἥκιστα ὀλίγον. Ἐξέπιστάται δὲ τὸ κρεῖττον, ὅτι οὐχὶ δῆτα ἐρρωμένα φρονῶν ἐς Πέρσας τὰ τοιαῦτα ἔπρασεν Ἀλαμούνδαρος. Τοιγαροῦν διεβεβαιοῦτο, ὡς, εἰ καὶ ὑμεῖς πόλεμον κινήσοιτε καθ' ἡμῶν, Ἀλαμουνδάρῳ γε ἀπρακτός τε καὶ ἀνενέργητος ἔσται ἡ μάχαιρα τῆς Ῥωμαίων ἑκατὶ πολιτείας. Ταῦτα μὲν οὖν ἐπὶ τινι διέμεινε χρόνον· νῦν δὲ ὁ σὸς μὲν ἀδελφός, δεσπότης δὲ ἐμὸς, ἔθετο ἐν νῷ ἐμφρονέστατα οἶμαι, ὃ βασιλεῦ, ἔφη τε, ὡς, εἰ βεβαίως ἔχει τὰ πολιτεύματα τὴν εἰρήνην, τί δήποτε ἄρα λυσitelῆσει μοι τοῦ λοιποῦ ὑπηκόους τε καὶ δούλους προσφθέγγεσθαι Περσῶν, ὡς ἂν καταπρόοιντο τῶν κεκτημένων τὰ πράγματα, ἤγουν πορίζειν τι αὐτοῖς ἢ πορίζεσθαι παρὰ σφῶν; » — «Εἰ

πρὸ τῆς εἰρήνης, ἔλεξεν ὁ βασιλεὺς, ἐκατέρωθεν ἐστέλλοντο πρεσβεῖαι καὶ ἀμοιβαίως ἐφιλοφρονεῖσθε ἄλλήλους, χρῆναι οἶμαι ἄτρωτα εἶναι τὰ ὅσα ἐστέρχηται πρὸ τοῦ. » Ταῦταις μὲν οὖν αὐταῖς καὶ περὶ Ἀμβρου ταῖς δικαιολογίαις ἐχρησάσθην, καὶ αὖθις ἀντελογίζοντο περὶ Σουανίας. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπεν. «Ὀπηνίκα ἐγώ γε παρεστησάμην Σκένδεϊς τε καὶ Σάραπα καὶ Λαζικὴν, ὑμεῖς οὐ φάτε ὅτι τῆνικαῦτα Σουανίαν ἐν ὑπηκόων εἴχετε μοίρᾳ. Εὐδῆλον οὖν ἐντεύθεν, ὡς οὐκ ἐτύγχανον ὄντες ὑπὸ Λαζούς. Ἡ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὶ ἦν τοῖς κρατοῦσιν ἡμῖν προσεχώρησαν. » Ὁ Πέτρος ἔφη ἀμοιβαδόν. «Τοῦτο οὐ γέγονεν, ἔπειδ ὁ Σουάνος οὐκ ἀπέστη, καθὰ δῆπουθεν οὐ δούλους ἦν ὁ Λαζός. Φημί δὲ, ὡς τοῦ καθ' ἡμᾶς δούλου ὁ δούλος ἀφηνίασεν οὐδαμῶς. » — «Τήμερον, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, δέκα ἡδὴ παρωγῆχασιν ἐνιαυτοί, ἐξ ὧν Σουανίαν ἐν κατοχῇ ἐποιεσάμην· πρέσβεις πολλάκις ἐδεξάμεθά τε καὶ ἐξεπέμψαμεν ὡς Ῥωμαίους· καὶ τί δῆτα ἐξ ἐκείνου τὸν ὄντινα οὐν οὐ κεκινήκατε λόγον ἕνεκα Σουανίας; » — «Ἐπειδὴ τῆνικαῦτα, ἔλεξεν ὁ Πέτρος, καὶ Λαζικῆς κύριος ἐγενόμην. Καὶ εἶπερ ἔφη· ὡς δεῖ παραχωρῆσαι μοι Σουανίας, ἀντέλεξας ἀν' τίνος χάριν; καὶ εἶπερ αὖθις ἔφη· ἐπεὶ Λαζικῆς ἐστὶ κατήκοος, ἀπεκρίνω· τίνα γὰρ σε γνωρίζομεν Λαζικῆς; καὶ λοιπὸν ἀντερεῖν εἴχομεν τὸ παράπαν οὐδὲν. » — «Τοῦτο φῆς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι Σουανία Λαζῶν ὑποχείριος ἦν. Εἶπερ ἐν γράμμασιν οἴσαστε εἰ τεκμηριῶσαι τὸ τοιόνδε, ἥκιστα ἀποτεύξῃ τοῦ δέοντος. » Καὶ ὁ Πέτρος. «Ὅτι μελλήσω, ἀναδιδάξω δὲ σε τάλῃθες. Ἀρχαῖον ἔθος, ὃ δέσποτα, τὸδε ἐκράτῃσε παρὰ Λαζοῖς. Ὁ Σουανίας ἡγεμὼν

dio quodam colloquio, rursus de Ambro Saraceno inter eos exortus est sermo. Rex sic incepit: «Qui apud eos est Ambros, Alamundari filius, Saracenus, non parum Zicho succenset, neque parvam querelam de eo instituit, quod illius rationibus consulere, quum inter nos pacem fecit, prætermisit. » Et Petrus, «Nullo unquam tempore, inquit, Saraceni qui apud vos sunt certam auri summam a Romanis abstulerunt. Nec enim id nostrarum rerum necessitas unquam postulavit, neque nobis cum his quicquam convenerat. Sed pater Ambri, Alamundarus, misit dona ad Romanorum imperatorem: is quum ea accepisset, vicissim eum donis est remuneratus, quod tamen unoquoque anno nequaquam factum est, sed aliquando interpositum est spatium quinquennii. Hoc igitur inter Alamundarum et nos usurpatum et observatum est non brevi tempore. Deus autem novit, Alamundarum hoc fecisse, quum rebus Persiciis minime studeret. Conventum enim fuit, si bellum contra nos moveritis, ut Alamundari ensis adversus rem publicam Romanam quiesceret et ab omni bellico opere immunis esset. Hæc igitur aliquo tempore durarunt. Nunc vero frater tuus, meus dominus, o rex, prudenter, opinor, in animum induxit suum, et ait: Si pacem ista duo regna observent, quid mihi porro proderit, subditos et servos Persarum sollicitare, ut dominos suos prodant, et quicquam illis largiri aut ab illis accipere? » — «Si ante pacem, respondit rex, multo missæ sunt legationes, et vos invicem donis amice colui-

stis, existimo inviolata et illæsa permanere debere, quæ inter vos sunt prius constituta. » His igitur, quo suam quisque causam de Ambro tueretur, argumentis usi sunt: deinde rursus inter se de Suania contenderunt, et rex dixit: «Quum occupavi Scendes, Sarapa et Lazicam, vos non dixistis tum Suaniam in ditione habuisse. Ex quo apparet, eam non subiectam fuisse Lazis. Si enim ita se res habuisset, una cum Lazis, quippe qui imperium ejus tenerent, in nostram potestatem venisset. » Petrus contra respondit: «Hoc factum non est, quia Suani a nobis non defecerunt, quemadmodum Lazis, quibus subjecti erant. Hoc igitur affirmo, servos servorum nostrorum nunquam a nobis descivisse. » At rex: «Hodie præterierunt decem anni, ex quo Suaniam occupavimus. Legatos sæpius a vobis excepimus, et ad vos misimus. Cur tandem nullam unquam mentionem de Suania fecistis? » — «Quia, Petrus ait, Lazices dominium eras adeptus. Etenim si te adidissem ut mihi Suaniam cederes, causam, cur id faceres, interrogasses; quam si reddidissem: quia Lazis est subdita: An nescis me Lazicæ dominum effectum esse? respondisses, neque nobis quicquam reliquit fuisset, quod ultra eloqui potuissemus. » — «Ain tu, inquit rex, Suaniam Lazis fuisse subjectam? Hoc si tu tabulis scriptis probare poteris, impetrabis quod justum est. » Et Petrus: «Haud cunctabor. Docebo te verum. Vetus mos, o domine, obtinuit, apud Lazos licet: quum Suania dux subesset Lazo, inter hos, qui illi tributa pendebant, adscriptus erat.

ὑπῆκουε τῷ Λαζῷ, καὶ ἀνάγραφτός οἱ ἐπεφύκει ἐς δασμοφορίαν. Καὶ τοίνυν ἐκομίζετο παρ' αὐτοῦ ὁ Λαζὸς καρπούς τε μελιτῶν καὶ δέρρεις καὶ ἑτερα ἄττα. Ὅπηνίκα δὲ οὖν ὁ Σουάνος ἀρχὼν ἀπεβίω, ἐχειροτόνει ὁ τοῖς Λαζοῖς ἐφεστῶς τὸν διαφυλάσσοντα τοῦ ἀποικομένου τὴν ἀρχήν. Ἐν τούτῳ γράμμασιν ἐχρῆτο ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα τῶν ξυμβεβηκότων περὶ· καὶ αὐτὸς ἀντιγράφῳ ἐπιστολῇ ἐνεκελευέτο οἱ ἐκπέμψαι τὰ σύμβολα τῆς τῶν Σουάνων ἡγεμονίας δῶν μὲν βούλοιοτο, Σουάνῳ δ' ὅμως ἀνδρὶ. Τοῦτο τὴν ἰσχύρην λαβὼν ἐκ τῶν Θεοδοσίου τοῦ καθ' ἡμᾶς βασιλέως χρόνων μέχρι Περόζου τοῦ ὑμετέρου πάππου καὶ Λέοντος τοῦ καθ' ἡμᾶς. » Εἶτα ἐκ τῆς γλαμύδος ὁ Πέτρος ἐν φανερῷ προκομίζει βιβλιδίον τι, ἐν ᾧ στοιχηδόν τε καὶ διηρημένως ἐδηλοῦντο Λαζῶν βασιλεῖς, οἱ Σουάνων ἐχειροτόνησαν ἡγεμόνας. Εἶγε δὲ οὕτω τοῦ γραμματείου ἡ δύναμις, εἰ καὶ μὴ οὕτω τὰ ῥήματα. » Οἶδε Λαζῶν βασιλεῖς, οἳ γε βασιλίσκους ἐπέστησαν Σουάνοις, ἐξ οὗ χρόνου Θεοδόσιος τὸ Ῥωμαίων διήνευσε κράτος καὶ Οὐαράνης τὸ Περωῶν ἀχρι Λέοντος αὐτοκράτορος καὶ Περόζου. » Καὶ διεξελθὼν ὁ Πέτρος ἔφη. « Ἀχρὶ τούτων ἴσμεν ἐν γράμμασι Λαζῶν τε βασιλεῖς καὶ τοὺς δοοὶ ὑπὸ Λαζοῖς ἀρχόντες ἐγένοντο Σουάνων. » Καὶ ὁ βασιλεὺς. « Εἰ ζυγχωρήσομέν σοι τὸ παρὰ σοῦ προκομισθὲν γράμμα ξυναυρόμενον τῇ κατὰ σέ πολιτείᾳ ἔχειν τὸ πιστὸν, ἄρα καὶ τὰ ἡμέτερα συμβόλαια πιστευθήσονται δικαιοτάτα; » — « Οἶμαι. » — « Πλὴν, » ἡ δὲ ὁ βασιλεὺς, « ἐπερ ἔφης, ἔγεται πειθοῦς, διτι δῆτα οὗτοι οἱ βασιλεῖς οἱ μὲν οὕτως, οἱ δὲ ἄλλως ἐγένοντο. Ἐπειδὴ δὲ νῦν περὶ ἀμφηρίστου διαλεγόμεθα δούλου, εἰ μὲν

ἐναργίστατά πως δυνηθείης ἀποφῆναι, ὡς πέφυκε σὸς, λήψῃ γε αὐτόν· εἰ δὲ τὸ τοιόνδε οὐχ οἶστος εἰ πιστώσασθαι, καὶ ἄλλως βούλεται ὁ Σουάνος ὑποτετάχθαι τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, ἥμιστα ἔσομαι ἐμποδῶν. Τούτου περαιτέρω οὐδὲν διτιοῦν δυνησόμεαι ποιεῖν. » Ὁ δὲ Πέτρος. « Οὐχὶ πύεση, ὦ δέσποτα, πρὸς τοῦ Σουάνου, ὅποι βούλεται εἶναι; ἐξουσιάζει γὰρ αὐτὸς, ὅσον ἐπὶ ταύτῃ γε δῆπου τῇ μοίρᾳ. » — « Ἀθρεὶ δὲ, ὁ βασιλεὺς, ὡς οὐ βούλομαι περὶ Σουανίας τῆς χώρας τι πυθέσθαι πρὸς τῶν Σουάνων, ἐπεὶ οὐδὲ δοῖον οὔτε μὴν ἄλλως δίκαιον (τὴν) περὶ τῆς γῆς αὐτῆς ἐν δούλου κινδυνεύσθαι κρίσει. » Οἶδε μὲν οὖν οἱ λόγοι προηλθον ἐξ ἀμφοῖν.

12

Exc. De sent. p. 355-357 : « Ὅτι φησὶ Μένανδρος ὁ ἱστορικὸς περὶ Πέτρου τοῦ πρέσβευς καὶ Χοσρόου. » Οἶδε μὲν οὖν οἱ λόγοι προηλθον ἐξ ἀμφοῖν, καὶ οὐχ ἕτερα νοήματα ἐλήχθη Σουανίας περὶ· οὐδὲ μὴν ἀνὸρ ἐτέρων ἐτέρας λέξεσιν ἐχρησάμην, ἢ τὸ χαμαλωτέρον πως ἐστὶν ἢ τῶν λόγων, καθόσον οἶόντε μοι, μετέφρασα ἐς τὸ Ἀττικώτερον. Οὐ γὰρ ἐμοὶ γε θυμῆρες τὰ εἰρημένα κυρίως καὶ ἐς ἐμὲ ἤκοντα, ὡς οἶμαι, ἐς τὰ ἀκριδὲς, μεταφέρειν ἐς ἑτερολογίαν, καὶ τῷ γλαφυρῷ τῶν ῥημάτων οὐχὶ τὰ δσα ἐρρήθη, ἀλλὰ γὰρ τὴν τῆς ρητορικῆς ἐπιδείκνυσθαι δύναμιν, μάλιστα καὶ περὶ σπονδῶν οὕτω μεγίστοις δυοῖν βασιλείοις καὶ πολιτείαις ποιουμένῳ μοι τὴν ἀπαγγελίαν. Εἰ δὲ γε ἄρα βούλεται τις τὰ δσα Περωῶν βασιλεὺς καὶ Πέτρος τεχνικαῦτα ἀκριβολογησαμένῳ ἤστην εἰδέναι, ἀναλεξάσθω ταῦτα ἐκ τῆς αὐτοῦ Πέτρου συναγωγῆς· ἅπαντα γὰρ αὐτῷ

Quamobrem Lazus accipiebat ab ipso fructus, mella, pelles et alia quadam. Quando autem Suanie princeps vita excedebat, suffragio ejus, qui Lazis præerat, eligebatur qui in locum defuncti regis administrationem susciperet. Tunc Lazorum præfectus literis imperatorem certiorum faciebat de his quæ evenerant. Et imperator Lazicæ præfecto per epistolam jubebat ipsum mittere insignia præfecturæ Suanie cui vellet, modo Suanus esset. Quod jam a tempore Theodosii, imp. nostri, usque ad Perosem, avum vestrum, et Leonem, qui apud nos imperavit, invaluit. » Deinde e chlamyde Petrus in medium protulit libellum, in quo numerabantur ordine et distincte Lazorum reges, qui Suanis daces elegerant. Hæc autem erat hujus tabulæ vis; verba enim non id expresse continebant : « Hi erant Lazorum reges, qui regulos Suanos constituerunt a tempore quo Theodosius Romanum rexit imperium, et Varanes Persarum, ad Leonem imperatorem et Perosem usque. » Hos postquam Petrus recitaverat, dixit : « Ad hos usque habemus in scriptis Lazorum reges, et omnes qui ab eis Suanie præfecti constituti fuerunt. » Et rex : « Si concesserimus, libellum a te exhibitum, qui vestræ rei publicæ causam tuetur, fidem facere, nonne nostris quoque fidem haberi æquissimum est? » — « Opinor. » — « Quare, sicut dicis, inquit rex, hæc res in fide posita est, reges illos, alios sic, alios aliter creatos esse. Sed quoniam de servo inter nos contentio est, qui cujus sit, dubium est : si claris

et manifestis argumentis probare potes tuum esse, accipies : sin minus id potes, et Suanus tamen velit Romanorum imperio subesse, non intercedam. Nec est ultra id quicquam, quod facere possim. » Tum Petrus : « Non percontaberis e Suanio, o domine, cujus velit esse? hac enim conditione delata se in libertatem assereret. » — « Noli hoc rogare, respondit rex; non enim in animo habeo, quantum ad regionem Suaniam, quicquam Suanorum voluntati credere. Etenim neque fas neque justum est, de terra ipsa servi judicii periculum subire. » Atque hi inter utrosque habiti sunt sermones.

12.

Menander historicus de Petro legato et de Chosroe sic loquitur : « Hi ergo utrimque habiti sunt sermones, neque aliis sententiis actum est de Suania. Neque enim ego alia aliis verba substitui; neque si quid humilins dictum fuit, id ego conatus sum pro meis viribus in Attici sermonis elegantiam transferre; neque mihi libuit, quæ proprie dicta sunt, quæque ad me incorrupta, ut arbitror, devenerunt, ea deinde in alia verba convertere : ita ut splendore vocabulorum non singula, quæ reapse dicta fuerunt, sed rhetoricam potius vim repræsentarem; præsertim quum fœdera narrem tantorum duorum regum atque imperiorum. Quodsi quem scire etiam delectat quidquid diserte inter Persarum regem Petrumque actitatum sit, is adeat Petri ipsius commentarios, in quibus cuncta diligenter scripsit, quæ-

ἀναγράφεται ἐς τὸ ἀκριβὲς ὅποσα Χοσρόης καὶ πρέσβεις Ῥωμαίων καὶ Περσῶν ἔλεξαν τε καὶ ἤκουσαν, αὐτοῖς τοῖς λόγοις τῶν φεγξαμένων εἰρημένα, εἴτε κατὰ θωπεῖαν τινὰ ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν τυγχάνουσι λεγόμενα, εἴτ' οὖν κατασοβαρευόμενοι σφῶν ἔλεξαν ἅττα ἢ εἰρωνευόμενοι ἢ καὶ ἐπιτωθάζοντες ἢ καὶ ἀποφλαυρίζοντες· καὶ ἀπλῶς ὅσα ἐνῆν καὶ ὅπως περὶ τοῦ σου πράγματος διαλεγόμενους τοὺς ἀμφοτέρους πολιτείας ἀνδρας εἰπεῖν, ἐνθένδε ἀναλεκτόν. Τεῦχος γὰρ μέγιστον ἐστί τῶν τοιῶνδε πεπληρωται, οἶμαι, ξὺν ἀληθείᾳ λόγων, εἰ μὴ Πέτρῳ κακόμψευταί τι τῆς αὐτοῦ χάριν εὐκλείας, ὥς ἂν τοῖς μετέπειτα δειγθῇ ὡς μάλα ἐμβριθὴς καὶ ἀνάλωτος ἐν τῷ ῥητορεύειν τῷ καταμαλάζαι φρονήματα βαρβαρικά σκληρὰ τε καὶ ὀγκώδη. Ὅτι ἀπαντὰ δὴ οὖν ἐν τῇ τοῦτου βίβλῳ (τ') ἀναλεγόμενος δοτισσοῦν εὐρήσει· οὐ γὰρ ἐμοί γε ὑπῆρχεν ἀναγκαῖον οὐδὲ ἄλλως ἀρμόδιον ἐν ξυγγραφῇ περιττολογία χρῆσθαι τὸ (τῷ vel τοῦ Bekk.) ἐφ' ἐνὶ κεφαλαίῳ ἐμφιλοχωρεῖν· ὥς, εἰ γε ἅπαντα ἀνεγραψάμην τὰ ὅσα κατ' ἐκείνην γε δῆπου φέρεται τὴν διφθέραν, ἀπέχρησέ μοι ἂν ἢ τῶν σπονδῶν ῥαψωδία ἐς μεγίστης ἱστορίας ὑπόθεσιν. Ἐγὼ δὲ ἐκείθεν ἀρυσάμενος ὃ τι χρειῶδες ἐν ὀλίγῳ ἔλεξα. »

13.

Exc. De leg. Rom. p. 147 : "Οἱ οὐδὲν προέβη περὶ τῆς Σουανίας, ἀλλ' ὁ Πέτρος ἄπρακτος ἀνεχώρησε τῶν Μηδικῶν ὁρίων. Ὅμως δ' οὖν ἐσπέισατο Πέρσαις, καὶ κατέθεντο τὸν πόλεμον ἀμφοτέραι πολιτεῖαι. Καὶ οἱ μὲν Μῆδοι ἐκ τῆς τῶν Κόλχων γῆς ἐπ' οἶκον ἀνεχώ-

ρησαν· ἀτὰρ ἐς τὸ Βυζάντιον ἀφικόμενος ὁ Πέτρος οὐ πολλῷ ὕστερον κατέλυσε τὸν βίον.

14. (565. Justinian an. 1.)

Exc. De leg. gent. p. 101-103 : "Οἱ ἐπὶ Ἰουστινίου τοῦ νέου οἱ τῶν Ἀθάρων πρέσβεις παρεγένοντο ἐν Βυζαντίῳ, τὰ συνήθη δῶρα ληψόμενοι, ἅπερ τῷ κατ' αὐτοὺς ἔθνεϊ Ἰουστινιανὸς ὁ πρὸ τοῦ βασιλεὺς ἐδίδου· ἦσαν δὲ καλωδία τε χρυσῷ διαπεποικιλμένα, ἐς τὸ εἶργειν τι τῶν ἀποδιδρασκόντων ἐπενενοημένα, καὶ κλίνας ὁμοίας καὶ ἄλλα τινὰ ἐς τὸ ἀβρότερον ἀνεμένα. Τότε δὴ οὖν οἱ πρέσβεις τῶν Ἀθάρων ἐς πείραν λέναι τοῦ βασιλεὺς ἐβούλοντο, εἴγε οὐκ ἄλλως [εἴη] δῶρα λαμβάνειν αὐτοῖς, καὶ τῇ Ῥωμαίων ῥαθυμίᾳ ἐπεντροφᾶν, καὶ τὸ ἀμελεῖς αὐτῶν οἰκεῖον τίθεσθαι κέρδος. Καὶ δὴ παρὰ βασιλέα φοιτᾶν ἤξουσιν. Καὶ ὅν τοῦτο ἐφειμένον αὐτοῖς, ἔτι γε μὴν καὶ διὰ τῶν ἐρμηνέων ὃ τι βούλονται λέγειν, τοιοῦσδε ἐχρήσαντο λόγοις· « Χρῶν, ὦ βασιλεῦ, κληρονομοῦντά σε τῆς πατρώας ἀρχῆς καὶ τοὺς πατρῴους φίλους οὐκ ἄλλως, ἥπερ ὁ πατὴρ ὁ σὸς, εὔποιεῖν, καὶ ταῦτα φαίνεσθαι μᾶλλον διάδοχον εἶναι τελευτηκότος τῷ μηδὲν ἐναλλάττειν ὧν ἐκείνος ἐπραττε περιών. Οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς τῆς αὐτῆς ἀνθεξόμεθα γνώμης, καὶ οὐχ ἥττον τὸ τῆς εὐεργεσίας ὄνομα μεταβήσομεν, εἰ σὲ καὶ μετ' ἐκείνον εὐεργέτην ἀποκαλέσοιμεν· πρὸς γε καὶ αἰσχυνηθσόμεθα τῷ πεπονθέναι καλῶς μὴ τοῖς ὁμοίοις ἀμείβεσθαι τὸν δεδρακότα. Καὶ γὰρ πατέρα τὸν σὸν δώροις ἡμᾶς φιλοφρονούμενον ἀντεδωρούμεθα τῷ καὶ δυνάμενοι μὴ κατατρέχειν τὴν

14.

Justino Juniore imperante Avarum legati Byzantium venerunt, ut consueta munera acciperent, quæ Justinianus, qui ante eum imperium tenuerat, conferre erat solitus; erant autem catellæ auro variegatæ, quasi ad vinciendoſ fugientes comparatæ, lecti et alia quædam ad delicateiorem cultum spectantia. Tunc Avaræ voluntatis imperatoris periculum facere statuerunt, an forte ab hoc quoque munera capere et, inertia Romanorum decepta, sua sibi commoda inde comparare possent. Itaque imperatoris adeundi sibi potestatem fieri petierunt; quod illis esse permissum, quin et per interpretem, quicquid libitum esset, proponere. Hac vero usi sunt oratione : « Oportet, o imperator, te, qui imperium paternum hereditate suscepisti, paternos quoque amicos æque, ac ille, beneficiis augere, teque in eo maxime patris successorem præbere, si nihil corum, quæ vivus statuit, eo mortuo immutes. Ita fiet ut nos eandem erga te voluntatem conservemus, neque minus in te beneficentiæ nomen transferamus, te post ipsum auctorem nostrarum fortunarum nuncupantes. Et sane erubesceremus, si a te commodis ornatu non eadem tibi retribuere. Sic enim patrem tuum, qui in nos liberalis et munificus fuerat, remunerati sumus. Etenim quum ejus regiones vastare possemus, non modo abstinuimus, verum etiam, quo nos propensiores erga ipsum ostenderemus, vicinos barbaros

13.

Nini quicquam Petrus de Suania obtinuit, sed infecto negotio a finibus Medorum recessit; pacem tamen cum Persis composuit, et utraque regna bellum deposuerunt, et Medi quidem a Colchorum finibus domum reverterunt. Nec multo post Petrus, quum Byzantium rediisset, mortuus est.

Ῥωμαϊκὴν, ἀλλὰ πλέον ἐνδείκνυσθαι τι. Τοὺς γὰρ ἐκ γειτόνων ὑμῖν βαρβάρους, τὴν Θράκην αἰεὶ περικόπτοντας, ἠφανίσαντες ἀθρόον, καὶ οὐδεὶς ὁστισοῦν αὐτῶν περιλείπειται τὰ Θρακῶν ὀρίσματα καταδραμούμενος· δεδίασι γὰρ τῶν Ἀδάρων τὴν δύναμιν φιλικῶς ἔχουσαν πρὸς τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. Πεπεισμένα δὴ οὖν, ὡς ἐν τούτῳ μόνῃ καινοτομήσεις ἡμᾶς τῷ πλέον παρέχειν ἡμῖν, ἢ ὁ σὸς ἐδίδου πατὴρ· ἀνθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἤπερ ἐκείνῳ γενησόμεθα σοὶ κατὰ τὸ πλέον ὑπεύθυνοι, καὶ μεῖζονας ἐποφλήσομέν σοι τὰς χάριτας. Πάρεσμεν οὖν ληψόμενοι τὰ κατὰ τὸ εἰωθός. Ἰνῶθι γὰρ ὡς ἄλλως οὐκ ἔστι δυνατόν τὸν καθ' ἡμᾶς ἡγεμόνα σοὶ τε καὶ τῇ Ῥωμαίων εὐνοούσατον ἔσεσθαι πολιτείᾳ, εἰ γε μὴ ἔγγειρισθῇ πρότερον αὐτῷ τὰ ἐφ' οἷς οὐ κινεῖν ὄπλα κατὰ Ῥωμαίων ἔγνω. » Οἱ μὲν τῶν Ἀδάρων πρέσβεις τοιαῦτα διεξῆλθον, ἐπαμφοτερίζοντες τῇ γνώμῃ· τοῦτο μὲν γὰρ ἐδόχουν ἱκετεύειν, τοῦτο δὲ ἀπειλεῖν. Ὥροντο γὰρ ὡς ταύτῃ δεδίδονται τε καὶ ἐκφοβήσουσι τὸν βασιλέα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναγκασθήσονται Ῥωμαῖοι ὥσπερ ὑπόφοροι εἶναι Ἀδάρων. Ὁ δὲ βασιλεὺς οὐδὲν ἕτερον ἢ φόβον ἡγησάμενος τῶν Ἀδάρων ῥήματα, ἀντέλεξεν οὕτω· « Προβαλλομένων ὑμῶν σὺν ἱκετείᾳ τὴν μεγαληγορίαν, οἰομένων τε τῇ συγκράσει ταύτῃ τῶν λόγων τὸ σπουδαζόμενον ὑμῖν ἀνύσειν, ἀμφοτέρας, ὡς εἰπεῖν, ἐκπεπτώκατε τῆς ἐλπίδος· οὐδὲ γὰρ ὑποθωπεύοντες ἡμᾶς ἀπατήσατε, οὐδὲ μὴν ἀπειλοῦντες ἐκφοβήσατε. Πλείονα δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τοῦ ἡμετέρου πατρὸς τὸ πέρα τοῦ δέοντος ἐπηρμένους ὑμᾶς τῷ πρόποντι σωφρονίζειν· ὁ γὰρ μεταρρυθμίζων τοὺς ἀτάκτους τῶν λογισμῶν, καὶ ὥσπερ παιδεύων τε καὶ ἀνακόπτων τῆς ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν αὐθαδιζομένων δρῆς, ὀφθήσεται

κατὰ τὸ μᾶλλον εὐεργέτης ἤπερ ὁ χορηγὸς τῆς τρυφῆς, δὲ φιλεῖν μὲν δοκεῖ, προφάσεως δὲ μικρᾶς ἐπιλαθόμενος τὸν δῆθεν εὐεργετούμενον ἠφάνισεν εὐθέως. Ἄπιτε τοιγαροῦν πλείστον πριάμενοι παρ' ἡμῶν κἂν γοῦν ἐν ζῶσι τελεῖν, καὶ ἀντὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρημάτων τὸν καθ' ἡμᾶς φόβον εἰς σωτηρίαν εἰληφότες. Οὔτε γὰρ δεηθείην ποτὲ τῆς καθ' ὑμᾶς συμμαχίας, οὔτε τι λήψεσθε παρ' ἡμῶν ἢ καθόσον ἡμῖν δοκεῖ, ὥσπερ δουλείας ἔρανον, καὶ οὐχ, ὡς ὀλεσθε, φορολογίαν τινά. » Τοιοῦτον ἐπισείσαντος φόβον τοῦ βασιλέως τῆς πρέσβει τῶν Ἀδάρων, κατεγνωκότες ἐκ τῶν εἰρημένων οἱ βάρβαροι, ὡς οὐκ ἀνέξεται σφῶν τῆς πλεονεξίας, καὶ ὡς οὐδὲν αὐτοῖς ἔτι δοθήσεται ὧν ἐκομίζοντο πρὸ τοῦ, καὶ ὡς τὸ λοιπὸν ἀδώς οὐκ ἐπιδραμοῦνται τὴν Ῥωμαϊκὴν, ἐν δυσθυμίᾳ τε ἐτύγχανον πολλῇ, καὶ ἀναλογιζόμενοι ἦσαν ὅποι τὰ παρόντα ἐκβήσεται καὶ ὅποι τύχης αὐτοῖς χωρήσοι τὰ πράγματα· οὐδὲ γὰρ μένειν ἐν Βυζαντίῳ ἀνόνητα ἤθελον, οὔτε μὴν ἀπρακτοὶ ἀπιέναι ἐβούλοντο. Ὅμως δ' οὖν τῶν κακῶν αὐτοῖς αἰρετώτερον ὑπῆρχεν ἀπονοστήσαι ὡς τοὺς δημοφύλους. Καὶ τούτοις ἐνωθέντες ἐς τὴν τῶν Φράγγων χώραν ἀφίκοντο, τοῦ βασιλέως τὴν ἀπολογίαν θαυμάσαντες.

Καλῶδία] « Iis autem fasciis seu prandeis Abares comam vinciebant, ut docet historia Miscella lib. 16, unde Corippus in lib. 1 dicit :

colubrimodis Abarum gens nexa capillis.

Porro hæc legatio Avarum introducta est die 7 post inaugurationem Justini Junioris, teste Corippo in lib. 3 :

Septima lux aderat ;

et mox,

Thraciam invadentes uno impetu delevimus, neque quicquam eorum postea est inventus, qui Thraciæ fines populationibus vexaret. Metuebant enim Avarum potentiam, qui amicitiam colebant cum Romanis. Persuasum igitur habemus, te nulla alia in re ab iis, quæ a patre statuta sunt, discessurum, nisi in eo, quod nobis majora largiturus sis, quam pater largitus est. Pro quibus et nos multo tibi, quam patri, devinctiores erimus, et tibi multo quoque majores gratias retribuimus. Adsumus igitur, qui consueva munera accipiamus. Nam scito, non aliter fieri posse ut noster dux tibi et Romanorum rei publicæ sit amicus, quam si ea acceperit, quibus receptis contra Romanos arma non movere constituit. » Hæc Avarum legati disseruerunt, et modo se in hanc, modo in aliam partem vertebant : modo precibus agebant, modo minas ingerebant. Existimabant enim se imperatorem perterrefacturos, et ex eo coactum iri Romanos illis quasi tributarios esse. Verum imperator quom nihil aliud quam vanos clamores Avarum orationem esse existimaret, sic respondit : « Vos quidem humiles preces magna cum arrogantia in medium profertis et in spem adducimini, hac sermonis commistione facilius quod cupitis consequi. Sed ex utraque spe, ut verum aperte dicam, excidistis. Nam neque blandimentis me decipietis, neque minis terrebitis. Atque ego multo plura vobis tribuam, quam pater meus : etenim vos ad majores, quam

par est, spiritus sublato ad æquitatem et saniora consilia reducam. Qui enim hominum in exitium voluntarium ruentium turbatos affectus cohibet et obediens rationi facit, beneficentior est eo, qui sumptus in deliciis præbet, et amare videtur, sed minima captata occasione, eum quem beneficio affecit, statim perdit et tollit. Abite igitur, qui magni pretii rem a nobis obtinetis, quod vobis salvis licet vitam peragere, et pecuniarum loco, quas a Romanis accipere vultis, nostri timorem ad salutem vestram reportate. Neque enim nos unquam vestro egebimus auxilio, neque quicquam a nobis accipietis, nisi quantum nobis visum fuerit, idque tanquam mercedem servitutis, non pro tributo, ut vos falso existimatis. » Postquam imperator tantum sui terrorem legatis Avarum incussit, et cognoverunt ex his quæ dixerat, minime eum superbiam ipsorum toleraturum, neque quicquam eorum, quæ prius accipere consueverant, daturum, nec vero ipsos impune posthac incursions in fines Romanos facturos, in magnam animi anxietatem inciderunt, et secum cogitarunt, quo tandem res casuræ essent et quis futurus esset earum exitus. Nec enim Byzantii, quandoquidem nihil proficere poterant, manendum diutius stabebant, neque re infecta discedere volebant. Tutius tamen visum illis est a Romanis discedere et ad suos se recipere. Sic illi imperatoris responsum admirati conjuncti cum suis in Francorum regionem abierunt.

*Legatos Avarum jussos intrare Magister
ante fores sacras divinæ nuntiat Aulæ,
orantes sese vestigia sacra videre
clementis domini : quos voce et mente benigna
imperat acciri.*

Reliqua Corippi narratio cum Menandri historia prorsus congruit. »

Ἐς τὴν τῶν Φράγγων χώραν] « Abares post mortem Clotharii in Thuringiam irruerunt, et cum Sigisberto bellum gessere, ut scribit Paulus in Hist. Longobardorum lib. 2, cap. 10, et Gregorius Turonensis lib. 4, quod notandum est contigisse anno primo Justinii Junioris. Male ergo Hermannus Contractus anno 561 id refert quinquennio ante Justiniani mortem. » VALESIIUS.

15. (565. Justinii an. 1.)

Exc. De leg. Rom. p. 147—151 : « Ὅτι Ἰουστίνος ὁ ἀνεψίος Ἰουστινιανοῦ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ Ἰωάννην τὸν Κομεντιόλον ἐς τὰ Περσῶν ἦθ' ἔστειλε πρεσβευσόμενον. Παρενεγγύησε δέ οἱ ἐκ μὲν τοῦ ἐμφανοῦς ἀνακρίσειν ποιήσασθαι τῆς αὐτοῦ ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀναγορεύσεως κατὰ τὸ εἰωθὸς Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις, ἐν ταῦτ' δὲ, εἶγε καλῆσαι καιρὸς, καὶ ἀμφὶ Σουανίας κινήσαι λόγους. Ταύτην γὰρ οὕτω Χοσρόης ἀπεκατέστησε Ῥωμαίοις, καίτοι τῆς Λαζικῆς παραχωρήσας, ἥς ὑπάρχους οὖσα ἡ Σουανία ἐτύγχανεν. Ἀλλ' αἱ μὲν πεντηκοντούτιδες σπονδαὶ ἦσαν, ἃς ἐθέτο Πέτρος ὁ τῶν περὶ βασιλεία καταλόγων ἡγεμῶν· τὰ δὲ περὶ Σουανίας ἐπ' ἀμφιβολίῃ ἦν. Ἰουστίνος δὲ ὁ βασιλεὺς ἐνεκελεύσατο Ἰωάννην, ὥς, εἶγε βούλοιντο Πέρσαι καὶ ὠνιον ἀποδίδοσθαι τὴν χώραν, ἐτοιμότατα φῆσαι ἔχειν.

Ἦ γὰρ Σουανία ἀξιόλογος μὲν οὐδαμῶς, δμως δὲ ἐπιτηδείως ἔχουσα θέσεως ἐς τὰ μάλιστα ὀνίνησι τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν τῷ μὴ δι' αὐτῆς ἐπιτιθεμένους Πέρσας τὰ τῶν Κόλχων θρία λυμάλινεσθαι. Ἰωάννης οὖν ἐκ Βυζαντίου ἄρας, καὶ ὡς τάχιστα τὴν πορείαν ἀνύσας, ἐν ταῖς κατὰ τὴν παράδοδον πόλεσι τῶν ἀναγκαίων φροντίδα θέμενος πολλὴν, τοῦτο προειρημένον αὐτῇ ἐκ βασιλείας, ἀφίκετο εἰς τὸ Δάρας. Ἐνταῦθα τὸν κατὰ πόλιν ὁλκὸν τοῦ ὕδατος ἐπεσκέυασε καὶ ὑδρογοεῖα ἐπενόησε, καὶ μὲν οὖν ἄλλα ἅττα τῶν ἐν ἄστει ἀναγκαίων εἰργάσατο. Διήγαγε δὲ αὐτοῦ ἡμέρας δέκα τῷ τὴν (τοὺς conj. N.) ἐν τῇ Νισίβει τῇ πόλει πανηγυρίζειν τε καὶ ἄγειν ἑορτὴν, καὶ τούτου τὴν πρεσβείαν μὴ ὑποδέξασθαι. Ὁ δὲ Ἰωάννης δεχθεὶς μετὰ τὴν ἑορτὴν τὴν Φουρδίαν προσαγορευομένην, ὅ ἐστιν Ἑλληνιστὶ νεκυία, ἐκ τῶν ἐν τῇ Νισίβει ἀρχόντων ἐξεπέμφθη σὺν τῇ νομιζομένῃ τιμῇ πρεσβεύειν ἐς τὰ βασιλεία Περσῶν· καὶ ἅπαντα, ὧν ἕνεκα ἔσταλτο, ἐν δέοντι καταστησάμενος, ἐν τούτοις ὑπῆρχεν. Ὁ δὲ Χοσρόης ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τῶν Σαρακηνῶν περὶ αὐτῷ ἐκίνησε λόγους. Τὰ γὰρ Σαρακηνικά φῦλα μυριάδες ταῦτα, καὶ τὸ πλεῖστον αὐτῶν ἐρημονόμοι εἰσὶ καὶ ἀδέσποτοι· καὶ [τὰ] μὲν οὖν τῆς Ῥωμαίων, ἐστὶν ἃ καὶ τῆς Περσῶν ὑπὴρκα πολιτείας. Οὕτω δὲ διακεκριμένων αὐτῶν, Ἰουστινιανὸς, μεγάλῳ φρονῶν ἀνὴρ καὶ βασιλικώτατος, τοὺς μηδίζοντας Σαρακηνῶν δώροις ἐδεξιοῦτο κρατούσης εἰρήνης. Ὁ δὲ Ἰουστίνος, ἐμβριθὴς τε ὢν καὶ βραδύρων φρονήματι ἥκιστα ὑπογᾶλων, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἐποίησατο τοὺς ὅσοι ἐμῆδιζον τῶν Σαρακηνῶν. Οἱ δὲ (πλεονεκτικώτατον γὰρ τὸ φῦλον) ἀποκοπὴν τοῦτο ἡγησάμενοι τῷ βασιλεὶ ἐνέκειντο Περσῶν μὴ περιδεῖν αὐτοὺς αὐτῷ ἀνακειμένους. Τῷ τῷ ἄρα καὶ Πέτρου ἐκεῖσε πρεσβεύσα-

15.

Justinus minor, Justiniani nepos, illo tempore misit Joannem Comenitolum in Persiam, ut legatione fungeretur. Mandavit ei, ut ad speciem quidem pro more inter Romanos et Persas recepto nuntiaret, Justino imperium delatum : simul autem, si se offerret occasio, in sermonem de Suania incideret. Nondum enim eam juri Romanorum Chosroes cesserat, quamvis Suania ditioni Lazicæ subjecta esset, quæ ipsa Romanis tradita erat. Fœdera quidem, quæ in quinquagesimum annum Petrus, magister officiorum, pepigerat, observabantur : sed quoad Suaniam res adhuc in suspenso remanserant. Justinus vero imperator Joanni in mandatis dederat, si Persæ illam regionem vendere vellent, ut se paratum esse diceret. Erat Suania non ipsa quidem magni momenti aut pretii, sed situ valde commodo et apto, ut magnum adjumentum afferret ad arcendos Persas ab invadendis Colchorum finibus. Itaque Joannes Byzantio profectus, quum rebus urbium, per quas iter illi erat, ut ab imperatore præscriptum fuerat, multa cura et diligentia subvenisset, ad Daras pervenit. Illic aquæ ductum reficiendum curavit, et aquæ receptacula condidit, et alia quædam opera necessaria exstruxit. Ibi per decem dies est commoratus, tantisper dum Nisibi festum celebraretur et perageretur. Hac causa erat, cur legatio admitti non poterat.

Festo peracto, quod apud eos Furdigan dicitur, ferialia diceret (Menandrum errare suspicor. Certe Fardschane Persis Plochochoeum significat. Nieb.), exceptus Joannes a primoribus Nisibis cum solenni honore ad exsequendam legationem in regiam Persarum est dimissus. Is eo accessit, et omnibus, quorum causa missus fuit, rite peractis, responsum manebat. Chosroes autem quadam die sermonem movit de Saracenis. Gentes enim Saracenice innumerae sunt, quarum maxima pars per deserta pascentes et sine domino vagantur, aliæ Romanorum, aliæ Persarum imperio parent. Ita divisæ quum essent, Justinianus, magni judicii vir, et qui magnum usum regie administrationis habebat, Saracenos, qui in Medorum partibus erant, per pacem donis prosecutus fuerat. Sed Justinus, vir gravis et constans neque quidquam barbarorum superbie cedens, Saracenos, qui Persis favebant, contemptui habuit, et nihili fecit. At illi (est enim gens avidissima) quum tanquam quod suum esset, sibi eripi existimarent, Persarum regem, ne se ad sua genna prostratos contemneret, supplices orarunt. Itaque Chosroes, quum Petrus apud eum legatum ageret, Romanos Saracenis debitum solvere æquum censebat. Deinde quum Joannes ad eum accessisset, iisdem verbis est usus. Saraceni enim asseverabant, se ob eam causam, ut quietem agerent, neque Romanorum terris infesti essent, eas pecu-

μένου, ὥσπερ τοῖς Σαρακηνοῖς ὑπευθύνους ὄντας Ῥωμαίους ἔλεγε δεῖν ὁ Χοσρόης ἀποδίδοσθαι σφισι τὸ χρέος. Εἴτα καὶ Ἰωάννου αὐτοῖς ἀφικομένου τοῖς αὐτοῖς ἐγρήσατο ῥήματα. Διιχυρίζοντο γάρ πως οἱ Σαρακηνοί, ὥς ὑπὲρ τοῦ εἰρήνην ἄγειν καὶ μὴ καταθέειν τὴν Ῥωμαίων τὰ τοιαῦτα ἐκομίζοντο χρήματα, ἐντεῦθεν τε ἐδιάζοντο τὴν τοῦ πράγματος φύσιν. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ὥς ἑώρα σφᾶς οὐ κατὰ τὸ δέον τὸ ἐπικλημα ποιοιμένους, εἶπεν. « Εἰ μὲν ἕτερός τις, καὶ οὐχὶ Χοσρόης ὁ πᾶν, ξυνεπελαμβάνετο τοῖς ἀδίκως ἐπεχαλοῦσι Σαρακηνοῖς, ἦττον ἂν ὑπῆρχε δεινόν. Τοσοῦτον δὲ βασιλεῖα Περσῶν, περὶ πλείστου ποιοῦμενον τὰ μὴ ἐναντία τῆς τῶν πραγμάτων φύσεως, προσθήσῃ δὲ καὶ τὰ Ῥωμαίων ἀσπαζόμενον, συνηγοροῦντα τοῖς ἐθέλουσιν ἀδικεῖν θαυμάσασαι λίαν καὶ ὑπερεκπλαγείην. Ὅμως δὲ βραθυμία τὸν νῦν οὐκ ἐπιτρέψω, Ῥωμαῖος πεφυκὼς, ἀναδιδάξω δὲ τὸ πᾶν, καί τοι βασιλέως ἐπεχαλοῦσι διδασκαλίαν, ἀλλ' ἐν εἰδόσι τῆς διηγήσεως προοίστη. Ὁ γὰρ προεγνωκὼς ᾗδ' τὰ δσα τῷ δικαίῳ ξυνάδει, ταῦτα πάλιν ἀναδιδάχθεις ἐπιρρώσει τῷ ἀδεκάστῳ τὸ συνεῖδός. Πέτρος μὲν γὰρ ὁ πρὸ ἡμῶν πρεσβευτῆς, δὲ ἐναγγος παραγενόμενος ἐβεβαίωσε τὰ τῆς εἰρήνης, ἐμπερίαν λόγων καὶ δεινότητι πειθοῦς καὶ τὰ περὶ τῶν νῦν ἐπεχαλούντων Σαρακηνῶν, καὶ ἕτερα δσα διημφισθητή, οἷος ἐγένετο παρακρούσασθαι. Ἐγὼ δὲ ῥητορεύειν τε καὶ πείθειν ἡσκημένος οὐδαμῶς, ὅμως τῷ (πρὸς τῷ Nieb.) περιεῖναι τῇ δίκῃ τῶν Σαρακηνῶν ἔξω πρὸς ὑμῶν, τῷ (τὸ Nieb.) μὴ στέργειν ὑμᾶς ἀντὶ Ῥωμαίων Σαρακηνούς, καὶ ταῦτα τοὺς ἀδικωτάτους, καὶ ἀντὶ τοῦ συνοίσοντος τοῖς καθ' ἡμᾶς (ὑμᾶς Bekk.) πολιτεύμασι

τὸ ἀξύμφορον. Οἱ καθ' ὑμᾶς γὰρ Σαρακηνοὶ (δταν δὲ λέγω Σαρακηνούς, ἀναλογίσεσθε, ὡς Μῆδοι, τὸ ἀλλόκοτόν τε καὶ παλίμβολον τοῦ ἔθνους), οὗτοι δῆτα οὖν πρὸς βασιλέως Ἰουστινιανοῦ δῶρα μὲν λαμβάνειν εἰώθεισαν, τὸ δὲ ἔθος αὐτοῖς τῷ τοῦ παρέχοντος ἐβεβαίωτο βουλήματι. Ὑπερηδόμενος γὰρ τῇ εἰρήνῃ, καὶ οἷς οὐκ ἐχρῆν τὸ μεγαλόδωρον ἐπεδείκνυτο. Καὶ μᾶλλον ἐκαίνιζεν ἔκουσιν φιλανθρωπίας ὑπερβολῇ πρὸς τὸ μὴ ἀναγκαῖον τὰ πράγματα, ἥπερ ἀκουσίως, εἰ θέμις εἶπεν, ἐποιεῖτο τῶν ἀναγκαίων τὴν σύστασιν. Μαρτύριον δέ μοι σαφέστατον τοῦ δῶρα τοὺς Σαρακηνούς, καὶ οὐχ ὥς ὑπὲρ σπονδῶν, ὥς φασι, κομίζεσθαι τὰ τοιαῦτα χρήματα, καὶ αὐτοὺς ἀντιδωροφορεῖν τὸν καθ' ἡμᾶς βασιλεῖα. Καὶ πρὸς ταῦτα μὲν οἷμαι μὴδ' ὄντιναοῦν ἀντερεῖν. Εἰ δὲ καὶ δόξημεν, ὥς Ἰουστινιανὸς αὐτοὺς κατὰ ξυνηθείας ἐφιλοφρονεῖτο τοῖς χρήμασι, συνεμετρήθη τῷ βίῳ τοῦ δωρουμένου βασιλέως καὶ συνανεπαύσατο τοῦτο τῇ τελευτῇ τὸ δωρούμενον. Οὐ γὰρ ἐνὸς ἀνδρὸς ἐθεῖ (φημί δὲ τὸ πλέον) καὶ νόμῳ μὴ λυσिताλόντι, καὶ εἰ πέφυκε βασιλεὺς ὁ τὸ ἔθος ἰσχυροποιήσας ἤγουν νομοθετήσας, πολιτεία καταδικασθήσεται ποτε. Ἡμεῖς δὲ τοσοῦτον ἀπέχομεν τοῦ εἰδέναι τι τὸ λοιπὸν Σαρακηνοῖς, καθόσον Ἰουστινιανὸς μὲν καὶ πρὸς τοὺς βαρβάρους ἡπιώτατος, ὁ δὲ νῦν Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ πρὸς πάντας εἶναι βούλεται φοβερώτατος. Οὐ χρεὼν οὖν ταῦτα τοὺς Σαρακηνούς ὀνειροπολεῖν· οὐ γὰρ τι τοιοῦτον ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς ἔλοιτο ποιεῖν. Εὐχτόν δὲ ὑμῖν γενήσεται τὸ τὴν εἰρήνην αὐτὸν ἐθέλειν ἐρρῶσθαι, καὶ μὴ ὀλεσθῆαι γε αὐτὸν ἔλαττον ἔχειν Ῥωμαίους ἐν ταῖς ᾗδ' γεγενημέναις σπονδαῖς. Ταύτῃ γὰρ ἀνέζεται μὴ δπλα κινεῖν. » Οὐ-

nias accipere, et hac ratione in causa defendenda maxime nitebantur. Itaque Joannes, ut vidit Saracenos, præterquam quod fas erat, criminari et accusare Romanos, dixit: « Si quis alius quam Chosroes Saracenorum causam, qui Romanos inquit criminantur, tueretur, minus id quidem grave et molestum esset. Persarum vero tantum regem, qui quæ rerum naturæ consentanea sunt, plurimi facit, addam etiam, qui bene de Romanis rebus sentit, consentire his qui volunt injusta facere, simul et admirari et querere: sed animum non socioriæ dabo: Romanus enim sum: et docebo omnia; tametsi regem doceri minime necesse est, sed ad haud inscios narratio mea convertitur. Qui enim semel ea, quæ justitiæ et æquitati sunt consentanea, cognovit, si eadem iterum docetur, immutata veritate perspecta, conscientiam suam firmabit. Petro quidem, qui ante me legatus fuit et pacem stabilivit, facile fuit, quum eloquentia et persuadendi vi polleret, ea quæ nunc obijciuntur de Saracenis, et reliqua, quæcumque adhuc controversa erant, diluere et refutare. Ego vero, qui nunquam eloquentiæ et persuadendi arti operam dedi, tamen et causæ nostræ æquitatem Saracenos vincam, et hoc saltem a vobis impetrabo, ut ne Romanis Saracenos, omnium mortalium injustissimos, neque vestræ utilitati manifesta incommoda præferatis. Qui enim apud vos sunt Saraceni (quum Saracenos dico, animo perpendite, o Medi, gentis perfidiam et inconstantiam), dona quidem ab imp. Justiniano accipere

consueverant, sed hæc consuetudo liberalitate ejus, qui dabat, invaluit. Quum enim pace magnopere lætaretur, se liberalem erga eos quoque, quos non oportebat, exhibebat, et eo tempore liberalitatis modum sponte sua, quum minime opus erat, excedere maluit, quam ut invitus, si dicere fas est, necessitati rerum cederet. Sed manifestissimum argumentum ejus rei, quod pecunias non ex conventionione, ut dicunt, sed dono acceperunt, illud est, quod illi vicissim imperatorem nostrum muneribus coluerunt. Neque quemquam istis contradicendum puto. Quodsi concederemus, imperatorem Justinianum ex conventionione illis pecunias largitum, hæc conventio spatio vitæ ejus, qui pecunias solveret, esset terminata et circumscripta, et morte ejus donatio finem accepisset. Neque unius hominis consuetudine aut lege minime utili (dico autem ut plurimum), licet rex ipse sit, qui hanc consuetudinem aut legem constituerit, tota gens aut res publica teneri debet. Nos vero eo magis abest ut quicquam dono dare Saracenis velimus, quod quantum imperator Justinianus erga barbaros benignus et beneficus fuit, is, qui nunc Romanis imperat, tanto magis constituit se cunctis præbere formidandum. Itaque non oportet Saracenos hæc sibi somnia fingere. Nunquam enim imperator hæc facere sustinebit. Vobis autem optandum est ut pacem servare in animum suum inducat, neque existimet foederum conventioniones in aliqua re Romanorum majestatem lædere et minuere. Si enim id existima-

τος μὲν οὖν οὕτως ἔλεξε. Καὶ περὶ μὲν τῶν Σαρακηνῶν τὸ λοιπὸν οὐδεμίαν τις ἐφέρετο μνήμη. Ἐπιτηρήσας δὲ τῷ δοκεῖν οὐκ ἐργωδῶς ἀμυλῇ Σουανίας ἀπέριψε λόγους, ὡς δέον ὑπὸ Ῥωμαίους αὐτὴν καθεστάναι, εἴ γε καὶ Λαζικῆς ἐπελάβοντο ἐννομώτατα αὐτοί. Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς τοὺς περὶ Σουανίας μὲν λόγους ἔδοξε παραδέχεσθαι, χρῆναι δὲ αὐτὸν εἶναι περὶ ταύτης ἄμα τοῖς ἐν τέλει τῶν Μήδων βουλευσάσθαι. Μετὰ ταῦτα ὁ Ἰωάννης λόγους προσήγαγε τῷ Ζίχ, τῷ καὶ Ἰεσδεγουσνάρ, καὶ μὲν οὖν ἐτέροις τισὶ τῶν παρὰ Πέρσαις ἡγεμόνων. Οἱ δὲ ἔλεξαν, ὡς ἐτοιμώτατα ἔχουσιν Σουανίας παραχωρήσαι Ῥωμαίοις, οὕτω μέντοι ἐρ' ὃ χρήματα λήψεσθαι καὶ ὧνιν θέσθαι τὴν ἀπαλλαγὴν. Καὶ πρὸς γε συνθήκας ἄλλας τινὰς δεῖν ἔφασκον γενέσθαι, αἰσχροῦ τε καὶ ἀναξίας τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, καὶ βεβαιούσας οὐδαμῶς τὴν περὶ βασιλείας Ἰουστινίου κρατήσασαν δόξαν, ὡς ἔστι μάλα ἐμβριθῆς τε καὶ κατηκριθωμένος. Ἰωάννης δὲ τὰ τοιαῦτα ἀκηχῶς, καὶ οὐ σφόδρα τῆς τοῦ αὐτοκράτορος στοχαζόμενος γνώμης, ἀβουλότατα διεπράξατο· ἔστειλε γὰρ παρὰ Σουάνους, τὸν σφῶν βασιλεῖα βουλόμενος δεξιώσασθαι, δελεάσαντος οὖν αὐτὸν ἐς τοῦτο ἀτοπίας ἔλθειν αὐτοῦ Χοσρόου, ἐσκήπτετο δὲ τὸ τοιόνδε καὶ ἐμνηχανῶτο, ὅπως ἔσσιτο γέ αὐτῷ ἐς δικαιολογίαν τινὰ, ὡς αὐτοὶ Σουάνοι, καίτοι προτραπέντες, οὐκ ἀνάστυγα ποιοῦνται Ῥωμαίοις ὑπακούειν. Ἐξήπιστατο γὰρ ὅτι οὐκ ὤνησαν οἱ πρὸς Ἰωάννου σταλέντες. Μετὰ ταῦτα ἐπηγγείλατο Χοσρόης στέλλειν πρεσβευτὴν ὡς βασιλεῖα Ῥωμαίων, τὸν ταῦτα ἅπαντα ἐν δέοντι καταστησόμενον· καὶ ἀνέστειλεν Ἰωάννης ἐς τὸ Βυζάντιον.

ret, ab arnis inferendis non abstineret. » Atque hic ad hunc modum est locutus, neque deinceps ulla mentio de Saracenis est facta. Observato deinde tempore, ne de industria agere videretur, Suanie mentionem iniecit; nimirum quum Lazica optimo jure restituta esset, oportere quoque ipsam Suaniam Romanorum potestati permitti. Visus est autem Persarum rex sermones de Suania excipere, et sibi amplius de ea re cum principibus Medorum deliberandum dixit. Nec multo post Joannes colloquium habuit cum Zicho, qui etiam Isadegisnaph nominabatur, et reliquis Persarum primoribus. Illi quidem dixerunt, paratos se esse Romanis cedere Suaniam hac conditione, ut pretium ejus acciperent et ejus cessionem venderent, multasque alias conventiones in medium proponebant turpes et indignas Romani imperii majestate, et quæ minime existimationi, quam Justinus adeptus erat, consentiebant. Gravis enim et elati animi vir, et qui omnia diligenter perpenderet, habebatur. Quæ quum Joannes audiisset, neque satis ad ea, quæ imperator illi præceperat, advertisset, imprudentem fecit, et ad Suanos misit, qui regem eorum salutare ejusque gratiam conciliarent. Eo absurditatis eum pellexerat Chosroes, qui callide hoc commentus ita instituit, ut haberet quod quasi jure suo diceret, Suanos ipsos quamvis rogatos Romanis parere recusasse. Noverat enim, quantum qui a Joanne missi fuerant, efficerent. Nec multo post Chosroes pollicitus est, se legatum ad Romanorum imperatorem missurum esse, qui hæc omnia componeret, et reversus est Joannes Byzantium.

16.

Ibidem p. 151 : Ὅτι Ἰουστίνος ὁ βασιλεὺς ἐπεὶ ἐτύθετο, ὡς ἐν Σουανίᾳ εἶη πέμψας, καὶ ὅτι τοῖς Ῥωμαίων οὐ προσέθεντο Σουάνοι, ἐχάλειπαιεν, ὅλα εἰκός. Καὶ παραπρεσβείας ἐκρίνετο Ἰωάννης, ἅτε οὐ πρὸς τὸ συνοῖσον τῇ πολιτείᾳ διαπραζάμενος. Οὐδὲ γὰρ χρῆναι αὐτὸν ἔφασκε στείλαι, εἴγε μὴ τοῦτο ἐνεκελεύσατο ὁ βασιλεὺς, καὶ τούτου δύναι πρόφασιν Πέρσαις τὸ ἀδίκημα ζυσικιάζειν, καὶ προφέρειν λόγους, ὡς αὐτοὶ Σουάνοι ἀπηνήναντο τὰ Ῥωμαίων· ἀλλ' οὐδὲ ἐν ἀρχῇ τὴν τοιαύτην προσδέξασθαι πρόκλησιν, ἢ Σουάνους προτρέψασθαι εἶναι ὑπὸ Ῥωμαίοις, ἢ τοῦτου γε ἐνεκα πρεσβευτὴν ἐν Βυζαντίῳ γενέσθαι. Οὐδέτερον γὰρ ἐξ ἀμφοῖν εὐπρεπὲς εἶναι τῇ πολιτείᾳ ἡγήσατο. Ἰωάννην οὖν περιφρονήσας ὁ αὐτοκράτωρ ἐν τῇ τῶν ἀνεπιτηδείων ἔταξε μοίρα, ἐγνωμάτευσε δὲ ὅπως τὰ ἡμαρτημένα εὐ διαθείη.

17. (an. 566; Justini 2.)

Exc. De leg. gent. p. 103 — 106 : Ὅτι ἡγγέλθη Ἰουστίνῳ, ὡς ἐκ τῆς Περσῶν ἐπικρατείας ἐξώρμησεν ὁ Ζίχ πρεσβευσόμενός τε καὶ διαλεγθσόμενος περὶ Σουάνων, ἐν ταῦτῳ καὶ φιλοφροσύνης ῥήματα ἀποκομιῶν βασιλεῖ, ἔτι τε καὶ τὰ ἐρ' οἷς Ῥωμαῖοι προσεγαλοῦσιν εὐ διαθησόμενος. Ὁ δὲ Ἰουστίνος ἐν βουλῇ ἐποιεῖτο ἢ μὴ προσδέξασθαι τὴν πρεσβείαν, ἢ προσδεχόμενον εἰδέναι τὸν Ζίχ, ὡς τὰ κατὰ νοῦν αὐτῷ ἀνυσθήσεται οὐδαμῶς. Καὶ δὴ ζυγκροτηθείσης αὐτῷ ἐκκλησίας, δοκεῖ κατὰδῃλον γενέσθαι ἔτι ὁδοιποροῦντι

16.

Justinus imperator ubi acceptit, Joannem legatos in Suaniam misisse, Suanos autem se non imperio Romanorum subjecisse, graviter molesteque tulit, et Joannem legationis non ex utilitate rei publicæ gestæ condemnavit. Nec enim se inscio, aut non jubente, debuissē mittere et ex hoc occasionem Persis præbere, qua suam injustitiam tegerent, et palam prædicarent, Suanos ipsos Romanorum imperium detrectasse. Nec enim hanc ab imperio suscepisse provinciam, ut aut Suanis suaderet ut se Romanis subderent, aut hujus rei gratia Byzantium legatus veniret. Neutrum enim imperio Romano dignum esse existimabat. Itaque Joannem imperator a se abalienatum dimisit et eorum numero habuit, qui minime commodi suis rebus essent : tum excogitavit, qua ratione inconsulte facta in melius corrigeret.

17.

Justino nuntiatum est a Persarum imperio Zichum legatum ad se missum esse, qui de Suanis ageret, Persarumque erga imperatorem benevolentiam testificaretur, et ea, de quibus Romani quererentur, amice componeret. Justinus vero aut minime legationem admittere, aut, si admitteret, Zicho significare constituit, nequaquam rem optatum exitum habituram. Et accedente senatus auctoritate censuit, ut Joannes per litteras Zicho adhuc iter peragenti palam faceret, imperatorem in nullo eorum, quæ speraret, assensurum. Quo facto, Timotheo, ex numero eorum, qui jam

τῷ Ζιχ διὰ συλλαβῶν Ἰωάννου, ὡς τὸ παράπαν οὐδὲν τῶν δοκηθέντων προσεδίδετο δ βασιλεὺς. Τούτου γενομένου, τὸ γράμμα ἐνεχειρίσθη Τιμοθέῳ τῶν ἅμα Ἰωάννη γενομένων ἐνὶ κατὰ δὴ τὴν Περσῶν πρὸ τοῦ. Καὶ οὖν Τιμοθέῳ ἐνεκελεύσατο βασιλεὺς ῥήματα μὲν δῆθεν τῆς ἐς Ῥωμαίους φιλίας ἀποκομίσαι βασιλεῖ τῶν Περσῶν, ὑπαντιάζοντι δὲ, ὥσπερ εἰκὸς, τῷ πρεσβευτῇ ἐπιδείξαι τὴν Ἰωάννου ἐπιστολὴν, ὡς ἂν ἔσοιτο ἐξεπιστάμενος ὁ Ζιχ καὶ σαφέστατα προγινώσκων τὴν βασιλέως βουλὴν. Τιμόθεος οὖν, τοῦτο ἐπιτετραμμένον αὐτῷ, παραγένετο ἐν τοῖς ὁρίοις. Γινούς δὲ, ὡς οὕτω πάρεστιν ὁ Περσῶν πρεσβευτὴς, ἐπορεύετο δ γε αὐτίκα πρὸς Χοσρόην. Ξυμᾶν δὲ οὕτω, τοῦ Ζιχ δι' ἐτέρας ἀτραπῶν ἐς τὴν Νίσιβιν ἀφικομένου, ἐκεῖ τε διατρίψαντος τῷ διατεθῆναι τὸ σῶμα ἀρρώστωκ, ἐν τοσούτῳ Τιμόθεος πρὸς τοῦ Περσῶν βασιλέως ἀφθεῖς, ἐπεὶ κατέλαβε τὸν Ζιχ ἱππερχόμενος κατὰ δὴ τὴν Νίσιβιν ἐτι νοσῶδῃ, τὰ τε γραφέντα οἱ πρὸς Ἰωάννου ἐνεχειρίσεν *. Ὁ δὲ καταμαθὼν ὡς ἐς τοῦναντίον αὐτῷ τῶν ἐπιποθέντων ἡ ὁδὸς γίνεται καὶ ὡς οὐκ αἰσίων οἱ προβήσεται τὰ τῆς πρεσβείας, δυσθυμία περιπεσὼν καὶ τῇ νόσῳ κάτοχος ὢν κατέστρεψε τὸν βίον. Καὶ μὲν δὴ καὶ Ἰωάννην αὐτίκα συνέβη τεθνάναι. Μετὰ ταῦτα ἀγγέλλεται ἐν Βυζαντίῳ, ὡς ἕτερος ἤξει πρεσβευτὴς ὁ προσαγορευόμενος Μεβώδης. Οὗτος ἐς τὴν βασιλίδαν ἐπορεύετο ἐξογκούμενος καὶ μάλα βρενθυόμενος, καὶ ἐπιπὼν ἔχων, ὡς περὶ Σουανίας αὐτῷ κινήθησονται λόγοι καὶ ὅτι Πέρσας ἀρέσκουσαι γενήσονται ζυνοθήκαι. Τοιαύτῃ διανοίᾳ ἐπληρόμενος ἐν Βυζαντίῳ ἔκειτο, αὐθαδέστερον ἢ κατὰ πρεσβευτὴν θέμενος τοῖς κατὰ τὴν ὁδοι-

πορίαν. Παραγενομένου δὲ (βασιλεὺς γὰρ ἤδη ἐπέπυστο Μεβώδου τῆς ἀλαζονείας πέρι, καὶ ὅποια ἄττα ἐλπίζων τὴν ἀφίξιν ἐποίησατο), τὰς μὲν ἐκ βασιλέως Περσῶν ἔδοξε δέχεσθαι προσρήσεις κατὰ τὸν εἰωθότα θεσμὸν, περιεφρόνησι δὲ ὅμως τὸν Μεβώδην καὶ ἀπεφλαύριζε μὴδὲ τὴν οἰανοῦν συνουσίαν ὡς αὐτὸν ποιούμενος. Ὡς δὲ ἐς τοῦναντίον ἤπερ ἐβούλετο τὰ τῆς πρεσβείας οἱ ἐχώρει, καὶ τὸ παράπαν οὐδὲν αὐτῷ ἔλεξε περὶ Σουανίας ὁ βασιλεὺς, ἐπειτα ἐξεληπάρε δὲ Μεβώδης τοὺς ἅμα οἱ Σαρακηνούς ἐς λόγους ἰέναι τῷ αὐτοκράτορι. Εἶποντο γὰρ ἀμφὶ τοὺς τεσσαράκοντα οἰκίῳ τινὶ πρεσβευτῇ ταττόμενοι. Ὁ γάρ τῶν Σαρακηνῶν φύλαρχος Ἀμβρος ἐκπέμψας ὑπῆρχε καὶ δ γε ζῶν τῷ Μεβώδῃ πρεσβεῖαν διαλεχθῆσομένους περὶ ὧν χρημάτων πρὸς Ἰουστινιανοῦ ἐκομίζοντο. Μεβώδης οὖν τοῦ σκοποῦ τοῦ περὶ Σουανίας ἀμαρτῶν, ὡς ἂν μὴ πάντῃ ἀπρακτος ἀναχωρήσοι, ἐπιμελέστατα πως ἡντιόδοι τῆς ὡς βασιλείᾳ τυχεῖν εἰσόδου τοὺς Σαρακηνούς. Καὶ τοίνυν ὑπολαβὼν ὁ αὐτοκράτωρ, « Τί γὰρ δῆτα, » ἔφη, « βούλονται οἱ καθ' ὑμᾶς Σαρακηνοί; » Ὡς δὲ ἐγκείμενον εἴωρα, κατένευσε μόνῳ εἰσεῖναι τῷ ἐκείνων πρεσβευτῇ. Ἠπίστατο γὰρ, ὡς ἀπαυθαδιαζόμενος οὐκ ἂν ἔλοιτο ἀνευ τῶν ἐπομένων ὡς βασιλεῖα φοιτῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ἡνίκα παρὰ Ἰουστινιανὸν ζῶν ἅπασιν τοῖς ἅμα αὐτοῖς τῶν Σαρακηνῶν οἱ πρέσβεις ἐγίνοντο, καὶ τὸν οὕτω βούλεσθαι τὸ σύνθετος διασώζοντα ποιήσιν. Ἐντεῦθεν τε εὐπρόσωπον ᾤετο ἔξιν αἰτίαν, ὡς αὐτὸς μὲν τὰ ἀρμόδια βασιλεῖ διεπράξατο, ὁ δὲ Σαρακηνὸς ἥκιστα ἔγνω τὰ δέοντα· εἴτα κατὰ δὴ τοῦ βαρβάρου ἀντιστραφῆσεται τὸ ἐπικλῆμα. Καὶ οὐκ (ἀν) ἄλλως

antea cum Joanne in Perside fuerant, literæ traditæ sunt. Jusserat imperator Timotheo, ut regi Persarum ob significationem in se benevolentiam gratias ageret, literas vero Joannis legato, quem obvium in itinere, sicut itineris ratio ferebat, habiturus esset, traderet, ut Zichus exploratam perspectamque imperatoris voluntatem haberet. Hæc ubi Timotheo sunt imperata, ad limites contendit. Illic quum cognovisset nondum advenisse Persarum legatum, confestim ad Chosroem est profectus. Forte enim contigerat ut Zichus alia via Nisibim diverteret, ibique valetudinis causa detineretur. Interea Timotheus a Persarum rege dimissus rediens Nisibi Zichum adhuc ægrotantem assecutus, ei Joannis literas tradidit. Is quum intellexisset, iter suum haud prospere cedere, neque ex voto legationem peractum iri, animo cecidit, et ex morbo, quo delinebatur, vitam morte commutavit. Nec multo post Joannes quoque mortuus est. Post hæc Byzantium nuntiatur, advenire alium legatum, Mebodem nomine. Is vana confidentia inflatus in regiam pervenit magnam spem habens, sermonem motum iri de Suania, seque fedus ex Persarum sententia facturum. Hac cogitatione elatus, dum Byzantium iter habet, arrogantius, quam legatum decebat, erga omnes, quibuscum convenit, se geassit. Ut venit, imperator, qui hominis arrogantiam et importunitatem, et quorum obtinendorum spe iter instituisset, jam didicerat, gratulationes a Persarum rege benigne, ut mos erat, excepit. Sed Mebodem impera-

tor contemptui habuit, neque illi ullum familiaritatis signum exhibuit. Sic illi præter spem legatio cessit, neque ullum omnino verbum imperator de Suania fecit. Deinde Mebodes magnopere petiit, ut Saracenis, qui cum eo erant, imperatorem adeundi potestas esset. Erant enim in ejus comitatu circiter quadraginta proprio legato parentes. Miserat scilicet cum Mebode Ambrus, Saracenorum phylarchus, et ipse legatos, qui de pecuniis, quas a Justiniano impetraverant, agerent. Itaque quum Mebodes, quantum ad Suaniam attinebat, spe sua excidisset, ne nulla re obtenta discederet, cura omni contendit, ut Saracenorum legati aditum ad imperatorem nanciscerentur. De ea re quum Mebodus orationem imperator excepisset, « Quid nobis volunt, inquit, Saraceni? » ut instantem vidit, concessit eorum legato, ut solus ad se accederet. Neque enim legatum, qui superbior erat, toleraturum existimabat, ut remotis comitibus in imperatoris conspectum veniret: sed quemadmodum quondam imperatore Justiniano eorum legati cum omnibus comitibus suis adissent, hunc quoque pertinacius in eo perstiturum esse, ut mos solitus observaretur. Qua in re imperator se optimi juris speciem præ se laturum esse speravit, quod ipse quæ imperatorem decerent, fecisset, Saracenus autem minime, quæ fieri oportuissent, intellexisset: se igitur omnem culpam in barbarum conjecturum. Neque aliter res cecidit quam suspicatus fuerat imperator. Etenim Saracenus haud decorum sibi esse existimans, so-

ἀπέβη, ἡ βασιλεὺς ἐστοχάσατο. Ὁ γὰρ δὴ Σαρακηνὸς ἀπρεπὲς εἶναι τὸ παρεῖναι οἱ μόνῳ ὡς βασιλέα ὑποτοπῆσας, καὶ τὸ κρατῆσαν δῆθεν καταλύειν οὐχ αἰρετόν αὐτῷ, ἀπηνήνατο τὴν ἐξ βασιλείας πάροδον. Τότε ὁ βασιλεὺς τὸν μὲν Σαρακηνὸν τελεώτατα περιεφρόνησεν, ὁ δὲ ἐς τὸν Μεβώδῃ παρήγαγε τὰς αἰτίας. Ὁ δὲ τῶν Περσῶν πρεσβευτῆς, « ὦ δέσποτα, » ἔλεξεν, « οὐ πάρεμι συνεπαμύνων, εἴγε ὁ Σαρακηνὸς ἐπλημμέλησέ τι, ἄλλως δὲ ἀκουσόμενος, ὅπως, εἰ μὲν ἀρμόδια τῷ δικαίῳ λέγοι, μὴ περιόψομαι, εἰ δέ γε ἐς τοῦναντίον ὀφθῆσεται ἀδικῶς ἐπεγκαλῶν, αὐτὸς ἐγὼ καταδιαιτήσω τοῦ Σαρακηνοῦ. » Ὁ βασιλεὺς ἐπιτωθάζων. « Ἡκεῖ, ὡς εἰσκειν, οὐχὶ πρεσβευσόμενος, ἀλλὰ δικάσων. » Ὁ Μεβώδης αὐτίκα δ' ἐγὼ πληκτικῶς τοῦ λόγου συγχέας τὸ πρόσωπον ἐφοινίττετο. Τοιγαρὸν παραχρῆμα τὸν αὐτοκράτορα προσειπὼν ἤπερ θέμις, οὕτως ἀνεχώρησεν. Ὀλίγαις δὲ ὕστερον ἡμέραις αὖθις ἐς τὰ βασίλεια παρελθὼν παρητεῖτο λιπαρῶς περὶ τῆς τῶν Σαρακηνῶν εἰσόδου. Τοῦ δὲ βασιλέως ἀνανεύοντος, οὐχ ὅστιον ἔφασκεν εἶναι μὴ τὰ ὅσα ἐπετέλει πρὸ τοῦ παρὰ Ῥωμαίους πρεσβευσόμενος ὁ Ζιχ, καὶ ἐμὲ αὖθις ἐπιτελεῖν. « Οἱ γὰρ καθ' ἡμᾶς Σαρακηνοὶ ἅμα αὐτῷ παρὰ βασιλεία ἐγίνοντο. Δεῖ οὖν καὶ ἐμὲ τῶν ἰσῶν ἐκείνῳ ἀπολαύειν, ὡς ἂν μὴ ὥσπερ λελωθῆναι ὥσιν αἱ μεταξὺ Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν συνθήκαι. » Ὁ βασιλεὺς πρὸς ταῦτα ὀργίλως ἔχων. « Τί οὖν, εἰ καὶ πεφωραται ὁ Ζιχ ἐπὶ μοιχείᾳ καὶ ἐτέρῳ ὄντι πλημμέληματι τῶν ἀνηκέστων ἁλούς, καὶ σοὶ κατ' ἴχνος ἐκείνῳ ἰτέα; ἢ οὐ ξυναισθάνῃ βασιλεῖ Ῥωμαίων καὶ Ἰουστίνῳ διαλεγόμενος; » Τότε κατορρωδῆσας ὁ Μεβώδης, περιδῆς τε

γενόμενος, πρηνὴς ἔκειτο ἐπ' ἐδάφους, πρὸς ἀρνησίν τε καταφεύγων καὶ ἀναινόμενος εἰρήσθαι οἱ τὰ τοιαῦτα. Τοιαύτη ἀπολογία χρωμένου, ὁ αὐτοκράτωρ ἔδοξεν ὑπάγεσθαι τῇ πειθῇ, ἔλεξέ τε. « Ἔοικεν οὖν ὁ ἐρμηνεὺς ἡμῖν ἕτερα ἀνθ' ἐτέρων φράσαι. Εἰ τοίνυν οὐδὲν λέλκεται σοι παρὰ τὸ προσήκον, ἴσθι τὸ ἐπὶ κλημα ἀπονιφάμενος. » Οὕτως ὁ βασιλεὺς ἔκοντι ἀποπροσποιησάμενος τὰ λελθέντα πρὸς αὐτοῦ εἰδέναι, τῶν εἰρημένων τὴν ἀγωνίαν ὑπεκρίνετο, καὶ δὴ ἐς τὸ ἡπιώτερον μετηνέχθη, ὡς ἂν μὴ θρασύτερος τε καὶ κατὰ τὸ μάλλον ὑπαγόρας ἔσοιτο ὁ Μεβώδης τῷ ἐς ἔνοϊαν ἔχειν συνειδάσθαι τὸν αὐτοκράτορα τῇ τῶν ῥημάτων τραχύτητι. Οὕτω δὴ οὖν τοῦ βασιλέως παρακρουσαμένου τὴν ὑπόνοιαν, « Οἰμωζέτω, » ἢ δὲ ὁ Μεβώδης, « καὶ τὰ Σαρακηνικά φύλα ἅπαντα καὶ Ἀμβρος αὐτὸς καὶ ἡ πρεσβεία ἡ κατ' αὐτούς· ἐμοὶ γὰρ σιγὴ ἔσοιτο ἕκαστε αὐτῶν, οὐδ' εἰποιμί τι λοιπόν. » Τούτων οὕτω κεινημένων, πλείστα μὲν καὶ ἄλλα ὁ βασιλεὺς τὸν Σαρακηνὸν εἶπε κακῶς, καὶ ὡς μεταβολεύς τε καὶ παλιγκάπηλος ἦκοι. Πρὸς τοῖς δ' ἔφασκεν, ὡς οὐχ οἷός τε πέφυκε λήσειν, ὅτου ἔνεκα βασιλεῖ ἐντευζόμενος ἀφίκετο. « Φησὶ γὰρ, ὡς ἐθέλοι τὰ συνήθη χρήματα κομίσασθαι πρὸς ἡμῶν, ἀνθ' ὧν ὅμιμα κομίζεται συμφορὰς ὁ κατάρατός τε καὶ ἀπολούμενος. Γελοιῶδες γὰρ, εἰ Σαρακηνῶν ἔθνη, καὶ ταῦτα νομάδων, Ῥωμαῖοί γε ὄντες τεταξόμεθα ἐς φόρον ἀπαγωγῆν. » Ὁ Μεβώδης, « Ἔϊεν, » ἔφη, « ὦ δέσποτα· εἰ καὶ ἀπρακτον, ὁμως ἀποπεμψον αὐτόν. » Ὁ βασιλεὺς. « Καὶ εἰ μὴ παρεγένετο, ὅσον τὸ γε ἐφ' ἡμῖν, ἀλλ' οὖν ἀπίτω. » « Καὶ ἐμὲ ζῶν αὐτῷ κέλευσον, » ἢ δὲ ὁ Μεβώδης. Εἰς τέλος ἐλθούσης

lum sine ullo comitatu ad imperatorem accedere, neque a more, qui jamdudum obtinuerat, sibi recedendum esse ratus, imperatoris aditum renuit. Tunc imperator valde despexit Saracenum; de qua re quum apud Mebodem questus esset, Persarum legatus imperatori dixit: « Ego quidem, domine, adsum, haud defensionem susceperunt Saraceni, si in aliquo deliquerit, sed rem cogniturus, ut, si verum ad me detulerit, causam ejus non deseram; sin injuria accusasse apparebit, ego ipsum condemnationem. » Cui imperator mordens: « Venisti igitur non legationis munus obiturus, sed judicis officio functurus. » At Mebodes acerba et mordaci imperatoris responsione confusus erubuit vultu, atque confestim imperatore, sicut fas erat, salutato, recessit. Paucis post diebus iterum Mebodes imperatorem adiit, et suppliciter postulavit, Saracenum ad eum introduci, et imperatore abnuente, minime justum esse, dixit Mebodes, sibi non eadem perficere licere, quæ Zichus ante se legatus perfecisset. « Nam nostra memoria, inquit, Saraceni ad imperatorem una cum ipso accesserunt. Itaque oportet me iisdem frui, quibus ille, ne in aliquo inter Romanos et Persas induciæ sint quodammodo violatæ. » Ad quæ imperator iracundia percitus: « Si igitur Zichus in adulterio aut aliquo alio gravi crimine deprehensus esset, tu illius vestigiis tibi insistendum putares? Annon sentis, te cum Romanorum imperatore et Justino sermonem habere? » Tum consternatus Mebodes præ povere pronus in terram

se ad ejus pedes prostravit et ad mendacia confugiens negavit, a se talia prolata fuisse. Qua excusatione quum uteretur, imperator fidem habere videbatur, et dixit: « Videtur igitur interpretes nobis alia pro aliis suggestisse. Itaque si nihil a te dictum est ab officio et decoro alienum, scito te crimen pergasse. » Ad hunc modum imperator sponte ea quæ dicta fuerant, quum eorum ignorationem simularet, dissimulatione transegit, et ad animi æquitatem est delapsus, ne forte Mebodes in posterum fieret audacior aut verbis elatior, quum recordaretur, imperatorem sermonis ejus impudentiam animadvertisse. Itaque quum sic imperator quod sensit, repressisset, Mebodes exclamavit: « Abeant in malam rem et Saracenicæ gentes omnes et Ambrus ipse et legatio eorum: mihi vero de ipsis silentium sit neque quidquam in posterum dicam. » Quæ quum dixisset, imperator quoque maledicta in Saracenum conjecit, eumque institorem et cauponem appellavit. Ad hæc dixit, se silentio præterire non posse, quæ de causa imperatoris congressum tantopere concupisset. « Scilicet dicit se a nobis solitas pecunias accipere velle, pro quibus calamitates, opinor, scelestus et improbus feret. Ridiculum enim esset, si nos Romanis tributum Saracenicis gentibus iisque nomadibus penderemus. » Tum Mebodes. « Esto, inquit, o domine; at tu illum, licet re infecta, dimitte. » Et imperator, « Quamvis melius non venisset, quantum in me est, abeat tamen. » « Et me quoque jube, inquit Mebodes, cum

τῆς πρεσβείας ἐν τούτοις, τὸν τε Περσῶν πρεσβευτὴν καὶ τοὺς Σαρακηνοὺς ὁ βασιλεὺς ἅμα ἀφῆκεν ἐς τὰ πάτρια ἤθη ἀπονοστήσαντας. Οὗτω δὲ ἀπεισιγῆθη ἅπαντα τῇ τοῦ αὐτοκράτορος νουνεχείᾳ τὰ ὅσα Ἰωάννης ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ διεπράξατο οὐ κατὰ τὸ προσήκον. Ὡς δὲ οἱ Σαρακηνοὶ ἐνδον τῆς ἐαυτῶν ἐγένοντο, ἀπὴ γυλιάν τε τῷ Ἀμβρῳ τὴν τοῦ βασιλέως βουλὴν περὶ τοὺς μηδίζοντας τῶν Σαρακηνῶν, τότε ὁ Ἀμβρος Καμβόση (Καβόση mgo) τῷ ἀδελφῷ, ὃς Ἀλαμουνδάρῳ τῷ τῶν ὑπὸ Ῥωμαίους Σαρακηνῶν ἡγουμένῳ ἀντικαθίσταμενος ἦν, σημαίνει καταδραμεῖν τὴν Ἀλαμουνδάρου γῆν. Ἡδὲ δὲ ἡ γῆ ὑπὸ Ἀραβίαν τελεῖ.

18. (568. Justini an. 4.)

Ibidem p. 106 — 108 : "Οτι ἀρχομένου τοῦ τέταρτου ἔτους τῆς Ἰουστίνου βασιλείας πρεσβεία τῶν Τούρκων ἀφίκετο ἐν Βυζαντίῳ. Ὡς γὰρ τὰ τῶν Τούρκων ἐπὶ μέγα ἤρθη, οἱ Σογδαῖται οἱ πρὸ τοῦ μὲν Ἐφθαλιτῶν, ἡνικαυτὰ δὲ Τούρκων κατήκοοι, τοῦ σφῶν βασιλέως ἐδέοντο πρεσβεῖαν στείλαι ὡς Πέρσας, ὃς ἂν ἐκείσε ἀπόντες οἱ Σογδαῖται ὄνιον παράσχοντο τὴν μέταξιν τοῖς Μήδοις. Καὶ οὖν πειθεταὶ ὁ Διζάβουλος, ἀφίησιν τε πρεσβευσομένους Σογδαίτας. Ἐξηγείται δὲ τῆς πρεσβείας Μανιάχ. Ἀφικόμενοι δὲ οὖν παρὰ βασιλείᾳ Περσῶν ἐδέοντο τῆς μετὰξιν πέρι, ὅπως ἄνευ τινὸς κωλύμενης αὐτοὺς προέλθοι ἐπ' αὐτῇ τὰ τῆς ἐμπορίας. Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς (οὐδαμῶς γὰρ αὐτῷ ἥρεσκε τὰ τοιαῦτα, ὡς ἂν μὴ ἐνθένδε ἄδεια ἔσοιτο Τούρκοις τοῖς Περσῶν ἐμβατεύειν ὁρίοις) ἀνεβάλετο ἐς τὸ αὐριον. Καὶ μὲν οὖν αὖθις ἀναβολὴ ἐχρήτο πάλιν ἐτέρᾳ. Ὡς δὲ ἄλλοτε ἄλλως τὸ παρὸν ἀπεκρούετο, τῶν Σογδαϊτῶν ἐκλιπαρούντων τε καὶ ἐγκειμένων, τότε Χοσρόης ἐκ-

κλησιάσας ἀνελογίζετο. Καὶ οὖν ὁ Κάτουλφος ἐκείνος ὁ Ἐφθαλίτης, ὃς διὰ τὴν ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν βασιλείας γεγεννημένην βιαιάν μῆξιν τῇ γυναικὶ προῦδωκε τὸ ὁμόφυλον τοῖς Τούρκοις, οὗτος γοῦν (μετανάστης γὰρ ἐν τῷ μεταξὺ ἐγεγόνει τοῦ χρόνου καὶ ἐμῆδιζεν ἥδη) παρήνεσε βασιλεῖ τῶν Περσῶν τὴν μέταξιν οὐδαμῶς ἀποπέμψασθαι, ἀλλὰ γὰρ καὶ ὠνήσασθαι καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτῆς μὲν καταθέσθαι τιμήματα, θεωμένων δὲ αὐτῶν τῶν πρέσβων ταύτην ἀφανίσαι πυρὶ, ὡς ἂν μήτε ἀδικεῖν δόξη, μήτε μὴν βούλεσθαι χρῆσθαι τῇ ἐκ Τούρκων μετὰξιν. Καὶ ἡ μὲν μέταξα ἐπυρπολήθη· αὐτοὶ δὲ ἐς τὰ πάτρια ἤθη ἀνεχώρησαν, τῷ γεγεννημένῳ ἥκιστα χαίροντες. Ἐπειδὴ δὲ τῷ Διζαβούλῳ τὰ ζυγκυρήσαντα ἔφρασαν, αὐτίκα ὃ γε καὶ ἐτέρᾳ πρεσβείᾳ ἐχρήτο ὡς Πέρσας, φιλοποιήσασθαι τὴν κατὰ σφᾶς πολιτείαν βουλόμενος. Ἐπεὶ δὲ ἡ Τούρκων πρεσβεία αὖθις ἀφίκετο, ὁ βασιλεὺς ἅμα τοῖς ἐν τελείᾳ Περσῶν καὶ τῷ Κάτουλφῳ ἰγνομάτευσεν, πάντῃ ἀξυμφορὸν εἶναι Πέρσαις φιλίαν θεσθαι ὡς Τούρκους· τὸ γὰρ Σκυθικὸν εἶναι παλῖμβολον. Ταύτῃ τοι καὶ παρενεγγύησε δηλητηρίῳ φαρμάκῳ ἐνίοις διαφθαρῆναι τῶν πρέσβων, ὅπως ἀπείκοιεν τῆς ἐκείσε μετέπειτα παρουσίας. Καὶ δὴ οἱ πλείστοι τῶν πρεσβευσομένων Τούρκων τῇ περὶ τὴν ἐδωδὴν μῆξι τῶν ἀναιρετικῶν φαρμάκων αὐτοῦ που τὸν βίον κατέλυσαν, πλὴν τριῶν ἢ τεσσάρων. Θροῦς δὲ ἐφοίτησε Πέρσαις, ὡς διώλοντο τῷ πνιγρῷ τῶν Περσῶν αὐχμῷ τῶν Τούρκων οἱ πρέσβεις, ἅτε τῆς αὐτῶν χώρας θαμὰ νιφετῷ παλυνομένης, καὶ ἀδύνατον ὄν αὐτοῖς ἄνευ κρυμώδους καταστήματος βιοτεύειν. Ταύτῃ τοι καὶ ἄλλως ὑποτοπήσαντες, οἱ γε τὴν ἐπιβουλὴν διέφυγον, οὕτω ζυμβάν εἰς τὴν πατρίαν ἐπανελθόντες τὰ ἅπερ οἱ Πέρσαι καὶ οἱ διειψήθρισαν ταῦτα.

ipso abire. » In his finivit legatio. Itaque Persarum legatum et Saracenos ad sua redituros imperator dimisit. Atque ita imperatoris prudentia pacata sunt et emendata omnia, quæ Joannes in sua legatione perperam egerat. Ut vero Saraceni domum reverterentur, consilium imperatoris de Saracenis, qui Medorum partibus adhaerebant, Ambro retulerunt. Tunc Ambros Camboso fratri, qui Alamanduro, Saracenorum partes Romanas soventium duci, erat oppositus, mandavit, ut Alamanduri terram, quæ Arabiæ contemina erat, excursionibus vexaret.

18.

Initio quarti anni imperii Justini legatio Turcorum Byzantium accessit. Ut enim Turci opibus et potentia creverunt, Sogdaitæ, qui prius quidem Ephthalitarum, tunc vero Turcorum subditi erant, a rege suo precibus contenderunt, ut legationem ad Persas mitteret, quo Sogdaitis eo proficiscentibus sericum venum exponere apud Medos liceret. Dizabulus eorum precibus obtemperans permisit Sogdaitis legationem mittere, cujus princeps fuit Maniachus. Profecti igitur ad Persarum regem precati sunt, ut liberum illis esset sine ullo impedimento apud ipsos serici commercium. At Persarum rex, cui minime hoc gratum erat, ne impune illis esset Persarum fines ingredi, responsum distulit in crastinum, deinde alia atque alia dilatione iterum usus est. Quum

diem ex die traxisset, et obnixè Sogdaitæ peterent et urgerent, Chosroes, consilio convocato, deliberavit. Catulfus autem ille Ephthalites, qui propter stuprum a rege uxori suæ per vim illatum gentem Turcis prodiderat et deinde ad Medorum partes transierat, hortatus est Persarum regem, sericum minime prætermitteret, sed empto eo, pretium traderet; tum autem ante oculos legatorum illud in ignem injiceret, ne injuste agere, neve Turcorum serico uti velle videretur. Et sericum quidem igni crematum est, legati vero haud læti ad proprias sedes remearunt. Deinde quum Dizabulo, quæ decreta fuerant, renuntiasent, is confestim alia legatione ad Persas usus est, qua rei publicæ suæ eos conciliare studebat. Ubi vero iterum legatio a Turcis advenit, Persarum rex una cum primoribus Persarum et Catulfo censuit, minime e re Persarum esse, amicitiam jungere cum Turcis. Omne enim Scythicum genus perfidum et mutabile. Quin etiam jussit, veneficio tolli nonnullos legatorum, ut in posterum aversarentur ad suas regiones accessum. Sic evenit ut fere omnes legati, exceptis tribus aut quattuor, mixto cibis letali veneno, sint perempti. Rumor ex eo inter Persas dissipatus est, Turcorum legatos nimis calido et sicco terræ Persidis situ perissee, quia, quum Turcorum regio crebris nivibus contexta sit, non nisi in frigida aeris temperie vivere possent. Quin

Ὅμως ὁ Διζάβουλος (ἀγχίνους γάρ τις καὶ δεινός) οὐκ ἠγνόησε τὸ πρᾶγθην, ᾤθηθ' δέ, ὅπερ καὶ ἦν, ὡς ἐδόλο-
φονήθησαν οἱ πρέσβεις. Ἐνθεν τοιγαροῦν ἡ δυσμένεια
ἤρξατο Περσῶν τε καὶ Τούρκων. Καὶ λαβόμενος
ὁ Μανιάχ, ὃς τῶν Σογδαϊτῶν προσεστίκει, τοιοῦδε
καιροῦ συμβουλεύει τῷ Διζαβούλῳ, ἀμεινον εἶναι
Τούρκους ἀσπάσασθαι τὰ Ῥωμαίων, καὶ παρ' αὐτοὺς
ὄνιον ἀποκομίζειν τὴν μέταξαν, ὥς γε καὶ κατὰ τὸ
πλεόν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων χρωμένους. Ἐτοιμότατα
δὲ εἶναι ἐφη ὁ Μανιάχ καὶ αὐτὸς συναπαίρειν τοὺς
πρέσβεις τῶν Τούρκων· καὶ ὡς ταύτῃ φίλοι ἔσονται
Ῥωμαῖοί τε καὶ Τούρκοι. Τούτοις δὴπου κατανεύσας
τοῖς ῥήμασιν ὁ Διζάβουλος ἐκπέμπει αὐτόν τε καὶ ἐτέ-
ρους τινὰς ὡς βασιλέα Ῥωμαίων πρεσβευσομένους,
προσρήσεις τε ἀποκομιοῦντας καὶ δῶρα μετὰξής, οὐκ
ὀλίγον τι χρῆμα, καὶ συλλαβὰς τινάς. Τοιάσδε τινὰς
ἐπιστολάς ἐπιφερόμενος ὁ Μανιάχ ἀπῆρξατο τῆς ὁδοί-
πορίας. Καὶ δὴ ἐς τὰ μάλιστα πολλὴν διανύσας
ἀτραπὸν, χώρους τε διελθὼν ἐσὶ πλείστους, ὅρῃ τε
μέγιστα καὶ ἀγγινεφῇ καὶ πεδία καὶ νάπας, λίμνας τε
καὶ ποταμούς, εἴτα τὸν Καύκασον αὐτόν τὸ ὄρος ὑπερ-
ελθὼν, τὸ τελευταῖον ἀφίκετο ἐς Βυζάντιον. Καὶ τοῖνυν
εἰς τὰ βασιλεία παρελθὼν καὶ παρὰ βασιλέα γεγόμενος
ἅπαντα ἔπραξε τὰ ὅσα ἔπεται τῷ τῆς φιλίας θεσμῷ,
τό τε γράμμα καὶ τὰ δῶρα ἐνεχείρισε τοῖς ἐς τοῦτο
ἀνειμένους, καὶ ἔδειτο μὴ ἀνονήτους αὐτῷ γενέσθαι τοὺς
τῆς ὁδοιπορίας ἰδρωτάς. Ἀτὰρ ὁ βασιλεὺς ἀναλεξάμενος
διὰ τῶν ἐρμηνέων τὸ γράμμα τὸ Σχυθικὸν ἀσμενέ-
στατα προσήκατο τὴν πρεσβείαν. Τοιγαροῦν ἤρετο
τοὺς πρέσβεις περὶ τῆς τῶν Τούρκων ἡγεμονίας τε καὶ
χώρας. Οἱ δέ γε ἔφασαν τέτταρας αὐτοῖς εἶναι ἡγεμο-

νίας· τὸ δέ γε κράτος τοῦ ξυμπαντος ἔθους ἀνείσθαι
μόνῳ τῷ Διζαβούλῳ. Πρὸς γε ἔλεξαν, ὡς παρεστήσαντο
καὶ Ἐφθαλίτας μέχρι καὶ ἐς φόρου ἀπαγωγῇ. « Πᾶ-
σαν οὖν, » ἐφη ὁ αὐτοκράτωρ, « τὴν τῶν Ἐφθαλιτῶν
ἐκποιήσασθαι (ἰδιοποιήσαθε νελ ὠκειώσαθε Bekk.)
δύναμιν. » « Πᾶν μὲν οὖν, » ἔλεξαν οἱ πρέσβεις. Αὐθις
ὁ βασιλεὺς. « Κατὰ πόλεις ἢ που ἄρα κατὰ κώμας
ῥῥουν οἱ Ἐφθαλίται; » Οἱ πρέσβεις. « Ἀστικοί,
ὡ δέσποτα, τὸ φύλον. » « Εὐδὴλον οὖν, ἢ δὲ ὁ βασιλεὺς,
ὡς ἐκείνων δῆπου τῶν πόλεων κύριοι καθεστήκατε. »
« Καὶ μάλα, » ἔφασαν. « Ὁ βασιλεὺς. » Ἀρα ἡμᾶς ἀνα-
διδάξατε ὅση τῶν Ἀθάρων πληθὺς τῆς τῶν Τούρκων
ἀφηνίασεν ἐπικρατείας, καὶ εἰ τινες ἔτι παρ' ὑμῖν; »
« Εἰσὶ μὲν, ὦ βασιλεῦ, οἳ γε τὰ ἡμέτερα στέργουσιν
ἔτι· τοὺς δὲ δῆπουθεν ἀποδράσαντας ὅμαι ἀμφὶ τὰς
εἰκοσιν εἶναι χιλιάδας. » Εἴτα ἀπαριθμησάμενοι οἱ
πρέσβεις ἔθνη κατήκοα Τούρκων, τὸ λοιπὸν ἠντιβόλουν
αὐτοκράτορα εἰρήνην τε ζυνεστάναι καὶ ὁμαιχμίαν
Ῥωμαίοις τε καὶ Τούρκοις. Προσετίθεισαν δὲ, ὡς καὶ
ἐτοιμότατα ἔχουσι καταπολεμῆσαι τῆς Ῥωμαίων ἐπι-
κρατείας τὸ δυσμενές, ὁπόσον ἐς τὴν κατ' αὐτοὺς ἀγε-
λάζονται ἡπειρον. Ἐπὶ τούτοις ἅμα τῷ λῆξαι τῷ χεῖρι
ὑποῦ ἀνατείνας ὁ Μανιάχ οἳ τε ζὺν αὐτῷ ὄρκῳ ἐπι-
στῶσαντο μεγίστῳ, ἢ μὴν ὀρθογνώμονι διανοίᾳ ταῦτα
εἰρῆσθαι. Πρὸς γε καὶ κατέχεον ἄρας σφίσιν αὐτοῖς,
ἔτι γε μὴν καὶ τῷ Διζαβούλῳ, ἀλλὰ γὰρ καὶ παντὶ
τῷ ἔθνει, εἰ γε οὐχὶ τὰ ἐπηγγελμένα ἀληθῆ τε εἶη καὶ
πρακτέα. Οὕτω μὲν οὖν τὸ φύλον οἱ Τούρκοι φίλοι
ἐγένοντο Ῥωμαίοις, καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς οὐχὶ ἄλλως
ἐφοίτησαν πολιτείᾳ.

et illi qui insidias evaserant, quamvis aliter suspicarentur,
eandem, quæ per Persidem percubuerat, famam quoque
apud suos divulgarent. Sed Dizabulus, homo callidus et ver-
sutus, quæ patrata erant, non ignorabat. Credebat enim,
sicut erat, legatos dolo necatos esse. Hinc inimicitie Tur-
corum et Persarum originem ceperunt. Et hanc occasionem
Maniach, qui Sogdaitis præerat, arripens, Dizabulo per-
suasit, utilius esse Turcis Romanos colere, et eorum ami-
citiæ amplecti, et ad illos serici commercium transferre,
qui illud in frequentiori usu haberent quam reliqui homi-
nes, seque paratissimum esse dicebat Maniach una cum
legatis Turcorum ad eam legationem proficisci, ut Romani
et Turci hac conditione fierent amici. His verbis Dizabulus
accensus mittit ipsum et quosdam alios, qui legationem
obirent apud imperatorem Romanum, eique gratulationes
et dona serici non parvi pretii una cum literis deferrent.
Hanc epistolam ferens Maniach in viam se dedit. Quum lon-
gum itineris spatium confecisset multasque regiones pera-
grasset, montes præruptos et undique nivibus coopertos,
loca plana et silvosa, paludes et flumina, deinde Caucasum
superasset, Byzantium pervenit, et in regiam introductus
ad imperatorem accessit. Hic omnia exsecutus est, quæ
inter socias gentes observari solent, et literas et dona in
manus tradidit eorum, quorum hoc officium erat, et pre-
catus est, ne sibi irriti fierent tam longi itineris sudores.

Imperator autem, ubi legit per interpretem literas Scythie
scriptas, legationem lubenti animo admisit. Itaque legatos
percunctatus est de Turcorum principatu et regione: illi
vero responderunt, quattuor apud eos præfecturas, sed
summum totius gentis imperium penes solum Dizabulum
esse. Ad hæc dixerunt subegisse Ephthalitas eosque tributum
pendere coegisse. « Omnis igitur, inquit imperator, a vobis
est eversa Ephthalitarum potentia? » Annuentibus legatis,
imperator rogavit: « Utrum in urbibus, an vicatim habi-
tabant Ephthalitæ? » « Gens, o domine, urbes colit. »
« Ergo, subiecit imperator, manifestum est, vos omnium
urbium, quæ illorum fuerunt, factos esse dominos. » « Sic
est, imperator, » dixerunt. « Sed nos docete, quanta sit
Avarum multitudo, quæ vestri imperii frenum excussit,
et num pars etiamnum vobis subjecta sit. » « Sunt qui nostro
imperio adhuc parent. Qui vero a nobis defecerunt, arbi-
tror esse circiter viginti millia. » Postremo imperatori di-
numerarunt gentes Turcis subditas. Deinde ab eo, ut pax
et armorum societas Romanis et Turcis esset, petierunt.
Addiderunt, se paratissimos esse, pugnare contra omnes
qui Romanæ dominationi infesti, eos prope ipsorum fines
bello appeterent. Hæc simulatque pronuntiarunt, Ma-
niach, manibus in celum sublatis, et qui cum ipso erant,
jurejurando maximo, sese ex animi sui sententia bona fide
hæc omnia dicere et promittere affirmarunt; nisi ea vera es-

19. (an. 568.)

Exc. De leg. Rom. p. 151. 152 : "Οτι τῶν Τούρκων, τῶν Σακῶν καλουμένων τὸ πάλαι, πρεσβείας ποιησαμένων πρὸς Ἰουστίνον περὶ εἰρήνης, ἐν βουλῇ ἐποιήσατο ὁ βασιλεὺς ἐκπέμψαι πρεσβείαν ὡς Τούρκους. Καὶ δὴ Ζημάρῳ τῷ Κίλικι ἔλεγε παρασκευάζεσθαι ἐπὶ τούτῳ, ὃς τῶν πρὸς ἑω πόλεων τηλικαῦτα ὑπῆρχε στρατηγός. Ἐπεὶ οὖν ἅπαντα αὐτῷ τὰ ὅσα πρὸς μακρὰν ὁδὸν ἐξηρτυμένα ἦν, ἡνίκα πρὸς τὸ πέρας ἤνυετο τῆς Ἰουστίνου βασιλείας τὸ τέταρτον ἔτος, τῷ δευτέρῳ ἑνιαυτῷ τῆς πεντεκαίδεκαετηρίδος περιφορᾶς, περὶ τὰ προοίμια τοῦ παρὰ Λατίνους Αὔγουστου μηνός, ὁ μὲν Ζημάρχος ἀπῆλθεν ἐκ Βυζαντίου ζὺν αὐτῷ Μανιάχῳ καὶ τοῖς ἄλλοις αὐτόν.

20. (an. 568.)

Ibid. p. 152-154 : "Οτι πολλῶν ἡμερῶν ὁδὸν διανύσαντες οἱ περὶ Ζημάρχον, ἐπειδὴ παρῆσαν ἐν τοῖς τῶν Σογδαϊτῶν τόποις, ὀπηνίκα τῶν Ἰππων ἀπέβησαν, τῶν Τούρκων ἔνιοι (ὡς ἔοικεν, ἐς τοῦτο ἀνειμένοι) ὠνιὸν σφισι προίσχοντο σίδηρον, οἷμαι τῷ ποιήσασθαι ἐνδείξιν τινα ὡς μέταλλα αὐτοῖς ὑπάρχει εἰδήρου. Λέγεται γὰρ ὡς παρ' αὐτοῖς οὐκ εὐπόριστόν τι χρῆμα ὁ σίδηρος· ταύτῃ ἐνεστι τεκμηριῶσαι, ὡς ὑπανιτιτόμενοι ἔχειν γῆν σιδηροφόρον τῷ τοιῷδε ἐχρήσαντο κόμπῳ. Ἄλλοι δὲ τινες τοῦ φύλου τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἀναφανέντες, οὓς εἶναι ἔλεγον τῶν ἀπαισιῶν ἐλατῆρας, ἀγχοῦ ἦλθον τῶν περὶ Ζημάρχον. Καὶ τοῖνυν ἅπαντα ὅσα [ἐπεφέροντο (*)] φορτία ἀράμενοι, ἔθεσαν ἐν μέσῳ. Ἐἴτα τοῖς τοῦ λιβάνου κλάδοις πῦρ

(*) Includa ex Suida v. φορτία supplevit Toup. I, p. 552.

ἀνάψαντες, τῇ Σκυθικῇ φωνῇ βάρβαρον] ἅττα ῥήματα ὑπεψιθύριζον, ἐπιπαταγούντες δὲ κωδωνί τινα καὶ τυμπάνῳ ὑπερθεῖν τοῦ φόρτου περιέφερον τὸ φυλλῶδες τοῦ λιβάνου τῇ φλογὶ λαχιζόμενον, καὶ ἅμα γινόμενοι μακρινῶδες καὶ ἐμβριμούμενοι τὰ πονηρὰ ἀπελαύνειν ἐδόκουν· οὕτω γὰρ ἀποτρόπαιοι τινες εἶναι καὶ ἀλεξίκακοι ἐδόκουν. Ἀποδιοπομπησάμενοι δὴ οὖν, ὡς ὥντο, τὰ δυσχερῆ, Ζημάρχον τε αὐτὸν δι' αὐτῆς παρήγαγον τῆς φλογός· ὥδ' ἐτε ἔδοξαν καὶ σφᾶς ἀπαγνίζειν. Τούτων δὲ ταύτῃ γεγεννημένων, ἔπειτα ἐπορεύοντο ζὺν τοῖς ἐς τὸ τοιόνδε τεταγμένοις, ἵνα ὁ Χαγάνος αὐτὸς ἦν, ἐν ὅρῃ τινὶ λεγομένῳ Ἐκτάγ, ὡς ἂν εἴποι χρυσοῦν ὅρος Ἑλλήν ἀνῆρ. Καὶ τοῖνυν αὐτοῦ ἀπικόμενοι, ὅπη τηλικαῦτα τῷ Διζαβούλῳ ἦσαν αἱ διατριβαί, κατὰ δὴ κοιλάδα τινὰ τοῦ προσαγορευομένου χρυσοῦ ὅρους· ἐπεὶ οὖν οἱ περὶ Ζημάρχον ἐκεῖσε ἐφοίτησαν, μετὰ κλητοὶ γινόμενοι παραχρῆμα τοῦ Διζαβούλου ἦλθον ἐς ὅσιν. Ἦν δὲ ἄρα ἔνδον σκηνῆς, καθῆστο δὲ ἐπὶ διτρόχου καθέδρας χρυσῆς, ἐλκομένης, ὀπηνίκα ἔδει, ὑφ' Ἰππου ἐνός. Προσεπίνοντες δὲ τὸν βάρβαρον, ὡς ἔθος αὐτοῖς, τὰ δῶρα προίσχοντο. Καὶ τοῖνυν οἷς γε τοῦτο ἐν φροντίσιν ἦν ὑπεδέξαντο. Ἀτὰρ ὁ Ζημάρχος, « Σοὶ δῆτα, ἔφη, ὦ τοσούτων ἐθνῶν ἡγεμὼν, ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς ὁ μέγας, ἀγγελοφόρῳ χρησάμενος ἐμοί, ἐσήμηνεν εἶναι ἐσσεὶ τὴν τύχην αἰσῖαν τε καὶ ἀγαθὴν, ἐν ἥδονῃ ποιουμένῳ σοι τὰ Ῥωμαίων, καὶ πρὸς γε φιλοφρονουμένῳ ἡμᾶς. Ἐστω δέ σοι κρατεῖν αἰετῶν δυσμενῶν καὶ λαφυραγωγεῖν τὸ πολέμιον. Ἀπέστω δὲ βασκανία τις ὡς πορρωτάτω ἡμῶν, ὅσας οὖσα διαρρηγνύναι τοὺς τῆς φιλίας θεσμούς. Ἐπιτήδεα ἐμοίγε τῶν Τούρκων τὰ φύλα, καὶ ὅσα κατήκοα Τούρκων· ἔξετε δὲ τὴν (τὰ Nieb.) καθ'

sent, aut si scientes fallerent, neque ea observarent, sibi ipsis et ipsi Dizabulo totique genti diras sunt imprecati. Ad hunc modum gens Turcica Romanis amica est facta.

19

Justinus, quum Turci, qui Sacæ antiquitus vocabantur, legatos ad eum de pace misissent, consilium cepit legationem quoque ad eos mittere. Itaque Zemarcho Cilici, qui tunc temporis erat praefectus urbium Orientis, jussit ut ad eam se praepararet. Is quum necessaria ad tam longum iter comparasset, circa finem quarti anni imperii Justiniani, exacto secundo quindecennalis periodi anno, initio mensis qui Latinis vocatur Augustus, profectus Byzantio, viam ingressus est una cum Maniacho et suis comitibus.

20.

Multorum dierum itineris peragrato, Zemarchus et qui cum eo erant, quum in regionem Sogditarum pervenisent, ut ex equis descenderunt, obvios habuerunt ex Turcis nonnullos, ad id missos, qui ferrum vendendum offerrent, opinor, ut indicarent, apud eos reperiri ferri fodinas. Ferebatur enim ferrum apud eos esse rem minime paratu facilem. Ea de causa hoc commento usi sunt, ut ostenderent, in sua regione ferri fodinas esse. Alii quoque homines ex eadem gente se ipsos sponte exhibuerunt, quos dicebant esse averruncos. Hi quum ad Zemarchum accessis-

sent, sarcinis depositis, thuris folia incenderunt, Scythicaque lingua nescio quae verba susurrarunt, et tintinnabulis atque tympanis resonantes, ramum thuris igne cum strepitu laceratum circumferebant, et furore perciti frementesque, daemones depellere videri volebant. Adversa igitur, ut existimabant, alio aversuri, Zemarchum ipsum per flammam duxerunt, quo ritu se ipsos quoque lustrasse sibi videbantur. His ita confectis, deducuntibus quibus hoc munus incumbabat, ad locum ubi erat Chaganus, in monte qui vocatur apud ipsos Ectag, montem aureum diceret, profecti sunt. In hujus convalle tum temporis erat Dizabuli domicellium. Illuc quum venissent, vocati statim ad Chaganum accesserunt. Is vero intra tentorium suum sedebat in sella duabus rotis suffulta, quae, si opus esset, uno equo traheretur. Quem quum salutassent, munera, ut mos est, protulerunt, quae hi, quibus hoc mandatum erat, susceperunt. Tum Zemarchus : « Tibi, inquit, o tot gentium dux, quia Romanos diligis, et eorum te secundae res delectant, noster magnus imperator, me internatio, precatur, ut in perpetuum felix sis, fausta quoque fortuna utaris. Detur tibi inimicos semper superare, et praedas agere ex hostibus. Invidia autem quam longissime a nobis absit, quae amicitias dissolvere potest. Equidem Turcos et gentes illis subditas necessariorum loco habeo : et vos eodem erga nos animo

15.

ἡμᾶς καὶ ὑμεῖς οὐκ ἄλλως. » Τοιαῦτα ἅττα ἐλεξεν ὁ Ζήμαρχος· ὁ δὲ δὴ Διζάβουλος καὶ αὐτὸς προσήρσει ἐν ἐργήσῃ τοῖς ἡμῶσι. Εἴτα τὸ λοιπὸν ἐτράπησαν ἐς Θοῖαν, καὶ πανημερία (πανημέριον Bekk.) εὐωγούμενοι διετέλουν ἐν αὐτῇ δῆπου τῇ σκηνῇ. Κατεσκεύαστο δὲ αὐτῇ ἐξ ὑφασμάτων σηρικῶν τε καὶ διαπεποικιλμένων τοῖς χρώμασιν εὐτέλως. Οἶνω μὲν οὖν ἐγρήσαντο, οὐχ ὁμοίῳ δὲ τῷ παρ' ἡμῖν ἐκθλιβομένῳ ἐκ τῆς ἀμπέλου· οὐ γὰρ δὴ ἀμπελοφόρος αὐτοῖς ἡ γῆ, οὐδὲ μὴν ἐγγωριάζει παρ' αὐτοῖς τὸ τοιονδε γένος· ἐτέρου δὲ τινος βαρβαρικοῦ ἐνεφορήθησαν γλεύκους. Καὶ ἀνεχώρησαν, ὅποι αὐτοὺς ἡ κατάλυσις ἦν. Εἴτα ἐς τὸ αὐριον ἐν ἐτέρᾳ τινὶ καλύβῃ ξυνηλθον, ἡμφιεσμένη δὲ καὶ καταπεποικιλμένη οὐκ ἄλλως ἐξ ἱματίων σηρικῶν· ἐνθα καὶ ἀγάλματα διάφορα τῇ μορφῇ εἰσθήκει. Ὁ δὲ Διζάβουλος ἐνίζανεν ἐπὶ κλίνης τινός, ὅλης ἐκ χρυσοῦ. Κατὰ δὲ δὴ τὸ μέσον τοῦ ἐνδαιτήματος κάλπεις τε χρυσαὶ καὶ περιαντήρια, ἐτι τε πῖθοι χρυσοί. Θοινησάμενοι δ' οὖν καὶ αὐθις, καὶ τὰ ὅσα ἐγρῆν ἐν πότῳ εἰπόντες τε καὶ ἀκηκοῦτες, ἀνεχώρησαν. Τῇ ἐξῆς ἐν ἐτέρᾳ ἐγένοντο διαίτη, ἐνθα ξύλινοι κίονες ἦσαν τινες, ἐνδεδυμένοι χρυσοῦ, χρυσήλατός τε κλίνη ὁμοίως, ἥντινά γε δῆπου καὶ τῶνες χρυσοὶ τέταρες ἡύρουν. Κατὰ δὲ δὴ τὸ ἐμπρόσθιον τῆς διαίτης ἐπὶ πολλὸν παρετέταντο ἄμαξαι, ἐν αἷς πολὺ τι χρῆμα ἀργύρου ἐπῆν, δίσκοι τε καὶ κανᾶ· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τετραπόδων ἰνδάλματα πλείστα, καὶ αὐτὰ γε δῆπουθεν ἀργυροποίητα, οὐδὲν τι ἀποδόντα τῶν παρ' ἡμῖν. Τοῦτο μὲν οὖν τῷ τῶν Τούρκων ἡγεμόνι ἐνεστι χλιδῆς. Τῶν δὲ περὶ Ζήμαρχον ἐτι ἐκεῖσε ἐνδιατριβόντων, ἔδοξε τῷ Διζαβούλῳ, ὥστε αὐτὸν μὲν Ζήμαρχον ἅμα

εἶχοσι θεραπευταῖς τε καὶ ὁπαδοῖς ἔπεσθαι οἱ ἐκστρατευομένην κατὰ Περσῶν, τοὺς δὲ ἄλλους Ῥωμαίους ἐπαναστρέφοντας κατὰ δὴ τὴν χώραν τῶν Χολιατῶν ἀναμένειν τὴν Ζήμαρχου ἐπάνοδον. Καὶ δὴ δς (τῷ) προὔβη, δώροις τε φιλοζωνησάμενος αὐτοὺς ἀφῆκε· τὸν δὲ Ζήμαρχον καὶ θεραπαίνῃ ἐτίμησε δοριαλώτῳ, ἡ δὲ ἦν ἐκ τῶν λεγομένων Χερχίς. Καὶ ὁ Ζήμαρχος σὺν τῷ Διζαβούλῳ ἐπορεύετο μαχησομένῳ Πέρσας. Ἐν ταύτῃ δῆπου τῇ πορείᾳ γενόμενοι, ἐν χώρῳ τινὶ καταλυσάντων αὐτῶν ἐπικαλουμένην Τάλας ὑπαντιάζει τῷ Διζαβούλῳ Περσῶν πρεσβευτή. Καὶ τοῖνον ζυνεκάλεσε παρ' αὐτῷ ἐστιασομένους τοὺς τε Ῥωμαίων καὶ Περσῶν πρέσβεις. Καὶ δὴ παραγενομένων αὐτῶν, τοὺς Ῥωμαίους ὁ Διζάβουλος ἐν τιμῇ πλείονι ἐποίησας, ὥς καὶ κατὰ τὴν ἐπικυδεστέραν ἀνακλίνει σιτιάδα. Πρὸς γε καὶ πλείστα ἐπιμευόμενος ἦν τοὺς Πέρσας, ἅτε δὴ πρὸς αὐτῶν ἄδικα πεπονθώς, καὶ ὥς τούτου ἕνεκα ἐρχεται πολεμήσων. Ὁ δὲ Περσῶν πρεσβευτής, τοῦ Διζαβούλου συντονισθέντος ἐπεγχαλοῦντος, περιφρονήσας τὸν νόμον τῆς σιωπῆς τὸν ἰσχύοντα παρ' αὐτοῖς ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν, ἐπιτροχάδην ἤρξατο διαλέγεσθαι, τοῦ Διζαβούλου γενναίως τὰ ἐπικλήματα ἀπωθούμενος, ὥς καὶ θαυμάσαι τοὺς παρόντας τὸ ὑπερβάλλον τῆς αὐτοῦ ὀργῆς, ὥς παρ' οὐδὲν θέμενος τὸν νόμον πολλοῖς τε καὶ ἀκολάστοις ἐγρήσατο. Ἐν τούτοις ἀπαλλαγέντων, ὁ μὲν Διζάβουλος παρεσκευάζετο τὴν ἐπὶ Πέρσας. Τῷ τῷ ἄρα τοὺς ἀμφὶ Ζήμαρχον μετακαλεσάμενος, καὶ ὥς ἐνῆν, πρὸς τοὺς Ῥωμαίους φίλῳ ἐμπεδῶσας, ἀφῆκεν αὐθις ἀπονοστήσαντας, ἕτερον πρεσβευτὴν αὐτοῖς συναποστείλας τῷ τὸν πρότερον λεγόμενον Μανιάχ θεθνάνα. Ἦν δὲ ἐπὶ κλήσις τῷ μετ' ἐκείνον πρεσβευτῇ Ταγμαῖ

eritis. » Quum Zemarchus hujusmodi orationem habuisset, Dizabulus ad eandem sententiam respondit. Inde se ad convivium converterunt, et quod reliquum fuit diei in eodem tentorio genio indulgentes transegerunt. Erat autem illud tentorium instructum sericis tapetibus, affabre per colores variegatis. Vinum præbuitum quidem illis est, non autem id genus quod ex uvis exprimitur: neque enim eorum regio vitium ferax est, neque hujus generis potu uti assueti sunt; sed alio barbaricæ potionis genere, ad musti similitudinem factæ satiatæ, ad hospitium, quo diverterant, redierunt. Postridie etiam in alio tugurio convenerunt, quod erat simili tapetum sericorum genere adornatum, et in quo effigies varia forma cernebantur. Sedebat autem ipse Dizabulus in lecto, qui lotus erat ex auro confectus, et in medio conclavis erant urnæ, aquimariæ et dolia aurea. Postquam iterum convivali erant, et inter potandum quæ convivio conveniebant dixerant et audierant, discesserunt. Postridie in alio tentorio convenerunt, in quo erant columnæ lignæ, auro involutæ; auratum etiam cubile, quattuor pavonibus aureis fultum. Ad vestibulum ejus loci, ubi commorabatur, disposita erant plaustra, quibus inerat multa argentea suppellex, disci et lanceæ, et plurimæ statuæ animalium argento elaboratæ, quæ venustate et elegantia non concedebant nostris. Eo usque opulentia ducis Turcorum processit. Quum Zemarchus et qui cum

eo erant illic moram traherent, placuit Dizabulo ut se proficiscentem contra Persas Zemarchus sequeretur cum viginti ex suis, qui illi ministrarent; interea reliqui Romanorum ejus reditum in Choliatarum regione opperirentur. Atque is eos in discessu muneribus donatos a se dimisit. Zemarchum quoque honoravit captiva concubina, ex his quæ Charchis dicuntur. Ita Zemarchus cum Dizabulo bellum cum Persis gesturo profectus est. Iter emensi, in loco qui dicitur Talas consederunt. Hic obviam venit Dizabulo Persarum legatus, quem una cum Romanorum legato ad cœnam invitavit. Ad eam quum accessissent, multo plus honoris detulit Dizabulus Romanis quam Persicis legatis, et Romanorum legatum honoratiore loco accumbere jussit. Quin etiam multum de Persis est questus, tanquam ab his multa injusta passus esset, quæ ut bello et armis vindicaret, venerat. Quum Dizabulus acerbius inveheretur, Persarum legatus legem silentii apud ipsos in conviviis observari solitam transgressus, summam cepit disserere et magno animo Dizabuli criminationes refutavit, ut qui adebant mirarentur eum in tam violentam iram exardescere, ut, nulla habita legis ratione, multis intemperantibus verbis uteretur. Post hæc quum discessissent, Dizabulus in Persas contendit. Et Zemarcho et ejus comitibus ad se vocatis, ubi amicitiam cum Romanis confirmarat, eos, ut ad sua redirent, missos fecit. Cum his quoque alium a se ad Ro-

αὐτῶν, ἀξίωμα δὲ Ταρχάν. Οὗτος δὲ οὖν ἐστάλη ὑπὸ Διζαβούλου ὡς Ῥωμαίους πρεσβευσόμενος. Καὶ μὲν οὖν σὺν αὐτῷ ὁ τοῦ ἡδὴ ἀπογοιμένου παῖς, φημί δὴ τοῦ Μανιάχ, κοιμῶν μειράκιον, θμῶς δὲ τὸ πατρῶον διαδεξάμενος γέρας, ἔτι μὴν καὶ τὴν μετὰ τὸν Ταγμά Ταρχάν κληρωσάμενος ἀξίαν· οἶμαι δὲ τῷ ἐπιτηδεϊοτάτῳ τε καὶ εὐνούστατον γενέσθαι τῷ Διζαβούλῳ τὸν Μανιάχ τοῦ πατρῶου τὸν παῖδα τυχεῖν ἀξιώματος. Ἐπεὶ οὖν ὁ Διζαβούλος διαφῆκε τοὺς περὶ Ζήμαρχον, ἐκικαταλαμβάνουσι τοὺς πρότερον ἀφελέντας Ῥωμαίων, οὗ ἦν ζυντεθειμένοι αὐτοῖς, καὶ τοίνυν ἐν τῷ αὐτῷ γινόμενοι τῆς ἐς τὰ οἰκεία ὁδοιπορίας ἀπῆρξαντο. Καὶ δὴ καταλελοιπότες τὴν πρωτεύουσαν πόλιν τῶν Χολιατῶν, διὰ φρουρίων ἐπορεύοντο.

21. (568.)

Exc. De leg. gent. p. 108. 109 : Ὅτι διαθρullyθὲν κατὰ τὴν Τουρκίαν, ὅσοι ἀγγίθουροι ἦσαν, ὡς Ῥωμαίων ἐνδημοῦσι πρέσβεις καὶ ὡς πορεύονται τὴν ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἅμα πρεσβεῖα Τούρκων, ὁ τῶν ἐκείνῃ ἐθνῶν ἡγεμὼν ἐδήλωσε τῷ Διζαβούλῳ ζῆν ἰκετεία, ὡς ἂν καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ σφετέρου τινὰς ἀποστείλῃ ἐθνους ἐπὶ θέαν τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας. Καὶ τοίνυν ὁ Διζαβούλος ἐφίετο. Καὶ ἕτεροι δὲ προσετώτες ἐθνῶν ταῦτά ἐζήτουν· ὁ δὲ οὐδενὶ ζυεχώρησε τῶν πάντων, ἢ μόνον τῷ τῶν Χλιατῶν ἡγεμόνι. Καὶ οὖν καὶ τοῦτον παρῆλθότες οἱ Ῥωμαῖοι διὰ τοῦ λεγομένου ποταμοῦ Ὠήχ*, καὶ ἀτραπὸν διανύσαντες οὐδαμῶς ὀλίγην, ἐγένοντο κατὰ δὴ τὴν λίμνην τὴν ἄπλετον ἐκείνην καὶ εὐρείαν. Ἐνταῦθα ὁ Ζήμαρχος ἐνδιαιτρίψας ἡμέρας τρεῖς στέλλει Ἡρώριον, ὃς ἀνείτο ἐς τὴν τῶν ἐπιτομντέρων συλλα-

δῶν ἀπαγγελίαν, προδηλώσοντα τῷ βασιλεῖ τὴν σφῶν αὐτῶν ἐκ Τούρκων ἐπάνοδον. Καὶ οὖν ὁ Γεώργιος ἅμα Τούρκοις δέκα πρὸς τοῖς δύο ἀπῆρξατο τῆς ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ὁδοῦ, ἀνύδρου τε μάλα οὐσας καὶ πάντῃ ἐρήμου, θμῶς δ' οὖν ἐπιτομντέρας. Ὁ δὲ Ζήμαρχος κατὰ δὴ τὸ ψαμαθῶδες τῆς λίμνης παροδεύων ἐπὶ ἡμέρας δέκα καὶ δύο, δυσβάτους τέ τινες χώρους παραμειψάμενος, ἐγένετο κατὰ τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰχ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν Δαῖχ, καὶ διὰ λιμνῶν ἐτέρων αὖθις ἐς τὸν Ἀττίαν· πάλιν ὡς Οὐγούρους, οἱ δὲ καὶ σφισιν ἀπήγγειλαν, ὡς εἰς τὰ περὶ τὸν Κωφῆνα ποταμὸν ἐς τὰ λάσια τέσσαρες χιλιάδες Περώς ἐπιτροῦσι προλελογισμένοι, ὡς ἂν χειρῶσονται παριόντας αὐτοὺς. Ταύτῃ τοι ὁ τῶν Οὐγούρων ἡγούμενος, ὃς διέσωζεν ἐκείσε τοῦ Διζαβούλου τὸ κράτος, πληρώσας ὕδατος ἄσλους παρέσχετο τοῖς περὶ Ζήμαρχον, ὡς ἂν ἔχοιεν ὄθεν ὑδρεύσονται διὰ τῆς ἀνύδρου ἰόντες. Εὗρον δὲ καὶ λίμνην, καὶ παραμειψάμενοι τὸ μέγα τοῦτο ὑδροστάσιον ἀφίκοντο ἐς ἐκείνας τὰς λίμνας, ἐν αἷς ἐπιμειγνύμενος ἀπόλλυται ὁ Κωφῆν ποταμός. Ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ χώρου πέμπουσι διοπτῆρας προδιασκεψομένους, εἶγε ὡς ἀληθῶς οἱ Πέρσαι ἐνεδρεύουσιν· οἱ δὲ ἀνιχνεύσαντες ἀπήγγειλαν μηδένα ἰδεῖν. Ὅμως ζῆν μεγίστῃ φόβῳ ἀφίκοντο ἐς Ἀλανίαν, κατὰ τὸ μᾶλλον δεδιότες τὸ φύλον τῶν Ὁρομουσχῶν.

22.

Ibidem p. 109. 110 : Ὅτι γινόμενοι ἐν Ἀλανίᾳ παρὰ Σαρῳδιον τὸν ἐκείνων ἡγεμόνα, καὶ ἅμα τοῖς ἐπομένους Τούρκοις ἐσφοιτῆσαι βουλόμενοι, ὁ Σαρῳδιος τὸν μὲν Ζήμαρχον καὶ τοὺς ἐπομένους ἐδέξατο

manos legatum misit, quia Maniach, de quo supra diximus, vita excesserat. Huic legato nomen erat Tagma, dignitas vero Tarchan. Hic igitur ut legationem apud Romanos obiret, a Dizabulo missus est, et una cum eo Maniach ejus, qui nuper mortuus erat, filius admodum adolescens. Is patri in magistratu successerat, et dignitate proxime ad Tagma Tarchan accessit. Ideo, puto, hic honor puero obtigit, quia pater ejus Dizabulo carissimus et fidelissimus fuerat. Dimissus a Dizabulo Zemarchus, assumptis his ex Romanis, quos certo loco consistere jusserat quum primum conjuncti erant, viæ se commiserunt, et Choliatarum primaria urbe relicta, per castella iter direxerunt.

21.

Postquam fama ad finitimas Turciæ gentes pervenerat, legatos Romanorum advenisse, eosque una cum Turcorum legatis Byzantium redire, ejus regionis dux Dizabulum supplex oravit, ut reipublicæ Romanæ visendæ gratia sibi quoque legatos mittere liceret. Quod Dizabulus non recusavit. Sed quum aliarum quoque gentium duces idem peterent, nulli alii quam soli Chliatarum (Choliatarum fr. 20) duci concessit. Itaque hunc etiam Romani assumptes, trajecto flumine Oich (Iazarte), haud breve viæ spatium emensi, ad illam ingentem et latam paludem (Arat) pervenerunt. Hic Zemarchus tres dies commoratus, mittit Georgium, cui munus breviores epistolas per-

ferendi delatum erat, ut imperatori legatorum a Turcis reditum significaret. Georgius igitur cum duodecim Turcis desertam quidem et iniquosam, sed breviorē viam Byzantium versus ingressus est. Zemarchus autem per arenosa paludis iter faciens per duodecim dies, loca prærumpit prætergressus, attigit ripas non solum fluminis Ich (Iembæ), sed etiam Daichi (Iaik) et rursus per alias paludes ad Attilam (Volgam. Ethel) pervenit, inde ad Uguros, qui Romanos monuerunt, in densis et arboribus consitis locis circa Cophenem (Cuphan) flumen latere in insidiis collocata Persarum quattuor millia, qui prætereuntes eos captivos facerent. Ugurorum dux, qui illic ex auctoritate Dizabuli imperium habebat, utres aqua implevit et præbuit Zemarcho et ejus comitibus, ut, quum per desertam irent, haberent unde aquarentur. Invenierunt et paludem, et magnum illud stagnum prætergressi, pervenerunt ad eas paludes, in quas immixtus Cophen annis sese effundit. Ex eo loco mittunt qui explorarent, an verum esset, Persas in insidiis esse. Hi iisdem totam regionem perscrutati renuntiarunt, se neminem vidisse. Nihil secius in Alaniam magna cum trepidatione, propterea quod metuebant gentem Oromuschorum, properarunt.

22.

Quum in Alaniam pervenissent, et Sarodium, Alanorum ducem, una cum Turcis adire vellent, Sarodius quidem Zemarchum et qui cum eo erant benigne et comiter exce-

ἀσμένως, τοὺς δὲ δὴ πρέσβεις τῶν Τούρκων ἔφασκε μὴ πρότερον τῆς ὥς αὐτὸν εἰσόδου τυχεῖν, ἢ καταθεμένους τὰ ὄπλα. Τοιγάρτοι καὶ ἄμεινον αὐτοῖς ἐγένετο περὶ τούτου ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς, καὶ Ζήμαρχος ἦν τῶν φιλονεικουμένων διαιτητής. Ἐλὸς ἀποθέμενοι τὰ ὄπλα οἱ Τούρκοι, ὡς Σαρωδίῳ ἐδόκει, ὡς αὐτὸν ἐσεφοίτησαν. Ὁ δὲ δὴ Σαρώδιος παρενεγγύησε τοῖς περὶ Ζήμαρχον διὰ τῆς τῶν Μινδιμιανῶν ἀτραποῦ ἥκιστα λέναι, τῷ κατὰ τὴν Σουανίαν τοὺς Πέρσας ἐνεδρεύειν· ἄμεινον δὲ εἶναι διὰ τῆς λεγομένης Δαρεινῆς ἀτραποῦ οἰκοὶ ἀποχωρεῖν. Ταῦτα ἐπεὶ ἔγνω δὲ Ζήμαρχος, διὰ τῆς Μινδιμιανῆς ἔστειλεν ἀχθοφόρους δέκα μέταξαν ἐπιφερομένους, ἀπατήσοντας Πέρσας τῷ προεκπεμθῆναι τὴν μέταξαν καὶ προτερῆσαι τῇ ὁδῷ, ἐκ τούτου τε ὑποτοπῆσαι ὡς ἐς τὸ αὐριον παρέσται καὶ Ζήμαρχος. Καὶ οἱ μὲν ἀχθοφόροι ὥχοντο ἀπίοντες, ὁ Ζήμαρχος δὲ διὰ τῆς Δαρεινῆς παρεγένετο ἐς Ἀψιλίαν, τῇ Μινδιμιανῇ χαίρειν εἰπὼν, ἐς τὰ εὐώνυμα τε ἔασας αὐτὴν, ἢ ἐπιδόξοι ᾗσαν ἐπιθῆσθαι οἱ Πέρσαι. Καὶ ἤκην ἐς τὸ Ῥογατόριον, (εἶτα) κατὰ δὴ τὸν Εὐξείνιον Πόντον, εἶτα ναυτιλίᾳ χρυσάμενος ἐς Φᾶσιν ποταμόν· πάλιν ἐς Τραπεζοῦντα· οὕτω τε δημοσίῳ ἥκω ἐς Βυζάντιον παρὰ βασιλείᾳ εἰσελθὼν ἔγραψε τὸ πᾶν. Ζημάρχῳ μὲν οὖν ἐν τοιοῖσδε ἐληξεν ἡ πορεία καὶ ἀποπορεία ἐπὶ Τούρκους.

23.

Ibidem p. 110 : Ὅτι Ἀδάρων καὶ Φράγκων σπεισάμενων πρὸς ἀλλήλους, καὶ τῆς εἰρήνης ἐμπεδῶτατα ἐχοῦσης, ἐσήμηνεν ὁ Βαϊανὸς Σιγισδέρτῳ τῷ τῶν Φράγκων ἡγεμόνι ὅα λιμῶν πιεζομένης αὐτῷ τῆς στρατιᾶς, καὶ ὡς χρεῶν εἴη βασιλείᾳ καθεστῶτα, καὶ πρὸς

γε αὐτόχθονα, μὴ περιδεῖν στράτευμα ἐνσπονδόν. Ἐφασκε δὲ, ὡς, εἴγε ἐπιρρώσει τῶν Ἀδάρων τὸ στράτευμα τοῖς ἀναγκαίοις, οὐ πλέον ἢ τρεῖς ἡμέρας αὐτοῦ ἐνδιατρίψει, εἶτα ἀπαλλαγῆσεται. Ταῦτα ἐπειδὴ ἀπήγγελο τῷ Σιγισδέρτῳ, παραχρῆμα δ γε ἀλευρά τε ἔστειλε τοῖς Ἀδάροις καὶ δοπρια καὶ δις καὶ βόας.

De foedere Francorum Avarumque v. Gregor. Tur. IV, 23.

24.

Ibid. : Ὅτι Ἀλδοῦοις ὁ τῶν Λογγιβάδων μόναρχος (οὐ γὰρ αὐτῷ ἀπέληγεν ἡ πρὸς Κονιμοῦνδον ἀπέχθεια, ἀλλ' ἐκ παντὸς τρόπου ὤφοτε δεῖν καταστρέψασθαι τὴν τῶν Γηπαίδων ἐπικράτειαν) ταύτῃ τοι πρέσβεις ἐξέπεμψεν ὡς τὸν Βαϊανόν, ἐς θμαιοχμίαν παρακαλῶν. Παραγενομένοι δὲ τῶν πρέσβων, ἠντιβόλουν μὴ περιδεῖν σφᾶς ὑπὸ Γηπαίδων τὰ ἀνῆκеста πεπονθότας, μάλιστα καὶ Ῥωμαίων τῶν ἄγαν ἐχθίστων Ἀδάρους συμμαχοῦντων τοῖς Γηπαῖσι. Ἐδίδασκον δὲ, ὡς οὐ κατὰ τοσοῦτον πρὸς Γηπαῖδας τὸν πόλεμον ἀναρρίψωσι, καθόσον Ἰουστίνῳ μαχίσσονται, βασιλεῖ τῷ τῶν Ἀδάρων ἔθνεϊ ἐς τὰ μάλιστα δυσμενεστάτῳ γε ὄντι, ὃς παρωσάμενος τὰς Ἰουστινιανοῦ τοῦ μητραδέλφου σπονδὰς πρὸς Ἀδάρους ἐκ πολλοῦ γεγεννημένας τῶν εἰωθότων ἐστέρησε. Προσετίθησαν δὲ, ὡς, εἰ γε ἔσοιντο ἅμα Λογγιβάδοις, ἀκαταμάχητοι γενήσονται πως, καὶ ὡς καταστρεφόμενοι Γηπαῖδας τοῦ τε πλοῦτου σφῶν, ἔτι γε μὴν καὶ τῆς ἐκείνων κοινῇ κρατήσουσι χώρας, καὶ ὡς ἡ Σκυθία τὸ λοιπὸν αὐτοῖς εὐήμεροσὶ γε ἐς αἰ, καὶ μὲν οὖν ἡ Θράκη αὕτῃ ἔσται εὐεπίβατος, καὶ ἀπλῶς ζῶν οὐδενὶ πόνῳ ἐκ γειτόνων ὁρμώμενοι τὴν Ῥωμαίων καταδραμοῦνται, καὶ ὡς ἄχρις αὐτοῦ γε δὴ που τοῦ Βυζαντίου

pit, sed Turcorum legatos prius, quam arma deposuissent, in suum conspectum venire noluit. Maximo igitur inter ipsos super hac re orto et continuato per tres dies certamine, dissidentium arbiter fuit Zemarchus. Tandem, armis depositis, ut Sarodio placuerat, eum adierunt. Sarodius autem monuit Zemarchum, ne per Mindimianos (*Misimianos* sec. Agathl.) iter faceret, propterea quod Persæ circa Suaniam in insidiis essent : consultius faceret, si per Darinen iret. His cognitis, Zemarchus per Mindimianam decem equos misit, serico onustos, qui Persas fallerent, quasi sericum præmissum esset, et ipsi præirent, unde conjicerent, Zemarchum crastino die secuturum. Et hi quidem profecti sunt. Zemarchus vero per Darinen in Apsiliam venit, Mindimiana ad lævam relicta (hac enim parte suspicio erat Persas insidias struere), et Rogatorium accessit, ad Pontum Euxinum, deinde navibus usus usque ad Phasin, tum Trapezuntem pervenit, unde equo publico Byzantium ad imperatorem delatus, illi omnia narravit. Ille igitur profectio et reditus Zemarchi finem accepit.

23.

Quum Avars et Franci foedera invicem sanxissent et pax firma inter eos esset, Baianus, Avarum dux, significavit Sigisberto, Francorum duci, suum exercitum commeatu inopia laborare : decere eum, qui rex esset et inter suos,

minime negligere exercitum sibi foedere conjunctum. Promittebat autem, si exercitum Avarum necessariis rebus recreasset, se tertio die castra moturum, neque diutius in his locis commoraturum. Hæc ubi Sigisberto sunt nuntiata, statim farinam, legumina, oves et boves ad Avars misit.

24.

Alboinus, Longobardorum rex, inimicitias, quas cum Cunimundo, Gepidarum rege, exercebat, minime deponebat, sed quacumque ratione Gepidarum opes sibi evertendas ducebat. Itaque legatos ad Baianum misit, quibus eum ad armorum societatem adhortaretur. Legati quum advenissent, precibus cum Baiano agebant, ne se contemneret, qui nefanda omnia a Gepidis passi essent, præsertim quum etiam Romani, Avarum genti quam infestissimi, Gepidas bello juvassent. Neque tam in Gepidas bello ferri dicebant, quam contra Justinum pugnare cuperent, regem Avarum genti inimicissimum, qui foedera cum Justiniano, ejus avunculo, jam pridem transacta pro nihilo habens Avars consuetis muneribus privaret. Adjecit, si cum Longobardis se conjungerent, fore ut invicti essent, et, Gepidis exterminatis, eorum opibus et regione communiter potirentur. Tum pacatis et conjunctis ipsis facile fore Scythiam et ipsam Thraciam occupare, et ex vicinis locis moventes minime negotio Romanorum regiones armis percurrere et Byzan-

ἑλάσουσιν. Ἐρασπον δὲ οἱ τῶν Λογγιβάρδων πρέσβεις, ὡς καὶ συνοίσει τοῖς Ἀδάρσις τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἀσπασσάσθαι μάχην· ἣ γὰρ ἂν ἐκαίνοι προτερήσουσι, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου καθελοῦσι τὴν Ἀδάρσις δύναμιν, ἔπου καὶ γῆς τυγχάνουσιν ὄντες.

Τῶν Ῥωμαίων συμμαχούντων τοῖς Γή-
[πασι]· Quum Gepidae a Longobardis gravissima
clade affecti fuissent, ad Justinum imp. confuge-
rant, qui Baduarium generum iis auxilio misit,
ut scribit Theophylactus VI, 10. De hoc Baduario
loquitur Corippus in lib. III :

*dispositorque novus sacrae Baduarius aulae
successor soceri, factus mox Curopalates.*

Idem postea praelio victus a Longobardis, obiit in
Italia, anno decimo Justiniani, ut scribit Abbas Bi-
clariensis in Chronico. » VALESIIUS.

25.

Ibidem p. 111 : Ὅτι ὁ Βαϊανὸς τοὺς τῶν Λογγι-
βάρδων πρέσβεις δεξάμενος ἐδόκει τούτους περιφρονεῖν,
τῷ βούλεσθαι γὰρ αὐτοὺς καρδαλιώτερον θέσθαι ὡς αὐτοὺς
τὴν συμμαχίαν, καὶ πῇ μὲν τὸ μὴ δύνασθαι, πῇ δὲ τὸ
δύνασθαι μὲν προΐσχετο, μὴ βούλεσθαι δέ. Ξυνελόντα
δὲ εἰπεῖν, ἅπαντα τρόπον ἀπάτης τοῖς δεομένοις ἐπι-
σεύσας ἐδοξε μὲν πείθεσθαι μολις, οὐκ ἄλλως δὲ ἢ [εἰ]
τὸ δεκατημόριον τῶν τετραπόδων ἁπάντων, ὅσα παρὰ
Λογγιβάρδοις ὑπῆρχεν, αὐτίκα κομίσαιτο, καὶ ὡς,
εἰ γένοιτο καθυπέρτεροι, ἥμισυ μὲν τῆς λείας ἔχουσιν
αὐτοὶ, τὴν δὲ τῶν Γήπαδων χώραν εἰς τέλος. Ἄ δὲ
καὶ ἐγένετο. Καὶ ἐχώρουν Γήπαισι πολεμήσαντες.
Ἐπειδὴ δὲ ἐπύθετο Κονιμουῖδος, λέγεται δαίσας, ὡς
καὶ αὖθις παρὰ βασιλείᾳ Ἰουστίνου ἐπεμψε πρέσβεις,

καὶ ὡς οὐδὲν ἤττον, ἢ πρότερον, ξυνεπιλαβέσθαι οἱ
τοῦ κινδύνου ἰκέτευσεν, καὶ πάλιν τὸ Σίρμιον καὶ τὴν
εἰσὼ Δράου ποταμοῦ γῶραν ἐπηγγέλλετο δώσειν, αἰδῶς
τε αὐτὸν οὐκ εἶχεν ἤδη περὶ τῶν αὐτῶν ὁμωμοκότα ἄπαξ
καὶ τοῖς ὄρκοις οὐχὶ ἐγκατεστήσαντα. Διὸ δὲ καὶ βασι-
λεὺς Ἰουστίνος εὖ εἰδὼς τε καὶ τεκμαιρόμενος τοῖς φθά-
σασιν, ὡς Κονιμουῖδω ἔνεστι πίστεως οὐδὲν ὀτιοῦν,
ἀνῆλθαι μὲν οὐ τι ὥστε χρῆναι τὴν ξυμμαχίαν, ἀνα-
βολῇ δὲ ὁμῶς παρεκρούσατο τοῦ βαρβάρου τὴν αἰτησίν·
ἔφη γὰρ, ὡς διασεδεασμένα τὰ Ῥωμαϊκὰ ὑπάρχει
στρατεύματα, ξὺν σπουδῇ δὲ ὡς οἷον τέ ἐστιν ἀθροίσας
αὐτίκα ἐκπέμψοι. Ἀκήκοα δὲ περὶ Κονιμουῖδου καὶ
τοιαύδε, ἐμοὶ δὲ οὐ πιστά· λίαν γὰρ ἀναιδὲς ὑπῆρχε τὸν
παρασπονδῆσαντα περὶ τῶν αὐτῶν δεῖσθαι καὶ πάλιν.
Λέγεται δὲ ὡς καὶ Λογγιβάρδοι τῆνικαῦτα ἐπρεσθεύ-
σαντο παρὰ Ἰουστίνου, καὶ ὅτι Γήπαϊδας τῆς ὡς Ῥω-
μαίους ἀγνωμοσύνης πλείστα ὅσα κακῶς ᾔκουσαντες,
τὴν ἐκ Ῥωμαίων μὲν θηρώμενοι συμμαχίαν ἤνυσαν
οὐδὲν, κατεπράξαντο δὲ ὁμῶς πρὸς τοῦ βασιλέως μηδὲ
ἑτέρους τῆς Ῥωμαίων ἀπολαύσαι ἐπικυρίας.

26. (an. 568.)

Ibidem p. 111 : Ὅτι Βαϊανὸς ὁ τῶν Ἀδάρσις ἡγού-
μενος, ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ Σίρμιον ἡβούλετο πολιορκεῖν,
Βιταλιανόν τε τὸν ἐρμηνέα καὶ Κομιτᾶν εἶχεν ἐν δε-
σμοῖς. Ἀμφω γὰρ τῷ ἀνδρὶ τούτῳ Ἰουστίνος ὁ βασιλεὺς
ἤδη στεῖλας ὑπῆρχεν ὡς αὐτὸν, αἰτήσαντας αὐτοῦ, ὡς
ἂν ἅττα διαλεχθεῖη (ἅττα ἐγκαλοῖται διαλ. conj. N.) γὰρ
αὐτοῖς. Ὁ δὲ παρὰ τὸν κοινὸν τῶν πρέσβων θεσμὸν
εἶχεν ἐν δεσμοῖς.

27. (an. 568.)

Ibidem p. 111-114 : Ὅτι ὁ Βαϊανὸς μετὰ τὴν

tium usque ferri. Dixerunt quoque Longobardorum legati,
Avanibus expedire Romanos ultro bello petere : alioquin
enim illos praeventuros, et quoquo terrarum Avars con-
sisterint, eos persecuturos et quacumque ratione deleturos.

25.

Baianus legatos quidem Longobardorum excepit, sed eos
parvi facere decrevit, ut ea ratione conditionibus, quae suis
rationibus utiles essent, ad armorum societatem secum
contrahendam pelliceret. Et modo se non posse, modo
posse, jactabat, sed nolle. Quumque se precantes omni frau-
dis genere, ut breviter dicam, concussisset, tandem eorum
petitioni assentiri videbatur, sed non alia conditione, quam
si decimam partem quadrestudum, quae tunc temporis apud
Longobardos essent, confestim acciperet, si superiores eva-
derent, dimidium manubiarum et tota Gepidarum regio
eius juri cederet. Atque haec quum ita conventa essent, bel-
lum inferre Gepidis deinceps instituerunt. Quae ubi Coni-
mundus intellexit, dicitur timore percussus legatos iterum
misisse ad Justinum imperatorem, et eum esse obtestatus,
ut non minus, quam antea, in partem periculi veniret.
Tum rursus, se illi Sirmium et omnem regionem quae intra
Dravum fluvium est, concessurum esse pollicitus est. Neque
pudore afficiebatur, quod idem jam aemel jurasset, neque
jurejurando stetisset. Ex quo quum imperator perspicere et

conjeceret ex his quae evenerant, nihil inesse Conimundo
fidei, minime quidem illi denegandum auxilium, sed dila-
tatione et procrastinatione petitionem ejus ducendam existi-
mavit. Respondit enim, per varias provincias dispersos esse
Romanorum exercitus : cum celeritate et studio illos coac-
turum et quam citissime suppetias missurum. Haec quoque
mihi de Conimundo audita ; sed minime verisimilia viden-
tur. Mihi enim satis impudens videtur is qui, quum foedera
ruperit, eadem rursus petit. Dicitur vero, non solum tunc
temporis Longobardos legatos ad Justinum misisse, sed
quavis ratione eos Gepidas apud Romanos ingrati erga illos
animi insimulatos esse, quo magis ipsi auxilio digni vide-
rentur ; sed nihil profecerunt. Hoc tamen ab imperatore con-
secuti sunt, ut neutra gens a Romanis auxiliis juvaretur.

26.

Baianus, quo tempore de obsidendo Sirmio cogitabat,
Vitalianum interpretem et Comitam in vincula coniecit.
Hos autem duos viros Justinus imperator dudum ad illum
miserat, ut aditum ad colloquendum cum illo de quibusdam
rebus peterent. Is autem contra fas et commune ejus gentium
eos in vinculis habuit.

27.

Baianus post murorum oppugnationem misit qui de
pace agerent. Nonnulli ex his qui Sirmii erant, ad sum-

τειχομαχίαν στέλλει τινὰς ἀμφὶ τῆς εἰρήνης διαλεχθ-
σομένους. Ἐνιοὶ δὲ τῶν ἐν Σιρμίου ἀνὰ τὸ ἡλιβατον
τοῦ βαλάνειου, ὃ δῆτα τῷ δήμῳ ἐτύγχανεν ἀναιμένον,
ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν πολεμίων κατὰ τὸ σύνθηδες ἐνιζά-
νοντες, καὶ ἐν ἀπόπτῳ παραδοκοῦντές τε καὶ θεώμενοι
εἴ που ἐπὶ πλυσίς ἐσται βαρβαρική, ὡς κατενόησαν τοὺς
τῶν Ἀδάρων ἀγγελιαφόρους ἤδη προσιόντας, τῷ μή-
κει τῆς ἀτραποῦ ἀποπλανηθέντες καὶ οὕτω κατεγνω-
κότες τὸ ἀκριβὲς ὑπετόπησαν εἶναι πληθὺν Ἀθαρικήν,
ἐδῆλωσάν τε αὐτίκα, καὶ τὸ σημείον καθείλον. Ὁ δὲ
Βῶνος πρὸς τοῦτο δυσχεράνας σαφέστερον ἔσπευσε κα-
ταμαθεῖν τάληθές. Ἰνούς δὲ ὀλίγους εἶναι τοὺς Ἀδάρους
καὶ βούλεσθαι οἱ ἐπικηρυκεύσασθαι, ἐξέπεμψε καὶ αὐ-
τὸς τοὺς ποιησομένους τὰς καταλλαγὰς ἐς τὰ ἔξω τοῦ
τείχους. Ἐτι γὰρ ἐκ τοῦ ἔλκου περιώδυνος ἦν, καὶ
ὁ Θεόδωρος ὁ ἱατρός οὐκ εἶα τὸν στρατάρχον ἐν φανερῷ
γίνεσθαι τοῖς ἐναντίοις. Εἰκὸς γὰρ μὴδὲ [εἰδέναι] ἔφα-
σκε τοὺς πολεμίους ὡς ἐβλήθη. Εἰ δὲ τοῦτο κατὰ δῆλον
ἔσται αὐτοῖς, τότε ἀνάγκη μὴ ὑποκρύπτειν, ὡς ἂν μὴ
ὑπόνοια γένηται σφισι τοῦ ἀποβεβιωκέναι αὐτόν. Οἱ δὲ,
ἐπεὶ ἕτεροι περὶ τῆς εἰρήνης ἦλθον διαλεχθσόμενοι καὶ
οὐχὶ αὐτὸς, ὑπενόησαν ὡς διώλετο ὁ στρατηγός, καὶ
αὐτῷ ἐθέλειν ἔρασκον ἐν συνουσίᾳ γενέσθαι. Τότε
ὁ Θεόδωρος, τοῦ συνοίσοντος εὖ μάλιστα στοχασάμε-
νος, ἔλεξεν ὡς τὸ λοιπὸν οὐ χρεὼν ἀποκρύπτεσθαι τὸν
στρατηγὸν, μάλλον μὲν οὖν ἐς τὰ ἔξω ἰέναι τῆς πόλεως
καὶ ἐς ὅψιν γίνεσθαι τῶν βαρβάρων. Καὶ φαρμάκῳ τινὶ
τὸ ἔλκος περιστείλας ἀφίησιν αὐτόν. Καὶ δὴ προελθὼν
ὁ Βῶνος, ἀγγοῦ τε τῶν βαρβάρων γενόμενος, ἐφάνη
σφισι. Τότε οἱ πρέσβεις τοιάδε ἀμοιβαίῳ τῷ λόγῳ

ἔφασαν· « Ταῦτα ἡμῖν, ὦ Ῥωμαῖοι, διαλεχθῆναι πρὸς
ὑμᾶς ὁ τῶν Ἀδάρων ἐκέλευσε δεσπότης· μή μοι μέμ-
φιν τινὰ ποιήσασθαι πόλεμον ἀραμένῳ· ὑμεῖς γὰρ
πρῶτοι τὴν αἰτίαν τοῦ πολέμου δεδώκατε. Πολλοὶς γὰρ
πόνος διμιλῆσας, καὶ ἀποδημίας οὐχ ἥμισυ ποιησά-
μενος, μόλις ἐχειρυσάμην ταύτην τὴν γῶραν, καὶ ὑμεῖς
ἀφείλεσθέ μοι βιαίως αὐτήν. Πρὸς τοῖς καὶ τὸν Οὐσδή-
βαδον τῷ τῶν δορυαλῶτων ἀνήκοντά μοι νόμῳ ἔχετε
λαβόντες. Ἀλλὰ γὰρ ὕβρεις ἐς τὰ μάλιστα πικράς
ὁ καθ' ὑμᾶς κατέχευέ μοι βασιλεὺς, οὐ μόνον ἀπαξ
ἢ δις, ἀλλὰ καὶ πολλάκις· τῶν δεόντων τε οὐδὲν ἡδου-
λήθη διαπράξασθαι. Εἰ τοίνυν τοιαῦτα πρὸς ὑμῶν ἡδι-
κημένος τοῖς ὅπλοις ἐχρησάμην, οὐδαμῶς ὑπάρχω
μεμπτέος. Καὶ νῦν οὖν εἴ γε βούλεσθε περὶ σπονδῶν
τε καὶ εἰρήνης ἡμῖν θέσαι λόγους, ἐτοιμώτατα ἔχομεν
ἐν ὑμῖν τε κείσθω προτιμῆσαι τὸ συνοῖσον καὶ τὰ εἰ-
ρηναῖα πρὸ τοῦ πολέμου ἐλέσθαι. » Πρὸς ταῦτα ἀπε-
κρίνατο ὁ Βῶνος· « Πρώτερον μὲν ἡμεῖς οὐκ ἡρξάμεθα
πολέμου· οὐδὲ γὰρ καθ' ὑμῶν ἡλάσαμεν. » Ἐς τοῦναν-
τίον μὲν οὖν σὺ κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἡλασας, λοιπὸν
δὲ, ὅτι καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν βουλῇ ἐποίησατο χρήματά σοι
ἐπιδοῦναι· τοιγαροῦν καὶ παρέσχε τοῖς κατὰ σὲ πρέ-
σβειν. Ἐπεὶ δὲ κατενόησεν αὐθαδιάζομενον καὶ ὑπὲρ
αὐτὴν δὴ που τὴν βαρβαρικήν ἀλαζονείαν ἐξογκούμενον,
ῥήματά τε υπερῆφανα σημαίνοντα καὶ τῆς σῆς δυνά-
μεως καθυπέρτερα, τηνικαῦτα καὶ αὐτὸς ἄτε ἀγγίχους
ἐπέτελεσε τὰ οἰκεῖα. Καὶ τὸ νῦν δὲ ἔχον, ἡμετερόν
ἐστὶν ὡς βασιλεῖα στείλαι οὐς ἂν σὺ βουλευθείης πρέσβεις
τοὺς βεβαιώσοντας τὰ περὶ τῆς εἰρήνης. Μὴδὲ γὰρ ἐν
ἡμῖν εἶναι νόμιζε κἄν γοῦν φθέγξασθαι τι, μή τι καὶ

mum fastigium balnei, quod populi usui erat destinatum,
ad speculandos hostes, ut moris est, ascenderunt. Hi ex
specula circumspicientes, si qua barbari eruptionem face-
rent, adverterunt Avarum nuntios, qui jam se in viam de-
derant. Hos quum, oh longinquitatem itineris, errantes certo
dignoscere non possent, suspicati sunt, esse ex hostium
exercitu. Itaque illico signo dato adventum eorum nuntia-
verunt. At Bonus, quum illi in dubio haereret animus, re
diligentius explorata, cognovit barbaros esse parvo nu-
mero, et pacis conditiones esse laturos. Itaque et ipse mi-
sit qui extra muros cum illis colloquia sererent. Decum-
bebat enim ex vulnere, neque illi per Theodorum medicum
licebat hostibus obviam ire. Neque enim hostes eum vulne-
ratum esse scire suspicabatur. Quodsi vero id rescissent,
tum non amplius illi latendum esse dixit, ne suspicionem
injiceret, ducem e vivis excessisse. Sed hostes ubi viderunt
alios, qui de pace disceptarent, venire, suspicati sunt du-
cem perisse. Itaque colloquium coram eo fieri velle dixe-
runt. Tunc Theodorus, qui quod utile foret, praecipue
spectabat, dixit non jam tempus postulare, ut dux domi
in occulto se contineret, sed potius, ut extra civitatem
prodiret, et in conspectum barbarorum veniret. Itaque
vulnere unguento illito, Bonus a medico dimissus cum
barbaris convenit. Tunc legati mutuo sermone hujusmodi
verbis sunt usi: « Avarum dominus, o Romani, apud vos
hæc proponere jussit. Ne illi succenseretis, si contra vos

bellum suscepit. Etenim priores bello causam dedistis.
Multis exhaustis laboribus et non minoribus itinerum fa-
tigationibus toleratis vix istam, inquit, regionem ceperam,
quum mihi illam vi eripulistis. Præterea Usdebadum, qui jure
captivorum dominio meo cesserat, mihi ereptum retinetis.
Multas quoque alias acerbas contumelias in me effudit im-
perator vester, neque id semel atque iterum, sed sæpius,
neque quicquam eorum, quæ justa erant et æquitati con-
sentanea, voluit. Itaque si tot tantisque injuriis et damnis
a vobis affectus et laceratus, armis sum usus, in nullo sum
reprehendus. Quodsi vultis nunc etiam de fœdere et
pace nobiscum verba facere, prompto animo id faciemus.
Vestri igitur arbitrii est, quod expedit, præoptare, et pa-
cem bello præponere. » Ad quæ Bonus respondit: « Priores
quidem nos minime bellum occipimus, aut in vos grassali
sumus: e contrario tu prior in Romanos irruisti. Quin
etiam imperator dona tibi mittere animum induxit, idque
legatis ad te missis mandavit. Sed quum te audaciorem
factum cerneret, et ultra barbaricam insolentiam vana gloria
elatum et tumentem, ita ut illi verba arrogantiora, longe
tuas vires excedentia, denuntiaret: nimirum prudens et
cautus rebus suis prospexit. Et ut nunc sunt res, nostrum
est ad imperatorem legatos, quos tibi videbitur, mittere,
qui de pace conveniant. Nec enim vides velle, in nostra
potestate esse quicquam aliter, quam imperator præscri-
pserit, dicere aut facere. » Hæc ubi Bonus dixit, recta qui-

ἐτέρως [ἤ] καθά βασιλεῖ τῷ ἡμετέρῳ δοκεῖ διαπραΐσθαι. » Ταῦτα Βώνων εἰρηκότος, εὖ ἔχειν ἔδοξε τῷ Βαϊανῷ τὰ βήματα. Ἐστῆμανε δὲ αὐθις. » Ἐπειδὴ τὰ ἐς θμαιοχμίαν ἐσόμενά μοι ἔθνη αἰσχύνονται, αἰδώς τέ με ἔχει, εἰ γε πάντα ἀπρακτος ἐνθόνδε ἀναχωρήσω, μηδέν τι ὀνήςας ἐμαυτόν· ὥς ἂν μὴ οὖν ὀδῶ μάτην πεποιτηκέναι καὶ ἀκερδῇ τὴν ἐπιχείρησιν, βραχέα μοι τινα πέμψατε δῶρα. Καὶ γὰρ ἐν τῇ Σκυθίᾳ περαιωθεὶς οὐδὲν ὀτιοῦν ἐκομισάμην, καὶ τῶν ἀδυνάτων ἐστὶ κἀντεῦθεν ἥκιστα ὠφελήεντα με ἀπελεύσεσθαι. » Βώνω δὲ τῷ στρατηγῷ καὶ τοῖς ὅσοι γε ἀμφ' αὐτόν (ἦν δὲ ὁ τῆς πόλεως μέγιστος ἱερεὺς) ἔδοξεν εὐλογον μὲν εἶναι τὸ προτεινόμενον· οὐδὲ γὰρ πλεῖστα ἐβούλετο κομίσασθαι, ἀλλ' ἄχρι δίσκου ἐνὸς ἀργυροποιήτου καὶ ὀλίγου χρυσίου, ἔτι γε μὴν καὶ ἀμπερονίου Σκυθίου (σηρικοῦ conj. Bekk.)· πλὴν ἐδεδίδεσαν οἱ περὶ Βώνων ἰδιοβουλῆσαι καὶ οὐχὶ γνώμῃ τοῦ αὐτοκράτορος ἅπαντα διαπραΐσθαι. Ἀντεστήμαναν τοιγαροῦν αὐτῷ, ὥς « νῦν ἔχομεν βασιλέα φοβερόν τε καὶ ἐμβριθέστατον, καὶ οὐκ ἀνεξόμεθα οὐδὲ ὅσα οἴοντε ἐστὶ διαλαθεῖν αὐτὸν ἐπιτελέσαι αὐθαίρετως, ἄλλως τε καὶ ἡμεῖς, ἅτε ἐν στρατεύματι τυγχάνοντες, οὐκ ἐπιφερόμεθα χρημάτων περιουσίαν ἢ μόνον στρατιωτικὴν ἐφεστρίδα, ἣν γε δὴ που καὶ περιεβλήμεθα, ἔτι τε τὰ θπλα. Δωροφορήσαι δὴ οὖν τῷ τῶν Ἀδάρων ἡγουμένῳ, ἐξ ὧν ἐνταῦθα ἤκομεν ἔχοντες εὐτελῶν, ἄθρει, ὦ Χάγανε, μὴ καὶ ὕβρις πέφυκε τίς. Ἀξιοτίμον δὲ, καθὼς ἔφην, ὥδε οὐκ ἔχομεν· τὰ γὰρ τιμαλφέστερα τὸν ἐροδίων ἡμῖν ἐν ἑτέροις ὑπάρχουσι τόποις καὶ ὥς πορρωτάτω ἡμῶν. Εἰ οὖν ὁ καθ' ἡμᾶς αὐτοκράτωρ φιλοφρονήσεται σοι

δώροις, οὐκ ὀκνήσομεν δὴ που καὶ ἡμεῖς γεγηθότες τε καὶ τῷ βασιλεῖ ἐπόμενοι ταῦτα διαπραΐσθαι, καθόσον οἴοιτε ἐσμέν, ὥσπερ φίλῳ προσφερόμενοι καὶ δημοδούλῳ. » Πρὸς ταῦτα ἀγανακτήσας ὁ Βαϊανὸς σὺν ὄρκῳ ἠπειλήσεν, ἡ μὴν στρατεύμα ἐκπέμψειν τὴν Ῥωμαιοὺν ἐπιδραμούμενον. Καὶ δὴ τοῦ στρατηγῷ κατὰδῆλον αὐτῷ πεποιηκότος, ὥς ἐξέσται μὲν οἱ ποιεῖν ὅσα ἂν δυνήσοιτο, εἰδέναι δὲ, ὥς οὐ πάντως ἐπ' ἀγαθῷ τῶν στελλομένων ἐστὶ ἡ ἐπιδρομὴ, αὐτὸς ἔφη ὅτι « Ἰοιούτους ἐπαφῆσω τῇ Ῥωμαικῇ, ὥς, εἰ καὶ συμβαίῃ γέσπισι θανάτῳ ἄλῳναι, ἀλλ' ἐμοὶ γε μὴ γενέσθαι συναίστησιν. » Καὶ δὴ παρεκελεύσατο δέκα χιλιάδας τῶν Κοντριγούρων λεγομένων Οὐννων διαβῆναι τὸν Σάον ποταμὸν καὶ ἐθῶσαι τὰ ἐπὶ Δαλματίαν, αὐτὸς δὲ ζῦν πάσῃ τῇ κατ' αὐτὸν πληθύνει διελθὼν τὸν Ἰστρον ἐς τὰ τῶν Γηπαίδων διέτριβεν ὄρια.

28. (an. 568.)

Exc. De leg. Rom. p. 154—156 : « Ὅτι ὁ Βαϊανὸς ὁ τῶν Ἀδάρων ἡγεμὼν ἐν βουλῇ ἐποίησατο πρὸςθεύσασθαι καὶ περὶ σπονδῶν λόγους προσαγαγεῖν. Τὸν δὲ Βιταλιανὸν ἐζήτηι χρυσίον οἱ παρασχεῖν, ὥς ἂν μὴ λεηλασίᾳ χρήσοιτο κατὰ δὴ τὸν τῆς ἐκεχειρίας καιρόν. Ὁ δὲ Ἰοβουλῆδας, καὶ εἰληφώς ἐκ τοῦ τῆς Ἰλλυρίδος ὑπάρχου νομίσματα οὐ μείον ἢ ὀκτακόσια, παρέσχετο τῷ Βαϊανῷ. Ταύτῃ τοι καὶ ἔστειλε τὸν Ἰαργίτιον ὁ τῶν Ἀδάρων ἡγούμενος, ζῦν τῷ καὶ Βιταλιανὸν τὸν ἔρμηνα, τῷ βασιλεῖ λέγοντας ὥστε τὸν Σίρμιόν οἱ ἐνδοθῆναι, καὶ τὰ συνήθη χρήματα, & Κουτρίγουροι καὶ Οὐτίγουροι πρὸς Ἰουστινιανοῦ ἐκομίζοντο βασιλέως,

dem eum et justa dixisse Baianus censuit; sed hæc subiecit : « Sane ego propter gentes, quæ me ad bellum secutæ sunt, verecundia ducor, si nulla re effecta recedere, neque quicquam operæ pretii fecisse videar. Ne igitur videar frustra tantum laboris pertulisse et sine ullo emolumento expeditionem suscepisse, parva munuscula ad me mittite. Etenim e Scythia huc transmittens, nihil quicquam mecum extuli neque mihi, si nihil rei, quod me juvet, percepero, hinc excedere licet. » Bono quidem duci et ceteris, qui cum eo erant, inter quos erat supremus urbis sacerdos, visum est, Baianum justa et rationi consentanea proponere. Nec enim immoderata munera Baianus sibi dari petebat, solum unam pateram ex argento factam, nec multum auri, præter hæc togulam Scythicam. Verum Bonus et qui ei adstant aliquid proprio consilio inconsulto imperatore facere timebant. Itaque Baiano contra respondit : « Habemus nunc imperatorem, qui facile ad iracundiam adducitur; quare ne ea quidem, quæ fortasse eum laterent, nostra sponte et proprio animi iudicio facere sustinebimus. Præterea quum in castris degamus, pecunias in numerato minime habemus, neque quicquam nobiscum ferimus nisi castrensem suppellectilem, et ea quibus induimur, atque arma. Denique Avarum duci ex iis, quibus modice instructi huc venimus, dona offerre vide, o Chagane, ne injuria et ignominia aliqua sit : nam nihil tanto honore digni habemus. Pretiosiora enim viatorum nostrorum sunt in aliis locis et longe a nobis remo-

tis posita. Quodsi vos imperator noster munibus demereri voluerit, non cunctabimur, tibi et nobis gratulantes, et imperatoris jussa facere, et omne, quoad ejus fieri poterit, quod tibi conducet, exsequi, tanquam amici et ejus, qui una nobiscum uni domino paret, utilitatibus inservientes. » Ob hæc indignatus Baianus jurans minatus est, se immisurum exercitum in Romanorum ditionis regiones, qui populationes faceret. Ad quæ quum dux palam prædicaret, illi quidem licere omnia, quæ posset, aggredi et tentare, sed persuasum habere, fore ut istæ excursionses his, qui in eas mitterentur, non bene verterent, respondit, se tales missurum, qui si perierint, damnum nullum ex eorum exitio ad ejus sensum esset perventurum. Itaque jussit dena millia Hunnorum, qui Cotriguri (*Cutrigurir* fr. 28. *Cotriguri* Agath.) dicebantur, trajicere Saum et vastare Dalmatiam. Ipse vero cum omni suo exercitu, transmissis Istro, in finibus Gepidarum substitit.

28.

Baianum, Avarum ducem, voluntas coegit legatos ad Romanos mittere, qui de fœderibus verba facerent. A Vitaliano etiam sibi aurum dari petiit, ut a prædis agendis per inducias abstineret. Iobulidas, acceptis a præfecto Illyrici nummis non minus octingentis, ea Baiano tradidit. Quamobrem Avarum dux misit Targitium, qui una cum Vitaliano interprete imperatori denuntiarent, ut Sirmium et pecunias, quas Cotriguri et Utiguri a Justiniano accipere

οἷα δὴ αὐτοῦ ἄμω τὰ φύλω τούτω καθελόντος· πρὸς τοῖς καὶ Οὐσδίβαδον τὸν Γήπαιδα. Ἔφασκε γὰρ τοὺς Γήπαιδας ἅπαντας αὐτῷ ἀνήκειν, ἅτε δὴ καὶ αὐτοὺς πρὸς αὐτοῦ καταπολεμηθέντας. Ἀφικομένων δὴ οὖν τῶν πρέσβειων κατὰ δὴ τὴν βασιλίδαν πόλιν, παρελθόντων τε ὡς τὸν αὐτοκράτορα, ἔφη ὁ Ταργίτης· « Ὡ βασιλεῦ, πάρεμι σταλεις ὑπὸ τοῦ σου παιδός· πατήρ γὰρ αὐτὸς ἀληθῶς Βαϊανοῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς δεσπότου. Πέποιθα δὴ οὖν, ὡς ἐπιδείξασθαι προθυμηθείης τὴν περὶ τὸν παῖδα στοργὴν τῇ διδόναι τὰ τοῦ παιδός. Οὕτω τοίνυν ἐχόντων ἡμῶν, τάχα δὲ σοῦ καὶ ἡμῶν, ἄρα οὐχὶ παραχωρήσεις αὐτῷ τῶν γεῶν; οὐ γὰρ ἐς ἀλλότριον οὔτε μὴν πολέμιόν τινα τὰ διδόμενα μεταθήσεις σχεδόν· οὐδὲ μεταθήσεται τῶν παρεχομένων ἡ κυριότης, ἢ πάλιν εἰς σὲ ἀναδραμεῖται διὰ τοῦ παιδός, εἴγε παράσχοις αὐτῷ τὰ ἐφ' οἷς ἤκω, τὴν τε πόλιν τὸ Σίρμιον καὶ τὰ χρήματα κατ' ἔτος, ὅσα βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς τοῖς Κουτριγούροις καὶ Οὐτιγούροις ἐδίδου (οἱ), Βαϊανοῦ τῆμερον δεσπότην οὗτων γε δήπου τῶν ἐθνῶν· ἔτι καὶ Οὐσδίβαδον τὸν Γήπαιδα καὶ τοὺς περὶ αὐτόν· οὐδὲ γὰρ περὶ τούτων ἀντερεῖ τις, ὡς οὐχὶ πεφύκασιν ἀνδράποδα Βαϊανοῦ. » Ταῦτα ὁ Ταργίτης ἔλεξεν. Ἀτὰρ ὁ βασιλεὺς· « Οὐ πρεσβευσόμενος ἤκεις, ὡς ἔοικεν, ὦ Ταργίτα· μάλλον μὲν οὖν πρὸς ἀγνοοῦντας ἡμᾶς τεκμηριώσασθαι βουλόμενος τῶν Ἀδάρων τοὺς τρόπους. Εἰ γὰρ, ὡς φατε, δοίημεν ὑμῖν τὰ ὅσα τοῖς πρῶν Οὐννοῖς, οἴκτω μᾶλλον καὶ οὐ φόβῳ, τῷ μὴ ἐθέλειν αἵμα ἐκχεῖν, Ἰουστινιανὸς ἐδίδου, γελοῖόν γε ἂν εἴη, * καὶ οἷς τὸ φιλάνθρωπον ἀπο-

νέμειν δεῖ, καὶ οἷς ἀντιτάττεσθαι φανῶμεν οἱ αὐτοί· ὅποτε οἱ δεῖλαιοι Κουτριγούροι τε καὶ Οὐτίγυροι, οὓς διαβεβαίωσθε πρὸς ἡμῶν κομίζεσθαι χρήματα, τοῦτο μὲν φυγόντες ἡμᾶς, τοῦτο δὲ πεπτωκότες ὑφ' ἡμῶν τυγχάνουσιν ἄρδην ἠφανισμένοι. Ἴί οὖν παράσχοιμεν ὑμῖν τὰ τῶν ἡσσωμένων; ἀλλ' οὐ τῇ φύσει ξυνάδει τῶν πραγμάτων καὶ κρατεῖν ἅμα, καὶ ὑπὲρ τῶν κεκρατημένων ἐτέροις χρήματα καταθεῖναι. Οὐ γὰρ ἀποχωρῶν, εἰ φανείημεν ἀπαξ τοῦ τὰ δέοντα φρονεῖν ἐστερημένοι, ἀλλὰ γὰρ καὶ εἰς συνήθειαν ἔλκειν τὴν ἀφροσύνην οἴεσθε δεῖν; τί οὖν ποιούμεν τὸν Οὐσδίβαδον; ὑμῖν ἀποδοίημεν; οὐχ οὕτω πεφύκαμεν ἡλίθιοι, ὥστε τὰ ἡμέτερα καταπροέσθαι, καὶ ταῦτα βαρβάρους καὶ λυμαινομένους τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ. Ὁ γὰρ πρὸς ἡμῶν τὸ βασίλειον ἀναδεδεγμένος κράτος Γήπαιδας ἐπ' ἡλύδας ὄντας εἰσποιήσατο, καὶ γῶραν αὐτοῖς ἀπένευμε τὴν περὶ τὸ Σίρμιον, ἔτα καὶ πολέμου κινήντος αὐτοῖς ὡς Λογγοβάρδους, ὥσπερ εἰκὸς, ξυνεπιλαδόμεθα τοῦ κινδύνου τοῖς οἰκείοις. Καὶ ἂν ἐκράτουν οἱ Γήπαιδες τῇ Ῥωμαίων χειρὶ, εἴγε μὴ ἀνδραποδώδεις ὤρθησαν καὶ τῷ τῆς γνώμης δολερῷ τοὺς εὐεργέτας ἐλύπησαν. Ἀνθ' ὧν ἐπιβουλευσάντας ἡμῖν ἀσύγγνωστα οὐ Ῥωμαίοις ἔδοξε μετελθεῖν τοὺς ἀγνομονήσαντας, οἷς ἐνεστὶ μὴ ἀντιτιθέναι τὰς τιμωρίας ἰσορρόπους τοῖς πλημμελήμασι, μάλλον μὲν οὖν περιδεῖν, ὡς ἂν ὑφ' ἐτέρων ἐς τὸ παντελὲς διαφθαρῇσιντο. Εἰ τοίνυν ἄλλως οὐκ ἔχει ταῦτα, ἐπεὶ ἡμεῖς ἐπεγκαλεῖν δέξιοι καθεστήκαμεν, ὅτι τοὺς ἡμῖν ἀνήκοντας ἔχετε Γήπαιδας, ἀντέστραπται καθ' ἡμῶν τὰ τῶν ἐγκλημάτων. Ὑμεῖς μὲν γὰρ τὸν

soliti erant, quia utramque gentem subegerat, illi traderet, et praeterea Usdibadum etiam Gepidam. Dicebat enim, omnes Gepidas in suum jus dominiumque venisse, quia eos devicerat. Itaque legati ubi in regiam urbem ad imperatorem venerunt, Targites sic eum est affatus: « O imperator, adsum a tuo filio missus. Tu enim vere pater es Baiani, ejus qui apud nos dominatur. Confido igitur, te affectum paternum exhibiturum esse filio in eo, quod reddes ea quae filii sunt. Quum igitur nos hoc animo simus, et fortasse tu aequo ac nos, nonne tu illi sua praemia praebis? Quod si feceris, ea non in extraneum, neque in hostem contuleris, neque earum rerum mutabitur dominium. Etenim rursus ad te redibit per filium, si ea induleris, quae a te petita venio. Scilicet Sirmium et pecunias, quotannis quas dabit imperator Justinianus Utiguris et Cotriguris, quum Baianus hodie dominum sit adeptus harum omnium gentium; deinde Usdibadum et ejus comites sibi tradi poscit. Nec enim Usdibadum quisquam negarit factum esse Baiani mancipium. » Haec Targites; cui imperator: « Tu quidem, ut videtur, minime, ut legationem faceres, venisti; sed magis, ut mores Avarum, antea nobis penitus ignotos, cognitos perspicuosque efficeres. Si enim, ut dicitis, concesserimus vobis ea, quae nuper Justinianus, commiseratione potius quam terrore adduxit, quia ab effundendo sanguine abstinere volebat, Hunnis largitus est, ridicula res sane erit, * si etiam liberalitatem et humanitatem in eos exercere oporteat, contra quos in acie stare, nemo est qui nos non viderit,

quando miseri Cotriguri et Utiguri, quos affirmatis a nobis accepisse pecunias, modo fugientes, modo caesi, a nostro exercitu sunt ad internecionem usque deleti. Cur igitur vobis largiemur bona eorum, quos vicimus? Hoc enim abhorret a communi sensu, simul et vincere, et eorum, quos viceris, bona aliis tribuere. Nonne satis est, si semel visi sumus prudentia destituti? An censelis imprudentiam nobis etiam ad consuetudinem trahendam esse? Quid igitur de Usdibado faciemus? vobisne eum reddemus? non sumus adeo dementes et stolidi, ut nostra profundamus, maxime in barbaros et eos, qui nostrae rei publicae gravia damna intulerunt. Qui enim imperatoriam majestatem ante nos administravit, Gepidas vagantes excepit, et illis regionem circa Sirmium, quam incolerent, distribuit. Deinde exorto inter ipsos et Longobardos bello, sociis nostris, ut par erat, opem tulimus, et Romanorum auxilio Gepidae vicissent, nisi servilem animum prodidissent. Nam mala mente benefactoribus suis infesti fuerunt, et pro beneficiis in eos collatis insidias, in quo nulla venia digni sunt, nobis struxerunt; Romanis tamen minime visum est homines ingratos persequi, qui nunquam dignas poenas pro peccatis dare possunt; sed potius pati, ut ab aliis funditus everterentur. Quum igitur non aliter se res habeant, si nobis jure de vobis conqueri licet, quod eos, qui nostri optimo jure fuerunt, possideatis, nunc a vobis eadem in nos retorquentur. Vos enim Usdibadum, nos Gepidas, qui reliqui sunt, a vobis repetimus. Etenim nos Romani ab initio et ab omni ho-

Οὐσὶδ'αδον, ἡμεῖς δὲ καὶ τοὺς Γ'ηπαίδας ὑμᾶς τοὺς λοιποὺς εἰσπράττοιμεν. Ῥωμαῖοι γὰρ ἀνωθέν τε καὶ ἐξ ἀρχῆς σωφρονίζουσιν ἐτάχθημεν τὸ ἀνόητον, οὐ μὴν ἀνόητοί τινες εἶναι νομίζεσθαι. Ἀλλὰ τὸ Σίρμιον ἐγχειρίσωμεν βαρβάρους; οὐκ ἀρκίσει γὰρ ὑμῖν τὸ περιεῖναι μέχρις ὅπλα κινεῖν οὐ βούλοιντο Ῥωμαῖοι. Ἄλλ' ἔρεῖς, ὦ Ταργίτα, ὅτι διαθήσεται Ἰστρον ὁ Χαγάνος, ἔτι γε μὴν καὶ τὸν Ἑβρον· καὶ ὅτι τὰς ἐπὶ Θράκης αὐτοβοεῖ παραστήσεται πόλεις. Ἀλλὰ προφθάσουσιν αἱ Ῥωμαῖ· καὶ δυνάμεις, καὶ τῆς ἐλπίδος αὐτὸν ἀφαιρήσονται, καὶ μᾶλλον αὐτοὶ σκευαγωγήσουσι τὰ Ἀβάρων. Καὶ οὐ παυσόμεθα καταβάλλοντές τε καὶ χειρούμενοι, ἕως ἂν ἐφυδρίσῃ τὸ βάρβαρον. Λυσitelήσει δὲ Ῥωμαῖοις ἀντὶ τῆς εἰρήνης ὁ πόλεμος. Ἀβάρων γὰρ τῶν νομάδων τε καὶ ἐπηλύδων καθεστάναι φίλους τῆς ὥς αὐτοὺς δυσμενεῖας βαρύτερον, ἄλλως τε καὶ φιλίας ὑποῦλου καθεστῶσης. Κρεῖσσον ἐν τοῖς σώμασι καὶ οὐχὶ ταῖς ψυχαῖς φέρειν τὰ τραύματα. Πρὸς ταῦτα, ὦ Ταργίτα, καὶ τόξα καὶ ἵπποι καὶ μυρία δυνάμεις δπλιτῶν ἔστωσαν ἐν παρασκευῇ· οὐ γὰρ ἡσυχία τοῦ συνοίσοντος αἰρετώτερον. » Τοσαῦτα εἰπὼν ὁ αὐτοκράτωρ, μεγαληγορίᾳ τε χρησάμενος πολλῇ, τῶν Ἀβάρων ἀφῆκε τοὺς πρέσβεις, πρότερον Βῶνων τῷ στρατηγῷ ἐν γράμμασι πλείστα ἐπιμεμφάμενος, ὅτι γε δλωκ ὡς αὐτὸν τοιάδε προῖσχομένους ἔστειλεν ἐς Βυζάντιον· πρὸς γε καὶ σημήνας ἔργου ἔγχεσθαι καὶ πάντα τὰ πολεμιστήρια ὄργανα ἐπισκευάζειν, σαφῶς ἐπιστάμενος, ὡς συγκροτηθήσεται ὁ πρὸς Ἀβάρους πόλεμος καὶ μάλα αὐτίκα. Καὶ δὴ ὁ Βῶνος, ἔπει τὸ βασίλειον ἀνελέξατο γράμμα, τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἐξηρτύετο.

29.

Venit denuo Targitus, ut legatione fungeretur apud

29. (an. 568 s. 569.)

Exc. De leg. gent. p. 114 : "Οτι αὐτὸς ἦλθε Ταργίτιος βουλόμενος πρεσβεύσασθαι ὡς βασιλέα, ἐκεῖνά τε ἔφη τῷ βασιλεῖ καὶ ἤκουσε πρὸς αὐτοῦ ἅπερ καὶ ἄλλοτε. Τήν τε γὰρ πόλιν τὸ Σίρμιον ἐβούλετο πρὸς Ῥωμαίων κομίσασθαι, ἅτε οἰκείον ὦν αὐτῷ κτήμα ἐξότε τὰ τῶν Γ'ηπαίδων ὑπ' αὐτοῦ διέφθαρτο πράγματα· ἔτι τε καὶ χρήματα, ἅπερ Ἰουστίνος (1. Ἰουστινιανός) τοῖς Οὐννοῖς ἐφ' ἐκάστῳ ἐνιαυτῷ ἐδίδου· καὶ, ὅα μὴδὲν εἰληφόντων αὐτῶν ἐκ τῶν παροισχομένων ἐτῶν, ἅπαντα ἑμοῦ Ταργίτιος εἰσπράττειν ἤξίου, οὕτω τε λοιπὸν τὰς ἐνιαυσιαίας συντάξεις ἐρρωμένως κατατιθέναι Ῥωμαίοις. Πρὸς γε καὶ τὸν Οὐσὶδ'αδον ἐξῆται ὅα προσήκοντα τῷ τῶν δορυλῆπτων αὐτῷ θεσμῷ. Καὶ ἕτερα δὲ τινα προεβάλλετο ὁ Ταργίτιος ὑπερηφανίας ἀνάπλεα, ὧν οὐδένα λόγον ἐποιεῖτο ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ γὰρ τὰ τε λεγόμενα πρὸς αὐτοῦ ἀπεφλαύριζε, καὶ μὲν οὖν βασιλικῶς ἐχρήτο τοῖς ῥήμασιν. Ἐπὶ τοῦτοις οὖν διάφοροι πρεσβεῖαι φοιτήσασαι, ὡς διηνύσθη πλέον οὐδὲν, διαφῆκε τὸν Ταργίτιον ὁ βασιλεὺς, εἰρηκῶς αὐτῷ στέλλειν ἐκέισε Τιβέριον αὐτοκράτορα στρατηγὸν, περὶ τοῦ παντὸς διαλεχθῶσέμενον καὶ βεβαιώσοντα τὰ ἕκαστα.

30.

Exc. De sent. p. 357. 358 : "Οτι ἐν ταῖς εὐπραγίαις τῶν δυσμενῶν διπλοσάζεσθαι πέφυκε τὸ ἔλθος. "Οτι τὸ εὐτυχεῖν οὐκ ἐχρῶν ὑπόθεσις γίνεται τοῦ μὴ τὰ δέοντα φρονεῖν τοῖς μὴ λογισμῷ βεβηκότι χρωμένοις τῇ τύχῃ.

minimum memoria imprudentes coercere officium nostrum duximus, non ipsi imprudentes habebamur. Nosne Sirmium barbaris trademus? Non igitur satis vobis superesse videtur, quousque Romanis nondum arma ferre placuit? Sed ais, o Targita, Chaganum Istrum trajecturum et Hebrum quoque, et Thracias urbes primo impetu occupaturum. At praevient et occurrent Romanorum copiae, et eum spe depellent sua, imo agent et rapient quae Avarum sunt. Neque grassari et praedas agere cessabimus, dum barbari superbient; et certe longe Romanis utilius bellum quam pax. Etenim cum Avaribus et Nomadibus et advenis amicitiam tenere gravius et acerbius est, quam eos hostium numero habere. Nam subdola est eorum amicitia, et praestat vulnera corpore, quam animo, gerere. Quamobrem, o Targita, et arcus et equi et infinitae copiae armorum in apparatu erunt. Nec enim quies utilitate potior. » Haec quum imperator alto spiritu dixisset, Avarum legatos dimisit. Prius tamen Bonum ducem per literas magnopere increpavit, quod ad se illos legatos, qui talia proponerent, Byzantium misisset. Ad haec illum monuit, quia certus erat, quamprimum bellum contra Avaros erupturum esse, ut omni opera et studio bellicas machinas praepararet. Et Bonus, lectis imperatoris literis, omnia, quae ad bellum pertinebant, diligenter curavit.

imperatorem. Eadem vero dixit imperatori, et audivit ab imperatore, quae et antea. Petebat enim a Romanis sibi tradi Sirmium oppidum, tanquam esset sua privata et domestica possessio, quia ab ipso Gepidarum res essent eversae; tum etiam pecunias, quas Justinus (*Justinianus*) Hunnis quotannis pendebat, postulabat, et quasi superioribus annis nihil accepissent, omnes simul Targitius sibi persolveri volebat, et ita in posterum annua cum Romanis fuedera se rata habiturum dixit. Usdibadum quoque poscebat, tanquam qui suus captivitatis iure et lege esset. Plurima alia etiam in medium proferebat Targitius, insolentiae et superbiae plena, quorum omnium imperator nullam rationem habuit, sed elusit et contempsit, et verbis imperatoriam maiestatem decentibus usus. Denique quum per diversas et multas legationes super his commeantes nihil quicquam effectum esset, Targitium dimisit imperator, et illi dixit, se illum missurum Tiberium, qui summum in exercitu habebat imperium, qui de omnibus rebus ageret, et singula pacaret et firmaret.

30.

Sicubi res prospere eveniunt, tunc malevolorum odium duplicari solet.

Indignorum hominum felicitas in causa est, quominus illi congruos spiritus mente agitent, qui non satis firmitate animo fortunam suam ferunt.

Ἵτι φιλοτάραχον χρῆμα ὁ δῆμος, καὶ φύσις αὐτῷ ἡ προπέτεια.

Ἵτι χαλεπὸν ἀμελούμενον τὸ χρῆμα (ἀμελούμενος παραχρῆμα conj. Bekk.) καὶ δυσκαταγώνιστον ἐμφύλιος πόλεμος.

Ἵτι ἀνδρείας ἐπίδειξις προερχομένη κατὰ τῶν φύσει δυσμενῶν καὶ οὐ κατὰ τῶν ὁμοδιαίτων ἐνδοξότερον τίθησι τὸν ἐπιδεικνύμενον.

Ἵτι οἱ Ἰότθοι παντελῶς ὑπὸ Ῥωμαίων ἡττήθησαν. Καὶ ἐγὼ γε τὰ τοιαῦτα ἀγαμαὶ οὐδαμῶς· χρόνῳ γὰρ συμμορφῶσθαι πέφυκε τὰ ἀνθρώπεια, εὐροὶς τε σχεδὸν ἅπασαν (ἂν πᾶσαν Bekk.) ἱστορίαν τῶν τοιῶνδε χαλεπῶν ἀνάπλεων, γένη τε μέγιστα καὶ πόλεις νῦν μὲν ἐς ἄγαν εὐημερήσαντα, νῦν δὲ ἐς τὸ μὴ εἶναι κατολισθήσαντα παντελῶς. Ταῦτα μὲν οὖν καὶ τοιαῦτα ἡ περιφορὰ νεοχμούσα τοῦ χρόνου καὶ πρὸ τοῦ ἐπεδείξατο, καὶ μὴν ἐπιδείξεται αὖθις, καὶ ἐπιδεικνυμένη οὐ παύσεται, ἔστ' ἂν ἀνθρωποὶ τε ὥσι καὶ μάχαι.

Ἵτι μέγρι τοσούτου δέον πονεῖν, ἄχρι τῆς ἐκ τῶν πόνων ὠφελίας ἐν ἀπολαύσει καθεστάναι δύναίτο τις· ὁ γὰρ μὴ οὕτω βιοτεύων, εἰ καὶ πλέον ἔσχε τῶν ἄλλων, ἤττον ἔχει τῶν ἀγαθῶν.

Ἵτι ὁ ζὺν τῇ δυνάμει τῶν πέλας νικήσας οὐδὲν ἤττον ὥσπερ νενικηκόσι τοῖς ἡσσημένοις παραχωρήσει μεγαλαυχεῖν τῷ πρὸς διττὴν αὐτοὺς ἀγωνίζεσθαι δύναμιν.

Ἵτι κινδύνων ἐλπίς ἄνευ κινδύνων τίθησι τὸν ἐλπίζοντα τῷ προσηφαλισθαι τῶν δυσχερῶν τῇ δοκῇσι τὰ πράγματα. Πολλάκις γὰρ καὶ τό γ' ἀληθὲς ἐν ὑπονοίᾳ γενόμενον ἀσφαλές.

Ἵτι καὶ αὖθις ὁ τῶν Ἀδάρων ἡγούμενος ταῖς πρώην ἐχρήσατο ἀπειλαῖς. Καὶ ἐπειδὴ κομπάζων καὶ μεγαλο-

ρήμων ἐστί· ὑπάρχων οἴσπερ οὐκ ἐγένετο ἐκδοιματῶσαι τοὺς Ῥωμαίους· οὗτοι γὰρ δὴ πρὸς οἷς οὐκ ὀρρωδία τις αὐτοῖς ἐνέσκηψε, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀπεφλαύριζον καὶ περιεφρόνουν τὸν βάρβαρον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κομπωδιστέροις ἐχρῶντο ταῖς ἀντιλογίαις.

Ἵτι μεμίσθηται τυραννίς, καὶ ἀντίπαλος εἴη [αἰεὶ Bekk.] ὁ τυραννούμενος.

31.

Suidas : Ἐπιδουπῆσαι, ἐπικτυπῆσαι.... Μένανδρος· « Οἱ δὲ Ἀδαροι κατὰ τὴν τοῦ πολέμου κίνησιν, ἐβούλοντο ἔχον ἐγείρει ζυμμιγῇ τε καὶ ἄγριον, ἔτι δὲ (οὖν) ζὺν τῇ ἀλαλάγματι ἐπιδουπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὅπως ἂν ἐς τοσούτον αὐτοῖς ὁ κτύπος ἐξαρθεῖ, ὥς καταπληξάι τε καὶ δεδιξασθαι τὸ Ῥωμαϊκόν· ταῦτα ἐπεὶ προέγνω ὁ Βῶνος, προσηγήσατο τοῖς στρατιώταις, ὥστε αὐτοὺς τῷ ἀθρόῳ μὴ καταπλαγῆναι, ἀλλὰ προανατυποῦντας ὅπερ ἐμελλεν ἔσσεσθαι ἐθίζεσθαι τῇ δοκῇσι καὶ τῷ μήπω παρόντι πρὸς τὸ ἐσόμενον· καὶ δταν αἰσθοντο τὸν πάταγον τῶν τυμπάνων, ἀντιπαταγεῖν καὶ αὐτοὺς ταῖς ἀσπίσι, καὶ ἐπαλαλάζειν τὸ ἐνυάλιον, καὶ παιανίζειν, καὶ τοῖς ὑδροχόοις ἀγχείοις ξυλίνους οὖσιν ἐπικτυπεῖν. » Partem horum repetit v. Δεδίξασθαι.

Suidas : Ἀνάρροπον. Μένανδρος· « Κατιόντων τῶν Ἀδάρων κατ' ὀλίγους, οἱ στρατηγοὶ γνώμῃ ἐχρῶντο παραχρῆμα ἐπιθέσθαι σφίσι, καὶ τούτου ἀνάρροπον τιθέναι τὴν τῶν Ἀδάρων κατὰβασιν. »

32. (an. 570. Justinian. 6.)

Exc. De leg. gent. p. 114 : Ἵτι ἄλλα τε πολλὰ αἷτια ἐγένοντο τοῦ πολέμου Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν, τὸ δὲ μᾶλλον ἀναπετρώσαν Ἰουστίνον ὁ κινῆσαι (καὶ

Populus tumultuandi amans est et natura sua temerarius. Incuria difficile et vix superabile bellum civile.

Ea demum fortitudo facit hominem inclutum, quæ adversus naturales hostes, non quæ contra cives exseritur.

Gotlii a Romanis penitus domiti fuerunt. Neque ego id miror : nam æque, ut tempus, res humanæ mutabiles sunt. Cunctam vero propemodum historiam gravium huiusmodi casuum plenam invenies, et quidem maximas gentes urbesque modo felicissimas, modo ad nihilum redactas. Hæc et similia, inquam, temporis circumactio ac perpetua novitas ante nos demonstravit, tum et deinceps, donec hominum genus erit et bellandi usus, spectanda exhibebit.

Eatenus laborandum est, quatenus laborum utilitate frui quis potest : nisi enim ita vivit, is etiam ceteros superaverit, ubertate tamen verorum bonorum inferior est.

Qui finitimorum viribus adjutus vicit, is occasionem præbebit victis, ac si essent victores, gloriandi, quasi ipsi contra vires duplo suas majores pugnaverint.

Periculorum expectatio extra periculum expectantem collocat ; propterea quod suspitione malorum rebus suis cavet : sæpe enim id etiam, quod reapse impendet, si suspitione præoccupetur, tuto ceusat.

Avarum dux prædictas denuo minas intentavit : neque tamen jactantia tumidisque verbis Romanos territare potuit.

Porro hi, nullo timore correpti, non solum barbarum contemnebant ac flocci faciebant, sed ultro etiam jactantioribus responsis non temperabant.

Tyrannis invisa est, semperque inimicus, qui tyrannidem patitur.

31.

Avares sub initium prælii dissonum et horridum clamorem tollere, et cum fremitu bellico tympana quoque pulsare statuerant, ut inopino illo vehementique strepitu Romanos percellerent ac terrarent. At Bonus id præcognitum militibus jam prædixerat, ne re subitanea consternerentur ; sed opinione præcipientes id quod futurum erat, assuescerent ei quod nondum acciderat : et ubi strepitum tympanorum audissent, ipsi quoque vicissim scutis conerparent, et pæana canerent, et situlis ligneis inter se collisitis strepitum ederent.

Quum Avares manipulatim descenderent, visum est ducibus illico eos aggredi, atque ita retrogradam efficere illorum incursionem.

32.

Multæ quidem aliæ belli causæ inter Romanos et Persas exstiterunt, maxime vero Turcorum gens impulsit imperatorem, ut contra Persas arma moveret. Etenim Turci Mediam invaserant et depopulati erant. Itaque Justinum missa

κινήσαν conj. Nieb.) κατὰ Περσῶν τὸ ἔθνος οἱ Τοῦρκοι ἐγένοντο. Οἶδε γὰρ ἐσθάλλοντες ἐς τὴν Μηδικὴν τῆς τε γῆς ἔτεμον, ἔστειλαν δὲ καὶ ὡς Ἰουστίνον πρεσβεῖαν ἐπ' ᾧ συνεκπολεμῶσαι γε αὐτὸν Πέρσαις, κοινή τε καθελεῖν ἐξαιτούντες ἀμφοτέρων τοὺς δυσμενεῖς, καὶ [τὰ] τῶν Τοῦρκων μᾶλλον ἀσπασασθαι· οὕτω γὰρ ἂν τῇ μὲν Ῥωμαίων, τῇ δὲ Τοῦρκων ἐπιθειμένον ἐν μέσῳ τὰ Περσῶν διαφθαρῇ. Ταύταις ταῖς ἐλπίσιν ἐπηρμένος Ἰουστίνος βραδίῳ ὤφειτο τὴν Περσῶν καταστρέψασθαι δύναμιν καὶ ἐς τὸ μὴ εἶναι ξυνελάσειν. Καὶ οὖν, ὡς οἶόντε ἦν, ἐν βεβαίῳ ἔξεν αὐτοῦ τὴν πρὸς Τοῦρκους φιλίαν ἅπαντα παρεσκευάζετο.

33. (an. 570.)

Ibidem p. 114. 115 : Ὅτι αὖθις οἱ Ἀθαροὶ πρεσβεῖαν ἔστειλαν ὡς Ῥωμαίους, καὶ περὶ ὧν πολλάκις, περὶ τῶν αὐτῶν ἐπρεσβεύοντο. Ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουον οἱ Ῥωμαῖοι (οὐ γὰρ Ἰουστίνον τὸν αὐτοκράτορα ἤρεσκε), τὸ τελευταῖον τοῦ Ἀψιχ ἐς πρεσβεῖαν ἐληλυθὸς, ξυνήρесе Τιβέριῳ καὶ τοῖς περὶ τὸν Ἀψιχ παρσχεθῆναι γῆν τοὺς Ῥωμαίους, ἵνα κατοικήσονται μέλλοιεν οἱ Ἀθαροὶ, εἰ γε τῶν παρὰ σφίσι ἀρχόντων λήφονται τοὺς παῖδας δημεύοντας. Καὶ οὖν τὰ τοιαῦτα Τιβέριος ἐσήμηνε βασιλεῖ. Ἀλλὰ γὰρ τῷ αὐτοκράτορι οὐ τι ἐδόκει τοῖς πράγμασι τῶν Ῥωμαίων εἶναι λυσιτελές· οὐκ ἄλλως δὲ εἰρηνεύσειν ἐφασκεν, εἰ γε μὴ αὐτοῦ δῆτα τοῦ Ἀθάρων ἡγουμένου λάβοι τῶν παίδων τινὰς ἐς δήμευτον. Τιβέριῳ δὲ οὐ ταῦτα ἐδόκει· ἐγνώματευσ γὰρ, ὡς, εἰ γε τῶν παρὰ Σκύθαις ἀρχόντων λήφονται τοὺς παῖδας, οἷα εἰκόσ, βουλευομένου τοῦ Χαγάνου τὰ ξυντεθειμένα παρῶσασθαι, οὐ συγχωρήσειν τῶν δημευόντων τοὺς πατέρας. Τιβέριος μὲν

τοιαῦτα ἐπῆρχε γνώμης, βασιλεῖ δὲ οὐχ οὕτως ἐδόκει· ἀλλὰ γὰρ δὴ πού καὶ ἐνεμέριζε τοῖς Ῥωμαίων στρατιάρχοις τὸν πόλεμον ἀναβαλλομένοις, συλλαβαῖς τε ἐχρήτο ὡς αὐτοὺς διαγορευούσαις, ὡς δέοι τοῖς βαρβάροις ἐνδείκνυσθαι, ὅτι γε δὴ πού Ῥωμαῖοις οὐχὶ ἐς τὸ ἀβροδίαιτον ὁ βίος ..., ἄλλως δὲ ὡς φιλοπόλεμοί τέ εἰσι καὶ φερέποναι. Ἐπεὶ δὲ τὰ τῆς ἐριδος ἐνίκῃ καὶ ὁ πόλεμος ἤπειλετο, Τιβέριος ἐσήμηνε Βῶνῳ ἐν γράμμασι φυλάσασθαι τὰς διαβάσεις τοῦ ποταμοῦ.

34. (an. 570.)

Ibidem p. 115 : Ὅτι μετὰ τὴν νίκην τῶν Ἀθάρων, ἡττηθέντος Τιβέριου τοῦ στρατηγοῦ, μετὰ τὰς ξυνθήκας συνήρесе πρεσβεύσασθαι ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα. Καὶ δὴ Τιβέριος ξυναπέστειλε τῇ πρεσβεῖᾳ Δαμιανὸν ταξίαρχον, ἐσήμηνε τε τῷ βασιλεῖ ἅπαντα τὰ ξυνεχθέντα, καὶ περὶ ὧν βούλεται τὸ Ἀδαρικόον. Καὶ ἐσπεύσαντο τελέως Ῥωμαῖοί τε καὶ Ἀθαροὶ.

35.

Ibidem p. 115 : Ὅτι τῶν Ἀθάρων σπεισμένων καὶ ἐς τὰ οἰκεία ἀπερχομένων, οἱ Σκαμαρεῖς ἐγγυρώς ὀνομαζόμενοι ἐνεδρεύσαντες ἀφείλοντο ἵππους τε καὶ ἄργυρον καὶ ἑτέραν ἀποσκευὴν. Τούτων ἕνεκα πρεσβεῖαν ἔστειλαν αὖθις ὡς Τιβέριον, τῶν κεκληροτόνων περὶ ἐπιμεμφόμενοι, ἔτι καὶ τὰ ἀφαιρεθέντα ἀναχομίσασθαι βουλόμενοι. Καὶ δὴ ἀνερευνηθέντες οἱ τὴν κλοπὴν ἐργασμένοι ἐν φανερῷ τε γινόμενοι, μοῖραν τινα ἀπεκατέστησε τοῖς Ἀθάροις.

35 a.

Exc. De sent. p. 359—361 : Ὅτι τῇ κακηγορίᾳ

legatione, ut bellum Persis secum inferret, quo communibus hostibus exitio essent, sollicitabant. Etenim ex una parte Romanis, ex altera Turcis ingruentibus, Persas, qui in medio constituti essent, facile opprimi posse. Harum rerum fiducia elatus Justinus, facile fore existimabat, ut Persarum potentiam everteret et ad interitum adduceret. Itaque quantum in illo erat, omnia curabat, quo sibi Turcorum amicitiam fidam et tutam conservaret.

33.

Avares legationem de iisdem rebus, de quibus saepius antea, ad Romanos miserunt, cui legationi quum Romani minime aures praeberent (nondum enim Justino placuerat), tandem Apsicho legationem obeunte, Tiberius et Apsich in ea sententia constiterunt, ut Avaribus Romani terram, in qua habitarent, darent, si obsides filios eorum, qui apud ipsos imperia gerebant, acciperent. Quae Tiberius imperatori significavit. Quod tamen minime rationibus Romanorum conducere imperator censuit, neque aliter se pacem facturum dixit, nisi aliquos ex liberis ipsis ducis Avarum obsides acciperet. Tiberio vero non ista probabantur. Sic enim iudicabat, si aliquos liberos eorum, qui apud Scythas imperitabant, obsides haberet, fore ut, si Chaganus a pace recedere vellet, patres eorum, qui apud Romanos obsides essent, id non permitterent. Tiberii igitur haec erat sententia. Sed imperatori pacem omnino minime

faciendam videbatur. Quinimo ipsis exercituum ducibus succensuit, quod bellum gerere cunctarentur, literis quoque eos admonuit, oportere ut barbaris ostenderent, Romanorum mores non in molliem et inertiam degenerasse, sed se laborum patientes et belli cupidos esse. Ubi vero discordia praevaleuit et bellum iam instabat, Tiberius literis Bonum admonuit, ut diligentem fluvii custodiam faceret.

34.

Tiberio victo, et victoria potitis Avaribus, conventum est legationem per inducias ad imperatorem mitti. Ad quam Tiberius Damianum, ordinis ductorem, misit, qui illum eorum, quae contigerant et quae Avares vellent, certiore faceret. Tandem foedus inter Romanos et Avares est factum.

35.

Foedere inito, quum Avares ad sua redirent, Scamares patrio nomine dicti, ex insidiis illis vim fecerunt, et equos, argentum et reliquam suppellectilem eripuerunt. Quapropter legationem ad Tiberium miserunt, quae de rebus ablatis quereretur et rapta repeteret. Et deprehensis qui latrocinium fecerant, et in apertum adductis, partem aliquam Avaribus restituit.

35 a.

Maledicentia, quae aliorum miseriis gaudere solet, impigre grassatur et perscrutatur. Sic etiam in hunc officium

ἐνεστιν ὡς τὰ πολλὰ ἐπιχειρεῖσθαι οὕση ἀόκνως περινοστεῖν τε καὶ ὑπερύνεσθαι (ὑπερευνᾶσθαι?). Τὸ ἐαυτῆς οὖν ἐπιτελοῦσα ἐφότου [ἐφοῖτα c. B.] ψιθυρίζουσα κατὰ τούτου. Ἐπεὶ δὲ ἐνεφώλευε τοῖς ὡσί, τὸ ἀστάθμητόν τε καὶ ἀλλόκοτον τούτου ἐκτραγωδοῦσα, οἱ ὑπήκοον [οἱ κατὰ τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν καὶ Ἰθρηίαν ὑπήκοοι conj. Nieb.] ἤχοντο, καὶ περιέφερον ἐν στόματι τὸν ἡγεμόνα ἄτε ἀνοσιουργόν.

Ὅτι δ' ἱστορικός φησι Μένανδρος περὶ Ἰσαοζίτου τοῦ ἐν Περσίδι σταυρωθέντος, τραγωδῖαν θέμενος καὶ τὸν ἄνδρα ἐσὶ ἀγασθεῖς. « Ἐν νῶ ἐβαλόμην, ὡς καὶ ἄξιον τῷ τοῦ θεοῦ θεραπευτῇ τῷ βαρβάρῳ ἐν ἐξαμέτρῳ ἐπίγραμμα λέξαι. Καὶ δὴ λέλεκται μοι ἐπίγραμμα ὧδε (*).

Ἦν πάρος ἐν Πέρσῃσιν ἐγὼ μάχος Ἰσαοζίτης
εἰς ὅλην ἀπάτην ἐλπίδας ἐκκρεμάσας.
Εὐτε δὲ πυρός ἐδραπτεν ἐμὴν πόλιν, ἤλθον ἀρῆξαι,
ἤλθε δὲ καὶ Χριστοῦ πανοθενεὶς θεράπων.
Κεῖνῳ δ' ἐσέσθη δύναμις φλογός, ἀλλὰ καὶ ἐμπης
νικηθεὶς νίκην ἤνυσα νειοτέρην. »

Ὅτι δ' αὐτὸς Ἰσαοζίτης, παραινούντων αὐτὸν ἐσταυρωμένον ὄντα ἐς τὰ πατρία μεταθεῖναι νόμιμα καὶ σώζεσθαι, ἔφη μεταμελεῖσθαι οὐχ ὅτι ἐς τοῦτο ἐγὼ σωτηρίας ἐλθεῖν, ἀλλ' ὅτι ἐγὼν ὀλέ. Ταῦτα ἔλεγε γλιχόμενος κατὰ τὸ ἀπαραίτητόν τε καὶ καρτερόν τῶν οὐρανίων ἐκ . . . διὰ παλαιῶν στεφάνων τὰ ἀκήρατα ἀνακεῖσθαι νικητήρια, καὶ ἡξίου τὸ βραχὺ καὶ ἀνόνητον τοῦ βίου δοκεῖν τίθεσθαι ἐπὶ ῥῆ . . . δια . . . ἐς αἰί.

Ὅτι ἡ εἰς τὰ μέγιστα τῶν ἐγχειρημάτων δρμή πλέον πέφυκε τὸ ἀναγκάζειν τοῦ παρορμῶντος ἔχειν, ἄλλως τε καὶ ἦν αὐθις * ὥσιν οἱ ἐς προὔπτον κίνδυνον ἐθέλοντες ἀρῖένει.

(*) « Hoc epigramma editum est in Anthologia Gr. tom. I, p. 27, ubi hominis nomen scribitur Ἰσοζήτης. » NIEBUHR.

suum exsequens circumibat insurrans criminationes. Postquam vero aures hominum insedit, inconstantiam et iniquitatem ejus supra modum incusans, (*qui Persarmeniam et Iberiam incolebant*,) oderant ac veluti scelustum differebant sermonibus ducem *Surenā*.

Ait historicus Menander de Isaozita apud Persas in crucem acto, tragediæ in modum hominis fatum lugens et admirans : « Eidem destinaveram epigramma, prout famulo Dei, quamquam barbaro, dignum erat, inscribere. Est autem epigramma hoc :

Erām olim inter Persas magnus ego Isaozita,
Qui perniciose in fraude spei collocaveram.
Quumque urbem meam ignis corripuit, veni auxiliaturus ;
Venitque simul Christi invicti famulus.
Ille sane vim igneam exoluit ; sed lamen ego
Victus victoriam retuli diviniorem. »

Idem Isaozita, quum quidam hortarentur eum cruci jam affixum, ut ad patria sacra revertens fatum supremum declinaret, penitere se ait, non quod salutis adoptandæ consilium cepisset, sed quod sero cepisset. Hæc aiebat cupiens per suam firmitatem atque constantiam cælestes

Ὅτι περὶ Προκοπίου τοῦ ἱστορικοῦ καὶ δικηγόρου φησὶν ὁ Μένανδρος. « Οὐ γὰρ ἐμοὶ γε δυνατόν, οὐδέ γε ἄλλως πέφυκε θυμῆρες, τοσαύτη λόγων ἀκτῖνι τὴν ἐμαυτοῦ θρυαλλίδα ἀντανασχεῖν. Ἀρκέσει δέ μοι ἐν μικροῖς πάγκαλον δεῖσθαι (« Ita legebam. » *Mai.*) τοῖς ἐμαυτοῦ, καὶ τῷ Ἀσκραίῳ [ἐπισθαι] ποιητῇ ἡλίθιον τινα καὶ παράφρονα εἶναι φάσκοντι τὸν ἐς τοῦς κρείττονας ἀμιλλόμενον. » Sic.

Ὅτι μετὰ τὴν τῶν Ἀθάρων ἡ [ἦτταν conj. Nieb.] . . . τὴν . . . δ τῶν Ἀθάρων . .

. μον ἐπενεγκεῖν ἐτόλμησ . . . γράμματά τε καὶ διφ[θέρας Nieb.]

εἰσὶν ὅθεν ἀναλεγόμενοι γνῶ . . .

χωτάτῳ ἐς τὰ φύλα . . Τιθέριον δὲ φάνα ἀμοιβῇ εἶναι ἐπιτήδειον.

Primus locus, si recte Niebuhrius conjecit, de Persarmeniis est, qui, quum a cultu religionis Christianæ prohiberentur, Surenā præfectum necarunt, et a Persis ad Romanos defecere (571 p. C.). V. Euagrius V, 7; Menander fr. 36. Ex eodem loco petita fuerint quæ de nece Isaozitæ Christiani sequuntur. Reliqua quo pertineant minus patet. Quæ post hæc in Exc. De sent. leguntur, eadem habes in Exc. De leg. fragm. 43.

36. (571. Justini an. 7.)

Exc. De leg. gent. p. 115—117 : Ὅτι τοῦ δεκάτου ἔτους ἀνυσθέντος τῶν πεντηκοντούτιδων σπονδῶν, μετὰ τὴν σφαγὴν Σουρήνα, ἐν τούτῳ ὁ Περσῶν βασιλεὺς στέλλει Σεβόγθην, ἄνδρα Πέρσῃν, ἐς πρεσβείαν ὡς Ἰουστίνον τὸν βασιλέα, τῶν ἐν Περσαρμενίᾳ μὲν ξυνενεχθέντων ἄγωνιαν δῆθεν ὑποκρινόμενος, ἄλλως δὲ τὸ συντεταγμένον Ῥωμαίους κατατιθεῖναι χρυσίον βουλόμενος, ὅσα δὴ τῆς δεκαετίας περαιωθείσης, ἥς τὰ χρήματα ὅφ' ἐν ἐχομισατο, εἶτα ἐμπειδωτάτα ξυνεστάναι

coronas adipisci. . . et brevem hanc et inutilem vitam parvi æstimare videri volebat.

Magna ausa animum potius reprimere quam excitare solent ; idque præcipue si * sint, qui ad apertum discrimen hominem impellunt.

De Procopio historico et juridico ait Menander : « Neque mihi possibile est, neque alioquin animo destinatum, ut contra tantum eloquentiæ splendorem exiguum meam candellam attollam. Satis erit mihi tenuitas mea ; Ascræoque poeta audiens ero, qui cum potioribus certantem stultitiæ insinulat atque dementiæ. »

36.

Exacto decimo quinquaginta annorum induciarum anno, post Surenæ (*Persarmeniæ præfecti*) cadem, Persarum rex Sebochthen, virum Persam, legatum ad Justinum imperatorem mittit. Ille quidem ignorationem eorum, quæ in Persarmenia gesta erant, fingebat, sed quum decem anni præterissent, quorum tributa in unam collata, fuerant soluta, deinceps Romanos aurum, de quo convenerant solvere, ut fœderibus scriptum erat, et pacem constare

τὴν εἰρήνην, καθά που ἐνεγέγραπτο ἐν ταῖς ζυνοήκαις. Σφόδρα γὰρ ἐν ἀρχαῖς ἐτάραξε Χοσρόην αἰσθόμενον, ὡς βασιλεὺς Ῥωμαίων πρὸς πόλεμον ὄρμα τὰ εἰρηναῖα παρωσάμενος. Ἐδεδοίκει τε, μή πως ἐκ μεγάλης παρσκευῆς ἐπιθοῖτό τε αὐτῷ. Καὶ ἄλλως οὐχ ἥκιστα φροντίδα ἐτίθετο, εἰς ἑξατον γῆρας ἑλληκῶς καὶ ἥδη ἐκλελυμένος ταῖς ὁρμαῖς τοῦ πολέμου, ὥστε ἐρρῶσθαι τὰ εἰρηναῖα, καὶ ὥσπερ ἀμέλει πατρῶον κτῆμα τοῖς γε αὐτοῦ παῖσι ἀσάλευτά τε καὶ ἀτρωτά καταλιπεῖν. Σεβόχθην μὲν οὖν Ἰουστίνος φοιτήσαντα ἐς τὸν βασιλεῖα οὐ τι μάλα προσέειπε, ἐπεὶ καὶ ἄλλως, ἡνίκα εἰσῆλθε κατὰ δὴ τὸ εἰωθὸς τὸν αὐτοκράτορα προσκυήσων, χαμαὶ ῥίψαντος ἑαυτὸν, οὕτω ζυμῶν, ὁ πῖλος δὲ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ κατὰ τὸ νουμισμένον Πέρσαις ἐπέκειτο, ἐς τοῦδαρος ἐπесе. Τούτῳ αἰσῶν τινὶ συμβόλῳ χρησάμενοι οἱ ἐν τέλει καὶ ὁ δῆμος ταῖς κολακείαις τὸν βασιλεῖα ἐπτέρωσαν, ὡς ὅσον οὐπω ὑποπεσεῖται αὐτῷ ἡ Περσίς. Τῷ τοιᾶρα Ἰουστίνος ἐπηρμένος ἦν ταῖς ἐλπίσι καὶ μετεωρίζετο τῇ διανοίᾳ, τὰ κατὰ νοῦν ῥῆστα ἐκθέσθαι οἰόμενος. Σεβόχθην δὴ οὖν ἀγγείλαντα ἐφ' οἷς παρεγένετο, ὁ βασιλεὺς περιεφρόνησέ γε αὐτὸν, καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἐποίητο τὸν ἄνδρα. Ἐφη τοιγαροῦν ὡς αὐτὸν, ὡς ἡ φιλότης χρήμασι βεβαιουμένη οὐκ ἀγαθὴ· αἰσχυρὰ γάρ καὶ ἀνδραποδῶδης ὤνητή τε ἡ τοιάδε. Φιλίαν δὲ τὴν ἰσορροπὸν τε καὶ οὐχὶ κερδάλαν δρίζεσθαι, ἐν ἧ καὶ τὸ βέβαιον πέπηγε φύσει τινί. Πρὸς τοῖσδε ἀνεπυθνάνετό γε πρὸς αὐτοῦ, μή τι καὶ περὶ τῆς κατὰ σφᾶς Ἀρμενίας βούλοιο διαλέγεσθαι. Σεβόχθης δὴ οὖν ἀπεκρίνατο, ἀκηκοέναι μὲν τὸν αὐτοῦ βασιλεῖα, ὡς ἀνὰ τὰ ἐκείνῃ βραχεῖά τις ἐγένετο ταραχῇ,

στεῖλαι δὲ ὁμῶς τινὰ τὸν δυνάμενον ἐν κόσμῳ θέσθαι τὰ γεγεννημένα καὶ τὸν θόρυβον καταπαύσονται. Ἰουστίνος δὲ Περσαρμενίου προφανέστατα ἔφη εἰσδέξασθαι Περσῶν ἀποχωρήσαντας, καὶ οὐ περιόψεσθαι σφᾶς ἀδικουμένους, οἳ δὴ ὁμογνώμονας τὰ εἰς θεόν. Σεβόχθης δὴ οὖν ἐν Πέρσαις ἀγχίνους[τε] ἅμα καὶ νομίζων τὰ περὶ τὸ θεῖον οὐκ ἄλλως ἢ καθὰ νομίζουσι Χριστιανοὶ, ἐπιμελέστατά πως ἐδεῖτο τοῦ βασιλείως Ἰουστίνου μὴ κινῆσαι τι τῶν ἐν κόσμῳ, ἐν ᾧ τε βαλέσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἄδηνον πρᾶγμα καὶ οὔτε ἐπὶ ῥητοῖς εἰωθότα χωρεῖν. Καὶ οἱ δὴ, εἶγε οὕτω τύχοι, καὶ κρατούντων Ῥωμαίων, ἐς τὸναντίον αὐτοῖς περισταίῃ τὰ τῆς νίκης. Ἐσιόντες γὰρ ἐς τὴν Περσῶν καὶ ἐπὶ μικρότατον (μακρότατον conj. Nieb.) ὁδοπορίαν ἐλαύνοντες εὐρήσουσιν ἅπαντάς γε δὴ που περὶ τὸ θεῖον οὐκ ἄλλως, ἥπερ αὐτὸν, ἐσπουδαχότας· ὡς, εἶγε ἐλοιτο τοὺς τοιούτους ἀποκτινύναι, οὐδὲν ἤττον αὐτοὶ πάλιν ἡττηθήσονται. Οὐ δῆτα οὖν χρεὼν κατὰ Χριστιανῶν τοὺς ὁμοδόξους θήγειν τὰ ζῆφν. Ἀλλὰ γὰρ τοῖς οὕτω λίαν ὁμαλοῖς τε καὶ ἐπικεῖσι λόγοις Ἰουστίνος οὐκ ὦετο χρῆναι ἔσεσθαι πιεθῆνιος. Ἐφη δὲ, ὡς, εἶγε παρθεῖν δάκτυλον ἕνα, κινήθησεται, καὶ ὡς ἐς τὴν Περσῶν ἐλάσοι· θαρρεῖν τε, ὡς, εἰ πρὸς πόλεμον ὁρμήσοι, καθελεῖ τε Χοσρόην καὶ αὐτὸς βασιλεῖα χειροτονήσοι Πέρσαις. Οὕτω τοίνυν ὑπερόρια εἰπὼν ἀπέπεμψε Σεβόχθην.

« Post hunc locum sequuntur in vulg. duo ex Simocatta petita, et lemma ex τῆς β' βίβλου, quod ad eundem pertinet. » ΝΙΚΕΥΜΗ.

petebat. Nam quum initio Chosroes suspicaretur, Romanorum imperatorem a conditionibus pacis recedentem ad bellum ferri, valde perturbatus fuerat. Verebatur enim, ne ex improviso imperator cum magno apparatu se bello aggrediretur. Et omnino illi maxime curæ erat, quum jam ad extremam senectutem pervenisset, et bellorum consilia omisisset, pacem inviolatam servare, et nullis bellis interturbatam et impeditam regni paterni possessionem liberis suis relinquere. Imperator autem Sebochthen ad se venientem non magni faciebat, præsertim quum accidisset, simulatque ingressus est ad imperatorem, ut moris erat, venerans, et ad pedes ejus humi procubuit, ut pilius, quem in capite, ut Persarum leges ferunt, gestabat, in terram caderet. Hoc omine principes viri et cetera turba, tanquam divinitus immisso, usi et forda adulatione imperatorem extollere, et dicere, fore ut Persis brevi ei submitteretur. Hac cogitatione mente elatus Justinus in spem adducebatur, omnia, quæ animo volebat, ad optatum exitum perventura. Itaque quum Sebochthes ea, quorum causa venerat, renuntiaret, imperator eum contempsit et nullo numero habuit, dixitque amicitiam pecuniis contractam haud probari. Turpem enim et servilem esse, quippe quæ pretio empta esset. Amicitiam autem, cujus ratio constans et natura bene fundata esset, æqualem, non quæstu comparatam definiri. Deinde ex ipso quæsivit, numquid vellet de his, quæ in Armenia, quæ eorum juris erat, contingerant, dicerent.

Et ille quidem regem suum accepisse respondit, exortum quendam in illa provincia tumultum, levem et exiguum; ad eum sedandum misisse qui comprimeret et res pristino statui restitueret. Justinus vero palam dixit, se Persarmenios, qui a Persis defecissent, in fidem tutelamque suam recepisse, neque si quis eos injuria afficeret, neglecturum, quippe qui eadem, quæ ipse, de religione sentirent. Sebochthes autem, qui apud Persas prudentia excelebat, quum eandem, quam Christiani, de religione opinionem haberet, etiam atque etiam vehementer Justinum orabat, ne ea, quæ se bene haberent, moveret, et ut animum induceret, bellum esse rem valde incertam neque certis legibus fluere. Quodsi forte fortuna contingeret, ut Romani victoria potirentur, ipsam victoriam fortasse in contrarium casuram. Etenim qui Persarum regionem vel longissimo itinere cognoverint, eos compertum habere, omnes non alio ritu religionem, quam ipse colat, colere et amplecti. Hos si occidere suscepint, nihilominus postea ipsi inferiores fore. Proinde injuste eos contra homines eadem cum Christianis religione utentes enses esse stricturos. His tam arquis et lenibus sermonibus Justinus minime sibi acquiescendum existimavit, sed dixit, etiamsi unum digitum apponeret, se expeditionem susceperum et Persidem invasurum. Confidere se, si in bellum eruperit, Chosroem de medio sublatum, et regem Persis daturum. Ad hunc modum insolenter locutus, Sebochthen missum fecit.

36 a.

Suidas : Οὐ μέλον αὐτῷ· οὐ φροντιστέον. Μενανδρος· « Ταύτη τοι καὶ τῆς Νισίβιδος πολιορκίας οὐ μέλον αὐτῷ. » De Nisibi a Marciano, qui an. 572 dux Orientis constitutus est, obsessa, v. Theophan. Byz. ap. Phot. et Eugr. V, 8.

37. (575. Justini an. 11.)

Exc. De leg. gent. p. 118. 119 : Ὅτι ἐπεὶ Ἰουστίνος τὰς φρένας παρεκότη καὶ Τιβερίον ἀνεδείξατο διοικεῖν τῆς πολιτείας τὰ πράγματα, ἐν ἀπόρῳ ἦσαν αὐτός τε Τιβερίος καὶ ἡ βασιλὶς Σοφία ὅπως διάθοντο τὰ τῶν πολέμων. Ἀλλὰ γὰρ ἔλυσε τὸ ἀπορον σφῶν βασιλεὺς ὁ Περσῶν ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα στείλας Ἰάκωβον, ὃς τὰ Περσικὰ ῥήματα τῇ Ἑλληνίδι φωνῇ διασαφηνίζειν ἠπίστατο. Συννόησας γὰρ ὡς εἰς ἐσχάτον νῦν ἐλπίδος οἱ Ῥωμαῖοι κατολισθήσαντες ἥδιστον μὲν ἂν ἔχοιεν ἐπὶ ταῖς οἰαίσοις ξυνθήκαις διαλύσαι τὸν πόλεμον, οὐ μὴν θαρρήσειαν πρεσβεῖαν τινὰ στείλαι διὰ τὸ οὐκ εὐπρόσωπον εἶναι τὸν ἀρξάμενον πολέμου ἀπάρξασθαι καὶ ἱκετείας· προτερήσας οὖν ὁ Περσῶν βασιλεὺς τὴν αἰσχύνην προανείλε, καὶ τῷ κατεπηχότι τῆς γνώμης αὐτῶν ἐπενόησε πρόφασιν, ὡς ἂν ἔλθοιεν ἐς λόγους αἰτησόμενοι μεθ' ἱκετηρίας εἰρήνην. Στέλλει τοίνυν Ἰάκωβον, ἀμεινόν πως βουλευσάμενος, ὡς οὐ πώποτε ἂν εὐκλεέστερον Πέρσαι τὸν πρὸς Ῥωμαίους κατάθουιντο πόλεμον· τσαῦτα γὰρ ἐνδύσειν Ῥωμαίους, ὅσα ἂν ἐθελήσωσι Πέρσαι αὐτοί. Ἡ δὲ σταλεῖσα πρὸς αὐτοῦ ὡς Ἰουστίνον ἐπιστολὴ οὔτε τῆς ἡλικίας ἦν τοῦ Περσῶν βασιλέως, μεираκιώδης οὔσα παντοίως, οὔτε δὲ ἄλλου τινὸς οἶμαι ἐμφο-

νεστάτου. Ἔτερον γὰρ τὸν ὄντιναοῦν ἀπαυθαδίχεσθαι οὐκ ἀπὸ τρόπου ἦν· ἐκείνον μέντοι οὐ βρενθύεσθαι ἴσως ἔχρην, οὐδὲ ὑψαγόραν τινὰ εἶναι καὶ ἀπειρόκαλον. Ἡ γὰρ ἐπιστολὴ ὑβρεώς τε μεστὴ καὶ δνειδισμοῦ καὶ μεμεθυσμένων ῥημάτων ὑπῆρχε. Καὶ ἡ μὲν ἐπιστολὴ ὑπερηφανίας τε ἦν καὶ ἀλαζονείας πλήρης· εἰσάγεται δ' οὖν Ἰάκωβος, οὐ μὴν ὡς Ἰουστίνον, ἅτε νωσώδη τυγχάνοντα, ἀλλὰ γὰρ ὡς τὴν βασιλίδα, ἐπεὶ αὐτὴ ξὺν Τιβερίῳ ἅπαντα ἐπραττεν. Ἀναλεξαμένη τοίνυν τὰ γράμματα ἐπηγγέλατο καὶ αὐτὴ στέλλειν τὸν πρεσβευσόμενον ὡς βασιλέα Περσῶν καὶ ἀμφὶ τῶν ὁπωσοῦν κεκινημένων διαλεχθίσμενον. Στέλλεται δ' οὖν Ζαχαρίας, ἐν τοῖς βασιλείοις καταταττόμενος ἱατροῖς, ἐπιφερόμενος γράμμα ἐκ τῆς βασιλίδος.

(38. an. 575.)

ΕΚ ΤΟΥ Γ' ΛΟΓΟΥ.

Exc. De leg. Rom. p. 157 : Ὅτι ἡ βασιλὶς Σοφία Ἰουστίνου [Ζαχαρίαν] πρέσβυν στέλλει ὡς τῶν Περσῶν βασιλέα Χοσρόην, ἐν τοῖς βασιλείοις ἱατροῖς καταταττόμενον. Καὶ οὗτος μὲν αὐτοῦ ἀφικόμενος, τεσσαρακονταπέντε χιλιάδας χρυσοῦ νομίσματος παρασχών, τίθεται τὰς ξυνθήκας ἀνὰ τὴν ἑω ἑνιαυσιαίας, ὡς ἂν ἔσοιτο ἐξεχειρία. Ἐν τοσούτῳ γὰρ ἔφασκε σταλήσεσθαι πρὸς τῆς βασιλίδος μέγιστον πρεσβευτὴν τὸν τελεωτέρᾳ πως περὶ ἀπάντων διαλεχθισόμενον, ἐπὶ μὴν καὶ τὸν πόλεμον διαλύσοντα, τυχόν ἐν μέσῳ καὶ τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως μεταβαλόντος ἐς τὸ ἐρρωμένον. Οὕτω μὲν τὰς ἐπ' ἑναυτὸν ποιησάμενος σπονδὰς περὶ τῆς κατὰ τὴν ἑω Ῥωμαίων ἐπικρατείας, οὐ μὴν καὶ περὶ τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ, καταθέμενος δῆπουθεν αὐτοῦ καὶ

36 a.

Hac de causa quum Nisibis urbis obsidio ipsi curæ non esset.

37.

Quum Justinus mentis imbecillitate laboraret et Tiberium reipublicæ administrandæ præfecisset, Tiberius et regina incerti erant, quid de rebus bellicis statuerent; sed dubitationem exemit Persarum rex, qui Jacobum legatum ad Romanorum imperatorem misit. Is Persica verba Græce exprimere noverat. Nam Persarum rex, Romanorum res in ultimum discrimen adductas esse ratus, et nihil jucundius et opportunius illis contingere posse, quam quibusvis conditionibus bellum pace finire, cujus rei gratia tamen eos puderet legationem mittere, quod indecorum existimarent, eum qui bellum suscepisset, initium supplicandi facere, hunc pudorem præveniendū sustulit. Et quoniam consternati animo erant, rationem et occasionem excogitavit, ut per speciem colloqui pacem supplices orarent. Itaque mittit Jacobum, Persas nunquam gloriosius bellum contra Romanos deponere posse existimans, quia Romani omnia, quæ Persæ voluerint, essent concessuri. Atque hæc missa per Jacobum ad Justinum epistola neque ætati regis Persarum accommodata erat (nam puerilem in modum con-

scripta erat), neque alterius opinor viri prudentia præditi fuit. Alium enim quempiam insolentem esse, non alienum fuisset, sed illum minime superbire aut audacius loqui decebat. Epistola illa contumeliæ et probri et verborum insolentium plena fuit. Itaque etiamsi epistola arrogantia et contemptus plena esset, tamen introductus est Jacobus, non quidem ad Justinum, qui gravi morbo afflicto erat, sed ad reginam, quæ omnia imperii negotia cum Tiberio curabat. Lecta epistola, regina respondit, se quoque missuram legatum ad regem Persarum, qui de omnibus, de quibus inter ipsos controversia mota erat, ageret. Itaque mittitur Zacharias, inter imperatoris medicos adscriptus, qui tulit literas reginæ.

38.

E LIBRO SEXTO.

Imperatrix Sophia (Zachariam) Justinus legatum misit ad Chosroem, Persarum regem, ex medicis imperatoris. Is ubi ad Persas accessit, quadraginta quinque millia aureorum dedit et inducias annuas per Orientem fecit, tantisper, ut dicebat, dum ab imperatrice maximus legatus mitteretur, qui de omnibus rebus accuratius ageret et bello finem imponeret, si forte etiam interea accideret, ut Justinus convalesceret. Itaque in Oriente, qua Romanis parebat, ex-

μόνου ἕνεκα μέ' χιλιάδας χρυσῶν νομισμάτων, ἐπάνη-
κεν. Ἐμπεδωθέντων δὲ ἄρα τῶν τοιούτων, Εὐσέβιος
δ' στρατηγὸς ἐς Βυζάντιον μεταστέλλεται.

39. (576. Justini an. 12.)

Ibidem p. 157: "Οτι δὴ στέλλεται κατὰ τὴν Περ-
σῶν χώραν πρεσβευτὴς Τραϊανός, ἐν τοῖς βασιλείοις
πατράσι τελῶν καὶ τὴν λεγομένην τοῦ Κοιαιστόρος
διέπων ἀρχὴν, ἣν οἶμαι ἐκ τοῦ ἀναζητεῖν ὧδε λελέχθαι
Ῥωμαίοις. Ξυναπετάλη δὲ καὶ Ζαχαρίας, οὗ ἑναγχοῦ
ἐμνήσθη, ἐφ' ᾧ, εἰ μὲν οἷοί' ἔσονται, ἅμα ἐμπεδῶσι
κατὰ τὴν τε ἑσῶν καὶ τὴν Ἀρμενίαν ἐντὸς τριῶν
ἐνιαυτῶν ἐκεχειρίαν. Ἐν τοσούτῳ ξυνέλθοιεν ἐξ ἐκα-
τέρας πολιτείας ἐν τοῖς ὁρίοις, οἱ διαλύσουσι τὰ ἀμ-
φίβολα, βουλευσαιντό τε καὶ τρόπῳ τῷ καταθήσουσι
τὰ ὅπλα ἐς τέλος· εἰ δέ γε μὴ οὕτω προχωροῖ, τοῖς
γούν πρὸς ἥλιον οἰκοῦσιν τὴν τοιάνδε ἐκεχειρίαν παντὶ
τρόπῳ ποιήσασθαι. Παραγενόμενοι τοίνυν οἱ πρέσβεις
πρὸς βασιλέα Περσῶν, ἐς ἐκκλησίαν τε καταστάντες,
ἐλεξάντην τοιάδε. (Ζήτηι ἐν τῷ Περὶ δημηγο-
ριῶν.) — Πολλῶν δὲ κεκινημένων λόγων, καὶ τῶν
μὲν Περσῶν μακροτέραν ποιεῖσθαι τὴν εἰρήνην ἱεμένων,
ἄχρι δὲ πέντε ἐνιαυτῶν βεβαιῶν τὴν ἐκεχειρίαν, τῶν
δὲ Ῥωμαίων τριετηρίδας εἶναι βουλομένων τὰς σπον-
δὰς, τέλος οὐκ ἴσχυσαν οἱ πρέσβεις, καθὰ ἐπετέτραπτο,
σπᾶς ποιήσασθαι τὰς συνθήκας· ἐπὶ [δὲ] πέντε ἐνιαυ-
τοὺς εἶναι ἔρωμένης συνήρεσεν ἀμφοτέρᾳ πολιτεία,
κατὰ δὴ τὴν ἑω μόνον, τριάκοντά τε χιλιάδας νομι-
σμάτων χρυσῶν κατατιθέναι Ῥωμαίους ἕτεῖ ἐκάστω.
Ξυνήρσε δὲ τὰ τοιάδε, εἰ βασιλεὺς ὁ Ῥωμαίων ἐπι-
ψηρίσιοιτο.

40.

Ibid. p. 157. 158: "Οτι ἐπειδὴ Τιβερίῳ ᾗδὲ τὰ
τῆς πολιτείας περιεχέυτο πράγματα, Τραϊανός τε καὶ
Ζαχαρίας τῷ πρέσβει ὡς αὐτὸν ἐγεγράφεσαν μὴ βού-
λεσθαι Πέρσας ἄχρι τριῶν ἐτῶν ποιήσασθαι τὰς ξυ-
νθήκας, πενταετηρίδας δὲ εἶναι μᾶλλον. Καὶ οὐκ ἐπι-
νεύσας (οὐ γὰρ αὐτὸν ἤρεσκε μακροτέραν ποιεῖσθαι
τὴν ἐκεχειρίαν) ἐσήμεινεν ὡς αὐτοὺς μάλιστα μὲν
ἄχρι δύο ἐνιαυτῶν τὰς τοιάσδε βεβαιῶσαι σπονδὰς· εἰ
δὲ γε ἀδύνατα ἔχοιεν, περαιτέρῳ μὴ ἀνέξεισθαι ἢ τριε-
τίας. Σταλείσης δὴ οὖν (ὡς) τοῖς πρέσβεσι τῆς τοιάσδε
ἐπιστολῆς, καὶ δὴ ἀναλεξαμένων δ' τι ἐδήλου τὸ
γράμμα, Μεθώδῳ ἐπὶ τούτῳ ἀφικομένου ἐν τοῖς
ἀμφὶ τὸ Δάρας ὁρίοις, αἰσθανομένου τε ὡς ταῖς ᾗδὲ
ὑπὸ Τραϊανοῦ καὶ Ζαχαρίου δοκιμασθεῖσαι σπονδαῖς
οὐ στέργουσι Ῥωμαῖοι, ἐπαφίησι τὸν Ταχόσδρῳ κατὰ
τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. Καὶ δὲ ἀθρόον ἐπιδραμὼν
ἐνέπρησε τὰ ὅσα πλησιόχωρα τοῦ Δάρας, ἕως ἐπέσθην
Μεθώδης δέξασθαι τὰς τριάκοντα χιλιάδας τῶν χρυσῶν
νομισμάτων ἀν' ἔτος τῆς τριετηρίδος ἕνεκα εἰρήνης,
ἐφ' ᾧ ἐν τοσούτῳ τοὺς ἄρχοντας ἐκατέρας πολιτείας εἰς
ἐν ξυνιόντας βουλευσασθαι ὅπως δὴ τὰ ὅπλα καθαθέσθαι
τελέως. Προνοία δὲ δὴ τινι στοχαζόμενος τοῦ συνοίσον-
τος, τὰ τοιάδε ἐπετέλει ὁ Καῖσαρ· ἡπίστατο γὰρ, ὡς
ἄχρι ἐνιαυτῶν τριῶν ἀπορῶσα αὐτῷ ἔσται ἡ παρα-
σκευὴ Πέρσας τε ἀξιώμαχος ἀναφανήσεται. Ξυνηθά-
νοντο δὲ καὶ Πέρσαι τῆς τοιάσδε προμηθείας τοῦ Καί-
σαρος, ὡς οὐδενὸς ἐτέρου ἕνεκα· γίνεται αὐτῷ ἀναβολὴ
ἢ προορωμένῳ τοῦ μέλλοντος, ὅπως ἐς τὸ δέον αὐτῷ
προπαρασκευασθήσονται αἱ δυνάμεις. Κατεφρόνουν δὲ

capta tamen Armenia, per annum ut ab armis cessaretur,
est statutum. Quum igitur hujus rei tantummodo conse-
quendæ gratia quadraginta quinque aureorum millia nume-
rasset, rediit. Et his transactis Eusebius dux Byzantium
arcessitur.

39.

Mittitur deinde in Persarum regionem legatus Trajanus,
inter patricios ascriptus, qui quæstoris magistratu funge-
batur, quem a quærendo a Romanis sic dictum esse puto.
Missus est una quoque Zacharias, cujus antea meminimus,
ut, si possent, trium annorum inducias per Orientem et
Armeniam facerent, tantisper dum alii ex utroque regno
in finibus convenirent, qui controversias dirimerent et con-
siliū haberent, qua ratione in perpetuum arma deponer-
ent: si hoc minime succederet, induciæ saltem tanti
temporis pro his, qui ad Orientem incolunt, omni ratione
obtinerent. Legati ubi ad regem Persarum accesserunt, in
concione vocati hæc dixerunt. (*Quære in Exc. De concionibus.*) — Multis ultro citroque motis sermonibus Persæ
in quinquennium inducias, Romani per triennium tantum
valere volebant. Postremo legati Romanorum, sicut ipsis
mandatum erat, in eo non perstiterunt, ut trium annorum
induciæ fierent; sed in quinquennium inducias esse placuit
utriusque civitati tantummodo per Orientem, ob quas quot-
annis Romani triginta millia aureorum penderent; quæ

pacta tamen non alia conditione, nisi ea imperator suffragio
suo comprobasset, rata forent.

40.

Ut Tiberius negotiorum administrationem jam suscep-
erat, Trajanus et Zacharias legati ad eum rescripserunt,
Persas nolle ad tres annos, sed ad quinque inducias pacisci.
Quæ quum non approbasset (nec enim ei in tam longum
tempus inducias facere placebat), mandavit ut in duos
annos paciscerentur; sin id non obtinere possent, nihil ad tres
annos adjicerent. Missa est igitur hæc ad legatos epistola,
et quum ea, quæ continebat, legissent, Mebodes, qui ad
responsum accipiendum ad fines Daras venerat, satis intel-
lexit, Romanos inducias, quas Trajanus et Zacharias
fecerant, non approbare. Itaque Tachosdronem immisit,
qui terras ditionis Romanorum subito invasit, et propin-
qua loca Daras igne vastavit. Sed sive Mebodi data, illi nu-
meratum iri quotannis per tres annos triginta millia aureo-
rum pro induciis, statutum est, ut interea principes viri
utriusque regni in unum convenirent, et aliqua ratione fir-
mam pacem constituerent. Id utile suis rationibus fore
Cæsar existimabat, et providentia quadam faciebat: con-
fidebat enim, se intra tres annos idoneas copias coacturum,
quibus se satis munitum et instructum ad Persis resisten-
dum ostenderet, ut etiam ex æquo cum eis pugnare posset.
Præsenferant et Persæ hanc imperatoris providentiam,

δμως τῶν Ῥωμαίων, ἅτε ἀναμαχήσασθαι οὐ δυναμέ-
ων, εἰ καὶ πλείων αὐτοῖς ἐνδοθεῖη χρόνος. Ἐπεὶ οὖν
ἀνακαγχῇ ἐγεγόνει ἀνὰ τὴν ἔω, μετενήνεκτο δὲ ἅπας
ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν δ' ὁρύβος, ἄλλου ἄλλα αὐτῆς δια-
κληρωσαμένων, ἥρος ἀρχομένου συνέστη πόλεμος.

Ex hoc loco quædam excerpit Suidas, non
nominato auctore, v. Δοκιμάσας : « Μαθὼν ὡς
ταῖς ἤδη ὑπὸ Ζαχαρίου δοκιμασθεῖσαι σπονδαῖς οὐ
στεργουσι Ῥωμαῖοι, ἐπαφίησι τὸν Τανχσοδρὼν κατὰ
τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. »

41.

Ibidem pag. 158—160 : « Ὅτι δ' Τιβερίος δ' Καῖσαρ
στέλλει Θεόδωρον τὸν Βάχλου πρεσβευσόμενον ὡς βα-
σιλέα Περσῶν, τῷ δοκεῖν μὲν ὁμολογήσοντα χάριτας
ἀνθ' ὧν τὸν μέγιστον Ῥωμαίων πρεσβευτὴν ἐς τὰ μά-
λιστα ἐτίμησε Τραϊανὸν, ἡνίκα ἐναγχός γε δῆπου τὴν
δι' αὐτοῦ ἐδέξατο πρεσβείαν, ἔκκαλοι τὸ τοιόνδε νομι-
σθὲν ὡς ἀμφοτέρας πολιτείας, ὥστε μετὰ τοὺς μεγάλους
πρέσβεις στέλλεσθαι ἐτέρους ἥσσοντας τῆς τῶν μεγίστων
πρέσβειων ἀποδοχῆς τε ἕκαστι καὶ φιλοφροσύνης. Ἄμα
δὲ ἐνετειλατό οἱ διαλεχθῆναι, ὡς ἐτοιμότατα ἔχοι, κατὰ
τὸ ἤδη ἐμπεδωθὲν, ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἔω στείλει τοὺς
Ῥωμαίων ἀρχοντας γνυματεύσοντας ἔν τῶν ὑπ' αὐτοῦ
ἐκπεμφθησομένων ἡγεμόσι Περσῶν ἀμφὶ τῆς εἰρήνης
καὶ τὰ ἀμφίβολα διευκρινήσοντας. Θεόδωρον μὲν αὐτοῦ
ἀρικόμενον, βασιλεὺς δ' Περσῶν καταλείπειν ἐν τῷ
Δάρας τῇ πόλει τοὺς τε τὸν ἄνδρα ἄζοντας, ἐγκλειυσά-
μενος, ἐνθα ἂν μάθριεν τὸν βασιλέα εἶναι, ἐπικατα-
λαβεῖν, ὡς ἂν μὴ τὰ εἰθιμμένα ἐπὶ πρεσβευτῇ πράσσων

ἀναβολῇ χρῆσσιτό τι. Ἄμα γὰρ ἠθούλετο καὶ πολε-
μοὶ ὁμιλεῖν καὶ δέχεσθαι τὴν πρεσβείαν ταύτην γὰρ
ἐκποθήσειν ὤετο ἐς τὰ μάλιστα Ῥωμαίους. Τῷ τοι ἄρα
τὴν ὁδοιπορίαν διανύσας διὰ τοῦ λεγομένου Ἀρρεστῶν
κλίματος καὶ τοῦ Μαρπητικῶν ἀφίκετο ἐν Περσαρμε-
νία, οὐκ οἰομένων τῶν Ῥωμαίων οὕτω γε δῆπου θῆττον
ἤξειν αὐτόν. Εἰωθότων γὰρ τῶν Περσῶν ἐν τοῖς ἐμ-
προσθεν χρόνοις ἀμφὶ τὸ πέρας τοῦ τὴν ἐπωνυμίαν
Αὐγούστου κληρωσαμένου μηνὸς ἀναφαίνεσθαι κατὰ
δὴ τῆς Περσῶν Ἀρμενίας καὶ τινικαῦτα τὸν πόλεμον
συγκροτεῖν, προτερήσας αὐτοὺς εἰσῆρρησεν αὐτόθι. Ξυν-
ηνέχθη τοιγαροῦν ἀπαξ προκατελημμένους καὶ ἐφυ-
στερήσαντας τοὺς Ῥωμαίους δι' ὅλου τοῦ ἔτους οὐδὲν
διούν σφᾶς διαπράξασθαι ἐν καιρῷ. Οὕτε γὰρ τὸ
στράτευμα ξυνήθροιστο τὸ Ῥωμαϊκόν, ἀλλ' οἱ μὲν
περὶ Κοῦρσον καὶ Θεόδωρον τοὺς στρατιώτας (στρατη-
γὸς Β.), ἐπειδὴ αὐτοῖς ἀπήγγελο, ὡς νμεσῶν τε καὶ
ἀγανακτεῖ ὁ Καῖσαρ, ὅτι δὴ ἐσβαλόντες ἐν Ἀλβανίᾳ
μὴ ἀνέστησαν ἅπαντας Σαβείρους τε καὶ Ἀλβανούς,
ἀλλ' ὅτι ὁμήροις πεποισθότες ἐξεχώρησαν κατεγνωκότες
τε ἐξ αὐτῆς τῆς πείρας, τῷ ἀφηνιάσαι αὐτίκα ἀπὸ
Ῥωμαίων τὸν Σαβεῖρα, ὡς οὐ κατὰ τὸ δέον ἐπεπρά-
χσαν, παρώφη τε ὑπὸ σφῶν τὸ συνοῖσον, ὥσπερ
ἀμέλει ἐκ μεταμελείας αὐθις ἐλάσαντες ἐν Ἀλβανίᾳ *
(πρεσβείας) ἦγον τοὺς Σαβείρους τε καὶ Ἀλβανούς,
πανοικία σφᾶς μετοικίζοντες ἐς τὰ τῆδε τοῦ Κύρου
ποταμοῦ, ὡς λοιπὸν ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ δεαιτᾶσθαι χώρα.
Ἐτι οὖν Θεόδωρός τε καὶ Κοῦρσος ἐν τούτοις ἐνσχό-
λημένοι ἐτύγχανον. Εἴτα ἐγκαλεσαμένου τοῦ Καίσαρος
Ἰουστινιανὸν τὸν τῆς ἔω στρατηγὸν μεταφοιτῆσαι καὶ

quod nulla alia ratione tantopere de hac dilatione impe-
tranda laboraret, quam ut per id temporis spatium idoneas
copias præpararet. Contemnebant tamen Persæ Romanos,
tanquam qui adversum se in acie stare et pugnando pares
esse non possent, etiamsi longius tempus iis indulisissent.
Quamobrem postquam belli cessatio ad tempus rata per
Orientem fuit, omnis motus in Armeniam est translatus, et
quum alius aliud munus in illa regione obiret, ineunte vere
bellum est exortum.

41.

Tiberius Theodorum, Bacchi filium, legatum ad regem
Persarum mittit, specie quidem gratias agendi causa, quod
Trajanum, nobilissimum Romanorum legatum, summo
honore affectisset, quum paulo ante legationem ejus acce-
pisset. Jam diu enim in more erat apud utrumque princi-
pem, post magnos legatos mittere alios minores, qui gra-
tiam agerent ob priores legatos benigne receptos, et ami-
citiâ testificarentur. Huic autem simul præceperat, ut
regi exponeret, se esse paratum (jam enim id convenerat)
mittere in fines utriusque ditionis viros nobiles, qui de pace
cum his, quos ipse eo ad id mitteret, agerent et contro-
versias dirimerent. Quum Theodorus ad Daras accessisset,
Persarum rex ibi reliquerat qui eum eo deducerent, ubi
regem commorari comperissent, ne, ulla re, quæ legato
præstari solebat, omitta, moram illi faceret. Volebat enim
simul bellum gerere et legationem excipere : sic enim se

Romanis terrorem injecturum esse sperabat. Qua de causa
quum iter per regionem, quæ Arestorum et Marepticorum
dicitur, fecisset, in Persarmeniam pervenit, inopinantibus
Romanis, qui tam cito eo illum perventurum nunquam
credidissent. Solebant enim Persæ antea circa finem mensis
qui Latinis vocatur Augustus, in Persarmenia apparere, et
inde ad bellum accingi : nunc autem Chosroes prius illuc
accessit. Accidit autem ut Romani semel præventi, quum
tardius rebus suis prospexissent, nihil toto illius anni spatio
feliciter et opportune gererent. Nec enim exercitus Roma-
norum collectus erat ; sed militibus, qui sub Curso et Theo-
doro merebant, nuntiatum erat, imperatorem iratum esse
propterea quod in Albaniam irruentes, Sabiros et Albanos
non penitus sustulissent et exterminassent, sed obsidibus
confisi discessissent : quod quam imprudenter fecerint,
ipsos ex eventu cognitum habere : etenim confestim Sabi-
ri a Romanis defecerant. Itaque rebus tam male gestis,
penitentia commoti, rursus in Albaniam impetum fecerunt,
et legationibus Sabiros et Albanos suis sedibus excitos citra
ripas Cyri amnis collocarunt, ut in posterum in Romano-
rum ditionis regionibus habitarent. Quibus rebus peragendis
dum Curso et Theodorus adhuc occupantur, Cæsar Jus-
tinianum, Orientis ducem, proficisci et in Armenia bello
gerendo præesse jussit. Nihilominus neque Justinianus venit,
quia hoc illi serius Cæsar significarat, neque rei in tempore
gerendæ opportunitate usus fuerat. Ad hæc auri distributio,

ἐν Ἀρμενίᾳ γενέσθαι αὐτὸν ἡγούμενον τοῦ πολέμου, οὐδὲν ἤττον καὶ Ἰουστινιανὸς οὕτω παρῆν, τῷ σημῆναι τοῦτο αὐτῷ τὸν Καίσαρα ὅψε καὶ οὐκ ἐν καιρῷ τοῖς πράγμασι χρήσασθαι, πρὸς γε καὶ τῆς συνήθους διαγωγῆς τοῦ χρυσίου τοῖς ἑωῖοις καταλόγοις γεγεννημένης οὐκ ἐπικαίρως, ἀλλὰ δῆτα ἐφυστερησάσης. Ἐπ' ἀδείας οὖν οὕτω πως καὶ ἀκονιτὶ ἐλάσαντος ἐν Περσαρμενίᾳ Χοσρόου, μηδενὸς οἱ ἀντικαθισταμένου, οἱ μὲν δασυφόροι τῆς ἤττονος Ἀρμενίας οὕτε ἐχρήσαντο φυγῇ, ἐκλειοπότες τοὺς ἀγροὺς οἴγε, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὰ ὅσα ἐπιτήδεια ζυνεκόμεζον τῷ στρατῷ. Προβαίνοντι δὲ Χοσρόῃ ἀνὰ τὰ πρόσω οἱ ἐν τῷ κλίματι Μακραβανδῶν καὶ Ταρνανῶν ἤκιστα ἔμμενον, ὡς μηδένα κάμπαν, μήτε ἄνθρωπον μήτε μὴν ὑποζύγιόν τι ὀρθῆναι. Ἄτε γὰρ πολεμίου βασιλέως ἐπελθόντος ἀπέδρασε πᾶν τὸ γητοκονοῦν, καὶ πάντα τὰ ἐκεῖνη ἐχρέυεν ἀνθρώπων· ἀλλὰ καὶ γηράσαι βουλόμενον (ἀγοράσαι βουλομένων?), μὴδὲν τι τῶν πάντων ζῶων [ἦν] ἐντυχεῖν. Ἐν τούτῳ καὶ Θεόδωρος δ Βάκχου ἐφοίτησεν ὡς αὐτὸν, ἐδεξάτο τε τὸν ἄνδρα· καὶ ζυνόμελός οἱ ἐγένετο ἡμερωτάτα πως, τὸν μὲν Καίσαρα δι' εὐφημίας ἄγων, φάσκων τε ἀσπάζεσθαι τὴν ὡς αὐτὸν εἰρήνην τε καὶ φιλορροσύνην· μηδὲ γὰρ γεγονέναι τῆς ἐχθρας (λύσεως conj. Nieb.) τὸν σπονδῶν αἴτιον· Ἰουστίνον [δὲ] τὸν βασιλέα ἐς τὸν νάντιον λέγων κακῶς. Ἔστα ἐς τὰ πρόσω ἤλαυνε διὰ τῆς καλουμένης Βαδιανῆς, ἐπομένου οἱ καὶ Θεόδωρου· ἐσβάλλει τε εἰς τὴν Ῥωμαίων Ἀρμενίαν κατὰ Θεοδοσιούπολιν, λήγοντος ἤδη τοῦ ἔαρος· ὥστε κατὰ ταῦτον ζυνερχθῆναι τοὺς τε ἀγγελιαφόρους ἀφικέσθαι ἐν Βυζαντίῳ

τοὺς δηλώσαντας, ὡς ἀπροσδόκητα ἐπέστη τῇ Ῥωμαίων Ἀρμενίᾳ βασιλεὺς δ Περσῶν καὶ ὅσον οὕτω προσενηχθήσεαι Θεοδοσιούπολι, καὶ αὐτὸν ἐκεῖσε παρῆναι. Ἐπεὶ οὖν ἐγένετο αὐτοῦ, ἐστρατοπεδεύσατο ἐς τὸ Ἀραβησῶν ἐπικεκλημένον χωρίον, ἀμφὶ τὸ μεσημβρινὸν κλίμα τοῦ ἄστεος, τὸ δὲ δὴ Ῥωμαίων στρατεύμα, αὐτό γε δῆπου τὸ συναθροισθὲν, ὡς πρὸς ἄρκτον περὶ τὸ κλίμα τὸ καλούμενον * συναγόμενον, ἐς ὑπώρειάν τινα ὄρους. Ἄτὰρ δ Χοσρόης αὐτοῦ περὶ Θεοδοσιούπολιν, ἐπ' ὅψει Θεοδόρου, ἐξέταττε τὰς ἱππικὰς δυνάμεις, ἐς λόχους τε καὶ φάλαγγας διακρίνων τε καὶ μετακοσμῶν. Καὶ αὐτὸς τὸν ἱππον διελαύνων ἐνδεικνύμενος ἦν, ὅα δὴ οὐκ ἐκ προνοίας τινὸς, ὡς ἔτι ἔρρωται αὐτῷ καὶ σφριγᾷ τὸ σῶμα. Διενεοῖτο δὲ πως Θεοδοσιούπολιν ἐκπολιορκῆσαι· ἔννοια γάρ οἱ ἐσεφοίτησε μὴ οἶόντε ἔσεσθαι ἂν ἄλλως τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν ἀνακτήσασθαι καὶ Ἰβηρίαν, εἰ μὴ πῶ ὀχυρωτάτην ἐσότη Ῥωμαίων χειρώσοιτο πόλιν, ἐκεῖσε τε καθεδόμενος ἀνασώσεται τὴν ἐς τοῦ-πίσω λοιπὸν ἐγκαταλειμμένην Περσαρμενίαν τε καὶ Ἰβηρίαν. Τοιγαροῦν ἀναμφιβόλως ἔχε Θεοδοσιούπολιν αἰρήσειν. Ὡστε ὑποφαίνων τε καὶ αἰνιττόμενος, ὡς ἀλώσεται γε αὐτῷ πάντως ἡ πόλις, ἤρετο Θεόδωρον ὅποια δὴ κατὰ τὸ μέλλον ἀνάλωτος εἶναι δοκεῖ πόλις, τὸ Δάρας ἢ δῆτα ἡ Θεοδοσιούπολις; ὡς, εἶπε οὕτως ἀσφαλεστάτην, ἐδήλου δὲ τὸ Δάρας, ἐξεῖλε, πόσω μᾶλλον τὴν οὐχ οὕτως ἰσχυρὰν παραστήσοιτο Θεοδοσιούπολιν. Θεόδωρος μὲν οὖν ἀπεκρίνατο ἐμπροσθεν· ὡς, ἀνάλωτος εἶναι ἐκέλευεν φῆσας τὴν πόλιν τὴν ἐσαεὶ φρουρουμένην ὑπὸ θεοῦ. Ὁ δὲ βασιλεὺς

quod orientalibus exercitibus debebatur, non suo tempore, sed tardius facta fuerat. Itaque Chosroes Persarmeniam liber ab omni metu sine ulla difficultate occupavit, quum nemo inventus esset, qui illi resisteret. Neque minoris Armeniæ incolæ, qui Romanis vectigales erant, fugam cepērunt, neque agros dereliquerunt, sed commeatus exercitui subministrarunt. Sed quum Chosroes ulterius progrediretur, qui in regione Macrabandorum et Tarannorum habitabant, minime manebant, ut nemo mortalium, neque vero etiam ullum animal vecturæ aptum in his locis conspiceretur. Quum enim rex hostiliter irrumperet, omnes agricolæ aufugerunt et omnia late hominibus vacua erant, neque, etiamsi pretio emere vellent, nihil vivi reperire poterant. Interea Theodorus, Bacchi filius, venit ad eum; is hominem benigne excepit, et cum eo familiariter conversatus de Tiberio Cæsare bene locutus est, seque cum illo et pacem et amicitiam cupere dixit: nec enim eum inimicitiarum, quæ ex violato fœdere ortæ erant, auctorem esse; Justinum autem imperatorem sermonibus male habebat. Deinde ulterius per Vadianam progressus est, et eum sequebatur Theodorus. Vere jam exacto, Armeniam, quæ Romanis parebat et Theodosiopoli proxima erat, invasit: quo factum est ut eodem tempore nuntii Byzantium pervenirent qui Persarum regem Armeniam, qua Romani dominabantur, ex improviso adortum, Theodosiopolin usque penetrasse nuntiarent; et ipse in his locis esset. Eo quum advenisset, e regione oppidi ad meridiem sita quæ Arabessorum voca-

tur, castra posuit: Romanorum vero exercitus, quantum militum cogi potuit, septentrionali parte in regione * vocata, in radice cujusdam montis constitutus est. Ceterum Chosroes in conspectu Theodori equitatum in aciem eduxit, quem in turmas et phalangas divisit, et ipse, equo conscenso, quasi id inopinato et casu, non de industria faceret, quam valido adhuc et vigenti corpore esset, ostentabat. Sperabat autem, Theodosiopolin se aliquo modo expugnare posse: hæc enim cogitatio illius animo occurrebat, se non alia ratione Persarmeniam et Iberiam posse sibi subjicere, quam si unam ex Romanis urbibus eamque munitissimam caperet, in qua belli sedem constituens, quod Persarmeniæ et Iberiæ post tergum esset, tueretur. Nec enim illi dubium erat se Theodosiopolin expugnaturum. Idque indicans et jactans, se illam omni modo capturum, Theodorum interrogavit, quæ illi urbs expugnata difficilior videretur, Daras, an Theodosiopolis? Quibus verbis significare volebat, quum Daras, oppidum munitissimum, cepisset, quanto magis Theodosiopolin, quæ non æque munita erat, caperet. Theodorus autem valde prudenter respondit: eam demum urbem esse inexpugnabilem, quam deus in suam custodiam tutelamque in perpetuum recepisset. At Persarum rex, priusquam Theodorum a se dimitteret, satis perspexit, urbem his rebus omnibus, quæ ad resistendum hostibus necessariae erant, egregie paratam esse. Quum autem multa interea contigissent, Theodorum Persarum rex Byzantium rediturum dimisit. Literis Cæsar

δμως τῶν Ῥωμαίων, ἅτε ἀναμαχήσασθαι οὐ δυναμέ-
ων, εἰ καὶ πλείων αὐτοῖς ἐνδοθεῖη χρόνος. Ἐπεὶ οὖν
ἀναχωρῇ ἐγεγόνει ἀνὰ τὴν ἑω, μετετήνεκτο δὲ ἅπας
ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν δ' ὁρύβος, ἄλλου ἄλλα αὐτῆς δια-
κληρωσαμένων, ἥρος ἀρχομένου συνέστη πόλεμος.

Ex hoc loco quædam excerpit Suidas, non
nominato auctore, v. Δοκιμάσας : « Μαθὼν ὡς
ταῖς ἤδη ὑπὸ Ζαχαρίου δοκιμασθεῖσαις σπονδαῖς οὐ
στεργουσι Ῥωμαῖοι, ἐπαφίησι τὸν Τανγροδρὼ κατὰ
τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. »

41.

Ibidem pag. 158—160 : « Ὅτι δ' Τιβερίος δ' Καῖσαρ
στέλλει Θεόδωρον τὸν Βάχρου πρεσβευσόμενον ὡς βα-
σιλέα Περσῶν, τῷ δοκεῖν μὲν ὁμολογήσοντα χάριτας
ἀνθ' ὧν τὸν μέγιστον Ῥωμαίων πρεσβευτὴν ἐς τὰ μά-
λιστα ἐτίμησε Τραϊανὸν, ἡνίκα ἐναγχᾶς γε δῆπου τὴν
δι' αὐτοῦ ἐδέξατο πρεσβείαν, ἔκπαλαι τὸ τοιόνδε νομι-
σθὲν ὡς ἀμφοτέρας πολιτείας, ὥστε μετὰ τοὺς μεγάλους
πρέσβεις στέλλεσθαι ἐτέρους ἥσσοντας τῆς τῶν μεγίστων
πρέσβειων ἀποδοχῆς τε ἕκαστι καὶ φιλοφροσύνης. Ἄμα
δὲ ἐνετειλατό οἱ διαλεχθῆναι, ὡς ἐτοιμότατα ἔχοι, κατὰ
τὸ ἤδη ἐμπεδωθὲν, ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἑω στείλει τοὺς
Ῥωμαίων ἀρχοντας γνωματεύουσιν ἐν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ
ἐκπεμψομένοις ἡγεμόσι Περσῶν ἀμφὶ τῆς εἰρήνης
καὶ τὰ ἀμφίβολα διευκρινήσοντας. Θεόδωρον μὲν αὐτοῦ
ἀρξικόμενον, βασιλεὺς δ' Περσῶν καταλείπειν ἐν τῷ
Δάρας τῇ πόλει τοὺς τε τὸν ἄνδρα ἄζοντας, ἐγκλευσά-
μενος, ἐνθα ἂν μάθριεν τὸν βασιλέα εἶναι, ἐπικατα-
λαβεῖν, ὡς ἂν μὴ τὰ εἰδιωμένα ἐπὶ πρεσβευτῇ πράσων

ἀναβολῇ γρήσοιτό τι. Ἄμα γὰρ ἠθούλετο καὶ πολε-
μοῖς ὁμιλεῖν καὶ δέχεσθαι τὴν πρεσβείαν ταύτη γὰρ
ἐκφοβήσιν ὤετο ἐς τὰ μάλιστα Ῥωμαίους. Τῷ τοι ἄρα
τὴν ὁδοιπορίαν διανύσας διὰ τοῦ λεγομένου Ἀρρεστῶν
κλίματος καὶ τοῦ Μαρπητικῶν ἀφίκετο ἐν Περσαρμε-
νία, οὐκ οἰομένων τῶν Ῥωμαίων οὕτω γε δῆπου θᾶπτον
ἤξειν αὐτόν. Εἰωθότων γὰρ τῶν Περσῶν ἐν τοῖς ἐμ-
προσθεν χρόνοις ἀμφὶ τὸ πέρας τοῦ τὴν ἐκωνυμίας
Αὐγούστου κληρωσαμένου μηνὸς ἀναφαίνεσθαι κατὰ
δὴ τῆς Περσῶν Ἀρμενίας καὶ τινικαῦτα τὸν πόλεμον
συγκροτεῖν, προτερήσας αὐτοὺς εἰσῆρρησεν αὐτόθι. Ξυν-
ηνέχθη τοιγαροῦν ἀπαξ προκατελημμένους καὶ ἐφυ-
στερήσαντας τοὺς Ῥωμαίους δι' ὅλου τοῦ ἔτους οὐδὲν
διούσιν σφᾶς διαπράξασθαι ἐν καιρῷ. Οὕτε γὰρ τὸ
στράτευμα ξυνήθροιστο τὸ Ῥωμαϊκόν, ἀλλ' οἱ μὲν
περὶ Κοῦρσον καὶ Θεόδωρον τοὺς στρατιώτας (στρατη-
γὸς Β.), ἐπειδὴ αὐτοῖς ἀπήγγελο, ὡς νεμεσᾷ τε καὶ
ἀγανακτεῖ ὁ Καῖσαρ, ὅτι δὴ ἐσβαλόντες ἐν Ἀλβανίᾳ
μὴ ἀνέστησαν ἅπαντας Σαβεῖρους τε καὶ Ἀλβανούς,
ἀλλ' ὅτι ὁμήροις πεποηθότες ἐξεχώρησαν κατεργνωκότες
τε ἐξ αὐτῆς τῆς πείρας, τῷ ἀφηνιάσαι αὐτίκα ἀπὸ
Ῥωμαίων τὸν Σαβεῖρα, ὡς οὐ κατὰ τὸ δέον ἐπεπρά-
χσαν, παρώφη τε ὑπὸ σφῶν τὸ συνοῖσον, ὥσπερ
ἀμέλει ἐκ μεταμελείας αὐθις ἐλάσαντες ἐν Ἀλβανίᾳ *
(πρεσβείας) ἦγον τοὺς Σαβεῖρους τε καὶ Ἀλβανούς,
πανοικία σφᾶς μετοικίζοντες ἐς τὰ τῆδε τοῦ Κύρου
ποταμοῦ, ὡς λοιπὸν ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ δεαιτᾶσθαι χώρα.
Ἐτι οὖν Θεόδωρος τε καὶ Κοῦρος ἐν τούτοις ἐντρυφ-
οῦν ἐτύγγαλλον. Εἴτα ἐγκαλεσαμένου τοῦ Καίσαρος
Ἰουστινιανὸν τὸν τῆς ἑω στρατηγὸν μεταφοιτῆσαι καὶ

quod nulla alia ratione tantopere de hac dilatione impe-
tranda laboraret, quam ut per id temporis spatium idoneas
copias præpararet. Contemnebant tamen Persæ Romanos,
tanquam qui adversum se in acie stare et pugnando pares
esse non possent, etiamsi longius tempus iis indulisissent.
Quamobrem postquam belli cessatio ad tempus rata per
Orientem fuit, omnis motus in Armeniam est translatus, et
quum alius aliud munus in illa regione obiret, ineunte vere
bellum est exortum.

41.

Tiberius Theodorum, Bacchi filium, legatum ad regem
Persarum mittit, specie quidem gratias agendi causa, quod
Trajanum, nobilissimum Romanorum legatum, summo
honore affectisset, quum paulo ante legationem ejus acce-
pisset. Jam diu enim in more erat apud utrumque princi-
pem, post magnos legatos mittere alios minores, qui gra-
tiam agerent ob priores legatos benigne receptos, et ami-
citiâ testificarentur. Huic autem simul præceperat, ut
regi exponeret, se esse paratum (jam enim id convenerat)
mittere in fines utriusque ditionis viros nobiles, qui de pace
cum his, quos ipse eo ad id mitteret, agerent et contro-
versias dirimerent. Quum Theodorus ad Daras accessisset,
Persarum rex ibi reliquerat qui eum eo deducerent, ubi
regem commorari comperissent, ne, ulla re, quæ legato
præstari solebat, omissa, moram illi faceret. Volebat enim
simul bellum gerere et legationem excipere : sic enim se

Romanis terrorem injecturum esse sperabat. Qua de causa
quum iter per regionem, quæ Arestorum et Marepticorum
dicitur, fecisset, in Persarmeniam pervenit, inopinantibus
Romanis, qui tam cito eo illum perventurum nunquam
credidissent. Solebant enim Persæ antea circa finem mensis
qui Latinis vocatur Augustus, in Persarmenia apparere, et
inde ad bellum accingi : nunc autem Chosroes prius illuc
accessit. Accidit autem ut Romani semel præventi, quum
tardius rebus suis prospexissent, nihil toto illius anni spatio
feliciter et opportune gererent. Nec enim exercitus Roma-
norum collectus erat; sed militibus, qui sub Curso et Theo-
doro merebant, nuntiatum erat, imperatorem iratum esse
propterea quod in Albaniam irruentes, Sabiros et Albanos
non penitus sustulissent et exterminassent, sed obsidibus
confisi discessissent : quod quam imprudenter fecerint,
ipsos ex eventu cognitum habere : etenim confestim Sa-
biri a Romanis defecerant. Itaque rebus tam male gestis,
penitentia commoti, rursus in Albaniam impetum fecerunt,
et legationibus Sabiros et Albanos suis sedibus excitos citra
ripas Cyri annis collocarunt, ut in posterum in Romano-
rum ditionis regionibus habitarent. Quibus rebus peragendis
dum Curso et Theodorus adhuc occupantur, Cæsar Jus-
tinianum, Orientis ducem, proficisci et in Armenia bello
gerendo præesse jussit. Nihilominus neque Justinianus venit,
quia hoc illi serius Cæsar significarat, neque rei in tempore
gerendæ opportunitate usus fuerat. Ad hæc auri distributio,

ἐν Ἀρμενίᾳ γενέσθαι αὐτὸν ἡγῆσόμενον τοῦ πολέμου, αὐδὲν ἤττον καὶ Ἰουστινιανὸς οὕτω παρῆν, τῷ σημῆναι τοῦτο αὐτῷ τὸν Καίσαρα ὀλεῖ καὶ οὐκ ἐν καιρῷ τοῖς πράγμασι χρῆσασθαι, πρὸς γε καὶ τῆς συνήθους διανομῆς τοῦ χρυσίου τοῖς ἐσίοις καταλόγοις γεγεννημένης οὐκ ἐπικαίρως, ἀλλὰ δῆτα ἐφυστερησάσης. Ἐπ' ἀδείας οὖν οὕτω πως καὶ ἀκονιτὶ ἐλάσαντος ἐν Περσαρμενίᾳ Χοσρόου, μηδενὸς οἱ ἀντικαθισταμένου, οἱ μὲν δασυμοφόροι τῆς ἤττονος Ἀρμενίας οὕτε ἐχρήσαντο φυγῇ, ἐκλειοπότες τοὺς ἀγροὺς οἴγε, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὰ δσα ἐπιτήδεια χυνεκόμεζον τῷ στρατῷ. Προβαίνοντι δὲ Χοσρόῃ ἀνὰ τὰ πρόσω οἱ ἐν τῷ κλίματι Μακρὰ βανδῶν καὶ Ταραννῶν ἥμιστα ἔμενον, ὡς μηδένα πάμπαν, μήτε ἀνθρωπὸν μήτε μὴν ὑποζύγιόν τι ὀρθῆναι. Ἄτε γὰρ πολεμίου βασιλέως ἐπελθόντος ἀπέδρασε πᾶν τὸ γεγονοῦν, καὶ πάντα τὰ ἐκείνη ἐχῆρυνεν ἀνθρώπων· ἀλλὰ καὶ γηράσαι βουλόμενον (ἀγοράσαι βουλομένων?), μηδὲν τι τῶν πάντων ζῶων [ἦν] ἐντυχεῖν. Ἐν τούτῳ καὶ Θεόδωρος ὁ Βάχχου ἐφοίτησεν ὡς αὐτὸν, ἐδέξατο τὸν ἄνδρα· καὶ ζυνόμελός οἱ ἐγένετο ἡμερωτάτῃ πως, τὸν μὲν Καίσαρα δι' εὐφημίας ἄγων, φάσκων τε ἀσπάζεσθαι τὴν ὡς αὐτὸν εἰρήνην τε καὶ φιλοφροσύνην· μηδὲ γὰρ γεγενέσθαι τῆς ἐχθρας (λύσεως conj. Nieb.) τῶν σπονδῶν αἰτιῶν· Ἰουστίνον [δὲ] τὸν βασιλέα ἐς τὸν νάντιον λέγων κακῶς. Ἔϊτα ἐς τὰ πρόσω ἤλαυνε διὰ τῆς καλουμένης Βαδιαῆς, ἐπομένου οἱ καὶ Θεόδωρου· ἐσβάλλει τε εἰς τὴν Ῥωμαίων Ἀρμενίαν κατὰ Θεοδοσιούπολιν, λήγοντος ἤδη τοῦ ἔαρος· ὥστε κατὰ ταῦτον ζυνερχομένη τούς τε ἀγγελιαφόρους ἀφικέσθαι ἐν Βυζαντίῳ

τούς δηλώσαντας, ὡς ἀπροσδόκητα ἐπέστη τῇ Ῥωμαίων Ἀρμενίᾳ βασιλεὺς ὁ Περσῶν καὶ δσον οὕτω προσενηχθήσεαι Θεοδοσιούπολι, καὶ αὐτὸν ἐκεῖσε παρῆναι. Ἐπεὶ οὖν ἐγένετο αὐτοῦ, ἐστρατοπεδεύσατο ἐς τὸ Ἀραβισσῶν ἐπικεκλημένον χωρίον, ἀμφὶ τὸ μεσημβρινὸν κλίμα τοῦ ἄστεος, τὸ δὲ δὴ Ῥωμαίων στρατεύμα, αὐτό γε δῆπου τὸ συναθροισθὲν, ὡς πρὸς ἄρκτον περὶ τὸ κλίμα τὸ καλούμενον * συναγόμενον, ἐς ὑπώρειάν τινα δρους. Ἄτὰρ ὁ Χοσρόης αὐτοῦ περὶ Θεοδοσιούπολιν, ἐπ' ὄψει Θεοδόρου, ἐξέταττε τὰς ἱππικὰς δυνάμεις, ἐς λόχους τε καὶ φάλαγγας διακρίνων τε καὶ μετακοσμῶν. Καὶ αὐτὸς τὸν ἱππὸν διαλαύνων ἐνδεικνύμενος ἦν, οἷα δὴ οὐκ ἐκ προνοίας τινὸς, ὡς ἔτι ἔρρωται αὐτῷ καὶ σφριγῆ τὸ σῶμα. Διανοεῖτο δὲ πως Θεοδοσιούπολιν ἐκπολιορκῆσαι· ἔννοια γάρ οἱ ἐσεφοίτησε μὴ οἶόντε ἔσεσθαι ἂν ἄλλως τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν ἀνακτήσασθαι καὶ Ἰβηρίαν, εἰ μὴ πῶ ὀχυρωτάτην ἐσότη Ῥωμαίων χειρώσοιτο πόλιν, ἐκεῖσε τε καθεδόμενος ἀνασώσεται τὴν ἐς τοῦ-πίσω λοιπὸν ἐγκαταλειμμένην Περσαρμενίαν τε καὶ Ἰβηρίαν. Τοιγαροῦν ἀναμφιβόλως εἶχε Θεοδοσιούπολιν αἰρήσειν. Ὡστε ὑποφαίνων τε καὶ αἰνιττόμενος, ὡς ἀλώσεται γε αὐτῷ πάντως ἡ πόλις, ἤρετο Θεόδωρον ὅποια δὴ κατὰ τὸ μᾶλλον ἀνάλωτος εἶναι δοκεῖ πόλις, τὸ Δάρας ἢ δῆτα ἡ Θεοδοσιούπολις; ὡς, εἶγε οὕτως ἀσφαλεστάτην, ἐδήλου δὲ τὸ Δάρας, ἐξεῖλε, πόσω μᾶλλον τὴν οὐχ οὕτως ἰσχυρὰν παραστήσοιτο Θεοδοσιούπολιν. Θεόδωρος μὲν οὖν ἀπεκρίνατο ἐμπρόνευστάτῃ πως, ἀνάλωτον εἶναι ἐκείνην φήσας τὴν πόλιν τὴν ἐσαεὶ φρουρουμένην ὑπὸ θεοῦ. Ὁ δὲ βασιλεὺς

quod orientalibus exercitibus debebatur, non suo tempore, sed tardius facta fuerat. Itaque Chosroes Persarmeniam liber ab omni metu sine ulla difficultate occupavit, quum nemo inventus esset, qui illi resisteret. Neque minoris Armeniæ incolæ, qui Romanis vectigales erant, fugam ceperunt, neque agros dereliquerunt, sed commeatus exercitui subministrarunt. Sed quum Chosroes ulterius progredieretur, qui in regione Macrabandorum et Tarannorum habitabant, minime manebant, ut nemo mortalium, neque vero etiam ullum animal vecturæ aptum in his locis conspiceretur. Quum enim rex hostiliter irrumperet, omnes agricolæ aufugerunt et omnia late hominibus vacua erant, neque, etiamsi pretio emere vellent, nihil vivi reperire poterant. Interea Theodorus, Bacchi filius, venit ad eum; is hominem benigne excepit, et cum eo familiariter conversatus de Tiberio Cæsare bene locutus est, seque cum illo et pacem et amicitiam cupere dixit: nec enim eum inimicitiarum, quæ ex violato fœdere ortæ erant, auctorem esse; Justinum autem imperatorem sermonibus male habebat. Deinde ulterius per Vadianam progressus est, et eum sequebatur Theodorus. Vere jam exacto, Armeniam, quæ Romanis parebat et Theodosiopolis proxima erat, invasit: quo factum est ut eodem tempore nuntii Byzantium pervenirent qui Persarum regem Armeniam, qua Romani dominabantur, ex improviso adortum, Theodosiopolin usque penetrasse nuntiarent; et ipse in his locis esset. Eo quum advenisset, e regione oppidi ad meridiem sita quæ Arabessorum voca-

tur, castra posuit: Romanorum vero exercitus, quantum militum cogi potuit, septentrionali parte in regione * vocata, in radice cuiusdam montis constitutus est. Ceterum Chosroes in conspectu Theodori equitatum in aciem eduxit, quem in turmas et phalngas divisit, et ipse, equo conscenso, quasi id inopinato et casu, non de industria faceret, quam valido adhuc et vigenti corpore esset, ostentabat. Sperabat autem, Theodosiopolin se aliquo modo expugnare posse: hæc enim cogitatio illius animo occurrebat, se non alia ratione Persarmeniam et Iberiam posse sibi subicere, quam si unam ex Romanis urbibus eamque munitissimam caperet, in qua belli sedem constituens, quod Persarmeniæ et Iberiæ post tergum esset, tueretur. Nec enim illi dubium erat se Theodosiopolin expugnaturum. Idque indicans et jactans, se illam omni modo capturum, Theodorum interrogavit, quæ illi urbs expugnata difficilior videretur, Daras, an Theodosiopolis? Quibus verbis significare volebat, quum Daras, oppidum munitissimum, cepisset, quanto magis Theodosiopolin, quæ non aequè munita erat, caperet. Theodorus autem valde prudenter respondit: eam demum urbem esse inexpugnabilem, quam deus in suam custodiam tutelamque in perpetuum recepisset. At Persarum rex, priusquam Theodorum a se dimitteret, satis perspexit, urbem iis rebus omnibus, quæ ad resistendum hostibus necessariae erant, egregie paratam esse. Quum autem multa interea contigissent, Theodorum Persarum rex Byzantium rediturum dimisit. Literis Cæsar

ὁ Περσῶν, πρὶν ἢ Θεόδωρον πρὸς αὐτοῦ ἀπεθῆναι, ὡς ἐγένετο ἀγγεῖον Θεοδοσιουπόλεως, κατενόησε τὴν πόλιν εὖ μάλα καὶ ὡς ἀληθῶς ἐς τὰ πολέμια παρεσκευασμένην. Καὶ τινων μεταξὺ γενομένων ἀφίησι βασιλεὺς ὁ Περσῶν Θεόδωρον ἐς Βυζάντιον ἐλευσόμενον, ἐν γράμμασι μὲν κατάδελον ποιήσας τῷ Καίσαρι, ὡς ἔδεται καὶ αὐτὸς τῇ εἰρήνῃ, καὶ ὡς, εἰ πρὶν ἐκστρατεύει ἀφίκετο Θεόδωρος, οὐδὲ ἐξετάζατο ἂν αὐτὸς οὐδέ γε ἐκίνησε τὰς δυνάμεις. Νῦν δὲ ἀκλεῖς αὐτῷ εἶναι δοκεῖ ἐκστρατευσάμεν ἤδη διαλύσαι τὸ στράτευμα· τοὺς γὰρ ἀνθρώπους ἢ τοῦ κερδαλέου γε ἕκατι ἢ δοῆς δρεγομένους ἅπαντα πράσσειν. Ἐπιγγέλλετο δὲ, ὡς ἀπονοστήσας ἐς τὰ οἰκεία ἐκπέμψοι τοὺς ἐπιτηδείους αὐτῷ ἄρχοντας ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἑω, διαλεχθσομένους τε καὶ διαθήσοντας τὰ περὶ τῆς εἰρήνης ἅμα τοῖς ἐκπεμφθσομένοις Ῥωμαίων ἡγεμόσιν. Ταῦτα μὲν οὖν ἐσήμηνε τῷ Καίσαρι. Ἐκλιπαροῦντος δὲ αὐτὸν Θεόδωρου ὥστε ἐπισχεῖν τὴν εἰσβολήν, ἔδοξεν ἐπινεύειν, εἰ γε ἄρτι λ' ἡμερῶν ἀγγελία φοιτήσοι ὡς αὐτὸν σταλεῖσα ἐκ τοῦ Καίσαρος τὰ δέοντα βουλευσαμένου. Ἐπειδὴ δὲ Θεόδωρον ἀφῆκεν, ὡς ἔγνω μήτε ἐξ ἐφόδου τὴν Θεοδοσιουπόλιν αἰδόντε δν αὐτῷ ἐξελεῖν, μήτε γε μὴν πολιορκία τε καὶ μηχανήμασιν ἐσεσθῆαι οἱ ἐς τὸ λυσιτελεῖς ἀποπειραθῆναι τοῦ τείχους (ξυνελεύσεσθαι γὰρ ἐν τοσούτῳ τὰς Ῥωμαϊκὰς δυνάμεις), καὶ δὴ ἀφῆκε τὴν Θεοδοσιουπόλιν.

42. (576; Justinian an. 12.)

Exc. De leg. p. 119 : « Ὅτι ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος οἱ τῶν Ῥωμαίων στρατηγοὶ εἰσβολὴν ἐς Ἀλβανίαν ποιησάμενοι, καὶ ὁμήρους λαβόντες Σαβερίων καὶ

significavit, se quoque pace delectari, et si antequam exercitum comparasset, Theodorus advenisset, neque ipsum in aciem descensurum fuisse, neque copias educturum. Nunc quoniam cum exercitu moverit, sibi dedecori fore, si exercitum solvat et missum faciat. Omnia enim mortales facere aut quaestus gratia, aut quo sibi gloriam quarant. Promisit autem, simulatque domum revertisse, se missurum in fines Orientis ex principibus sibi necessitudine conjunctis, qui cum primariis viris ex Romanis, quos Caesar ejus rei gratia delegaret, de his, quæ ad pacem facerent, inter se disceptarent et statuerent. Hæc igitur ad Cæsarem misit. Quum vero Theodorus eum suppliciter oraret ut ab incursionibus abstinere, id quidem concedendum censuit, si intra quadraginta dies nuntius ad se a Cæsare veniret, qui illum, quid suæ voluntatis esset, certiores faceret. Dimisso Theodoro, ut cognovit in sua potestate minime situm esse improvisa invasione Theodosiopolin capere, neque si obsidione aut machinis muros tentaret, quicquam profecturum esse (Romanorum enim copias inter id temporis spatium conventuros), ab obsidione Theodosiopolis discessit.

42.

Sub Tiberio Cæsare Romanorum duces, impetu in Albaniam facto, obsidibus a Sabiris et aliis gentibus acceptis, Byzantium venerunt. Eo quum legati Alanorum et Sabiorum venissent, qui se Romanis dederant, Cæsar eos benigne et

ἄλλων ἐθνῶν, ἤκον ἐς Βυζάντιον. Ἀφικομένους δὲ ἐν Βυζαντίῳ τοὺς πρέσβεις τῶν ἐνδεδικώτων ἑαυτοὺς Ἀλανῶν τε καὶ Σαβερίων ὁ Καίσαρ δέχεται ἐπικεικῶς καὶ πάνυ φιλανθρωπῶς· πυθόμενος τε παρ' αὐτῶν πόσσα χρήματα αὐτοῖς ἐδίδου ὁ Περσῶν βασιλεὺς, δεδοκῶς τε ἐξουσίαν εἶσιν ἐς ὅσον ἡβούλονται ἐξῆραι τῇ ψευδολογίᾳ τὸ χρήμα καὶ τῷ κόμπῳ τάληθες ἐπικαλύψαι, « Διπλάσια τούτων ἔγωγε παρέξω, » ἔφη, « τοῖς τε ἐν τέλει ὑμῶν, πρὸς δὲ δὴ καὶ ὑμῖν αὐτοῖς. » Ἐπὶ τούτοις ἤσθησάν τε οἱ βάρβαροι, καὶ ἐδόκουν χάριν εἰδέναι τῷ κρείττονι ἀνθ' ὧν ὑπήκοοι Ῥωμαίων ἐγένοντο. Ἠγγεγον δὲ, ὡς ὁ Ἀβείρ ἀπέστη οὐκ ἐς μακρὰν, ὀλίγα τε φροντίσας τῶν ὁμήρων Πέρσαις προσετέθη. Τοῖς μὲν οὖν πρέσβεσιν αὖθις ἐν συνουσία γενόμενος ὁ Καίσαρ τὰ ὅσα ἀρόδια διελέχθη, καὶ ἔφη τοὺς τε προσχωροῦντας αὐτῷ ἐκοντὶ μάλα εὐεργετήσειν, τοὺς δὲ γε οὐ βουλομένους καὶ ἄκοντας ἐξείν ὑπὸ τὴν αὐτοῦ χεῖρα βίᾳ καὶ δυνάμει.

43. (576.)

ΕΚ ΤΟΥ Η' ΛΟΓΟΥ (*).

Exc. De leg. Rom. p. 164—164 : « Ὅτι περὶ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς Τιβερίου Καίσαρος ἡγεμονίας, μικρῷ πρότερον ἢ τὰδε ξυνεγενθῆναι τὰ περὶ Χοσρόην, πρεσβεῖα ἐστάλη αὖθις ἀπὸ Ῥωμαίων ὡς Τούρκους, Οὐαλεντίνου ἐς τοῦτο χειροτονηθέντος· εἰς δὲ οὗτος τῶν βασιλείων ξιφηρόρων. Καὶ οὖν ἐπεὶ αὐτῷ ἐπετέθη

(*) « Errorem in numero libri esse apparet, siquidem legatio ad Turcas anno secundo Tiberii Cæsaris, superstitie Justino, missa est. » NIEBUHR.

humaniter excepit. Quum autem ex eorum verbis audisset, quantas pecunias illis Persarum rex largitus fuisset, facta potestate, quantum vellent oratione rem exaggerare, et verum dicendo obscurare, « Duplo majora præmia vobis largiar, inquit, non solum viris in dignitate constitutis, sed etiam unicuique vestrum. » Hæc barbaris lætitiæ attulerunt, et visi sunt deo gratiam habere, quod subjecti facti essent Romanis. Retulerunt autem, Abirem (Sabirem) paullo ante defecisse et, nulla obsidum habita ratione, cum Persis se conjunxisse. Deinde Cæsar cum legatis congressus, quæ apta videbantur, disseruit et dixit, erga eos, qui sponte in ejus potestatem venirent, se liberalem futurum, sed eos, qui se suæ potestati submittere recusarent, vi et armis suo imperio parere coacturum.

43.

EX LIBRO OCTAVO.

Secundo Tiberii Cæsaris imperii anno, paulo ante quam ea, quæ de Chosroe narravimus, gererentur, legatio denuo missa est a Romanis ad Turcos. Valentinus (is erat unus ex imperatoris-satellitibus) ad id muneris est delectus, quod ubi illi demandatum fuit, cum his, qui eum comitabantur, profectus est. Una quoque centum sex Turcos assumpsit,

ἡ πρᾶξις, ἄρας ὤχετο ζῆν τοῖς κατ' αὐτὸν ὁπαδοῖς, ἔτι γε μὴν καὶ Τούρκοις ἑκατὸν πρὸς τοῖς ἑξ. Ἐνεδήμουν γὰρ τηνικαῦτα Τούρκοι κατὰ τὸ Βυζάντιον ἤδη ἐκ πολλοῦ ὑπὸ τοῦ σφετέρου ἄλλοτε ἄλλοι ἐκπεμφθέντες ἔθνους. Ἐνίους μὲν γὰρ αὐτῶν Ἀναγκάστης ἐνταῦθα ἐπεκόμισεν, ἐς πρεσβείαν ἐκείσε ἀφικόμενος· τινὲς δὲ ἅμα Εὐτυχίῳ τὴν ἀφίξιν ἐποίησαντο κατὰ τὴν βασιλίδαν πόλιν· ἄλλοι δὲ ἐτύγγανον κατὰ τὸ Βυζάντιον διατρέβοντες μετ' αὐτοῦ δῆτα Οὐαλεντίου πρότερον ἀφιγμένοι (οἷς γὰρ Οὐαλεντίους ἐπρεσβεύσατο ὡς Τούρκους), ἄλλοι δὲ σὺν Ἡρωδιανῶ, ὁμοίως δὲ καὶ ἅμα Παύλῳ τῷ Κίλικι, ὡς ἐξ ἀπάντων τούτων ξυναθροισθῆναι Σκυθὰς ἀνδρας ἐκ τοῦ φύλου τῶν ἐπιλεγόμενων Τούρκων ἐξ πρὸς τοῖς ρ'. Οὗς δὲ ἅπαντας ἀναλαβὼν Οὐαλεντίους ἀπῆρε τοῦ βασιλείου ἀστεος. Χρησάμενος δὲ ταῖς ταχυπλοοῖς τῶν δλακῶν, διὰ τε Σινώπης καὶ Χερσώνος (ἣ ἐστὶν ἀντικρὺ ἡ ἰὼν (*), τοῦ ἡλίου ἀνατολῶν περὺκεν ἰδρυμένη), οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἀπατούρας, ἔτι τε καὶ διὰ φύλων. Κατὰ δὲ τῆς ψαμαθῶδες τῆς παρέθει τὰ ὄρη τῆς Ταυρικῆς τὰ νεύοντα ἐπὶ μεσημβρίαν. Ἐκεῖνα δὲ οὖν τὰ ἐκ τῶν λιμναίων ὑδάτων περιθεόμενα πεδία οἷ γε ἀμφὶ Οὐαλεντίνον ἵππασάμενοι, καὶ ἐτέρους δὲ πλείστους δονακῶδεις τε καὶ λοχμῶδεις, ἔτι τε καὶ ὑδατῶδεις διεληλυθότες χώρους, οὐ μὴν ἀλλὰ

(*) « Locum fractum et fordissime depravatam, ita ut ab Hæschelio editus est, relinquere cogor : nihil enim de Apatura et Phylis, locisve, quorum nomina in has formas mutari potuissent, equidem invenio. De Chersonese tamen suspicor scriptum fuisse : ἣ ἐστὶν ἀντικρὺ Σινώπης [καὶ τῶν τοῦ Ἰστροῦ στομάτων πρὸς τῶν ἰσημερινῶν] τοῦ ἡλίου κ. τ. λ. » NIEBUHR. Lenius corrigas : ἣ ἐστὶν ἀντικρὺ Ἰλιῶν, [ἥτις ἐπὶ τῶν] τοῦ ἡλίου ἀν. κτλ. De Eione penins. e regione Chersonesi Tracheæ sita v. Plin. vi, 6. Apatura sita est prope Phanagoriam ; v. Hecateus fr. 165 ; Strabo XI, p. 757 ; Plinius VI, 6. Deinde scripserim : ἔτι τε καὶ διὰ Σινδῶν.

καὶ διὰ τῆς λεγομένης Ἀκκίγας (ὄνομα δὲ γυναικὸς ἀρχούσης τῶν ἀνὰ τὰ ἐκείνη Σκυθῶν, χειροτονηθείσης τηνικαῦτα ἐς τοῦτο ὑπὸ Ἀναγαίου, δς ἐκράτει τοῦ φύλου τῶν Οὐτιγούρων), ὡς δὲ ζῦμπαν εἰπεῖν, πολλὰς ἀτραποὺς ὁμιλήσαντες καὶ δυσχωρίαις, παρεγένοντο ἐνθα τὰ πολεμικὰ σύμβολα τοῦ Τούρξανθου ἐτύγγανεν ὄντα· οὗτος δὲ εἷς τῶν παρὰ Τούρκους ἡγεμόνων. Ἐν ὁκτῶ γὰρ μοίραις διεδάσαντο τὰ ἐκείνη ἅπαντα, οἷς γε τοῦ φύλου τῶν Τούρκων ἔλαχε προστάναί. Ἀρσίλας δὲ ὄνομα τῷ παλαιτέρῳ μονάρχῳ Τούρκων. Ὁ γοῦν Οὐαλεντίνος παρὰ τὸν Τούρξανθον ἀφικόμενος, δς πρὸ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων ὑπαντιάζων ἐτύγγανε τοῖς ἐκείσε παραγενομένοις, εἰτα συνησθῆναι φράσας τῷ Καίσαρι Ῥωμαίων. Ἐς τοῦτο γὰρ ἀφίκτο ἐκείσε, προσφθεγόμενος τοὺς προεστῶτας τοῦ φύλου τῶν Τούρκων, Τίβεριου ἡδὲ ἐς τὸ τῶν Καίσαρων ἀναβεβηκότος κράτος· πρὸς τοῖς καὶ ὡς ἂν ἡ φιλορροσύνη οὐχ ἤττον ἐν βεβαίῳ ἔσοιτο καὶ αἱ μεταξὺ Ῥωμαίων τε καὶ Τούρκων προελθοῦσαι σπονδαί, δς ἔθετο Διλιζιβουλὸς τε καὶ Ἰουστίνος ὁ βασιλεὺς, Ζημάρχου πρώτου ἐκείσε φοιτήσαντος, ἡνίκα ἐσήμανεν (*) ὁ Διλιζιβουλός, ὡς Ῥωμαίων φίλος οὐχ ἤττον καὶ αὐτῷ ἐπιτήδειος καὶ δυσμένης ὁμοίως, καὶ ὅπως τὰ τοιαῦτα ἀτρωτά τε καὶ ἀπερίσπαστα μένοι. Τῷ τοι ἄρα ἐπειδὴ τηνικαῦτα Ῥωμαῖοι Πέρσας ἐπολέμουν, ἐπὶ τῇ προσήρσει ἔφη Οὐαλεντίνος, δέον εἶναι ἐν καιρῷ καὶ αὐτὸν ἐπιθέσθαι Πέρσαις. Ταῦτα πρεσβεύοντος αὐτίκα ὁ Τούρξανθος, « Ἄρα οὖν οὐχὶ ὑμεῖς, » ἔφη, « οὗτοι ἐκεῖνοί ἐστε Ῥωμαῖοι, δέκα μὲν γλώσσαις, μιᾷ δὲ χρώμενοι ἀπάτῃ ; » Καὶ ἅμα λέγων ἐπέδυσε τοῖς δέκα δακτύλοις τὸ στόμα τὸ ἑαυτοῦ. Εἰτα ἔλεξεν αὐθις· « Ὡσπερ νῦν ἐπὶ τῷ κατ' ἐμέ στόματι δάκτυ-

(*) Ἐσήμηνεν Suidas v. Προσῆρσαι et Σιλιζιβουλός (sic), qui ex hoc loco nonnulla affert.

Turci enim Byzantii jamdudum consederant, a sua gente alii alia de causa missi. Nonnullos Anancastes, quum illuc ad legationem profectus esset, secum adduxerat. Alii cum Eutychio ad imperatoriam urbem accesserant ; alii circa Byzantium commorabantur, qui cum ipso Valentino prius venerant. Bis enim Valentinus legatus ad Turcos est profectus. Erant et alii, qui cum Herodiano et cum Paulo Cilicē illuc devenerant. Ex his omnibus igitur collegit centum sex Turcos, et a regia urbe-citis navibus profectus est per Sinopen et Chersonem (cujus e regione orientem versus sita est Eion) et Apaturam et Sindicam. Hiuc... Tauricæ montes, qui ad meridiem vergunt, prætervectus est. Inde Valentinus campos, circa quos stagnantes aquæ decurrebant, equis perequavit, et alios plures arundinosos, fruticosos et palustres locos superavit. Regionem quoque, quæ dicitur Accagas peragravit (est autem nomen mulieris quæ illius partis Scythiis imperabat, suffragio Anagæi, qui Utigoris præerat, regnum adeptæ), et ut breviter dicam, multa et difficilia itinera emensi, ad ea loca pervenerunt, ubi Turxanthi bellicæ stationes erant. Erat hic unus ex Turcorum ducibus : etenim in octo partes regnum diviserant qui Turcorum principatum tenebant se-

niori autem Turcorum duci nomen erat Arcesilas. Itaque Valentinus ad Turxanthum accessit, qui prius Turcorum ducum obviis factus erat venientibus, eumque gaudere jussit novo Romanorum Cæsare creato : idcirco enim venerat, ut Turcorum duces salutaret, Tiberio ad Cæsarium potentiam evecto ; ad hæc, ut non minor inter eos benevolentia esset, et fœdera eadem valerent, quæ inter Dilzibulum (i. q. *Dizabulum*) et Justinum per Zemarchum, qui primus ad eos venerat, pacta conventaque fuerant. Dilzibulus enim Romanorum amicos sibi quoque amicos fore, et hostes itidem, idque immutatum et firmum esse pronuntiaverat. Quare quum Romani eo ipso tempore bellum cum Persis gererent, Valentinus oratione sua ostendit, oportere illum quoque, quum tempus opportunum venerit, Persas bello aggredi. Hæc legato dicente, confestim Turxanthus, « Num, inquit, vos estis illi Romani, qui decem quidem linguis, sed una fraude utimini ? » Hæc simul ut dixit, decem digitos in os suum conjecit, deinde rursus sic est locutus : « Ut meo ori decem meos digitos nunc admoveo, ita et vos Romani pluribus et variis utimini linguis, quibus modo me, modo eos, qui mea mancipia sunt, Uarchionitas, decipitis. Et sane omnino omnes gentes verborum illecebris et

λοι εἰσι δέκα, ὡσάυτως δὲ καὶ ὑμεῖς οἱ Ῥωμαῖοι πλείοσι χέγησθε γλώσσαις· καὶ ταύτῃ μὲν ἐμὲ ἀπατάτε, τῇ δὲ ἄλλῃ τὰ κατ' ἐμὲ ἀνδράποδα τοὺς Οὐαρχωνίτας. Καὶ ἀπλῶς ἀπαντα τὰ ἔθνη, βρημάτων τε ποικίλια καὶ τῷ δολερῷ τῆς διανοίας, εἰρωνευόμενοι τε καὶ ὑποθωπεύοντες αὐτὰ μὲν ὥσπερ ἐπὶ κεφαλὴν ὡσθέντα τῇ βλάβῃ περιφρονεῖτε, ὑμῖν δὲ αὐτοῖς τὸ λυσιτελεῖς ἐκπορίζετε. Ἀλλὰ γὰρ καὶ ὑμεῖς οἱ πρέσβεις ἡμφιεσμένοι τὸ ψεῦδος ἤχετε ὡς ἐμὲ, καὶ ὁ στεῖλας ὑμᾶς οὐχ ἥκιστα πέφυκεν ἀπατεῶν. Καὶ ὑμᾶς μὲν διαχειρίσομαι παραχρῆμα καὶ οὐκ ἐς ἀναβολήν· ὀνειὼν γάρ τι καὶ ἐκφυλὼν ψεύδεσθαι Τούρκῳ ἀνδρὶ. Ὁ δὲ καθ' ὑμᾶς βασιλεὺς ἐκτίσει μοι δίκας ἐν δέοντι, ἔμοι μὲν φίλιας ἐχόμενα διαλεγόμενος, τοῖς δὲ δὴ Οὐαρχωνίταις τοῖς ἡμετέροις δούλοις (ἐδόλου δὲ τοὺς Ἀθάροιν) ἀποδράσας τοὺς δεσπότης γενόμενος ἔνσπονδος. Οἱ μὲν Οὐαρχωνῖται, ἅτε κατήκοοι Τούρκων, ἡνίκα βούλομαι, ὡς ἐμὲ ἤξουσι· καὶ εἴγε τὴν κατ' ἐμὲ ἱππεῖαν ἐσαθρήσουσι μάλιστα ὡς αὐτοὺς ἐκπεμφθεῖσαν, ἐς τὰ κατώτατα φεύγονται τῆς γῆς· ἀντιβλέποντες δὲ ἡμῖν, ὡς εἰκὸς, οὐ φονευθήσονται ξίφεσι, μάλλον μὲν οὖν ταῖς ὀπλαῖς καταπατηθήσονται τῶν ἡμετέρων ἱππῶν, καὶ δίκην ἀπολοῦνται μυρμήκων. Καὶ περὶ μὲν τῶν Οὐαρχωνιτῶν ταῦτα ὑμῖν ἐν βεβαίῳ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Ῥωμαῖοι, τί δῆτα ἄρα τοὺς κατ' ἐμὲ πρέσβεις διὰ τοῦ Καυκάσου ὁδοιποροῦντας ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἄγετε, ὡς ἐμὲ φάσκοντες μὴ εἶναι ἐτέραν ἀτραπὸν, δι' ἧς αὐτοῖς ἔσται ἡ πορεία; ταῦτα δὲ ἐπιτελεῖτε, ὡς ἀπείπομι διὰ τὰς δυσχωρίας ἐπιθέσθαι τῇ Ῥωμαίων ἐπικρατείᾳ. Πλὴν ἐγὼ γε ἐξεπίσταμαι μάλα ἀκριδῶς σποι τε ὁ Δάναπρις ποταμὸς, οὐ μὴν ἀλλὰ

καὶ ὁ Ἰστρος ἔνθα καταρρεῖ, καὶ ἵνα ὁ Ἑβρος, ὁπόθεν τε ἐπεραιώθησαν ἐς τὴν Ῥωμαϊκὴν τὸ ἡμέτερον δουλικὸν οἱ Οὐαρχωνῖται. Οὐκ ἀγνοῶ τὴν καθ' ὑμᾶς δύναμιν. Ἐμοὶ γὰρ ὑποκέκλιται πᾶσα ἡ γῆ, ἀρχομένη μὲν ἐκ τῶν τοῦ ἡλίου πρώτων ἀκτίνων, καταλήγουσα δὲ ἐς τὰ πέρατα τῆς ἐσπέρας. Ἐσαθρήσατε, ὦ δειλαιοί, τὰ Ἀλανικὰ ἔθνη, ἔτι γε μὴν καὶ τὰ φύλα τῶν Οὔτιγούρων, οἳ γε ἐπὶ πολλὴ θαρραλέοι τέ τινες ὄντες καὶ τῇ οἰκειᾷ πίσυνοι δυνάμει ἀντετάξαντο μὲν τῷ ἀκαταμάχητῳ τῶν Τούρκων, οὐκ ἀπάναντο δὲ τῶν ἑλπίδων. Ταύτῃ τοι καὶ ὑπακούουσιν ἡμῖν, καὶ ἐν μοίρᾳ καθεστήκασιν δούλου. » Τοσαῦτα μὲν οὖν τῷ Τουρζάνθῳ ἐκεκόμπαστο· ὑπαγόρας γάρ τις ἀνὴρ καὶ ἀλαζονεὶα χαίρων. Ὁ δὲ Οὐαλεντίνος ἀκηκοὺς ἔλεξεν ὧδε· « Εἰ μὴ χαλεπώτατόν πως καὶ ἀνιερὸν ὑπῆρχεν, ὦ Τούρκων ἡγεμῶν, καὶ παντὸς δλεθριώτερον θανάτου τὸ τεθάναι ἡμᾶς ὑπὸ σοῦ, ζῶσαν δὲ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις τὴν κακῆγορίαν περινοστεῖν· καὶ τοῦτο δὴ μὴ πώποτε πράχθην, καινοτομούμενον ὑπὸ σοῦ, τῇ πράξει τὴν μαρτυρίαν διασαφηνίζειν ἐμελλεν, ὡς ἀπέκτεινας ἄνδρας πρέσβεις, καὶ τὸ τῇ ἀκῇ καὶ μόνῃ φοβερὸν ἔργῳ δειχθήσεται φοδερώτερον· ἐυζαίμην ἂν τῷ κατὰ σὲ ξίφει τήμερον τὴν τελευταίαν ἰδεῖν, τοῦτο μὲν ψευδολογία χαίρειν ἀκηκοὺς τὸν κατ' ἐμὲ βασιλέα, τοῦτο δὲ ψευδομένους αὐτῷ τοὺς πρέσβεις. Διὸ δὴ ἐκλιπαροῦμεν πρῶτον ἡμῖν προσθίλπει, καὶ ὑποχαλᾶν τῆς ὀργῆς, καὶ τὸ λιαν δξύθυμον φιλανθρώπῳ καταμαλαττεῖν, ἔτι γε μὴν τῷ κοινῷ τῶν πρέσβων πείθεσθαι νόμῳ. Εἰρήνης γάρ ἐσμεν ἐργάται, καὶ πραγμάτων δόσιον ταμίαι καθεστήκαμεν. Ἄλλως τε δεῖ σὲ καὶ τῆς πατρῴας κληρονομουμένη γῆς τε καὶ τύχης καὶ τοὺς πατρῴους

ingenii versutia demulcētis et deluditis; deinde eas, ubi damnis afflicti sunt, negligitis, et ipsi partis eorum labore cominodis fruiunt; et vos quoque legati undique fraude et dolo succincti ad me venitis, et nihilo secius is, qui vos ad me mittit, fraudulentē et insidiosē mecum agit. Ego vero vos statim interficiam, neque cunctabor: inusitatum enim et a gente nostra alienum, ut homo Turcus mentitur et fallat. Qui autem apud vos regnat, mihi debitas persolvēt pōnas. Dum enim mecum amica verba loquitur, fœdera iniit cum Uarchonitis, servis nostris (indicabat autem Avarēs), qui a dominis suis aufugerunt. Et Uarchonitæ quidem, tanquam Turcorum subditi, quum voluerō, ad me redibunt, et si flagellum meum, quo equos impello, conspexerint, an fugient et in interiora terræ se abdent: si consistere ausi fuerint, cædentur, ut par est, non gladiis, sed fornicarum instar conterentur unguibus equitatus nostri; de Uarchonitis igitur res sunt in tuto. Vos autem, Romani, quid est quod legatos meos per Caucasum iter Byzantium instituere jubetis, et dicitis aliam viam non esse? Id vero facitis, ut propter itineris difficultatem ab invadendis Romanorum finibus abistam. Sed ego probe scio, quia Danapris fluvius, quia Ister, quia Hebrus fluat, qua transierint in Romanorum ditionem Uarchonitæ, servi nostri, ut ipsam invaderent. Neque ego sum nescius vestrarum virium. Omnis enim terra inde a primis solis radiis usque ad ultimos occidentis ter-

minos mihi paret: vobis, o miseri, ob oculos ponite Alanorum gentem atque Utigurorum. Hi insigni fortitudine et audacia præditi et domesticis copiis freti contra invictam Turcorum gentem acie congressi, nihil quicquam eorum, quæ speraverant, consecuti sunt, sed nobis parent, nostrorumque servorum numero habentur. » Hæc Turxanthus cum magno fastu jactavit et effudit: erat enim homo vanæ gloriæ cupidus: cui Valentinus ita respondit: « Nisi gravissimum foret et maxime nefandum, o Turcorum dux, et qualibet morte perniciosus, nos a te occidi, ex quo nunquam interitura apud omnes homines te maneret infamia, et quo facto tuo facinus nunquam antea commissum ausus, si legatos necares, re ipsa omnibus notum testamentumque relinqueres, quod auditu ipso horrendum, facto longe horribilius et detestabilius appareret; ego hic ense tuo trajectus optarem extremum diem videre, quum audio a te dici, tum imperatorem nostrum mendacio delectari, tum nos legatos ejus. Itaque te supplices oramus atque obtestamur, ut nos benignis oculis intuearis, et tuæ iræ modum faciens, acerbiorē animi tui motum æquitare et humanitate mitigēs et places, et legi, quæ sacrosanctos legatos esse constituit, pareas. Sumus enim pacis ministri et sanctis rebus dispensandis præsumus. Atque etiam quum tui patris morte ejus regni et omnium fortunarum hereditas ad te pervenerit, paternos quoque amicos, tanquam paternam possessionem,

διαδέχσθαι φίλους, καὶ ὥσπερ ἡγεῖσθαι καὶ αὐτοὺς κτῆμα πατρῶον εἶναι, ὅποτε καὶ Διλζίδουλος ὁ πατὴρ ὁ σὸς, αὐθαίρετα προσδραμὼν τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ, τὸ φιλορώμμιος μᾶλλον ἢ φιλοπέρσης [εἶναι] ἡσπᾶστω. Μεμένηκε τοιγαροῦν ὑμῖν τὰ (τοῦ) καθ' ἡμᾶς ἄγχι καὶ νῦν ἀφθαρτά τε καὶ ἀσάλευτα, καὶ δὴ τῆς αὐτῆς ἐχόμενοι φιλοφροσύνης διατελοῦμεν ἡμεῖς. Οὐκ ἄλλως δὲ καὶ τὰ καθ' ὑμᾶς, εὖ οἶδα, τῷ βεβαίῳ στήσεται· ὀρθότατα γὰρ διάνοια προσφερομένη πρὸς τὸν πέλας, καὶ μὴ ἐκτραπέισα τοῦ πρέποντος, οὐκ ἀγνωμονηθήσεται τῷ ἀδῆλῳ τῆς ψυχῆς (τύχης em. Bekk.) ἀνταλλάγματι. » Οὕτω δὲ Οὐαλεντίνου εἰρηκότος, ὁ Τούρξανθος ἔφη ὡς « Δέον ὑμᾶς ἐνταῦθα ἀφιγμένους, ὦ Ῥωμαῖοι, ἐν μεγίστῳ τε πένθει εὐρόντας ἐμὲ (ἀρτιθανῆς γὰρ μοι Διλζίδουλος ὁ πατὴρ) καταχαράττειν τὰ πρόσωπα ταῖς μαχαίραις, ἐπομένους τῇ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσιν ἰσχύοντι νόμῳ. » Καὶ δὴ αὐτίκα Οὐαλεντίνος, καὶ δοσι γε αὐτῷ ἐπηκολούθησαν, τοῖς αὐτῶν ξιφειδίοις διεχαράξαντο τὰς σφᾶς αὐτῶν παρειάς. Τότε δὲ ἐν μιᾇ τῶν πενθίμων ἡμέρᾳ τέτταρας δορυαλῶτους Οὐννοὺς δεσμώτας ἀγαγὼν κατοικομένην ἤδη τῷ πατρὶ (δόξια δὲ τῇ οικίᾳ γλώττῃ προσγοροῦσιν τὰ ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσιν νόμιμα), τούτους δὴ ὅν τοὺς δειλαίους ἐς μέσον ἀγαγὼν ἅμα τοῖς πατρώοις ἱπποῖς, τῇ βαρβάρῳ ἐνεκελεύετο φωνῇ ἐκείσε ἀπιοῦσιν ἀναγγεῖλαι Διλζιδούλῳ τῷ πατρὶ, ὅπως αὐτῷ . . . Ἐπειδὴ δὲ τὰ τῆς πατρώας ταφῆς ἐπέτελεσαν ὁ Τούρξανθος, ἕτερα πλείστα δὸα διαλεχθεὶς Οὐαλεντίνῳ, εἶτα ἀφῆκεν ἐς τοὺς ἐνδοτέρῳ ἡγεμόνας Τούρκων, ἐπὶ τε καὶ ὡς τὸν αὐτοῦ δμαίμον, τὸν λεγόμενον Τάρδου, ποιοῦμενον τὰς διαίτας κατὰ δὴ τὸ Ἐκτέλ ὁρος· δύναται δὲ τὸ Ἐκτέλ χρυσοῦν. Ἐκείσε τοίνυν κατὰ τὸ

Ἐκτέλ ὁρος ἀπionτος Οὐαλεντίνου, ἡπέλησεν ὁ Τούρξανθος ἡ μὴν αὐτίκα ἐκπολιορκῆσαι τὸν Βόσπορον ἀρξάμενων. Τοιγαροῦν παραχρῆμα ὄγε σὺν πλείστη δυνάμει Τούρκων ἐξέπεμψε τὸν Βώχανον καθαιρήσοντα Βόσπορον, Ἀναγαίου ἤδη περὶ τὰ ἐκείσε στρατοπεδεύομένου σὺν ἐτέρᾳ δυνάμει Τούρκων.

44.

Exc De sent. p. 361 : «Οτι ὀρθότατα διάνοια προσφερομένη πρὸς τὸν πέλας καὶ μὴ ἐκτραπέισα τοῦ πρέποντος, οὐκ ἀγνωμονηθήσεται τῷ ἀδῆλῳ τῆς ψυχῆς (τύχης Bekk.) ἀνταλλάγματι.

«Οτι ἐλπίδι τοῦ νικᾶν τοῦ πλείονος ὀρεγόμενος, τῆς ἀδῆλου ῥοπῆς ἀναλογισάμενος τὸ σφαλερὸν, ἔξει τὴν αὐτοῦ δόκησιν ἀβουλίας ὑπόθεσιν.

«Οτι οἱ ἄνθρωποι οὐ καθ' αὐτοὺς ἀδικοῦνται μόνον, ἀλλὰ συναδικοῦνται καὶ φίλων, ὡς εἰκὸς, ὅφ' ἐτέρων πασχόντων κακῶς.

«Οτι οὐχ ὅστις ἀντεπιβουλεύει τοῦ δικαίου κατόπιν ὀρθήσεται, ἀλλ' ὅς ἐπιβουλεύει τῶν χαλεπῶν ὑπόθεσις γίνεται.

«Οτι ἀφιλοπρωτεία μόνῃ καὶ φθόνου κατάλυσιν τὰ κατεριωτάτα συνιστᾷ.

«Οτι τὸ εὐδαίμον οὐκ ἐξ αὐτομάτου τινὸς ἐπιρρεῖ, ἀλλ' ὅτι τῆς ἀληθοῦς εὐτυχίας οἱ πόνοι γονεῖς· ὄθεν καὶ ἡδυτέρα τις ἢ ἐκ τῶν πόνων ἀπόλαυσις.

Primam sententiam modo legimus in fragm. 43. De reliquis nihil quæro.

45

Exc. De leg. Rom. p. 164 : «Οτι ἐν ᾧ ἡ πόλις (καὶ) ὁ Βόσπορος ἦλω, οἱ πρέσβεις ἔτυχον παρὰ Τούρκους οἱ

tibi ex ejus successione obvenisse existimes oportet. Etenim pater tuus sponte sua ad nostræ reipublicæ amicitiam accurrens, magis Romanorum amicus, quam Persarum esse capiebat. Itaque et vobis fœdera nobiscum ad hoc usque tempus inviolata manebant, et nos in eadem benevolentie voluntate persistamus. Vos quoque in nos eodem animo perseveraturos esse confidimus. Nam vera animi probitas, quæ nunquam ab honesto aberravit, non propter incertam aliquam fortunæ mutationem fidem fallit. » Hæc Valentinus. Respondit Turxanthus : « Quandoquidem, o Romani, inquit, huc venientes me in maximo luctu constitutum offendistis (nuper enim pater meus est mortuus), oportebat vos facies vestras gladiis adducens, patri mortuo (dochia eorum lingua vocant, quæ in iustis mortuorum observari apud eos solent) illos, inquam, miseros in medium proferens una cum paternis equis, barbara voce jussit hinc abeuntes patri suo renuntiare, quantam ipse . . . Funere patris curato, Turxanthus multos alios sermones habuit cum Valentino, et eum dimisit in interiora dominatus

Turcorum, et ad Tardu, consanguineum suum. Is sedes suas habebat in monte Ectel; Ectel autem significat aureus. Eo quum Valentinus proficisceretur, ei minatus est Turxanthus, se quam primum Bosporum expugnaturum. Et revera Bochanum statim cum valida Turcorum manu miserat, qui Bosporum caperet. Præterea Anageus jam dudum cum alio Turcorum exercitu castra in his locis habebat.

44.

Qui spe victoriæ animam ad plura cupienda adjicit, is si incertorum eventuum lubricitatem secum reputet, falsa de se ipso opinione ad prava consilia ducetur.

Homines non in propria tantum persona læduntur, verum etiam in aliena, quum amici nostri videlicet ab aliquo injuriam patiuntur.

Non qui insidias pari astu repellit, justitiam deserere videtur; sed qui prior insidiatur, is mali causa est.

Sola ambitionis fuga et invidiæ ommissio res deploratissimas corrigunt.

Felicitas haud a cæco eventu fluit, sed reapse bonæ fortunæ parentes labores sunt. Quare et suavior est post exaltatum laborem voluptas.

45.

Dum Bosporus oppidum caperetur, erant Romanorum

τῶν Ῥωμαίων, καὶ τούτου γέγονε δῆλον, ὥς Τούρκοι ἐξεπολεμήθησαν Ῥωμαίοις. Τῷ τοι ἄρα καὶ τοὺς σταλέντας, ἐν οἷς Οὐαλεντίνος ὑπῆρχε, κατέσχευε ὁ Τούρξανθος, ἐφρυδίζων τε ἐς αὐτοὺς καὶ ἀποφανακίζων, καὶ τὰ ἄλλα κακῶς χρώμενος, εἶτα οὕτως ἀφήκεν.

46. (577. Justini an. 13.)

Exc. De leg. gent. p. 119—120 : Ὅτι τῶν στρατηγῶν δρουντων τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν, ἐν τούτῳ παρεγένετο Ναδῶης, ἐς τὴν λεγομένην σμικρὰν χειροτονηθεὶς πρεσβείαν, πρὸς Χοσρόου ἐκπεμφθεὶς· δε τῆς διὰ Θεοδώρου τοῦ Βάχχου πρεσβείας ἔδοξεν ἀμοιβαίαν ἀποκομίζειν ἐκ τοῦ Χοσρόου ἀγγελίαν, κυρίως δὲ ὡς ἐτοιμώτατα ἔχοι καὶ αὐτὸς στείλει τοὺς ἄρχοντας κατὰ δὴ τὰ θρία τῆς ἔω, ὡς ἂν ἐν τῷ αὐτῷ γενόμενοι τοῖς ἐκ Ῥωμαίων ἐκπεμφθησομένοις σκοπήσιν τε καὶ διασκέψιντο ὅπως χρὴ τὰ ὅπλα καταθέσθαι. Ἀνακρινόμενου τούτου πρώτου τίς ἄρα πολιτεία τῆς λύσεως τῶν πεντηκοντουτίδων σπονδῶν αἰτία ἐγένετο; ὥτινί γε δὴ που ἐμφρονέστατά πως ἀπεκρίνατο ὁ Καῖσαρ, ὡς πρεσβυτέρῳ τυγχάνοντι βασιλεῖ Περσῶν αὐτὸς ἔτι νέος ὢν, καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας Χοσρόου παῖς καθεστὼς, ἐτοιμος εἴη ἐφ' ὅπερ ἂν ἐκεῖνος ἡγήσοιτο ἐπεσθαι οἱ, καί, εἴτε τὰ ζῆφι βούλοιτο εἶτε τὴν ἡσυχίαν, ἀκολουθήσειν. Ἀποπέμφας οὖν ἐπὶ τοιοῖσδε τὸν Ναδῶν ὁ Καῖσαρ οὐκ ἐς μακρὰν καὶ αὐτὸς ἔστειλε κατὰ τὴν εἰρὰν τοὺς εὐδιαθήσοντας τὰ ἀμφίβολα, ἐς ταῦτ' οὖν συνελευσομένους τοῖς Περσῶν ἡγεμόσιν. Ἦσαν δὲ οἱ σταλέντες Θεόδωρος ὁ Πέτρος, δε τῶν ἐν τῇ αὐλῇ καταλόγων πρὸ τούτου γενόμενος ἡγεμὼν τῆνικαῦτα τῶν βασιλεῖ ἀνεμεινῶν προειστήκει θησαυρῶν, οἱ γε ἀπὸ

τῆς δαφιλίας τῇ Ῥωμαίων προσαγορεύονται φωνῇ (Λαργούς γὰρ οἱ Λατῖνοι τὸ δαφιλῆς [τοὺς δαφιλῆς Nieb.] ὀνομάζουσιν), Ἰωάννης τε καὶ Πέτρος, ἀμφω τῇ τῶν ὑπάτων τετιμημένοι ἀξία, πρὸς γε καὶ Ζαχαρίας ἐν τοῖς βασιλείοις καταταττόμενος λατρός. Οἱ δὲ γενόμενοι ἐς Κωνσταντίναν πόλιν, τὴν μεταξὺ τῶν ποταμῶν, ἀνέμενον ἐλευσόμενον ἐκ τοῦ Χοσρόου ἐς τὰ περὶ Νίσιβιν καὶ τὸ Δάρας Μεσώδην τὸν Σανναχοεργύγαν, ὃ δὴ τὸ κύρος τῶν περὶ τὴν εἰρήνην ἐπέθηκε Χοσρόης. Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν χρόνον καὶ Ἀστέριος, εἷς τῶν βασιλείων διαιτητῶν, οὗς δὲ ἀντιγραφῆας ἀποκαλέσους, δορυάλωτος ὢν ἀνιρέθη ὑπὸ Χοσρόου, φωραθεὶς ὡς κρύβδην ἐγεγράφει βασιλεῖ τῶν Ῥωμαίων ἐπιθέσθαι κεκακωμένοις νῦν Πέρσαις. Μεσώδου δὲ ἀφικομένου ἐν τοῖς ὁρίοις ἀμιλλα μὲν τις γέγονε πρότερον αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἀμφὶ Θεοδώρου καὶ Ζαχαρίας περὶ τοῦ ὅποι ποιήσασθαι τὴν ξυνέλευσιν. Ῥωμαῖοι μὲν γὰρ ἤλθον ἐν τοῖς τελοῦσιν ἐπὶ τὸ Δάρας χωρίοις, οἳ δὲ οἰκεῖοι καθεστῶσι, ξυγκροτεῖσθαι τὴν ἐκκλησίαν· ἀτὰρ οἱ Πέρσαι ἐρασκον, ἐπεὶ ἡ πόλις αὐτοῖς τῷ θεσμῷ τοῦ πολέμου ὑπεκλήθη, οὐκ ἀπὸ τρόπου, καὶ τὰ ὅσα γε ὑπὸ τὴν πόλιν ἀρμόζειν αὐτοῖς, καὶ οὐ δέον ἐκεῖσε ξυνιέναι, οἳ μὴ καθεστῶτων ὁρροεσίων. Μετὰ γοῦν ταῦτα, οὕτω δοκοῦν ἀμφοτέρους τοῖς μέρεσι, ξυνῆλθον ἐν τῷ δὴ λεγομένῳ Ἀθραήλῳ· πρὸς τοῖς καὶ οἱ ἐπιχώριοι ἄρχοντες πολιτείας ἀμφοτέρως. Καὶ τοῖνυν προὔτιθεσαν ἅς γε δῆπουθεν ᾔοντο κατ' ἀλλήλων τὰς πολιτείας ἔχειν αἰτίας, ὡς τῆς ἐτέρας τὴν ἐτέραν ἀδικία τε καὶ οὐχ ὅσα εἰργασμένης, παρασπονδῆσάς τε καὶ πόλεμον ἀδικον ἐλομένης. Πλείεστων δὲ ὅσων βημάτων ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν, ὡς περ ἔτυχεν, ἐρριμμένον, χυδῶν τε

legati apud Turcos; ex eo inde tempore Turci adversum Romanos aperte bellum gerebant. Eos igitur, qui missi fuerant, inter quos erat et Valentinus, Turxanthus retinuit, neque prius dimisit, quam omni ludibrio genere eos illuserat et exagitaverat.

46.

Dum Romanorum duces Persarum Armeniam populatibus vexarent, advenit Nadoes electus et a Chosroe missus ad minorem, quam vocant, legationem obeundam. Hunc responsum ferre ad legationem Theodori Bacchi filii iussit Chosroes, et nominalim nuntiare Romanis, sese paratum esse mittere primarios viros ad fines Orientis, ut cum his, quos Romani mitterent, prospicerent et viderent, qua ratione arma deponerent. Quum ille primum quæreret, quanam causa et ratio fuerit quinquaginta annorum inducias violandi: prudenter Cæsar respondit, se quidem regem Persarum, qui senior esset, quippe qui, se adhuc puero, in flore ætatis suæ constitutus foret, secuturum, et sive arma, sive pacem vellet, utrum elegisset, gratum acceptumque habiturum. His dictis Cæsar Nadoem dimisit, nec multo post delegavit ad partes Orientis, qui controversias componerent et cum Persarum principibus convenirent. Fuerunt vero qui missi sunt a Romanis Theodorus, Petri filius, ante dux numerariorum, tunc temporis thesaurorum comes, quos largitiones Romana lingua vocant (largos enim eos, qui

liberalius sua profundunt, Latini vocant), Joannes et Petrus ambo consulatus dignitate ornati: præterea Zacharias in regiorum medicorum numerum relatus. Hi vero ubi in Constantinam urbem in Mesopotamia sitam advenierunt, Mebodem Sannachoerygam, qui a Chosroe in loca circa Nisibin et Daras missus erat, exspectarunt. Huic enim plenam pacis confirmandæ auctoritatem Chosroes commiserat. Eodem fere tempore Chosroes Asterium (is erat unus ex imperatoris iudicibus, quos contrascribas vocaveris) occidit, quia deprehensus est, dum captivus esset, clam literas scripsisse ad imperatorem Romanorum, ut, dum res Persarum afflicte essent, eos adoriretur. Mebodes quum ad limites accessisset, certamen illi cum Theodoro et Zacharia inprimis fuit, quo in loco convenirent. Romani petebant, conventum agi in finitimis Daras locis, quippe quæ suæ essent. Contra Persæ dicebant, quandoquidem ea urbs jure belli Romanis subjecta esset, non a verisimilitudine alienum esse, omnem regionem circa illam eorum partibus adhærere, neque illic ad colloquium convenire oportere, quia minime regio illa esset inter limitaneas censenda. Post hæc, sic enim utrisque visum, ad colloquendum convenirent in loco qui dicitur Athraelon, et cum illis quoque utriusque rei publicæ principes, qui eas regiones incolebant. Illic in medium proposuerunt, quas ultro citroque existimabant habere se mutuo accusandi causas, quæ alter populus alteri

περιουσῶν τῶν δικαιολογῶν τῷ ἔκαστον ἐθέλιν τῇ κατ' αὐτὸν πολιτείᾳ, ὅα εἰδὸς, εὐνοῦστατον ἑαυτὸν ἀπορρίπτει, τέλος ἐς δημηγορίαν πρῶτοι Ῥωμαῖοι κατέστησαν.

47. (577. 578.)

Ibidem p. 120—124 : Ὅτι οἱ πρέσβεις ξυνελθόντες τε καὶ εἰς ἐν γενόμενοι κατὰ δὴ τὰ ὄρια τῆς ἑωῆς ἀμφοτέρως πολιτείας, τὴν εἰρήνην ὅπως βεβαιωθῆναι δέον διασχεψόμενοι, γλαφυρά τε καὶ ποικίλα ῥήματα ἑκαστοι ἀπορρίψαντες, εἰπόντες τε καὶ ἀκηκοότες τὰ ὅσα χρεῶν, τυχὸν καὶ τὰ ὅσα μὴ χρεῶν, τέλος ξυνῆκαν οἱ πρέσβεις περὶ μὲν τοῦ διαρραγῆναι τὰς σπονδὰς τίς αἰτίας καὶ οὐ, τὸ τοιόνδε σιγηθῆναι, διερευνησαὶ δὲ τρόπον, ὅτῳ ἐμπεδωθήσεται τὰ εἰρηναῖα τοῦ λοιποῦ καὶ αἱ ἀμφήριστοι πολιτεαὶ καταθῶντο τὰ ὅπλα. Εὐθὺς οὖν Μεθόδου κατὰ τὰς πρίων ξυνθήκας, αἱ ξυνέστησαν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, τὰς τριάκοντα χιλιάδας τῶν νομισμάτων φήσαντος χρῆναι τοὺς Ῥωμαίους τῇ πολιτείᾳ Περσῶν κατατιθέναι ἀν' ἑτός, ἔτι γε μὴν ἀποχωρῆσαι Περσαρμενίας τε καὶ Ἰδερίας, πρὸς δέ γε καὶ αὐτοὺς τοὺς ὅσοι γε αἰτίαι τῆς ἀποστασίας ἀποδοθῆναι βασιλεῖ τῶν Περσῶν χρησομένων σφίσι ταῖς προσηκούσαις φωναῖς (ποιναῖς Bekk.). Τσαῦτα τοῦ Μεθόδου κατατείναντος, οἱ τῶν Ῥωμαίων πρέσβεις, τὸ τοιόνδε ἐκ τοῦ Καίσαρος παρεγγυηθὲν αὐτοῖς, αὐτίκα οἱ γε τοῦτο αὐτὸ οὐδὲ τοῦνομα προσίεσθαι ἔφασαν τῆς εἰρήνης, εἰπερ ἐπὶ συντελείᾳ τινὶ καὶ ἅτε ἐς φόρου ἀπαγωγῇ Πέρσαι ἐλπίζοιεν Ῥωμαίους ἔξιν τοῦ λοιποῦ· μηδὲ γὰρ ἀνέξεσθαι τοῦ τοιοῦδε τὸν Καίσαρά τι παρασχέσθαι, μήτε μὴν ὥσπερ

ἀμέλει ὧνιόν τι χρῆμα πρίασθαι τὴν εἰρήνην. Οὕτω δὴ γὰρ εἰ ἔσοιτο, οὐτὶ εἶναι μόνιμον οὐδὲ βεβαίαν. Χρῆναι τοίνυν Ῥωμαίων ἔλεγον οἱ πρέσβεις πρότερον τοῦ τοιοῦδε ἀπειπεῖν, οὕτω τε ἐφ' οἷς δέοι τὰ τῆς εἰρήνης προίεσθαι διασκέψασθαι. Καὶ αὖθις ἑκατὶ τοῦ τοιοῦδε τερθρείας λόγων ἀπερριμμένης πολλῆς ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν, καὶ οὐχ ὑποχαλόντων ἐν ἀρχῇ τῶν Περσῶν, ἀλλ' ἢ τὰς ἀνέκαθεν τριάκοντα χιλιάδας τοῦ χρυσοῦ νομίσματος ἢ προσάπαξ ὡς χρῆ μέγα τι καταθέσθαι δικαιολογουμένους, τὸ τελευταῖον ἐδόξεν ὁ Μεθόδης ἐπιδεικνύονα δῆθεν αὐτοῖς ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν βασιλέως γράμμα ἄρτι σταλὲν, ἐν ᾧ περιείχετο, ὡς χάριν τῆς πρὸς Καίσαρα φιλίας ἀνέξοιτο καὶ χρημάτων ἐκτός ἐξ ἰσοτιμίας ἀναρρῶσαι τὴν εἰρήνην. Τοῦτο ἐπεὶ (οἱ) κατὰ τὴν βασιλίδα διεβρυλλήθη πολὺν, ἀπαντες ἀνεπτερώθησάν τε, καὶ ἐδόκουν οἱ τε ἐν τέλει καὶ ὅσος ἕτερος ὁμιλος ἤδη ἀργήσιν τὰ ἕψα καὶ ἐμπεδωτάτα καθέξειν τὴν εἰρήνην, ἐπεὶ ὁ Καῖσαρ Περσαρμενίας τε καὶ δὴ Ἰδερίας αὐτῆς ἐτοιμώτατα εἶχε παραχωρῆσαι Πέρσαις, σαφέστατα ἐξεπιστάμενος ὡς οὐ πώποτε ἐνδύσοιεν τσαυτῆς ἐσπερημένοι χώρας, οὐδέ γε εἰ τελείως κατολισθήσοι καὶ ἐξίτηλα ἔσοιτο τὰ πράγματα Περσῶν. Τοὺς μέντοι γενεάρχας Περσαρμενίων, ἀλλὰ γὰρ καὶ τοὺς τῷ γένει σφῶν ἡνωμένους, καὶ ἁπλῶς τὸν δντιναοὺν οἱ γε αὐτομολήσαντες ἦσαν ὡς Ῥωμαίους, οὕτε ἐνδύσειν· ἀλλ' οὐδὲ ἐτέρως ἐμπεδώσειν ἔφασκε τὴν εἰρήνην, εἰ γε μὴ ἄδεια ἔσοιτο τοῖς βουλομένοις Περσαρμενίων τε καὶ Ἰδερῶν, τὴν σφετέραν ἐκλιπόντας, ἀνασκευάσασθαι ἐς τὴν Ῥωμαίων. Λόγον γὰρ οὐχ ἥκιστα ἐποιεῖτο πολὺν ὁ Καῖσαρ τῶν ὁμωμοσμένων ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ (1. Ἰουστίνου) τοῦ βασιλέως τοῖς

damna intulisset aut bellum facere praecupasset. Itaque quum utrique plures sermones super hac re jactassent, et unusquisque abunde, quo se suae patriae, ut decebat, amantem et studiosum ostenderet, justas rationes, quibus eam tueretur et defenderet, attulisset, tandem primi Romani concionem apud conventum habuerunt.

47.

Legati convenientes et in unum congressi ad fines Orientis ab utroque regno, ut dispicerent, quomodo pacem firmam facerent, lubrica et ambigua verba utrumque emiscent, et quae dici oportuit, dixerunt et audierunt, et forte quae minime dici debuerunt. Tandem illud disquirere supersederunt, utri populo foederis violatō attribueretur, et rationem investigare conati sunt, quomodo in posterum pax firmis conventionibus stabiliretur, et inimicae gentes ab armis discederent. Statim Mebodes suggestit, aequum esse, Romanos pendere Persarum reipublicae quotannis triginta millia aureorum. Sic enim conventionibus cautum esse, quae tempore Justiniani imperatoris factae erant. Praeterea Persarmenia et Iberia cederent, et omnes defectionis auctores regi Persarum redderent, quos merita morte afficeret. Haec et alia hujusmodi Mebode proponente, Romanorum legati secundum Caesaris mandata contra disseruerunt, et confestim responderunt, se hoc ne pro nomine quidem pacis admittere, si cum tributū pen-

sitatione Persae sperarent in posterum Romanos sibi obnoxios constituere. Nec enim Caesarem quicquam pendere, neque pacem, tanquam rem venalem, emere velle, quae, si ita contingeret, non diu permaneret, neque firma foret. Oportere igitur inprimis totum hunc sermonem omittere, tum demum, quibus conditionibus pax vincienda sit, advertere. Rursus super his quum utraque partes in multas altercationes erupissent, et Persae minime cederent, sed obnixae contenderent, justum esse, Romanos aut constitutum triginta millium aureorum tributum quotannis pendere, aut semel magnam aliquam pecuniae summam, tandem Mebodi Romanis literas Persarum regis nuper ad se scriptas ostendere placuit, quibus se propter Caesaris amicitiam etiam nulla pecuniarum habita ratione aequis conditionibus pacem facturum esse indicavit. Hujus rei fama simulatque ad regiam urbem perlata est, omnes laetati sunt et senatus et plebs, eamque animo opinionem praeeperunt, tempus advenisse, quo ensibus quietem indicerent, et firmiter pacem colerent : maxime quum Caesar Persarmeniam et Iberiam Persis cedere paratus esset. Sic enim statuebat, Persas, etiamsi eorum res perditae forent et ad nihilum redactae, nunquam quietiores, quamdiu his tantis regionibus privarentur. Principes tamen Persarmeniorum, et qui illis genere conjuncti erant, et omnes qui a Persis ad Romanos confu- gissent, nullo modo tradendos esse statuit : imo non alia

Περσαρμενίους καὶ τοῖς μεταχωρήσασιν Ἰβήρων. Ὁμωμόκει γὰρ ὁ βασιλεὺς, ὡς καθόσον οἰόντέ ἐστιν αὐτῷ, ἅπαντα ἀνακινήσειν τρόπον, ὡς ἂν καὶ αὐτὴν γε δῆπου τὴν θρεψαμένην σφᾶς ποιήσεται ὑποχείριον· εἰ δέ γε ἄχρι τέλους οὔτε ἔσοιτο δυνατὸς πρὸς τὸν πόλεμον ἀνθέξειν, ἀλλὰ τοὺς αἰτίους τῆς ἀποστάσεως καὶ τοὺς τῷ αἵματι σφισι προσήκοντας, ξυνελόντα δὲ εἰπεῖν τοὺς ὅσοι βούλονται Ῥωμαϊκῆς μετασχεῖν πολιτείας, οὐ πώποτε ποιήσεσθαι ἐκδότους. Ἐδόκει δὲ καὶ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἥδεσθαι ἐπὶ τοῖσδε, ὡς ἂν Ῥωμαῖοι μὲν ἐκστήσιντο τῆς Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας, ἐξουσίαν δὲ αὐτὸς προσνέμοι, ὅποι ἐθέλουσιν οἱ τῆδε οἰκήτορες ἵεναι, οὔτε ἀπὸ τρόπου γε οἴμαι. Ἠπίστατο γὰρ, πλὴν ὀλιγίστων τῶν ἐν τέλει, οἱ τῆς ἀποστάσεως ἤρξαν, ὡς οὐδεις Περσαρμενίων καὶ Ἰβήρων, πόθω τῆς θρεψαμένης δὲ φύσει τοῖς ἀνθρώποις ἐνίσταται τε καὶ προσπέπηγεν, ἀνασσεύσασθαι ἐς τὴν θνείαν. Ἄλλως τε καὶ ἅμα ἤλπιζε, τοῦ πολέμου λωφίσαντος ἐν δέοντι θέσθαι τὰ Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας· αἶδε γὰρ αὐτῷ αἰχῶραι πάμποροι τε ὑπῆρχον, καὶ πλείστα ἐσὸτι ἔδαρμοφόρου. Τοιγαροῦν διὰ ταῦτα ἤρέσκατο βασιλεὺς Περσῶν ἐπὶ τοῖσδε τὸν πόλεμον καταθέσθαι. Προσῆλθε δὲ τῷ Καίσαρι διανοεῖσθαι, ὡς ἂν τὸ λοιπὸν μηδεμία ὑπολείποιτο τοῦ πολέμου αἰτία, τῆς Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας ἕκαστι τὴν πόλιν τὸ Δάρας παρὰ σφῶν ἀντιλήψασθαι, ἥμιστα μὲν τοῦ κερδαλέου χάριν· οὐ γὰρ δὴ τι τὸ Δάρας ἢ πόλις ἐς ἑτερόν τι ὀνησιφόρος ἢ τῷ ἀσφαλέστατα ἔχειν καὶ τῆς ὑπὸ Ῥωμαίους ἐφ᾽ ὥσπερ τι ἔρυμα προδεβλησθαι. Ἄμα οὖν τὸ ἀτύχημα ἀξέσασθαι βουλόμενος τῷ ἀπειληφέναι Ῥωμαίους τὰ

οἰκεία, ἅμα δὲ καὶ μηδένα σπινθῆρα τοῦ πολέμου κα-
ταλιπεῖν ἐθέλων, ἔγνω ἀνασώσασθαι τὸ Δάρας ἢ χρή-
μασιν ἧγουν ἐτέρῳ τρόπῳ τινί. Περὶ μὲν οὖν τοῦ χρήναι
ἐξ ἰσοτιμίας τὴν εἰρήνην προελθεῖν, πρὶν ἢ διακριθῆναι
τὸν ἐν Ἀρμενίᾳ πόλεμον ἐδόκει καὶ ξυνεθεντο Πέρσαι.
Μελλόντων δὲ ὅσον οὕτω παραχωρῆσαι Ῥωμαίοις καὶ
τοῦ Δάρας ἢ οὐδενὸς ἧγουν ὀλιγίστης χρυσίου ποσότη-
τος, εὐδελον δὲ (δηλονότι Bekk.) πρότερον ἀριστα-
μένων Ῥωμαίων Περσαρμενίας καὶ Ἰβηρίας, ἐν ᾧ τὰ
τοιᾶδε οἱ ἐξ ἑκατέρων διαλεγόμενοι (διαλέγονται ἐπ.
Bekk.) πρέσβεις, γέγονε τὰ (ἢ B.) κατὰ τὴν Ἀρμε-
νίαν συμπλοκῆν (συμπλοκή B.), ἐν ᾗ προσπταίσαντες
οἱ Ῥωμαῖοι μεγάλως παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος ἐς τὸ
ῆττον ὠλίσθησαν. Διὸ δὴ τῶν Περσῶν ταῖς εὐπραγίαις
ἐπηρεμένων, ὁ σφῶν βασιλεὺς ἐφασκεν διωκὲς περὶ τὸ
τὴν πόλιν τὸ Δάρας ἐνδοῦναι Ῥωμαίους μὴ ἐνδέξασθαι
λόγον τινά. Αὐτὸς μὲν γὰρ κατὰ τὸν κοινὸν τοῦ πολέμου
θεσμὸν βία καὶ δυνάμει ἐξελεῖν καὶ προσκτήσασθαι τὸ
Δάρας ἀπισχυρίζετο· τοὺς δὲ γε Ῥωμαίους Περσαρ-
μενίαν τε καὶ Ἰβηρίαν ἀποστῆσαι παρασπονδῆσαντας,
πρὸς δὲ γε καὶ ἀφηνιάσαντας τοὺς ταύτῃ οἰκοῦντας
ἀπὸ Περσῶν ὑποδέξασθαι. Καὶ τοίνυν αὐθις ὁ Βάρβαρος
θρασὺς τε καὶ ὑψαύχην ἦν, καὶ μὲν οὖν ἐπὶ τοῖς ξυνε-
νεχθεῖσιν ἐδρενθύετο μέγα. Ἠπειλεῖ τε καὶ πρὸ τοῦ
πέρατος τῶν τριῶν ἐτῶν τῆς ἡδὴ ξυνεστῶσης ἐκεχει-
ρίας, ἥς ἐντὸς ἐδόκει τὴν εἰρήνην ἀνὰ τὴν ἑω ἑρῶ-
σθαι, τὰ ὅπλα κινήσειν, καὶ κατ' αὐτὴν γε δῆπου τὴν
πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα χώραν συγκροτήσειν τὸν πόλεμον,
πρότερον κατατιθέμενον Ῥωμαίοις τὸ ὑπὲρ τῆς τοιαύ-
της ἀνακωχῆς δεδομένον χρυσίον, ἥνικα Ζαχαρίας

conditione pacem servandam, nisi liberum sit Persarmaniis
et Iberis, qui suam patriam reliquerint, ad Romanorum
partes transire. Etenim Tiberius Cæsar maximi merito faciebat
ea sacramenta quæ ab imperatore Justino præstita
erant Persarmaniis et Iberis, qui ad Romanos defecerant.
Juraverat enim imperator omni ope se annisurum, ut terram
quæ ipsos aluerat, suæ ditionis efficeret. Quodsi rem illam
exsequi et bello finem imponere non posset, auctores tamen
defectionis eorumque propinquos, et generaliter eos qui
Romanæ reipublicæ participes esse vellent, se nunquam
Persis dediturum. Grata et jucunda res Persarum regi con-
tigit, Romanos Armenia et Iberia cedere, modo harum re-
gionum incolis, quo vellent ire habitatum, potestatem fac-
ceret. Nec sine ratione, meo quidem iudicio. Satis enim
noverat, paucis exceptis ex principibus, qui defectionis ad
Romanos auctores fuerant, fore ut reliqui amore et desi-
derio terræ altricis capti (hoc enim natura omnibus innat-
um est) minime ad externos demigrarent. In spem etiam
adducebatur, bello posito in commodiorem statum res Per-
sarmaniæ et Iberiæ redactum iri. Nam hæ regiones erant
fecundæ et omnium, quæ ad vitam necessaria sunt, feras,
unde ampla tributa et vectigalia colligi poterant. Itaque
Persarum regi placuit his conditionibus a bello discedere.
Ad hæc, ne qua in posterum restaret belli causa, Cæsari
venit in mentem cogitare, ut pro Persarmania et Iberia op-
pidum Daras a Persis vicissim acciperet: non quod in eo

oppido quæstum faceret; nam nihil aliud utilitatis hoc op-
pidum præbet, quam quod munitissimum est propugnaculi
loco Orientali Romani imperii parti: sed hoc adversis Ro-
manorum rebus solatio esse voluit, quod sua recuperarent,
simul et nullam belli scintillam relinquere cupiebat. Ea de
causa Daras recipere aut pecuniis aut alio quovis modo stu-
debat. Pacem igitur facere æquis conditionibus, antequam
bello in Armenia decertaretur, lubebat, et assentiebantur
Persæ. Sed quum Persæ jam in eo essent ut Romanis
oppidum Daras cederent, aut nulla aut quantulumcum-
que accepta pecuniæ summa, simulac constaret Romanos
Armenia et Iberia excessisse: dum hæc legati inter se
disceptant, pugnatum est in Armenia, in qua pugna mul-
tum sua spe excidentibus Romani in cladem delapsi sunt.
Itaque quum Persæ ex secundis suis rebus spiritus sum-
psissent, rex eorum dixit, se nunquam passurum, ul-
lam mentionem de oppido Daras Romanis dedendo fieri,
quod vi et virtute ex communio belli lege cepisset et obti-
nuisset. Romanos vero contra fœdera Persarmaniæ et
Iberiam ad defectionem excitasse, et earum regionum in-
colas, qui a Persis deficiebant, tueri et suscipere. Itaque
barbarum secundæ res, quæ illi evernerant, superbiorum et
ferociorem reddebant. Minabatur etiam, antequam tres
anni elaberentur, quibus induciæ tunc temporis durabant,
infra quos pacem fieri per Orientem placuerat, fore ut
arma moveret, imo et bellum in Occidentales regiones

δ ἱατρὸς καὶ τὸδε ἐμπεδώσας ὑπῆρχεν. Ἐφασκε δὲ τὰ χρήματα ἀποδώσειν κατὰ τοσοῦτον, καθόσον ἐνέλιπε τῇ τριμτίᾳ· εἴτα οὕτως πολέμου ἀπάρεσθαι αὐθις. Ταύτην οὖν Μεβώδου οἶα δὴ ἐκ βασιλείας Περσῶν ἀπαγγελίαντος τὴν γνώμην, οἱ τῶν Ῥωμαίων ἄρχοντες παραθήσεσθαι μὲν οἷζε τὰς ξυνθήκας ἥμισυ εἰλεγον· οὐδὲ γὰρ ξυντετάχθαι ἐν ταῖς ἐξείναι θατέρῳ βουλομένῳ τῶν μερῶν ἢ τοῦ χρυσοῦ παντὸς ἤγουν μοίρας τινὸς ὡς τὴν παρασχόμενον ἀνδραμοῦσης διαρρηγνύναι τὰς σπονδάς. Ὅμως δ' οὖν περὶ τούτων αὐθις ἐν ἀπορρηγνύει ἀλλήλοις Μεβώδης τε καὶ Ζαχαρίας ἐν τῷ αὐτῷ ξυνορχομένῳ διελεγέσθην, ἐκοινολογοῦντό τε, καὶ προὔτιθεσαν τὰ ὅσα ἀμφὺ τῷ ἀνδρὶ φόντο γρῆναι εἰρήσθαι· ἐπειρωτῶτό τε ἕτερος ἑτέρου, ὅπως ξυνέλθοιεν ἐς καταλλαγὰς αἱ πολιτεῖαι. Καὶ Μεβώδης μὲν ἰσχυρότατά πως ἀπομύνμενος ἦν, ὡς βούλεται τῷ Καίσαρι χρησιμώτατα ἐξεικεῖν * αἰτήσασθαι, καὶ μὲν δὴ ἐπιτηδεύοντες εἶναι οἱ Ζαχαρίας δὲ [ἤρετο], εἰ οἴοντε εἴη λαθρανότατα καὶ ἥμισυ ἐξεπισταμένον τινὸς ὑπὲρ τῆς πόλεως τοῦ Δάρως ῥητόν τι παρασχέσθαι χρυσοῖον. Ζαχαρίας δὲ ἔφασκε τὰ τοιαῦτα, ἐπιτετραμμένον αὐτῷ πρὸς τοῦ Καίσαρος, οὐκ ἐς τὸ ἐμφανὲς, οὐδὲ μὴν ἑτέρῳ ἐξεπισταμένον τινὸς, ἢ Μαυρικίου τοῦ Παύλου, τὰ μάλιστα εὐνοῦσάτα ὡς τὸν Καίσαρα ἔχοντος, δὲ ἐν τῷ τότε τὸν βασιλεῖον ἰθύνειν ἐκληρώσατο λόγον· ὥστε ἀμέλει μὴδὲ πρὸς τῶν βασιλείων γραφῶν τὰ περὶ τοιοῦδε γεγράφθαι, τῷ μάλᾳ ἐν παραβύστῳ εἶναι τὰ βεβουλευμένα τῷ Καίσαρι. Γράφει δ' οὖν Ζαχαρίας, ὡς εἶποις σὺ (Ζαχαρία, ὡς, εἰ λέγοι σοι Nieb.) Μεβώδης λύτρα δῆθεν τοῦ Δάρως τὸν βασιλέα κομίσασθαι Περσῶν, αὐτῷ πεισθήσεται ὁ Καίσαρ τὰ χρή-

ματα καταθήσειν, καὶ δὴ οὐκ ἐς ἀναβολήν. Ταῦτα τοίνυν Ζαχαρίου, εἰ καὶ μὴ ἀναφανδόν, ὑπαινιττομένου δὲ ὁμοῦ τῷ Μεβώδῃ, οὐδὲν ὅγε ἔφασκε περὶ τούτου ἐπιτετραπῆναι πρὸς τοῦ βασιλέως Περσῶν, οὐδὲ μὴν ἀνέξεσθαι ὅλως ἐπὶ χρήμασι μεταθεῖναι τὸ Δάρως. Διεβεβαίωτο [δὲ] ἐμπης, καὶ ὅρκους τισὶν ἐπιτίθει τὸ πιστόν, ὡς νῦν εἰ προέλθοιεν αἱ ξυνθήκαι, ὕστερον αἰτοῦντι τῷ Καίσαρι δώσειν ὥσπερ ἐξαίρετόν τι δῶρον τὸν βασιλέα Περσῶν τὴν πόλιν. Πρόδηλος οὖν ἦν ἐντεῦθεν μὴ ἑρρωμένα φρονῶν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, ἀλλὰ πόρρω τῆς ἀληθείας φεγγόμενος, βουλούμενός τε Ῥωμαίους μὲν ἀμαχητὶ ὑπαναχωρήσαι τῆς Περσαρμενίας καὶ Ἰδερίας, τελευταῖον δὲ ἀμφὶ τοῦ Δάρως αἰτεῖν καὶ τῶν ἐπηγγελμένων ἥμισυ ταχέανειν, εἴτα τὴν ἐν ὑστέρῳ βουλὴν, καθὰ δῆπου τὸ περιφερόμενον ἐκείνῳ φησι, μὴ ἔχειν ἰσχύιν, ὥσπερ καὶ Σουανίας περὶ ἐν τῷ πρώτῳ ἡπατήθῃ Πέτρος ὑπὸ τοῦ Ζίχ. Ὅμοιος οὖν καὶ ὁ Μεβώδης ἠδούλετο δράσειν. Ἐπεὶ δὲ εἶώρα Ζαχαρίαν ἐσὸτι ἐμφρονέστατον καὶ οὐχ οἴοντα δν αὐτῷ παρακρούσασθαι τὸν ἄνδρα, δὲ δὲ τὴν ἑτέραν ἐτρέπετο, ὡς ἂν τρόπῳ τῇ (τῷ B.) ἀπάτῃ περιέλθοι τοὺς Ῥωμαίους. Ἐπὶ χρόνον γάρ τινα ξυνῆει ἐς ταῦτο τοῖς ἀμφὶ Ζαχαρίαν, ἐλπίσι (ἐλπίδα B.) ὑποστρωννύς, ὡς ἔσοιτο εἰρήνη καὶ ὡς ἐπινεύσοι ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐνδούναι Ῥωμαίους τὸ Δάρως, ταύτῃ οἴομενος ἐκλύσειν τὴν εἰς τὴν πόλεμον προθυμίαν τοῦ Καίσαρος. Καὶ οὖν ἐν τοιοῦδε τριβομένου τοῦ χρόνου, καὶ τῶν ἐξ ἑκατέρας πολιτείας πρέσβων περὶ ταῦτα ἐνησυχολομένων, οὕτω τε φερομένου τοῦ ἐρίου πολέμου ἐπ' ἀδήλοισι, κατὰ δὲ τὸ τέταρτον ἔτος Γιβερίου Κωνσταντίνου Καίσαρος βασιλείας ἐν τῇ Θράκῃ ξυνηνέχθη τὸ Σκλαβηνῶν

inferret : sed prius aurum, quod Romani pro induciis impetrandis, quas Zacharias pepigerat, pependerant, ad rationem ejus temporis, quod de triennio superesset, restitutum, et ita se bellum renovaturum. Hanc quum regis Persarum sententiam esse Mebodes renuntiaret, Romanorum principes, se quidem minime inducias et foedera transgressuros esse dixerunt : nec pactum esse, ut liceret alteri partium, restitutum omni auro aut aliqua ejus parte, foedera rumpere. De hac re tamen secreto Mebodes et Zacharias ibidem convenientes collocuti disseruerunt. Deinde hi duo viri, communicato consilio, inter se proposuerunt, quæ ad eam rem pertinere existimaverunt. Tum etiam alter alterum percunctatus est, quibus conditionibus inter utramque gentem pax et concordia esset. Et Mebodes asseveranter affirmavit, sibi in animo esse, quæ maxime Cæsari expedirent proponere, et illi quam maxime morem gerere. Zacharias autem rogavit, an fieri posset, ut aurum, si quod esset conventum pro civitate Daras, clam omnibus et nemine id resciente solveretur. Zacharias dixit hoc, quia a Cæsare hoc mandatum occultissime sibi creditum erat, neque ullo alio consilio, quam Mauricio, Pauli filio, qui Cæsari bene ex animo cupiebat, et tunc temporis principis rationes curabat, ut ne ullus quidem imperatoris scribarum quicquam de ea re scriptum haberet, quo Cæsaris consilia secretiora essent. Itaque scripsit ad Zachariam, si ipsi Mebodes pol-

liceretur, regem Persarum accepturum pecunias pro redemptione urbis Daras, Cæsarem nulla mora interposita pecuniam numeraturum esse. Hæc quum non aperte quidem, sed obscurioribus verbis Zacharias Mebodi indicaret, respondit Mebodes, nihil sibi a rege Persarum de ea re mandatum, neque omnino regem Daras pro pecuniis restitutum passurum esse. Nihilominus tamen conventa res est et quibusdam juramentis fides præstita : si conventiones, ut tunc se habebant, manerent, regem deinceps Cæsari petenti Daras tanquam peculiare donum traditurum. Qua in re satis apparebat, eum minime salutaria Romano imperio sentire, et quæ a vero abhorrebant, dicere. Nam eo tendebat, ut Romani sine ulla pugna Persarmenia et Iberia excederent : deinde sibi Daras tradi peterent, quod minime obtinerent, nimirum quia quæ in posteriori colloquio constituta essent, tritissima illa excusandi formula, nullam vim haberent : sicut et prius de Suania Petrus deceptus fuerat a Zicho. Idem quoque Mebodes volebat facere. Ubi vero vidit Zachariam cautiorem esse, neque se posse hominem quo volebat pertrahere, alia aggressus est via, ut aliquo modo fraude Romanos circumveniret. Itaque paulo post Zachariam convenit et spem ei subdidit, pacem futuram, et regem Persarum consensurum Daras reddere, eo consilio, ut Cæsaris alacritas et belli cupiditas languesceret. Dum in istis sermonibus legati utriusque gentis occupati tempus terunt,

ἔθνος μέχρι που χιλιάδων ἑκατὸν Θράκην καὶ ἄλλα πολλὰ λήϊσασθαι.

48. (578.)

Exc. De leg. Rom. p. 164. 165: "Οτι κεραϊζομένης τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Σκλαθηῶν καὶ ἀπανταχόσε ἄλλεπαλ-
λῶν αὐτῇ ἐπηρητημένων τῶν κινδύνων, ὁ Τιβέριος οὐ-
δαμῶς δύναμιν ἀξιόμαχον ἔχων οὐδὲ πρὸς μίαν μοῖραν
τῶν ἀντιπάλων, μή τί γε καὶ πρὸς πᾶσαν (πάντας Β.),
οὔτε μὴν οἴσαστε ὡς πολλέμοις σφισὶν ὑπαντιάζειν τῷ ἀνὰ
τοὺς ἐώους πολέμοις τὰς Ῥωμαίων τετράφθαι δυνάμεις,
πρεσβεύεται ὡς Βαϊανὸν τὸν ἡγεμόνα τῶν Ἀθάρων,
τηνικαῦτα οὐ δυσμενῶς ἔχοντα πρὸς Ῥωμαίους, ἄλλως
δὲ τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ χαίρειν ἐθέλοντα δῆθεν εὐθὺς
ἐκ προοιμίων τῆς αὐτοῦ Τιβερίου βασιλείας. Ταύτη
τοι καὶ πείθει γε αὐτὸν κατὰ Σκλαθηῶν ἀρασθαι πό-
λεμον, ὡς ἂν ὅποσοι τὴν Ῥωμαίων δημοσίᾳ, τοῖς οἰκείοις
ἀνθελκόμενοι κακοί, ἐπαρκέσαι τε βουλόμενοι τῇ πα-
τρίᾳ κατὰ τὸ μάλλον, παύσαιντο μὲν τοῦ τὴν Ῥωμαϊκὴν
λεηλατεῖν, οἱ δὲ περὶ τῆς οἰκείας τὸν κίνδυνον ἀναδέξον-
ται. Τοῦ Καίσαρος τοίνυν τὴν τοιάνδε ὡς αὐτὸν στεί-
λαντος πρεσβείαν, οὗτι ῥηθίχθαι δὲ Βαϊανός. Ἐκπέμ-
πεται δ' οὖν ἐπὶ τούτῳ Ἰωάννης, ὃς δὴ τῶν νήσων διήνυε
τὴν ἀρχὴν τηνικαῦτα καὶ τὰς Ἰλλυρίδας ἰθύνειν ἔλαχε
πόλει. Οὗτος παραγεγόμενος ἐν Παιονίᾳ τῇ χώρᾳ, με-
τήγαγεν ἐς τὴν Ῥωμαίων αὐτόν τε τὸν Βαϊανὸν καὶ τὰς
τῶν Ἀθάρων δυνάμεις, ἐν ταῖς δὲ λεγομέναις δλκάσι
μακρᾶς τὰ βαρβαρικά διαδιβάσας πλήθη. Καὶ λέγεται
ἀμφὶ τὰς ἑ' χιλιάδας ἱππέων θωρακοφόρων ἐς τὴν Ῥω-
μαίων διαπορθμευθῆναι. Ἐνθένθεν αὖθις διὰ τῆς Ἰλ-
λυριῶν διαγαγὼν, εἴτα ἐς τὴν Σκυθῶν ἀφικόμενος,

ἐμπαλιν διελθεῖν παρεσκεύασε τὸν Ἰστρον ἐν ταῖς κα-
λουμέναις ἀμειπρούμοις τῶν νεύων. Ἐπειδὴ δὲ ἐπε-
ραυώθη ἐς τὸ καταντικρὺ τοῦ ρεῖθρου, παραγρῆμα τὰς
τε κόμας ἐνεπίμπρα τῶν Σκλαθηῶν καὶ εἰσίνετο τοὺς
ἀγροὺς, ἦγέ τε καὶ ἔφερεν ἅπαντα, οὐδενὸς πω τῶν
ἐκεῖσε βαρβάρων θαρρήσαντός οἱ ἐς χεῖρας ἔλθειν, ἐς
τὰ λάσια δὲ καὶ κατρεφῇ τῆς ὕλης καταπερυγόντων.
Ἡ δὲ τῶν Ἀθάρων κινήσεις κατὰ Σκλαθηῶν [ἐγίνετο]
οὔτι γε μόνον τῆς τοῦ Καίσαρος ἑνεκα πρεσβείας καὶ τῷ
βούλεσθαι τὸν Βαϊανὸν Ῥωμαίοις ἐκτίσαι χάριν ἀνθ' ὧν
ἐς τὰ μάλιστα ἐπιλοφρονεῖτο γε αὐτὸν ὁ Καίσαρ, ἀλλ' ὅτι
γε αὐτῷ καὶ ἔχριστοι ὑπῆρχον ἰδίᾳ ἑκατὶ δυσμενεῖς.
Ἔστειλε γὰρ ὡς αὐτὸν Δαυρέντιον καὶ τοὺς ὅσοι ἐν τέ-
λει τοῦ ἔθνους ὁ τῶν Ἀθάρων ἡγούμενος, σφᾶς τε ὑπα-
κούειν κελεύων Ἀθάρους, καὶ ἐς φόρου ἀπαγωγὴν ἔσε-
σθαι ἀναγράφτους. Δαυρίτας δὲ καὶ οἱ γε ζῶν αὐτῷ
ἡγεμόνες, « Καὶ τίς ἄρα, ἔφασαν, οὗτος πέφυκεν ἀν-
θρώπων, καὶ ταῖς τοῦ ἡλλίου θέρεται ἀκτίσι, ὃς τὴν
καθ' ἡμᾶς ὑπήκουον ποιήσεται δύναμιν; κρατεῖν γὰρ
ἡμεῖς τῆς ἀλλοτρίας εἰώθαμεν, καὶ οὐχ ἕτεροι τῆς ἡμε-
δαπῆς. Καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐν βεβαίῳ, μέχρι πολεμοί
τε ὥσι καὶ ξίφει. » Οὕτως ἀπαυθαδισαμένων τῶν Σκλα-
θηῶν, οὐκ ἄλλως καὶ οἱ Ἀθάρων διετέλουν χρώμενοι
μεγαληγορίαις. Ἔϊτα ἐκ τούτου προπηλακισμοὶ καὶ
ὑβρεῖς. Καὶ ἅτε βάρβαροι, τῷ σκληρᾷ τε καὶ οἰκῶδῃ
φρονήματι ἔχειν, τὴν ὡς ἀλλήλους ἀνεσώθησαν ἔριν.
Καὶ οἱ Σκλαθηῶν τοὶ σφῶν αὐτῶν ὀργίλον οὐχ οἴοιτο
ὄντες ἐγγαλινῶσαι τοὺς ἐκεῖσε ἀφιγμένους πρέσβεις
ἀναιροῦσιν, ὡς ἐτέρωθεν ἀμέλει ἐκπυστα γενέσθαι ταῦτα
Βαϊανῷ. Τοῦτο τοιγαροῦν κατὰ Σκλαθηῶν ἐπὶ κλημα
ποιούμενος ἐκ πολλοῦ ὁ Βαϊανός, καὶ ὑποκρύφειν ἔχων

intereaue bellum in Oriente in suspenso fuit, circa quartum
imperii Cæsaris Tiberii Constantini annum centum fere
millia Sclavorum in Thraciam irruerunt atque hanc mul-
tasque alias regiones prædant.

48.

Quum a Sclavinis Græcia vastaretur, et undique alia ex
aliis pericula imminerent, neque Tiberius satis copiarum
haberet, quibus ne unam quidem partem hostium, nedum
conjunctas eorum vires sustineret, neque ullo modo hos-
tibus obviam ire posset, propterea quod Romanorum vires
ad Orientis bellum conversæ erant, legatum misit ad Baia-
num, Avarum ducem. Is tunc temporis non erat erga Ro-
manos male animatus, imo quo tempore primum Tiberius
imperium suscepit, jure rei publicæ nostræ frui cupiebat.
Huic igitur persuasit, ut cum Sclavinis bellum susciperet,
quo illi, qui Romanorum terras invaserant, ad sua defen-
denda propriis malis revocarentur, et quum patriæ suæ opi-
tulari potius dicerent, rapinas agere ex Romanæ ditionis
terris desinerent. Hac igitur legatione ad Baianum a Cæsare
decreta, ei nequaquam non obtemperavit. Ad ea procuranda
Joannes mittitur. Huic tunc insularum, quæ in eo tractu
erant, præfectura et Illyricarum urbium administratio erat
demandata. Is quum Pæoniam accessisset, Baianum et
Avarum copias, longis navigiis flumine trajecto, in Roma-
norum fines traduxit. Sexaginta fere equitum armatorum

millia transiisse dicuntur : quæ ubi huc perduxerat, ea
rursus per Illyricum Scythiam versus iter facere, et iterum
Istrum navigiis, quæ utrimque puppim habebant, trans-
vehi jussit. Baianus, in ulteriorem fluminis ripam transgre-
sus, confestim vicos et pagos Sclavinorum igni ferroque
vastavit, et quum nemo barbarorum auderet cum illo ma-
nus conserere (etenim in silvas et cavernas aufugerant),
omnia, quæ potuit, rapuit. Atque huic Avarum in Scla-
vinos eruptioni non solum Cæsaris legatio causam dedit,
aut quod Baianus Romanis gratiam referre vellet, quod eum
Cæsar liberalitate prosecutus fuerat, sed etiam cum privatæ
mimicitie movebant, quia Baianus Sclavinis vehementer
erat infensus. Miserat enim Avarum dux ad Daurentium,
Sclavinorum ducem, et eos qui apud gentem auctoritatem
habebant, ut Avaribus dicto audientes essent, et eorum
numero se adscribi sinerent, qui tributa illis pendebant.
At Dauritas et gentis principes : « Quls hominum, inquit,
est? num quis solis radiis tepescit, qui nostram potentiam
possit sibi subigere et domare? Aliorum enim regionis do-
minatum acquirere solemus, non alii nostræ; hoc nobis
certum manet, donec erunt bella et enses. » Ad hunc mo-
dum superbe et arroganter loquentibus Sclavinis, non mi-
nori superbia et arrogantia erga eos Avarus sumit usum. Hinc in
probra et convicia itum, et ut barbarorum est ferox et im-
potens ingenium, in rixas et contentiones inter se præcipi-

ὅς αὐτοὺς τὸ ἔλθος, καὶ ἄλλως ἀσχάλλων, ὅτι αὐτῷ ὑπῆκοι οὐκ ἐγένοντο, μὴ τί γε πρὸς αὐτῶν καὶ τὰ ἀνήκεστα πεπονθέναι, καὶ ἅμα μὲν χάριν εἶδέναι βουλόμενος τῷ Καίσαρι, ἅμα καὶ πολυχρήματον τὴν χώραν εὐρήσειν οἰόμενος, ἅτε ἐκ πολλοῦ τῆς Ῥωμαίων ὑπὸ Σκλαθινῶν... [πεπορθημένης], τῆς δὲ κατ' αὐτοὺς γῆς πρὸς ἐτέρου τινὸς πάντων ἐθνῶν οὐδαμῶς.

49. (578.)

Exc. De leg. gent. p. 124 : "Οτι δ Καῖσαρ ἔστειλε κατὰ τὴν Ἰταλίαν χρυσίον συγχόν, ἄχρι κεντηναρίων τριάκοντα, ἅτινα γε δῆπου Παμφρόνιος ὄνομα, ἀξίωμα βασιλέως πατὴρ, ἐκομίσατο ἐκ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, κατὰ δὴ τὴν βασιλίδαν τηνικαῦτα ἀφιγμένος ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧ δεήσεις τῷ Καίσαρι προσαγαγεῖν τῇ Ἰταλίᾳ ἐκτετυχωμένη ταῖς τῶν Λογγιβάρδων ἐπιδρομαῖς ἐπαμῦναι. Ὁ δὲ Καῖσαρ, ἐπεὶ αὐτῷ ὁ πόλεμος ὁ Περιοικὸς ἅπαντα ἦν καὶ ἐνέκειτο γε διος, ἐκείσε στρατιὰν οὐχ οἷός τε ἦν ἐκπέμπειν. Οὐδὲ μὴν ἅμα τῇ ἑω καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν πολεμητέα γε αὐτῷ εἶναι ἰδοίκει. Χρήματα δὲ ἄλλως ἐπέδωκε Παμφρόνιῳ, ἐφ' ᾧ τινὰς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Λογγιβάρδων ἔθνους, εἴ πως γε ἔσται αὐτῷ δυνατὰ, πείσοι τοῦ κέρδους ἱμεῖραντας μεταβαλέσθαι ὡς Ῥωμαῖους ζῶν τῇ κατ' αὐτοὺς δυνάμει, καὶ τοῦτο μὲν τῇ Ἰταλίᾳ μὴ ἐνοχλεῖν, τοῦτο δὲ καὶ κατὰ τὴν ἑω πολεμῆσειόντας καὶ τῇ Ῥωμαίων ἐπικρατείᾳ ἐπικουρῆσαι. Ἀπειθούντων δὲ τῶν Λογγιβάρδων, οἱα εἰκὸς, τὴν ἐτέραν ἰέναι, καὶ τινὰς τῶν Φραγκικῶν ἡγεμόνων διὰ τῆς τῶν χρημάτων ἐπιδόσεως

ἐταιρίσασθαι, καὶ ταύτῃ γε ληῖναί τε καὶ ἐκτρίψαι τῶν Λογγιβάρδων τὴν δύναμιν.

50. (578.)

Exc. De leg. Rom. p. 165. 166 : "Οτι ἦν Ἰκα Τραϊανὸς καὶ Ζαχαρίας ὁ βασιλεὺς ἱατρὸς τὰς σπονδὰς ἐτίθεντο, παρ' ἑκάστον τηνικαῦτα τῶν ὀπωσούων προϊόντων λόγων ἢ καὶ γραφομένων ἐν ταῖς ξυνοθήκαις, εἶγε Τραϊανὸς ἢ Ζαχαρίας, ἐφ' οἷς οἱ Πέρσαι ἐπρασσον, οἷγε οὐκ ἠδούλοντο ξυνομολογεῖν, Μεβώδου τηνικαῦτα ἢ σιωπᾶν καὶ μόνον τὸ προσταττόμενον δέχεσθαι καλεούοντος, ἢ τουτονὶ τὸν ἄνδρα ἀπειλοῦντος αὐτοῖς ἐπαφῆσειν, καὶ ἅμα τῷ λόγῳ ἐπιδεικνύοντος τὸν Ταναχοσρῶν (1. Ταναχοσρῶν) τηνικαῦτα τοῖς ὀρίοις ἐπρεστηκότα τῆς ἐφῆας, καὶ δὴ τέλος ἐπαφέντος, καὶ πλείστας δσας κόμας τε καὶ ἀγροὺς ἐμπρήσαντος, ἕως οἷ γε ἀμφὶ Τραϊανὸν αὐτοὶ τὸ χρυσίον ἔχον κομίζοντες τῶν σπονδῶν. Καὶ τοσαύτῃ δῆπου χρησαμένου κατὰ Ῥωμαίων ὕβρι Μεβώδου, ὡς μὴδὲ ἀξιώσαι τὰ εἰρηναῖα χρήματα ἐν τοῖς μεθορίοις κομίσασθαι, ἐγκλειεῖσθαι δὲ Ῥωμαῖοις ἐς τὴν Νισίβιν ἀποσώσαι, ἑτερά τε οὐκ ἀνεκτὰ περὶ τὴν τοῦ χρυσίου παράληψιν καταυθαδισαμένου τε καὶ ἐπεντυφῆσαντος αὐτοῖς· ὕστερον δὲ ἐς τοῦτο αὐτὸ περιελθεῖν καὶ δεηθήσεσθαι Ῥωμαῖους Χοσρόης ἐλπίσας, εἶγε καταπροτερήσοι τὸν τῆς ἐφόδου καιρὸν τῶν σπονδῶν ἀφροντιστήσας, ἢ καὶ δράσειν ἴσως τι μέγα, καὶ καταπλάγνεντα τὸν Καίσαρα τελέως τῆς Περσῶν Ἀρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας καὶ τῶν ἐκείνῃ χωρίων ἀποστήσεσθαι, παρὰ πολὺ τὴν τῆς ἑω δῆξιν τῆς Περσαρμε-

les ferri. Scлавini quum irae moderari nequirent, legatos, qui ad se venerant, occiderunt, quod ipsum per alios Baianus rescivit. Quum igitur a multo inde tempore hoc haberet quod illis objiceret, reconditum odium in pectore gerebat, atque adeo, quia imperata facere noluissent, moleste ferebat, praeterquam quod summam injuriam ab illis acceperat; tum quoque Cæsari gratificari volebat. Accedebat quod multum auri se in eorum regione reperturum sperabat, quia Scлавini vicinas Romanorum terras saepe vastaverant, ipsorum autem fines a nulla alia gente unquam infestati erant.

49.

Cæsar misit in Italiam magnam auri vim ad triginta centenaria, quæ Pamphronius nomine, dignitate patricius, a vetere Roma ad imperatorem attulerat. Is tunc ad regiam venerat, ut precibus a Cæsare impetraret, ut Italiam a Longobardorum excursionibus oppressam in libertatem viudicaret. Cæsar vero, cui omnia præ bello Persico nullius momenti erant, quippe qui totus in illud incumberet, exercitum mittere non potuit, neque bellum in Oriente et in Occidente simul sibi gerendum statuit. Sed pecunias dedit Pamphronio, quibus, si qua posset, aliquos Longobardorum commoveret, ut ad Romanos transirent una cum eorum exercitu, et Italiam minime turbarent. Quod efficerent, si in Orientem arma vertere vellent et Romanis auxilium ferre. Si Longobardi renuerent, ut verisimile erat, aliam viam eum ingredi jussit, et Francorum ducum aliquos

mercede sibi socios adjungere, et hac ratione Longobardorum potentiam labefactare et infringere.

50.

Trajanus et Zacharias, imperatoris medicus, quum de induciis componendis agerent, neque ullam conditionum earum, quæ tum a Persis verbis aut scripto paciscendi causa proponebantur, sive Trajanus sive Zacharias probarent, Mebodes tandem aut silere eos et præscripta accipere jussit, aut se hunc hominem (demonstrabat autem Tanchosdrum) immisurum minatus est, qui tum prope fines Orientis, qua Romanis parebat, constitutus erat. Postremo immisus Tanchosdrus, plurimos vicos incendit, et agros populatus est, donec Trajanus ipse cum comitibus advenit, qui aurum pro fœderibus afferrent. Et Mebodes tanta erga Romanos usus est contumelia, ut non dignaretur pecunias pro fœderibus conventas in limitibus accipere, sed juberet Romanos ipsorum periculo Nisibim deportare, multaque alia non toleranda in exactione pecuniæ erga Romanos superbe et contumeliose se gerens commisit. Chosroes enim in spem adducebatur, si, neglecto fœdere, opportune incursionem facere auderet, fore ut eodem quoque postea res recideret, et Romani supplicarent, aut si forte aliquod egregium facinus ederet, Casarem perterrefaceret, qui tandem Persarmenia et Iberia et locis finitimis cederet, et pluris vastationem Orientis Persarmeniorum et Iberorum cessione faceret. Certior etiam Chosroes factus erat, Casarem quam maximum preparare exercitum, et jam navigia

νίων τε καὶ Ἰβήρων προσχωρήσεως ἡγούμενον· ἅμα δὲ καὶ ἐπέπυστο Χοσρόης παρασκευάζειν στρατιάν ἐς τὰ μάχιστα πολλὴν τὸν Καίσαρα, καὶ ἤδη στέλλειν κατὰ τὴν ἑῴαν ἱππαγωγὸς δλκάδας· ὀλίγω πρότερον ἢ αἱ τριετηρίδες σπονδαὶ τελευτήσεσθαι ἐμελλον, πρὸ ἡμερῶν δὴπου τεσσαράκοντα ἐπαφίησι κατὰ τῆς Ῥωμαίων γῆς τῆς ἐκ τῶν ὁρίων τοῦ Δάρας ἐς τὴν μέσσην τῶν ποταμῶν στρατιάν ἱππικὴν, ἀμφὶ τὰς εἴκοσι χιλιάδας, ἥς περὶ τὰς δώδεκα μὲν ἦσαν Πέρσαι, θυρεοφόροι τε καὶ ἱπποτοξόται, Σαρακηνοὶ δὲ καὶ Σαβεῖροι.... [ὢν ζυμπάντων ἦρχον οἱ suppl. Nieb.] σὺν τοῖς Ῥωμαίων ἀρχουσι περὶ τοῦ πῶς δεῖ προελθεῖν τὴν ἐν γένει ὀρεινήν [εἰρήνην? Nieb.] διασκεπτόμενοι. Ὁ δὲ καὶ μάχιστα ἀλαζονείας τε καὶ ἀναισχυντίας οὐ μικρὰν προσῆψε τῷ Χοσρόῃ δόξαν, τὰς τε ζυνθήκας οὕτω πως ἀνάδην οὐκ ὀκνήσαντι ζυγχεῖαι, καὶ ταῦτα ὀλίγης πρὸς τὸ πέρασ αὐτῷ ἐνδραχίλουσμένης παραδρομῆς ἡμερῶν· καὶ ὅτι γε τὸν αὐτὸν, ἅτε δὴ ἐπεγγελὼν Ῥωμαίοις, ἅμα τε καὶ περὶ εἰρήνης διαλεχθῶσιν ἐν τοῖς ὁρίοις ἐχειροτόνησεν καὶ ἅμα ἐν τοῖς αὐτοῖς χωρίοις, ἐν αὐταῖς ὡς εἰπεῖν ταῖς ἡμέραις πολέμου τε καὶ ταραχῆς καὶ σπονδῶν συγχύσεως αἴτιον. Τοῦτον δὲ οὖν τὸν Μεβώδη βουλευμάτων τε ἡγούμενον καὶ τοῦ παντός ἔχοντα κύρος ὀπλίσας ἐξέπεμψε· πρὸς γε καὶ Σαπῶν τὸν Μεαίραν (Μαίραν fr. 52), ἀνδρὸς οὐκ ἀγενοῦς ἀπενεγκάμενον δόξαν.

51. (578.)

Exc. De leg. gent. p. 125 : Ὅτι οἱ Μῆδοι δεδιότες τὴν τῶν Ῥωμαίων εἰσβολὴν κατὰ τῆς Περσῶν ὅσον οὐκ ἐσομένην, καὶ ἐπανίσταντο τὸ λεγόμενον Θαυνάριος φρούριον, χηρεῦον Ῥωμαϊκῆς ἐπικουρίας, ἐν κατοχῇ ἐποίησαντο· καὶ ἐπ' οἴκου ἀνεχώρησαν, μηδὲν

ad equites transvehendos in Orientem mittere. Itaque paulo antequam Chosroes induciæ finituræ essent, quadraginta fere dies, triennes ex finitimis locis Daras immittit in mediam regionem fluviorum viginti millia equitum, quorum duodecim millia erant Persæ scutiferi et sagittarii; Saraceni autem et Sabiri... cum ducibus Romanorum.... displicentes. Hoc autem non parvam attulit Chosroi vanæ gloriæ et impudentiæ apud omnes opinionem, quod inducias, tametsi pauci admodum dies usque ad exitum restabant, impudenter violare non est cunctatus. Accedebat quod, quasi Romanos irridens, eundem delegerat, qui in confiniis cum iis de pace ageret, quique in iisdem locis eodem tempore et belli et tumultus et violandarum induciarum auctor esset. Is erat Mebodes, dux et auctor omnium eorum consiliorum. Hunc, qui summam omnium rerum haberet auctoritatem, cum exercitu misit, et una cum ipso Sapoem, Meærani filium qui magnam virtutis laudem reportaverat.

51.

Persæ, veriti ne Romani in fines suos irrumperent, Thaurium castellum, nudatum præsidio Romanorum, invadentes, occuparunt et domum reverterunt, quum nihil dignum tam turpi fœderis violatione fecissent, et minime tanta damna, quanta initio sibi proposuerunt, Romanis intulissent.

τὸ παράπαν τῆς ἀναισχύντου τῶν σπονδῶν συγχύσεως αἰτίον τι πορισάμενοι, μήτε μὴν μέγα τι Ῥωμαίους βλάβαντες, ὡς ὑποπτεύθησαν τὴν ἀρχήν.

.52. (578.)

Ibidem p. 125 : Ὅτι Ταχοσδρῶ (l. Τανχοσδρῶ) σαφῶς ἐξεπιστάμενος καὶ αὐτὸς τὴν Χοσρόου βουλήν, ὡς Μεβώδης ἀναπτερώσας αὐτὸν εἴη μὴ μείναι τὸ πέρασ τῶν τριετηρίδων σπονδῶν, αἶ γε ἀμφὶ τῆς ἐῷ ἐμπεδωθείσαι ἐτύγχανον, καὶ ὅτι οὕτω δοκοῦν αὐτῷ ἀναμφιδόλως ἐμβαλεῖν αὐτὸν τε Μεβώδην καὶ Σαπῶν τὸν Μαίραν κατὰ τῆς πρὸς τὴν ἑῷ τῶν Ῥωμαίων ἐπικρατείας, εἴτε προστεταγμένον οἱ τοιάδε ἐκ Χοσρόου, εἴτε καὶ αὐτομάτως τοῦτο σκοπῶν ἐφ' ἑαυτοῦ, ὥσπερ ἀμέλει δευτέραν ἀφείδ ἀγκυραν, ἐκτραπείς ἀπὸ τοῦ Κιθαρίζων ὥρμης καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐν ἀνατολῇ χώρας ἀπὸ τῶν Ἀρμενίας ἐμβολῶν, διπλὴν ἐκείσε τὴν ταραχὴν ποιησόμενος.

53. (578.)

Suidas v. Ἐμβριθῇ νοῦν : Μένανδρος· « Ὁ δὲ Ταχοσδρῶ, ὁ τοῦ Χοσρόου στρατηγός, οὐχὶ ἐλέφαντάς τε καὶ ἀγροίκων ὄμιλον καὶ ἕτερα ἅττα φόβητρα, κόμπω μὲν ἀρμόδια, ἐνεργὰ δὲ καὶ ἐμβριθῇ οὐδαμῶς, ἀλλὰ τοὺς μαχιμωτάτους τε καὶ εὐοπλοτάτους ἀγείρας, πλήθους τε ἀγενοῦς ἀντάλλαγμα τοὺς τὰ πολέμια δεινοὺς ἀποκρίνας. » Καὶ αὖθις· « Ἐστάναι τε ἐμβριθέστατα καὶ ἐπαμύνειν τῇ πόλει. »

Eadem repetuntur v. Τανχοσδρῶ, ubi glossam delevit Bernhardys. Ceterum num ad hunc potissimum Historiæ locum hæc pertineant, nescio.

54. (579. Tiberii an. 2.)

Exc. De leg. Rom. p. 166-168 : Ὅτι δὲ Τιβερίος

52.

Quum Tanchosdro quoque Chosrois consilia rescivisset, Mebodem Chosroem in eam mentem impulsisse, ut non expectaret diem qua sinebant triennales induciæ quæ in Oriente conventæ fuerant, et illum imperasse Mebodi et Sapoem, Mærani filio, invadere Romanorum ditionem in Oriente, ipse, sive hoc mandatum fuerat a Chosroe, sive sua sponte apud se eandem rem animo volvisset, tanquam scilicet secundam ancoram jaciens, a Citharizon castello egressus, in Romanorum ditionis regiones, quæ ad Orientem erant, impetum fecit, circa Armeniæ aditus duplicem tumultum et terrorem oblaturus.

53.

« Tanchosdro autem, Chosrois copiarum dux, non elephantas turhamas rusticorum, et hujus generis terribilia, ad ostentationem quidem apta, vim autem et efficaciam nullam habentia collegit, sed viros bellicosos et egregie armatos, selectis his, qui in re bellica excellere imbellis multitudinis loco. » — Et alibi : « Gradu stare firmissimo et urbem fortiter defendere. »

54.

Tiberius addidit decreto aliud deo maxime gratum. Multos enim Persas Romanorum captivos, præcipue ex pri-

καὶ ἕτερον τι προστίθῃσι τῷ δεδομένῳ, καὶ ἐς τὰ μάλιστα θεῷ κεχαρισμένον. Πολλοὺς γὰρ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις δορυκτῆτων Περσῶν, μάλιστα τοὺς ἐν τέλει, ὧν ἔνιοι καὶ τῷ βασιλεῖ γένει ξυνημμένοι ἦσαν, ἔστειλε Χοσρόη δωροφορήσας. Εἴτα πρέσβεις ἐπὶ τῷ τοιῷδε ἐξέπεμψε Ζαχαρίαν τε αὖθις, τὸν βασιλείου λατρὸν, ἃτε πολλὰκις χρησιμώτατά τε καὶ εὐνοῦστατα ἐξυπηρετησάμενον ταῖς κατὰ τὸν πολέμον τοῦτον πρεσβεΐαις. Τοῦτον δὴ οὖν τὸν ἄνδρα τῇ λεγομένῃ ἀπὸ ἐπάρχων ἀξία διακοσμήσας ἐχειροτόνησε καὶ πάλιν, καὶ δὴ πρεσβευσόμενον ἀφῆκεν, οἷα δὴ καὶ αὐτοῦ Ζαχαρίου τὴν πρεσβεΐαν ταύτην γενέσθαι ξυνωθήσαντος· σὺν τῷ καὶ Θεοδώρῳ τινα, ἓνα τῶν βασιλείων μαχαιοφόρων, ἀξίωμα καὶ αὐτῷ στρατηγοῦ περιθείς. Τοῦτω τῷ ἄνδρῃ πρεσβευσόμενῳ ἀπονείμας Χοσρόη ἐξέπεμψεν, ἔγραψέ τε ἐπιεικέας ἀνάπλεα ῥήματα. Ὁ δὲ νοῦς τῆς ἐπιστολῆς· « Ἐγὼ καὶ βούλομαι τὴν εἰρήνην καὶ διὰ τὸ θεοδόκτον οὖσαν ἀσπάξομαι· καὶ ὥσπερ φύσει τινὶ προσκίναται μοι τὰ τῆς φιλίας ὑμῶν. Τσιγαροῦν ἐτοίμως ἔχω τῆς Περσαρμενίας τε πάσης ἀφίστασθαι καὶ Ἰδερίας, οὐ μὴν τῶν βουλομένων ἡμῖν ὑπακούειν Περσῶν Ἀρμενίας τε καὶ Ἰβήρων. Ἀναδίδωμι δὲ καὶ τὸ Ἀφουμῶν φρούριον, καὶ τῆς Ἀρζανηνῆς ὑμῖν παραχωρήσω, τὸ Δάρας μόνον ἀντὶ τοσούτων ἀνακομιζόμενος πρὸς ὑμῶν. » Ταῦτα Τιβερίος ὁ αὐτοκράτωρ Χοσρόη σημῆνας, ἐφῆκε Ζαχαρίᾳ τε καὶ Θεοδώρῳ καὶ μεγίστων πρέσβων ἔχειν ἰσχύον καὶ τὴν εἰρήνην ὡς ἂν οἴοιτε ἔσονται διατιθέναι. Μετὰ ταῦτα τῆς ὁδοπορίας ἐτι σχομένῳ, σταλέντε ἄνδρῃ οὕτω παρασχόν, καὶ Χοσρόης ὁ Περσῶν βασιλεὺς καταπλάγεις τοῖς ζυμβεβηκόσι, προφθάσας ἐκπέμπει ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτο-

κράτορα πρεσβευτὴν, καὶ ἀφικνεῖται χειμῶνος ἀρχομένου ἤδη δὲ ἐπὶ τῇ πρεσβεΐᾳ ἐχειροτονήθη Πέρσης ἀνὴρ, τούνομα Φερογδάθης, οὗ ῥήττον καὶ αὐτὸς φιλανθρωποτάτους ἐν ἐπιστολῇ διακομιζὼν λόγους πρὸς τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἐν ᾗ ἐγγέγραπτο ὧδε· « Εἰ μὲν τὸ δίκαιον ποιῆσαι βουλευθείης, ὃ Ῥωμαίων βασιλεῦ, καλῶς ἂν πράξεις τοὺς τε τὴν ἀποστασίαν τῆς Περσαρμενίας βουλευσάντας γενεάρχας ἐκδιδοὺς ἡμῖν ὑφέξοντας ποινὰς, ἐν τοῖς ὁρίοις τε τῆς Περσῶν τε καὶ Ῥωμαίων ἀναρτηθησομένων· διδοὺς δὲ καὶ τὴν ἐνταῦθεν συμβῆσσαν ζημίαν Πέρσαις. Εἰ δὲ πρὸς ταῦτα ἐναντίας ἔχεις, πρᾶξαι τὸ φίλοις πρέπον· τοῦτο δὲ ἐστὶ ξυνδράμειν ἐν τοῖς ὁρίοις αὖθις τοὺς ἐκατέρας ἀρχοντας πολιτείας, τὰ τῆς εἰρήνης, ὡς ἂν δύναιντο, μεταξύ (τῶν) ἀλλήλων διαθησομένους· ἐφ' ᾧ δὲ τὰ τοιαῦτα προελθεῖν, ἀνακωχὴν γενέσθαι τινά. » Ὡς δὲ μὲν οὖν καὶ ἡ Χοσρόου ἐδῆλου ἐπιστολὴ· πλείστων δὲ ἡμερῶν κατὰ τὴν βασιλίδᾳ πόλιν διαγενομένων ἐν ταῖς ἐν μέσῳ συνουσίαις Τιβερίου τοῦ βασιλέως καὶ Φερογδάθου τοῦ Περσῶν πρεσβευτοῦ, γράφεται μὲν ἀπιδύσιν ἐπὶ τὴν πρεσβεΐαν Ζαχαρίᾳ τε καὶ Θεοδώρῳ τοῖς πρέσβεσιν ἐνδιατρίψαι κατὰ τὴν ἔω, καὶ οὐ τι μάλα ἐν σπουδῇ θέσθαι δηλῶσαι σφῶν αὐτῶν τὴν παρουσίαν βασιλεῖ τῶν Περσῶν, πρὶν ἢ ἐκ τῆς βασιλίδος ἀφελθεῖ Φερογδάθης ὁ Περσῶν πρεσβευτής. Προελθόντων δὲ καὶ χεινημένων ἐσὸτι πλείστων λόγων, ἐκπέμπει τὸν Φερογδάθην ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τούτοις, οἷς δὴ καὶ πρὸ τοῦ ἐγγράφει διὰ τῶν Ῥωμαίων πρέσβων. Ἐχειρίαν δὲ οὐτι ᾤετο δεῖν ἐπὶ μῆχιστον χρόνον ἐνδιδόνα Πέρσαις· ἀποχρῆν γὰρ ἔρπασαι τῷ βουλομένῳ τὴν εἰρήνην καὶ μὴ διὰ τῆς τοῦ χρόνου πλείονος ἀπάτης προμηθευο-

mariis viris, quorum numero erant nonnulli ex regio genere orti, dono dedit Chosroi. Deinde legatos ad hanc misit, inter eos Zachariam iterum, regium medicum. Hic plures et admodum Romanorum rebus utiles legationes in hoc bello fecerat. Itaque eum ad hanc legationem imperator elegit, et dignitate exconsulis ornatum ad illam obeundam dimisit, quod et ipse Zacharias legatos mittendos esse inprimis admonuerat, una quoque Theodorum quendam ex imperatoris satellitibus, quem ad ducis dignitatem extulit. Hos igitur duos viros, quibus hanc legationem attribuit, ad Chosroem misit, ad quem literas quoque humanitatis plenas scripsit. Sententia hujus epistolae haec fere erat : « Ego pacem opto, et a deo datam colo, et tamquam naturali quodam instinctu ad vestram amicitiam feror. Itaque paratus sum, omnem Persarmeniam et Iberiam vobis concedere, praeter eos Persarmenios sive Iberos, qui nobis parere malint. Restituo et Afumum castellum, et Arzanene vobis cedo, modo oppidum Daras pro his omnibus a vobis obtineam. » Haec Tiberius imperator per Zachariam et Theodorum, quibus maximorum legatorum potestatem dedit, Chosroi literis significavit. His etiam pacem pro arbitrio, ut res ferrent, facere permisit. Et illis quidem, dum adhuc iter faciebant, accidit ut Chosroes quoque, Persarum rex, iis quae illi contra sententiam evenerant, percussus, prope ad Romanorum imperatorem legatum mitteret, qui

jam hieme ineunte profectus erat. Is erat vir Persa, qui ad hanc legationem fuit delectus, nomine Pherogdates, et a Persarum rege ad imperatorem literas non minus humanas et officiosas detulit. Haec sic se habebant : « Siquidem rem justam facere velles, imperator Romanorum, recte quidem te gereres, si Persarmenios genearchas defectionis auctores nobis traderes, ut meritas poenas mihi darent, et in sinibus Persarum et Romanorum suspenderentur; et si damna Persis illata rependeres. Si ista improbas, amicis officia debita ne deneges. Hoc feceris, si dederis operam ut utriusque rei publicae primarii viri in confinis conveniant, et pacem, si fieri possit, inter utramque gentem statuunt et stabiliunt. Quae ut ad exitum perducantur, oportet belli intermissio-nem fieri. » Atque haec epistola Chosrois continebatur. Dum Pherogdates, Persarum regis legatus, in regia urbe cum Tiberio imperatore plures dies transigit, Zachariae et Theodoro, qui in legationem profecti erant, per literas significatur, ut in Oriente subsistant, neque suum adventum Persarum regi indicare festinent, priusquam a regia urbe Pherogdates sit dimissus. Tandem imperator Pherogdaten dimittit, quum multos cum illo habuisset sermones de his quae prius ad Romanorum legatos scripserat. Inducias in longissimum tempus Persis concedendas esse non putabat. Sufficere enim duorum aut trium mensium spatium ei qui bona fide pacem tueri instituisset, neque per fraudem

μένω παρασκευῆς ἀφόρμην, καὶ δύο μηνῶν ἢ τριῶν παραδρομήν. Καὶ οὖν ἀπῆρεν ἐπὶ τοῖς τοιοῖσδε ὁ Φερογδάθης ἐκ τοῦ Βυζαντίου.

55. (579.)

Ibidem p. 168—171: Ὅτι Ῥωμαῖοι καὶ Πέρσαι ξυνεστήσαντο ἂν τὴν εἰρήνην, εἰ μὴ Χοσρόης ὤχετο ἐξ ἀνθρώπων καὶ Ὀρμίσδας ὁ Χοσρόου, ἀνοσιουργὸς ὄντως ἀνὴρ, τὴν κίδαριν ἀνεδήσατο. Οἶμαι μὲν οὖν ἔγωγε οὐκ ἄλλως, πλὴν ἀλλὰ καὶ ὥς ἐκυρώθη, ἅτε Χοσρόου ἔτι περιόντος, Ζαχαρίαν τε καὶ Θεόδωρον ἐσποιτήσαι ἐς τὴν Περσῶν πρεσβευσομένους. Οὐπω γὰρ τὴν τῶν Σύρων παραμειψάμενοι ἦσαν, καὶ οὐδὲν ὅτι τῆς Ῥωμαίων ἐνηλλαγῆς πρεσβείας. Διὸ καὶ ἐκ βασιλείας αὐτοῖς γράμματα ἐστάλην ἔχεσθαι τῆς ὁδοιπορίας ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς· γινώναι μὲν γὰρ ἐν μέσῳ τὴν Χοσρόου τελευτὴν, ὅμως δὲ καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου παῖδα οὐκ ἄλλως φρονεῖν, ἐτοίμως δὲ ἔχειν τὸν πόλεμον ἐπὶ τοῖς ἤδη Χοσρόῃ γραφεῖσι καταλῦσαι· ἔτι γε μὴν καὶ τοὺς ἀφελέντας αἰχμαλώτους ὥς ἂν ἐγχειρίσωσι τῷ Περσῶν βασιλεῖ. Προσημῆναντες τοίνυν οἱ Ῥωμαίων πρέσβεις σὺν πολλῇ τε τιμῇ καὶ εὐφροσύνῃ κατὰ τὴν Νίσιδιν ἐγένοντο· ἐν θαύματί τε μεγίστῳ ἐποιοῦντο Πέρσαι τὴν Ῥωμαίων ἀμφὶ τοὺς δορυαλώτους φιλανθρωπίαν. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ Τιβερίος ὁ αὐτοκράτωρ στέλλει αὐθις, τοῦ ἥρος ἀρχομένου, Μαυρίκιον κατὰ τὴν πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον ἀποκαρδοχῆσοντα τὸ ἐσόμενον, ἐγκελευσάμενός οἱ, πρὸς ὅπερ ἂν ὁ Περσῶν βασιλεὺς τραπῇ, ὑπαντιάζειν τε καὶ παρασκευάζεσθαι πρὸς ἐκτέραν τῶν πραγμάτων ῥοπήν. Καὶ ὁ μὲν, καθὰ βα-

σιλεῖ ἐδόκει, ἀνὰ τὴν ἑω ἔμενε, τὰ πρακτέον ἐπιτηρῶν· προϊόντων δὲ τῶν πρέσβων ἐς τὰ ἔθνη Περσῶν, ἐπειγομένων τε θεάσασθαι τὸν ἄρτι τῷ βασιλεῖ φθόνῳ ἐπιβεβηκότα, οἰομένων τε ἐς τὰ μάλιστα τεύξεσθαι τιμῆς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῶν σπουδαζομένων οὔτε (οὐδενὸς Nieb.) ἀποτεύξεσθαι (οἷα μετὰ τοσαύτην νίκην πρᾶγος τε καὶ πάσης αὐθαδείας ἀπηλλαγμένους τοῦ Ῥωμαίων βασιλείως ἐπικομιζόμενοι λόγους· καὶ ὥς οὐ μόνον ἀχρὶ βημάτων αὐτῷ τὸ φιλάνθρωπον, μᾶλλον μὲν οὖν ἔργοις ἐπιδεικνυμένου, τῷ τοσοῦτους δορυαλώτους τοῖς Πέρσαις αὐτοὺς ἐπαναγαγεῖν), τούτων ἐλπίζόντων γε αὐτῶν κυρῆσαι ἀναμφιβόλως, ἐς τούναντίον ξυνέβη ἄπαν. Πρῶτον μὲν γὰρ κατὰ μέσον τῆς ὁδοιπορίας τῶν τις παρὰ Πέρσαις τοῖς βασιλικοῖς τε καὶ δημοσίοις πράγμασιν ἐξυπηρετουμένων (οὐς, εἰ τις τῇ Λατίνων χρήσοιτο φωνῇ, ἀσηκρῆτις προσαγορεύσειεν) ὑπαντιάσας ἤρετο σφᾶς ὅτι βούλονται τε καὶ ὅτι ἔχουσιν, καὶ ὅποιαν ἀποκομίζουσιν ἀγγελίαν. Ἀλλὰ τούτῳ μὲν οἷγε ἀμφὶ Ζαχαρίαν τε καὶ Θεόδωρον ὄντες ἀπεκρίναντο, ὥς τὰ τοιαῦτα τῷ παρὰ Πέρσαις μαγίστρῳ (καθὰ τοῦτον καλοῦσι Ῥωμαῖοι) ῥητέον, καὶ οὐχὶ αὐτῷ. Ταῦτα εἰπόντες εἶχοντο τῆς ὁδοῦ. Ἐξ ἐκείνου ἦκεν ἕτερος τις ἐκ Περσῶν, ὃς ἐτίθει τὴν ὁδοιπορίαν αὐτοῖς καὶ διαμέλλειν ἐποίηι, βραδυτῆτος χρώμενος ἐπινουαίς, ἵεναι τε ἐς τὰ πρόσω μὴ συγχωρῶν. Σταθμοὺς τε γὰρ πλησιαιτέροις καὶ παρασάγγαις ὀλίγοις ἐχρήτο, ἄλλοτε ἄλλους χώρους περιφέρων τε καὶ ἀποπλανῶν, καὶ τούτου τὰ χάριστά σφισι προεδήλου, καὶ ἐδείκνυ τῇ περὶ τὴν ὁδοιπορίαν πλάνη οὐδὲν τι φιλοφροσύνης ἔχόμενον ἢ τῆς προσήκουσας αἰδοῦς πρέσβειν. Ἦν δὲ τὸ πραττόμε-

longioris temporis apparatus faciendi occasionem quaereret. His ita confectis discessit a Byzantio Pherogdates.

55.

Romani et Persæ sane pacem fecissent, nisi Chosroes ex hominum numero sublatus, et Hormisdas, ejus filius, ferocis ingenii vir, cidari redimitus fuisset. Ceterum non aliter, quam ut decretum erat, tanquam adhuc superstite Chosroe, Zachariam et Theodorum puto Persiam intrasse, legationem obituros. Etenim tunc temporis nondum Syriam transgressi erant, neque quicquam ideo ex eorum legatione mutatum est. Itaque literæ ab imperatore illis redditæ sunt, ut continerent iter : sibi quidem nuntiatum esse, inter id temporis Chosroem mortem obiisse ; verumtamen, se esse eodem in filium animo, et paratum, secundum ea quæ a Chosroe scripta erant, a bello discedere ; neque propterea omitterent Persas captivos, libertate donatos, in manus regis Persarum tradere. Itaque Romanorum legati, nuntiis præmissis, cum honore et faustis acclamationibus Nisibim pervenerunt. Et Persæ quidem Romanorum erga captivos humanitatem magnopere sunt admirati. Interea Tiberius imperator, vere incunte, rursus misit Mauricium in orientalem imperii partem, qui, quod eveniret, exspectaret, et illi imperavit, ut regi Persarum, quocumque se verteret, occurreret : et in quamcunque partem res caderent, ad omnes casus se præpararet. Et ille quidem, ut rex præce-

perat, in Oriente substitit, et observabat quid factu opus esset. Quum igitur legati in Persidem venissent, Persarum regem, qui recenter in regium solium ascenderat, salutare magnopere cupiebant, et spem habebant, sibi non solum multum honoris et humanitatis impertitum iri, sed etiam, quæ peterent, sese impetraturos. Etenim post tam insignem victoriam sermones afferebant ab imperatore Romano comitate et humanitate plenos et ab omni insolentia remotos. Neque vero solum se verbis comem et benignum præbebat imperator, verum etiam re ipsa, quum tot captivos Persis restitueret. Et ex eo putabant fore ut, quæ sperabant, sine controversia consequerentur. Sed universa res in contrarium vertit. Primum enim unus ex his qui regi in negotiis et regiis et publicis ministerium præbeant, quos Latini a secretis vocant, obvium se media via legatis tulit, et eos est percontatus, quid vellent, qua de causa venirent, et quid nuntii afferrent. Huic Zacharias et Theodorus responderunt, id non illi, sed magistro (ut loquuntur Romani) dicendum. Hæc ubi dixerant, viam prepererunt. Post hunc alius quoque ex Persis venit, qui peregrinationem illis impeditabat : tardius enim de industria incedebat, et eos cunctari faciebat, neque ulterius progredi sinebat ; propiores stationes eligebat et paucas parasangas conficiebat, et ex aliis locis in alia loca huc illuc errantes et palantes traducebat : et in eo se illis male cupere satis indicabat. Etenim eos nulla humanitate colebat, et nulla habita ratione obser-

νον ἐξ ἐπιβουλῆς τε καὶ μελέτης, ὥστε ἐπισχεῖν σφᾶς δσον ἂν χρόνον οἴοιτε ὥσιν, ἐν τούτῳ τὴν κατὰ δύναμιν ποιησομένους τοῦ πολέμου παρασκευὴν, τὰ ἐπιτήδεια τε συναθροίσοντας ἀποτεθησόμενα κατὰ δὴ τὸ δσον οὐκ ἀναγκαῖον ἐς Νισίβιν τε καὶ τὸ Δάρας τὰς πόλεις, ἔτι γε μὴν καὶ τὰ πέραν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ καὶ τὰ τῆδε φρούρια ἀνάπλεα θέσθαι τῶν ἐδωδύμων ὡς ἀκρίδος οὕτω ξυμβάν καταδηλησαμένης τοὺς ἐκείνη καρπούς, καὶ ἅμα ἐρημωθέντων κατὰ τὴν προλαβοῦσαν Ῥωμαίων ἐπιδρομὴν ἀπάντων τῶν κατὰ ταῦτα χωρίων, λιμοῦ τε σφοδροτάτου τοῖς ἐκαῖσε ἐνσκήψαντος, πρὸς δέ γε ἐφ' ᾧ καὶ στρατολογῆσαι, ἅτε πολεμῆσειοντος ἐς τὸ ἐμβριθὲς τοῦ βασιλέως Περσῶν. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα αὐτοῖς ἐβεβούλευτο, μόλις μετὰ πλείστας ὄσας ἡμέρας ἐδόθη τοῖς πρέσβειν ἐς τὰ βασίλεια ἐσφοιτῆσαι. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα, καθὰ τῇ συνηθείᾳ ἐδόκει, θοινησάμενοι καὶ τὸ ἐκ βασιλέως γράμμα ἐγγειρίσαντες, πρὸς γε καὶ τοὺς δοριαλώτους ἀποδεδωκότας, ἐνθὲνδὲ ἀνεχώρησαν, φιλοφροσύνης μηδὲν οἰοῦν εὐρηκότες. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ὁ παρὰ Πέρσαις τῆς αὐλῆς ἡγεμὼν καὶ Μεβόδης ἐπυνθανέσθην τὴν δύναμιν τῆς πρεσβείας. Τῶν δὲ εἰπόντων, ὅτι δὴ περὶ εἰρήνης ἤκιοιεν πρεσθουσάμενοι, αὐτίκα οἷγε οὐ δὴ προσίεντο τοὺς περὶ τούτων αὐτῶν λόγους, φάσκοντες οὐκ ἐπιτετράφθαι τι τοιούτων, ἀλλὰ συλλαβὰς ἀποδόντας ἀντιλαβεῖν χρῆναι, καὶ ὡς θᾶττον γε δῆπου τῆς Περσῶν ἀπαλλαγῆναι. Ἐν φανερῷ τοίνυν ποιησαμένων τὴν ἐμείσαν αὐτοῖς τοῦτο κέλευσιν, ἔγνωσαν ἐν βραχεί, ὅτι δύναται ἢ ἐπιστολὴ τοῦ Ῥωμαίων αὐτοκράτορος, καὶ τὴν ἀφίξιν τῆς πρεσβείας ἀπασαν, ὡς ἐτοιμος εἴη κατασθενύναι τὰ ἐκ τοῦ πολέ-

μου χαλεπὰ, καὶ τὴν περιμάχτην αὐτοῖς Ἀρμενίαν ἀπασαν ἀμαχητὶ ἐνδύναι, παραχωρῆσαι δὲ σφισι καὶ Ἀρζανηνῆς, ἀντιχαρίζομενος τοῦ Δάρας τὸ Ἀφουμῶν φρούριον. Ἐδέξατο μὲν οὖν καὶ αὐθις αὐτοὺς βασιλεὺς ὁ Περσῶν, τραχύτητι δὲ χρώμενος πρὸς ἕκαστα τῶν φιλανθρώπως γεγραμμένων οὔτε ἀποστήσεσθαι ἔφη πώποτε τοῦ Δάρας, οὐ μᾶλλον γε ἢ τῆς Νισίβιος ἢ Σηγάρων, ἀπερ καὶ αὐτὰ ἐκ Ῥωμαίων ἀπισχυρίζετο εἶχειν Πέρσας, οὔτε μὴν ἐλαττώσειν τι τῶν πατρῶων κτημάτων, ἀλλ' εἰ μὲν οἷοντες ἐστίν, ἐς αὐξήσιν αὐτὰ ἐνεγκεῖν, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ γὰρ καταλελειμμένα φυλάξειν. Χοσρόην μὲν γὰρ τὸν πατέρα ἔφη, ὡς, εἴγε περιτὴν, ἰσως τὸ τοίνυνδε ἐπραξεν ἂν καὶ τὸ Δάρας ἀφῆκε Ῥωμαίοις. Τῷ γὰρ προσκτησαμένῳ τι καὶ τοῦτο ἀποβεβληκότη οὐκ οὕτως αἰσχρόν· αἰσχρὴν δὲ ὁμοίως ἀπασιν ἀνθρώποις καταπρόεσθαι τὰ πατρώα. Ταῦτα εἰρηκὼς, διὰ Μεβόδου πάλιν αὐτοῖς ἐποίησε κατάδηλον ὡς· ἐπὶ τίνι μέγα φρονούντες ἀξιοῦσι πρὸς ἡμῶν ἀναχομιζέσθαι τὸ Δάρας; ποῖον νενικηκότες πολεμον; ποίους ἐγκαλλωπιζόμενοι τροπαίους; ποῖ δὴτα καθυπέρτεροι γενόμενοι Περσῶν; ἀλλ' ὅτι ἀπειρίας δραξάμενοι τοῦ Ταχσοδῶν (Τανχ.), καὶ περιαγαγόντες αὐτὸν ἐς ἄλλοτε ἄλλους χώρους, ἐπειδὴ περιπλανωμένου ἐξ Ἀρμενίας ἐκείνου εἰς Ἀρζανηνὴν καὶ ἀπὸ Ἀρζανηνῆς ἐς Ἀρμενίαν ἀδειαν ἔσχον οἱ Ῥωμαῖοι καταδραμεῖν τὴν ἐν Περσῶν· τῷ τοι ἄρα βρενθύνονται ἰσως καὶ μεγαλαυχούσιν, ὑποποπῶντες ἐν ἐλάττονι μοίρᾳ τὰ ἡμέτερα κείσθαι. Ἰστῶσαν οὖν, ἔφη, Ῥωμαῖοι, ὡς οὐδὲ ἄλλως ἀνέξομαι τῆς εἰρήνης, εἰ μὴ πω κατατιθέναι μέλλοιεν καὶ τὰ ὅσα πρὸς βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐχομιζόμεθα χρήματα ἂν ἔτος. »

vantiæ, quæ legatis debetur, viarum erroribus fatigabat. Et id quidem Persæ data opera et præmeditato consilio faciebant, quo legatos morarentur et quam diutissime detinerent, ut maximum interea belli apparatus facerent, et copias frumenti ad quamvis necessitatis occasionem paratas in urbibus Nisibi et Daras congererent, atque etiam ultra Tigrim amnem castella necessariis copiis implerent; quia locustæ in illis regionibus omnes agrorum fruges consumpserant, et proximis Romanorum incursionibus agri desolati permanserant. Itaque acerbissima fames instabat, præsertim quum rex Persarum ad grave bellum suscipiendum exercitus pararet. Quum Persæ hoc consilii cepissent, vix post multos dies permissus est legatis, in regiam pedem inferre. Et primum quidem, ut moris est, sunt convivio excepti; quo facto, postquam literas ab imperatore tradidissent et captivos reddidissent, quum eos Persæ nullo liberali et benigno sermone dignati essent, discesserunt. Postridie aulæ apud Persas præfectus et Mebodes eos interrogaverunt, quæ esset ipsorum legationis potestas. Quum legati respondissent, se, ut de pace agerent, venisse, nullos de ea re sermones Persæ admiserunt, nihil ejusmodi sibi demandatum esse, dicentes. Itaque literas eos proferre, et vicissim accipere, et quam primum a Persarum finibus excedere jusserunt. Et quum legati mandata sua exhibuissent, Persæ omnia, quorum causa legatio decreta esset, cognoverunt: ut imperator paratus esset, mala ex bello orta so-

pire et Armeniam, de qua tot certamina fuissent, sine prælio eorum juris et potestatis facere; quin et Arzanene cedere, et pro Daras oppido Afumorum castellum illis tradere. Denuo Persarum rex legatos excepit, et ad ea quæ imperator ad illum perhumane scripserat, acerbè admodum et arroganter respondit, se nunquam urbe Daras cessurum non magis, quam Nisibi aut Singaris, quas urbes a Romanis per vim captas haberent Persæ, neque quicquam ex possessionibus, quas illi pater reliquerit, se diminuturum, sed potius, si non auctiores faciat, saltem quantum in se esset, intacta conservaturum. « Pater Chosroes, inquit, si vixisset, fortassè eo descendisset, et Daras Romanis restituisset. Ei enim, qui ipse imperii fines protendit, parta rursus amittere, non tam turpe est. Pudori autem est omnibus hominibus paterna profligare. » Hæc ubi dixerat, rursus per Mebodem alia fere hujusmodi suggessit: Quanam de causa elati Romani Daras ab ipsis recipere possant, qua victoria potiti, quibus tropæis se jactantes? ubi denique superiores Persis evaserunt? Imperitia quidem et imprudentia Tanchosadri res bene gesserunt; dum ipsum ex una regione in aliam circumagunt, et modo ex Armenia in Arzanenem, modo ex Arzanenem in Armeniam excurrere cogitur, regionem Persarum, quæ est ad Orientem, depopulati sunt. Hoc est fortassè, quod magnos spiritus gerunt, quo superbiunt, existimantes deteriore conditione res nostras prostratas jacere. « Sciant Romani, inquit, me non

Τοσαύτη μεγαληγορία χρησαμένου Ὁρμισδα, μόλις ἀφείθησαν Ζαχαρίας τε καὶ Θεόδωρος, ἄχρι τριῶν ἡδὴ φθινόντων μηνῶν ἐκείσε ἐνδιατρίψαντες, πάντων δὲ τῶν δυσχερῶν ἐς πείραν ἐλθόντες· καὶ γὰρ οὐδὲ ὅσον ἀέρα καθαρὸν ἀναπνεῦσαι, οὐ μὴν προκύψαι ἐκ τοῦ τέλους, ἵνα ἐνδiciaτῶμενοι ᾤσαν, ξυνεχώρουν οἷς ἡ φυλακὴ τῶν πρέσβειων ἀνεμένη ἐτύγγανε· τό τε δωμάτιον αὐτὸ ζοφῶδες τε ἦν καὶ διάπνευστον (ἀδιάπνευστον Nieb.) καὶ ὥρα θέρους ἐς τὰ μάλιστα ἀναρμόδιον, ὡς δοκεῖν εἶναι τὸ χρῆμα εἰρκτὴν. Τοῖς τοιοῖσδε τοίνυν δεινοῖς ἐκτετριμμένους διαφῆκον, πολλῷ δυσκολώτερον αὐτοῖς πρὸς τὴν ἐπάνοδον αὐτοῖς χρησάμενοι, ὡς μῆτε τῶν ἀναγκαίων ἐς τὸ ἀποχρῶν σφισι μεταδίδοναι, τρίβειν τε τὸν χρόνον καὶ μακροτέραν αὐτοῖς τὴν πορείαν ἐργάζεσθαι. Μιᾶς γὰρ ἡμέρας δδὸν σφᾶς ἀγαγόντες ἐπὶ τὰ πρόσω, τῇ ἐφεξῆς δι' ἐτέρας ἀτραποῦ ἐς τοῦμπαλιν ἐπανῆγον, ἕως πολλῶν ἀναιρῶν αὐτοὺς ἀναπλήσαντες, ὡς καὶ ἑκάτερον ἀμέλει νόσω βαρυτάτῃ περιπεσεῖν, ἐξώθησαν (ἐξώθησαν? Hæsch.) τῆς Περσῶν. Ἀφικομένης δὲ ταύτης τῆς ἀγγελίας παρὰ βασιλέα Ῥωμαίων καὶ παρὰ τὴν πάντων ἐλπίδα προσπεσούσης (οὐ γὰρ ὥσθη πώποτε Πέρσας ἐπὶ σμικροῖς οὕτω καὶ λίαν συμμέτροις τὴν εἰρήνην μὴ προσδεξασθαι), Μαυρικίῳ μὲν εἰκότως ἐσθίμαιεν ἔχρεσθαι τοῦ πολέμου κατὰ τὸν προχωροῦντα τρόπον, καὶ τὰ ἄλλα περιεσκόπει, ὡς ἂν ἀμυγέπη οἴσente βοθηθῆσαι τοῖς πράγμασιν. Οἱ (Τῷ Bekk.) δὲ τὰ μὲν ἄλλα οὐκ εἶχε κακῶς τὸ στράτευμα· καὶ γὰρ τὴν διανομὴν τῶν χρημάτων ἐπεποιήτο.

56. (579.)

Suidas v. Μαυρίκιος : Ὁὗτος δὲ προχειρίζεται στρατηγὸς τῆς ἐξῆς ὑπὸ Τιβερίου Καίσαρος. Ὁς Μαυρίκιος ἐν πολέμοις μὲν καὶ ἀγῶσιν οὐκ ἦν ἐντετραμμένος, ἐμφρων δὲ ἄλλως καὶ ἐμβριθῆς καὶ κατηκριθωμένος, ξυγκεράσας τε ἐν ἑαυτῷ ἀμφω τὰ ἐναντίως ἔχοντα ἀλλήλοις, ὄγκον φρονήματος καὶ πράσθητα, πάσης ὑπεροφίας τε καὶ ὀφρύος ἔλευθέραν. Τοιοῦτον δὴ τινα τὸν Μαυρίκιον ὄντα ἡ τῶν πραγμάτων ἡγεμονία παραλαβοῦσα, ἀνέδειξε πως εὐκλέστερον τῇ πεύρᾳ.

Nonnulla horum repetuntur v. Ὁγκος. Menandri locum esse conjecit Valesius.

57. (580. Tiberii. an. 3.)

Exc. De leg. gent. p. 125. 156 : Ὅτι πολιορκούντων Ῥωμαίων τὸ Χλωμάρων, καὶ προσβολὰς ἐν κύκλῳ ποιουμένων, τὰς τε ἐλεπολεῖς μηχανὰς περιστησάντων, πρὸς δὲ γε καὶ ὑπονόμους ἐνερθεν ὑπορυττόντων ἐς τὸ ἀφανές, στέλλει Βιγγάνης ὡς Μαυρίκιον τὸν (τε) τοῦ φρουρίου ἀρχιερέα· Χριστιανοὶ γὰρ ἦσαν οἱ τῆς Ἀρζα-νηνῆς ἅπαντες. Ταύτῃ τοι, ὡς αἰδοῦς ἀξιοθησόμενον πρὸς Ῥωμαίων Χριστιανῶν ὄντων τὸν προεστῶτα τῶν ἱερῶν τοῦ Χριστοῦ, ἱκετεύειν ἐπέτρεψε τῷ μυσταγωγῷ, εἰληφότας ὁπόσους ἦν αὐτοῖς χρυσὸς τε καὶ ἀργυρὸς ἀπαναστῆναι καὶ μὴ πέρα πονεῖν. Οὕτε γὰρ ἐνδῶσειν ποτὲ, Βιγγάνου τὸν ἥλιον ὀρώντος, τοὺς ὅσοι γε ἐς τὸ Χλωμάρων εἰσι Ῥωμαῖοις ἑαυτούς· προσμενόντων τε τῇ πολιορκίᾳ Χριστιανῶν ἔσεσθαι τὸ διαφθειρόμενον πλῆθος, καὶ ἀσεβῆσειν Ῥωμαίους πρὸς θεὸν περιορῶντας ἀναιτίως τοὺς ἐνδον ἀπολλυμένους. Ταῦτα Βιγγά-

aliis conditionibus pacem fieri permissurum, quam si persolvant omnes pecunias quas Justinianus singulis annis nobis pendere erat solitus. » Hac insolenti oratione Hormisda uso, vix tribus demum post mensibus elapsis, Zacharias et Theodorus difficillima et gravia quæque experiendo perpessi, missionem obtinuerunt. Neque enim purum aera haurire, neque libere ex tecto, sub quo diversabantur, in apertum exire eorum custodiæ præpositi permittebant. Domus vero, in qua habitabant, erat obscurior, et quum in eam aura nulla perfileret, æstate inprimis valde molesta erat; denique re vera domus carcer esse videbatur. His igitur malis et incommodis attritos et confectos multo graviora in reditu passuros dimisit. Nam nec illis rerum necessariorum copiam, quoad satis esset, administrabant, diem de die ducebant, et longioribus itineribus eos fatigabant. Etenim quam viam uno die confecerant, eam postridie retro eos ducebant, donec multis ærumnis conflictati, ita ut uterque in gravissimum morbum incideret, tandem Perside excesserunt. Cujus rei nuntius quum ad imperatorem afferretur, et præter omnem expectationem illi accideret (non enim existimaverat, quum Romani ita faciles et moderatos se præbuisent, fore ut Persæ a pace abhorrerent), jure et merito Mauricio præcepit, ut bellum strenuo pararet, et cetera omnia ita instituit, ut omni modo suis rebus consularet. Neque vero exercitus quoad cetera male habebat. Stipendia enim persoluta fuerant.

56.

Mauricius a Tiberio Cæsare dux copiarum per Orientem constitutus est: non ille quidem in bellis atque certaminibus innutritus, sed prudens vir et gravis et accuratus. Qui duas res maxime inter se contrarias in se conjunxit, summam animi magnitudinem et mansuetudinem arrogantiam et supercilio plane vacuam. Talis quum esset Mauricius natura, ipsa experientia longe gloriosiore eum demonstravit.

57.

Quum Romani Chlomarum oppidum obsiderent et armatis hominibus cingerent, et machinas, quibus urbes capiuntur, admoverent, cuniculi quoque subterranei in occulto subter terram ducerentur, Biganes misit urbis Episcopum (erant enim Christiani omnes incolæ Arzanenæ), quem Romanos, quia Christiani erant, majore reverentia et honore excepturos, tanquam sacrorum antistitem, existimavit, ad Mauricium, eumque orare jussit, ut accepto quicquid apud obsessos erat auri et argenti, Romani obsidionem solverent, neque ultra in vanum laborarent. Neque enim unquam, quamdiu Bigani solem intueri liceret, Christianos, qui in oppido essent, Romanis sese tradituros. Quodsi obsidionem continuarent, fore ut Christianorum multitudo periret. Ex quo fieret ut Romani impii erga deum essent, qui Christianos, qui intra oppidum essent, sine ulla sua

νης ἐδῆλου. Μαυρίκιος δὲ πολλὰ τε καὶ ἐπαγωγὰ τῷ ἱερεὶ διαλεχθεὶς καὶ τοῖς ἅμα αὐτῷ πρὸς ἱκετεῖαν ἀφικομένοις, πίστει τε εὐνοίας πρὸς τοῦ ἱερέως εὐχῆς, ἀπαγγέλλειν ἐκέλευσε Βιγγάνη, ὡς, εἰπερ αὐτὸν ἐνδῶσαι Ῥωμαίοις, ἀξιώματός τε μεῖζονος ἤπερ ἐφ' οὗ νῦν ἐστὶ παρὰ Πέρσαις ἀξιωθήσεται πρὸς Ῥωμαίων, κτήσεώς τε διπλάσιος καὶ ἄλλης εὐπορίας γενήσεται κύριος. Καὶ ἕτερα δὲ, ὅποσα ἦν ἐφολκά, εἰπὼν ἀφίησιν αὐθις ἐνδὸν τοῦ φρουρίου γενέσθαι τὸν ἱερέα καὶ τοὺς ἕν αὐτῷ. Ἀλλὰ γὰρ ὁ Βιγγάνης εὐνούστατα ἔχων ὡς βασιλέα Περσῶν καὶ ἐς τὴν κατ' αὐτὸν πολιτείαν, ἐτι γε μὴν τῷ χώρῳ πίσυνος, ἥκιστα ταῖς μεγίσταις ὑποσχέσεσι Μαυρικίου τὰ ὅτα ὑπέσχε, καὶ ταῦτα βάρβαρος ὢν οὐκ ἀφηνίασε τοῦ πρέποντος, τὴν δὲ ἐξ ἀρχῆς δουλείαν τιμωτέραν ἡγήσατο πλούτου. Στέλλει δὲ αὐθις τὰ ἐς ἀγιστεῖαν τοῦ θεοῦ ἀνεμμένα, περιρραντήριά τε καὶ ἐκπώματα καὶ ἄλλα ὅσα τιμαλφέστατα σκευή, ὡς Μαυρίκιον, καθάπερ ἀμέλει λῦτρα τούτου τοῦ φρουρίου ταῦτα ὑποδέχεσθαι ἀντιβολῶν, τὴν πολιορκίαν καταλύσονται. Ἀτὰρ ὁ στρατηγὸς ἐπειδὴ ταῦτα ἐθέασατο, οὐ προσήκατο, καίτοι ἐρίτιμα τυγχάνοντα· ἤξειν γὰρ ἔφασκεν οὐ τὰ ἱερὰ σκυλεύσων οὔτε μὴν Χριστῷ μαχησόμενος, ἀλλὰ σὺν Χριστῷ πολεμήσων, καὶ μᾶλλον ἐξαιρησόμενος τοὺς ὁμοδόξους πρὸς τῶν οὐκ ὀρθὰ φρονούντων Περσῶν. Ἔττα ἐν ἀπορρήτῳ ἔλεξε τῷ ἱερουργῷ ὅσα ἔχρην, συνεχώρησέ τε αὐθις εἰσὼ γενέσθαι τοῦ φρουρίου. Ὡς δὲ ἐπανάηκε τὸ τελευταῖον ὁ ἱερεὺς ὁ βάρβαρος, καὶ οὐδὲν ὀτιοῦν ἐς τὸ ἰθὺ τῆς γνώμης ἐφθόγγατο, ἐς τούναντίον μὲν οὖν τὰ Περσῶν ἐπεφώρατο ἀσπαζόμενος,

ἑλλαμβάνεται μὲν ὅγε καὶ οἱ ἕν αὐτῷ, αὐθις δὲ ἐγχελευσαμένου τοῦ στρατηγοῦ, εἰχοντο τῆς πολιορκίας οἱ Ῥωμαῖοι.

58.

Suidas v. Ἀπετάφρευον : Μένανδρος· α· Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ οὐκ ἀπετάφρευον τὸ πρότερον, οὔτε μὴν ἐν ἐπιστήμῃ πάμπαν τὸ τοιόνδε εἶχον πρότερον, ἢ Μαυρίκιον τὸν Παύλου ἡγήσασθαι τοῦ ἐώου πολέμου· ἐπειδὴ δὲ (στε) τὴν στρατηγίαν εἶχεν ἡγεμονεύουσιν αὐτῷ τῆς ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀτραποῦ, τὸ τοιόνδε βραθυμία παροφθὲν ἐς τὸ δέον ἐπανάγαγε. Ῥωμαῖοι γὰρ μὴ βουλομένοις ἦν τὸ χρῆμα, καὶ εἰς λήθην κατώλισθεν πόνος γὰρ ὄκνη πολέμιος.

59.

Exc. De sent. p. 362. 363 : Ὅτι ὡς ἔοικε, πρὶν ἢ Μαυρίκιον ἡγεμονεύσαι τοῦ στρατοῦ, τὰ κατὰ τῶν δασμοφορούντων ἀδικήματα ἐσφηλεῖ Ῥωμαῖους. Ταύτη τοι κατὰ τινὰ θεήλατον ὀργὴν τὰ δοκηθέντα οὐκ ἐτέλεσθη, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀπέσκηψεν εἰς τούναντίον. Φιλῆ γάρ πως τὸ θεῖον ἀδίκᾳ πεπραχόσιν οὐτ' οἰομένοις τὰς ποινὰς ἐπιφέρειν, ὡς ἂν τῷ παραλόγῳ τῶν ἀποδάντων σωφρονίζοντο πλέον.

Ἀφεστηκός τις γὰρ ἐστὶ τοῦ τῶν πολεμίων στρατοῦ καὶ τὸ πληθὺς τῆς Ῥωμαϊκῆς [δυνάμεως] δεδιότος, καιροφυλακούντος δὲ εἰ πῇ διασπασθεῖεν καὶ δώσοιεν αὐτοὶ τῆς καθ' αὐτῶν ἐφόδου καιρὸν ἀσύμφορον· ἔδοξε δὲ τισὶ τοὺς ἅμα πάντας ἀπροσμάχους νομιζομένους, τού-

culpa misere perire paterentur. Hæc Biganes prædicavit. At Mauricius, quum comiter multa cum episcopo esset collocutus, et cum his, qui una ad exorandos Romanos venerant, bona fide utrinque jurejurando firmata, eum renuntiare jussit Bigani, si se Romanis traderet, in majore honore eum apud Romanos futurum, quam nunc apud Persas sit, et possessionem duplo ampliorem et omnium rerum affluentiam nacturum; pluraque alia, quibus illum alliceret, dictitans, dimisit sacerdotem et eos qui cum eo erant, ut in urbem reverterentur. Sed Biganis summa erat erga regem et rem publicam Persarum voluntas, et magna loci fiducia. Itaque quamvis barbarus esset, maximis Mauricii pollicitationibus minime aures præbuit, neque ab honesto recessit. Justam enim et legitimam servitutem erga eum, qui regno præerat, longe divitiis honorificentior duxit. Quamobrem iterum aquiminaria et pocula et alia pretiosiora vasa, quæ dei cultui inserviebant, ad Mauricium misit, orans, ut ea pro oppidi redemptione numeret et ab obsidione desisteret. Sed dux ubi hæc vidit, quamvis magni pretii essent, tamen contempsit. Illuc enim dixit se venisse, non ut sacra expiaret, aut Christo bellum faceret, sed potius ut Christo opitulante et favente bellum gereret, et recta de fide sentientes contra Persas, qui a vera dei cognitione aberrarent, tueretur. Deinde quædam secreto cum sacerdote, quæ ad negotium, quod inter eos tractabatur, pertinebant, collocutus, concessit, ut rursus in oppidum rediret. Postremo ut rursus sacerdos exiit nihil

quicquam, quod ex re esset, afferens, sed aperte Persarum rebus faveret, ipse et qui cum eo erant jussu ducis in vincula conjuncti sunt. Romani vero obsidionem continuarunt.

58.

Romani antea castra sua fossis non muniebant, nec rei ejus rationem ullo modo norant, priusquam Mauricius, Pauli filius, in Oriente belli dux constitueretur. Ille vero postquam ad ducatum est evectus, quæ postea ipsi viam ad imperium munivit, rem prædictam per socordiam jamdiu intermissam in usum revocavit. Romani enim laborem ejusmodi defugiebant, remque oblivioni tradiderant. Labor enim ignavia inimicus est.

59.

Antequam Mauricius ductaret exercitum, injuriæ, ut arbitror, adversus stipendiarios populos rem Romanam lahefactaverant. Eam ob rem atque ob cælestem nescio quam iram suscepta consilia successu caruerunt, immo contrarium exitum nacta sunt. Solet enim numen iniquis nec opinantibus pœnas infligere, ut subitis casibus modestiores reddantur.

Nam quum adhuc hostilis procul esset exercitus, copiarumque Romanarum numerum pertimesceret, atque idoneum tempus exspectaret, dum hæc fortasse dispergerentur, atque incursioni hostili cum ipsorum damno patescerent; visum est nonnullis optimum fore, si, qui conjunctum in-

17.

Τοσαύτη μεγαληγορία χρησαμένου Ὁρμίδα, μόλις ἀφείθησαν Ζαχαρίας τε καὶ Θεόδωρος, ἄχρι τριῶν ἡδὴ φθινόντων μηνῶν ἐκέισε ἐνδιατρίψαντες, πάντων δὲ τῶν δυσχερῶν ἐς πείραν ἔλθόντες· καὶ γὰρ οὐδὲ θσον ἀέρα καθαρὸν ἀναπνεῦσαι, οὐ μὴν προκύψαι ἐκ τοῦ τέγους, ἵνα ἐνδαιτύωμενοι ᾦσαν, ξυνεχώρουν οἷς ἡ φυλακὴ τῶν πρέσβειων ἀνειμένη ἐτύγγανε· τό τε δωμάτιον αὐτὸ ζοφῶδες τε ᾦν καὶ διάπνευστον (ἀδιάπνευστον Nieb.) καὶ ὥρα θέρους ἐς τὰ μάλιστα ἀναρμόδιον, ὥς δοκεῖν εἶναι τὸ γρῆμα εἰρκτήν. Τοῖς τοιοῖσδε τοῖνυν δεινοῖς ἐκτετριμμένους διαφῆκαν, πολλῶ δυσκολώτερον αὐθις πρὸς τὴν ἐπάνοδον αὐτοῖς χρησάμενοι, ὥς μήτε τῶν ἀναγκαίων ἐς τὸ ἀποχρῶν σφισι μεταδιδόναι, τρίβειν τε τὸν χρόνον καὶ μακροτέραν αὐτοῖς τὴν πορείαν ἐργάζεσθαι. Μιᾶς γὰρ ἡμέρας ὅδον σφᾶς ἀγαγόντες ἐπὶ τὰ πρόσω, τῇ ἐφεξῆς δι' ἐτέρας ἀτραποῦ ἐς τοῦμπανιν ἐπανῆγον, ἔως πολλῶν ἀνιερῶν αὐτοὺς ἀναπλήσαντες, ὥς καὶ ἐκάτερον ἀμέλει νόσω βαρυτάτῃ περιπεσεῖν, ἐξώθησαν (ἐξώθησαν? Hoesch.) τῆς Περσῶν. Ἀφικομένης δὲ ταύτης τῆς ἀγγελίας παρὰ βασιλέα Ῥωμαίων καὶ παρὰ τὴν πάντων ἐπιβία προσπεσούσης (οὐ γὰρ ᾤθητι πώποτε Πέρσας ἐπὶ σμικροῖς οὕτω καὶ λίαν συμμέτροις τὴν εἰρήνην μὴ προσδεῖσθαι), Μαυρικίῳ μὲν εἰκότως ἐσθμαίνεν ἔχεσθαι τοῦ πολέμου κατὰ τὸν προχωροῦντα τρόπον, καὶ τὰ ἄλλα περισκόπει, ὥς ἂν ἀμηγέτη οἴσente ἴσοιτο βοηθῆσαι τοῖς πράγμασιν. Οἱ (Τῷ Bekk.) δὲ τὰ μὲν ἄλλα οὐκ εἶχε κακῶς τὸ στράτευμα· καὶ γὰρ τὴν διανομὴν τῶν χρημάτων ἐπεποίητο.

aliis conditionibus pacem fieri permissurum, quam si persolvant omnes pecunias quas Justinianus singulis annis nobis pendere erat solitus. » Hac insolenti oratione Hormisda uso, vix tribus demum post mensibus elapsis, Zacharias et Theodorus difficillima et gravia quæque experiendo perpassi, missionem obtinuerunt. Neque enim purum aera haurire, neque libere ex tecto, sub quo diversabantur, in apertum exire eorum custodiæ præpositi permittebant. Domus vero, in qua habitabant, erat obscurior, et quum in eam aura nulla perflaret, æstate inprimis valde molestata erat; denique re vera domus carcer esse videbatur. His igitur malis et incommodis attritos et confectos multo graviori in reditu passuros dimisit. Nam nec illis rerum necessariorum copiam, quoad satis esset, administrabant, diem de die ducebant, et longioribus itineribus eos fatigabant. Etenim quam viam uno die confecerant, eam postridie retro eos ducebant, donec multis ærumnis conflictati, ita ut ulterius in gravissimum morbum incideret, tandem Perside excesserunt. Cujus rei nuntius quum ad imperatorem afferretur, et præter omnem expectationem illi accideret (non enim existimaverat, quum Romani ita faciles et moderatos se præbuisent, fore ut Persæ a pace abhorrerent), jure et merito Mauricio præcepit, ut bellum strenuo pararet, et cetera omnia ita instituit, ut omni modo suis rebus consuleret. Neque vero exercitus quoad cetera male habebat. Stipendia enim persoluta fuerant.

56. (579.)

Suidas v. Μαυρίκιος : Ὀδτος δὲ προχειρίζεται στρατηγὸς τῆς ἐώας ὑπὸ Τιβερίου Καίσαρος. Ὁς Μαυρίκιος ἐν πολέμοις μὲν καὶ ἀγῶσιν οὐκ ἦν ἐντετραμμένος, ἐμφρων δὲ ἄλλως καὶ ἐμβριθῆς καὶ κατηκριθωμένος, ξυγκεράσας τε ἐν ἑαυτῷ ἀμφω τὰ ἐναντίως ἔχοντα ἀλλήλοις, ὄγκον φρονήματος καὶ πρᾶξότητα, πάσης ὑπεροφίας τε καὶ ὀφρύας ἐλευθέραν. Τοιοῦτον δὲ τινα τὸν Μαυρίκιον ὄντα ἡ τῶν πραγμάτων ἡγεμονία παραλαβοῦσα, ἀνέδειξε πῶς εὐκλεέστερον τῇ πείρᾳ.

Nonnulla horum repetuntur v. Ὀγκος. Menandri locum esse conjecit Valesius.

57. (580. Tiberii. an. 3.)

Exc. De leg. gent. p. 125. 156 : Ὅτι πολιορκούντων Ῥωμαίων τὸ Χλωμάρων, καὶ προσβολὰς ἐν κύκλῳ ποιοιμένων, τὰς τε ἐλεπολεῖας μηχανὰς περιστρεφόντων, πρὸς δὲ γε καὶ ὑπονόμους ἐνερθεῖν ὑπορυπτόντων ἐς τὸ ἀφανὲς, στέλλει Βιγγάνης ὡς Μαυρίκιον τόν (τε) τοῦ φρουρίου ἀρχιερέα· Χριστιανοὶ γὰρ ᾦσαν οἱ τῆς Ἀρζα-νηνῆς ἅπαντες. Ταύτῃ τοι, ὥς αἰδοῦς ἀξιοθωσόμενον πρὸς Ῥωμαίων Χριστιανῶν ὄντων τὸν προεστῶτα τῶν ἱερῶν τοῦ Χριστοῦ, ἱκετεύειν ἐπέτρεψε τῷ μυσταγωγῷ, εὐληφόμενος ὁπόσος ᾦν αὐτοῖς χρυσὸς τε καὶ ἀργυρὸς ἀπαναστῆναι καὶ μὴ πέρα πονεῖν. Οὕτε γὰρ ἐνδῶσει ποτὲ, Βιγγάνου τὸν ἥλιον ὀρῶντος, τοὺς βσοὶ γε ἐς τὸ Χλωμάρων εἰσὶ Ῥωμαίοις ἑαυτούς· προσμενόντων τε τῇ πολιορκίᾳ Χριστιανῶν ἔσεσθαι τὸ διαφθειρόμενον πλῆθος, καὶ ἀσεβῆσαι Ῥωμαίους πρὸς θεὸν περιορῶντας ἀναιτίως τοὺς ἐνδον ἀπολλυμένους. Ταῦτα Βιγγά-

56.

Mauricius a Tiberio Cæsare duz copiarum per Orientem constitutus est : non ille quidem in bellis atque certaminibus innutritus, sed prudens vir et gravis et accuratus. Qui duas res maxime inter se contrarias in se conjunxit, summam animi magnitudinem et mansuetudinem arrogantiam et supercilium plane vacuum. Talis quum esset Mauricius natura, ipsa experientia longe gloriosorem eum demonstravit.

57.

Quum Romani Chlomarum oppidum obsiderent et armatis hominibus cingerent, et machinas, quibus urbes capiuntur, admovebant, cuniculi quoque subterranei in occulto subter terram ducerentur, Biganes misit urbis Episcopum (erant enim Christiani omnes incolæ Arzanenæ), quem Romanos, quia Christiani erant, majore reverentia et honore excepturos, tanquam sacrorum antistitem, existimavit, ad Mauricium, eumque orare jussit, ut accepto quicquid apud obsessos erat auri et argenti, Romani obsidionem solverent, neque ultra in vanum laborarent. Neque enim unquam, quamdiu Bigan sollem intueri liceret, Christianos, qui in oppido essent, Romanis sese tradituros. Quodsi obsidionem continuarent, fore ut Christianorum multitudo periret. Ex quo fieret ut Romani impii erga deum essent, qui Christianos, qui intra oppidum essent, sine ulla sua

νης ἐδῆλου. Μαυρίκιος δὲ πολλά τε καὶ ἐπαγωγὰ τῶν ἱερῶν διαλεχθεὶς καὶ τοῖς ἅμα αὐτῷ πρὸς ἱκετεῖαν ἀφικομένοις, πίστει τε εὐνοίας πρὸς τοῦ ἱερέως εὐληφώς, ἀπαγγέλλειν ἐκέλευσε Βιγγάνη, ὡς, εἶπερ ἑαυτὸν ἐνδώσει Ῥωμαίοις, ἀξιώματός τε μείζονος ἥπερ ἐφ' οὗ νῦν ἐστὶ παρὰ Πέρσαις ἀξιώθησεται πρὸς Ῥωμαίων, κτήσεώς τε διπλασίας καὶ ἄλλης εὐπορίας γενήσεται κύριος. Καὶ ἕτερα δὲ, ὅποσα ἦν ἐφορκά, εἰπὼν ἀφῆσιν αὐθις ἐνδον τοῦ φρουρίου γενέσθαι τὸν ἱερέα καὶ τοὺς ζῦν αὐτῶν. Ἀλλὰ γὰρ ὁ Βιγγάνης εὐνούστατα ἔχων ὡς βασιλέα Περσῶν καὶ ἐς τὴν κατ' αὐτὸν πολιτείαν, ἔτι γε μὴν τῷ χώρῳ πίσυνος, ἥκιστα ταῖς μεγίσταις ὑποσχέσεσι Μαυρικίου τὰ ὅσα ὑπέσχε, καὶ ταῦτα βάρβαρος ὢν οὐκ ἀφηνίασε τοῦ πρέποντος, τὴν δὲ ἐξ ἀρχῆς δουλείαν τιμιωτέραν ἡγήσατο πλούτου. Στέλλει δὲ αὐθις τὰ ἐς ἀγιστεῖαν τοῦ θεοῦ ἀναίμενα, περιρραντήριά τε καὶ ἐκπώματα καὶ ἄλλα ὅσα τιμαλφέστατα σκευή, ὡς Μαυρίκιον, καθάπερ ἀμέλει λύτρα τούτου τοῦ φρουρίου ταῦτα ὑποδέχεσθαι ἀντιβολῶν, τὴν πολιορκίαν καταλύσοντα. Ἀτὰρ ὁ στρατηγὸς ἐπειδὴ ταῦτα ἐθεάσατο, οὐ προσήκατο, καίτοι ἐρίτιμα τυγχάνοντα· ἤξιν γὰρ ἔφασκεν οὐ τὰ ἱερὰ σκυλευσῶν οὔτε μὴν Χριστῷ μαχησόμενος, ἀλλὰ σὺν Χριστῷ πολεμήσων, καὶ μᾶλλον ἐξαιρησόμενος τοὺς ἡμιόλους πρὸς τῶν οὐκ ὀρθὰ φρονούντων Περσῶν. Ἔλτα ἐν ἀπορρήτῳ ἔλαξε τῷ ἱερωγῷ ὅσα ἔχρην, συνεχώρησέ τε αὐθις εἰσεῖν γενέσθαι τοῦ φρουρίου. Ὡς δὲ ἐπανῆκε τὸ τελευταῖον ὁ ἱερεὺς ὁ βάρβαρος, καὶ οὐδὲν ὅτι οὖν ἐς τὸ ἰθὺ τῆς γνώμης ἐφρόνεζατο, ἐς τὸν ἀντίον μὲν οὖν τὰ Περσῶν ἐπεφώρατο ἀσπαζόμενος,

ἑλληκεῖται μὲν ὅγε καὶ οἱ ζῦν αὐτῶν, αὐθις δὲ ἐγκελευσαμένου τοῦ στρατηγοῦ, εἶχοντο τῆς πολιορκίας οἱ Ῥωμαῖοι.

58.

Suidas v. Ἀπετάφρευον : Μένανδρος· α· Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ οὐκ ἀπετάφρευον τὸ πρότερον, οὔτε μὴν ἐν ἐπιστήμῃ πάμπαν τὸ τοῖόνδε εἶχον πρότερον, ἢ Μαυρίκιον τὸν Παύλου ἡγήσασθαι τοῦ ἐφ' οὗ πολέμου· ἐπειδὴ δὲ (ὅτε) τὴν στρατηγίαν εἶχεν ἡγεμονεύουσιν αὐτῷ τῆς ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀτραποῦ, τὸ τοῖόνδε βραθυμῶς παροφθὲν ἐς τὸ δέον ἐπανῆγαγε. Ῥωμαῖοι γὰρ μὴ βουλομένοις ἦν τὸ χρῆμα, καὶ εἰς λήθην κατώλισθεν· πόνος γὰρ ὄκνη πολέμιος.

59.

Exc. De sent. p. 362. 363 : Ὅτι ὡς εἰκοι, πρὶν ἢ Μαυρίκιον ἡγεμονεύσαι τοῦ στρατοῦ, τὰ κατὰ τῶν δασμοφορούντων ἀδικήματα ἔσφαλε Ῥωμαῖοις. Ταῦτα τοι κατὰ τινὰ θεήλατον ὀργὴν τὰ δοκηθέντα οὐκ ἐτέλεσθη, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀπέσκηπεν εἰς τὸν ἀντίον. Φιλῆ γὰρ πως τὸ θεῖον ἀδίκῃ πεπραχόσιν οὐτ' οἰομένοις τὰς ποινὰς ἐπιφέρειν, ὡς ἂν τῷ παραλόγῳ τῶν ἀποδάντων σωφρονίζοντο πλέον.

Ἀφ' ἐστὴν γὰρ ἐπὶ τοῦ τῶν πολεμίων στρατοῦ καὶ τὸ πλῆθος τῆς Ῥωμαϊκῆς [δυνάμεως] δεδιότος, καίροφθαλμῶν δὲ εἰς τὴν διασπασθεῖν καὶ δώσειεν αὐτοὶ τῆς καθ' ἑαυτῶν ἐφόδου καιρὸν ἀσύμφορον· ἔδοξε δὲ τισὶ τοὺς ἅμα πάντας ἀπροσμάχους νομιζομένους, τοῦ-

culpa misere perire paterentur. Hæc Biganes prædicavit. At Mauricius, quum comiter multa cum episcopo esset collocutus, et cum his, qui una ad exorandos Romanos venerant, bona fide utrinque jurejurando firmata, eum renuntiare jussit Bigani, si se Romanis traderet, in majore honore eum apud Romanos futurum, quam nunc apud Persas sit, et possessionem duplo ampliorem et omnium rerum affluentiam nacturum; pluraque alia, quibus illum alliceret, dictitans, dimisit sacerdotem et eos qui cum eo erant, ut in urbem reverterentur. Sed Biganis summa erat erga regem et rem publicam Persarum voluntas, et magna loci fiducia. Itaque quamvis barbarus esset, maximis Mauricii pollicitationibus minime aures præbuit, neque ab honesto recessit. Justam enim et legitimam servitutem erga eum, qui regno præerat, longe divitiis honorificentiores duxit. Quamobrem iterum aquiminaria et pocula et alia pretiosiora vasa, quæ dei cultui inserviebant, ad Mauricium misit, orans, ut ea pro oppidi redemptione sumeret et ab obsidione disisteret. Sed dux ubi hæc vidit, quamvis magni pretii essent, tamen contempsit. Illic enim dixit se venisse, non ut sacra expilaret, aut Christo bellum faceret, sed potius ut Christo opitulante et favente bellum gereret, et recta de fide sentientes contra Persas, qui a vera dei cognitione aberrarent, tueretur. Deinde quædam secreto cum sacerdote, quæ ad negotium, quod inter eos tractabatur, pertinebant, collocutus, concessit, ut rursus in oppidum rediret. Postremo ut rursus sacerdos exiit nihil

quicquam, quod ex re esset, afferens, sed aperte Persarum rebus faveret, ipse et qui cum eo erant jussu ducis in vincula coniecti sunt. Romani vero obsidionem continuaverunt.

58.

Romani antea castra sua fossis non muniebant, nec rei ejus rationem ullo modo norant, priusquam Mauricius, Pauli filius, in Oriente belli dux constitueretur. Ille vero postquam ad ducatum est evectus, quæ postea ipsi viam ad imperium munivit, rem prædictam per socordiam jamdiu intermissam in usum revocavit. Romani enim laborem ejusmodi defugiebant, remque oblivioni tradiderant. Labor enim ignaviæ inimicus est.

59.

Antequam Mauricius ductaret exercitum, injuriæ, ut arbitror, adversus stipendiarios populos rem Romanam lahefactaverant. Eam ob rem atque ob cœlestem nescio quam iram suscepta consilia successu caruerunt, immo contrarium exitum nacta sunt. Solet enim numen iniquis nec opinantibus pœnas infligere, ut subitis casibus modestiores reddantur.

Nam quum adhuc hostilibus procul esset exercitus, copiarumque Romanarum numerum pertimesceret, atque idoneum tempus exspectaret, dum hæc fortasse dispergerentur, atque incursioni hostili cum ipsorum damno patescerent; visum est nonnullis optimum fore, si, qui conjunctum in-

17.

τους κατὰ τὴν πολεμίαν διαιρεθύντας εὐεπιχειρήτους ποιῆσαι.

Ἵτι εἰπὼν περὶ [τῶν] ὀκτακασίων λευκῶν ἵππων τῶν ὑπὸ Ἀζαρέφθου ἀλόντων καὶ ἐς θρίαμβον ἀγθέντων, φησὶν ὁ ἱστορικὸς Μένανδρος· «Ταῦτα μὲν ἡ ἀβουλία καὶ ἡ καταφρόνησις ἡλίκα κατεργάζονται κακὰ παραστῆσαι βουλομένῳ λέλεκται, καὶ ὡς ὁ θεὸς, ἡνίκα ἂν οὐ ξυνεπιλαβάνηται, καὶ τὰ δοκοῦντα εὖ βεβουλεύσθαι περιάγεται ἐς τούναντίον, καὶ ὡς ἄγαν χαλεπὸν καὶ πολιτείαν διαφθεῖραι δυνάμενον τὸ τῶν ὑπὸ τῶν ἀνέκων ἀνήκον. Μαυρίκιος μὲν γὰρ ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς εὖ βεβουλευμένος, καὶ καθ' ὅσον οἶόντε ἦν ἀνθρώπῳ προέγινε τὰς ἀδήλους τῶν πράξεων ἀποδόσεις, τῇ δὲ τῶν ἄλλων στρατηγῶν ἀκοσμία τὸ (τῷ Bekk.) μὴ φυλάττειν τὰ πρὸς αὐτοῦ εἰρημένα τε καὶ παρεγγυηθέντα ἐς ἔσχατον κινδύνον τὰ Ῥωμαίων ἤλασε πράγματα. Καὶ οὐχ ἡ σταλῆϊσα μὲν πρὸς τοῦ ἡγεμόνος κατὰ τε τὸ Δουδίου καὶ Ἰβηρίαν ταῦτα ἐδυστύχησε στρατιὰ μόνον, αὐτὸς δὲ ὁ Μαυρίκιος ἀπαθὴς κακῶν ἔμεινε, [ἀλλὰ] χάκεϊνος εἰς τελευταίας διωλίσθησεν ἐλπίδας, ὁμῶς διεσώθη μόγις.»

Ἵτι ἡ τῶν προσδοκηθέντων ἀνάγκη τὸν προσδοκῶντα βραθυμότερον διατίθῃσιν.

60. (580.)

Exc. De leg. Rom. p. 171—174 : Ἵτι παρεσκευάζετο ὁ Τιβέριος διαλύσαι τὸν πρὸς Πέρσας πόλεμον. Τοιγαροῦν οὕτως ἀρέσαντα βασιλεῖ, ἀφίησιν ἐπὶ τούτῳ Ζαχαρίαν ἐν τοῖς Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν μεθορίοις πρεσβευσόμενον καὶ αὐθις· ὃν δὴ καὶ πολλὰ καὶ ἐπὶ ταῖς τοιαύταις ἐχειροτόνησε χρεαίαις. Ὁ δὲ

ἀφικόμενος, καὶ δῆλον καταστήσας ἐφ' ᾧ ἐποίησατο ὡς Πέρσας τὴν ἀφίειν, ὁ μὲν ὑπῆρχεν ἐν τούτοις, βασιλεὺς δὲ Περσῶν ἐκπέμπει Ἀνδίγαν. Οὗτος δὲ ἀνὴρ κατὰ τοσοῦτον ἐγέρων τε ἦν καὶ πράγμασι πλείστοις διμλήσας, καθόσον τε αὐτῷ ἐπὶ μακρότατον καὶ τὰ τοῦ χρόνου ξυνέβαινε ἐπισφραγίζοντι τῷ πᾶν γηραλέῳ τὸ νουεγές. Ἐπειδὴ δὲ συνηλθέτην ἀγχοῦ τῆς πόλεως τοῦ Δάρας, ζὺν τοῖς καὶ οἱ τῶν ἐκείνῃ πόλεων Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν ἡγεμόνες, οἱ μὲν δὲ ἐξηρτύοντο ἕκαστοι διαλεχθῆσόμενοι περὶ τοῦ θῶκος δέον καταθέσθαι τὸν πόλεμον· ὁ δὲ γε τῶν μεθορίων λεγόμενος προτίκτωρ (δηλοῖ δὲ παρὰ Ῥωμαίοις τὸν ἐς τοῦτο καταλεγόμενον ἄξιαν, τὸν βασιλεῖον προσκεπαστήν,) οὗτος δὴ οὖν κατεσκευάσε καλύδας, ἐν αἷς ἐμελλον ἑκατέρας πολιτείας πρέσβεις τὰ εἰρημένα διασκέπτεσθαι· τοῦτο γὰρ τὸ λειτούργημα ἀνωθέν τε καὶ ἐξ ἀρχῆς τῷ προτίκτωρι ἐπιτέτραπται. Παρασκευασθέντων οὖν τῶν τοιῶνδε ἐνδιατημάτων, καὶ γενομένων ἐν τῷ αὐτῷ τοῦ Ἀνδίγαν τε καὶ Ζαχαρίου καὶ τῶν τῆς περικυκλίδος ἀρχόντων, τοῦ μὲν Ἀνδίγαν τὴν συνέλευσιν ποιουμένου ἐκ τοῦ Δάρας, Ζαχαρίου δὲ ἐκ τοῦ Μάρδης, καὶ αὐθις οὐχ ἦττον ταῖς αὐταῖς χρωμέναν δικαιολογίαις, αἵσπερ καὶ ἐν ταῖς προτέραις πρεσβείαις· καὶ τῶν μὲν Περσῶν βουλομένων κομίζεσθαι ἀπὸ Ῥωμαίων τὰ ὅσα περ ἐκ πλείστον χρόνου εἰώθεσαν χρήματα τοῦ διομολογηθέντος ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανῶν χρόνων, πρὸς τούτοις ἔχειν καὶ τὸ Δάρας· τῶν δὲ δὴ Ῥωμαίων ἐξεναντίας ἀπικυριζομένων ὥστε μηδὲν κατατιθέναι μήτε μὴν ὥσπερ τιμῆματός τινος πρίασθαι τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀνασώσασθαι ἀπὸ Περσῶν τὸ Δάρας, ἀντάλλαγμα μέντοι παρέχοντας τὴν ἐξ ἀρχῆς Περσαρμενίαν τε καὶ Ἀρζακηνήν, ἀνευ τῶν

victi essent, eos per hostilem agrum palantes periculis irriterent.

Postquam narravit de octingentis albis equis ab Azarephtho captis atque in triumpho ductis, Menander historicus ait : « Quanta quidem mala a stultis consiliis et negligentia manaverint, intelligentibus satis demonstratum est : quodque deus, nisi in partibus nostris sit, ea quoque, quæ recte excogitata videntur, in contrarium vertat : et quod gravis sit ac pessumdandæ rei publicæ idonea subditorum inobedientia. Mauricius enim, Romanorum dux, quamquam consilio præstans, et quantum homini licet, incertos rerum exitus prævidens, tamen ducum ceterorum in composito ordine, qui ejus dicta et monita neglexerunt, res Romanas in extremum discrimen adduxit. Neque solum exercitus, quem dux in Dubium et Iberiam miserat, rem improspere egit, ita tamen, ut Mauricius incolomis esset ; verum et ipse in summis terroribus fuit, atque ægre vitam peravit. »

Quum ea quæ impendent, vitari nequeunt, tunc ille qui rem fatalem exspectat, audacior fit.

60.

Tiberius bellum contra Persas finire in animo habebat. Itaque, hoc consilio capto, iterum Zachariam elegit, quem ad limites Romanorum et Persarum legaret. Jam enim et sæpius antea ejus opera in hujusmodi rebus usus fuerat. Is

quum advenisset, quaque de causa ad Persas profectus esset, exposuisset, ipse in iis locis manebat, et Persarum rex Andigan eodem mittit. Hic vir erat admodum prudens, et multorum negotiorum peritissimus, quia diuturnum temporis spatium (erat enim ætate longe provecus) senectute ipsa sapientiam ejus firmaverat. Postquam autem ad Daras convenerunt, et cum his urbium tam earum, quæ Romanis, quam earum, quæ Persis parebant, primarii viri : utriusque in ea disquisitione versati sunt, quomodo bello finis imponi posset. Ille, qui confinium protector erat (sic Romani eum appellant, qui ad dignitatem præfecti regis electus est), ille, inquam, tentoria præparanda curavit (hoc enim munus est illius magistratus a primis inde temporibus), sub quibus ab utraque re publica missi convenirent et colloquerentur. Itaque istis præparatis diversoriis, quum in illis Andigan et Zacharias et principes confinium viri congressi essent (eo enim Andigan ex Daras, et Zacharias ex Mardis oppido venerant), iidem rursus rationibus jus suum ab utraque parte defenderunt, quibus in superioribus colloquiis erant usi. Volebant enim Persæ a multo tempore pecunias, quas soliti erant ex conventionem et pacto temporibus Justiniani inito, a Romanis accipere, et præterea retinere Daras. Romani vero contra, ne quid pecuniarum darent, pugnabant ; neve quasi præna et multa quadam pacem redimere viderentur. Daras quoque recuperare

ἀμφοτέρας χώρας οἰκητόρων τῶν ὅσοι τῇ Ῥωμαίων προσεχώρησαν πολιτεία, — πλείστον οὖν, ὥσπερ εἰκός, ἐπὶ τηλικῇ πράγματι προσηνεγμένων λόγων καὶ ἥκιστα εἰς ἔργον ἀχθέντων, μήτε μὴν τῇ συμφωνίᾳ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν ξυμβαίνόντων ἀλλήλοις, τὸν Ἀνδῖ- γαν παρακρούσασθαι Ζαχαρίαν ὑποτοπήσαντα ἐφ' ᾧ θέσθαι συνθήκας οὐκ εἰς τὸ εὐπρεπές, ἀλλὰ γὰρ πάντῃ ἀσυνφόρους τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, φάναι λέγεται τοιαύδε· « Τεῖχη καὶ πύλαι, καὶ εἴτι τοιούτων, ὧ ἄνδρες, φυλα- κτήριον, φυλάττειν μὲν, ὡς εἰκός, δυνήσεται καὶ πόλιν καὶ πολιτείαν ἑλῆν. Ἐν οἷς δὲ τυγχάνουσιν οἱ τοῦτοις περιπεπραγμένοι, κρίπτειν [οὐ] ῥάδιον. Φήμη γὰρ αἰὶ χειροῦται τὰ πράγματα, καὶ τὰ δοκοῦντά πως ἀδήλα καθεστάναι προτιθῆσι ταῖς ἀκοαῖς, ὥσπερ ἐπ' ἀγορᾶς ἐν φανερῷ τῷ βουλευμένῳ πρίσθαι ὄνια. Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς ἐξεπιστάμεθα τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν πολέμοις ἀν- τερείδουσιν πλείστοις, καὶ πολλαχόσε τῆς οἰκουμένης ὅπλα κινουσαν καὶ τῇ δυνάμει μαμερισμένην σχεδὸν ἐφ' ἑκάστῳ βαρβάρῳ γένει, καὶ τὴν καθ' ἡμῖν πολιτείαν οὐκ ἀπὸ τρόπου Ῥωμαῖοι γινώσκουσι μηδενὶ τῶν πάν- των ἀνθρώπων νῦν πολεμοῦσαν ἢ Ῥωμαίοις μόνοις. Ὡς οὖν ὑμῶν μὲν πολλοῖς ἔθνεσι μαχομένων, ἡμῶν δὲ μόνοις ὑμῖν, οὕτω καὶ τὰς ξυνθήκας ἀνάγκη διατιθέ- ναι. Βέβαιον γὰρ ἂν γένοιτο Ῥωμαίοις τε τὸ περιεῖναι καὶ πρὸς πολλὰ διαγωνιζομένοις ἔθνη καὶ πρὸς μίαν τῶν Περσῶν πολιτείαν, καθάπερ καὶ ἡμῖν ἐν βεβαίῳ γενήσεται τὸ κρατεῖν πρὸς οὐδένα τῶν ἄλλων ἢ πρὸς Ῥωμαίους μόνοις ἔχουσι τὴν διαφορὰν, καὶ τῷ πρὸς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν παρατάττεσθαι πόλεμον. » Ταῦτα ἐπεὶ ἔλεξεν ὁ Ἀνδῖγαν, ἀκηροῦσα Ζαχαρίαν λέγεται

ὑπομειδιᾶσαι καὶ ὧδε εἰπεῖν· « Εἰ σοι γένοιτο, ὦ Ἀν- δῖγαν, καὶ Πέρσῃ πεφυκότη καὶ μαρτυροῦντι Ῥωμαίοις τῆς ἀνδρείας καὶ παρατρώσαντι τὴν ἀλήθειαν οὐδαμῶς. Εἰ γὰρ μὴ, ὡς ἔφης, ἡ Ῥωμαίων περιεσπᾶτο δύνα- μεις, καὶ τὴν πολυχειρίαν τοῦ κατ' αὐτὴν στρατοῦ κατὰ πολλὰ τῆς οἰκουμένης ἐξέτεινεν ἔθνη, καὶ ὡς ἐγεφύρωσε τῇ δυνάμει τὴν θάλατταν καὶ τὰς ἡπείρους ἐξευξε τῷ πανταχοῦ παρεῖναι τε καὶ περιεῖναι, τί ἂν οἶε πεπον- θέναι Πέρσας ἢ ἐπὶ πόσον ἀντισχεῖν τῷδε τῷ πολέμῳ; Οἶμαι μὲν οὖν ἔγωγε καὶ αὐτό γε δῆπου τοῦνομα συμφο- ρῆναι Πέρσαις, καὶ μόνῳ νικῆσαι τῷ μηδέποτε φέρε- σθαι τῇ μνήμῃ. » Τούτων Ζαχαρίᾳ εἰρημένων ὁ Ἀνδῖ- γαν τῇ σιγῇ ἐδήλωσε τὸ νενικῆσθαι τῷ λόγῳ. Τοιαῦτα μὲν οὖν ἀμφοῦ διελεγέσθην. Ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ Ταχοσδρῶ, Περσῶν στρατηγός, ἅμα τῇ Περσικῇ στρατιᾷ ἐς τὰ ἱππασίμα τὰ περὶ τὴν Νίσιβιν ἐστρατοπεδεύετο κατὰ τὸν Μυγδόνιον ποταμόν. Μαυρίκιος δὲ χαρακώσας ὑπῆρχε τὰς ἀμφ' αὐτὸν δυνάμεις ἐν τῷ δὴ λεγομένῳ Μονόκαρτον, ἐν ἀρχιθύρῳ Κωνσταντίνης τῆς πόλεως. Ἔστι γὰρ δῆπου τὰ περὶ τὸ Μονόκαρτον ἅπαντα ἐνυδρά τε καὶ ἱππόδοτα καὶ στρατῶ ἐνσκηνησασθαι ἀγαθὰ. Οὕτω μὲν οὗτοι ἀπταφρεῖοντο. Ἀτὰρ ὁ Ἀνδῖγαν ἐτι ξυνεστῶσης τῆς ἐκκλησίας ἔχρᾶτο καὶ πτοαῖς τισὶ καὶ φανακισμοῖς, Ζαχαρίᾳ ὑποδηλῶν, ὡς αὐτὸς εἴη μόνος ὁ διακωλύων τὸν Ταχοσδρῶ τὴν Ῥωμαϊκὴν γῆν κατα- σείσαι ἅπασιν. Τυχὸν γάρ, ἐν ᾧ διαλεγόμενος ἦν, ἀναφαίνεται τις τούτων δὴ τῶν ἐς τάχος ἱππαζομένων τε καὶ τὰς ἀγγελίας τῷ τάχει τῶν ἱππῶν διακομιζόν- των, πλαττόμενος ἐκ τοῦ Ταχοσδρῶ ἐστάλθαι. Καὶ δὴ τὸν Ἀνδῖγαν ἰδία λαμβάνων ἐνεχειρίζε οἱ ἐπιστολὴν, ἐν

cupiebant, et eam Persarmenia et Arzanene commutare volebant, modo earum provinciarum incolæ, qui se ad rei publicæ Romanæ auctoritatem contulissent, ea deditione non continerentur. Quum multi de ea re sermones habiti essent, neque ulla res ad finem pervenisset, quia neuliquam partes inter se conveniebant: Andigan in Zachariam, qui illum pacis condiciones minime honestas, imo Romanorum rebus ex omni parte damnosas et inutiles ferre suspicatus erat, his verbis invecus esse fertur: « Mœnia et portæ et aliud, o viri, munimentum poterit quidem et urbem et universam rem publicam tueri: sed qua conditione ii se habeant, qui inclusi continentur, non facile occultari potest. Fama enim in omnibus rebus dominatur, et vel ea, quæ abscondita esse videbantur hominum auribus, sicut merces in foro emptoribus, exponit. Quamobrem et nos certe scimus, Romanum imperium cum multis populis bello contendere, et per plerasque terræ oras arma circumferre. Ex quo fit ut ejus copię late dispersæ sint adversus unumquodque fere barbarorum genus. At vero Romani sciunt nostrum imperium, non sine ratione, cum nullo alio hominum genere, quam cum Romanis, bellum gerere. Maque quoniam vos cum multis gentibus bello decertatis, nobis autem cum vobis solis bellum est, ad hunc modum etiam induciæ faciendæ sunt. Nam Romani se victuros esse confidunt, etiam cum multis nationibus, et contra unum Persarum imperium bellum gerentes, sicut nobis certa explo-

ratique erit victoria, quandoquidem cum nullis aliis, quam cum solis Romanis, nobis erit certamen; et contra unum eundemque hostem unum idemque bellum instruemus. » Quæ quum Andigan dicentem Zacharias audisset, dicitur subrisisse et ita locutus: « Bene tibi sit, o Andigan, homini in Persia nato, qui fortitudinis et virtutis testimonium Romanis præbes, neque a veritate aberras. Nisi enim, ut dicis, Romani ingentem multitudinem suorum exercituum ad tam multas gentes terræ extendissent, et copiis, tanquam ponte, mare junxissent, et omnes terras præsentī imperio continuissent; quid existimas Persas passuros, aut quamdiu hoc bello tolerando pares futuros fuisse? Jam nunc ipsum nomen Persicum cum Persis interituum eosque nulla alia re, quam æterna oblivione, victuros fuisse. » Hæc ubi dicta sunt a Zacharia, Andigan satis silentio indicavit, se dicendo a Zacharia superatum. Dum autem inter se colloquerentur, Tachosdrus, Persarum dux, cum exercitu Persico castra habebat ad Myglonion amnem, circa Nisibim in campis equestri pugnae et alendo equitatui perquam opportunis. Mauricius vero vallo continebat suos milites in loco quem vocant Monocartum, prope portas urbis Constantię. Sunt enim omnia loca circa Monocartum aquosa et equorum pastioni commoda, et exercitui sub pellibus habendo apta. Ad hunc modum illi se fossa et vallo munierant. Ceterum Andigan, dum adhuc in concilio essent, exterrere Zachariam et deludere est aggressus:

ἤ ἐνεφέρετο, ὡς Ταχοσδρὸν δὴθεν γεγραπτός, ὅα ἀκαθέκτου οὐσης τῆς Περσῶν στρατιάς, μάλα τε δρῶντος μὲν δὴ ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν. Τοιαῦτα ψευδομένης τῆς ἐπιστολῆς, συνεψεύδετο τοῖς γεγραμμένοις καὶ ὁ κονιορτός, ὃς τῷ ἀγγελιαφόρῳ, ἄτε ἄρτι ἀφικμένῳ ἐκ τῆς δδοιορίας, συμπεπλασμένος τε καὶ ἐνίζανων πολὺς περὶ τὴν κόμην ὑπῆρχεν. Ἄμα δὲ καὶ ὁ Ἀνδίγαν διαλεγόμενος τῷ ἦθει ὑπεκρίνετο, καὶ τῇ ἄλλῃ κινήσει τοῦ σώματος ὑπεφάνετο ὅα μὴ ἐφιέμενος πολέμου. Τὸ μετὰ ταῦτα κατὰ δὴ τὸν ὑλλογον ἐαυτὸν ἀναμινύς, καὶ ἔφασκε Ζαχαρίας, ὡς ἐνοχλοῖτο ὑπὸ τοῦ Ταχοσδρῶ καὶ ὡς ἐσήμηνέν οἱ, τὴν προθυμίαν τοῦ στρατοῦ εἶναι ἀφόρητον, ἐγγαλινοῦσθαι τε ἀδύνατον, τοῦτο μὲν ἐν πολλαῖς μυριάσι ξυνισταμένης τῆς Περσικῆς δυνάμεως, τοῦτο δὲ καὶ ἐς τὰ μάλιστα ἱεμένης τὴν Ῥωμαίων ἅπασαν καὶ δὴ παραυτίκα πυρπολήσειν· καὶ ὡς, εἰ μὲν Ῥωμαῖοι ἔλαιντο, καθ' ὃν ἂν βούλοιντο τρόπον Πέρσαι, ἐμπεδῶσαι τὰς σπονδὰς, ἀφ᾽ ἑσθαι τὸν ὅπλων· εἰ δὲ γε οὐ βούλοιντο, ξυγχωρήσειν αὐτῷ ἐμβαλεῖν παρχρῆμα ἐς τὴν ἑῶαν Ῥωμαίων· οὐδὲ γὰρ ἀνθέξειν αὐτοὺς κἂν γοῦν τὸν κτύπον τῶν φαρετρῶν τοῦ Περσικοῦ ἀκούσσεσθαι πλήθους. Ἄλλως τε δὲ δεδιέναι τὴν τοῦ κατ' αὐτοὺς βασιλέως ὀργὴν ἐς χρόνον τοσόνδε ἀναβαλλομένους τὸν πόλεμον. Οὕτω μὲν οὖν ὁ Ἀνδίγαν δολερῶτατά τε καὶ ἀλαζονικώτατα τῷ κόμῳ χρησάμενος τῶν ῥημάτων, ἐπλάττετο ἑκοντὶ μὴ προσεῖσθαι τοῦ πολέμου τὸ αὐτεξούσιον. Συνεῖς δὲ καὶ Ζαχαρίας τὸ ἀπατηλὸν τῶν εἰρημένων, καὶ τὴν κομπολογίαν παραπέτασμα εἶναι

τοῦ ψεύδους, « Ὁ Ἀνδίγαν, ἔφη, οὐκ ἐν τῇ ἁπατῇ τὸ ἐγέφρον δηλοῦται, μάλιστα τοῦ ἀπατωμένου ξυνειδότος. Ἦ γὰρ οἷε με μὴ ἐξεπιάσασθαι, ὡς πλάσματά ἐστι τὰ ὑπὸ Περσῶν πρασσόμενά τε καὶ λεγόμενα, καὶ οὐδὲν ἕτερον ἢ δόκησις καὶ ἀποσκιάσματα καὶ φανακισμοί; καὶ ὡς σὺ αὐτὸς ἅπαντα ταῦτα ἔδραματούρησας, ἐννοῶν ἐκφοβήσειν Ῥωμαίους; ὡς ἂν οὖν βούλει καὶ ἀρεστόν σοι εἴη, ἐφήμι ποιεῖν. Πλὴν εὖ ἴσθι, ὡς ἐν ἀρχαῖς τοῦδε τοῦ πολέμου Ῥωμαῖοις τε δολοφροεῖν φορτικώτατόν τι ἐφάνετο· ὥστε ἀμέλει καὶ ἱκεταῖς χρώμεθα ὡς ὑμᾶς, μὴ ἀναγκασθῆναι σφᾶς ἐπιλαθέσθαι ὅπλων. Κατὰ τοσοῦτον γὰρ ἐς τὸ ἀπόλεμον ἐπιρρεπέστατα εἶχον, ὡς καὶ ἄχρις Ἀπαμείας ἐλάσαι Πέρσας, καὶ μὲν οὖν ἄχρι αὐτῆς γε δήπου Ἀντιοχείας. Ὑμῶν τε πρὸς ταῦτα μὴ ὑποχαλασάντων, ἀφ' οὗ ἡσπασάντο Ῥωμαῖοι τὸ ἐθελοκίνδυνον, οἶμαι μὴ ἀγνοεῖν Πέρσας, ὡς οὐδὲ μέγρις αὐτῶν τῶν μεθορίων ἀναιμωτὶ οἷοι ἐγένεσθε ἀφικέσθαι. Νῦν γοῦν πεπαιδευμένων ἀκριβῶς Ῥωμαίων τὸν πόλεμον, θαρραλέοι τέ ἐσμεν καὶ εὐέλπιδες, ὡς, εἴγε κινήσοι ὁ Ταχοσδρῶ, ὑπαντιάσειν οἱ ἐν αὐτοῖς γε δήπου τοῖς ὀρίοις δόρυ Ῥωμαϊκὸν εὖ μάλα τεθηγμένον, διατιτρεῖν τὰς λαπάρας οἷοντε δν αὐτοῦ. Ὡς οὖν εὖ ἐξεπισταμένων Ῥωμαίων τοὺς Περσῶν δόλους, πρᾶττε οὕτω. » Τούτων οὖν καὶ ἐτέρων πλείστων εἰρημένων μὲν, μάτην δὲ δμως (προῆλθε γὰρ οὐδὲν διοῦν), τότε Μαυρικίῳ ἐν γράμμασι δηλοῖ Ζαχαρίας ἀφικέσθαι ἐς τὰ πρὸ Κωνσταντίνης πεδία, ὅα δὴ ἐκεῖσε τὸν πόλεμον ξυγκροτή-

se enim solum impedimento fuisse prædicabat, quominus Tachosdrus omnes Romanorum agros igni ferroque proscinderet. Tum forte eodem tempore, quo cum illo verba faciebat, ex composito in eorum conspectum venit unus ex his, quorum sunt partes citis equis adequitate, et nuntios eorum velocitate perferre, qui se a Tachosdro missum fingeat. Is Andigan secreto abducit, et epistolam, tanquam a Tachosdro scriptam, tradit. Hac continebatur, exercitum Persarum minime contineri posse, quin Romanorum terras invadat et in eas impetum faciat. Huic mendaci epistolæ et his, quæ in illa scripta erant, congruebat pulvis, qui nuntio, tanquam recens de via adventanti, ex fictione capillis multus inerat. Andigan quoque cum nuntio disserens, vultum componebat, et omni corporis motu simulabat, se minime bellum appetere. Et paulo post quum ad colloquium redisset, Zachariæ dixit, sibi molesta esse quæ a Tachosdro nuntiarentur: etenim per literas significare, incredibilem esse Persici exercitus ad pugnandum alacritatem, quæ nullo modo comprimi posset. Constat Persarum aciem multis hominum millibus, quibus nihil aliud sit in animo, quam in Romanorum fines impetum facere, eosque igni ferroque vastare; illos quidem armis temperatos, si Romani ea conditione, qua Persæ voluerint, fœdera fecerint. Sin recusarint, se illis permissurum, ut Romanos ad Orientem aggredierentur. Quod si acciderat, Romanos ne auditu quidem ipso strepitum pharetrarum Persicæ multitudinis sustenturos esse. Ni faciant, timere ne in se iram regis sui commoveant, quod tanto tempore dis-

tulerint bellum gerere. Ad hunc modum Andigan dolose et magniloquo verborum fastu utens, simulabat minime se volente bellum fieri, quod sponte erupturum esset. Quum autem Zacharias satis intelligeret fraudem quæ suberat his quæ Andigan dixerat, et exquisito verborum ornatu quæri colorem et prætextum mendacio, « O Andigan, inquit, non in decipiendo prudentia declaratur, maxime si is qui decipitur, id quod agitur intelligat. Num enim existimas me ignorare, ista omnia, quæ Persæ dicunt et faciunt, esse res fictas, neque aliud, quam simulationem et artes et tectas fraudes, quas tu ipse commentus es, ut Romanos perterrefacias? Sed non faciam, mihi crede, quod voles et tibi libitum erit. At tu scito, initio quidem huius belli Romanis grave et durum fuisse ad arma gestanda devenire. Etenim vos deprecari sumus, ne eo rem adduceretis, ut nos arma capere cogeretis. Tunc enim Romani ad cessationem a bello propense ferebantur, ut Apameam, immo et Antiochiam usque Persæ cum manu militari progressi sint. Quum autem Romani, vobis non cedenibus, sponte periculum subirent, scire vos opinor, vos non sine sanguine ne ad fines quidem pervenire potuisse. Nunc enim artes bellicas necessario edocti, audaciores facti sumus, et spe ducimur, si se commoverit Tachosdrus, obviam ejus conatibus in ipsis confinibus ituram Romanorum acutam hastam, quæ latus ejus facile transfigat. Quare sic age, ut memineris, Romanos probe nosse Persarum dolos. » Hos et plures huiusmodi inter se habuerunt sermones, sed frustra; nihil enim inde est consecutum. Tum Zacharias Mauricium per

σονται. Ὁσαύτως δὲ καὶ ὁ Ταχσοδρὺς κινήσας τὰ Περσικὰ στρατεύματα ἐπαγόμενος ἤει ἐς τὰ περὶ Κωνσταντινὴν.

61.

Exc. De sent. p. 363. 364 : Ὅτι φήμη αἰεὶ χειροῦται τὰ πράγματα, καὶ τὰ δοκούντα πως ἀδῆλα [καθεστάναι προτίθησι ταῖς ἀκοαῖς, ὥσπερ ἐπ' ἀγορᾶς ἐν φανερῷ τῷ βουλομένῳ πρίασθαι ὦν[ια].

... ἡλλάξατο τοῦ πονεῖν βίον τινὰ α.... μενόντων φησι καὶ τοῦ ἐνδοξοτέρου τὸ ἀδοξον.

Ὅτι οὐκ ἐν ῥώμῃ σώματος, ἀλλ' ἐν ἀνδρίᾳ ψυχῆς ἡ τοῦ πολέμου ῥοπή κινδυνεύεται.

Ὅτι οὐδὲν οὕτω βραδύνης ἢ τρυφῆς καὶ ἀναπαύλης ὥς κίνδυνοι καὶ πόνοι καθέστηκεν αἴτιον· πόνοι μὲν γὰρ τῶν προκτιθέντων ἀπολαυσιν, ὥσπερ ταμεῖον τι τῆς εὐκλείας καθεστήκασι· τρυφή δὲ ἀνευ τοῦ προπαιδεύεσθαι παντὸς (πάντως B.) τοῦ κάκιστα ζῆν ἡγεμῶν· ἔστι δὲ (ἔστιν ὅτε B.) καὶ αὐτοῦ τοῦ ζῆν μετὰ τῆς ἀδοξίας ἀπαλλαγῇ.

Ὅτι Ταχσοδρὺς ἐβλήθη ὑπὸ τινος ὀλεθρίαν τινὰ πληγὴν. Καὶ ἐμοὶ γε οὐκ ἀπότροπον (ἀπὸ τρόπου B.) φαίνεται τὸ τοιόνδε γενέσθαι· ἐργάτις γὰρ τῶν τοιούτων ἡ τύχη. Πολλοὶ γὰρ πολλάκις τὴν λίαν εὐδοκίμων ἐσφάλησαν, καὶ φύσει τινὲ τὰ παράδοξα τῷ ἀνθρωπείῳ συμπεριφέρεται γένει.

Ὅτι Μαυρίκιος ἡττηθεὶς ὑπὸ Περσῶν μεγίστη κατείχετο ἀνία· οἷς γὰρ παρὲν ... τι ἀποβαίνει· καὶ ἐν μὲν τῷ καιρῷ τῆς πράξεως ἀνθέλκονται τῇ τοῦ περισσεύεσθαι ἀνάγκῃ, παραπάσης (παραπτώσης Class.) δὲ τῆς τιμῆς τοῦ ἔργου ἐν ἡσυχίᾳ γινόμενοι τὸ λοιπὸν

litteras monuit, ut in planitiem, quæ est ad Constantinam, descenderet, et prælium committeret. Similiter Tachosdrus movens cum omnibus Persarum copiis, eas ad Constantinam adduxit.

61.

Fama in omnibus rebus dominatur, et vel ea, quæ abscondita esse videbantur hominum auribus, sicut merces in foro emptoribus, exponit.

Laborem commutavit cum vita . . . et decus cum decore.

Belli cardo non in corporum robore, sed in animorum fortitudine vertitur.

Nihil æque, ut pericula ac labores, quietis et deliciarum et otii facultatem comparat. Et quidem labores ipsam acquisitorum honorum voluptatem, ceu præclara custodia, conservant. Nam voluptas, quæ disciplina non regitur, pessimæ vitæ dux est : quin adeo vitam quoque ipsam turpiter eripit.

Tachosdrus ab incerto homine letale vulnus accepit : quæ res mihi haud insolita videtur ; talium quippe casuum fortuna operatrix est : multi enim clari homines ab ignobilibus interempti fuerunt. Casus enim admirabiles et vulgo inopini naturam humanam comitantur.

Mauricius a Persis victus, in magno versabatur dolore... Nam in ipso actionis momento viuendi necessitate abri-

θυμότατα διατελοῦσιν ἄρα λογιζόμενοι... Primum hujus fragm. locum modo legimus in fragm. 60.

62. (580.)

Exc. De leg. gent. p. 126 : Ὅτι Ἰταλία ἐπὶ (ὑπὸ N.) τῶν Λογγιβάρδων σχεδὸν ἅπασα ἐπεπόρθητο. Διὸ δὴ καὶ ἐκ τῆς συγκλήτου βουλῆς τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης ἅμα ἱερεῦσιν ἐκ τοῦ προεστῶτος ἐν Ῥώμῃ τῶν ἱερῶν πεμφθέντων τινῶν, παρεγένοντο πρεσβευόμενοι ὡς τὸν αὐτοκράτορα, τοῖς ἐκεῖσε μέρεσιν ἐπαρκέσαι. Ἄλλ' ὁ Περσικὸς πόλεμος ἐν Ἀρμενίᾳ τε κατὰ ταῦτόν καὶ ἐς τὰ περὶ τὴν ἑῴαν ξυνεστηκώς τε καὶ οὐκ ἀπολήγων, μᾶλλον μὲν οὖν ἐπὶ τὰ μέζονα δυσχερῇ ἐκτεινόμενος, οὐδεμίαν ἀξιόλογον συνεχώρησε στρατιάν τε τὸν αὐτοκράτορα, οὐδὲ μὴν ἀποχρῶσαν τοῖς ἐκεῖσε πράγμασι δύναμιν στείλαι. Ὅμως δὲ καὶ ἐκ τῶν παρόντων τε καὶ ἐνδεχομένων στρατεύμα ξυναγεῖρας ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς· καὶ τὴν ἄλλην ἐτίθετο ἐπιμελείαν τε καὶ σπουδὴν, εἰ πῶς τινος τῶν ἡγουμένων τοῦ Λογγιβάρδων ἔθνους δεξιώσεται δώροις ὑποπειθῶν καὶ μεγίστας ἐπαγγελόμενος χάριτας. Ἦδη τε πλεῖστοι τῶν δυνατῶν μετετίθεντο ὡς Ῥωμαίους, τὴν ἐκ τοῦ αὐτοκράτορος ὠφέλειαν προσδεχόμενοι.

63. (580.)

Ibidem p. 126—129 : Ὅτι Βασιανὸς ὁ τῶν Ἀβάρων Χαγάνος οὐδεμιᾶς ἀφορμῆς ἢ σκῆψεως λαβόμενος, οὐδὲ ψευδῇ γοῦν κατὰ Ῥωμαίων αἰτίαν ἀξιώσας τινὰ συνθεῖναι, ἀλλὰ γὰρ καὶ κατὰ τὸδε ὁμοίως τὸ ἔτος Ταργίτιον πρὸς βασιλέα στείλας, ὡς τὰ συνταθέντα κομίσαιτο τῶν χρημάτων (ὀγδοήκοντα δὲ χιλιάδες

piuntur : sed ubi laus victoriæ avolavit, in desidiam incidunt et animum despondent.

62.

Italia tota fere a Longobardis est eversa et diruta. Itaque nonnulli ex senatu veteris Romæ cum quibusdam sacerdotibus, quos qui summæ sacrorum præerat delegaverat, ad imperatorem legati venerunt, orantes ut his partibus subveniret. Sed Persicum bellum hoc tempore in Armenia et in Oriente erat, quod non modo non intermittebat, immo in ardentiorē contentionem ingravescēbat. Eo factum est ut imperator nullas idoneas copias, quæ illarum partium rebus sublevandis sufficerent, mitteret. Verumtamen delectu, ut res tulit, habito, exercitum, quem potuit, misit, atque etiam omne studium et diligentiam adhibuit, quo Longobardorum duces donis demereretur, quos magna illis præmia retributurus, ad suas partes traduceret. Itaque plerique ex Longobardorum principibus, largitione imperatoris accepta, ad Romanos defecerunt.

63.

Baianus, Avarum Chaganus, eodem anno Targitium ad imperatorem, qui præstari solita stipendia exigeret, misit (erant autem octoginta millia nummorum, quæ quotannis pendebantur), et ubi cum reliquis mercibus, quas emerat, et cum auro ad illum redierat, barbarus, nulla occasione aut causa conficta, ne falsam quidem accusationem in Ro-

ὑπῆρχον εἰς ἔτος ἑκαστον νομισμάτων), ἐπειδὴ τὸν τε ἄλλον φόρτον, ὃν ἐκ τῶν χρημάτων ἐνεπορεύσατο, καὶ τὸ χρυσίον ἔχων ἐπανήκεν ὡς αὐτὸν, ἐκείνος ἀναισχυντότατα καὶ βαρβαρώτατα ἄφνω παραλύσας τὰς συνθήκας, ἃς πρὸς Τιθέριον τῆς Καίσαρος ἐπιβάντα τύχης εὐθὺς ἐν ἀρχαῖς ἐποιήσατο, καὶ πανστρατιᾷ κινήσας, ἀφικνεῖται κατὰ δὴ τὸν Σάον ποταμὸν, μεταξὺ Σιρμίου πόλεως καὶ Σιγγηδόνης, καὶ γεφυροῦν ἐπεχειρεῖ τὸν ῥοῦν, ἐπιβουλεύων μὲν Σιρμίῳ τῇ πόλει καὶ παραστήσασθαι ταύτην βουλόμενος· δέισας δὲ, μὴ διακωλυθεῖη πρὸς τῶν Ῥωμαίων τῶν ἐπιφυλαττόντων ἐν Σιγγηδόνι καὶ τὴν ἐκ πολλοῦ τοῦ χρόνου πείραν τε καὶ ἐπιστήμην ἐν ταῖς τοῦ ποταμοῦ ναυσὶν ὑπειδόμενος, βουλόμενός τε πρὸ τοῦ τὴν βουλὴν ἐς τὸ φανερόν ἐκπεσεῖν τὸ ἐγγεῖρμα τελεώσασθαι, πλοῖα συναγείρας κατὰ τὴν ἄνω Πανωνίαν εἰς τὸν Ἰστρον πολλὰ βαρέα, καὶ οὐ κατὰ λόγον τῆς ναυπηγικῆς τέχνης, ὅμως ἐκ τῶν ἐνότων μακρῆς συμπηζάμενος στρατιωτικὰς ναῦς, καὶ πολλοὺς ἐν αὐταῖς ἐπιβιβάσας ὀπλίτας ἐρέτας τε, οὐ κατὰ κόσμον ἀλλὰ βαρβαρικῶς τε καὶ ἀνωμάλως ταῖς κώπαις τύποντας τὸ ὕδωρ, κινήσας ἄθρόον, ταῖς τε ἐπακτρίσι τὸν ποταμὸν, καὶ αὐτὸς μετὰ πάσης τῆς Ἀδάρων στρατιᾶς πεζῇ διὰ τῆς Σιρμιανῆς πορευόμενος νήσου, παραγίνεται κατὰ τὸν Σάον ποταμόν. Διαταραχθέντων δὲ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις Ῥωμαίων καὶ τὸ ἐγγεῖρμα συννοησάντων, τοῦ τε ἐν Σιγγηδόνι στρατηγοῦ, Σήθου τοῦνομα, στείλαντος πρὸς τὸν Χαγάνον, καὶ ἐπερωτώντος ὅτι δὴ καὶ βουλόμενος, εἰρήνης βεβαίας τε καὶ φιλίας συνστάσεως αὐτῷ τε καὶ Ῥωμαίοις, πρὸς τὸν Σάον ἀφίκετο ποταμὸν. ἅμα δὲ λέγοντος, ὡς οὐ περιόψεται γεφυροῦν ἐπιχειροῦντος αὐτοῦ τὸν ποταμὸν, οὐκ

ἐπιτρέποντος ὅλως τοῦ αυτοκράτορος· οὐ κατὰ Ῥωμαίων τι μηχανώμενος ἐξη βούλεσθαι πηγύναι τὴν γέφυραν, ἄλλως δὲ κατὰ Σκλαβηῶν χωρεῖν, καὶ διζευραίουμενος τὸν Σάον ἐπιβαίνων τε ἐς τὴν * Ῥώμην αὐθις τὸν Ἰστρον διαθήσεσθαι κατ' αὐτῶν, πλοίων αὐτῷ πολλῶν παρὰ τῶν (τοῦ Bekk.) Ῥωμαίων αυτοκράτορος ἐς τὴν διάβασιν παρασκευαζομένων. Τοῦτο γὰρ δὴ καὶ πρότερον πρὸς χάριν τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως πράξει, καὶ πολλὰς αἰχμαλώτων μυριάδας ἐκ τῆς Ῥωμαίων γῆς Σκλαβηνοῖς δεδολωμένων ἐλευθέρας αὐθις Ῥωμαίοις ἀποδοῦναι. Νῦν δὲ ὑβρίσθαι μὲν ἔλεγε πρὸς αὐτῶν οὐ βουλομένων τὸ συνταχθὲν τηνικαῦτα τέλος παρὰ σφῶν καθ' ἑαστον ἔτος ἐπ' αὐτὸν κατατιθέναι· καὶ πρέσβεις δὲ Ἀδάρων σταλέντας πρὸς αὐτῶν ἀνηρῆσθαι. Διὰ ταῦτα τε ἤκειν ἐς τὸν Σάον, καὶ ἐπὶ τούτῳ πρέσβεις ἐκέλευσε δέξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸν Σῆθον σταλησομένους δι' αὐτοῦ ὡς τὸν αὐτοκράτορα, καὶ αἰτήσαντας παρασκευάσαι κατὰ τὸν Ἰστρον αὐτῷ τὰ πλοῖα διαπεραιοῦσθαι μέλλοντι κατὰ Σκλαβηῶν. Ὁμνύειν τε ἔλεγεν ἔχειν ἐτοιμῶς τοὺς νομιζομένους μεγίστους παρὰ τε Ἀδάρους καὶ Ῥωμαίοις ὄρκους, ὡς οὐδεμίαν τινὰ κατὰ Ῥωμαίων ἢ κατὰ τῆς Σιρμίου πόλεως μηχανώμενος βλάβην, ἀλλ' ἐπὶ τῇ τοῦ ἔθνους τῶν Σκλαβηῶν ἐφόδῳ τὴν γέφυραν βούλοιο πύξασθαι. Ταῦτα οὐ πιστὰ μὲν οὔτε Σῆθῳ αὐτῷ οὔτε τοῖς ἐν Σιγγηδόνι ἐδόκει Ῥωμαίοις. Ὅμως δὲ οὔτε παρασκευὴν ἱκανὴν ἔχειν οἴομενοι, στρατιωτῶν τε ὀλίγων αὐτοῖς παρόντων καὶ δρομάδων νεῶν πολλῶν οὐ παρουσῶν, οἷα τῆς κινήσεως ταύτης ἐξαίφνης τε καὶ ἀπροσδοκῆτως γενομένης· ἅμα τε τοῦ Χαγάνου διαπειλεῖν ἀρξαμένου καὶ διαμαρτύρασθαι, ὡς αὐτὸς μὲν ταῖς πρὸς Ῥωμαίους συντεθει-

manos comminisci dignatus, impudentissime, qui barbaris mos est, fœdera, quæ cum Tiberio initio ejus imperio fecerat, rupit, et cum omni exercitu movens ad Savum fluvium inter Sirmium oppidum (hoc ex insidiis capere cogitabat) et Singedonem castra ponit, et fluvium ponte jungere suscipit. Quum autem timeret ne a Romanis impediretur, qui Singedone in præsiidiis erant, maxime quod multum usum et scientiam navium fluminis habebant; consilium suum, antequam in vulgus innotesceret, executurus, multa vectoria graviaque navigia in Istro per superiorem Pannoniam coegit, ex quibus, quæcumque nancisci potuit, non quidem ad artis navium ædificandarum rationem, tamen naves ea magnitudine, ut ad bellum aptæ essent, exstruxit, et eas hominibus armatis et remigibus instruxit, qui barbarum in morem inconditis ictibus aquam verberabant. Ita simul classe magno motu flumine devecta, cum omnibus Avarum pedestribus copiis per Sirmianam insulam cursum tenuit, et ad Saum fluvium pervenit. Hoc conspecto apparatu, Romani, qui in urbibus in ea parte sitis habitabant, vehementer sunt perturbati. Erat Sethus Singedone præfectus. Is ad Chaganum misit, qui ex ipso quæreret, quoniam pax et amicitia illi cum Romanis esset, quid sibi vellet, quod ad Saum venisset, quem si ponte jungere inconsulto imperatore tentaret, non passurus esset. Ille, non ut quicquam mali Romanis machinaretur, pontem

se struere ait, sed ut contra Sclavinos expeditionem susci-peret: se transmissis Sao, et finibus Romanorum percursis, rursus Istrum tracturum, multis ad tractionem ab imperatore Romanorum impetratis navibus. Idem se jam antea in gratiam Romanorum imperatoris fecisse, et multa Romanorum millia, qui in servitutem a Sclavinis redacti fuissent, libertate donata, Romanis restituisse. Nunc vero dicebat, se a Sclavinis injuria affectum, quia nollent tributum quotannis illo tempore indictum sibi solvere, tum etiam quia Avarum legatos a se missos sustulissent, et eam esse causam cur ad Saum accessisset. Itaque Sethum excipere jussit legatos, quos ad imperatorem mittebat, qui peterent ut sibi in Sclavinos tracturo naves per Istrum præpararet. Adjecit, se per ea quæ et apud Romanos et Avars sanctissima habentur, paratum jurare, se nullum damnum cogitare aut Romanis aut oppido Sirmio inferre, sed tantum, quo sibi aditum ad Sclavinos patefaciat, pontem facere instituisse. His quidem Sethus et Romani, qui Singedone erant, minime fidebant: sed se idoneo exercitu instructos, aut militibus (paucos enim habebant) aut navibus velocibus minime satis paratos esse cogitabant. Hic enim motus de improvviso et præter spem acciderat. Præterea Chaganus minitari cœpit et testificari, se solum conventis inter se et Romanos pacis conditionibus stare, et quoniam in communes suos et Romanorum hostes pergat, minime se

μῖναις αὐτῶ περὶ τῆς εἰρήνης ἐμμένονι συνθήκαις, κατὰ δὲ τῶν ἑαυτοῦ τε καὶ Ῥωμαίων πολεμίων Σκλαθηνῶν χωρῶν οὐκ ἀφίεται τοῦ ἔργου τῆς γεφυρώσεως· εἰ δὲ τις θαρρήσῃ Ῥωμαίων ἐν γούν ἀρεῖναι βέλος κατὰ τῶν ἐπιχειρούντων πηγνύναι τὴν γέφυραν, γινώσκειν αὐτοὺς, ὥς αὐτοὶ τῆς αἰτίας τῆς τῶν σπονδῶν ἥρξαντο καταλύσεως, καὶ τὸ ἐντεῦθεν, ἅτε ἐκπολεμώσαντας αὐτοὺς τὸ Ἀδάρων ἔθνος, μὴ μέμψασθαι, ὃ τι ἂν παρ' αὐτῶν ἢ Ῥωμαίων ἡγεμονία πάθῃ. Ταῦτα δέισαντες οἱ ἐν Σιγ-γηδόνι τὸν δροκὺς γούν αὐτὸν ὀμνύναι προεκαλοῦντο. Καὶ δὲ παρατυτῖκα τοὺς τὸ Ἀδαρικὸς ὤμνουν δροκὺς, ζῖφος σπασιόμενος καὶ ἐπασιόμενος ἑαυτῶ τε καὶ τῷ Ἀδάρων ἔθνει παντὶ, ὥς, εἰ κατὰ Ῥωμαίων τι μηχανώμενος γεφυροῦν βουλευοίτο τὸν Σάον, ὑπὸ ζήφους μὲν αὐτόν τε καὶ τὸ Ἀδάρων ἅπαν ἀναλωθείη φύλον, τὸν δὲ οὐρανὸν ἄνωθεν αὐτοῖς καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θεὸν πῦρ ἐπαφήσειν, καὶ τὰ πέριξ ὅρη καὶ τὰς ἕλας αὐτοῖς ἐπιπείσεισθαι, καὶ τὸν Σάον ποταμὸν ἐπαραδύσαντα συγκαλύψειν αὐτούς. Ὅτι αὐτὰ βαρβαρικῶς ἀπομοσάμενος ὁ Χαγάνος, « Νῦν, ἔφη, καὶ τοὺς Ῥωμαίους δροκὺς ὀμνύναι βούλομαι. » Καὶ ἅμα ἤτει παρ' αὐτῶν, τί δὴ πιστόν τε καὶ σεβάσιμον ἔχειν νομίζοιεν, καθ' οὗ τοὺς ὀμνύντας τὴν τοῦ θεοῦ μῆνιν, ἣν ἐπιποροῖεν, οὐκ ἐκπεύξασθαι. Παραχρῆμα οὖν ὁ τῆς Σιγγηδόνης πόλεως τὴν ἀρχιερωσύνην διέπων τὰς θεσπεσίας βίβλους αὐτῶ διὰ τῶν ἐν μέσῳ τὰς ἀγγελίας διακομιζόντων [ἐνεχείρισε]. Καὶ δὲ, δολερῶτάτα πως ἐπικρυψάμενος τὸν νόον, ἀνίσταται ἐκ τῆς καθέδρας, καὶ σὺν φόβῳ ὤθηεν πολλῶ καὶ σεβάσμῳ ταῦτα προσηποισάμενος δέχεσθαι, καὶ προσκυνήσας προθυμότητα, ὀμνυσι κατὰ

τοῦ λαλήσαντος τὰ ἐν ταῖς ἀγλαῖς διφθέραις βήματα θεοῦ, μηδὲν [τῶν] εἰρημένων παρ' αὐτοῦ διαψεύσεσθαι. Δέχεται ταιγαροῦν ὁ Σῆθος τοὺς παρ' αὐτοῦ πρέσβεις, καὶ ἀποστέλλει εἰς τὴν βασιλίδαν Τιβερίῳ τῷ αὐτοκράτορι. Ἔως δὲ οἱ τε πρέσβεις τὴν [εἰς τὴν] βασιλεύουσαν πόλιν ὁδὸν διήνουν, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἐμελλε ταῦτα ἀκούσεσθαι, ὁ Χαγάνος ἐν μέσῳ διαμελλήσας οὐδὲν, πάσῃ σπουδῇ καὶ πολυχειρίᾳ, συμπάσης αὐτῷ τῆς Ἀδάρων, ὥς εἰπεῖν, στρατιᾶς συμπονούσης, ἐγεφύρου τὸν ποταμὸν, θεῖναι (πέρας ἐπιθεῖναι Nieb.) βουλόμενος πρὶν ἢ ὁ αὐτοκράτωρ αὐτοῦ συννοήσας τὸ βούλημα διακωλύειν αὐτὸν ἐκ τῶν ἐνότων ἐπιχειρήσει.

64.

Ibidem p. 129—131 : Ὅτι ἀφικομένων τῶν πρέσβων τῶν Ἀδάρων εἰς τὴν βασιλίδαν, καὶ αἰτούντων τὸν αὐτοκράτορα παρασκευάσαι τὰς ναῦς τῷ Χαγάνῳ καὶ τῇ στρατιᾷ τῶν Ἀδάρων ἐς τὸν Ἰστρον διαβησομένην κατὰ Σκλαθηνῶν (θαρροῦντα γὰρ ᾗδ' τὸν Χαγάνον ἐς τὴν φιλίαν τὴν αὐτοῦ τὴν γέφυράν τε ἐς τὸν Σάον ἐργάζεσθαι ποταμὸν, καὶ βούλεσθαι τοὺς κοινούς ἐχθροὺς αὐτοῦ τε καὶ Ῥωμαίων Σκλαθηνοὺς ἐκτρίψαι), ταῦτα ἀπαγγειλάντων εὐθὺς μὲν τὸ ἐπιγένημα καὶ τὴν ἐννοιαν τοῦ Χαγάνου διέγνω σαφῶς ὁ αὐτοκράτωρ, ὥς τὴν πόλιν τὸ Σίρμιον ἐξελεῖν βουλόμενος ἐργάζοιτο τὴν γέφυραν, ἀποκωλύσαι βουλόμενος τὴν τῶν ἀναγκαίων εἰσκομιδὴν, ὅπως λιμῷ παραστήσοιτο τὴν πόλιν. Οὗ γὰρ ἦν ἀποχρώσας δαπάνας ἐς αὐτὴν προαποθέμενος, τῇ συνεστῶσῃ πρὸς Ἀδάρους εἰρήνῃ θαρρῶν. Ἀπορῶν δὲ στρατιᾶς, οὗ τι λέγει πρὸς τὴν

opus pontis construendi intermissum. Quodsi quis Romanorum audeat vel unum telum conjicere in eos qui ponti aedificando manum admoverent, ab ipsis foederum violandorum initium factum esse, meminisse eos jussit, et quum ipsi Avaros in bellum impulsissent, si quid inde Romanorum res publica detrimenti cepisset, de eo queri vetuit. Hoc veriti Romani qui Singedone erant, Chaganum ad iusjurandum provocarunt. Itaque confestim Avarico ritu iusjurandum ad hunc modum praestitit. Ense ducto, sibi et Avarum genti dira est imprecatus, si quid mali comminisceretur Romanis in eo, quod pontem super Sao flumine facere suscepisset, ut ipse et universa gens ad internecionem usque ferro periret, caelum ex alto super ipsis, et Deus, qui in caelo est, ignem immitteret, silvas et montes casu et ruina illos obtinerent, et Saus fluvius inundatione eos submergeret. Haec ubi barbaro more Chaganus emisit, « Nunc ego, inquit, iusjurandum Romanorum jurare volo. Tum quascivit ex ipsis, quid esset quod sanctum et religiosum ducerent, per quod jurantes, si fallerent, dei iram minime evitaturos crederent. Tum qui in Singedone urbe summam sacrorum potestatem habebat, statim sancta Biblia per internuntios tradi jussit. Et ille quidem occultans ea quae mente volebat, multo cum tremore et magna cum reverentia se ea suscipere simulans, procedit e cathedra, et alacri animo in genua provolutus, juravit per deum, qui sacrorum librorum verba emisisset, se in nullo eorum, quae

dixisset, mentiri et fallere. Itaque Sethus admisit legatos ab eo missos, et ad imperatorem Tiberium in regiam urbem transmisit. Dum legati iter peragunt, et imperator eosmittere parat, Chaganus interea opus non intermisit, sed omni cura, studio et diligentia, toto Avarum exercitu in eam rem incumbente, pontem super Sao flumine absolvit. Etenim perficere opus statuerat, antequam ea res ad imperatoris cognitionem veniret, ne, si resciret, aedificationem disturbare tentaret.

64.

Itaque profecti Avarum legati in regiam urbem, ab imperatore petierunt, ut naves praepararet Chagano et Avarum exercitui, quibus Istro trajecto in Sclavinos moverent. Etenim Chaganum, fidentem amicitia quae illi cum Romanis erat, jam pontem struere super Sao flumine propositumque habere, communes suos hostes et Romanorum contere et labefactare. Haec legatis nuntiantibus, statim aperte imperator cognovit conatum et mentem Chagani. Quum enim oppido Sirmio potiri cuperet, pontem fecerat, ut oppidi incolas omnium rerum commeatu intercluderet et fame ad deditionem compelleret. Nam quum imperator minime paci cum Avaribus compositae diffideret, in urbem commeatu ad obidionem tolerandam idoneos invehit non curaverat. Praeterea copias, non dico quae satis essent ad resistendum Avaribus, sed ne minimas quidem omnino habebat. Etenim omnes exercitus, quos conscripserat,

Ἀδάρων ὕναμιν ἀνταξιομένης, ἀλλ' οὐδὲ ὀλιγίστης ὧλας ὑπαρχούσης αὐτῷ, πάντων τῶν στρατιωτικῶν καταλόγων ἐς τὸν πρὸς Πέρσας πόλεμον ἐν Ἀρμενίᾳ τε καὶ τῇ μέσῃ τῶν ποταμῶν ἐνησυχολημένον, ἀπεπροσποιεῖτο δῆθεν ὡς οὐ συννοήσας τὸ βουλευθέν τῷ Χαγάνῳ. Ἐφασκε δὴ βούλεσθαι μὲν καὶ αὐτὸς κατὰ Σκλαβηνῶν αὐτοὺς χωρῆσαι, πολλὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας διούτων· οὐκ εἶναι δὲ τῆς ἐπιχειρήσεως τὸν καιρὸν Ἀδάρους συμφέροντα, Τούρκων ἤδη περὶ Χερσῶνα ἐστρατοπεδευμένων καὶ ταχέϊα αἰσθησιν αὐτῶν, ἣν τὸν Ἴστρον διαπεραιωθῶσι, δεχομένων. Ἀλλὰ ἐπισχεῖν γὰρ νῦν εἶναι καλὸν αὐτοὺς, καὶ υπερβαλέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν. Αὐτὸς δὲ οὐ πολλοῦ τὴν διάνοιαν γνῶσεσθαι Τούρκων, ὅποι δὴ καὶ τῆς ἐφόδου τὴν ἐνοίαν ἔχοιεν, καὶ ταύτην δῆλιν ποιήσιν τῷ Χαγάνῳ. Ταῦτα οὐκ ἔλαθε τὸν Ἀδάρων πρεσβευτὴν ἐξεπίτηδες πρὸς τοῦ βασιλέως συμπεπλάσμενα, καὶ ὡς τὸν ἀπὸ Τούρκων αὐτοῖς προβαλλόμενος φόβον ἐφέξειν ἤλπιζε τῆς ἐπινοίας αὐτοῦς. Ἐδοξε δ' οὖν πείθεσθαι, καὶ συνετιθετο πάντως ἐπισχέσιν τὸν Χαγάνον. Ἦν δὲ οὗτος ὁ μάλιστα ἑνάγων αὐτὸν αἰεὶ καὶ παροτρύνων ἐς τὸν κατὰ Ῥωμαίων πόλεμον. Καὶ οὗτος μὲν δῶρα, ἐφ' ὃς ὑπέσχετο, πολλὰ κομισάμενος ἐξώρμησε τῆς βασιλίδος· καὶ συνέβη κατὰ τὴν Ἰλλυρίων αὐτὸν διοδεύοντα μετὰ τῶν προπεμπόντων ὀλίγων Ῥωμαίων πρὸς τῶν κατατρεχόντων τὴν χώραν Σκλαβηνῶν ἀναιρεθῆναι. Οὐ πολλὰ δὲ διέδραμον ἡμέραι, καὶ παραιτίκα ἕτερος ἦκεν ἐκ τοῦ Χαγάνου σταλαῖς ἐς τὴν βασιλίδαν πρεσβευτῆς, Σόλαχος τοῦνομα, ὃς εἰσόδου πρὸς βασιλέα τυχὼν φανερώτατα ᾔδῃ καὶ μετὰ γυμνῆς τῆς ἀναιδείας ἔφη ὧδε· «Ὡς ὁ Σάος μὲν ᾔδῃ διαπέ-

φρακται ποταμὸς γεφυρωθείς, ἡλίθιον τι νομίζω διαβηαῖσθαι· τὸ γὰρ προδηλότατον ἐν εἰδόσι λέγειν ψόγος τῷ λέγοντι· καὶ οὐδεμία μηχανὴ Ῥωμαίους ἐπαρκέσαι Σιρμίῳ τῇ πόλει, μήτε τροφῆς μήτε μὴν ἑτέρας τινὸς βοηθείας διὰ τοῦ ποταμοῦ τὸ λοιπὸν ἐς αὐτὴν ἐσπλευσομένης, πλὴν εἰ μὴ τοσαύτῃ Ῥωμαίων ἀφίκοιτο πληθὺς, ὡς δυνάμει καὶ βίᾳ τὴν τε τῶν Ἀδάρων ἀπελάσαι στρατιὰν καὶ διαλῦσαι τὴν γέφυραν. » Χρῆναι γοῦν τὸν αὐτοκράτορα μηδαμῶς ἐκπολεμῶσαι μίᾳς ἐνεκα πόλεως εὐτελοῦς, μᾶλλον δὲ χύτρας (ταύτη γὰρ αὐτῇ δῆπουθεν ἐχρήσατο τῇ λέξει), Ἀδάρους τε καὶ τὸν τῶν Ἀδάρων Χαγάνον· ἀλλ' ἐξαγαγόντα σώους ἅπαντας τοὺς ἐν αὐτῇ στρατιώτας τε καὶ οἰκήτορας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐστὶν αὐτοῖς τῶν φέρεσθαι δυνάμενων κτημάτων, παραχωρῆσαι τῷ Χαγάνῳ τῆς πόλεως, γυμνῆς τε καὶ ἐρήμου τὸ λοιπὸν καθεστῶσας. Δεδοικέναι γὰρ αὐτὸν, μὴ νῦν μὲν ταῖς τῆς εἰρήνης ἐμμένειν προσποιοῖντο Ῥωμαῖοι συνθήκαις, μέχρι τὸν κατὰ Περσῶν διαθεῖντο πόλεμον, διαθέμενοι δὲ μετέπειτα πανστρατιᾷ κατὰ Ἀδάρων χωρῆσιν, ἐτοιμότητα ἐπιτείχισμα ταύτην γε δῆπου τὴν πόλιν ἔχοντες κατ' αὐτῶν, καὶ οὔτε ποταμῷ μεταξὺ μεγίστῳ οὔτε μὴν ἑτέρα τινὶ δυσχωρίᾳ παντελῶς διειργόμενοι. Σαφέες τε εἶναι καὶ φανερώτατον, ὡς οὐκ ἐπὶ καλῷ τῷ Ἀδάρων, εἰρήνης τῷ αὐτοκράτορι πρὸς αὐτοὺς σταθερᾶς συνεστώσης, τηλικαῦτα περὶ τὴν πόλιν τὸ Σίρμιον ἄποδομήσατο τείχῃ. Χαίρειν μὲν γὰρ ἔφασκε τὸν Χαγάνον καὶ ἐπὶ τοῖς καθ' ἕκαστον ἔτος στελλομένοις αὐτῷ παρὰ βασιλέως θύροις· καλὸν γὰρ ὑπάρχειν κτήμα καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ μὲν οὖν ἐσθῆτα σιρκινή· ἅπαντων δ' οὖν ἀξιοκτῆτοτερον εἶναι τούτων καὶ τιμιώ-

Persico bello in Armenia et Mesopotamia occupati erant. Quæ tamen omnia dissimulabat, tanquam non intelligeret quo Chaganus tenderet. Itaque imperator respondit, se quoque velle Sclavinos, quoniam imperatorum Romanorum regiones prædati fuerant et latrocinii vexaverant, bello persequi. Sed tunc temporis non opportunum esse Avaribus eam expeditionem suscipere, quia Turci jam circa Chersonem agerent, et si illi Istrum trajicerent, celeriter ejus rei nuntios accepturi essent. Itaque commodius illis esse supersedere et differre expeditionem in aliud tempus. Quid velint Turci et qua parte progressuri sint, se brevi cogniturum, de quibus omnibus Chaganum certiores facturum. Hac non latebat Avarum legatum, e re nata ab imperatore confecta, qui objecto Turcorum metu Chaganum abducere ab incepto opere sperabat. Sed idem se sentire simulavit, et promissis se effecturum ut ab ea mente Chaganus desisteret. Itaque legatus, qui præcipue Chaganum ad bellum Romanis inferendum impulerat, amplissimis donis acceptis, quæ pro mercede postulaverat, e regia urbe profisciscitur. Sed quum per Illyrium iter faceret cum paucis Romanis ad eum tutandum præmissis, a Sclavinis, excursionem in eas partes facientibus, occisus est. Non multis interjectis diebus, ecce alter legatus venit a Chagano in regiam urbem, Solachus nomine, qui apertissima et nuda impudentia ita locutus est: « Ponte junctum fluvium Saum,

supervacuum existimo affirmare. Manifesta enim is, qui probe scienti narrat, vituperatione dignus est. Neque vero ulla arte Romani Sirmium oppidum ab obsidione liberare, neque commeatum, aut aliam ullam rem, quæ obsessis levamento sit, flumine in urbem invehere possunt, nisi tantam multitudinem illic mittant, quæ vi et fortitudine possit Avarum exercitum ab obsidione depellere et pontem dejicere. Itaque imperatorem consultus facturum, si pro una minime opulenta urbe, magis pro una olla (ea enim dictione usus fuerat), non bellum in Avarum et Avarum Chaganum susciperet, sed si contentus educere salvos et incolumes omnes milites Romanos et urbis incolas una cum suis rebus, quicquid earum efferre potuerint, urbem nudam et desertam Chagano cederet. Hunc enim veritum esse, ne Romani stare pacis conditionibus in animo haberent tantisper dum bellum, quod cum Persis gererent, confecerint, eoque confecto, omnibus viribus in Avarum impetum facere, quum hanc urbem promptissimum adversus ipsos propugnaculum haberent, neque interjecto fluvio maximo aut alia loci difficultate impederentur. Ceterum perspicuum et apertum esse, imperatorem commodi Avarum nullam habuisse rationem, qui, etiam pace constituta, oppidum Sirmium validioribus mœnibus cinxerit. Frui quidem Chaganum donis quæ singulis annis accipiat ab imperatore; nam magni pretii bona esse aurum, ar-

τερων τὴν ψυχὴν, περὶ ἧς φοβούμενον αὐτὸν καὶ ἀναλογιζόμενον ὡς τὰ πολλὰ τῶν εἰς τὸν θάσαντα χρόνον κατ' ἐκείνην δῆπου τὴν χώραν ἐπελθόντων ἐθνῶν τοιούτοις δώροις Ῥωμαῖοι προκαλέσαντες, τέλος ἐς καιρὸν ἐπιθέμενοι πανωλεθρία διέφθειραν, οὐκ ἀποστήσασθαι τῆς ἐπιχειρήσεως, οὐ δώροις, οὐκ ἐπαγγελίαις, οὐχ ἑτέρῳ τινὶ τῶν πάντων, πρὶν ἂν τὴν πόλιν τὸ Σίρμιον χειρωσάμενος τὴν Σιρμιανὴν ἅπασαν οἰκείωσται νῆσον, ἣν δικαιοτάτα καὶ προσήκειν αὐτῷ Γηπαίδων πρότερον κτῆμα γενομένην, αὐτῶν δὲ ὑπὸ Ἀθάρων πολεμηθέντων (καταπ. Ν.), ὡς ἐντεῦθεν καὶ τὰ κτήματα κατὰ τὸ εἶκος αὐτῷ μᾶλλον καὶ οὐ Ῥωμαίοις ἀρμόζειν. Ταῦτα ἐτάραξε μὲν, καὶ τὴν διάνοιαν δεινῶς ὑπὸ τε ὀργῆς καὶ λύπης συνέχευε τοῦ αὐτοκράτορος· τοῖς εἰκόσι δὲ, ὡς ἐνῆν, λόγοις καὶ αὐτὸς χρησάμενος ἀντέλεξεν ὧδε· «ὡς οὔτε δυνάμει καὶ ἀνδρείᾳ χειρὸς οὔτε σοφίᾳ περιτῆθεν ἡμᾶς ὁ Χαγάνος, ἀλλὰ εἰρήνας τε καὶ συνθήκας καὶ θεὸν τὸν ὁμοθέτα καθυδρίσας, παντὶ που ὄγλον. Πλέον δὲ ὅμως οὐδὲ αὐτῷ τὴν ἀπιστίαν οἴμαι παρέξειν· θάπτον γὰρ ἂν αὐτῷ μίαν τῶν θυγατέρων κατεγγυήσω, δυοῖν ὑπαρχουσῶν, ἣ τὸ Σίρμιον τὴν πόλιν ἐκὼν παραδώσω. Εἰ δέ γε δυνάμει καὶ βίᾳ ταύτην ἐξέλαι, καὶ οὕτω τὸν ὕδρισμένον παρ' αὐτοῦ θεὸν ἐκδικον ἀναμένων αὐτὸς ἡμιστά τι καταπρόσθαι τῆς Ῥωμαίων πολιτείας ἐννοηθῆιν ποτέ.» Ἐπὶ τούτοις τὸν προδευτὴν ἀποπεμφόμενος, παρσκευάζετο ἐκ τῶν ἐνόντων τῇ πόλει ἀμύνειν, στρατιάν μὲν, ὡς ἐφθην εἰρηκῶς, οὐδὲ βραχεῖαν τινα ἔχων, στρατηγούς δὲ καὶ ἡγεμόνας καὶ λοχαγούς στέλλων, τοὺς μὲν διὰ τῆς Ἰλλυριῶν, τοὺς δὲ διὰ Δαλματίας, ὡς ἂν τὴν πόλιν διὰ φρουρᾶς ἔχοιεν.

65.

Ibidem p. 131. 132 : Ὅτι Θεόγνης ἐπεὶ ἐν Κασίᾳ καὶ Καρβωναρίᾳ ταῖς νήσοις ἐγένετο, λόγων αὐτῷ κινηθέντων περὶ σπονδῶν, προσεδέξατο. Παραγενομένου τε τοῦ Βαϊανοῦ καὶ τοῦ ἵππου ἀποβεδικότος, τεθείσης οἱ καθέδρας χρυσῆς ἐνίσταται αὐτοῦ, ἐκ διαλίθων ὑφασμάτων σκευασθείσης αὐτῷ ὥσπερ καλύβης τινός. Ἀλλὰ γὰρ καὶ ὥσπερ ἀντ' ἐρύματος πρὸ τῶν στέρνων αὐτῷ καὶ τοῦ προσώπου προῦβάλλοντο θυρεοὺς, διὰ τὸ μὴ ἐκτοξεῦσαι Ῥωμαίους τυχόν οὕτω δὴ ἀθρόον ἐς αὐτόν. Ἀτὰρ οἱ γε ἀμφοὶ Θεόγνων παραγενομένοι, βραχὺ τι ἀπρεστώτες τοῦ γωρίου, ἵνα ὁ Βαϊανὸς ἐφεζόμενος ἦν, διελέγετο (δι' Bekk.) ἐρμηνέων Οὐννων τὰς πίστεις διασαρηνίζοντο περὶ σπονδῶν. Καὶ ὁ μὲν Βαϊανὸς ἔφασκε δεῖν ὑπέκειναι οἱ Ῥωμαῖοις ἀμαχητὶ τοῦ Σιρμίου, οἷα ἐὶ τὸ λοιπὸν μηδεμιᾶς ὑπολειμμένης μηχανῆς ἐς τὸ μὴ ἀλῶναι τὸ ἄστυ. Πρὸς τῷ καὶ [σπάνει supp. Nieb.] τῶν ἀναγκαίων θάπτον ὑποβληθῆσθαι (ἀποκλεισθῆσθαι conj. Bekk.), τοῦτο μὲν ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν κεκωλυμένης αὐτῇ τῆς σιτοπομπίας, τοῦτο δὲ καὶ τῆς τῶν Ἀθάρων δυνάμεως τῷ πολέμῳ μὴ ὑποχαλώσης, ἄχρις οὗ ὑποχρεῖον ποιήσονται τὴν πόλιν. Προῦβάλλετο δὲ καὶ τινα εὐπρόσωπον αἰτίαν τοῦ ἱμαίρειν δεσποῖσαι τοῦ ἄστεως, διὰ τὸ μὴ αὐτομόλου ἐκ τῆς Ἀδαρικῆς στρατιᾶς, ἀγχιθύρου οὐσης τῆς πόλεως, ἑαυτοὺς ἐνδιδόναι Ῥωμαίοις. Τούτων οἱ διαλεγόμενων, ἀντεῖπε Θεόγνης, ὡς πρῶτον μὲν οὐδὲ αὐτὸς ἐνδώσει τῷ πολέμῳ πρότερον ἢ τὸ Ἀδαρικὸν ἐνδόναι· ἄλλως τὲ μὴ ἐλπίζειν τὸν Βαϊανὸν τοιούτους εὐρήσειν Ῥωμαίους, ὁποίους καὶ βούλεται. Ταῦτα αὐτῶν

gentum et sericam vestem, sed carissimum et pretiosissimum omnium bonorum esse vitam, cui quum timeret, et animo repeteret, Romanos multas gentes in his locis donis et muneribus ad se accivisse et pertraxisse, quas deinde tempore procedente subegerint et funditus everterint, neque donis, neque promissis, neque ulla alia re illum moveri posse, ut desistat ab incepto, neque quieturum donec urbem ceperit, omnem Sirmianam insulam propriam sibi fecerit. Sequē jure id facere, quia Gepidarum prius hæc insula fuerit, quorum res et urbes justius Avars sibi vindicare possent, qui eos devicerint, quam Romani. » Hæc imperatorem valde perturbarunt, et graviter ejus mentem ira et dolore perculerunt, tamen idonea et ipse, quantum potuit, oratione usus ita respondit : « Neque copiis, neque fortitudine manus, neque prudentia nos Chaganus circumvenit, sed eum pacem et deum, per quem juravit, delussisse, omnibus manifestum est. Nihilominus illi peritiam parum profuturam esse spero. Sed potius unam ex filiabus, quas duas habeo, illi desponderem, quam Sirmium oppidum volens traderem. Quod si vi expugnari, ego deum ultorem exspectans, cuius numen vivola vit, imperio Romano me non defuisse extimabo. » Tum dimisso legato, urbi suppetias ferre, quoad potuit, paravit. Etenim, ut superius dixi, nullas habebat copias : itaque exercituum præfectos, duces et turmarum ductores, hos per Illyrium, alios per

Dalmatiam mittit, ut urbem, quoad fieri posset, custodirent.

65.

Theognis ubi in Casiam et Carbonariam insulas pervenit, sermones ad se, ut fœdera fierent, delatos excepit : itaque Baianus advenit, et de equo descendens, in sella aurea consedit, quæ stragulis gemmis ornatis in formam tentorii comparata erat. Ante pectus illius et vultum propugnaculi modo erat objectum scutum, ne a Romanis forte in eum tela jaculantibus appeteretur. Etenim qui cum Theogni erant, non longo intervallo distabant a loco ubi Baianus sedebat : itaque Hunni interpretes clara voce fidem datam de induciis pronuntiaverunt. Tum Baianus dixit, oportere Romanos illi sine pugna Sirmium cedere, quia nihil illis opis jam reliqui esset, quominus oppidum caperetur. Nam, præterquam quod urbem res necessariæ deficerent, impedita ab utraque parte frumenti invectione, etiam Avarum multitudinem nullis laboribus defatigatum iri, usque dum urbem suæ potestati subijciant. Proposuit etiam aliquam verisimilem causam, cur desideraret urbis dominium adipisci, ne transfugæ ex Avarico exercitu, quia urbs esset illis extrema, ad Romanos receptum haberent. Quum hæc ad hunc modum locuti essent, contra respondit Theognis, se non prius a bello recessurum, quam Avaricus exercitus cesserit, neque alia conditione Baianum sperare

καὶ τὰ τοιαῦτα ἀποφνημαμένων, καὶ ξυμφωνησάντων ὑδάμῳ πρὸς εἰρήνην, διαρρήδην Θεόγνις ἀπειρηκῶς τῶν σπονδῶν ἔφη ὡς τὸν Βαϊανὸν ἀναχωρεῖν τε αὐτὸν καὶ πρὸς πολέμου παράταξιν ἐξοπλίζεσθαι, ἅτε αὐρίον καὶ οὐκ ἐς ἀναβολὴν ἀναρρήζοντος αὐτοῦ τὴν μάχην. Ἐπὶ τούτοις ἀπηλλάγησαν.

66. (581.)

Exc. De leg. Rom. p. 174. 175 : Ὅτι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας (ἐνιαυτοὺς Ν.) πόλεμος Ῥωμαῖος καὶ Ἀθάροις συνεροτήθη, μηδεμιᾶς δυνάμεως Ῥωμαϊκῆς κατὰ τὴν πρὸς Δαλματίαν γέφυραν ἐπιφανείσης, καίτοι σαθρότατα ἔχουσαν. Ἀλλὰ γὰρ καὶ ὁ Ἀψιχὸς καὶ τὸ κατ' αὐτὸν Ἀδαρῖον αὐτοῦ ἐφεδρεύοντες πρότερον τοσαύτην καταφρόνησιν ἐπεδείξαντο κατὰ Ῥωμαίων, ὥστε μετενεχθῆναι σφᾶς κατὰ δὴ τὴν ἑτέραν γέφυραν, ἄλλην τε δύναμιν προστεθῆναι τῇ δυνάμει Βαϊανῶ. Πιεζομένων τοιγαροῦν [τῶν] ἐν τῷ Σιρμιῳ λιμῷ μεγίστω, ᾗδὲ τε ἀπτομένων ἀθεμίτων τροφῶν τῷ ἐστερῆσθαι τῶν ἀναγκαιῶν καὶ γεγεφυρωσθαι τὴν διάβασιν τοῦ Σαοῦ, καὶ Σολομῶνος [τοῦ] τῆνικαῦτα προεστῶτος τοῦ Σιρμιῶ ἐκμελέστατα πως διατελοῦντος, καὶ μηδὲν διτιοῦν στρατηγίας ἐχόμενον ἐπιδεικνυμένου· πρὸς γε καὶ τῶν τῆς πόλεως ἀπειρηκῶτων τοῖς χαλεποῖς, ὀλοφυρομένων τε καὶ ἐς τὰς ἐσχάτας ἐλπίδας ἐξωλισθηκῶτων, καταμεμφομένων τε τοῖς Ῥωμαίων ἡγεμόσι, Θεόγνιδός τε αὐτοῦ ὀλιγοχειρίαν νοσοῦντος· ταῦτα [ἐπεὶ] Τιβέριος ὁ βασιλεὺς κατέμαθεν, αἰρετώτερον ἡγησάμενος μὴ συναιχμαλωτισθῆναι τῇ πόλει τῶν οἰκητῶρων τὸν ὅμιλον, ἐν γράμμασι κελεύει Θεόγνιδι καταλῦσαι τὸν πόλεμον ἐπὶ σπονδαῖς, ὡς ὑπεξελθεῖν παμ-

πληθεὶ τοὺς τῆδε οἰκοῦντας, μηδὲν ἐπιφερομένους τῶν οἰκειῶν ἢ μόνον τὸ ζῆν καὶ παρασχόν οὕτω περιδολαίον ἐν. Καὶ δὴ συνέβησαν ἐπὶ ταῖς τοιαῖσδε ξυνθήκαις, καὶ τὰ τοῦ πολέμου ἐλώφησεν, ἐφ' ᾧ παραχωρήσαι μὲν Ῥωμαῖους Ἀθάροις τῆς πόλεως, Ἀθάροις δὲ Ῥωμαῖοις τοῦ ἐν τῇ πόλει πληθους, ἀνευ τῶν δσα ἐκάστω ἐν περιουσίᾳ ὑπῆρχεν. Ἐπειζήτει δὲ ὁ Χαγάνος καὶ τριῶν ἐτῶν παρῳχημένων χρυσίον, ὧν οὐκ εἰλήφει τι κατὰ τὸ σύνθηδες, τῶν παρεχομένων αὐτῷ ὑπὲρ τοῦ μὴ χρῆσθαι ὅπλοις. Ἦσαν δὲ τὰ εἰρηναῖα χρήματα ἐκάστω ἔτει ἅμφί χιλιάδας ὀγδοήκοντα χρυσίου νομισμάτων. Ἐτι γε μὴν καὶ ἓνα τινὰ τῶν ὑπ' αὐτῷ ταττομένων, ὃς προσεχώρησε τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ, καθὰ λέγεται, τῇ γυναικὶ τοῦ Βαϊανῶ ἐς ἀρροδίσια συνελθῶν. Ταύτῃ τοι κατὰδῃλον ἐποίησε Θεόγνιδι ἐκδοθῆναι οἱ τὸν αὐτόμολον· ἡ γὰρ ἂν ἄλλως μὴ ἀνέεσθαι ἰδεῖν ἐς σπονδάς. Ὁ δὲ γε ἀντεστήμηνεν, ὡς ἡ γῆ τοῦ Ῥωμαίων βασιλεὺς μεγίστη τε ἐστί καὶ ἅπλετος, καὶ ὡς δυσεύρετόν τι φυγὰς ἀνὴρ ἐν αὐτῇ ἀλώμενος, τυχὼν δὲ δτι καὶ ὀλέθρῳ ἦλω. Πρὸς ταῦτα ἀντέλεξεν ὁ Βαϊανὸς ὁμνῦναι τοὺς Ῥωμαίων ἡγεμόνας, ὡς ἀναμαστεύσασσι, καὶ εἰ τι εὖροιεν τὸν φυγάδα, ἀποκρύψοιντο οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐκ παντὸς τρόπου ἔγχειρειν αὐτὸν τῷ τῶν Ἀθάρων μονάρῳ· εἰ δὲ γε τετελευτηκῶς εἴη, καὶ οὕτω σημῆναι.

Exc. De sent. p. 364 : Ὅτι Θεόγνις ****.

Cf. Theophyl. Simocatta Hist. I, 3 : Τὸ δ' ὅπως Σίρμιον ἦλω, Μενάνδρῳ τῷ περιφανεῖ σαφῶς διηγόρεται· περὶ ὧν οὐ μοι σχολὴ ἐπεργαστικώτερον τοῖς μακροῖς ἐκείνοις λόγοις ἐπεξελεῖν, αὐτοῖς δ' ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖν.

debere, se faciles Romanos ad ea, quæ velit, reperturum. Hæc inter se altercantibus et concertantibus, aperte fœdus Theognis icere recusavit et dixit Baiano, ut se ab oculis Romanorum subduceret, et arma ad pugnam capessendam caperet, tanquam crastina die sine ulla dilatione manus illi secum conserendi potestatem facturum. His dictis abierunt.

66.

Romani et Avars per tres dies (annos?) decertarunt; sed quum nullæ Romanorum copiæ numero sufficiente apparerent, quæ pontem, qua itur in Dalmatiam, tametsi parum munitus esset, oppugnarent, Apsichus et qui cum eo erant Avars, qui illic prius ad pontis custodiam conserant, tam parvi Romanos faciebant, ut ad alium pontem se conferrent, et novas copias copiis Baiani adjicerent. At qui in Sirmio erant ingenti fame oppressi, cibis nefandis se sustentabant, quia rerum necessariorum inopia laborabant, et hostes pontem in Sao fecerant. Præterea Salomon, qui tunc temporis Sirmio præerat, parum diligenter res administrabat, neque se ullum rei militaris usum habere ostendebat. Itaque cives et urbis incolæ hac calamitate afflicti, ejulabantur, et quum ad extremas spes redacti essent, omnium istorum malorum causam in duces Romanos rejiciebant. Postremo Theognis paucitate militum laborabat. Hæc ubi Tiberius didicit, potius esse duxit, civium multitudinem non cum ipsa urbe in dedicationem venire: itaque

per literas jussit Theognidem bellum his conditionibus solvere, ut liceret omnibus qui in urbe habitabant, salvis et incolumibus exire, neque quicquam suarum rerum inde asportare præter vitam et unam vestem. Itaque in has conventiones consenserunt, et bellum his conditionibus desiit, ut Romani Avaribus urbem dederent, et Avars Romanis omnem, quæ in ea erat, multitudinem, abque his quæ unusquisque eorum in bonis habebat, concederent. Exegit etiam Chaganus trium prætoriorum annorum aurum, quod non acceperat, et illi Romani solvere solebant, ut armis abstinere. Erant vero pecuniæ, quæ pro pace unoquoque anno pendebantur, ad octoginta millia nummorum aureorum. Præterea unus ex his, qui sub eo militabant, in Romanorum regiones fugerat, quia dicebatur adulterium cum Baiani uxore commisisse. Hoc significavit Theognidi, et sibi transfugam reddi postulavit, seque non aliter fœderum condiciones ferre posse affirmavit. Theognis respondit, Romani imperatoris ditionem longè lateque patere, in qua, propterea quod amplissima et vastissima esset, res difficilis inventu foret vir exul in ea errans, qui fortasse etiam jam periisset. Ad ea Bajanus dixit: « Jurent igitur Romani duces, se perquisituros, et si transfugam reppererint, non occultaturos, sed omnino eum in manus Avarum regi tradituros; sin autem fato functus sit, ejus rei ipsum certiorum facturos esse. »

INCERTÆ SEDIS.

67.

Suidas v. ἀθέλτερος : Μένανδρος· « Εἰς τοῦτο ἀδελτηρίας ἤλασεν αὐτοῖς ὁ νοῦς, ὥστε θάτερον μέρος τὴν κατὰ θατέρου μᾶλλον ἢ τὴν κατὰ τῶν πολεμίων εὐχεσθαι νίκην. »

68.

Idem v. αἰσιος· ὁ καθήκων, ἀληθής. Μένανδρος· « Ἄλλ' οὐκ αἰσιώς αὐτοῖς ἐπέπνευσεν ἡ τύχη· οἱ γὰρ ἐθελοκακοῦντες οὐχ (vocem οὐχ delendam censet Küster.) ὑπεστάλησαν. » Cf. Suidas v. ἐθελοκάκως, ubi ex anonymo citantur verba : ἐθελοκακοῦντες αὐτῶν διὰ πλείους αἰτίας. Referenda hæc esse ad ipsum illum Menandri locum, qui v. αἰσιος laudatur, adeo ut plura ibi omissa sint, censet Bernhardyus.

69.

Idem v. ἀνάπαυλαν : Μένανδρος· « Ὡδὶ γὰρ (Ὡδίγαρ Nieb.) Οὐννων ἡγεμῶν μέγιστος ἔτυχεν ἀναπαύλης, » τούτεστιν ἀπέθανε.

70.

Idem v. ἄτρακτον : Μένανδρος· « Ὁ δὲ ἐπετοξάζετο κατὰ τοῦ βρδάρου, καὶ μάλα εὐστοχώτατα τὸ κέρας ἐκτείνας ἀφίησι τὸν ἄτρακτον κατὰ τοῦ Κῶχ.

Idem v. εὐθύωρον : « Τὸ δὲ βέλος ἀνεωγμένον προφθάσαν τὸ στόμα, ἐκείσε ἐμπέσόν, κατέπαυσε τὴν πτήσιν· καὶ δὴ ὁ Κῶχ εὐθυωρὸν ἀπέβίω. »

71.

Idem v. ἐπεθείαζε : Μένανδρος· « Ὁ δὲ ἡγεμῶν ἐν ἐνὶ τῶν ἐπτά λόφων ἀνελθὼν, ἐπεθείαζε ῥήμασι βαρβάρους, καὶ γαυρῶ τῷ φρονήματι μεγαληγορίᾳ ἐγρήτο. »

67.

Eo vesaniæ progressi sunt, ut a sese invicem, magis quam ab hostibus, victoriam reportare optarent.

68.

Verumtamen iis feliciter non adspiravit fortuna; refractarii enim milites obsequium et operam denegaverunt.

69.

Odigar, maximus Hunnorum dux, quietem mortis consecutus est.

70.

Ille vero arcum in barbarum intendens, jactu laud vano sagittam in Cochum emisit. Porro telum, quum per os apertum intrasset, in gutture hæsit. Cochus vero statim vita excessit.

71.

Dux vero in unum e septem collibus conscendit, et lymplatici instar barbara verba proloquens, insolenti fastu orationem jactantiæ plenam habuit.

72.

Idem v. θεήλατος : Μένανδρος· « Ὁ δὲ Ναροῆς, δς εἰώθει τῶν πολεμίων αἰεὶ κρατεῖν, κατὰ τινα θεήλατον ὁργὴν (ὁρμὴν conj. Küster.) ἔφυγε προτροπᾶ-δην. »

73.

Idem v. σπαλίωνες : Παρὰ δὲ Μενάνδρῳ σπαλίωνές εἰσι μηχανήματα, καλύπτραι τινὲς βοείας δέρμασιν ἐκτάδην ξυντεθειμέναι, ξύλοις τε ἀνδρομήκεσιν αἰωρούμεναι· ὧν ἐνερθεὶν ὑπεισδύντες ὀπλῖται, ἐν χρῶ τε τῷ τείχει προσπελάζοντες, ὄργανά τε λαοτόμα καὶ τοιχωρύχα μεταχειριζόμενοι ὑπὸ γῆν αὐλῶνας ἐργάζονται, ἐγκείμενοί τε καὶ διορύττοντες, εἴ που τείχους τι μέρος καταρρίψαιεν, ἢ ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ ἐντὸς κενωμάτων γενόμενοι δυοῖν ἀνύσουσι γὰρ τὸ ἕτερον, ἢ τὴν γῆν ἀναρρήξαντες τοῦ περιβόλου γενήσονται εἰσω, ἢ τοῦ κατὰ τὸ ἔνδον φρέατος τοὺς σήραγγας ἀγαγόντες, ἐπ' εὐθείας ἐκκενώσαιεν ἐφελκύσαντες τὸ ὕδωρ εἰς τὰ γλαφυρά τε καὶ κοῖλα τοῦ ὀρύγματος.

74. 75.

Idem v. φιλεριστήσαι : Μένανδρος· « Τὸ γὰρ φίλερι τῆς φιλοπρωτίας μεταξὺ αὐτῶν συμπεσὼν διέλυσε τὰς δυνάμεις. »

Idem v. χάρακα : Μένανδρος· « Πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες τὸν χάρακα, τὰς χώμας ἐπόρθουν. »

Apud Suidam v. ἀνάριστος Menandri mentio pertinet ad comicum poetam. Quæ leguntur v. εὐψυχος non e Menandro hist., sed ex Appiano De bell Hispan. petita sunt, monente Küstero. Denique v. περιπέττειν sub Menandri nomine afferuntur quæ sunt Theophylacti Simocattæ Hist. II, 9.

72.

Narses autem, qui semper hostes vincere consueverat, tunc tergum hostibus dedit.

73.

Apud Menandrum σπαλίωνες sunt machinæ, seu tecta ex pellibus bubulis expansis confecta, quæ contis viri longitudinem habentibus attolluntur. Ea quum milites subierunt, ad mœnia accedentes, et instrumenta lapidibus cædendis murisque subruentibus tenentes, sub terra cuniculos agunt, terram continuo fodientes, ut vel partem aliquam murorum dejiciant, vel si quo alio modo in loca excavata penetrarint, alterutrum efficiant; aut ut terra perfossa, intra muros perveniant; aut cuniculis ad puteum intra urbem situm perductis, aquam recta inde eliciant et in excavatas fossas derivent.

74. 75.

Nam contentio de principatu inter eos orta copias bellicas dissolvit.

Multi enim derelicto va'ο pagos diripiebant.

THEOPHANES BYZANTIUS.

Theophanes Byzantius, a reliquis ille hujus nominis scriptoribus probe distinguendus, libris decem consignavit res Justinii et Tiberii (565-581), ac prae ceteris ea videtur persecutus esse, quae contra Persas imperatores Romani gesserunt. Initium historiarum sumpsit ab anno quo Joannes Comentiolus ad Persarum regem legationem obiit (566); qua quum nihil Justinus proficeret, foedera, quae Justinianus et Chosroes in annos quinquaginta pepigerant, rupta sunt (566). Liber ultimus desiit in belli inde ab anno 572 suscepti annum decimum (581), sive in Tiberii annum postremum. Praeterea Theophanes res Justiniani descripserat, aliosque libros (de rebus Mauricii) nescio quousque per-
tinentes iis quae Photius legerat decem voluminibus subjunxerat. Scripserit auctor postremis annis Mauricii imp.

Photius Bibl. cod. 64 :

Ἀνεγνώσθησαν Θεοφάνους Βυζαντίου Ἱστορικῶν λό-
γοι δέκα. Ἀρχεται δὲ ὁ πρῶτος λόγος ἀπὸ τοῦ Περσικοῦ
πολέμου τοῦ συστάντος μετὰ τὴν διάλυσιν τῶν σπον-
δῶν, ἃς Ἰουστινιανὸς ὁ βασιλεὺς καὶ Χοσρόης ὁ Περσῶν
ἀλλήλοισι ἔθεντο. Ἐλυσε δὲ Χοσρόης τε αὐτὸς, καὶ
Ἰουστίνος, διάδοχος Ἰουστινιανοῦ καταστάς, δευτέρου
ἔτους τῆς ἀρχῆς αὐτῶν περαιουμένου. Ἀρχόμενος δὲ
ἐντεῦθεν τῆς ἱστορίας κάτεισι μέχρι δεκάτου ἔτους αὐ-
τοῦ τοῦ πολέμου. Μέννηται δὲ ἐν τῷδε τῷ πρώτῳ τοῦ
βιβλίου λόγῳ καὶ τὰ κατὰ Ἰουστινιανὸν ἱστορῆσαι.
Οὐ μὴν ἀλλὰ δηλὸς ἐστίν, ὡς καὶ ἐφεξῆς τῶν δέκα λό-
γων ἐτίρους συνέταξε. Διέξισι δὲ ἐν μὲν τῷδε τῷ
λόγῳ, ὅπως αἱ σπονδαὶ συνεχύθησαν Ἰουστίνου μὲν

διὰ Κομεντιόλου Σουανίαν παρὰ Χοσρόου ἀπαιτοῦντος,
αὐτοῦ δὲ ὑποτιθεμένου, οὐ μέντοι διδοῦντος· ὅπως τε
ἡ Μεσοποταμία πᾶσα ἐεείσθη, προοίμιον τῶν ἐπελευ-
σομένων κακῶν γενομένη.

2. Ὅτι τὰ πρὸς εὐρον ἄνεμον τοῦ Ἰανναίου Τοῦρκοι
νέμονται οἱ παλαιοὶ Μασσαγῆται καλούμενοι, οὓς Πέρ-
σαι οἰκίαν γλῶσσην Κερμυχίωνας φασί. Καὶ αὐτοὶ δὲ
ἐν τῷ τότε δῶρα καὶ πρέσβεις πρὸς βασιλέα Ἰουστίνον
ἔστειλαν, δεόμενοι μὴ ὑποδέξασθαι αὐτὸν τοὺς Ἀδάρους.
Ὁ δὲ τὰ δῶρα λαβὼν καὶ ἀντιφιλοφρονησάμενος, ἀπέ-
λυσεν εἰς τὰ οἰκία. Τοῖς δὲ Ἀδάρους ὕστερον ἐλθοῦσι
καὶ Παννονίαν οἰκῆσαι καὶ εἰρήνης τυχεῖν δεομένοις,
διὰ τὸν πρὸς τοὺς Τοῦρκους λόγον καὶ τὰς συνθήκας
οὐκ ἐπέλειπτο.

3. Ὅτι τὴν τῶν σκωλήκων γένεσιν ἀνὴρ Πέρσης,
βασιλεῦστος Ἰουστινιανοῦ, ἐν Βυζαντίῳ ὑπέδειξε,
οὕτω πρότερον ἐγνωσμένην Ῥωμαίοις. Οὗτος δὲ
ἐκ Σηρῶν ὁρμηθεὶς ὁ Πέρσης, τὸ σπέρμα τῶν σκω-
λήκων ἐν νάρθηκι λαβὼν μέχρι Βυζαντίου διεισώ-
σατο, καὶ τοῦ ἔαρος ἀρξαμένου ἐπὶ τὴν τροφήν τῶν
συκαμίνων φύλλων ἐπαφῆκε τὰ σπέρματα· τὰ δὲ
τραφέντα τοῖς φύλλοις ἐπετροφύσθη τε καὶ τὰλλα εἰρ-
γάσατο. Ἐν τῇ τε γένεσιν καὶ τὴν ἐργασίαν ὁ βασι-
λεὺς Ἰουστίνος ὕστερον τοῖς Τοῦρκοις ὑποδείξας ἐθάμβη-
σεν. Οἱ γὰρ Τοῦρκοι τότε τὰ τε Σηρῶν ἐμπορία καὶ
τοὺς λιμένας κατεῖχον· ταῦτα δὲ πρὶν μὲν Πέρσαι
κατεῖχον· Ἐφθαλάνου δὲ τοῦ Ἐφθαλιτῶν βασιλέως,
ἐξ οὗ καὶ τὸ γένος ἔσχε τὴν κλησιν, Περόζην καὶ Πέρ-
σας νικήσαντος, ἀφῆρέθησαν μὲν τούτων οἱ Πέρσαι,
δεσπόται δὲ κατέστησαν Ἐφθαλίται. Οὓς μικρῷ ὕστε-
ρον μάχῃ νικήσαντες Τοῦρκοι ἀφείλον ἐξ αὐτῶν καὶ
ταῦτα. Ἰουστίνος δὲ Ζήμαρχον ἐς τοὺς Τοῦρκους πρέ-

Lecti sunt Theophanis Constantinopolitani Historiarum
libri decem, quorum primus initium ducit ab illo Persico
bello, quod ruptis jam foederibus iis exortum est, quae
Justinianus imperator et Chosroes, Persarum rex, invicem
constituerant (562). Solverat ea Chosroes ipse, et Justinus,
Justiniani jam successor, exeunte altero imperii anno (566).
Hinc ergo narrationem auspicatus, pergit porro ad annum
usque belli decimum. Meminit vero hoc ipso primo volu-
mine libri, scripsisse ea quoque se quae sub Justiniano gesta
sunt, imo et plures eum decem hisce subjunxisse libros,
satis manifeste apparet. Narrat autem hoc libro, qua
ratione pacta conventa sint dissoluta, quum Justinus per
Comentiolum Suaniam a Chosroe repelleret (cf. Menandri
fr. 15), ipse vero verbo quidem promitteret, non tamen
re praestaret. Refert et in tota Mesopotamia terram mo-
visse, initium nimirum calamitatum, quae subsequutae sunt.

2. In Oriente ad Tanaim Turci degunt, qui Massagetæ
antiquitus dicti, a Persis sua lingua Kermichiones appellan-
tur. Hi tempestate hac legatos cum muneribus ad Justi-

num imperatorem legarunt, ne Avaros reciperet, obse-
crantes (c. 568). Ille munera libenter accepit, omnique adeo
benevolentiae atque humanitatis genere legatos complexus,
domum remisit. Quumque Avari mox accessissent, qui Pan-
noniam habitare, paceque frui Romanorum precabantur, ob
datam Turcis fidem pactasque conditiones repulsam tulerunt.

3. Bombycum originem homo quidam Persa, Justi-
niano imperante, Constantinopoli ostendit, nunquam antea
Romanis cognitam. Hic Persa e Serum regione profectus
vermium semen ferula inclusum, Constantinopolim salvum
deportavit, ac vere ineunte in alimentum mori foliis se-
mina imposuit: quae foliis nutrita, et in alas se induerunt,
et mire coeperunt operari. Ergo bombycum ortum texen-
dique artificium quum post Turcis Justinus imperator
ostendisset, vehementer obstupuerunt: nam Serum illi tum
emporia portusque tenebant, quae Persae prius tenebant.
Ephthalanus enim, Ephthalitarum rex, a quo et appella-
tionem universum genus traxit, Perozen et Persas quum
vicisset, submoti his locis Persae, rerum vero politi sunt

σβιν ἀπέστειλεν, δε καὶ λαμπρῶς ἐστιάσας τε τοὺς Τούρκους, καὶ ἐς τὰ μάλιστα φιλοφρονηθεὶς, ἐς τὸ Βυζάντιον ἐπανήει. Διὸ καὶ ὁ Χοσρόης ἐπ' Αἰθίοπας, φίλους ὄντας Ῥωμαίοις, τοὺς πάλαι μὲν Μακροβίους, νῦν δὲ Ὀμηρίτας καλουμένους, ἐστράτευσε· καὶ τὸν τε βασιλέα τῶν Ὀμηριτῶν Σανατούρκην διὰ Μιράνους τοῦ Περσῶν στρατηγοῦ ἐξώγηρε, τήν τε πόλιν αὐτῶν ἐξεπόρθησε, καὶ τὸ ἔθνος παρεστῆσατο. Διέζισι δὲ καὶ ὅπως Ἀρμένιοι ὑπὸ Σουρήνων κακούμενοι, καὶ μάλιστα περὶ τὴν εὐσέβειαν, τὸν τε Σουρήναν ὁμοφρονήσαντες διὰ Οὐαρδάνου, οὗ τὸν ἀδελφὸν Μανουὴλ ἐτύγγανεν ἀνελών, καὶ δι' ἐτέρου τινὸς Οὐάρδου ἀνείλον, καὶ Περσῶν ἀποστάντες Ῥωμαίοις προσεχώρησαν, τὸ Δούβιος τὸ πόλισμα, ἐν ᾧ κατώκου, ἀπολιπόντες, καὶ πρὸς τὰ Ῥωμαίων ἦθη γενόμενοι. Καὶ τοῦτο μάλιστα γέγονε τῆς τῶν Περσῶν πρὸς Ῥωμαίους σπονδῶν καταλύσεως αἴτιον. Ἀπέστησαν δὲ παραυτίκα καὶ Ἰβήρες, καὶ προσεχώρησαν Ῥωμαίοις, Γοργένους αὐτῶν ἡγεμονεύοντος. Ἦν δὲ τῶν Ἰβήρων τότε ἡ Τίφιλις μητρόπολις.

4. Ὅτι Μαρκιανὸς ὁ τοῦ Ἰουστίνου τοῦ βασιλέως ἐξαδέλφος, τῆς ἑω χειροτονηθεὶς στρατηγός, εἰς τὸν

πρὸς Χοσρόην πόλεμον ὁγδόῳ ἔτει τῆς Ἰουστίνου βασιλείας ἐξαποστέλλεται. Ἰωάννης δὲ ὁ τῆς Ἀρμενίας στρατηγός, καὶ Μιράνης ὁ τῶν Περσῶν, ὁ καὶ Βαραμάνης, τὴν στρατείαν συνήθροισαν. Καὶ τοῖς μὲν Ἀρμενίοις συνεμάχουν Κόλχοι, Ἀδασγοὶ καὶ Σαρώης ὁ Ἀλανῶν βασιλεὺς· τῷ δὲ Μιράνῃ Σάβιροι καὶ Δαγάνες καὶ τὸ Διλμαῖνὸν ἔθνος. Πολεμήσας δὲ ὁ Μαρκιανὸς τὸν Μιράνην περὶ τὴν Νισιβηνῶν πόλιν, αὐτὸν μὲν ἐς φυγὴν ἔτρεψεν, ἀνείλε δὲ ἐν τῇ μάχῃ χιλίους καὶ διακοσίους, καὶ ζῶντες ἐλήφθησαν ἐβδομήκοντα· Ῥωμαίων δὲ ἄνδρες ἀνηρέθησαν ἑπτὰ. Ἐπολιόρκει τε ἡδὴ καὶ τὸ τῶν Νισιβηνῶν τεῖχος. Χοσρόης δὲ ταῦτα μαθὼν, τεσσαράκοντα μὲν χιλιάδας ἱππέων, πεζῶν δὲ ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν συναγείρας, ἠλείγετο βοηθεῖν καὶ πολεμεῖν Ῥωμαίοις. Ἐν τούτῳ δὲ διαβάλλεται ὁ Μαρκιανὸς τῷ βασιλεὶ ὡς ἐρῶν τυραννίδος, καὶ ὁ βασιλεὺς πεισθεὶς αὐτὸν μὲν παρέλυσεν τῆς ἀρχῆς, Θεόδωρον ἀντικαταστήσας τὸν τοῦ Ἰουστινιανοῦ παῖδα, Τζίρον ἐπικλῆν. Ἀταξίας δὲ διὰ ταῦτα συμδόσης, τῆς τε πολιορκίας Ῥωμαῖοι ἀπέσχοντο, καὶ Χοσρόης τὸ Δάρας πολιορκήσας παρεστῆσατο.

Ephthalitæ : quos post paullo Turci prælio superantes, his etiam finibus pepulerunt (cf. *Men. fr.* 18). Justinus Zemarchum ad Turcos legatum misit (568 : cf. *Men. fr.* 21) ; qui et publice eos epulis excipiens, omnique adeo officii genere exceptus Constantinopolim remissus est. Quamobrem etiam Chosroes in Æthiopas, amicos populi Romani, olim Macrobios, nunc Homeritas appellatos, expeditionem suscepit, regemque Homeritarum, Sanaturcen, opera Meranis, Persarum ducis, vivum cepit, urbeque eorum direpta, incolas subjugavit. Armenii a Surena male accepti, maxime in pietatis religionisque negotio, Surenam, conjuratione facta per Vardanum, cujus fratrem Manuelem ille interfecerat, et alium quendam Vardum occiderunt, et a Persis deficientes ad Romanos transiere, relictoque oppido, quod incolebant, Dubii nomine, in Romanorum regionem commigrarunt, atque hæc ipsa potissimum causa Persis fuit rompendi fœderis induciarumque cum Romanis. Desciverunt post hos statim etiam Iberes, et Gorgene ipsos ducente, ad Romanos transierunt. Metropolis autem Iberorum Tiphilis tunc erat (cf. *Men. fr.* 35 a. 36. an. 571).

4. Marcianus, Justinii imperatoris patruelis, Orientis dux jam renuntiatus, in expeditionem adversus Chosroem octavo imperii Justinii anno missus est (572). Joannes vero, Armeniæ dux, et Meranes Persarum, qui et Baramanes (*Mar. P.*), exercitum colligebant. Et Armeniis quidem socios se conjunxerunt Colchi, Abasgi et Saroes, rex Alanorum ; Merani vero Sabiri et Daganes et Dilmaina gens. Marcianus ad Nisibenorum urbem, signis collatis, Meranem in fugam convertit : eoque prælio mille et ducentos cecidit, vivos cepit septuaginta, Romanis septem dumtaxat desideratis. Mox Nisibenorum mœnia obsidione cinxit. Chosroes, re mature cognita, quadraginta equitum millia, peditum vero amplius centum conducens, auxilium ferre et cum Romanis configere properavit. Interea apud imperatorem Marcianus affectati imperii accusatur, et calumniæ fidem adhibens Justinus, exercitus eum imperio submovit, Theodorumque, Justiniani filium, Tzirum cognomento, suffecit. Hinc turbatis rebus Romani quoque obsidionem solverunt, et Chosroes Daras, oppugnatam urbem, vi cepit (573).

JOANNES EPIPHANIENSIS.

Euagrius V, 24 extr. : Προκοπίῳ δὲ τῷ ῥήτορι πεποιήται τὰ ἐξ ἐκείνου (Ἀναστασίου) ἕως τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων· καὶ τὰ ἐχόμενα δὲ τούτων Ἀγαθίῳ τῷ ῥήτορι καὶ Ἰωάννῃ ἐμῶ τε πολίτῃ καὶ συγγενεῖ καθ' εἰρμὸν ἱστορήται μέχρι τῆς Χοσρόου τοῦ νέου πρὸς Ῥωμαίους φυγῆς (590 p. C.), καὶ τῆς εἰς τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ἀποκαταστάσεως, Μαυρικίου μηδαμῶς πρὸς τὴν πράξιν ἐλινύσαντος, ἀποδεξαμένου δὲ βασιλικῶς, καὶ μάλιστα τάχιστα ἐς τὴν βασιλείαν χρήμασί τε μεγάλους καὶ στρατεύμασι καταγαγόντος (v. Euagr. VI, 17-21)· εἰ καὶ μήπω ἔτυχον ἐκδεδωκότες.

« Hic Joannes Epiphaniensis fuit. Nam quum Euagrius eum, civem suum appellet, Epiphaniensem eum fuisse necesse est, si quidem Epiphania, Syriæ urbs, patria fuit Euagrii. Quare fallitur Vossius in libro De historicis græcis, qui Joannem hunc domo Antiochenum fuisse existimat. » VALESIIUS ad Euagr. p. 122. Cf. id. p. 61.

Fragmentum Historiarum, quas Joannes condidit, clarissimus Hasius e codice Vaticano edidit ad calcem Leonis Diaconi (Paris. 1819 fol.). Idem in præf. p. xiii sq. de codice illo deque historico nostro exponit hunc in modum : « Fragmentum Joannis Epiphaniensis reperi in codice Vaticano 1056, constante foliis centum, initio et fine mutilo; ubi post Theophylacti Simocattæ dialogos De quæstionibus physicis, Constantinum Porphyrog. De them., Procopium De ædificiis, alia, habetur fol. 94 vso—100 vso exordium historiæ Joannæ, inscriptum : Ἰωάννου, σχολαστικοῦ καὶ ἀπὸ ἐπάρχων, Ἐπιφανέως, περὶ τῆς τοῦ νέου Χοσρόου προσχωρήσεως πρὸς Μαυρίκιον, τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα, ἱστοριῶν τόμος α'. Sed ne is quidem tomus integer ad nos pervenit, abijuncta omisssaque post fol. 100 maxima parte codicis. — An opus absolverit Joannes incertum; absolvisse tamen colligas ex testimonio Euagrii H. E. V extr. p. 142, D; unde patet, tunc quum hæc scriberet Euagrius (c. an. 593), Agathiam et Joannem non edidisse quidem scripta, absolvisse tamen. Sed quantumvis licet ediderit Joannes, ad miram paucitatem redigi exemplaria Historiæ ejus necesse fuit, quum effervescentes in Asiam atque erumpentes Arabes Syriam omnem Ægyptumque armis tenuerunt, literis

græcis per has partes obsolescentibus; liberque Joannis adeo jam evanuerat sæculo XII ineunte, ut Anna Comnena, quum præfationem Alexiadis pangens ab Joanne nostro complures locutiones compilarit (Vide quæ dixi Prolegg. ad Joan. Lydum De magg. R. p. XVIII et Notit. mss. Bibl. Reg. VIII, p. 261), propter raritatem exemplarium Joanneorum latiturum furtum ipsius sperasse videatur. Historiæ autem sic deperditæ desiderium quo tolerabilius feramus, ita reputemus superesse apud Theophylactum Simocattam lib. IV et V de Chosrois fuga atque per Narsem in regnum reductione narrationem admodum diligentem, quales oculatorum testium esse soleant. Ac nisi omnia me fallunt, quæcumque habet de expeditione illa Theophylactus, habet ex scriptore nostro, ut adeo velut excerptor aliquis præcipuorum capitum historiæ Joannæ sit putandus. Sed turgidis et quasi anhelatis gravius verbis fudit quæ vix triginta annis ante (tam subita fuit literarum in imp. Orientali sæculo VII ineunte ruina) congruenter exposuerat Joannes. Is enim in his certe quæ nunc produnt, studiosum se ostendit dictionis Thucydideæ, nec fere utitur verbis senescentis græcitatibus, si tamen excipis χρόνους pro ἔτη. De ipso quem alii cum Joanne Malala, alii cum alio Joanne confuderunt, v. H. Valesius ad Euagr. p. 122, B. Fabricius eum Joannem Antiochenum vocat B. Gr. VI, p. 686 Harl. Joannes historicus, de quo codex Lipsiensis Genesisii (Fabric. B. Gr. VI, p. 622; VII, 532), siquidem Diocæsareæ presbyter fuit, alius videtur ac noster. Cujus de vita nihil notum esse existimo præter ea quæ ipse exponit in operis exordio p. 172, B. »

ΙΩΑΝΝΟΥ

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟ ΕΠΑΡΧΩΝ

ΕΠΙΦΑΝΕΩΣ

Περὶ τῆς τοῦ νέου Χοσρόου προσχωρήσεως
πρὸς Μαυρίκιον τὸν Ῥωμαίων αυτοκράτορα

ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΤΟΜΟΣ Α.

1. Τὰ μὲν ὅσα Ῥωμαῖοί τε καὶ Μῆδοι πολεμοῦντες ἀλλήλοισ ἐπαθόν τε καὶ ἔδρασαν κατὰ τὴν Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ῥωμαίων αυτοκράτορος βασιλείαν, (*) γέγραπται Ἀγαθίᾳ τῷ Μυριναίῳ ἀνδρὶ τοῖς ἐν Βυζαντίῳ ῥήτορσι καταλεγέντι διαφανῶς, καὶ μετὰ γε Προκόπιον τὸν Καισαρέα τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους πραχθέντα ἀναγράφαντι. Μεγίστου δὲ ὄντος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν, αὐτὸν βασιλέα Περσῶν φυγάδα τῆς οἰκείας γενόμενον, τῆς τε ἀρχῆς ἐκπεπωκότεν, τῇ Ῥωμαίων προσχωρῆσαι πολιτείᾳ, Μαυρικίου βασιλέως δεόμενον συμμαχίαν οἱ ἐπιδοῦναι καὶ ἐς τὴν βασιλείαν καταγαγεῖν, τοῦτο ἔρχομαι λέξων, οὐ λόγου περιουσίᾳ τεθαρρηκὺς οὐδὲ γε πρότερον... (**), ἀλλ' ὡς ἂν μὴ πρᾶγμα τηλικούτων τοῖς ἔπειτα γενησομένοις ἀδιαδόχῳ καταλειφθεῖν· ἐπεὶ καὶ τὰ μέγιστα τῶν ἔργων, εἰ μὴ πως ἄρα διὰ τῶν λόγων φυλαχθεῖν καὶ τῇ μνήμῃ παραδοθεῖν, τῷ τῆς σιωπῆς ἀποσβέννυνται σκότει. Παρέχουσι γὰρ οἱ λόγοι τὸ ζῆν καὶ

(*) In margine manu sec. τοῦτο adscriptum.

(**) Vox erasa. ἐπιτηδύσας vel tale quid suppl. monet Hasius.

διαφθειρομένοις τοῖς πράγμασιν. Ἐπειτα δὲ καὶ τισι τῶν γεγεννημένων παρατυχῶν, αὐτῷ τε Χοσρόῳ τῷ νέῳ ἐς λόγους ἔλθων καὶ τῶν ἄλλων Μῆδων τοῖς μάλιστα ἀξιολογιωτάτοις (καὶ γὰρ με συμβέβηκε πρότερον μὲν Γρηγορίῳ τῷ τῆς Ἀντιοχείων πόλεως ἀρχιερεῖ σύμβουλόν ὄντα, ἅμα αὐτῷ τὴν πρὸς ἐκείνους ἑμιλίαν πολλὰκις ποιήσασθαι· χρόνῳ δὲ ὕστερον μετὰ τὴν τοῦ πολέμου τελευτὴν καὶ ἐς τὴν Περσῶν ἀφικέσθαι γῆν, Γεωργίῳ συνεσβαλόντα τὴν τῶν γενομένων ἡμοπροσύνῃν ποιούμενῳ), οὐκ ἄτοπον ἡγησάμην καὶ ὅσον δ' ἂν οἷός τε ὦ, τοῖς οὐκ εἰδόσι τὰ περὶ τούτων διηγήσασθαι. Ἀναγκαῖον δὲ ὃν τῆς τῶν ἐπομένων γνώσεως ἔνεκα, ἀκριβῶς εἰδέναι καὶ τὰ καίρια τῶν προγεγεννημένων, οὐχ ἥκιστα δὲ τὰ ἐς τὴν ἐπανάστασιν τὴν Ὀρμισδα τῷ Χοσρόου πατρὶ γεγεννημένην, τῶν ἐμπροσθέν μοι δοκεῖ διὰ βραχέων μνημονεύσαντα πρότερον, οὕτω καὶ ἐπὶ τὸν ἄλλον ἀφικέσθαι λόγον· ὥς τοὺς μὲν εἰδότας ὑπομνησθῆναι τῶν κεκινήτων, τοὺς δὲ μὴδ' ὄντας ἀκηκόοντας τὰς ἀφορμὰς ἔχειν εἰδέναι σαφῶς ἀφ' ὧν τὰ μετὰ ταῦτα πραχθέντα γεγόναν.

2. Ἐπεὶ γὰρ Ἰουστινιανὸς βασιλεὺς ἐννέα καὶ τριάκοντα τοῖς πᾶσιν ἔτεσι Ῥωμαίων ἀρχὰς ἐτελεύτα τὸν βίον, τοῦ χρόνου τὸ πέραν ἐν εἰρήνῃ βιώσας πρὸς τε τοὺς ἄλλους καὶ Μῆδους αὐτοὺς, τὴν τε Ῥωμαίων διεδέξατο βασιλείαν Ἰουστίνος ὁ νέος, ἀδελφιδοὺς αὐτῷ γεγὼνός, λυθισῶν τῶν πρὸς ἀλλήλους Ῥωμαῖοις τε καὶ Μῆδοις ἐμπροσθεν γεγεννημένων σπονδῶν, ἃς Ἰουστινιανὸς πρὸς Χοσρόην τὸν Καβάδου, Περσῶν βασιλέα, ἐπὶ χρόνους πεντήκοντα πέντε πεποιήτο, μέγαν πόλεμον κεκινήσας πρὸς ἀλλήλους, ἀρχθέντα μὲν ἤδη κατὰ τὸ ἔβδομον ἔτος τῆς Ἰουστίνου βασιλείας, ἐς εἰκοστὴν δὲ

JOANNIS

SCHOLASTICI ET EXPRÆFECTI

EPIPHANIENSIS

De Chosrois junioris ad Mauricium imperat. Romanorum
accessione,

HISTORIARUM SECTIO I.

1. Quæ Romaniet Persæ, commoto inter se bello, et acceperint damna et intulerint, Justiniani Romanorum imperatoris principatu, ab Agathia Myrinensi sunt exposita, viro inter oratores Byzantinos præcipue numerato, qui post Procopium Casariensem de rebus adversus barbaros gestis scripsit. Quum vero inter ea quæ audivimus maximum sit, ipsum regum Persarum patria profugum regnoque pulsum Romanorum se imperio commisisse, atque a Mauricio imperatore auxilium et reductionem in regnum petiisse, hoc ego narrare aggredior: nec dicendi facultate fretus, nec meditatus ante, sed ne tanta res apud posteros incognita relinqueretur. Etenim facta quantumvis luculenta, nisi aliquo modo scriptis servata memoriæ tradantur, silentii nocte exstinguuntur. Contra, intereuntibus quoque rebus vitam tribuant monumenta. Deinde, quum ipse nonnullis e rebus

gestis interfuissem, in colloquiumque venissem et ipsius Chosrois junioris et honestissimi cujusque ex ceteris Persis (nam contigit mihi ut primo consilarius Gregorio Antiochiæ archiepiscopo additus, una cum eo frequenter illis communicarem, posteaque aliquanto, restineto bello, vel in ipsam Persiam venirem, cum Georgio (Gregorio?) concordiam restituyente profectus): eas res non incommodum visum est, ut facultas mea fert, nescientibus commemorare. Sed quoniam ad sequentium intelligentiam necessarium est, antecedentium quoque rerum momenta recte nosse, tum maxime earum quæ in seditione Hormisdæ, patris Chosrois, gesta sunt: idcirco de antea actis nonnihil libitum est breviter dicere, sicquedeinceps ad reliquam narrationem venire: ut qui jam antea nossent, recorderentur hos motus; qui omnino non audierint, discere possint liquido, quibus de causis acciderint posterius acta.

2. Justinianus imperator quum annos omnino triginta novem Romanos moderatus discessisset e vita, cujus extremam partem in pace tum cum ceteris, tum etiam cum Persis exegerat, Romanumque imperium Justinus junior, sororis ejus filius, suscepisset: solutis induciis ante inter Romanos et Persas factis, quas Justinianus cum Chosroe Cabadis filio in annos quinquaginta quinque inierat: ingens inter se commoverunt bellum, quod jam septimo anno imperii Justini ortum et per lustra quatuor productum,

χρόνους ἐπεκτανθέντα, καὶ τὸ πέρας δεξαμένον τῷ ἐν-
νάτῳ τῆς βασιλείας ἐνιαυτῷ τοῦ Ῥωμαίων αυτοκρά-
τορος Μαυρικίου. Τὰς μὲν οὖν αἰτίας τῆς τῶν γενῶν
φιλονεικίας ἀλλήλοις ἐπῆγον· Ῥωμαῖοι μὲν χαλεπῶς φέ-
ροντες, ὅτι τοὺς Ὀμηρίτας (Ἰνδικὸν δὲ τὸ γένος καὶ
σφίσιν αὐτοῖς σύμμαχόν τε καὶ ὑπήκοον) ἀποστῆσαι
Μῆδοι διενόηθησαν, μηδαμῶς δὲ ἐλομένων ἐκείνων,
ἐφοδὸν κατ' αὐτῶν ἐποίησαντο τοῦ χρόνου τῶν σπονδῶν
ἐνισταμένου· πρὸς τοῦτοις δὲ, ὅτι καὶ Τούρκων πρὸς
Ῥωμαίους... [supps. Has. pres.] δευσαμένων, Ἰου-
στίνου δὲ βασιλέως τὴν πρεσβείαν προσιεμένου, καὶ
Ζήμαρχον, ἄνδρα τῆς συγχλήτου βουλῆς, σὺν ἐκείνοις
ἐκπέμψαντος, Πέρσαι τοὺς Ἀλανοὺς χρήμασι διαφθει-
ραι βουληθέντες, δι' ὧν ἐκείνοι τὴν πορείαν ἐμελλον
ποιήσασθαι, τὸν τε Ζήμαρχον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Ῥω-
μαίους τε καὶ Τούρκους ἐκποδῶν γενέσθαι δισπούδα-
ζον. Τὸν ὁμοῖον δὲ τρόπον ἀντεπῆγον καὶ Μῆδοι, τοῦ
πολέμου τὰς ἀφορμὰς ἐπικαλοῦντες· Ῥωμαῖοις, ὅτι τοὺς
Ἀρμενίους, ὑποφόρους σφίσιν ὄντας, ἐς ἐπανάστασιν
τε ἐωρακότας, καὶ τὸν ἄρχοντα σφῶν Σουρήνην τοῦ-
νομα διαχρησαμένους, τῇ τε Ῥωμαίων ἀρχῇ προσχω-
ρήσαντας, ἐν σπονδαῖς ὑπεδέξαντο τε καὶ τῆς οἰκείας
αὐτοῖς μεταδεδώκασι συμμαχίας. Οὐχ ἥκιστα δὲ τὸ
φιλονεικῶν αὐτοῖς ἐπὶ πλέον ᾠζήθη (εἰ τις ἄρα τὴν
ἀφανεστάτην αἰτίαν, ἀληθῆ δὲ ὅμως, μαθεῖν ἐθέλησῃ),
ὅτι δὴ ὁ βασιλεὺς Ἰουστίνος οὐδαμῇ ἤξιον, χρυσίου λί-
τρας πεντακοσίας, ἐφ' αἷς ἐμπροσθεν γεγόνασιν αἱ
σπονδαί, παρέχειν Μῆδοις εἰς ἕκαστον ἔτος, καὶ τὴν
Ῥωμαίων πολιτείαν Πέρσαις ὑπόφορον ἐς αἰὲ κατα-
στήσασθαι.

3. Τοῦ χρόνου τοίνυν ἐς πέρας ἀχθέντος, ὑπὲρ οὗ
τὰ χρήματα κατὰ τὰ παλαι συγκείμενα Χοσρόης ὁ Περ-

σὼν ἐκεκόμεστο βασιλεὺς (καὶ γὰρ ἐδόκει κατὰ ταῦτόν
τὸ τῆς δεκαετίας ποσὸν ἐπιδίδοσθαι), μηδενὸς τε τὸ λοι-
πὸν ἐς σύμβασιν ὁμιληθέντος, Ἰουστίνος δὲ Ῥωμαίων
βασιλεὺς ἐς τὴν ἰώαν κατὰ τάχος ἐκπέμπει Μαρκιανὸν
στρατηγόν, ἐν τοῖς πατρικίοις τῆς συγχλήτου βουλῆς
τεταγμένον, αὐτῷ τε πρὸς γένος συνημμένον, τῶν τε
πολεμικῶν κινδύνων οὐκ ἀπειρον, καὶ ἄλλως ἀνδρείων
ὄντα τε καὶ δοκοῦντα. Διαβάς δὲ τὸν Εὐφράτην ὁ Μαρ-
κιανὸς, καὶ κατὰ τὴν Ὀσροηνὴν γεγωνῶς, ἤδη τοῦ θέ-
ρους παρ[ακμάσσαντος Has. suppl.], καὶ τῶν βαρβά-
ρων τέως οὐδὲν προειδομένων πολέμιον, τρισχίλιος
ὀπλίτας κατὰ τὴν Ἀρζανηνὴν οὕτω καλουμένην ἐκ-
πέμπει μοῖραν, ἡγεμόνας ἐπιστήσας αὐτοῖς Θεόδωρον
τε καὶ Σέργιον, ἐκ τοῦ Ῥάβδιος τὸ γένος ἔλκοντας,
Ἰουδεντίνον τε, τῶν ἐν Χαλκίδι ταγμάτων ἡγούμενον.
Ἐμβαλόντες οὖν ἐξαπίνης τὴν Περσῶν θροῦσι γῆν
καὶ λείαν ἱκανὴν κομισάμενοι ὡς τάχιστα ἐπανάσι.
Μετὰ δὲ τὴν τοῦ χειμῶνος ὥραν Μαρκιανὸς τὰς δυνά-
μεις αὐθις συναγεῖραντος, ἐκ τε τοῦ Δάρας ὁρμηθέντος,
καὶ τῶν βαρβάρων τῆς Νισίβειος πόλεως ἐμπροσθεν
ὑπαντιασάντων, στρατηγοῦντος αὐτοῖς Βαραμάνου, δὲ
τῶν ἐκείσε ταγμάτων ἀρχεῖν ἐτέτακτο, μάχην ἰσχυρὰν
γενέσθαι συμβέβηκε, Σαργαθῶν, οὕτω προσαγορευομέ-
νου Περσικοῦ χωρίου, πλησίον, ἐν ᾗ περ ἀνὰ κράτος
Ῥωμαῖοι τοὺς βαρβάρους τρεψάμενοι, πολλοὺς δὲ κα-
ταβαλόντες, ἀπόπειραν μὲν τοῦ Θηβηθῶν (Θεβοῦν
ar. Theophyl.) ἐποίησαντο φρουρίου, δέκα τὰς πά-
σας ἡμέρας αὐτῶσε διατρίψαντες. Τοῦτο δὲ μηδαμῶς
ἐλεῖν δυνηθέντες, αὐθις κατὰ τὸ Δάρας ἐπανάσι πό-
λισμα, ἐπὶ τοῦ ἥρος ἀκμάζοντος, καὶ εἰς τὴν πολεμίαν
αὐθις ἐμβάλλουσι γῆν, γνώμῃ τε βασιλέως Ἰουστίνου
Νισίβιν πολιορκεῖν διεγνώκασιν.

finem cepit anno nono postquam Mauricius Caesar rerum
erat Romanarum potitus. Causas simultatis alter populus
alteri imputabat: Romani, quia graviter ferebant, quod
Homeritas (natio est Indica, in imperii fœdere et clientela)
a se disjungere conati Persæ, repulsa accepta, expeditionem
adversus illos ipso induciarum tempore susceperunt: ad
hæc, quod, quum Turcæ ad Romanos legationem desti-
nassent, Justinus Cæsar autem et admisisset oratores illos,
et Zemarchum, virum senatorium, jussisset una cum illis
proficisci, Persæ pecunia corrumpere Alanos conati, per
quorum fines legati iter facturi erant, quum Zemarchum,
tum Romanos et Turcas eum comitantes, tollere de medio
voluerant. Eadem ratione contra criminabantur Persæ, in
Romanos collata culpâ belli, quod Armenios, stipendiarios
suos, ad defectionem spectantes, qui, præfecto eorum Su-
rema truncato, se in Romanorum clientelam contulerant,
indere percusso in societatem receperunt. Neque minime
ex eo aucta contentio (si quis occultiores quidem, sed ni-
hilominus veram causam nosse velit), quod Justinus im-
perator quingenas auri libras superioribus inducias pactas,
non amplius Medis pendere quotannis neque imperium Ro-
manum Persis vectigale perpetuo reddere volebat.

3. Ita tempore jam confecto, pro quo ex pacto superiore
pecuniam Chosroes rex Persarum acceperat (nam conve-

nerat ut decem annorum stipendium una representaretur),
nulla re ad dirimendam controversiam tentata, Justinus
Romanorum imperator in Orientem confestim mittit Mar-
cianum ducem, patricium ordinis senatorii, genere sibi
conjunctum, non imperitum periculis belli, et qui
omnino in strenuis et erat et numerabatur. Is Marcianus,
transmisso Euphrate, quum in Osroenen venisset, præcipiti
jam æstate, neque barbaris hactenus hostile quicquam su-
spicantibus, gravis arinaturæ milites tres mille in tractum
qui Arzanene vocatur mittit, hisque præfectos præponit
Theodorum et Sergium ex Rhabdi oriundos, atque Juventi-
num, copiarum quæ Chalcide erant ducem. Hi de improvviso
irruentes Persarum agros populantur, et idonea præda
facta confestim redeunt. Hieme exacta Marcianus, coactis
iterum copiis, Dara profectus in barbaros incidit, ex oppido
Nisibi obviam tendentes, duce Baramana, militaribus nu-
meris per partes illas præesse jussu. Ibi pugna acris facta
est prope vicum Persicum Sargathon vocatum: ex qua
Romani, fisis fugatisque barbaris, dejectis non paucis,
castellum Thebethon oppugnatione tentaverunt, totis decem
diebus ibi consumptis. Id quum capere nullo modo qui-
rent, medio eliantum vere ad Daram oppidum se recepe-
runt, et denno illati in fines hostium, ex mandato Justiniani
imperatoris oppugnare Nisibin statuerunt.

4. Στρατοπεδευομένων δὲ αὐτῶν τῆς πόλεως πλησίον, βασιλεὺς Χοσρόης ἄρας ἐκ Βαβυλῶνος ἅμα τῶ τῶν Μήδων στρατῶ, καὶ Τίγριν ποταμὸν διαβάς, τήν τε πορείαν διὰ τῆς ἐρήμου γῆς ποιοῦμενος, ὥς μηδαμῇ Ῥωμαίοις ἐκπυστος ἡ τοῦ βασιλέως γένοιτο κίνησις, ἐπειδὴ πλησίον Ἀμδάρων Περσικοῦ γέγονεν φρουρίου (ἀφειστήκει δὲ τοῦτο πόλεως Κιρκησίου ὁδὸν ἡμερῶν πέντε), τὸν μὲν Ἀδαρμάνην, οὕτω καλούμενον στρατηγόν, αὐτόσε που τὸν Εὐφράτην περαιωθέντα, κατὰ τάχος ἐκπέμπει, [τὴν Ῥωμαίων suppl. Has.] δηλώσοντα γῆν, χιλιάδας ἕξ αὐτῶ παρασχόμενος Μήδων τε καὶ τῶν νομάδων βαρβάρων· αὐτοὺς δὲ τὸν Ἀβόρραν [παραμείδων ποταμὸν, ἀπροσδοκῆτως ἐπιστῆναι ingo suppl.] τοῖς τὴν Νίσιβιν πολιορκοῦσι Ῥωμαίοις ἡπείγετο. Ὁ μὲν οὖν Ἀδαρμάνης Κιρκησίου πόλεως πλησίον τὸν Εὐφράτην διαβάς τὰ Ῥωμαίων προνόμειε πράγματα, κωλύοντος οὐδενός. Ὑπὸ γὰρ τῆς προλαβούσης εἰρήνης καὶ ἡσυχίας, ἥς ἱκανῶς ἐπὶ τῆς Ἰουστινιανοῦ βασιλείας ἀπολελεύσασιν, ἐξελέλυτο μὲν αὐτοὺς ἡ τῶν πολεμικῶν παρασκευή, τὸ δὲ ἀνδρείον τελέως διέφθαρτο. Μηδενὸς οὖν ἐς χεῖρας ἵναί τοις βαρβάροις θάρρησαντος, Ἀδαρμάνης ἀγχιστα πόλεως Ἀντιοχείας γεγωνὺς, τοὺς τε παρακειμένους τῇ πόλει τόπους τε καὶ ἀγροὺς διαφθείρας, ἐπὶ τὴν Κολίην ἐλαύνει Συρίαν. Ἀπαμείας δὲ πόλεως μεγάλῃς οὐ πόρρωθεν στρατοπεδευσάμενος, τῶν τε πολιτῶν πρσβευσασμένων καὶ [τὰ τῆς πόλεως λύτρα προτεινομένων, ἀπάτη τοὺς ἀνδρας ingo suppl.] περιελθὼν καὶ τὴν πόλιν ἀπαθῇ διαφυλάττειν ἐπαγγεiliάμενος, ἐπειδὴ ταύτης ἐντὸς ἐγεγονέι, διαρπαῖζουσι μὲν οἱ Μῆδοι τὰ πράγματα, καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας ἀνδραποδίσαντες, τὴν τε πόλιν ἀπα-

σαν πυρὶ παραδόντες, ὡς τάχιστα ἐς τὴν οἰκίαν ἐπαίνασι γῆν. Τούτων δὲ οὕτω πραγθέντων, βασιλεὺς Ἰουστίνος Ἀκάκιον ἐκπέμπας (Ἀρχελάου δὲ τούτον Ῥωμαῖοι προσονομάζειν εἰώθεσαν) Μαρκιανὸν ἔτι Νίσιβιν πολιορκοῦντα παρέλυσεν τῆς ἀρχῆς, ὑποτοπῆσας αὐτὸν ἐθελόκακεῖν, ἐς τὴν τῆς πόλεως κατοχὴν οὐδενὸς γεγονότος.

5. Τῶν δὲ Ῥωμαίων ὑπαναχωρησάντων, ἕς τε φρούριον ἐν ὄρει κείμενον ἀφικομένων, Μάρδης ὑπὸ τῶν ἐνοικοῦντων ὀνομαζόμενον, βασιλεὺς Χοσρόης ἐξαπίνης.... πολιορκίαν καθίστησιν ἐκυτόν... καὶ τὸ τῆς πόλεως ὕδωρ με.... ρους τε μεγάλους παροικοδομήσας τῷ τείχει καὶ τοῖς ἐμβόλοις χρησάμενος μηχανήμασιν, ἐπειδὴ μηδὲν ἔξωθεν ἐς ἐπικουρίαν γέγονε τῶν ἐνοικοῦντων, αἰρεῖ τὴν πόλιν, βίᾳ τῶν Μήδων ἐπιδάνειν τοῦ τείχους. Πᾶσάν τε αὐτὴν ληισάμενος, καὶ τοὺς τε ἄλλους ἀνδραποδίσας, ἔτι δὲ καὶ Ἰωάννην τὸν Τιμοστράτου παῖδα, δυνάμει τε καὶ ἀξιώσει προὔχοντα, καὶ τὴν τῆς πόλεως ἀρχὴν καὶ διοίκησιν ἀναδεγμένον, φρουρὰν τε τὴν ἀπογρῶσιν καταλιπὼν, ἀπεχώρησεν ἐπ' οἴκου, Ῥωμαίων ἔτι ἐς τὸ Μάρδης φρούριον διαιτωμένων, Μάγνου τε, δὲ τῶν βασιλικῶν ἐπετρόπευε χρημάτων, καὶ τοῦ παντός τὴν ἡγεμονίαν ἐπεπίστευτο. Ἡμέραις δὲ ὕστερον οὐ πολλαῖς βασιλεὺς Ἰουστίνος, ἐξαπίνης νόσου τῷ σώματι προσγενομένης, περὶ τοῦ παντός δεδιὼς, ἀναχωρῆν τὸ παρόντος ἔτους πρὸς Πέρσας ἐποιῆσάτο. Τῆς νόσου δὲ αὐτῷ παρανοχλοῦσης, Τιβέριον, δὲ τῶν βασιλέως ἤρχε σωματοφυλάκων (κόμητα δὲ τούτων ἐξκουσιτόρων Ῥωμαῖοι καλοῦσιν), υἱὸν ἀνείπων τῆς βασιλείας κοινῶν ἀνείρεται, Καίσαρα τούτον ἀναγορεύσας, τάς τε τῆς ἀρχῆς φροντίδας αὐτῷ

4. Ita quum ad oppidum castra haberent, Chosroes rex cum Persarum exercitu Babylone profectus, superato Tigri, itinere per solitudines facto, ne adventus regis cognosci a Romanis ullo modo posset, postquam propius ad Ambaron, castellum Persicum, accesserat (id a Circesio oppido quinque dierum itinere abest), ducem Adaarmanem nomine, qui Euphratem ibi trajecerat, protinus mittit, ut Romanorum fines populetur. Huic sex millia attribuit quum Persarum tum barbarorum nomadum; ipse itinere secundum Aborram flumen facto Romanos Nisibin obsidentes necopinato opprimere properabat. Inter hæc Adaarmanes, Euphrate non longe ab oppido Circesio superato, ditionem Romanorum, nullo obsistente, prædationibus vexabat. Nam propter pacem atque tranquillitatem, qua Justiniano imperante abunde erant usi, non solum apparatus militares dissoluti erant, sed etiam bellici spiritus omnino extincti. Ita quum nemo manum conserere barbaris esset ausus, Adaarmanes proxime urbem Antiochiam accessit; inde vastatis locis agrisque circumjacentibus, convertit se in Cœlesyriam. Castrisque non longe a magno oppido Apameæ positis, incolas, qui missa legatione redemptionem promiserant, fallacia circumvenit, et oppidum incolome servare pollicitus, tamen intrinsecus diripiendum suis permisit. Habitatoribus in servitutem redactis, oppido flammis tradito, Persæ celeriter in fines se suos recipiunt. His rebus

gestis, Justinus imperator misso Acacio (cui cognomen Archelai Romani indiderant) Marciano etiamnunc Nisibin obsidenti imperium abrogat, suspicatus eum sponte male pugnare, nulla re facta ad capiendum oppidum.

5. Ita quum Romani inde digressi ad castellum in monte positum venissent, quod Mardes ab incolis vocatur, Chosroes rex subito [sese ad Daræ oppugnationem applicat; aquam ab urbe secludit; aggeribus] magnis pro muro excitatis, admotisque operibus, quum extrinsecus nihil fieret ad incolas liberandos, Daræ expugnat, Persi vi in murum enitentibus. Toto oppido vasto, omni multitidine servituti addicta, inque ea Joanne Timostrati f. opibus atque auctoritate præter ceteros eccellente, qui gubernationem oppidi atque administrationem susceperat, cum præsidio, quod satis esse visum est, relicto, domum discessit, Romanis etiamnunc circa castellum Marde commorantibus, cum Magno, pecuniæ imperialis procuratore, cui erat summa rerum omnium concredita. Non multis diebus post Justinus imperator, morbo subito afflictus, fortunæ imperii veritus, inducias in hunc annum cum Persis fecit. Mox quum morbo urgeretur, Tiberium, scholis palatinis præfectum (Comitem excubitorum Romaui vocant), adoptatum in societatem imperii adscivit Cæsaris titulo, curationemque reipublicæ illi tradit. Id consilium optimum et longe saluberrimum ex omnibus, quæcumque Justinus toto imperii ejus tem-

παραδίδωσιν. Ὅπερ ἅπαντων τῶν ὑπὸ Ἰουστίνου πρα-
χθέντων παρὰ τὸν τῆς βασιλείας χρόνον ἀριστόν τε καὶ
ἐς τὰ μάλιστα σωτήριον βουλευθὲν, πλείστων αἰτίων
ἀγαθῶν τοῖς Ῥωμαίων γέγονε πράγμασι. Βουλευομένων
δὲ Τιβερίῳ τὰ παρόντα ἐρρωμένως ἐδόκει τῶν πρα-
γμάτων ἀντιλαβέσθαι, μὴ καὶ τι ἕτερον ἀνήκεστον γέ-
νηται..... σῶζειν, καὶ τὰς ὁρμὰς ..ρξ.. δὲ ταύτη δοκούν-
των, πρότερον ...εἰκὲς Θεόδωρον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ
πραγμάτων ἡγησάμενον, πολλὰς τε καὶ ἑτέρας οὐκ
ἀφανεῖς ἀρχὰς διοικησάμενον, λόγου τε ἱκανῶς μετέ-
χοντα καὶ τὸ δέον συνιδεῖν εὖ μάλα δεδυνημένον, ὡς
τοὺς βαρβάρους ἐκπέμπει, κατὰ τοῦτο δὴ τὸ νενομι-
σμένον τὰ τε ἀμφ' αὐτὸν πραχθέντα δηλῶν, καὶ τὸν
Χοσρόην ἐς διαλλαγὰς προτρέπων ἵνα. Μικρῷ δὲ
ὑστερον καὶ ἐς τὴν ἐὼν ὡσαύτως ἐκπέμπει κατὰ τά-
χος Ἰουστινιανὸν τοῦ Γερμανοῦ παῖδα, τοῖς πατρικίοις
τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐγκαταλελεγμένον, ἐπιτρέψας

αὐτῷ τὴν ὅλην τοῦ πολέμου διοίκησιν, ἄνδρα τοῖς πολε-
μικοῖς ἀγῶσιν ἐντραφέντα, ἡλικίας δὲ ἐς τοῦτο ἤκοντα,
ὡς μήτε διὰ νεότητος προπετεῖα, μήτε διὰ γήρως ἀσθε-
νεία τι σφαλῇ. Ἰουστινιανὸς μὲν οὖν κατὰ τὴν ἐὼν
ὡς τάχιστα ἀφικόμενος, τῆς τῶν στρατιωτῶν εὐκοσμίας
τε καὶ τάξεως ἐπεμελεῖτο. Τιβερίος δὲ ὁ Καῖσαρ στρα-
τιὰν οὐκ ὀλίγην κατὰ σπουδὴν ἐκπέμπει, καὶ διὰ παν-
τὸς ἐς τὴν τοῦ πολέμου παρασκευὴν ἐπονείτο, χρημά-
των μὲν ἄπειρον ἀριθμὸν διανέμων, στρατιωτῶν δὲ τὸ
κράτιστόν τε καὶ μαχιμώτατον ἐν τοῖς ἔθνεσι συναγεί-
ρων, καὶ πάντα λίαν ἐπιμελῶς ἐς τὸν ἐπείγοντα πό-
λεμον διανοοῦμενος. Οὕτω δὲ τούτων προϊόντων, καὶ
τοῦ καιροῦ τῆς ἐς ὀλίγον γεγεννημένης ἀναχωρῆς πε-
ραιωθέντος, Πέρσαι μὲν κατὰ τὸ Δάρας ἑαυτοὺς συνα-
γείραντες Κωνσταντίνης πόλεως ἀφικνοῦνται πλησίον,
τοῦ Δάρας ἀφαστώσης ἐς δύομενον ἥλιον σταδίοις ἐν-
νενήκοντα καὶ τετρακοσίοις.

pore egit, rebus Romanis multarum utilitatum causa fuit.
Deliberans autem de praesenti Tiberius Caesar statuit, for-
titer rempublicam capessere, ne quid ultra flagitium accide-
ret.... servare, atque impetus barbarorum comprimere.....
sic visis, prius... Theodorum legionum per Armeniam ducem,
multisque aliis imperiis, neque ignobilibus illis, functum,
quique doctrina liberaliter imbutus quid esset ex usu
intelligere optime poterat, legat ad barbaros, ut juxta con-
suetudinem principum quae ibi evenissent significaret, adque
simultatem componendam Chosroem hortaretur. Paulo
post item in Orientem confestim mittit Justinianum Ger-
mani filium, Patricium in ordinem senatorium cooptatum.
Huic administrationem totius belli permittit. Erat Justinia-

nus bellicis laboribus innutritus, eoque tempore aetatis,
quo jam nec temeritate juvenili neque infirmitate senectutis
quid peccatur. Illa itinere celeriter confecto in Orientem
quum venisset, militum ad ordinem disciplinamque refe-
rendorum curam suscepit. Simul Tiberius Caesar copias non
paucas sedulo submitit, ab bellumque universum instruend-
um totum se dedit, pecuniarum vi infinita distributa, mili-
tibus firmissimis atque fortissimis ex barbarie conductis,
omnibus diligenter admodum in urgens bellum constitutis.
Dum haec sic geruntur, brevium induciarum tempore ex-
acto, Persae congregatis circa Daram copiis prope Constan-
tinam adveniunt, quod oppidum a Dara quadringentorum
nonaginta stadiorum intervallo occidentem versus abest.....

LIBER DECIMUS.

SCRIPTORES ÆTATIS INCERTÆ

EX ORDINE LITERARUM.

SCRIPTORES ÆTATIS INCERTÆ.

ABAS.

Suidas: Ἄβας, σοφιστής, Ἱστορικά ὑπομνήματα καὶ Τέχνην ῥητορικὴν καταλιπών. Eudocia p. 51 : Ἄβας, σοφιστής, Ἱστορικά ὑπομνήματα καὶ μέθοδον ῥητορικὴν καὶ πᾶν γλαφυρὴν κατέλιπε. De rhetore cf. Walz. Rhett. Gr. tom. VII, p. 203.

1.

ἹΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

Ptolemæus Hephæst. ap. Phot cod. 190, p. 150 (p. 192 in Westerm. Mythogr.) : Ἡ Κανθαύλου γυνή, ἥς Ἡρόδοτος οὐ λέγει τούνομα, Νυσία (Νυσία codd.) ἐκαλεῖτο· ἦν καὶ δίκωρον καὶ ὀξυωπεστάτην φασὶ γενέσθαι, τὸν δρακοντίτην κτησαμένην λίθον· διὸ καὶ αἰσθέσθαι τὸν Ἰὺγγιν ἐξίόντα διὰ τῶν θυρῶν· ἄλλοι Τουδοῦν αὐτὴν καλεῖσθαι· οἱ δὲ Κλυτίαν, Ἄβας δὲ Ἀβρῶ ταύτην καλεῖσθαι. Σιγῆσαι δὲ τούνομά φασὶ τῆς γυναικὸς τὸν Ἡρόδοτον, ἐπεὶ ὁ ἐρώμενος Ἡροδότου Πλησίρροος Νυσίας (Νυσσίας codd.) ὀνόματι ἐρασθεῖς, Ἀλικαρνασσίας τὸ γένος, ἐπεὶ μὴ τύχοι τῆς ἐταίρας, οὐκ ἀνεχόμενος βρόχῳ ἑαυτὸν ἀνήρτησε· διὸ φυλάξασθαι ὡς ἀπεχθὲς εἰπεῖν τὸ τῆς Νυσίας ὄνομα Ἡρόδοτον.

De Habrone aliunde non constat. De Tudú v. not. 55 ad Nicolai fragm. 49, tom. III, p. 384 De Nysia eundem Ptolemæum simulque auctorem ejus, Æneam Samiacón scriptorem laudat schol. ad Tzet. Chil. I, 144 in Crameri Anecd. Oxon. tom. III, p. 351 :

Ἡ τοῦ Μυρτίλου τούτου δὲ γυνὴ τοῦ καὶ Κανθαύλου, παρὰ Αἰνεΐα φέρεται Σαμιακοῖς ἐν λόγοις Νυσσία κλησὶν ἔχουσα, πρὸς Τερτύλλαν ὡς γράφει τις Ἡτολεμαῖος ἅμα τε καὶ Ἡφαιστίων κλησιν.

Ceterum Æneam de rebus Samiorum scriptorem alius nemo commemorat. Si corruptum nomen est, fortasse latet *Eugeonis* vel *Alexidis* mentio. Meinekias in Hist. crit. com. p. 385 reponendum suspicatur Δινία. Quanquam de Σαμιακοῖς Δινίᾳ aliunde non constat. Utut est, ex eodem auctore

COMMENTARII HISTORII.

Candaule uxor, cujus nomen non prodit Herodotus, Nysia appellabatur. Eam et duplici pupilla et acutissimi visus fuisse aiunt, quod dracontiten lapidem haberet : adeo ut per ipsas etiam fores Gygen exeuntem viderit. Alii Tudú

fluxerint, quæ de Plesirrhoo, Herodoti amasio, idem Ptolemæus tradit p. 187 ed. Westerm. : Ὡς Πλησίρροος ὁ Θεσσαλὸς ὁ ὑμνογράφος, ἐρώμενος γεγονώς Ἡροδότου καὶ κληρονόμος τῶν αὐτοῦ, οὗτος ποιήσσει τὸ προοίμιον τῆς πρώτης ἱστορίας τοῦ Ἀλικαρνασσέως· τὴν γὰρ κατὰ φύσιν εἶναι τῶν Ἡροδότου ἱστοριῶν ἀρχήν. * Περσέων οἱ λόγοι Φοίνικας αἰτίους γενέσθαι φασὶ τῆς διαφορῆς. * His præmissa habes quædam de Eupompo Samio, ejusque filio Draconte ὀξυωπεστάτῳ. Quæ item Σαμιακῶν isti scriptori vindico. Verba hæc sunt : Ὡς Εὐπόμπου τοῦ Σαμίου, δὲ δράκοντα θηρίον τέρας ἔτρεφεν ἄπιστον καὶ εἰπεῖν καὶ ἀκούσαι, τούτου τοῦ Εὐπόμπου παῖδα Δράκοντα τούνομα ὀξυωπεστάτον γενέσθαι φασίν, ὡς διὰ σταδίων κ' θεωρεῖν βραδύς· δν καὶ Ξέρξης ἐπὶ χιλίοις συγγεγόμενον ταλάντοις καὶ συγκαθεζόμενον ὑπὸ τῇ χρυσῇ πλατάνῳ διηγείσθαι βλέποντα τὴν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ναυμαχίαν καὶ τὴν Ἀρτεμισίας ἀνδρίαν.

2.

ΤΡΩΙΚΑ.

Servius ad Virgil. Æn. IX, 264 : Devicta Arisbe] Scilicet ab Achille. Dicta est Arisba a Meropis vel Macarei filia, quam primum Paris in conjugio habuit. Quidam ab Abante, qui Troica scripsit, relatum ferunt post discessum a Troja Græcorum Astyanarti ibi datum regnum, hunc ab Antenore expulsum, sociatis sibi finitimis civitatibus, inter quas et Arisba fuit; Ænean hoc ægre tulisse, et pro Astyanacte arma cepisse, ac prospere re gesta Astyanacti restituuisse regnum.

ABRON VEL HABRON BATIENSIS.

Stephan. Byz. : Βατή, δῆμος τῆς Αἰγίδος φυλῆς, θεν ἦν Ἀβρων ὁ Καλλίου, ἐξηγητῆς, Περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν γεγραμώς.

Ἀβρων (rectius scribitur Ἀδρων) Βατῆθεν, pater Calliæ et Callistûs, quam Lycurgus orator uxorem

dictam volunt, alii Clytiæ; Abas autem Habronem nuncupatam tradit. Ideo vero nomen mulieris ab Herodoto silentio pressum narrant, quod amasius ejus Plesirrhous, quum Nysiam, Halicarnassensem genere, deperiret, ab eaque repulsam tulisset, amoris impatiens laqueo vitam fregerit. Hinc veluti odiosum Nysiae nomen proferre noluisse.

duxit, memoratur apud Plutarchum in Vit. X. Orat. p. 842, F. Hunc eundem esse cum Calliæ filio, cujus Stephanus meminit, statuerunt C. O. Müller. De Minerva Pol. p. 43 et Nissenus (De Lycurgo p. 99). Mauritius Meierus (De vit. Lyc. Halis, 1847. p. 64) id in medio relinquit, generis vero propinquitatem extra dubium esse monet. « Idem cadit (Meieri verba sunt) in eum Ἀβρωνά Βατῆθεν qui in titulo quodam memoratur, quem Rossius (*Die Demen v. Att.* p. 40) publici juris fecit. Habron ille num ex Eumolpidis fuerit, ut infra (ap. Plutarchum l. l.) Μηδείος dicitur ὁ καὶ ἐξηγητὴς ἐξ Εὐμολπιδῶν γενόμενος, et C. I. 392 est: Ἀπολλώνιον... ἐξηγητὴν ἐξ Εὐμο[λπιδῶν], an Eupatrida tantum sive Patricius atque eo iure ad rituum sacrorum interpretationem accesserit, ut C. I. n. 765 est: τοῦ ἐξ Εὐπατριδῶν ἐξηγητοῦ, an denique nullo hereditatis iure eo pervenerit, non magis ausim decernere quam num Lycurgus, ut erant ipsius genti sanctissima sacerdotia propria, ita eam ob causam ista se devinxerit affinitate, quod etiam uxoris gens cum sacris cohæreret. » — Alius Habron est inter filios Lycurgi; tertius Habron, novem generationibus junior, cujus pater non memoratur, apud eundem Plutarchum in stemmate familiæ Lycurgæ occurrit. Calliam quandam tanquam principem legationis sacræ ὑπὲρ τῶν Παναθηναίων in Ægyptum missæ ad Ptolemæum Philometorem, commemorat Polybius XXVIII, 16, 4.

Distinguendus a nostro Habrone, Habron Phryx vel Rhodius, e servorum genere, Tryphonis discipulus (Suidas v. Ἀβρων). Ad hunc pertinet opus Περὶ παρωνύμων, cujus meminit Stephanus Byz. v. Ἀγάθη, Ἀθήναι, Ἀλία, Ἀργος, Γέλα, Ἐρεσος, Ἰθέραι; Constantin. Porphy. De adm. imp. c. 23. Cf. schol. Hesiod. Theog. 389; Eudocia p. 62; Cramer Anecd. tom. IV, p. 418, 20 (et I, p. 316, 12, ubi idem, ut videtur, Ἀβρων vocatur).

ABYDENUS.

Abydenum tanquam scriptorem historiæ Assyriæ et Mediæ, Eusebius inter fontes recenset, quos ad componendum primum Chronicorum librum adhibuerit. Nomen apud Eusebium et Mosem Choreensem scribitur Ἀβυδηνός; Syncelli libri præbent Ἀβυδίνος, nisi quod p. 206, A in cod. B. est Ἀβυδίνος. Num aliunde hoc nomen proprium notum sit, nescio. Nihil tamen est, opinor, quod adeo offendant. Quanquam Niebuhrius

(*Kleine Schriften*, p. 187, not.): « Sollte hier vielleicht ein semitischer Name versteckt sein, der mit *Abd* oder *Ebed* anfangt? *Ebed Hinnah* wäre wohl sehr denkbar; und als griechischer wäre der Name wohl unerhört zu nennen; denn *Lacedæmonius* aus Athen kann doch kaum hierbei angeführt werden. » At præter Lacedæmonium (ap. Thucyd. I, 45, Plutarch. Cimon. 15, et alium ap. Demosthen. p. 1301, 6, et 1360, 9), habes Athenæum, Locrum, Thessalum, Reginum grammaticum, et haud dubie alios. Fieri etiam possit ut voce Abydenus non nomen hominis sed patria indicetur, quemadmodum v. c. Heraclides medicus vulgo simpliciter *Tarentinus*, misso nominis mentione, vocatur. At noli credere, id quod nonnullis in mentem venit, Abydenum nostrum eundem esse cum Palæphato Abydeno, discipulo Aristotelis. — Primus qui Abydeni meminit, nunc est Eusebius. Unde ceterioris ævi scriptorem esse (secundi vel tertii post Chr. seculi, puto) recte coniecisse videtur Niebuhrius l. l. (*).

Scripsisse Abydenum Historiam Assyriorum et Medorum ex Eusebii testimonio et ex fragm. 11 patet luculentissime. Ex eodem opere deprompta sunt quæ ad Chaldæorum historiam pertinent, uti colligitur ex fr. 9, ubi de turri Babylonia deque Nabuchodonosoro laudatur ἡ Ἀβυδηνοῦ περὶ Ἀσσυρίων γραφή. Cf. Eusebius in P. Ev. p. 414, D (not. ad fr. 1), qui de antiquissimis Chaldæorum regibus loquens τὰ Μηδικὰ καὶ τὰ Ἀσσυριακὰ Abydeni excitat. Igitur in fragm. 2, ubi Abydenum in *Chaldæorum historia* laudat idem Eusebius, rem narratam, non titulum libri spectasse putandum est. Ceterum quæ de Chaldæis ex Abydeno referuntur, maximam partem cum Berosi narratione adeo consentiunt, ut ex ea non possint non derivata esse. Plurima brevius minusque distincte quam in Berosi fragmentis dicta sunt; in nonnullis tamen expleri Berosiana nostra ex Abydeno possunt. — Assyriorum historiam, quantum iudicare de his licet, eodem fere modo adornavit, quo Castor Rhodius, auctor Excerptorum Barbarorum, alii, quorum narrationis fundamentum jecerat Ctesias. — Jam vero quum haud levis sit dissensus Ctesiae et Berosi, vel hinc colligas Chaldaica Abydeni non inserta Assyriacis per historiæ decursum, sed uno eodemque omnia loco esse prolata, eo, opinor, consilio, ut quam diversa sit Ctesianæ et Chaldaicæ narrationis indoles ostenderet. — Sententia hæc eo confirmatur quo-

(*) Contra Bauerus in *Ersch. u. Gruber. Encycl. v. Abydenus* Abydenum Berosi æqualem ejusque discipulum fuisse dicit, quasi res nota et explorata esset.

dammodo, quod e fragm. 11 discimus Abydenum seriem regum, qui in Babylonia imperium exercuerunt, usque ad Alexandrum Magnum recensuisse, antequam ad Assyriorum historiam, qualem Græci scriptores Ctesiae asseclæ exponere solent, se converteret.

Præterea etiam Κτίσεων opus scripsisse Abydenus videtur. Nam Abydenum in primo suo *Ori-ginum libro*, quem postea huc quidam attulerunt, de genealogia Armeniaca laudat Moses Chorenensis (fr. 12). In Assyria Historia dialectum ionicam auctor affectavit (v. fr. 1. 9).

ΑΣΣΥΡΙΑΚΑ ΚΑΙ ΜΗΔΙΚΑ.

1.

Syncellus p. 38, B : Ἐκ τῶν Ἀβυδηνοῦ Περι τῆς τῶν Χαλδαίων βασιλείας. Χαλδαίων μὲν τῆς σοφίης περί τοσαῦτα. Βασιλεῦσαι δὲ τῆς χώρας πρῶτον λέγεται Ἀλωρον, τὸν δὲ ὑπὲρ ἑωυτοῦ λόγον διαδοῦναι ὅτι μιν τοῦ λεῶν ποιμένα ὁ θεὸς ἀποδείξει. Βασιλεῦσαι δὲ σάρους δέκα. Σάρους δὲ ἐστὶν ἐξακόσια καὶ τρισχίλια ἔτεα, νῆρος δὲ ἐξακόσια, σῶσσοι δὲ ἐξήκοντα. Μετὰ δὲ τοῦτον Ἀλάπαρον ἄρξαι σάρους τρεῖς, μεθ' ὃν Ἀμιλλάρους ἐκ πόλεως Παντιβίβλιος (Παντιβίβλιος cod. A.) ἐβασίλευσε σάρους ἰγ'. Ἐφ' οὗ δεύτερον Ἀννήδωτον τὴν θάλασσαν ἀναδῦναι παραπλήσιον Ὡάνη τὴν ἰδέαν ἡμιδαίμονα. Μεθ' ὃν Ἀμμένων ἐκ Παντιβίβλων ἤρξε σάρους ἰβ'. Μεθ' ὃν Μεγάλαρος ἐκ Παντιβίβλων ἤρξε σάρους ὀκτωκαίδεκα· εἴτα Δαῶς ποιμὴν ἐκ Παντιβίβλων ἐβασίλευσε σάρους δέκα, ἐφ' οὗ δ' εἰρνεῖς γῆν ἐκ θαλάσσης ἀνέδυσαν, ὧν τὰ ὀνόματα ταῦτα, Εὐέδωκος, Ἐνεύγαμος, Ἐνεύβουλος, Ἀνήμεντος. Ἐπὶ δὲ τοῦ μετὰ ταῦτα Εὐεδώρεσχοι Ἀνώδαρος. Μεθ' ὃν ἄλλοι τε ἤρξαν καὶ Σίσουθρος ἐπὶ τοῦ-

1.

EX ABYDENO. *De Chaldaeorum regno.* Et de Chaldaeorum quidem sapientia hactenus. Regioni vero impetrasse primus dicitur. Alorus populi que pastorem a deo se renunciatum famam sparsisse et saris decem regnasse. Sarus vero tribus millibus et sexcentis annis aestimatur, Nerus sexcentis, Sossus sexaginta. Post hunc Alaparium saris tribus regnasse, cui successit Amillarus ex urbe Pantibibli, regnavitque saris tredecim; ejus tempore secundum Annedotum semideum, qui Oanni forma similis erat, e mari emerisset. Hunc exceptit Ammenon ex Pantibibli, sarisque duodecim regnum obtinuit; post quem Megalarus item ex Pantibibli saris octodecim imperavit: tum Daos ex Pantibibli pastor saris decem populum rexit, cujus tempore quattuor animantia duplici natura constantia in terram e mari proruperunt; quorum nomina sunt: Euedocus, Eneugamus, Eneubulus et Anementus. Euedorescho, qui deinceps regnavit, Anodaphus successit; post quos imperium tenuerunt tum alii, tum Sisithrus, ita ut reges omnes numero de-

τοῖς, ὡς τοὺς πάντας εἶναι βασιλεῖς δέκα, ὧν ὁ χρόνος τῆς βασιλείας συνῆξε σάρους ἑκατὸν εἴκοσι. Καὶ περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ παρόμοια μὲν, οὐκ ἀπαράλλακτα λέγει οὕτως· « Μετὰ Εὐεδώρεσχον ἄλλοι τινὲς ἤρξαν καὶ Σίσουθρος, ὃ δὲ Κρόνος προσημαίνει μὲν εἶσεσθαι πλῆθος ὁμῶν Δαισίου ιε'. κελεύει δὲ πᾶν ὅ τι γραμμῶν ἦν ἐχόμενον ἐν Ἡλιουπόλει τῇ ἐν Σισπόροισιν (1. Σιππάροισιν ex Euseb.) ἀποκρῦψαι. Σίσουθρος δὲ ταῦτα ἐπιτελέα ποιήσας, εὐθέως ἐπ' Ἀρμενίης ἀνέπλωε· καὶ παραυτίκα μὲν κατελάμβανε τὰ ἐκ τοῦ θεοῦ· τρίτῃ δὲ ἡμερῇ ἐπεὶ ὤων ἐκόπασε, μετῴκει τῶν ὀρνέων, πείρην ποιούμενος εἰ κου γῆν ἰδοῖεν τοῦ ὕδατος ἐκδῦσαν. Αἱ δὲ ἐκδεχομένου σφέας πελάγεος ἀμυχανέος, ἀπορέουσαι ὅκη καθορμίσονται, παρὰ τὸν Σίσουθρον ὀπίσω κομίζονται· καὶ ἐπ' αὐτῇσιν ἔτε-ραι. Ὡς δὲ τῇσι τρίτησιν εὐτύχεον (ἀπύκατο γὰρ δὴ πηλοῦ κατάπλεοι τοὺς ταρσοὺς), θεοὶ μιν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανίζουσι, τὸ δὲ πλοῖον ἐν Ἀρμενίῃ περιάπτα ξύλων ἀλεξίφάρμακα (καὶ) τοῖσιν ἐπιχωρίοις παρείχετο. »

Λέγεται Ἀλωρον] sic Scalig.; λέγων cod. A. An λέγω? λέγει Goar. — μιν τοῦ λεῶν] Scaliger.; μὴν τοῦ λεῶν Goar. Præter Euseb. cf. Moses Choren. (fr. 4). — Ἀμιλλάρους] *Almelon* Euseb.; *Amelon* Syncell. in Berosi fr. 6. — δεύτερον Ἀννήδ.] Ad hæc respicit Syncell. p. 39, B (Berosi fr. 6) : ὁ δὲ Ἀβυδηνὸς τὸν δεύτερον Ἀννήδωτον μετὰ σάρους εἴκοσιν ἐξ sc. εἴρηκε φανῆναι. Apparuit igitur vel Almelonis anno postremo, vel primo anno Ammenonis. Hoc ex Beroso posuisse videtur Alexander Polyhistor. Apollodorus secundum Annedotum post 40 saros apparuisse dixit, teste Syncello l. 1. Vereor ne hoc de tertio Annedoto intelligendum sit, cujus nulla mentio injicitur. — δ' διφωεῖς] sec. Berosum fr. 6 sub Devono apparet τέταρτος Ἀννήδωτος. Illud rectius; *septem* fuerint Annedotes. Vide Movers. *Phœniz* I, p. 104. — Εὐέδωκος] *Jodocus* Euseb.;

cem sint, quorum omnium in imperio tempus sarorum centum et viginti summam componit. — De diluvio supra memoratis similia nec disparia subjungit, hoc pacto. « Post Euedoreschum regnaverunt alii quidam, ac demum Sisithrus, cui Saturnus pluviarum maximam vim decimo quinto mensis Dæsi fore prænuntiavit, ac quicquid litteris consignatum esset apud Heliopolin Sisiparorum abscondit jussit. Sisithrus hæc exsecutus in Armeniam confestim navigavit. Ac statim quæ a deo prædicta erant, contigerunt. Tertio vero die quum aquarum inundatio remitteretur, quasdam aves emisit, num terram alicubi aquis exstantem delegerent, exploraturus. Illæ vero, profundis tantum aquarum vorticibus eas excipientibus, haud reperientes quo considere possint, ad Sisithrum remeant. Post hæc pariter aliæ. Quum vero tertio id fecisset et rem pro voto fuisset consecutus (volucubus nimirum pedibus limo infectis redeuntibus), illico a diis ex hominum conspectu subducitur, ac navigium in Armeniam delatum, amuleta collo suspendenda e tabularum fragmentis suppeditavit indigenis. »

Iotages mgo Euseb. — Ἐνεύδουλος] Ἐνάδουλος Scaliger. — Εὐεδώρεσχος] Ἀεδωρ. Scaliger.; *Erodanchus* Euseb. in Berosi fr. 5; Εὐερώδαχος Syncell. in Berosi fr. 6. — Ἀνώδαφος] Ἀνώ Δάφος Goar.; Ὡδάκων ap. Syncell. in Berosi fr. 6. Odacon sec. Berosum πάντα τὰ ὑπὸ Ὡάννου κεφαλαιωδῶς ῥηθέντα κατὰ μέρος ἐξηγήσασθαι dicitur. Περὶ τούτου, Syncellus addit, Ἀβυδηνὸς οὐδὲν εἶπεν. — Ἄλλοι τε] ἄλλοι τοὶ τὲ cod. A; ἄλλοι δύο τε correxit Anonymus. — Ἄλλοι τινὲς κτλ.] Inde ab his verbis eadem exhibent Eusebius in P. E. p. 414, D (tom. II, p. 363 ed. Gsfd.) : Ἐγὼ δὲ σοὶ τὰ Μηδὶ καὶ καὶ Ἀσσυρίᾳ διελθὼν ἐκ τῆς Ἀβυδηνοῦ γραφῆς... τὰςδε τοῦ ἀνδρὸς παραθήσομαι τὰς λέξεις· « Μεθ' ὧν ἄλλοι τινὲς κτλ. et Cyrillus C. Jul. I, 1. Repetit et commentario illustravit Casaubonus in Vet. histor. fragm. select. p. 7 sqq. ad calcem libri De emendat. temp.

Chron. Barber. ap. Mai. Vett. scriptt. nov. coll. tom. VIII, p. 7 : Πρώτην πασῶν ἀναγράφουσι τὴν Χαλδαίων βασιλείαν ἄνδρες ἐν παιδείᾳ γινώριμοι, Ἀλέξανδρος ὁ Πολυίστωρ, Βηρωσσὸς καὶ Ἀβυδηνὸς καὶ Ἀπολλόδοτος. V. Berosi fr. 1, tom. II, p. 498.

2.

Eusebius Arm. p. 22 ed. Mai, postquam Chaldæorum historiam e Beroso Alexandri Polyhistoris narravit (v. Berosi fr. 12), pergit : *Quæ hactenus dicta sunt, Abydenus etiam satis consentaneus in Chaldæorum historia recitat : namque et ipse non absimilem Polyhistori narrationem ingreditur.*

ABYDENI DE PRIMO CHALDÆORUM REGNO.

De Chaldæorum sapientia hactenus. Jam ad ejusdem regionis dominium quod attinet : primum quidem Alorus regnavisse aiunt ; de quo homine nihil referunt, præterquam quod eum providentissimus deus populorum pastorem creavit. Is saris decem dominatum tenuit. Constat autem sarus annis ter mille sexcentis, nerus sexcentis, sossus sexaginta. Deinde Alaparus dominatus est : tum Almelon ex urbe Pantibiblis, sub quo secundus Anidostus (sic) mari emersit Oanni similis, cujus figura erat semidei. Tum Ammenon, tum Amegalarus, tum Davonus pastor, quo regnante quattuor biformes e mari in siccum semet ejecerunt, Iotagus, Eneugamus, Enebulus et Anementus : et sub Edorescho, qui postea regnavit, Anodaphus : deinde et alii dominati sunt demumque Xisuthrus. Quæ narratione historicus hic Polyhistori consonat. Tum etiam de diluvio hac ratione scribit : (v. fr. 3.)

Iotages, etc.] « Ita in margine codicis, quæ nomina in textu paullo corruptiora exhibentur :

Iodocus et Damosnes et Bolus et Anementus. » MAI. — « Post Erodeshcho lacuna est in codice unius vocabuli. » MAI.

3.

ABYDENI DE DILUVIO.

Euseb. 1. 1. : *Deinde alii quidam dominati sunt, tandemque Xisuthrus, cui prædixit Saturnus futuram esse imbrum copiam die quinta (decima quinta sec. Syncell.) mensis Daesii; mandavitque ut libros omnes in Solis urbe Siparis conderet. Iu ubi Sisithrus (sic h. l.) præstitit, pansisque velis in Armeniam cursum direxit, statim deo favente navim illuc appulit. Mox tertio die quum imbrum vis quiesceret, misit aves aliquot explorandi causa num tellus undis emergeret. Illæ immensum tranantes continuumque et fluctuans pelagus, nulla inventa sede, qua pes subsisteret, ad Sisithrum flexo cursu reversæ sunt. Tres deinde dies moratus, denuo easdem mittebat : quæ pedes limo oblitos reversæ retulerunt. Continuoque illum dii ex hominum conspectu eripiebant : navis autem in Armenia sistebat, lignoque suo salutarem medelam regionis ejus incolis exhibebat. — Atque his quæ dicta sunt, Abydenum, ad diluvium quod attinet, cum historia Hebræorum ad amussim congruere, cunctis esse exploratum confido. Jam quod hi historici, gente Græci aut Chaldei, Noachum alio nomine, id est Xisuthrum appellaverint, id quidem ne quæso miremur : itemque quod Deo more suo deorum nomen appinxerint, et columbam silentio presserint, proque ea indefinite aves dixerint; hæc, inquam, magnopere non sunt miranda. Sic de diluvio Abydenus in Chaldæorum historia. Idem et de turris ædificio congruentia cum Mosis narratione hoc pacto scribit (v. fr. 6). Cf. Berosi fr. 7.*

4.

Moses Chorenens. 1, 3 : *De totius generis humani radice... paucis oportet indicari quamobrem a sacris literis alii scriptores dissentiant; Berosum dico historicum literatissimum atque Abydenum; aut cur ipse Abydenus de navigii ædificatione, cæterisque familiarum principibus non modo quod ad nomina attinet et tempora, sed etiam in eo, quod genus humanum ab eadem stirpe non repellant. De ea re enim ita Abydenus pariter ac cæteri : « Deus quidem providentissimus pastorem constituit cum et rectorem populi. » Deinde dicit : « Regnavit Alorus saros decem, qui annos conficiunt 36,000. » Similiter ad Noam diversum adhibent nomen, ac tempus immensum, quanquam de aquarum violentia et terræ corruptione cum sacris literis con-*

sentanea tradunt; atque itidem decem familiarum principes simul cum Xisuthro numerant. Atque eorum anni non tantum a solaribus nostris, qui quattuor tempestatibus sunt conclusi, longe discrepant, atque adeo a divinis; verum neque cum Ægyptiis lunares computant ortus, neque eos vero, qui ex diis nomen invenere; adeo ut qui revera annos designari putant, ii ad veri confirmationem, Græcorum numeris aptent et connectant, alias collectionem minuentes, alias augentes.

5.

ΑΒΥΔΗΝΟΥ.

Syncell. p. 44, D: Ἐντὶ δ' οἱ λέγουσι τοὺς πρώτους ἀνασχόντας ῥώμῃ τε καὶ μεγέθει γαυνομένους καὶ δὴ θεῶν καταφρονήσαντας ἀμείνονας εἶναι τύρσιν ἡλίβατον αἰεῖρειν, ἣ νῦν Βαβυλῶν ἐστίν· ἥδη τε ἄσπον εἶναι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τοὺς ἀνέμους θεοῖσι βωθέοντας ἀνατρέψαι περὶ αὐτοῖσι τὸ μηχανήμα· τοῦ δὲ τὰ ἐρείπια λέγεσθαι Βαβυλῶνα. Τέως δὲ ὄντας ὁμογλώσσους ἐκ θεῶν πολύθροον φωνὴν ἐνέγκασθαι· μετὰ δὲ Κρόνῳ καὶ Τίτῳ συστῆναι πόλεμον. Eadem Euseb. P. E. IX, 14 p. 416, B. (tom. II, p. 366 Gsfd.). Cf. Berosi fr. 10.

6.

ABYDENI DE TURRIS ÆDIFICIO.

Euseb. Chron. p. 24. *Ea tempestate prisci homines adeo viribus et proceritate sua tumuisse feruntur, ut etiam deos aspernarentur focisque facerent, celsissimumque eum obeliscum niterentur exstruere qui nunc Babylon appellatur. Quumque jam illum proxime ad deos cælo æquassent, dii ventorum adjutorio usi machinosum opus imbecillum impellebant, humique prosternebant: eaque rudera Babelis nomen contraxerunt. Quippe eatenus unius sermonis usura freti homines erant; tunc autem a diis confusio varia et dissona linguarum in eos, qui una lingua utebantur, immissa est. Deinde et Saturnus cum Titano prælio certabat. — Præterea idem vir Senecheribi quoque mentionem facit his verbis (v. fr. 7). — Eadem iterum tangit Euseb. p. 61.*

7.

Eusebius Chron. p. 25: ABYDENI DE SENECHERIBO. *His temporibus quintus denique et vige-*

simus rex fuit Senecheribus, qui Babylonem sibi subdidit, et in Cilicii maris litore classem Græcorum profligatam disjecit. Hic etiam templum Athe-niensium (i. e. Ἀθηναῖς) struxit: ærea quoque signa facienda curavit, in quibus sua facinora traditur inscripsisse. Tarsum denique ea forma, qua Babylon utitur, condidit, ita ut media Tarso Cydnus amnis transiret, prorsus uti Babylonem dividit Arazanes. Proximus huic regnavit Nergilus, quem Adrameles filius occidit. Rursus hunc frater suus Axerdis interfecit, patre eodem, alia tamen matre genitus, atque Byzantium usque ejus exercitum persecutus est, quem antea mercede conduxerat auxiliarem. In hoc miles erat Pythagoras quidam Chaldææ doctrinæ assecla (Cf. Berosi fr. 12, 3). Ægyptum præterea partesque inferiores Syriæ acquirebat Axerdis. Hinc Sardanapallus exortus est. Post quem Saracus imperitabat Assyriis: qui quidem certior factus turmarum vulgi collectitarum, quæ a mari adversus se adventarent, continuo Busalussorum militiæ ducem Babylonem mittebat. Sed enim hic capto rebellandi consilio, Amuhiam Asdahagis Medorum principis filiam nato suo Nabucodrossori despondebat; moxque raptim contra Ninum seu Ninivem urbem impetum faciebat. Re omni cognita, rex Saracus regiam (Eboritam) inflammabat. Tum vero Nabucodrossorus summæ rerum potitus firmis mœnibus Babylonem cingebat. Hisce narratis, reliqua etiam Nabucodrossori gesta ita persequitur Abydenus, ut a libris Hebræorum prorsus non abhorreat.

Quintus et vigesimus] Sec. Berosum usque ad Phulum sunt reges 45; ideoque Senecheribus foret quadragesimus nonus. Fortasse igitur scriba xε' perperam exaravit pro μθ'. — Proximus huic regnat Nergilus etc.] De Nergilo non constat; Adrameles sec. Script. sacrum et Berosum (ubi Ardu muzanes) filius et intersector est Senecheribi. — Axerdis apud Berosum fr. 12 est Asordanus. Cf. Niebuhr. *Kleine Schften*, p. 204. — ... quem mercede conduxerat auxiliarem] ad hæc Maius: «Locus in Arm. cod. obscurus videbatur.» De ipsa expeditione cf. Niebuhr l. I. p. 206. — Hinc Sard. exortus est] Aucher. vertit: Axerdis autem Ægyptum partesque Syriæ inferioris in suam potestatem redegit; ex qua Sardanapallus quoque exstitit. Totus hic locus paullo corruptior. Post Axerdin sive Asordanum apud Berosum sequitur Sammuges,

5.

EX ABYBENO. Sunt qui dicant primos homines viribus et corporum proceritate fisos in contemptum deorum, quasi superiores illis forent, venisse; eam ob rem miræ altitudinis turrim, quæ nunc Babylon est, molitos illamque ædificiis jam cælis vicinam adstruxisse, ventos autem diis opi ferendæ

advolantes vastam illam molem in suos auctores deturbasse, ac rudera, quæ superfuerunt, Babylonis nomen accepisse. Homines porro quorum ad id tempus una eademque lingua fuerat, diis ita jubentibus, multiplici et ab invicem diverso loquendi genere discrepasse, ac postmodum enatis dissidiis Saturnum et Titanem inter se bello decertasse.

post hunc Sardanapallus sive Saracus, Sammugis nulla apud Nostrum fit mentio; ejus loco poni videtur Sardanapallus, qui idem esse debet cum Saraco. Annotaverat quidam, ut puto, *Saracumeundem* esse qui vulgo dicitur *Sardanapallus*. Deinde nomen Sardanapalli alieno loco in textum receptum est, ita ut Sammugis, non vero Saraci nomini substitueretur. — *Busalussorus* est Nabopalassarus. — *Evoritam*] « In Armeniaco textu est RHOK ARNER ZARCHUNIS EVORIDA. Jam vero RHOK vox hactenus nobis inaudita, cujus etymologiam investigationibus occurrebat *hūa*, *ignis*. Dicendum est ergo: incendio tradebat regiam *Evoritam* s. *Evoritæ*. Tum de postremo hoc vocabulo *Evorita* dum cogitabamus, veniebat nobis in mentem *Aroiten* nomen pro *Amuhia*, quod vidimus in textu græco (ap. Syncell. p. 210, B. Vid. not. ad Beros. fr. 12). » MAI. Igitur hoc quoque loco glossa temere in ordinem verborum recepta est.

8.

Eusebius Arm. p. 26 ed. Mai: **ABYDENI DE NABUCHODONOSORO.** *Nabucodrossorus suscepto imperio Babylonem intra quindecim ferme dies cingebat mœnibus et triplici aggere: fluviumque Armacalem ab Arazane promebat: puteum item excelso loco apud Sipara urbem fodiebat, quadraginta parasangas latum, et ulnas viginti profundum. Huic autem claustra apponenda curavit, quibus reclusis universa planities rigaretur. Claustrorum nomen ἰχθυογνώμονας vocant, quasi ea voluntate quadam ingenitaque inclinatione sint prædita. Litus præterea Rubri maris adversus impetum fluctuum communivit: tum in limine Arabicæ regionis Teredonem urbem fundavit: regia palatia recentibus arborum surculis exornavit, nomenque his fecit viridaria pensilia. Mox accurate etiam edisserit quænam dicta sint viridaria pensilia, eademque ait a Græcis quoque in septem speciosisimis miraculis numerari.*

Rursus alio loco idem homo sic loquitur: Cuncta, inquit, olim aquis tenebantur; idque mare dicebatur: quod quidem Belus compescuit, et suum cuique rei locum tribuit. Idem Babylonem mœnibus ambiens communivit, quæ diuturnitate temporis diruta Nabucodrossorus demum restituit: eaque

supererant usque ad imperium Macedonum non sine valvis ære conflatis. Omnia Abydenus Danieli consona narrat, apud quem Nabuchodonosorus superbia tumidus ita inducitur loquens: « Nonne hæc est Babylon magna, quam ego ædificavi ut sit regni sedes, virtute fortitudinis meæ, et in honorem gloriæ meæ (c. 4, 27)! »

Jam quod imperii ejus felicitatem testetur Danie. his verbis; quibus de Nabuchodonosoro loquitur; audi et Abydenum: Hercule, inquit, fortior erat; idque exponit hac ratione sermonis. Potentissimus, ait, Nabucodrossorus, qui et ipsi Herculi fortitudine præstitit, in Libyam atque Iberiam magnis copiis expeditionem suscepit: quibus regionibus debellatis, incolarum partem in Ponti dexteram oram transtulit. Deinde Chaldæi tradunt, mentem ejus ad regiam reducis deorum quorundam afflatu fuisse occupatam, ita ut in hæc verba erumperet: Ego Nabucodrossorus, o strenui Babylonii, superventuras vobis ærumnas prædicam. Tum alia id genus accurate narrat. Rursusque idem scriptor addit: eum, qui tanto elatus fastu imperabat, e conspectu repente ereptum evanuisse. Hinc filius ejus Amilmarodachus regnavit, quem brevi Niglisares gener occidit. Successit autem, qui unus supererat, Labossoracus filius: qui violento item fato quum ab eodem sublatus fuisset, Nabonedochus nullo jure fretus ad regni sedem accedere jussus est: is nempe, cui Cyrus, capta dein Babylone, Carmanie præfecturam concessit: a Dario autem rege cadem provincia pulsus est.

Eusebius P. E. IX, 41, p. 456, D (t. II, p. 440 ed. Gsfd.): Εἶδον δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀβυδηνοῦ Περὶ Ἀσσυρίων γραφῇ περὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορ ταῦτα·

« Μεγασθένης δὲ φησι Ναβουχοδρόσορον Ἡρακλῆος ἀλκιμώτερον γεγονότα ἐπὶ τε Λιβύην καὶ Ἰβηρίην στρατεύσαι· ταύτας δὲ χειρωσάμενον, ἀπόδασμον αὐτῶν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικῆσαι. Μετὰ δὲ, λέγεται πρὸς Χαλδαίων, ὡς ἀναβὰς ἐπὶ τὰ βασιλῆϊα κατασχεθεῖν θεῷ δτεω δὴ, φθελγᾶμενος δὲ εἶπεν, Οὗτος ἐγὼ Ναβουχοδρόσορος, ὡς Βαβυλωνῖοι, τὴν μέλλουσαν ὑμῖν προαγγέλλω συμφορὴν, τὴν ὃ τε Βῆλος ἐμὸς πρόγονος ἦ τε βασιλεία Βῆλτις ἀποστρέψαι Μοίρας πείσαι ἀσθενοῦσιν. Ἡξεῖ Πέρσης ἡμίονος, τοῖσιν ὑμα-

9.

In ea quam Abydenus de Assyriorum rebus scripsit historia, de Nabuchodonosore hæc reperi:

« Megasthenes, inquit, auctor est Nabucodrosorum Herculi ipsi fortitudine atque animis præstitisse, atque in Libyam et Iberiam impetu facto, utriusque jam domitæ colonias in dextram Ponti plagam deportasse. Quibus peractis, Chaldæi ferunt, cum consensu palatio divinitus

repente afflatum, quod sequitur oraculum effudisse: Ille ego Nabucodrosorus, o Babylonii, imminentem vobis calamitatem prænnuncio, quam Parcis, uti averruncent, nec Belus generis nostri auctor nec regina Beltis persuadere unquam poterunt. Persicus veniet mulus, qui dæmonum vestrorum auxilio, durum cervicibus vestris jugum imponet. Atque hujus cladis auctor etiam Medes quidam erit, quo ante Assyrii inagnopere gloriabantur. O utinam ipse,

τέροισι δαίμοσι χρεώμενος συμμάχοισιν· ἐπάξει δὲ δουλοσύνην. Οὗ δὴ συναίτιος ἔσται Μήδης, τὸ Ἀσύ-
ριον αὐχμημα. Ὡς εἶθε μιν, πρόσθεν ἢ δοῦναι τοὺς πο-
λιήτας, Χάρυδίν τινα ἢ θάλασσαν εἰσδεξαμένην αἰστώ-
σαι πρόρριζον ἢ μιν ἄλλας ὁδοὺς στραφέντα φέρεσθαι
διὰ τῆς ἐρήμου, ἵνα οὔτε ἄσπεα οὔτε πάτος ἀνθρώπων,
θῆρες δὲ νόμον ἔχουσι καὶ ὄρνιθες πλάζονται, ἐν τε
πέτρῃσι καὶ χαράδρῃσι μῶνον ἀλώμενον· ἐμέ τε πρὶν
εἰς νόον βαλέσθαι ταῦτα τέλεος ἀμείμονος κυρῆσαι.
Ὁ μὲν θεσπίσας παραχρῆμα ἠφάνιστο· ὁ δὲ οἱ παῖς
Ἀμιλμαρούδοκος ἐβασίλευε. Τὸν δ' ἐκ χειρὸς ἀποκτεί-
νας Ἰγλισάρης (i. q. Νηριγλισάρης) λείπει παῖδα
Λαθασσοάρασκον. Τούτου δὲ ἀποθανόντος βιαίῳ μόρῳ,
Ναθαννίδογον ἀποδεικνῦσι βασιλέα, προσήκοντά οἱ
οὐδέν. Τὸν δὲ Κύρος ἐλὼν Βαβυλῶνα, Καρμανίης ἡγε-
μονίῃ δωρεέται. »

Καὶ περὶ τοῦ κτίσαι δὲ τὸν Ναβουχοδονόσορ τὴν
Βαβυλῶνα, ὁ αὐτὸς ταῦτα γράφει·

« Λέγεται δὲ πάντα μὲν ἐξ ἀρχῆς ὕδωρ εἶναι, θά-
λασσαν καλομένην. Βῆλον δὲ σφεα * παῦσαι, χώρην
ἐκάστῳ ἀπονείμαντα, καὶ Βαβυλῶνα τείχει περιβαλεῖν·
τῷ χρόνῳ δὲ τῷ ἰκνευμένῳ ἀφανισθῆναι. Τειχίσαι δὲ
αὐτὴς Ναβουχοδονόσορον τὸ μέχρι τῆς Μακεδονίῃν
ἀρχῆς διαμεῖναι ἐὼν χαλκόπυλον. »

Καὶ μεθ' ἑτέρα ἐπιλέγει·

« Ναβουχοδονόσορος δὲ διαδεξάμενος τὴν ἀρχὴν,
Βαβυλῶνα μὲν ἐτείχεσε τριπλῇ περιβολῇ ἐν πεντεκαί-
δεκα ἡμέρῃσι, τὸν τε Ἀρμακάλην ποταμὸν ἐξήγαγεν,
εὐὸντα κέρας Εὐφράτῃ, τὸν τε Ἀκράκανον (Ἀράκανον
nonnulli libri). Ὑπὲρ δὲ τῆς Σιππαρηνῶν πόλιος
λάκκον ὀρυζάμενος, περίμετρον μὲν τεσσαράκοντα
παρασαγγέων, βάθος δ' ὀργυιέων εἴκοσι, πύλας ἐπέστη-
σεν, τὰς ἀνοίγοντες ἀρδεσκον τὸ πεδῖον· καλέουσι δ' αὐ-
τὰς ἐχετογνώμονας. Ἐπετείχεσε δὲ καὶ τῆς Ἐρυθρῆς
θαλάσσης τὴν ἐπὶ κλυσιν καὶ Τερηδόνα πόλιν ἐκτισεν
κατὰ τὰς Ἀράων εἰσβολὰς· τὰ τε βασιλῆα δένδροις
ἤσκησε, κρεμαστοὺς παραδείους ὀνομάσας. » — Καὶ
ταῦτα δὲ μοι ἀπὸ τῆς δηλωθείσης κείσθω γραφῆς.

aut profundo pelago haustus atque absorptus periret,
priusquam cives meos ita proderet, aut Charybdi quadam
alias abreptus in vias per solitudines erro vagaretur, ubi
nullius neque urbis neque hominis vestigium appareat,
sed feræ duntaxat libere pascantur, volucresque circumvol-
lent, adeoque solus medius inter scopulos ac voragines
jactaretur. Mihi quoque, priusquam hæc ei tam nefaria
mens injecta sit, feliciorem exitum sortiri liceat. Hæc ef-
fatus, hominum ex oculis repente sublatus evanuit. Atque
Amilmarudocum filium regni habuit successorem. Quem
occidit affinis Iglisares (Neriglisares) filiumque relinquit
Labassoarascum. Hoc etiam violente nece sublato, Naban-
nidochum, nulla cum eo affinitate conjunctum, regem creant,
cui Cyrus postea Babylone potitus Carmaniaz principatum
ultra concessit. »

Idem porro conditam a Nabuchodonosore Babylonem
fuisse ita narrat :

« Ferunt, inquit, loca hæc omnia initio aquis obruta

10.

Moses Chorenens. II, c. 7, p. 95 : ... ut Aby-
denus scriptum reliquit ita dicens : « Potens ille
Nabuchodonosorus Herculem Libycum vi supera-
bat. Exercitu coacto, in Iberorum regionem venit,
et profligatam oppressamque in ditionem suam re-
degit, et partem quandam populæ ad dextram maris
Pontici abduxit collocavitque. »

10. a.

Syncell. p. 226 A : Μετὰ τοῦτον (sc. τὸν Ναβου-
χοδονόσωρ) υἱὸς αὐτοῦ Εὐειλὰδ Μαροδὰχ λεγόμενος
ἔτη δύο μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς ἐβασίλευσεν, ὡς
μαρτυροῦσιν οἱ τὰ Καλδαϊκὰ συγγραψάμενοι Ἀλέξαν-
δρος καὶ Ἀβυδηνός, οἷς καὶ Ἰώσηπος καὶ πάντες ἐν τού-
τοις ἔπονται, συμφωνούσης καὶ τῆς θείας γραφῆς.

11.

ABYDENI DE REGNO ASSYRIORUM.

Eusebius Chron. p. 36 : *Chaldæi regionis suæ
reges ab Aloor usque ad Alexandrum hoc pacto
enumerant. Nini quidem et Samiramidis nullam
rationem habent. His autem dictis ita suam histo-
riam exorditur : « Fuit, inquit, Ninus Arbeli,
Chaali, Arbeli, Anebi, Babii, Beli regis Assyrio-
rum. Deinde accurate reges enumerat a Nino et a
Samiramide ad Sardanapallum, qui omnium ex-
tremus fuit : a quo ad primam Olympiadem sexa-
ginta et septem anni putantur. » De Assyriorum
regno hac diligentia scripsit Abydenus. Nihilominus
et Castor primo libro summarii Chronicorum eadem
plane ad litteram narrat de regno Assyriorum.*

Annos 67 a fine Sardanapalli usque ad Olymp.
1 numerat etiam auctor Excerptorum Barbarorum
(ex Africano). De hoc computo diximus in Fragm.
chronol. p. 162. Ceterum Castor quamvis in uni-

fuisse marisque nomine appellata : verum suam singulis re-
gionem Belum assignasse, Babylonemque mœnibus cinxis-
se, ac deinceps mortalium oculis ereptum esse : postea vero
septum illud, valvis distinctum æreis, a Nabuchodonoso-
re exstructum esse, quod ad Macedonum imperium usque
steterit. »

Ac rursus nonnullis interjectis :

« Nabuchodonosorus, inquit, regno potitus Babylonem
intra quindecim dierum spatium triplici muro cinxit, atque
Armacalen Acracanumque fluvios, ab Euphrate ortos, alio
derivavit. Tum Sipparenorum urbis in gratiam paludem
fodit, cujus ambitum parasangas quadraginta, altitudo vero
ulnas viginti obtineret. Eidem claustra imposuit, Echeto-
gnomonas vocant, quibus patefactis agrum illi suum irri-
gant. Maris quoque Rubri eluvionem objectis repressit
obicibus, ac Terephonem urbem adversus Arabum irru-
ptiones excitavit, palatiumque suum arboribus consitis
(pensiles hortos vocabat) exornavit.

versum eandem de Assyriorum temporibus chronologiam sequitur (Ctesianam scilicet), minime tamen *ad verbum* eadem tradidit. Vid. Castor. fr. 1, p. 156 sqq.

12.

Moses Choren. I, c. 4, p. 13 : *Neque est quod quis de hujus rei veritate dubitet, quum de iis nobis complura tradat Abydenus, auctor certus, ita dicens : « Ninus ortus Arbelo, Chæalus Arbelo; is Anebi, is Babio, is Belo. » Similiterque stirpem nostram ab Haico ad Arcem pulchrum, quem Semiramis interfecit, hoc ordine enumerat : « Arcæus pulcher Arami filius, qui Harmæ, qui Gelamii, qui Amasiæ, qui Aramæis, qui Armenaci, qui Belo adversatus vitam amisit. » Atque hæc narrat Abydenus in primo suo Originum libro, quem postea quidam huc attulerunt. Ejusdem rei testis est Cephalimus (v. fragm. Cephalionis).*

ACESANDER.

ΠΕΡΙ ΚΥΡΗΝΗΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Plutarch. Qu. Conviv. V, 2, p. 675, B : Εἶπον δὲ καὶ Πελλίαν θάπτων Ἀκαστος ὁ υἱὸς ἁγῶνα ποιήματος παράσχοι, καὶ Σίβυλλα νικήσειεν. Ἐπιφουμένων δὲ πολλῶν, καὶ τὸν βεβαιωτὴν ὡς ἀπίστου [καὶ] παραλόγου τῆς ἱστορίας ἀπαιτούντων, ἐπιτυχῶς ἀναμνησθεὶς ἀπέφραiven Ἀκέσανδρον ἐν τῷ Περὶ Λιβύης ταῦτα ἱστοροῦντα. Καὶ τοῦτο μὲν, ἔφη, τὸ ἀνάγνωσμα τῶν οὐκ ἐν μέσῳ ἐστί· τοῖς δὲ Πολέμωνος τοῦ Ἀθηναίου κτλ. (v. Polemon. fr. 27, tom. III, p. 123).

DE CYRENE.

1.

Dixi Acastum Peliam patrem funerantem poematum certamen instituisse, idque Sibyllam vicisse. Hic quum multi me reprehenderent, et narrationis tanquam incredibilis et absurdæ testem aliquem poscerent; commodum recordatus asserui Acesandrum in opere De Libya auctorem ejus esse. Sed hujus, aiebam, lectio non est omnibus in promptu : Polemonis autem Atheniensis etc.

2.

Pherecydes Naiade et Peneo, Acesander vero Phyllira Æsopi filia et Peneo Hypseum natum esse dicunt.

3.

Hunc Apollonius modo Eurypylum modo Tritonem appellat. Acesander vero Eurypylum fratrem esse Tritonis dicit; verba sunt : « Eurypylus Neptuni et Celenus Atlante

Scriptum Περὶ Λιβύης non diversum fuisse puto ab eo, quod a reliquis laudatur Περὶ Κυρήνης.

2.

Schol. Pindar. Pyth. IX, 27 : Ναΐδος δὲ καὶ Πηνειοῦ τὸν Ὑψέα Φερεκύδης, Ἀκέσανδρος δὲ Φιλύρας τῆς Αἰσωποῦ καὶ Πηνειοῦ ἱστορεῖ τὸν Ὑψέα.

3.

Idem Pyth. IV, 57 : Τοῦτον (sc. τὸν Εὐρύπυλον, quem Pindarus Neptuni filium dicit) δὲ Ἀπολλώνιος ποτὲ μὲν Εὐρύπυλον προσαγορεύει, ποτὲ δὲ Τρίτωνα. Ἀκέσανδρος δὲ φησιν ἀδελφὸν εἶναι τὸν Εὐρύπυλον Τρίτωνος, γράφων οὕτως « Εὐρύπυλος Ποσειδῶνος καὶ Κελαινοῦς τῆς Ἀτλαντος, Τρίτωνος ἀδελφός. Οὗτος γαμει Στερόπην τὴν Ἥλιου, Πασιφάης ἀδελφὴν, καὶ γεννᾷ παῖδας δύο Λυκάονα καὶ Λευκιππον. » Eadem Tzetz. ad Lyc. 886.

4.

Schol. Apoll. Rh. IV, 1661 : Εὐρύπυλος, Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ Κελαινοῦς τοῦ Ἀτλαντος, βασιλεὺς δὲ Κυρήνης. Φύλαρχος δὲ ἐν ἐβδόμῳ Εὐρυτον αὐτὸν καλεῖ, καὶ ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀναγράφει Λυκάονα. Ἀκέσανδρος δὲ ἐν πρώτῳ Περὶ Κυρήνης μετ' αὐτὸν βασιλεῦσαι φησι Λιβύης Κυρήνην τὴν Ὑψέως. Cf. Müller. Min. p. 348.

5.

Idem ib. II, 498 : Ἀκέστωρ (leg. videtur Ἀκέσανδρος) δὲ ἐν τοῖς Περὶ Κυρήνης ἱστορεῖ, ὡς ἐπ' Εὐρυπύλου βασιλεύοντος Λιβύης, ὑπὸ Ἀπόλλωνος διακομισθεῖς Λιβύην ἢ Κυρήνην λέοντος δὲ τὴν χώραν λυμαινομένου, προθείη τὴν βασιλείαν ὁ Εὐρύπυλος ἄθλον τῷ ἀποκτενοῦντι τὸνλέοντα. Τὴν δὲ διαχρήσασθαι αὐτὸν, καὶ τὴν βασιλείαν λαβεῖν. Παῖδας δὲ αὐτῆς γενέσθαι Αὐτοῦχον καὶ Ἀρισταῖον. Num recte conjecerim pro Ἀκέστωρ reponendum esse Ἀκέσανδρος, tu videas. Cogitari etiam possit de Acestodoro vel

genitæ filius, fraterque Tritonis est. Is uxorem ducit Steropen, Solis filiam, Pasiphaes sororem, ex eaque duos precreat filios, Lycaonem et Leucippum. »

4.

Eurypylus, Neptuni f. et Celenus Atlante natæ, rex Cyrenæ. Phylarchus libro septimo Eurypylum appellat fratremque ejus Lycaonem scribit. Acesander vero libro primo De Cyrene ait post Eurypylum regnum Libyæ tenuisse Cyrenen filiam Hypsei.

5.

Acestor in libris De Cyrene narrat, Eurypylo in Libyæ regnante, Cyrenen ab Apolline in Libyam transportatam esse. Et quum terram leo infestaret, Eurypylum ei qui leonem interfectorus esset, regnum præmium proposuisset. Occidisse eum Cyrenen atque sic regnum accepisse. Filios ejus esse Autuchum et Aristæum.

Acestoride, qui Περὶ πόλεων vel Τὰ κατὰ πόλιν μυθικά scripsit. Vid. tom. II, p. 464.

Pro Autucho ap. Justinum XIII, 6 corrupte legitur *Authocus*. V. Müller. *Min.* p. 347.

6.

Schol. Apollon. Rhod. IV, 1750 : 'Ο δὲ Εὐφημος ὥκει μὲν τὴν Λακωνικὴν κατὰ τὸν αἰγιαλόν· εἰς δὲ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ Σήσαμος εἰς Θήραν ἀπόκησε. Σησάμου δὲ ἦν ἀπόγονος Ἀριστοτέλης, ὅστις τῆς εἰς Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσατο. Ἱστορεῖται δὲ ταῦτα παρὰ Πινδάρῳ (Γιμάνδρῳ Paris.) ἐν Πυθιονίκαῖς· ἐπιμελέστερον δὲ παρὰ Θεογρήστῳ ἐν α' Λιδικῶν, καὶ παρὰ Ἀλεξάνδρῳ ἐν Περὶ Κυρήνης.

7.

Schol. Pind. Pyth. IV, 1 : 'Ηρόδοτος (IV, 155) μὲν οὖν φησιν ὅτι ἡ Πυθία τὸν πρῶτον Βάττον οὕτω προσηγόρευσεν Ἀριστοτέλῃ προτέρων λεγόμενον, τῇ Λιθύων φωνῇ· Λίβυες γὰρ Βάττους τοὺς βασιλέας λέγουσιν· οἱ δὲ ὅτι ἰσχνόφωνος ἦν καὶ περὶ τῆς φωνῆς πυνθανόμενος, ἡ Πυθία Βάττον προσηγόρευσεν, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπέχεσθαι τὴν γλῶτταν βατταρίζειν φαμέν.... 'Ο δ' Ἀλέξανδρος μὴ ἐκ γενετῆς αὐτὸν φησιν ἰσχνόφωνον γεγενῆσθαι, ἀλλ' ἀπὸ ταῦτομάτου δεθῆναι τὴν γλῶτταν. Ἦν δὲ ὁ ἀνὴρ ῥητορικὸς, φησὶ, καὶ συμβουλεύσασθαι δυνάμενος.

ACESTODORUS vel ACESTORIDES. Vide Cinea fragm. 4, tom. II, p. 464.

(ACHÆUS.)

Schol. Pindar. Ol. VII, 42 : 'Εναντίως τῷ ποιητῇ τὰ περὶ τῆς μητρὸς Τληπολέμου ἱστορεῖ δὲ Πίνδαρος· 'Ομηρος μὲν γὰρ αὐτὴν Ἀστυόχην ἀποκαλῶν καὶ Ἄκτορος εἶναι θυγατέρα βούλεται, ἐν οἷς φησιν (II. β', 658; cf. 513)· « δν τέκεν Ἀστυόχεια. » 'Εοικε δὲ

6.

Euphemus in Laconica habitabat ad oram maritimam. Unus vero ex posteris ejus Sesamus in Theram insulam emigravit. A Sesamo autem genus ducit Aristoteles, qui deducendæ in Cyrenen coloniæ præfuit. Narrantur hæc apud Pindarum in Pythioniciis, et accuratius etiam apud Theochrestum libro primo Rerum Lybicarum, et apud Acesandrum primo De Cyrene.

7.

Secundum Herodotum Pythia Battum vocabulo Libyco usa sic appellavit, quum prius ille Aristoteles vocaretur. Etenim Libyæ *battos* reges dicunt. Secundum alios Battus a Pythia nominatus est, quod vocem hæsitantem haberet, ac de linguæ medela oraculum consuleret; nam voce ca-

δ Πίνδαρος ἐντετυχηκέναι τῇ Ἀχαιῷ ἱστοριογράφῳ. 'Εκεῖνος γὰρ οὕτω γενεαλογεῖ· Ὑπερόχου Εὐρύπυλος· οὗ Ὀρμενος· οὗ Φέρης· οὗ Ἀμύντωρ· οὗ Ἀστυδάμεια· ἡ Τληπολέμου μήτηρ. Καὶ αὐτὸς (κατ' ἄλλους?) δὲ Ἀμύντωρ εἰς Δία τὸ γένος ἀνάγει. 'Ενιοὶ δὲ καὶ υἱὸν Ἀμύντορα τοῦ Διὸς εἶναι λέγουσιν.

Ad hæc Bæckius : « De Achæo historico, quem Beckius Pherecydis æqualem judicat, dubito magnopere. Voss. H. Gr. IV, p. 501, præter nostrum locum novit unum Schol. Arati Phæn. 1171, ubi quanquam cum Pherecyde (fr. 46) et Hippia conjungitur, tamen tragicus Achæus accipi potest. Contra nostro loco vel articuli positus monstrare mihi videtur, excidisse nomen auctoris, v. c. Ἀχουσιδάῳ τῷ ἀρχαίῳ ἱστοριογράφῳ. Duobus locis Achæum historicum restituere tentavit Aug. Meinek. *Cur crit.* p. 30, altero schol. Nicandr. Theriac. 613, ubi Schneiderus pro Ἀρχαίῳ nuper ex fide mpti *Alcæum* dedit; altero Harpocratonis, cui illum non obtrudemus, ubi Achæi historici auctoritatem fere nullam intellexerimus. Idem vero ibidem pro Ἀρχαίῳ ap. Artemidor. Onir. II, 25 rectissime Alcæus præstat. »

Acusilaus si intelligendus est, scribas ἐντετ. τῷ Ἀργεῖῳ ἱστορ. Sed malim ἐπιτυχηκέναι Ἐξαταίῳ ἱστ. Westermannus in not. ad Voss. Hist. Gr. conferri jubet C. Friebel. Græc. satyrogr. fragm. p. 21. De re cf. Müller. *Min.* p. 348.

ÆNEAS ἐν Σαμιακοῖς. V. Abantis fr. 1 not.

ADÆUS MYTILENÆUS. V. Polemonis fragm. p. 132.

ÆNESIDEMUS.

THNIAKA.

Schol. Apoll. Rhod. I, 1300, de Zete et Calai Boreadibus : Τούτους Ἡρακλῆς ἀνείλεν ὕστερον,

plum esse βατταρίζειν dicimus. Acesander vero eum non inde ab natalibus vocem hæsitantem habuisse, sed casu fortuito lingua captum esse tradit; nam vir, ait, oratorius erat et consilio valebat.

De matre Tlepolemi Pindarus a Homero dissentit. Nam Homerus eam Astyoche vocat et Actoris esse filiam vult quo loco dicit : « Quem peperit Astyocheia. » Pindarus in Achæum (?) historicum incidisse videtur. Is enim generis seriem ita constituit : Hyperochi Eurypylos; hujus Ormenus; hujus Pheres; hujus Amyntor; hujus Astydamia Tlepolemi mater.

DE TENO INSULA.

Zeten et Calain Boreadas postea interfecit ad Tenum in-

εἰρὼν περὶ Τῆνον τὴν νῆσον, ἣ παράκειται Δήλῳ, ἐπειδὴ Ἡρακλῆς ἐμνησικακεῖ τῷ Βορέῃ... Αἰνησίδημος δὲ ἐν Τηνιακοῖς (sic cod. Par.; vulgo: Αἰνησίδαμος δὲ ἐν Ταῖνιακοῖς), ἐπειδὴ τὸν Ἡρακλέα ξενίσαντες ἐντὶδρυσαν αὐτὸν, φονεῦσαι βουλόμενοι. Cf. Hygin. fab. 14, Poet. astr. 49, Senec. Med. 634. De Heraclidarum in Teno ins. tribu vide Müller. Dor. II, p. 77 sq. Alius Ænesidemus est Cnossius philosophus scepticus, qui Augusti ætate vixit. V. Exc. in Phot. Bibl. cod. 212; Cic. De orat. III, 17, De fin. II, 11; Sext. Empir. Adv. math. VIII, 8; Eusebius P. E. XIV, 18.

AETHLIUS SAMIUS.

Scriptit Aethlius dialecto ionica (fr. 4). Quare probabiliter antiquioribus historicis accensendus est. At quemadmodum ea quæ Hecataei, Hellanici, Acusilai nominibus posteriore ætate circumferebantur, aut tota aut ex parte spuria et adulterata esse critici statuebant, sic etiam Aethlii ὥρους Athenæus (fr. 3) introducit verbis: εἰ γνήσια τὰ συγγράμματα.

ὍΡΟΙ ΣΑΜΙΩΝ.

1.

Clemens Alex. Protr. c. 4, p. 13 Sylb.: Ἐν Ἰκάρῳ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἀγάλμα ξύλον ἦν οὐκ εἰργασμένον· καὶ τὸ τῆς Κιθαιρωνίας Ἥρας ἐν Θεσπία πρέμνον ἐκκεκομμένον· καὶ τὸ τῆς Σαμίας Ἥρας, ὡς φησιν Ἀέθλιος, πρότερον μὲν ἦν σάνις, ὕστερον δὲ ἐπὶ Προκλέους ἀρχόντος ἀνδριαντοειδὲς ἐγένετο. Arnobius VI, p. 196 (ed. Lugd. 1651): *Pro Marte Romani hastam, Varronis ut indicant Musæ, atque, ut Aethlius (olim Ethedius, quod em. Can-*

terus) memorat, ante usum disciplinamque fictorum, pluteum Samii pro Junone (coluere). Cf. Callimachus ap. Euseb. P. E. III, 8. Müller. *Archæol.* § 66. Panofka De reb. Sam. p. 58.

E LIBRO QUINTO.

2.

Athenæus XIV, p. 653, F: Ὅτι δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις διηγεκίς ἦσαν αἱ ὑπὸ ραῖ πασαι μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ὠραις. Τί οὖν παράδοξον ἱστορεῖν δοκεῖ Ἀέθλιος ὁ Σάμιος ἐν πέμπτῳ Σαμίων Ὠρων λέγων «Σύκον καὶ σταφυλὴ καὶ ὁμομηλὶς καὶ μῆλα καὶ ῥόδα δις τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐγένετο.»

Hæc ex Athenæo repetit Eustath. ad Odys. η', 120. p. 1573. De re vide Panofka *De reb. Sam.* p. 6 sq.

3.

Idem XIV, p. 650 D: Αἱ δ' ἁμαμηλίδες οὐκ εἰσιν ἄπιοι, ὥς τινες οἴονται, ἀλλ' ἑτερόν τι καὶ ἥδιον καὶ χιπύρηνον. Ἀριστομένης ἐν Διονύσω φησιν·

Ὁ Χίος οὐκ οἶσθ' ὡς ἁμαμηλίδας ποιεῖ;
Ὅτι δ' ἐστὶν ἑτερόν τῆς ἁπίου καὶ ἥδιον Αἰσχυροῦς παρίστησιν ἐν τρίτῳ Γεωργικῶν. Περὶ Κέω γοῦν τῆς νήσου λέγων γράφει οὕτως: «Ἀπίους ἡ νῆσος φέρεται κρατίστας, κατὰ τὰς ἐν Ἰωνίᾳ καλουμένας ἁμαμηλίδας· εἰσι γὰρ ἁπύρηνοι τε καὶ ἡδεῖαι καὶ γλυκεῖαι.» Ἀέθλιος δ' ἐν πέμπτῳ Ὠρων Σαμίων, εἰ γνήσια τὰ συγγράμματα, ὁμομηλίδας αὐτὰς καλεῖ. Πάμφιλος δ' ἐν τοῖς Περὶ γλωσσῶν καὶ ὀνομάτων· «Ἐπιμηλὶς (φησιν) ἁπίου γένος.»

4.

Etym. M. p. 601, 25: νένωται... ὁ Ἀθλιος (scr. Ἀέθλιος) ἐν τοῖς Σαμίων Ὠροις (vgo. ὄροις)· «Ἀλλὰ λέξασθαι νένωνται.»

Ex Aethlio vel alio Samiorum Annalium scriptore

3.

Hamamelides non sunt eadem cum piris, ut putant nonnulli; sed diversum quiddam, et suavius, et absque nucleis. Aristomenes in Baccho ait:

Chium an nescis Hamamelidas facere?

Esse autem diversum fructum a piro, et suaviorem, Æschylides docet tertio libro Georgicorum; ubi de Ceo loquens ita scribit: «Fert ea insula pira præstantissima; quæ cum *hamamelidibus*, quas vocant in Ionia, conferri possint: nucleo enim carent, et suavia sunt atque dulcia.» Aethlius vero quinto libro Annalium Samiorum, si genuini illi libri sunt, *homomelidas* easdem vocat. Pamphilus vero, in libris De glossis et nominibus: «*Epimelis*, ait, piri genus.»

4.

Aethlius in Samiorum Annalibus: «Ἀλλὰ λέξασθαι νένωνται. Sed colligere (vel cubitum ire) statuerunt.»

sulam reperiens, quæ non longe a Delo distat. Etenim Hercules injuriam a Borea illatam eo modo ultus est. Ænesidemus vero in Teni insulæ historia propterea interfectos dicit, quod Herculeum hospitio ab ipsis exceptum interficere ex insidiis tentarint.

SAMIORUM ANNALES.

1.

Samie Junonis simulacrum, Aethlio teste, prius trabs lignea erat, postea autem sub Procle archonte statuæ similitudinem accepit.

2.

Athenis perpetuo omne genus autumnalium fructuum præsto fuisse, testis est Aristophanes in Horis. Quid igitur præter opinionem tradere videatur Aethlius Samius, quinto Annalium Samiorum dicens: «Ficus et uva et homomelis et mala et rosæ bis quotannis gignebantur.»

fluxerint quæ affert Lactantius Instit. I, 6 : « Sextam (Sibyllam Varro recenset) Samiam de qua scripsit Eratosthenes in antiquis annalibus Samiorum reperisse se scriptum. » Cf. Suidas v. Σίδουλλαι· Ἐκτη, Σαμία, ἥ κυρίως ὀνόματι καλουμένη Φυτώ· περὶ ἧς ἔγραψεν Ἐρατοσθένης. Cf. Bernhardt. Fragm. Eratosth. p. 86.

AGACLYTUS.

ΠΕΡΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Photius : Κυψελιδῶν ἀνάθημα ἐν Ὀλυμπίᾳ· Πλάτων ἐν Φαίδρῳ (p. 236 B). Παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐστάθη κολοσσός, ἀλλ' οὕτων Κυψελιδῶν. Κυψέλου δέ φασι τὸ ἀνάθημα, ὡς Ἀγάκλυτος ἐν τῷ Περὶ Ὀλυμπίας φησὶν οὕτως· « Νὰς τῆς Ἱπρας παλαιός, ἀνάθημα Σκιλλουντίων· οὗτοι δὲ εἰσὶν Ἥλείων. Ἐνεστὶν δὲ ἐν αὐτῷ χρυσοῦς κολοσσός, ἀνάθημα Κυψέλου τοῦ Κορινθίου· φασὶ γὰρ τὸν Κυψέλον εὐζάμενον, εἰ Κορινθίων τυραννεύσειε, τὰς οὐσίας πάντων εἰς δέκατον ἔτος ἀνιερῶσειν, τὰς δεκάτας τῶν τιμημάτων εἰσπραζάμενον κατασκευάσαι τὸν σφυρήλατον κολοσσόν. » Δίδυμος δὲ κατασκευάσαι τὸν κολοσσόν φησι Περὶ ἀνδρόν, ὑπὲρ τοῦ τῆς τρυφῆς καὶ τοῦ ὁράσους ἐπισχεῖν τοὺς Κορινθίους· καὶ γὰρ Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ καιρῶν β' λέγει οὕτως· « Ἐτεροὶ δὲ εἰς ἀνδρωδέστερα καταδαπανῶντες, οἷον στρατείας ἐξάγοντες καὶ πολέμους ἐπαναιρούμενοι, καθάπερ καὶ Διονύσιος ὁ τύραννος· ἐκεῖνος γὰρ οὐ μόνον ὥρετο δεῖν τὰ τῶν ἄλλων καταναλίσκειν, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτοῦ, πρὸς τὸ μὴ ὑπάρχειν ἐφόδια τοῖς ἐπιβουλεύουσιν· εἰκότα δὲ καὶ αἱ πυραμίδες ἐν Αἰγύπτῳ καὶ δ' τῶν Κυψελιδῶν κολοσσός καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τὴν αὐτὴν καὶ παραπλησίαν ἔχειν διάνοιαν. » Φέρεται δὲ τι καὶ ἐπίγραμμα τοῦ κολοσσοῦ·

Εἰμὶ (Αὐτός Suid.) ἐγὼ χρυσοῦς σφυρήλατός εἰμι κολοσσός·
ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.

DE OLYMPIA.

Cypselidarum donarium. Meminit Plato in Phædro. Juxta Cypselidarum donarium Olympiæ stabat colossus malleo fabricatus, non ille a Cypselidis dedicatus. Alii vero donarium eum Cypselidarum fuisse aiunt, ut Agaclytus in libro de Olympia : « Antiquum Junonis templum, a Sciluntis, colonis Eleorum, dedicatum. Ibi colossus est aureus donarium Cypseli Corinthii. Tradunt enim Cypselum vovisse, si Corinthii regnum adeptus fuisset, omnium bona post decennium se consecraturum esse; eumque exactis omnium bonorum decimis colossus malleo ductum fabricandum curasse. » Didymus vero tradit colossus a Periandro factum esse, ut Corinthiorum luxui et audaciæ modum poneret. Sic enim Theophrastus libro secundo De temporibus : « Alii vero pecuniam in res magis viriles impendunt, ut qui exercitus educunt et bella suscipiunt : quemadmodum

Ὅπερ Ἀπελλᾶς ὁ Ποντικὸς οὕτω προφέρεται·

Νάξιος εἰμι ἐγὼ, παγχρύσεός εἰμι κολοσσός·
ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.

Eadem Suidas, ubi libri perperam ὡς Ἀγακλῦτος ἐν τῇ π' Ὀλυμπιάδι. Pro ὡς Bernhardt mavult καί. — τὸν Κυψ. εὐζάμενον κτλ.] « Aliter rem narrat Aristot. OEcon. II init. Vide Menag. ad Diog. L. I, 96. » Bernhardt. — Νάξιος εἰμι ἐγὼ] εἰμὶ ἐγὼ N. Suidas et Phot., quod corr. vv. dd. — Agaclytus quidam, M. Aurelii libertus, commemoratur apud Julium Capitolinum in Vero c. 10, p. 238 ed. Schrevel.

AGATHOCLES CYZICENUS VEL BABYLONIUS. (*)

ΠΕΡΙ ΚΥΖΙΚΟΥ.

E LIBRO PRIMO

1.

Stephan. Byz. : Βέσβικος, νησίδιον περὶ Κύζικον... Ἀγαθοκλῆς δὲ ἐν πρώτῃ Περὶ Κυζίκου φησὶν ὅτι

(*) Fortasse Agathocles Cyzicenus est grammaticus, Zenodoti alumnus, Hellenici gr. magister (v. Suid. Πτολεμαῖος Ἐπιθέτης), quem laudat Eustath. ad Odys. ε', 68, p. 1524, 27, coll. p. 994, 41, schol. ad II. α', 591; α', 239. Memorantur præter Agathoclem Cyzicenum : 1. Agathocles Samius ἐν τῇ Πεσσινουντίων πολιτείᾳ apud Plutarch. De fluv. c. 9 (vide fragm. Timolai). — 2. Agathocles Milesius, Περὶ ποταμῶν. Plut. De fluv. c. 18, 3 — 3. A. Chius, rei rusticae scriptor, ap. Varro R. R. I, 1; Colum. I, 1; Plinius Ind. lib. IV. V. VI. VIII. X. XIV. XV. XVII. XVIII, et XXII, 12 — 4. A. Atrarius, Ἀλιευτικῶν auctor. Suidas v. Κικέλιος. — 5. A. ἐν τῷ Περὶ διαίτης. Schol. Nic. Ther. 622. — 6. A. Agathocleæ frater, amasius Ptolemæi Philopat., minister Ptolem. Epiplanis, scripsit de ejus tragœdia Adonide. Schol. Thesm. 1059.

etiam Dionysius tyrannus fecit. Is enim non solum alienas sed etiam suas opes consumendas esse putabat, ne alios ad insidias sibi struendas incitaret. Licet autem colligi tam Pyramides in Ægypto quam Cypselidarum colossus et omnia hujusmodi opera eodem consilio confecta fuisse. » Fertur etiam epigramma quoddam in colosso hoc :

Ipsæ ego colossus sum aureus et malleo ductus :
utinam funditus pereat Cypselidarum genus.

Apellas autem Ponticus epigramma hoc ita profert :

Naxius sum ego et totus ex aureo fabricatus colossus :
utinam funditus pereat Cypselidarum genus.

DE CYZICO.

1.

Agathocles in primo De Cyzico libro Besbicum insulam ait opus esse Proserpinæ, atque nomen habere a gigante

κτίσμα ἐστὶ Φερσεφόνης, καὶ ὄνομα ἔχει γίγαντος (?). Οἱ γὰρ γίγαντες ἀπορρήξαντες αἰγιαλοὺς ἐκύλιον διὰ τῆς θαλάσσης, ἐγγῶσαι τὰς ἐκβολὰς τοῦ 'Ρυνδακοῦ ζητούντες. Ἡ δὲ Κόρη ἀγωνιώσα περὶ Κυζίκου, τὰς πέτρας ἐρρίζωσε, καὶ νῆσον ἐποίησεν, ἥτις ἀφ' ἐνὸς τῶν ὑστερον οἰκισάντων Πελασγῶν προσηγόρευται Βέσβικος, ἐφ' ἣ τὸς λειπομένους τῶν Γιγάντων ἠφάνισε σὺν Ἡρακλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Βεσβικηνός. Cf. Marquardt. *Cyzicus* p. 45; Müller. *Min.* p. 445, 7; et similem fabulam in Deiochi fr. 5, tom. II, p. 18.

2.

Athenæus IX, p. 375, F : Περὶ δὲ ὧν, ὅτι ἱερὸν ἐστὶ τὸ ζῶον παρὰ Κρήσιν, Ἀγαθοκλῆς ὁ Βαβυλώνιος ἐν πρώτῳ Περὶ Κυζίκου φησὶν οὕτως· « Μυθεύουσιν ἐν Κρήτῃ γενέσθαι τὴν Διὸς τέκνωσιν ἐπὶ τῆς Δίκτης, ἐν ἣ καὶ ἀπόρρητος γίγεται θυσία. Λέγεται γὰρ ὡς ἄρα Διὶ θηλὴν ὑπέσχεεν ἕς, καὶ τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περισχινύσα τὸν κυνήθμον τοῦ βρέφους, ἀνεπαίστων τοῖς παριούσιν ἐτίθει. Διὸ πάντες τὸ ζῶον τοῦτο περισκεπτον ἡγοῦνται, καὶ οὐ (φησὶ) τῶν κρεῶν δαΐσαιτο. Πραῖσι δὲ καὶ ἱερὰ ῥέζουσιν ὑτ, καὶ αὕτη προτελῆς αὐτοῖς ἡ θυσία νενόμισται. » Τὰ παραπλήσια ἱστορεῖ καὶ Νεάνθης ὁ Κυζικηνός ἐν δευτέρῳ Περὶ τελετῆς. Cf. Lobeck. *Aglaoph.* p. 151. Movers. *Relig. d. Phœniz.* p. 218 sq.

3.

Etym. M. p. 276, 47 : Δίκτη, ὅρος τῆς Κρήτης, εἶρηται παρὰ τὸ τέκω, τίκτω, τίκτα τις οὔσα, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ τεχθῆναι τὸν Δία. Ἀγαθοκλῆς δὲ θηλυκὸν ὄνομα εἶναι τὸ Δίκταιον ὄρος (φησὶ).

(*a Beshico Pelasgo*). Nimirum Gigantes saxa litoris abrupta per mare volentes ostia Rhyndaci obstruere moliebantur. Proserpina vero de Cyzico anxia petras illas in mari stabilivit atque sic insulam fecit, quæ ab uno ex Pelasgis qui postea incolis eam frequentarunt Beshicus appellata est. Is Gigantes quot eorum ibi reliqui erant, cum Hercule delevit.

2.

Suem apud Cretenses sacrum esse animal, Agathocles Babylonius primo libro De Cyzico tradit his verbis : « Fabulantur, inquit, in lucem editum esse Jovem in Creta in Dicta monte, in quo etiam sacrum peragitur arcanum. Narrant enim ubera Jovi præbuisse suem, et circumcurstantem effecisse grunnitu suo, ut, qui accessissent, vagitum infantis non exaudirent. Quam ob causam religiose colendum hoc animal censet; et nulla conditione, inquit, de ejus carne comederint. Præsertim vero etiam sacra faciunt sui : et hæc præcிடanea apud illos hostia habetur. »

3.

Dictæ, mons Crætæ, nomen habet a verbo τέκω, pario, quum τίκτα quasi sive *parens* sit; nam Juppiter in eo monte natus est. Atque animadvertit Agathocles nomen Dictæ femininum esse.

4.

Athenæus I, p. 30, A : Κύρος δὲ ὁ μέγας Πυθάρχῳ τῷ Κυζικηνῷ, φίλῳ ὄντι, ἐχαρίσατο ἑπτὰ πόλεις, ὡς φησιν ὁ Βαβυλώνιος Ἀγαθοκλῆς, Πήδασον, Ὀλύμπιον, Ἀκαμάντιον, [Τίον,] Σκῆπτρα, Ἀρτύφον, Τορτύρην. Ὁ δ' εἰς ὕβριν, φασὶ (φησὶ?), καὶ ἀνοίαν προελθὼν, τυραννεῖν ἐπεχείρησε τῆς πατρίδος, στρατιάν συναγαγόν. Καὶ οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν ἐδοηδρόμουν, πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον.

Hinc sua Eustath. ad II. p. 903, 29. Ἀκαμάντιον pro vg. Καμάντιον (v. Steph. B. v. Ἀκαμάντιον) dedit, deinde Τίον supplevit Casaubonus. Ceterum vid. Marquardt. l. I. p. 57.

E LIBRO TERTIO.

5.

Idem XII, p. 515, A : Ἀγαθοκλῆς δ' ἐν τρίτῳ Περὶ Κυζίκου ἐν Πέρσαις φησὶν εἶναι καὶ χρυσῶν καλούμενον ὕδωρ. Εἶναι δὲ τοῦτο λιβάδας ἐβδομήκοντα, καὶ μηδένα πίνειν ἀπ' αὐτοῦ ἢ μόνον βασιλεία καὶ τὸν πρεσβύτατον αὐτοῦ τῶν παίδων· τῶν δ' ἄλλων ἐάν τις πῇ, θάνατος ἢ ζημία. V. Brissonius De princ. Pers. I, 83.

6.

Idem XIV, p. 649, F : Ἐρῶ δὲ πρότερον περὶ τῶν παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι καλουμένων κονάρων καὶ παλιούρων. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν Ἀγαθοκλῆς ὁ Κυζικηνός, ἐν τρίτῳ Περὶ τῆς πατρίδος, λέγον οὕτως· « Κεραυνῷ δὲ σκίψαντος εἰς τὸν τάφον, ἀνεβλάστησεν ἐκ τοῦ σήματος δενδρίον, ὃ ἐκεῖνοι κόνναρον

4.

Cyrus, magnus ille, Pytharcho Cyziceno, qui ei amicus erat, septem urbes dono dedit, ut Agathocles refert Babylonius, Pedasum, Olympium, Acamantium, Tium, Sceptra, Artysum, Tortyren. Quibus opibus insolescens ille et ad vesaniam usque progressus, patriæ tyrannidem affectasse dicitur, coactis adversus eam copiis. At Cyziceni adversus eum egressi, valido continuoque impetu facto, sibi ipsi salutem fuerunt.

5.

Agathocles tertio libro De Cyzico ait esse in Persarum terra etiam *auream aquam* quam appellant : esse autem septuaginta scaturigines, neminemque de illa aqua bibere, nisi unum regem et filium ejus natu maximum. Alius quisque fuerit, qui de illa biberit, capite plectitur.

6.

Prius dicam de *connaris* et *paliuris* quæ apud Alexandrinos vocantur. Meminit autem eorum Agathocles Cyzicenus tertio libro Rerum Patriarum, ubi ita scribit : « Postquam de cælo tactum est sepulcrum, enata e t ex monumento arbuscula, quam *connaron* illi (Ægyptii) nominant. Est autem arbuscula magnitudine ulmi aut piceæ, nihilo minor. Ramos autem habet crebros et longos ac

ἐπονομάζουσιν. Ἔστι δὲ τὸ δενδρίον τῷ μεγέθει μὲν πετέλης καὶ πεύκης οὐδέν τι μείων. Ἀκρέμονας δ' ἔχει θαμέας καὶ δολιχοὺς καὶ ἐπ' ὀλίγον ἀκανθώδεας, τὸ δὲ φύλλον τέρεν καὶ χλωρὸν, τῇ φυτῇ περιφερές. Καρποφορεῖ δὲ δις τοῦ ἔτεος, ἥρος τε καὶ φθινοπώρου. Γλυκὺς δὲ πάνυ ὁ καρπὸς, μέγεθος κατὰ φαυλὴν ἑλαίην, καὶ τὴν σάρκα καὶ τὸ ὁστέον ταύτῃ προσείκελον, διαλάσσον δὲ τῇ τοῦ χυμοῦ ἡδονῇ. Καὶ τρώγεται ἔτι χλωρὸς ὁ καρπός· καὶ ἐπὶ αὐανθῇ, ποιοῦσιν ἐξ αὐτοῦ ἄλευρα, καὶ πατέονται ταῦτα, οὐ μάζαντες, οὐδ' ὕδατι δεύοντες, ἀλλὰ φαύλως δοκῶα περ πέτρικεν. »

E LIBRO INCERTO.

7.

Schol. ad Hesiod. Th. 485 : Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Βαβυλωνίος φησι τὴν Πέαν ἐκ Προικοννήσου δέξασθαι τὸν λίθον, sc. quem Saturno devorandum dedit. De celeberrimo marmore, quo Proconnesus ins. (nunc *Marmora*) abundat, adi Marquardt. l. 1. p. 34 sq.

8.

Festus p. 269 ed. Müller. : *Agathocles, Cyzicenarum rerum conscriptor, ait, vaticinio Heleni impulsam Æneam Italiam petivisse portantem suam secum neptem Ascanii filiam nomine Rhomam, eamque, ut Italia sint Phryges potiti et his [iis Ursin.] regionibus maxime, quæ nunc sunt vicinæ urbi, prima [primam Ursin.; primæ Grauert.] omnium consecrasse in Palatio Fidei templum, in quo monte postea quum conderetur urbs, visam esse justam vocabuli Romæ causam, eam, quæ priore, unde ea [quæ prior eundem corr. Scalig.] locum dedicavisset Fidei. Ait quidem Agathocles complures esse auctores, qui dicunt Æneam sepultum in urbe Berecynthia proxime flumen Nolon, atque ex ejus progenie quendam nomine Rhomum venisse in Italiam, et urbem Romam nominatam condidisse.*

Post verba vocabuli Romæ in codice legitur nom; unde nominis eruit Ursinus; Müllero hoc delendum videtur. — *Nolon*] fluvius ignotus; Berecynthi castellum juxta Sangarium memorat Ser-

vius in Virg. *Æn.* VI, 785, Vibius Seq. De flum. c. 18. Cf. Steph. Byz. v. Βερέκυντος; Niebuhr. II. R. I, p. 187.

Solin. Polyh. c. 1 : *Agathocles scribit Romen non captivam fuisse, ut supra dictum est, sed ab Ascanio natam, Æneæ neptem, appellationis istius causam fuisse.* Ceterum locum Festi ex opere de rebus Cyzicenorū petitum esse, ex verbis *Cyzicenorū hist. scriptor*, et ex Berecynthiæ urbis mentione colligitur.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

9.

E LIBRO SEPTIMO.

Schol. Apoll. Rh. IV, 761 : Ἀγαθοκλῆς ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι περὶ τῶν χαλκείων τοῦ Ἡραίστου ἱστορῶν, φησι κατὰ Σικελίαν δύο εἶναι νήσους, ὧν ἡ μὲν καλεῖται Ἰέρα, ἡ δὲ Στρογγύλη· αἵτινες ἡμέρας καὶ νυκτὸς πῦρ ἀφίσσιν. [Ὁ δὲ αὐτὸς φησιν ἐν ἐβδόμῳ· « Ἐν Σικελίᾳ νήσοι ὑπάρχουσι. Τούτων δύο πῦρ ἀφίσσιν.] Καλεῖται δὲ ἡ μὲν Αἰόλου, ἡ δὲ Ἡραίστου, ἐν ᾗ πυρὸς ποταμούς φασιν ἀνιέναι. » Uncis inclusa codex Parisinus omittit. Agathocles recensetur etiam inter auctores, ex quibus H. N. libros V et VI Plinius concinnavit.

10.

Cicero De div. I, 24 : *Apud Agathoclem scriptum in historia est Hamilcarem Carthaginensem, quum oppugnaret Syracusas, visum esse audire vocem se postridie cœnaturum Syracusis : quum autem is dies illuxisset, magnam seditionem in castris ejus inter Pœnos et Siculos milites esse factam : quod quum sensissent Syracusani, improviso eos in castra irrupisse, Hamilcaremque ab iis vivum esse sublatum. Ita res omnium comprobavit.* Cf. Diodor. XX, 29, 3 et 30, 2 (Ol. 117, 4. 309). Ex Cicerone sua habet Valerius Maximus I, 7, 8.

nonnihil spinosos; folium vero tenerum et ex viridi pallidum, figura rotundum. Fructum fert autem his quotannis, vere et autumnō. Estque dulcis fructus, magnitudine fere phauliæ olivæ, et carne et nucleo huic similis, sed saporis suavitate præstantior. Comeditur autem fructus recens adhuc, et postquam siccatus est, massas ex eo faciunt, quas comedunt, non subactas aut aqua humectatas, sed nude ac crude quales sunt. »

7.

Agathocles Babylonius Rheam ex Proconneso insula lapidem quem Saturno devorandum dedit, accepisse tradit.

COMMENTARIUM.

9.

Agathocles in Commentariis de Vulcani officinis exponens ad Siciliam duas ait esse insulas, quarum altera Hiera, altera Strongyle vocetur, easque diu noctuque ignem vomere. Idem dicit in septimo : « Prope Siciliam insulæ sunt, ex quibus duæ ignem vomunt. Altera Æoli, altera vocatur Vulcani, in qua ignis fluvius dicunt sursum emitti. »

AGATHON SAMIUS.

ΣΚΥΘΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Plutarch. De fluv. c. 14,5 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (Ταναΐδι) βοτάνη, τῇ διαλέκτῳ τῶν βαρβάρων Φρύζα καλουμένη, ὅπερ μεθερμηνεύμενόν ἐστι μισοπόνηρος· πηγάνῳ δὲ ἐστὶ παρόμοιος, ἣν οἱ πρόγονοι κρατοῦντες, οὐδὲν ὑπὸ μητρυῶν ἀδικοῦνται· μάλιστα δὲ φύεται παρὰ Βορέου προσαγορευόμενον ἄντρον. Συλλεγομένη δὲ ἐστὶ ψυχροτέρα χιόνος· ὅταν δὲ τι ἐκ μητρυῆς ἐπιβουλὴ γένηται, φλόγας ἀναδίδωσι· καὶ τοῦτο σύσημον ἔχοντες οἱ φοβούμενοι τὰς ἐπιγεγαμημένας, ἐκκλίνουσι τῶν ἐπικειμένων φόβῳ τὰς ἀνάγκας· καθὼς ἱστορεῖ Ἀγάθων ὁ Σάμιος ἐν β' Σκυθικῶν.

[ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ?]

2.

Plutarchus Par. min. c. 38 : Βούσιρις, παῖς Ποσειδῶνος καὶ Ἀνίππης τῆς Νεῖλου, τοὺς παριόντας ὑπούλῳ φιλοξενίᾳ κατέθηκε· μετῴθη δ' αὐτὸν ἡ τῶν τετελευτηκότων νέμεσις· Ἡρακλῆς γὰρ ἐπιτεθείς τῷ ῥοπάλῳ διερχόμενος ὡς Ἀγάθων Σάμιος.

PONTOY ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ.

3.

Schol. Paris. Apollon. Rhod. II, 1015 : Ἰερὸν δὲ ἐστὶν ὄνομα ὁρους. Καθίκει δὲ τὸ ὄρος εἰς τὸν Εὐ-

ξείνον Πόντον. Μένεται αὐτοῦ Κτησίας, καὶ Σουφδας ἐν β' περὶ τοὺς λεγομένους Μάκρωνας· ἀκριβέστερον δὲ Ἀγάθων ἐν τῷ τοῦ Πόντου περίπλῳ, δὲ καὶ ἀπέχειν αὐτὸ φησὶ σταδίους ἑκατὸν τῆς Τραπεζοῦντος. Samium auctorem intelligo, si recte se nomen habet; sin minus, scripserim Ἀνδρῶν (v. Andron. fr. 10).

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

4.

E LIBRO SECUNDO.

Plutarch. De fluv. 18 : Ἰναχος ποταμὸς ἐστὶ τῆς Ἀργείας χώρας· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Καρμάνωρ. Ἀλιάκμων δὲ, τῷ γένει Τυρύνθιος, ἐν τῷ Κακχυγίῳ ποιμαίνων ὄρει, καὶ κατ' ἄνοιαν τῇ Ῥέᾳ συγγινόμενον τὸν Δία θεασάμενος, ἐμμανὴς ἐγένετο, καὶ μετ' ὁρμῆς ἐνεχθεὶς, ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Καρμάνωρα· δὲ ἀπ' αὐτοῦ Ἀλιάκμων μετωνομάσθη· προσηγορεῦθη δ' Ἰναχος δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἰναχος, Ὀκεανοῦ παῖς, φθαρείσης τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἰούης ὑπὸ Διὸς, τὸν θεὸν βλασφήμοις λοιδορίαις ἐπέπληττε, κατόπιν ἀκολουθῶν· ὁ δ' ἀναξιοπαθῆσας ἐπεμψεν αὐτῷ Τισιφόνην, μίαν τῶν Ἑρινύων· ἀπ' ἧς ἐξοιστρηλατούμενος ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Ἀλιάκμονα, δὲ ἀπ' αὐτοῦ Ἰναχος μετωνομάσθη. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῇ βοτάνῃ, Κύουρα καλουμένη, πηγάνῳ προσόμοιος· ἣν αἱ γυναῖκες, ὅταν ἀκινδύνως ἐκτῶσαι θελήσωσιν, ἐν οἴνῳ βεβρεγμένην τοῖς ὀμφαλοῖς ἐπιτιθέασιν. (Eadem, laudato Agathone, Stobæus Flor. 100, 10.)

SCYTHICA.

1.

Provenit in Tanai herba quæ a barbaris *phryza* vocatur, id est, si velis illud vocabulum interpretari, malos odio prosequens. Rutæ similis est, et si a privignis possideatur, nequaquam eis novercæ officere possunt. Maxime vero provenit in antro, quod vocant Boreæ, collectaque nive frigidior est; at quum cuidam parantur insidiæ a noverca, flammæ edit; quod indicium qui superinductas uxores timent, habentes, imminentis timoris necessitatem evitant, ut testatur Agathon Samius secundo Rerum Scythicarum.

(ÆGYPTIACA.)

2.

Busiris Neptuni et Anippæ Nilo genitæ filius prætereuntes simulata hospitalitate exceptos mactabat. Sed in eum mactatorum ultio vindicavit. Hercules enim insidias sentiens clava eum interfecit. Ex Agathone Samio.

PONTI PERIPLUS.

3.

Hierum (*Sacrum*) est nomen montis, qui in Pontum Euxinum excurrit. Meminit ejus Ctesias et Suidas in secundo, circa Macronum regionem esse aïens; accuratius vero Agathon in Ponti Periplo, qui præter alia etiam stadiis centum eum a Trapezunte distare dicit.

DE FLUVIIS.

4.

Inachus Argivæ regionis fluvius est, Carmanor antea dictus, deinde Haliacmon, hac de causa. Haliacmon, Tiryntius genere, quum in Coccygio monte pasceret, et per inscitiam Jovem cum Rhea rem habentem vidisset, furiosus evasit, et cum impetu delatus se ipsum in fluvium Carmanora præcipitavit, qui ab eo Haliacmon vocatus est. Inachus autem dictus tandem est ob hanc causam. Inachus, Oceani f., vitata a Jove filia sua Io, deum injuriis et contumeliis increpabat a tergo sequens, quum, non potis talia pati Juppiter, Tisiphonena, Furiarum unam, ad ipsum misit, a qua stimulatus se conjecit in fluvium Haliacmona, quem ab eo postea vocare Inachum. Nascitur in ipso herba,

Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ καὶ λίθος, Βηρύλλω παρόμοιος· ὃν ἐὰν χρυσήσωσιν οἱ ψευδομαρτυρεῖν ἐθέλοντες, μέλας γίνεται. Κεῖνται δὲ πολλοὶ ἐν τῷ τεμένει τῆς Προσυμναίας Ἑρας, καθὼς ἱστορεῖ Τιμόθεος ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς· μέμνηται δὲ τούτων καὶ Ἀγάθων ὁ Σάμιος ἐν β' Περὶ ποταμῶν.

AGATHONYMUS.

Agathonymus, qui tanquam Persidis auctor a Pseudo-Plutarcho laudatur, non historicis qui de Persiæ rebus exposuerunt (uti Vossio visum), sed poetis, qui ἐν Περσίδι Persei fabulam tractarunt, annumerandus esse mihi videtur. Locus Plutarchi legitur in libro De fluv. 19, 10 : Ὅρος δὲ Κοκκύγιον διωνομάσθη δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ζεὺς, Ἑρας τῆς ἀδελφῆς ἑρασθεὶς, καὶ δυσωπούμενος τὴν ἀγαπωμένην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς ἄρρενα· τό γ' οὖν καλούμενον ὅρος Λυκίων, ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Κοκκύγιον ὠνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Ἀγαθώνυμος ἐν Περσίδι. (Περσίδι ?)

Agathonymi nomen in *Aristonymi* abiisse c. 24, 1 censet Reinesius. Διόνυσος, Plutarchus ait, ἑρασθεὶς Ἀλφεισιδαίας νύμφης καὶ μήτε δώροις μήτε δεήσεσι πείσαι δυνάμενος, εἰς τὴν προειρημένην Τίγριν μετέβαλε τὴν μορφήν τοῦ σώματος· καὶ φῶδι πείσας τὴν ἀγαπωμένην, ἀνέλαβεν αὐτήν· καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ κομίσας, ἐγέννησεν υἱὸν Μῆδον· ὃς ἀκμάσας εἰς τιμὴν τοῦ συγκυρήματος, τὸν ποταμὸν Τίγριν μετωνόμασε· καθὼς ἱστορεῖ Ἀριστώνυμος ἐν γ'. Quæ quidem historia in poemate De rebus Persei facile locum obtinere potuit. Nescio an cum Agathonymo nostro componendus sit *Agathyllus*, Arcas poeta, qui *Arcadica* tractavit, teste Dionysio Halicarn. A. R. I, p. 123 et 180 ed. R., coll. Syncello p. 192, ubi pro Ἀγάθυλλος libri exhibent Ἀγάθυμος. — De Aristonymo poeta comico v. Athenæus p. 87, A, et 284, F; 287, C. Anonym. in Vita Aristophanis; Suidas v. Ἀριστώνυμος (diversa confundens); Meinek. Hist. crit. com. p. 196 sqq. Ex Aristonymi nescio cujus Τωμαρίους locos com-

cyura dicta, rutæ similis, quam mulieres, quum sine periculo abortire volunt, vino irriguam umbilico imponunt. Invenitur etiam in ipso lapis, beryllo æqualis, qui niger efficitur, si, qui falso testari volunt, eum tenuerint. Horum lapidum multos exstare in templo Junonis Prosymnææ refert Timotheus in Argolicis, et Agathon Samius in secundo De fluviiis.

ITALICA.

Fulvius Stellus a mulieribus animo alieno cum equa rem habuit : ea suo tempore filiam edidit perpulchram, cui pater Eponæ nomen indidit; atque hæc dea est equo-

rum affert Stobæus in Florileg. passim. Cf. S. Maximus II, p. 571, 659, 684, 719; Anton. Melissa I, c. 71. Mitto quæ ex Aristonymo citant Hesychius, Etym. M. et Bekkeri Anecd.

AGESILAUS.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

Plutarch. Par. m. c. 29 : Φουλούσιος Στέλλος μισῶν γυναῖκας, ἱππῶ συνεμίγετο· ἡ δὲ κατὰ χρόνον ἔτεκε κόρην εὐμορφον, καὶ ὠνόμασεν Ἑποναν· ἔστι δὲ θεὸς πρόνοιαν ποιουμένη ἱππων· ὡς Ἀγησίλαος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

Agesilaus qui laudatur in libris Macrobbii (Sat. V, 18) esse debet *Acusilaus* (fr. 11 a, tom. I, p. 101).

AGIAS (ARGIVUS).

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

1.

Athenæus III, p. 86, F : Ἀγίας δὲ καὶ Δερκύλος ἐν Ἀργολικοῖς τοὺς στραβήλους ἀστραβήλους ὀνομάζουσι, μνημονεύοντες αὐτῶν ὡς ἐπιτηδείων ὄντων εἰς τὸ σαλπίζειν.

2.

E LIBRO TERTIO.

Clemens Alex. Strom. I, 21, p. 139, 5 : Ἀγίας δὲ καὶ Δερκύλος ἐν τῇ τρίτῃ μηνὸς Πανέμου ὀγδόῃ φθίνοντος (Ilium captum esse dicunt). Ead. Euseb. P. E. p. 293, ubi citantur Ἄγις καὶ Κερκύλος. De Πανέμῳ (rectius Πενήμῳ) mense v. Hermann. Gr. Monatsk. p. 71 sq.

3.

Schol. Vatican. Eur. Troad. 16 : Τὸν δὲ ἔρκειον

rum præcurationem gerens. Agesilaus tertio Italicorum.

ARGOLICA.

1.

Agias et Dercylus in Argolicis strabelos *astrabelos* vocant, mentionem eorum facientes ut aptorum ad canendum veluti tuba.

2.

Agias et Dercylus libro tertio Trojam captam esse aiunt die vicesimo tertio Panemi mensis.

3.

Merceum hunc Jovem historici commemorantes, ei pe-

Δία ἄλλοι ἱστορικοὶ ἀναγράφουσιν ἰδίαν τινὰ σχέσιν περὶ αὐτοῦ ἱστοροῦντες, τρισὶν ὀφθαλμοῖς αὐτὸν κεχρῆσθαι φασιν, ὡς οἱ περὶ Ἀγίαν καὶ Δερκύλον (Δέρκαλον cod.). Vid. Pausanias II, 24, 4; VIII, 46, 2. Welcker. *Cycl.* p. 279, not. 449.

4.

Athenæus XIV, p. 626, F : Ἀγίας δ' ὁ μουσικὸς ἔφη, τὸν στύρακα, τὸν ἐν ταῖς ὀρχήστραις θυμιώμενον τοῖς Διονυσίοις, Φρύγιον ποιεῖν ὁδὴν τοῖς αἰσθανομένοις. Τὸ δ' ἀρχαῖον ἢ μουσικὴ ἐπ' ἀνδρείαν προτροπὴ ἦν.

Agizæ nomen Fabricius (Bibl. Gr. I, p. 658) reponi voluit ap. schol. Eurip. Phœn. 13, ubi vulgo legitur Αἰγύστιος vel Αἰγύπτιος. Nos locum attulimus in fragmentis Lysimachi. — Ceterum de scriptura nominis Ἀγίας v. Welcker. in Hom. *Cycl.* p. 278. Præter Agiam Νόστων auctorem atque Agiam comicum (Pollux, III, 36), enotavi *Agiam vatem*, Agelochi f., qui Lysandro victoriam prædixit, ap. Pausan. III, 11,5, ubi v. interpr.; *Agiam Arcadem* in Xenoph. Anab. II, 5,7; *Agiam* (vgo Ageum) *Argivum Olympionicam*, Ol. 113, ap. Euseb. Chron. p. 152 ed. Mai; *Agiam Argivum*, qui, interfecto Argivorum tyranno Aristippo (vid. Dinizæ Argivi fragm.), summa rerum potitur, Plutarch. Arat. c. 29.

AGLAOSTHENES.

ΝΑΞΙΑΚΑ.

1.

Hyginus Poet. astron. II, 2 : *Arctos minor. Hanc Aglaosthenes, qui Naxica conscripsit, ait Cynosuram esse unam de Jovis nutricibus ex Idæis nymphis; ab ejus quoque nomine et urbem, quæ Hestitæa vocatur, a Nicostrato et sodalibus ejus constitutam, et portum qui ibi est et agri majorem partem Cynosuram appellatam. Hanc autem inter Curetas fuisse, qui Jovis fuerunt administri.*

Eratosthenes Cataster. 2, de ursa minori : Ἀγλαοσθένης (Ἀγασθένης var. lect.) δὲ ἐν τοῖς Ναξικοῖς (sic) φησι τροφὸν γενέσθαι τοῦ Διὸς Κυνόσουραν, εἶναι δὲ μίαν τῶν Ἰδαίων νυμφῶν, ἀφ' ἧς ἐν μὲν τῇ πόλει τῇ καλουμένῃ Ἰστοῖς [τούνομα τοῦτο ἦν], ἣν οἱ περὶ Νικόστρατον ἔκτισαν, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ δὲ λιμένα καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ τόπον Κυνόσουραν κληθῆναι. Urbis

culiarem quendam habitum fuisse dicunt, tribusque oculis instructum narrant, sicuti Agias et Dercylus.

4.

Agias musicus dixit, styracem, quem in orchestris sument feris Bacchanalibus, Phrygium afferre odorem olfa-

nomen ex h. l. emendandum ap. Hyginum et Germanicum. Idem nomen Ἰστοῖς tanquam stationis in Icaria ins. habes ap. Strabon. XIV, p. 639.

Germanic. ad Arat. 24 : *Agatosthenes* (sic) in *Asiaticis carminibus Cynosuram dicit fuisse Jovis nutricem unam ex Idæis nymphis, a qua in Cretæ oppido Histoë Nicostratus constituit portus, et circa eum locum Cynosuram; fuisse cum Telchiniis, qui dicuntur Curetes Idæi.*

Initio scribe *Aglaosthenes in Naxiacis*. Istud *Asiaticis carminibus* (Ἀσιατικοῖς ἔπεσι) fortasse natum fuerit ex græcis Ναξιακοῖς φησι. — *Telchines* ipse grammaticus intulisse videtur. Vide Lobeck. *Aglaoph.* p. 1182. Cf. Hœck. *Creta*, I, p. 434.

2.

Germanicus ad Arat. 314 : *Aglaosthenes dicit Jovem in aquilam transfiguratum Naxiam regionem ubi nutritus fuerat petiisse, et regnum accepisse : egresso vero de Naxo, quum adversus Titanas proficisceretur et sacrificium faceret, aquilam ei in auspicio apparuisse et fulmina ministrasse; quam bono omine acceptam tutelæ subjecisse.* Eadem ex Germanico repetit Lactantius, I, 11.

Eratosthenis Cataster. 30 : Ἀγλαοσθένης δὲ φησιν ἐν τοῖς Ναξιακοῖς, γενόμενον τὸν Δία ἐν Κρήτῃ καὶ κατὰ κράτος ζητούμενον, ἐκεῖθεν ἐκκλαπήναι καὶ ἀχθῆναι εἰς Νάξον· ἐκτραφέντα δὲ καὶ γενόμενον ἐν ἡλικίᾳ τὴν τῶν θεῶν βασιλείαν κατασχέιν· ἐξορμῶντος δὲ ἐκ τῆς Νάξου ἐπὶ τοὺς Τιτάνας, (καὶ) αἰτὸν αὐτῷ φανῆναι συνιόντα, τὸν δὲ οἰωνισάμενον ἱερὸν αὐτὸν ποιήσασθαι κατῆστερισμένον· καὶ διὰ τοῦτο τῆς ἐν οὐρανῷ τιμῆς ἀξιοθῆναι. « Vocem καὶ ante αἰτὸν delendam aut lepsύσαντος ex Hygino (*sacrificanti ei aquilam auspicatam*) addendum censuit Heynius. » Westermann. Ego pro φανῆναι συνιόντα velim φανῆναι αἰσιον ὄντα vel αἰσιούντα.

Hygin. Poet. astron. II, 17 : *Aglaosthenes autem, qui Naxica scripsit, ait Jovem Cretæ surreptum, Naxum delatum et ibi esse nutritum : qui postquam pervenerit ad virilem ætatem, et voluerit bello lacessere Titanas, sacrificanti ei aquilam auspicatam : quo auspicio usum esse, et eam inter astra collocasse.* Cf. Müller. *Min.* p. 443,5.

3.

Pollux IX, 6,83 : (Πρῶτοι νόμισμα ἔκοψαν Νάξιοι κατὰ τὴν Ἀγλαοσθένους (i. q. Ἀγλαοσθ.) δόξαν.

cientibus. Priscis vero temporibus musica ad fortitudinem fuit adhortamentum.

3.

Primi numos cuderunt Naxii secundum Aglaosthenis sententiam.

4.

Plinius H. N. IV, 12, 22 : *Hanc* (Delum) *Aristoteles ita appellatam prodidit, quoniam repente apparuerit enata. Æglosthenes* (scr. *Aglaosthenes*) *Cynthiam, alii Ortygiam, Asteriam, Lagiam, Chlamydiam, Cynæthum, Pyrpilen igne ibi primum reperto. — Naxus a Delo XVIII* (mill. pass.) *cum oppido, quam Strongylen, dein Dian, mox Dionysiada a vinearum fertilitate, alii Siciliam minorem aut Callipolin appellant.*

5.

Athenæus III, p. 78, C, de Naxiorum Dionysio μειλιχίω. Vide Andrisi fr. 3.

(AGATHOSTHENES.)

Apud Tzetzen in Hist. VII, 645 *Agathosthenes* inter eos recensetur, qui mirabilia et fabulosa tradiderint. Scripserit igitur Παράδοξα, uti Sotion et Isigonus, quibus associatum ejus nomen videmus. Ceterum num genuinum sit nomen *Agathosthenis*, an ex *Aglaosthenes* corruptum (sicuti fr. 1 ap. Germanicum), non discerno.

6.

Tzetzes ad Lycophr. 1023 : Κράθις, ποταμός Ἰταλίας τῶν λουμένων πυρσαινῶν τὰς χαίτας, καθάπερ Ἰσίωνος ὁ ἱστορικός φησι, Σωτίων τε καὶ Ἀγαθοσθένους οἱ φιλόσοφοι. Cf. Aristot. mir. ausc. c. 183; Timæus fr. 63. Euripid. Troad. 227.

7.

Idem ibid. 704 : Ἄλλοι δὲ τὴν Ἀορνὸν, Σωτίων τε καὶ Ἀγαθοσθένους καὶ Δίωνος καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἱστορικῶν, οὗ λίμνην οὐδὲ πέτραν φασί, στόμιον δὲ τι περὶ τὴν Ἀδιαβηνήν, ὅπερ στόμιον ὄρνεον ὑπερπετᾶσθαι οὐ δύναται· ἀπὸ γὰρ τῆς ἐκείθεν ἀναφερομένης ἀναθυμιάσεως τελευτᾷ καὶ πᾶν ζῷον ἀλογον.

AGRIOPAS, Ὁλυμπιονικῶν scriptor. V. Euano-ridas.

6.

Crathis, Italiae fluvius, qui rufos facit crines lavantium, ut ait Isigonus historicus, et Sotion et Agathosthenes (Aglaosthenes?) philosophi.

7.

Alii, ut Sotion et Agathosthenes (Aglaosthenes?) et Dion, Aornum non lacum neque petram, sed in Adiabene orificium quoddam, quod nulla avis supervolare potest; nam vapore qui inde exhalatur omne brutum animal suffocatur.

AGROETAS (*).

AIBYKA.

E LIBRO PRIMO.

1.

Herodianus II. μον. λέξ. p. 11, 19 : Ἀγροίτας ἁ' Λιβυκῶν « Ἀνδρωθέντα δὲ τὸν Ἀμφίθεμιν πλησιάζει ταῖς Νύμφαις καὶ γεννῆσαι παῖδα μυρμαδάναρ· αὐτὰ κήνας· βυγάνμα· καλομάχαν ψύλλον, ἅφ' οὗ ψύλλοι τὸ ἔθνος. »

Ἀγροίτας ἁ' Λ.] cod. ἀγροῖωτας ἀπὸ Λιβυκῶν. emend. Lobeck. Aglaoph. p. 988. Sequentia « vehementer corrupta et in codice obscuris calami ductibus perscripta, ut singularum literarum fidem se præstare neget Blochius. » Dindorf. Emen- dandum est, ni fallor, hunc in modum : παῖδας Ἀδρυμαχίδαν (vel Μαρυμαρίδαν), Ἀραραυκήλαν, Βύζαν, Μαχλύα, Μάχαν, Ψύλλον, ἅφ' οὗ Ψύλλοι τὸ ἔθνος. Araraueles memorat Ptolemæus; Βυζάντες (s. Βυζάριοι s. Βυζάντιοι) v. ap. Steph. B. s. v. et Strabon. p. 231, et interpr. ad ll. ll. Possis etiam scribere Ἀσδύταν vel Ἀσδύσταν, id quod vel probabilius est, quum Asbytae vel Asbystæ vicini fuerint Ararauzelum. V. Forbiger. *All. Geogr.* II, p. 828. De ceteris Libyæ populis, quorum nomina h. l. indignantur, satis constat. De Amphithemi cf. fr. 4.

2.

Schol. Apoll. Rh. II, 498 : Ἀγροίτας δὲ ἐν πρώτῳ Λιβυκῶν, ὑπὸ Ἀπόλλωνος εἰς Κρήτην αὐτὴν (τὴν Κυρήνην) κομισθῆναι, ἐκείθεν δὲ εἰς Λιβύην. Ἀδελφὴ δὲ Κυρήνης Λάρισσα· ἥς ὁμώνυμος πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Τινὲς δὲ φασὶ τὴν Κυρήνην Πηνειοῦ θυγατέρα γενέσθαι, κακῶς. Ἐνεμεν γὰρ παρ' αὐτῷ θρέμματα, οὐκ ἔτι δὲ καὶ θυγάτηρ αὐτοῦ ἦν.

(*) *Agratam*, declamatorem Massiliensem, qui Romæ vixit, laudat M. Seneca Controv. II, 14, p. 190 ed. Bipont.

LIBYCA.

1.

Agroetas primo De rebus Libycis : « Adultum vero Amphithemin cum nymphis consuevisse ex iisque genuisse Adrymachidam, Araraucelam, Byzam (vel Asbytam), Machlyean, Macam, et Psyllum, a quo Psyllorum gens. »

2.

Agroetas primo De rebus Libycis Cyrenen ab Apolline in Cretam, hinc deinde in Libyam transportatam esse tradit.

3.

E LIBRO TERTIO.

Idem IV, 1396 : Τὸν δράκοντα Λάδωνα ἐκάλουν. Γούτον δὲ Πείσανδρος ὑπέλιπεν ἀπὸ τῆς γῆς γεγενῆσθαι. Ἡσίοδος δὲ ἐκ Τυφῶνός φησιν. Ἀγροίτας δὲ ἐν γ' Αἰθυκῶν φησὶ, μὴ μῆλα εἶναι, ἀλλὰ πρόβατα κάλλιστα, ἃ χρυσᾷ ὠνομάσθη· ἔχειν δὲ ταῦτα ποιμένα ἄγριον, ὃν διὰ τὸ ἀνήμερον δράκοντα ὠνομάσθαι. Eadem Eudocia p. 216 et 435.

4.

Idem IV, 1492 (cod. Paris.) : Τὸν δὲ Ἀκακαλλίδος υἱὸν Ἀμφίθιμιν καὶ Γαράμαντά φησι κληθῆναι (sc. Alexander Polyh.). Οἱ μένουσιν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἔθνος τοὺς Γαράμαντας καλεῖσθαι φασιν· οἰκοῦσι δὲ οὗτοι τὴν Λιβύην· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθνους αὐτόν. Εὐσεβεῖς δὲ οἱ Γαράμαντες, καὶ ναοὶ ἐν αὐτοῖς ἱδρύνται, ὡς ἄλλοι τε καὶ Ἀγροίτας ἱστορεῖ. Vulgo Γαράμας ἱστ., quod em. Bernhardt. ad Dion. p. 876. Scholia vulgata pro Εὐσεβεῖς δὲ κτλ., ita habent : Ἔστι δὲ καὶ ναὸς παρ' αὐτοῖς· καὶ Γαράμας μνημονεύει τοῦ ἔθνους.

5.

Steph. Byz. : Ἀμπελος πόλις τῆς Αἰγυστικῆς... Ἔστι καὶ ἄκρα Τορωναίων Ἀμπελος λεγομένη. Ἔστι καὶ ἑτέρα ἄκρα τῆς Σάμου, καὶ ἄλλη ἐν Κυρήνῃ· Ἀγροίτας δὲ δύο πόλεις εἶναι φησι, τὴν μὲν ἄνω, τὴν δὲ κάτω.

ΣΚΥΘΙΚΑ.

6.

E LIBRO XIII.

Schol. Apoll. Rh. II, 1248 : Ἀγροίτας δὲ ἐν τρισκαίδεκάτῃ (ἐν τῇ γ' ?) τῶν Σκυθικῶν διαπανθῆσθαι φησι τὸ ἦπαρ Προμηθέως δοῖται ὑπὸ τοῦ αἵτου, διὰ

8.

Draconem (malorum apud Hesperidas custodem) Ladonem vocabant. Eum Pisander ex terra genitum credidit. Hesiodus Typhone natum dicit. Agrætas vero libro tertio De rebus Libycis dicit μῆλα illa non esse mala, sed oves egregias; his pastorem fuisse ferocem, cui ob morum asperitatem Dracontis nomen sit inditum.

4.

Acacallidis filium Amphithemin etiam Garamantem appellatum esse dicit. Jam vero alii Garamantum populum ab ipso, alii autem ipsum a Garamantum populo nomen habere censent. Garamantes Libyam incolunt; pique sunt ac templa habent, ut præter alios Agrætas narrat.

5.

Ampelus... etiam in Cyrenaica regione urbs est. Agrætas vero duas urbes esse dicit, alteram superiorem, alteram inferiorem.

τὸ τὴν κρατίστην τοῦ Προμηθέως χώραν τὸν ποταμὸν τὸν καλούμενον Ἀετὸν φθεῖρειν. Ἡπαρ δὲ παρὰ πολλοῖς, ὥσπερ καὶ οὖβαρ, τὴν εὐκαρπον λέγεσθαι γῆν. Ἡρακλέους δὲ ἐξοχτεύσαντος διόρυξι τὸν ποταμὸν, τὸν τε αἰτὸν δοῖται ὑπ' αὐτοῦ κεχωρῖσθαι, καὶ τὸν Προμηθέα λελῦσθαι τῶν δεσμῶν. Cf. Herodori fragm. 23, tom. II, p. 34.

ALCETAS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΑΝΑΘΗΜΑΤΩΝ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus XIII, p. 591, B : Αὐτῆς δὲ τῆς Φρύνης οἱ περικτίονες ἀνδριάντα ποιήσαντες ἀνέθηκαν ἐν Δελφοῖς χρύσειον ἐπὶ κίονος Πεντελικοῦ· κατεσκεύασε δ' αὐτὸν Πραξιτέλης. Ὀν καὶ θεασάμενος Κράτης ὁ κυνικός ἐξη τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκрасίας ἀνάθημα. Ἔστηκε δὲ καὶ ἡ εἰκὼν αὐτῇ μέσῃ τῆς Ἀρχιδάμου, τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως, καὶ τῆς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ἔχουσα ἐπιγραφὴν, ΦΡΥΝΗ ΕΠΙΚΑΕΟΥΣ ΘΕΣΠΙΚΗ, ὡς φησιν Ἀλκίτας ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων. De re cf. Ælian. Var. Hist. IX, 32; Pausan. IX, 27; Diog. L. VI, 60, qui pro Cratete Diogenem ponit. — De Alceta hoc aliunde non constat. De rebus Delphicis scripsit Anaxandrides vel, uti in nonnullis libris legitur, Alexandrides. — Varios Alcetas vide in Stephan. Thes. s. v., quibus adde : A. Bæotorum prætorem, ap. Polyb. XXIII, 2, 13 (qui non diversus est a Diceta lib. XXVII, 1, 10, coll. Müller. Min. p. 427), et A. Carie præfectum, ap. Appian. Syr. c. 52

SCYTHICA.

Agrætas libro (decimo) tertio rerum Scythicarum jecur Promethei ab aquila consumi propterea credi, quod præstantissima Promethei terra a fluvio, cui Aquilæ nomen, vastata sit. Nam ἦπαρ, jecur, sicuti οὖβαρ dici terram fertilem. Herculem vero, quum canalibus fluvii cursum avertisset, aquilam interemisisse et vinculis Prometheum liberasse videri.

DE DONARIIS DELPHICIS.

Phrynes statuam vicini illius Delphis ponendam curarunt auream, basi e marmore Pentelico insistentem, Praxitelis opus. Quam statuam ubi vidit Crates Cynicus, Intemperantiæ Græcorum dixit monumentum. Stetit autem hoc signum medium inter Archidami signum, regis Lacedæmoniorum, et Philippi Amyntæ filii; inscriptionem habens, Phrynæ Epictis fil. Thespice; ut ait Alcetas secundo libro De donariis Delphicis.

ALCIMUS SICULUS.

Alcimus Siculus, qui de rebus Siculis scripsit, Theopompo antiquior fuit, si recte conjecit Schweighaeuserus (not. ad fr. 5). Attamen leviusculam esse hanc viri doctissimi suspicionem patet. Diogenes Laertius (II, 104) inter Stilponis Megarensis auditores recenset τὸν ῥητορικὸν Ἀλκιμον, πάντων πρωτεύοντα τῶν ἐν Ἑλλάδι ῥητόρων. Qui quo clarior fuisse dicitur, tanto magis miramur, memoriam ejus omnem hocce Diogenis loco contineri. Quare num quid ei cum Alcimo Sicularum rerum auctore commune sit, in medio relinquendum. Libri quattuor quos Alcimus ad Amyntam scripsit, quum de Epicharmo Syracusano, ex quo multa Plato profecerit, fuisse videantur, haud male conveniunt homini Siculo; adeo ut auctorem eorum ab historico probabiliter non esse diversum conjeceris (*).

ΣΙΚΕΛΙΚΑ.

1.

Athenæus VII, p. 322, A : Ἀλκιμος δ' ἐν τοῖς Σικελικοῖς ἐν Μεσσήνῃ φησὶ, τῇ κατὰ τὴν νῆσον, Βότρυον γενέσθαι, εὐρετὴν τῶν παραπλησίων παιγνίων τοῖς προσαγορευομένοις Σάλλης. Antecedunt fragmentum 11 Nymphodori. V. tom. II, p. 278.

2.

Schol. Theocrit. I, 64 : Ἡ δὲ Αἴτνη Σικελίας ὄρος ἐστίν, ἀπὸ Αἴτνης τῆς Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὡς φησιν Ἀλκιμος.

(3.)

Natalis Com. IX, 4 : *Alcimus in Rebus Siculis*

(*) Memorantur præter Nostrum Alcimus, Lydiæ rex, ap. Xanth. fr. 9; Alcimus Cyzicenus, Olympionica Ol. 159 ap. Euseb. in Chron.; Alcimus Æl. Aristidis διοικητής, ap. Aristid. I, p. 449. 626.

DE REBUS SICULIS.

1.

Alcimus in libris De Rebus Siculis ait Messanæ in Sicilia Botryn exstitisse inventorum ludicrorum similium his quæ Salpæ tribuuntur.

2.

Ætna, Siciliæ mons, nomen habet ab Ἀἰτῆνᾳ Corli et Terræ filia, ut Alcimus ait.

3.

Alcimus Siculus, in eo suorum librorum qui Italicus inscribitur, omnes in Italia mulieres vino abstinere ait, tali ex causa. « Hercules quum esset in Crotoniatarum agro, ibique ad ædes quasdam in via sitas sitiens pervenisset, accessit poscens ut sibi quod biberet daretur. Per id ipsum tempus

et Syracusius Nymphodorus (fr. 13) *Chimæram Lyciæ montem esse dixerunt, in quo ignis nascetur. Ejus in summa parte leones dicti sunt habitasse, in medio erant uberrima et amœnissima pascua, ad radices serpentes.* Hæc de Ætna loquens afferre Alcimus potuit; at constat quæ Natali in citandis auctoribus habenda sit fides. Sua hauserit ex Eustath. ad Hom. II, p. 634.

4.

ΓΙΤΑΙΚΗ ΒΙΒΛΟΣ.

Athenæus X, p. 441, A : Ἀλκιμος δ' ὁ Σικελιώτης ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ τῶν βίβλων Ἰταλικῇ, πάσας φησὶ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ γυναῖκας μὴ πίνειν οἶνον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας. « Ἡρακλῆς, περὶ τὴν Κροτωνιάτιν γενόμενος, ἐπεὶ πρὸς τινα οἰκίαν, οὖσαν παρὰ τὴν ὁδόν, διψῶν ἀφίκετο, προσελθὼν ἤτει πειθὲν ἐντεῦθεν. Ἐτυχε δ' ἡ γυνὴ τοῦ τὴν οἰκίαν κεκτημένου πίθου οἴνου λαθραίως ὑποίεσσα· καὶ πρὸς μὲν τὸν ἄνδρα δεινὸν ἔφη ποιήσιν αὐτὸν, εἰ ξένου χάριν τὸν πίθον τοῦτον ἀνοίξειεν, ὕδωρ δ' ἐκέλευσεν αὐτὸν προσενεγκεῖν. Ἡρακλῆς δ' ἐπὶ θύραις ἐστὼς, καὶ ἀκούσας ταῦτα, τὸν μὲν ἄνδρα αὐτῆς σφόδρα ἐπήνεσεν· ὃν καὶ ἐκέλευσεν, αὐτὸν παρέλθοντα εἰσω σκοπεῖν τὸν πίθον. Καὶ δὲ εἰσελθὼν λίθινον εὗρε τὸν πίθον γεγονότα. Τούτου δὲ τὸ σημεῖον ἔτι καὶ νῦν ἐστίν ἐν ταῖς ἐπιχωρίαις γυναῖξι πάσαις, ἐν αἰσχυρῇ κείσθαι τὸ πίνειν οἶνον, διὰ τὴν προκειμένην αἰτίαν. »

Liber hic Ἰταλικῇ inscriptus pars fuerit ejusdem operis, quod res Sicularum continebat. Similiter Timæus operis sui partem Ἰταλικά inscripserat.

5.

Idem XII, p. 518, B : Ὑπὸ δὲ τῆς τρυφῆς οἱ Τυρρηνοὶ, ὡς Ἀλκιμος ἱστορεῖ, πρὸς αὐτὸν μάττους καὶ πυκτεύουσι καὶ μαστιγοῦσιν. Antecedit Theopompi fr. 222. « Quodsi, ut nobis quidem videtur, Alcimi testimonium illud, quod apud Nostrum legitur, ex Theopompi historiis adpositum ab

forte uxor domini ædium clanculum vini dolium aperuerat itaque marito dicebat, durum fore si peregrini hominis gratia dollum illud aperiret; jussitque aquam ei bibendam offerri Hercules, pro foribus stans, quum hæc exaudivisset, valde laudavit maritum mulieris; hortatus autem est illum, ipse intro abiret, et dolium inspiceret. Qui quum introivisset, dolium reperit saxæum factum. Cujus rei documentum etiam nunc superest in omnibus ejus regionis mulieribus, quod, prædictam ob causam, turpe et in probro habetur, si vinum mulier bibat. »

5.

Etrusci ita voluptati dediti sunt, ut, testante Alcimo, ad tibias modos etiam farinam subigant et pugillatu certent et flagris cædant.

Athenæo est, colligitur inde, ætate nonnihil superiorem Theopompo fuisse Alcimum. » *Schweighæuser*. in Indice auctt. Athen.

6.

Festus p. 266 ed. Müller. : *Alcimus ait Tyrrhenia Æneæ natum filium Romulum fuisse, atque eo ortum Albam Æneæ neptem, cujus filius nomine Rhomus (cod. Rhodius) condiderit urbem Romam.*

ΠΡΟΣ ΑΜΥΝΤΑΝ

βιβλία τέτταρα.

7.

Diogen. Laert. III, 9, de Platone : Πολλά δὲ καὶ παρ' Ἐπιχάρμου τοῦ κωμωδιοποιοῦ προσωφέλονται, τὰ πλεῖστα μεταγράψας, καθά φησιν Ἀλκιμος ἐν τοῖς πρὸς Ἀμύνταν, ἃ ἔστι τέτταρα. Ἐνθα καὶ ἐν τῷ πρώτῳ φησὶ ταῦτα. « Φαίνεται δὲ καὶ Πλάτων πολλὰ τῶν Ἐπιχάρμου λέγων · σκεπτέον δέ. Ὁ Πλάτων φησὶν αἰσθητὸν μὲν εἶναι τὸ μηδέποτε ἐν τῷ ποιῶ μηδὲ τῷ ποσῶ διαμένον, ἀλλ' αἰεὶ βέον καὶ μεταβάλλον · ὡς ἐξ ὧν ἂν τις ἀνέλῃ τὸν ἀριθμὸν, τούτων οὔτε ἴσων οὔτε τινῶν οὔτε ποσῶν οὔτε ποιῶν ὄντων. Ταῦτα δ' ἔστιν ὧν αἰεὶ γένεσις, οὐσία δὲ μηδέποτε πέφυκε. Νοητὸν δὲ οὐ μὴδὲν ἀπογίνεται μηδὲ προσγίνεται. Τοῦτο δ' ἔστιν ἡ τῶν αἰδίων φύσις, ἣν ὁμοίαν τε καὶ τὴν αὐτὴν αἰεὶ

συμβέβηκεν εἶναι. Καὶ μὴν ὁ γε Ἐπίχαρμος περὶ τῶν αἰσθητῶν καὶ νοητῶν ἐναργῶς εἴρηκεν ·

- A. Ἀλλ' αἰεὶ τοὶ θεοὶ παρῆσαν, ὑπέλιπον δ' οὐ πώποκα · τάδε δ' αἰεὶ πάρεσθ' ὁμοία, διὰ τε τῶν αὐτῶν αἰεὶ.
 B. Ἀλλὰ λέγεται μὲν χάος πρᾶτον γενέσθαι τῶν θεῶν.
 A. Πῶς δ' ; ἀμάχανόν γ' ἂν οὔτινος εἶμεν ὁ τι πρᾶτον μῶλοι.
 B. Οὐκ ἄρ' ἔμολε πρᾶτον οὐδέν ; A. Οὐδὲ μὰ Δία δεύτερον τῶνδ' ἔ' ὧν ἄμμες νῦν ὧδε λέγομεν. Ἀλλὰ τὰδ' ἄθρει · αἰ ποτ' ἀριθμὸν τις περισσὸν, αἰ δὲ λῆς, τιν' ἄρτιον ποτιθέμεν λῆ ψᾶρον ἢ καὶ τᾶν ὑπαρχοῦσάν λαβεῖν, ἢ δοκεῖ καὶ τοὶ τόχ' αὐτὸς εἶμεν ; B. Οὐκ ἐμίνγα κα.
 A. Οὐδὲ μὲν οὐδ' αἰ ποτὶ μέτρον παχυσῶν ποτιθέμεν λῆ τις ἕτερον μᾶκος ἢ τῷ πρὸςθ' ἰόντος ἀποταμείν, ἔτι χ' ὑπάρχοι τήν το μέτρον ; B. Οὐ γάρ. A. Ὡς νῦν ὄρη καὶ τὸς ἀνθρώπων ; ὁ μὲν γὰρ αὐξέθ', ὁ δὲ γὰ μὲν φθίνει · ἐν μεταλλαγῇ δὲ πάντες ἐντὶ πάντα τὸν χρόνον. Ὁ δὲ μεταλλάσσει κατὰ φύσιν κούποκ' ἐν ταύτῃ μένει, ἕτερον εἴη καὶ τὸδ' ἦδη τῷ παρεξιστακότος. Καὶ τὴν δὲ κάγω χθὲς ἄλλοι καὶ νῦν ἄλλοι τελέθομεν, καὐθὺς ἄλλοι κούποχ' αὐτοὶ καττὸν αὐτὸν αὐ λόγον. »

Ἐτι φησὶν ὁ Ἀλκιμος καὶ ταυτ' : « Φασὶν οἱ σοφοὶ τὴν ψυχὴν τὰ μὲν διὰ τοῦ σώματος αἰσθάνεσθαι, οἷον ἀκούουσιν, βλέπουσιν · τὰ δ' αὐτὴν καθ' αὐτὴν ἐνθυμεῖσθαι, μὴδὲν τῷ σώματι χρωμένῃν. Διὸ καὶ τῶν ὄντων τὰ μὲν αἰσθητὰ εἶναι, τὰ δὲ νοητὰ. Ὡς ἐνεκα καὶ Πλάτων ἐλεγεν ὅτι δεῖ τοὺς συνιδεῖν τὰς τοῦ παντὸς ἀρχὰς ἐπιθυμοῦντας πρῶτον μὲν αὐτὰς καθ' αὐτὰς διελέσθαι τὰς ἰδέας, οἷον ὁμοιότητα καὶ μονάδα καὶ πληθος καὶ μέγεθος καὶ στάσιν καὶ κίνησιν · δεύτερον αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον καὶ τὰ τοιαῦτα ὑποθέσθαι · τρίτον τῶν ἰδεῶν συνιδεῖν ὅσαι πρὸς ἀλλήλας εἰσὶν, οἷον ἐπιστήμην ἢ μέγεθος ἢ δεσποτείαν ·

AD AMYNTAM

libri quattuor.

7.

Multo fuit Platoni etiam Epicharmus comicus adjumento, cujus plurima transcripsit, ut Alcimus in iis libris quos ad Amyntam scripsit quattuor numero, meminit. Eorum in primo ita loquitur : « Constat autem et Platonem complura sibi de Epicharmi libris assumere. Id vero dispiciendum est. Sensibile asserit Plato, quod aut in qualitate aut in quantitate nunquam persistat, sed diffluat semper atque immutetur : veluti si numerum ex iis tuleris, quæ neque æqualia, neque aliqua, neque quanta, neque qualia sunt. Porro ista sunt quorum semper generatio est, nunquam vero substantia. Intelligibile vero, cui nihil vel decedit vel accedit. Hoc autem sempiternorum natura est, quam similem atque eandem semper esse contingit. Atqui Epicharmus de sensibilibus atque intelligibilibus expresse loquitur in hanc sententiam :

- A. Nempe di semper fuerant atque nunquam intercedunt : hæc quæ dico semper nobis rebus in isdem se exhibent.
 B. Existisse sed eorum primum perhibetur Chaos.
 A. Quinam vero ? nam de nihilo nil pote primum existere.

- B. Ergo nec erat primum quidquam ? A. Nec magis hercule aliterum
 eorum quæ nunc appellamus rerum nomine. Hæc vero ita
 [vide :
 sume numerum, quemque libeat, vel parem vel impari ;
 si quem huic cupias aggregare clanculum aut subducere,
 an tibi hic idem videtur ? B. Non mihi vero quidem.
 A. Sic et aliquid ad cubitalem si addas magnitudinem,
 aut si contra demas, eadem jam mensura non erit,
 ante quæ fuit. B. Enimvero. A. Pariter nunc considera
 homines : horum videas illum crescere, hunc decrescere.
 Quotquot sunt, mutationi tempore omni subjacent,
 et naturam quisque variat, uno nec manet in statu ;
 atque idem est et rursus aliud illi quod nunc transit :
 ipse heri tuque aliud fuimus, aliud sumus hoc tempore,
 iterumque alii : nunquam eidem sumus, ut ratio prædicat. »

Addidit hæc præterea Alcimus : « Aiunt autem sapientes animam alia quidem sentire per corpus, puta videndo atque audiendo ; alia vero ipsam per se ipsam animadvertere, nullo corporis officio utentem. Quocirca eorum quæ sunt alia sensibus percipi, alia intelligentiæ ratione comprehendendi. Quare Plato quoque oportere dicebat eos qui cuperent rerum initia colligere, ipsas primum species, quas ideas vocat, secundum se ipsas distribuere, puta similitudinem et unitatem et multitudinem et magnitudinem, statumque et motum : secundo ipsum per se ipsum honestum

ALCIMUS SICULUS.

Alcimus Siculus, qui de rebus Siculis scripsit, Theopompo antiquior fuit, si recte conjecit Schweighaeuserus (not. ad fr. 5). Attamen leviusculam esse hanc viri doctissimi suspicionem patet. Diogenes Laertius (II, 104) inter Stilponis Megarensis auditores recenset τὸν ῥητορικὸν Ἀλκιμον, ἀπάντων πρωτεύοντα τῶν ἐν Ἑλλάδι ῥητόρων. Qui quo clarior fuisse dicitur, tanto magis miramur, memoriam ejus omnem hocce Diogenis loco contineri. Quare num quid ei cum Alcimo Sicularum rerum auctore commune sit, in medio relinquendum. Libri quattuor quos Alcimus ad Amyntam scripsit, quum de Epicharmo Syracusano, ex quo multa Plato profecerit, fuisse videantur, haud male conveniunt homini Siculo; adeo ut auctorem eorum ab historico probabiliter non esse diversum conjeceris (*).

ΣΙΚΕΛΙΚΑ.

1.

Athenæus VII, p. 322, A : Ἀλκιμος δ' ἐν τοῖς Σικελικοῖς ἐν Μεσσήνῃ φησὶ, τῇ κατὰ τὴν νῆσον, Βότρυν γενέσθαι, εὐρετὴν τῶν παραπλησίων παιγνίων τοῖς προσαγορευομένοις Σάλπης. Antecedunt fragmentum 11 Nymphodori. V. tom. II, p. 278.

2.

Schol. Theocrit. I, 64 : Ἡ δὲ Αἴτνη Σικελίας ὅρος ἐστίν, ἀπὸ Αἴτνης τῆς Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὥς φησιν Ἀλκιμος.

(3.)

Natalis Com. IX, 4 : *Alcimus in Rebus Siculis*

(*) Memorantur præter Nostrum Alcimus, Lydiæ rex, ap. Xanth. fr. 9; Alcimus Cyzicenus, Olympionica Ol. 159 ap. Euseb. in Chron.; Alcimus Æl. Aristidis διοικητής, ap. Aristid. I, p. 449. 626.

DE REBUS SICULIS.

1.

Alcimus in libris De Rebus Siculis ait Messanæ in Sicilia Botryn exstitisse inventorum ludicrorum similitum his quæ Salpæ tribuuntur.

2.

Ætna, Siciliæ mons, nomen habet ab Ætnâ Cœli et Terræ filia, ut Alcimus ait.

3.

Alcimus Siculus, in eo suorum librorum qui Italicus inscribitur, omnes in Italia mulieres vino abstinere ait, tali ex causa. « Hercules quum esset in Crotoniatarum agro, ibique ad ædes quasdam in via sitas sitiens pervenisset, accessit poscens ut sibi quod biberet daretur. Per id ipsum tempus

et Syracusius Nymphodorus (fr. 13) *Chimæram Lyciæ montem esse dixerunt, in quo ignis nasceretur. Ejus in summa parte leones dicti sunt habitasse, in medio erant uberrima et amœnissima pascua, ad radices serpentes.* Hæc de Ætna loquens afferre Alcimus potuit; at constat quæ Natali in citandis auctoribus habenda sit fides. Sua hauserit ex Eustath. ad Hom. II. p. 634.

4.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΒΙΒΛΟΣ.

Athenæus X, p. 441, A : Ἀλκιμος δ' ὁ Σικελιώτης ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ τῶν βίβλων Ἰταλικῇ, πάσας φησὶ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ γυναῖκας μὴ πίνειν οἶνον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας· « Ἡρακλῆς, περὶ τὴν Κροτωνιάτιν γενόμενος, ἐπεὶ πρὸς τινα οἰκίαν, οὖσαν παρὰ τὴν ὁδόν, διψῶν ἀφίκετο, προσελθὼν ἤτει πικρὴν ἐντεῦθεν. Ἐτυχε δ' ἡ γυνὴ τοῦ τὴν οἰκίαν κεκτημένου πίθον οἶνου λαθραίως ὑποΐκασα· καὶ πρὸς μὲν τὸν ἄνδρα δεινὸν ἔφη ποιήσῃν αὐτὸν, εἰ ξένου χάριν τὸν πίθον τοῦτον ἀνοίξειεν, ὕδωρ δ' ἐκέλευσεν αὐτὸν προσενεγκεῖν. Ἡρακλῆς δ' ἐπὶ θύραις ἐστὼς, καὶ ἀκούσας ταῦτα, τὸν μὲν ἄνδρα αὐτῆς σφόδρα ἐπήνεσεν· ὃν καὶ ἐκέλευσεν, αὐτὸν παρελθόντα εἰσω σκοπεῖν τὸν πίθον. Καὶ δὲ εἰσελθὼν λίθινον εὔρε τὸν πίθον γεγονότα. Τούτου δὲ τὸ σημεῖον ἔτι καὶ νῦν ἐστίν ἐν ταῖς ἐπιχωρίαις γυναῖξιν πάσαις, ἐν αἰσχροῖς εἶσθαι τὸ πίνειν οἶνον, διὰ τὴν προκειμένην αἰτίαν. »

Liber hic Ἰταλικῇ inscriptus pars fuerit ejusdem operis, quod res Sicularum continebat. Similiter Timæus operis sui partem Ἰταλικά inscripserat.

5.

Idem XII, p. 518, B : Ὑπὸ δὲ τῆς τρυφῆς οἱ Τυρρηνοὶ, ὥς Ἀλκιμος ἱστορεῖ, πρὸς αὐτὸν μάττους καὶ πυκτεύουσι καὶ μαστιγοῦσιν. Antecedit Theopompi fr. 222. « Quodsi, ut nobis quidem videtur, Alcimi testimonium illud, quod apud Nostrum legitur, ex Theopompi historiis adpositum ab

forte uxor domini ædium clanculum vini dolium aperuerat· itaque marito dicebat, durum fore si peregrini hominis gratia dolium illud aperiret; jussitque aquam ei bibendam offerri Hercules, pro foribus stans, quum hæc exaudivisset, valde laudavit maritum mulieris; hortatus autem est illum, ipse intro abiret, et dolium inspiceret. Qui quum introivisset, dolium reperit saxeuum factum. Cujus rei documentum etiam nunc superest in omnibus ejus regionis mulieribus, quod, prædictam ob causam, turpe et in probro habetur, si vinum mulier bibat. »

5.

Etrusci ita voluptati dediti sunt, ut, testante Alcimo, ad tibiæ modos etiam farinam subigant et pugillatu certent et flagris cædant.

Athenæo est, colligitur inde, ætate nonnihil superiorem Theopompo fuisse Alcimum. » *Schweighæuser*. in Indice auctt. Athen.

6.

Festus p. 266 ed. Müller. : *Alcimus ait Tyrrhenia Æneæ natum filium Romulum fuisse, atque eo ortum Albam Æneæ neptem, cujus filius nomine Rhomus (cod. Rhodius) condiderit urbem Romam.*

ΠΡΟΣ ΑΜΥΝΤΑΝ

βίβλια τέτταρα.

7.

Diogen. Laert. III, 9, de Platone : Πολλά δὲ καὶ παρ' Ἐπιχάρμου τοῦ κωμωδιοποιοῦ προσωφέλῃται, τὰ πλεῖστα μεταγράψας, καθά φησιν Ἀλκιμος ἐν τοῖς πρὸς Ἀμύνταν, ἃ ἔστι τέτταρα. Ἐνθα καὶ ἐν τῷ πρώτῳ φησὶ ταῦτα. « Φαίνεται δὲ καὶ Πλάτων πολλὰ τῶν Ἐπιχάρμου λέγων· σκεπτέον δέ. Ὁ Πλάτων φησὶν αἰσθητὸν μὲν εἶναι τὸ μηδέποτε ἐν τῷ ποιῶ μηδὲ τῷ ποσῶ διαμέμον, ἀλλ' αἰεὶ βέον καὶ μεταβάλλον· ὡς ἐξ ὧν ἂν τις ἀνέλῃ τὸν ἀριθμὸν, τούτων οὔτε ἴσων οὔτε τινῶν οὔτε ποσῶν οὔτε ποιῶν ὄντων. Ταῦτα δ' ἔστιν ὧν αἰεὶ γένεσις, οὐσία δὲ μηδέποτε πέφυκε. Νοητὸν δὲ οὐ μὴδὲν ἀπογίνεται μηδὲ προσγίνεται. Τοῦτο δ' ἔστιν ἡ τῶν αἰδίων φύσις, ἣν ὁμοίαν τε καὶ τὴν αὐτὴν αἰεὶ

συμβέβηκεν εἶναι. Καὶ μὴν ὁ γε Ἐπίχαρμος περὶ τῶν αἰσθητῶν καὶ νοητῶν ἐναργῶς εἴρηκεν.

- A. Ἄλλ' αἰεὶ τοὶ θεοὶ παρῆσαν, ὑπέλειπον δ' οὐ πώποκα· τὰδε δ' αἰεὶ πάρεσθ' ὁμοία, διὰ τε τῶν αὐτῶν αἰεὶ.
 B. Ἄλλὰ λέγεται μὲν χάος πρᾶτον γενέσθαι τῶν θεῶν.
 A. Πῶς δ'; ἀμάχανόν γ' ἂν οὔτινος εἶμεν ὁ τι πρᾶτον μῶλοι.
 B. Οὐκ ἄρ' ἔμολε πρᾶτον οὐδέν; A. Οὐδὲ μὰ Δία δεύτερον τῶνδε γ' ὧν ἄμμες νῦν ὧδε λέγομεν. Ἀλλὰ τὰδ' ἀθρεῖ· αἱ ποτ' ἀριθμὸν τις περισσὸν, αἱ δὲ λῆς, τιν' ἄρτιον ποτιθέμεν λῆ ψάρον ἡ καὶ τὰν ὑπαρχοῖσάν λαθεῖν, ἡ δοκεῖ καὶ τοὶ τόχ' αὐτὰς εἶμεν; B. Οὐκ ἐμίνγα κα.
 A. Οὐκ ἐμὴν οὐδ' αἱ ποτὶ μέτρον παχυσῶν ποτιθέμεν λῆ τις ἕτερον μᾶκος ἢ τῷ πρὸςθ' ἐόντος ἀποταμείν, ἔτι χ' ὑπάρχοι τήν το μέτρον; B. Οὐ γάρ. A. Ὡς νῦν ὄρη καὶ τὸς ἀνθρώπους· ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν, ὁ δὲ γὰ μὲν φθίνει· ἐν μεταλλᾷ δὲ πάντες ἐντὶ πάντα τὸν χρόνον. Ὁ δὲ μεταλλάσσει κατὰ φύσιν κόρυς· ἐν ταύτῃ μένει, ἕτερον εἶη καὶ τὸδ' ἦδη τῷ παρεξιστακότος. Καὶ τὸ δὴ κἀγὼ χθές ἄλλοι καὶ νῦν ἄλλοι τελέβομεν, καὐθὺς ἄλλοι κόρυς· οὗτοι κατὰ τὸν αὐτὸν αὐτὸν λόγον. »

Ἐτι φησὶν ὁ Ἀλκιμος καὶ ταυτ'· « Φασὶν οἱ σοφοὶ τὴν ψυχὴν τὰ μὲν διὰ τοῦ σώματος αἰσθάνεσθαι, οἷον ἀκούουσιν, βλέπουσιν· τὰ δ' αὐτὴν καθ' αὐτὴν ἐνθυμεῖσθαι, μηδὲν τῷ σώματι χρωμένῃ. Διὸ καὶ τῶν ὄντων τὰ μὲν αἰσθητὰ εἶναι, τὰ δὲ νοητὰ. Ὡς ἐνεκα καὶ Πλάτων εἰλεγειν ὅτι δεῖ τοὺς συνιδεῖν τὰς τοῦ παντὸς ἀρχὰς ἐπιθυμοῦντας πρῶτον μὲν αὐτὰς καθ' αὐτὰς διελύσθαι τὰς ἰδέας, οἷον ὁμοιότητα καὶ μονάδα καὶ πληθος καὶ μέγεθος καὶ στάσιν καὶ κίνησιν· δεύτερον αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον καὶ τὰ τοιαῦτα ὑποθέσθαι· τρίτον τῶν ἰδεῶν συνιδεῖν ὅσαι πρὸς ἀλλήλας εἰσὶν, οἷον ἐπιστήμην ἢ μέγεθος ἢ δεσποτείαν·

AD AMYNTAM

libri quattuor.

7.

Multo fuit Platoni etiam Epicharmus comicus adjumento, cujus plurima transcripsit, ut Alcimus in iis libris quos ad Amyntam scripsit quattuor numero, meminit. Eorum in primo ita loquitur : « Constat autem et Platonem complura sibi de Epicharmi libris assumere. Id vero dispiciendum est. Sensibile asserit Plato, quod aut in qualitate aut in quantitate nunquam persistat, sed diffluat semper atque immutetur : veluti si numerum ex iis tuleris, quæ neque æqualia, neque aliqua, neque quanta, neque qualia sunt. Porro ista sunt quorum semper generatio est, nunquam vero substantia. Intelligibile vero, cui nihil vel decedit vel accedit. Hoc autem sempiternorum natura est, quam similem atque eandem semper esse contingit. Atqui Epicharmus de sensibilibus atque intelligibilibus expresse loquitur in hac sententiam :

- A. Nempe di semper fuerant atque nunquam intercident : hæc quæ dico semper nobis rebus in idem se exhibent.
 B. Existisse sed eorum primum perhibetur Chaos.
 A. Quinam vero? nam de nihilo nil pote primum existere.

- B. Ergo nec erat primum quidquam? A. Nec magis hercule aliterum
 eorum quæ nunc appellamus rerum nomine. Hæc vero ita
 (vide :
 sume numerum, quemquem libeat, vel parem vel imparē ;
 si quem huic cupias aggregare clanculum aut subducere,
 an tibi hic idem videtur? B. Non mihi vero quidem.
 A. Sic et aliquid ad cubitalem si addas magnitudinem,
 aut si contra demas, eadem jam mensura non erit,
 ante quæ fuit. B. Enimvero. A. Pariter nunc considera
 homines : horum videas illum crescere, hunc decrescere.
 Quotquot sunt, mutationi tempore omni subiacent,
 et naturam quisque variat, uno nec manet in statu ;
 atque idem est et rursus aliud illi quod nunc transit :
 ipse heri tuque aliud fuimus, aliud sumus hoc tempore,
 iterumque alii : nunquam eidem sumus, ut ratio prædicat. »

Addidit hæc præterea Alcimus : « Aiunt autem sapientes animam aliam quidem sentire per corpus, puta videndo atque audiendo ; alia vero ipsam per se ipsam animadvertere, nullo corporis officio utentem. Quocirca eorum quæ sunt alia sensibus percipi, alia intelligentiæ ratione comprehendendi. Quare Plato quoque oportere dicebat eos qui cuperent rerum initia colligere, ipsas primum species, quas ideas vocat, secundum se ipsas distribuere, puta similitudinem et unitatem et multitudinem et magnitudinem, statumque et motum : secundo ipsum per se ipsum honestum

ἐνθυμουμένους δεῖ τὰ παρ' ἡμῖν διὰ τὸ μετέχειν ἐκείνων ἐμῶνυμα ἐκείνοις ὑπάρχει· λέγω δὲ οἷον δίκαια μὲν ὅσα τοῦ δικαίου, καλὰ δὲ ὅσα τοῦ καλοῦ. Ἔστι δὲ τῶν εἰδῶν ἐν ἑκαστον ἀτίδιόν τε καὶ νόημα καὶ πρὸς τούτοις ἀπαθές· διὸ καὶ φησιν ἐν τῇ φύσει τὰς ἰδέας ἐστάναι καθάπερ παραδείγματα· τὰ δ' ἄλλα ταύταις ὁικέναι, τούτων ὁμοιώματα καθεστῶτα. Ὁ τοίνυν Ἐπίχαρμος περὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ περὶ τῶν ἰδεῶν οὕτω λέγει·

A. Ἄρ' ἐστὶν αὐλησίς τι πρᾶγμα; B. Πάνυ μὲν ὦν.

A. Ἄνθρωπος ὦν αὐλησίς ἐστιν; B. Οὐδαμῶς.

A. Φέρ' ἴδω, τίς αὐλητάς; τίς εἰμὲν τοι δοκεῖ; ἄνθρωπος. Οὐ γάρ; B. Πάνυ μὲν ὦν. A. Οὐκ ὦν δοκεῖ οὕτως ἔχειν τοι καὶ περὶ τῶγαθῷ; τὸ μὲν ἀγαθὸν τι πρᾶγμ' εἰμεν καθ' αὐθ'· ὅστις δὲ κα εἰδῇ μαθὼν τῆν', ἀγαθὸς ἤδη γίγνεται, ὥσπερ γὰρ τὰν αὐλησιν αὐλητάς μαθὼν, ἢ ὀρχησιν ὀρχηστάς τις, ἢ πλοκεύς πλοκάν, ἢ πᾶν γ' ὁμοίως τῶν τοιούτων ὁ τι τῷ λῆς, οὐ χ' αὐτὸς εἴη τῶ τέχνη· τεχνικός γὰρ μάν.

Πλάτων ἐν τῇ περὶ τῶν ἰδεῶν ὑπολήψει φησίν· « Εἴπερ ἐστὶ μνήμη, τὰς ἰδέας ἐν τοῖς οὖσιν ὑπάρχειν διὰ τὸ τὴν μνήμην ἡρεμουντός τινος καὶ μένοντος εἶναι· μένειν δὲ οὐδὲν ἕτερον ἢ τὰς ἰδέας. Τίνα γὰρ ἂν τρώπον, φησὶ, διεσώζετο τὰ ζῶα μὴ τῆς ἰδέας ἐφαπτόμενα, καὶ πρὸς τοῦτο τὸν νοῦν φυσικῶς εἰληφότα; » Νῦν δὲ μνημονεύει τῆς ὁμοιότητος τε καὶ τροφῆς, ὅποια τίς ἐστὶν αὐτοῖς, ἐνδεικνύμενα διότι πᾶσι τοῖς ζώοις ἐμφυτός ἐστὶν ἡ τῆς ὁμοιότητος θεωρία· διὸ καὶ τῶν ὁμοφύλων αἰσθάνεται. Πῶς οὖν ὁ Ἐπίχαρμος;

et bonum et justum et hujusmodi cetera ponere : tertio conspiciere quæ sibi mutuo cohæreant ideæ, puta scientiam aut magnitudinem sive dominationem; simulque et illud cogitare, ea quæ sunt apud nos ex illorum participatione eis æquivoca fieri. Exempli causa dico justa esse quæ justo communicant; honesta, quæ honesto. Est autem unaquæque species æterna, et intelligentia et omni perturbatione vacua. Quocirca ideæ in natura velut exemplaria dixit subsistere : cetera his esse similia, quum sint earum imagines. Epicharmus igitur de bono atque de ideis ita disserit :

A. Tibicinalis ars, resne aliqua est? B. Quippeni?

A. Tibicinalis hæc ars, an homo est? B. Neutiquam.

A. Videamus : ipsum quid putas tibicinem? hominem, an non? B. Hominem haud dubie. A. Nonne [existimas

rem sese habere pariter etiam de bono?
nempe ut bonum ipsum res sit : at si quis bonum istud didicerit, is jam dicatur bonus?
nam sic tibicen est qui didicit tibiis, saltator qui saltare, tum qui texere textor, similiter qui aliud quidquid volueris.
Ars ipse non est scilicet, sed artifex.

Plato in opinatione de ideis ait : « Si quidem est memoria, ideæ in his quæ sunt existere, quod memoria quietæ cujusdam rei ac manentis sit : manere autem præter ideās nihil. Quo enim, inquit, modo servarentur animantes, nisi

Εὔμαιε, τὸ σοφὸν ἐστὶν οὐ καθ' ἐν μόνον, ἀλλ' ὅποσα περ ζῇ, πάντα καὶ γινώμην ἔχει. Καὶ γὰρ τὸ θῆλυ τῶν ἀλεκτοριδῶν γένος, αἱ λῆς καταμαθεῖν ἀτενὲς, οὐ τίποτε τέκνα ζῶντ', ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ καὶ ποιεῖ ψυχὰν ἔχειν· τὸ δὲ σοφὸν ἂν φύσις τὸδ' οἶδεν ὥς ἔχει μόνον· πεπαίδευται γὰρ αὐταύτας ὑπο.

Καὶ πάλιν·

Θαυμαστὸν ὦν οὐδὲν ἐμὲ ταῦθ' οὕτω λέγειν, οὐδ' ἀνδάνειν αὐτοῖσιν αὐτοῖς καὶ δοκεῖν καλῶς περὶκεῖ· καὶ γὰρ ἂν κύων κυνὶ κάλλιστον εἶμεν φαίνεται, καὶ βοῦς βοῖ, ὄνος δ' ὄνῃ κάλλιστον, ὅς δὲ θῆν ὑί. »

Καὶ ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν τεσσάρων βι βλίων παραπήγγυσιν ὁ Ἀλκιμος, παρασημαίνων τὴν ἐξ Ἐπιχάρμου Πλάτωνι περιγινόμενην ὠφέλειαν.

ALEXARCHUS.

ITALICA.

E LIBRO QUARTO.

I.

Plutarch. Par. min. c. 7, p. 304, D. : Τοῦλλος Ὀστίλλιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἐπολέμησεν Ἀλβανοῖς, βασιλεὺς ὄντος Μετίου Φουβεντίου, καὶ τὴν μάχην πολλὰκις ὑπερέβητο. Οἱ δὲ, ἡττωμένου, εἰς εὐωχίαν ἐτράπησαν· οἰνωμένοις δ' ἐπέθετο, καὶ τὸν

et ideam attigissent, et præterea mentem a natura accepissent? » Meminit autem similitudinis et pabuli, cujusmodi illis esse solet, ostendens quod sit animalibus omnibus insita similitudinis intelligentia : quocirca et quæ sunt ejusdem generis, ea sentiunt. Quomodo ergo Epicharmus hæc dixit?

Eumæe, generi sapere non uni datum est : sed quidquid anima, mente simul est pradiitum. Gallorum uxores volucrum considera : non illæ partus edunt vitæ compotes, sed ovīs incubantes animam adfabricant : et hujus norunt principem sapientie naturam solam, quæ magistra ipsis fuit.

Ac rursum :

Nil itaque mirum est ista mē sic dicere, atque ipsos sibi placere et ingenio optimo factos videri : quandoquidem canis canis pulcherrimum videtur, bos itidem bovi, et asinus asino, sus sui pulcherrimum. »

Ista et hujusmodi alia per quattuor libros proponit Alcimus, admonens quantum emolumenti Plato ex Epicharmo sibi comparaverit.

ITALICA.

I.

Tullus Hostilius, Romanorum rex, bellum gessit contra Albanos, quorum rex erat Metius Fufetius, ac prælium

βασιλέα, δύο πώλους συζεύξας, διεσπάραξεν· ὡς Ἀλέ-
ξαρχος ἐν τετάρτῃ Ἰταλικῶν. 1

2.

Servius ad Virgil. *Æn.* III, 334 : *Chaonios cognomine Campos*]. *Epirum campos non habere omnibus notum est; sed constat ibi olim regem nomine Campum fuisse ejusque posteros Campylidas dictos et Epirum Campaniam vocatam, sicut Alexarchus, historicus græcus, et Aristonicus referunt. Varro filiam Campi Campaniam dictam, unde provinciae nomen, post vero, sicuti dictum est, Chaoniam ab Heleno appellatam, qui fratrem suum Chaonem, vel, ut alii dicunt, comitem, dum venaretur, occiderat. Alii filiam Campi Cestriam ab Heleno ductam uxorem, et de nomine soceri Campos, de nomine Chaone, Chaonas dixisse.*

A nostro scriptore diversus procul dubio est Alexarchus grammaticus ille superbiens, de quo Aristi Salaminii locus exstat apud Clementem *Alex. Protr.* IV, 54, p. 16, 27 (vide Heraclidæ fr. 5, tom. III, p. 168). Idem aut alius est Alexarchus de quo Plutarchus *De Is. et Os. c.* 37 : Ἀρίστων τοῖνον δ γεγραφὼς Ἀθηναίων ἀποικίαν ἐπιστολῇ τινι Ἀλεξάρχου περιέπεσεν, ἐν ᾗ Διὸς ἱστορεῖται καὶ Ἰσίδος υἱὸς ὧν δ Διόνυσος ὑπὸ Αἰγυπτίων, οὐκ Ὅσιρις ἀλλὰ Ἀρσαφῆς (ἐν τῷ ἀλφα γράμματι) λέγεσθαι, δηλοῦντος τὸ ἀνδρεῖον τοῦ ὀνόματος.

ALEXIS SAMIUS.

SAMIΩΝ ΩΠΟΙ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Athenæus XIII, p. 572, F : Ἀλεξίς δ' ὁ Σάμιος ἐν δευτέρῳ Ὁρων Σαμιακῶν · « Τὴν ἐν Σάμῳ Ἀφροδί-

sæpius distulit. Semel victo eo, Albani se ad convivia dederunt : quos Tullus vino captos adortus, regem eorum duobus pullis equinis alligatum discerpit. Alexarchus in quarto Italicorum.

ANNALES SAMIORUM.

1.

Alexis Samius secundo Annalium Samiacorum hæc scribit : « Venerem, quæ Sami consecrata est, quam alii in *Arundinibus*, alii in *Palude* vocant, dedicarunt meretrices Atticæ, quæ Periclem secutæ, quum Samum oppugnaret, magnam ex prostituta forma quæstum fecerant. »

2.

Alexis Annalium Samiorum libro tertio : « Multis e civitatibus, ait, ornatam esse Samum a Polycrate; qui canes adscivisset Molossos et Laconicos, capras e Scyro et Naxo, oves Mileto et ex Attica. Arcessivit vero, inquit, etiam artifices maxima mercede proposita. Idem, priusquam tyran-

την, ἣν οἱ μὲν ἐν Καλάμοις καλοῦσιν, οἱ δὲ ἐν Ἑλει, Ἀττικαί, φησὶν, ἐταῖραι ἰδρύσαντο αἱ συνακολουθήσαι Περικλεῖ, δτε ἐπολιόρκει τὴν Σάμον, ἐργασάμεναι ἱκανῶς ἀπὸ τῆς ὥρας. »

2.

E LIBRO TERTIO.

Idem XII, p. 540, D : Ἀλεξίς δ' ἐν τρίτῳ Σαμίον ὥρων ἐκ πολλῶν πόλεων φησι κοσμηθῆναι τὴν Σάμον ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους, χύνας μὲν Μολοτικὰς καὶ Λακαίνας εἰσαγαγόντος, αἴγας δ' ἐκ Σκύρου καὶ Νάξου, πρόβατα δ' ἐκ Μιλήτου καὶ τῆς Ἀττικῆς. Μετεστέλλετο δὲ, φησὶ, καὶ τεχνίτας ἐπὶ μισθοῖς μεγίστοις. Πρὸ δὲ τοῦ τυραννῆσαι κατασκευασάμενος στρωμνὰς πολυτελεῖς καὶ ποτήρια ἐπέτρεπε χρῆσθαι τοῖς ἡ γάμον ἡ μείζονας ὑποδοχὰς ποιουμένοις. Ἐκ πάντων οὖν τούτων ἄξιον θαυμάζειν τὸν τύραννον, ὅτι οὐδαμῶθεν ἀναγέγραπται γυναῖκας ἡ παῖδας μεταπεμψάμενος, καίτοι περὶ τὰς τῶν ἀρρένων ὁμιλίας ἐπτοημένος, ὡς καὶ ἀντερᾶν Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ · δτε καὶ δι' ὀργὴν ἀπέκειρε τὸν ἐρώμενον. Πρῶτος δὲ ὁ Πολυκράτης καὶ ναῦς πῆξας, ἀπὸ τῆς πατρίδος Σαμίας ἐκάλεσε.

3.

ΠΕΡΙ ΑΥΤΑΡΚΕΙΑΣ.

Idem X, p. 418, E : Αἰγυπτίους δ' Ἑκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι, κυλλήστας ἐσθιοντας, τὰς δὲ κριθὰς εἰς ποτὸν καταλέοντας. Διὰ ταῦτα καὶ Ἀλεξίς ἐν τῷ Περὶ αὐταρκείας ἐφη, μετρία τροφῇ κεχρησθαι τὸν Βόκχοριν καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Νεόχαβιν. Cf. Diodor. I, 45,2. Manethon. fr. 65 not. Hic Alexis num Samius noster sit, ut Schweighaeuserus suspicatur, an alius, nescimus. De Alexide, Polycleti discipulo, v. Plinius XXXIV, 8, 19. Alexis Sicyonius Canthari statuarii pater, ap. Pausan. VI, 3,6. De Alexide comico v. Meinek. tom. I, p. 374 sqq.

nidem occupasset, pretiosa stragula et pocula, quæ parata habebat, omnibus utenda dare consueverat, qui nuptias aut solemniora quædam epula celebrabant. » Quæ omnia quum legimus, mirari subit nusquam memorie prodi, tyrannum mulieres etiam et formosos pueros arcessisse; qui quidem masculæ veneris insano studio tenebatur, et in amando puero rivalis fuit Anacreontis poetæ, iraque incensus comam amasii detondit. Primus etiam Polycrates, quas ædificavit naves, eas Samias a patria nominavit.

3.

DE FRUGALITATE.

Ægyptios vero, Hecataeus ait, *panivoros* esse; qui *cyllestibus* (id nomen panis subacidi est) vescantur, et hordeum in potionis etiam usum mola frangant. Quare etiam Alexis, in libro de Frugalitate, modico victu usum esse ait Bocchorin et ejus patrem Neochabin.

AMPHICRATES (ATHENIENSIS).

ΠΕΡΙ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

1.

Athenæus XIII, p. 576, C : Οὐ καὶ αὐτὸς Θεμιστοκλῆς ἐξ ἐταίρας ἦν γεγεννημένος, ὄνομα Ἀβροτόνου ; ὡς Ἀμφικράτης ἱστορεῖ ἐν τῷ Περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν συγγράμματι.

Ἀβρότονον Θρήισσα γυνὴ γένος· ἀλλὰ τεκέσθαι τὸν μέγαν Ἑλλήσιν φασὶ Θεμιστοκλέα.

V. Plutarchus in Vit. Themistocl. c. 1.

2.

Diogenes Laert. II, 101, de Theodoro atheo : Καὶ μέντοι παρ' ὀλίγον ἐκινδύνευσεν εἰς Ἄρειον ἀναχθῆναι πάγον, εἰ μὴ Δημήτριος αὐτὸν ὁ Φαληρεὺς ἐρρύσατο. Ἀμφικράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν φησὶ κωνεῖον αὐτὸν πτεῖν καταδικασθέντα.

Hic Amphicrates probabiliter est Atheniensis ille orator, qui Luculli temporibus vixit. De eo hæc Plutarchus Lucull. c. 22 : Ἐτελεύτησε δὲ παρὰ τῷ Τιγράνῃ καὶ Ἀμφικράτης ὁ ῥήτωρ· εἰ δὲ καὶ τούτου μνήμην τινὰ γενέσθαι διὰ τὰς Ἀθήνας. Λέγεται γὰρ φυγεῖν μὲν αὐτὸν εἰς Σελεύκειαν τὴν ἐπὶ Τίγριδι· δεομένων δ' αὐτοῖσι σοφιστευεῖν, ὑπεριδεῖν, καταλαζονεσάμενον, ὡς οὐδὲ λεκάνῃ δελφίνα χωροῖ· μεταστάντα δὲ πρὸς Κλεοπάτραν, τὴν Μιθριδάτου θυγατέρα, Τιγράνῃ δὲ συνοικοῦσαν, ἐν διαβολῇ γενέσθαι ταχὺ, καὶ τῆς πρὸς τοὺς Ἑλλήνας ἐπιμιξίας εἰργόμενον ἀποκαρτερῆσαι. Ταφῆναι δὲ καὶ τοῦτον ἐντίμως ὑπὸ τῆς Κλεοπάτρας, καὶ κεῖσθαι περὶ Σαφάν, ἐκεῖ τι χωρίον οὕτω καλούμενον.

Longin. De subl. 3, 2, postquam Gorgiæ, Callisthenis, Clitarchi ampullas vituperaverat : Τὰ γε μὴν Ἀμφικράτους τοιαῦτα καὶ Ἡγησίου καὶ Μάτρινος. Πολλαχοῦ γὰρ ἐνθουσιᾶν ἑαυτοῖς δοκοῦντες, οὐ βαχχεύουσιν, ἀλλὰ παίζουν. Cf. id. ib. 4, 4 : Ἀμφικράτει καὶ οὐ Ξενοφῶντι (Rep. Lac.) ἔπρεπε τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν κόρας λέγειν παρθένας αἰδέμονας.

Idem nomen restituendum Weisk. (ad Longin.

1. 1.) putat apud Lucian. Rhetor. præc. c. 9, p. 573 ed. Didot. : Εἴτ' αὖ σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ἔωλα παραδείγματα παρατιθείς τῶν λόγων οὐ βάδια μιμῆσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστίν, Ἡγησίου καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτην (Κρίτιον ed. Paris. ; 1. ἀμφὶ Ἀμφικράτην) καὶ Νησιώτην, κτλ.

« Matris intelligendus videtur Matris Thebanus, qui encomium in Herculem scripsit, idque soluta oratione, si Langbænio credideris. Athenæus X, p. 412 : Μάτριν δὲ ἐν τῷ τοῦ Ἡρακλέους ἐγκωμίῳ, καὶ εἰς πολυποσίαν φησὶ τὸν Ἡρακλέα προκληθῆναι ὑπὸ τοῦ Λεπρέως, καὶ πάλιν νικηθῆναι (v. Casaub. ad h. l.). Idem II, p. 44 Atheniensem vocat : Μάτριν δὲ ὁ Ἀθηναῖος, ὅσον ἐβίω χρόνον, οὐδὲν ἐστειτό ἢ μυσίνης ὀλίγον. Verum Ptolemæus Hephæstionis (p. 187, 2 in Mythogr. ed. Westerm.), unde hanc fabulam mutuatus est Athenæus, Thebanum vocat : Μάτριν δὲ Θεβαῖος ἐμνογράφος μυρσίνας παρ' ὅλον τὸν βίον ἐστειτό. Quare ap. Athen. leg. videtur M. ὁ Θεβαῖος. » Tour. Eundem in Herculis historia laudat Diodor. I, 24, 4.

AMPHILOCHUS.

Amphilochus apud Clement. Alex. Strom. VI, p. 267, 9 cum Aristocle, Leandro, Anaximene, Hellanico, Hecateo, aliis inter eos recensetur, qui Melesagoræ scripta expilasse dicuntur.

Schol. Eurip. Phœn. 670 : Ἀμφίλοχος διὰ τὸ ἐπισπάρθαι τοῖς οἰκοῦσιν ἐν Θήβαις (sc. τοὺς Σπαρτοὺς κληθῆναι φησιν).

Alius Amphilochus fuerit Atheniensis qui de historia naturali scripsisse videtur. Nomen ejus ponitur in Indice auctorum ad Plinii Hist. Nat. lib. VIII, X, XII, XIII, XIV, XV et XVIII, 16, ubi ejus *De cytiso* volumen memoratur; add. Auctor. latin. Rei rust. p. 54. 164. Apud schol. Nicandr. Ther. 617 citatur Ἀντίλοχος ἐν τῷ Περὶ κυτίσου. Scribe Ἀμφίλοχος. Similiter Amphilochi nomen reponendum atque Melesagoræ expilatorem intelligendum esse putaveris ap. Theodoret. Therap. VIII, p. 908 : Ἀθήνησιν, ὡς Ἀντίλοχος ἐν

DE VIRIS ILLUSTRIBUS.

1. Nonne et ipse Themistocles ex meretrice natus erat, cui nomen Abrotonum? ut tradit Amphicrates in libro De viris illustribus :

Abrotonum Thressa mulier genere; sed peperisse magnam Græcis aiunt Themistoclem.

2.

Parum absuit quin Theodorus raperetur in jus ad Areopagum, nisi eum Demetrius Phalereus periculo eripuisse. Amphicrates vero in libro De viris illustribus ait illum damnatum cicutam bibisse.

τῇ ἐνάτῃ γέγραπεν ἱστορίᾳ, ἃν γε ἐν τῇ ἀκροπόλει Κέκροπος ἐστὶ τάφος παρὰ τὴν Πολιοῦχον αὐτήν. Verum pro Ἀντιλόχῳ, quod est in vetustioribus codicibus, recentiores præbent Ἀντίλοχος; quod ut præferamus facit Clemens Alex. Protr. p. 13, 24 et Arnobius VI, 6, qui eandem rem ex Antiocho referunt. Is vero Antiochus procul dubio est auctor τῶν Κατὰ πόλιν μυθικῶν, quorum librum secundum laudat Ptolemæus Hephæstionis ap. Photium cod. 190, p. 150 b. 4 (v. fragm. Athenodori Eretriensis). Eundem intellige ap. Schol. Aristid. p. 103 ed. Frommel (v. Pherecyd. fr. 101). Amphilocho nescio qui laudatur apud Boissonnad. An. I, p. 38: Ἀμφιλόχου. Ἡ προπετὴς γλῶττα οὐδὲν ἄξιον ἐρευγομένη, καὶ ἀσύγνωστός ἐστιν καὶ ἑαυτὴν ἐστῆλίντευσεν. Sequuntur ibid. aliæ sententiæ ejusdem, ut videtur, Amphilochi. Ceterum hæc hominis sunt ævi infimi Christianique.

AMPHION THESPIENSIS.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΙΚΩΝΙ ΜΟΥΣΕΙΟΥ.

Athenæus XIV, p. 629, A: Ἀμφίων δὲ δ Θεσπιδεύς ἐν δευτέρῳ Περὶ τοῦ ἐν Ἑλικῶνι μουσείου ἀγεσθαί φησιν ἐν Ἑλικῶνι παιδῶν ὀρχήσεις μετὰ σπουδῆς, παρατιθέμενος ἀρχαίον ἐπιγράμμα τόδε·

Ἀμφότερ', ὠρχεῦμαι τε καὶ ἐν Μώσαις ἐδίδασκον
ἄνδρας· ὁ δ' αὐλήτας ἦν Ἀνακὸς Φιλαεύς·
εἰμὶ δὲ Βακχείδας Σικυώνιος. Ἡ ῥα θεοῖσι
τοῖς Σικυῶνι καλὸν τοῦτ' ἀπέκλειτο γέρας.

Cf. Müller. *Min.* p. 381. Περὶ τοῦ ἐν Ἑλικῶνι ἀγῶνος dixit etiam Nicocrates ap. Schol. Il. v, 21.

ANAXICRATES.

I.

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

Schol. Venet. in Eurip. Androm. 224: Ὡ φίλταθ' Ἑκτορ... μαστὸν ἤδη πολλαῖς νόθοις σοῖς] Τοῦτο παρ' ἱστορίαν φασὶν εἰρησθαι· μὴ γὰρ ἱστορεῖσθαι Ἑκτορὶ ἐξ ἄλλης γυναικὸς γεγενῆσθαι υἱούς. Ἀπερίσκηπτοι δὲ εἰσιν οἱ ταῦτα λέγοντες. Ἀναξικράτης γὰρ ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἀργολικῶν οὕτω λέγει· «Οἱ δ' ἄμφ' ἐνέαι (ὁ δὲ Ἀμφινέα schol. vulg.) καὶ Σκαμάνδριον τὸν Ἑκτορος υἱὸν καὶ πρεσβύτερον (παλαίτερον schol. vulg.). Ἦσαν δὲ αὐτῷ οὗτος μὲν νόθος, δὲ ἰ (i. e. ἐν Ἰλῳ?) κατελήφθη (δὲ κατελήφθη ἐν Ἰλῳ sch. vulg.) καὶ ἀπόλλυται. Οὗτοι δὲ διασώζονται. Σκαμάνδριος δὲ ἀφίκετο εἰς Ταναΐδα, Αἰνείου δὲ Ἀγχίσης ὁ πατὴρ ἰ (sic) καὶ ἄλλοι τινὲς, παῖδες αὐτῶν, καὶ Ἀγέστας, οἰκείος ὢν Ἀγχίση, καὶ Αἰνείας εἰς Δάρδανον μεταπίπτονται.»

«Plurimasunt in hoc scholio pessime corrupta.» COBET. *Amphineum* Hectoris filium memorari dicunt apud Dictyn Cret. III, 20. At in Dederichi editione nihil invenio nihi hæc: *Astyanacta quem nonnulli Scamandrium appellabant, et Laodamanta... præ se habens* (Andromache), etc. Huc accedit *Amphineus* nomen per se suspectum esse. Eundem Hectoris filium esse puto, quem Conon Narrat. 46, cum Scamandrio jungens Ὁξύνιον appellat. Attamen hoc quoque corruptum esse mihi videtur. Vera nominis forma fuerit Ὀφρύνιος vel Ὀφρυνεύς. Scilicet fictus ille Hectoris filius est de Mysiæ loco Ὀφρυνίῳ vel Ὀφρυνείῳ, ubi Hectoris sepulcrum lucusque ei sacratus erat (v. Strabo XIII, p. 595; Herodot. VII, 43; Xenophon. Anab. VII, 8, 5; Aristodemi fragm. 6, supra p. 310). — In sequentibus scripserim: τὸν Ἑκτορος υἱὸν τὸν πρε-

DE MUSARUM TEMPLO IN HELICONE.

Amphion Thespiensis secundo libro De Musarum templo in Helicone, saltationes puerorum ait studiose agi in Helicone, vetus apponens epigramma hujusmodi:

Ambo hæc præstiti: saltavi et musicam docui
Homines. Tibicen mihi fuit Anacus Phialensis.
Sum vero Bacchides Sicyonius. Hoc ergo diis
positum est munus, Sicyoni honorificum.

ARGOLICA.

1.

Carissime Hector, sæpius mammas præbui nothi tuis.] Hoc contra historiam dictum esse aiunt, quum ex alia muliere liberos ab Hectore genitos esse historia non tradat. At hæc qui dicunt, parum circumspiciunt. Nam Anaxicrates de rebus Argolicis libro secundo ita habet: «Alii vero dicunt *Ophryneum* et Scamandrium Hectoris filium natu majorem. Etenim hi nothi erant; filius legitimus in Illo relictus perierat; nothi autem illi servati sunt. Scamandrius venit in Tanaidem, (*Ophryneus* vero) et Anchises Æneæ pater, et alii quidam ex liberis eorum, et Agestas, Anchisæ cognatus, ipseque Æneas in Dardanum confugiunt.»

σβύτερον· ἦσαν δὲ αὐτῶ οὗτοι μὲν νόθοι· [ὁ δὲ γνήσιος, sc. Σκαμάνδριος ὁ καὶ Ἀστυάναξ] ἐν Ἰλίῳ κατελείφθη καὶ ἀπόλλυται. Postrema item laborant. Pro Αἰνεῖου δὲ desideras mentionem alterius Hectoris filii, qui salvus evasisse dicitur. Fuit : Ὀφρύνιος δὲ καὶ Ἀγχίσης ὁ πατὴρ Αἰνεῖου, καὶ Αἰνεΐας καὶ ἄλλοι τινὲς, παῖδες αὐτῶν... ἐς Δ. μεταπίπτονται. Cf. Nicolai Dam. fr. 29, not.

2.

Schol. Eurip. Med. 19 : Περὶ δὲ τῆς Κρέοντος θυγατρὸς οὐχ ὁμοφωνοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ οἱ συγγραφεῖς· Κλειτόδημος μὲν γὰρ Κρέουσάν φησι καλεῖσθαι, γήμασθαι δὲ Ξοῦθῳ, Ἀναξικράτης δὲ Γλαύκῃν. Hæc quoque probabiliter ex Argolicis fluxerunt. — Ad opus geographicum, ut videtur, pertinent quæ ex Anaxicrate, Seleuci Nicatoris æquali (sive is noster sit, sive alius), apud Strabonem referuntur.

3.

Strabo XVI, p. 768 : Τοῦ δὲ Ἀραβίου κόλπου τὸ παρὰ τὴν Ἀραβίαν πλευρὰν ἀρχομένοις ἀπὸ τοῦ Ἑλανίτου μυχοῦ, καθάπερ οἱ περὶ Ἀλέξανδρον ἀνέγραψαν καὶ Ἀναξικράτης, μυρίων καὶ τετραχισχιλίων σταδίων ἐστίν· εἴρηται δὲ ἐπὶ πλεόν. Hæc et quæ sequuntur Strabo ex Eratosthene affert. Alexander, qui hoc loco una cum Anaxicrate laudatur, idem est, mea sententia, quem Ælianus H. An. XVII, 1, ἐν Περίπλῳ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης (v. Alex. Polyhist. fr. 135 a) excitat. Anaxicrates vero, quem Strabo citat, non diversus fuit ab eo, cujus meminit Tzetzes Hist. VII, 174 :

Ταύτην τὴν Ἀντιόχειαν Σέλευκος κτίζει πόλιν καὶ ἄλλας ἐβδόμηκοντα καὶ τέσσαρας δὲ πόλεις. Τοὺς δ' ἄμαθ' Ἀντίοχον λέγοντας ταύτην κτίσαι, Ἀτταῖός τε καὶ Περικτῆς, Ἀναξικράτης ἅμα ἐλέγξουσιν σαφέστατα καὶ δεῖξουσιν ληροῦντας σὺν οἷς Ἀσκληπιόδωρος δὲ οἰκετὴς τυγχάνων, οὓς τότε Σέλευκος ποιεῖ κτισμάτων ἐπιστάτας.

Asclepiodorus probabiliter is est quem Syriæ sa-

2.

De Creontis filia non concinunt cum Euripide historici. Clitodemus enim Creusam nominatam esse atque Xutho nupsisse, Anaxicrates vero Glaucen appellatam dicit.

3.

Arabici sinus latus, quod præter Arabiam est, ab Elanico recessu sumpto initio (ut Alexander et Anaxicrates scripserunt) quattuordecim millia stadiorum comprehendit : id autem justo amplius dicitur.

RES SICULÆ OPPIDATIM EXPOSITÆ.

Vocatur etiam bellica quædam machina *sambuca*, oppugnandis urbibus inserviens : cujus formam structuram-

trapam commemorat Arrian. Exp. Al. III, 6, 8, IV, 13, 4, etc.

ANAXILAUS. Vide fr. Anaximenis in Script. Rer. Alex. p. 34, not. 2.

ANDREAS PANORMITANUS.

ΣΙΚΕΛΙΚΑ ΚΑΤΑ ΠΟΛΙΝ.

E LIBRO XXXIII.

Athenæus XIV, p. 634, A : Καλεῖται δέ τι καὶ τῶν πολιορκητικῶν ὀργάνων σαμβύκη, οὗ τὸ τε σχῆμα καὶ τὴν κατασκευὴν ἀποδείκνυσιν Βίτων ἐν τῷ πρὸς Ἀτταλὸν Περὶ ὀργάνων. Καὶ Ἀνδρέας ὁ Πανορμίτης ἐν τῷ τριακοστῷ τρίτῳ τῶν Σικελικῶν τῶν κατὰ πόλιν, ὡς ἀπὸ δύο ὄνων (νεῶν Lipsius) προσάγοιτο τοῖς τῶν ἐναντίων τείχεσι· καλεῖσθαι τε σαμβύκην, ἐπειδὴ, ὅταν ἐξαρθῇ, γίνεται σχῆμα νεὼς καὶ κλίμακος ἐνοποιούμενον, ὅμοιον δὲ τί ἐστι καὶ τὸ τῆς σαμβύκης.

* Cf. Mongitor. Bibl. Sic. tom. I, p. 23 sq. Fabric. B. Gr. tom. XI, p. 66. * Westermann. ad Voss. p. 384, 36.

ANDRISCUS.

ΝΑΞΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

Parthenius Erot. c. 9 : Περὶ Πολυκρίτης. Ἡ ἱστορία αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς α' Ἀνδρίσκου Ναξιακῶν· γράφει περὶ αὐτῆς καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ δ' τῶν Πρὸς τοὺς καιροὺς. Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐπὶ Ναξίους Μι-

que declarat Biton in libro De machinis ad Attalum. Et Andreas Panormitanus, tertio et trigesimo libro Rerum Sicularum oppidatim expositarum, ait muris hostium eam admoveri duabus suculis [sive, duabus navibus impositam] ; vocari autem *sambucam*, quoniam, postquam erecta est, forma navis et scalæ in unum juncta similis sit quodammodo figuræ quam sambuca refert.

DE REBUS NAXIIS.

1.

De Polycrita. Hæc historia transcripta est ex libro primo Andrisi De rebus Naxiis. Meminit ejus etiam Theophrastus in quarto libro De opportunitatibus. — Quo tempore contra

λήσιοι συνέβησαν σὺν ἐπικούροις καὶ τείχος πρὸ τῆς πόλεως ἐνοικοδομήσασμενοι τὴν τε χώραν ἔτεμον καὶ κατέρξαντες τοὺς Ναξίους ἐφρούρουν, τότε παρθένος ἀπολειφθεῖσα κατὰ τινα δαίμονα ἐν Δηλῷ ἱερῷ, ὁ πλῆσιον τῆς πόλεως κεῖται, Πολυκρίτη ὄνομα αὐτῇ, τὸν τῶν Ἐρυθραίων ἡγεμόνα Διόγητον εἶλεν, ὃς οἰκίαν δύναμιν ἔχων συνεμάχει τοῖς Μιλησίοις. Πολλῷ δὲ ἐνεχόμενος πόθῳ διεπέμπετο πρὸς αὐτὴν· οὐ γὰρ δὴ γε θεμιτὸν ἦν, ἱκέτιν οὖσαν ἐν τῷ ἱερῷ βιάζεσθαι· ἡ δὲ ἔως μὲν τινος οὐ προσέειπε τοὺς παραγινομένους· ἐπεὶ μάλιστα πολλὰ ἐνέκειτο, οὐκ ἔφη πεισθῆσθαι αὐτῷ, εἰ μὴ ὁμόσειεν ὑπηρετήσῃ αὐτῇ ὅ τι αὐτὴ βουληθῇ. Ὁ δὲ Διόγητος, οὐδὲν ὑποτοπήσας τοῖονδε, μάλα προθύμως ὤμοσεν Ἀρτεμιν, χαριεῖσθαι αὐτῇ ὅ τι αὐτὴ προαιρήται· κατομοσασμένου δὲ ἐκείνου, καὶ λαβομένη τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἡ Πολυκρίτη μιμνήσκειται περὶ προδοσίας τοῦ χωρίου, καὶ πολλὰ κατὰ κτεαυῆς αὐτὴν τε οἰκτερεῖν καὶ τὰς συμφορὰς τῆς πόλεως. Ὁ Διόγητος ἀκούσας τοῦ λόγου ἐκτός τε ἐγένετο αὐτοῦ καὶ σπασάμενος τὴν μάχαιραν ὥρμησεν διεργάσασθαι τὴν κόρην. Ἐν τῷ μέντοι λαβὼν τὸ εὐγνώμον αὐτῆς καὶ ἄμα ὑπ' ἔρωτος κρατούμενος (ἔδει γὰρ, ὥς ἔοικε, καὶ Ναξίους μεταβολὴν γενέσθαι τῶν παρόντων κακῶν), τότε μὲν οὐδὲν ἀπεκρίνατο, βουλευόμενος τί ποιητέον εἴη· τῇ δ' ὕστεραίᾳ καθωμολογήσατο προδώσειν. Καὶ ἐν τῷ δὴ τοῖς Μιλησίοις ἑορτῇ μετὰ τρίτην ἡμέραν Θαργήλια ἐπύχει, ἐν ᾗ πολλὴν τε ἀκρατον εἰσφοροῦνται καὶ τὰ πλείστου ἀξία καταναλίσκουσι· τότε παρεσκευάζετο προδιδόναι τὸ χωρίον. Καὶ εὐθέως διὰ τῆς Πολυκρίτης ἐνθές-μενος εἰς ἄρτον μολυβδίνην ἐπιστολὴν [ἐπιστέλλει]

τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῆς, ἐτύγχανον δὲ ἅρα τῆς πόλεως ἡγεμόνες οὗτοι, ὅπως εἰς ἐκείνην τὴν νύκτα παρασκευασάμενοι ἤκωσιν· σημειὸν δὲ αὐτοῖς ἀνασχέσειν αὐτὸς ἔφη λαμπτήρα. Καὶ ἡ Πολυκρίτη δὲ τῷ κομίζοντι τὸν ἄρτον φράζειν ἐκέλευε τοῖς ἀδελφοῖς μὴ ἐνδοιασθῆναι, ὥς τῆς πράξεως ἐπὶ τέλος ἀχθισομένης, εἰ μὴ ἐκείνοι ἐνδοιασθεῖεν. Τοῦ δὲ ἀγγέλου ταχέως εἰς τὴν πόλιν ἐλθόντος, Πολυκλῆς, ὁ τῆς Πολυκρίτης ἀδελφός, ἐν πολλῇ φροντίδι ἐγένετο, εἴτε πεισθεῖν τοῖς ἐπεσταλμένοις, εἴτε μὴ· τέλος δὲ, ὥς ἐδόκει πᾶσι πείθεσθαι καὶ νῦν ἐπῆλθεν, ἐν ᾗ προσετέτακτο πᾶσι παραγίνεσθαι, πολλὰ κατευξάμενοι τοῖς θεοῖς, δεχομένων αὐτοὺς τῶν ἀμφὶ Διόγητον, ἐσπίπτουσιν εἰς τὸ τεῖχος τῶν Μιλησίων, οἱ μὲν τινες κατὰ τὴν ἀνεωγμένην πυλῖδα, οἱ δὲ καὶ τὸ τεῖχος ὑπερελθόντες, ἀθρόοι τε ἐντὸς γινόμενοι κατέκαινον τοὺς Μιλησίους· ἔνθα δὴ κατ' ἀγνοίαν ἀποθνήσκει Διόγητος. Τῇ δ' ἐπιούσῃ οἱ Ναξιοὶ πάντες πολλὴν πόθον εἶχον θεάσασθαι τὴν κόρην· καὶ οἱ μὲν τισιν αὐτὴν μίτραις ἀνέδουν, οἱ δὲ ζῶναις, αἷς βαρυνθεῖσα ἡ παῖς διὰ πλῆθος τῶν ἐπιριπτομένων ἀπεπνίγη. Καὶ αὐτὴν δημοσίᾳ θάπτουσιν ἐν τῷ πεδίῳ, πάντα ἑκατὸν ἐναγίσαντες αὐτῇ. Φασὶ δὲ τινες καὶ Διόγητον ἐν τῷ αὐτῷ καῆναι, ἐν ᾧ καὶ ἡ παῖς, σπουδασάντων Ναξίων. Cf. Aristotelis fr. 168 b. tom. II, p. 156.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Parthenius Erat. 19 : Περὶ Παγκρατοῦς.
Ἱστορεῖ Ἀνδρίσκος ἐν Ναξιακῶν β'. Σκέλλις τε καὶ

Naxios Milesii cum auxiliaribus copiis profecti sunt, valloque ante civitatem exstructo, regionem excidebant, prohibitis Naxiis ne urbe egredirentur. Eo tempore virgo nomine Polycrita, casu quodam in Delio templo, quod prope civitatem erat, relicta, Erythraeorum ducem Diognetum in amorem sui traxit, qui domesticas copias ducens auxiliarius erat Milesiorum. Is itaque multo ejus desiderio captus, oratorem misit ad illam. Non enim fas erat supplicem puellam maxime in templo vi cogere. Illa autem aliquandiu legatos non admittebat. Quum vero plurimum instaret, dixit sibi persuaderi non posse, nisi juramento praestito effecturum se polliceretur, quicquid tandem ipsa vellet. Diognetus autem nihil tale suspicatus, valde prompte juravit per Dianam se praebiturum quicquid tandem cuperet. Facto itaque juramento, apprehendit eum manu Polycrita, ac meminit de prodenda regione, suppliciter plane precata, quo ipsius misereretur et calamitatum civitatis. Diognetus vero audito sermone obstupuit ac quasi extra se positus fuit, extractaque machaera puellam penetrare parabat: verum aestimata apud se ejus benignitate, quomodo simul vinceretur ab amore (oportebat enim, ut verisimile, Naxios a praesentibus malis liberari), tunc quidem nihil respondit, consultans quid faciendum esset. Sequenti autem die despondit se proditurum. Et quum post triduum Milesiis festus instaret dies Thargeliorum in quo multum meri insumunt, ac maximos sumptus faciunt, eo sane tempore apparabat prodere regionem. Et statim opera

Polycrites impositam in panem plumbeam epistolam fratribus puellae transmisit (erant enim hi urbis praefecti), quo in illa ipsa nocte preparati veniant. Signum eis fore ardentem faculam, quam se ipsum erecturum promissit. Polycrita autem eum cui panem deferendum dabat, fratribus dicere jussit, ne quid dubitarent, futurum ut res ad exitum perducatur, modo ipsi nihil cunctarentur. Nuntius ergo quum confestim in civitatem venisset, Polycles Polycritae frater multa sollicitudineangebatur, numne fidem praestaret epistolae necne: postremum vero quum omnes obsequendum esse censerent, et instaret nox, in qua jussi erant venire, supplices antea diis facti, auscipientibus eos his quorum praefectus erat Diognetus, irruunt in praesidium Milesiorum, alii per apertam portam, alii transgredientes vallum. Sic acervatim intra propugnaculum existentes Milesios occiderunt. Ibi per ignorantiam Diognetus quoque occisus est. Porro sequenti die omnes Naxii magno desiderio puellam certatim honorare cupientes, alii vittis, alii cingulis eam circumdederunt, ita ut puella pondere eorum quae injiciebantur oppressa suffocaretur. Quare ipsam publice in campo sepelierunt, centenis omnibus ei parentantes. Aiunt autem aliqui Diognetum combustum esse in eodem loco cum puella, apparatu scilicet Naxiorum.

2.

De Pancrato. Narrat Andricus de rebus Naxii libro

Κασσαμενός, οἰκήτορες Θράκης, δρμήσαντες ἀπὸ νήσου τῆς πρότερον μὲν Στρογγύλης, ὕστερον δὲ Νάξου κληθείσης, ἐλθίζοντο μὲν τὴν τε Πελοπόννησον καὶ τὰς περὶ νήσους, προσσχόντες δὲ Θεσσαλίᾳ πολλὰς τε ἄλλας γυναῖκας κατέσυραν, ἐν δὲ καὶ τὴν Ἀλωέως γυναῖκα Ἰφιμέδην καὶ θυγατέρα αὐτῆς Παγκρατώ· ἥς ἀμφότεροι εἰς ἔρωτα ἀφικόμενοι, ἀλλήλους ἀπέκτειναν.

Οἰκήτορες Θράκης] sic Passov. ; κήτορες οἱ Θραϊκής cod. ; Κήτορος ἐκ Θρ. Cornar. ; οἱ Κήτορος ἐκ Θρ. Galeus ; οἱ Κήτορος οἱ Θράξες Legrand.

E LIBRO INCERTO.

3.

Athenæus III, p. 78, C : Νάξιοι δὲ, ὡς Ἀνδρίσκοι, ἐτι δ' Ἀγλαοσθένης ἱστοροῦσι, μελιχίον καλεῖσθαι τὸν Διόνυσον, διὰ τὴν τοῦ συκίνου καρποῦ παραδοσιν. Διὸ καὶ πρόσωπον τοῦ θεοῦ παρὰ τοῖς Ναξίοις τὸ μὲν τοῦ Βακχέως Διονύσου καλουμένου εἶναι ἀμπέλινον, τὸ δὲ τοῦ Μελιχίου σύκινον. Τὰ γὰρ σῦκα μελιχα καλεῖσθαι. Cf. Grueter De Naxo ins. (Halis 1833) p. 12 et 60.

Subjicio locum Plutarchi (De malign. Herodoti c. 36), qui vel ex Andrisco, vel Phileta vel Aglaosthene vel ex alio rerum Naxicarum scriptore petitus est. Etenim Herodotus VIII, 46 Naxios narrat tres naves barbaris auxilio misisse, triremium præfectum Democritum persuasisse suis, ut Græcorum causam amplecterentur. Hæc malitiose dicta esse postquam Hellanici et Ephori testimoniis probare studuit Plutarchus, pergit ita : Αὐτὸς δὲ καὶ παντάπασιν ἑαυτὸν δ' Ἡρόδοτος ἐξελέγχει ταῦτα πλατόμενον. Οἱ μὲν γὰρ Νάξιον ὡρογράφοι λέγουσι, καὶ πρότερον Μεγαβάτην ἀπώσασθαι ναυσὶ διακοσίαις ἐπιπλεύσαντα τῇ νήσῳ, καὶ Ἀἶτιν αὖθις τὸν στρατηγὸν ἐξελάσαι καταπρήσαντα ποιῆσαι κακόν.

ANDROETAS TENEDIUS.

ΠΕΡΙΠΑΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΟΠΟΝΤΙΔΟΣ.

Schol. Apollon. Rhod. II, 159 : Ἐρεψάμενοι δάφνη μέτωπα κτλ.] Ἐξ ἧς δάφνης ἀνημμένα ἦν τὰ

secundo. — Scellis et Cassamenus, qui Thraciam colonis frequentarunt, ab insula quæ Strongyla prius, nunc Naxus dicitur, profecti deprædahantur Peloponnesum et circumjacentes insulas. Deinde in Thessaliam appellentes, multas feminas abduxerunt, inter easque etiam Iphimedam Haloei uxorem ejusque filiam Pancrato, cujus ambo capti amore sese mutuo interemerunt.

3.

Naxii, ut Andrisco itemque Aglaosthenes referunt (apud populares suos) *Milichium* Bacchum appellari, quod is

σχοινία τῆς νεῆς. Οὐ ποιητικῶς δὲ ἀνέπλασε τὴν δάφνην δ' Ἀπολλώνιος, ἀλλ' ἔστιν ὄντως ἐν τῷ τόπῳ δένδρον δάφνης εὐμέγεθες, ὥς φησιν Ἀνδροίτας δ' Τενέδιος ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Προποντίδος, παριστορῶν ὅτι Ἀμυκος μὲν καλεῖται τὸ χωρίον, ἔχει δὲ ἐποικία καὶ νῦν, διέστηκε δὲ τοῦ Χαλκηδονίου Νυμφαίου σταδίου πέντε. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ποντικῶν ἑρῶν (αὐτόθι) φησὶν εἶναι Ἀμύκου ἐκεῖ· καὶ εἴ τις ἐκ τῆς δάφνης κλάδον λάβοι, εἰς λοιδορίαν ἀνίστησι.

Andrætæ nos mentionem facimus propter ea quæ in indice ad Apollonium Rh. annotavit Fabricius : « Hujus Andrætæ, ait, ἱστορικὸν Περὶ τῆς γῆς αὐτοῦ πατρίδος memoratur in msto codice (Bibl. Vindobon.) apud Lambecium I, p. 148. » — De Amyco Plinius V, § 43 : *Deinde Nicopolis, a qua nomen etiam sinus retinet : in quo portus Amyci : deinde Naulochum promontorium.* In eadem vero regione Periplus Arriani § 25 ponit τὸν λιμένα Δάφνης τῆς Μαινομένης καλουμένης, vel sicuti Anonymus in Ponti Eux. Periplo extr. ait, λιμένα Δάφνης τῆς Μαινομένης τὸν νῦν λεγόμενον Σωσθένην. Quæ si comparaveris cum iis quæ de lauro prægrandi ad Amycum locum leguntur, vix dubium est quin uterque locus unus sit idemque (Cf. Steph. Byz. v. Δάφνη). — Qui sit *Apollodorus Ποντικῶν* auctor, nescitur. Galeus et Heynius ad Apollodor. pro Apollodoro reponendum putarunt *Apollonium*, intelligentes Apollonium Rhodium, qui quum Κτίσεις scripserit, partem hujus operis Ποντικὰ inscribere potuisset. Quæ suspicio minime verisimilis est.

ANDRONICUS ALYPIUS.

Hieronymus Præfat. in Daniel. : *Ad intelligendas autem extremas partes Danielis multiplex Græcorum historia necessaria est, Sutorii videlicet Callinici, Diodori, Hieronymi, Polybii, Posidonii, Claudii Theonis et Andronici cognomento Alypii, quos et Porphyrius esse secutum se dicit.* Qui fuerit iste Andronicus Alypius frustra quæsi. Num forte

mortalibus fici arboris fructum dederit : eamque ob causam, quem *Baccheum Dionysum* appellant, ejus dei faciem apud Naxios vitigineam esse. *Milichii* vero Dionysi ficulneam ; ficos enim apud eos *milicha* vocari.

PERIPLUS PROPONTIDIS.

Lauro funes Argo navis alligati erant. Ceterum non finxit Apollonius licentia poetica laurum istum, sed revera in eo loco laurus arbor prægrandis est, uti testatur Andrætæ

Rhodium ille peripateticus, qui Sullanis temporibus Aristotelis scripta publicavit? Apud Plutarchum De Pyth. Orac. p. 403, E *Alyrius*, Herodotus, Philochorus (fr. 165) et Ister multa oracula collegisse dicuntur. Quo loco Reiskius pro Ἀλυρίου legi Ἀλυπίου, atque Andronicum Alypium intelligi vult.

ANTENOR.

Ptolemæus Hephæst. c. 5 : Ἀντήνωρ δὲ, ὁ καὶ Κρητικὰς γράψας ἱστορίας, Δέλτα (ἐκαλεῖτο) διὰ τὸ ἀγαθὸς εἶναι καὶ φιλόπολις· τοὺς γὰρ Κρήτας τὸ ἀγαθὸν δέλτον καλεῖν φασίν. (De ejusmodi cognominibus vid. Lehrs. in Qu. epic. p. 20 sq.)

ΚΡΗΤΙΚΑ.

1.

Ælianus H. An. XVII, 35 : Ἐν λόγοις Κρητικοῖς Ἀντήνωρ λέγει τῇ τῶν καλουμένων Ῥαυκίων πόλει ἕκτινος δαιμονίου προσβολῆς ἐπιφοιτῆσαι μελιτῶν σφῆνος, αἵπερ οὖν καλοῦνται χαλκοειδεῖς, ἐγγριπτούσας δὲ ἄρα αὐτὰς τὰ κέντρα εἶτα μέντοι πικρότατα λυπεῖν οὐσπερ οὖν. Ἐκεῖνους δὲ τὴν προσβολὴν οὐ φέροντας ἀναστῆναι τῆς πατρίδος, καὶ μέντοι καὶ εἰς γῶρον ἐλθεῖν ἄλλον, καὶ οἰκίσαι φιλίαν τῆς μητρίδος, ἵνα Κρητικῶς εἴπω, Ῥᾶκον ἐν αὐτῇ τῇ Κρήτῃ, εἰ καὶ τοῦ χωρίου ὁ δαίμων ἤλαυνεν (ἀπήλαυνεν Reisk.) αὐτοὺς, ἀλλὰ γοῦν τελείως ἀποσπασθῆναι τοῦ ὀνόματος οὐχ ὑπομείναντας. Λέγει δὲ ὁ Ἀντήνωρ καὶ ἔτι κατὰ τὴν Ἰδὴν τὴν Κρήσσαν ἐκεῖνου τοῦ γένους τῶν μελιτῶν εἶναι ἰνδάσματα, οὐ πολλὰ μὲν, εἶναι δ' οὖν καὶ πικρὰς ἐντυχεῖν, ὥς ἐκεῖναι ἦσαν.

De apibus Creticis v. Diodor. V, 70; cf. Boettiger. *Amalthea* I, p. 62 sqq. — μητρίδος] ἡ δὲ πατρίς καὶ μητρίς, ὡς Κρήτες καλοῦσι, Plutarch. Moral. p. 792, E. Cf. Plato Rep. IX, p. 575, D.

Tenedius in Periplo Propontidis, addens locum illum Amycum appellari et nunc etiam villas habere, denique a Nymphæo Chalcedonio distare stadiis quinque.

CRETICA.

1.

Antenor in libris Rerum Creticarum in Rhauicorum urbem ait divino quodam impulsu apum, quæ vocantur Chalcoides (aerææ), examen accessisse, et defixis aculeis obvios vehementer vexasse: illos earum impetum non sustinentes e patria migrasse, et in alium pervenisse locum, ibique condidisse oppidum, quod similiter patriæ amore

FRAGMENTA HIST. GR. — VOL. IV.

2.

Plutarch. De malign. Herodot. c. 22 (de Cnidiorum apud Corcyræos honoribus). Vide infra Dionysii Chalcidensis fr. 13.

ANTIGONUS.

ITALICA.

Dionysius Hal. A. R. I, c. 6, p. 17 R.: Italicas antiquitates primus perstrinxit Hieronymus Cardianus, post hunc Timæus : ἅμα δὲ τούτοις Ἀντιγόνου τε καὶ Πολυβίου καὶ Σιληνοῦ καὶ μυρίων ἄλλων τοῖς αὐτοῖς πράγμασιν οὐχ ὁμοίως ἐπιβαλόντων· ὧν ἕκαστος ὀλίγα καὶ οὐδὲ αὐτὰ διεσπουδασμένως συνθεῖς ἀνέγραψεν.

Antigonum hunc Polybio antiquiorem esse ex serie, qua nomina auctorum se excipiunt, conjicias. Putaveris igitur intelligendum esse Antigonom Carystium, qui Ptolemæi II et III temporibus vixit, quemque Βίους φιλοσόφων, Παράδοξα et Περὶ λέξεως scripsisse scimus (v. Voss. p. 114; Clinton. III, p. 513). Sed ejusmodi conjecturis nihil dirimitur. Alium esse Carystium, alium historiæ Italicae auctorem censet O. Müllerus ad Festum p. 266.

1.

Festus p. 266 ed. Müller. : *Antigonus, Italicae historiæ scriptor, ait Rhomum quandam nomine Jove conceptum urbem condidisse in Palatio, Romæ eique dedisse nomen.*

2.

Plutarch. Romul. c. 17, 11, de Tarpeia Capitolium Sabinis prodente : Ἀπίθανοι μὲν εἰσιν οἱ Τατίου θυγατέρα τοῦ ἡγεμόνος τῶν Σαβίνων οὖσαν αὐτὴν, Ῥωμύλῳ δὲ βία συνοικοῦσαν ἱστοροῦντες ταῦτα ποιῆσαι καὶ παθεῖν ὑπὸ τοῦ πατρός· ὧν καὶ Ἀντιγόνος ἐστὶ.

Rhaucum in ipsa Creta nominarunt; ut quamvis patria vi fatali essent depulsi, nomen tamen illius retinerent. Ait autem Antenor in Ida monte Cretæ etiamnum harum apum paucas quasdam esse reliquias, quæ similiter atque illæ obvios acriter pungant.

ITALICA.

2.

Absurdi sunt qui tradunt Tarpeiam ducis Sabinorum Tatii filiam fuisse, et quum invita esset cum Romulo, hoc perpetrasset, atque ita esse a patre mulctatam. Ex his est Antigonus.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ.

3.

Stephan. Byz. v. Ἀδάντις : Δοκεῖ δ' ἀπὸ τοῦ Ἀδάντιος εἶναι τὸ Ἀδαντιάς... Μαρτυρεῖ δὲ τῷ προτέρῳ λόγῳ ἀπὸ τοῦ Ἀδάντιος Ἀδαντιάς τὸ Ἀδαντία θηλυκόν· ὅπερ πού κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β εἰς μ Ἀμαντία ἐλέγχθη παρὰ Ἀντιγόνου ἐν Μακεδονικῇ περιηγήσει. Καλλιμαχος δὲ Ἀμαντινήν, ὡς Λεοντίνην, αὐτὴν ἔφη· « Καὶ Ἀμαντινὴν ὠκισαν Ὀρικίην. » Cf. Steph. Byz. : Ἀμαντία, Ἰλλυριῶν μοῖρα, πλησίον Ὀρικοῦ καὶ Κορκύρας, ἐξ Ἀδάντων τῶν ἀπὸ Τροίας νοστησάντων ὠκισμένη. Καλλιμαχος Ἀμαντινὴν αὐτὴν φησι· ἥ τὸ κτητικὸν Ἀμαντικὴ. Λέγονται καὶ Ἀδάντες. Etym. M. v. Ἀμαντες. Hesych. s. v. Num idem sit hic Antigonus cum Italicōn auctore, non liquet. De Antigono Περὶ ζωγράφων et Περὶ πινάκων scriptore, vide Polemonis fragmenta p. 132 sq.

ANTILEO.

XPONIKA.

E LIBRO SECUNDO.

Diogen. Laert. III, 3, de Platone : Ἦν δὲ τὸν δῆμον Κολλυτεύς, ὡς φησιν Ἀντιλέων ἐν δευτέρῳ Περὶ χρόνων.

2.

Pollux II, 4, 151 : Μακρόχειρ, ὡς ὁ Ὑστά-
σπου Δαρείος, κατὰ τὸν Πολύκλειτον, ἢ ὡς Ξέρξης,
κατὰ Ἀντιλέοντα, ἢ Ὡχός ὁ ἐπικληθεὶς Ἀρταξέρξης.

ANTILOCHUS.

ΙΣΤΟΠΕΣ.

Clem. Al. Strom. I, c. 16, p. 133, 31 Sylb. (II, 56 Klotz.) : Ἀντιλόχος δὲ αὖ ὁ τοὺς Ἱστορας πραγμα-

τευσάμενος ἀπὸ τῆς Πυθαγόρου ἡλικίας ἐπὶ τὴν Ἐπικούρου τελευτὴν, Γαμηλιῶνος (δὲ) δεκάτῃ ἱσταμένου γενομένην, ἣτη φέρει τὰ πάντα τριακόσια δώδεκα. (Ol. 127, 3. 270 a. C. Cf. Diog. X, 15. Clinton. ad h. a.)

Fortasse hunc Antilochum signat Dionysius Hal. De verb. compos. tom V, p. 30 ed. R., ubi inter eos, qui aptam verborum compositionem neglexerint, recenset Polybium, Psaronem, Demetrium Calactinum, Hieronymum, Ἀντίλογον (sic), Heraclidem, Hegesiam Magnetem. — *Antilochus* corrupte pro *Antiocho* laudatur ap. Theodoret. Therap. VIII, p. 908. (V. AMPHILOCHUS.)

ANTIMACHUS. Schol. Aristophan. Nub. 1022 varios Antimachos recensens, πέμπτος, αἰτ, ἱστοριογράφος (Cf. Dübner. ad h. l.). Ead. Suidas s. v.

ANTIOCHUS, qui Τὰ κατὰ πόλιν μυθικά scripsit, laudatur ap. Ptolem. Hephæst. in Phot. cod. 190. Vide fragm. Athenodori Eretriensis et Amphilochoi. Antiochi Alexandrini Περὶ τῶν ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ κωμωδουμένων ποιητῶν meminit Athenæus XI, p. 482, C. Vide Meinek. Com. I, p. 14. 285.

ANTIPATER.

ΠΕΡΙ ΡΟΔΟΥ.

E LIBRO TERTIO.

Steph. Byz. : Ἀρμενία, χώρα πλησίον τῶν Περσῶν, ἀπὸ Ἀρμένου Ῥοδίου, ὡς Ἀντίπατρος ἐν τρίτῳ Περὶ Ῥόδου. Qui fuerit hic Antipater inter tot ejusdem nominis scriptores aliis divinandum relinquo.

MACEDONICA PERIEGESIS.

3.

Videtur a voce Ἀδάντιος derivari Ἀδαντιάς... Consentit huic rationi femininum Ἀδαντία, quæ regio juxta barbaricam mutationem literæ β in literam μ, apud Antigonum in Macedonica periegesi Ἀμαντία vocatur.

CHRONICA.

Plato pago Collytensis erat, ut Antileo ait secundo Chro-
nicorum.

2.

Longimanus. Sic dictus Darius Hystaspis, secundum Po-

lycletum, vel Xerxes, secundum Antileontem, vel Ochus cognomento Artaxerxes.

DE VIRIS ERUDITIS.

Antilochus qui De viris eruditis opus confecit, a Pythagoræ ætate usque ad Epicuri mortem, quæ pertinet ad diem decimum Gamelionis, annos esse ait trecentos duodecim.

DE RHODO.

Armenia, regio Persis finitima, ab Armeno Rhodio nomen habet, teste Antipatro in tertio libro De Rhodo.

APELLAS SIVE APOLLAS PONTICUS.

ΔΕΛΦΙΚΑ.

1.

Clem. Alex. Protr. c. 4. p. 14, 12 Sylb. (I, 41 Kl.) : Ἀπελλᾶς δὲ ἐν τοῖς Δελφικοῖς δύο φησὶ γεγονέναι τὰ Παλλάδια, ἄμφω δ' ὑπ' ἀνθρώπων δεδημιουργῆσθαι.

2.

Suidas : Ῥοδώπιδος ἀνάθημα. Ὁβελίσκοι ἐν Δελφοῖς πολλοί. Ἀπελλᾶς δὲ ὁ Ποντικὸς οἰεταὶ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδα, Ἡροδότου (II, 134) ἐλέγχοντος τὴν δοξάν. Ἦν δὲ Θρηῖσσα τὸ γένος· ἐδούλευσε δὲ σὺν Αἰσώπῳ Ἰάδμονι Μυτιληναίῳ, ἐλυτρώσατο δὲ αὐτὴν Χάραξος, ὁ Σαπφουὶς ἀδελφός· ἡ δὲ Σαπφῶ Δωρίχαν αὐτὴν καλεῖ.

V. Grauert disputat. de Æsopo, p. 117 sqq. Manethonis fragm. 22, p. 555.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΩ ΠΟΛΕΩΝ.

3.

Athenæus IX, p. 369, A : Γογγυλίδας. Ταύτας Ἀπόλλας (sic) ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων ὑπὸ Λακεδαιμονίων γαστέρας φησὶ καλεῖσθαι. V. Steph. Thesaur. s. v.

4.

Schol. Nicand. Ther. 523 : Ἀπολλᾶς (vgo Ἰόλαος) ἐν τῷ Περὶ τῶν Πελοποννησιακῶν πόλεων τὸ πῆγανον ὑπὸ Πελοποννησίων ῥυτὴν καλεῖσθαι φησιν. Confundit schol. Apollam cum Iolla medico, quem laudat ad v. 683. Cf. Celsus V, 22, Plinius passim.

5.

Athenæus II, p. 63, D : Ἀπελλᾶς δὲ Λακεδαιμο-

νίους φησὶ σέμελον τὸν κολλίαν λέγειν. Cf. Hesych. : Σέμελος, κολλίας.

6. 7.

Photius Κυψελιδῶν ἀνάθημα ἐν Ὀλυμπίᾳ. Vide Agaclyti fr. 1. — Schol. Pindar. Olymp. VII, 1, de Diagora Rhodio Olympionica ejusque familia. Vide Aristotelis fragm. 264, p. 183.

Quinctil. Inst. X, 2, 14, de carmine Simonidis Dioscurorum ope servati : *Est autem magna inter auctores dissensio Glaucōne Carystio an Leocrati an Agatharcho, an Scopē scriptum sit id carmen, et Pharsali fuerit hæc domus, ut ipse quodam loco significare Simonides videtur, atque Apollodorus et Eratosthenes et Euphorio, an Crannone, ut Apollas [et add. Bentley.] Callimachus.*

Ceterum num recte hæc cum Bœckhio (ad Pind. schol. l. l.) ad Ponticum Apellam retulerimus, in medio relinquimus. Distinguendus, ut videtur, a Pontico *Apellas Cyrenæus*, quem inter Περὶ πλῶν auctores recenset Marcianus Heracleota p. 63 Hudson. *Apellas Scepticus* ἐν τῷ Ἀγρίππᾳ citatur ap. Diog. L. IX, 106, « ubi legendum videtur εἰς τῶν Περὶ Ἀγρίππαν, cf. ib. IX, 88. De eodem, ni fallor, cogitandum in titulo Chryssippi, qui edidit quattuor libros Περὶ ἀμφιβολιῶν πρὸς Ἀπολλᾶν et λύσιν τῶν Ἠδύλου ὑποθετικῶν πρὸς Ἀριστοκρέοντα καὶ Ἀπελλᾶν, v. Diog. VII, 193. 197. » Preller. ad Polemon p. 176.

APHRODISIUS VEL EUPHEMIUS.

ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

Stephan. Byz. : Ἀφόρμιον, τόπος Θεσπείων. Ἀφροδίσιος ἦτοι Εὐφήμιος ἐν τῷ Περὶ τῆς πατρίδος. « Ὅθεν καὶ τὸν κυβερνήσαντα τὴν ναῦν τὴν Ἀργὴν

DELPHICA.

1.

Apellas in Delphicis duo dicit fuisse Palladia, ambo autem hominum manu fabricata esse.

2.

Rhodopidis donarium, id est obelisci, qui Delphis sunt magno numero. Apellas vero Ponticus etiam in Ægypto pyramidem Rhodopidis esse; quam opinionem Herodotus refellit. Fuit autem genere Thracia, et cum Æsopo serviit Iadmoni Mytilenæo, redemit vero eam Charaxus, frater Sapphus. Sappho vero Doricham eam vocal.

DE PELOPONNESI URBIBUS.

3.

Γογγυλίδας (*rapas*) Apellas in libro De urbibus Peloponnesi apud Lacedæmonios γαστέρας vocari dicit.

4.

Apellas in libro De urbibus Peloponnesi τὸ πῆγανον, *rutam*, a Peloponnesiis ῥυτὴν vocari dicit.

5.

Apellas Lacedæmonios cochleam σέμελον vocare dicit.

DE PATRIA.

Aphormium, locus ditionis Thespiensium. Aphrodisius vel Euphemius in scripto De patria dicit : « Hinc etiam Ti-

Τίρυν γενέσθαι. Καὶ λόγος παρ' ἡμῶν (1. ἡμῖν) τῆς νεῦς ἀφορμισάσης ἐντεῦθεν μετὰ τῶν ἀριστέων, ἀφ' οὐπερ ἀπέπλευσεν ἡ ναῦς (leg. videtur ἐφ' οὐπερ καὶ κατέπλευσεν ἡ ναῦς) **. » Ὁ τοπίτης Ἀφορμιεύς.

De re cf. Pausanias IX, 32, 4 : Παραπλέοντι δὲ αὐτόθεν πόλισμά ἐστιν οὐ μέγα ἐπὶ θαλάσσει Τίφα (Σίφη vel Σίφαι ap. Strabon. Steph. etc.). Ἡράκλειόν τε Τίφαιεῦσιν ἐστι καὶ ἐορτὴν ἄγουσιν ἐπέτειον. Οὗτοι Βοιωτῶν μάλιστα ἐκ παλαιοῦ τὰ θαλάσσια ἐθέλουσιν εἶναι σοφοί, Τίρυν ἄνδρα μνημονεύοντες ἐπιχώριον, ὡς προκριθεὶς γενέσθαι τῆς Ἀργοῦς κυβερνήτης ἀποζηνύουσι δὲ καὶ πρὸ τῆς πόλεως, ἐνθα ἐκ Κόλγων ὀπίσω κομιζομένην ὁρμίσασθαι τὴν Ἀργὴν λέγουσιν. Hinc conjicias Aphormium locum prope Tiphonem vel Siphonem fuisse. In mappa Kiepertiana Aphormium tanquam Thisbes urbis ἐπίνειον notatur, nescio qua auctoritate. Siphis oriundus Tiphys etiam apud Apollonium Rhod. I, 105 dicitur. — Num recte sese habeat illud Ἀφορμισίος ἦτοι Εὐφῆμιος, magnopere dubito. Exspectabas disertam mentionem patriæ. Fortasse igitur fuit : ὁ Ἀφορμιεύς φησὶν Εὐφῆμιος, vel, quum parum probabile sit singularem libellum de obscurissimo isto loco editum esse : Ἀφορμισίος φησιν ὁ Σιφναῖος sive ὁ Σιφνιεύς.

APOLLODORUS ARTEMITEN.

Scripsit post 140 a. Chr. et ante Strabonem V. fragm. 6.

ΠΑΡΘΙΚΑ.

1.

Strabo II, p. 118 : Ἀπήγγελλται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν τὰ Παρθικὰ συγγραψάντων τῶν Περί Ἀπολλόδωρον τὸν Ἀρτεμιτηνόν (codd. Ἀρτεμείτην), 2 πολλῶν ἐκείνοι

phyn Argūs navis gubernatorem oriundum esse ferunt. Atque fama apud nos est, nave illa hinc cum heroibus in altum educta, quo eodem etiam in reditu appulit, (locum istum Aphormium esse vocatum). »

PARTHICA.

1.

Exposita sunt etiam nobis quæ Apollodorus Artemitenus belli Parthici scriptor de rebus Hyrcanicis et Bactrianicis accuratius reliquis tradidit.

2.

Apollodorus qui Parthica conscripsit, Ochum fluvium itentidem nominat, ut proxime Parthos labentem.

3.

Ab Hyrcania ad Artemitam Babyloniae stadium sunt octo millia, ut Apollodorus ex Artemita ait.

μᾶλλον ἀφώρισαν, τὰ Περί τὴν Ὑγκανίαν καὶ τὴν Βακτριανήν.

2.

Idem Strabo XI, p. 509 : Ἀπολλόδωρος δὲ τὰ Παρθικὰ γράφας συνεχῶς αὐτὸν (τὸν Ὡχον ποταμὸν) ὀνομάζει, ὡς ἐγγυτάτω τοῖς Παρθυαίοις βρόντα.

3.

Idem XI, p. 519 : Ἀπὸ τῆς Ὑγκανίας ἐπὶ τὴν Ἀρτεμίταν τὴν ἐν τῇ Βαθυλωνίᾳ στάδιοι εἰσὶν ὀκτακισχίλιοι, καθάπερ εἶρκεν Ἀπολλόδωρος ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας. Apollodorus qui ap. Steph. v. Ἀρτέμιτα νῆσος memoratur, est Atheniensis grammaticus.

4.

Idem XI, p. 525 : Εἰσὶ δὲ καὶ Ἑλληνίδες πόλεις, κτίσματα τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Μηδίᾳ, ὧν Λαοδίκεία τε καὶ Ἀπάμεια καὶ [Ἡράκλεια] ἡ πρὸς Ῥαγαῖς καὶ αὐτὴ Ῥάγεια (Ῥάγα em. Cas.), τὸ τοῦ Νικατορος κτίσμα· δὲ ἐκεῖνος μὲν Εὐρώπῳ ὠνόμασε, Πάρθοι δὲ Ἀρσακίαν, νοτιωτέραν οὖσαν τῶν Κασπίων πυλῶν πεντακισίοις πού σταδίοις, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος Ἀρτεμιτηνός.

5.

Idem XI, 516 : Τῆς δὲ Βακτρίας μέρη μὲν τινα τῇ Ἀρίᾳ παραβέβληται πρὸς ἄρκτον, τὰ πολλὰ δ' ὑπέρεκται πρὸς ἑὸν πολλὰ δ' ἐστὶ καὶ πάμπορος πλὴν ἐλαίου. Τοσοῦτον δὲ ἴσχυσαν οἱ ἀποστήσαντες Ἕλληνες αὐτὴν διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας, ὥστε τῆς τε Ἀριανῆς ἐπεκράτουν καὶ τῶν Ἰνδῶν, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀρτεμιτηνός, καὶ πλείω ἔθνη κατεστρέψαντο ἢ Ἀλέξανδρος; καὶ μάλιστα Μένανδρος (εἶγε καὶ τὸν Ὑπαννίον διεβή, πρὸς ἑὸν, καὶ μέχρι τοῦ Ἰσάμου [Ἰμάου conj. Casaub.]; Ἰομάνου fluv., Mannert. V, p. 295] προῆλθε)· τὰ μὲν γὰρ αὐτὸς, τὰ δὲ Δημήτριος ὁ Εὐθυδήμου υἱὸς τοῦ Βακτρίων βασιλέως οὐ μόνον δὲ τὴν Πατταληνὴν κατέσχον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης παραλίας

4.

Sunt etiam Graecanicae urbes in Media a Macedonibus conditae, Laodicea, Apamea et Heraclea apud Rhagas et ipsa a Nicatori condita Rhaga, quam ipse Europum appellavit, Parthi Arsaciam, versus meridiem a Caspiis portis dissitam quingentis circiter stadiis, ut tradit Apollodorus Artemitenus.

5.

Bactriae partes quaedam Asiae versus septentrionem circumdantur : pleraequae versus ortum porriguntur. Ampla est regio et omnium rerum ferax, excepto oleo. Tanta autem fuit Graecorum, qui eam abalienaverunt, potentia ob soli praestantiam, ut et Arianam obtinuerint et Indiam, ut ait Apollodorus Artemitenus, ac plures quam Alexander gentes subegerint, maxime Menander, siquidem is et Hypannim transivit versus ortum et ad Isanum (Imaum?) usque pervenit : haec enim partim ipse egit, partim Demetrius Euthydemii filius Bactriorum regis. Non modo autem

τὴν τε Σαραόστου καλουμένην, καὶ τὴν Σιγέρδιδος βασιλείαν. Καθ' ὅλου δέ φησιν ἐκείνος, τῆς συμπάσης Ἀριανῆς πρόσχημα εἶναι τὴν Βακτριανήν· καὶ δὴ καὶ μέχρι Σηρών καὶ Φρυνῶν ἐξέτειναν τὴν ἀρχήν.

6.

Strabo XV, p. 686 : Ἀπολλόδωρος γοῦν, ὁ τὰ Παρθικὰ ποιήσας, μεμνημένος καὶ τῶν τὴν Βακτριανὴν ἀποστησάντων Ἑλλήνων παρὰ τῶν Συριακῶν βασιλέων, τῶν ἀπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, φησὶ μὲν αὐτοὺς αὐξηθέντας ἐπιθέσθαι καὶ τῇ Ἰνδικῇ· οὐδὲν δὲ προσανακαλύπτει τῶν πρότερον ἐγνωσμένων, ἀλλὰ καὶ ἐναντιολογεῖ, πλείω τῆς Ἰνδικῆς ἐκείνους ἢ Μακεδόνας καταστρέψασθαι λέγων. Εὐκρατίδαν γοῦν πόλεις χιλίας ὑπ' αὐτῷ ἔχειν· ἐκείνους δὲ αὐτὰ τὰ μεταξὺ ἔθνη τοῦ τε Ὑδάσπου καὶ τοῦ Ὑπάνιος τὸν ἀριθμὸν ἐννέα, πόλεις τε σχεῖν πενταχιλίας, ὧν μηδεμίαν εἶναι Κῶ τῆς Μεροπίδος ἐλάττω· ταύτην δὲ πᾶσαν τὴν χώραν καταστρεψάμενον Ἀλέξανδρον παραδούναι Πύρρῳ.

De Eucratidæ temporibus (c. 140 a. C.) v. Clinton. III, p. 316. Cf. cum hoc loco Strabo p. 701.

7.

E LIBRO IV.

Athenæus XV, p. 682, C : Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τετάρτῳ Παρθικῶν ἄνθος τι ἀναγράφει καλούμενον φιλάδελφον κατὰ τὴν Παρθικὴν χώραν, περὶ οὗ τάδε φησί· « Καὶ μυρσίνης γένη ποικίλα, μιλιάξ τε καὶ τὸ καλούμενον φιλάδελφον, ὃ τὴν ἐπωθυμίαν ἐλαβε τῇ φύσει πρόσφορον. Ἐπειδὴν γὰρ ἐκ διαστήματος αὐτομάτως κράδι συμπίσωσιν, ἐμψύχων περιπλοκὴν ἐν τῷ (ἐγγυτάτῳ) μένουσιν ἠνωμέναι, καθάπερ ἀπὸ ῥίξης μιᾶς, καὶ τὸ λοιπὸν ἀνατρέχουσι καὶ ζωοφυτοῦσι. Διὸ καὶ τοῖς ἡμέροις φυλακὴν ἀπ' αὐτῶν κατασκευάζουσιν. Ἀφαιροῦντες γὰρ τῶν βράδων τὰς λεπτοτάτας καὶ διαπλέξαντες δικτύου τρόπῳ, φυτεύουσι κύκλῳ τῶν κηπευμάτων· καὶ ταῦτα συμπλεκόμενα περιβολῶν παρέχεται δυσπάροδον ἀσφάλειαν. »

APOLLODORUS ERYTHRÆUS.

Lactantius Instit. I, 6, ex Varrone Sibyllas recensens : *Quintam Erythream, quam Apollodorus Erythræus affirmat suum fuisse civem, eamque Graiis Ilium petentibus vaticinatam, et perituram esse Trojam et Homerum mendacia scripturum.*

APOLLODORUS, nescio qui, ἐν πρώτῳ τῶν Ποντικῶν laudatur apud schol. Apoll. Rhod. II, 159 (iv. Andrætæ fragm.).

APOLLONIDES HORAPION.

Theophilus Ad Autolyc. II, 6 : Μέμνηται Ἀπολλωνίδης ὁ καὶ Ὁραπίων (Ὁράπιος libri, quod em. Reines. Var. L. p. 114) ἐπικληθεὶς ἐν βίβλῳ τῇ ἐπιγραφομένῃ Σεμενουθὶ καὶ ταῖς λοιπαῖς κατ' αὐτὸν ἱστορίαις, περὶ τε τῆς θρησκείας τῆς Αἰγυπτιακῆς, καὶ τῶν βασιλέων αὐτῶν καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς ματαιοπονίας. Postrema spectant ad vanitatem regum, qui pyramidas erexerunt, ut bene monet Vossius p. 396 collato Plinio 36, 12.

Alius APOLLONIDES est *Periplus* auctor, cujus meminit Schol. Apoll. Rhod. IV, 983 : Ἰστορεῖ δὲ περὶ τοῦ λιμένος τῶν Φαιάκων Ἀπολλωνίδης (Ἀπολλώνιος Cod. Paris.) ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Εὐρώπης. — Idem IV, 1174 : Ἡ τῶν Κερκυραίων πόλις ἐπὶ τῆς Χερσονήσου κεῖται, ὡς Ἀπολλωνίδης ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Εὐρώπης. — Idem II, 964 : Πρόχυσιν ἔφη (Ἀπολλωνίως) τῆς Ἀσσυρίας, τοῦτ' ἐστὶ τῆς Λευκοσυρίας, τὴν ἐγκειμένην χώραν αὐτῆς εἰς θάλασσαν· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω· « Λεῖπον Ἄλυν πόταμόν, λεῖπον δ' ἀλιμυρέα χώραν Ἀσσυρίης ἀνέχουσιν ἀπὸ χθονός. » Τοῦτο ὅς εἰπεν ὡς ποταμογώστου τῆς γῆς οὔσης διὰ τὸ μεγάλους εἰς αὐτὴν καταφέρεισθαι ποταμούς Ἄλυν καὶ Ἰριν. Καὶ οὕτως ἔχει ταῖς ἀληθείαις, καὶ πρὸς ταῖς ἀρκτοῖς ἡ χώρα ἔγκειται. Διὸ ποταμό-

Pattalenen occupaverunt, sed et reliquam oram maritimam, et quod Saraosti dicitur et quod Sigerdidis regnum. Omnino autem, ille ait, totius Arianae præcipuam partem esse Bactrianam. Quia et usque ad Seres et Phrynos dominium suum protulerunt.

6.

Apollodorus, Parthorum auctor, illata etiam Græcorum mentione, qui a Syriæ regibus, Seleuci Nicatoris successoribus, Bactrianam abalienassent, ait eos viribus auctos etiam Indiam aggressos esse : nihil vero præter antea nota aperuit, sed etiam ipse sibi contradicit, majorem aïens ab his quam a Macedonibus Indiæ partem fuisse subactam ; nam Eucratidam mille urbes sub se habuisse, illos autem ipsas gentes, quæ sint numero novem inter Hydaspem et Hypanim, ac urbes quinque mille, quarum nulla Co Mero-

pide esset minor : regionem hanc totam ab Alexandro subactam ac Poro esse traditam.

7.

Apollodorus libro quarto Rerum Parthicarum scribit, in Parthica regione *philadelphum* vocari florem quandam, de quo hæc tradit : « Multiplex myrtorum genus, atque smilax, et quod *philadelphum* vocant, congruum naturæ suæ nomen sortitum. Nam quum ex intercapedine sponte rami coiverint, animalorum complexum referentes arctissime manent conjuncti, quasi ex eadem orti radice, deinde procurrentes vivos surculos pariunt. Quamobrem cultis fundis sepes ex eo prætendunt, in hortorum circuitu consequentes commissis tenuissimis virgis ac implexis retis modo ; quæ sic contextæ munimentum inaccessum et tutum per ambitum undique præbent. »

Τίρυν γενέσθαι. Καὶ λόγος παρ' ἡμῶν (1. ἡμῖν) τῆς νεῦς ἀφορμισάσης ἐντεῦθεν μετὰ τῶν ἀριστέων, ἀφ' οὐπερ ἀπέπλευσεν ἡ ναῦς (leg. videtur ἐφ' οὐπερ καὶ κατέπλευσεν ἡ ναῦς) **. » Ὁ τοπίτης Ἀφορμιεύς.

De re cf. Pausanias IX, 32, 4 : Παραπλέοντι δὲ αὐτοῖσιν πόλιν ἐστὶν οὐ μέγα ἐπὶ θαλάσῃ Τίφα (Σίφη vel Σίφαι ap. Strabon. Steph. etc.). Ἡράκλειόν τε Τίφαιεῦσιν ἐστὶ καὶ ἐορτὴν ἄγουσιν ἐπέτειον. Οὗτοι Βοιωτῶν μάλιστα ἐκ παλαιοῦ τὰ θαλάσσια ἐθέλουσιν εἶναι σοφοί, Τίρυν ἄνδρα μνημονεύοντες ἐπιχώριον, ὡς προκριθεὶς γενέσθαι τῆς Ἀργοῦς κυβερνήτης ἀποφαινόμενοι δὲ καὶ πρὸ τῆς πόλεως, ἐνθα ἐκ Κόλγων ὀπίσω κομιζομένην ὁρμίσασθαι τὴν Ἀργὴν λέγουσιν. Hinc conjicias Aphormium locum prope Tiphon vel Siphon fuisse. In mappa Kiepertiana Aphormium tanquam Thisbes urbis ἐπίνειον notatur, nescio qua auctoritate. Siphis oriundus Tiphys etiam apud Apollonium Rhod. I, 105 dicitur. — Num recte sese habeat illud Ἀφροδίσιος ἦτοι Εὐφύμιος, magnopere dubito. Exspectabas disertam mentionem patriæ. Fortasse igitur fuit : ὁ Ἀφορμιεύς φησὶν Εὐφύμιος, vel, quum parum probabile sit singularem libellum de obscurissimo isto loco editum esse : Ἀφροδισίος φησιν ὁ Σιφναῖος sive ὁ Σιφνιεύς.

APOLLODORUS ARTEMITEN.

Scripsit post 140 a. Chr. et ante Strabonem V. fragm. 6.

ΠΑΡΘΙΚΑ.

1.

Strabo II, p. 118 : Ἀπὸ ἡγεγέλται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν τὰ Παρθικὰ συγγραψάντων τῶν Περί Ἀπολλόδωρον τὸν Ἀρτεμιτηνόν (codd. Ἀρτεμείτην), 2 πολλῶν ἐκείνοι

phyn Argūs navis gubernatorem oriundum esse ferunt. Atque fama apud nos est, nave illa hinc cum heroibus in altum educta, quo eodem etiam in reditu appulit, (locum istum Aphormium esse vocatum). »

PARTHICA.

1.

Exposita sunt etiam nobis quæ Apollodorus Artemitenus belli Parthici scriptor de rebus Hyrcanicis et Bactrianicis accuratius reliquis tradidit.

2.

Apollodorus qui Parthica conscripsit, Ochum fluvium itentidem nominat, ut proxime Parthos labentem.

3.

Ab Hyrcania ad Artemitam Babylonis stadiorum sunt octo millia, ut Apollodorus ex Artemita ait.

μᾶλλον ἀφώρισαν, τὰ Περί τὴν Ὑρκανίαν καὶ τὴν Βακτριανήν.

2.

Idem Strabo XI, p. 509 : Ἀπολλόδωρος δὲ τὰ Παρθικὰ γράφας συνεχῶς αὐτὸν (τὸν Ὠχον ποταμὸν) ὀνομάζει, ὡς ἐγγυτάτω τοῖς Παρθυαίοις βέοντα.

3.

Idem XI, p. 519 : Ἀπὸ τῆς Ὑρκανίας ἐπὶ τὴν Ἀρτεμίταν τὴν ἐν τῇ Βαθυλωνίᾳ στάδιοι εἰσὶν ὀκτακισχίλιοι, καθάπερ εἶρκεν Ἀπολλόδωρος ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας. Apollodorus qui ap. Steph. v. Ἀρτέμιτα νῆσος memoratur, est Atheniensis grammaticus.

4.

Idem XI, p. 525 : Εἰσὶ δὲ καὶ Ἑλληνίδες πόλεις, κτίσματα τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Μηδίᾳ, ὧν Λαοδίχεια τε καὶ Ἀπάμεια καὶ [Ἡράκλεια] ἡ πρὸς Ῥαγαῖς καὶ αὐτὴ Ῥάγεια (Ῥάγα em. Cas.), τὸ τοῦ Νικάτορος κτίσμα δ' ἐκεῖνος μὲν Εὐρώπῳ ὠνόμασε, Πάρθοι δὲ Ἀρσακίαν, νοτιωτέραν οὖσαν τῶν Κασπίων πυλῶν πεντακισίοις πού σταδίοις, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος Ἀρτεμιτηνός.

5.

Idem XI, 516 : Τῆς δὲ Βακτρίας μέρη μὲν τινα τῇ Ἀρίᾳ παραβέβληται πρὸς ἄρκτον, τὰ πολλὰ δ' ὑπέρεκται πρὸς ἑω. πολλὰ δ' ἐστὶ καὶ πάμπορος πλὴν ἐλαίου. Τοσούτων δὲ ἴσχυσαν οἱ ἀποστήσαντες Ἕλληνες αὐτὴν διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας, ὥστε τῆς τε Ἀριανῆς ἐπεκράτουν καὶ τῶν Ἰνδῶν, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀρτεμιτηνός, καὶ πλείω ἔθνη κατεστρέψαντο ἢ Ἀλέξανδρος; καὶ μάλιστα Μένανδρος (εἶγε καὶ τὸν Ὑπαννίον διεβή, πρὸς ἑω, καὶ μέχρι τοῦ Ἰσάμου [Ἰμάου conj. Casaub.; Ἰομάνου sin., Mannert. V, p. 295] προῆλθε)· τὰ μὲν γὰρ αὐτὸς, τὰ δὲ Δημήτριος ὁ Εὐθυδήμου υἱὸς τοῦ Βακτρίων βασιλέως οὐ μόνον δὲ τὴν Πατταληνὴν κατέσχον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης παραλίης

4.

Sunt etiam Græcanicæ urbes in Media a Macedonibus conditæ, Laodicea, Apamea et Heraclea apud Rhagas et ipsa a Nicatore condita Rhaga, quam ipse Europum appellavit, Parthi Arsaciam, versus meridiem a Caspiis portis dissitam quingentis circiter stadiis, ut tradit Apollodorus Artemitenus.

5.

Bactriæ partes quædam Asiæ versus septentrionem circumdantur : pleraque versus ortum porriguntur. Ampla est regio et omnium rerum ferax, excepto oleo. Tanta autem fuit Græcorum, qui eam abalienaverunt, potentia ob soli præstantiam, ut et Arianam obtinuerint et Indiam, ut ait Apollodorus Artemitenus, ac plures quam Alexander gentes subegerint, maxime Menander, siquidem is et Hypannim transivit versus ortum et ad Isanum (Imaum?) usque pervenit : hæc enim partim ipse egit, partim Demetrius Euthydemii filius Bactriorum regis. Non modo autem

τὴν τε Σαραόστου καλουμένην, καὶ τὴν Σιγέριδος βασιλείαν. Καὶ ὅλου δέ φησιν ἐκείνος, τῆς συμπάσης Ἀριανῆς πρόσχημα εἶναι τὴν Βακτριανήν· καὶ δὴ καὶ μέχρι Σηρῶν καὶ Φρυγῶν ἐξέτειναν τὴν ἀρχήν.

6.

Strabo XV, p. 686 : Ἀπολλόδορος γοῦν, ὃ τὰ Παρθικὰ ποιήσας, μνημονεύει καὶ τῶν τὴν Βακτριανὴν ἀποστησάντων Ἑλλήνων παρὰ τῶν Συριακῶν βασιλέων, τῶν ἀπὸ Σελεύκου τοῦ Νικατορος, φησὶ μὲν αὐτοὺς αὐξηθέντας ἐπιθέσθαι καὶ τῇ Ἰνδικῇ· οὐδὲν δὲ προσανακαλύπτει τῶν πρότερον ἐγνωσμένων, ἀλλὰ καὶ ἐναντιολογεῖ, πλείω τῆς Ἰνδικῆς ἐκείνους ἢ Μακεδόνας καταστρέφασθαι λέγων. Εὐκρατίδαν γοῦν πόλεις χιλίας ὑπ' αὐτῷ ἔχειν· ἐκείνους δὲ αὐτὰ τὰ μεταξὺ ἔθνη τοῦ τε Ὑδάσπου καὶ τοῦ Ὑπάνιος τὸν ἀριθμὸν ἐννέα, πόλεις τε σχεῖν πεντακισχιλίας, ὧν μηδεμίαν εἶναι Κῶ τῆς Μεροπίδος ἐλάττω· ταύτην δὲ πᾶσαν τὴν χώραν καταστρεφάμενον Ἀλέξανδρον παραδοῦναι Πύρρῳ.

De Eucratidæ temporibus (c. 140 a. C.) v. Clinton. III, p. 316. Cf. cum hoc loco Strabo p. 701.

7.

E LIBRO IV.

Athenæus XV, p. 682, C : Ἀπολλόδορος δ' ἐν τετάρτῳ Παρθικῶν ἄνθος τι ἀναγράφει καλούμενον φιλάδελφον κατὰ τὴν Παρθικὴν χώραν, περὶ οὗ τάδε φησί· « Καὶ μυρσίνης γένη ποικίλα, μιλᾷ τε καὶ τὸ καλούμενον φιλάδελφον, ὃ τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβε τῇ φύσει πρόσφορον. Ἐπειδὴν γὰρ ἐκ διαστήματος αὐτομάτως κράδα συμπέσωσιν, ἐμψύχων περιπλοκὴν ἐν τῷ (ἐγγυτάτῳ;) μένουσιν ἠνωμέναι, καθάπερ ἀπὸ ρίζης μᾶς, καὶ τὸ λοιπὸν ἀνατρέχουσι καὶ ζωοφυτοῦσι. Διὸ καὶ τοῖς ἡμέροις φυλακὴν ἀπ' αὐτῶν κατασκευάζουσιν. Ἀφαιροῦντες γὰρ τῶν ῥάδων τὰς λεπτοτάτας καὶ διαπλέξαντες δικτύου τρόπῳ, φυτεύουσι κύκλῳ τῶν κηπευμάτων· καὶ ταῦτα συμπλεκόμενα περιβόλῳ παρέχεται δυσπάροδον ἀσφάλειαν. »

APOLLODORUS ERYTHRÆUS.

Lactantius Instit. I, 6, ex Varrone Sibyllas recensens : *Quintam Erythream, quam Apollodorus Erythræus affirmat suum fuisse civem, eamque Graiis Ilium petentibus vaticinatam, et perituram esse Trojam et Homerum mendacia scripturum.*

APOLLODORUS, nescio qui, ἐν πρώτῳ τῶν Ποντικῶν laudatur apud schol. Apoll. Rhod. II, 159 (v. Andrœtæ fragm.).

APOLLONIDES HORAPION.

Theophilus Ad Autolyc. II, 6 : Μέννηται Ἀπολλωνίδης ὁ καὶ Ὠραπίων (Ὠράπιος libri, quod em. Reines. Var. L. p. 114) ἐπικληθεὶς ἐν βίβλῳ τῇ ἐπιγραφομένῃ Σεμενουθὶ καὶ ταῖς λοιπαῖς κατ' αὐτὸν ἱστορίαις, περὶ τε τῆς θρησκείας τῆς Αἰγυπτιακῆς, καὶ τῶν βασιλέων αὐτῶν καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς ματαιοπονίας. Postrema spectant ad vanitatem regum, qui pyramidas erexerunt, ut bene monet Vossius p. 396 collato Plinio 36, 12.

Alius APOLLONIDES est *Periplus* auctor, cujus meminit Schol. Apoll. Rhod. IV, 983 : Ἰστορεῖ δὲ περὶ τοῦ λιμένος τῶν Φαιάκων Ἀπολλωνίδης (Ἀπολλώνιος Cod. Paris.) ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Εὐρώπης. — Idem IV, 1174 : Ἡ τῶν Κερκυραίων πόλις ἐπὶ τῆς Χερσονήσου κεῖται, ὡς Ἀπολλωνίδης ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Εὐρώπης. — Idem II, 964 : Πρόχυσιν ἔφη (Ἀπολλώνιος) τῆς Ἀσσυρίας, τοῦτ' ἐστὶ τῆς Λευκοσυρίας, τὴν ἐγκειμένην χώραν αὐτῆς εἰς θάλασσαν· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω· « Λεῖπον Ἄλυν πόταμόν, λείπον δ' ἄλιμυρὰ χώραν Ἀσσυρίας ἀνέχουσιν ἀπὸ χθονός. » Τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς ποταμοχώστου τῆς γῆς οὕσης διὰ τὸ μεγάλους εἰς αὐτὴν καταφέρεσθαι ποταμοὺς Ἄλυν καὶ Ἰρίν. Καὶ οὕτως ἔχει ταῖς ἀληθείαις, καὶ πρὸς ταῖς ἀρκτοῖς ἡ χώρα ἔγκειται. Διὸ ποταμό-

Pattalenen occupaverunt, sed et reliquam oram maritimam, et quod Saraosti dicitur et quod Sigerdidis regnum. Omnino autem, ille ait, totius Arianæ præcipuam partem esse Bactrianam. Quin et usque ad Seres et Phrynos dominium suum protulerunt.

6.

Apollodorus, Parthicarum auctor, illata etiam Græcorum mentione, qui a Syriæ regibus, Seleuci Nicatoris successoribus, Bactrianam abalienassent, ait eos viribus auctos etiam Indiam aggressos esse : nihil vero præter antea nota aperuit, sed etiam ipse sibi contradicit, maiorem aieus ab his quam a Macedonibus Indiæ partem fuisse subactam ; nam Eucratidam mille urbes sub se habuisse ; illos autem ipsas gentes, quæ sint numero novem inter Hydaspem et Hypanim, ac urbes quinque mille, quarum nulla Co Mero-

pide esset minor : regionem hanc totam ab Alexandro subactam ac Poro esse traditam.

7.

Apollodorus libro quarto Rerum Parthicarum scribit, in Parthica regione *philadelphum* vocari florem quandam, de quo hæc tradit : « Multiplex myrtorum genus, atque smilax, et quod *philadelphum* vocant, congruum naturæ suæ nomen sortitum. Nam quum ex intercapedine sponte rami coiverint, animatorum complexum referentes arctissime manent conjuncti, quasi ex eadem orti radice, deinde procurrentes vivos surculos pariunt. Quamobrem cultis fundis sepes ex eo prætendunt, in hortorum circuitu consequentes commissis tenuissimis virgis ac implexis retis modo ; quæ sic contextæ munimentum inaccessum et tutum per ambitum undique præbent. »

χωστον λέγει εἶναι Ἀπολλωνίδης. Τοὺς γὰρ προειρημένους ποταμούς ἀμφοτέρους, μάλιστα τὸν Ἴριν, κατὰ διάφορα μέρη τῆς χώρας ῥέοντα, ἄλλοτε κατ' ἄλλους τόπους ἐκδιδόναι, καὶ ταύτῃ μακροῖς αὐτὴν προσχώμασιν εἰς μέσον ἐπεκτείνειν τὸ πέλαγος. Διὸ δὴ σύμπασαν εἶναι ποταμόχωστον τὴν γῆν. Βίαιον γὰρ καὶ πολλὸν αὐτὸν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας διὰ χειμερίου καὶ μακρῆς φερόμενον παρασύρειν τὴν γῆν. Τοῦ δὲ κύματος καλίσσυντον ἐλαύνοντος ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἰλὺν, συμβαίνει τὴν χώραν ἐπιπολὺν παραύξασθαι, καὶ τὴν θάλασσαν γίνεσθαι τεναγώδη. — Strabo XI, p. 523 : Ἔστι δ' οὐ μικρὰ κατὰ τὴν δύναμιν (sc. ἡ Ἀτροπάτιος Μηδία), ὥς φησιν Ἀπ., ἥ γε καὶ μυρίους ἱππέας δύναται παρέχεσθαι, πεζῶν δὲ τέτταρας μυριάδας. — Id. XI, p. 528, de Armenia. V. Theophanis fr. 4 C. — Id. VII, p. 309, de Chersoneso Taurica a Mithridate subacta. Vide Posidonii Rhodii fr. 34. Ex hoc loco colligas Apollonidem inter Mithridatis et Strabonis tempora vixisse (100–50 a. C.). — Plinius H. N. VII, 2 : *Esse ejusdem generis in Triballis et Illyriis adjicit Isigonus, qui visu quoque fascinent, interimantque quos diutius intueantur, iratis præcipue oculis : quod eorum malum facilius sentire puberes. Notabilius esse quod pupillas binas in oculis singulis habeant. Hujus generis et feminas in Scythia, quæ vocantur Bithyæ, prodit Apollonides*. Cf. Solinus Polyh. p. 1, 7 E.

APOLLONIDES NICENUS, Tiberii temporibus floruit, teste Diogene Laertio IX, 109 : Ἀπολλωνίδης δὲ Νικαεύς, δὲ παρ' ἡμῶν ἐν τῷ πρώτῳ Εἰς τοὺς Σίλλους ὑπομνημάτων, ἀ προσφωνεῖ Τιβερίῳ Καίσαρι. Idem ἐν Ὑπομνήματι περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους laudatur ap. Ammonium De diff. verb. v. Ὀφλεῖν. Opus De proverbiiis citat Stephan. Byz. : Τέρινα, πόλις Ἰταλίας... ἐκαλεῖτο δὲ καὶ μεγάλη Ἑλλάς, ὥς Ἀπ. δὲ Νικαεύς ἐν τῷ Περὶ παροιμιῶν. — Aliud opus Περὶ κατεψευσμένων ὡν erat, cujus tertium librum laudat Ammonius v. Κατοίκησις : Κατοίκησις καὶ κατοίκισις διαφέρει, ὥς φησιν Ἀπολλωνίδης ἐν τῷ τρίτῳ Περὶ κατεψευσμένων· κατοίκισις μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ὑφ' ἐτέρων γινόμενη ἰδρυσις· κατοίκησις δὲ, ὅταν αὐτοὶ τινες οἰκήσωσι τόπον ἢ πόλιν τινὰ καταλαβόντες· οἶον, Ἀθηναῖοι κατοίκησαν μὲν τὴν ἀκρόπολιν, κατοίκησαν δὲ οἱ Ἴωνες, κτλ. Octavum librum citat Anonym. in Vita Arati, p. 55, 4 in Biogr. Westerm. : Τὰς δ' Ἀράτου ἐπιστολάς... πάντων σχεδὸν συμφωνούντων τὰς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένας αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁμολογούντων γνησίας αὐτάς, μόνος Ἀπολλωνίδης δὲ Κηφεύς (Νικαεύς cor. rex. Benth. et Westerm.) ἐν τῷ ἡ' Περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας οὐκ εἶναι αὐτάς Ἀράτου φησὶν, ἀλλὰ Σαβίριου (Ἀσινίου em. Bergk.) Πολίωνος. Τοῦ

δ' αὐτοῦ τούτου φησὶν εἶναι ἐπιγεγραμμένας Εὐριπίδου ἐπιστολάς. Ex eodem opere fluxisse puto, quæ Harpocraton v. Ἴων habet : Ἐγγραφὴ (Ἴων)... καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα, τὸν Τριταγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαι φησιν ὡς Ἐπιγένους. Ἐν ἐνίοις δὲ καὶ πληθυντικῶς ἐπιγράφεται Τριαγμοὶ, καθὰ Δημήτριος ὁ Σκῆψιος καὶ Ἀπολλωνίδης δὲ Νικαεύς, κτλ. (v. Ionis fragm. tom. II, p. 49). Apud Suidam inter opera Apollonii Dyscoli, Herodiani patris, recensetur liber Περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας. Qui quum male quadret cum reliquis hujus grammatici scriptis, suspicor Apollonium perperam confusum esse cum Apollonide. Fuere olim qui ad Apollonii Hist. Mirabilem titulum istum referri vellent. Quod quam sit veri absimile, bene exposuit Westermannus in Paradoxogr. p. XXI.

De Apollonide poeta epigrammatum v. Jacobs. Anthol. tom. XIII, p. 854. — De Ap. tragicus ap. Clem. Alex. Pædag. III, 12, 84, et Stobæum Floril. 63, 3, et 67, 6, v. Wagner. Fragm. Trag. p. 145. — Ap. philosophus stoicus v. in Plutarch. Caton. min. c. 65 sq. 69. — Ap. Cyprius medicus methodicus v. ap. Galen. Method. med. I, p. 43.

APOLLONIUS APHRODISIENSIS.

Suidas : Ἀπολλώνιος Ἀφροdisiεύς, ἀρχιερεὺς καὶ ἱστορικός. Γέγραφε Καρικὰ, Περὶ Τράλλων, Περὶ Ὀρφείας καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ.

Apollonium ex Aphrodisia Cariae urbe oriundum fuisse titulis librorum, quos composuit, probatur. Ibi igitur in celeberrimo Veneris templo sacerdotis munere functus fuerit. Ne pro certo quidquam affirmem, movet locus Stephani Byz. : Λητούς πόλις, πόλις Αἰγύπτου· ἐστὶ δὲ μοῖρα Μέμφιδος... Τὸ ἐθνικὸν Λητοπολίτης· εὐτὼ γὰρ Πολύστρατος καὶ Ἀπολλώνιος δὲ ἀρχιερεὺς (vgo. ἀρχιερεὺς) λεγόμενος ἀναγράφεται. Num alius hic Apollonius, an idem? Num perperam et diversa confundens Suidas Aphrodisiensem ἀρχιερέα dixit? An Caria oriundus vitam in Ægypto degit? Tu videas. — Quando vixerit auctor Caricorum accuratius dici nequit. Ptolemæo Philadelpho juniorem fuisse patet ex fr. 13.

ΚΑΡΙΚΑ.

LIBER I.

I.

Stephan. Byz. : Κουρόπολις, πόλις Καρίας. Ἀπολλώνιος Καρικῶν πρώτῳ. Cf. fr. 8.

CARICA.

1. Curopolis, urbs Cariae. Apollonius Caricorum primo.

LIBER IV.

2.

Idem : Βάργασα, πόλις Καρίας, ἀπὸ Βαργάσου τοῦ υἱοῦ Βάργης καὶ Ἑρακλέους, ὃν ἐδίωξε Λάμος δ' Ὀμφάλης καὶ Ἑρακλέους, ὡς Ἀπ. Καρικῶν τετάρτῳ· τὸ ἔθνικὸν Βαργασηνὸς, ὡς αὐτὸς ἐκκαίδεκάτῳ.

3.

Idem : Κύν, πόλις Καρίας. Ἀπ. τετάρτῳ Καρικῶν ἢ πρότερον Κανήβιον· τὸ ἔθνικὸν Κυτίας.

4.

Idem : Ὑδῆ, πόλις Λυδίας, ἐν ᾗ ὤκει Ὀμφάλη, δυναστεύουσα Λυδῶν, Ἰαρθάνου θυγάτηρ, ὡς Ἀπ. Καρικῶν τετάρτῳ.

5.

Idem : Ὑδισσός, πόλις Καρίας, ἀπὸ Ὑδισσοῦ, παιδὸς Βελλεροφόντου καὶ Ἀστερίας, θυγατρὸς Ὑδέου, ὡς Ἀπ. Καρικῶν τετάρτῳ· « Ἐξ ὧν ἐγεννήθη Ὑδισσός, ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις Ὑδισσός. » Ὁ πολίτης Ὑδισσεύς, ὡς αὐτὸς Ἀπ. φησιν. V. Forbiger Geogr. p. 232.

LIBER V.

6.

Idem : Ὑλλούαλα, δῆμος Καρίας. Ἀπ. ε' Καρικῶν· « Κᾶρες (Κάρης codd.) δὲ τὸν τόπον ἔκεινον, ἐνθα Ὑλλος ἀπώλετο, Ὑλλούαλαν ὠνόμασαν, καὶ ἔδος ἐνταῦθα ἐδείξαντο Ἀπολλωνος. Καὶ νῦν ἔτι παρὰ τὸν θεὸν δῆμός ἐστι Ὑλλούαλα λεγόμενος. » Ἀλλὰ γὰρ οἱ Κᾶρες τὸν ἱππὸν ἔλεγον, ὡς καὶ πρότερον (v. Ἀλάβανδα. V. Characis fr. 48) εἶρηται.

2.

Bargasa, urbs Cariae, a Bargaso, Bargæ et Herculis filio, quem persecutus est Lamus, Omphales et Herculis filius, ut Apollonius ait Caricorum quarto. Gentile : Bargasenus, ut idem ait sedecimo.

3.

Cyum, urbs Cariae, Ap. quarto. Prius vocata Canebium. Gentile : Cyites.

4.

Hyde, urbs Lydiae, in qua habitabat Omphales, Lydorum regina, Iardani f. ut Apollodorus ait quarto Caricorum.

5.

Hydisus, urbs Cariae, a Hydisso, Bellerophontis et Asteriae, Hydeo natæ, filius, ut Apollonius quarto Caricorum : « Ex quibus genitus est Hydissus, a quo etiam Hydissus urbs nominata est. » Civis, Hydissensis, ut idem Ap. dicit.

6.

Hylluala, Cariae. Apollonius quinto Caricorum : « Cares vero locum illum, ubi Hyllus periit, Hyllualam nominant; et sacellum ibi aedificaverunt Apollini; et etiam cum

LIBER VII.

7.

Idem : Ἀρχόνησος, νῆσος Καρίας. Ἀπολλώνιος ἐβδόμῃ Καρικῶν. Τὸ ἔθνικὸν Ἀρχονήσιος. V. Forbiger p. 219.

8.

Idem : Χρυσασοίς, πόλις Καρίας, ἡ ὕστερον Ἰδριὰς ὀνομασθεῖσα. Ἀπ. ἐν ἐβδόμῃ Καρικῶν καὶ α' πόλιν (Καρικῶν· « Χρυσασοῖν? ») τὴν ὑπὸ Λυκίων κτισθεῖσαν. » Τὸ ἔθνικὸν Χρυσασοεῖς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτοῖς· « Ταυροπολίται μὲν συνεμάχουν καὶ Πλαρασσεῖς, ἔτι καὶ Χρυσασοεῖς δέ. » Ἐπαφρόδιτος δὲ τὴν Καρίαν πᾶσαν Χρυσασορίδα λέγεσθαι. Cf. Forbiger p. 230, 17.

Ex eodem Apollonio fluxerint articuli Ταυροπολῖς et Πλάρασσα, ubi auctoris notam non approposuit excerptor.

LIBER IX.

9.

Idem : Τάβαι, πόλις Λυδίας, περὶ ὧν ὁ χρησμὸς φησὶ πρὸς Πισίδας·

Ἄστυ Τάβων ἐρικυδὲς ἐλεύθερον οἰκίεσθαι.

Καὶ Ἀπολλώνιος ἐννάτῳ· « Ἐδεήθησαν ὅπως αὐτοὺς εἰς Τάβας καταγάγωσι. »... Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Τάβου. Ὁ δὲ Τάβος ἥρως. Οἱ δὲ φασὶ τὸν Κιθύραν καὶ Μαρσύαν ἀδελφοὺς τὸν μὲν κτίσαι Κιθύραν πόλιν, τὸν δὲ Τάβας, καὶ καλέσαι ἀπὸ τοῦ ἐπὶ πέτρας οἰκίεσθαι· τάβαν γὰρ τὴν πέτραν Ἑλληνες ἐρμηνεύουσιν. Ἐνιοὶ ἀπὸ Ταβανοῦ Ἀργεῖου... Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Καρίας Τάβαι, καὶ τρίτῃ τῆς Περαίας (sc. Ῥοδίων). Hæc trium urbium distinctio excerptoris negligentiae

juxta deum est pagus Hylluala dictus. » Atque scilicet equum Cares vocabant, sicuti jam dixi in antecedentibus.

7.

Arconesus, insula Cariae. Apollonius septimo Caricorum. Gentile : Arconesius.

8.

Chrysaoris, urbs Cariae, quæ postea Hidrias vocata est. Apollonius in septimo Caricorum : « Chrysaorin a Lyciis conditam. » Gentile Chrysaorensis, ut idem ait ibidem : « Tauropolitæ socii erant et Plarassenses. »

9.

Tabæ, urbs Lydiae, de qua oraculum ad Pisidas inquit :

Urbem Tabarum gloriosam liberam incolis frequentare.

Et Apollonius nono : « Rogarunt quomodo eos Tabas deducerent. » Nomen habet a Tabo. Tabus vero heros est. Alii dicunt Cibyam et Marsyam fratres, illum Cibyam, hunc Tabas condidisse, nomenque hoc urbi indidisse, quod in saxo exstructa esset; nam (tabam Græci petram interpretantur. Alii a Tabano Argivo nominatam volunt. Est etiam alia Cariae urbs Tabæ, et tertia in Perææ Rhodia.

imputanda esse videtur. V. Forbiger *Alt. Geogr.* II, p. 236.

LIBER X.

10.

Idem : Νάρκασσος, δῆμος καὶ πόλις Καρίας. Ἀπ. δεκάτῃ Καρικῶν· ὁ δημότης καὶ ὁ πολίτης Ναρκασεύς.

LIBER XV.

10 a.

Etym. M. p. 148, 1 : Ἄρπασος, ποταμὸς Καρίας, πρότερον Δαφνοῦς καλούμενος. Εἰρηται δὲ διὰ τὸ ὀξύντατον τοῦ βοῦ, καὶ οὕτως ἀρπάζει τοὺς παριόντας αὐτῷ. Οὕτως ἱστορεῖ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ τῶν Καρικῶν. Cf. Steph. Byz. : Ἄρπασα, πόλις Καρίας, ἀπὸ Ἀρπάσου ποταμοῦ.

LIBER XVI.

11.

Steph. : Λαγινία (τὰ Λάγινα Strabo 14, p. 660), πόλις Καρίας. Ἀπ. Καρικῶν ἑκαταδεκάτῃ. Τὸ ἔθνικόν Λαγινάιος καὶ Λαγινίτης καὶ θηλυκῶς Λαγινίτις. Ἔστι καὶ Λαγινεῖα Βιθυνίας. Cf. Forbiger p. 230. Aliud libri XVI fragm. vid. in fr. 2.

LIBER XVII.

12.

Idem : Εὐρώμος, πόλις Καρίας, ἀπὸ Εὐρώμου τοῦ Ἰδριεύς Καρός. Τὸ ἔθνικόν Εὐρωμέυς. Ἀπολλώνιος ἑπτακαταδεκάτῃ Καρικῶν. V. Forbiger II, p. 229.

13.

Idem : Ἀγκυρα, πόλις Γαλατίας... Ἀπολλώνιος δὲ ἐν ἑπτακαταδεκάτῃ Καρικῶν ἱστορεῖ, Μιθριδάτῃ καὶ Ἀριοβαρζάνῃ νεήλυδας τοὺς Γαλάτας συμμαχῆσαντας διώξαι τοὺς ὑπὸ Πτολεμαίου σταλέντας Αἰγυπτίους ἄχρι θαλάσσης, καὶ λαβεῖν τὰς ἀγκύρας τῶν νεῶν αὐτῶν, καὶ μισθὸν τῆς νίκης εἰς πολιισμόν λαβόντας χώραν κτίσαι καὶ ὀνομάσαι οὕτω. Τρεῖς δὲ πόλεις ἔκτισαν, Ἀγκυραν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν πόλεμον πλεονεκτή-

ματος, τὴν δὲ ἀπὸ Περσιστοῦντος τοῦ ἀρχοντος, τὴν δὲ Ταυίαν ἀπὸ τοῦ ἐτέρου ἀρχοντος. V. Forbiger I. l. p. 369. Μιθριδάτῃ κατλ.] emend. Gronov.; vulgo Μιθριδάτῃ καὶ Ἀριοβαρζάνῃ νεήλυδας τοῖς Γαλάταις. Mithridates III, regn. 302-266. Eique successit filius Ariobarzanes III (265-242). Cf. Clinton F. H. tom. III, p. 424. Bellum ad postrema Mithridatis tempora pertinere videtur. Aliunde de eo non constat. Sed occupasse Ptol. II loca Pontica nonnulla, prodit *Tius* urbs, quæ quondam *Berenice* dicta sit, teste Steph. v. Βερενίκη. V. Droysen. *Hellen.* II, p. 246.

LIBER XVIII.

14.

Idem : Χωλὸν τεῖχος, πόλις Καρίας, ὡς Ἀπ. ὀκτωκαταδεκάτῃ Καρικῶν. Τὸ ἔθνικόν Χωλοτεγίτης.

APOLLONIUS ASCALONITA tanquam historicus memoratur ap. Steph. Byz. v. Ἀσκάλων... Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῆς κεχρηματίασαι... ἱστορικοὶ Ἀπολλώνιος καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ τὰ Περὶ Βιθυνίας γεγραφὼς καὶ ἄλλοι.

Inter reliquos Apollonios scriptores, quorum permagnus numerus est, h. l. commemorasse sufficiat APOLLONIUM ACHARNENSEM, qui Περὶ ἑορτῶν scripsit :

Harpocratio : Πέλανος... Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ἀχαρνέως ἐν τῷ Περὶ τῶν ἑορτῶν οὕτω γράφει· « Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ προσαγορευόμενος πέλανος. Λέγεται δὲ πέμμα τινὰ τοῖς θεοῖς γινόμενα ἐκ τοῦ ἀφαιρεθέντος σίτου ἐκ τῆς ἄλῃ. » Σαννυρίων δ' ἐν Γέλωτί φησι· « Πέλανον καλοῦμεν ἡμεῖς οἱ θεοὶ ὃ καλεῖται σεμνῶς ἄλφιθ' ἡμεῖς οἱ βροτοί. » Δίδυμος δὲ κυρίως φησὶ τὸ ἐκ τῆς παιτάλης πέμμα, ἐξ ἧς ποιοῦνται πέμματα, ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ πεπλατύνθαι, ἢ οἷον λευκά ἐστιν. V. quos laudat Hermann. *Antiq. sacr.* § 25, 13.

Harpocratio : Πυανόψια... Ἀπολλώνιος καὶ σχεδὸν πάντες οἱ περὶ τῶν Ἀθηνῶν ἑορτῶν γεγραφότες Πυανεψιώνος ἐβδόμῃ Πυανέψια Ἀπολλωνίῳ ἀγεσθαί φασι.

10.

Narcassus, populus et urbs Cariae. Apollonius decimo Caricorum.

10 a.

Harpasus, Cariae fluvius, antea Daphnūs vocatus. Nomen habet a cursu rapidissimo et quod abripit prope eum incedentes. Sic narrat Apollonius decimo quinto Caricorum.

11.

Laginia, Cariae oppidulum. Ap. Caricorum decimo sexto.

12.

Euromus, Cariae urbs, ab Euromo, Idriei, Caris. Gentile Euromensis. Apollonius decimo septimo Caricorum.

13.

Ancyra, urbs Galatiae... Apollonius in decimo septimo Caricorum narrat, Mithridati et Ariobarzani auxiliantes Galatas, qui recens in Asiam advenerant, Aegyptios a Ptolemaeo II missos ad mare fuisse prosecutos, atque politos esse navium eorum ancoris, et quum præmium victoriae regionem in qua urbes conderent, accepissent, condivisse atque Ancyram urbem appellasse. Tres vero urbes conderunt : Ancyram, ab re illa bello clare gesta nominatam; Pessinuntem, quæ a Pessinunte duce; Tauiam, quæ ab altero duce nomen habet.

14.

Cholum Tichus, urbs Cariae, ut Apollonius in Caricorum decimo octavo.

Δεῖν δέ φασι λέγειν Πυανέψια, καὶ τὸν μῆνα Πυανεψιών· πύανα γὰρ ἔξουσιν ἐν αὐτοῖς, καὶ ἡ εἰρεσιώνη ἀγεται. Cf. Hermann. § 56, 5.

Harpocratio : Χαλκεῖα... Τὰ Χαλκεῖα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίους ἀγομένη Πυανεψιώνος ἔτη καὶ νέα, χειρώναξί κοινῇ, μάλιστα δὲ χαλκεῦσιν, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος δ' Ἀχαρνεύς· Φανοδημος δὲ κτλ. Cf. Hermann. § 48, 7. 56, 31.

Schol. Aristoph. Nub. 408 : Διασ(οισιν) ἑορτὴ Ἀθήνησι Μελιχίου Διός. Ἀγεται δὲ μνηὸς Ἀνθεστηριώνος ἢ φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ δ' Ἀχαρνεύς τὰ Διάσια διακρίνει ἀπὸ τῆς τοῦ Μελιχίου ἑορτῆς, προσαγορεύεσθαι αὐτὰ λέγων, καθάπερ τινὲς φασιν, ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς ἄσας. Cf. Herm. 58, 23.

Suidas (et Photius) : Ὑδροφορία, ἑορτὴ πένθιμος Ἀθήνησιν ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολομένοις, ὥς Ἀπολλώνιος. Cf. Plutarch. Sulla c. 14.

Athenæus V, p. 191, E : Ἐν δὲ ταῖς τῶν θεῶν ἑορταῖς οὐδ' ὅσιον εἶναι δοκεῖ πλείω χρόνον παραμένειν. Γνωμικῶς γοῦν φησι παρὰ τῷ Ὀμήρῳ ἡ Ἀθηνᾶ·

Ἥδη γὰρ φάος οἶχεθ' ὑπὸ ζόφον, οὐδὲ ἔοικε
δὴθὰ θεῶν ἐν δαίτι θαλασσεμέν, ἀλλὰ νέεσθαι.

Καὶ νῦν δὴ νόμος ἐκ θυσιῶν τινων πρὸ ἡλίου δύνοντος ἀπιέναι. Καὶ παρ' Αἰγυπτίους δὲ τὸ παλαιὸν σωφρονικῶς διεξήγετο τὸ τῶν συμποσίων γένος, καθάπερ εἰρηκεν Ἀπολλώνιος δ' περὶ τούτων γεγραφώς. Καθήμενοι μὲν γὰρ ἐδείπνον, τροφῇ τῇ λιτοτάτῃ καὶ ὑγιεινοτάτῃ χρώμενοι, καὶ οἶνω τσοῦτῳ, ὅσος ἱκανὸς ἂν γένοιτο πρὸς εὐθυμίαν.

APOLLONII RHODII Κτίσεις quum carmine scriptæ sint, ad nos non pertinent. Weichertii opinio Κτίσεις non omnes esse versibus, sed nonnullas etiam prosa oratione scriptas fuisse, idoneis argumentis plane caret. Laudantur :

Ἀλεξανδρείας κτίσις. Schol. Nicandri Theriac. II : Ἀπολλώνιος δὲ δ' Ῥόδιος ἐν τῇ τῆς Ἀλεξανδρείας κτίσει ἀπὸ τῶν σταγόνων τοῦ τῆς Γοργόνης αἵματος (sc. πάντα τὰ δακετὰ γενέσθαι φησί). Cf. Acusilaus fr. 4.

Ναυκράτεως κτίσις. Athenæus VII, p. 283, D : Ἀπολλώνιος δ' δ' Ῥόδιος ἢ Ναυκρατίτης ἐν Ναυκράτεως κτίσει τὸν Πομπύλον φησὶν, ἄνθρωπον πρότερον ὄντα, μεταβαλεῖν εἰς ἰχθύν διὰ τινὰ Ἀπολλωνος ἔρωτα. Τὴν γὰρ Σαμίων πόλιν παραρρεῖν ποταμὸν Ἰμβρασον,

Τῷ βᾶ ποτ' Ὀκυρόην νόμην, περικαλλέα κούρην,
Χρυσᾶς εὐπατέρειά τέκεν φιλότῃ μιγείσα·
Ὀκυρόην, ἣ κάλλος ἀπέριτον ὥπασαν Ὀραι.

Ταύτης οὖν ἐρασθέντα Ἀπόλλωνα ἐπιχειρήσαι ἀρπάσαι. Διαπεραιωθείσαν δ' εἰς Μίλητον κατὰ τινὰ Ἀρτέμιδος ἑορτὴν, καὶ μέλλουσιν ἀρπάζεσθαι εὐλαβηθεῖσαν, Πομπύλον τινὰ θαλασσοῦργον ἄνθρωπον καθικετεῦσαι, ὄντα

πατρῶον φίλον, ὅπως αὐτὴν εἰς τὴν πατρίδα διασώσῃ, λέγουσαν τάδε·

Πατὴρ ἐμοῖο φίλου συμφράδμονα θυμὸν ἀέξων,
Πομπύλε, δυσκελάδου δεδαῶς θοὰ βένθεα πόντου,
σῶζέ με·

καὶ τὸν εἰς τὴν ἀκτὴν διαγαγόντα αὐτὴν διαπεραιοῦν. Ἐπιφανέντα δὲ τὸν Ἀπόλλωνα τὴν τε κόρην ἀρπάσαι, καὶ τὴν ναῦν ἀπολιθώσαντα, τὸν Πομπύλον εἰς τὸν δμῶνυμον ἰχθύν μεταμορφῶσαι, ποιῆσαι τε τὸν

Πομπύλον ὠκυάλων νηῶν αἰθήνα δούλον.

Ælian. H. An. XV, 23 (ex Athenæo) : Λέγει δὲ Ἀπολλώνιος δ' Ῥόδιος ἢ Νάυκρατίτης, ὅτι καὶ ἄνθρωπός ποτε οὗτος (δ' πομπύλος) ἦν, καὶ ἐπάρθμευεν· ὁ δὲ Ἀπόλλων ἠράσθη κόρης, καὶ ἐπειράτο αὐτῇ ὁμιλῆσαι· ἡ δὲ ἀποδιδράσκουσα ἦλθεν εἰς Μίλητον καὶ ἐβεβήθη Πομπύλου τινὸς θαλαττοῦργοῦ, ἵνα αὐτὴν διαγάγῃ τὸν πορθμόν· ὁ δὲ ὑπήκουσεν· ἐπιφανεὶς δὲ δ' Ἀπόλλων τὴν μὲν κόρην ἀρπάζει, τὴν δὲ ναῦν λίθον ἐργάζεται, τὸν δὲ Πομπύλον εἰς τὸν ἰχθύν τοῦτον μετέβαλεν.

Ῥόδου κτίσις. Steph. Byz. v. Δωτίων : Ἀπολλώνιος δ' Ῥόδιος ἐν Ῥόδου κτίσει·

Ὅσσα τε γαίης

ἔργα τε Δωτιᾶδος πρότεροι κάμον Ἀσμονίης.

Cf. Müller. Min. p. 192.

Schol. Pind. Ol. VII, 86 : Καὶ Ἀπολλώνιος δ' ποιητὴς φησιν ἄπυρα τοὺς Ῥοδίους ἱερὰ θύειν διὰ τὴν πρὸς Ἥφαιστον ἔνεκα τῶν γάμων ἔχθραν, ὅτι ἐπεδίωξε τὴν Ἀθηνᾶν βουλόμενος συμμιγῆναι.

Κνίδου κτίσις. Steph. Byz. : Ψυκτήριος, τόπος ἐν Θράκῃ, ἀπὸ Ἡρακλέους ἀναψύξαντος τὸν ἰδρωτὰ ἐν τῷ καταπαλαῖσαι τὸν Ἀδραμύλῃν, καθὼς φησιν Ἀπολλώνιος ἐν Κνίδῃς (sic) κτίσει.

Καῦνον κτίσις. Parthenius Erot. c. 1 : Περὶ Λύρκου. Ἡ ἱστορία παρὰ Νικαινέτῳ ἐν τῷ Λύρκῳ καὶ Ἀπολλωνίῳ Ῥοδίῳ Καῦνῳ. — Ἀρπασθείσης Ἰούς τῆς Ἀργείας ὑπὸ ληστῶν ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἰναχος μαστιγῶν τε καὶ ἐρευνητᾶς ἄλλους καθῆκεν, ἐν δὲ αὐτοῖς Λύρκον τὸν Φορωνέως, ὃς μάλα πολλὴν γῆν ἐπιδραμῶν καὶ πολλὴν θάλασσαν περαιωθείς τέλος, ὥς οὐχ εὗρισκεν, ἀπεῖπε τῷ καμᾶτῳ· καὶ εἰς μὲν Ἄργος δεδοικώς τὸν Ἰναχον οὐ μάλα τι κατῆι, ἀφικόμενος δὲ εἰς Καῦνον πρὸς Αἰθίαν (Αἰγίαν Heyn.) γαμῆι αὐτοῦ τὴ θυγατέρα Εἰλεδίην. Ἐφασαν γὰρ τὴν κόρην ἰδοῦσαν τὸν Λύρκον εἰς ἔρωτα ἔλθειν καὶ πολλὰ τοῦ πατρὸς δεηθῆναι κατασχεῖν αὐτόν· ὁ δὲ τῆς τε βασιλείας μοῖραν οὐκ ἐλαχίστην ἀποδασάμενος καὶ τῶν λοιπῶν ὑπαργμάτων γαμβρὸν εἶχεν. Χρόνου δὲ πολλοῦ προϊόντος, ὥς τῷ Λύρκῳ παῖδες οὐκ ἐγίνοντο, ἦλθε, εἰς Διδυμέως, χρυσόμενος περὶ γονῆς τέκνων, καὶ αὐτῷ θεσπίζει δ' θεὸς, παῖδας φύσει ἢ ἂν ἐκ τοῦ ναοῦ χωρισθεῖς

πρώτῃ συγγένηται. Ὁ δὲ μάλα γεγηθὺς ἤπειγτο πρὸς τὴν γυναῖκα, πειθόμενος κατὰ νοῦν ἂν αὐτῇ χωρήσειν τὸ μαντεῖον. Ἐπεὶ δὲ πλέων ἀφίκετο ἐς Βύδαστον πρὸς Στάφυλον τὸν Διονύσου, μάλα φιλοφρόνως ἐκείνος αὐτὸν ὑποδεχόμενος εἰς πολλὴν οἶνον προετρέψατο, καὶ ἐπειδὴ πολλῇ μέθῃ παρείτο, συγκατέκλινεν αὐτῷ Ἡμιθέαν τὴν θυγατέρα. Ταῦτα δὲ ἐποίει προπετυσμένος τὸ τοῦ χρηστηρίου καὶ βουλόμενος ἐκ ταύτης αὐτῷ παῖδας γενέσθαι. Δι' ἐρίδος μέντοι ἐγένοντο Ῥοῖω τε καὶ Ἡμιθέα αἱ τοῦ Σταφύλου, τίς αὐτῶν μυχθεῖ τῷ ξένῳ· τοσοῦτος ἀμφοτέρως κατέσχε πόθος. Λύρκος δὲ ἐπιγνοὺς τῇ ὑστεραίᾳ οἷα ἐδεδράκει, καὶ τὴν Ἡμιθέαν ὁρῶν συγκατακεκλιμένην, ἰδυσφόρει τε καὶ πολλὰ κατεμέμεφετο τὸν Στάφυλον ὡς ἀπατεῶνα γενομένου αὐτοῦ· ὕστερον δὲ μηδὲν ἔχων ὅ τι ποιῇ, περιελόμενος τὴν ζώνην δίδωσι τῇ κόρῃ, κελεύων ἡβήσαντι τῷ παιδί φυλάττειν, ὅπως ἔχῃ γνώρισμα, ὅπότ' ἂν ἀφίκοιτο πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς Καῦνον, καὶ ἐξέπλευσεν. Αἰδίαλος δὲ ὡς ᾔσθετο τὰ τε κατὰ τὸ χρηστήριον καὶ τὴν Ἡμιθέαν, ἤλαυνε τῆς γῆς αὐτόν. Ἐνθα δὲ μάχῃ συνεχῆς ἦν τοῖς τε τὸν Λύρκον προσιεμένοις καὶ τοῖς τὰ Αἰδίαλου φρονούσι· μάλιστα δὲ συνεργὸς ἐγίνετο Εἰλεβίη· οὐ γὰρ ἀπέειπεν τὸν Λύρκον. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνδρωθεὶς ὁ ἐξ Ἡμιθέας καὶ Λύρκου (Βασίλος αὐτῷ ὄνομα) ἦλθεν εἰς τὴν Καυνίαν, καὶ αὐτὸν γνωρίσας ὁ Λύρκος ἡδὴ γηραιὸς ὢν ἡγεμόνα καθίστησι τῶν σφετέρων λαῶν.

Idem ibid. c. 11. Vide Aristocriti fragm. 2.

[Λέσβου κτίσις] Parthenius Erot. c. 21 : Περὶ Πεισιδίκης. Λέγεται δὲ καὶ ὅτε Ἀχιλλεὺς πλέων τὰς προσεχρεῖς τῇ ἡπείρῳ νήσους ἐπόρθει, προσσχέιν αὐτὸν Λέσβῳ· ἐνθα δὲ καθ' ἐκάστην τῶν πόλεων αὐτὸν ἐπιόντα κεραίζειν. Ὡς δὲ οἱ Μῆθυμναν οἰκοῦντες μάλα κρατερῶς ἀντείχον, καὶ ἐν πολλῇ ἀμνηχανίᾳ ἦν διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἐλεῖν τὴν πόλιν, Πεισιδίκην τινὰ Μηθυμναίαν, τοῦ βασιλέως θυγατέρα, θεασαμένην ἀπὸ τοῦ τείχους τὸν Ἀχιλλέα ἐρασθῆναι αὐτοῦ, καὶ οὕτως τὴν τροφὸν διαπεμψαμένην ὑπισχνέσθαι ἐγχειρίσειν αὐτῇ τὴν πόλιν, εἰ γε μέλλοι αὐτὴν γυναῖκα ἔξειν. Ὁ δὲ τὸ μὲν παραυτίκα καθωμολογήσατο· ἐπεὶ μέντοι ἐγκρατὴς πόλεως ἐγένετο, νεμεσήσας ἐπὶ τῷ δρασθέντι προὔτρέψατο τοὺς στρατιώτας καταλεῦσαι τὴν κόρην. Μέμνηται τοῦ πάθους τοῦδε καὶ δ.π.η.ν Λέσβου κτίσιν ποιήσας (Apollonius, haud dubie) ἐν τοῖσδε·

Ἐνθάδε Πηλείδης κατὰ μὲν κτάνε Λάμπετον ἦρω,
ἐκ δ' Ἰκετάονα πέφνεν, ἰθαγενέος Λεπετύμου
υἱέα Μηθύμνης τε καὶ ἀλκηέστατον ἄλλων,
αὐτοκασίγητον Ἐλικάνους, ἐνδοθὶ πάτρης,

Mortuum esse Lycurgum alii Cirrhæ tradunt, Apollonius Elide, quo tum se contulisset, Timæus et Aristoxenus in Creta vitam cum morte commutasse asserunt.

τῆλ' ἔκον ὑπὸ πύλῳ· θαλερὴ δέ μιν ἄσπε Κύπρις.
Ἦ γὰρ ἐπ' Αἰακίδῃ κόρῃ φρένας ἐπτοίησε
Πεισιδίκη, ὅτε τὸν γε μετὰ προμάχοισιν Ἀχαιῶν
χάρμη ἀγαλλόμενον θήεσκετο, πολλὰ δ' ἐς ὕψην
ἡέρα χεῖρας ἔτεινεν ἐελδομένη φιλότῃας.

Εἴτα μικρὸν ὑποβάς·

Δέκτο μὲν αὐτίκα λαὸν Ἀχαιῶν ἐνδοθὶ πάτρης
παρθενικῇ, κληίδας ὑποχλίσσασα πυλάων,
ἔτλη δ' οἷσιν ἰδέσθαι ἐν ὀφθαλμοῖσι τοκῆας
χαλκῷ ἐληλαμένους καὶ δούλια δεσμὰ γυναικῶν
ἐλκομένων ἐπὶ νῆας ὑποσχεσίης Ἀχιλλῆος,
ὅφρα νυὸς γλαυκῆς Θέτιδος πέλοι, ὅφρα οἱ εἴεν
πενθήροι Αἰακίδαί, Φθίῃ δ' ἐν δώματι ναῖοι
ἄνδρ' ἀριστῆος πινυτὴ δάμαρ· οὐδ' ὅγ' ἐμελλε
τὰ βέβαια, ὅλοφ' ὅ' ἐπαγασσάτο πατρίδος οἴτῳ·
ἐνδ' ἢ γ' αἰνότατον γάμον εἰσίδε Πηλείδαο
Ἀργείων ὑπὸ χερσὶ δυσάμμορος, οἱ μιν ἐπεφνον
πανσυχὴν θαμνὴνσιν ἀράσσοντας λιθαδέσσειν.

Probabile est Canopi quoque origines argumentum fuisse carminis choliambis conscripti, quod duobus locis laudat Steph. Byz. v. Κόρινθος et χώρα.

Apollonii nescio cujus Ὑπομνήματα, haud liquet ejusnam generis, laudantur in schol. Apoll. Rhod. I, 430 : Ἀπολλωνίως φησιν ἐν πρώτῳ τῶν Ὑπομνημάτων τὸν σίδηρον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων χαλκὸν λέγεσθαι· ἀγνοῶν ὅτι μηδέπω εὐρεθέντος σιδήρου, χαλκῷ ἐχρῶντο, ὡς καὶ Ἡσιόδους φησι.

APOLLOTHEMIS.

Plutarch. Lyc. c. 31 : Τελευτῆσαι δὲ τὸν Λυκοῦργον οἱ μὲν ἐν Κίρρᾳ λέγουσιν· Ἀπολλόθεμις δὲ, εἰς Ἥλιν χομισθέντα· Τιμαῖος δὲ καὶ Ἀριστοξένος ἐν Κρήτῃ κατακλιώσαντα. Scriptor aliunde non notus.

ARCHEMACHUS EUBOEUS.

ΕΥΒΟΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

I.

Athenæus VI, p. 264, A : Ἀρχίμαχος δ' ἐν τῇ τρίτῃ Εὐβοικῶν « Βοιωτῶν (φησὶ) τῶν τὴν Ἀρναίαν κατοικισάντων οἱ μὴ ἀπάραντες εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἀλλ'

DE REBUS EUBOEÆ.

I.

Archemachus Rerum Euboicarum libro tertio scribit : « Ex Boeotis qui Arnam condiderant, hi qui in Boetiam

ἐμφιλοχωρήσαντες παρέδωκαν ἑαυτοὺς τοῖς Ἑπταλοῖς δουλεύειν καθ' ὁμολογίας, ἐφ' ᾗ οὔτε ἐξάξουσιν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας, οὔτε ἀποκτενοῦσιν· αὐτοὶ δέ, τὴν χώραν αὐτοῖς ἐργαζόμενοι, τὰς συντάξεις ἀποδώσουσιν. Οὗτοι οὖν, οἱ κατὰ τὰς ὁμολογίας καταμείναντες καὶ παραδόντες ἑαυτοὺς, ἐκλήθησαν τότε μὲν μενέσται, νῦν δὲ πενέσται. Καὶ πολλοὶ τῶν κυρίων ἑαυτῶν εἰσιν εὐπορώτεροι. » Cf. Müller. *Dor.* II, p. 66 sq., *Min.* p. 378.

2.

Clemens Alex. *Strom.* I, 21, p. 141, 21 Sylb. : Εὐθυμένης δὲ ἐν τοῖς Χρονικοῖς συναμαρτάναντα (Ὁμηρον) Ἡσιόδῳ ἐπὶ Ἀκάστου ἐν Χίῳ γενέσθαι περὶ τὸ διαχρυσιστὸν ἔτος ὑστερον τῆς Ἰλίου ἀλώσεως (φησί). Ταύτης δὲ ἐστὶ τῆς δόξης καὶ Ἀρχέμαχος ἐν Εὐβοϊκῶν τρίτῳ.

3.

Harpocratio : Κοτύλαιον ὄρος· Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφώντος. Ἔοικε τὸ ὄρος τῆς Εὐβοίας εἶναι Ἀρχέμαχος γοῦν ἐν γ' Εὐβοϊκῶν φησί· « Κότυλος μὲν οὖν φαίνεται κατασχεῖν τὸ νῦν ἀπ' ἐκείνου Κοτύλαιον καλούμενον. »

Apud Stephan. Byz. legitur : Κοτύλαιον, ὄρος Εὐβοίας, ἀνακείμενον Ἀρτέμιδι, ὅς Ἀντίμαχος ἐν Ἀρτέμιδος β'. Pro his Ἀρχέμαχος ἐν Εὐβοϊκῶν β' vel γ' emend. Dübner. ad fr. Antimachi p. 51 et Diindorf. in Steph. Thes. v. Κοτύλαιον. Fortasse fuit : Ἀρχέμαχος ἐν [γ' καὶ] Ἀρμενίδας β'.

E LIBRO QUARTO.

4.

Harpocratio : Ἀλόννησος, νησίδιον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφώντος, ὡς καὶ

non redierunt, sed quibus placuit in illa regione manere, tradiderunt se Thessalis, quibus servirent his conditionibus, ut jus non esset dominis ipsos vel interficiendi vel in aliam terram deportandi; ipsi vero agros eorum colentes, annuum illis censum penderent. Hi igitur, his conditionibus manentes seque tradentes, *menestæ* tunc (a *manendo*) nominati sunt, nunc vero *penestæ* appellantur. Suntque eorum multi dominis suis ditiores. »

2.

Euthymeres in Chronicis Homerum Hesiodi æqualem sub Acasto archonte in Chio fuisse circa ducentimum annum post Trojæ excidium tradit. Eadem est sententia Archemachi in libro tertio De rebus Eubææ.

3.

Cotylæus mons, cujus Æschines in oratione Contra Ctesiphontem meminit, in Eubœa esse videtur. Archemachus certe in tertio Rerum Euboicarum dicit : « Cotylus igitur apparet obtinuisse montem, quem nunc de nomine ejus Cotylæum dicunt. »

4.

Halonnesus, parva insulâ maris Ægæi. Æschines in ora-

Ἀρχέλαος (lege Ἀρχέμαχος) ἐν δ' Εὐβοϊκῶν. Μνημονεύει δὲ τῆς ἀμφισβήτησεως τῆς Περὶ Ἀλόννησου καὶ Θεόπομπος ἐν δ' καὶ Ἀναξιμένης ἐν δ' Φιλιππηκῶν.

5.

E LIBRO INCERTO.

Plinius H. N. VII, sect. 57 : *Longa nave primum navigasse... Archemachus (dicit) Ægeonem.*

METONYMIAI.

6.

Schol. Apoll. Rhod. IV, 262 : Πάντων ἀρχαιοτάτους εἶναι Αἰγυπτίους (cum aliis multis dicit) Ἀρχέμαχος ἐν ταῖς Μετωνυμιαῖς.

7.

Plutarch. De Is. et Os. c. 27, p. 361, F : Οὐ γὰρ ἄλλον εἶναι Σάραπιν ἢ τὸν Πλούτωνά φασι, καὶ ἴσιν τὴν Περσέφασσαν, ὡς Ἀρχέμαχος εἶρκεν δ' Εὐβοεύς, καὶ δ' Ποντικὸς Ἡρακλείδης, τὸ χρηστήριον ἐν Κανὼν Πλούτωνος ἡγούμενος εἶναι.

8.

Strabo X, p. 465 : Ἀρχέμαχος δ' ὁ Εὐβοεύς φησι τοὺς Κουρήτας ἐν Χαλκίδι συνοικῆσαι· συνεχῶς δὲ περὶ τοῦ Ἀηλάντου πεδίου πολεμοῦντας, ἐπειδὴ οἱ πολέμιοι τῆς κόμης ἐδράττοντο τῆς ἐμπροσθεν, καὶ αὐτοὺς κατέσπων, ὅπισθεν κομῶντας γενέσθαι, τὰ δ' ἐμπροσθεν κείρεσθαι· διὸ καὶ Κουρήτας ἀπὸ τῆς κουρᾶς κληθῆναι· μετοικῆσαι δ' εἰς τὴν Αἰτωλίαν, καὶ κατασχόντας τὰ περὶ Πλευρώνα χωρία· τοὺς δὲ πέραν οἰκοῦντας τοῦ

tione Contra Ctesiphontem, sicuti etiam Archemachus in quarto Euboicarum. Meminit vero controversiæ de Halonneso etiam Theopompus quarto et Anaximenes quarto Philippicorum.

NOMINUM MUTATIONES.

5.

Omnium antiquissimos esse Ægyptios Archemachus quoque De nominum mutationibus dicit.

7.

Sarapin non alium esse aiunt quam Plutonium, neque Isidem a Proserpina differre, ut Archemachus quoque Eubœensis docuit et Heraclides Ponticus, qui oraculum Canopicum Plutonis esse iudicat.

8.

Archemachus Eubœensis Curetas ait Chalcidem incoluisse, quæcumque continentes de Lelanto campo dimicarent, anterioreque eos coma hostes apprehenderent et prosternerent, comam alere in occipite, radere sinciput instituisse : atque adeo Curetas a κουρᾶ, quæ est tonsura, dictos : mi-

Ἀγελήρου, διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, Ἀκαρνᾶνας καλεῖσθαι.

Tangere hæc in Euboicis quoque potuit. Ex Strabone eadem affert schol. ad II. i', 529. Cf. schol. Homeri in Cram. Anecd. Paris. III, p. 376, ubi pro Ἀρχέμαχος legitur ἀρχέμαχος.

9.

Schol. Pind. Pyth. III, 120: Τὸ Ἰόνιον πέλαγος τὸ περὶ Σικελίαν τὸ ὄνομα ἔλαθεν, ὡς μὲν ἔνιοι, ἀπὸ Ἰούς· Θεόπομπος δὲ ἀπὸ Ἰονίου ἀνδρὸς Ἰλλυριοῦ, Ἀρχέμαχος δὲ ἀπὸ τῶν ἀπολλυμένων ἐν αὐτῷ Ἰάονων (Ἰώνων, οἵ εἰσιν Ἀθηναῖοι sch. Dion.). — Ἀρχέμαχος Boeckius dedit e cod. Gætting.; in reliquis Ἀρχιδάμος. Eadem leguntur apud schol. ad Dionys. Perieg. 94.

ARETADES CNIDIUS.

MAKEΔONIKA.

E LIBRO TERTIO.

Plutarch. Par. m. c. 11, p. 308, C: Δαρεῖος ὁ Πέρσης, ἐπὶ Γρανικῷ πολεμήσας Ἀλεξάνδρῳ, καὶ ἐπὶ σατράπας ἀποβαλὼν, καὶ ἄρματα δρεπανηφόρα δύο καὶ πεντακόσια, συμβαλεῖν ἔμελλε τῇ ἑξῆς. Ἀριοβαρζάνης δὲ ὁ υἱὸς, συμπαθῶς διακείμενος πρὸς Ἀλεξάνδρον, ὑπισχνεῖτο τὸν πατέρα προδώσειν. Ἀγανακτῆσας δὲ ὁ πατὴρ ἐτραχηλοκόπησεν· ὡς Ἀρητιάδης Κνίδιος ἐν τρίτῳ Μακεδονικῶν.

ΦΡΥΓΙΑΚΑ.

2.

Idem De fluv. c. 12, 2, de Sagari fluvio: Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος, αὐτόγλυφος καλούμενος· ἐβρίσκε-

grasse autem in Ætoliam et loca circa Pleuronem obtinuisse. Eos autem qui trans Acheloum habitabant, quum caput non tonderent, Acarnanas dictos fuisse.

9.

Ionium mare prope Siciliam nomen habet secundum nonnullos ab Ione, sec. Theopompum ab Ionio Illyrio viro, sec. Archemachum ab Ionibus qui in eo perierint.

DE REBUS MACEDONICIS.

1.

Darius Persa prælio congressus cum Alexandro ad Granicum, amissis septem satrapis ac falcatis curribus quingentis et duo, postridie instaurare pugnam volebat. Ariobarzanes autem filius ejus, ut qui Alexandro faveret, promisit se patrem ipsi proditurum. Pater autem indignitate rei commotus, filio cervices præcidit. Aretades Cnidius tertio Rerum Macedonicarum.

ται γὰρ τετυπωμένῃν ἔχων τὴν μητέρα τῶν θεῶν. Τοῦτον τὸν λίθον ἔαν εὕρη τις, σπανίως εὐρισκόμενον, τῶν ὑποτεμνομένων οὐ ξενίζεται, ἀλλ' εὐψύχως φέρει τῆς παρὰ φύσιν πράξεως τὴν ὅλῃν· καθὼς ἱστορεῖ Ἀρετάδης (sic) ἐν τοῖς Φρυγιακοῖς.

ΝΗΣΙΩΤΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Idem Par. m. c. 27, p. 312 C: Τελαμῶν ὁ Αἰακοῦ καὶ Ἐνδηίδος, ἐλθὼν εἰς Εὐβοίαν *** νυκτὸς ἐφυγεν. Ὁ δὲ πατὴρ αἰσθόμενος καὶ τῶν πολιτῶν τινα ὑποπεύσας, ἔδωκε τὴν κόρην καταποντωθῆναι τι τῶν δορυφόρων. Ὁ δ' ἐλεήσας ἀπημύλησε· προσσχούσης δὲ τῆς νεῶς Σαλαμῖνι, Τελαμῶν ὤνῃσατο· ἡ δ' ἔτεκεν Αἶαντα· ὡς Ἀρητιάδης Κνίδιος ἐν δευτέρῳ Νησιωτικῶν.

Aretades, nescio qui, Περὶ συμπτώσεως, de fortuita scriptorum idem tradentium convenientia, laudatur a Porphyrio apud Euseb. P. E. p. 466. Quod quidem argumentum nescio an conferri possit cum eo quod Plutarchus in Parallelis minoribus tractat. Porro ap. schol. Homer. II. ω, 110, leguntur hæc: προῖάπτω] Ἀπολλόδωρος καὶ Ἀρητιάδης καὶ Νεοτελής καὶ Διονύσιος ὁ Θράξ διὰ τοῦ τὴν πρόθεσιν γράφουσι, καὶ δασύνουσι τὸ α, ἵνα ᾤ προῖάπτω, ἀνατίθῃμι. Idem nomen fortasse restituendum apud schol. Odyss. γ, 344: γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον] Ἐζήτησαν διὰ τί τοῖς θεοῖς ἀπένεμον τὰς γλώσσας. Οἱ μὲν ἐνόμισαν, ὧν ἔστι Αἰάνδρου ἡ Ἀρκτιάδης (Αἰάνδρος καὶ Ἀρητιάδης;) κατὰ πατρῴον ἔθος Ἰώνων· ἔστι γὰρ πάτριον ἔθος Ἰώνων.

DE REBUS PHRYGIIS.

2.

Nascitur in Sagari fluvio lapis nomine *autoglyphus* (id est, sponte sculptus); invenitur enim cum expressa matris deorum effigie: quem si quis invenerit (raro autem invenitur), ab iis qui castrantur non abhorret, sed intrepido vultu fert rem quæ præter naturam sit. Narrat hoc Aretades in Phrygiis.

DE INSULIS.

3.

Telamon Æaci et Endeidis filius in Eubœam quum venisset, [Peribœam Alcathei filiam vitiavit] noctuque fugit. Pater sentiens hoc, et factum ab aliquo civium suspicatus, filiam cuidam satellitum in mare abjiciendam mandavit: qui motus miseratione, eam vendidit; quumque mulier esset ad insulam Salaminam navi advecta, Telamon eam emit; peperit autem Ajacem. Historiam narrat Aretades Cnidius libro De insulis secundo.

ARETES DYRRACHINUS.

Censorin. De die nat. c. 18, 11 : *Est prætereā annus, quem Aristoteles maximum potius quam magnum appellat, quem solis et lunæ vagarumque stellarum orbis conficiunt, quum ad idem signum, ubi quondam fuerunt una referuntur; cujus anni hiemps summa est cataclysmos, quam nostri diluvionem vocant, æstas autem ecpyrosis, quod est mundi incendium : nam his alternis temporibus mundus tum exiguus tum exaquarescere videtur. Hunc Aristarchus putavit annorum vertentium II CCCCLXXXIII, Aretes Dyrrachinus VDLII, Heraclitus et Linus XDCCC, Dion XDCCCLXXXIII, Orpheus CXX, Cassandrus tricies sexies centum millium, alii vero infinitum esse nec unquam in se reverti existimarunt.* Dion forte Neapolitanus mathematicus est cujus meminit Varro ap. Aug. C. D. XXI, 8 (v. Castoris fr.). De Lino v. Welck. Klein. Schft. I, p. 45.

Censorinus ibid. c. 21, 3 : *Timæus CCCCVII, Aretes DXIII* (sc. annos numerant a bello Trojano usque ad Olympiadem primam). Codd. h. l. Eretes et Erethes, « unde Carrio reposuit Aretes, uti est c. 18, 11. Oræthes conj. Manutius. Fortasse legendum Crates. Hunc in disputationibus Homericis de hac re egisse verisimile est. » Otto Jahn. Ceterum num historicus fuerit Arethes, nescio.

ARCHINUS

ΘΕΣΣΑΛΙΚΑ.

1.

Schol. Pind. Pyth. III, 59 : 'H δὲ Βοιτιάς (λίμνη παρακειμένη τῇ Λακρείᾳ) καὶ Νεσωνίς ἐλέγετο, ὥσπερ Ἀρχίνος ἐν Θεσσαλικοῖς. Βοιτιάς δὲ ἐλέγετο ἀπὸ μιᾶς τῶν νυμφῶν Βοιθηίδος.

THESSALICA.

1.

Bæbias lacus etiam Nesonis vocabatur, ut Archinus in Thessalica ait. Bæbias autem appellabatur a Bæbeide nympha.

2.

Dotium, urbs Thessaliæ, nomen habet a Dotio Elati filio, vel, ut Archinus dicit, a Doto Neoni filio, Hellenis nepote.

ARCADICA.

Cur qui sponte sua in Lycæum intrant, lapidibus obruuntur ab Arcadibus; qui per imprudentiam, Eleutheras de-

« Ante vocem Νεσωνίς cum cōd. Gott. delevi verba Κορωνίς ἢ κατ' ἐνίους, ex varia lectione haud dubie orta. De Nesonide palude, quam alii rectius distinguunt a Bæbeide, cf. Suidas v. Νέσων, Strabo IX, p. 296, 304, 305; Eustath. ad Iliad. β, 711, et correctā a Berkelio schol. ad Fur. Alcest. 590. » Bæckh.

2.

Stephan. Byz. : Δωτίον, πόλις Θεσσαλίας... ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Δωτίας τῆς Ἑλλάτος, ... ὡς δὲ Ἀρχίνος (vgo Ἀρχῆνος) ἀπὸ Δώτου τοῦ Νεώνου τοῦ Ἑλληνοῦ. Cf. Pherecydes fr. 8 et Mnaseæ fr. 21.

De Archino Atheniensi v. quæ laudat Westermann. in *Gesch. der gr. Bereds.* § 45, 2-6. Locis ibi citatis adde Philopon. in Aristot. *Metaph.* p. 67; Syrian. in *Metaphys.* p. 120 b.

ARCHITIMUS.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

Plutarch. Qu. Gr. c. 39, p. 300, B : « Διὰ τί τοὺς εἰς τὸ Λύκαιον εἰσελθόντας ἔκουσίως, καταλεύουσιν οἱ Ἀρκάδες· ἂν δ' ὑπ' ἀγνοίας, εἰς Ἑλευθέρας ἀποστέλλουσι; » Πότερον ὡς ἐλευθερουμένων αὐτῶν διὰ τὴν ἀπόλυσιν, ἔσχεν δὲ λόγος πίστιν, καὶ τοιοῦτόν ἐστι τὸ εἰς Ἑλευθέρας, οἷον τὸ, εἰς Ἀμελοῦς γῶραν, καὶ τὸ, ἤξεις εἰς ἀρέσαντος ἔδος; ἢ κατὰ τὸν μῦθον, ἐπεὶ μόνοι τῶν Λυκάωνος παίδων Ἑλευθὴρ καὶ Λεβιάδος οὐ μετέσχον τοῦ περὶ τὸν Δία μιάσματος, ἀλλ' εἰς Βοιωτίαν ἔφυγον, καὶ Λεβαδεῦσιν ἐστὶν ἰσοπολιτεία πρὸς Ἀρκάδας. Εἰς Ἑλευθέρας οὖν ἀποπέμπουσι τοὺς ἐν τῷ ἀδάτῳ τοῦ Διὸς ἄκουσίως γενομένους. Ἡ ὥς Ἀρχίτιμος ἐν τοῖς Ἀρκαδικοῖς, ἐμβάντας τινὰς κατὰ ἀγνοίαν ὑπὸ Ἀρκάδων φησὶ παραδοθῆναι Φλιασίοις, ὑπὸ δὲ Φλιασίων Μεγαρεῦσιν, ἐκ δὲ Μεγαρέων εἰς Θήβας κομιζομένους περὶ τὰς Ἑλευθέρας ὕδατι καὶ βρονταῖς καὶ διοσημείαις ἄλλαις κατασχεθῆναι· ἀφ' οὗ δὴ καὶ τὸν τόπον Ἑλευθέρας ἐννοίᾳ φασὶ προσαγορεύεσθαι.

portantur? — An quasi liberatis hoc modo hisce, sermoni fides paratur? ut similis sit locutio *Ad Eleutheras*, qualis est *In regionem Amelus* et *Ad sedem venies Aresantis*. Aut fabulam sequi præstat? quoniam soli de Lycaonis filiis Eleuther et Lebadus facinoris, quod in Jovem molitus erat pater, insontes fuerunt et in Bæotiam fugerunt : unde et Lebadensibus jus civitatis cum Arcadibus intercedit; ergo Eleutheras relegant, qui in Jovis sacro inaccessio loco imprudentes rei fuerunt. Architimus in Arcadicis scribit quosdam qui Lycæum intrassent per ignorantiam, ab Arcadibus traditos fuisse Phliaslis, ab his Megarensibus : inde quum Thebas mitterentur, apud Eleutheras fuisse imbrem, tonitruibus aliisque cœlestibus denuntiationibus detentos : atque inde etiam loco nomen Eleutheras factum nonnulli affirmare.

Archetimus quidam Syracusanus memoratur Diogeni L. I, 40 : Ἀρχέτιμος δὲ Συρακούσιος διμιλίαν αὐτῶν (septem sapientium) γέγραφε παρὰ Κυψέλω, ἧ καὶ αὐτός φησι περιτυχεῖν.

ARIÆTHUS TEGEATA.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

1.

Hygin. Poet. astr. II, 1. Arctos minor : *Ariæthus Tegeates, historiæ scriptor, non Callisto, sed Megisto dicit appellatam, et non Lycaonis, sed Cetes filiam, Lycaonis neptem. Præterea Cetes ipsum Engonasin nominari. Reliqua vero superioribus conveniunt. Quæ res in Nonacri monte Arcadiæ gesta narratur. Eadem iterum tangit II, 6.*

2.

Schol. Venet. Iliad. δ', 319 : Πύλιοι καὶ Ἀρκάδες περὶ γῆς ὄρων ἐπολέμουν περὶ τὸ καλούμενον Ἀγκαῖον (Λύκαιον?) ὄρος. Νέστωρ δὲ μονομαχήσας ἐκ προκλήσεως Ἐρευθαλίωνα τὸν Ἰππομέδοντος ἦ, ὡς ἔνιοι, Ἀφειδαντος ἀνείλε, καὶ ὑπὸ χαρᾶς τὸ περιορισθὲν χωρίον παρεξήληθεν, οἱ δὲ Ἀρκάδες, ἐπὶ σκαρίζοντος τοῦ Ἐρευθαλίωτος, ἐφορμήσαντες τοῖς Πυλίοις συνέβαλον, καὶ οὕτως ἐνίκησαν. Θάψαντες δὲ τὸν Ἐρευθαλίωνα καὶ τοὺς φίλους ἐπέγραψαν τῷ τάφῳ τὸδε τὸ ἐπίγραμμα·

Ἐνθάδ' Ἐρευθαλίωσι φίλοις τ' ἐπὶ τύμβον ἔθηκαν
Ἀρκάδης βασιλῆς, γένος ἔχον Ἰππομέδοντος (Ἰπποδά·
[μαντος cod. Lips.],
οἱ ποτε Νέστορα καὶ λαοὺς πολέμῳ δαμάσαντο.

Ἱστορεῖ Ἀρίαιθος (Ἀρίηθος Cramer. in Anecd. Paris. III, p. 202). Schol. Victor. l. l. sic habet : Πύλιοι μὲν οὖν πρὸς Ἀρκάδας ἐπολέμουν περὶ ὄρων γῆς.

Γίνεται δ' αὐτοῖς συμβολή περὶ τὸν Ἀκιδαντα ποταμόν (Φειᾶς παρὰ τεύχεσσι, Ἰαργάνου ἀμφὶ βέεθρα, Hom. II. η', 135). Ἐρευθαλίωτος δὲ τοῦ Ξανθίππου προτρεπομένου τὸν βουλόμενον, Νέστωρ ἀντιστάς ἐνίκησεν. Ἰπὸ δὲ τῆς ἡδονῆς ἀλλόμενος ἐκπεπήδηκε τοῦ περιορισθέντος χωρίου· ὅθεν Ἀρκάδες Ἐρευθαλίωνα μᾶλλον ἔφασαν νικῆσαι τὸν μὴ ἐξεληθόντα τοῦ τόπου, καὶ συμβαλόντες ἐκ δευτέρου, εἶτα κοινῇ περιγράψαντες τοὺς χώρους, ἔθαψαν Ἐρευθαλίωνα, καὶ τῷ σήματι ἐπέγραψαν·

Ἐνθάδ' Ἐρευθαλίωνα φίλοι περὶ τύμβον ἔθηκαν,
Ἀρκάδης βασιλῆς, γένος ἔχον Ἀμφιδάμαντος,
οἱ ποτε Νέστορα καὶ λαοὺς πολέμῳ δαμάσαντο.

Ἱστορεῖ Ἀρίαιθος. Cf. II. η, 132 sq.

3.

Dionysius Hal. A. R. I, 49, p. 123 R. *Æneas secundum Cephalonem et Hegesippum Troja venit in Thraciam ibique moritur. Ἐτεροὶ δὲ ἐκ Θράκης ἀναστήσαντες αὐτὸν ἕως Ἀρκადίας παρακομίζουσιν. Οἰκῆσαι δὲ λέγουσιν ἐν Ὀρχομενῷ τε τῷ Ἀρκαδικῷ καὶ τῇ Νήσῳ λεγομένῃ καίπερ οὐση μεσόχθονι, ὑπὸ τελεμάτων καὶ ποταμοῦ· τὰς δὲ καλουμένας Καπύας Αἰνείου τε καὶ Τρώων ἀπόκτισιν εἶναι, Καπύας ὀνομασθίσας ἀπὸ τοῦ Τρωικοῦ· κάπυος. Λέγεται δὲ ταῦτα ἄλλοις τε καὶ Ἀριαιθῷ (sic cod. Vat., Ἀρίσθῳ rell.) γράψαντι τὰ Ἀρκαδικά. Cf. quæ sequuntur ex Agathyllo poeta Arcadico.*

Καπύας] « Καφύας seu Καφύας Dionysium scripsisse opinor; ut sensus sit Arcadiæ oppidum, quod posterioribus sæculis Καφύας nominarunt, a primis conditoribus, *Ænea* et Trojanis, dictum fuisse Καπύας, voce a Capy Trojano deflexa. Nisi forte Arcadico et Dorico more id oppidum Καφύαι dicitur; Ionico autem et communi Καπύαι. V. Strabo III, p. 704. Steph. B. v. Καφύαι. » SYLURG. Ceterum cf. Klausen. *Æneas* tom. I, p. 366.

ARCADICA.

2.

Pylii et Arcades de ditionis finibus belligerabant circa Anceum montem (*Acidantem fl.*). Nestor ad singulare certamen Ereuthalionem, Hippomedontis vel, ut nonnulli dicunt, Aphidantis filium, provocavit eumque occidit, et præ gaudio locum quem pro certaminis arena circumscriperant, transgressus est. Tum vero Arcades, palpitante adhuc Ereuthalione, irruentes in Pylios manumque conserentes victoria potiti sunt. Deinde sepelierunt Ereuthalionem [et amicos], tumuloque inscripserunt hæcce :

Hic Ereuthalioni amicisque tumulum fecerunt
Arcadiæ principes, clarum genus Hippomedontis,
qui Nestorem ejusque populum domuerunt bello.

Vel potius :

Hic Ereuthalionem amici tumulo condiderunt
Arcadiæ regem, clarum genus Amphidamantis (Aphidantis),
qui quondam Nestorem ejusque populum domuere bello.

Narrat hæc Ariæthus.

3.

Alii *Æneam* ex Thracia discedentem faciunt et in Arcadiam usque deducunt, eumque dicunt habitasse in Orchomeno Arcadico, et in ea quæ (licet sit mediterranea) ob loca cænosa et flumen Νῆσος vocatur. Atque Capyrus, quas dicunt, ab *Ænea* ceterisque Trojanis conditas et a Capy Trojano Capyrus appellatas esse. Hæc autem tum ab aliis tum ab Ariætho rerum Arcadicarum scriptore produntur.

4.

Schol. Apollon. Rh. II, 498 : Φερεκύδης δέ φησι καὶ Ἀραιθός (sic) ἐπὶ κύκνων αὐτὴν (τὴν Κυρήνην) ὀχηθεῖσαν κατὰ Ἀπόλλωνος προαίρεσιν εἰς τὴν Κυρήνην ἀφικέσθαι. Pro Ἀραιθός codex Parisinus præbet Ἄρατος. Falso; nam de Cyrene nihil apud Aratum legitur. Error inde natus quod paullo post Arati locus (Phæn. 151) de etesiis citatur. Quomodo de Cyrene in Arcadicis sermo esse potuerit, docet filius ejus Aristæus, cujus cultus apud Arcades vigeat. Fortasse igitur ex eodem Ariætho desumpta sunt quæ antecedunt ap. schol. I. 1 : Τοῦ γὰρ κατηστερισμένου κυνὸς [ἐν τῷ λέοντι, ἐπειδὴν ὁ ἥλιος εἰσελθὼν τὸν λέοντα addit cod. Paris.; quæ sunt Arati Phæn. 151, et paullo post uberius exscribuntur] φλέγοντος τὰς Κυκλάδας νήσους καὶ πολὺν χρόνον αὐχοῦ τε καὶ ἀπορίας οὔσης, οἱ τὴν Κέω κατοικοῦντες ἐκ θεοπροπίου ἐπεκαλέσαντο Ἀρισταῖον τὸν Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης [τῆς Ὑψέως add. Par.] ἐκ Φθίας. Ὁ δὲ παραλαβὼν τινὰς ἐξ Ἀρχαδίας ἤλθεν εἰς τὴν Κέω, καὶ Διὸς ἱερὸν ἰδρύσατο Ἰχμαῖον, ἕνεκα τοῦ τοὺς δμοῦρος γίνεσθαι [καὶ τοὺς ἐτήσιας πνεῖν add. Par.], καὶ τὸν κύνα ἐξιλάσατο. Καὶ ἐνομοθέτησε κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Κείοις μεθ' ὅπλων ἐπιτηρεῖν τὴν ἐπιτολὴν τοῦ κυνὸς, καὶ θύειν αὐτῷ. Cf. Heraclid. Pont. fr. 9 (tom. II, p. 214).

5.

Schol. Vatican. Eurip. Rhes. 36 : Τὸν Πᾶνα οἱ μὲν Πηνελόπης φησὶ [ἢ?] Καλλιστοῦς καὶ δύο παῖδας γενομένους (I. καὶ Διὸς παῖδα γενέσθαι?) (ἀφ' ἧς ὁρος Κυλλήνης). ἄλλοι δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Πηνελόπης, ὡς καὶ Εὐφορίων· ὃν ἔθρεψαν νύμφαι· διὸ καὶ νυμφαγενὲς αὐτὸν φησι τραφέντα παρ' ἐκείναις. Ἀρ.ῆθος (sic) δὲ ὁ Τεγεάτης Αἰθέρως αὐτὸν καὶ νύμφης Οἰνός γε νεαλογεῖ. Ἐνιοὶ δὲ Ὀρσινός γε νύμφης καὶ Ἑρμοῦ. Ἐπιμενίδης δὲ Καλλιστοῦς καὶ Διὸς παῖδας γεγενῆσθαι Πᾶνα καὶ Ἀρχάδα διδύμους.

Non erat cur Wagnerus fragm. Tragg. p. 20 Ἀρῆθος mutaret in Ἀρίσταρχος. *Oënoe* Panis mater (cf. Schol. Theocrit. I, 3) Tegeaticam narrationem arguit; siquidem Pausanias VIII, 47, 2, de Tegeatico fano Minervæ Aleæ verba faciens, aræ

hujus deæ insculptas esse ait Rheam et Oënoen nympham, parvulum Jovem tenentes. Ibidem inter ἀναθήματα templi recensentur αἱ πέδαι, πλὴν δσας ἠφάνισεν αὐτῶν ἰὸς, ὃς γε ἔχοντας Λακεδαιμονίων οἱ αἰχμάλωτοι τὸ πεδίον Τεγεάταις ἔσκαπτον· addit : Μαρπήσσης τε ἐπὶ κλησιν Χήρας γυναικὸς Τεγεατίδος ἀνακεῖται τὸ ὄπλον. Haec notanda fuissent ad Diniae fragmentum 8 (ex Herodiano), p. 26, ubi Lacedæmonii vincti flumen per campum deduxisse narratur : Περιμήδας ἐν Τεγέᾳ δυναστευούσης, ἣν οἱ πλείστοι καλοῦσι Χοίραν. Totus ille Herodiani locus quum sit quammaxime corruptus, non dubito quin istud Περιμήδας... Χοίραν ex Pausania corrigendum sit. Plura de hac Marpessa exposuit Pausanias VIII, 48, 4 sqq., quæ tu vide.

ARISTÆNETUS.

ΠΕΡΙ ΦΑΣΗΛΙΔΟΣ.

Stephan. Byz. v. Γέλα : Ἀρισταίνετος δ' ἐν πρώτῃ τῶν Περὶ Φασηλίδας, ὅτι Λάχιος καὶ Ἀντίφημος ἀδελφοὶ ἐλθόντες εἰς Δελφούς μαντεύσασθαι· τὴν δὲ Πυθίαν οὐδὲν περὶ ἐκείνων λέγουσαν, προστάζει τὸν Λάχιον πρὸς ἀνατολὰς ἡλίου πλεῖν· τοῦ δ' Ἀντιφήμου γελᾶσαντος τὴν Πυθίαν εἰπεῖν πάλιν [πλεῖν] ἔφ' ἡλίου δυσμῶν καὶ ἣν ἂν πόλιν οἰκῇσιν (I. καὶ Γέλαν π. οἰκίσαι).

Cf. Etym. M. p. 225 : Ἀντίφημος ἢ Δεινομένης ὁ Ῥόδιος, κατὰ χρόνον (χρησµόν?) εἰς Δελφούς παραγενόμενος, ἤκουσεν ὡς δεοὶ πρὸς δυσμὰς ἀπόντα πόλιν κτίζειν· ἐπὶ δὲ τῇ ἀπροσδοκίῳ ἀκοῇ ἐγέλασε καὶ ἀπὸ τοῦ συμβᾶντος ὀνόμασε τὴν πόλιν. De Antiphemo Gelæ conditore v. Herodot. VII, 153; Thucyd. VI, 4; VII, 57; Pausan. VIII, 46; Schol. Pindar. Ol. II, 14. De Lacio, Phaselidis conditore, et Antiphemo cf. fabulam Philostephani ap. Athen. VII, p. 297, F; et quæ similia narrantur de Telmisso et Galeota ap. Stephan. Byz. v. Γαλιῶται. Ceterum v. Raoul-Rochette *Etabl. d. col. gr.* III, p. 261; Müller. *Dor.* I, p. 110 sq.

Alium, puto, Aristænetum commemorat Eu-

4.

Pherecydes et Ariæthus cygnis vectam Cyrenen Apollinis consilio in Cyrenen venisse narrant.

5.

Pan secundum Ariæthum Ætheris et Cænoes nymphæ filius est.

DE PHASELIDE.

Aristænetus libro primo De Phaselide narrat Lacium et Antiphenum fratres oraculi consultandi causa Delphos venisse; Pythiam vero ad ea, quæ scire cupissent, nihil respondentem Lacio imperasse, ut orientem versus navigaret (urbemque conderet. Ob tale responsum) quum risisset Antiphemus, huic Pythiam jussisse, ut occasum versus navigaret, et Gelam (*Risus*) urbem conderet.

docia Viol. p. 67 : Ἀρ. ῥήτωρ ἔγραψεν ἱστορίαν Αἰγυπτίων καὶ Περὶ τῶν τοῦ Νείλου ἀγαθῶν. Cf. ibid. p. 305 v. Νεῖλος : Ἀνέγων δὲ παρὰ Ἀρισταίνετῳ τῷ ῥητορικῷ, ὅτι ἐορτάζουσιν αὐτῷ οἱ Αἰγύπτιοι ἐορτὴν πανδημεῖ, πάντες καὶ πᾶσαι ἐρχόμεναι περὶ τὰ θέατρα τῶν πόλεων, χάκεισε θοινῶνται ἕκαστος καὶ ἑκάστη ὃ ἔχει· χοροὺς δὲ συστήσαντες ἄδουσι τῷ Νείλῳ ὥδ' αἶ, αἶ τῷ Διὶ ἄδονται ὥς τοῦ Νείλου τὸ τοῦ Διὸς ἔργον ποιοῦντος καὶ ἄρχοντος τῆς χώρας. Ἀνδρῶν δὲ δοκεῖ λέγειν τιμὰς, τῷ πανδημεῖ τοὺς ἄρρενας μετὰ τῶν γυναικῶν ἐκβαλχεύεσθαι, καὶ πολλάκις ὥς ἐν μέθῃ καὶ ἀσελγαίνοντας. Num hic Aristænetus est rhetor Byzantinus, cujus meminit Philostratus V. S. II, 11, p. 591? Aristænetum quendam Nicæensem introducit Plutarchus in Qu. Conv. III, 7, 2, p. 796 ed. Didot. Mitto Aristænetum Nicæensem epistolographum, de quo v. Boissonad. (Paris. 1822).

ARISTEAS ARGIVUS. V. Aristippi Arcadica fr. 1.

ARISTIDES MILESIUS.

Num omnia quæ in sqq. exhibebimus, ejusdem sint Aristidis Milesii, nescitur. Quodsi ad eundem hominem pertinent libri De proverbii, in quibus Polemonis mentio fit (fr. 30), et fabulæ Milesiæ, quæ jam Crassi temporibus deliciæ Romanorum erant (f. 29): Aristidem inter an. 150-100 vixisse conjicias.

ITALICA.

E LIBRO PRIMO.

1.

Plutarch. Par. min. c. 30 : Ἀτεπόμαρος, Γάλλων βασιλεὺς, Ῥωμαίοις πολέμῳ, ἐφ' ἣν μὴ πρότερον ἀναχωρῆσαι, ἐὰν μὴ τὰς γυναῖκας εἰς συνουσίαν ἐκδῶσι. Τῶν δὲ διὰ συμβουλὴν θεραπευνίδων πεμφάντων τὰς δούλας, καὶ κοπωθέντες οἱ βάρβαροι τῇ ἀλήτῳ

συνουσίᾳ ὑπνώθησαν. Ἡ δὲ Ῥητάνα (αὕτη γὰρ ἦν ἡ τοῦτο συμβουλευσασα) ἀγρίας ἐπιλαβομένη συκῆς, ἀναβαίνει εἰς τὸ τεῖχος, καὶ μηνύει τοῖς ὑπάτοις· οἱ δ' ἐπελθόντες ἐνίκησαν. Ἀφ' οὗ καὶ ἐορτὴ θεραπευνίδων καλεῖται· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν πρώτῃ Ἰταλικῶν. « Hunc Milesium Aristidem Wyttenbachius (in Plutarch. tom. II, 1, p. 80) censet de numero historicorum eximendum esse, ut qui *fictus sit ex Aristide Milesiacorum* scriptore: quam ego severitatem judicii haud sequar, quia nulla ætas non fert mixtos bonis scriptores ineptissimos. Mirabile profecto est, ad *solum* Parallelorum libelli artificem unde confluerint tantæ amplitudinis opera omnibus aliis inusitata; mirabilis etiam, qui Aristides tot tamque graves subinde res solus aut legendo cognoverit aut fando audierit; verum in servatis ex antiquitate reliquiis minimis versandum est nobis religiose et in scriptoribus vel infimis nihil nobis licet nisi narrationum futilitatem veritatemque expendere et, prout pulcre aut male scriptorem aliquem in examine illo stetisse censebis, vel acerbior eum nomine insignire (quem admodum nostrum Aristidem ob oculos habens Valckenarius ad Herodot. VII, 225, « Istiusmodi nebulonum, inquit, mendacia vix digna sunt memoratu », aut Wesselingius (V. Diodor. Bip. tom. X, p. 224 et p. 381), excerpto cuidam Aristidis loco hanc addit coronidem: « Tu tamen tanquam hic exscriptum non foret, considerare poteris »), exterminare autem de civitate et ad corvos abigere non licet. » EBERT. Σικελ. p. 106.

E LIBRO TERTIO.

2.

Id. ib. c. 2 : Πορσίνας, Τούσκων βασιλεὺς, πέραν ποταμοῦ Θύμβρεως στρατεύσας ἐπολέμησε Ῥωμαίοις, καὶ τὴν ἀπὸ σιτῶν φερομένην εὐθηνίαν Ῥωμαίοις μέσῃ λαβὼν, λιμῷ τοὺς προειρημένους ἔτρυχε. Τῆς δὲ συγκλήτου συγκεχυμένης, Μούκιος τῶν ἐπιστῆμων ἀνὴρ λαβὼν τετρακοσίους ἀπὸ τῶν ὑπάτων δημήλικας, ἐν ἰδιωτικῷ σχήματι τὸν ποταμὸν διήλθεν. Ἰδὼν δὲ τὸν σωματοφύλακα τοῦ τυράννου τὰ ἐπιτῆδεα διαδιδόντα

ITALICA.

1.

Atepomarus, Gallorum rex, bello Romanos infestans, pro-fessus est non ante se recessurum, quam Romani suas uxores Gallis cognoscendas misissent. Romani consilio ancillarum obsecuti has pro liberis miserunt: et barbari nimio rei veneræ abusu fatigati in somnum sunt soluti. Retana (ea princeps consilii fuerat) caprifisco conscensa in murum evadit, remque consulibus indicat. Ita Romani facta eruptione vicerunt: atque hinc festus ancillarum dies sumpsit initium. Aristides Milesius auctor primo Italicorum.

2.

Porsena, Etruscorum rex, trans Tiberim positus castris Romanos oppugnabat, commeatuque intercepto fame eos urgebat. Inopia consilii tum laborante senatu, Mucius, de viris illustribus unus, quadringentis consulum permissu assumptis æqualibus, habitu privati hominis indutus amnem transiit: quumque satellitem regis videret militibus necessaria distribuere, regem ipsum esse ratus interfecit. Adductus deinde ad regem, igni, ut erat ibi paratus, dextram imposuit manum, doloribusque animose toleratis subridens, Solvar, inquit, Barbare, etiam te invito: scito enim in

τοῖς στρατηγοῖς, ὑπολαβὼν αὐτὸν τὸν Πορσιναν εἶναι, ἀνέειλεν. Ἀχθεὶς δ' ἐπὶ τὸν βασιλέα, τοῖς ἐμπύροις ἐπέθηκε τὴν δεξιὰν χεῖρα, καὶ στέξας τὰς ἀληγδόνας εὐψύχως, ἐμειδίασεν, εἰπὼν· « Βάρβαρε, λέλυμαι, κὰν μὴ θέλῃς· καὶ ἴσθι ἡμᾶς κατὰ σοῦ τετρακοσίους ὄντας ἐν τῷ στρατοπέδῳ, οἷ σε ἀνελεῖν ζητοῦμεν. » Ὁ δὲ φοβηθεὶς, σπονδὰς πρὸς Ῥωμαίους ἐποίησατο, καθάπερ ἱστορεῖ Ἀριστείδης ὁ Μιλήσιος ἐν τρίτῃ ἱστορίῳ (1. Ἱταλικῶν).

3.

Id. ib. c. 3 : Ῥωμαῖοι πρὸς Σαμνίτας πόλεμον ἔχοντες, στρατηγὸν ἐχειροτόνησαν Ποστούμιον Ἀλβίνον. Οὗτος κατὰ τὰς καλουμένας φορκούλας Καυδίνας (ἔστι δὲ τόπος στενώτατος) ἐνεδρευθεὶς, τρεῖς ἀπέβαλε λεγεῶνας, καὶ αὐτὸς καιρίως τρωθεὶς ἔπεσε. Βαθείας δὲ νυκτὸς ὀλίγον ἐπιζήσας, περιεῖλετο τῶν ἀνηρημένων πολεμίων τὰς ἀσπίδας, καὶ εἰς τὸ αἶμα τὴν χεῖρα βαπτίσας, ἔσκησε τρόπαιον ἐπιγράψας· Ῥωμαῖοι κατὰ Σαμνιτῶν Διὶ τροπαιοῦχῳ. Φάβιος δὲ, ὁ ἐπικληθεὶς Λαίμαργος, στρατηγὸς πεμφθεὶς, καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τὸν τόπον, ἰδὼν τὸν τρόπαιον, τὸν αἰωνὸν ἀσμένως ἐδέξατο· καὶ συμβαλὼν ἐνίκησε, καὶ αἰχμάλωτον λαβὼν τὸν βασιλέα, εἰς Ῥώμην ἐπεμψεν· ὡς Ἀριστείδης ὁ Μιλήσιος ἐν τρίτῃ Ἱταλικῶν.

4.

Id. ib. c. 19 : Τῶν Διονυσίων ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀγομένειν, Ἀρνούτιος ἐκ γενετῆς ὑδροπότης ἐξουδένισε τὴν τοῦ θεοῦ δύναμιν. Ὁ δὲ μέθην ἐνέβαλε, καὶ ἐβιάσατο τὴν θυγατέρα, Μεδουλλίαν· ἥ δὲ ἐκ δακτυλίου γνοῦσα τὸ γένος, καὶ πρεσβύτερα τῆς ἡλικίας φρονήσασα, με-

θύσασα τὸν πατέρα καὶ σταφανώσασα, ἤγαγεν ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἀστραπῆς, καὶ δακρύσασα ἀνέειλε τὸν ἐπίβουλον τῆς παρθενίας· ὡς Ἀριστείδης ἐν τρίτῃ Ἱταλικῶν.

5.

Id. ib. c. 22 : Οὐαλερία Τουσκλαναρία κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἐρασθεῖσα Οὐαλερίου τοῦ πατρὸς, τῇ τροφῇ ἀνεκοίνωσεν· ἥ δὲ τὸν δεσπότην δόλῳ ὑπῆλθεν, εἰποῦσα, ὡς αἰδεῖται κατ' ὄψιν μίσγεσθαι, τῶν τε γειτόνων εἶναι τὴν παρθένον. Καὶ οἰνωθεὶς ὁ πατὴρ ἤτει φῶς, ἥ δὲ τροφὸς φθάσασα διήγειρεν, ἥτις ἐπὶ ταῖς ἀγροικίαις ἦν, ἐγκύμων τυγχάνουσα· ποτὲ δὲ κατὰ κρημνῶν ἐνεχθείσης, τὸ βρέφος ἔζη· κατιοῦσα δ' ἐγκύμων κατέστη, καὶ εἰς τὸν ὠρισμένον χρόνον ἐγέννησεν Αἰγίπανα, κατὰ τὴν Ῥωμαίων φωνὴν Σιλουάνον. Ὁ δὲ Οὐαλέριος ἀθυμήσας κατὰ τῶν αὐτῶν [ἐαυτὸν] ἔρριψε κρημνῶν· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν τρίτῳ Ἱταλικῶν.

6.

Id. ib. c. 24 : Ἀννίβα Καμπανούς λεηλατοῦντος, Λούκιος Θύμβρις τὸν υἱὸν Ῥούστιον μετὰ χρημάτων ἔθετο πρὸς Οὐαλέριον Γέστιον ὄντα γαμβρόν. Ὁ δὲ νενίκηκεν. Ἀκούσας δὲ ὁ [Καμπανός], φιλαργυρίᾳ παρέβη τὰ δίκαια τῆς φύσεως, τὸν παῖδα φονεύσας. Ὁ δὲ Θύμβρις διὰ τῆς ἀγροικίας πορευόμενος, καὶ τῷ σώματι τοῦ παιδὸς ἐντυχὼν, ἐπεμψεν ἐπὶ τὸν γαμβρόν, ὡς δεῖξων θησαυρούς· ἐλθόντα δ' ἐτύφλωσε καὶ ἐσταύρωσεν· ὡς Ἀριστείδης ἐν τρίτῳ Ἱταλικῶν.

5.

castris nos esse quadringentos qui te ad necem quaerimus. Territus Porsena pacem cum Romanis fecit. Refert Aristides Milesius tertio Historiarum libro.

3.

Romani bello Samnitico ducem exercitus creaverunt Postumium Albinum. Is in angustiis quæ Caudinæ Furcæ dicuntur, circumventas hostium insidiis tres legiones perdidit, et ipse vulnere gravi accepto cecidit. Intempesta nocte, jamjam moriturus, hostibus occisis scuta ademit, tropæum statuit, manumque in sanguinem intincta inscripsit, *Jovi tropæorum vindici de Samnitibus Romani posuerunt*. Fabius autem, Gurgis cognomento, missus cum copiis, ut ad locum venit, viso tropæo omen arripuit, commissoque prælio vicit hostes, regemque eorum captum Romam misit. Ex Aristidis Milesii Italicorum tertio.

4.

Romæ quum celebrarentur Liberalia, Aruntius, qui inde a natalibus fuerat abstemius, vim Liberi patris despiciatui habuit. A quo in ebrietatem conjectus, filię suæ Medullinæ virginitatem per vim eripuit. Ea ex annulo violatorem cognoscens, majus ætate sua facinus meditata patrem inebriavit ac exornavit, adductumque ad aram Fulminis, illacrimans interfecit eum qui suæ virginitati insidias struxerat. Aristides tertio Italicorum.

6.

Hannibale res Campanorum agente et ferente, Lucius Thymbris Rustium filium una cum pecunia deposuit apud Valerium Gestium necessarium suum. Hic quum hostem rebus potiri intellexisset, præ cupiditate pecuniæ naturæ jura violans, puerum interfecit. Thymbris iter per agros faciens, reperto filii cadavere, necessarium istum suum ad se vocavit, thesauros ei se ostensurum prætendens : nactusque hominem oculis privavit et in crucem sustulit. Aristides tertio Italicorum.

7.

Id. ib. c. 31 : Ῥωμαίων πρὸς Ἰάλλους πολεμούντων, καὶ τῆς εὐθηνίας μὴ ἀρκούσης, Κίνας τοῦ δήμου τὸ σιτόμετρον ὑπέσπασε· Ῥωμαῖοι δὲ, ὡς ἀντιποιούμενον αὐτὸν τῆς βασιλείας, λιθόλευστον ἐποίησαν ὡς Ἀριστείδης ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

8.

Id. ib. c. 40. Vide Alexandri Polyh. fr. 26.

E LIBRO QUARTO.

9.

Id. ib. c. 39 : Ἐν Αἰγέστῃ, τῇ πόλει τῆς Σικελίας, ἐγένετό τις ὠμὸς τύραννος, Αἰμίλιος Κενσωρίνος. Οὗτος τοὺς καινότερα βασανιστήρια κατασκευάσαντας ἐδωροδοκεῖ. Εἷς δὲ τις, Ἀρούντιος Πατέρκουλος, δημιουργήσας ἵππον χαλκοῦν τῷ προειρημένῳ δῶρον ἔδωκεν, ἵνα βάλλῃ αὐτούς. Ὁ δὲ τότε πρῶτον νομίμως ἀναστραφεῖς, τὸν χαρισάμενον πρότερον ἔβαλεν· ὡς ἂν, ἥν ἐπενόησε βάσανον ἄλλοις, αὐτὸς πάθῃ πρῶτος. Τοῦτον συλλαβὴν ἀπὸ τοῦ Ταρπηίου ὄρους ἔρριψε. Καὶ δοκοῦσιν οἱ ἀποτόμος βασιλεύσαντες ἀπ' ἐκείνου Αἰμίλιοι προσαγορεύεσθαι· ὡς Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ Ἰταλικῶν. « Gens Æmilia ad Amulium Albanorum regem a Silio (Pun. VIII, 295) refertur. Jam is Amulius, quia pulso fratre regnat, sceleri scelus addit (Liv. I, 3); inde novam suam Æmilii nominis etymologiam Aristides arcessivisse videatur. » Ebert. Σικελ. p. 80.

E LIBRO DECIMO NONO.

10.

Id. ib. c. 35 : Λοιμοῦ κατασχόντος Φαλαερίους, καὶ φθορᾶς γενομένης, χρησμός ἐδόθη λωφῆσαι τὸ

7.

Romænis bellum contra Gallos gerentibus, et rebus ad victum quæ pertinent non suppeditantibus, Cinna mensuram, qua populo solebant frumentum dimetiri, contraxit : estque propterea a civibus, quasi regnum affectaret, lapidibus obrutus. Aristides tertio Italicorum.

9.

Ægestæ, quæ Siciliæ urbs est, ævus quidam fuit tyrannus, Æmilius Censorinus, donis eos afficiens, qui nova invenissent tormenta. Erat quidam Aruntius Paterculus, qui equum æreum fabricatus dono dedit tyranno, ut in eum coniceret cruciandos. Tyrannus tunc primum jus secutus, ipsum tormenti auctorem in equum coniecit, ut quos aliis paraverat cruciatus, ipse primus experiretur. Eum comprehensum de monte Tarpejo deiecit. Et videntur qui crudeliter imperant, ab illo dicti Æmilii. Aristides quarto Italicorum.

10.

Faleriis grassante peste, oraculo indicatum est finem fore mali, si quotannis Junoni virgine litarent. Ea superstitione quum perduraret, sorte lecta Valeria Luperca, et ad aram

δαινόν, ἐὰν παρθένον τῇ Ἥρᾳ θύωσιν κατ' ἐνιαυτόν. Ἀεὶ δὲ τῆς δεισιδαιμονίας μενούσης, κατὰ κλῆρον καλουμένη Οὐαλερία Λουπέρκα ἤγετο εἰς θυσίαν· σπασαμένη δὲ τὸ ξίφος, αἰετὸς καταπτὰς ἤρπασε, καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπύρων ἔθηκε βράβδον μικρὰν ἔχουσαν σφύραν, τὸ δὲ ξίφος ἐπέβαλε δαμάλει τινὶ παρὰ τὸν ναὸν βοσκομένη. Νοήσασα δὲ ἡ παρθένος, καὶ τὴν βοῦν θύσασα, καὶ τὴν σφύραν ἄρασα, κατ' οἰκίαν περιῆλθε, καὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἡρέμα πλήττουσα διήγειρεν, ἐρρῶσθαι ἐνὶ ἐκάστῳ λέγουσα. Ὅθεν καὶ νῦν τὸ μυστήριον τελεῖται ὡς Ἀριστείδης ἐν ἔννεακαιδεκάτῳ Ἰταλικῶν. Eandem fabulam ex Varrone affert Jo. Lydus. Vide fr. 25.

E LIBRO QUADRAGESIMO (?).

11.

Id. ib. c. 5 : Διὰ μέσης τῆς ἀγορᾶς ῥέων ὁ Τίβερις διὰ μῆνιν Ταρσίου Διὸς, μέγιστον ἀπέρρηξε χῶμα, καὶ πολλὰς οἰκίας ἐβύθισεν· χρησμός δ' ἐδόθη ληξέσθαι, ἐὰν τὸ τίμιον ἐμβαλῶσι. Τῶν δὲ χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν ἐμβαλλόντων, Κούρτιος τῶν ἐπιστήμων νέος, τὸν χρησμὸν νοήσας, καὶ λογισάμενος τὴν ψυχὴν τιμωτέραν, ἐριππον ἑαυτὸν ἔρριπεν εἰς τὸ χάσμα, καὶ τοὺς οἰκέλους ἐξέσωσε τῶν κακῶν· ὡς Ἀριστείδης ἐν τεσσαρακοστῷ Ἰταλικῶν.

E LIBRIS INCERTIS.

12.

Id. ib. c. 4 : Ῥωμαῖοι πρὸς Ποινοὺς πόλεμον ἔχοντες, ἐπεψαν τριακοσίους, καὶ στρατηγὸν Φάβιον Μάξιμον. Συμβαλὼν δ' ἀπέβαλε πάντας, αὐτὸς δὲ καιρίως τρωθεὶς μεθ' ὀργῆς ἐπὶ τὸν Ἀννίβαν ἠνέχθη, καὶ καθελὼν τὸ διάδημα, συναπέθανεν αὐτῷ, καθάπερ ἱστορεῖ Ἀριστείδης ὁ Μιλήσιος.

ducta, strictum ab ea gladium rapuit aquila, depositoque in ea quæ comburenda igni erant bacillo, cui exiguus præfixus erat malleus, gladium iniecit buculæ cuidam prope templum pascenti. Id intelligens virgo bucula rem sacram fecit, sublatoque malleo secundum domos circumvixit, lenique ictu excitavit ægrotantes, Valere unicuique dicens. Atque hinc est quod illa sacra in hunc usque diem peraguntur. Aristides undecimo Italicorum.

11.

Per medium forum flumen Tiberis ob iram Jovis Tarsii ingentem aperuit hiatum multasque absorpsit domos. Oraculo moniti finem fore, si pretiosam rem injicerent, aurum et argentum injecerunt. Sed Curtius, unus de primariis juvenibus, sententia oraculi intellecta, animamque istis præstantiorem sentiens, eques se ipsum in hiatum immisit, suosque calamitate solvit. Aristides quadragesimo Italicorum.

12.

Romani bello Punico trecentos miserunt, duce Fabio Maximo. Is conserta pugna omnes amisit : ipse letali affectus vulnere in Annibalem irruit, diadema ei detraxit, cumque eo mortuus est. Ita Aristides Milesius.

13.

Id. ib. c. 11 : Βροῦτος ὑπὸ πάντων ὑπατος χειροτονηθεὶς, ἐφυγάδευσεν τὸν ὑπερήφανον Ταρκύνιον τυραννικῶς ἀναστρεφόμενον. Ὁ δ' ἐλθὼν εἰς Τούσκους, ἐπολέμει Ῥωμαίοις. Οἱ δὲ υἱοὶ τὸν πατέρα προδοῦναι ἔβουλήθησαν. Ἐμπεσόντων δὲ, τραχηλοκοπήσαι· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν τοῖς Ἱταλικοῖς.

14.

Id. ib. c. 12 : Ῥωμαῖοι πρὸς Σαμνίτας πολεμῶν ἔχοντες, ἐχειροτόνησαν Μάλιον τὸν Ἐπιτάκτην ἐπικληθέντα. Οὗτος διὰ χειροτονίαν ὑπατικὴν εἰς Ῥώμην πορευόμενος, τῷ υἱῷ προσέταξε μὴ συμβαλεῖν· οἱ δὲ Σαμνίται μαθόντες, βλασφημίας ἐξουδένιζον τὸν νεανίαν. Ὁ δὲ παραχθὲς ἐνίκησεν· Μάλιος δ' αὐτὸν ἐτραχηλοκόπησεν, καθάπερ ἱστορεῖ Ἀριστείδης Μιλήσιος.

15.

Id. ib. c. 15 : Ταρπητῆ τῶν εὐσχημόνων παρθένων τοῦ Καπιτωλίου φύλαξ, Ῥωμαίων πρὸς Σαβίνους πολεμούντων, ὑπέσχετο τῷ Τατίῳ δώσειν εἴσοδον εἰς τὸ Ταρπητῖον ὄρος, ἔαν μισθὸν λάβῃ τοὺς ὄρμους, οὗς ἐφόρουν κόσμου χάριν· Σαβίνοι δὲ νοήσαντες, ζῶσαν κατέσχον· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν Ἱταλικοῖς.

16.

Id. ib. c. 16 : Ῥωμαῖοι καὶ Ἄλβανοι πολεμοῦντες τριδύμους προμάχους εἶλοντο, καὶ Ἄλβανοι μὲν Κουριατίους, Ῥωμαῖοι δὲ Ὠρατίους. Συμβληθείσης δὲ τῆς μάχης, οἱ Κουριατίοι δύο τῶν ἐναντίων ἀνείλον· ὁ δὲ περίλοιπος φυγῇ προσποιητῇ συμμάχῳ χρώμενος,

ἐφόνευσε καθ' ἓνα τῶν ἐπιδιωκόντων· χαρέντων δὲ πάντων, μόνῃ ἡ ἀδελφῇ οὐ συνεχάρη Ὠρατία τὸν κατηγγυημένον ἄνδρα Κουριατίον ἀνηρηκότι· ὁ δ' ἐφόνευσεν τὴν ἀδελφὴν, ὥς φησιν Ἀριστείδης ὁ Μιλήσιος ἐν Ἱταλικοῖς.

17.

Id. ib. c. 17 : Ἀντύλος ἀνὴρ τῶν ἐπισήμων, πορευόμενος εἰς τὸ προάστειον, ὑπὸ κοράκων ἐπεσχήθη παίωντων ταῖς πτέρυξι. Φοβηθεὶς δὲ τὸν οἰωνόν, εἰς Ῥώμην ὑπέστρεψεν. Ἰδὼν δὲ τὸ τέμενος τῆς Ἑστίας καίόμενον, καὶ τὸ Παλλάδιον ἀρπάσας, ἐτυφλώθη· ὕστερον δ' ἀνέβλεψεν ἐξίλασάμενος· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν Ἱταλικοῖς.

18.

Id. ib. c. 18 : Πούπλιος Δέκιος Ῥωμαῖος, πρὸς Ἄλβανους πολεμῶν, ὄναρ εἶδεν, ἔαν ἀποθάνῃ, ρύμην προσποιήσῃ Ῥωμαίοις. Ἐλθὼν δ' εἰς μέσους καὶ πολλοὺς φονεύσας, ἀνῆρέθη. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Δέκιος ἐν τῷ πρὸς Γάλλους πολέμῳ τοὺς Ῥωμαίους διέσωσεν· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος.

19.

Id. ib. c. 36 : Ἀμούλιος πρὸς Νομίτορα τὸν ἀδελφὸν τυραννικῶς διακείμενος, τὸν μὲν υἱὸν Αἰνίτον ἐπὶ κυνηγίᾳ ἀνείλε, τὴν δὲ θυγατέρα Σιλουίαν ἐν Ἰουλίᾳ τῆς Ἡρας ἱερείαν ἐποίησατο. Ταύτην Ἄρης ἐγκύμονα ποιεῖ· ἡ δ' ἔτεκε διδύμους, ὡμολόγησέ τε τῷ τυράννῳ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ φοβηθεὶς, ἀμφοτέρους κατεπόντισε, βαλὼν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Θύμβρεως. Οἱ δὲ προσγνέχθησαν ἐν τόπῳ, ἔνθα λύκαινα ἦν φωλεῖουσα νεοτόκος· καὶ τοὺς μὲν σκύμνους ἔρριψε, τὰ δὲ βρέφη

13.

Brutus ab universis civibus consul creatus, Tarquinius Superbum, qui tyrannice sese gesserat, in exilium egit. Is ad Etruscos confugit, eorumque opera Romanis bellum fecit. Filii patrem prodere voluerunt, reque detecta, securi sunt percussi. Aristides Milesius Italici.

14.

Romani bello adversus Samnitas præfecerunt Manlium Imperiosum cognomento. Is quum ad comitia creandis consulibus indicta Romam profisceretur, filio mandavit ne pugnam committeret. Samnitæ, re percepta, conviciis juvenem irritaverunt, et ad prælium elicerunt. Ex eo victor discessit; pater autem eum securi percussit, ut narrat Aristides Milesius.

15.

Tarpeja, una de nobilibus virginibus, Capitolii custos, bello Sabinorum contra Romanos, Tatius promisit se aditum ei in montem Tarpejum patefacturam, si monilia mercedis loco acciperet, quæ Sabini gestabant. Sabini hoc sentientes, vivam cum monilibus obruerunt. Aristides Milesius in Italici.

16.

Romani et Albani, bello conflato, tergeminis rem decernendam permiserunt, Albani Curiatii, Romani Horatii.

Ut ventum est ad conflictum, Curatii duos de Horatii obtruncarunt. Tertius superstes simulatæ fugæ auxilio Curiatios singulos insequentes trucidavit. Gaudentibus omnibus, sola victori non est gratulata soror Horatii, cuius sponsum Curatium frater necasset : ab eoque ipsa est interempta. Aristides Milesius in Italici.

17.

Antyllus vir primarius in suburbium pergens, a corvis retentus est alis eum plangentibus. Eo ostento territus in Urbem rediit, quumque videret Vestæ ædem flagrare, Palladio inde raptο excaecatus est : posteaque temporis expiata ira numinis usum oculorum recuperavit. Aristides Milesius Italici.

18.

Publius Decius Romanus contra Albanos belligerans, per quietem imaginatus est se sua morte Romanis vires additurum. Itaque in medios hostes irruit, multisque occisis interfectus est. Eodem modo filius ejus Decius bello Gallico rem Romanam conservavit. Auctor Aristides Milesius.

19.

Amulius fratrem Numitorem tyrannice tractans, filium ejus Ænitem in venatione interfecit : et filiam Silviam Julię sacerdotem Junonis fecit. Hanc Mars prægnantem reddidit : quumque gemellos partu edidisset, tyranno veritatem ipsa

ἔτρεφε. Φαῦστος δὲ ποιμὴν αὐτόπτης γενόμενος τοὺς παῖδας ἀνέθρεψε, καὶ τὸν μὲν Ῥῶμον, τὸν δὲ Ῥωμύλον προσηγόρευσε, τοὺς κτίστας Ῥώμης· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν τοῖς Ἰταλικοῖς.

Ibid. c. 27 nomen Aristidis excidisse videtur.

ΣΙΚΕΛΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

20.

Id. ib. c. 1 : Ἀσδρούδας βασιλεὺς, Σικελίαν καταλαβόμενος, πόλεμον Ῥωμαίοις κατήγγειλε· Μέτελλος δὲ ὑπὸ τῆς συγκλήτου στρατηγὸς χειροτονηθεὶς, ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς νίκης ταύτης, ἐν ᾗ Λεύκιος Γλαύκων, εὐγενὴς ἀνὴρ, τὴν Ἀσδρούδα κατέχων ναῦν, ἀμφοτέρας ἀπέβαλε τὰς χεῖρας, καθάπερ ἱστορεῖ Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν πρώτῃ Σικελικῶν, παρ' οὗ τὴν ὑπόθεσιν ἔμαθε Διονύσιος ὁ Σικελιώτης. De Dionysio Siculo historico non constat (in versione antiqua est *Diodorus Siculus*).

ΠΕΡΣΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

21.

Id. ib. c. 4 : Περσῶν μετὰ πενταχοσίων μυριάδων ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐρχομένων, Λεωνίδας ἄμα τριαχοσίοις ἐπέμψθη εἰς Θερμοπύλας ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Εὐωχουμένων δ' ἐκεῖ ἐπέκειτο τὸ τῶν βαρβάρων πλῆθος· καὶ ὁ Λεωνίδας εἶπεν, ἰδὼν τοὺς βαρβάρους· « Οὕτως ἀριστᾶτε, ὡς ἐν ἄδου δειπνήσοντες. » Καὶ ὁρμήσας κατὰ τῶν βαρβάρων, καὶ πολλοῖς περιπαρεῖς δόρασιν, ἀνέβη ἐπὶ τὸν Ξέρξην, καὶ τὸ διάδημα ἀφείλετο. Οὗ

confessa est. Is in metum venit, projecitque utrumque ad ripam Tiberis. Amne autem devecti sunt ad locum, ubi lupa catulos alebat. Lupa, his abjectis nutriti infantes. Faustus pastor, qui spectandae rei intervenerat, pueros educavit. Remi et Romuli nominibus impositis. Hi sunt qui Romam condiderunt. Auctor Aristides in Italicis.

SICULA.

20.

Asdrubal rex, Sicilia occupata, bellum Romanis indixit. Metellus a senatu bello gerendo praefectus, vicit; in praelio Lucius Glaucio patricius, dum navem Asdrubalis detinet, utramque amisit manum. Narrat hoc Aristides Milesius primo libro Rerum Sicularum, a quo hoc argumentum sumpsit Dionysius Siculus.

PERSICA.

21.

Quum Persae in Graeciam adduxissent quingentarum myriadum exercitum, missus est Leonidas a Spartanis cum trecentis militibus. Is, ingruente praeclarentibus barbarorum

ἀποθανόντος ὁ βάρβαρος τέμνει τὴν καρδίαν, καὶ εὖρε δασεῖαν· ὡς Ἀριστείδης ἐν πρώτῃ Περσικῶν. Eadem Stobaeus Florileg. VII, 64, ubi Aristides laudatur ἐν γ' τῶν Περσικῶν.

ΠΕΡΙ ΚΝΙΔΟΥ.

22.

Schol. Pind. Pyth. III, 14 : Ἀριστείδης δὲ ἐν τῷ Περὶ Κνίδου συγγράμματι φησιν οὕτως· Ἀσκληπιδὸς Ἀπολλωνος παῖς καὶ Ἀρσινόης· αὕτη δὲ παρθένος οὔσα ὠνομάζετο Κορωνίς, Λευκίππου δὲ θυγάτηρ ἦν τοῦ Ἀμύκλα, τοῦ Λακεδαιμόνος. Ἀσκληπιὸς δὲ καὶ Ἡπιόνης Ποδολεῖριος καὶ Μαχάων. Cf. Pausan. II, 10, 3. Pro Epione Hermippus ap. schol. Aristoph. Plut. 701 ponit *Lampeliam*, Solis f.; Hygin. fab. 97 *Coronidem*; Orpheus Hymn. 66, 7 *Hygieam*.

23.

Schol. Theocrit. XVII, 69 : Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Λίνδος, Ἰάλυσος, Κάμειρος, Κῶς, Κνίδος. Ἀγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριοπίῳ Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. Καλεῖται δὲ Δώριος ὁ ἀγὼν, ὡς Ἀριστείδης φησί. Cf. Herodot. I, 144; Dionys. Hal. IV, 25; Sainte-Croix *Des gouvernements fédératifs*, p. 153 sqq. Tittmann. *Staatsverf.* p. 671; O. Müller. *Dor.* I, 105; Idem in Böttigeri *Amalthaea* I, p. 125.

24.

Stephan. Byz. : Ἀραί, Ἰωνίας νῆσοι τρεῖς, οὕτω λεγόμεναι διὰ τὰς ἀράς, ἃς Δωριεῖς ἐποίησαντο πρὸς τοὺς Πενταπολίτας, ὡς Ἀριστείδης. Ἄλλοι δ' ἄλλως.

multitudine, iis conspectis dixit ad suos : Sic prandete ut caenaturi apud inferos : factoque in barbaros impetu, multis confixus hastis in ipsum Xerxem contendit, eique diadema avellit. Mortui cor barbarus secans, hirsutum reperit. Auctor Aristides primo Rerum Persicarum.

DE CNIDO.

22.

Aristides in libro de Cnido ita scribit : Asclepius Apollinis et Arsinoes filius, quae quum virgo adhuc erat, nominabatur Coronis, filia Leucippi, qui ipse Amyclae Lacedaemone nati filius erat. Asclepii vero et Epiones filii Podalirius et Machaon.

23.

Doriensium Pentapolis : Lindus, Ialysus, Camirus, Cos et Cnidus. Qui Dorienses conjunctim in Triopio ludos celebrant Nymphis, Apollini et Neptuno. Solennitas ista *Doria* appellatur, ut Aristides ait.

24.

Aræ, Ioniae insulae tres, quae nomen habent ab ἀραῖς, diris, quibus Dorienses Pentapolitas exsecrati sunt, ut Aristides ait.

Cf. Dieuchidas (fr. 7) ap. Athenæum p. 262, F, ubi Ἀραιαὶ νῆσοι sitæ esse dicuntur μεταξὺ τῆς Κνίδου καὶ τῆς Σύμης. Quod rectius esse quam istud Ἰωνίας νῆσοι interiore historiæ ratione probatur. Vid. O. Müller. *Dor.* I, p. 107. Exsecrationes illas Dieuchidas mythice refert ad tempora Phorbantis et Triopæ.

EX SCRIPTIS INCERTIS.

(25.)

Jo. Lydus De mensib. fragm. ed. B. Hase :

..... παρθένος τῆς δαίμονος τὸ φιλόανθρωπον..... τὴν δφ.... πᾶσαν κατοικίαν παρῆλθε, καὶ τοῖς..... διήγειρεν, ὡς δ' Ῥωμαῖος Βάρ[ρων]..... Λακε[δαίμ]ονίους γεν[έσθ]αι λόγος..... Ἀριστείδης, δς ἐν τῇ πέ[μ]πτῃ..... φη[σ]ιν, ἦνικα.... οὗτος..... καὶ πολλ[ῶν] ἀπολλυμένων[, ἐχ]ρησεν δ' Πύθιος, [παύσεσθαι τὴν νόσον ἐλ]λ[λ] κατ' ἐνιαυτὸν θεοί[ς] ἀποτροπαίοις ἢ [λυσίοις κληρωτῇ σφ]αγιασθῇ παρθένος. Τῆς [δὲ] ἀνόμου δεισιδα[μονίας] κατὰ π[ᾶν] φθινόπωρον τελουμένης, [συν]έπεσε ποτε [λαχεῖν] τὴν Ἑλένην. Τυνδάρ[ρ]ως δὲ τὴν θυγα[τέρα] ἐστεφ[αν]ω[μένην] τ[οῖς] βωμοῖς προσή[γα]γε. Καταρχομένου δὲ αὐ[τοῦ] τῆς ἀνό[μου] θυ[σίας], ἀετὸς καταπτὰς ἤρπασε τοῦ βασι[λέ]ως τὸ ξίφος, [καὶ παρ]ά τινα λευκὴν δάμαλιν ἀψῆκεν. Οἱ δὲ δορυφόροι κατὰ πιν ἀπο[κ]ολουθήσαντες, καὶ αὐτόπται γενομένοι τοῦ συμβάντος, [τὴν] βοῦν πρὸς Τυνδάρων ἤγαγεν· δὲ δὲ θαυμά[σας] τὴν πρόνοιαν, [τῆς] μὲν ἀνθρωπο[κτόν]ου συνηθείας ἐπαύσατο, τὴν δὲ δάμαλιν θύσας τοῦ λοιμο[κ]οῦ π[ι]σθ[ο]ύς ἀπηλλάττετο.

Supplementa sunt Hasii, v. celeb. Primas lineas, ex fragmento 10 (Plut. Par. c. 35) suppleverim ita : [νοήσασα δὲ ἡ] παρθένος τῆς δαίμονος τὸ φιλόανθρωπον [ἄρα]σά τε τὴν [σφ]ι[ῶ]ραν, πᾶσαν κατ' οἰκίαν [περι]ῆλθε, καὶ τοὺς [ἀσθενοῦντας] ἡρέμα πλήττουσα [διήγειρεν, ὡς δ' Ῥωμαῖος Βάρρων. [Παραπλήσια καὶ] Λακε[δαίμ]ονίους γεν[έσθ]αι λόγος [κατέχει]. Quæ sequitur lacuna major quomodo explenda sit, incertius. Ceterum eandem hanc de Helena historiam antecedenti jungit Putarchus Par. c. 35. Verba sunt : Αοιμοῦ κατασχόντος Λακεδαίμονα,

25.

Similia etiam Lacedæmoniis accidisse feruntur. Etenim quum peste multi ex Lacedæmoniis perirent, sortes hasce dedit Apollo, desitutum morbum, si quotannis diis averruncis sive liberatoribus virgo sorte ducta immoletur. Ita quum impia religio quoque auctumno explaretur, accidit aliquando, ut Helena sortem tolleret : Tyndareus ideo filiam coronatam ad aras adduxit. Jamque auspicabatur dira sacra, quum aquila delapsa regis gladium raperet, dimitteretque juxta candidam aliquam juvenicam. Satellites pone secuti quum rem ipsi spectassent, buculam ad Tyndareum dedu-

ἔχρησεν δ' θεὸς παύσασθαι, ἐὰν παρθένον εὐγενῆ κατὰ ἔτος θύσωσιν. Ἑλένης δὲ ποτε κληρωθείσης καὶ προαχθείσης κεκοσμημένης, αὐτὸς καταπτὰς ἤρπασε τὸ ξίφος, καὶ ἐς τὰ βουκόλια κομίσας ἐπὶ δάμαλιν κατέθηκεν· ὅθεν ἀπέσχοντο τῆς παρθενοκτονίας· ὡς Ἀριστόδημος ἐν τρίτῃ μυθικῇ συναγωγῇ. Hinc verisimile fit pro Ἀριστείδης εἰς apud Lydum reponendum esse Ἀριστόδημος.

26.

Plinius H. N. IV, 23 : *Melos cum oppido, quam Aristides Biblida vocat.*

Idem IV, 21 : *Eubœa... ante vocitata est..., ut Aristides, Macra.*

Ex his Prellerus ad Polem. p. 59 colligit Aristidem Græciæ periegesin edidisse. Idem conjicit ad Aristidem revocandos esse locos nonnullos ubi nunc laudatur Ἀριστοτέλης, ut ap. schol. Theocrit. XV, 64 : Ἀριστοτέλης δὲ ἰστορεῖ ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης (περὶ Ἡρας em. Preller. in libro *Demeter u. Perseph.* p. 244) ἱερῶν κτλ. (V. Aristotelis fr. 287); et Bekker. Anecd. p. 451, ubi Δωρὶν δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ λέγειν (v. Duris fr. 83), et Ælian. Hist. A. XII, 40, ubi Aristotele auctore narratur hoc : Σαμίους δὲ καὶ αὐτοῖς τοιοῦτο χρυσίον κλαπὲν πρόβατον ἀνεῦρε καὶ ἐντεῦθεν Μανδρόβουλος δ' Σάμιος τῇ Ἡρᾷ πρόβατον ἀνάθημα ἀνήψεν. — Quæ quidem omnia incertissima sunt.

(27.)

Tzetzes ad Lyc. 836 : Ὅτι δὲ παρὰ Ἰόπην τὰ κατ' Ἀνδρομέδαν ἐγεγονέει Ἀριστείδης τε μαρτυρεῖ καὶ Λιβάνιος καὶ Προκόπιος καὶ Ἰώσηπος (A. J. III, 9). Probabiliter Aristidem rhetorem Tzetzes intellexit tum hoc loco tum sequente.

(28.)

Tzetzes Histor. I, 24, v. 624 de Simonide poeta :

Ὁ δ' Ἀριστείδης γέγραπεν ἀνδρὸς εὐχαριστίαν.

Πλέων φησὶ γὰρ ὁ ἀνὴρ ἀταφον εὖρε νέκυν, ὃν περ τιμήσας ἐθαψεν· ὃναρ φανείς δ' ὁ νέκυσ λέγει, Μὴ πλεῖστος, ἀνθρώπε· ναυτῶν δὲ μὴ πεισιθέων, μόνος ὁ Σιμωνίδης μὲν συμπλέων ἀπελείψῃ· οἱ δὲ πάντες ἀπώλοντο τυχόντες ναυαγίας.

cunt; is, providentiam admiratus, fatalem consuetudinem abrogat, et immolata vacca lue liberatur.

27.

Quæ de Andromeda narratur, ea circa Jopen accidisse testantur Aristides, Libanius, Procopius et Josephus.

28.

Aristides literis consignavit viri gratum animum.

In navigatione Simonides mortuum reperit insepultum, quem funere honoravit. Per quietem vero mortuum apparens ei dicit : « Ne naviges. » Navitis laud persuasus, unus Simonides navigatione abstinens servatus est; reliqui omnes perierunt naufragio.

Εὐχάριστον δ' ἐπίγραμμα γράψας ὁ Σιμωνίδης
τῇ στήλῃ παρενέγραψε νεκροῦ τοῦ σεσωκότος·
« Οὗτος δὲ τοῦ Κείοιο Σιμωνίδεω ἔστι σωτὴρ,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν. »

Cf. Schol. Aristid. p. 201 ed. Frommel.; Anthol. Palat. VII, 77; Schneidewin Simonid. fr. p. 170; Cicero De div. I, 27. II, 26; Valer. Max. I, 7; Libanius tom. IV, p. 1101 R.

ΜΙΛΗΣΙΑΚΑ.

De Milesiacis narratiunculis eroticis præmittimus testimonia Plutarchi et Luciani. Plutarch. Crassus c. 32 : Surena post necem Crassi τὴν γερούσιαν τῶν Σελευκῶν ἀθροίσας εἰσήνεγκεν ἀκόλαστα βιβλία τῶν Ἀριστείδου Μιλησιακῶν, οὗτοι ταῦτά γε καταψευδάμενος· εὐρέθῃ γὰρ ἐν τοῖς Πουστίου σκευοφόροις, καὶ παρέσχε τῷ Σουρήνῃ καθυδρίσαι πολλὰ καὶ κατασκῶψαι τοὺς Ῥωμαίους, εἰ μὴδὲ πολεμοῦντες ἀπέχεσθαι πραγμάτων καὶ γραμμῶν δύνανται τοιούτων. — Lucianus Amor. c. 1 p. 385 ed. Didot. : Πάνυ δὴ με ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἢ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ κατηύφρανεν, ὥστ' ὄλιγου δεῖν Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερχηλούμενος. Cf. Bæhr. *Röm. Literat.* § 177.

Ovid. Trist. II, 413 :

*Junxit Aristides Milesia crimina secum;
pulsus Aristides nec tamen urbe sua est.*

E LIBRO SEXTO.

29.

Harpocratio : Δερμηστής... Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι ἐν Νισῶν, ἐν ζ' Τῆς ἀπορουμένης λέξεως. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφοκλεῖον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. Μήποτε δὲ μᾶλλον εἴη ἂν ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει δερμηστής, ὥς ὑποσημαίνεται καὶ ἐν ζ' Μιλησιακῶν Ἀριστείδου. V. Steph. Thes. s. v. II, p. 1006, C.

Tum grati animi testem epigramma Simonides cippo mortui, qui ipsum servaverat, inscripsit :
« Hic Cei Simonidis est servator,
qui vel mortuus vivo gratiam retulit. »

FABULÆ MILESIÆ.

29.

Δερμηστής fortasse is potius est, qui τὰ δέρματα, *coria*, eddit, sicuti subindicat in sexto Milesiacorum Aristides.

DE PROVERBIIS.

30.

Assentiendum potius est Polemoni periegetæ, Dodonæarum rerum optime gnaro, et Aristidi, qui Polemonem exscribens

ΠΕΡΙ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ.

30.

E LIBRO SECUNDO.

Steph. Byz. v. Δωδώνη, de proverbio Δωδωναίων χαλκεῖον : Προσθετέον οὖν τῷ περιγητῇ Πολέμωνι, ἀκριβῶς τὴν Δωδώνην ἐπισταμένῳ, καὶ Ἀριστείδῃ τὰ τούτου μεταγεγραφοῖ, λέγοντι κατὰ τὴν β'. « Ἐν τῇ Δωδώνῃ στύλοι δύο παράλληλοι καὶ παρεγγὺς ἀλλήλων· καὶ ἐπὶ μὲν θατέρου χαλκεῖον ἔστιν οὐ μέγα, τοῖς δὲ νῦν παραπλήσιον λέβησι, ἐπὶ δὲ θατέρου παιδᾶριον ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ μαστίγιον ἔχον, οὗ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος δὲ τὸ λεβήτιον ἔχον κίων ἔστηκεν. Ὅταν οὖν ἄνεμον συμβῇ πνεῖν, τοὺς τῆς μαστίγιος ἱμάντας χαλκοῦς ὄντας, ὁμοίως τοῖς ἀληθινοῖς ἱμάσιν, αἰωρουμένους ὑπὸ τοῦ πνεύματος συνέβαινε ψαυεῖν τοῦ χαλκείου καὶ τοῦτο ἀδιαλείπτως ποιεῖν, ἕως ἂν δὲ ἄνεμος διαμένη. »

Cf. Suidas v. Δωδωναίων χαλκεῖον, ubi postquam Demonis (fr. 18) sententiam exposuit, pergit ita : Ἀριστοτέλης δὲ ὡς πᾶσιν διελέγων (sc. Demonis explicationem) δύο φησὶ στύλους εἶναι καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐτέρου λέβητα, ἐπὶ θατέρου δὲ παιδᾶ κρατοῦντα μαστίγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκοῦς ὄντας εἰσιόμενους ὑπ' ἀνέμου τῷ λέβητι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπτόμενον ἤχεῖν. Πρὸς Δήμωνα· εἰ δὲ πολλοὶ ἦσαν, οὐκ ἂν ἐνικῶς ἐλέγετο ἡ παροιμία. Pro Ἀριστοτέλης legendum esse Ἀριστείδης e Stephani loco patet. Eandem nominum confusionem habet Prov. codex Coislin. 116 Vide Leutsch. ad Zenob. Prov. VI, 5, ubi reliquos, qui de hoc proverbio egerunt, laudatos invenies. « Verba πρὸς Δήμωνα indicant ea quæ nunc sequuntur, εἰ δὲ πολλοὶ κτλ. ab Aristide contra Demonis sententiam, multos pelves fuisse, monita esse. » Preller. ad Polem. p. 58.

31.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus XIV, p. 641, A : Τὸ μέντοι κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον « Ἀδυθὸν ἐπιφόρημα » τέλος τί ἐστι καὶ ἐλλειμένιον, ὥς Ἀριστείδης φησὶν ἐν τρίτῳ Περὶ παροιμιῶν.

in libro secundo ait : « In Dodona duæ sunt columnæ parallelæ, nec multum inter se distantes, quarum in altera est vas æneum haud ita magnum lebetibusque nostris simile; in altera stat puerulus dextra manu tenens flagellum, et ad dextram habens columnam, in qua positum est vasculum. Jam igitur si ventus spiraverit, flagelli loci ænei, similiter ac coreacei, vento agitati in vas æneum illiduntur, idque continuo fit tamdiu quam ventus perdurat.

31.

Quod autem in proverbio dicitur *Abydenorum epiphorema*, id vœtigal quoddam est et portorium, ut Aristides ait tertio libro De proverbiis.

32.

Steph. Byz. v. Τένεδος, de proverbio Τενέδιος πελεκυς. V. Aristotelis fr. 170, p. 157.

33

Zenobius VI, 11 : Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον. Μένονται ταύτης Ἀλέξανδρος (Ἀλεξίς Suidas) ἐν Αἰπόλοις. Ἀριστείδης μὲν οὖν φησὶν ὅτι ὁ μαντευόμενος ἐν Δελφοῖς σεσημασμένον ἐλάμβανε τὸν χρησμὸν, καὶ προεῖρητο αὐτῷ, εἰ λύσει πρὸ τῆς νενομισμένης ἡμέρας, ἔξει μίαν τῶν τριῶν · ἢ γὰρ τῶν θφθαλμῶν αὐτὸν ἔδει στερεθῆναι ἢ τῆς χειρὸς ἢ τῆς γλώττης. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι τῷ καταγινωσκομένῳ θάνατον τρία προσεφέρετο, ξίφος, βρόχος, κώνειον.

Cf. Suidas v. Τὰ τρία τὰ εἰς τὸν θάνατον (sic leg. sec. Aristidis prov. explicationem), et v. Εἴποις τὰ τρία παρὰ τῇ αὐλῇ. Apostol. XVIII, 20; Zenob. III, 100.

Eustathius ad Odys. V, 408, p. 1747, 6, de proverbio ἐς κόρακας : Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδεσι τοὺς κόρακας νεοσοποιεῖσθαι λέγειν ἡμᾶς « φεῦγ' ἐς κόρακας », ὃ ἐστὶν εἰς ἀποκρήμυνους τόπους καὶ εἰς φθοράν.

Grammatica quædam ex Aristide (nisi esse debet Aristarchus) laudat Schol. Ven. II. v, 82 : χάρμη] χάρμην λέγει τὴν εἰς μάχην παράθηξιν· τὴν γὰρ χάρην, ὥς φησι καὶ Ἀριστείδης (Ἀρίσταρχος schol. Ven. alt. et Lips.), οὐδετέρως αἰεὶ λέγει χάρμα. Etym. M. p. 514, 5 : Κίναδος, ἐπὶ τοῦ θηρίου, παρὰ τὸ ἄδδην κινεῖσθαι· πολυκίνητα γὰρ τὰ θηρία· καὶ ἡ λοιδορία οἰκείως ἂν ἔχοι ἐπὶ τῶν πολυκινήτων· εἴρηται δὲ παρὰ Μελισσίῳ (num Ἀριστείδης, an potius Ὠρω?).

ARISTIPPUS.

Diogen. L. III, 83 : Γεγόνاسι δὲ Ἀρίστιπποι τέσσαρες... δεύτερος, ὃ τὰ Περὶ Ἀρκαδίας γεγραφώς. Eadem Eudocia p. 71.

33.

Tria quæ ad mortem spectant. Meminit hujus proverbii Alexander (Alexis) in Caprariis. Aristides dicit eum, qui Delphicum oraculum consuleret, oracula obsignata accepisse, eique prædictum esse, si tabellas solvisset ante diem definitam, fore ut unam ex tribus hisce pœnam passurus esset : aut enim oculis, aut manu, aut lingua privatum iri. Alii vero dicunt capitis condemnatis tria proponi, gladium, laqueum, cicutam.

ARCADICA.

1.

Apis Argivorum rex Memphim condit, uti tradit Aristip.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Clemens Alex. Strom. I, p. 139 : Ἀπὸς τε ὁ Ἀργους βασιλεὺς Μέμφιν οἰκίζει, ὥς φησιν Ἀρίστιππος ἐν πρώτῳ Ἀρκαδικῶν. Τοῦτον δὲ ὁ Ἀριστείας ὁ Ἀργεῖος ἐπονομασθῆναι φησι Σάραπιν καὶ τοῦτον εἶναι ὃν Αἰγύπτιοι σέβουσιν. Eadem Euseb. P. E. X, p. 293. De Aristeia Argivo scriptore nihil constat, nisi forte putes eundem esse cum Aristeia Argivo, qui contra Aristippum seditionem movens, Pyrrhum in urbem arcessivit (Plutarch. Pyrrh. c. 30), 272 a. C. — De Sarapide librum scripsit Aristocles peripateticus Messenius. Suidas s. v.

2.

Schol. Theocrit. I, 3 : Ἀρίστιππος δὲ ἐν τῷ α Ἀρκαδικῶν (codd. ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ) Διὸς καὶ νύμφης Οἰνήτιδος (Πᾶνα εἶναι λέγει).

E LIBRIS INCERTIS.

3.

Schol. Apoll. Rh. III, 1087 : Ἐκ τίνος γυναικὸς ὁ Δευκαλίων ἐγένετο Προμηθεῖ, σεσιωπῆται. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Δευκαλίων, περὶ οὗ Ἑλλάνικος ἱστορεῖ· καὶ ἄλλος, ὁ Μίνωος, περὶ οὗ Φερεικῆς· καὶ τέταρτος, ὁ Ἀβάντος, οὗ μνημονεύει Ἀρίστιππος ἐν Ἀρκαδικοῖς.

4.

Schol. vet. Pind. Ol. XI, 83. Narravit Pindarus Herculem, Elide capta, ludos Olympicos instituisse, in iisque primis ludis curru vicisse Semum Mantineensem, filium Halirrthothii. Annotat Schol.: Μετὰ τὴν τῆς Ἡλίδος ἄλωσης εἰς τὴν τῶν ἀγωνισαμένων ὁ Θησεὺς, οὐχ ἄρματι δὲ, ἀλλὰ παγκρατίῳ ἱστορεῖ Ἀρίστιππος (cod. Ἀρίσιππος).

οὐχ ἄρματι] Hæc interposuit scholiasta, non Aristippus. Scilicet falsa lectione moti nonnulli Halirrthothium a Pindaro ἐπιθετικῶς Neptunum dici

pus in primo Arcadicorum. Hunc vero Aristeas Argivus æognominatum esse Sarapidem eoque nomine ab Ægyptiis coli dicit.

2.

Aristippus primo libro Arcadicorum Panem esse Jovis et Æneidis nymphæ filium dicit.

3.

Deucalionem quendam, Abantis filium, commemorat Aristippus in Arcadicis.

4.

In ludis post Elidem captam ab Hercule celebratis pancratio pugnavit Theseus, ut Aristippus prodit.

Εὐχάριστον δ' ἐπίγραμμα γράψας ὁ Σιμωνίδης
τῇ στήλῃ παρενέγραψε νεκροῦ τοῦ σεσωκότος·
« Οὗτος ὁ τοῦ Κείοιο Σιμωνίδεω ἔστι σωτὴρ,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν. »

Cf. Schol. Aristid. p. 201 ed. Frommel; Anthol. Palat. VII, 77; Schneidewin Simonid. fr. p. 170; Cicero De div. I, 27. II, 26; Valer. Max. I, 7; Libanius tom. IV, p. 1101 R.

ΜΙΛΗΣΙΑΚΑ.

De Milesiacis narratiunculis eroticis præmittimus testimonia Plutarchi et Luciani. Plutarch. Crassus c. 32 : Surena post necem Crassi τὴν γερούσιαν τῶν Σελευκῶν ἀθροίσας εἰσήνεγκεν ἀκόλαστα βιβλία τῶν Ἀριστείδου Μιλησιακῶν, οὗτοι ταῦτά γε καταψευδόμενος· εὐρέθῃ γὰρ ἐν τοῖς Ῥουστίου σκευοφόροις, καὶ παρέσχε τῷ Σουρήνῃ καθυβρίσαι πολλὰ καὶ κατασκῶψαι τοὺς Ῥωμαίους, εἰ μὴδὲ πολεμούντες ἀπέχεσθαι πραγμάτων καὶ γραμμῶν δύνανται τοιούτων. — Lucianus Amor. c. 1 p. 385 ed. Didot. : Πάνυ δὴ με ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἢ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ κατηύφρανεν, ὥστ' ὄλιγου δεῖν Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερκηλούμενος. Cf. Bæhr. Röm. Literat. § 177.

Ovid. Trist. II, 413 :

*Junxit Aristides Milesia crimina secum;
pulsus Aristides nec tamen urbe sua est.*

E LIBRO SEXTO.

29.

Harpocratio : Δερμῆστῆς... Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σκύληκα οὕτω λέγεσθαι ἐν Νιόβῃ, ἐν ζ' Τῆς ἀπορουμένης λέξεως. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφόκλειον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. Μήποτε δὲ μᾶλλον εἴη ἂν ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει δερμῆστῆς, ὥς ὑποσημαίνεται καὶ ἐν ζ' Μιλησιακῶν Ἀριστείδου. V. Steph. Thes. s. v. II, p. 1006, C.

Tum grati animi testem epigramma Simonides
cippo mortui, qui ipsum servaverat, inscripsit :
« Hic Cei Simonidis est servator,
qui vel mortuus vivo gratiam retulit. »

FABULÆ MILESIAE.

29.

Δερμῆστῆς fortasse is potius est, qui τὰ δέρματα, coria, eddit, sicuti subindicat in sexto Milesiacorum Aristides.

DE PROVERBIIS.

30.

Assentiendum potius est Polemoni periegetæ, Dodonæarum rerum optime gnaro, et Aristidi, qui Polemonem exscribens

ΠΕΡΙ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ.

30.

E LIBRO SECUNDO.

Steph. Byz. v. Δωδώνη, de proverbio Δωδωναίων χαλκεῖον : Προσθετόν οὖν τῷ περιγητῇ Πολέμωνι, ἀκριβῶς τὴν Δωδώνην ἐπισταμένῳ, καὶ Ἀριστείδῃ τὰ τούτου μεταγεγραφότι, λέγοντι κατὰ τὴν β'. « Ἐν τῇ Δωδώνῃ στύλοι δύο παράλληλοι καὶ παρεγγὺς ἀλλήλων· καὶ ἐπὶ μὲν θατέρου χαλκεῖον ἔστιν οὐ μέγα, τοῖς δὲ νῦν παραπλήσιον λέβησι, ἐπὶ δὲ θατέρου παιδάριον ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ μαστίγιον ἔχον, οὗ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος ὁ τὸ λεβήτην ἔχων κίων ἔστηκεν. Ὅταν οὖν ἄνεμον συμβῇ πνεῖν, τοὺς τῆς μαστίγιος ἱμάντας χαλκοῦς ὄντας, ὁμοίως τοῖς ἀληθινοῖς ἱμάσιν, αἰωρουμένους ὑπὸ τοῦ πνεύματος συνέβαινε ψαύειν τοῦ χαλκείου καὶ τοῦτο ἀδιαλείπτως ποιεῖν, ὥς ἂν ὁ ἄνεμος διαμένη. »

Cf. Suidas v. Δωδωναίων χαλκεῖον, ubi postquam Demonis (fr. 18) sententiam exposuit, pergit ita : Ἀριστοτέλης δὲ ὡς πλάσμα διελέγχων (sc. Demonis explicationem) δύο φησὶ στύλους εἶναι καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐτέρου λέβητα, ἐπὶ θατέρου δὲ παῖδα κρατοῦντα μαστίγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκοῦς ὄντας εσιομένους ὑπ' ἀνέμου τῷ λέβητι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπτόμενον ἤχεῖν. Πρὸς Δήμωνα· εἰ δὲ πολλοὶ ᾔσαν, οὐκ ἂν ἐνικῶς ἐλέγετο ἡ παροιμία. Pro Ἀριστοτέλης legendum esse Ἀριστείδης e Stephani loco patet. Eandem nomen confusionem habet Prov. codex Coislin. 116. Vide Leutsch. ad Zenob. Prov. VI, 5, ubi reliquos, qui de hoc proverbio egerunt, laudatos invenies. « Verba πρὸς Δήμωνα indicant ea quæ nunc sequuntur, εἰ δὲ πολλοὶ κατὰ. ab Aristide contra Demonis sententiam, multos pelves fuisse, monita esse. » Preller. ad Polem. p. 58.

31.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus XIV, p. 641, A : Τὸ μέντοι κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον « Ἀβυδηγὸν ἐπιφόρημα » τέλος τί ἐστὶ καὶ ἐλλειμένιον, ὥς Ἀριστείδης φησὶν ἐν τρίτῳ Περὶ παροιμιῶν.

in libro secundo ait : « In Dodona duæ sunt columnæ parallelæ, nec multum inter se distantes, quarum in altera est vas æneum haud ita magnum lebetibusque nostris simile; in altera stat puerulus dextra manu tenens flagellum, et ad dextram habens columnam, in qua positum est vasculum. Jam igitur si ventus spiraverit, flagelli loci ænei, similiter ac coreacei, vento agitati in vas æneum illiduntur, idque continuo fit tamdiu quam ventus perdurat.

31.

Quod autem in proverbio dicitur *Abydenorum epiphorema*, id vœtigal quoddam est et portorium, ut Aristides ait tertio libro De proverbiis.

32.

Steph. Byz. v. Τένεδος, de proverbio Τενέδιος πελεκός. V. Aristotelis fr. 170, p. 157.

33

Zenobius VI, 11 : Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον. Μένονται ταύτης Ἀλέξανδρος (Ἀλεξίς Suidas) ἐν Αἰπόλοις. Ἀριστείδης μὲν οὐν φησὶν ὅτι ὁ μαντευόμενος ἐν Δελφοῖς σεσημασμένον ἐλάμβανε τὸν χρησμὸν, καὶ προεῖρητο αὐτῷ, εἰ λύσει πρὸ τῆς νεομισμένης ἡμέρας, ἔξει μίαν τῶν τριῶν · ἢ γὰρ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτὸν ἴδει στερηθῆναι ἢ τῆς χειρὸς ἢ τῆς γλώττης. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι τῷ καταγινωσκομένῳ θάνατον τρία προσεφέρετο, ἕψος, βρόχος, κώνειον.

Cf. Suidas v. Τὰ τρία τὰ εἰς τὸν θάνατον (sic leg. sec. Aristidis prov. explicationem), et v. Εἰποῖς τὰ τρία παρὰ τῇ αὐλῇ. Apostol. XVIII, 20; Zenob. III, 100.

Eustathius ad Odys. V, 408, p. 1747, 6, de proverbio ἐς κόρακας : Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδεσι τοὺς κόρακας νεοσοποιεῖσθαι λέγειν ἡμᾶς « φεῦγ' ἐς κόρακας », ὃ ἐστὶν εἰς ἀποκρήμυνους τόπους καὶ εἰς φθοράν.

Grammatica quædam ex Aristide (nisi esse debet Aristarchus) laudat Schol. Ven. II, v, 82 : χάρμη] χάρμην λέγει τὴν εἰς μάχην παράθηξιν· τὴν γὰρ χαρὰν, ὥς φησι καὶ Ἀριστείδης (Ἀρίσταρχος schol. Ven. alt. et Lips.), οὐδετέρως αἰεὶ λέγει χάρμα. Etym. M. p. 514, 5 : Κίναδος, ἐπὶ τοῦ θηρίου, παρὰ τὸ ἄδδην κινεῖσθαι· πολυκίνητα γὰρ τὰ θηρία· καὶ ἡ λοιδορία οἰκείως ἂν ἔχοι ἐπὶ τῶν πολυκινήτων· εἴρηται δὲ παρὰ Μιλησίῳ (num Ἀριστείδῃ, an potius Ὠρωῷ?).

ARISTIPPUS.

Diogen. L. III, 83 : Γεγόνاسι δὲ Ἀρίστιπποι τέσσαρες... δεύτερος, ὁ τὰ Περὶ Ἀρκαδίας γεγραφώς. Eadem Eudocia p. 71.

33.

Tria quæ ad mortem spectant. Meminit hujus proverbii Alexander (Alexis) in Caprariis. Aristides dicit eum, qui Delphicum oraculum consulere, oraculum obsignata accepisse, eique prædictum esse, si tabellas solvisset ante diem definitam, fore ut unam ex tribus hisce pœnam passurus esset : aut enim oculis, aut manu, aut lingua privatum iri. Alii vero dicunt capitis condemnatis tria proponi, gladium, laqueum, cicutam.

ARCADICA.

1.

Apis Argivorum rex Memphim condit, uti tradit Aristip-

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Clemens Alex. Strom. I, p. 139 : Ἀπὸς τε ὁ Ἀργους βασιλεὺς Μέμφιν οἰκίζει, ὥς φησιν Ἀρίστιππος ἐν πρώτῳ Ἀρκαδικῶν. Τοῦτον δὲ ὁ Ἀριστεύς ὁ Ἀργεῖος ἐπονομασθῆναι φησι Σάραπιν καὶ τοῦτον εἶναι δν Αἰγύπτιοι σέβουσιν. Eadem Euseb. P. E. X, p. 293. De Aristeia Argivo scriptore nihil constat, nisi forte putes eundem esse cum Aristeia Argivo, qui contra Aristippum seditionem movens, Pyrrhum in urbem arcessivit (Plutarch. Pyrrh. c. 30), 272 a. C. — De Sarapide librum scripsit Aristocles peripateticus Messenius. Suidas s. v.

2.

Schol. Theocrit. I, 3 : Ἀρίστιππος δὲ ἐν τῷ α Ἀρκαδικῶν (codd. ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ) Διὸς καὶ νύμφης Οἰνήτιδος (Πᾶνα εἶναι λέγει).

E LIBRIS INCERTIS.

3.

Schol. Apoll. Rh. III, 1087 : Ἐκ τίνος γυναικὸς ὁ Δευκαλίων ἐγένετο Προμηθεῖ, σεσιώπηται. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Δευκαλίων, περὶ οὗ Ἑλλάνικος ἱστορεῖ· καὶ ἄλλος, ὁ Μίνως, περὶ οὗ Φερεκύδης· καὶ τέταρτος, ὁ Ἀβαντος, οὗ μνημονεύει Ἀρίστιππος ἐν Ἀρκαδικοῖς.

4.

Schol. vet. Pind. Ol. XI, 83. Narravit Pindarus Herculem, Elide capta, ludos Olympicos instituisse, in iisque primis ludis curru vicisse Semum Mantineensem, filium Halirrthothii. Annotat Schol.: Μετὰ τὴν τῆς Ἡλίδος ἄλωσιν εἰς τὴν τῶν ἀγωνισαμένων ὁ Θησεὺς, οὐχ ἄρματι δὲ, ἀλλὰ παγχρατῶν ἱστορεῖ Ἀρίστιππος (cod. Ἀρίσιππος).

οὐχ ἄρματι] Hæc interposuit scholiasta, non Aristippus. Scilicet falsa lectione moti nonnulli Halirrthothium a Pindaro ἐπιθετικῶς Neptunum dici

pus in primo Arcadicorum. Hunc vero Aristeas Argivus eognominatum esse Sarapidem eoque nomine ab Ægyptiis coli dicit.

2.

Aristippus primo libro Arcadicorum Panem esse Jovis et Ceneidis nymphæ filium dicit.

3.

Deucalionem quendam, Abantis filium, commemorat Aristippus in Arcadicis.

4.

In ludis post Elidem captam ab Hercule celebratis pancratio pugnavit Theseus, ut Aristippus prodit.

Εὐχάριστον δ' ἐπίγραμμα γράφας ὁ Σιμωνίδης
τῇ στήλῃ παρενέγραψε νεκροῦ τοῦ σεσωκότος·
« Οὗτος ὁ τοῦ Κείσιο Σιμωνίδεω ἔστι σωτὴρ,
ὃς καὶ τεθνήσκων ζῶντι παρέσχε χάριν. »

Cf. Schol. Aristid. p. 201 ed. Frommel.; Anthol. Palat. VII, 77; Schneidewin Simonid. fr. p. 170; Cicero De div. I, 27. II, 26; Valer. Max. I, 7; Libanius tom. IV, p. 1101 R.

ΜΙΛΗΣΙΑΚΑ.

De Milesiacis narratiunculis eroticis præmittimus testimonia Plutarchi et Luciani. Plutarch. Crassus c. 32 : Surena post necem Crassi τὴν γερούσιαν τῶν Σελευκῶν ἀθροίσας εἰσήνεγκεν ἀκόλαστα βιβλία τῶν Ἀριστείδου Μιλησιακῶν, οὗτοι ταῦτά γε καταψευσάμενος· εὐρέθη γὰρ ἐν τοῖς Ῥουστίου σκευοφόροις, καὶ παρέσχε τῷ Σουρήνῃ καθυβρίσαι πολλὰ καὶ κατασκῶψαι τοὺς Ῥωμαίους, εἰ μὴδὲ πολεμοῦντες ἀπέχεσθαι πραγμάτων καὶ γραμμάτων δύνανται τοιούτων. — Lucianus Amor. c. 1 p. 385 ed. Didot. : Πάνυ δὴ με ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἢ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθῶ κατηύφραναν, ὥστ' ὄλγου δεῖν Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερκηλούμενος. Cf. Bæhr. Röm. Literat. § 177.

Ovid. Trist. II, 413 :

*Junxit Aristides Milesia crimina secum;
pulsus Aristides nec tamen urbe sua est.*

E LIBRO SEXTO.

29.

Harpocratio : Δερμηστής... Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι ἐν Νισῶν, ἐν ζ' Τῆς ἀπορουμένης λέξεως. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφοκλεῖον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. Μήποτε δὲ μάλλον εἴη ἂν ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει δερμηστής, ὡς ὑποσημαίνεται καὶ ἐν ζ' Μιλησιακῶν Ἀριστείδου. V. Steph. Thes. s. v. II, p. 1006, C.

Tum grati animi testem epigramma Simonides
cippo mortui, qui ipsum servaverat, inscripsit :
« Hic Cei Simonidis est servator,
qui vel mortuus vivo gratiam retulit. »

FABULÆ MILESIÆ.

29.

Δερμηστής fortasse is potius est, qui τὰ δέρματα, coria, edit, sicuti subindicat in sexto Milesiacorum Aristides.

DE PROVERBIIIS.

30.

Assentiendum potius est Polemoni periegetæ, Dodonæarum rerum optime gnaro, et Aristidi, qui Polemonem excensibens

ΠΕΡΙ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ.

30.

E LIBRO SECUNDO.

Steph. Byz. v. Δωδώνη, de proverbio Δωδωναίων χαλκείον : Προσθετέον οὖν τῷ περιηγητῇ Πολέμω, ἀκριβῶς τὴν Δωδώνην ἐπισταμένῳ, καὶ Ἀριστείδῃ τὰ τούτου μεταγεγραφοῦτι, λέγοντι κατὰ τὴν β'· « Ἐν τῇ Δωδώνῃ στύλοι δύο παράλληλοι καὶ παρεγγὺς ἀλλήλων· καὶ ἐπὶ μὲν θατέρου χαλκείον ἔστιν οὐ μέγα, τοῖς δὲ νῦν παραπλήσιον λέβησι, ἐπὶ δὲ θατέρου παιδάριον ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ μαστίγιον ἔχον, οὗ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος ὁ τὸ λεβήτιον ἔχον κίων ἑστῆκεν. Ὅταν οὖν ἀνεμον συμβῇ πνεῖν, τοὺς τῆς μαστίγιος ἱμάντας χαλκοῦς ὄντας, ὁμοίως τοῖς ἀληθινοῖς ἱμασίν, αἰωρουμένους ὑπὸ τοῦ πνεύματος συνέβαινε ψάειν τοῦ χαλκείου καὶ τοῦτο ἀδιαλείπτως ποιεῖν, ἕως ἂν ὁ ἀνεμος διαμῇν. »

Cf. Suidas v. Δωδωναίων χαλκείον, ubi postquam Demonis (fr. 18) sententiam exposuit, pergit ita : Ἀριστοτέλης δὲ ὡς πλάσμα διελέγχων (sc. Demonis explicationem) δύο φησὶ στύλους εἶναι καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐτέρου λέβητα, ἐπὶ θατέρου δὲ παῖδα κρατοῦντα μαστίγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκοῦς ὄντας σσιομένους ὑπ' ἀνέμου τῷ λέβητι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπτόμενον ἄχεῖν. Πρὸς Δήμωνα· εἰ δὲ πολλοὶ ἤσαν, οὐκ ἂν ἐνικῶς ἐλέγετο ἡ παροιμία. Pro Ἀριστοτέλης legendum esse Ἀριστείδης e Stephani loco patet. Eandem nominum confusionem habet Prov. codex Coislin. 116. Vide Leutsch. ad Zenob. Prov. VI, 5, ubi reliquos, qui de hoc proverbio egerunt, laudatos invenies. « Verba πρὸς Δήμωνα indicant ea quæ nunc sequuntur, εἰ δὲ πολλοὶ κτλ. ab Aristide contra Demonis sententiam, multos pelves fuisse, monita esse. » Preller. ad Polem. p. 58.

31.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus XIV, p. 641, A : Τὸ μέντοι κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον « Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα » τέλος τί ἐστι καὶ ἐλλυμένιον, ὡς Ἀριστείδης φησὶν ἐν τρίτῳ Περὶ παροιμιῶν.

in libro secundo ait : « In Dodona duæ sunt columnæ parallelæ, nec multum inter se distantes, quarum in altera est vas æneum haud ita magnum lebetibusque nostris simile; in altera stat puerulus dextra manu tenens flagellum, et ad dextram habens columnam, in qua positum est vasculum. Jam igitur si ventus spiraverit, flagelli loci ænei, similiter ac coreacei, vento agitati in vas æneum illiduntur, idque continuo fit tamdiu quam ventus perdurat.

31.

Quod autem in proverbio dicitur *Abydenorum epiphorema*, id vectigal quoddam est et portorium, ut Aristides ait tertio libro De proverbiiis.

32.

Steph. Byz. v. Τένεδος, de proverbio Τενέδιος πελεκυσ. V. Aristotelis fr. 170, p. 157.

33

Zenobius VI, 11 : Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον. Μένονται ταύτης Ἀλέξανδρος (Ἀλεξίς Suidas) ἐν Αἰπόλοις. Ἀριστείδης μὲν οὖν φησιν ὅτι ὁ μαντευόμενος ἐν Δελφοῖς σεσημασμένον ἐλάμβανε τὸν χρησμὸν, καὶ προεῖρητο αὐτῷ, εἰ λύσει πρὸ τῆς νεομισμένης ἡμέρας, ἔξει μίαν τῶν τριῶν· ἢ γὰρ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτὸν ἴδει στερηθῆναι ἢ τῆς χειρὸς ἢ τῆς γλώττης. Ἄλλοι δὲ φασιν ὅτι τῷ καταγινωσκομένῳ θάνατον τρία προσεφέρετο, ζῆφος, βρόχος, κώνειον.

Cf. Suidas v. Τὰ τρία τὰ εἰς τὸν θάνατον (sic leg. sec. Aristidis prov. explicationem), et v. Εἰποῖς τὰ τρία παρὰ τῇ αὐλῇ. Apostol. XVIII, 20; Zenob. III, 100.

Eustathius ad Odys. V, 408, p. 1747, 6, de proverbio ἐς κόρακας : Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδεσι τοὺς κόρακας νεοσοποιεῖσθαι λέγειν ἡμᾶς « φεῦγ' ἐς κόρακας », ὃ ἐστὶν εἰς ἀποκρήμυνους τόπους καὶ εἰς φθοράν.

Grammatica quædam ex Aristide (nisi esse debet Aristarchus) laudat Schol. Ven. II, v, 82 : χάρις] χάρις λέγει τὴν εἰς μάχην παράθησιν· τὴν γὰρ χάριν, ὥς φησι καὶ Ἀριστείδης (Ἀρίσταρχος schol. Ven. alt. et Lips.), οὐδετέρως αἰεὶ λέγει χάρις. Etym. M. p. 514, 5 : Κίναδος, ἐπὶ τοῦ θηρίου, παρὰ τὸ ἄδδην κινεῖσθαι· πολυκίνητα γὰρ τὰ θηρία· καὶ ἡ λοιδορία οἰκεία ἂν ἔχοι ἐπὶ τῶν πολυκινήτων· εἴρηται δὲ παρὰ Μελισσίου (num Ἀριστείδης, an potius Ὠρω?).

ARISTIPPUS.

Diogen. L. III, 83 : Γεγόνاسι δὲ Ἀρίστιπποι τέσσαρες... δεύτερος, ὁ τῇ Περὶ Ἀρκαδίας γεγραφώς. Eadem Eudocia p. 71.

33.

Tria quæ ad mortem spectant. Meminit hujus proverbii Alexander (Alexis) in Caprariis. Aristides dicit eum, qui Delphicum oraculum consulere, oracula obsignata accepisse, eique prædictum esse, si tabellas solvisset ante diem definitam, fore ut unam ex tribus hisce pœnam passurus esset : aut enim oculis, aut manu, aut lingua privatum iri. Alii vero dicunt capitis condemnatis tria proponi, gladium, laqueum, cuticam.

ARCADICA.

1.

Apis Argivorum rex Memphim condit, uti tradit Aristip-

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Clemens Alex. Strom. I, p. 139 : Ἀπίς τε ὁ Ἀργους βασιλεὺς Μέμφιν οἰκίζει, ὥς φησιν Ἀρίστιππος ἐν πρώτῳ Ἀρκαδικῶν. Τοῦτον δὲ ὁ Ἀριστεύς ὁ Ἀργεῖος ἐπονομασθῆναι φησι Σάραπιν καὶ τοῦτον εἶναι δν Αἰγύπτιοι σέβουσιν. Eadem Euseb. P. E. X, p. 293. De Aristeia Argivo scriptore nihil constat, nisi forte putes eundem esse cum Aristeia Argivo, qui contra Aristippum seditionem movens, Pyrrhum in urbem arcessivit (Plutarch. Pyrrh. c. 30), 272 a. C. — De Sarapide librum scripsit Aristocles peripateticus Messenius. Suidas s. v.

2.

Schol. Theocrit. I, 3 : Ἀρίστιππος δὲ ἐν τῷ α Ἀρκαδικῶν (codd. ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ) Διὸς καὶ νύμφης Οἰνῆϊδος (Πᾶνα εἶναι λέγει).

E LIBRIS INCERTIS.

3.

Schol. Apoll. Rh. III, 1087 : Ἐκ τίνος γυναικὸς ὁ Δευκαλίων ἐγένετο Προμηθεῖ, σεσιώπηται. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Δευκαλίων, περὶ οὗ Ἑλλάνικος ἱστορεῖ καὶ ἄλλος, ὁ Μίνωος, περὶ οὗ Φερεικὸς καὶ τέταρτος, ὁ Ἀδαντος, οὗ μνημονεύει Ἀρίστιππος ἐν Ἀρκαδικοῖς.

4.

Schol. vet. Pind. Ol. XI, 83. Narravit Pindarus Herculem, Elide capta, ludos Olympicos instituisse, in iisque primis ludis curru vicisse Semum Mantineensem, filium Halirrthothii. Annotat Schol.: Μετὰ τὴν τῆς Ἡλίδος ἄλωσιν εἰς τὴν τῶν ἀγωνισαμένων ὁ Θησεύς, οὐχ ἄρματι δὲ, ἀλλὰ παγκρατίῳ ἱστορεῖ Ἀρίστιππος (cod. Ἀρίστιππος).

οὐχ ἄρματι] Hæc interposuit scholiasta, non Aristippus. Scilicet falsa lectione moti nonnulli Halirrthothium a Pindaro ἐπιθετικῶς Neptunum dici

pus in primo Arcadicorum. Hunc vero Aristeas Argivus eognominatum esse Sarapidem eoque nomine ab Ægyptiis coli dicit.

2.

Aristippus primo libro Arcadicorum Panem esse Jovis et Ceneidis nymphæ filium dicit.

3.

Deucalionem quendam, Abantis filium, commemorat Aristippus in Arcadicis.

4.

In ludis post Elidem captam ab Hercule celebratis pancratio pugnavit Theseus, ut Aristippus prodit.

putarunt, atque filium ejus curru victorem intelligendum esse Theseum. Ceterum Theseum inter certatores Olympicos Aristippus memorasse videtur ex Diphili Theseide, in cujus fragmento (ap. schol. 1. 1.) Theseus componitur cum Semio Mantineensi.

ARISTO PELLÆUS.

Eusebius Hist. Eccles. IV, 6 ('Η κατ' Ἀδριανὸν Ἰουδαίων πολιορκία) : Καὶ δὴ τὰ τῆς Ἰουδαίων ἀποστασίας αὐθις εἰς μέγα καὶ πολὺ προελθούσης, Ῥούφος ἐπάρχων τῆς Ἰουδαίας, στρατιωτικῆς αὐτῷ συμμαχίας ὑπὸ βασιλέως πεμφθείσης, ταῖς ἀπονοίαις αὐτῶν ἀπειδῶς χρώμενος ἐπέχει, μυριάδας ἀθρόως ἀνδρῶν ὁμοῦ καὶ παίδων καὶ γυναικῶν διαφθείρων, πολέμου δὲ νόμῳ τὰς χώρας αὐτῶν ἐξανδραποδίζόμενος. Ἐστρατήγει δὲ Ἰουδαίαν τῇ καὶ αὐτὰ Βαρχαγεβᾶς ὄνομα, ὃ δὲ ἀστέρα δηλοῖ· τὰ μὲν ἄλλα φονικὸς καὶ ληστρικός τις ἀνὴρ, ἐπὶ δὲ τῇ προσηγορίᾳ ὅλα ἐπ' ἀνδραπόδων, ὡς δὲ ἐξ οὐρανοῦ φωστὴρ αὐτοῖς κατεληλυθὼς, κακουμένους τε ἐπιλάμψαι τερατευόμενος. Ἀκμάσαντος δὲ τοῦ πολέμου ἔτους ὀκτωκαίδεκάτου τῆς ἡγεμονίας Ἀδριανοῦ κατὰ Βίθθηρα πόλιν, ἥτις ἦν ὀχυρωτάτη, τῶν Ἱεροσολύμων οὐ σφόδρα πόρρω διεστώσα, τῆς τε ἐξωθεν πολιορκίας χρόνιου γενομένης, λιμῷ τε καὶ δίψει τῶν νεωτεροποιῶν εἰς ἐσχάτον ὀλέθρου περιελαθέντων, καὶ τοῦ τῆς ἀπονοίας αὐτοῖς αἰτίου τὴν ἀξίαν ἐκτίσαντος δίκην, τὸ πᾶν ἔθνος ἐξ ἐκείνου καὶ τῆς περὶ τὰ Ἱεροσόλυμα γῆς πάμπλου ἐπιβαίνειν εἰργεταὶ νόμου δόγματι καὶ διατάξεισιν Ἀδριανοῦ, ὡς ἀνμῆδ' ἐξ ἀπόπτου θεωροῖεν τὸ πατρίων ἑόφαρος ἐγχελευσάμενον, [ὡς] Ἀρίστων δὲ Πελλαῖος ἱστορεῖ. Οὗτω δὲ τῆς πόλεως εἰς ἐρήμειαν τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους καὶ πολυτελῆς φθορὰν τῶν πάλαι οἰκητόρων ἐλθούσης, ἐξ ἀλλοφύλου τε γένους συνοικι-

σθείσης, ἡ μετέπειτα συστάσα Ῥωμαϊκὴ πόλις τὴν ἐπωνυμίαν ἀμείψασα, εἰς τὴν τοῦ κρατοῦντος Αἰλίου Ἀδριανοῦ τιμὴν, Αἰλία προσαγορεύεται.

Eadem narrat Nicephorus H. Eccl. III, 24. — δὲ Πελλαῖος] « Id est ex urbe Syriæ Pella, quæ post excisam a Tito urbem Hierosolyma, sedes fuit episcopatus Hierosolymitani. Porro hic Aristo Pellæus auctor esse dicitur libelli cujusdam, cui titulus erat *Disputatio Jasonis et Papisci*. Ita scribit Maximus in schol. ad Dionys. De mystica theologia. c. 1 : Ἀνέγων δὲ τοὺς ἐπὶ τὰ οὐρανοὺς καὶ ἐν τῇ συγγεγραμμένῃ Ἀρίστωνι τῷ Πελλαίῳ Διαλέξει Παπίσκου καὶ Ἰάσονος, ἣν Κλήμης δὲ Ἀλεξανδρεὺς ἐν ἑκτῷ βιβλίῳ τῶν Ὑποτυπώσεων τὸν ἅγιον Λουκᾶν φησὶν ἀναγράφαι. Hujus libelli meminit Celsus et Origenes libro quarto Contra Celsum. Eundem ex Græco in latinum sermonem vertit Celsus quidam. Sed sola ejus præfatio hodie superest inter opuscula Cypriani. » VALESIIUS. Plura de hoc Dialogo vide ap. Fabricium in B. Gr. tom. V, p. 187 ed. princ., VII, p. 156 ed. Harl.

ARISTOBULUS.

ITALICA.

E LIBRO TERTIO.

Plutarch. Par. m. c. 32 : Διὰ τοὺς ἀστυγέτονας πολέμους ἡ σύγκλητος τῶν Ῥωμαίων τοῦ δήμου τὸ σιτόμετρον ἤρε· Ῥωμύλος δὲ, ὃ βασιλεὺς, βαρέως ἐνεγκών, τῷ δήμῳ ἀπέδωκε· πολλοὺς δὲ τῶν μειζόνων ἐκόλαζεν. Οἱ δὲ φονεύσαντες αὐτὸν ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ, καὶ κόψαντες, εἰς τοὺς κόλπους ἐβάλον. Ῥωμαῖοι δὲ μετὰ πυρὸς εἰς τὴν σύγκλητον ἐδραμον. Αἴτιος δὲ Πρόκλος, τῶν ἐπιστήμων ἀνὴρ, εἶπε, τὸν Ῥωμύλον ἐν ὧρι ἑωρα-

Præstima Judæorum expugnatio temporibus Hadriani. Quum defectio Judæorum magis ac magis iterum cresceret, Rufus legatus Judææ, auxiliis sibi ab imperatore submissis, amentiam ac desperationem hominum in occasionem sæviendi vertens, eos acerbissime ultus est, cæsa innumerabili hominum multitudine cum conjugibus ac liberis, agroque illorum jure belli in populi Romani ditionem redacto. Erat tunc temporis Judæorum ductor Barchochebas quidam, quod nomen stellam significat : vir alioqui cruentus et latrocinandi avidus, sed qui nomine suo auditoribus utpote vilissimis mancipiis fucum faciebat, quasi sidus e cælo delapsus esset, ut ipsis ærumnarum mole oppressis lucem afferret. Anno demum octavo decimo imperii Hadriani, quum totius belli vis circa Bittera urbem munitissimam nec procul Hierosolymis diassitam exarsisset, et protracta diutius a Romanis obsidione, rebelles fame ac siti oppressi essent, ipseque adeo seditionis auctor debitas pœnas dedisset, ex eo deinceps tempore universa Judæorum

gens in regionem circa Hierosolyma sitam pedem inferre prohibita est, lege et constitutione imperatoris Hadriani, adeo ut ne prospicere e longinquo patrium solum ipsis liceret, ut scribit Aristo Pellæus. In hunc igitur modum quum civitas Judæorum gente nudata esset et veteribus incolis penitus vacuefacta, postea alienigenis eo confluentibus urbs et colonia civium Romanorum effecta, in honorem Ælii Hadriani imperatoris Ælia nuncupata est.

ITALICA.

1.

Propter bella cum vicinis gesta senatus Romanus frumenti in populum dimensionem sustulerat : quod Romulus agræ ferens populo restituit, multis potentiorum mulctatis. Itaque a primariis est in senatu occisus frustra que discripti in sinibus egesta. Romani autem cum igne ad curiam concursus fecerunt crematuri : nisi Julius Proculus, unus de procerum

κέναι μείζονα παντὸς ἀνθρώπου θεὸν γεγενῆσθαι. Ῥωμαῖοι δὲ πιστεύσαντες, ἀνεχώρησαν· ὥς Ἀριστόβουλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

Idem De fluv. c. 14, 3, de Tanai fluvio : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ καὶ λίθος χρυστάλλῳ παραπλήσιος, ὃν ἀνθρωπόμιμος, ἐστεμμένος. Ὅταν δ' ἀποθάνῃ βασιλεὺς, ἀρχαιρεσίας παρὰ τὸν ποταμὸν τελοῦσιν· καὶ ὃς ἂν εὐρεθῇ τὸν λίθον ἐκείνον ἔχων, παραχρῆμα βασιλεὺς γίνεται, καὶ τὰ σκήπτρα παραλαμβάνει τοῦ τελευτήσαντος· καθὼς ἱστορεῖ Κτησιφῶν ἐν γ' Περὶ φυτῶν. Μέννηται δὲ τούτων καὶ Ἀριστόβουλος ἐν α' Περὶ λίθων.

Hunc Aristobulum diversum esse ab Aristobulo rerum Alexandri scriptore vix est quod moneatur.

ARISTOCLES.

Exhibemus fragmenta quæ supersunt ex Aristoclis *Italicis*, *Paradoxis*, ex libris *De Gigantibus*, *De Musica*, *De Choris*. Hæc ad unum eundemque auctorem omnia pertinere minime contendo; at quominus suum cuique tribuatur, indiciorum penuria impedimur (*). Hoc tantum liquet, Aristoclem

(*) Inter varios Aristocles notissimus est Rhodius Aristocles, ὁ καὶ ἡμῶς (ut Strabo ait XIV, p. 655). Cf. de hoc gramm. Erotianus in præfat. Lex. Hippocrat. Eundem, aut Aristoclem Lampsacenum stoicum, intelligit Varro De ling. lat. X, 74, p. 261 ed. Müller., ubi de analogia exponens : *Hæc diligentius quam apertius dicta esse arbitror, sed non obscurius quam de re simili definitiones grammaticorum sunt, ut Aristæx, Aristodemi, Aristoclis, itemque aliorum, quorum obscuritates eo minus reprehendendæ, quod pleræque definitiones re incognita propter summam brevitatem non facile perspiciuntur, nisi articulatim sint explicate.* Idem Aristocles De re gramm. laudatur I. x, 10. Tanquam rhetorem Ar. memorat Dionys. Hal. Dinarch. c. 8. Ejusdem est opus Περὶ ποιητικῆς, quod laudat Ammonius De diff. verb. v. ἐπικῆριος. Libri Περὶ διαλέκτου vel Περὶ διαλέκτων citantur in Etym. M. v. κῶμα p. 545, 8, unde sua schol. ad Halient. I, 223, et in Cram. Anecd. I, p. 231; III, p. 298, 25; schol. II. τ, 218; Strato De metr. : εὐκνήμις

numero, dixisset, visum ab se in monte Romulum, quovis homine ampliorem, ac deum factum. Quod credidere Romani ac se receperunt. Aristobulus tertio Rerum Italicarum.

DE LAPIDIBUS.

2.

Crescit in Tanai lapis crystallo similis, humanam figuram referens et coronatus; hunc qui invenerit, dum habentur

qui scripsit de musica chorisque, vixisse Alexandriæ post regnum Ptol. Euergetæ II (146-117). Id enim colligitur ex Athenæo (IV, p. 174, B), ubi Aristocles (fr. 12) dicit : Καὶ φασι τοῦτο εὐρεθῆναι ὑπὸ Κτησιβίου κουρέως, ἐν ταῦθα οἰκοῦντος ἐν τῇ Ἀσπενδίᾳ (qui vicus erat Alexandriæ urbis) ἐπὶ τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου. Aristocles qui Paradoxa, De Gigantibus, et fortasse alia quædam argumenti mythologici (v. fr. 4. 5) scripsit, intelligendus videtur apud Clementem Alex. (Strom. VI, 2, p. 267, 9), ubi inter eos qui Melesagoram expilaverint, nominantur Amphilocheus, Aristocles, Leander, Anaximenes, Hellanicus, Hecateus.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

I.

Plutarch. Par. c. 25 : Γάτις Μάξιμος ἔχων υἱοὺς Σιμίλιον καὶ Ῥῆσον· τοῦτον ἐγέννησεν ἔξ Ἀμερίας Κόνων ὁ Ῥῆσος· οὗτος ἐν κυνηγεσίᾳ ἀπέκτεινε τὸν

μακροκαταληκτεῖ. Ἀρ. δὲ ἐν τῷ Περὶ διαλέκτων φησὶν Ἀττικοὺς ἐκτείνειν. Koen. ad Greg. Corinth. p. xxii. — Apud Suidam laudantur : Ἀριστοκλῆς Λαμψακηνὸς, φιλόσοφος στωικός· ἔγραψεν ἐξήγησιν τῶν Χρυσίππου περὶ τοῦ Πῶς ἕκαστα λέγονται καὶ διανοούμεθα, βιβλία 8'. Cf. Synesius in Dione p. 35. — Ἀριστοκλῆς Περγᾶμηνός, σοφιστὴς, γεγὼνός ἐπὶ τε Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανῷ. Τέχνην ῥητορικὴν, Ἐπιστολάς, Περὶ ῥητορικῆς βιβλία 6', Μελέτας, Πρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ διανεμήσει τοῦ χρυσίου. Cf. Philostrat. V. Soph. II, 3, p. 567, 9. Eudoc. p. 66. Suidas v. Ἀρισταίδης. Westermann. G. d. Bereds. § 94, 8. — Ἀριστοκλῆς, Μεσσηνίος τῆς Ἰταλίας, φιλόσοφος περιπατητικός. Συνέταξε Περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα· καταλέγει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους καὶ δόξας αὐτῶν. Πότερον σπουδαιότερος Ὀμηρος ἢ Πλάτων. Ἐγραψε δὲ καὶ Τέχνας ῥητορικὰς, Περὶ Σαρᾶπτιδος, Ἠθικὰ βιβλία 8'. Hic sæculo tertio vixit. Magister fuit Alexandri Aphrodisiensis (quem nonnulli cum Alexandro Magno confuderunt, ut Hermann. in Fabric. Bibl. Gr. III, p. 470, Jacobs Anthol. XIII, p. 862. Cf. Westermann. Paradox. p. xxv). V. Cyrill. C. Jul. II, p. 61, D; Simplic. in Aristot. De cælo p. 34, B. Operis Περὶ φιλοσοφίας ampla exstant fragmenta ap. Euseb. in Pr. Ev. XIV, 17 sqq. XV, 2 et 14. Suid. v. Σωτάδας. Proclus in Platon. p. 7. Anonym. in Walz Rh. Gr. VII, p. 246. — Aristocli cuidam libros aliquot dedicavit Phrynichus. V. Phot. cod. 158. Reliquos Aristocles a nobis alieniores, quorum sat multi, non recensco. Cf. Jonsius Hist. ph. p. 250; Meursius in notis ad Aristoxenum.

comitia juxta fluvium post regis obitum, statim rex creatur sceptraque defuncti suscipit, ut narrat Ctesiphon tertio De plantis. Meminit horum etiam Aristobulus primo De lapidibus.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

1.

Caius Maximus filios habuit Similium et Rhesum, et hunc quidem ex America, Cononem cognomento. Is in venatione

ἀδελφὸν, καὶ ὑποστρέψας, τὸ σύμπωμα τύγῃς εἶπεν, οὐ κρίσεις, γεγονέναι. Ὁ δὲ γνὸς τάληθές, ἐφυγάδυσεν· ὡς Ἀριστοκλῆς ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

2.

Id. ibid. c. 41 : Τηλέγονος Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης, ἐπ' ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς πεμφθεὶς, ἔμαθε πόλιν κτίσασαι, ἔνθα ἂν ἴδῃ γεωργούς ἐστεφανωμένους καὶ χορεύοντας. Γενόμενος δὲ κατὰ τινὰ τόπον τῆς Ἰταλίας, καὶ θεασάμενος ἀγροίκους πρηνίνοις κλάδοις ἐστεφανωμένους καὶ ὀρχήσῃ προσευκαίρουντας, ἔκτισε πόλιν, ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Πρίνιστον ὀνομάσας, ἣν Ῥωμαῖοι παραγωγῶς Πραίνεστον καλοῦσιν, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοκλῆς ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

3.

E LIBRO PRIMO.

Stobæus Floril. 64, 37 : Ἀριστοκλέους ἐν α' Παραδόξῳ. Ἐφέσιος τῷ γένει νεανίας τῶν ἐπιστήμων, υἱὸς Δημοστράτου, ταῖς δ' ἀληθείαις Ἄρεως, οὗτος τὸ θῆλυ μισῶν γένος, νυκτὸς βαθείας εἰς τὰς πατρώας ἔτρεχεν ἀγέλας, καὶ ὄνῳ συνεγένετο θηλεῖα. Ἡ δὲ ἔγκυος γενομένη ἔτεκε κόρην εὐειδεστάτην Ὀνοσκελίαν τοῦνομα, τὴν προσηγορίαν λαβοῦσαν ἀπὸ τοῦ συμπώματος.

Eadem Plutarchus Parall. min. c. 29, et Apostol. prov. XIV, 70 ; uterque pro Ἀριστοκλῆς ponit notius nomen Ἀριστοτέλης. Aristoclem etiam Arsenius exhibet p. 385. Librum Plutarchus et Arsenius afferunt secundum, Apostolus septimum. Juvenem Plutarchus nominat Aristonymum. — Ὀνοσκελίαν] Ὀνόσκελιν Plutarch.

fratrem occidit, domumque reversus, fortuito, non consulto rem ita confectam dixit. Pater vero eum, re comperta ut erat, extorrem egit. Aristocles tertio Rerum Italicarum.

2.

. Telegonus Ulyssis e Circe filius missus ad indagandum patrem, monitus est ut ibi urbem conderet, ubi sarta gentes agricolas saltare videret. Quumque in quendam Italiae locum venisset, offendit colonos ramis ilignis redimitos choreis vacare. Itaque urbem ibi condidit, et ab eventu Printistum (est enim ilex, Græcis *prinos*) nominavit. Romani eam urbem voce detorta Præneste appellavit. Sic commemorat Aristocles tertio Rerum Italicarum.

PARADOXA.

3.

Ex Aristocle in primo Paradoxorum. Ephesius juvenis nobilis, (Aristonymus) Demostrati filius, revera autem Marte satius, muliebri genus exosus, nocte profunda ad paternas contendit greges atque asinam inivit. Quæ gravida facta puellam peperit pulcherrimam, cui Onosceliæ nomen, de iis quæ acciderant, inditum est.

4.

Schol. Pind. Olymp. VII, 66 : Οἱ μὲν Παλαμόνα λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, δτε Ἀθηνᾶ ἰγενῶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα· Ἀριστοκλῆς δὲ ὑφίσταται τὴν γέννησιν Ἀθηνᾶς ἐν Κρήτῃ· νεφέλη γάρ φησι κεκρύφθαι τὴν θεὸν, τὸν δὲ Δία πλήξαντα τὸ νέφος προφῆναι αὐτὴν.

Ἀριστοκλῆς] sic Bæckh. ex Vratisl. D. et Gotting. cod. ; vulgo Ἀρίσταρχος. In schol. vett., ubi eadem, pro Ἀριστοκλῆς est Ἀριστοτέλης. Ad Paradoxa fr. refert Westermannus cum Bæckhio. Fortasse præstat referre ad scriptum argumenti mythologici; quale illud de Gigantibus (v. fr. 6).

(5).

Ælian. H. An. XI, 4 : Τὴν Δήμητρα Ἑρμιονεῖς εἰδούσι, καὶ θύουσιν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς τε καὶ σοβαρῶς. Καὶ τὴν ἑορτὴν Χθόνια καλοῦσιν. Μεγίστους οὖν ἀκούω βοῦς ὑπὸ τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος ἀγεσθῆαι τε πρὸς βοῶν ἐκ τῆς ἀγέλης, καὶ θύειν ἐαυτὰς παρέχειν. Καὶ οἷς λέγω μάρτυς Ἀριστοκλῆς, ὃς πού φησι·

Δάμπερ πολύκαρπε, σὺ κῆν Σικελοῖσιν ἐναργῆς, καὶ παρ' Ἑρεχθεΐδαί· ἐν δὲ τι [τοῦτο] μέγα κρίνεται ἐν Ἑρμιονεῦσι· τὸν ἐξ ἀγέλης γὰρ ἀπειδῇ ταῦρον, ὃν οὐχ αἰροῦσ' ἀνέρες οὐδὲ δέκτα, τοῦτον γραῦς στείχουσα μὴ μόνον οὐατος ἔλκει τόνδ' ἐπὶ βοῶν· ὃ δ' ὡς ματέρὶ πάϊς ἔπεται. Σὺν τὸδε, Δάμπερ, σὺν τὸ σθένος· Ἰλαος εἷης, καὶ πάντων βάλλοι κλᾶρος ἐν Ἑρμιόνῃ.

De re cf. Pausanias II, 35, 5. Templum Chthoniæ Cereris a piratis dirutum Pompeii temporibus. V. Plutarch. Pomp. c. 24. Argumentum fragmenti Paradoxii aptum; versibus ea scripserunt Poly-

4.

Nonnulli Palamaonem, alii Mercurium, alii Prometheus dicunt caput aperuisse Jovi Minervam parturienti. Aristocles vero Minervam in Creta natam esse statuit, dicitque deam in nube latuisse, quam nubem Juppiter percutens deam in lucem edidisset.

5.

Cerem Hermionenses colunt, et splendida ei magnificaque sacra faciunt : festum illud Chthonium appellant. Audio sane maximos boves a muliere, Cereris sacerdote, ad aram e grege se abduci atque mactari permittere. Hæc autem testimonio comprobatur Aristocles, qui canit :

O fecunda Ceres, Siculas veneranda per oras,
Cecropiosque agros! hoc ego præcipue
miror, in Hermione quod magno robore taurum,
quemque viri possent vix domuisse decem,
e grege deductum sola aure adduxit ad aram
sancta tibi mulier; qui puer ut sequitur.
Hæc tua vis, Ceres, est; tu nobis esto benigna,
per teque Hermione læta beata fuit.

critus, Philostephanus, Archelaus. Idem fecerit Aristocles. — Apud schol. Theocrit. XV, 64 laudatur Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ Ἑρμιόνης (Cereris Hermionensis) ἱεροῦ. Ubi Wartonus pro Aristotele forte *Aristophanem*, Prellerus (ad Polem. p. 59) *Aristidem* reponi vult (V. Aristotelis fr. 2). Si quid mutandum, suspicor scriptum fuisse *Aristocles*.

ΠΕΡΙ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

6.

Photius Lex. : Μίνθα, τὸ παρ' ἐνίοις ἡδύοσμον· εἰς δὲ μεταβάλλειν φασὶ τὴν Ἄδου παλλακὴν, ἀφ' ἧς καὶ τὸ περὶ τὴν Ἥλιν ὄρος· Ζηνώδοτος δὲ τὴν Ἰυγγα ὑπ' ἐνίων Μίνθαν λέγεσθαι, θυγατέρα μὲν οὖσαν Πειθοῦς, Ναΐδα δὲ νόμφην· Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τῷ Περὶ γιγάντων διαπλασθῆναι τὸν ἐπ' αὐτῇ μῦθον διὰ τὸ καρπῶδες εὐρεθὲν τῷ καταφρονηθῆναι τὸ φυτόν.

Postrema sensu carent. Scripserim διὰ τὸ ναρκῶδες ε. τ. καταφρυγηθῆναι vel κατατριβῆναι τὸ φ. Fabulam Aristocles haud dubie eam respicit, quam innuit schol. ad Nicand. Alex. 374 : Μίνθη Ἄδου παλλακὴ οὕτω καλούμενη, ἣν διεσπάραξεν ἡ Περσεφόνη, ἐφ' ἣ τὴν δμῶνυμον πόαν ἀνέδωκεν δ' Ἄδης. Cf. Oppian. Hal. III, 486; Pollux On. VI, 68; Ovid. Met. X, 729. De monte v. Strabo VIII, p. 344.

ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

7.

Athenæus XIV, p. 620, D : Καὶ οἱ καλούμενοι δὲ Ἰλαρωδοὶ (οὓς νῦν τινὲς Σιμωνίδους καλοῦσιν, ὡς Ἀριστοκλῆς φησιν ἐν πρώτῳ Περὶ χορῶν, τῷ τὸν Μάγνητα Σίμον διαπρέψαι μάλλον τῶν διὰ τοῦ Ἰλαρωδεῖν ποιητῶν) συνεχῶς ἡμῖν ἐπιφαίνονται. Καταλέγει δὲ δ' Ἀρι-

στοκλῆς καὶ τούσδε ἐν τῷ Περὶ μουσικῆς γράφων ὧδε·
« Μαγῶδός οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ αὐτὸς τῷ λυσισῶδῳ. »

ΠΕΡΙ ΧΟΡΩΝ.

8.

E LIBRO PRIMO.

De hilarodis et simodis. Vide fragm. antecedens. Adde Athen. XIV, p. 621, B : Σεμνότερος δὲ τῶν τοιούτων ἐστὶ ποιητῶν Ἰλαρωδὸς καλούμενος. Οὐδὲ γὰρ σχινίζεται· χρῆται δ' ἐσθῆτι λευκῇ ἀνδρεία, καὶ στεφανοῦται χρυσοῦν στέφανον· καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήμασιν ἐχρῆτο, ὡς φησιν ὁ Ἀριστοκλῆς, νῦν δὲ κρηπίσι. Ψάλλει δ' αὐτῷ ἄρρην ἢ θήλειαν, ὡς καὶ τῷ αὐλωδῷ. Δίδοται δὲ ὁ στέφανος τῷ Ἰλαρωδῷ καὶ τῷ αὐλωδῷ, οὐ τῷ ψάλτῃ, οὐδὲ τῷ αὐλητῇ. Ὁ δὲ μαγῶδός καλούμενος τύμπανα ἔχει, καὶ κύμβαλα, καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεῖα· σχινίζεται τε, καὶ πάντα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμου, ὁποκρινόμενος ποτὲ μὲν γυναικαὶ καὶ μοιχοῦς καὶ μαστροποὺς, ποτὲ δὲ ἄνδρα μεθύοντα καὶ ἐπὶ κῶμον παραγενόμενον πρὸς τὴν ἔρω-μένην.

9.

E LIBRO OCTAVO.

Athenæus XIV, p. 630, B : Καλεῖται δ' ἡ μὲν σατυρικὴ ὄρχησις, ὡς φησιν Ἀριστοκλῆς ἐν ὀγδόῳ τῶν Περὶ χορῶν, σίκινινς, καὶ οἱ σάτυροι σικιννισταί.

10.

Idem XIV, p. 620, B : Ὅτι δ' ἐκαλοῦντο οἱ ῥαψῶδοι καὶ Ὀμηρισταί, Ἀριστοκλῆς εἰρηκεν ἐν τῷ Περὶ χορῶν.

DE GIGANTIBUS.

6.

Mentha, herba quæ a nonnullis ἡδύοσμον vocatur. In hanc commutatam dicunt *Menthā*, Plutonis pellicem, a qua mons prope Elin situs nomen habeat. Zenodotus *Iyngem*, *Suadæ* filiam *Naldaque* nympham, a nonnullis *Menthā* appellari tradit. Aristocles autem in libro *De Gigantibus* fictam de *Mentha* fabulam inde esse ait, quod planta conficata (?) odorem torporificum emittere reperta sit.

DE MUSICA.

7.

Etiam *Hilarodi* qui vocantur (quos nunc *Simodos* nonnulli appellant, ut ait Aristocles primo libro *De choris*, eo quod *Simus* *Magnes* inter omnes, qui hoc genus hilarium carminum tractarunt, maxime excelluerat) frequenter nobis se offerunt. Recenset autem etiam hos Aristocles in libro *De musica* ita scribens : « *Magodus*, hic vero idem est atque *Lysiodus*. »

8.

Gravior honestiorque poetis hujusmodi est hilarodus. Nec enim molliter aut indecore agit; utitur autem virili veste candida, et auream gestat coronam : et olim quidem calceamentis utebatur, ut ait Aristocles, nunc vero crepidis. *Lyram* ei pulsant mas aut femina; quemadmodum et *aulædo* sive mas sive femina tibiis succinit. Corona autem tribuitur hilarodo, quemadmodum et aulodo, non *lyram* pulsanti, nec *tibicini*. Qui vero *magodus* vocatur, is *tympna* habet et *cymbala* et omnia circum ipsum indumenta muliebria : et molliter ille agit, et omnia facit quæ parum modesta sunt, modo mulieris partes agens, aut *mæchi* aut *lenonis*, modo *viri ebrii* aut *comessatum euntis* ad *amasiā*.

9.

Satyrice saltatio, ut Aristocles libro octavo *De choris* ait, *Sicinnus* vocatur, *satyri* vero *Sicinnistæ*.

10.

Rhapsodos etiam *Homeristas* vocatos esse, Aristocles in opere *De choris* dicit.

11.

Athen. I, p. 22, A : 'Αριστοκλῆς γοῦν φησιν, ὅτι Τελέστης, ὁ Αἰσχύλου ὀρχηστῆς, οὕτως ἦν τεχνίτης, ὥστε ἐν τῷ ὀρχεῖσθαι τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας φανερὰ ποιῆσαι τὰ πράγματα δι' ὀρχήσεως.

12.

Idem IV, p. 174, B : 'Ἰσορεῖ 'Αριστοκλῆς ἐν τῷ Περὶ χορῶν οὕτως πῶς λέγων· « Ζητεῖται πότερα τῶν ἐμπνευστῶν ἐστὶν ὄργανον ἢ ὑδραυλὶς ἢ τῶν ἐντατῶν. 'Αριστόξενος μὲν οὖν τοῦτο οὐκ οἶδε. Λέγεται δὲ Πλάτων μισρὰν τινα ἔννοιαν δοῦναι τοῦ κατασκευάσματος νυκτερινὸν ποιήσαντα ὠρολόγιον εἰκοτὸς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλειψύδραν μεγάλην λίαν. Καὶ τὸ ὑδραυλικὸν δὲ ὄργανον δοκεῖ κατὰ κλειψύδραν εἶναι. Ἐντατὸν οὖν καὶ καταπτὸν οὐκ ἂν νομισθεῖν, ἐμπνευστὸν δ' ἂν ἴσως ῥηθεῖν, διὰ τὸ ἐμπνεῖσθαι τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Κατεστραμμένοι γάρ εἰσιν οἱ αὐλοὶ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀρασσομένου τοῦ ὕδατος ὑπὸ τινος νεανίσκου, ἔτι δὲ δεικνυμένων ἀξινῶν διὰ τοῦ ὄργανου, ἐμπνεύονται οἱ αὐλοὶ καὶ ἔχον ἀποτελοῦσι προσηνῇ. Ἔοικε δὲ τὸ ὄργανον βωμῷ στρογγύλῳ. Καὶ φασὶ τοῦτο εὐρῆσθαι ὑπὸ Κτησιδίου κουρέως, ἐνταῦθα οἰκοῦντος ἐν τῇ Ἀσπενδίᾳ, ἐπὶ τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου· διαπρέψαι τέ φασὶ μεγάλως. Τούτῳ οὖν καὶ τὴν αὐτοῦ διδάξαι γυναῖκα Θαΐδα. »

Ad Aristoclis Περὶ χορῶν opus referenda etiam puto quæ leguntur ap. Bekk. An. p. 451 de Asiade cithara. Libri ibi pro Aristocle exhibent Aristotelem (v. ejus fr. 259).

Aristoclis ad Apollodorum epistolam commemorat Athenæus XIV, p. 636, F : 'Απολλόδωρος ἐν τῇ πρὸς τὴν 'Αριστοκλείους ἐπιστολὴν ἀντιγραφεῖ, ὃ νῦν, φησὶν, ἡμεῖς λέγομεν ψαλτήριον, τοῦτ' εἶναι μάγαδιν, ὃ δὲ κλειψίαμβος κληθεῖς, ἔτι δὲ ὁ τρίγωνος καὶ ὁ ἐλυμνος καὶ τὸ ἐννεάχορδον ἀμαυρότερα τῇ χρεῖᾳ καθέστη-

11.

Aristocles dicit Telestem Æschyli saltatorem, artem illam sic coluisse, ut quum saltaret Septem duces ad Thebas, res ab his gestas saltationis gestibus evidentes oculis subjecerit.

12.

Tradit Aristocles in libro De choris ita fere dicens : « Queritur hydraulis utrum ex instrumentis sit quæ inflantur, an ex iis quæ intenduntur? Aristoxenus quidem hoc ignoravit. Platonem vero aiunt parvam quandam notionem hujus fabricæ ostendisse, nocturnum facientem horologium hydraulico simile, veluti clepsydram admodum magnam. Et videtur ipsum organum hydranlicum clepsydra esse. Igitur non in eorum numero habendum fuerit, quæ tenduntur pulsanturque : inspiratum vero forsitan rectius dicetur, quoniam ab aqua spiritum accipit. Nam in aquam obversæ sunt fistulæ : et aquam agitante juvene aliquo, axibusque per instrumentum pervadentibus, inflantur fistulæ et gratum edunt sonum. Simile est autem hoc organum

xs. Apollodorus ille qui sit nescio. Ne de Atheniensi grammatico cogitemus, tempora obstant.

Aristoclem libro primo *De republica Laconica* laudat Athenæus p. 140, B; verum quum paullo post bis laudetur *Nicocles Lacon*, recte statuissse videtur Schweighæuserus Aristoclem illum scribarum errore natum esse ex Nicocle (ubi vide).

ARISTOCRATES.

Hipparchi filius, Lacedæmonius (fr. 2) primo vel secundo ante Christum seculo scripsit.

ΛΑΚΩΝΙΚΑ.

1.

E LIBRO QUARTO.

Athenæus III, p. 82, E : « Ἐπιμηλὶς δὲ καλεῖται (φησὶ Πάμφιλος) τῶν ἀπίων τι γένος. » Ἐσπερίδων δὲ μῆλα οὕτως καλεῖσθαι τινὰ φησὶ Τιμαχίδας ἐν τῷ τετάρτῳ Δείπνων. Καὶ ἐν Λακεδαίμονι δὲ παρατίθεσθαι τοῖς θεοῖς φησὶ Πάμφιλος ταῦτα· εὖσµα δὲ εἶναι καὶ ἄβρωτα, καλεῖσθαι δ' Ἐσπερίδων μῆλα. Ἀριστοκράτης γοῦν ἐν τετάρτῳ Λακωνικῶν· « Ἐτι δὲ μῆλα καὶ τὰς λεγοµένας Ἐσπερίδας. »

2.

Plutarch. Lyc. c. 4 : « Ὅτι δὲ καὶ Λιδύην καὶ Ἰεθρίαν ἐπῆλθεν ὁ Λυκούργος, καὶ περὶ τὴν Ἰνδικὴν πλανηθεὶς τοῖς γυμνοσοφισταῖς ὠμίλησεν, οὐδένα πλὴν Ἀριστοκράτη τὸν Ἰπάρχου Σπαρτιάτην εἰρηχότα γινώσκομεν.

aræ rotundæ : dicuntque inventum esse a Ctesibio tonsore, hic habitante in Aspendia [Alexandriæ vico] sub secundo Evergete, et valde aiunt excelluisse : hunc vero etiam uxorem suam Thaidem docuisse. »

LACONICA.

1.

Epimelis vocatur, ait Pamphilus, pirorum quoddam genus. Esse malorum genus, quæ *Hesperidum mala* dicantur, ait Timachidas quarto libro Convivii. Ea Lacedæmone diis apponi ait Pamphilus; esse autem illa fragrantia quidem, sed in cibum non admitti. Aristocrates quidem quarto Rerum Laconicarum scribit : « Insuper mala et quas Hesperidas vocant. »

2.

Africam quoque et Hispaniam a Lycurgo aditas, vagatumque eum per Indiam, cum Gymnosophistis versatum esse, præter Aristocratem Hipparchi filium, Spartanum, qui tradiderit, neminem inventi.

3.

Idem ib. c. 31 extr. : Ἀριστοκράτης δ' ὁ Ἰππάρχου φησὶ τοὺς ξένους τοῦ Λυκούργου τελευτήσαντος ἐν Κρήτῃ καῦσαι τὸ σῶμα καὶ διασπείραι τὴν τέφραν εἰς τὴν θάλασσαν, αὐτοῦ δεηθέντος καὶ φυλαξαμένου, μή ποτε ἄρα τῶν λειψάνων εἰς Λακεδαίμονα κομισθέντων, ὡς ἐπανήκοντος αὐτοῦ καὶ τῶν δρκων λελυμένων, μεταβάλωσι τὴν πολιτείαν.

4.

Idem Philopœm. c. 16. Philopœmen, secatis intestinis Spartæ tumultibus, Lacedæmoniōs ad fœdus Achæorum reduxit. Χρόνῳ δ' ὕστερον ἐγκαλέσας τι τοῖς Λακεδαιμονίοις στρατηγῶν ὁ Φιλοποίμην τοὺς μὲν φυγάδας κατήγαγεν εἰς τὴν πόλιν, ὀδοήκοντα δὲ Σπαρτιάτας ἀπέκτεινεν, ὡς Πολύβιος φησιν, ὡς δ' Ἀριστοκράτης, πεντήκοντα καὶ τριακοσίους, τὰ δὲ τείχη καθεῖλε, χώραν δὲ πολλὴν ἀποτεμόμενος προσέειπε τοῖς Μεγαλοπολίταις κτλ.

Cf. Exc. Polyb. XXI, 16. XXIII, 1, 1; 7, 5. (Ol. 147, 4. 189 a. C.). — Sequentia num ad eundem Aristocratem pertineant, incertum quidem, non improbable tamen.

5.

Stephan. Byz. : Ἀβαντίς, ἡ Εὐβοία, ... ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀβαντος τοῦ Ἀργείου ἢ τοῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀρεθούσης, ὡς Ἀριστοκράτης.

6.

Schol., Sophocl. Trach. 266 : Κρεώφυλος δὲ β', Ἀριστοκράτης δὲ γ', Τόξέα, Κλύτιον, Δηλίονα, sc. Euryti et Antioches filios fuisse dicunt. Tres etiam numerat Diodor. IV, 37. Cf. Welck. Cycl. p. 231.

(7.)

Schol. Aristophan. Nub. 971 : De Phryni citharædo Mytilenæo verba fiunt sæpe a comicis commemorato, quippe qui ἐκαινούργησε κλάσας τὴν ᾠδὴν παρὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶ καὶ Ἀριστοκράτης.

3.

Aristocrates, Hipparchi filius, Lycurgo in Creta mortuo, ab hospitalibus ejus corpus crematum, cineresque in mare dispersos perhibet; obtemperasse nimirum eos ipsius Lycurgi precibus, id caventis, ne suis reliquiis Spartam allatis, tamquam ipse si rediisset, cives soluta sacramenti religione rempublicam a se institutam mutarent.

4.

Postea temporis Philopœmen præturam gerens, incertum quod crimen Lacedæmoniis objiciens, quum exules eorum in urbem restituit, tum Spartanos octoginta (hunc numerum habet Polybius; Aristocrates centum et triginta) necavit; muros dejecit, multumque agri ademptum urbi Megalopolitanis attribuit.

Pro Ἀριστοκράτης = Valckenarius apud Burgessium in Diario classico fasc. 44, p. 280, Ἀριστόξευος, Burgessius ipse Φερεκράτης, quod probabilius. Phrynis memoratur in fragmento Pherecratis ap. Plutarch. Mor. p. 1142. Fortasse tamen delendum καὶ Ἀριστοκράτης. = DINDORF. Cf. Istri fr. 49.

ARISTOCREON.

Plinius H. N. VI, 36, p. 388 ed. Tauchn. : *Simili modo et de mensura ejus (spatii quod est a Syene ad Meroon) varia prodidere : primus Dalion ultra Meroen longe provectus. Mox Aristocreon et Bion et Basilis, etc.* (V. fragm. Basilidis). Aristocreon hic idem fuerit cum Aristocreonte Chrysippi Solensis familiari et discipulo, qui defuncto magistro (207 a. C.) statuam posuit (Plutarch. De Stoic. repugn. c. 2 p. 1133, F). Libros de Æthiopia jam legit æqualis Aristocreontis Hermippus (v. fr. 2).

(ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ.)

1.

Plinius H. N. VI, 35, p. 390 Tchn. : *Aristocreon Libyæ latere a Meroe oppidum Tolen dierum quinque itinere tradit. Inde dierum duodecim Esar Ægyptiorum oppidum qui Psammetichum fugerint. In eo produntur annis trecentis habitasse. Contra in Arabico latere Daron oppidum esse eorum. Bion autem, etc.* (v. Bionis fr. 3).

Ibidem inter alios Æthiopiæ populos recensentur Ptoembari, Ptoemphanæ, qui canem pro rege habent, motu ejus imperia augurantes. Hæc item sunt Aristocreontis.

2.

Ælianus H. A. VII, 40 : Πέπυσμαι δὲ καὶ Αἰθιόπων εἶναι ἔθνος, ἐν ᾧ βασιλεύει κύων, καὶ τῇ ἐκείνου

5.

Abantis Eubœa dicta est ab Abante Argivo vel Neptuni et Arethusæ filio, ut Aristocrates ait.

6.

Creophylus duos, Aristocrates vero tres, Toxeum scilicet, Clytium et Deionem, filios Euryti fuisse dicit.

(7.)

Phrynis citharædus frangens cantum contra morem priscum mutavit, ut Aristophanes ait et Aristocrates.

(ÆTHIOPICA.)

2.

Nationem Æthiopum esse audiui, quæ canem habet regem et illius arbitrio paret; si suo quodam modo gannit vel

δρμῇ πείθονται : κνυζωμένου τε ἴσασιν, ὅτε μὴ θυμῶνται, καὶ ὑλακτοῦντος τὴν ὀργὴν συνιᾷσι. Τοῦτο εἰ τῷ ἱκανὸς Ἑρμιππος τεκμηριῶσαι, μάρτυρά οἱ τοῦ λόγου ἐπαγόμενος Ἀριστοκρέοντα (sic. Schneider pro vlg. Ἀριστοκλέωνα), πειθέτω.

Nihil obstat quin hæc Hermippus in libris De vitis philosophorum tradiderit. Cf. Plutarch. De commun. notit. c. 16, p. 1064, B : Ἔθνος εἶναι φασιν Αἰθιοπῶν, ὅπου κύων βασιλεύει καὶ βασιλεὺς προσαγορεύεται, καὶ γέρα καὶ τιμὰς ἔχει βασιλέως, ἄνδρες δὲ πρᾶσσουσιν ἅπερ ἡγεμόσι πόλεων προσήκει καὶ ἄρχουσιν. Quibus subijcit : Ἄρ' οὖν παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς ὁμοίως τὸ μὲν ὄνομα καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ἀγαθοῦ πάρεστι τῇ ἀρετῇ, καὶ μόνην ταύτην αἰρετὸν καὶ ὠφέλιμον καὶ συμφέρον καλοῦσι, πράττουσι δὲ ταῦτα καὶ φιλοσοφοῦσι καὶ ζῶσι καὶ ἀπονησκούσιν, ὥσπερ ἀπὸ προστάγματος τῶν ἀδικηφόρων.

Quæ leguntur ad Hermippi fragm. 76 inde a verbis : *Ceterum e Plinio*, ea deleas, velim.

3.

Plinius H. N. V, 10, p. 316 Tchn. : *Aristocreon ab Elephantide ad mare DCCL. M. passuum* (esse dicit).

ARISTOCRITUS.

ΠΕΡΙ ΜΙΛΗΤΟΥ.

1.

Schol. Apollon. Rh. I, 186 : Ὁ δὲ Μίλητος, ἄρ' οὐ καὶ ἡ πόλις Μίλητος, Εὐξαντίου τοῦ Μίνως ἦν. Οἱ δὲ φασιν αὐτὸν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρείας τῆς Κλεόχου... Καὶ Ἀριστόκριτος φησὶν ὅτι Ἀρεία θυγάτηρ ἐγένετο Κλεόχου, ἧς καὶ Ἀπόλλωνος γενεσθῆαι βρέφος,

murmurat, eum non iratum esse norunt; si latrat, iram agnoscunt. Hoc, si cui testimonio sufficiens videatur Hermippus, testem sibi narrationis adducens Aristocreonem, credat.

DE MILETO.

1.

Miletus, a quo Miletus urbs nomen habet, Euxantii filius, Minois nepos fuit. Alii Apolline et Area Cleochi filia natum dicunt. Aristocritus quoque Aream ait filiam Cleochi fuisse, eamque ex Apolline peperisse infantem, quod in milacem (sive smilacem) exposuisset; Cleochum vero suscepisse et a milace nomen ei dedisse Mileto. Hunc deinde adultum, quum Minois invidia premeretur, in Samum insulam abiisse, ubi etiam locus quidam Miletus de nomine ejus vocatur. Samo deinceps in Cariam profectus cognominem ipsi Miletum urbem condidit.

καὶ τοῦτο ἐκτεθῆναι εἰς μίλακα. Τὸν δὲ Κλεόχον ἀνελέσθαι, καὶ ὀνομάσθαι ἀπὸ τῆς μίλακος Μίλητον. Τοῦτον δὲ ἀνδρωθέντα καὶ φθονούμενον ὑπὸ τοῦ Μίνως, ἀναχωρῆσαι εἰς τὴν Σάμον· ἄρ' οὐ καὶ τόπος ἐστὶ Μίλητος· καὶ ἀπὸ τῆς Σάμου μεταβὰς εἰς τὴν Καρίαν, ἔκτισε πόλιν, Μίλητον ἄρ' ἐαυτοῦ καλέσας.

Εὐξαντίου τοῦ Μίνως] ex cod. Paris.; E. τ. Μίλωνος sch. vett. Apud Apollodor. III, 1, 2, 6 Minois et Dexitheæ filius est Εὐξάνθιος. Quod ne n. l. reponendum putemus facit Etym. M. p. 394, 34 : Εὐξαντίδος γενεῆς, Εὐξάντιος· τὸ πατρωνυμικὸν Εὐξαντιάδης κτλ. Bekk. An. p. 830, 25 : τὸ δὲ Εὐξαντίας ἀπὸ τοῦ Εὐξάντιος. Euxantidarum (bene carminatorum) genus Milesium fuisse videtur. Celebrantur Μιλήσια ἔρια. Cf. Dindorf. in St. Thes. v. Εὐξάντιος et Μίλων. — φθονούμενον κτλ.] Cf. Ovid. Met. 9, 442. Alii aliter. V. Nicander ap. Antonin. Lib. 30; Apollodor. III, 1, 2. ibiq. interpr. Plura de his præbebunt Rambach. De Mileto, Halæ 1790. Schröder. De rebus Milesiorum, Stralsund. 1827. Soldau. Rerum Miles. Com. I. Darmstadt 1829.

2.

Parthenius Erot. c. 11 : Περὶ Βυβλίδος. Ἰστορεῖ Ἀριστόκριτος περὶ Μιλήτου καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος Καύναυ κτίσει. — Περὶ δὲ Καύνου καὶ Βυβλίδος, τῶν Μιλήτου παίδων, διαφόρως ἱστορεῖται. Νικαίνετος μὲν γάρ φησι τὸν Καῦνον ἐρασθέντα τῆς ἀδελφῆς, ὡς οὐκ ἔλγηε τοῦ πάθους, ἀπολιπεῖν τὴν οἰκίαν καὶ δεύσαντα πόρρω τῆς οἰκείας χώρας, πόλιν τε κτίσαι καὶ τοὺς ἀπεσχεδιασμένους τότε Ἴωνας ἐνοικίσαι· λέγει δὲ ἔπειτα τοῖςδε·

Αὐτὰρ ὅγε προτέρωσσε κιὼν Οἰκούσιον ἄστν
κτίσσατο, Τραγασίη δὲ Κελαινοῦς εἶχτο παιδί.
ἢ οἱ Καῦνον ἔκτικτεν αἰεὶ φιλέοντα θέμιστας·
γεῖνατο δὲ βαδάλῃς ἐναλίγκιον ἀρκευθοῖσι
Βυβλίδα, τῆς ἦτοι ἀέκων ἡράσσατο Καῦνος·
βῆ δὲ πέρην Διάς, φεύγων ὀριώδεα Κύπρον

2.

DE BYBLIDE.

Narrant Aristocritus De Mileto, et Apollonius Rhodius De Cauno condita.

De Cauno et Biblide, Mileti liberis, diversimode narratur. Nicænetus enim ait Caunum adamasse sororem, et quum non quiesceret in eo hic affectus, reliquisset paternam domum, proculque a patria profectum condidisse urbem, in quam dispersos eo tempore Iones congregavit. Versus, quibus hæc dicit, hi sunt :

(Miletus) vero procul abiens Cæsius urbem condidit; et Tragassæ se Celænus junxit filius, quæ ei Caunum peperit æquis semper gaudentem legibus; genuit etiam teneris similem juniperis Byblidem, quam quidem invitatus ardebat Caunus; quare abiit trans Dium, fugiens anguiferam Cyprum

καὶ Κάπρος ὀλιγενὲς καὶ Κόρια ἰσά λοετρά·
ἐνθ' ἦτοι πολίεθρον εἰδεῖματο πρώτος Ἴωνων.
Αὐτὴ δὲ γνωτὴ, ὁλολυγόνος οἶτον ἔχουσα,
Βυβλὶς ἀποπρὸ πυλῶν Καῦνου ὠδύρατο νόστον.

Οἱ δὲ πλείους τὴν Βυβλίδά φασιν, ἔρασθεισαν τοῦ Καῦ-
νου, λόγους αὐτῶ προσφέρειν καὶ δεῖσθαι μὴ περιδεῖν
αὐτὴν εἰς πᾶν κακὸν προελθοῦσαν· ἀποστύγσαντα δὲ
οὕτως τὸν Καῦνον περαιωθῆναι εἰς τὴν τότε ὑπὸ Λελέ-
γων κατεχομένην γῆν, ἐνθα κρήνη Ἐχνητὴς, πόλιν τε
κτίσαι τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Καῦνον· τὴν δὲ ἄρα,
ὑπὸ τοῦ πάθους μὴ ἀνιεμένην, πρὸς δὲ καὶ δοκοῦσαν
αἰτίαν γεγενέαι Καῦνῳ τῆς ἀπαλλαγῆς, ἀναψαμένην
ἀπὸ τινος ὁρὸς τὴν μίτρην, ἐνθεῖναι τὸν τράχηλον.
Λέγεται δὲ καὶ παρ' ἡμῖν οὕτως·

Ἡ δ' ὅτι δὴ ὁλοοῖ κασιγνήτου νόον ἔγνω,
κλαῖεν ἀηδονίδων θαμινώτερον, αἶτ' ἐνὶ βήσσης
Σιθονίῳ κούρῳ πέρι μυρίον αἰάζουσιν·
καὶ ῥα κατὰ στυγελοῖο σφρωνίδος αὐτίκα μίτρην
ἀψαμένη, δειρὴν ἐνεθήκατο· ταὶ δ' ἐπ' ἐκείνῃ
βεῦδα παρθενικαὶ Μιλησίδες ἐρρήξαντο.

Φασὶ δὲ τινες καὶ ἀπὸ τῶν δακρύων κρήνην ρυτῆναι
ἰδίᾳ τὴν καλουμένην Βυβλίδά.

De Nicæneti fragmento v. Is. Voss. ad Pompon.
Melam I, 16, et Jacobs. ad Anthol. tom. VII,
p. 233. — Κελαινοῦς] Passov. Καλαινεὺς Cornarius;
Καλαινοῦς Voss. Apud Ovid Met. 9, 451 uxorem
ducit *Cyanen*, Mæandri filiam. — βῆ δὲ πέρην
Δίας] Passov.; βῆ δὲ φερένδιος Cornarius; Βῆ ἐπ' ἔραν
Δίας Voss. « At neque recte dicitur ἔρα Δίας, ne-
que in Dia regione condita erat urbs Caunus. Ja-
cobsins, ut indicaretur causa cur fugam capesserit
Caunus, proposuit hæc : Βῆ δ' ὅγ' ἄφαρ δέννους
φεύγων; sed ipse parum tribuit huic conjecturæ. »

et Caprum silvum et Cariae sacra balnea;
ibique urbem ædificavit primus Ionum.
Ipsa vero soror Iusciniae tristitiam habens
Byblis procul a portis Cauni ploravit reditum.

Plurimi autem Byblida aiunt amore Cauni captam sermo-
nes cum eo contulisse ac rogasse ne contemneret ipsam
quæ in omne malum inciderit. Caunum vero aversatum
tum trajecisse in regionem a Lelegibus eo tempore occupa-
tam, ubi Echeneis fons, ibique urbem condidisse quæ de
nomine ejus Caunus appelletur. Byblidem interea, quum
amoris affectus non relinqueret eam, prætereaque ipsa se
putaret auctorem exstitisse Cauno exilii, alligato ad quer-
cum balteo collum innexuisse, quod a me ipso quoque his
versibus descriptum est :

Hæc ubi miseri fratris mentem cognovit,
flebat Iuscinii intentius, quæ in convallibus
Sithonium puellum indesinenter plorant.
Ac duræ quercui statim balteum
alligans collum implicuit, lugentesque eam
vestimenta virgines Milesiæ dilacerarunt.

Passov. De Byblide fonte cf. schol. Theocrit. VII,
115. Conon Narr. 2.

Parthenius cap. 14 de Antheo historiam narrans
præmittit : Ἰστορεῖ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ τὰ Μιλησιακά.
Inter hos Aristocritum fuisse probabile, nisi forte
ipsum Aristocriti nomen in Aristotelis abiit.

2 a.

Parthenius c. 26 : Περὶ Ἀπριάτης. Ἰστορεῖ
Εὐφορίων Θρακί. — Ἐν Λέσβῳ παιδὸς Ἀπριάτης
Τράμβηλος δὲ Τελαμῶνος ἐρασθεὶς πολλὰ ἐποιεῖτο εἰς
τὸ προσαγαγέσθαι τὴν κόρην· ὥς δ' ἐκείνη οὐ πάνυ
ἐνεδίδου, ἐνενοεῖτο δόλῳ καὶ ἀπάτῃ περιγενέσθαι αὐτῆς.
Πορευομένην οὖν ποτε σὺν θεραπαινίδιοις ἐπὶ τι τῶν
πατρίων χωρίων, δὲ πλησίον τῆς θαλάσσης ἔκειτο, λο-
χίσας εἰλεν. Ὡς δὲ ἐκείνη πολὺ μᾶλλον ἀπεμάχετο
περὶ τῆς παρθενίας, ὀργισθεὶς Τράμβηλος ἐρρίψεν
αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐτίγχανε δὲ ἀγχιβαθὲς οὖσα.
Καὶ ἡ μὲν ἄρα οὕτως ἀπολῶλει. Τινὲς μὲν τοι ἔρασαν
[Γράφει Ἀριστοκρίτος ἐν τοῖς Περὶ Μιλήτου mgo co-
dicis Vaticanis] διωκομένην ἑαυτὴν ρίψαι. Τράμβηλον
δὲ οὐ πολλὸ μετέπειτα τίσις ἐλάμβανεν ἐκ θεῶν. Ἐπειδὴ
γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐκ τῆς Λέσβου πολλὴν λείαν ἀποτεμό-
μενος ἤγαγεν, οὗτος ἐπαγομένῳ αὐτὸν τῶν ἑγχωρίων
βοηθὸν συνίσταται αὐτῶ· ἐνθα δὴ πληγὴς εἰς τὰ στέρνα
παραχρῆμα πίπτει· ἀγάμενος δὲ τῆς ἀλκῆς αὐτὸν
Ἀχιλλεὺς ἐτι ἐμπνουν ἀνέκρινεν, ὅστις τε ἦν καὶ δρόθεν·
ἐπεὶ δὲ ἔγνω παῖδα Τελαμῶνος ὄντα, πολλὰ κατοδυρό-
μενος ἐπὶ τῆς ἡϊόνος μέγα χῶμα ἔχωσε· τοῦτο ἔτι νῦν
ἥρῳον Τραμβήλου καλεῖται.

Cf. Tzetzes ad Lycophr. 467 : Μετὰ γὰρ τὴν ὕφ'
Ἡρακλέους γενομένην τῆς Τροίας ἄλωσιν, Τελαμῶν
Θεάνειραν τὴν καὶ Ἡσιόνην ὥς ἐξάριετον γέρας ἔλαβεν,
ὥς Ἰστρος ἐν Συμμίχοις φησίν. Αὐτὴ δ' ἐκ Τελαμῶνος

Addunt nonnulli ex lacrimis istis fontem natum esse, qui
Byblis vocetur.

2 a.

Trambelus Telamonis filius Apriates puellæ in Lesbo
amore captus, multa faciebat, quo puellam illectaret. Ve-
rum quum illa nihilo mitior fieret, meditabatur dolo ac
fraude eam circumvenire. Euntem itaque aliquando una
cum ancillis in paternum rursus, non procul mari situm, ex
insidiis adortusprehendit, et quum illa multo magis pro
virginitate sua tutanda obluclaretur, iratus Trambelus pro-
jecit eam in altum valde tum existens mare, et sic quidem
interiit illa. Quanquam alii scripserunt eam ob persecutionem
Trambeli se ipsam præcipitasse. Porro Trambelum non longe
post ultio quoque deorum sequuta est. Quum enim Achilles
multam ex Lesbo prædā partem abduceret, ille ab indi-
genis ad auxilium ferendum inductus, contra Achillem
se opposuit. Ubi in pectore vulneratus statim concidit.
Admiratus autem robur ejus Achilles spirantem adhuc in-
terrogavit, quis et unde esset? quumque cognovisset eum
Telamonis esse filium, in multo luctu ei tumulum effodit,
qui adhuc hodie heroum Trambelli appellatur.

ἐγκυος γενομένη ἀπέδρασε τῆς νεώς καὶ νηξαμένη ἦλθεν εἰς Μίλητον. Ἐγὼ δὲ ὠνηθεῖσάν φημι παρὰ Πριάμου βασιλεύοντος τῆς Μιλήτου Ἀρίωνος, δς αὐτὴν ἐν ὕλῃ κεκρυμμένην εὐρόν διέσωσε, καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα υἱὸν Τράμβηλον κληθέντα ἀνέθρεψεν ὡς ἴδιον παῖδα. Τῆς δ' ἐπὶ Ἰλίου στρατείας γενομένης, Ἀχιλλεὺς εἰς Μίλητον παρεγένετο, καὶ τὸν Τράμβηλον ἀντιστάντα ἀνείλε. Θαυμάσας δὲ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ, καὶ μαθὼν Τελαμῶνος εἶναι υἱὸν, ἔθαψεν αὐτὸν, δακρύσας ὡς συγγενῇ. His adde quæ ex Aristobulo Cassandrensi (fr. 3, p. 97 in Scriptt. Alex. M.) Athenæus (II, p. 43, B) narrat de Achilleo Mileti fonte, ἀφ' ἧς (κρήνης) οἱ Μιλήσιοι περιγράνασθαι φασὶ τὸν ἥρωα, δτε ἀπέκτεινε Τράμβηλον τὸν τῶν Λελέγων βασιλέα.

3.

Plinius H. N. V, 37 : *Ionie ora habet... Samon : Partheniam primum appellatam Aristoteles tradit, postea Drysum, deinde Anthemusam, Aristocritus adjicit Melamphyllum, dein Cyparissiam : alii Parthenoarum, Stephanen.* Cf. Pausanias Res Sam. p. 8 sqq.

4.

ΤΑ ΠΡΟΣ ΗΡΑΚΛΕΩΔΩΡΟΝ ΑΝΤΙΔΟΞΟΥΜΕΝΑ.

Clemens Alex. Strom. V, p. 239, 51 : Ἀριστόκριτος δ' ἐν τῇ πρώτῃ τῶν πρὸς Ἡρακλεώδωρον ἀντιδοξομένων μέμνηται τίνος ἐπιστολῆς οὕτως ἐχούσης : « Βασιλεὺς Σκυθῶν Ἀτοίας Βυζαντίων δήμῳ. Μὴ βλάπτετε προσόδους ἐμὰς, ἵνα μὴ ἔμοι ἵπποι ὑμέτερον ὕδωρ πῶσι. » Συμβολικῶς γὰρ δὲ βάρβαρος τὸν μέλλοντα πόλεμον αὐτοῖς ἐπάγεσθαι παρεδήλωσεν.

Ἀτοίας] Ἀτέας Plutarch. An seni ger. resp. p. 792 C. (p. 968, 1 Did.) et Non suavit. vivi sec. Ep. p. 1095, F (p. 1341, 21 Did.), Lucian. Macrobr. c. 10, p. 641 Did. Cf. Frontin. Strat. II, 4, 20.

5.

Schol. Aristoph. Vesp. 846 : Ἔστι δὲ παροιμία, ἀφ' ἧς ἑστίας ἄρχου. Μῦθον δὲ συνέθηκεν Ἀριστόκριτος οὕτως ἔχοντα : μετὰ γὰρ τὸ καταλυθῆναι τὴν τῶν Τιτάνων ἀρχὴν, τὸν Δία δεξάμενον τὴν βασιλείαν

ἐπιτρέπειν Ἑστία λαβεῖν δὲ τι βούλοιτο. Τὴν δὲ πρῶτον μὲν παρθενίαν αἰτῆσαι, μετὰ δὲ τὴν παρθενίαν ἀπαρχὰς θυομένων αὐτῇ νέμεσθαι πρώτη παρὰ τῶν ἀνθρώπων.

De proverbio multa conguessit Leutsch. ad Zenob. I, 40.

ARISTOMENES.

Schol. Apoll. Rh. I, 164 : Λυκούργου καὶ Ἀντινόης Ἀγκαῖος καὶ Ἐπίχορος. Τιμᾶται δὲ παρ' Ἀρχάσιν, ὡς φησιν Ἀριστομένης. Μνημονεύει καὶ Ὀμηρος τοῦτο τοῦ Λυκούργου (II, η, 144)... καὶ ἄγεται μωλεία ἑορτὴ παρ' Ἀρχάσιν, ἐπειδὴ Λυκοῦργος λοχῆσας κατὰ τὴν μάχην εἶλεν Ἑρευθαλίωνα. Μῶλος δὲ ἡ μάχη.

Ἐπίχορος] Ἐποχος Apollodor. III, 9, 2, 1; Pausan. V, 5, 4. VIII, 4, 7. Iidem de matris nomine aliter statuunt. — Pro Ereuthalionem dicendus erat *Areithous*. Vide Homer. I, 1; Pherecydes fr. 87; Pausanias II, 11. Ereuthalion erat armiger *Areithoi*; postea a Nestore interfectus. V. Ariæthi Tegeatæ fr. 2. — Μῶλος] Cf. Molus filius et Mola filia Martis ap. Apollodor. I, 7, 7, 3 et A. Gell. XIII, 21.

Ceterum qui sit Aristomenes, et num recte se nomen habeat parum liquet. Cogitari possit de Aristotele, qui in Tegeatum republica de antiquissima Arcadam historia exposuit (Schol. Apoll. Rh. II, 264 coll. Clem. Alex. Protr. p. 17, D). Aristomenem quendam, cujus quæ patria sit, non acceperit, Varro R. R. p. 54 recenset inter eos qui de agricultura consuli possint. Noster fortasse est Aristomenes Atheniensis, cujus meminit Athenæus III, p. 115, A : Οὐδὲ γὰρ οὕτως εὐτυχὴς μνήμης ἔχω, ἃ ἐξέθετο πόπανα καὶ πέμματα Ἀριστομένης δ' Ἀθηναῖος ἐν τρίτῳ. Τῶν πρὸς τὰς ἱερουργίας. Ἐγνώμεν δὲ καὶ ἡμεῖς τὸν ἀνδρα τοῦτον, νεώτεροι πρεσβύτερον. Ὑποκριτὴς δ' ἦν ἀρχαίας κωμωδίας, ἀπελεύθερος τοῦ μουσικωτάτου βασιλέως Ἀδριανοῦ, καλούμενος ὑπ' αὐτοῦ Ἀττικοπέρδιξ. De Aristomene poeta comico, v. Meinek. Hist. crit. com. p. 210.

4.

Aristocritus in primo libro eorum, quæ contra Heracleodorum disputat, epistolam commemorat, quæ ita habet : « Rex Scythiarum Atheas Byzantinorum populo. Nolite damnum inferre redivitis meis, ne equi mei vestram bibant aquam. » Etenim symbolice barbarus bellum, quod illaturus iis sit, significavit.

5.

Proverbium est : *A Vesta ordiari*. Fabulam vero Aristocritus composuit hanc : Post dissolutum, ait, Titanum im-

perium, Jovem regno potitum Vestæ facultatem dedisse, ut quodcumque vellet acciperet. Eam igitur primum petisse virginitatem, deinde, ut primitiæ hominum sacrificantium ipsi primæ offerrentur.

Lycurgi et Antinoes filii Anceas et Epiochus (Epochus). Honoratur Lycurgus apud Arcades, ut Aristomenes dicit. Homerus quoque hujus Lycurgi meminit. Atque *Molea* festum apud Arcades celebratur, quod pugna, quam μῶλον Arcades dicunt, Lycurgus Ereuthalionem ex insidiis interfecisset.

ARISTONICUS TARENTINUS.

1.

Ptolemæus Hephæst. Nov. Hist. I, p. 183 ed. Westerm. : Ἀχιλλέα μὲν Ἀριστόνικος ὁ Ταραντῖνος διατρίβοντα ἐν ταῖς παρθένους παρὰ Λυκαμήδει Κερκυσεύραν καλεῖσθαι φησιν· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἰσσαν καὶ Πύρραν (καὶ Ἰσσαν καὶ Πύρραν· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ em. Roulez) Ἀσπετος καὶ Προμηθεύς.

2.

Id. ib. lib. II : Ὅτι τὴν μέσσην κεφαλὴν τῆς Ὑδρας Ἀριστόνικός φησιν ὁ Ταραντῖνος χρυσοῦν εἶναι. Hydram intellige, quam Hercules occidit.

3.

Hyginus Poet. astron. II, 34 : *Hunc (Orionem) Hesiodus Neptuni filium dicit, ex Euryale Minois filia natum, concessum autem ei, ut super fluctus curreret, nec eos infringeret. Aristonicus autem dicit quendam Hyrea fuisse Thebis, Pindarus autem in insula Chio. Hunc autem, quum Jovem et Mercurium hospitio recepisset, petiisse ab iis, ut sibi aliquid liberorum nasceretur. Itaque quo facilius petitum impetraret, bovem immolasse et his pro epulis apposuisse. Quod quum fecisset, poposcisse Jovem et Mercurium quod corium de bove fuisset detractum, et quod fecerant urinæ, in corium infudisse : ex quo postea natum puerum, quem Hyreus e facto Uriona nomine appellavit.*

Aristonicus] in aliis libris *Aristomachus*. Eadem varietas ap. Cæsar. German. ad Arat. Phæn. 327, ubi eadem historia. (Aristomachum quendam, qui de rebus quæ ad agriculturam pertinent, scripsit, memorat Plin. XI, c. 9. XII, 1, 14. XIII, § 47. XIV, s. 24. XIX, s. 26, § 4. XV. Auct. R. R. p. 395). — *Hyrea*] V. Müller. *Min.* p. 215.

Distinguendus a Tarentino *Aristonicus Alexandrinus*, Ptolemæi filius, qui Strabonis ætate Romæ artem grammatici professus est. Laudatur a Strabone I, p. 38 (ἐν τοῖς Περὶ Μενελάου πλάνης), Suida, Etym. M., schol. Homer., Eustath., Zonara, Ammonio, schol. Pindari, schol. Hesiodi, Athenæo, in Cramerii Anecd. Paris. I, p. 397 (Περὶ διαλέκτων), et III, p. 285, 18, etc. Præter Homerica et

Hesiodea scripserat Περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μουσείου, quod opus Sopater in libro XII Eclogarum adhibuerat, teste Phot. cod. 162. Cf. Villoison. Prolegg. XXXI; Jonsius III, 2, 3; Bæckh. præf. ad schol. Pindar. p. xvi. Preller ad Ptolemon. p. 179, et præ cæteris Lehrs. De stud. Aristarch. p. 5 sqq.

Incertum est ad quemnam Aristonicum pertineat locus Epit. Athenæi I, p. 20 : Τῆς δὲ κατὰ τοῦτον ὀρχήσεως τῆς τραγικῆς καλουμένης πρῶτος εἰσηγητὴς γέγονε Βάθυλλος Ἀλεξανδρεὺς, ὃν φησι νομίμως ὀρχήσασθαι Σέλευκος. Τοῦτον τὸν Βάθυλλον φησιν Ἀριστόνικος καὶ Πυλάδην, οὗ ἐστὶ καὶ σύγγραμμα περὶ ὀρχήσεως, τὴν Ἰταλικὴν ὀρχησιν συστήσασθαι ἐκ τῆς κομικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς πατυρικῆς, ἣ ἐλέγετο σίκιννος (διὸ καὶ οἱ Σάτυροι σικιννισταί), ἥς εὐρετὴς Σίκιννος τις βάρβαρος. Οἱ δὲ φασιν ὅτι Κρής ἦν ὁ Σίκιννος. Ἦν δὲ ἡ Πυλάδου ὀρχησις ὀγκώδης, παθητικὴ τε καὶ πολύκοπος, ἣ δὲ Βαθύλλειος ἱλαρωτέρα· καὶ γὰρ ὑπόρχημα τι τοῦτον διατίθεσθαι.

Ante Casaubonum legebatur : καὶ Πυλάδης. Librum Περὶ ὀρχήσεως Casaubonus non ad Pyladem, sed ad Aristonicum pertinere suspicatur. Quodsi est, quæritur an non *Aristonicus* esse potius debeat *Aristocles*, quem De choris scripsisse scimus, et quem de Sicinni et Sicinnistis laudat Athenæus XIV, p. 630, B. Athenæi loco inepte usus est Suidas v. Πυλάδης.

ARISTONYMUS. Vide AGATHONYMUS.

ARISTOPHANES BOEOTUS.

ΟΡΟΙ ΘΗΒΑΙΩΝ.

1.

Stephan. Byz. : Ἀντικὼνδουλεῖς, οἱ ἐν Βοιωτίᾳ Κολοίφρυγες, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ τοὺς Θηβαίους δρους γεγραφώς.

Κολοίφρυγες dedi monente Berkelio. Libri κόλοι Φρύγες. V. Hesych. : Κολοίφρυξ, Ἰταγραῖος ἀλεκτρῶν καὶ δρος Βοιωτίας. Quam vocem in Κολοίφρυξ corruptam invenit auct. Etym. M. — Ut δρους in

1. Achillem Aristonicus Tarentinus inter virgines apud Lycomeriem Cercyseram vocatum dicit, nec non Issam et Pyrrham. Præterea Achilles appellabatur Aspetus et Prometheus.

2. Medium hydræ (ab Hercule truncatæ) caput aureum fuisse Aristonicus Tarentinus ait.

DE FINIBUS THEBANORUM.

1.

Anticondylenses, in Boeotia Colaphryges, ut Aristophanes, qui de finibus Thebanorum scripsit.

ῶρους mutemus, causa idonea h. l. non subest. Cæterum num peculiare opus a Βοιωτικοῖς diversum an partem eorum laudet Stephanus, haud liquet.

ΒΟΙΩΤΙΚΑ.

2.

E LIBRO SECUNDO.

Stephan. Byz. : Χαίρωνεια πόλις πρὸς τοῖς ὄροις Φωκίδος... Ἀριστοφάνης ἐν Βοιωτικῶν δευτέρῳ. « Λέγεται δ' οἰκιστὴν γενέσθαι τοῦ πολισματος Χαίρωνα. Τοῦτον δὲ μυθολογοῦσιν Ἀπόλλωνος καὶ Θηροῦς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Ἱερῶν Ἦρας. * Ἀθηναῖοι καὶ οἱ μετ' αὐτῶν ἐπὶ τοὺς Ὀρχομενίζοντας τῶν Βοιωτῶν ἐπερχόμενοι Χαίρωνειαν πόλιν Ὀρχομενίων εἶλον. »

Post Ἦρας lacunam notavi. Plura excerptor omisit, in quibus sermo erat de expeditione quam Tolmides suscepit contra optimates Bœotorum, qui, quum democratica rerum publicarum forma in plerisque Bœotiæ civitatibus ab Atheniensibus (Ol. 80, 4) constituta esset, exules Orchomenum, Chæroneam inque alias urbes Phocidi proximas se receperant. Vide Thucyd. I, 113, et de Chæronea a Tolmide capta Diodor. XII, 6, 1, et Müller. *Min.* p. 416, qui Stephani verba ita fere constituit ut supra exhibuimus. Vulgo : Ἀθηναῖοι καὶ μετ' αὐτοῦς (αὐτῶν cod. Rhedig.) ἐ. τ. Ὁ. τ. Β. ἐπὶ Ὀρχομενοῖς καὶ Χ. π. Ὀρχομενῶν εἶλον. — ἐπερχόμενοι] Preller. ad Hellan. p. 48, 3. Müller. dederat ἐφορμώμενοι. — Ceterum num recte postrema hæc Aristophani tribuerim, sciri nequit. Theopompi Hellenicis vindicaveram in Vit. Hellenici p. xxviii not. 2.

(3).

Schol. Hesiod. Theog. 126 : Ἀριστοφάνης ἐν τῇ [β'] βίβλῳ (ἐν τῇ βίβλῳ cod. Bas.) λέγει. « Ἀμφιτρύων γενναϊότερον αὐτοῦ παῖδα γεννᾷ, ὅτε ἐπιυξήθη. » Gaisford. emendari vult : Ἀρ. ἐν δευτέρῳ (Βοιωτικῶν) λέγει. Ἀ. γ. α. π. γ., ἔχουν ὅτε ἐπιυξήθη, quum voces

βίβλος, βίος et δεύτερος sæpissime inter se confundantur. Exempla conguessit Unger. in Theb. Parad. p. 433.

4.

Plutarch. De Herodoti mal. c. 31 : Ἀριστοφάνους δὲ τοῦ Βοιωτοῦ γράψαντος, ὅτι χρήματα μὲν αἰτήσας οὐκ ἔλαβε (sc. Ἡρόδοτος) παρὰ Θηβαίων, ἐπιχειρῶν δὲ τοῖς νέοις διαλέγεσθαι καὶ συσχολάζειν, ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐκωλύθη δι' ἀγροικίαν αὐτῶν καὶ μισολογίαν, ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐστὶ τεκμήριον. ὁ δὲ Ἡρόδοτος τῷ Ἀριστοφάνει μεμαρτύρηκε, δι' ὧν τὰ μὲν ψευδῶς, τὰ δὲ διὰ **, τὰ δὲ ὡς μισῶν καὶ διαφερόμενος τοῖς Θηβαίοις ἐγκέκληκε. Simile commentum ex Diyllo novimus. V. Bæhr. Herodot. tom. IV, p. 835 sq.

5.

Idem ibid. c. 33 : (Thebani, Herodotus VII, 233 narrat, in ipso prælio ad Thermopylas se dederunt Persis. Οὐ μέντοι τάγε πάντα εὐτύχσαν. ὡς γὰρ αὐτοὺς ἔλαβον οἱ βάρβαροι ἔλθοντας, τοὺς μὲν τινας καὶ ἀπέκτειναν προσιόντας, τοὺς δὲ πλεῖνας αὐτῶν, κελεύσαντος Ξέρξεω, ἐστίζον στίγματα βασιλῆως, ἀρξάμενοι ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ Λεοντιάδεω. Ad hæc respondet Plutarchus :)

Οὕτε Λεοντιάδης ἐν Θερμοπύλαις ἦν στρατηγός, ἀλλ' Ἀνάξανδρος, ὡς Ἀριστοφάνης ἐκ τῶν κατὰ ἀρχοντας ὑπομνημάτων ἱστορήσε, καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος. οὕτε γινώσκει τις ἀνθρώπων πρὸ Ἡροδότου στιχθέντας ὑπὸ Ξέρξῳ Θηβαίους.

Ceterum probabile est complura eorum, quæ Plutarchus de Herodoto Bœotorum osore disputavit, ex eodem fluxisse Aristophane.

Aristophanes ἐν δευτέρῳ Θηβαϊκῶν laudatur a Photio et Suida v. Ὁμολόως Ζεὺς, ubi vero ex Favorino reponendum esse Ἀριστόδημον recte viri docti statuerunt. — Apud Josephum C. Apion. I, c. 23 Aristophanes, nescio qui, inter eos recensetur, qui de Judæis dixerint.

Fortasse Aristophanes noster intelligendus est in schol. Aristoph. Vesp. 500 : Δοκεῖ δὲ ἡ τυραννὶς

DE REBUS BŒOTORUM.

2.

Aristophanes Rerum Bœoticarum libro secundo : « Chæroneæ urbis conditorem ferunt Chæronem, quem Apollinis et Therūs filium esse fabulantur, uti Hellenicus lib. De Sacerdotibus Junonis Argivæ. ** Athenienses eorumque socii contra eos Bæotos, qui Orchomenis se adjunxerant, profecti, Chæroneam urbem Orchomeniis addictam ceperunt. »

3.

Aristophanes (Rerum Bœoticarum libro secundo) : « Amphitryo filium genuit, qui adultus patre fortior erat. »

4.

Quum autem Aristophanes Bæotus scripserit, Herodo-

tum pecunias pueritem a Thebanis nihil impetrasse; aggresso autem cum pueris disserere et scholam instituere, a magistratibus fuisse interdictum ob rusticatatem eorum et odium literarum : aliud quidem certum rei nullum exstat argumentum. Sed Aristophani Herodotus testimonium tulit, dum alia falso, alia per (injustitiam), alia tamquam exosus Thebanos et adversum eos jurgans vituperat.

5.

Atqui non fuit Leontiades dux Thebanorum in Thermopylis, sed Anaxander, ut Aristophanes e Commentariis ad magistratum seriem digestis docuit, et Nicander Colophonius : neque agnoscit quisquam hominum ante Herodotum compunctos a Xerxe Thebanos.

(τῶν Πεισιστρατιδῶν) καταστῆναι, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης, ἐπὶ ἔτῃ ν', τοῦ ἀκριβοῦς διαμαρτάνων, Ἀριστοφάνους μὲν τεσσαράκοντα καὶ ἑν φήσαντος, Ἡρόδοτου δὲ ἑξ καὶ τριάκοντα.

Ibi pro Ἀριστοφάνους Bentlejus reponi voluit Ἀριστοτέλους. Quod si est, pro τεσσαράκοντα καὶ ἑν scripserim πεντήκοντα καὶ ἑν, ita scilicet ut Pisistrato tribuantur anni 33, et filiis anni 18, uti est ap. Aristot. Pol. V, 9, 23, quo in numero comprehenduntur anni quos in exilio egit Pisistratus. Sed probabilius est Aristotelem ab hoc loco alienum esse, uti recte censuisse videntur Bernhardy. ad Eratosth. p. 246, et Schneidewin. ad Heraclid. De Reb. pub. p. 27. Aristophanes noster, modo recte se nomen habeat, sequitur eundem computum, quem reddit Isocrates De bigis 10, p. 351, D. V. Clinton. F. Hell. II, p. 218.

ARMENIDAS.

ΘΗΒΑΙΚΑ.

1.

Schol. Apoll. Rh. I, 551 : Ἀρμενίδας ἐν τοῖς Θηβαίκοις (Μεγαρικοῖς cod. Paris.) Ἀμφικτύονος υἱὸν Ἴτωνόν ἐν Θεσσαλίᾳ γεννηθῆναι (γενέσθαι cod. Par. sc. φησὶ), ἀφ' οὗ Ἴτων πόλις καὶ Ἴτωνις Ἀθηνᾶ. Cf. Müller. Min. p. 391, 5. De Itono tanquam patre Bæoti v. Unger. Theb. Parad. p. 455.

2.

Idem I, 741 : Ὅτι δὲ ἡκολούθησαν τῇ Ἀμφίονος λῦρᾳ οἱ λίθοι αὐτόματοι, ἱστορεῖ καὶ Ἀντιμενίδας (scr. Ἀρμενίδας) ἐν πρώτῳ, τὴν δὲ λῦραν δοθῆναι Ἀμφίονι ὑπὸ Μουσῶν φησι. Ead. Eudocia p. 280.

3.

Photius Lex. : Μακάρων νῆσοι· ἡ ἀκρόπολις τῶν

ἐν Βοιωτίᾳ Θηδῶν τὸ παλαιόν, ὡς Ἀρμενίδας (Ἀρμενίδας em. Fiorillo in Herod. Attic. p. 117, et Gaisford.). Eadem Suidas ubi auctoris nomen Παρμενίδης.—Armenidæ nomen fortasse latere ap. Suid. v. Καδμεία νίκη suspicatur Bernhardy. Vide Lysimachi fr. 7. De nostro loco cf. Müller. l. l. p. 217.

4.

Schol. Pind. Ol. VI, 23 : Ἐπτά ἔπειτα πυρᾶν] Ἀριστόδημος φησὶ τὰς ἑπτὰ πυρὰς εἶναι τῶν στρατιωτῶν τῶν ἀπολομένων... Ἀρμενιδ' (scr. Ἀρμενίδας) γράφει· « Καὶ πυρὰς ποιούντες ἑπτὰ ἐπὶ τοῖς ἔρμασιν, ἐνταῦθα ὅπου καλοῦνται Ἐπτά πυραὶ, ἡ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις ἡ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ παιδῶν Νιόβης ἐκεῖ καυθέντων, (adde ἡ) ἀπὸ τῶν ἰδ', χωρισθεισῶν τῶν συζυγίων. » Cf. Bœckh. ad h. l. et Præf. ad schol. p. XXIII. Loquitur h. l. Armenidas de festo quodam Thebano (cujus significatio chronologica fuerit).

5.

Steph. Byz. : Ἀλιάρτος, πόλις Βοιωτίας... Ἀρμενίδας δὲ τῷ ρ Ἀρίαρτόν φησιν. Cf. Müller. l. l. p. 481.

6.

Athenæus I, p. 31, A : Ἐπίχαρμος δὲ ἀπὸ τινων Βιβλίνων φησὶν αὐτὸν (τὸν οἶνον Βιβλίνον) ὀνομάσθαι. Ἀρμενίδας δὲ τῆς Θράκης φησὶν εἶναι χώραν τὴν Βιβλίαν, ἣν αὖθις Τισάρην καὶ Οἰσύμην προσαγορευθῆναι. Unde hæc petita sint incertum.

Casaubonus leg. suspicatur ἣν Ἀντισάρην. Steph. B. : Ἀντίσαρρα, ἐπίκειον Δατηγῶν. Ἡρωδιανός· « Ἀντισάρρη, καὶ αὕτη πόλις· τινὲς δὲ Τισάρη γράφουσι.

7.

Hesychius : Ἐνοδία, ἄρτεμις, ἐπεὶ κυνηγητικὴ, ὡς Ἀνδρομενίδης (Ἀρμενίδης conj. Vales.). Cf. Etym. M. : Ἐνοδία, ἡ Ἐκάτη, ἐπεὶ κυνηγός. Ἡρακλείδης.

THEBAICA.

1.

Armenidas in Thebaicis Amphictyonis filium Itonum in Thessalia natum esse dicit, a quo Iton urbs et Itonis Minerva nuncupatæ sint.

2.

Ad sonos lyrae Amphionis saxa sua sponte consurgisse Armenidas quoque in libro primo narrat, lyram vero a Musis Amphioni datam esse.

3.

Beatorum insula. Sic olim Thebarum in Bœotia acropolis vocata, teste Armenida.

4.

Armenidas scribit : « Atque rogos faciunt septem in colli-

bus, ubi sitæ sunt Septem rogi, quos ita vocant, aut a septem contra Thebas ducibus, aut a Niobæ filii septem ibi concrematis vel a quattuordecim ejusdem liberis in syzygiis distinctis (ita ut bini in singulis rogis concremarentur). »

5.

Haliartus, urbs Bœotiæ. Armenides vero per r literam Haliartus scribit.

6.

Epicharmus Biblinum vinum a quibusdam Biblinis denominatum ait. Armenidas vero dicit Thraciæ regionem esse, quæ postea Tisare et Cæsyme vocata sit.

7.

Ἐνοδία, in vis versans, Diana dicitur, utpote venatrix teste Armenida (?).

De OEdipi sepulcro ap. Schol. Soph. OEd. Col. a Lysimacho (fr. 8) citatur Ἀρίζηλος, de quo aliunde non constat. Putari possit latere nomen *Armenidæ*. Itaque Armenidas Lysimacho antiquior foret.

Fortasse Ἀρμενίδας reponendum ap. St. Byz. v. Κοτύλαιον pro corrupto Ἀρτέμιδος. Vide Archemachi fr. 3.

ARTEMIDORUS ASCALONITA, Bithyniacōn auctor, testante Stephano Byz. v. Ἀσκάλων: Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῆς χειρῆματίκασι, ... ἱστορικοὶ Ἀπολλωνίας καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ τὰ Περὶ Βιθυνίας γεγραφώς, καὶ ἄλλοι.

ARTEMONES.

Reliquias exhibuimus Artemonis Clazomenii, Artemonis Pergameni, Artemonis Cassandrensis. Clazomenis Artemonum familiam viguisse præter historicum nostrum, qui Annales patriæ et De Homero librum composuit, testatur Artemon ille notissimus, qui Pericli contra Samios belligeranti machinarum obsidionalium inventor exstitit. De ætate historiographi, cujus duobus tantum locis mentio fit, quod dicam nihil habeo. Quod Pergamenum attinet, existimari possit eum non diversum esse vel a Clazomenio vel a Cassandrensi, quandoquidem Pergameni, sicuti Alexandrini, epitheto sæpenumero non patria auctoris significatur, sed locus ubi vixerit scripseritque. Artemon δ' ἀπὸ Περγᾶμου (fr. 5) commentarios elaboravit in Pindari carmina, non in omnia tamen, uti ex fragmentis colligas, sed in ea tantum, quæ victorias celebrant principum Siculorum. Curiosius eum in historias eorum inquisivisse indicat schol. ad Isthm. II, 1 (fr. 8), ubi σφόδρα τὰ περὶ τοῦς Σικελιώτας πεπολυπραγμονηχέναι dicitur. Idem fr. 3 nominatur ἱστορικός. Quem titulum num ipsis illis commentariis meruerit, an inde sit nactus, quod peculiare de rebus Siculis opus, vel alia quædam historica scripserit, ambigitur. Ceterum Pindari explicatio parum feliciter ei successit, ac perversum istud, quod Crates colebat, interpretationis genus coarguit. Scripsit Artemon post Callimachum et ante Menecratem, qui hariolari Artemonem dicit fr. 5. Hic Menecrates quum Nysæensis Aristarchi grammatici discipulus intelligendus sit, verisimillimum est Artemonem Aristarchi et Cratetis aut æqualem aut supparem fuisse.

Circa eadem fere tempora vixerit Artemon Cassandrensis. Scripsit Περὶ συναγωγῆς βιβλίων (*) et Περὶ βιβλίων χρήσεως (quibus titulis idem opus significari videtur), et aliud opus ad historiam musicam pertinens, cui titulus erat Περὶ τοῦ Διονυσιακοῦ συστήματος. Ad eundem referam collectionem Epistolarum Aristotelis (fr. 14). Hoc si recte fit, probabiliter statumini vixisse eum ante Andronicum, qui Sullanis temporibus Aristotelis scripta edidit. Ab altera parte Artemon junior erat quam Dionysius Scytobrachion, cujus ipse in opere Περὶ συναγωγῆς βιβλίων (fr. 9) meminit, quemque Apollodori fere æqualem fuisse suo loco diximus (v. tom. II, p. 6 not.).

Quartus Artemon est *Magnesius*, auctor operis quod inscribitur Τῶν κατ' ἀρετὴν γυναιξὶ πεπραγµένων διηγήματα. Ex eo Sopater sophista complura in librum Eclogarum secundum transtulit, teste Photio in cod. 161 init. Nec a vero abhorret Westermanni suspicio (in Paradoxogr. p. xli) ad Artemonem Magnesium fortasse referendum esse libellum, quem Γυναῖκες ἐν πολεμικοῖς συνεταὶ καὶ ἀνδρείαι inscriptum e codice Mediceo Holstenius, e codice Escorialensi Tychsenius excerpserunt, ediderunt deinde Heerenius in *Bibl. d. alt. Kunst*, fasc. 6, Gotting. 1789, et ipse Westermannus ad calcem Paradoxographorum. Ut ut est, hoc certe rectissime Westermannus monuit, falsos fuisse Holstenium et Heerenium, qui a Phlegonte narrationes istas profectas esse putarunt, quum dicendi et enarrandi genus a Phlegonte vehementer discrepet (**). — *Artemon* qui Περὶ

(*) Cf. similia scripta Telephi Pergameni (Suidas s. h. v.) Βιβλιακῆς ἐμπειρίας βιβλία γ' ἐν οἷς διδάσκει τὰ κτήσεως ἄξια βιβλία; Philonis Byblii (Suidas s. h. v.) Περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων; Damophili (Suidas s. v.) Περὶ ἀξιοκτῆτων βιβλίων.

(**) Reliquos Artemones paucis attigisse sufficiat. De *Artemone Lampsaceno*, Periclis æquali, qui δ' περιφόρητος dicebatur, et de alio *Artemone*, quem Anacreon apud Chamaeleontem in Athen. p. 533, F, item περιφόρητον dicit, vide Schweighæuser. ad Athen. I. I.; Welcker. *Mus. Rhenan.* III, 1, p. 156; Sintenis ad Plutarch. *Pericl.* 27, p. 192 sq. Interpr. ad Aristoph. *Acharn.* 850. Bode *Gesch. d. ion. Lyrik* p. 365. — *Artemon*, Antiocho regi, Laodices marito, simillimus. Plinius VII, 12; Valer. Max. IX, 14, 1, alii. — *Artemon medicus* ap. Plinium H. N. XXVIII, 1, et Galenum. — *Artemon Milesius*, Onirocriticōn auctor. *Artemidor.* Onirocr. I, 2; II, 44, p. 8 et 223 ed. Reiff. Fulgentius *Myth.* I. 13; Tertullian. *De anim.* c. 46; Eustath. ad II. II, p. 1119; Suidas v. Ἀρτέμων. — *Artemo Laodicensis*, pater Andronis, quo familiariter usum se scribit Cicero *Ad fam.* XIII, 67. — *Artemon rhetor.* Seneca *Suas.* I, p. 8; *Controv.* I, 6, p. 114; 7, p. 124. II, 9, p. 151; 11, p. 167; III, 16, p. 214; IV, 25, p. 286; V, 30, p. 332; 33, p. 352. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* § 86, 26. — *Artemon hæreticus.* Phot. cod. 158; Theodoret. *Hæret.* II, 4. — *Artemon statuarius*; Plinius XXXVI, 5, 4, 11.

ζωγράφων scripsit (fr. 13), et quem e Jubæ commentariis, ut videtur, Harpocraton laudat, fuerit pictor Artemon, de quo Plinius XXXV, 11, 40.

ARTEMON CLAZOMENIUS.

ΩΡΟΙ ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΩΝ.

1.

Ælianus N. A. XII, 28 : Ἀκούω δὲ ἐν Κλαζομεναῖς σὺν γενέσθαι πτηνόν, ἥπερ οὖν ἐλυμαίνετο τὴν χώραν τοῖς Κλαζομενίοις· καὶ λέγει τοῦτο Ἀρτέμιον ἐν τοῖς Ὁροῖς (δρῖς codd.) τοῖς Κλαζομενίων, ἐνθεν τοι καὶ χῶρος ἐκεῖ κέκληται ὑὸς πτερωτῆς ὀνομαζόμενος τε καὶ ἀδόμενος.

De sue alato in numis Clazom. v. Eckhel. D. N. II, p. 510.

ΠΕΡΙ ΟΜΗΡΟΥ.

2.

Suidas : Ἀρκτίνος Τῆλεω, τοῦ Ναύτεω ἀπογόνου, Μιλήσιος, ἐποποιὸς, μαθητὴς Ὀμήρου, ὡς λέγει δὲ Κλαζομενίος Ἀρτέμιον ἐν τῷ Περὶ Ὀμήρου, γεγονὼς κατὰ τὴν θ' ὀλυμπιάδα μετὰ υ' ἐτη τῶν Τρωϊκῶν.

In duobus codicibus (V et L ap. Bernh.) pro υ' est υι' ; cui siglo in V. superscriptum est λ'. Ol. 9, 1 = 744 a. C. ; igitur capta Troja est 1144 ; primus expeditionis annus est 1154 a. C. (sive 6 x 63 ante Olymp. 1). Posteriorum numerum signant codd. V. et L., eumque genuinum esse statuo. Senior quidam superscripsit λ', ut vulgarem Alexandrinorum æram Trojanam (1184) nancisceretur. Eandem æram secutum esse Democritum diximus in Fragm. Chron. p. 123. Homerum (de quo Democritus quoque scripserat ; v. Mullach. Democr. fragm. p. 236) Artemon assignaverit Olympiadi primæ. Arctinus a Cyrillo Adv. Jul. p. 12, B, Eusebio et Hieronymo collocatur ad Olymp. 1. Quare Fischer. in Tab. chr. p. 61, apud Suidam pro θ' ὀλ. scribendum suspicatur α' ὀλ. ; qua conjectura facile caremus. Xanthus et Phanias (fr. 18) Arctinum Leschæ coævum et æmulum

dicunt. Ceterum de Arctino ad Welckerum in *Cycl.* p. 211 sq. (coll. p. 188) ; quem tamen miror cum Vossio (Hist. Gr. p. 405) statuere Artemonem nostrum esse Clazomenium illum mechanicum, qui Pericli operam suam præstiterit (v. Diodor. XII, 28 ; Plutarch. Per. c. 27 ibique Sintenis p. 192 sq. Servius ad Æn. IX, 505 ; Plinius VII, 56, 57 ; schol. Aristoph. Acharn. 850).

ARTEMON PERGAMENUS.

Commentarii in Pindari carmina Siculis scripta.

3.

Schol. Pind. Pyth. I, 1 : Ἰέρωνι Αἰτναίῳ] Γέγραπται μὲν δὲ ἐπὶνικός Ἰέρωνι, λέγεται δὲ δὲ Πίνδαρος οὕτως (sc. verbis χρυσία φόρμιγγι) ἐπιβεβλησθαι κατὰ Ἀρτέμιον τὸν ἱστορικόν, ὅτι δὴ αὐτῷ δὲ Ἰέρων χρυσὴν ὑπέσχετο κιθάραν. — Τὰ δὲ τοιαῦτα περιεργίας πεπλήρωται, bene adjicit scholiasta.

Eandem ineptiam repetit schol. paullo post : Τινὲς χρυσὴν ὑποσχέσθαι φασὶ κιθάραν τὸν Ἰέρωνα τῷ Πινδάρῳ. Διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπομιμνήσκων αὐτὸν τῇ ἐπαγγελίας ἀπὸ τῆς κιθάρας ἔρξατο.

4.

Idem ib. I, 32 : Ἀρτέμιον δὲ τις ἱστορικὸς πιθχ-νώτερον λογοποιεῖ· καθάπαξ γάρ, φησὶν, πᾶν ὅρος ἔχον πυρὸς ἀναδόσεις ἐπὶ Τυφῶνι καλεῖται. Pindarus l. 1. de Ætna loquitur, quem Typhoni Juppiter imposuerit. Hinc sua sumpsit Tzetz. ad Lycophr. 177, p. 454 ed. Müller. Idem p. 455 dicit se ἱστορικώτερον et fabularum interpretandarum peritiorem esse τοῦ Πολυίστορος Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀπολλοδώρου καὶ Ἀρτέμιονος τοῦ Περγαμηνοῦ καὶ Κασσάνδρου (?) τοῦ Σαλαμινίου κτλ.

5.

Idem Ol. II, 16 : Καμόντες οἱ (sc. οἱ τοῦ Θήρωνος πατέρες) πολλὰ θυμῷ ἱερὸν ἔσχον οἶκῃ μαπαταμοῦ] Ἀρίσταρχος τὴν πόλιν (Agrigentum) οἶκῃ μαπαταμοῦ προσηγορεῦσθαι φησὶ διὰ τὸ δμῶνυμον εἶναι τῷ ποταμῷ Ἀκράγαντι. Τὴν γὰρ ὀνομασίαν ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔσχεν. Ἀρτέμιον δὲ δὲ ἀπὸ Περγάμου τὴν Γέλλαν οἰεῖται δεῖν ἀκούειν, οὕτω κα-

ANNALES CLAZOMENIORUM.

1.

Apud Clazomenios audio suum fuisse alatum, qui agros eorum vastaverit, uti prodit Artemon in Annalibus Clazomeniorum ; unde etiam locus illic decantatus *Suis alati nominatur*.

DE HOMERO.

2.

Arctinus, Teiei filius, a Naute oriundus, Milesius epicus poeta, Homeri discipulus, ut ait Artemon Clazomenius in libro De Homero, floruit Olympiade nona, quadringentis (vel quadringentis decem) annis post bellum Trojanum.

λουμένην πόλιν ἐν Σικελίᾳ παρὰ τῷ ποταμῷ τῷ Γέλλᾳ, ὡς Καλλίμαχος·

Οἱ δὲ Γέλα ποταμοῦ κεφαλῇ ἐπικείμενον ἄστυ.

Καὶ γὰρ ταύτην δμῶνυμον εἶναι Γέλλα τῷ ποταμῷ, τοὺς δὲ Ἀκραγαντίνους Γελλῶν εἶναι ἀποίκους. "Ὅστε τὸ πατέρων ἄστυ ἐν Γέλλᾳ ἐπὶ τῶν τοῦ Θήρωνος προγόνων συντετάχθαι. Κεφαλαίωδαι δὲ χρῆται τῷδε· τὸ δὲ καμόντες, ἔφη, προσήκειν μᾶλλον ἀκούειν ὑπὲρ τῶν τὴν Γέλλαν ἐκτικτόων, ἀλλ' οὐ τὴν Ἀκράγαντα. Οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ βράστου συνωκίσθησαν, οἱ δὲ χαλεπῶς καὶ μόλις. Ἀντίφημος γὰρ δὲ Ῥόδιος καὶ Ἐντιμος δὲ Κρής οἱ τὴν ἐν Γέλλαν στειλαντες ἀποικίαν πρώτων μὲν περὶ τὴν συναγωγὴν ἔκαμον οὐ μετρίως, συναθροίζοντες τοὺς ἐκ Πελοποννήσου καὶ Ῥόδου καὶ Κρήτης, εἴτα περὶ τὸν διάπλουον, εἴτα περὶ τὸν κατοικισμὸν, καὶ πάλιν διαγωνισάμενοι πρὸς τοὺς Σικανούς. Μενεκράτης δὲ φησὶ ληρεῖν τὸν Ἀρτέμονα κ. τ. λ.

6.

Id. Ol. V, 2 : Ὁκεανοῦ θυγάτηρ] Ἀρίσταρχος δὲ ἀκούει Ὁκεανοῦ θυγατέρα Καμάριναν, τὴν λίμνην, ἀφ' ἧς καὶ τὴν πόλιν ὠνομάσθαι. Ἀρτέμων δὲ πρὸς τὴν Ἀρέθουσαν τὸν λόγον εἶναι φησιν· αὕτη δὲ ἐν Συρακούσαις κρήνη, ὑποτέτακται δὲ ἡ Καμάρινα ταῖς Συρακούσαις. Ἐχει δὲ ἡ Ἀρέθουσα καὶ πᾶσα κρήνη τὰς πηγὰς ἀπὸ Ὁκεανοῦ. Inepta hæc.

7.

Idem Pyth. III, 48 (Hieroni) : Ἐπαινεῖ τὸν Πίνδαρον δὲ Ἀρτέμων, ὅτι παρακρουσάμενος τὴν περὶ τὸν κόρακα ἱστορίαν αὐτὸν δι' ἑαυτοῦ ἐγνωκέναι φησὶ τὸν Ἀπόλλωνα. Ἰστορεῖται γὰρ ὅτι τὴν Ἰσχυος μίξιν ἐδήλωσεν αὐτῷ ὁ κόραξ· παρὸ καὶ δυσχεράναντα ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τὸν Ἀπόλλωνα ἀντὶ λευκοῦ μέλανα αὐτὸν ποιῆσαι. Τοῦτον οὖν τὸν μῦθον διωσάμενόν φησὶ τὸν Πίνδαρον τῷ ἑαυτοῦ νῶ καταλαβεῖν τὰ πεπραγμένα τῇ Κορωνίδι. Παράλογον γὰρ τὸν ἄλλοις μαντευόμενον αὐτὸν μὴ συμβαλεῖν τὰ κατ' αὐτοῦ δρώμενα. Χαίρειν οὖν φράσας τῷ τοιοῦτῳ μύθῳ τέλεον ὄντι ληρώδει αὐτόν φησὶ τὸν Ἀπόλλωνα παρὰ τοῦ νοῦ πυθόμενον ἐπιπέμψαι τῇ Κορωνίδι τὴν Ἀρτεμιν. Τὸν δὲ περὶ τὸν κόρακα μῦθόν φησὶ καὶ Ἡσιόδον μνημονεύοντα λέγειν οὕτω·

Τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερὴς ἀπὸ δαιτός.
Πυθῶ ἐς ἡγάθην, καὶ ῥ' ἔφρασεν ἔργ' ἀλγέλα
Φοῖβῳ ἀκροσεκόμῃ, δὲ ἄρ' Ἰσχυς γῆμα Κορωνίδι
Εἰλατίδῃς, Φλεγύῃσιν Διογνήτιοι θυγάτρα.

8.

Idem Isthm. II, 1 : Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ] Τὸν δὲ Ξενοκράτην τοῦτον οἱ μὲν προῦπομνηματισάμενοι Θήρωνος ἀδελφὸν εἶναι φασιν, ὁ δὲ Ἀρτέμων σφόδρα τὰ περὶ τοὺς Σικελιώτας πεπολυπραγμονηκῶς αὐτὸν μόνον συγγενὴ φησὶν εἶναι Θήρωνος.

ARTEMON CASSANDRENSIS.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΑΓΩΓΗΣ ΒΙΒΛΙΩΝ.

9.

Athenæus XII, p. 515, E : Ὡς ἱστορεῖ Ξάνθος δὲ Λυδὸς, ἡ δὲ εἰς αὐτὸν τὰς ἀναφερομένας ἱστορίας συγγεγραφώς, Διονύσιος δὲ Σκυτοβραχίων, ὡς Ἀρτέμων φησὶν ὁ Κασανδρεὺς ἐν τῷ Περὶ συναγωγῆς βιβλίων, ἀγνῶν ὅτι Ἐφορος ὁ συγγραφεὺς μνημονεύει αὐτοῦ, ὡς παλαιότερου ὄντος, καὶ Ἡροδότῃ τὰς ἀφορμὰς δεδωκότας.

ΠΕΡΙ ΒΙΒΛΙΩΝ ΧΡΗΣΕΩΣ.

10.

E LIBRO SECUNDO.

Idem XV, p. 694, A : Ἀλλὰ τριῶν γενῶν ὄντων, ὡς φησιν Ἀρτέμων ὁ Κασανδρεὺς ἐν δευτέρῳ Βιβλίῳ χρήσεως, ἐν οἷς τὰ περὶ τὰς συνουσίας ἦν ἀδόμενα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἦν δὲ πάντας ἄδειν νόμος ἦν, τὸ δὲ δεύτερον δὲ πάντες μὲν ἤδον, οὐ μὴν ἀλλὰ γε κατὰ τινα περίοδον ἐξ ὑποδοχῆς, τρίτον δὲ καὶ τὴν ἐπὶ πᾶσι τάξιν ἔχον, οὐ μετεῖχον οὐκέτι πάντες, ἀλλ' οἱ συνετοὶ δοκοῦντες εἶναι μόνοι, καὶ κατὰ τόπον τινὰ εἰ τύχοιεν ὄντες· διόπερ ὡς ἀτάξίαν τινὰ μόνον παρὰ τὰλλα ἔχον τὸ μῆθ' ἅμα μῆθ' ἐξῆς γινόμενον, ἀλλ' ὅπου ἔτυχεν εἶναι, σκόλιον ἐκλήθη. Τὸ δὲ τοιοῦτον ἤδετο, ὅποτε τὰ κοινὰ καὶ πᾶσιν ἀναγκαῖα τέλος λάβοιεν· τῆνικαῦτα γὰρ ἡδὴ τῶν σοφῶν ἕκαστον ὥδῃν τινα καλὴν εἰς μέσον ἡξίου προσφέρειν. Καλὴν δὲ ταύτην ἐνόμιζον τὴν παραίνεσίν τε τινα καὶ γνώμην ἔχειν δοκοῦσαν χρησίμην τε εἰς τὸν βίον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.

11.

E LIBRO PRIMO.

Idem XIV, p. 636, E : Ἀρτέμων δ' ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ Διονυσιακοῦ συστήματος Τιμόθεόν φησὶ τὸν Μιλήσιον παρὰ τοῖς πολλοῖς δοῖαι πολυχροτότερον συστήματι χρῆσασθαι τῇ μαγαδί· διὸ καὶ παρὰ τοῖς Λάκωσιν εὐθυνόμενον, ὡς παραφθεῖροι τὴν ἀρχαίαν μουσικὴν, καὶ μέλλοντός τινος ἐκτέμνειν αὐτοῦ τὰς περιττάς τῶν χορδῶν, δεῖξαι παρ' αὐτοῖς ὑπάρχοντα Ἀπολλωνίσκον, πρὸς τὴν αὐτοῦ σύνταξιν ἰσοχόρδον λύραν ἔχοντα, καὶ ἀφελῆναι

12.

Idem XIV, p. 637, B : Καὶ περὶ τοῦ τρίτου δὲ καλουμένου (ὄργανον δὲ καὶ τοῦτο μουσικόν) ὁ προειρημένος Ἀρτέμων γράφει οὕτως· « Ὅθεν πολλὰ τῶν ὀργάνων οὐδ' εἰ γέγονε ποτε γινώσκειται· καθάπερ

δ Πυθαγόρου τοῦ Ζακυνθίου τρίπους. Ὁλιγοχρόνιον γάρ τὴν ἀκμὴν σχῶν, καὶ διὰ τὸ δοκαῖν ἐργώδης εἶναι κατὰ τὴν χειροθεσίαν ἥ δι' ἣν δὴ ποτ' οὖν αἰτίαν συντόμως καταλυθεὶς διαλέληθε τοὺς πολλούς. Ἦν δὲ παρὰ πλῆσιος μὲν Δελφικῷ τρίποδι, καὶ τούνομ' ἐντεῦθεν ἔσχε, τὴν δὲ χρῆσιν τριπλῆς κιθάρας παρείχετο. Τῶν γὰρ ποδῶν ἐστῶτων ἐπὶ τινος βάσεως εὐστροφῶς, καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων δίφρων κατασκευάζονται θέσεις, τὰς μέσας τρεῖς χώρας τὰς ἀπὸ ποδὸς ἐπὶ πόδα διαστῶσας ἐνέτεινε χορδαῖς, ὑπερθεὶς ἐκάστη πῆχυν καὶ κάτω προσαρμόσας χορδοτόνια, καὶ τὸν ἐπάνω κόσμον κοινὸν τοῦ λέβητος καὶ τῶν παρηρητημένων ἐνίων ἀποδοῦς· ἐξ ὧν καὶ τὴν φαντασίαν εἶχεν ἀστείαν, καὶ τὸν ἦχον προσέβαλλεν ἀδρότερον. Διένειμε δ' ἐκάστη χώρα τὰς τρεῖς ἀρμονίας, τὴν τε Δωριεστὶ καὶ Λυδιστὶ καὶ Φρυγιστὶ. Καὶ καθεζόμενος αὐτὸς ἐπὶ τινος δίφρου, περὶ ταῦτον συμμετρῶς ἔχοντα τῇ συστάσει, διείρας δὲ τὴν εὐνύμων χεῖρα πρὸς τὴν ἐπιβολὴν, καὶ τῇ ἐτέρᾳ χρησόμενος τῷ πλήκτρῳ, καθ' ὅποιαν ἀν πρώτῃν ἤρειτο τῶν ἀρμονιῶν, μετέστρεψε τῷ ποδὶ τὴν βάσιν εὐτροχον οὔσαν, καὶ πρὸς ἐτέραν πλευρὰν πάλιν ἐπιβάλλων ἔχρητο, καὶ πάλιν ἐτέραν. Οὕτω δ' ὁξέως ὑπὸ τὴν χεῖρα προσῆγεν αὐτῷ τὰ συστήματα ἡ τῆς βάσεως εὐκίνησις τῷ ποδὶ ψαυομένη, καὶ τὴν χειροθεσίαν ἐπὶ τοσούτον εἰθίσθη κατοῦνεν, ὥστ', εἰ τις μὴ ξυνορῶν τὸ γινόμενον, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀκοῆς μόνον κρίνοι, νομίζειν τριῶν κιθαριστῶν ἀκούειν διαφόρους ἡρμοσμένων. Καὶ τοῦτο τὸ ὄργανον θαυμασθὲν ἰσχυρῶς μετὰ τὸν ἐκείνου βίον ἐξέλιπεν εὐθέως. »

ΠΕΡΙ ΖΩΓΡΑΦΩΝ.

13.

Harpocratio v. Πολύγνωτος : Περὶ Πολυγνώτου τοῦ Ζωγράφου, Θεασίου μὲν τὸ γένος, υἱοῦ δὲ καὶ μαθητοῦ Ἀγλαοφῶντος, τυχόντος δὲ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας, ἥτοι ἐπεὶ τὴν Ποικίλῃν στοὰν ἔγραψε προῖκα, ἥ ὡς ἑτέροι, τὰς ἐν τῷ θησαυρῷ καὶ τῷ ἀνακίῳ γραφάς, ἱστορήκασιν ἄλλοι τε καὶ Ἀρτέμων ἐν τῷ Περὶ Ζωγράφων καὶ Ἰόδας ἐν τοῖς Περὶ γραφικῆς. Fortasse De pictoribus scripsit Artemon pictor, cujus meminit Plinius H. N. XXXV, 11, 40, 32 : *Artemon (pinxit) Danaen mirantibus eam prædonibus; reginam Stratonicen, Herculem et Deianiram: nobilissimas autem, quæ sunt in Octaviæ operibus, Herculem ab OËta monte Doridos exuta mortalitate consensu deorum in cælum euntem; Laomedontis circa Herculem et Neptunum historiam.* Circa Ol. 120 floruisse pictorem conjecit O. Müller. *Archæol.* § 163, 1.

AMBRACICA.

Narrant Nicander Transformationum libro primo et Athanadas in libro De rebus Ambracicis :

14.

Demetrius De elocut. § 223 : Ἀρτέμων μὲν οὖν, δ τὰς Ἀριστοτέλους ἀναγράφας ἐπιστολάς, φησὶν ὅτι δεῖ ἐν τῷ αὐτῷ τρόπῳ διάλογόν τε γράφειν καὶ ἐπιστολάς· εἶναι γάρ τὴν ἐπιστολὴν οἷον τὸ ἕτερον μέρος τοῦ διαλόγου.

Walzius in Præfat. ad Rhet. Gr. vol. IX : « De hoc Artemone, quem eundem esse cum eo qui auctore Athenæo Περὶ συναγωγῆς βιβλίων et Περὶ βιβλίων κτήσεως scripsit, satis probabiliter statuunt Schoellius in Hist. lit. tom. II, p. 185 (ed. Bero-lin.) et Stahr. *Aristot.* P. I, p. 206, quum desint alia Græcæ Romanæ antiquitatis testimonia, percommode nuper accidit, ut C. F. Neumannus *Davidis*, Armeni librorum Aristotelis interpretis, testimonium afferret, quo auctore epistolæ Aristotelis ab Artemone quodam collectæ et octo libris editæ sunt. (*Mémoires sur la vie et les ouvrages de David, philosophe du cinquième siècle, et principalement sur les traductions de quelques écrits d'Aristote*, par C. F. Neumann, in *Journal Asiatique* 1829, tom. III, p. 113.) »

ASTYNOMUS.

Plinius H. N. V, 31, 35, de Cypro : *Vocatam ante Acamantida, Philonides, Cerastin Xenagoras, et Aspeliam (num Σφήκειν?) et Amathusiam et Macariam : Astynomus Crypton et Coliniæ.* Stephanus Byz. : Κύπρος, νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ, ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου ἡ ἀπὸ τοῦ φουμένου ἀνθους κύπρου. Ἀστύνομος δὲ φησι Κρύπτον κεκληθῆναι διὰ τὸ κρύπτεσθαι πολλάκις ὑπὸ τῆς θαλάσσης· εἶτα Κύπρος. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστὶς ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἄκρα ἔχειν καὶ Κεραστίας καὶ Ἀμαθουσία καὶ Μηιονίς καὶ Σφήκεια καὶ Ἀκαμαντίς. Cf. Eustath. ad Dionys. : Οἱ δὲ Κρύπτον πότε κληθῆναι αὐτὴν λέγουσι διὰ τὸ κεκρύφθαι ὑπὸ θαλάσσης, ὅπερ καὶ περὶ Ἀήλου μυθεύεται καὶ περὶ Ῥόδου δὲ κατὰ Πίνδαρον. — Nominatur *Astynomus* etiam inter fontes Plinii H. N. lib. IV.

ATHANADAS.

AMBRACICA.

Antoninus Liberalis c. 4 : Ἰστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροειδῶν α' καὶ Ἀθανάδας Ἀμβρακικοῖς.

Κραγαλεὺς δὲ Δρύοπος ὄκει γῆς τῆς Δρυοπίδος παρὰ

Cragæus, Dryopis filius, habitabat in Dryopide regione ad lavacra Herculis, quæ fabulantur Herculem clava montis latus percutientem aperuisse. Cragæus ille jam senex erat, et ab indigenis homo justus habebatur et prudens. Ad eum

τὰ λουτρά τὰ Ἡρακλέους, ὃ μυθολογοῦσιν Ἡρακλέα πλῆξαντα τῇ κορύνῃ τὰς πλάκας τοῦ δρους ἀναβαλεῖν. Ὁ δὲ Κραγαλεὺς οὗτος ἐγεγόνει γεραῖος ᾗδῃ, καὶ τοῖς ἐγγωρίοις ἐνομιζέτο δίκαιος εἶναι καὶ φρόνιμος· καὶ αὐτῷ νέμοντι βούς προσάγουσιν Ἀπόλλων καὶ Ἀρτεμις καὶ Ἡρακλῆς χρηθισόμενοι περὶ Ἀμβρακίας τῆς ἐν Ἠπειρῷ. Καὶ ὁ μὲν Ἀπόλλων ἑαυτῷ προσήκειν ἔλεγε τὴν πόλιν, ὅτι Μελανεὺς υἱὸς ἦν αὐτοῦ, βασιλεύσας μὲν Δρυόπων καὶ πολέμῳ λαβὼν τὴν πᾶσαν Ἠπειρον, γεννήσας δὲ παῖδας Εὐρυτον καὶ Ἀμβρακίαν, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Ἀμβρακία καλεῖται. Καὶ αὐτὸς μέγιστα χάρισσασθαι τούτῃ τῇ πόλει· Σισυφίδας μὲν γὰρ αὐτοῦ προστάξαντος ἀφικομένουσας κατορθῶσαι τὸν πόλεμον Ἀμβρακίαις τὸν γεγόμενον αὐτοῖς πρὸς Ἠπειρώτας· Τόργον (Γόργον;) δὲ τὸν ἀδελφὸν Κυψέλου κατὰ τοὺς αὐτοῦ χρησμούς λαὸν ἔποικον ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κορίνθου· Φαλαίκῳ δὲ τυραννοῦντι τῆς πόλεως αὐτοῦ κατὰ μαντεῖαν Ἀμβρακίωτας ἐπαναστῆσαι, καὶ παρὰ τοῦτο (πολλοὺς) ἀπολέσθαι τὸν Φάλαικον· τὸ δὲ θλον, αὐτὸς ἐν τῇ πόλει παύσαι πλειστάκις ἐμφύλιον πόλεμον καὶ ἐριδας καὶ στάσεις, ἀντὶ τούτων δ' ἐμποιῆσαι εὐνομίας καὶ θέμιν καὶ δίκην· ὅθεν αὐτὸν ἔτι νῦν παρὰ τοῖς Ἀμβρακίωταις σωτῆρα Πύθιον ἐν ἑορταῖς καὶ εἰλαπίναις ᾔδεσθαι. Ἀρτεμις δὲ τὸ μὲν νεῖκος κατέπαυσεν τὸ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, παρ' ἐκόντος δ' ἡζίου τὴν Ἀμβρακίαν ἔχειν· ἐφίεσθαι γὰρ τῆς πόλεως κατὰ πρόφασιν τοιαύτην. Ὅτε Φάλαικος (*) ἐτυράννευε τῆς πόλεως, οὐδενὸς αὐτὸν δυναμένου κατὰ δέος ἀνελεῖν, αὐτὴ κυνηγετοῦντι τῷ Φαλαίκῳ προφῆναι σκύμονος λέοντος· ἀναλαβόντος δὲ εἰς τὰς χεῖρας, ἐκδραμεῖν ἐκ τῆς ὕλης τὴν μητέρα καὶ προσπεσοῦσαν ἀναρρῆξαι τὰ στέρνα τοῦ Φαλαίκου·

(*) Φάλαικος] Φαλός ex Ælian. H. An. 12, 40 et Ovid. Ihid. 504 Burmannus et Jacobs. In seqq. pro Κελτοῦς Berkelius Κελαιθούς, Hemsterhusius Σελλούς reponendum esse censent.

τοὺς δὲ Ἀμβρακίωτας ἐκφυγόντας τὴν δουλείαν Ἀρτεμιν ἡγεμόνην ἱλάσασθαι, καὶ ποιησαμένους Ἀγροτέρας εἰκασμα παραστήσασθαι χάλκειον αὐτῷ θῆρα. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἀπεδείκνυεν Ἀμβρακίαν τε καὶ τὴν σύμπασαν Ἠπειρον οὖσαν ἑαυτοῦ· πολεμήσαντας γὰρ αὐτῷ Κελτοὺς καὶ Χάονας καὶ Θεσπρώτους, καὶ σύμπαντας Ἠπειρώτας ὑπ' αὐτοῦ κρατηθῆναι, ὅτε τὰς Γηρυόνοβους συνελθόντες [ἤθελον] ἀφελέσθαι. Χρόνῳ δ' ὕστερον λαὸν ἔποικον ἔλθειν ἐκ Κορίνθου, καὶ τοὺς πρόσθεν ἀναστήσαντας Ἀμβρακίαν συνοικίσαι· Κορίνθιοι δὲ πάντες εἰσὶν ἀφ' Ἡρακλέους. Ἀ διακούσας ὁ Κραγαλεὺς ἔγνω τὴν πόλιν Ἡρακλέους εἶναι. Ἀπόλλων δὲ κατ' ὀργὴν ἀφάμενος αὐτοῦ τῇ χειρὶ, πέτρον ἐποίησεν, ἵνα περ εἰστέκηι. Ἀμβρακίωται δὲ Ἀπόλλωνι μὲν σωτῆρι θύουσι, τὴν δὲ πόλιν Ἡρακλέους καὶ τῶν ἐκείνου παίδων νενομίσασιν. Κραγαλεὺς δὲ μετὰ τὴν ἑορτὴν τὴν Ἡρακλέους ἐντομα θύουσιν ἄχρι νῦν.

Aliunde de Athanada non constat. Eum non diversum esse ab Athana, Rerum Sicularum scriptore, conjicit Westermannus, neque id improbabiler. Certe solennis est patronymici et simplicis nominis confusio. In Sicilia et Ambracia res erant Corinthiorum. — Bastius Athanadæ nomen restitui voluit apud Parthen. Erot. c. 13, ubi de Harpalyces historia laudatur Δεχτάδας. Locum hunc dedimus in Dieuchidæ fragm. 12.

ATHENÆUS ap. Diodor. II, 20, de Semiramidis historia laudatur. V. Dinonis fr. 1, tom. II, p. 89.

boves pascentem accedunt Apollo, Diana et Hercules, disceptaturi causam de Ambracia Epirotica. Atque Apollo quidem sibi urbem eam vindicabat, quod pater esset Melanæi, qui Dryopum rex fuisset belloque totam Epirum cepisset, ac liberos procreasset Enrytum et Ambraciam, a qua urbi Ambraciæ nomen esset inditum. Præterea ipsum quoque maximis hanc urbem beneficiis affecisse: suo enim jussu Sisyphidas advenisse bellumque, quod contra Epirotas Ambraciotis fuisset, ad felicem perduxisse exitum. Porro Torgum (*Gorgum?*) fratrem (*filium?*) Cypseli, suis motum oraculis, novis colonis e Corintho Ambraciam frequentasse. Tum Ambraciotas ipsius ductos oraculis contra Phalæcum tyrannide urbis potitum insurrexisse, ac propterea Phalæcum regnum vitamque amisisse; in summa denique sæpiissime se in urbe ista sedasse bellum civile, rixas et seditiones, et horum loco ordinem optimum, justitiam et leges æquas introduxisse; unde etiamnum se ab Ambraciotis in festis et conviviis servatorem et Pythium cantari. Diana deinde, litigare cum Apolline desinens, petebat ut ultro sibi Ambraciam concederet; desiderii ejus causam esse hancce. Nimirum quo

tempore Phalæcus (*Phaylus*) tyrannide urbem pressisset ac propter metum nemo tollere eum fuisset ausus, se venanti tyranno catulum leonis exhibuisse, quem quum is in manus sumpsisset, læenam matrem e silva erumpentem facto impetu pectora Phalæci dilaniasse. Tum Ambraciotas servitutis excusso jugo Dianam principem placasse, et venatricis Dianæ simulacrum fecisse, cui feram æneam apposuisset. Hercules denique quum Ambraciam tum universam Epirum ad se pertinere ostendebat: nam Celtas (?) et Chaones et Thesprotos et universos Epirotas bello, quod intulissent, a se subactos, quo tempore conjunctis viribus sibi boves Geryonis adimere essent aggressi. Aliquanto post colonos Corinthio venisse, qui, prioribus Ambraciæ incolis ejectis, ipsi urbem occupasset: atqui omnes Corinthios esse ab Hercule ortos. His auditis, Cragaleus urbem Herculi adjudicavit. Quapropter iratus Apollo manu tangens eum in saxum mutavit eo quo steterat loco. Ambraciotes vero sacrificant quidem Apollini servatori, urbem tamen Herculis esse ejusque liberorum statuerunt, et post festum Herculis in hunc usque diem Cragaleo exta offerunt.

ATHENICON.

ΣΑΜΟΘΡΑΚΙΚΑ.

1.

Schol. cod. Paris. ad Apollon. Rh. I, 917 : Ἀθηναίων δὲ φησι δύο εἶναι τοὺς Καβεῖρους γεγονότας υἱοὺς Διὸς καὶ Ἡλέκτρας τῆς Ἀτλαντος, Δάρδανον καὶ Ἰασίωνα. Καβεῖρους δὲ ὀνομασθῆναι ἀπὸ Καβεῖρου ὄρους ἐν Φρυγίᾳ, ὅθεν εἰς Σαμοθράκην μετηνέχθησαν. V. Lobeck. Aglaoph. p. 1220.

Ἀθηναίων] Ἀθηνίων codd. sicut in sequenti fragmento. At ap. Herodianum Περὶ μὲν. λεξ. p. 10, 2 inter nomina in ὦν et κῶν desinentia laudatur Ἀθηναίων ὁ τὰ Σαμοθράκεια γράψας. Hinc Ἀθηναίων eruendum esse statuit G. Dindorfius in Zimmermanni Ephemerid. phil. a. 1839, collata inscriptione ex Bœckh. Corp. insc. II, p. 201, 16. Consentit Meinek. in Fragm. Com. IV, p. 557, ubi sermo est de Athenicone poeta comico, quem ex Juba memorat unus Athenæus XIV, p. 660, E : Καὶ Ἀθηνίων ἐν Σαμοθράκῃ, ὡς φησι Ἰόβας (fr. 82) μάγειρον εἰσάγει φυσιολογῶντα κτλ. Ceterum fabulam istam non pertinere ad ea quæ schol. Apollon. affert res ipsa clamare videtur. V. Meinek. l. l. I, p. 489.

2.

Schol. Hom. II, II, 718 : Δύμαντος καὶ Εὐνότης νύμφης (sc. Ἐκάθῃ ἑστίν), ὡς Φερεικῶς. Ἀθηνίων δὲ, Κισσέως καὶ Τηλεκλείας. Quæ Eustathius ad II, p. 1083, 1 corrupt hunc in modum : Εὐριπίδης δὲ, φασί, καὶ Ἀθηνίων καὶ Τηλεκλείδης Κισσέως αὐτὴν ἐκγενέσθαι. « Pro Τηλεκλείας Eustathius fortasse Τηλεκλείτης scriptum repperat. » Meinek. l. l. I, p. 90. Ceterum scholiastæ locus addendus ad fragm. 99 Pherecydis.

ATHENOCLES De rebus Assyriorum scripsit, teste Agathia II, 24. Vide Dinonis fragm. 1 a, not. (tom. II, p. 89), ubi iis, quæ de Athenocle grammatico notavi adde schol. II, ζ, 71, ubi Didy-

SAMOTHRAKICA.

1.

Athenicon dicit duos esse Cabiros, Jove et Electra Atlantis filia natos, Dardanum et Iasionem. Cabiros autem appellari de Cabiromonte Phrygiæ, unde in Samothraciam transducti sint.

2.

Pherecydes Hecubam Dymantis et Eunoës, Athenicon vero, Cissei et Telecleas filiam esse tradunt.

COMMENTARIUM.

Athenodorus Eretriensis octavo libro Memorabilium re-

mus laudat Athenoclem ἐν τῷ Περὶ Ὀμήρου, de re ad criticam pertinente. De aliis grammaticis rebus citatur in schol. Odys. ζ, 144. ζ, 504. Æqualis fuit Ammonii Aristarchei, sicuti colligitur ex schol. II, γ, 368, quo loco citatur : Ἀμμώνιος ἐν τῷ πρὸς Ἀθηνοκλέα συγγράμματι.

ATHENODORUS ERETRIENSIS.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

E LIBRO OCTAVO.

Ptolemæus Hephæst. lib. V, ap. Phot. cod. 190, p. 150, 6 ed. Bekk. : Ἀθηνόδωρος ἐν ὀγδόῳ Ὑπομνημάτων φησὶ Θέτιν καὶ Μήδειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ κριτὴν γενέσθαι Ἰδομενέα, καὶ προσνεῖμαι Θέτιδι τὴν νίκην. Μήδειαν δ' ὀργισθεῖσαν εἰπεῖν Κρήτες ἀεὶ ψεύσται, καὶ ἐπαράσασθαι αὐτῇ, μηδέποτε ἀλήθειαν εἰπεῖν, ὥσπερ ἐπὶ τῆς κρίσεως ἐποίησε. Καὶ ἐκ τούτου φησὶ τοὺς Κρήτας ψεύστας νομισθῆναι· παρατίθεται δὲ τοῦτο ἱστοροῦντα ὁ Ἀθηνόδωρος Ἀντίοχον ἐν δευτέρῳ τῶν Κατὰ πόλιν μυθικῶν. Idem, puto, Antiochus (a Syracusano historico diversus, uti videtur) de Palladio laudatur una cum Pherecyde (fr. 101, p. 95) apud schol. Aristid. p. 103 Frommel.

AUGEAS ἐν α' Ἀργολικῶν laudatur ap. schol. II, λ, 690. Quod corrigendum esse puto in Δεινίας ἐν α' Ἀργ. Vide locum in Telesarchi fr. 2.

AUTESION.

(AXAIIKA?)

Schol. Pindar. Ol. I, 37 : Pelopem Pindarus dicit Lydum, Ister (fr. 59) Paphlagonem, Αὐτεσίων Ἀχαιὸν ἀπ' Ὀλύνου πόλεως, ἧς καὶ Ὀμηρος μνημονεύει (II, β, 639).

fert, Thetim et Medeam de pulcritudine in Thessalia certasse, arbitrumque adhibuit Idomeneæ Thetidi victoriam adjudicasse : Medeam vero indignabundam illud protulisse : *Cretenses semper mendaces*; eidemque imprecatam, ne verum unquam diceret, sicuti in hac sententia. Hinc factum scribit ut mendaces habeantur Cretenses. Testem hujus narrationis apponit Antiochum libro secundo operis, quo singularum civitatum fabulas collegit.

(ACHAIIKA?)

Autesion Pelopem Achæum esse dicit ex Olono urbe, cujus Homerus quoque meminit.

Αὐτεσίων dedit Bæckh. ex cod. Vrat. D.; vulgo Ἀντεσίων. In schol. ad Ol. 6, 15, ubi eadem repetuntur, nomen scriptoris est Ἀπτεσίων. Autesion sane est nomen Achaicum.

AUTOCHARIS.

XPONIKA.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apoll. Rhod., IV, 1470 : "Ὅτι (Πολύφημος ἐν Μυσίᾳ καταλειφθεὶς) τὴν Κίον ἔκτισεν, εἰρῆκεν Αὐτόχαρις ἐν πρώτῳ Χρόνῳ.

Αὐτόχαρις] sic Eudocia p. 341, ubi eadem. Schol. libri mss. præbent αὐτὸ Χάρις. Cf. Nymphodori fr. 18, tom. II, p. 380.

AUTOCRATES.

AXAIIKA

1.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus XI, p. 460, D : Τιμάται δὲ καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ Δημήτηρ ποτηριοφόρος, κατὰ τὴν Ἀνθέων χώραν, ὡς Αὐτοκράτης ἱστορεῖ ἐν δευτέρῳ Ἀχαϊκῶν.

2.

Idem IX, p. 395, A : Αὐτοκράτης δ' ἐν τοῖς Ἀχαϊκοῖς καὶ τὸν Δία ἱστορεῖ μεταβαλεῖν τὴν μορφήν εἰς περυστέραν, ἐρασθέντα παρθένου Φθίας ὄνομα ἐν Αἰγίῳ.

BALAGER.

MAKEΔONIKA.

Steph. B. : Ἀμολδος, πόλις Μαγνήτων, ὡς Βάλαγρος Μακεδονικῶν (sic cod. Rhed.; Μακεδονικῇ vgo) δευτέρῳ.

Idem v. Δυρράχιον : Βάλαγρος ἐν Μακεδονικοῖς φησί· « Καὶ τούτων αἱ πόλεις Δυρραχηνοῖς τε καὶ Ἀπολλωνιάταις ἐπιδήρηνται. »

Idem : Ὀλθηλος, πόλις Μακεδονίας. Βάλαγρος Μακεδονικῶν (sic Rhed., Μακεδονικῇ vgo)*.

Balager quidam ab Antonio Diogene (Phot. Bibl. cod. 166, p. 111, b, 3 ed. Bekker.) fingitur epistolam de Diniae erroribus ad Philam uxorem, quæ Antipatri filia erat, scripsisse (Cf. Introduct. in Pseudocall. p. xix, not.). Ceterum genuinum nomen idque apud Macedones frequentissimum, est Βάλακρος. V. Dindorf. in Steph. Thes. s. v; Valckenar. ad Herodot. VI, 45, coll. Bernhardy ad Eratosthenem p. 83. — Balacer Nican dri filius, familiaris et comes Pyrrhi regis, una cum Dinarcho (v. fr. Dinarchi) et Euagora, tamquam τῶν ἀθέων καὶ ἐξαγίστων δογμάτων ζηλωτῆς, qui Proserpinæ templum expilandum Pyrrho suaserit, commemoratur ap. Dionys. Hal. Exc. De virt. (tom. IV, p. 2362 R.).

BASILIS.

INAIIKA.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus IX, p. 390, B : Βάσιλις δὲ ἐν δευτέρῳ τῶν Ἰνδικῶν· « Οἱ μικροί, φησιν, ἄνδρες, οἱ τοῖς γεράνοις πολεμοῦντες, πέρδιξιν ὀχλήματι χρωῖνται. »

Agatharchides Demari Rubro ap. Phot. cod. 250 p. 454 b, 34 : Τὰ μὲν πρὸς ἐσπέραν ἐξείργασται Λύ-

CHRONICA.

2.

Polyphemum in Mysia relictum Cium urbem condidisse Autocharis Chronicorum libro primo.

ACHAIIKA.

1.

Colitur in Achaia etiam Ceres ποτηριοφόρος, pocula gestans, ut tradit Autocrates libro secundo Achaicorum.

2.

Autocrates in Achaicis refert etiam Jovem in columbæ formam versum fuisse Ægii, quum virginem deperiret Phthiam nomine.

MACEDONICA.

1.

Amolbus, urbs Magnetum, ut Balager ait Rerum Macedonicarum secundo.

2.

Balager in Macedonicis ait : « Atque horum urbes Dyrachenis et Apolloniatis divisæ sunt. »

3.

Olbelus, urbs Macedoniæ. Balager Rerum Macedonicarum libro*.

INDICA.

Basilis in secundo Rerum Indicarum : « Homunciones illi, qui cum gruibus bellum gerunt, vehuntur perdicibus. »

κος καὶ Τίμαιος, τὰ δὲ πρὸς ἀνατολὰς Ἑκαταῖος καὶ Βασιλεύς (sic Bekker. sec. codd.; ante eum leg. Βάσιλις).

Plinius H. N. VI, 35, p. 388 Tchn., de Meroe : *Simili modo et de mensura ejus varia prodidere (primus Dalion ultra Meroen longe subvectus: mox Aristocreon et Bion et Basilis: Simonides minor etiam, quinquennio in Meroe moratus): nam et Timosthenes, classium Philadelphi praefectus, sine mensura, dierum LX a Syene Meroen iter prodidit; Eratosthenes DCXXV mill., Artemidorus DC mill., Sebosus ab Aegypti extremis centena LXXV passuum.*

Basilis ille sive Basileus fortasse non diversus est a Basileo quem laudat schol. Nicandri Ther. 715 : Ὁ Βασιλεύς ἐν τῷ Θηριακῷ δέκα γένη εἶναι τῶν φαλαγγίων. Certe rerum naturalium scrutatorem cum exploratore terrarum longinquarum conciliare facile licet. Simili modo Voss. p. 424 a Dalione Aethiopicum scriptore non distinguendum censet Dalionem medicum vel herbarium, cujus Plinius meminit. Quanto tempore Basilis Agatharchidem superaverit, accuratius dici nequit. Ceterum ex historia probabile fit iter Basilidis Aethiopicum non ultra initium regni Ptolemæi Philadelphi esse removendum. Ac quum primum Plinius ponat nomina peregrinatorum, Dalionis, Aristocreontis, Bionis, Basilidis, Simonidis, intervallum vero, quod sit inter Syenen et Meroen, non ex his ipsis, verum ex Timosthene, Eratosthene, Artemidoro, Sebosus (Augusti temp.) afferat, qui omnes majoris ambitus opera geographica composuerunt : nescio an duæ hæ series auctorum ita sint conjungendæ, ut ex Dalione sua hausisse indicetur Timosthenes; ex Aristocreonte et Bione Eratosthenes, e Basileo Artemidorus, e Simonide demum Sebosus. Quam conjecturam si admiseris, Basilis floruit inter Eratosthenem († 196) et senem Agatharchidem (nam senex admodum Agatharchides librum De mari Rubro scripsit), vel inter 190–130 a. C. Aristocreon paullo ante Eratosthenem et Hermippum Smyrnæum scripserit, ac probabiliter idem est cum Aristocreonte Chryssippi Solensis familiari et discipulo, qui mortuo magistro (a. 207) æream imaginem posuit, cui inscripsit :

Τόνδε νέον Χρύσιππον Ἀριστοκρέων ἀνέθηκε
τῶν Ἀκαδημαϊκῶν στραγγαλίδων κοπίδα.

Vid. Plutarch. De stoicor. repugn. c. 2, p. 1133.

BATON SINOPENSIS.

Baton Sinopensis (*), rhetor (fr. 1), junior Arato Sicyonio vel ætate ei suppar (fr. 6). Scripsit *Persica*, teste Strabone. Horum vero memoria pæne intermortua est. Plura supersunt ex libris *De tyrannis Ephesiis* (fr. 1. 2.), et *De tyrannide Hieronymi Syracusani* (fr. 3), vel potius *De tyrannis Syracusani*; cujus operis pars erat de Hieronymo. Fortasse etiam aliorum tyrannorum fata Baton enarravit. Quod quidem argumentum rhetorum studiis accommodatissimum erat. Ad periegesin antiquariam pertinent quæ citantur ex libro *De Thessalia et Hæmonia* (fr. 4). Ejusdem indolis fuerint *Historiæ Atticæ* (fr. 5). In hæc scripta nescio an cadat, quod in universum rectissime monet Prellerus ad Polemon. p. 198 : « Videntur mihi, ait, rhetores ut plurimum nihil aliud fecisse nisi materiam a periegetis potissimum supeditatam rhetorico calamistro exornasse. » Quæ præterea ex Batone afferuntur de Agide ad Aratum auxilia adducente, tum vero proelium committere recusante (fr. 6), ea num fluxerint ex peculiari de historia fœderis Achaici libro, an ex majoris ambitus de rebus Peloponnesiacis vel de regibus Spartanorum opere, id in medio relinquendum. Agmen claudit liber *De Ione poeta*, quo auctor non ea tantum quæ ad vitam poetæ spectant comprehenderit, sed simul etiam ipsorum carminum egerit interpretem. Non probat hæc fragmentum quod superest unicum, at suadet similium operum Chamæleontis, Heraclidis Pontici, aliorum comparatio.

ΠΕΡΣΙΚΑ.

Strabo XII, p. 546 : Ἀνδρας δὲ ἐξήνεγκεν ἀγαθοῦς (Σινώπη), τῶν μὲν φιλοσόφων Διογένη τὸν Κυνικὸν καὶ Τιμόθεον τὸν Πατριῶνα, τῶν δὲ ποιητῶν Διφίλον τὸν Κωμικὸν, τῶν δὲ συγγραφέων Βάτωνα τὸν πραγματευθέντα τὰ Περσικά.

(*) Alios Batones vide ap. Fabric. Bibl. Gr. II, p. 426 ed. Harl., Ebert. Dissert. Sic. p. 92 (hic liber mihi ad manus nunc non est), Dindorf. in Steph. Thes. v. Βάτων, ubi vide etiam de variis formis, quibus libri manuscr. nomen exhibent : Βάτων (sic nonnulli libri ap. Athen. p. 289, fr. 1), Βάττος, Βάτος (sic fr. 5), Βάθων. In Κάτων corruptum ap. Steph. Byz. v. Διόσπολις et apud Athenæum p. 103, B; 678, F, ubi de Batone comico sermo est. Apud Diog. L. VIII, 89 legitur : Φησι δὲ αὐτὸν (Εὐδοξον) Ἐρατοσθένους ἐν τοῖς πρὸς Βάτωνα (πρὸς Κάτωνα cod. Pal.; ad Hecatonem vet. interpres) καὶ κινῶν διαλόγους συνθεῖναι. Ibi πρὸς Πλάτωνα corrigi voluit Menagius, argumento parum firmo. Vide Bernhardt. ad Eratosth. p. 202 et 168. Si recte se habet illud πρὸς Βάτωνα, fieri posset ut Baton Sinopensis intelligendus sit, quippe qui Arati fere æqualis quin fuerit nihil adeo impedit. Eratosthenes moritur Ol. 146; 196 a. C.

Ad Persica referre licet, si Batonis sunt, quæ leguntur apud Stephanum Byz. : Διὸς πόλις, ἡ μεγάλη πόλις τῆς Αἰγυπτίας Θηβαΐδος, ἡ λεγομένη Ἑκατόμυλος, κτίσμα Ὅσιριδος καὶ Ἰσιδος. Πρὶν δὲ ὑπὸ Περσῶν ἀφανισθῆναι, φησὶ Κάτων, ὅτι μυρίας τρισχιλίας κώμας εἶχε καὶ τριάκοντα, ἀνθρώπων δὲ μυριάδας ἑπτακοσίας, ἀρουρῶν δὲ τόπον μεμετρημένον τρισχιλίων καὶ ἑπτακοσίων, ἑκατὸν δὲ πύλας διακεκοσμημένας, τετρακόσια στάδια τὸ μῆκος. Ibi pro Κάτων scribendum esse Βάτων conjecit Ebert. in Diss. Sic. p. 94. Eadem leguntur in scholiis ad Iliad. i, 383, ubi item laudatur Κάτων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΦΕΣΩ ΤΥΡΑΝΝΩΝ.

1.

Athenæus VII, p. 289, C, de Menecrate Syracusano medico, qui *Jovem* se dicebat : Τὸς γοῦν θεραπευομένους ὑπ' αὐτοῦ τὰς ἱερὰς καλουμένας νόσους, συγγράφεισθαι ἠνάγκαζεν, ὅτι ὑπακούονται αὐτῷ δοῦλοι περισωθέντες. Καὶ ἡκολούθουν ὁ μὲν τις Ἡρακλέους σκευὴν ἔχων, καὶ καλούμενος Ἡρακλῆς (Νικόστρατος δ' ἦν οὗτος, ὁ Ἄργεϊος, ἱερὰν νόσον θεραπευθεὶς, Μνημονεύει δ' αὐτῶν Ἐριππος ἐν Πέλταστῃ, λέγων ὧδε·

Οὐ Μενεκράτης μὲν ἔρασκεν εἶναι Ζεὺς θεός,
Νικόστρατος δ' Ἄργεϊος, ἕτερος Ἡρακλῆς·

ἄλλος δὲ τις, ὡς Ἐρμῆς, ᾗλαμόδ' ἔχων καὶ κηρύκειον, πρὸς δὲ τούτοις πετρά· ὡς ὁ Ζελεΐτης Νικαγόρας, ὁ καὶ τῆς πατριδος τυραννήσας, ὡς ἱστορεῖ Βάτων ἐν τοῖς

Περὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ τυράννων. De Nicagora cf. Clem. Alex. Protrept. p. 48 Pott.

2.

Suidas : Πυθαγόρας Ἐφέσιος, καταλύσας δι' ἐπιβουλῆς τὴν τῶν Βασιλειδῶν καλουμένην ἀρχὴν, ἀνεφάνη τε τύραννος πικρότατος, καὶ τῷ μὲν δήμῳ καὶ τῇ πληθύνῃ ἦν τε καὶ ἐδόκει κεχαρισμένος, ἅμα τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ὑποσχέσασιν, τὰ δὲ ὑποσπείρων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη· τοὺς γε μὴν ἐν ἀξιώσει τε καὶ δυνάμει περισυλῶν καὶ δημίων φορητὸς οὐδαμὰ οὐδαμῇ ἦν. Καὶ κολάσαι δὲ πικρότατα οὐκ ἂν ὤκνησε, καὶ ἀφειδέστατα ἀποκτείνειν οὐδὲν ἀδικοῦντας· ἐξελύττησε γὰρ εἰς ταῦτα ἔρωσι τὰς χρημάτων ἀμετρος· καὶ διαβολαῖς ταῖς εἰς τοὺς πλουσίους ἐκριπισθῆναι κουφότατος ἦν. Ἀπέχρησε μὲν οὖν καὶ ταῦτα ἂν κάκιστα ἀνθρώπων ἀπολέσαι αὐτόν· ἤδη δὲ καὶ τοῦ θεοῦ κατεφρόνει. Τῶν γοῦν προειρημένων, οἷς ἐπέθετο, παμπόλλους ἐν τοῖς ναοῖς ἀπέκτεινε· ἐνὸς δὲ τὴν θυγατέρα καταφυγοῦσαν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναστῆσαι μὲν αὐτὴν βιαίως οὐκ ἐτόλμησεν, συνελθὼν δὲ φυλακὴν ἐπιστήσας ἐξετρώχυσεν ἅρα ἐς τοσοῦτον, ὥς βρόχῳ τὴν κόρην τὸν λιμὸν ἀποδρᾶναι. Οὐκοῦν ἡκολούθησε δημοσία νόσος καὶ τροφῶν ἀπορία· καὶ σαλεύων ὁ Πυθαγόρας ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰς Δελφοὺς ἀπέστειλε, καὶ ἤτει λῦσιν τῶν κακῶν. Ἡ δὲ ἔφη, νέων ἀναστῆσαι καὶ κηδεῦσαι τοὺς νεκρούς. Ἦν δὲ πρὸ Κύρου τοῦ Πέρσου, ὡς φησι Βάτων.

Finis narrationis desideratur. Suidam hæc Batonis ex perditio libro Eliani De providentia sumpsisse suspicatur Küster., accedentibus Toupio, Valckenario, Bernhardy. — Βασιλειδῶν] Vulg. βασιλῶν, v. Dindorf. in Steph. Thes. s. v. Cf.

PERSICA.

1.

Diospolis, maxima illa urbs Thebaidis in Ægypto, quæ vocatur Hecatompylus, *centum portis instructa*, ab Osiride et Iside condita est. Antequam a Persis dirueretur, Baton ait habuisse eam vicorum tredecim millia et triginta, hominum septingenta millia, agri dimensi jugera tria millia et septingenta, centum portas egregie instructas, et quadraginta stadia longitudinis.

DE EPHESIORUM TYRANNIS.

1.

Menecrates Syracusanus eos quos a sacris morbis curasset, scripto cavere coegit, obtemperaturos se illi servosque futuros, ubi convaluissent. Sequebanturque eum, alius Herculis habitu indutus et *Hercules* cognominatus (Nicostratus is fuit Argivus, sacro morbo liberatus; cujus meminit Ephippus in Peltaste, his verbis :

Nonne Menecrates deum Jovem se esse dicebat;
Nicostratus vero Argivus, alterum se Herculem?),

alius vero Mercurii habitu, chlamydem gestans et caduceum insuperque alas; sic Zelites Nicagoras, is qui etiam

tyrannidem suæ patriæ occupaverat, ut tradit Baton in libris De Ephesiorum tyrannia.

2.

Pythagoras Ephesius, everso per insidias illorum, qui Basilidæ vocabantur, imperio tyrannus acerbissimus exstitit. Et apud populum quidem et multitudinem et erat et videbatur gratus, tam pollicitationibus spem illorum alens, quam exiguis lucellis eos inescans; viros autem dignitate et auctoritate conspicuos intolerabili quodam modo spoliabat, bonaque eorum publicabat. Ad hæc homines innocentissime acerbissime punire et crudelissime interficere non dubitabat, nulli parcens : ad eam enim rabiem immoderata pecuniæ cupiditas hominem impellebat; et calumniis adversus divites facile incendebatur. Itaque vel hisce causis abunde commoverisset, ut pessime omnium mortalium periret. Sed adebat etiam divini numinis contemptum. Nam multos eorum, quos vi opprimere conabatur, ut diximus, in ipsis templis interfecit. Cujusdam autem filiam, quæ in templum confugerat, vi quidem abstrahere non est ausus, sed collocatis ante fores custodibus, puellam fame confectam laqueo vitam finire coegit. Itaque publica lues et annonæ penuria consecuta est. Pythagoras autem de sua salute anxius Delphos misit remedium malorum petens. Cui deus respondit templum esse condendum et manes mortuorum placandos. Fuit autem ante Cyrum Persam, ut ait Bato.

Aristot. Pol. V, 5. — ἀξιώσει τε] ἀξιώματι cod. et in marg.; τε om. V. Cf. Suid. v. Φορητός, ubi nonnulla ex his repetuntur. — ἔρω τις] vulg. ἔρ. τε. Quod posui τις est Bernhardyi; forte καὶ et aliud substantivum exciderunt. — ταῖς εἰς τ. πλουσίους] vulgo: πλησίους. Cod. V et E πλησίον. « Hoc reponere vel πλουσίους » *Gaisford*. « Superest ut superlativus quispiam indagetur, cujus syllaba novissima remansit in ταῖς, quod nequit pro articulo haberi » *Bernhardys*, in Suidam paullo severior. — τὴν θυγατέρα x.] sic Bernh. e cod. A et V, pro vulg. τὰς θυγατέρας καταφυγούσας; idem postea τὴν κόρην cum V, pro vulg. τὰς κόρας. — μὲν αὐτὴν β.] cod. A., « quod Æliani decet elegantiam affectatam » *Bernh.*; vg. αὐτὴν om. — ἡ δὲ] A, V. Cet. addunt Πυθιάς, « quod consulto neglexerat Ælian., intensissimus ille sermoni colorando. » *Bernh.* Ceterum Pythagoræ Ephesii memoria etiam in numis servata est. V. Mionnet. VI, 8, 113.

(ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙΣ ΤΥΡΑΝΝΩΝ.)

Περὶ τῆς Ἰερωνύμου τυραννίδος.

3.

Athenæus VI, p. 251, E: Ἰερωνύμου δὲ τοῦ Συρακοσίων τυράννου, Θράσωνα, τὸν Κάρχαρον ἐπικαλούμενον, Βάτων (Κάτων olim edd.) ὁ Σινωπεὺς ἱστορεῖ ἐν τῷ Περὶ τῆς τοῦ Ἰερωνύμου τυραννίδος, προσφέρεσθαι φάσκων αὐτὸν ἐκάστοτε πολλὴν ἀκρατον. Τοῦτον δ' ἐποίησεν ἀναιρεθῆναι ὑπὸ τοῦ Ἰερωνύμου ἑτερος κόλαξ, Ὡρις ὄνομα· καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ἰερώνυμον ἀνέπεισε διάδημά τε ἀναλαβεῖν, καὶ τὴν πορφύραν καὶ τὴν ἄλλην πᾶσαν διασκευὴν, ἣν ἐφόρει Διονύσιος ὁ τύραννος.

(DE SYRACUSARUM TYRANNIS.)

De Hieronymi tyrannide.

3.

Hieronymi, Syracusarum tyranni, assentatorem Thrasonem fuisse, qui Carcharus (*Asper*) cognominatus est, Bato Sinopensis narrat in libro quem de Hieronymi tyrannide composuit; ubi eundem plurimo mero se proluere solitum ait. Hunc vero deinde ut e medio tolleret Hieronymus, effecit alius ejusdem assentator, cui Osis nomen: ipsique Hieronymo persuasit, ut diadema sumeret et purpuram et reliquum omnem ornatum, quem gestaverat Dionysius tyrannus.

DE THESSALIA ET HÆMONIA

4.

Bato Sinopensis rhetor libro de Thessalia et Hæmonia perspicue declarat Saturnalium festum quam maxime

Osis apud Livium (XXIV, 21, 22, XXV, 25) constanter vocatur *Sosis*, quod apud Athenæum restitui voluit Gronovius. Haud dubie Baton quoque est inter λογογράφους rerum Hieronymi, quos carpit Polybius VII, 7, 2, tanquam τραγωδοῦντας τὴν ὡμότητα τῶν τρόπων καὶ τὴν ἀσέβειαν τῶν πράξεων, ἐπὶ δὲ πᾶσι τὸ παράλογον καὶ τὸ δεινὸν τῶν περὶ τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ συμβάντων.

ΠΕΡΙ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΙΜΟΝΙΑΣ.

4.

Athenæus, XIV, p. 639, E: Βάτων δ' ὁ Σινωπεὺς, ὁ ῥήτωρ, ἐν τῷ Περὶ Θεσσαλίας καὶ Αἰμονίας σαφῶς ἐμφανίζει τὴν τῶν Σατουρναλίων ἑορτὴν Ἑλληνικωτάτην, φάσκων αὐτὴν παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς Πελώρια καλεῖσθαι, γράφων οὕτως· « Θυσίας κοινῆς τοῖς Πελασγοῖς γινομένης ἀναγγεῖλαι τινα τῷ Πελασγῷ ἄνδρα, ᾧ ὄνομα ἦν Πέλωρος, διότι ἐν τῇ Αἰμονίᾳ σεισμῶν μεγάλων γενομένων βαγεῖν τὰ Τέμπη ὅρη ὀνομαζόμενα, καὶ διότι διὰ τοῦ διαστήματος ὁρμήσαν τὸ τῆς λίμνης ὕδωρ ἐμβάλλοι εἰς τὸ τοῦ Πηνειοῦ βεῖθρον, καὶ τὴν πρότερον λιμνάζουσαν χώραν ἀπασαν γεγυμνωσθαι, καὶ ἀναξηραίνομένων τῶν ὑδάτων, πεδία θαυμαστά τῷ μεγέθει καὶ τῷ κάλλει ἀναφαίνεσθαι. Ἀκούσαντα οὖν τὸν Πελασγὸν τὴν τράπεζαν ἀφθόνως αὐτῷ κεκοσμημένην τῷ Πελώρῳ παραθεῖναι. Καὶ τοὺς ἄλλους δὲ φιλοφρονουμένους ἕκαστον φέρειν ὃ τι ἔχοι παρ' αὐτῷ βέλτιστον, καὶ παρατιθέναι ἐπὶ τὴν τράπεζαν τῷ ἀπαγγεῖλαντι, καὶ αὐτὸν τὸν Πελασγὸν προθύμως διακονεῖν, καὶ τῶν ἄλλων τοὺς ἐν ἀξιώματι ὄντας ὑπηρετεῖν, καθότι ἐκάστῳ ὁ καιρὸς παρέπιπτε. Διόπερ φασιν, ἐπεὶ τὴν χώραν κατέσχον, ἀπομίμημα τῆς τότε γενομένης ἑορτῆς, θύοντας Διὶ Πελώρῳ, τραπέζας τε λαμπρῶς κοσμοῦντας προτιθέναι, καὶ οὕτως φιλάνθρωπον τὴν πανήγυριν

Græcicum esse, dicitque apud Thessalos *Peloria* nominari. Verba ejus hæc sunt: « Quo tempore sacrificium epulumque publicum celebrabant Pelasgi, renuntiavit Pelasgo vir quidam, cui nomen *Pelorus* erat, vehementibus terræ motibus exortis in Hæmonia disruptos esse montes qui Tempe vocantur, et per intervallum erumpentem aquam paludis in Penei alveum influxisse, regionemque universam quæ antea palustris fuisset, denudatam esse, et exsiccatis aquis campos apparuisse miræ pulchritudinis et amplitudinis. Quibus auditis, Pelasgus mensam sibi laute instructam Peloro apposuit, et reliqui multa comitate attulere singuli quidquid quisque optimum habebat, mensæ nuncii imponentes, ipseque Pelasgus prompte ei ministravit, et reliquorum quisque honoratiorum eidem famulabantur, prout cuique offerebatur occasio. Quamobrem, postquam regionem illam occuparunt, ad imitationem, ut aiunt, festi tunc celebrati, Jovi Peloro sacra facientes, mensas splendide instructas proponunt, tantaque liberalitate humanitateque panegyrim illam celebrant, ut et peregrinos cunctos ad epulas adhibeant, et vinctos solvant, et servos accum-

συνταλεῖν, ὥστε καὶ τοὺς ξένους ἅπαντας ἐπὶ τὴν θοήνην παραλαμβάνειν, καὶ τοὺς δεσμώτας λύειν, καὶ τοὺς οἰκέτας κατακλίναντας μετὰ πάσης παρρησίας ἐστιᾷν, διακονούντων αὐτοῖς τῶν δεσποτῶν· καὶ τὸ σύνολον ἐτι καὶ νῦν Θεσσαλοὺς μεγίστην ἐορτὴν ἄγοντας προσ-αγορεύειν Πελωρίαν. » Cf. Panofka in *Abhdl. d. Berlin. Akad.* 1839, p. 35, citante Hermann in *Antiqq. sacr.* § 64, 21, et Preller. in *Pauly's Realencycl.* s. v. *Jupiter*, tom. IV, p. 591.

ἈΤΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

5.

E LIBRO SECUNDO.

Schol. Pindar. Isthm. III (IV), 104 : Βάτος δὲ ἐν δευτέρῳ Ἀττικῶν ἱστοριῶν Πολύδωρον, Ἀνίκητον, Μηκιστόφονον, Πατροκλέα, Ἰοξόκλειτον, Μενεβρόντην, Χερσίβιον, sc. Herculis e Megara filios recenset. — « Βάτος nomen corruptum videtur; scripserim Βάτων. » *Bæckh.*

6.

Plutarch. Agid. c. 15. Ætolis Peloponnesum invadentibus, Aratus auxilia petit a Lacedæmoniis; qui mittunt exercitum duce Agide. Hic ubi advenit, Arato prœlium evitare visum est satius : Ὁ δὲ Σινωπεὺς Βάτων αὐτὸν οὐκ ἐθέλειν μάχεσθαι φησι Ἄγιν Ἀράτου κελεύοντος, οὐκ ἐντετυχηκῶς οἷς Ἀράτος γέγραφε περὶ τούτων ἀπολογιζόμενος κτλ. (v. Arati fr. 1). Fortasse alia quædam de Arato ex eodem fonte hausit Plutarchus. V. Droysen. *Hellen.* II, p. 391 not.

ΠΕΡΙ ἸΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

7.

Athenæus X, p. 436, F : Βάτων δ' ὁ Σινωπεὺς ἐν τοῖς Περὶ Ἰωνος τοῦ ποιητοῦ φιλοπότην φησὶ γενέσθαι καὶ ἐρωτικώτατον τὸν Ἰωνα. Καὶ αὐτὸς δὲ ἐν τοῖς ἐλεγείοις ἐρᾷν μὲν ὁμολογεῖ Χρυσίλλης τῆς Κορινθίας,

bere et cum omni libertate epulari jubeant, ministeria obeuntibus dominis : et omnino etiam nunc Thessali maxima celebritate festum illud agunt, et *Pelorum* nominant. »

ATTICÆ HISTORIÆ.

5.

Baton libro secundo Historiarum Atticarum Herculis et Megaræ filios recenset Polydorum, Anicetum, Mecistophonum, Patrocleum, Toxoclitum, Menebrontem, Chersibium.

6.

Baton Sinopensis ait Agim, etsi jubente Arato, pu-

Τελέου δὲ θυγατρὸς ἦς καὶ Περικλέα τὸν Ὀλύμπιον ἐρᾷν φησι Τηλεκλείδης ἐν Ἡσιόδοις.

BION SOLENSIS.

Diogenes L. IV, 58 : Γεγόνασι δὲ βίωνες δέκα... Πέμπτος Σολεὺς, Αἰθιοπικὰ γεγραφώς. Ἐκτος, ῥητορικὸς, οὗ φέρεται ἐννέα βιβλία Μουσῶν ἐπιγραφόμενα. Plinius H. N. VI, 35, p. 388 : *Simili modo et de mensura ejus varia prodidere : primus Dalion ultra Meroen longe subvectus, mox Aristocreon et Bion et Basilis.* V. Basilis fragm.

Præter Æthiopica Bion Solensis De historia naturali scripsisse videtur. Nam apud Varronem (De re r. 1, 1) recensetur inter eos qui rei rusticæ studiosis consulendi sint. Eundem inter auctores suos recenset Plinius in elenchō libr. VIII, X, XIV, XV, XVII, XVIII. Quæritur num idem sit *Cæcilius Bion*, cujus Περὶ δυνάμεων opus laudat Plinius XXVIII, 57, p. 199 ed. Techn. : *Datur* (ad sedandum lienem) *et equi lingua inveterata ex vino, præsentaneo medicamento, ut didicisse se ex Barbaris Cæcilius Bion tradit.* Ejusdem meminit Plinius XXIX, 28, p. 236 : *Tertium genus est eodem phalangii nomine araneus lanuginosus, grandissimo capite. Quo dissecto inveniri dicuntur intus vermiculi duo, adalligatique mulieribus cervina pelle ante solis ortum, præstare ne concipiant, ut Cæcilius in Commentariis reliquit. Vis ea annua est.* Pertinent hæc ad commenta magica. (Pro *Bion* vel *Dalion* corrupte legitur *Bialcon* lib. XXVIII, 80, p. 214.) Nomen *Cæcilius* arguit patronum Romanum. Æthiopicōn vero scriptor quum Basili antiquior vel certe æqualis ejus fuisse videatur, non est probabile eundem esse cum Cæcilio. Laudatur denique Bion una cum Alexandro Polyhistore de rebus Assyriorum. Quodsi recte nomen se habet, neque Dinon potius esse debet, hæc fortasse ei vindicanda Bioni sunt, qui novem Musarum libros, sicuti Herodotus et Cephalion, scripsit.

gnare non voluisse. At non legit ille quæ ipse Aratus de his defendens se conscripsit.

DE IONE POETA.

7.

Bato Sinopensis in libro, quem de Ione poeta conscripsit, et bibacem et amoribus deditissimum Ionem fuisse ait. Et ipse quidem Ion in Elegiis, amore se captum Chrysiillæ Corinthiæ profitetur, Telei filiæ; quam eandem a Pericle quoque Olympio adamatam Teleclides ait in Hesiodis.

ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ.

1.

Plinius H. N. VI, 35, p. 387 ed. Tchn. : *A Syene, et prius Arabiæ latere, gens Catadupi; deinde Syenitæ. Oppida : Tacompson, quam quidam appellaverunt Thathicen, Aranium, Sesanium, Sandura, Nasaudum, Anadoma, Cumara, Peta et Bochiana, Leuphithorga, Tantarene, Moechindira, Noa, Gophoa, Gystate, Megeda, Lea, Rhemnina, Nupsia, Direa, Pataga, Bagada, Dumana, Rhadata, in quo felis aurea pro deo colebatur, Boron in mediterraneo, Mallos, proximum Meroæ. Sic prodidit Bion. Juḡa aliter.* (V. Jubæ fr. 42, tom. III, p. 477.)

2.

Idem ib. p. 388 Tchn. : *Ex Africæ latere tradita sunt eodem nomine Tacompos altera, sive pars prioris : Magora, Lea, Edosa, Pelenaria, Pyndis, Magusa, Bauma, Linitima, Spintum, Sydopta, Gensora, Pindictora, Agugo, Orsima, Suasa, Maumarum, Urbim, Mulon, quod oppidum Græci Hypaton vocarunt; Pagoargas, Zamnes, unde elephantii incipiunt; Mamblia, Berresa, Cetuma. Fuit quondam et Epis oppidum contra Meroen, antequam Bion scriberet deletum.*

3.

Idem ib. p. 390 Tchn. : *Inde (sc. a Tole oppido) dierum duodecim (itinere) Esar Ægyptiorum oppidum, qui Psammetichum fugerint. In eo produntur annis trecentis habitasse... Bion autem Sapien vocat, quod ille (sc. Aristocreon) Esar, et ipso nomine advenas ait significari. Antecedit Aristocreontis fr. 1.*

Idem ib. p. 391 Tchn. : *Bion alia oppida in insulis tradit, a Sembobiti Meroen versus dierum toto itinere viginti. Proximæ insulæ oppidum Semberitarum sub regina, et aliud Asar : alterius oppidum Daron. Tertiam Medoen vocant, in qua oppidum Asel. Quartam eodem quo oppidum nomine Garoden. Inde per ripas oppida : Navos, Modundam, Andatim, Setundum, Colligat, Secande, Navec-*

tæbe, Cumi, Agrospi, Ægipam, Candrogari, Arabam, Summaram.

4.

Athenæus XIII, p. 566, C : Καθίστων δὲ καὶ πολλοὶ τοὺς καλλίστους βασιλείας, ὥς μέχρι νῦν οἱ Ἀθάνατοι καλούμενοι Αἰθίοπες, ὥς φησι Βίων ἐν Αἰθιοπικοῖς. Ὡς ἴσκει γὰρ τὸ κάλλος βασιλείας οἰκεῖόν ἐστι. Cf. Herodot. III, 20; Aristot. Pol. IV, 3, 7. Nicolai fr. 142.

5.

Schol. ad Actor. VIII, 27 ap. Albert. in Gloss. Gr. N. T. p. 213 et Cramer. Anecd. III, p. 415 : Κανδάκην Αἰθίοπες πᾶσαν τὴν τοῦ βασιλέως μητέρα καλοῦσιν. Οὕτω Βίων ἐν πρώτῳ Αἰθιοπικῶν. « Αἰθίοπες τοὺς βασιλέων πατέρας οὐκ ἐκφαίνουσιν, ἀλλ' ὥς ὄντας υἱοὺς ἡλίου παραδιδόασιν· ἐκάστου δὲ τὴν μητέρα καλοῦσι Κανδάκην. » Cf. Hesych. : Κάνδῃ, γυνὴ ἢ Καν̄.

ΑΣΣΥΡΙΑΚΑ.

(6.)

Syncell. p. 359, C : Ἐβασίλευσαν Ἀσσύριοι ἀπὸ Νίνου καὶ Σεμιράμεως μέχρι Βελεοῦν τοῦ Δελκετάδου. Εἰς τοῦτον γὰρ τοῦ Σεμιράμεως γένους λήξαντος, Βελιταρᾶν κηπουργὸς ἐβασίλευσε καὶ τὸ ἐκείνου γένος ἐξῆς μέχρι Σαρδαναπάλλου, καθὰ Βίωνι καὶ Ἀλεξάνδρῳ δοκεῖ τῷ Πολυίστορι. Syncellus hauserit ex Agathia (II, 25), qui de iisdem rebus fusius exponit (v. Polyhistoris fr. 2). Bionis mentio ex Alexandro fluxerit.

BOTRYAS MYNDIUS.

Ptolemæus Heph. ap. Phot. cod. 190, p. 147, 21 : Βοτρύας ὁ Μύνδιος τῆς Νιόβης παῖδας πάντας ὑπὸ Ἀπόλλωνός φησιν ἀνηρῆσθαι.

Βότρυας] idem quod Βότρως, cuius nominis viros v. ap. Dindorf. in Steph. s. v. et in Meinek. Hist. crit. com. p. 408 not.

DE ÆTHIOPIA.

4.

Multi etiam pulcerrimos creabant reges, uti etiamnum Æthiopes qui Athanati, Immortales, (Macrobii ap. Herodot.) vocantur, uti Bion narrat in Æthiopicis.

5.

Candacen Æthiopes quamque regis matrem appellant, teste Bione in primo De Æthiopia, ubi hæc : « Æthiopes pa-

tres regum non exhibent, quos pro Solis filiis habent, matrem vero uniuscujusque Candacen appellant. »

DE REBUS ASSYRIORUM.

6.

Regnarunt Assyrii a Nino et Semiramide usque ad Beleum Delcetadæ filium. In quo quum Semiramidea stirps deficeret, Belitaran hortulanus regno potitus est, quod apud posteros ejus mansit usque ad Sardanapallum, uti Bioni et Polyhistori videtur.

συνταλῆιν, ὥστε καὶ τοὺς ξένους ἅπαντας ἐπὶ τὴν θοῖνῃν παραλαμβάνειν, καὶ τοὺς δεσμώτας λύειν, καὶ τοὺς οἰκέτας κατακλίναντας μετὰ πάσης παρρησίας ἐστιᾶν, διακονούντων αὐτοῖς τῶν δεσποτῶν· καὶ τὸ σύνολον ἔτι καὶ νῦν Θεσσαλούς· μεγίστην ἑορτὴν ἄγοντας προσ-αγορεύειν Πελωρίαν. » Cf. Panoška in *Abhdl. d. Berlin. Akad.* 1839, p. 35, citante Hermannō in *Antiqq. sacræ*. § 64, 21, et Preller. in *Pauly's Realencycl.* s. v. *Jupiter*, tom. IV, p. 591.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

5.

E LIBRO SECUNDO.

Schol. Pindar. Isthm. III (IV), 104 : Βάτος δὲ ἐν δευτέρῳ Ἀττικῶν ἱστοριῶν Πολύδωρον, Ἀνίκητον, Μηχιστόφονον, Πατροκλέα, Τροχόκλειτον, Μενεβρόντην, Χερσίβιον, sc. Herculis e Megara filios recenset. — « Βάτος nomen corruptum videtur; scripserim Βάτων. » *Bæckh.*

6.

Plutarch. Agid. c. 15. Ætolis Peloponnesum invadentibus, Aratus auxilia petit a Lacedæmoniis; qui mittunt exercitum duce Agide. Hic ubi advenit, Arato prælium evitare visum est satius : Ὁ δὲ Σινωπεὺς Βάτων αὐτὸν οὐκ ἐθέλειν μάχεσθαι φησι Ἄγιν Ἀράτου κελεύοντος, οὐκ ἐντετυχηκώς οἷς Ἀράτος γέγραφε περὶ τούτων ἀπολογιζόμενος κτλ. (v. Arati fr. 1). Fortasse alia quædam de Arato ex eodem fonte hausit Plutarchus. V. Droysen. *Hellen.* II, p. 391 not.

ΠΕΡΙ ΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

7.

Athenæus X, p. 436, F : Βάτων δ' ὁ Σινωπεὺς ἐν τοῖς Περὶ Ἰωνος τοῦ ποιητοῦ φιλοπότην φησὶ γενέσθαι καὶ ἐρωτικώτατον τὸν Ἰωνα. Καὶ αὐτὸς δὲ ἐν τοῖς ἐλεγείοις ἐρᾶν μὲν ὁμολογεῖ Χρυσίλλης τῆς Κορινθίας,

bere et cum omni libertate epulari jubeant, ministeria obeuntibus dominis : et omnino etiam nunc Thessali maxima celebritate festum illud agunt, et *Pelorum* nominant. »

ATTICÆ HISTORIÆ.

5.

Baton libro secundo Historiarum Atticarum Herculis et Megaræ filios recenset Polydorum, Anicetum, Mecistophonum, Patrocleum, Toxoclitum, Menebrontem, Chersibium.

6.

Baton Sinopensis ait Agim, etsi jubente Arato, pu-

Τελέου δὲ θυγατρός· ἥς καὶ Περικλέα τὸν Ὀλύμπιον ἐρᾶν φησι Τηλεκλείδης ἐν Ἡσιόδοις.

BION SOLENSIS.

Diogenes L. IV, 58 : Γεγόνασι δὲ Βίωνες δέκα... Πέμπτος Σολεὺς, Αἰθιοπικὰ γεγραφώς. Ἐκτος, ῥητορικὸς, οὗ φέρεται ἐννέα βιβλία Μουσῶν ἐπιγραφόμενα. Plinius H. N. VI, 35, p. 388 : *Simili modo et de mensura ejus varia prodidere : primus Dalion ultra Meroen longe subvectus, mox Aristocreon et Bion et Basilis.* V. Basilis fragm.

Præter Æthiopica Bion Solensis De historia naturali scripsisse videtur. Nam apud Varronem (De re r. 1, 1) recensetur inter eos qui rei rusticæ studiosis consulendi sint. Eundem inter auctores suos recenset Plinius in elenchō libr. VIII, X, XIV, XV, XVII, XVIII. Quæritur num idem sit *Cæcilius Bion*, cujus Περὶ δυνάμεων opus laudat Plinius XXVIII, 57, p. 199 ed. Tchn. : *Datur (ad sedandum lienem) et equi lingua inveterata ex vino, præsentaneo medicamento, ut didicisse se ex Barbaris Cæcilius Bion tradit.* Ejusdem meminit Plinius XXIX, 28, p. 236 : *Tertium genus est eodem phalangii nomine araneus lanuginosus, grandissimo capite. Quo dissecto inveniri dicuntur intus vermiculi duo, adalligatique mulieribus cervina pelle ante solis ortum, præstare ne concipiant, ut Cæcilius in Commentariis reliquit. Vis ea annua est.* Pertinent hæc ad commenta magica. (Pro *Bion* vel *Dalion* corrupte legitur *Bialcon* lib. XXVIII, 80, p. 214.) Nomen *Cæcilius* arguit patronum Romanum. Æthiopicὸν vero scriptor quum Basili antiquior vel certe æqualis ejus fuisse videatur, non est probabile eundem esse cum Cæcilio. Laudatur denique Bion una cum Alexandro Polyhistore de rebus Assyriorum. Quodsi recte nomen se habet, neque Dinon potius esse debet, hæc fortasse ei vindicanda Bioni sunt, qui novem Musarum libros, sicuti Herodotus et Cephalion, scripsit.

gnare non voluisse. At non legit ille quæ ipse Aratus de his defendens se conscripsit.

DE IONE POETA.

7.

Bato Sinopensis in libro, quem de Ione poeta conscripsit, et bibacem et amoribus editissimum Ionem fuisse ait. Et ipse quidem Ion in Elegiis, amore se captum Chrysiillæ Corinthiæ proficitur, Telei filiæ; quam eandem a Pericle quoque Olympio adamatam Teleclides ait in Hesiodis.

ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ.

1.

Plinius H. N. VI, 35, p. 387 ed. Techn.: *A Syene, et prius Arabiæ latere, gens Catadupi; deinde Syenitæ. Oppida: Tacompson, quam quidam appellaverunt Thathicen, Aranium, Sesanium, Sandura, Nasaudum, Anadoma, Cumara, Peta et Bochiana, Leuphithorga, Tantarene, Moechindira, Noa, Gophoa, Cystate, Megeda, Lea, Rhemnia, Nupsia, Direa, Pataga, Bagada, Dumana, Rhadata, in quo felis aurea pro deo colebatur, Boron in mediterraneo, Mallos, proximum Meroæ. Sic prodidit Bion. Juba aliter.* (V. Jubæ fr. 42, tom. III, p. 477.)

2.

Idem ib. p. 388 Techn.: *Ex Africæ latere tradita sunt eodem nomine Tacompos altera, sive pars prioris: Magora, Lea, Edosa, Pelenaria, Pyndis, Magusa, Bauma, Linitima, Spintum, Sydopta, Gensora, Pindicitora, Agugo, Orsima, Suasa, Maumarum, Urbim, Mulon, quod oppidum Græci Hypaton vocarunt; Pagoargas, Zamnes, unde elephantini incipiunt; Mamblia, Berresa, Cetuma. Fuit quondam et Epis oppidum contra Meroen, antequam Bion scriberet deletum.*

3.

Idem ib. p. 390 Techn.: *Inde (sc. a Tole oppido) dierum duodecim (itinere) Esar Ægyptiorum oppidum, qui Psammetichum fugerint. In eo produntur annis trecentis habitasse... Bion autem Sapen vocat, quod ille (sc. Aristocreon) Esar, et ipso nomine advenas ait significari. Antecedit Aristocreontis fr. 1.*

Idem ib. p. 391 Techn.: *Bion alia oppida in insulis tradit, a Sembobiti Meroen versus dierum toto itinere viginti. Proximæ insulæ oppidum Semberitarum sub regina, et aliud Asar: alterius oppidum Daron. Tertiam Medoen vocant, in qua oppidum Asel. Quartam eodem quo oppidum nomine Garoden. Inde per ripas oppida: Navos, Modundam, Andatim, Setundum, Colligat, Secande, Navec-*

tæbe, Cumi, Agrospi, Ægipam, Candrogari, Arabam, Summaram.

4.

Athenæus XIII, p. 566, C: Καθίστων δὲ καὶ πολλοὶ τοὺς καλλίστους βασιλείας, ὡς μέχρι νῦν οἱ Ἀθῆνατοι καλούμενοι Αἰθίοπες, ὥς φησι Βίων ἐν Αἰθιοπικοῖς. Ὡς ἴσικε γὰρ τὸ κάλλος βασιλείας οἰκειὸν ἔστι. Cf. Herodot. III, 20; Aristot. Pol. IV, 3, 7. Nicolai fr. 142.

5.

Schol. ad Actor. VIII, 27 ap. Albert. in Gloss. Gr. N. T. p. 213 et Cramer. Anecd. III, p. 415: Κανδάκην Αἰθίοπες πᾶσαν τὴν τοῦ βασιλέως μητέρα καλοῦσιν. Οὕτω Βίων ἐν πρώτῳ Αἰθιοπικῶν. « Αἰθίοπες τοὺς βασιλέων πατέρας οὐκ ἐκφαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας υἱοὺς ἡλίου παραδιδόασιν· ἐκάστου δὲ τὴν μητέρα καλοῦσι Κανδάκην. » Cf. Hesych. : Κάνδη, γυνή

ἢ Καν̄.

ΑΣΣΥΡΙΑΚΑ.

(6.)

Syncell. p. 359, C: Ἐβασίλευσαν Ἀσσύριοι ἀπὸ Νίνου καὶ Σεμιράμεως μέχρι Βελεσὺν τοῦ Δελκετάδου. Εἰς τοῦτον γὰρ τοῦ Σεμιράμεως γένους λήξαντος, Βελιταρᾶν κηπουργὸς ἐβασίλευσε καὶ τὸ ἐκείνου γένος ἐξῆς μέχρι Σαρδαναπάλλου, καθὰ Βίωνι καὶ Ἀλεξάνδρῳ δοκεῖ τῷ Πολυίστορι. Syncellus hauserit ex Agathia (II, 25), qui de iisdem rebus fusius exponit (v. Polyhistoris fr. 2). Bionis mentio ex Alexandro fluxerit.

BOTRYAS MYNDIUS.

Ptolemæus Heph. ap. Phot. cod. 190, p. 147, 21: Βοτρύας ὁ Μύνδιος τῆς Νιδῆς παιῖδας πάντας ὑπὸ Ἀπόλλωνός φησιν ἀνηρῆσθαι.

Βότρυας] idem quod Βότρως, cujus nominis viros v. ap. Dindorf. in Steph. s. v. et in Meinek. Hist. crit. com. p. 408 not.

DE ÆTHIOPIA.

4.

Multi etiam pulcerrimos creabant reges, uti etiamnum Æthiopes qui Athanati, Immortales, (Macrobit ap. Herodot.) vocantur, uti Bion narrat in Æthiopicis.

5.

Candacen Æthiopes quamque regis matrem appellant, teste Bione in primo De Æthiopia, ubi hæc: « Æthiopes pa-

tres regum non exhibent, quos pro Solis filiis habent, matrem vero uniuscujusque Candacen appellant. »

DE REBUS ASSYRIORUM.

6.

Regnarunt Assyrii a Nino et Semiramide usque ad Belem Delcetadæ filium. In quo quum Semiramidea stirps deficeret, Belitaran hortulanus regno potitus est, quod apud posteros ejus mansit usque ad Sardanapallum, uti Bioni et Polyhistori videtur.

BRUTTIUS s. BRETTIUS, chronographus, homo Christianus, quem laudant Euseb. Chron. p. 379 ad Ol. 218, 3, Syncell. p. 344, A, Malala p. 34, 22; 139, 17; 262, 21 ed. Bonn., senioris est ætatis, quam ut fragmenta ejus hic locum inveniant. Vide quæ de eo disputat Bentlej. ad Milium p. 71, ad calcem Malalæ edit. Bonn.

BUTORIDES ap. Plinium H. N. XXXVI, c. 12, inter eos recensetur, qui de pyramidibus Ægyptiis scripserunt.

CÆMARO, Indicôn auctor, apud Plutarch. De fluv. 4. V. Daimachi fragm. 4 a. tom. II, p. 441.

CALLICRATES Περὶ Ἀθηνῶν scripsit. Vid. Menecles Barcæus.

CALLIDEMUS.

linius H. N. IV, 12, 21 : (Eubœa) antea vocitata est..., ut Aristides Macra, ut Callidemus, Chalcis. Eadem Solin. c. 17. Idem nomen est in indice auctorum lib. IV. Nihilominus fortasse corruptum ex *Chidemus*.

CALLIPHANES.

Plinius VII, c. 2, p. 5 ed. Tehn. : *Supra Nasamones confinesque illis Machlyas, Androgynos esse utriusque naturæ inter se vicibus coeuntes Calliphanes tradit. Aristoteles adjicit dextram mammarum iis virilem, lævam muliebrem esse.*

Qui sit hic Calliphanes, ejus nomen recurrit in catalogo auctorum ad lib. III. V. VI, parum liquet. Calliphanes quidam, ὁ τοῦ Παραδρύκοντος κληθεὶς, memoratur ap. Athenæum, I, p. 4, C. Lysiae contra Καλλιφάνη orationem citat Harpocrat. v. Νωθεΐα.

CALLIPPUS CORINTHIUS.

ΕΣ ΟΡΧΟΜΕΝΙΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗ.

1.

Pausanias IX, 29, 1 : ὄντα δὲ ἐν Ἐλικῶνι Μούσαις πρώτους καὶ ἐπονομάσαι τὸ ὄρος ἱερὸν εἶναι Μουσῶν Ἐφιάτην καὶ Ὠτόν λέγουσιν, οἰκίσαι δὲ αὐτοὺς καὶ Ἀσκληρὴν· καὶ δὴ καὶ Ἡγησίονους ἐπὶ τῷδε ἐν τῇ Ἀθήιδι ἐποίησεν·

Ἀσκληρὸς δ' αὖ παρέλετο Ποσειδάων ἐνοσίχθων· ἡ δὲ οἱ τέκε παῖδα περιπλομένων ἐνιαυτῶν Οἰοςκλον, ὃς πρώτος μετ' Ἀλκίως ἔκτισε παῖδων Ἀσκληρην, ἥθ' Ἐλικῶνος ἔχει πόδα πιδάσκοντα.

Ταύτην τοῦ Ἡγησίονου τὴν ποίησιν οὐκ ἐπελεξάμην· ἀλλὰ πρότερον ἄρα ἐκλελοιπυῖα ἦν πρὶν ἢ ἐμὲ γενέσθαι. Κάλλιππος δὲ Κορίνθιος ἐν τῇ Ἐς Ὀρχομενίους συγγραφῇ μαρτύρια ποιεῖται τῷ λόγῳ τὰ Ἡγησίονου τὰ ἔπη. Ὡσαύτως δὲ καὶ ἡμεῖς πεποιήμεθα παρ' αὐτοῦ Κάλλιππου διδασχθέντες.

Cf. Müller. *Min.* p. 17 sq.; Welcker. *Cycl.* p. 325.

Idem IX, 38, 9 : Ἀσπληδόνα δὲ ἐκλιπεῖν τοὺς οἰκητοράς φασιν, ὕδατος σπανίζοντας· γενέσθαι δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ Ἀσπληδόνης τῇ πόλει· τοῦτον δὲ εἶναι νύμφης τε Μιδείας καὶ Ποσειδῶνος· ὁμολογεῖ δὲ καὶ ἔπη σφίσι, ἃ ἐποίησε Χερσίας, ἀνὴρ Ὀρχομενίος·

Ἐκ δὲ Ποσειδῶνος ἀγακλειτῆς τε Μιδείας Ἀσπληδῶν γένεθ' υἱὸς ἄν' εὐρύχορον πολίεθρον.

Τοῦδε τοῦ Χερσίου τῶν ἐπῶν οὐδεμία ἦν ἔτι κατ' ἐμὴ μνήμη· ἀλλὰ καὶ τάδε ἐπηγάγετο ὁ Κάλλιππος ἐς τὸν αὐτὸν λόγον τὸν ἔχοντα ἐς Ὀρχομενίους. Τοῦτου δὲ τοῦ Χερσίου καὶ ἐπίγραμμα οἱ Ὀρχομενιοὶ τὸ ἐπὶ τῷ Ἡσιόδῳ τάφῳ (v. Pausan. I. I. § 4) μνημονεύουσι. Cf. Müller. I. I.

DE REBUS ORCHOMENIORUM.

1.

In Helicone primos omnium sacra Musis fecisse et Musis eum montem consecrasse Ephialtem et Otum tradunt; eosdem etiam Ascrum condidisse; quod Hegesinus in Atthide poemate his versibus indicavit :

Ast Ascræ optato potitur Neptunus amore :
mox illi quæ progeniit volventibus annis
Æoolum . natis primus qui junctus Aloei
udi ad radices Heliconis condidit Ascrum.

Hanc Hegesini poesis ego nunquam legi, quandoquidem ante me natum prorsus evanuerat; sed Callippus Corinthius in historia quam de Orchomeniorum rebus conscripsit,

eorum Hegesini versuum testimonio utitur; idem nos quoque facimus a Callippo edocti.

2.

Aspledonem ob aquarum penuriam desertam tradunt; nomen vero urbi contigisse ab Aspledone, quem Midea nympha Neptuno pepererit. Id confirmant versus a Chersia facti, viro Orchomenio :

Neptunoque tridentifero insignique Midea
Aspledon satus est, ampla spectandus in urbe.

Ætate quidem mea Chersiae hujus carmina jam vetustas aboleverat; sed hos quoque versus Callippus retulit in libro De Orchomeniis. Eidem Chersiae epigramma Orchomenii attribuunt, quod Hesiodi sepulcro inscriptum est.

DOMITIUS CALLISTRATUS.

Auctor noster qui Heracleæ Ponticæ historiam condidit libris minimum septem, modo Callistratus simpliciter dicitur (fr. 1-3), modo addito prænomine *Domitius* Callistratus (fr. 4-8). Hinc conijcimus Callistratum (sicuti Corn. Alexandrum Polyhistorem) Romani patroni fuisse libertum, qui fortasse post eversam bello Mithridatico Heracleam patriam captivus in Italiam abductus erat. Distinguendus ab eo est Callistratus Aristophaneus, qui commentariis suis in Homerum, Pindarum, tragicos et comicos, grammaticis notissimus est (*).

Præter Heracleæ historiam laudatur Callistrati *De Samothracia* opus; quod num ad Domitium G. pertineat necne, nescimus. *Callistratus Tene-*

(*) Non distinguendum esse fortasse inde aliquis colligat, quod Athenæus VI, p. 363, E, ex Callistrato Aristophaneo narrat Mariandynos servos *ὑποπόρους* appellatos esse, sicuti *Penestæ* dicebantur apud Thesalos, *Clarotii* apud Cretenses. Exscripsi locum fr. 10. Sed hujus rei memorandæ opportunitatem Commentarii in comicos poetas glossarumque collectiones sæpissime præbere poterant; neque quidquam præterea indagare potui, quod ejusmodi sententiæ probabilitatis speciem conciliaret. Ceterum de Callistrati Commentariis *Homerici* vid. schol. et Eustath. Ad *Pindarum* laudatur a schol. P. II, 1, N. III, 1. VII, 150, Isthm. II, 1. 18. IV, 1; ad *Euripidem* a schol. Orest. 301. 424. 1030; ad *Aristophanem* citatur sexcenties. Ejus in *Cratinum* comment. laudat Athen. XI, p. 495; idem aliis etiam comicis operam suam navasse videtur. Cum hoc argumento conjunctus quodammodo erat liber *Περὶ ἑταιρῶν*. (Athenæus XIII, p. 591, D: 'Ἐπλούτει δὲ σφόδρα ἡ Φρόνη, καὶ ὑπισχνεῖτο τευχεῖν τὰς θήβας, ἐὰν ἐπιγράψωσι θεβαῖσι, « Ἀλεξάνδρος μὲν κατέσκαψεν, ἀνέστησε δὲ Φρόνη ἡ ἑταῖρα, » ὡς ἰσοτορεῖ Καλλίστρατος ἐν τῷ *Περὶ ἑταιρῶν*.) Ejusdem Σύμμικτα citat Athenæus III, p. 125, B (β6λ. ζ. de Simonide), et Erotian. v. χεῖραι (βίβλ. ζ'). Ex iisdem libris fluxerit quod Athenæus habet I, p. 21, C: Καλλίστρατος τε ὁ Ἀριστοφάνειος Ἀρίσταρχον ἐν συγγράμματι κακῶς εἰρηκεν ἐπὶ τῷ μὴ εὐρύθμως ἀμπέχεσθαι, φέροντός τι καὶ τοῦ τοιοῦτου πρὸς παιδείας ἐξέτασιν. — Præterea vid. indices auctorum ad Phot. Lex.; Hesych., Harpocrat. (v. ἀλλὰ), Suidam, Zonaram, Bekker. Anecd. Plurima ex iis enotavit Clintonus F. H. III, p. 530. Accuratius hæc pervestigaturo præsto erit R. Schmidt. *Comment. De Callistrato Aristophaneo*. Halæ 1838. *Callistratus*, qui in nonnullis codd. Suidæ, Harpocrationis, Photii una cum *Menecle* *Περὶ Ἀθηναίων* laudatur, esse debet *Callicrates*. Vide fragmenta Menecli Barcæi. Eadem nomina permutata sunt ap. Plutarch. Vit. X Orat. in Demosthen. (p. 281, 9 in Bioyp. Westermanni). — Alios Callistratos vide ap. Fabric. B. Gr. V, p. 560 sq.

DE HERACLEA.

1. Quod Priolaus dicitur ille, quem cantilenis Mariandyni lugent, proprium est Apollonii; nam ceteri Barynum (*Bormum*) dicunt Titiae filium, ut Nymphis et Callistratus.

dius inter Arati interpretes recensetur in antiquo catalogo Petrii Victorii, ut ex Vossio disco. Sed vereor magnopere ne ille Callistratus fuerit *Cleostratus*; ejus enim nominis familiam astronomorum in Tenedo ins. habitasse arguunt Cleostratus Tenedius, octaeteridis inventor (Censorin. 18. Cf. Ideler. Chron. II, p. 605 sq.), atque alius junior Tenedius, qui *Phænomena* scripsit (Vit. Arat. in Bioyp. Westermanni p. 57, 29 et schol. Vatican. in Euripid. Rhés. 524, p. 299 ed. Cobet.). Præterea Callistrati nomen haud semel cum Callisthenis confusum esse ostendimus ad fragm. Callisthen. p. 32. Jam quum schol. Apollon. Rhod. duobus locis (I, 1037. II, 672. V. Callisth. fr. 39. 40, p. 28) Periplum Callisthenis laudet de locis Ponticis, suspicio est his quoque locis pro notiore *Callisthene* reponendum esse *Callistratum*, eumque nostrum esse Domitium Heracleotam, qui *Περὶ πλοῦν Πόντου* condiderit, sicuti *Ἀσίας περίπλου* composuerat Nymphis Heracleota.

ΠΕΡΙ ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ.

E LIBRO SECUNDO.

I.

Apollonius Rhodius II, 780, Priolaum (*a Priola urbe prope Heracleam*), fratrem Lyci, Dascylo nati, regis Mariandynorum, prælio contra Mysos commissio interfectum esse dicit, atque mortem ejus etiam nunc cantilenis a Mariandynis defleri. Ad hæc scholiasta:

Ἰδῶς τὸν θρηνούμενον (θρυλλούμενον vulg.; em. Dindorf.) Πριολαὸν φησι, τῶν ἄλλων Βάρυνον λεγόντων τὸν Τιτίου υἱὸν, ὡς Νύμφης καὶ Καλλίστρατος.

Nymphis (fr. 9) de patris nomine nihil tradidit, neque Βάρυνον sed Βώρμον dixit, uti Hesychius s. v; eamque formam etiam n. l. reponi jure vult Dindorf. in Steph. Thes. v. Βώριμος. In codice Paris. est ita: Τιτίου δὲ υἱὸς Βαρίνος κατὰ Νύμφην καὶ Καλλίστρατον, κατὰ δὲ ἄλλους Πριόλαος. Postrema de suo adjecit. Nam ita schol. Æschyl. Pers. 941: Καλλίστρατος ἐν δευτέρῳ *Περὶ Ἡρακλείας*, Τιτίου (vg. Τιτουῦ) παῖδας εἶναί φησι δύο, Πριόλαν καὶ Μαριανδυνόν, δὲ κυνηγοῦντα ἀπολέσθαι, καὶ μέχρι τοῦ νῦν Μαριανδυνὸς ἐν ἀκμῇ θέρους ὀρνεῖν αὐτόν· τὸν δὲ Μαριανδυνὸν αὐξῆσαι μάλιστα τὴν θρηνητικὴν αὐλοδῖαν καὶ

Callistratus libro de Heraclea secundo dicit Titiae filios esse Priolaum et Mariandynum, et præter hos *Bormum*, qui in venatione perierit: Mariandynum vero multum excoluisse aulodiam threneticam, eamque docuisse Hyagnim, patrem Marsyæ.

διδᾶται ταύτην Ἰαγνιν τὸν Μαρσίου πατέρα. Verum hic nihil de Bormo sive *Baryno*, qui olim post Mariandynon excidisse videtur. Integram sententiam Callistrati dabit Pollux : Βώριμος δὲ Μαριανδυνῶν γεωργῶν ἄσμα, ὡς Αἰγυπτίων Μανέρως, καὶ Αἰτυέρσας Φρυγῶν... Ὁ δὲ Βώριμος ἦν Ἰόλλα (l. Πριόλας) καὶ Μαριανδυνοῦ ἀδελφός, Οὐπίου (l. Τιτίου) βασιλέως παῖς. De mortis causa aliter Nymphis l. 1. Quod de Mariandyno *post mortem fratris* aulodiam threneticam excolente et magistro Hyagnis affert schol. Æschyli, in sua transtulit Eustathius ad Dion. Perieg. v. 787, p. 251 ed. Bernhardy. — Ceterum Βώριμον nomen in aliis hoc genus fabulis dici Βῶρον monui ad fragm. Chronolog. p. 174 sq. Nominis ratio latet. Quum tamen et Priolaus et Titias et Mariandynus et Cyzicus ex urbium et regionum nominibus ficti sint, simile quid suberit Boro s. Bormo. Βωρεῖς, tribules tribus Cyzicene in Inscr. Cyzic. ap. Caylum *Recueil d'Antiq. Egypt.* I, 2, pl. 60. Βῶρον Lydiæ urbem ex Lex. Septemv. affert Dindorf. in Stephan. Thes. v. Βῶροι coll. v. Βωρεῖς. — De cantilenis istis adi Bode. Hist. poes. Gr. tom. II, p. 92 sqq.

2.

Schol. Apoll. Rhod. I, 1126 : Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ καθ' Ἡρακλείαν περὶ Τιτίου φησί. « Τιτίας, ἥρως ἐγγώριος, ὃν οἱ μὲν μυθεύονται παῖδα Διὸς, οἱ δὲ πρεσβύτερον (l. τὸν πρεσβύτατον) τῶν Μαριανδυνοῦ τοῦ Κιμμερίου παίδων· δι' ὃν μάλιστα τὸ ἔθνος ἠϋξήτα, καὶ προάγεται ἔτι εἰς εὐδαιμονίαν. » Καὶ Προμαθίδας δὲ ἐν τοῖς Περὶ Ἡρακλείας λέγει περὶ Τιτίου ὅστις ἦν, καὶ Θεοφάνης. Ἀπεθώθη δὲ ἀπὸ Μαριανδυνῶν.

Cf. idem II, 780 : Τὸν Τιτίαν οἱ μὲν φασὶ Διὸς παῖδα, [οἱ δὲ] ἓνα τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, οἱ δὲ τὸν πρεσβύτατον τῶν Μαριανδυνῶν παίδων. Ὁ δὲ Μαριανδυνὸς Φινέως ἢ Φρίξου ἢ Κιμμερίου λέγεται παῖς εἶναι. Ἀπὸ δὲ Τιτίου φασὶ Τίτιον τὴν πόλιν κληθῆναι. Verba [οἱ δὲ] habet cod. Paris.; in vulg. absunt, recte. — Apollonius II, 780 Titiam ab Hercule in ludis funebribus Priolai in honorem celebratis occisum esse tradit. Lib. I, 1126 Titiam et Cyllenium, πρώτους πόλεων μοιραγέτας ἡδὲ παρέδρους Μητέρος Ἰδαίης dicit. Atque ita Apollonius dixit, notante scho-

2.

Callistratus libro de Heraclea secundo, « Titias, ait, heros fuit indigena, quem alii fabulantur Jovis esse filium unumque ex Idæis Dactylis, alii natu maximum inter filios Mariandyni Cimmerio nati. Atque Titias ille est, per quem maxime gens augetur et producitur etiamnum ad felicitatem. » Promathidas quoque in suis de Heraclea libris quis fuerit Titias exponit, nec non Theophanes. Ceterum Titias inter deos a Mariandynis relatus est.

3.

Taphræ, aut Taphre singulariter, regio fossa munita

liasta, ἀκολουθῶν Μενάνδρῳ, λέγοντι Μιλήσιους, δταν θύωσι τῇ Πέᾳ, προθύειν Τιτίαν καὶ Κυλλήνῳ. Cf. Welcker. *Trilog.* p. 172; Lobeck. *Aglaoph.* p. 1165. Menander ille, aliunde non notus, fortasse est Heracleota, quem Plinius H. N. in indic. lib. VIII et IX apponit. Sed fieri etiam potest ut nomen corruptum sit, ac intelligi debeat Μαϊάνδοριος ὁ Μιλήσιος, de quo v. tom. II, p. 334.

E LIBRO TERTIO.

3.

Stephan. Byz. : Τάφραι καὶ Τάφρη, ἐνικῶς, χώρα ταφρευθεῖσα περὶ τὴν Μαίωτιν λίμνην ὑπὸ δούλων ταῖς δεσποναῖς συμμιγέντων κατὰ τὸν πολυχρόνιον πόλεμον τῶν Σκυθῶν, τῶν δεσποτῶν πολεμούντων τοῖς Θραξίν ἢ τοῖς ἐντὸς Ἰστρου, ὡς Καλλίστρατος ἐν τρίτῳ. Ταύτην τὴν χώραν κατοικήσαι Σατορχαίους. Οἱ οἰκοῦντες Σατορχαῖοι. Rem fusius exponit Herodotus IV, 1 sqq. Fossam ductam dicit (c. 3) ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρέων ἐς τὴν Μαίωτιν λίμνην. De *Taphris* cf. Me-la II, 1, 39; Plinius IX, 12, 26; Ptolemæus III, 6; Eustath. ad Dion. 163; Strabo VII, p. 308. Recentiores, qui de his dixerunt, laudat Bæhr. ad Herodot. l. l. p. 277 sq.

4.

Idem : Ψῖλιον, ποταμός μεταξύ Θυνίας καὶ Βιθυνίας. Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τρίτῳ Περὶ Ἡρακλείας « Ἐγχυριεύσαντες ἀπὸ τοῦ Σαγγαρίου χωρίου ἕως τοῦ Ψιλίου ποταμοῦ. » Ἔστι καὶ ἄλλος Ψίλις ποταμός τῆς Βιθυνίας, ἐκρέων εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον.

Ἐγχυριεύσαντες.. ἕως, Holsten.; ἐγκυριευσαντος.. εὔ libri. De *Psili* vel potius *Psilli* (Strabo p. 543 et aliis, Ψῖλλιος ap. Marcian. p. 69) constat; *Psilium* Callistrati nescio an alius memoraverit. Neque vero diversus est fluvius, uti Stephanus putat.

E LIBRO QUARTO.

5.

Idem : Ἀρχιρόεσσα, πόλις ἐν Πόντῳ, Ἡρακλείας ὑποτελής. Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τετάρτῃ Περὶ Ἡρακλείας. Codex Vossianus ἐν ζ' Περὶ Ἡ. Num aliunde de hac urbe constat?

circa Mæotin paludem a servis, qui cum dominorum uxoribus congressi erant tempore diuturni Scytharum belli, quum domini bellarent cum Thracibus vel cum iis qui intra Istrum sunt, ut Callistratus libro tertio.

4.

Psilium, fluvius inter Thyniam et Bithyniam. Domitius Callistratus in tertio de Heraclea : « Regione potiti a Sangario castello usque ad Psilium fluvium. »

5.

Arciroessa, urbs Ponti, Heracliensibus subjecta, Domitius Callistratus libro de Heraclea quarto.

6.

Idem : Μόκατα, Βιθυνίας πόλις, ὡς Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τῷ Περὶ Ἡρακλείας τετάρτῳ. Cod. Rhe-dig. : Μόκατα π. Βιθ., ὡς Δομάτιος. Aliunde non nota urbs, nisi forte est ea quæ τὰ Μόδρα appella-tur ap. Strabon. p. 543.

LIBER VI.

Idem : Ὀδιούπολις, χωρίον Ἡρακλείας τῆς πρὸς τῷ Πόντῳ. Δομίτιος Καλλίστρατος ἔκτῳ τῶν Περὶ Ἡρακλείας.

8.

Idem v. Ὑπικος. Vide Nymphidis fr. 4, tom. II, p. 13.

E LIBRO SEPTIMO.

9.

Idem : Ὀλύμπη, πόλις Ἰλλυρίας, ὡς Δομίτιος Καλ-λίστρατος ἐβδόμῳ Περὶ Ἡρακλείας.

(10).

Athenæus VI, p. 263, E : Τάχ' οὖν διὰ τοῦτο καὶ Εὐφορίων δ' ἐποποιὸς τοὺς Μαρριανδυνοὺς δωροφόρους κέκληκεν·

Δωροφόροι καλεῖσθ' ὑποφρίσσοντες ἀνακτας.

Λέγει δὲ καὶ Καλλίστρατος ὁ Ἀριστοφάνειος, ὅτι τοὺς Μαρριανδυνοὺς ὠνόμαζον μὲν δωροφόρους, ἀφαιροῦντες τὸ πικρὸν τῆς ἀπὸ τῶν οἰκετῶν προσηγορίας, καθάπερ Σπαρτιάται μὲν ἐποίησαν ἐπὶ τῶν Εἰλωτῶν, Θετταλοὶ δ' ἐπὶ τῶν πενεστῶν, Κρήτες δ' ἐπὶ τῶν κλαρωτῶν. Καλοῦσι δὲ οἱ Κρήτες τοὺς μὲν κατὰ πόλιν οἰκέτας χρυ-σωνήτους, ἀμφαιμυίτας δὲ τοὺς κατ' ἀγρὸν, ἐγγωρίους μὲν ὄντας, δουλωθέντας δὲ κατὰ πόλεμον· διὰ τὸ κλη-

ρωθῆναι δὲ κλαρώτας. De re cf. Meinek. Euphor. p. 141; Müller. Dor. II, 63; Hermann. Antiq. § 19, et quos laudat. Ceterum v. Introduct.

ΠΕΡΙ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ.

Dionys. Hal. A. R. I, 68, postquam de diis Pe-natibus dixerat, quorum signa Romæ in templo non procul a Foro sita visuntur, pergit : Ὅρᾳ μὲν δὴ ταῦτα ἔξεστι, ἀκούειν δὲ καὶ γράφειν ὑπὲρ αὐτῶν, ἃ Καλλίστρατός τε ὁ Περὶ Σαμοθράκης συνταξάμενος ἱστορίαν, καὶ Σάτυρος δ' τοὺς ἀρχαίους μύθους συναγα-γὼν καὶ ἄλλοι συχνοὶ, παλαιότατος δὲ, ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, ποιητῆς Ἀρκτίνο. Λέγουσι γοῦν ὧδε· Χρῆσθην τὴν Πάλλαντος θυγατέρα γημαμένην Δαρδάνῳ, φερνὰς ἐπε-νέγκασθαι δωρεὰς Ἀθηνᾶς, τὰ δὲ Παλλάδιᾳ καὶ τὰ ἱερὰ τῶν μεγάλων θεῶν, διδασθεῖσαν αὐτῶν τὰς τελετάς. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἐπομβρίαν φεύγοντες Ἀρχαῖδες Πελο-πόννησον μὲν ἐξέλιπον, ἐν δὲ τῇ Θρακίᾳ νήσω τοὺς βίους ἰδρύσαντο, κατασκευάσαι τὸν Δάρδανον ἐνταῦθα τῶν θεῶν τούτων ἱερὸν, ἀρρήτους τοῖς ἄλλοις ποιοῦντα τὰς ἰδίας αὐτῶν ὀνομασίας καὶ τὰς τελετάς αὐτοῖς, τὰς καὶ εἰς τὸδε χρόνον γινομένης ὑπὸ Σαμοθράκων, ἐπι-τελεῖν. Ὡς δὲ μετήγε τοῦ λαοῦ τὴν πλείονα μοῖραν εἰς τὴν Ἀσίαν, τὰ μὲν ἱερὰ τῶν θεῶν καὶ τὰς τελετάς τοῖς ὑπομείνανσιν ἐν τῇ νήσῳ καταλιπεῖν· τὰ δὲ Παλλάδιᾳ καὶ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας κατασκευασάμενον (ἀνασκευ-ασάμενον Sylb.) ἀγαγέσθαι μετ' αὐτοῦ. Διαμαντευό-μενον δὲ περὶ τῆς οἰκήσεως τὰ τε ἄλλα μαθεῖν, καὶ περὶ τῶν ἱερῶν τῆς φυλακῆς τόνδε χρησμὸν λαβεῖν·

Εἰς πόλιν, ἣν κτίσῃτε, θεοῖς σέβας ἄφθιτον αἰεὶ
θεῖναι, καὶ φυλακαῖς τε σέβειν θυσίαις τε χοροῖς τε.
Εὖτ' ἂν (ἐς τ' ἂν Reisk.) γὰρ τότε σεμνὰ καθ' ἡμετέραν
χώραν ἤ,
δῶρα Διὸς κούρης, ἀλόχου σθένος, ἣ δὲ πόλις σοι
ἔσται ἀπόρρητος τὸν αἰὶ χρόνον ἡμᾶτα πάντα.

Δάρδανον μὲν οὖν ἐν τῇ κτισθείσῃ τε ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὀνομασίας ὁμοίας τυχεύουσι πόλει τὰ ἔδη καταλιπεῖν.

6.

Mocata, urbs Bithyniæ, ut ait Dom. Callistratus libro de Heraclea quarto.

7.

Hodiupolis, castellum Heracleæ juxta Pontum, cujus meminit Domitius Callistratus libro sexto de Heraclea.

9.

Olympus, urbs Illyriæ, ut Dom. Callistratus lib. VII.

DE SAMOTHRACE.

Hæc igitur videre fas est; fas etiam est audire et scribere de illis, quæ tradidit Callistratus historiæ de Samothraciæ rebus auctor, et Satyrus pisciarum fabularum collector, et quum alii multum Arcetinus poeta, omnium, quos novimus, antiquissimus. Sic igitur illi scribunt : Chrysen, Pallantis filiam, quum Dardano nupsisset, pro dote attulisse Minervæ munera, Palladia scilicet et magnorum deorum sacra, quorum mysteria didicerat. Sed quum Arcades, diluvium

fugientes, Peloponnesum reliquissent, et in insula Thraciæ sedes collocassent, Dardanium hic diis istis templum ex-struxisse, nec aliis proprium ipsorum nomen declarasse : et ritus illis instituisse, quos ad hoc usque tempus Samothra-ces observant. Sed quum majorem populi partem in Asiam traduxisset, sacra eorum et mysteria illis reliquisse, qui in insula remanserant; sed Palladia et deorum imagines cum reliquis rebus, quas convasarat, secum asportasse. Quum autem de sedibus oraculum consuleret, inter multa alia quæ didicit, hoc etiam oraculum de sacrorum custodia tunc accepisse :

In urbe quam condetis diis cultum purum semper
statues, et observantia coles sacrisque chorisque.
Nam dum hæc veneranda in vestra regione fuerint
dona Jovis virginis, conjugis tuæ, ista urbs tibi
erit inexpugnabilis in perpetuum omnes dies.

Dardanium igitur in urbe quam condidit et quam de suo nomine nominavit, hæc simulacra reliquisse. Postea vero,

Ἰλίου δ' ἐν ὑστέρω χρόνῳ συνοικισθέντος, ἐκεῖ μετενηχθῆναι πρὸς τῶν συγγόνων (ἐγχόνων Sylb.) αὐτοῦ τὰ ἱερά. Ποιήσασθαι δὲ τοὺς Ἰλιεῖς νεῶν τε καὶ ἄδυτον αὐτοῖς ἐπὶ τῆς ἀκρας, καὶ φυλάττειν δι' ἐπιμελείας ἧς ἐδύναντο πλείστης, θεόπεμπτά τε ἡγουμένους εἶναι καὶ σωτηρίας κύρια τῇ πόλει. Ἀλίσκομένης δὲ τῆς κάτω πόλεως, τὸν Αἰνεῖαν κύριον τῆς ἀκρας γεγόμενον, ἄρματα ἐκ τῶν ἀδύτων τὰ τε ἱερά τῶν μεγάλων θεῶν καὶ ὅπερ ἔτι περιτὴν Παλλάδιον. Θᾶτερον γὰρ Ὀδυσσεῖα καὶ Διομήδῃ νυκτὸς εἰς Ἴλιον ἀφικομένους λαβεῖν. Οἴχεσθαι δὲ κομίσαντα τὸν Αἰνεῖαν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἔλθεῖν ἄγοντα εἰς Ἱταλίαν. Ἀρκτίνος δὲ φησιν ὑπὸ Διὸς δοθῆναι Δαρδάνῳ Παλλάδιον ἐν καὶ εἶναι τοῦτο ἐν Ἰλίῳ ἕως ἡ πόλις ἡλίσκετο, κεκρυμμένον ἐν ἀβάτῳ. Εἰκόνα δὲ ἐκείνου κατεσκευασμένην μηδὲ ἐν τοῦ ἀργεῦτου διάφορον, ἀπάτης τῶν ἐπιβουλεύοντων ἕνεκα, ἐν φανερῷ τεθῆναι, καὶ αὐτὴν Ἀχαιοὺς ἐπιβουλεύσαντας λαβεῖν. Τὰ μὲν οὖν εἰς Ἱταλίαν ὑπ' Αἰνείου κομισθέντα ἱερά, τοῖς εἰρημνεῖσι ἀνδράσι πειθόμενοι, γράφω τῶν τε μεγάλων θεῶν εἰκόνας εἶναι, οὓς Σαμοθράκες Ἑλλήνων μάλιστα ὀργάζουσι, etc.

Callistrati κεχωρισμένην ἱστορίαν περὶ Σαμοθράκης commemorat Joh. Magister Canabutus in Commentario epistolari in Dionys. Hal. l. 1. ; « ejus summarium exhibet Wesselius in Catalog. Biblioth. Vind. P. V. N. CXVII p. 164 sq.

« Hinc pauca capita excerpam quæ haud vulgarem viri eruditionem ostendant : C. 43 : Γενεαλογία τοῦ Δαρδάνου. — C. 50 : Ὅτι δὲ Δάρδανος ἐξετλήθη ἀπὸ τῆς Ἀρχαδίας κατήντησεν εἰς τὴν Σαμοθράκην. — C. 54 : Περὶ τοῦ θανάτου Ἰάσου ὑπὸ κεραυνοῦ. — C. 57 : Ὅπως ἐμερσθήσαν Δάρδανος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰδαῖος, καὶ ὅτι ὁ Ἰδαῖος κατώκησεν εἰς τὰ ὄρη τῆς Φρυγίας. — C. 62 : Περὶ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν. — C. 84 : Ὅτι δὲ Δάρδανος ἔκτισεν αὐτὸν εἰς τὴν Σαμοθράκην καὶ ἔθηκε τοὺς θεοὺς καὶ τὰ παλλάδια. — Ὅπως ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς Σαμοθράκης καὶ κατέλειπεν ἐκεῖ τὸν Σάμωνα (*) quæ manifestum faciunt Canabutium

(*) « His interponuntur plura de Vestæ, Minervæ et Martis templis aliaque cum his rebus minus conjuncta, quæ tamen aliquando edi velim : Περὶ νυμφῶν καὶ ὅτι γένη δαιμόνων εἰσιν, ἃ καλοῦσι βαρβαρίζοντες Νεγαρίδας quæ vulgo vocantur νεγάριδας tum Περὶ ναυτῶν καὶ τοῦ ἀστέρος τῆς τραμουντάνας quod nomen quoniam adhuc in hominum ore viget,

quum Ilium conditum fuisset, hæc sacra ab ejus cognatis (nepotibus) eo fuisse translata; Ilienses autem templum et adytum ipsis in arce fecisse, et quanta maxima cura potuerunt hæc servasse, quod ea divinitus sibi missa, publicæque ex iis salutem pendere crederent : sed quum urbis pars inferior caperetur, Æneam, arce potitum ex adytis sacra magnorum deorum et Palladium, quod adhuc supererat, abstulisse; alterum enim a Diomede et Ulysse Ilium noctu profectos surreptum fuisse. Æneam igitur ex urbe discessisse eaque secum tulisse et in Italiam transportasse. Sed Arctinius ait unum Palladium Dardano a Jove datum atque hoc Ilii, donec urbs caperetur, in adyto reconditum fuisse. Sed

nostrum pleraque quæ ad hanc fabulam pertinent, cognita habuisse, sive is Callistrati κεχωρισμένην ἱστορίαν περὶ Σαμοθράκης legit, quam c. 81 commemorat, sive, quod probabilius, mythographos recentiores. Postremum c. 90 inscriptum est : Τί γράφει ὁ ποιητὴς Ἀρκτίνος περὶ τοῦ κλαπέντος παλλαδίου ὑπὸ Διομήδους καὶ Ὀδυσσεῶς. » Lobeck. Aglaoph. p. 1206.

CARYSTIUS PERGAMENUS.

Carystius Pergamenus (fr. 1. 7. 10. 14. 15. 17. 19) Nicandro, quem citat fr. 6, fuit junior; Nicander autem florere cepit extremis temporibus Ptolemæi V Epiphanis (205–181), inque scribendo adhuc versatus est sub Attalo tertio (138–135). V. Clinton, ad an. 182. Num Carystius quoque postrema viderit tempora regni Pergameni, an serius vixerit, in medio relinquendum.

Scripsit Didascalias in fabulas scenicarum, librum de Sotade, et Ἱστορικὰ ὑπομνήματα. Hæc non exhibuisse historiam continuam, ex temporum ordine adornatam, ex iis colligis quæ laudantur elibro tertio (fr. 10. 11); neque aliud auctor egisse videtur, nisi ut memorabilia cogeret tum ex populorum institutis tum vero ex moribus repetita et indole et fati virorum clarorum (Philippi fr. 1. 2. 3; Alexandri 4. 5. 6; Antipatri fr. 7; Cassandri fr. 8; Lysimachi fr. 9; Demetrii Poliorcetæ fr. 10; Philetæri fr. 12. Aristophontis fr. 11).

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

I.

Athenæus XI, p. 506, E : Οὗτος δ' ἐστὶ Πλάτων, ὃν Σπεύσιππος φησὶ φιλάτων ὄντα Ἀρχελάῳ, Φιλίππῳ

addam schol. Eur. Or. 1626 : Τὸ τῆς Ἑλένης ἄστρον, ἡνίδιωτικῶς φασὶ Τραμουντάναν, ἀεὶ πᾶσιν ὁράται· τοῦτο δὲ καὶ ναῦται ὁρῶντες ἴσασιν ἃ δεῖ. Hinc Tramontanam perdere dicuntur qui cursu excidunt. De Canabutii codice et argumento Fabricius tom. IV, p. 393, ait Lambecium et Kollarium longe accuratius discessisse, quorum libros adire non potui. »

imaginem ejus effictam fuisse, quæ ne minimum quidem ab exemplari differebat : et in propatulo fuisse positam, ad eos fallendos, qui insidias ipsi struxissent, atque hanc a Græcis per insidias fuisse surreptam. Sacra igitur quæ Æneas in Italiam transtulit, viros supra nominatos secutus aio fuisse magnorum deorum simulacra, quos inter Græcos Samothracæ potissimum colunt.

CARYSTIUS PERGAMENUS.

I.

Scribit Carystius Pergamenus, in Commentariis Historicis, in hunc modum : « Speusippus quum cognovisset Philippum

τῆς βασιλείας αἴτιον γενέσθαι. Γράφει γοῦν Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν τοῖς Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν οὕτως : « Σπεύσιππος, πυνθανόμενος Φίλιππον βλασφημεῖν περὶ Πλάτωνος, εἰς ἐπιστολὴν ἔγραφε τι τοιοῦτον, ὥσπερ ἀγνοοῦντας τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας Φίλιππος διὰ Πλάτωνος ἔσχεν. Εὐφραῖον γὰρ ἀπέστειλε τὸν Ὀρείτην πρὸς Περδίκκην Πλάτωνος, ὃς ἐπέειπεν ἀπομερίσαι τινὰ χώραν Φιλίππῳ. Διατρέφων δ' ἐνταῦθα δύναιμι, ὡς ἀπέθανε Περδίκκας, ἐξ ἐτοίμου δυνάμεως ὑπαρχούσης, ἐπέπεσε τοῖς πράγμασι. »

2.

Idem XI, p. 508, D : Εὐφραῖος μὲν γὰρ, παρὰ Περδίκκᾳ τῇ βασιλεῖ διατρέφων ἐν Μακεδονίᾳ, οὐχ ἤττον αὐτοῦ ἐβασίλευε, φαῦλος ὢν καὶ διάβολος. Ὅς οὕτω ψυχρῶς συνέταξε τὴν ἐταιρίαν τοῦ βασιλέως, ὥστε οὐκ ἐξῆν τοῦ συσσιτίου μετασχεῖν, εἰ μὴ τις ἐπίσταιτο τὸ γεωμετρεῖν ἢ τὸ φιλοσοφεῖν. Ὅθεν Φιλίππου τὴν ἀρχὴν παραλαβόντος, Παρμενίων αὐτὸν ἐν Ὀρεῶι λαβὼν ἀπέκτεινε, ὥς φησι Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν.

3.

Idem X, p. 435, D : Καρύστιος δὲ ἐν τοῖς Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν, « Ὅτε (φησὶ) μεθύειν προηρείτο Φίλιππος, τοῦτ' ἔλεγε, Χρὴ πίνειν, Ἀντίπατρος γὰρ ἱκανὸς ἐστὶ νήφων. Κυβεύοντος δὲ ποτε αὐτοῦ, καὶ τινος ἀγγελίαντος ὡς Ἀντίπατρος πάρεστι, διαπορήσας ὥσεν ὑπὸ τὴν κλίνην τὸν ἄδρακα. »

4.

Idem X, p. 434, F : Εἰς τοσοῦτον δὲ Ἀλέξανδρος ἐμέθυεν, ὥς φησι Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν Ἱστορι-

calumniari Platonem, in epistola quadam tale quidpiam scripsit : *Quasi vero ignorarent homines, Platonis opera regnum etiam adeptum esse Philippum.* Euphræum enim Oritam ad Perdiccam miserat Plato, qui illi persuasit, ut Philippo aliquam regionem tribueret. In qua quum ille milites aleret, mortuo Perdicca in parato habens copias, rerum potitus est. »

2.

Euphræus, quum apud Perdiccam regem in Macedonia versaretur, non minus quam ille regnavit, et pravus et calumniator fuit; qui regis sodalitatem ita frigide ordinavit, ut nemo ad convivium ejus admitteretur, nisi qui geometriam aut philosophiam calleret. Quare postquam Philippus regno potitus est, Parmenio Orei eum nactus occidit, ut Carystius narrat in Commentariis historicis.

3.

Carystius in Commentariis Historicis ait : « Quoties compositum constituit Philippus, sic dicere solebat : *Nunc est bibendum : Antipatrum enim sufficit sobrium esse.* Quum vero aliquando tesseri luderet, nunciaretque ei aliquis, adesse Antipatrum; dubius aliquantisper consilii, aleam sub lectum detrussit. »

4.

Ut Carystius Pergamenus in Commentariis historicis refert, eo usque processit temulentiae Alexander M., ut etiam in

κοῖς ὑπομνήμασιν, ὡς καὶ ἐπὶ ὄνῳ ἄρματος κομᾷζειν. Ἐποιοῦν δὲ τοῦτο, φησὶ, καὶ οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς.

5.

Idem XIII, p. 603, B : Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι, « Χάρωνι, φησὶ, τῷ Χαλκιδεῖ παῖσι καλὸς ἦν, καὶ εἶχεν εὖ πρὸς αὐτόν. Ὡς δ' Ἀλέξανδρος παρὰ Κρατέρῳ αὐτὸν ἐπήνεσε γενομένου πότου, ὁ Κράτερος ἐκέλευσε τὸν παῖδα καταφιλῆσαι τὸν Ἀλέξανδρον· καὶ ὃς, Μηδαμῶς, εἶπεν, οὐ γὰρ οὕτως ἐμὲ εὐφρανεῖ, ὡς σὲ λυπήσει. Ὅσπερ γὰρ ἦν ἐρωτικὸς ὁ βασιλεὺς οὗτος, οὕτως καὶ πρὸς τὸ καθῆκον ἐγκρατὴς καὶ πρὸς τὸ πρεπιδέστατον. Αἰχμαλώτους γοῦν λαβὼν τὰς Δαρείου θυγατέρας καὶ τὴν γυναῖκα κάλλει διαπρεπεστάτην οὖσαν, οὐ μόνον ἀπέσχετο, ἀλλ' οὐδ' ἐκείνας μαθεῖν ἐποίησεν, ὅτι εἰσὶν αἰχμαλῶτοι, ἀλλ' ὡς ἐτι Δαρείου ἐν τῇ βασιλείᾳ ὄντος πάντα αὐταῖς χορηγεῖσθαι ἐκέλευσε. Διόπερ καὶ Δαρεῖος τοῦτο μαθὼν ἠῤῥατο τῷ Ἠλίῳ τὰς χεῖρας ἀνατείνας, ἢ αὐτὸν βασιλεύειν ἢ Ἀλέξανδρον. »

6.

Idem XV, p. 684, E : Καὶ ἀμβροσίαν δὲ ἄνθος τι ἀναγράφει ὁ Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι, λέγων οὕτως : « Νικανδρὸς φησιν, ἐξ ἀνδριάντος τῆς κεφαλῆς Ἀλεξάνδρου τὴν καλούμενην ἀμβροσίαν φύεσθαι ἐν Κῷ. » Προεῖρηται δ' αὖ περὶ αὐτῆς, ὅτι τὸ κρίνον οὕτω λέγουσι.

7.

Idem XII, p. 548, E : Καρύστιος δ' ὁ Περγαμηνὸς ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι, « Κηφισόδωρος, φησὶν, ὁ Θηβαῖος, Πολύδωρον τὸν Τήιον ἱατρὸν Ἀντιπάτρου

plastro asinis juncto comessatum iret. Faciebant id autem, inquit, etiam Persarum reges.

5.

Carystius in Commentariis historicis scribit : « Charon Chalcidensis puerum habebat formosum, valde sibi carum. Quem quum apud Craterum aliquando inter pocula Alexander laudasset, puerum Charon jussit osculari regem : at rex, Minime vero, inquit : nec enim ille tantum mihi voluptatis, quantum tibi molestiae est allaturus. Ut enim erat in amorem pronus rex, sic et ad honesti rationem continens et decori observantissimus. Qui quum captivas cepisset Darii filias uxoremque formosissimam, non modo abstinuit, sed curavit etiam, ut ne ipsae quidem captivas se esse sentirent; et perinde ac si in regno adhuc Darius esset, omnia illis ministrari jussit. Quare etiam Darius, hoc cognito, manibus ad solem elatis precatus est, ut aut ipse regnum obtineret, aut Alexander. »

6.

Etiam ambrosiam florem quandam memorat Carystius in Historicis commentariis ita scribens : « Nicander ait e capite statuæ Alexandri in Co insula nasci ambrosiam quam vocant. » De hac autem supra dictum est lilium ita vocari.

7.

Carystius Pergamenus in Commentariis historicis scribit, tradi a Cephisodoro Thebano : Polydorum Teium me-

συσσιτεῖν, φιλοτάπιδά ἔχοντι κρικωτὴν καθάπερ τοὺς στρωματεῖς εὐτελῆ, ἐφ' ἧς κατακεῖσθαι, κάδους δὲ χαλκοῦς καὶ ποτῆρια ὀλίγα· γεγενέναι γὰρ ὀλιγοδαίαιτον καὶ τρυφῆς ἀλλότριον.

8.

Athen. XIV, p. 620, B : Περὶ οὗ (sc. περὶ Κασάνδρου τοῦ Μακεδονίας βασιλεύσαντος) φησι Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν, ὅτι οὕτως ἦν φιλόμηρος, ὥς διὰ στόματος ἔχειν τῶν ἐπῶν τὰ πολλά· καὶ Ἰλιάς ἦν αὐτῷ καὶ Ὀδυσσεΐα ἰδίως γεγραμμένα.

9.

Idem XIII, p. 610, E : Εἴτ' οὐκ ἐγὼ δικαίως πάντας ὑμᾶς τοὺς φιλοσόφους μισῶ, μισοφιλόλογους ὄντας; οὐς οὐ μόνον Λυσίμαχος ὁ βασιλεὺς ἐξεκέρυξε τῆς ἰδίας βασιλείας ἀπελεύων, ὥς ὁ Καρύστιος φησιν ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι.

E LIBRO TERTIO.

10.

Idem XII, p. 542, E : Καρύστιος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ἐν τρίτῳ Ὑπομνημάτων, « Δημήτριος, φησὶν, ὁ Φαληρεὺς, Ἱμεραίου τοῦ ἀδελφοῦ ἀναιρεθέντος ὑπ' Ἀντιπάτρου, αὐτὸς μετὰ Νικάνωρος διέτριβεν, αἰτίαν ἔχων, ὥς τὰ Ἐπιφάνεια τοῦ ἀδελφοῦ θύων. Κασάνδρῳ δὲ γενόμενος φίλος, μέγα ἴσχυσε. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἦν αὐτοῦ τὸ ἄριστον δξούραφα παντοδαπὰς ἐλάας ἔχοντα καὶ τυρὸν νησιωτικόν. Ὡς δ' ἐπλούτησε, Μοσχίωνα, τὸν ἄριστον τῶν τότε μαγεύρων καὶ δειπνοποιῶν, ἐωνήσατο, καὶ τοσαῦτα ἦν τὰ παρασκευαζόμενα καθ' ἡμέραν, ὥστε, χαρισαμένου τῷ Μοσχίῳ τὰ λείψανα,

dicum convictu usum esse Antipatri; habuisseque regem vile tapetum glabrum annulis instructum, velut vulgaria aulæa, cui incumberet, et cados æneos et pocula pauca: victu enim parco usum esse et a luxuria alienum fuisse.

8.

De Cassandro qui Macedoniæ regno potitus est, Carystius in Commentariis historicis ait, eum adeo studiosum fuisse Homeri, ut majorem carminum ejus partem constanter in ore haberet: qui etiam Iliadem et Odysseam proprio studio sibi ipse descripserat.

9.

Atqui nonne merito vos ego omnes philosophos odi eruditiois inimicos? quos non solum Lysimachus rex publico edicto e regno suo expulit, ut Carystius ait in Historicis commentariis, verum etiam Athenienses.

10.

Carystius Pergamenus tertio libro Commentariorum ait: « Demetrius Phalareus, interfecto Himeræo fratre ejus ab Antipatro, ipse apud Nicanorem versabatur; perhibeturque Epiphania celebrasse fratris. Deinde per Cassandri benevolentiam ad magnam potestatem pervenit. Et initio quidem prandium ei fuerat, acetabula omnifariis olivis repleta, et insularis caseus. Ut vero ditatus est, Moschionem coquorum

Μοσχίων ἐν ἔτεσι δύο τρεῖς συνοικίας ἐωνήσατο, παῖδας τ' ἐλευθέρους ὑβρίζει καὶ γυναῖκας τὰς τῶν ἐπιφανεστάτων. Ἐξηλοτύπου δὲ πάντες οἱ παῖδες τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ Θέογγιν· καὶ τοσοῦτον ἦν τῷ Δημητρίῳ προσελθεῖν, ὥστε, μετ' ἄριστον αὐτοῦ περιπατήσαντος παρὰ τοὺς Τρίποδας, συνῆλθον εἰς τὸν τόπον παῖδες κάλλιστοι ταῖς ἐξῆς ἡμέραις, ἵν' ὀφθεῖεν αὐτῷ. »

EX EODEM LIBRO.

11.

Idem XIII, p. 577, C : Ἀριστοφῶν δὲ ὁ ῥήτωρ, ὁ τὸν νόμον εἰσενεγκὼν ἐπ' Εὐκλείδου ἄρχοντος, ὅς ἂν μὴ ἐξ ἀστῆς γένηται νόθον εἶναι, αὐτὸς ἀπεδείχθη ὑπὸ Καλλιάρχου τοῦ κωμικοῦ ἐκ Χορηγίδος τῆς ἐταίρας παιδοποιησάμενος, ὥς ὁ αὐτὸς ἱστορεῖ Καρύστιος ἐν τρίτῳ Ὑπομνημάτων.

Euclides archon fuit Ol. 94, 1. 403. De lege v. Demosth. p. 1308, 25. Eodem loco Carystius memoraverit quæ antecedunt apud Athenæum similia :

12.

Idem XIII, p. 577, B : Φιλέταιρον δὲ, τὸν Περγάμου καὶ τῆς Καινῆς ταύτης λεγομένης βασιλεύσαντα χώρας, Βόας αὐλητρίδος, ἐταίρας, τὸ γένος ἀπὸ Παφλαγονίας, υἱόν φησι γενέσθαι Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν. De hoc Philetæro v. Strabo XII, p. 543. XIII, p. 623. Pergamum tenuit per annos viginti usque ad 263 (vel 260). Vide Clinton. F. H. tom. III, p. 400 sq.

13.

Idem XIV, p. 639, B : Περιηγέχθησαν ἡμῖν καὶ

ea ætate optimum et cœnarum parandarum peritissimum emit: et tanta ciborum copia quotidie parabatur, ut, quum Moschioni reliquias donaret Demetrius, intra duos annos Moschion tres in urbe insulas emeret, et liberis pueris et illustrissimorum virorum uxoribus stuprum inferret. Theogni amasio ejus omnes pueri invidebant: et tanti habebatur ad Demetrium accedere, ut, quum ille post prandium obambulasset apud Tripodas, insequentibus diebus formosissimi quique pueri eum in locum convenirent, quo ab illo conspicerentur. »

11.

Aristophon orator, qui legem rogaverat prætore Euclide, ut quisquis non ex cive Attica natus esset, spurius haberetur, ipse convictus est a Calliade comico filios generasse ex Choregide meretrice, ut tradit idem Carystius tertio libro Commentariorum.

12.

Philetærum, Pergami et Novæ hujus, quæ vocatur, provinciæ regem, filium fuisse Boæ meretricis et tibicinæ, genere Paphlagoniæ, Carystius scribit in Commentariis historicis.

13.

Circumferebantur nobis quoque secundæ quæ vocantur

αἱ δευτεραι καλούμεναι τράπεζαι, πολλάκις ἡμῖν διδόμεναι οὐ μόνον ταῖς τῶν Κρονίων ἡμέραις, ἐν αἷς Ῥωμαίων παισὶν ἔθος ἐστὶν ἐστιᾶν τοὺς οἰκέτας, αὐτοὺς τὰς τῶν οἰκετῶν ἀναδεχομένους λειτουργίας. Ἑλληνικὸν δὲ τοῦτο τὸ ἔθος. Ἐν Κρήτῃ γοῦν τῇ τῶν Ἑρμαίων ἑορτῇ τὸ ὅμοιον γίνεται, ὥς φησι Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν. Εὐωχουμένων γὰρ τῶν οἰκετῶν οἱ δεσπότες ὑπηρετοῦσι πρὸς τὰς διακονίας. Καὶ ἐν Τροιζήνι δὲ μηνὶ Γεραιστίῳ πανήγυρις δὲ τότε γίνεται πολυήμερος, ἥς ἐν μιᾷ οἱ δοῦλοι μετὰ τῶν πολιτῶν κοινῇ τε ἀστραγαλίζουσι, καὶ οἱ κύριοι τοὺς δούλους ἐστιῶσιν, ὡς ὁ αὐτός φησι Καρύστιος.

14.

Idem I, p. 24, B: Ὅτι Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἱστορεῖ, τὰς Κερκυραίας γυναῖκας ἐτι καὶ νῦν σφαιρίζουσας ᾄδειν. Σφαιρίζουσι δὲ παρ' Ὀμήρῳ οὐ μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες.

15.

Schol. Aristoph. Av. 574: Αὐτίχα Νίκη πέταται] Νεωτερικὸν τὸ τὴν Νίκην καὶ τὸν Ἑρῶτα ἐπτερωθῆναι. Ἀρχεννον γάρ φασι, τὸν Βουδάλου καὶ Ἀθηνίδος πατέρα, οἱ δὲ Ἀγλαοφῶντα, τὸν Θάσιον ζωγράφον, πτηνὴν ἐργάσασθαι τὴν Νίκην, ὡς οἱ περὶ Καρύστιον τὸν Περγαμηνὸν φασιν.

16.

Schol. Theocrit. XIII, 22: Κυανέων] Καρύστιος ὁ Περγαμηνός φησι Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν Φόρκου πύλας κεκλήσθαι.

mensæ, quæ quidem sæpius nobis exhibebantur, nec solum Saturnalium diebus, quibus solent Romani servos convivio excipere, ipsi servilia ministeria obeuntes. Est autem Græcicus hic mos. In Creta certe feriis Mercurialibus idem faciunt, ut ait Carystius in Historicis commentariis. Epulantur enim servi, et ministrant famulanturque heri. Idem fit Træzene, mense Geræstio, quo celebrantur plurium dierum feriæ, quorum dierum uno servi una cum civibus talis ludunt, et heri servos epulis excipiunt, ut idem tradit Carystius.

14.

Carystius Pergamenus narrat Corcyræas mulieres etiam nunc pila ludentes canere. Apud Homerum quidem non modo viri pila ludunt, sed etiam mulieres.

15.

Victoriam et Amorem alis instructos representari innovatio est. Archennum scilicet Bubali et Athenidis patrem, vel secundum alios Aglaophontem Thasium pictorem, Victoriam alis præditam primum exhibuisse Carystius Pergamenus tradit.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ.

17.

Athenæus VI, p. 235, E: Τὸν δὲ νῦν λεγόμενον παράσιτον Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν τῷ Περὶ διδασκαλιῶν εὐρεθῆναι φησιν ὑπὸ πρώτου Ἀλέξιδος, ἐκλαθόμενος ὅτι Ἐπίχαρμος ἐν Ἑλπίδι ἢ Πλούτῳ παρὰ πότον αὐτὸν εἰσήγαγεν.

18.

Vita Sophocli. : Νίκας δὲ ἔλαβεν (Σοφοκλῆς) εἰκοσιν, ὥς φησι Καρύστιος.

ΠΕΡΙ ΣΩΤΑΔΟΥ.

19.

Athenæus XIV, p. 620, F: Ἦκμασε δὲ ἐν τῷ εἶδει τούτῳ (sc. ἐν τῷ κιναιδολόγῳ) Σωτάδης ὁ Μαρωνίτης, ὅς φησι Καρύστιος ὁ Περγαμηνός ἐν τῷ Περὶ αὐτοῦ Σωτάδου συγγράμματι, καὶ ὁ τοῦ Σωτάδου υἱὸς Ἀπολλώνιος. Cf. Hegesander ap. Athenæum l. 1.

CASSANDER SALAMINIUS ap. Tzetzem ad Lyc. 177. Vid. Hegesander Salaminius.

CERCIDAS MEGALOPOLITANUS.

Cercidam Megapolitanum Historica quædam scripsisse colligas ex Æliano V. H. XIII, 20: Ἀνὴρ Μεγαλοπολίτης τῆς Ἀρχαῖας, Κερκιδᾶς ὄνομα, ἀποθνήσκων ἔλεγε πρὸς τοὺς οἰκείους ἀθυμουμένους, ἡδέως ἀπολύεσθαι τοῦ ζῆν, δι' ἐλπίδος γὰρ ἔχειν συγγενέσθαι τῶν μὲν σοφῶν Πυθαγόρᾳ, τῶν δὲ ἱστορικῶν Ἐκαταίῳ, τῶν δὲ μουσικῶν Ὀλύμπῳ, τῶν δὲ

16.

Carystius Pergamenus dicit *Cyaneas* quas mortales vocent, a diis *Phorci portas* appellari.

DIDASCALIÆ.

17.

Qui autem nunc parasitus vocatur, eum Carystius Pergamenus in libro De didascalis ait primum apud Alexidem reperiri; oblitus scilicet jam ab Epicharmo in fabula *Spe* vel *Pluto* talem hominem in computationem introduci.

18.

Sophocles viginti reportavit victorias, teste Carystio.

DE SOTADE.

19.

Floruit in hoc obscenæ pœseos genere Sotades Maronita, ut ait Carystius Pergamenus in libro quem de ipso hoc Sotade edidit, item Sotadis filius Apollonius.

ποιητῶν Ὀμήρω. Καὶ ἐπὶ τούτοις, ὡς λόγος, τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. — Stephan. Byz. : Μεγαλόπολις.. ἀφ' ἧς Κερκιδᾶς, ἄριστος νομοθέτης καὶ μιμιάμων ποιητής. Ceterum Cercidas hic haud dubie idem est cum eo, quem Philippo patriam prodidisse (344 a. C.) Demosthenes (De coron. § 295, p. 171 ed. Didot) dicit, et contra Demosthenem defendit Polybius XVII, 14. Carminum fragmenta quædam servant Diogenes Laert., Stobæus in Florilegio, alii. V. Perizonium ad Ælian. l. I., Menagium ad Diog. L. VI, 76. Peculiarem de Cercida commentationem (qua uti non licuit) scripsit Meinekius in Actis Academ. Borussicæ a. 1831. De nominis scriptura v. Steph. Thes. s. v.

CHARICLES.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ.

E LIBRO PRIMO.

Athenæus VII, p. 350, B : Γυμνικούς δὲ ἀγῶνας, ἔφη (sc. Στρατόνικος ὁ κιθαριστής), διατιθέτωσαν Ἡλείοι, Κορίνθιοι δὲ θυμελικούς, Ἀθηναῖοι δὲ σκηνικούς. Εἰ δέ τις τούτων πλημμελοῖη, μαστιγούσθωσαν Λακεδαιμόνιοι· ἐπισκώπτωσαν τὰς παρ' αὐτοῖς ἀγομένας μαστιγώσεις, ὡς φησι Χαρικλῆς ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ τοῦ ἀστικοῦ ἀγῶνος (i. e. περὶ τῶν ἐν ἄστει Διονυσίων).

Auctor haud dubie Atheniensis fuit, ut Charicles, Phocionis gener, de quo v. Plutarch. Phoc. 21. 22. 33. 35; et Charicles Apollodori f., unus e triginta viris, Thucyd. VII, 20; Xenophon. Hell. II, 3, 2; Aristot. Pol. V, 5, 4, etc.; et *Chariclides comicus* ap. Athen. VII, p. 325, D.

CHARON NAUCRATITES

ET

CHARON CARTHAGINIENSIS.

Suidas : Χάρων Ναυκρατίτης, ἱστορικός. Ἱερεῖς τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τὰ ἐπὶ ἐκάστου πραγθέντα, Βασιλεῖς τοὺς ἐκ παλαιοῦ γεγονότας ἐν ἐκάστῳ ἔθνεϊ, καὶ Περὶ Ναυκράτewος καὶ ἄλλα τινα περὶ Αἰγύπτου. Cf. Eudoc. p. 435, ubi : ἔγραψεν ἱστορίαν Περὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱερέων καὶ τῆς διαδοχῆς αὐτῶν, καὶ Περὶ τῶν ἐπὶ ἐκάστου πραγθέντων, Περὶ βασιλέων τῶν ἐκ παλαιοῦ γεγονότων.

Fragmenta non exstant. Eundem vero Naucraticum nostrum esse cum eo, qui historias in Apollonii Naucraticæ sive Rhodii carminibus tractatas illustraverit, probabilis conjectura est Jonsii II, 7, 4. Schol. Apoll. Rhod. II, 1054 : Στυμφαλίδες λέγονται περὶ αὐτὴν (τὴν Στυμφαλίδαν λίμνην) ὄρνιθες, ἃς πλὴν ἰδὰς εἶπεν Ἀπολλώνιος. Οὕτως δὲ αὐτὰς ὀνομάζει καὶ Σέλευκος καὶ Χάρων, αὐτοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου γ γράμμος, ἐν τῷ Περὶ ἱστοριῶν τοῦ Ἀπολλωνίου. Idem laudatur ap. Apulej. De orthogr., ubi de Busiride et Hercule quædam narrantur auctore *Argone* (sic pro *Charone*) in quarto *Apollonii Commentario et Pherecyde* (fr. 33 f.).

Haud magis constat de *Charone Carthaginiensi*, de quo ita Suidas : Χάρων Καρχηδόνιος, ἱστορικός. Ἐγράψεν τυράννους ὅσοι ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ γεγόνασι, Βίους ἐνδόξων ἀνδρῶν ἐν βιβλίοις δ', Βίους ὁμοίως γυναικῶν ἐν δ'. Cf. Ebert. Sicul. p. 90.

Fortasse Carthaginiensi vel Naucraticæ tribuenda sunt Αἰθιοπικὰ sive Λιβυκὰ, Κρητικὰ (de legibus Minois), necnon Περιπλους τῶν ἐκτὸς τῶν Ἑρακλείων στηλῶν (nisi hic fortasse est Ἀννωνος περίπλους), quæ omnia Suidas vindicat Charoni Lampaceno (v. Prolegg. ad fragm. Hist. p. xvi sq.).

CHRESTODEMUS, Θηβαῖκῳ scriptor, apud Apostol. XVIII, 42, esse debet Aristodemus, cujus vide fragm. 5, tom. III, p. 309.

CHRISTODORI Λυδιακὰ laudantur in schol. II. β, 461 : Ἀσιος, υἱὸς Κότυος καὶ Μυιοῦς, Λυδῶν βασιλεὺς, ὡς φησι Χριστόδωρος ἐν τοῖς Λυδιακοῖς. « Κότυς λευκώλενον ἄλλην Ἦγετο κουριδίην ὁμοδέμιον, οὖνομα Μυῖαν· Ἡ δ' Ἀσίην (l. Ἀσιον) τέκε κοῦρον. » Vides hæc carmine scripta. Auctor igitur fuit Christodorus Coptites, qui sub Anastasio imp. (491-518 p. C.) floruit, teste Suida : Χριστόδωρος Πανίσκου, ἀπὸ Κοπτοῦ πόλεως τῆς Αἰγύπτου, ἐποποιὸς, ἤμαζεν ἐπὶ τῶν Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως χρόνων. Ἐγράψεν Ἱσαυρικὰ ἐν βιβλίοις ζ' (ἔχει δὲ τὴν Ἱσαυρίας ὀλωση τὴν ὑπ' Ἀναστασίου γενομένην), Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως ἐπικῶς, βιβλία ιβ', Πάτρια Θεσσαλονίκης βιβλία κε', Πάτρια Νάκλης (ἔστι δὲ πόλις περὶ Ἡλιούπολιν, ἐν ἧ τὰ καλούμενα Ἀφρακα), Πάτρια Μιλήτου τῆς Ἰωνίας, Πάτρια Τράλλων, Πάτρια Ἀφροδισιάδος, Ἐκφρασιν τῶν ἐν τῷ Ζευξίπῳ ἀγαλμάτων, καὶ ἄλλα πολλά. Cf. Eudocia p. 436, ubi inter scripta Chri-

DE LUDIS URBANIS.

Gymnicos ludos (Stratonicus citharista inquit) agant

Elei, Corinthii thymelicos, Athenlenses scenicos; si quis vero in his peccaverit, flagellis cædantur Lacedæmonii. » irridens nempe usitatas apud hos flagellationes, ut Charicles scribit libro primo De ludis (Atheniensium) urbanis.

stodori recensentur etiam : Ἐπιγραμμάτων βιβλία γ', Ἐπιστολῶν δ'.

CHRYSERMUS CORINTHIUS.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Plutarch. De flum. 18, 7 : Χρύσερμος δὲ ὁ Κορίνθιος ἐν α' Πελοποννησιακῶν ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Περσέως φερομένου μετεώρου, καὶ κατὰ τὸν λόφον (Ἀπαίσαντον) γενομένου τοῦτον, ἐξέπεσεν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης. Γοργοφόνος δὲ, ὁ βασιλεὺς Ἐπιδαυρίων, ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς ἔλαβε χρησμὸν ἐμπεριελθεῖν τὰς Ἀργολικὰς πόλεις, καὶ ὅπου ἂν εὕρῃ ξίφους μύκητα, ἐκεῖ κτίσαι πόλιν. Γενόμενος δὲ κατὰ τὸ Ἀργεῖον ὄρος, καὶ εὕρων τὴν ἐλεφαντίνην λαβὴν, πόλιν ἔκτισεν, ἣν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος προσηγόρευσε Μυκήνας. Cf. Hecataei fr. 360.

E LIBRO TERTIO.

2.

Plutarch. Paral. min. c. 3 (p. 376 Didot.) : Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων ὑπὲρ Θυρεάτιδος χώρας πολεμούντων, οἱ Ἀμφικτύονες ἔκριναν πολεμῆσαι ἑκατέρους, καὶ τῶν νικησάντων εἶναι τὴν χώραν. Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν Ὀθρυάδην ἐποίησαν στρατηγόν, Ἀργεῖοι δὲ Θέρσανδρον. Πολεμούντων δὲ, δύο ἐκ τῶν Ἀργείων περιελείφθησαν, Ἀγήνωρ καὶ Χρόμιος, οἵτινες εἰς τὴν πόλιν ἤγγειλαν τὴν νίκην. Ἡρεμίας δ' ὑπαρχούσης, ὁ Ὀθρυάδης ἐπιζήσας καὶ ἡμικλάστοις δόρα-

σιν ἐπεριδόμενος, τὰς τῶν νεκρῶν ἀρπάζων ἀσπίδας περιείλετο· καὶ τρόπαιον στήσας, ἐκ τοῦ ἰδίου αἵματος ἐπέγραψε Διὶ τροπαιούχῳ. Καὶ τῶν δύο στάσιν ἔχόντων, οἱ Ἀμφικτύονες αὐτόπται γενόμενοι Λακεδαιμόνιους προκρίνουσι· καθάπερ Χρύσερμος ἐν τρίτῳ Πελοποννησιακῶν. Cf. Müller. Dor. I, p. 158.

ΠΕΡΣΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Idem ibid. c. 10, p. 379 : Περσῶν τὴν Ἑλλάδα λεηλατούντων, Πausanias, ὁ τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγός, πεντακόσια χρυσοῦ τάλαντα παρὰ Ξέρξου λαβὼν, ἐμελλε προδιδόναι τὴν Σπάρτην. Φωραθέντος δὲ τοῦτου, Ἀγησίλαος ὁ πατὴρ μέχρι τοῦ ναοῦ τῆς Χαλκιοῦκου συνεδίστατο Ἀθηναίᾳ, καὶ τὰς θύρας τοῦ τεμένους πλίνθιν φράξας, λιμὴ ἀπέκτεινεν· ἡ δὲ μήτηρ καὶ ἄταφον ἔρριψεν· ὡς Χρύσερμος ἐν δευτέρῳ Ἱστορικῶν. Scribe Περσικῶν cum Stobæo in Floril. XXXIX, 31, ubi eadem.

ΙΝΔΙΚΑ.

E LIBRO OCTAVO?

4.

Plutarch. De flum. I, 4 : Οἱ δ' ἐγγύριοι τὰς ἀσεβῶς ἀναστρεφόμενας παρθένας σταυροῖς προσηλώσαντες, εἰς αὐτὸν (τὸν Ὑδάσπην) βάλλουσι, τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν Ἀφροδίτης ὕμνον ᾄδοντες. — Κατορύσσουσι δὲ κατ' ἐνιαυτὸν γραῦν κατάκριτον, παρὰ τὸν ὀνομαζόμενον λόφον Θηρόγονον· ἅμα γὰρ τὴν πρεσβυτὴν ἔρπετῶν πλῆθος ἐκ τῆς ἀκρωρείας ἐξέρχεται, καὶ τὰ περιπτάμενα τῶν ἀλόγων ζώων κατεσθίει· καθὼς

PELOPONNIESIACA.

1.

Chrysermus Corinthius primo Peloponnesiacorum hujus historiæ meminit. Quum Perseus in sublime ferretur, et ad hunc (Apæstantum) montem appulisset, decidit forte gladii, quem ferebat, capulum. Gorgophono autem, Epidauriorum regi, ab imperio pulso respondit oraculum, ut Argolicas circumiret civitates, et ibi urbem conderet, ubi gladii capulum offenderet. Quum ergo ad montem Argium venisset, ibique capulum eburneum reperisset, civitatem condidit, quam ab eventu Mycenæ appellavit.

2.

Argivis et Lacedæmoniis de agro Thyreatico altercantibus, Amphictyones pugna utrinque lectorum hominum rem discernendam censuerunt, victorique agrum istum deferendum esse. Lacedæmonii a sua parte Othryadem summæ rei, Argivi Thersandrum præfecerunt. Prælio de Argivis duo superstites fuerunt, Agenor et Chromius, qui de victoria civibus nuntium attulerunt. Facta autem quiete, Othryades etiamnum vivens, fultusque hastilibus semifractis, mortuorum scuta

abstulit, tropæum erexit, suoque sanguine id Jovi tropæorum tutori inscripsit. Integrata lite Amphictyones in rem præsentem venerunt, litemque secundum Lacedæmonios dederunt. Sic Chrysermus libro tertio Rerum Peloponnesiacarum.

PERSICA.

3.

Persis Græciam populantibus, Pausanias Lacedæmoniorum dux acceptis a Xerxe quingentis talentis voluit Spartam prodere. Re comperta, pater Agesilaus eum usque ad fanum Minervæ Chalcioecæ persecutus est, obturatisque fani foribus latere cocto, fame necavit. Mater etiam insepultum abiecit. Chrysermus Persicorum libro secundo.

INDICA.

4.

Indigenæ virgines quæ non caste vixerint, clavis cruci affigunt et in hunc fluvium (in Hydaspem) dejiciunt, dialecto vernacula Veneris hymnum canentes. Defodiunt et vetulam condemnatam quotannis juxta verticem Therogonum. Illuc enim reptilium multitudo ad vetulam ex cacumine statim accedit, et quæ circumvolant muta animalia vorat, ut narrat

Χρύσερμος ἐν π' (η' ρ) Ἰνδικῶν. Μένηται δὲ τούτων ἀκριβέστερον Ἀρχέλαος ἐν ιγ' Περὶ ποταμῶν.

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

E LIBRO TERTIO.

5.

Plutarch. De flum. VII, 4 : Γεννᾶται (sc. ad Pactolum fl.) δὲ βοτάνη πορφυράνθεμος, καλουμένη Χρυσόπολη· πρὸς αὐτὴν γὰρ αἱ ἀστυγείτονες πόλεις τὸν ἀκέραιον χρυσὸν δοκιμάζουσιν· ἅμα γὰρ αὐτὸν χωνευθῆναι ἄπτουσι τὴν βοτάνην· καὶ ἐὰν μὲν ἀνόθευτον τὸ χρυσίον ᾖ, τὰ φύλλα χρυσοῦται, καὶ διατηρεῖ τῆς ὕλης τὴν οὐσίαν· ἐὰν δ' ἐφθαρμένον ὑπάρχη, τὴν ἡλλαγμένην ὑγρασίαν ἀποπτύει, καθὼς Χρύσερμος ἐν γ' Περὶ ποταμῶν.

E LIBRO DECIMO TERTIO.

6.

Plutarch. De flum. 20. 3 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (τῷ Εὐφράτῃ) λίθος Ἀστιγῆς (Ἀετίτης Stob.) καλούμενος, ὃν αἱ μαῖαι ταῖς δυστοκούσαις ἐπὶ τὰς γαστέρας ἐπιτιθέασιν, καὶ παραχρῆμα τίκτουςι ἄτερ ἀληθόνος. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ καὶ βοτάνη, Ἐξαλλὰ (Ἀξαλλὰ Stob.) καλουμένη, μεθερμηνευομένη θερμόν· ταύτην οἱ τετρατίζοντες, ὅταν ἐπὶ τοῦ στήθους ᾧσιν, ἀπαλλάττονται παραχρῆμα τῆς ἐπισημασίας· καθὼς ἱστορεῖ Χρύσερμος ἐν ιγ' Περὶ ποταμῶν. Eadem Stobæus Floril. C, 11.

Chrysermum medicum Herophileum memorant Galenus et Plinius (XXII, 5, 32). Porro Chrysermi nomen Casaubonus reponendum suspicabatur apud Theophilum Ad Autolyc. III, 26, ubi laudatur Chryseros, Aurelii imperatoris libertus, auctor Chronicorum (vid. tom. III, p. 656). Chrysermus, pater Ptolemæi, qui apud regem Ptolem. Philopatora versabatur, memoratur a Plutarch. Cleom. 36. *Chrysarmum* (sic), avum Ptolemæi, sacerdotis sub Ptolemæo Epiphaue, v. ap. Letronn. *Inscr. de l'Ég.* I, p. 259.

Chrysermus Indicorum octogesimo (?), ac fusius exponit Archelaus decimo tertio De fluminibus.

DE FLUVIIS.

5.

Nascitur ad Pactolum herba purpureis floribus, Chrysopole dicta, qua vicinarum urbium incolæ aurum probant. Nam ipso tempore quo id conflant, hanc herbam admovere solent, cujus folia, si adulteratum non sit aurum, inaurantur, et materiæ substantiam servant; sed si corruptum sit, immutatum liquorem respuunt, ut refert Chrysermus tertio De fluviis.

6.

Nascitur in Euphrate lapis Astiges (Actites) dictus, quem

CHRYSIPPUS.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

Plutarch. Parall. min. c. 28 : Παπίριος Τόλου-κερ, γήμας Ἰουλίαν Πούλχραν, ἔσχεν ἕξ θυγατέρας, καὶ τοὺς ἴσους ἄρρενας. Τούτων δὲ πρεσβύτατος Παπίριος Ῥωμάνος, τῆς ἀδελφῆς ἑρασθεὺς Κανουλίας, ἔγχευον ἐποίησε. Μαθὼν δὲ ὁ πατήρ, τῇ θυγατρὶ ξίφος ἐπέμψεν· ἡ δὲ ἑαυτὴν ἀνέειλε· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ὁ Ῥωμάνος ἐπραξεν· ὡς Χρύσιππος ἐν τῷ πρώτῳ Ἰταλικῶν.

Quis sit ille Chrysippus haud liquet. De Chrysippo Solensi stoico, qui Ptolemæi III et IV temporibus floruit, fortasse cogitandum esse censet Vossius p. 152. Ac sane quidem Solensis præter grammatica et philosophica etiam historica scripsisse perhibetur ap. Suidam v. Χρύσιππος. Hinc tamen de Ἰταλικῶν auctore nihil dirimitur; nam historicis libris Suidas annumerare potuit opus Περὶ τῶν ἀρχαίων φυσιολόγων, fortasse etiam opus Περὶ βίων, quamquam id non historicum sed philosophicum fuisse ex fragmentis luculenter apparet. Ex eodem Περὶ βίων opere petita esse quæ affert Strabo VII, p. 301 : Ὅρα δὲ καὶ ἀλέγει Χρύσιππος περὶ τῶν τοῦ Βοσπόρου βασιλέων τῶν περὶ Λεύκωνα κτλ., liquet ex Plutarcho De stoicor. repugn. p. 1043, A-D. Cf. Ebert. Diss. Sic. p. 113, 226, qui recte, puto, Chrysippum Italicorum auctorem a Solensi philosopho distinguendum esse statuit. De Chrysippo Ciceronis liberto v. Cicero Ad. Qu. Fr. III, 4, 5; 5, 6; Ad Att. VII, 2, 8.

CLAUDIUS IOLAUS.

Claudium Iolaum Romani cujusdam libertum fuisse ex prænominе recte concludere videtur Vossius. Alterum nomen varie in codd. exaratur :

obstetrices mulierum quæ difficulter pariunt, ventri imponunt, et statim sine dolore illæ parturiunt. Provenit in eo etiam herba, quæ Exalla sive Axalla (i. e. *calidum*) vocatur : quam si, qui quartana laborant, in pectore posuerint, paroxysmo statim liberantur, ut testatur Chrysermus Corinthius decimo tertio De fluviis.

ITALICA.

Papirius Tolucer ducta in uxorem Julia Pulchra, sex filios totidemque filias procreavit. Filiorum natu maximus, Papirius Romanus nomine, Canuliam sororem, amore victus, gravidam fecit : pater, re cognita, gladium filię misit : ea se confodit, idemque fecit Romanus. Narrat Chrysippus primo Italicorum.

Ἰόλαος fr. 3; Ἰουλλος fr. 2; Ἰουλος fr. 1; Ἰούλιος fr. 4. Quod primum posui, unice verum habeo. Quam sæpe Ἰόλαος abierit in Ἰόλλας et Ἰόλας, exempla docebunt, quæ G. Dindorfius collegit in Steph. Thes. s. h. v. Hinc haud longe aberat, ut *Iulium* nobis Romani ævi Græculi effingerent. Iolaus medicus memoratur ap. Galenum XIII, p. 867, Celsum V, 22, 5, Plinium XX, s. 73, 76, schol. Nicandri Ther. 683. Idem aut alius est Iolaus Bithynus botanicus, de quo v. Epiphan. I, p. 3, C, et Dioscorides in præfat. Ex eadem fortasse familia oriundus noster Φοινικῶν scriptor. Certe historiæ naturalis studium haud alienum ab eo fuisse coarguit κολοκασίου plantæ descriptio (fr. 1). Judæorum originem deducit ab Judæo Thebano (fr. 3). Hinc colligat aliquis ipsum nostrum auctorem Thebis oriundum fuisse, quippe ubi non solum Iolai herois cultus floruerit, sed etiam familia Iolaidarum exstiterit, testante Iolaida, duce Thebanorum in pugna Mantineensi (Ælian. V. H. II, 12, 3. Plutarch. Mor. p. 194, C). Sed hoc fortasse ludicrum est. Vixit auctor post Augusti tempora, uti ex Cæsareæ urbis mentione (fr. 2) colligimus. — *Iolaus*, quem de Poleponnesi urbis scripsisse dicit schol. Nicandri Ther. 521, non est noster, ut Vossio videtur, sed is, qui aliis dicitur Apollas vel Apellas (v. supra Apellæ fr. 4).

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Stephan. Byz. : Ἀκη, πόλις Φοινίκης... Κλαύδιος δὲ Ἰουλος ἐν πρώτῃ Φοινικῶν φησὶν ὅτι ἐκλήθη ἀπὸ Ἡρακλέους. Χαλεπωτάτων γὰρ ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐν ἐπιταγαῖς ἄλλων περισχεθεὶς, τῷ τῆς Λερναίας ὑδρᾶς ἱῶ [καὶ] τοῖς τῶν δηγμάτων ἐπονεῖτο ἐλκεσιν. Ἀνεῖλε

δὲ τὸ Δελφικὸν μαντεῖον ἐπ' ἀνατολὰς ἰτέον, μέχρι ἂν ἐντύχῃ ποταμῶι φύοντι πόαν τῇ ὑδρᾷ παραπλήσιον· ἐκείνης γὰρ καταπλασάμενον τῶν ἐλκῶν ἀπαλλαγῆσθαι. Εὖρε δὲ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πυθόχρηστον πόαν, ἥς ὁ καυλὸς ἦ τε ῥίζα πάντως ἐστὶν ὀφιώδης τῶι ποικίλῳ [καὶ] ταῖς κεφαλαῖς· ὅποσα γὰρ ἂν τις ἀποκείρῃ, φύονται αὐθις ἕτεροι. Κολοκάσιον μέντοι καλοῦσι τὴν ῥίζαν. Τὸ δ' ὑπερπεφυκὸς κιβώριον ὅσιν ἤδειαν ἐδωδόμεους τε τὰς φλέβας παρέχον Αἰγυπτίοις· περὶ δὲ τὸν Νεῖλον φύεται πολλή. Ἡ δὲ περὶ τὸν Βῆλον ἑλκη θεραπεύει δυσίατα. Τριβομένη δὲ μετὰ τῆς ῥίζης λευκὸν ἀνασίδωσιν ὀπὸν. Τοῦτω, φησὶ, καὶ Ἡρακλῆς ἰάθη. Καὶ καλέσαι τὴν πόλιν Ἀκην. Cf. Steph. Thes. v. Κολοκασία. Pro Ἰουλος Westermannus scripsit Ἰούλιος.

E LIBRO TERTIO.

2.

Idem : Δῶρος, πόλις Φοινίκης... Νῦν δὲ Δῶρα καλεῖται... Κλαύδιος Ἰουλλος ἐν γ' Φοινικῶν· « Μετὰ Καισάρειαν Δῶρα κεῖται βραχέια πολίχνη, Φοινίκων αὐτὴν οἰκοῦντων, οἱ δὲ τὸ ὑπόπετρον τῶν τε αἰγιαλῶν καὶ τὸ πορφύρας γόνιμον συνελθόντες καλῶς αὐτοῖς ὀικοδομήσαντο καὶ περιβαλλόμενοι χάρακας, ὡς ὑπήκουεν αὐτοῖς τὰ τῆς ἐργασίας, τεμνόμενοι τὰς πέτρας διὰ τῶν ἐξαριουμένων λίθων τὰ τεῖχη κατεβάλλοντο, καὶ τὴν ἐνορμον (εὐορ. ?) χεῖλην (leg. χηλὴν) ὅπως τε (γε ?) ἀσφαλῶς ἔθεντο, ἐπώνυμον αὐτὴν τῇ πατρίῳ γλώσσῃ Δῶρα (Δῶρ ?) καλοῦντες. Οἱ δὲ Ἕλληνες χάριν τοῦ τῆς φωνῆς εὐπροφόρου καλεῖν ἀρχοῦνται Δῶρα τὴν πόλιν. Καὶ τινες ἱστοροῦσι Δῶρον τὸν Ποσειδῶνος οἰκιστὴν αὐτῆς γεγονέναι. »

2, a.

Etym. M. p. 219, 32 : Γάδαιρα. Τὰ Γάδαιρα λέγονται πληθυντικῶς, ἀπὸ τοῦ γῆ καὶ τοῦ δειρά, ὡς γῆς δειρά. Τὰ γὰρ Γάδαιρα τῆς γῆς ἐξοχή ἐστιν. Ἡ, ὡς

DE REBUS PHOENICUM.

1.

Ace, Phœnices urbs. Claudius Iolaus primo Rerum Phœnicicarum ait Herculem ei nomen indidisse. Nam quum ipsi ab Eurystheo difficillima injuncta essent certamina, laborabat ulceribus, quæ ex venenatis hydræ Lernææ moribus acceperat. Tum a Delphico oraculo responsum tulit, orientem versus ipsi pergendum esse, donec inveniret amnem in quo herba nasceretur hydræ similis : quam si emplastri modo ulceribus imponeret, fore ut ab ulceribus liberaretur. Invenit fluvium et herbam Apollinis oraculo monstratam, cujus caulis atque radix varietate maculorum atque capitibus hydram imitantur : quot enim aliquis demetat, tot alia deinde nascentur. Radicem hanc colocasium appellant. Ciborium vero enatum jucundum spectaculum et edules venas præbet Ægyptiis. Plurima circa Nilum nascitur : at illa circa Belum ulcera curatu difficilia sanat.

Contrita herba cum radice album succum reddit. Hoc se Herculem sanasse ait, et urbem de hac causa *Acen* appellasse.

2.

Dorus, quæ nunc Dora vocantur, urbs Phœnices. Claudius Iolaus libro tertio Rerum Phœnicicarum sic scribit : « Post Cæsaream sita sunt Dora, exiguum oppidulum, quod a Phœnicibus habitatur, qui propter saxosum et purpuris sæcundum litus ibi congressi gurgustia sibi ædificaverunt, et fossas circumducentes, prouti opus procedebat, excisis e saxo muros fundarunt, et navium stationi aptam molem, quæ in mare procurrit, firmantes tutam reddiderunt, lingua patria eam *Dor* (?) vocantes. Græci vero facilius enuntiationis causa urbem *Dora* vocare satis habent. Et nonnulli narrant Dorum Neptuni filium ejus conditorem fuisse. »

2 a.

Gadira, plurali numero dicitur. Nomen compositum ex vocibus γῆ et δειρά, ut sit pro γῆς δειρά, *terræ collum an-*

Χρύσερμος ἐν π' (η' ρ) Ἰνδικῶν. Μένεται δὲ τούτων ἀκριβέστερον Ἀρχέλαος ἐν ιγ' Περὶ ποταμῶν.

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

E LIBRO TERTIO.

5.

Plutarch. De flum. VII, 4 : Γενᾶται (sc. ad Pactolum fl.) δὲ βοτάνη πορφυράνθεμος, καλουμένη Χρυσόπολη· πρὸς αὐτὴν γὰρ αἱ ἀστυγεῖτονες πόλεις τὸν ἀκέραιον χρυσὸν δοκιμάζουσιν· ἅμα γὰρ αὐτὸν χωνευθῆναι ἄπτουσι τὴν βοτάνην· καὶ ἐὰν μὲν ἀνόθευτον τὸ χρυσίον ᾗ, τὰ φύλλα χρυσοῦται, καὶ διατηρεῖ τῆς ὕλης τὴν οὐσίαν· ἐὰν δ' ἐφαρμένον ὑπάρχη, τὴν ἡλλαγμένην ὑγρασίαν ἀποπτύει, καθὼς Χρύσερμος ἐν γ' Περὶ ποταμῶν.

E LIBRO DECIMO TERTIO.

6.

Plutarch. De flum. 20. 3 : Γενᾶται δ' ἐν αὐτῷ (τῷ Εὐφράτῃ) λίθος Ἀστιγῆς (Ἀετίτης Stob.) καλούμενος, δν αἱ μαῖαι ταῖς δυστοκούσαις ἐπὶ τὰς γαστέρας ἐπιτιθέασι, καὶ παραχρῆμα τίκτουσι ἄτερ ἀλγηδόνης. Γενᾶται δ' ἐν αὐτῷ καὶ βοτάνη, Ἐξαλλὰ (Ἀξαλλὰ Stob.) καλουμένη, μεθερμηνευομένη θερμόν· ταύτην οἱ τετρατίζοντες, δταν ἐπὶ τοῦ στήθους θῶσιν, ἀπαλλάττονται παραχρῆμα τῆς ἐπισημασίας· καθὼς ἱστορεῖ Χρύσερμος ἐν ιγ' Περὶ ποταμῶν. Eadem Stobæus Floril. C, 11.

Chrysermum medicum Herophileum memorant Galenus et Plinius (XXII, 5, 32). Porro Chrysermi nomen Casaubonus reponendum suspicabatur apud Theophilum Ad Autolyc. III, 26, ubi laudatur Chryseros, Aurelii imperatoris libertus, auctor Chronicorum (vid. tom. III, p. 656). Chrysermus, pater Ptolemæi, qui apud regem Ptolem. Philopatora versabatur, memoratur a Plutarch. Cleom. 36. *Chrysarmum* (sic), avum Ptolemæi, sacerdotis sub Ptolemæo Epiphane, v. ap. Letronn. *Inscr. de l'Ég.* I, p. 259.

Chrysermus Indicorum octogesimo (?), ac fusius exponit Archelaus decimo tertio De fluminibus.

DE FLUVIIS.

5.

Nascitur ad Pactolum herba purpureis floribus, Chrysopole dicta, qua vicinarum urbium incolæ aurum probant. Nam ipso tempore quo id conflant, hanc herbam admovere solent, cujus folia, si adulteratum non sit aurum, inaurantur, et materiæ substantiam servant; sed si corruptum sit, immutatum liquorem respuunt, ut refert Chrysermus tertio De fluviis.

6.

Nascitur in Euphrate lapis Astiges (Actites) dictus, quem

CHRYSIIPPUS.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

Plutarch. Parall. min. c. 28 : Παπίριος Τόλουκερ, γήμας Ἰουλιαν Πούλχραν, ἔσχεν ἑξ θυγατέρας, καὶ τοὺς ἴσους ἄρρενας. Τούτων δὲ πρεσβύτατος Παπίριος Ῥωμᾶνος, τῆς ἀδελφῆς ἑρασθεῖς Κανουλίαις, ἔγκυον ἐποίησε. Μαθὼν δὲ ὁ πατήρ, τῇ θυγατρὶ ξίφος ἐπέμψεν· ἡ δὲ ἑαυτὴν ἀνέειλε· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ὁ Ῥωμᾶνος ἐπραξεν· ὡς Χρύσιππος ἐν τῷ πρώτῳ Ἰταλικῶν.

Quis sit ille Chrysippus haud liquet. De Chrysippo Solensi stoico, qui Ptolemæi III et IV temporibus floruit, fortasse cogitandum esse censet Vossius p. 152. Ac sane quidem Solensis præter grammatica et philosophica etiam historica scripsisse perhibetur ap. Suidam v. Χρύσιππος. Hinc tamen de Ἰταλικῶν auctore nihil dirimitur; nam historicis libris Suidas annumerare potuit opus Περὶ τῶν ἀρχαίων φυσιολόγων, fortasse etiam opus Περὶ βίων, quamquam id non historicum sed philosophicum fuisse ex fragmentis luculenter apparet. Ex eodem Περὶ βίων opere petita esse quæ affert Strabo VII, p. 301 : Ὅρα δὲ καὶ ἂ λέγει Χρύσιππος περὶ τῶν τοῦ Βοσπόρου βασιλέων τῶν περὶ Λεύκωνα κτλ., liquet ex Plutarcho De stoicor. repugn. p. 1043, A-D. Cf. Ebert. Diss. Sic. p. 113, 226, qui recte, puto, Chrysippum Italicorum auctorem a Solensi philosopho distinguendum esse statuit. De Chrysippo Ciceronis liberto v. Cicero Ad. Qu. Fr. III, 4, 5; 5, 6; Ad Att. VII, 2, 8.

CLAUDIUS IOLAUS.

Claudium Iolaum Romani cujusdam libertum fuisse ex prænominе recte concludere videtur Vossius. Alterum nomen varie in codd. exaratur :

obstetrices mulierum quæ difficulter pariunt, ventri imponunt, et statim sine dolore illæ parturiunt. Provenit in eo etiam herba, quæ Exalla sive Axalla (i. e. *calidum*) vocatur : quam si, qui quartana laborant, in pectore posuerint, paroxysmo statim liberantur, ut testatur Chrysermus Corinthius decimo tertio De fluviis.

ITALICA.

Papirius Tolucer ducta in uxorem Julia Pulchra, sex filios totidemque filias procreavit. Filiorum natu maximus, Papirius Romanus nomine, Canuliam sororem, amore victus, gravidam fecit : pater, re cognita, gladium filiae misit : ea se confodit, idemque fecit Romanus. Narrat Chrysippus primo Italicorum.

Ἰόλαος fr. 3; Ἰουλλος fr. 2; Ἰουλος fr. 1; Ἰούλιος fr. 4. Quod primum posui, unice verum habeo. Quam sæpe Ἰόλαος abierit in Ἰόλλας et Ἰόλας, exempla docebunt, quæ G. Dindorfius collegit in Steph. Thes. s. h. v. Hinc haud longe aberat, ut *Iulium* nobis Romani ævi Græculi effingerent. Iolaus medicus memoratur ap. Galenum XIII, p. 867, Celsum V, 22, 5, Plinium XX, s. 73, 76, schol. Nicandri Ther. 683. Idem aut alius est Iolaus Bithynus botanicus, de quo v. Epiphan. I, p. 3, C, et Dioscorides in præfat. Ex eadem fortasse familia oriundus noster Φοινικῶν scriptor. Certe historiae naturalis studium haud alienum ab eo fuisse coarguit κολοκασίου plantæ descriptio (fr. 1). Judæorum originem deducit ab Judæo Thebano (fr. 3). Hinc colligat aliquis ipsum nostrum auctorem Thebis oriundum fuisse, quippe ubi non solum Iolai herois cultus floruerit, sed etiam familia Iolaidarum exstiterit, testante Iolaida, duce Thebanorum in pugna Mantineensi (Ælian. V. H. II, 12, 3. Plutarch. Mor. p. 194, C). Sed hoc fortasse ludicrum est. Vixit auctor post Augusti tempora, uti ex Cæsareæ urbis mentione (fr. 2) colligimus. — *Iolaus*, quem de Poleponnesi urbis scripsisse dicit schol. Nicandri Ther. 521, non est noster, ut Vossio videtur, sed is, qui aliis dicitur Apollas vel Apellās (v. supra Apellæ fr. 4).

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Stephan. Byz. : Ἀκη, πόλις Φοινίκης... Κλαύδιος δὲ Ἰουλος ἐν πρώτῃ Φοινικικῶν φησὶν ὅτι ἐκλήθη ἀπὸ Ἡρακλέους. Χαλεπωτάτων γὰρ ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐν ἐπιταγαῖς αἰῶνων περισχεθεῖς, τῷ τῆς Λερναίας ὑδράς ἰῶ [καί] τοῖς τῶν δηγμάτων ἐπνοεῖτο ἔλκεσιν. Ἀνεῖλε

δὲ τὸ Δελφικὸν μαντεῖον ἐπ' ἀνατολὰς ἱέον, μέχρι ἂν ἐντύχη ποταμῷ φύοντι πόαν τῇ ὕδρα παραπλήσιον· ἐκείνης γὰρ καταπλασάμενον τῶν ἐλκῶν ἀπαλλαγῆσθαι. Εὐρε δὲ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πυθόχρηστον πόαν, ἥς ὁ καυλὸς ἦ τε ῥίζα πάντως ἐστὶν ὀφιώδης τῷ ποικίλῳ [καί] ταῖς κεφαλαῖς· ὅποσα γὰρ ἂν τις ἀποκαίρῃ, φύονται αὖθις ἕτεραι. Κολοκάσιον μέντοι καλοῦσι τὴν ῥίζαν. Τὸ δ' ὑπερπεφυκὸς κιθώριον ὅψιν ἡδεῖαν ἐδωδῖμους τε τὰς φλέβας παρέχον Αἰγυπτίοις· περὶ δὲ τὸν Νεῖλον φύεται πολλή. Ἡ δὲ περὶ τὸν Βῆλον ἑλκὴ θεραπεύει δυσίατα. Τριβομένη δὲ μετὰ τῆς ῥίζης λευκὸν ἀναδίδωσιν ὀπὸν. Τοῦτω, φησι, καὶ Ἡρακλῆς ἰάθη. Καὶ καλέσαι τὴν πόλιν Ἀκην. Cf. Steph. Thes. v. Κολοκάσις. Pro Ἰουλος Westermannus scripsit Ἰούλιος.

E LIBRO TERTIO.

2.

Idem : Δῶρος, πόλις Φοινίκης... Νῦν δὲ Δῶρα καλεῖται... Κλαύδιος Ἰουλλος ἐν γ' Φοινικικῶν· « Μετὰ Καισάρειαν Δῶρα καίται βραχεῖα πολίχνη, Φοινίκων αὐτὴν οἰκούντων, οἱ δὲ τὸ ὑπόπετρον τῶν τε αἰγιαλῶν καὶ τὸ πορφύρας γόνιμον συνελθόντες καλιὰς αὐτοῖς ὠκοδομήσαντο καὶ περιβαλλόμενοι χάρακας, ὡς ὑπήκουεν αὐτοῖς τὰ τῆς ἐργασίας, τεμνόμενοι τὰς πέτρας διὰ τῶν ἐξαιρουμένων λίθων τὰ τεῖχη κατεβάλλοντο, καὶ τὴν ἐνορμον (εὐορ.?) χεῖλην (leg. χηλὴν) ὅπως τε (γε?) ἀσφαλῶς ἔθεντο, ἐπώνυμον αὐτὴν τῇ πατρίῳ γλώσσει Δῶρα (Δῶρ?) καλοῦντες. Οἱ δὲ Ἑλληνες χάριν τοῦ τῆς φωνῆς εὐπροπόρου καλεῖν ἀρκούν· ται Δῶρα τὴν πόλιν. Καὶ τινες ἱστοροῦσι Δῶρον τὸν Ποσειδῶνος οἰκιστὴν αὐτῆς γεγονέναι. »

2, a.

Etym. M. p. 219, 32 : Γάδεια. Τὰ Γάδεια λέγονται πληθυντικῶς, ἀπὸ τοῦ γῆ καὶ τοῦ δειρά, οἷον ἐλ γῆς δειρά. Τὰ γὰρ Γάδεια τῆς γῆς ἐξοχὴ ἐστίν. Ἡ, ὡς

DE REBUS PHOENICUM.

1.

Ace, Phœnices urbs. Claudius Iolaus primo Rerum Phœnicicarum ait Herculem ei nomen indidisse. Nam quum ipsi ab Eurystheo difficillima injecta essent certamina, laborabat ulceribus, quæ ex venenatis hydræ Lernæe moribus acceperat. Tum a Delphico oraculo responsum tulit, orientem versus ipsi pergendum esse, donec inveniret amnem in quo herba nasceretur hydræ similis : quam si emplastri modo ulceribus imponeret, fore ut ab ulceribus liberaretur. Invenit fluvium et herbam Apollinis oraculo monstratam, cujus caulis atque radix varietate maculorum atque capitibus hydram imitantur : quot enim aliquis demetat, tot alia deinde renascuntur. Radicem hanc colocasium appellant. Ciborium vero enatum jucundum spectaculum et edules venas præbet Ægyptiis. Plurima circa Nilum nascitur : at illa circa Belum ulcera curatu difficilia sanat.

Contrita herba cum radice album succum reddit. Hoc se Herculem sanasse ait, et urbem de hac causa *Acen* appellasse.

2.

Dorus, quæ nunc Dora vocantur, urbs Phœnices. Claudius Iolaus libro tertio Rerum Phœnicicarum sic scribit : « Post Cæsaream sita sunt Dora, exiguum oppidulum, quod a Phœnicibus habitatur, qui propter saxosum et purpuris fecundum litus ibi congressi gurgustia sibi ædificaverunt, et fossas circumducentes, prouti opus procedebat, excisis e saxis muros fundarunt, et navium stationi aptam molem, quæ in mare procurrit, firmantes tutam reddiderunt, lingua patria eam *Dor* (?) vocantes. Græci vero facilius enuntiationis causa urbem *Dora* vocare satis habent. Et nonnulli narrant Dorum Neptuni filium ejus conditorem fuisse. »

2 a.

Gadira, plurali numero dicitur. Nomen compositum ex vocibus γῆ et δειρά, ut sit pro γῆς δειρά, *terræ collum an-*

φησι Κλαύδιος Ἰούλιος ἐν ταῖς Φοινίκης ἱστορίαις, ὅτι Ἀρχαλεὺς υἱὸς Φοινίκος κτίσας πόλιν ὠνόμασε τῇ Φοινίκῳ γραφῇ· γὰρ ὁ γὰρ παρ' αὐτοῖς τὸ ἐκ μικρῶν ὠκοδομημένον. Cf. Steph. Byz. : Γάδειρα, πόλις καὶ νῆσος ἐν τῷ Ὁκεανῷ, στενὴ καὶ περιμήκης, ὡς οὖσα τῆς γῆς δειρά, et Eustath. ad Dion. 64. Sec. Hesych. γάδειρα Phœnices vocant τὰ περιφράγματα. Cf. Plinius IV, c. 22 : *Pœni Gadir, ita Punica lingua septem significante*. — In Etym. M. p. 185, 14, pro Κλαύδιος legendum esse κλάδος viri docti monuerunt.

EX LIBRIS INCERTIS.

3.

Steph. B. : Ἰουδαία. Ἀλέξανδρος ὁ Πολυίστωρ, ἀπὸ τῶν παίδων Σεμιράμιδος Ἰούδα καὶ Ἰδουμαία, ὡς δὲ Κλαύδιος Ἰόλαος, ἀπὸ Ἰουδαίου Σπάρτωνος ἐκ Θήβης μετὰ Διονύσου ἱστρατευκτός. Judæum Σπάρτωνος (nisi forte Σπάρτου scr.) finxit ex Udæo Sparto.

4.

Idem : Λάμπη, πόλις Κρήτης, Ἀγαμέμνωνος κτίσμα, ἀπὸ Λάμπου τοῦ Ταρραίου. Τὸ ἐθνικὸν Λαμπαῖος. Κλαύδιος δὲ Ἰούλιος Λαμπεῖας αὐτοῦς φησιν.

CLAUDIUS THEON. CLODIUS NEAPOLITANUS.

« *Claudii Theonis historia græca memoratur Hieronymo Præfat. in Daniele, ubi prodesse dicitur ad extremas Danielis partes intelligendas, esseque inter eas, quas secutum se ait Porphyrius quum contra Danielum librum scriberet duodecimum.* » Voss. p. 416. V. Porphyrii fr. tom. III, p. 689. Inter varios, quos aliunde novimus, Theones nullus exstat, quem Porphyrii fontem fuisse cum probabilitatis specie contendere liceat.

Clodius Neapolitanus ab eodem Porphyrio laudatur in fragmento quod ex manusc. Oxoniensi communicavit Bentleius in Epistol. ad Millium p. 49 Ox., ubi postquam de interpretatione verborum κναζέει, χθύπτης, φλεγμῶ, δρόψ exposuerat, pergit : Καὶ ἕτερα δὲ πλεῖστα τοιαῦτα διὰ τῶν κ' στοιχείων ἀπαρτίζοντα ἴδιον σκοπὸν εὗρομεν, οἷον· Βέθυ, ζάψ, χθῶ, πληκτρον, σφίγξ· ὅ ἐστιν οὕτως· βέδυ ἐστὶν ἡ ὑγρά οὐσία, ζάψ ἡ πυρώδης οὐσία, χθῶ ἡ γῆ, πληκτρον δὲ ὁ ἀήρ, σφίγξ ἡ τούτων φιλία διὰ τὸ συνεσφίγθαι.

gustum; nam Gadira est terræ eminentia; aut, sicuti Claudius Iolaus dicit in Phœnices historia, nomen inde venit, quod Archaleus Phœnicis filius urbisque conditor eam Phœnicum lingua sic appellavit. Nam γάζον apud Phœnices significat quod a parvis initiis adificatum est.

3.

Judæa (et Idumæa) secundum Alexandrum Polyhistorum

Κλώδιος δὲ ὁ Νεαπολίτης οὕτως ἡρμήνευσε τὸ προκειμένον ἀήρ, θάλασσα, γῆ, ἥλιος. Eundem Clodium non addita nota patriæ citat Porphyrius De abstinentia, I, 26, ubi ex eo refert Pythagoricos in sacrificiis non prorsus abstinuisse animatis.

Quæritur an diversus sit *Sextus Clodius*, qui De diis græce scripsit teste Arnobio Adv. gent. V, 18 : *Faunam igitur Fatuam, Bona quæ dicitur dea, transeamus, quam myrteis cæsam virgis, quod marito nesciente seriam meri ebiberit plenam, Sextus Clodius indicat sexto De diis græco*. Cf. Lactantius De fals. rel. I, 22 : *Sextus Clodius in eo libro quem græce scripsit, refert Fauni hanc (Fatuam) uxorem fuisse*. Fortasse hic est Sextus Clodius, e Sicilia, Latine simul Græcæque eloquentiæ professor, cui Antonius duo millia jugerum campi Leontini assignavit. Vide Sueton De rhet. c. 5; Cicero Phil. II, 17. III, 9.

Κλώδιος τις ἐν ἐλέγχῳ χρόνων, quem Plutarchus in Numa, c. 1, laudat, intelligendus est *Clodius Licinius*, cujus librum tertium rerum Romanarum citat Livius XXIX, 22. Hunc græce scripsisse quum non tradatur, nihil est cur nos putemus. Cf. Heeren. De fontt. Plut. p. 112; Krause Fragm. hist. Rom. p. 213.

CLEMENS.

Suidas : Κλήμης, ἱστορικός. Ἐγραψε Ῥωμαίων βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορας· καὶ πρὸς Ἰερώνυμον Περὶ τῶν Ἰσοκρατικῶν σχημάτων καὶ ἄλλα. Eadem Eudocia p. 267.

Clementem historicum, in quem verba Suidiana (ἔγραψε... αὐτοκράτορας) cadere possint, novimus chronographum, cujus sæpe meminit Malalas (p. 34, 10. 228, 18. 231, 11. 240, 2. 242, 21. 280, 2. 428, 13 ed. Bonn.). Eundem laudant Cedrenus p. 19; Hesych. in fragm. in Christinatalam, Anonymus in Combefis. Orig. Constant. p. 32. Vixit homo post Justinianum (v. Malala p. 428, 13), ideoque ad nos nihil pertinet. Quod vero addit Suidas eundem scripsisse ad Hieronymum nescio quem (Rhodium peripateticum intelligit Westermannus *Gesch. d. Bered.* § 49, 1) περὶ Ἰσοκρατικῶν σχημάτων, aperte aliena miscuit,

a Semiramidis liberis Juda et Idumæa, vocata; secundum Claudium Iolaum Judæa nomen habet a Judæo, Spartonis f., qui Thebis cum Baccho in expeditionem profectus est.

4.

Lampe, urbs Cretæ, ab Agamemnone condita, nomen habet a Lampo Tarrhæi filio. Gentile Lampæus. Claudius vero Lampenses incolas vocat.

chronographum confundens cum grammatico, quem citant Etym. M. v. ζάλη, Suidas v. ζάλην, Ἡρας, παλίμβολος, monente Ruhnkenio ad Tim. Lex. p. x. Conferri Bernhardyus et Westermanus jubent Ebertum in Dissertt. Sic. p. 150.

CLEOBULUS.

Plinius V, 11 : *Metrodorus et Cleobulus Chium a Chione nymphea* sc. appellatam esse dicunt — Memoratur Cleobulus etiam in indice auctorum ad lib. IV et XIII. Idem aut alius est Cleobulus, qui De re rustica scripsit, teste Columella I, 1, 1.

CLEON MAGNESIUS.

Pausanias X, 4, 6 : Κλέων δὲ ἀνὴρ Μάγνης (οἱ τῷ Ἑρμῷ προσοικοῦσιν) ἔφατκεν ἐς τὰ παράδοξα ἀπίστους εἶναι τῶν ἀνθρώπων, οἷς ἂν μὴ παρὰ τὸν αὐτῶν γένηται βίον θεάμασιν ἐπιτυχεῖν λόγου μείζουσιν· αὐτὸς δὲ καὶ Τιτυὸν καὶ ἄλλους ἔφη πείθεσθαι γεγονέναι κατὰ τὴν φήμην· τυχεῖν γὰρ δὴ ὦν ἐν Γαδείροις, καὶ ἐκπλεῦσαι μὲν αὐτὸς τε καὶ τὸν ἄλλον πάντα ὄχλον ἐκ τῆς νήσου κατὰ τὸ Ἡρακλέους πρόσταγμα· ὥς δὲ αὖθις ἐπανήκειν ἐς τὰ Γάδειρα, ἄνδρα εὖρεῖν θαλάσσιον ἐκπετωκότα ἐς τὴν γῆν· τοῦτον πλέθρα μὲν πέντε μάλιστα ἐπέχειν, κεραυνωθέντα δὲ ὑπὸ τοῦ θεοῦ καίεσθαι. Οὗτος μὲν δὴ ταῦτα ἔλεγε. Ex quonam opere hæc deprompta sint, incertum. Commentarios de rebus portentosis intelligi vult Vossius.

CLEON SYRACUSANUS.

ΠΕΡΙ ΛΙΜΕΝΩΝ.

Stephanus Byz. v. Ἀσπίς... ἔστι καὶ νῆσος πρὸς ταῖς Κυκλάσιν.... Ἔστι καὶ νῆσος ἄλλη Ψύρων ἐγγυς. Ἔστι καὶ ἄλλη, ὡς Κλέων ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ Περὶ τῶν λιμένων, ἀδενδρός οὔσα.

νῆσος πρὸς ταῖς Κ.] « Existimo hanc insulam in sinu Saronico esse collocandam, atque inter illas

insulas numerandam, quæ Atheniensium portui objacent. Plinius H. N. IV, 12 : *Siræo promontorio objacent Eleusa, Dendros, Craugiae duæ, Selachusa, Cenchreis, Aspis*. In membranibus Bibliothecæ publicæ pro *Dendros* conspicitur *Alendros*, quod mihi suspicionem injicit olim in Plinii exemplaribus *Adendros* fuisse exaratum, eamque esse insulam, cujus situm Stephanus infra reticet; atque ab arborum raritate ex Cleone Syracusano sic dictam perhibet. » BERKEL.

Cleonem Siculum una cum Timosthene, qui item Περὶ λιμένων scripsit, inter fontes suos recensent Scymnus Chius (v. 118 : καὶ τῷ Σικελῷ Κλέωνι καὶ Τιμοσθένει) et Marcianus Heracl. p. 112 ed. Miller. (...καὶ Ἀνδρσθένης Θάσιος, καὶ Κλέων ὁ Σικελιώτης, Εὐδόξος δὲ ὁ Ῥόδιος κτλ.) et Avienus in Ora marit. 48. Fortasse est Cleon Siculus, Alexandri Magni comes vilisque adulator, de quo v. Curtium VIII, 5. Ceterum Cleonis nomen, opinor, reponendum est ap. schol. Apollon. Rh. II, 297 : Ἔστι γὰρ καὶ Αἴνος ὅρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Διὸς ἱερὸν ἔστι· οὗ μνημονεύει καὶ Λέων (l. οὗ μν. Κλέων) ἐν Περίπλῳ (fort. ἐν τῷ Περὶ λιμένων) καὶ Δημοσθένης (l. Τιμ.) ἐν τοῖς Αἰμέσιν. — Denique nescio an Cleontis nomen lateat apud schol. II, 6, ubi *Cleander* Syracusius de argumento ad geographiam pertinente laudatur : Κλέανδρος [Κλέων δέ?] ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ Περὶ τοῦ ὀρίζοντος Ὅμηρον φησι πρῶτον ἔννοιαν ὀρίζοντος δηλῶσαι, οὐκ ὀνομάσαντα μὲν ὀρίζοντα (μαθηματικὴ γὰρ ἦδε κλησίς), εἰπόντα δὲ ἐπὶ τοῦ κυνός· « λαμπρὸν παμφαίνησι λελουμένος Ὀκεανοῖο, » ἐπεὶ ἔτι κέκρυπται, ὑπερκύψας δὲ τὸν ὀρίζοντα λαμπρὸν παμφαίνησι λελουμένος Ὀκεανοῖο· ὁ γὰρ τοιοῦτος ἀνείσι μὲν ἐκ τοῦ Ὀκεανοῦ, ὅτι ἔτι κέκρυπται. » — Οὐ λέληθε δὲ καὶ τὸν Ἀρατον, ἀρπάσαντα τὴν φωνὴν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος φάναι « ὑψόθεν Ὀκεανοῖο. » Postrema de Arato non e Cleandro, sed ex Homeri commentatore fluxerint.

Tertius *Cleon* est *Curiensis*, Ἀργοναυτικῶν poeta (schol. Ap. Rhod. I, 77. 587. 625. Cf. Weichert. *Ueber d. Leb. u. d. Schft. d. Apollonius*), idem fortasse cum Cleone ἔλεγοποιῷ, cujus meminit auctor Etym. M. p. 389 (cf. Meinck. ad Euphor. p. 154) et Pollux X, 97.

Cleon Magnesius (ex iis, qui Hermi sunt accolæ) eos maxime homines rerum miraculis fidem habere non consuesse dicebat, quibus in tota vita non contigisset ipsis quicquam intueri quod esset communis hominum opinio majus; se certe adduci posse ut crederet et Tityum et alios ea magnitudine, quam fama prodidit, fuisse. Venisse enim forte se aliquando Gades et ab ea insula cum tota sui comitatus turba Herculis jussu enavigasse; mox iterum Gades

reversum, marinum hominem in litus ejectum invenisse nihilo breviorum jugerum quinque spatio, qui a deo fulmine ictus incensus erat. Atque hæc quidem ille.

DE PORTUBUS.

Aspis est quoque insula juxta Cycladas; et alia prope Peyra; et alia arboribus carens, ut Cleon in libro De portubus narrat.

CLINIAS.

Festus p. 269 ed. Müller. : *Galitas scribit, quum post obitum Æneæ imperium Italiæ pervenisset ad Latinum, Telemachi Circæque filium, is quod ex Rhomæ suscepisset filios, Romum Romulumque, urbi conditæ in Palatio causam fuisse appellandæ potissimum Rhomæ.*

Galitas] Clinias Dacier. ex Servio Æn. I, 273 : *Clinias refert Telemachi filiam, Romen nomine, Æneæ nuptam fuisse, ex cujus vocabulo Romam appellatam.* « Et hæc sane cum Festi narratione satis concinunt, modo statuamus stemma a Clinia confictum hoc fuisse : Telemachus pater Latini et Romæ ; hæc Æneæ uxor filios parit Romum Romulumque ; Ænea mortuo Latinus imperium excipit, sed Æneæ filii propriam sibi urbem exstruunt. Alia opinio est Graueri p. 94. » MÜLLER. Cf. Calliæ fr. 5, tom. II, p. 383. — *is quod*] cod. *hisque*; Ursinus *isque*; Müller. *is quod*, sc. Æneas, non Latinus.

Ceterum de Clinia parum constat. Memoratur Clinias apud Agatharchidem ap. Phot. cod. 260; sed ibi Reinesius recte reposuit *Diniam* (v. fr. 4). Præterea ap. schol. ad Apoll. Rh. II, 1086 leguntur hæc : Κλεινίας δέ φησι καὶ τὸν ναὸν ποτε οὕτως εἰρησθαι ἐνναίον διὰ τὸ ἐνναίνειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς. — De Clinia Pythagoreo v. Stobæus Floril. I, 65, 66. (LXIV, 16); schol. II. 1, 189 in Cram. An. III, p. 56. Fabric. B. Gr. I, p. 840 ed. Harl.

CLEOPHANES.

ΠΕΡΙ ΑΙΩΝΩΝ.

Schol. Pindar. Ol. IX, 143 : 'Εν τῇ Ἀρκαδίᾳ γὰρ ἦγοντο τῷ Διὶ τὰ Λύκαια. Κλεοφάνης ἐν τῷ Περὶ ἀγώνων.

Auctor hic aliunde non notus. *Cleophanes* rhetor Myrleanus (Democharis æqualis), commemoratur in libris Strabonis (VII, p. 566). Eundem Diogenes L. IV, 41 vocat *Leocharem*. At verum nomen esse Cleocharem censet Ruhnken. ad Rutilium Lupum (I, 2 et 10). Σύγκρισιν Δη-

DE CERTAMINIBUS.

In Arcadia Jovi Lycæa celebrabantur, ut Cleophanes in libro De certaminibus ait.

ITALICA.

Romani bello Latino Publium Decium imperatorem designaverunt. Quidam autem patricius juvenis, nomine Cassius Brutus, quum pauper esset hostibus pro certa mercede por-

μοσθένους καὶ Ἰσοκράτους a Cleochare scriptam esse discimus e Photio (cod. 176. 21). Cf. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* § 76, 12. — *Cleophanes* quidam, qui cum Phocione contra Philipppum pugnavit, est apud Plutarchum Phoc. 13. Antiphanis comœdiam, quæ Κλεοφάνης inscribitur, laudat Athenæus III, p. 98, F. — Cum nostro Cleophane confer Chariclem, qui Περὶ τοῦ ἀστικοῦ ἀγῶνος scripsit.

[CLEOPHORUS. Schol. Odyss. γ, 215, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὁμῶν.] 'Εν τῇ ἐξακιδεκάτῃ (sic) ἱστορεῖ Κλεοφόρος [ἐν τῷ] Περὶ τοὺς θεούς, πολλάκις μεθίστησαν τοὺς βασιλεῖς μαντεῖα. Bæckhius (ut Buttmannus in Addendis notat) corrigendum censet : 'Ιστορεῖ δ' Ἐφορος περὶ τοῦδε, ὡς πολλάκις κτλ. In cod. Harlej. ap. Cramer. Anecd. Parisin. III, p. 434 : Πολλάκις μεθίστασι τοὺς βασιλεῖς μαντεῖαις ἐπισπόμενοι ἱστορεῖ Κλεοφόρος ἐν τῷ ις' Περὶ τοὺς θεούς. Τούτῳ συνωδὸν ἐστὶ τὸ Δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστι Κτείνειν ἄλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς. Odyss. II, 401.].

CLITONYMUS.

ITALICA.

1.

Plutarchus Par. Min. c. 10 : 'Ρωμαῖοι πρὸς Ἀατίνους πολεμοῦντες ἐχειροτόνησαν στατηγὸν Πόπλιον Δέχιον· νεανίσκος δὲ τις τῶν ἐπιστήμων πένης, τοῦνομα Κάσσιος Βροῦτος, ἐπὶ βῆτῳ μισθῷ νυκτὸς τὰς πύλας ἀνοίξει ἐβουλήθη. Φωραθεὶς δὲ, εἰς ναὸν ἔφυγεν Ἀθηνᾶς Αὐξιληρίας. Κάσσιος δὲ Σιγνίφερ, ὁ πατὴρ αὐτοῦ, κατέκλεισε, καὶ λιμῶν διέφθειρε, καὶ ἀταφον ἔρριπεν· ὡς Κλεϊτώνυμος ἐν Ἱταλικῶν*.

ΣΥΒΑΡΙΤΙΚΑ.

F. LIBRO SECUNDO.

2.

Idem ib. c. 21 : 'Εν Συβάρει, πόλει τῆς Ἱταλίας, νέος περίελεπτος τὸ κάλλος Αἰμιλῖος φιλοκύνῃος ἦν· ἡ δὲ νεόνυμφος δόξασα ἐτέρα συνεῖναι εἰσῆει εἰς τὴν

tas aperire instituit. Deprehensusque in templum Minervæ Auxiliariæ confugit. Pater autem ejus Cassius Signifer ibi eum inclusit, fameque interemptum inhumatum abjecit. Clitonymus in Italicis.

SYBARITICA.

2.

Sybari, quæ Italiæ urbs est, Æmilius, raræ formæ juvenis, deditus erat venationibus. Mulier, cum qua nuper nuptias peregerat, cum alia femina rem ei esse opinata,

νάπην. Τῶν δὲ δένδρων σεισθέντων, οἱ κύνες ἐπιδραμόντες, διέσπασαν· ὁ δὲ ἐπέσφαζεν ἑαυτόν· ὡς Κλειτώνυμος ἐν δευτέρῳ Συβαριτικῶν.

ΘΡΑΚΙΚΑ.

Idem De fluv. c. 3, 4 : Γεννᾶται δὲ καὶ ἐν τῷ Παγγαίῳ ὄρει βοτάνη, κιθάρα καλουμένη διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν. Διασπαράξασαι τὸν Ὀρφέα, τὰ μέλη τοῦ προειρημένου εἰς ποταμὸν ἔβαλον Ὁβρόν. Καὶ ἡ μὲν κεφαλὴ τοῦ θνητοῦ κατὰ πρόνοιαν θεῶν εἰς δράκοντα μετέβαλε τὴν μορφήν τοῦ σώματος· ἡ δὲ λύρα κατεστηρίχθη (κατηστερίσθη?) κατὰ προαίρεσιν Ἀπόλλωνος· ἐκ δὲ τοῦ βρύσαντος αἵματος ἐνεφάνη βοτάνη, κιθάρα καλουμένη. Τῶν δὲ Διονυσίων τελουμένων, αὕτη κιθάρας ἀναδίδωσι ἥχον· οἱ δὲ ἐγγύριοι νεβρίδας περιβεβλημένοι καὶ θύρσους κρατοῦντες, ὕμνον ᾄδουσιν.

Καὶ τότε φρονήσεις, ὅταν ἔσῃ μάτην φρονῶν· καθὼς ἱστορεῖ Κλειτώνυμος ἐν τῷ γ' τῶν Θρακικῶν (sic emend. Jonsius III, 2, 2 pro vg. Τραγικῶν).

CLITOPHON RHODIUS.

ΙΝΔΙΚΑ.

E LIBRO DECIMO.

1.

Plutarch. De fluv. 25, 3 : Φύεται δὲ καὶ βοτάνη (sc. ἐν Ἰνδοῖ), Καρπύκη καλουμένη, βουγλώσῳ παρόμοιος· ποιεῖ δ' ἄριστα πρὸς ἱκτερικὸς μεθ' ὕδατος γλιαροῦ δεδομένη τοῖς πάσχουσι· καθὼς ἱστορεῖ Κλειτόνων ὁ Ῥόδιος ἐν ι' Ἰνδικῶν. Eadem Stobæus Florileg. C, 20.

nemus intravit. Ramis autem agitat, canes accurrerunt, eamque discerpserunt. Clitonymus secundo Sybariticorum.

THRACICA.

3.

Nascitur in Pangæo monte herba *cithara* nuncupata hanc ob causam. Illæ quæ Orpheum discerpserunt, ejus membra in fluvium Hebrum projecerunt. Et caput quidem mortui dii mutarunt in dracontis formam, lyra autem ex Apollinis decreto inter astra relata est. At ex sanguine fluente orta est herba, *cithara* vocatâ, quæ dum peraguntur Dionysia, sonum emittit *citharæ*. Indigenæ vero nebridibus induti et thyrsos tenentes, hymnum canunt, cujus hæc sunt verba :

Tuncque sapiens quum eris in vanum sapiens.

Refert Clitonymus tertio Thracicorum.

INDICA.

1.

Crescit in Indo herba Carpyce, buglosso similima, quæ laborantibus regio morbo exhibitâ cum aqua tepida, eos liberat, ut refert Clitophon Rhodius decimo Indicorum.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

E LIBRO DECIMO TERTIO.

2.

Plutarch. De fluv. 6, 4 : Παράκειται δ' αὐτῷ (sc. τῷ Ἀραρί ποταμῷ) ὄρος, Λούγδουνος καλούμενον· [μετ]ωνομάσθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Μώμορος καὶ Ἀτεπόμαρος, ὑπὸ Σεσηρονέως τῆς ἀρχῆς ἐκβληθέντες, εἰς τοῦτον κατὰ προσταγὴν τὸν λόφον * πόλιν κτίσαι θέλοντες. Τῶν δὲ θεμελίων ὀρυσσομένων, αἰφνιδίως κόρακες ἐπιφανέντες καὶ διαπτερυζόμενοι, τὸ πέριξ ἐπλήρωσαν τὰ δένδρα. Μώμορος δ', οἰωνοσκοπίας ἐμπειρος ὑπάρχων, τὴν πόλιν Λούγδουνον προσηγόρευσεν· λοῦγον γὰρ τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν κόρακα καλοῦσι· δοῦνον δὲ τὸν ἐξέχοντα· καθὼς ἱστορεῖ Κλειτοφῶν ἐν ιγ' Κτίσεων.

ΓΑΛΑΤΙΚΑ.

E LIBRO QUINTO VEL PRIMO.

3.

Stobæus Floril. X, 71 : Κλειτοφῶντος ἐκ τοῦ ε' Ἰταλικῷ (I. Γαλατικῶν). Βρέννος ὁ τῶν Γαλατῶν βασιλεὺς, λεηλατῶν τὴν Ἀσίαν, εἰς Ἐφεσον ἦλθε, καὶ στρατοπεδευσάμενος περιέμενε τοῦ πολέμου τὴν προθεσμίαν. Παρθένος δὲ τις τῶν ἐπισήμων, τούνομα Δημονίκη, εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα τοῦ βαρβάρου, προδῶσεν αὐτῷ τὴν Ἐφεσον ὑπέσχετο, ἂν μισθὸν λάβοι τὰ ψέλλια καὶ τοὺς ὄρμους· ὁ δὲ Βρέννος δεξάμενος αὐτὴν εἰς τόπον ὠρισμένον, ἤγαγε τοὺς ὑποτεταγμένους, καὶ προσέταξεν αὐτοῖς τὸν χρυσὸν ὅσον εἶχον κόσμου χάριν βάλλειν εἰς τὸν τῆς φιλαργύρου κόλπον. Ποισάντων δὲ αὐτῶν τὸ παραγγελθὲν, ἡ Δημονίκη ὑπὸ τῆς δαφιλείας τοῦ βαλλομένου χρυσοῦ ζῶσα κατεχώσθη.

Plutarch. Par. min. c. 15 : Βρέννος, Γαλατῶν βασιλεὺς, λεηλατῶν τὴν Ἀσίαν, ἐπὶ Ἐφεσον ἦλθε, καὶ

URBIUM ORIGINES.

2.

Juxta Ararem adstat mons Lugdunus, qui hanc ob causam nomen hoc accepit. Quum Momorus et Atepomarus, a Sesseroneo regno dejecti, in eo colle ex oraculi præcepto urbem ædificare vellent, jactis jam fundamentis, corvi subito parentes expansis alis, arbores quæ circa erant repleverunt. Momorus autem augurii callentissimus civitatem Lugdunum vocavit. *Lugum* enim dialecto sua *corvum* vocant, *dunum* vero locum eminentem, ut refert Clitophon decimo tertio De urbium originibus.

GALATICA

3.

Brennus Gallorum dux Asiam vastans ad Ephesum venit, ibique puellam Demonicen nomine adamavit : ea se corporis sui usuram ipsi concessuram, Ephesumque tradituram pollicita est, pacta mercedis loco armillas et mundum mu-

ἡράσθη παρθένου δημοτικῆς (1. Δημονίκης)· ἡ δὲ συνελθεῖν ὑπέσχετο, ἐὰν τὰ ψέλλια καὶ τὸν κόσμον τῶν γυναικῶν δῶ αὐτῇ, καὶ τὴν Ἑφeson προδοῦναι· ὁ δ' ἡξίωσε τοὺς στρατιώτας ἐμβαλεῖν εἰς τὸν κόλπον ὃν εἶχον χρυσὸν τῆς φιλαργύρου. Ποιησάντων δὲ, ὑπὸ τῆς δαψιλείας τοῦ χρυσοῦ ζῶσα κατεγώσθη, καθάπερ ἱστορεῖ Κλειτοφῶν ἐν πρώτῳ Γαλατικῶν. Cf. Droysen. *Hellen.* II, p. 177.

4.

Plutarch. De fluv. 7, 6 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (sc. ἐν τῷ Τιμῳλῳ) λίθος κισσῆρει παρόμοιος, καὶ σπανίως εὐρίσκεται· τετράκις γὰρ τῆς ἡμέρας ἀλλάσσει τὴν χροῖαν· βλέπεται δὲ ὑπὸ παρθένων τῶν μὴ τῷ χρόνῳ φρονήσεως ἔχουσιν· αἱ δὲ ὥραν ἔχουσαι γάμων, ἐὰν ὀρώσιν αὐτὸν, οὐδὲν ἀδικοῦνται παρὰ τῶν ὑβρίζειν θελόντων· καθὼς ἱστορεῖ Κλειτοφῶν. Eadem usque ad verbum ἔχουσιν leguntur in Aristot. Mirab. c. 174 ed. Westermann.

5.

Schol. Venet. II. v, 404 : Νηλεὺς (in codd. BV. corrupte Ἀπλεὺς) ὁ Κόδρου χρησμὸν λαβὼν ἀποικίαν ἔστειλεν εἰς Μίλητον καὶ τὴν Καρίαν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀγαίχης Ἑλίχης. Παραγενόμενος εἰς τὴν Καρίαν ἱερὸν Ποσειδῶνος ἰδρύσατο καὶ ἀπὸ τοῦ ἐν Ἑλίχῃ τεμένου Ἑλικώνιον προσηγόρευσε. Δοκεῖ δ' ἐπ' ἂν θύωσι [τὸν θεόν], βοησάντων μὲν τῶν βοῶν προσδέχεσθαι τὸ θεῖον τὴν θυσίαν· σιγῶντων δὲ, λυποῦνται, μηνίειν νομίζοντες. Ἡ ἱστορία παρὰ Κλειτοφῶντι. Quæritur an recte se nomen habeat. Fortasse erat : ἡ ἱστορία παρὰ Κλείτω. Certe Clytum (Κλείτων ap. Athen.) Milesiacorum scriptorem bene novimus (v. t. II, p. 333).

CONON.

Quæ in sequentibus e Conone afferuntur, num omnia ejusdem auctoris sint, et ad Cononem pertineant Augusti æqualem, cujus Narrationes superstites sunt, quærimus.

liebrem. Brennus militibus mandavit, ut quidquid auri haberent, id in sinum avaræ conjicerent. Itaque illa auri multitudine obruta periit, sicuti Clitophon narrat primo Galaticorum.

4.

Nascitur in Tmolio lapis pumici similis, qui infrequentius invenitur; is quater per diem mutat colorem; conspici solet a virginibus, qui propter ætatis imbecillitatem sapientia præditæ non sunt. Quodsi quæ plenis sunt nubiles annis, eum conspexerint, nequidquam læduntur ab iis qui tentare eas volunt, uti auctor est Clitophon.

ITAAIKA.

1.

Servius ad Virgil. *Æn.* VII, 738 : *Sarrastis populos* [Populi Campaniæ sunt a Sarno (codd. *Burm. Sarro*) fluvio. Conon in eo libro, quem de Italia scripsit, quosdam Pelasgos aliosque ex Peloponneso convenas ad eum locum Italiæ venisse dicit, cui nullum antea nomen fuerit, et flumini, quem incolerent, Sarno nomen imposuisse ex appellatione patrii fluminis, et se Sarrhastes appellasse : hi inter multa oppida Nuceriam condiderunt.

2.

Macrobius Sat. I, 9 : *Xenon* (Conon?) primo *Italicôn* tradit Janum in Italia primum dñs templum fecisse et ritus instituisse sacrorum, ideoque eum in sacrificiis præfationem meruisse perpetuam. *Xenionem*, qui Cretica scripsit, laudari putat Vossius p. 506. Mihi Macrobius et Servius eundem auctorem, cujus nomen alterutro loco corruptum est, citare videntur.

Josephus C. Apion. I, 23, inter eos qui de Judæorum antiquitate verba fecerint, laudat Theophilum, Theodotum, Mnaseam, Aristophanem, Hermogenem, Eumerum, Cononem, Zopyrionem.

ΗΡΑΚΛΕΙΑ.

NHETAS.

E LIBRO TERTIO.

3.

Schol. Apoll. Rh. I, 1165 : Ὁ δὲ πρὸς τὸν Αἰγαίωνα μῦθος ὑπὸ Δημητρίου φέρεται τοῦ Κνιδίου (scr. Σκηψίου?). Κόνων δὲ ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ φησὶν ὅτι Αἰγαίων καταγωνισθεὶς ὑπὸ Ποσειδῶνος κατεποντίσθη εἰς τὸ νυνὶ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου ἥριον

5.

Nelus, Codri filius, ex oraculi jussu coloniam deduxit Miletum in Cariam Athenis et ex Achææ urbe Helice. In Cariam ubi venerat, templum Neptuno consecravit, idque de fano, quod Helicæ erat, Heliconium nuncupavit. Videtur autem sacrificantibus, si boves mactandi vocem mittunt, grate deus sacrificium accipere; sin silent boves, contristantur, irasci numen putantes. Historia apud Clitophontem est.

HERACLEA. DE INSULIS.

Conon in Heraclea dicit *Ægeonem* certamine devictum a Neptuno demersum esse ubi est quod nunc Apollonius vocat

Αἰγαῖωνος, (τὸν αὐτὸν καὶ Βριάρεων καλῶν). Περὶ δὲ τῆς κλήσεως τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐν μὲν τῷ τρίτῳ τῷ Περὶ τῆς Νησιάρχου φησὶν ἐν τούτοις· «Τὸ Αἰγαῖον πέλαγος οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Περκανίας Αἰγὸς ἐπώνυμον γεγονέναι φασὶν· οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς Καρυστίας τῆς Αἰγαίης ὀνομαζομένης. Αἱ μὲν γὰρ Αἰγαί, ἔνθεν τὸν Ποσειδῶνα παραγίνεσθαι φασὶ, κατὰ Πελοπόννησον εἰσὶν, ἐν τοῖς περὶ Κρίσαν τόποις (ἐν τῷ κατὰ Κρίσαν κόλπῳ).»

Ἡρίον Αἰγ.] Ῥυνδακός, ποταμὸς Φρυγίας, ὁ νῦν Μέγιστος, πρὸς ᾧ κατὰ τὴν ἐξοδὸν καὶ Αἰγαίωνος τιнос ἥρωος Μυσοῦ τάφος, schol. l. 1. Si recte verba se habent, ἡ Νησιάρχου esse debet Cononis. Reines. ap. Suid. v. Σῆμος ed. Bernh. nomen auctoris excidisse censet, nempe *Semi*, cujus Νησιάρχα uno loco laudat Athenæus III, p. 123, D. At probabiliter ap. Athen. reponendum Δηλιάδα, cujus sæpissime ille meminit.

COSMES.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apoll. Rh. IV, 262 : Κόσμος δὲ ἐν πρώτῃ Αἰγυπτιακῶν καὶ Λέων ... καὶ Κνωσσοῦ (l. Εὐδοξοῦ) ἐν α' Γεωγραφουμένων τῆς Ἀσίας πάντων ἀρχαιοτάτους Αἰγυπτίους φασὶ· καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πρώτῃν κτισθῆναι πόλιν Θήβας. Nomen auctoris fortasse mendam traxit. Sin genuinum est, scribendum certe Κοσμοῦς s. Κοσμάς.

Ægæonis (quem eundem etiam Briareum appellat) sepulchrum. Quod vero dominationem maris *Ægæi* attinet, idem libro e tertio De insulis dicit hæc : «*Ægæum* mare alii ab *Æge* Percania, alii a *Carystia* *Ægæa*, quam vocant, nomen habere aiunt. Nam *Ægæa*, unde *Neptunum* venisse dicunt, in Peloponneso sunt e regione *Crisse*.»

DE REBUS ÆGYPTIACIS.

Cosmes in primo De rebus *Ægyptiacis* et *Leon* et *Eudoxus* in primo *Geographicorum Asiæ Ægyptios* omnium antiquissimos esse, ac primam in *Ægypto* urbem *Thebas* esse conditam.

DE SACRIFICIIS ATHENIENSIIUM.

1.

Crates Atheniensis in libro De sacrificiis Atheniensium

FRAGMENTA HIST. GR. — VOL. IV.

CRATES ATHENIENSIS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΘΥΣΙΩΝ.

1.

Suidas v. Εἰρεσιώνη, et hinc schol. Ald. Aristoph. Eq. 729, p. 410 ed. Didot, de εἰρεσιώνη : Κράτης δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν, ἀφορίας ποτὲ κατασχούσης τὴν πόλιν, θαλλόν φησι καταστέφαντας ἐρίους ἱκετηρίαν ἀναθεῖναι τῷ Ἀπολλωνί.

2.

Suidas v. Κυνέσιος et Photius v. Κύνειος : Κράτης ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν οὕτω γράφει· «Τὸ δὲ Κύνειόν ἐστι Ἀπολλωνος ἱερὸν Κυνείου· [ἀναλίσκεται δὲ εἰς τὰς θυσίας τὰς τοῦ Ἀπολλωνος τοῦ Κυνείου] τὸ ἐκ τοῦ θυννείου γινόμενον. Τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ θυννείον Ἀλῆσι, καὶ γίνεται πρόσδος μεγάλη. Ταύτην ἡ πόλις εἰς θυσίαν καταχωρίζει τῷ Ἀπολλωνί τῷ Κυνείῳ Ἀλῆσι, οὗ Δημήτριος ὁ βασιλεὺς.»

Κύνειόν] κυνήειον Phot. et Suid. — Κυννείου] sic h. l. Phot.; κυνήειου Suid. Uncis inclusa supplevit Hermannus. — Ἀλῆσι] ἀλῆσει cod. Phot.; ἀλῆσι corrector; ἀλῆσιον Suid. — Ἀλῆσι, οὗ] Ἀλῆσιου codd. Phot. et Suid., ἀλῆσιον edit. Mediol. Demetrii statuam intelligendam esse censent Hemsterhusius et Hermannus. Ceterum cf. Socratis fr. 16.

3.

Harpocrates : Προκωνία... Δίδυμος δὲ προκωνία, φησὶ, πυροὶ μέλιτι χειριζόμενοι· Ἀριστοφάνης δὲ ὁ γραμματικὸς καὶ Κράτης τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν οὕτως φασὶν ὀνομάζεσθαι· εἶκοι δὲ καὶ ἐκ πυρῶν καὶ ἐκ κριθῶν γίνεσθαι, ὥς Ἀντικλείδης ἐν τοῖς Ἐξηγητικοῖς ὑποσημαίνει. Δήμων δὲ φησιν ἐν τῷ Περὶ θυσιῶν· «Καὶ προκωνία ἐστὶ κάγχρος (κάγχρος Phot. et Suidas) κατηργημένοι μετὰ ἀρωμάτων.» Hæc ad eundem Cratetem refero. Eadem Suidas et Photius.

trahit, quum sterilitate aliquando urbs premeretur, cives ramum lana ohvolutum supplicatorium dedicasse Apollini.

2.

Crates in libro De sacrificiis Atheniensium hæc scribit : «*Cynneum* est templum *Apollinis Cynnei*. In cuius sacra impenduntur reditus thynnei. Intelligo autem thynneum *Halense*, unde magnum redit vectigal. Hoc civitas in sacrificia assignavit *Apollini Cynneo*, cuius templum *Halis* est, ubi *Demetrius rex* (statua *Dem. regis*).»

3.

Proconia, Didymus ait, triticum est melle perlitum. Aristophanes grammaticus et *Crates* farinam ita vocari aiunt ex hordeo non tosto confectum. Apparet autem ea tam ex tritico quam hordeo fieri, ut ex *Anticlide* in *Exegeticis* intelligere est. *Demon* vero in libro De sacrificiis ait : «*Proconia* dicitur hordeum decorticatum, aromatizatum conditum.»

4.

Harpocratio : Ὀμηρίδαι. Σέλευκος ἐν β' Περὶ βίων ἀμαρτάνειν φησὶ Κράτητα νημίζοντα ἐν ταῖς Ἱεροποιαῖς Ὀμηρίδας ἀπογόνους εἶναι τοῦ ποιητοῦ.

[Ἱεροποιαῖς] alius titulus esse videtur libri Περὶ θυσίων. Sic Nitzsch. *Histor. Hom.* II, p. 72. Aliter Welcker. *Cycl.* p. 166 not.

5.

Schol. Soph. OEd. C. 100 : Καὶ οὐ μόνον θυσίας νηφαλίους, ἀλλὰ καὶ ζύλα τινὰ, ἐφ' ὧν ἔκαιον. Κράτης μὲν οὖν ὁ Ἀθηναῖος τὰ μὴ ἀμπέλινά τῶν ζύλων πάντα νηφάλια φησὶ προσαγορεύεσθαι. Ὁ δὲ Φιλόχορος ἀκριβέστερόν φησι κτλ. (*Phil.* fr. 31).

Quæ ex Cratetis libris Περὶ Ἀττικῆς διαλέκτου affert Athenæus, ad Atheniensem, non vero ad Mallotem Cratetem referenda sunt. *Librum secundum* laudat Athenæus VI, p. 235, B (De parasitis; quem locum Athenæum ex Polemone Cratetis testimonium adhibente exscripsisse censet Prellerus ad *Polem.* fr. 78); III, 114, A : Κράτης δ' ἐν δευτέρῃ Ἀττικῆς διαλέκτου, θάργγλον καλεῖσθαι τὸν ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρῶτον γινόμενον ἄρτον. — XI, p. 495, A : Κράτης δ' ἐν δευτέρῳ Ἀττικῆς διαλέκτου γράφει οὕτως : « Οἱ χόες πελίκαι, καθάπερ εἶπομεν, ὠνομάζοντο. Ὁ δὲ τύπος ἦν τοῦ ἀγγείου πρότερον μὲν τοῖς Παναθηναϊκοῖς ἐοικώς, ἡνίκα ἐκαλεῖτο πελίκη, ὕστερον δὲ ἔσχεν οἰνοχόης σχῆμα » κτλ. — XIV, p. 653, B : Κρ. ἐν β' Ἀττ. διαλ. ἐν τοῖς ὕμνοις τοῖς ἀρχαίοις φάσκειν ἀντὶ τοῦ βότρου τὴν σταφυλὴν κείσθαι κτλ. — *E libro quinto* Athenæus XI, p. 497, F : Κρ. ἐν ε' Ἀττικῆς διαλ. ἐκπωρᾶ φησιν εἶναι οὕτως (σαννάκρα) καλούμενον. Adde IX, p. 366, F : Κράτης ἐν τοῖς Περὶ Ἀττικῆς λέξεως Ἀριστοφάνη παριστᾷ λέγοντα κτλ., καθά φησι Σέλευκος ἐν τοῖς Περὶ Ἑλληνισμοῦ. XIV, p. 640, C, ubi versus Philippidæ comici e Cratete laudantur.

4.

Seleucus in secundo De vitis errare dicit Cratetem, qui in libro De sacrificiis Homeritas posteros poetæ esse dicat.

5.

Atque non modo sacra abstemia, sed etiam ligna quædam abstemia, quibus illa cremabant, habebant. Et Crates quidem Atheniensis præter vitem omnia ligna vocari abstemia ait, Philochorus vero accuratius dicit etc.

BOEOTIACA.

6.

Permes-us, qui vocatur ab indigenis quod primum appa-

ΒΟΙΩΤΙΑΚΑ.

6.

Schol. Hesiod. Theog. 5 : Περμησός, ὃν καλοῦσιν οἱ ἐγγύριοι διὰ τὸ πρῶτον φανῆναι Πάρμηστον, ὡς φησι Κράτης ἐν τοῖς Βοιωτιακοῖς. Ἐμβάλλει δὲ εἰς τὴν Κωπαῖδα λίμνην, τὰς δὲ πηγὰς ἔχει ἐν τῇ Θεσπιακῇ χώρᾳ.

7.

Etym. M. p. 145, 53 : Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας : ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλίας : ἀπὸ Ἄρνης τῆς Αἰόλου : ὁ δὲ Κράτης φησὶ παρὰ τὸ ἄρνας : ἐπιτηδεῖα γὰρ εἰς τὸ ἄρνας τρέφειν ἡ πόλις. Καὶ οὐκ ἀπεμῶς : ὡς γὰρ ὁ αὐτός φησι, καὶ τὴν Κῶν τὴν ἐπιτηδεῖαν πρὸς τὰ πρόβατα τοὺς ἐνοικοῦντας Κᾶρας οὕτως ὀνομάζειν τῇ οἰκείᾳ φωνῇ. Κῶν γὰρ τὸ πρόβατον ὠνόμασαν. Οὕτω καὶ τὴν ἄρνην : καὶ γὰρ αὕτη εὐαρνος. Eadem Tzetzes ad Lyc. 644, ubi pro Κράτης codd. Κράτων et Κρίτων.

Crates hic, opinor, non diversus est a Pergameno grammatico, Cratete Mallote, qui sæpius in Scholl. ad Hesiodum laudatur. Eum vero peculiare opus de rebus Bæotorum condidisse hoc uno loco fisus haud contenderim; immo voce Βοιωτιακῶν nihil nisi commentariorum in Hesiodum locus indicari mihi videtur. Quantopere enim in his ad Geographica Crates attenderit, quum ex omni Cratetæ disciplinæ ratione patet, tum ex uno Strabone colligitur (v. Strabo p. 3. 4. 30. 31. 38. 103. 157. 439. 609. 676. 702). Similiter Eustathius ad Odys. IX, 22, p. 1613, 13, Crateti opus Περὶ λιμένων affingit : Νήριτον] Κράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ λιμένων Νήριον γράφει, καὶ Φιλόξενος δὲ ὁμοίως. Ubi schol. : Ὁ Φιλόξενος Νήριον αὐτό φησι... Τινὲς δὲ Νήριον, ὥσπερ ὁ Κράτης, τὸν περὶ τὸν λιμένα τόπον. Neque aliud quidpiam inveni, unde opus historicum vel geographicum a Cratete Pergameno sive Mallote (quos Vossius perperam distinguit) jure colligi possit.

ruerit Parmessus, ut Crates in Bæotidis dicit, in Copaidem locum influit, fontes vero in Thespiensium regione habet.

7.

Arne, urbs Bæotiæ. Est etiam Arne Thessaliæ. Nomen habet ab Arne Æoli filia, vel, ut Crates dicit, ab ovibus (παρὰ τὸ ἄρνας), quod idonea ad oves alendas urbs sit. Neque id veri dissimile. Nam, ut idem Crates dicit, Con quoque, quod ovibus alendis apta esset, Cares incolæ sua lingua sic nominarunt. Scilicet ovem Cares *cōn* appellant. Eodem igitur modo Arnen vocarunt, quæ item est ovibus dives.

CREON VEL PÆON AMATHUSIUS.

ΚΥΠΡΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Schol. Aristoph. Nub. 10: Κρέων δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Κυπριακῶν κορυδαίνῃ φησὶ καλεῖσθαι τὸ πρὸς κεφαλῇ (κεφαλῆς Suid.) προσειλημα, ὃ δὴ παρὰ Ἀθηναίους καλεῖται κρώδυλον, παρὰ δὲ Πέρσαις κιδάριον (νιδάριον Suid.).

Eadem habet Suidas vv. ἐγκρορυδαίνετος, coll. νιδάριον, φασκιδίον, sed corrupte laudat Creontem ἐν τῷ α' τῶν Ῥητορικῶν. — Idem auctor (Vossio omissus), nisi egregie fallor, Plutarcho dicitur Παίων Ἀμαθούσιος.

2.

Plutarchus Thes. c. 20: Ἴδιον δὲ τινα περὶ τούτων λόγον ἐκέδεωκε Παίων ὁ Ἀμαθούσιος. Τὸν γὰρ Θησέα φησὶν ὑπὸ χειμῶνος εἰς Κύπρον ἐξενεχθέντα, καὶ τὴν Ἀριάδνην ἔγκυον ἔχοντα, φαύλως δὲ διακειμένην ὑπὸ τοῦ σάλου καὶ δυσφοροῦσαν ἐκβιάσαι μόνην· αὐτὸν δὲ τῷ πλοίῳ βοηθοῦντα πάλιν εἰς τὸ πέλαγος ἀπὸ τῆς γῆς φέρεσθαι. Τὰς οὖν ἐγγυρίους γυναῖκας τὴν Ἀριάδνην ἀναλαβεῖν καὶ περιέπειν ἀβυμοῦσαν ἐπὶ τῇ μυνώσῃ, καὶ γράμματα πλαστὰ προσφέρειν, ὥς τοῦ Θησέως γράφοντος αὐτῇ, καὶ περὶ τὴν ὥδινα συμπονεῖν καὶ βοηθεῖν· ἀποθανοῦσαν δὲ θάψαι, μὴ τεκοῦσαν. Ἐπανελθόντα δὲ τὸν Θησέα καὶ περίλυπον γενόμενον τοῖς μὲν ἐγγυρίοις ἀπολιπεῖν χρήματα, συντάξαντα οὖν τῇ Ἀριάδνῃ· δύο δὲ μικροὺς ἀνδριαντίσκους ἰδρύ-

σασθαι, τὸν μὲν ἀργυροῦν, τὸν δὲ χαλκοῦν. Ἐν δὲ τῇ θυσίᾳ τοῦ Γορπιαίου μηνὸς ἱσταμένου δευτέρᾳ, κατακλινόμενόν τινα τῶν νεανίσκων φθέγγεσθαι καὶ ποιεῖν, ἄπερ ὠδίνουσαι γυναῖκες· καλεῖν δὲ τὸ ἄλσος Ἀμαθούσιος, ἐν ᾧ τὸν τάφον δεικνύουσιν, Ἀριάδνης Ἀφροδίτης.

CREOPHYLUS.

ΕΦΕΣΙΩΝ ΩΡΟΙ.

Athenæus VII, p. 361, C: Κρέοφυλος δ' ἐν τοῖς Ἐφεσίων Ὠροῖς « Οἱ τὴν Ἐφεσον (φησὶ) κτιζόντες, πολλὰ ταλαιπωρηθέντες ἀπορίᾳ τόπου, τὸ τελευταῖον πέμψαντες εἰς θεοῦ, ἡρώτιον, ὅπου τὸ πόλισμα ὠνῆται. Ὁ δ' αὐτοῖς ἔχρησεν, ἐνταῦθα οἰκίζειν πόλιν, ἥ ἂν ἰχθύς δείξῃ, καὶ ὅς ἄγριος ὑψηλῆσται. Λέγεται οὖν, ὅπου νῦν ἡ κρήνη ἐστὶν Ὑπέλαιος καλουμένη, καὶ ὁ ἱερὸς λιμὴν, ἀλίεας ἀριστοποιεῖσθαι, καὶ τῶν ἰχθύων τινὰ ἀποθορόντα σὺν ἀνθρακίᾳ εἰσπεσεῖν εἰς φορυτὸν, καὶ ἀφθῆναι ὑπ' αὐτοῦ λόχμην, ἐν ἧ ἔφυγεν ὅς ἄγριος ὦν· δς, ὑπὸ τοῦ πυρὸς θορυβηθεὶς, ἐπέδραμε τοῦ ὄρους ἐπὶ πολὺ, ὃ δὴ καλεῖται Τρηχεῖα, καὶ πίπτει ἀκοντισθεὶς, ὅπου καὶ νῦν ἐστὶν ὁ τῆς Ἀθηνᾶς ναός. Καὶ διαβάντες οἱ Ἐφέσιοι ἐκ τῆς νήσου, ἔτεα εἰκοσὶν ἐν οἰκήσαντες, τῶν εἰκοσῶν δευτέρῳ κτίζουσι Τρηχεῖαν καὶ τὰ ἐπὶ Κόρησσαν, καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ ἰδρύσαντο, Ἀπόλλωνός τε τοῦ Πυθίου ἐπὶ τῷ λιμένι. »

Κόρησσαν] Aliis Κόρισσος. Cf. Strabo XIV, p. 634, A. Herodot. V, 100. Diodor. XIV, 99. Stephan. Byz.: Κορησσός, πόλις τῆς Ἐφεσίας. ** διὰ τὸ τὴν Λητὴν τεκοῦσαν καὶ τὴν Ἀρτεμιν κομιζοῦσαν γενομένην κατὰ τὸν τόπον οὗ νῦν βωμὸς αὐτῆς· τῆς δὲ πυθομέ-

DE REBUS CYPRIIS.

1.

Creon libro primo De rebus Cypriis cordylen (apud Cyprios) vocari dicit capitis involucrum quod Athenienses orobyllum, Persæ cidarium vocant.

2.

Singularem de his famam vulgavit Pæon Amathusius. Nam Theseum ait tempestate Cyprum delatum, quum gravidam secum haberet Ariadnam, maleque ex jactatione affectam et languentem solam exposuisset, succurrentem navigio in pelagus rursus a terra ablatum: feminas autem indigenas excepisse Adriadnam, maestamque, quod relicta esset sola, fuisse, ac literas obtulisse ei fictas, velut a Theseo ad eam missas; adjuvisse etiam et præsto fuisse in partu, atque defunctam non edito partu, funerasse. Post hæc reversum Theseum et dolore confectum indigenis argentum reliquisse, instituisseque ut sacra facerent Ariadnæ: præterea duo ei exigua simulacra posuisse, argenteum unum, alterum æneum. In sacris autem, quæ altero die mensis Gorpiae celebrantur, decumbentem quendam ado-

lescentem voce et gestu feminas parturientes exprimere; et appellare Amathusios Incum, in quo tumulum ostendunt, Ariadnæ Veneris.

ANNALES EPHESIORUM.

Creophylus in Ephesiorum Annalibus hæc scribit: « Ephesi conditores, diu multas molestias passi inopia loci, postremo ad dei oraculum miserunt sciscitantes quo loco oppidum conderent. Quibus deus respondit, ibi conderent oppidum, quo piscis monstraturus esset viam, et aper esset præsturus. Igitur fama est, ubi nunc est fons Hypelæus dictus et sacer portus, ibi pisces quosdam parasse cœnam, unum autem e piscibus simul cum pruna ardente desilientem, in aridas incidisse quisquilas: inde incensum fuisse dumetum, in quo forte latebat aper; qui exturbatus ab igne, in montem cucurrit cui Trachea nomen, ibique aliquantum progressus cecidit tandem jaculo transfixus quo loco nunc est Minervæ templum. Igitur transgressi Ephesii ex insula quam per unum et viginti annos habitaverant, vicesimo secundo Tracheam condunt, et quæ sunt ad Corëssum, et Dianæ templum in foro erexerunt, et Apollinis Pythii templum ad portum. »

νῆς τίνος ἐστὶν ὁ τόπος; «Κόρη, σός,» εἰπείν. Quæ fortasse ex ipso Creophylo fluxerunt. Ejusdem indolis est fabula quam de Tei origine narrat Pherecydes fr. 112. Ionicæ dialecti vestigium superest in voce ἔτα. Nec improbable est antiquioribus historicis horographum nostrum accensendum esse, quamquam erravit Schweighæuserus, qui putavit eundem esse auctorem quem ferunt carminis epici Ἡρακλεία (Οἰχαλίας ἄλωσις) inscripti (Pausan. IV, 2, 2), de quo v. Welckerum De cyclo epic. p. 229 sqq. Adde quæ idem de nominis significatione et orthographia disputat p. 219 sqq. Cf. Steph. Thes. v. Κρεώφυλος.

CRITOLAUS.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarchus Par. min. c. 6: 'Ρωμαίων πρὸς Πύρρον Ἡπειρώτην πολεμούντων, Αἰμίλιος Παῦλος χρησὸν ἔλαβε νικῆσαι, βωμὸν ἐὰν ποιήσῃ, ἐνθα ἂν ἴδῃ ἄσματοι κρυπτόμενον ἄνδρα τῶν ἐπισήμων μετὰ ἄρματος· μετὰ τρεῖς ἡμέρας Οὐαλέριος Κονάτος κατ' ὄναρ ἰδὼν ἀναλαβεῖν ἱερέως κόσμον (καὶ γὰρ ἦν μαντικῆς ἔμπειρος), στρατηγῆσας καὶ πολλοὺς φονεύσας, ὑπὸ γῆς κατεπόθη. Ὁ Αἰμίλιος δὲ βωμὸν ἰδρύσας, ἐνίκησε καὶ ἑκατὸν ἐξήκοντα πυργόφορους ἔλεφαντας εἰς Ῥώμην κατέπεμψεν. Ὁ δὲ βωμὸς μαντεύεται κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἐνίκηθη Πύρρος, ὡς ἱστορεῖ Κριτόλαος τρίτῃ Ἡπειρωτικῶν. Cf. Droysen. *Hellenism*. II, p. 145 not.

EPIROTICA.

Romanis bellum adversus Pyrrhum Epirotam gerentibus, oraculo victoria promissa est Emilio Paulo, si aram posuisset eo loco, quo videret virum illustrem aliquem una cum curru hiatu terræ lauriri. Triduo post Valerius Conatus, homo divinus, per somnium jussus vestem pontificiam sumpsit, et in aciem suos eduxit, ac magna hostium cæde edita a terra absorptus est. Emilius vero aram statuit, victoriaque potitus centum et sexaginta turrigeros elefantos Romam misit. Ara ista vaticinatur sub id tempus, quo Pyrrhus est victus. Scribit hæc Critolaus tertio Epiroticarum rerum libro.

PHÆNOMENA.

1.

Saturnus apud agricolam diversans, filiam ejus Entoriam insigni forma compressit, et filios ex ea genuit Janum,

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ.

E LIBRO QUARTO.

2.

Id. ib. c. 9: Κρόνος ἐπιξενωθείς γεωργῶν, ὃς ἦν θυγάτηρ καλὴ Ἐντιωρία, ταύτην ἐβιάζετο καὶ ἐτέκνωσεν υἱούς, Ἴανον, Ὑμνον, Φαῦστον, Φηλικά. Δοὺς οὖν τρόπον τῆς τοῦ οἴνου πόσεως καὶ τῆς ἀμπέλου, ἡξίωσε καὶ τοῖς γείτοσι μεταδοῦναι. Ποιήσαντες δ' αὐτὸ καὶ πίνοντες παρὰ τὸ σύνθηες, εἰς ὕπνον κατηνέχθησαν βαρύτερον τοῦ δένοντος· οἱ δὲ πεφαρμακῶσθαι δόξαντες, λίθοις βάλλοντες τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν· οἱ δὲ θυγατρίδαὶ ἀθυμήσαντες, βρόχῳ τὸν βίον κατέστρεψαν. Λοιμοῦ δὲ κατασχόντος Ῥωμαίους, ἔχρησεν ὁ Πύθιος λωφῆσειν, ἐὰν ἐξιλάσωνται τοῦ Κρόνου τὴν μῆνιν καὶ τοὺς δαίμονας τῶν ἀνόμους ἀπολομένων. Λουάτιος δὲ Κάτλος, ἀνὴρ τῶν ἐπισήμων, κατεσκεύασε τῷ θεῷ τέμενος τὸ κείμενον σύγγυς τοῦ Ταρπηίου ὄρους, καὶ τὸν ἄνω βωμὸν ἰδρύσατο τετραπρόσωπον, ἡ δὲ τῶν θυγατρίδων, ἡ ὅτι τετραμερὴς ὁ ἐνιαυτός ἐστι, καὶ μῆνα κατέδειξεν Ἰανουάριον. Ὁ δὲ Κρόνος πάντας κατστήσειεν. Καὶ οἱ μὲν καλοῦνται προτρογητῆρες, ὁ δ' Ἴανος προανατέλλων· δείκνυται δὲ ὁ ἀστὴρ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς παρθένου· ὡς Κριτόλαος ἐν τετάρτῃ Φαινομένων.

3.

Festus p. 329 ed. Müller. : *At Critolaus Saonem ex Samothrace, cum Ænea deos Penates qui Lavinium transtulerit, saliare genus saltandi instituisse, a quo appellatus Salios, quibus per omnes dies, ubicumque manent, quia amplæ ponuntur cenæ, si quæ aliæ magnæ sunt, saliares appellantur.*

• De hoc Saone Wesseling. ad Diodor. V, 48,

Hymnum, Faustum, Felicem. Quum autem vini usum et vitis cultum tradidisset Icaro hospiti suo, mandavit ut eo vicinos quoque impertiret. Quod quum factum esset, vicini insolito potu in graviolem consuetudinem delapsi somnum, putaverunt sibi venenum esse propinatum, lapidibusque Icarium obruerunt: filia filii præ mœrore se ipsos suspenderunt. Quum autem Romam pestilentia invasisset, respondit Apollo Pythius finem mali fore, si Saturni iram placassent et genios injuste occisorum. Itaque Lutatius Catulus, unus de principibus viris, Saturno templum prope Tarpeium montem condidit, aramque in eo collocavit quattuor habentem facies, sive ob nepotes Icarii, sive quod anni partes sunt quattuor: mensem quoque Januarium statuit. Saturnus autem universos in sidera retulit: quorum alii Protrygetes (quasi vindemiam antecedentes) vocantur; Janus autem prior oriens: quæ stella cernitur ante pedes Virginis. Narrat Critolaus libro quarto eorum quæ in cælo visuntur.

p. 369, 3; Bendsen. Samothr. in Münsteri Miscell. Hafn. tom. I, fasc. 2, p. 96. Cf. Servius in Æn. II, 325 : *Nam et Samothracæ horum Penatium antistites suos* (Saos s. Saïos recte corr. Lobeck. Aglaoph. p. 1292) *vocabant, qui postea a Romanis Salii appellati sunt.* — *ubicumque manent*] illustratum a Cupero Observ. IV, 2 et Dacier. ex titulo ap. Gruter. p. 183, Orell. N. 2244, qui *mansiones Saliorum Palatinorum a veteribus ob armorum ancilium custodiam constitutas* memorat. » MÜLLER.

Hunc Critolaum eundem esse puto cum Plutarcheo. De temporibus ejus constaret, si intelligendus foret Critolaus Phaselita (Plut. Mor. p. 506, B), peripateticus, Aristonis Cei in schola successor (Cic. Fin. V, 5; Clemens Strom. I, p. 301, B; Quintil. II, 15, 17), qui an. 155 a. Chr. jam proventus ætate cum Diogene et Carneade celebrem istam ad Romanos legationem obiit (Cic. De orat. II, 37; Ep. ad Att. XII, 23; Tuscul. IV, 3. Plin. H. N. VII, 30. Plutarch. Cat. m. c. 22. Gellius VII, 14, 8; XVII, 21, 48. Macrob. Sat. I, 5. Ælian. V. H. III, 17), quemque per 82 annos vixisse refert Lucianus in Macrob. c. 21. At quæ Plutarchus ex Critolao refert a philosopho isto scito et terete (Gell. l. 1) prorsus aliena esse videntur. Nec aliunde liquet historicum opus a peripatetico compositum esse, quamvis citentur nonnulla quæ ad historiam pertineant. Plutarch. Moral. p. 811, C (p. 990 Didot) : *Ἐτεροὶ δὲ σεμνότερον οἰοῦνται καὶ μεγαλοπρεπέστερον εἶναι τὸ τοῦ Περικλέους, ὢν καὶ Κριτόλαός ἐστιν ὁ περιπατητικός, ἀξίων, ὥσπερ ἡ Σαλαμινία ναὺς Ἀθήνῃσι καὶ ἡ Πάραλος οὐκ ἐπὶ πᾶν ἔργον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας καὶ μεγάλας κατεσπῶντο πράξεις, οὕτως ἑαυτῷ πρὸς τὰ κυριώτατα καὶ μέγιστα χρῆσθαι.* Idem Critolai dictum Plutarchus affert in Vit. Pericl. c. 7.

Gellius XI, 9 : *Critolaus scripsit legatos Mileto publicæ rei causa venisse Athenas, fortasse an [dixerit] auxilii petendi gratia; tum qui pro sese verba facerent, quos visum erat advocasse; advocatus, uti erat mandatum, verba pro Milesiis ad populum fecisse : Demosthenem Milesiorum postulatis acriter respondisse, neque Milesios auxilio dignos, neque ex republica id esse contendisse : rem in posterum diem prolatam; legatos ad Demosthenem venisse, magnoque opere orasse, uti contra ne diceret : eum pecuniam petivisse, et quantum petiverat abstulisse : postridie, quum res agi denuo cœpta esset, Demosthenem, lana multa collum cervicisque circumvolutum, ad populum prodiisse et dixisse se synanchen pati; eo contra Milesios loqui non quire : tum e' populo unum exclamasse, non synanchen, quod Demosthenes pateretur, sed*

argyranchen esse. Ipse etiam Demosthenes, ut idem Critolaus refert, non id postea concealavit : quin gloriæ quoque hoc sibi assignavit. Nam quum interrogasset Aristodemum, actorem fabularum, quantum mercedis, uti ageret, accepisset, et Aristodemus talentum respondisset : At ego plus, inquit, accepi, ut tacerem. Philosophica quædam ex Critolao affert Gellius IX, 5, 6. Critolaum grammaticum quendam laudat auct. Etym. M. p. 416, 25 v. ἡ δ' ἔς. Alios Critolaos taceo.

CRITON PIERIOTA.

Suidas : [Κρίτων ἔγραψε Γετικά, vel ut codd. B. E : Κρ. ἔγραψεν ἐν τοῖς Γετικοῖς.]

Κρίτων Πιερίωτης· πόλις δὲ Μακεδονίας ἐστὶν ἡ Πιερία· ἱστορικός. Ἐγραψε Παλληνιακά, Συρακουσῶν κτίσιν, Περσικά, Σικελιακά, Συρακουσῶν περιήγησιν, καὶ Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων.

Κρίτων Νάξιος, ἱστορικός. Ἐγραψεν Ὀκταετηρίδα· ἦν Εὐδόξου φασίν.

Quæ uncis inclusi omiserunt codd. A et V; scilicet huc translata sunt ex v. Γεσσί (v. fr. 1). In seqq. Παλληνιακά cod. A., idemque deinde Σικελιακά; vulgo Παλληνιακά et Σικελιακά. Cod. V et Eudocia p. 267 titulum Σικελιακά omiserunt. Fortasse vox Σικελιακά nihil nisi repetitio corrupta maleve mutata est tituli Παλληνιακά, sicuti ad unum idemque opus pertinent qui sequuntur tituli Συρακουσῶν κτίσις et Συρακουσῶν περιήγησις. Hinc deinde nascitur suspicio Περσικά quoque non diversa esse ab opere Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων : scilicet narrandi exordium auctor posuerit in expeditione Alexandri, ideoque Περσικά titulus a prima operis parte desumptus sit. Hoc sæpius factum esse vidimus, ac vel inde probabile est, quod eadem ratio esse videtur tituli : Συρακουσῶν κτίσις. Comparari etiam possint Duridis Περσικά ap. Eudoc. v. Δωρίς, quo titulo Macedonica Samii auctoris historia designatur. Ne advocem Persica Callisthenis. Ceterum unde nata sit hæc rerum confusio facile dictu. Nimirum a duobus lexicis sua Suidas corrasit. Jam si tituli operum vel non ad verbum concinerent, vel in altero fonte corrupti essent, diversa opera his omnibus subesse putavit.

A Pierota Critone, quanquam aliunde non noto, distinguo Critonem qui Γετικά scripsit. Cf. de eo Steph. Byz. v. Γετία : Τὸ κτητικὸν λέγεται Γετικός, ἀφ' οὗ Κρίτωνος Γετικά. Is probabiliter est Crito medicus qui sub Trajano vixit (Suidas : Ρούφος Ἐφέσιος, ἱατρός, γεγωνὸς ἐπὶ Τραϊανοῦ σὺν

Κρίτων), comesque imperatoris fuisse traditur ap. Joh. Lydum de mag. II, 28. Celebratur ille a Martiali (ep. XI, 60). Ex tetrabiblo ejus medico, qui inscribitur Κοσμητικὰ, Galenus nonnulla adducit. Τὰ Γετικὰ autem, opus historicum, continuisse putanda sunt Trajani bellum Dacicum.

De Naxio Critone astronomo, quem librum de ennaeteride sive octaeteride, ab aliis Eudoxo, ab aliis Eratostheni vindicatum, scripsisse Suidas ait, cf. Plinius XVIII, s. 74, coll. Eratosthenis fragm. chronol. p. 204 (*).

ΓΕΤΙΚΑ.

1.

Suidas v. Γετοί. «Οἱ Ῥωμαῖοι πῆξαντες τοὺς γε-
σοὺς καὶ τὰς περικεφαλαίας τούτοις ἐπιθέντες φαντα-
σίας παρέσχοντο τοῖς ἐκ διαστήματος, ὡς μένοντες ἐπὶ
τοῦ λόφου. » Ἔστιν δὲ ὄπλον. [Ὅτι δὲ Γετοὶ ἔστιν
μακροκέντης ἢ κοντός. — Ὅτι Κρίτων ἔγραψεν ἐν
τοῖς Γετικοῖς.]

Uncis inclusa absunt in codd. B, C, V, E. Sicut exhibuimus leguntur in optimo cod. A. Apparet duas hasce notas posterius additas esse. Non dubitandum tamen quæ antecedunt ex Geticis Critonis esse desumpta. In edit. Med. ita : Ἔστι δὲ ὄπλον ἢ κοντός· μακρόθεν κεντοῦν ἢ κοντός. Κρίτων ἔγραψεν ἐν τ. Γ. Küsterus ita dedit : Ἔστι δὲ ὄπλον μακρόθεν κεντοῦν ἢ κοντός. Κρίτων ἔγρ. ἐν τ. Γ. Cf. Hesych. : Γαιῶς (l. γαισός) μακροκέντης ἢ κοντός λαμβάνων. Postrema vox nomen populi (Ἀλανῶν?) celare videtur. Cf. Steph. Thes. v. γαισός.

(*) Κρίτων quem ap. Tzetz. Lyc. 644 manuscripti libri nonnulli exhibent (reliqui Κράτων), est Κράτης, quem de eadem re laudat Etym. M. v. Ἀρνη. — Fortasse idem Crates reponendus ap. Plutarchum Mor. p. 983, B, ubi Κριτεὺς citatur de causa cur scutum Ulyssis delphinum insignis habuisset.

Alios Critones memoro *discipulum Socratis, Pythagoreum*, cujus Περὶ φρονήσεως libr. laudat Stob. Florileg. III, 74. 75; *comicum* comædiæ novæ, cujus tres fabulæ, (Αἰτωλοὶ, Μεσσηνία, Φιλοπράγμων) memorantur ap. Polluc. IX, 15, X, 35; Athenæum IV, p. 173, B. Ὁ φαρτυτικῶν auctorem habes ap. Athen. IX, p. 516, C.

ΓΕΤΙΚΑ.

1.

Gæsa. «Romani autem quum gæsa humi defixissent, iisque galeas imposuissent, eminus aspicientibus speciem præbuerunt, quasi in colle adhuc versarentur. » Est autem γεσός (γαισός) telum, contus longus. Hæc Criton scripsit in opere De bello Getico.

2.

Crito in Geticis ait : « Reges vero Getarum, quum im-

2.

Idem Δεισιδαιμονία : Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς φησιν· «Οἱ δὲ βασιλεῖς τῶν Γετῶν ἀπάτη καὶ γοητεία δεισιδαιμονίαν καὶ δμόνοιαν ἐνεργασάμενοι αὐτοῖς, μεγάλων ἤδη ἐφίενται. »

3.

Idem : Κ α θ ι σ τ ά μ ε ν ο ς, πρὸς τὸ βέλτιον μετάγων. «Ὁ δὲ Καῖσαρ εἰς τὴν Ἀσίαν ἦλθε τὰ τῶν ὑπηκόων καὶ τῶν Πάρθων ἄμα καθιστάμενος. » Καὶ αὖθις· «Πολεμοῦντι δὲ αὐτῷ καὶ [τὰ] περὶ τὴν ἀρχὴν καθισταμένῳ συγγενόμενος· » φησὶ Κρίτων ἐν Γετικοῖς. Hæc de se ipso Crito Trajani comes dicere potuit.

Idem v. Ἀρτι... καὶ ἀντὶ τοῦ νῦν τὸ ἀρτίως. «Ἔτι περαιουμένοις καὶ ἀρτίως ἀποθαίνουσιν ἐπιτίθεσθαι· » Κρίτων ἐν Γετικοῖς.

Idem v. Βουωταίς : «Καὶ τινων βουωταίς ἐρεστώτων, τῶν δὲ ἄλλων τῶν περὶ βασιλεία τοῖς ἐρύμασι νενεμημένων· » Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς.

Variant libri inter Κρίτων, Κρείτων, Κρότων; cod. A : Ἀττικοῖς. Eadem iterum sed leviter corrupta s. v. ἐνεμημένων.

Strabo lib. VII, p. 596, de Mysis Europæis dicit : Λέγει δὲ τοὺς Μυσοὺς δὲ Ποσειδώνιος καὶ ἐμφύχων ἀπέχεσθαι κατ' εὐσέβειαν, διὰ δὲ τοῦτο καὶ θρημμάτων· μέλιτι δὲ χρῆσθαι καὶ γάλακτι καὶ τυρῷ ζῶντας καθ' ἡσυχίαν, διὰ δὲ τοῦτο καλεῖσθαι θεοσεβεῖς τε καὶ καπνοβάτας, κτλ. «Ad hunc fere locum, Cramerus ait, in margine cod. A. pr. m. adnotata sunt hæc : Τοὺς πιλοφόρους Γέτας, ὡς ἄλλοι τέ φασι καὶ (in cod. ἡ) Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς.

Getas illos πιλοφόρους commemorat Dio Cassius in narratione de Trajani bello Dacico (lib. LXVIII, 14) et ex Dione Petrus Patricius fr. 5. Porro Chrysostom. Orat. 71, p. 658 : Ἐνθα γὰρ ἐνίοτε βλέπουσιν ἀνθρώπους, τοὺς μὲν τινας πῖλους ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς ἔχοντας, ὡς νῦν τῶν Θρακῶν τινας τῶν Γετῶν λεγομένων. Paulinus in Carmine de Niceta, Daciæ episcopo :

Et Getæ currunt et uterque Dacus
qui colit terræ medio, vel ille
divitis multo bove pileatus
accola ripæ.

postura et præstigiis magicis illorum animis religionem incusserint et consensionem, magna jam animo agitant. »

3.

«Cæsar autem in Asiam profectus tam populorum sibi subjectorum quam Parthorum res composuit. » Et alibi : «Qui cum eo erat bellum gerente et res imperii ordinante. » Quæ Critonis sunt in Geticis.

Crito in Geticis : «Adhuc fluvium trajicientes, quo ipso tempore navibus excedunt, aggredi. »

«Quum alii agriculturæ præfecti essent, ceteri vero qui regem comitarentur castellorum curam agerent. » Crito in Geticis.

CTESICLES.

ΧΡΟΝΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Athenæus VI, p. 272, B: Κτησικλῆς δ' ἐν τρίτῃ Χρονικῶν [τῇ πεντέκαιδεκάτῃ πρὸς ταῖς ἑκατόν φησιν Ὀλυμπιάδι Ἀθήνησιν ἐξετασµὸν γενέσθαι ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως τῶν κατοικούντων τὴν Ἀττικὴν, καὶ εὑρεθῆναι Ἀθηναίους μὲν δισμυροὺς πρὸς τοῖς χιλίοις, μετοίκους δὲ μυροὺς, οἰκετῶν δὲ μυριάδας τεσσαράκοντα.

[τῇ πεντέ] suppl. Schweigh., τῇ ἑκκαίδεκάτῃ volebat Casaub., τῇ ὀκτωκαίδ. Scaliger. Cf. Clinton. F. H. tom. II ad Ol. 115, 4, et p. 378.

2.

Idem X, p. 445, D: Σὺ δὲ παροινῶν καὶ μεθύων οὐδέπω κόρον ἔχεις, οὐδ' ἐπὶ νοῦν λαμβάνεις, ὅτι ὑπὸ μέθης ἀπέθανεν Εὐμένης δὲ Περγᾶμηνός, ὁ Φιλεταίρου τοῦ Περγᾶμου βασιλεύσαντος ἀδελφιδούς, ὡς ἱστορεῖ Κτησικλῆς ἐν τρίτῃ Χρόνων. Cf. Droysen. *Hellenism*. II, p. 368.

CTESIPHON.

ΒΟΙΩΤΙΑΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarchus Par. min. c. 12: Ἐπαμινώνδας, ὁ τῶν Θηβαίων στρατηγός, ἔχων πρὸς Λακεδαιμονίους πόλεμον, καὶ ἀρχαιρεσιῶν ἀγοµένων, ἤκεν ἐς πατρίδα,

CHRONICA.

1.

Ctesicles tertio libro Chronicorum scribit, Olympiade [quinta] et decima cum centesima Athenis Demetrium Phalereum recensum instituisse incolarum Atticæ: inventosque esse civium Atheniensium millia viginti et unum, inquilinorum millia decem, servorum quadringenta millia.

2.

Te insolentiæ temulentiaque nondum satietas cepit, neque in animum tuum admittis cogitationem, ex ebrietate mortuum esse Eumenem Pergamenum, Philetæri regis Pergameni ex fratre nepotem, ut narrat Ctesicles tertio libro Chronicorum.

BŒOTICA.

1.

Epaminondas Thebanorum dux bellum contra Spartanos gerens, ad comitia in urbem est profectus, quum prius hoc

παρ᾿αγγείλας τῷ παιδί Στησιμβρότῳ μὴ συμβάλλειν. Λακεδαιμόνιοι, μαθόντες τὴν ἀπουσίαν, ἐβλασφήμουν τὸν νεανίαν ὡς ἀνάνδρον· ὁ δ' ἀγανακτῆσας καὶ ἐπιλαθόμενος τοῦ πατρὸς, συνέβαλε καὶ ἐνίκησεν· ὁ δὲ πατὴρ βάρειος ἐνέγκας, στεφανώσας ἐτραχηλοκόπησεν, ὡς Κτησιφῶν ἱστορεῖ ἐν τρίτῳ Βωιωτικῶν.

ΠΕΡΣΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

2.

Plutarchi. De flav. 23, 1: Ἀράξης ποταμός ἐστι τῆς Ἀρμενίας, τὴν προσγορίαν εἰληφώς ἀπ' Ἀράξου τοῦ Πύλου· οὗτος γὰρ πρὸς Ἀρβηλον τὸν πάππον ὑπὲρ σκήπτρων ἀμιλλώμενος, αὐτὸν κατετόξευσε· ποινηλατούμενος δὲ ὑπ' Ἑριννύων, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Βάκτρον· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἀράξης μετωνομάσθη, καθὼς ἱστορεῖ Κτησιφῶν ἐν α' Περσικῶν.

ΠΕΡΙ ΔΕΝΔΡΩΝ.

Idem ib. c. 18, 11: Φύεται δ' ἐν αὐτῷ (sc. ἐν τῷ Κοκκυγίῳ ὄρει) δένδρον, Παλίοιους καλούμενον· ἐφ' ᾧ ἂν τι καθίσση τῶν ἀλόγων ζώων, ὡς ὑπ' ἱζοῦ κατέχεται, πάρεξ κόκκυγος· τοῦτο γὰρ φεῖδεται· καθὼς Κτησιφῶν ἐν α' Περὶ δένδρων.

Idem ib. 23, 5: Γενᾶται δ' ἐν αὐτῷ (ἐν Ἀράξῃ) δένδρον, βοῖα παραπλήσιον, καρπὸν δ' ἀφθονον τρέφει μήλων, τὴν γεῦσιν ἔχοντα σταφυλῇ παρόμοιον. Ἐκ ταύτης τῆς ὁπώρας πέπειρον ἔάν τις καθελὼν ὀνομάσῃ τὸν Ἄρη, γίνεται κρατούμενος χλωρός· καθὼς ἱστορεῖ Κτησιφῶν ἐν γ' Περὶ δένδρων.

ΠΕΡΙ ΦΥΤΩΝ.

Idem ib. c. 14, 3. Vide fragm. Aristobuli 2, ubi laudatur liber tertius ejus operis, quod tamen vix diversum fuerit ab opere De arboribus.

injunxisset Stesimbrotto filio suo, ne cum hoste confligeret. Spartani ejus absentia cognita, juveni timiditatem exprobra-verunt: quod ille indigne ferens, oblitus patris pugnam conseruit et vicit. Pater autem iratus ei coronato collum abscecidit. Ctesiphon tertio libro rerum Ræoticarum.

PERSICA.

2.

Araxes Armeniæ fluvius est, ita dictus ab Araxo, Pyli filio. Hic enim, quum de imperio adversus Arbelum avum suum pugnaret, eum sagitta confodit; sed quum a Furiis vexaretur, proruit in fluvium Bactrum, qui ab ipso deinde dictus est Araxes, uti refert Ctesiphon primo Rerum Persicarum.

DE ARBORIBUS.

Nascitur in Coccygio monte arbor nomine Paliurus, cui si animal insederit, tanquam visco detinetur, excepto cuculo; huic enim parit, teste Ctesiphonte in primo De arboribus.

Ctesiphontis, architecti, ut videtur, volumen *De Ionica aede Ephesi, quæ est Dianæ*, memorat Vitruv. VII, præfat. Alios Ctesiphontes nihil curo.

CTESIPPUS.

ΣΚΥΘΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

Plutarchus De fluv. 5, 2 : Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ποταμῷ (Φάσιδι) ῥάβδος, ὀνομαζομένη Λευκόφυλλος· εὐρίσκεται δὲ τοῖς μυστηρίοις τῆς Ἑκάτης περὶ τὸν ὄρθρον, πρὸς παιανισμὸν ἔνθεον, αὐτοῦ περὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος· ἦν οἱ ζηλότυποι τῶν ἀνδρῶν δρεπόμενοι, ῥίπτουσι περὶ τὸν παρθένιον θάλαμον, καὶ ἀνόθευτον τηροῦσι τὸν γάμον. Ἐάν τις προπετέστερον ἀποστραφῇ τῶν ἀσεβεστέρων διὰ μέθην, καὶ εἰς τὸν τόπον εἰέλθῃ, τῶν σωφρονούντων ἀπαρπάζεται λογισμῶν, καὶ εὐθὺς ὁμολογεῖ πᾶσιν, ὅσα παρανόμως ἢ ἔπραξεν ἢ μέλλει πράττειν. Οἱ δὲ παρατυγχάνοντες, συλλαμβάνοντες, ῥίπτουσιν ἐμβεβρωμένον εἰς τὸ καλούμενον Στόμιον τῶν ἀσεβῶν. Ἔστι δὲ στρογγυλοειδὲς, φρέατι παραπλήσιον. Ἐκδίδουσι δὲ τὸ βλῆθέν μετὰ λ' ἡμέρας εἰς τὸν Μαιωτὶν λίμνην, σκολήκων γέμον. Γῦπες δ' αἰφνιδίως ἐπιφανέντες ὁράτοι, τὸ (μὲν) κείμενον διαρπάζουσιν, ὡς ἱστορεῖ Κτήσιππος ἐν β' Σκυθικῶν.

CYDIPPUS MANTINENSIS.

Cydippus Mantinensis a Clemente Alex. in Strom. I, p. 132, una cum Antiphane, Aristodemo, Aristotele, Philostephano, Stratone, inter eos recensetur qui Περὶ ἐρημμάτων scripserint.

DAES COLONENSIS.

Strabo XIII, p. 615 : Φησὶ δὲ Δάης ὁ Κολωνεύς ἐν Κολωναίς ἰδρυθῆναι πρῶτον ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος πλευσάντων Αἰολέων τὸ τοῦ Κιλλαιῶς Ἀπολλωνος ἱερόν.

SCYTHICA.

Nascitur in Phaside virga, Leucophyllus dicta, quæ, dum celebrantur Hecates mysteria, invenitur circa diluculum ad divinam pæanum cantationem, in ipso veris initio; quam postquam zelotypi viri collegerunt, circa thalamum virginalem jaciunt, ut puras conservent nuptias. Quodsi quis impurus ob ebrietatem insolentius accesserit et ad hunc locum pervenerit, mente alienatur, et statim confitetur coram omnibus, quæcumque illegitima aut fecit aut factu-

DALION.

Plinius H. N. VI, s. 35, p. 388 ed. Tchn. : *Simili modo de mensura ejus (spatii quod est a Syene ad Meroen) varia prodidere. Primus Dalion ultra Meroen longe provectus; mox Aristocreon et Bion et Basilis, etc.* (Vide fragm. Basilis). Peregrinationes suas primis Philadelphi temporibus Dalion instituisse videtur. Vossius (p. 424 ed. Westerm.) non distinguendum esse putat inter Dalionem, qui de Æthiopia scripsit, atque Dalionem medicum, qui memoratur ap. Plin. H. N. in elenchō auctorum lib. XX (*Damione, Dalione, Sosimene*), XXI (*Damione, Dalione*), XXVIII (*Dalione, Cæcilio Bione*, qui Περὶ δυνάμειων, *Anaxilao, Juba*), et XX, 73 p. 335 Tchn. (*Dalion, herbarius*). *Damion* medicus citatur lib. XX, 40; *Damon* medicus, XXIV, 150 ed. Tauchn. Fortasse *Dalion, Damion* et *Damon* unus est idemque.

1.

Plinius H. N. VI, 35, p. 391 : *Regio supra Sirbitum, ubi desinunt montes, traditur a quibusdam habere maritimos Æthiops, Nisicastes, Nisitas, quod significat ternum et quaternum oculorum viros : non quia sic sint, sed quia sagittis præcipua contemplatione utantur. Ab ea vero parte Nili quæ supra Syrtes majores, oceanumque meridianum protenditur, Dalion (al. Dallon) vocatos esse dicit, pluvia tantum aqua utentes Cisoros, Longoporos. Ab Oëcalicibus dierum quinque itinere Usibalcos, Isuelos, Pharusos, Valios, Cispios. Reliqua deserta. Deinde fabulosa.*

2.

Plinius VII, 1, p. 5 Tchn. : *Haud dissimile iis (sc. Thibiis Ponti accolis; cf. fr. Phylarchi 68) genus Pharnavum in Æthiopia prodidit Damon, quorum sudor tabem contactis corporibus afferat.*

Damon probabiliter ortum ex Δάλλον, quod facile abire potuit in *Damon*, nomen notissimum. Quanquam cogitari posset de Damone, qui Περὶ

rus erat. Qui vero prope astant, eum corripiunt, et corio insutum conjiciunt in Os impiorum, quod vocant. Est id rotundum, puteoque simillimum, ac projectum corpus post triginta dies in Mæotidem paludem ejicit vermis refertum : vultures autem ex tempore a nemine antea percepti jacens cadaver discerpunt, ut testatur Ctesippus secundo Rerum Scythicarum.

Daes Colonensis ait Colonis (in Troade) primum consecratum fuisse ab Æolibus e Græcia huc advectis templum Apollinis Cillæi.

Βυζαντίου scripsit, siquidem recte hic a Nostro di-
versus esse putatur.

DAMON.

ΠΕΡΙ BYZANTIOY.

Athenæus X, p. 442, C: Φύλαρχος ἐν ἑκτῇ Βυ-
ζαντίους, οἰνόφλυγας ὄντας, ἐν τοῖς καπηλείοις οἰκεῖν,
ἐκμισθώσαντας τοὺς ἑαυτῶν θαλάμους μετὰ τῶν γυ-
ναικῶν τοῖς ξένοις, πολεμίας σάλπιγγος οὐδ' ἐν ὕπνοις
ὑπομένοντας ἀκοῦσαι. Διὸ καὶ πολεμουμένων ποτὲ αὐ-
τῶν, καὶ οὐ προσκαρτερούντων τοῖς τεύχεσι, Λεωνίδης
ὁ στρατηγὸς ἐκέλευσε τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν σκη-
νοποιεῖν, καὶ μόλις ποτὲ ἐπαύσαντο λιποτακτοῦντες,
ὥς φησι Δάμων ἐν τῷ Περὶ Βυζαντίου.

Eadem ex Athenæo hauriens suis verbis narrat
Ælian. V. H. III, 14. Cf. Phylarch. (fr. 10) ap.
Athen. l. 1. Rem ad ea tempora pertinere quibus
Antiochus Byzantios bello petiverit (c. an. 262-
258), suspicio est Droysenii (*Hellenism.* II,
p. 285). Contra Bernhardus ad Suid. v. Λέων,
Leonidem eundem esse putat cum Leonte rhe-
tore Philippique adversario. Vide fragm. Leontis
(tom. II, p. 330).

Damonem Cyrenæum, qui De philosophis scri-
perit, memorat Diog. L. I, 14: Δάμων ὁ Κυρη-
ναῖος, γεγραφὼς Περὶ τῶν φιλοσόφων, πᾶσιν ἐγκαλεῖ,
μάλιστα δὲ τοῖς ἑπτὰ.

DAMOCRITUS.

Suidas: Δαμόκριτος, ἱστορικός. Τακτικά ἐν βι-
βλίοις β'. Περὶ Ἰουδαίων· ἐν ᾧ φησὶν ὅτι χρυσὴν
ὄνου κεφαλὴν προσεκύνουν καὶ κατὰ ἐπταετίαν ξένον
ἀγρεύοντες προσέφερον, καὶ κατὰ λεπτὰ τὰς σάρκας
διέβαινον, καὶ οὕτως ἀνῆρουν.

Eudocia p. 128 post v. Ἰουδαίων pergit: Αἰθιοπι-
κὴν ἱστορίαν καὶ ἄλλα. — ὄνου κεφαλὴν] Eadem sub
v. Ἰούδας repetit. « De fabella v. interpr. ad Tacit.
Hist. V, 4 et Paullum Comm. in N. T. III, p. 152

DE BYZANTIO.

Phylarchus libro sexto Byzantios ait ita vinosos esse, ut
in cauponis habitent, suas ædes simul cum uxoribus elo-
cantes peregrinis; bellicæ tubæ sonum ne in somno quidem
exaudire sustinentes. Itaque aliquando quum bello ipsis
illato laborem curamque tuendorum murorum non ferrent,
Leonides dux jussit ut cauponum tentoria super ipsis muris
figerentur; quo facto ægre tandem obtinuit ut desinerent

sq. » Bernh. — ἐπταετίαν] τριετίαν sub v. Ἰούδας.

Damocritum hunc Jonsius Scr. H. phil. 1, 4, 5
(et Mullach. De Democrito p. 92) eundem esse
statuit cum Demetrio quem De Judæis librum scrip-
sisse dicunt Alexander Polyhistor et Clemens
Alex. Stromat. I, p. 146. Quod parum proba-
bile. Vide not. ad Alexandr. Polyh. p. 208. Quam
addit Eudocia Αἰθιοπικὴν ἱστορίαν, ea nescio an orta
sit ex Democriti Abderitæ libro qui ferebatur Περὶ
τῶν ἐν Μερῇ ἱερῶν γραμμάτων.

DEMADES.

Suidas: Δημάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ δημαγω-
γὸς πανοῦργος καὶ εὐτυχής, πρότερον ναύτης ὢν. Ἐγρα-
ψεν Ἀπολογισμὸν πρὸς Ὀλυμπιάδα τῆς ἑαυτοῦ δωδε-
καετίας, Ἱστορίαν περὶ Δήλου καὶ τῆς γενέ-
σεως τῶν Λητοῦς παίδων.

Demades demagogus scriptum reliquit nihil,
uti tradunt Cicero Brut. 9 et Quintilian. II, 17,
13; XII, 10, 49. Quare quod superstes est oratio-
nis Περὶ δωδεκαετίας (338-326) fragmentum sup-
positivum esse viri docti judicarunt (v. quos lau-
dat Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* 54, 16).
Multo minus persuaderi sibi aliquis patietur Dema-
dem istum De Delo insula ejusque fabulis opus
composuisse. Dubium vix est alium quandam ejus-
dem vel similis nominis virum cum oratore a Suida
confundi. (V. Fabricius B. Gr. IV, p. 421; Ruhnken.
Hist. crit. orat. § 73.) Fragmentum habeo unum.

Schol. Hesiod. Theog. 913, de Proserpina: Ἡρ-
πάσθαι δὲ αὐτὴν φασιν οἱ μὲν ἐκ Σικελίας, Βακχουλί-
δης δὲ ἐκ Κρήτης, Ὀρφεὺς ἐκ τῶν περὶ τὸν ὠκεανὸν
τόπων, Φαγόδημος δὲ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, Δημάδης δὲ
ἐν νάπαις.

Δημάδης] var. lect. Δημέας, Δημαίας. (Etym. M.
p. 265, 12: ἀπὸ τοῦ Δημέας γίνεται Δημεάδης, καὶ
κατὰ συναίρεσιν Δημάδης.) Pro ἐν νάπαις Ebert. (Σι-
κελιῶν p. 10) proposuit ἐν Νάπαις vel ἐκ Νάπης
(Steph. B. Νάπη, πόλις Λέσβου). Cui tamen con-
jecturæ mythologia non favet. Posses: ἐν [Ἐννας]
νάπαις. Nam ἐν τοῖς λειμῶσι τοῖς κατὰ τὴν Ἐνναν
Proserpina rapta sec. Diodor. V, 3, Aristot. Mi-

illi ordines deserere, sicuti narrat Damon in libro De
Byzantio.

Damocritus, historicus, scripsit Tacticorum libros duos,
item de Judæis: in quo opere tradit eos aureum asini caput
adorare, et septimo quoque anno peregrinum captum sa-
crificare et interficere, carne ejus minutatim dissecta.

Proserpinam raptam esse nonnulli dicunt e Sicilia, Bac-
chylides e Creta, Orpheus e locis ad Oceanum sitis, Phano-
demus ex Attica, Demades vero e**.

rab 63, alios. At jam dixerat auctor : οἱ μὲν ἐκ Σικελίας. Fortasse scriptum olim fuit : Δημάδης δ' Ἐκάτης [ἐκ νήσου]. Hæc enim caderent in auctorem Deliacorum. De νησυδρίῳ isto ante Delum sito libro primo Deliadis (fr. 2) dixit *Semus* (quem olim Suidæ immemor etiam n. l. reponendum putabam, fuisse ratus Σημ. α' Δηλ. pro Δημάδης).

DEMAGORAS SAMIUS.

Demagoras, Dionysio Halicarnassensi antiquior, qui Samius dicitur fragm. 3, Troica videtur scripsisse. Confundi nomen facile potuit cum *Timagora*, quem auctorem Thebaicorum novimus ex schol. ad Eurip. Phœn. 159 et 670.

1.

Schol. Eur. Phœn. 7 : Δημαγόρας δὲ ἀπὸ Λιθύης ἐλθοῦσαν τὴν Ἥλέκτραν οἰκῆσαι τὴν Σαμοθράκην. Ἐνθα συγγενομένη Διὶ ἔτεκεν Ἥμιθέαν, Δάρδανον, Ἀρμονίαν· τὸν δὲ Κάδμον παραπλέοντα μετὰ Θάσου ἐπὶ ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς μνηστῆναί τε καὶ μουόμενον ἰδεῖν τὴν Ἀρμονίαν, προνοίᾳ δὲ Ἀθηναῖς ἀρπάσαι αὐτήν.

* Pro Ἥμιθέαν cum Valcken. leg. Ἥτιώνα. * *Matthiæ*. Scilicet Eetion pro *Hemithea* legitur in schol. ad v. 1129; ubi notandum quod cod. Aug. habet Ἥτιώνα, ὃν καὶ Ἡσιωνάν (sic) ὠνόμασαν. De Electra Libyca cf. Diodorus III, 60, 4; V, 48, 2, ubi ejus e Jove liberis recenset Harmoniam, Dardanum et Ἰασίωνα (hoc voluit schol. in cod. Aug.). De re cf. Müller. *Min.* p. 461, nostri loci non immemor, nisi quod pro Demagora laudat *Timagoræ* Thebaica (cujus schol. Eur. Phœn. 159 meminit, et Steph. Byz.). Ac nescio an revera Demagoras et Timagoras unus fuerint idemque.

2.

Dionysius Hal. A. R. I, 72, p. 180 R. Cephalion (fr. 8) Romam conditam dicit δευτέρᾳ γενεᾷ μετὰ τὸν Ἰλιακὸν πόλεμον a Romo Ænæ filio. Εἰρηται δὲ Δημαγόρα καὶ Ἀγαθύλλω καὶ ἄλλοις συγχνοῖς

δ τε χρόνος καὶ τῆς ἀποικίας ἡγεμῶν ὁ αὐτός. Eadem Euseb. Chron. p. 45; Syncell. p. 192, B.

3.

Suidas : Ἀλκυονίδες ἡμέραι αἱ εὐδιεῖναι. Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ια' [1. ιδ'] φησὶν αὐτὰς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Περὶ ζώων· Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος ζ', καὶ Φιλόχορος θ'.

Eadem Eustath. ad Il. IX, 558, p. 776; Lex. Seguer. in Bekk. An. p. 377; Arsen. p. 40; Apostol. II, 21; Eudoc. p. 35; Bachmann. Anecd. I, p. 68. — ια'] ε' Eustath.; sed Aristot. Hist. An. V, 8, 2, ex Simonide refert esse ιδ'. Cf. schol. Aristoph. Av. 251; schol. Apoll. Rh. I, 1086; Ovid. Met. XI, 745.

DEMARATUS.

Vossius p. 426 : « Plutarchus in Agesil. c. 16 scripta memorat *Demarati Corinthii*. Sed hujus Corinthii alia cetera quoque sint, vel quæ ejus sint, quæ alterius, haud proclive est dicere. » Verba Plutarchi l. l. hæc sunt : Οὐ γὰρ ἐγωγε συμφέρομαι τῷ Κορινθίῳ Δημαράτῳ μεγάλης ἡδονῆς ἀπολείπειν φήσαντι τοὺς μὴ θεασαμένους Ἑλληνας Ἀλέξανδρον ἐν τῷ Δαρείου θρόνῳ καθήμενον. Hinc sine causa scriptum aliquod Demarati Vossius elicit. Demaratus ille amicus erat Philippi et comes Alexandri. Plutarch. De fort. Alex. orat. I, c. 7 (p. 404 ed. Didot) : Δημάρατος μὲν οὖν ὁ Κορίνθιος εἰς ὧν τῶν Φιλίππου ξένων καὶ φίλων, ὅτε Ἀλέξανδρον εἶδεν ἐν Σούσις, περιχαρὲς γενόμενος καὶ δακρύσας, μεγάλης ἔργῳ γὰρ ἐστερῆσθαι τοὺς ἔμπροσθεν τεθνηκότας Ἑλληνας, ὅτι Ἀλέξανδρον οὐκ εἶδον ἐν τῷ Δαρείου θρόνῳ καθήμενον. Alia ejusdem dicteria vide ap. Plutarch. De adulat. et am. c. 30 (p. 84 Did.) et in Apophthegm. Philippi 30 (p. 179, C, p. 213 Didot). Cf. Vit. Alex. c. 9, 37, 56. — Cujusnam Demarati sint versus qui leguntur in Antholog. lib. I, nescio. Reliquos Demaratos non enumero.

1.

Demagoras e Libya Electra in Samothraciam venisse ibique sedem fixisse ait, et cum Jove congressam peperisse Hemitheam (Eetionem?), Dardanum et Harmoniam. Cadum vero cum Thaso sororem quærentem, quum in Samothraciam appulisset, initiatum esse et inter initiationem conspexisse Harmoniam eamque Minervæ consilio rapuisse.

2.

Demagoras et Agathyllus et alii plurimi de tempore quo Roma condita sit et de duce coloniae cum Cephalione consentiunt.

3.

Alcyonii dies, sereni. De numero eorum scriptores inter se dissentiunt. Simonides enim in Quinquertionibus quatuordecim esse dicit, ut et Aristoteles in Historia Animalium; Demagoras vero Samius septem, Philochorus novem.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

1.

E LIBRO SECUNDO.

Plutarchus Parall. min. c. 16. : Τεγεάταις καὶ Φανεάταις χρόνιου πολέμου γενομένου, ἔδοξε τριδύμους ἀδελφοὺς πέμψαι τοὺς μαχησομένους περὶ τῆς νίκης. [Καὶ] Τεγεᾶται μὲν οὖν τοὺς Ῥηξιμάχου παῖδας, Φανεᾶται δὲ τοὺς Δημοστράτου προὔβαλλοντο. Συμβληθείσης δὲ τῆς μάχης, ἐφονεύθησαν τῶν Ῥηξιμάχου δύο· ὁ δὲ τρίτος, τούνομα Κριτόλαος, στρατηγίᾳ περιεγένετο τῶν δύο (1. τῶν ἀντιπάλων ex Stobæo)· προσποιητὴν γὰρ φυγὴν σκηψάμενος, κατὰ ἓνα τῶν διωκόντων ἀνέϊλε. Καὶ ἐλθόντος, οἱ μὲν ἄλλοι συνεχάρησαν, μόνῃ δ' οὐκ ἐχάρη ἡ ἀδελφὴ Δημοδίκη· πεπονθεῖ γὰρ αὐτῆς τὸν κατηγγυημένον ἄνδρα, Δημοδίκον. Ἀναξιοπαθῆσας δὲ ὁ Κριτόλαος ἀνέϊλεν αὐτήν. Φόνου δ' ἀγόμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς, ἀπελύθη τῶν ἐγκλημάτων· ὥς Δημάρατος ἐν δευτέρῳ Ἀραδικῶν. Eadem narrat Stobæus Floril. XXXIX, 32.

ΦΡΥΓΙΑΚΑ.

E LIBRO QUARTO.

2.

Plutarch. De fluv. c. 9, 4 : Παράκειται δ' αὐτῷ (Μαιάνδρῳ) ὄρος Σίπυλον, τὴν προσηγορίαν ἔχον ἀπὸ Σιπύλου τοῦ Ἀγήνορος καὶ Διοξίππης παιδός. Οὗτος γὰρ μητροκτονήσας κατ' ἄγνοιαν, καὶ ὑπ' Ἑρινυῶν αἰσθηλατῆς, εἰς τὸ Κεραυνίον ὄρος ἦλθε, καὶ διὰ

ARCADICA.

1.

Quum diuturnum fuisset inter Tegeatas ac Pheneatas bellum, placuit utrinque mitti fratres tergeminos, qui de summa rei decernerent. Tegeatæ Rheximachi, Pheneatæ Demostrati filios delegerunt. Consorta pugna, duo de filiis Rheximachi ceciderunt. Tertius Critolaus calliditate adversarios vicit : simulata enim fuga eos, dum invicem divulsi insequuntur, interfecit. Redeunti quum omnes gratularentur victori, sola soror ejus Demodice gaudio abstinuit ob interfectum ea pugna a fratre Demodicum, cui desponsa fuerat. Quod indigne ferens Critolaus sororem trucidavit; cædisque postulatus a matre, absolutus est, ut Demaratus narrat Arcadicorum secundo.

PHRYGIACA.

2.

Mæandro adjacet mons Sipylus, a Sipylo, Agenoris et Dioxippæ filio, dictus. Hic enim quum matrem invitus occidisset, a Furiis exagitatus in Ceraunium montem venit, et præ doloris exsuperantia laqueo vitam circumscripsit. Mons

λύπης ὑπερβολὴν βρόχῳ τὸν βίον περιέγραψε. Τὸ δ' ὄρος κατὰ πρόνοιαν θεῶν ἀπ' αὐτοῦ Σίπυλον ὠνομάσθη. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος, παρόμοιος κυλίνδρῳ, ὃν οἱ εὐσεβεῖς υἱοὶ, ὅταν εὖρωσιν, ἐν τῷ τεμένει τῆς Μητρὸς τῶν θεῶν τιθεῖσιν, καὶ οὐδέποτε χάριν ἀσεβείας ἁμαρτάνουσιν, ἀλλὰ φιλοπάτορες ὑπάρχουσι, καὶ πρὸς τοὺς προσήκοντας συμπαθοῦσι, ὥς ἱστορεῖ Ἀγαθαρχίδης ὁ Σάμιος ἐν δ' Περί λίθων. Μέννηται δὲ τούτων ἀκριδέστερον Δημάρατος ἐν δ' [Περί] Φρυγίας.

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

E LIBRO TERTIO.

3.

Idem ib. c. 9, 3 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (sc. Μαιάνδρῳ) λίθος, κατ' ἀντίφρασιν Σώφρων καλούμενος, ὃν ἐὰν βάλλῃς τινὸς εἰς κόλπον, ἐμμανὴς γίνεται καὶ φονεύει τινὰ τῶν συγγενῶν· ἐξίλασάμενος δὲ τὴν Μητέρα τῶν θεῶν, ἀπαλάσσεται τοῦ πάθους· καθὼς ἱστορεῖ Δημάρατος ἐν γ' Περί ποταμῶν. Μέννηται δὲ τούτων καὶ Ἀρχέλαος ἐν α' Περί λίθων.

ΤΡΑΓΩΔΟΥΜΕΝΑ.

E LIBRO PRIMO VEL TERTIO.

4.

Clem. Alex. Protr. c. 3, p. 12 Sylb. : Ἐρεχθεὺς δὲ ὁ Ἀττικὸς καὶ Μάριος ὁ Ῥωμαῖος τὰς αὐτῶν ἐθυσάτην θυγατέρας· ὧν ὁ μὲν τῇ Φερεφάττῃ, ὥς Δημάρατος ἐν πρώτῃ Τραγωδομένῳ, ὁ δὲ τοῖς ἀποτροπαίοις, ὁ Μάριος, ὥς Δωρόθεος ἐν τῇ τετάρτῃ Ἰταλικῶν ἱστορεῖ. Cf. Euseb. P. E. IV, 16, p. 157.

autem, diis ita volentibus, ab eo Sipylus vocatus est. Generatur in eo lapis, quem ubi pii filii invenere, in templo Matris deorum ipsum reponunt, nec unquam impie peccant, sed parentes diligunt et in cognatos suos bene affecti sunt, ut scribit Agatharchides Samius quarto De lapidibus. Meminit horum etiam accuratius Demaratus quarto De Phrygia.

DE FLUVIIS.

3.

Nascitur in Mæandro lapis, per antiphrasin Sophron (Sapiens) dictus, quem si in alicujus sinum projicias, insanescit statim, et e cognatis quendam occidit; placata vero deorum Matre, liberatur ab hac passione, ut refert Demaratus tertio De fluviiis.

TRAGODUMENA.

4.

Erechtheus Atticus et Marius Romanus filias suas sacrificarunt, ille quidem Persephonæ, ut Demaratus primo Tragodumēnō ait, hic vero diis averruncis, ut Dorotheus in quarto Italicorum refert.

Stobæus Florileg. XXXIX, 33: Δημαράτου ἐν τρίτῳ Τραγωιδουμένων. Ἀθηναίων πρὸς Εὐμόλπον τὸν Θρακῶν βασιλέα πόλεμον ἐχόντων, Ἐρεχθεὺς δ' τῆς Ἀττικῆς προϊστάμενος χρησὸν ἔλαβεν, ὅτι νικήσει τοὺς ἐχθροὺς, ἐὰν τὴν πρεσβυτάτην τῶν θυγατέρων Περσεφόνην θύσῃ. Παραγενόμενος δ' εἰς Ἀθήνας Πραξιθέα τῇ γυναικὶ τὴν Πυθόχρηστον μαντεῖαν ἀπήγγειλεν· εἶθ' οὕτω τὴν κόρην προσαγαγὼν τοῖς βωμοῖς ἀνέειλε, καὶ συμβαλὼν τὸν πόλεμον ἐγκρατῆς ἐγένετο τῆς νίκης.

5.

Schol. Apoll. Rh. I, 45: Ἴφικλος υἱὸς ἦν Φυλάκου καὶ Κλυμένης τῆς Μινύου. Τοῦτον Ἡσίοδος (fr. 162) ἐπὶ πυρίνων ἀθέρων τρέχειν φησὶ, Δημάρatos δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Cf. Ahrens ad fragm. Sophocl. p. 306 ed. Didot.

6.

Apollodor. I, 9, 19, 7: Δημάρatos δὲ αὐτὸν (Herculem) εἰς Κόλγους πεπλευκὸτα παρέδωκε. Διόνυσιος μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ ἡγεμόνα τῶν Ἀργοναυτῶν γενέσθαι. Codices Δημαρέτης; correct. Ægius.

Schol. Apoll. Rh. I, 1290: Διόνυσιος δὲ ὁ Μιτυληναῖος συμπεπλευκέναι φησὶ τὸν ἥρωα (Ἡρακλέα) τοῖς ἀριστεύουσιν καὶ τὰ περὶ Μήδειαν συμπεπραχέναι τῷ Ἰάσονι. Ὁμοίως καὶ Δημάρatos.

Demarati nomen sine causa Berkelius restitui voluit ap. Stephan. Byz. v. Ἀκτῇ, ubi libri Δημά-γητος. Vide fragm. Timageti Περὶ λιμένων.

DEMETRIUS CALLATIANUS.

Diogenes L. V, 83: Ἐκτος (Δημήτριος) Καλλατιανὸς, ὁ γεγραμὸς Περὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης εἰκοσι βίβλους. Scymno antiquior est, una, puto, vel duabus generationibus. Neque alium atque Nostrum intellexisse videtur Dionysius Halic. De comp. verb. tom. V, p. 30 R., qui Demetrium post Po-

Demaratus tertio Tragodumenon hæc narrat. Atheniensibus contra Eumolpum Thracum regem bellum gerentibus, Erechtheus, Atticæ princeps, oraculum accepit, fore ut victoria potiretur, si natu maximam filiarum Proserpinæ sacrificaret. Reversus Athenas Pythiæ responsum Praxitheæ uxori nuntiavit, atque sic filiam ad aram adducens mactavit, deinde prælium conserens victoriam deportavit.

5.

Iphiclus filius erat Phylaci et Clymenæ Minya natæ. Hunc Hesiodus super tritici spicis, Demaratus super mari currere potuisse dicunt.

6.

Demaratus Herculem ad Colchos cum Argonautis navigasse tradit. Dionysius eum etiam ducem eorum fuisse dicit.

lybium et Psaonem inter eos recenset, qui aptam verborum compositionem prorsus neglexerint, atque τοιαύτας συντάξεις κατέλιπον, οἷας οὐδεὶς ὑπομένει μέχρι κορωνίδος διελθεῖν.

ΠΕΡΙ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗΣ.

1.

Scymnus v. 718 ed. Meinek.:

Μετὰ ταῦτα δ' ἔσθ' ὁ Πόντος, οὗ δὴ τὴν θέσιν
ὁ Καλλατιανὸς συγγράφων Δημήτριος
ἔοικεν ἐπιμελεστάτως πεπυσμένως.

Quare in sequentibus ad hunc maxime auctorem narrationem accommodasse Scymnus videtur. Patria Demetrii memoratur etiam v. 760:

* * * Κάλλις

ἀποικία μὲν Ἡρακλεωτῶν γενομένη
κατὰ χρησὸν ἔκτισαν δὲ ταύτην ἡνίκα
τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἡμύντας παρέλαβεν.

Deinde v. 789, postquam Istri insulam Peucen commemoravit, pergit

Μετ' αὐτὴν πελαγία

Ἀχιλλέως ἡ νῆσός ἐστι χειμένη.
Ἐχει δὲ πλῆθος χειρόηδες ὀρνέων,
θέαν ἱεροπρεπῆ τε τοῖς ἀφικνουμένοις.
Οὐ δυνατόν ἐστ' ἡπειρον ἀπὸ ταύτης ἰδεῖν
καίπερ ἀπεχούσης στάδια τῆς χώρας ἀπο
τετρακόσι', ὡς δὴ συγγράφει Δημήτριος.

Idem v. 880:

Εἶτα μετὰ τούτους ἐστὶ Μαιωτῶν γένος
Ἰαξαματῶν λεγόμενον, ὡς Δημήτριος
[ὁ συγγραφεὺς] εἶρηκεν, ὡς δ' Ἐφορος λέγει,
Σαυροματῶν λέγεται ἔθνος.

Eadem in Anonym. Periplus Pont. Eux. init. (tom. III, p. 206, ed. Gail).

Idem Scymnus v. 117 Demetrium Callatianum inter fontes suos recenset.

2.

Strabo I, p. 60: Δημήτριος δ' ὁ Καλλατιανὸς τοὺς καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα γενομένους ποτὲ σεισμούς διη-

DE ASIA ET EUROPA.

1.

Post hæc Pontus est, cuius situm Demetrius, Callatianus scriptor, videtur curiosissime explorasse.

Post Peucen in alto mari Achillis insula (Leuce) sita est, quam habet mansueta multitudo avium, sacrum advenis spectaculum. Non potest ex ea terra continens conspici, quamquam quadriagentis tantum distet stadiis, sicuti scribit Demetrius.

Post hos (Sarmatas) est Mæotiarum gens, qui Iaxamatæ dicuntur, ut ait Demetrius scriptor; ut vero Ephorus tradidit, Sauromatarum gens.

2.

Demetrius Callatianus terræ motus qui ab antiquis

γούμενος τῶν τε Λιγύδων νήσων καὶ τοῦ Κηναίου τὰ πολλὰ καταδύναί φησι, τὰ τε θερμὰ τὰ ἐν ΑἰδηΨῷ καὶ Θερμοπύλαις ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐπισχεθέντα πάλιν ῥύθναι, τὰ δ' ἐν ΑἰδηΨῷ καὶ καθ' ἑτέρας ἀναρραγῆναι πηγάς· Ὡρεῦ δὲ τὸ πρὸς θαλάττῃ τεῖχος καὶ τῶν οἰκιῶν περὶ ἐπτακοσίας συμπεσεῖν, Ἐχίνου τε καὶ Φαλάρων καὶ Ἡρακλείας τῆς Τραχίνος, τῶν μὲν πολὺ μέρος πεσεῖν, Φαλάρων δὲ καὶ ἐξ ἐδάφους ἀναστραφῆναι τὸ κτίσμα. Παραπλήσια δὲ συμβῆναι καὶ Λαμиеῦσι καὶ Λαρισαίοις· καὶ Σκάρφειαν δ' ἐκ θεμελίων ἀναρριπῆναι, καὶ καταδύναί σώματα χιλίων καὶ ἐπτακοσίων οὐκ ἐλάττω, Θρονίους δ' ὑπὲρ ἡμισυ τούτων κῦμά τε ἐκάρθεν τριχῇ, τὸ μὲν πρὸς Σκάρφην ἐνεχθῆναι καὶ Θρόνιον, τὸ δὲ πρὸς Θερμοπύλας, ἄλλο δὲ εἰς τὸ πεδῖον ἕως τοῦ Φωικικοῦ Δαφνούντος. Πηγὰς τε ποταμῶν ξηρανθῆναι πρὸς ἡμέρας τινὰς, τὸν δὲ Σπερχεῖον ἀλλάξαι τὸ ῥεῖθρον καὶ ποιῆσαι πλωτὰς τὰς ὁδοὺς, τὸν δὲ Βοάγγριον κατ' ἄλλης ἐνεχθῆναι φάραγγος, καὶ Ἀλόπης δὲ καὶ Κύνου καὶ Ὀποῦντος πολλὰ καταβλαβῆναι μέρη, Οἶον δὲ τὸ ὑπερκείμενον φρούριον πᾶν ἀνατραπῆναι, Ἐλατείας δὲ τοῦ τεύχους καταρραγῆναι μέρος, περὶ δὲ Ἀλπεινων θεομοφορίων ὄντων πέντε καὶ εἴκοσι παρθένους ἀναδραμούσας εἰς πύργον τῶν ἐλλιμενίων κατὰ θέαν, πεσόντος τοῦ πύργου, πεσεῖν καὶ αὐτάς εἰς τὴν θάλατταν. Λέγουσι δὲ καὶ τῆς Ἀταλάντης τῆς πρὸς Εὐβοίᾳ τὰ μέσσα, ῥήγματος γενομένου, διάπλουν δέξασθαι, μεταξὺ καὶ τῶν πεδίων ἐνια καὶ μέχρι εἴκοσι σταδίων ἐπικλυσθῆναι, καὶ τριήρη τινὰ ἐκ τῶν νεωρίων ἐξαίρεθεῖσαν ὑπερπεσεῖν τοῦ τεύχους.

3.

Stephan. Byz. : Ἀντικύρα, πόλεις δύο· ἡ μία Φωκίδος, ὡς Δημήτριος δὲ Καλλατιανὸς, ἡ δὲ ἐν Μαλιεῦσιν, ὡς Ἀπολλόδιωρος.

Fortasse alia nonnulla eorum, ubi Demetrius sine patriæ nota apud Stephanum laudatur, ad

temporibus per Græciam totam acciderunt, enumerans, Lichadum insularum et Cenæi multas partes demersas narrat, et thermas quæ sunt Ædepsi atque in Thermopylis, per triduum relentas, rursus fluxisse, ita quidem, ut Ædepsanæ alijs eruperint fontibus. Et Orei murum maritimum et domos ad septingentas corruisse; Echini, Phalarorum et Heracleæ Trachiniæ magnam concidisse partem, Phalara funditus esse eversa. Similia evenisse Lamiensibus et Larisæis; et Scarphiam e fundamentis subrutam, et demerso homines mille septingentis non pauciores, Throniorum dimidiam partem horum et amplius: ac fluctum excitatum trifariam, cujus una pars ad Scarphen et Thronium delata, altera ad Thermopylas, tertia in campum usque ad Daphnuntum Phocidis. Fontes quoque fluminum per aliquot dies fuisse siccatos; Spercheum alveo mutato vias reddidisse navigabiles; Boagrium per aliam decurrisse convallem; Alopes, Cyni et Opuntis multas partes læsas: Cæum autem castellum, quod supra urbem situm fuit, totum eversum, partem muri Elatææ concidisse: et apud Alponum, quum

Nostrum pertinent. Quæ vero sint, sciri omnino nequit.

4.

Schol. Theocrit. I, 64: Δημήτριος δὲ ὁ Καλλατιανὸς, τοῦ Βριάρεω, ἐνὸς τῶν Κυκλώπων, παῖδας γενέσθαι Σικανὸν καὶ Αἴτην, ἀφ' ἧς τὸ ὄνομα (sc. Ætnæ monti). Ceterum nescio an hæc potius referenda sint ad Commentarios in Theocritum, sicuti ea. quæ leguntur in schol. ad Id. VII, 151: τὸν Πολύφραμον, δς ὥρεσι νᾶας ἐβάλλεν.] Τὸν Πολύφραμον τὸν Κύκλωπα λέγει, δς ἀντὶ λίθων ὄρη ἐβάλλεν, ἡ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς Δημήτριος φησι. — Id. ad Id. V, 83: Δημήτριος δὲ Κάρνειον τὸν Ἀπόλλωνα προσαγορευθῆναι φησιν ἀπὸ τοῦ κρᾶναι, ὃ ἐστὶ τελέσαι. Φησὶ γάρ, ὡς ὁ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, ἠΐστα τιμῆσαι αὐτὸν, ἐὰν κραίνῃ.

5.

Lucian. Macrob. c. 10 (p. 641 Didot.): Ἰέρων τε ὁ Συρακοσίων τύραννος δύο καὶ ἐνενηήκοντα ἐτῶν γενομένης ἐτελεύτα νοσῶν, βασιλεύσας ἐβδόμηκοντα ἔτη, ὥσπερ Δημήτριος τε ὁ Καλλατιανὸς καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Hiero moritur a. 216 a. C.

DEMETRIUS ERYTHRÆUS.

Diogenes L. V, 85, Demetrios poetæ recensens: Ἐκτος, Ἐρυθραῖος, ποιικιλόγραφος ἄνθρωπος· καὶ ἱστορικὰ καὶ ῥητορικὰ πεποίηκε βιβλία.

Ætatem hominis indicat Suidas: Τυραννίων... Ἀμισιγνός.. γεγονὼς ἐπὶ Πομπηίου τοῦ Μεγάλου καὶ πρότερον... ἀντεσοφίστευσε δὲ Δημητρίῳ τῷ Ἐρυθραίῳ. — Alium Demetrium Erythræum memorat Diog. L. I. 84: Δωδέκατος (Δημήτριος), γραμματικὸς, Ἐρυθραῖος, πολιτογραφηθεὶς ἐν Τήμωρ.

DEMETRIUS ILIENSIS tamquam Τρωικῶν

Thesmophoria agerentur, viginti quinque virgines in turrim in portu sitam spectandi causa accurrisse ac ruina turris in mare decidisse. Ferunt et Atalantam, quæ est juxta Eubœam, ruptura accidente mediam navibus perviam redactam, campos etiam quosdam ad viginti stadia usque inundatos, et triremem quandam e navali ablatam supra muros decidisse.

3.

Anticyra altera est Phocidis urbs, ut Demetrius Callatianus ait, altera apud Malienses est, ut Apollodorus testatur.

4.

Demetrius Callatianus Briarei, unius ex Cyclopiibus, liberos esse ait Sicanum et Ætnam, de qua Ætna mons vocatus est.

5.

Hiero Syracusarum tyrannus duo et nonaginta annos natus morbo vitæ finivit, ut Demetrius Callatianus et alii tradunt.

Stobæus Florileg. XXXIX, 33: Δημαράτου ἐν τρίτῳ Τραγωιδουμένων. Ἀθηναίων πρὸς Εὐμόλπον τὸν Θρακῶν βασιλέα πόλεμον ἐχόντων, Ἐρεχθεὺς ὁ τῆς Ἀττικῆς προϊστάμενος χρησμὸν ἔλαβεν, ὅτι νικήσει τοὺς ἐχθροὺς, ἐὰν τὴν πρεσβυτάτην τῶν θυγατέρων Περσεφόνη θύσῃ. Παραγενόμενος δ' εἰς Ἀθήνας Πραξιθέα τῇ γυναικὶ τὴν Πυθόχρηστον μαντείαν ἀπήγγειλεν· εἴθ' οὕτω τὴν κόρην προσαγαγὼν τοῖς βωμοῖς ἀνείλε, καὶ συμβαλὼν τὸν πόλεμον ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς νίκης.

5.

Schol. Apoll. Rh. I, 45 : Ἰφικλὸς υἱὸς ἦν Φυλάρχου καὶ Κλυμένης τῆς Μινύου. Τοῦτον Ἡσίοδος (fr. 162) ἐπὶ πυρλίων ἀθέρων τρέχειν φησί, Δημάρταος δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Cf. Ahrens ad fragm. Sophocl. p. 306 ed. Didot.

6.

Apollodor. I, 9, 19, 7 : Δημάρταος δὲ αὐτὸν (Herculem) εἰς Κόλχους πεπελευκὸτα παρέδωκε. Διονύσιος μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ ἡγεμόνα τῶν Ἀργοναυτῶν γενέσθαι. Codices Δημαρέτης; correx. Ægius.

Schol. Apoll. Rh. I, 1290 : Διονύσιος δὲ ὁ Μιτυληναῖος συμπελευκέναι φησί τὸν ἥρωα (Ἡρακλέα) τοῖς ἀριστεύουσιν καὶ τὰ περὶ Μήδειαν συμπεπραχέναι τῷ Ἰάσωνι. Ὁμοίως καὶ Δημάρταος.

Demarati nomen sine causa Berkelius restitui voluit ap. Stephan. Byz. v. Ἀκτῇ, ubi libri Δημάρτηος. Vide fragm. Timageti Περὶ λιμένων.

DEMETRIUS CALLATIANUS.

Diogenes L. V, 83 : Ἐκτος (Δημήτριος) Καλλατιανὸς, ὁ γεγραφὼς Περὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης εἴκοσι βίβλους. Scymno antiquior est, una, puto, vel duabus generationibus. Neque alium atque Nostrum intellexisse videtur Dionysius Halic. De comp. verb. tom. V, p. 30 R., qui Demetrium post Po-

Demaratus tertio Tragodumenón hæc narrat. Atheniensibus contra Eumolpum Thracum regem bellum gerentibus, Erechtheus, Atticæ princeps, oraculum accepit, fore ut victoria potiretur, si natu maximam filiarum Proserpinæ sacrificaret. Reversus Athenas Pythiæ responsum Praxitheæ uxori nuntiavit, atque sic filiam ad aram adducens mactavit, deinde prælium conserens victoriam deportavit.

5.

Iphiclus filius erat Phylaci et Clymenæ Minya natæ. Hunc Hesiodus super tritici spicis, Demaratus super mari currere potuisse dicunt.

6.

Demaratus Herculem ad Colchos cum Argonautis navigasse tradit. Dionysius eum etiam ducem eorum fuisse dicit.

lybium et Psaonem inter eos recenset, qui aptam verborum compositionem prorsus neglexerint, atque τοιαύτας συντάξεις κατέλιπον, ὅσας οὐδεὶς ὑπομένει υἱὸς κορωνίδος διελεῖν.

ΠΕΡΙ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗΣ.

1.

Scymnus v. 718 ed. Meinek. :

Μετὰ ταῦτα δ' ἔσθ' ὁ Πόντος, οὐ δὲ τὴν θέσιν
ὁ Καλλατιανὸς συγγραῶν Δημήτριος
ἔοικεν ἐπιμελεστώως πεπυσμένος.

Quare in sequentibus ad hunc maxime auctorem narrationem accommodasse Scymnus videtur. Patria Demetrii memoratur etiam v. 760 :

*** Κάλλατις

ἀποικία μὲν Ἡρακλεωτῶν γενομένη
κατὰ χρησμὸν· ἔκτισαν δὲ ταύτην ἥνικα
τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν Ἀμύντας παρέλαβεν.

Deinde v. 789, postquam Istri insulam Peucen commemoravit, pergit

Μετ' αὐτὴν πελαγία

Ἀχλλέως ἡ νησὶς ἐστὶ κειμένη.
Ἔχει δὲ πλῆθος χειρόθες ὀρνέων,
θέαν ἱεροπρεπῆ τε τοῖς ἀφικνουμένοις.
Οὐ δυνατόν ἐστ' ἥπειρον ἀπὸ ταύτης ἰδεῖν
καίπερ ἀπεχούσης στάδις τῆς χώρας ἀπο
τετρακόσι', ὥς δὲ συγγράφει Δημήτριος.

Idem v. 880 :

Εἴτα μετὰ τούτους ἐστὶ Μαιωτῶν γένος
Ἰαξαματῶν λεγόμενον, ὥς Δημήτριος
[ὁ συγγραφεὺς] εἶρηκεν, ὥς δ' Ἐφορος λέγει,
Σαυροματῶν λέγεται ἔθνος.

Eadem in Anonym. Periplo Pont. Eux. init. (tom. III, p. 206, ed. Gail).

Idem Scymnus v. 117 Demetrium Callatianum inter fontes suos recenset.

2.

Strabo I, p. 60 : Δημήτριος δ' ὁ Καλλατιανὸς τοὺς καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα γενομένους ποτὲ σεισμούς διη-

DE ASIA ET EUROPA.

1.

Post hæc Pontus est, cuius situm Demetrius, Callatianus scriptor, videtur curiosissime explorasse.

Post Peucen in alto mari Achillis insula (Leuce) sita est, quam habet mansueta multitudo avium, sacrum advenis spectaculum. Non potest ex ea terra continens conspici, quamquam quadringentis tantum distet stadiis, sicuti scribit Demetrius.

Post hos (Sarmatas) est Mæotiarum gens, qui Iaxamatæ dicuntur, ut ait Demetrius scriptor; ut vero Ephorus tradidit, Sauromatarum gens.

2.

Demetrius Callatianus terræ motus qui ab antiquis

γούμενος τῶν τε Λιγᾶδων νήσων καὶ τοῦ Κηναίου τὰ πολλὰ καταδύναι φησι, τὰ τε θερμὰ τὰ ἐν ΑἰδηΨῷ καὶ Θερμοπύλαις ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐπισχεθέντα πάλιν ῥύθναι, τὰ δ' ἐν ΑἰδηΨῷ καὶ καθ' ἑτέρας ἀναρραγῆναι πηγὰς· Ὡρεοῦ δὲ τὸ πρὸς θαλάττῃ τεῖχος καὶ τῶν οἰκίων περὶ ἐπτακοσίας συμπεσεῖν, Ἐχίνου τε καὶ Φαλάρων καὶ Ἡρακλείας τῆς Τραχίνος, τῶν μὲν πολὺ μέρος πεσεῖν, Φαλάρων δὲ καὶ ἐξ ἐδάφους ἀναστραφῆναι τὸ κτίσμα. Παραπλήσια δὲ συμβῆναι καὶ Λαμиеῦσι καὶ Λαρισαίοις· καὶ Σκάρφειαν δ' ἐκ θεμελίων ἀναρριπῆναι, καὶ καταδύναι σώματα χιλίων καὶ ἐπτακοσίων οὐκ ἐλάττω, Θρονίους δ' ὑπὲρ ἥμισυ τούτων· κῦμά τε ἐξαρθέν τριγῇ, τὸ μὲν πρὸς Σκάρφην ἐνεχθῆναι καὶ Θρόνιον, τὸ δὲ πρὸς Θερμοπύλας, ἄλλο δὲ εἰς τὸ πεδῖον ἕως τοῦ Φωικικοῦ Δαρφούντος. Πηγὰς τε ποταμῶν ξηρανθῆναι πρὸς ἡμέρας τινὰς, τὸν δὲ Σπερχεῖον ἀλλάξαι τὸ ρεῖθρον καὶ ποιῆσαι πλωτὰς τὰς ὁδοὺς, τὸν δὲ Βοάγγριον κατ' ἄλλης ἐνεχθῆναι φάραγγος, καὶ Ἀλόπτης δὲ καὶ Κύνου καὶ Ὀπούντος πολλὰ καταβλαβῆναι μέρη, Οἶον δὲ τὸ ὑπερκεῖμενον φρούριον πᾶν ἀνατραπῆναι, Ἐλατείας δὲ τοῦ τεύχους καταρραγῆναι μέρος, περὶ δὲ Ἀλπιωνον θεσμοφορίων ὄντων πέντε καὶ εἴκοσι παρθένους ἀναδραμούσας εἰς πύργον τῶν ἐλλιμενίων κατὰ θέαν, πεσόντος τοῦ πύργου, πεσεῖν καὶ αὐτὰς εἰς τὴν θάλατταν. Λέγουσι δὲ καὶ τῆς Ἀταλάντης τῆς πρὸς Εὐβοίᾳ τὰ μέσα, ῥήγματος γενομένου, διάπλους δέξασθαι, μεταξὺ καὶ τῶν πεδίων ἕνι καὶ μέχρι εἴκοσι σταδίων ἐπικλυσθῆναι, καὶ τριήρη τινὰ ἐκ τῶν νεωρίων ἐξαίρεθεῖσαν ὑπερπεσεῖν τοῦ τεύχους.

3.

Stephan. Byz. : Ἀντικύρα, πόλεις δύο· ἡ μία Φωκίδος, ὡς Δημήτριος ὁ Καλλατιανός, ἡ δὲ ἐν Μαλιεῦσιν, ὡς Ἀπολλόδοτος.

Fortasse alia nonnulla eorum, ubi Demetrius sine patriæ nota apud Stephanum laudatur, ad

Nostrum pertinent. Quæ vero sint, sciri omnino nequit.

4.

Schol. Theocrit. I, 64 : Δημήτριος δὲ ὁ Καλλατιανός, τοῦ Βριάρεω, ἐνὸς τῶν Κυκλώπων, παῖδας γενέσθαι Σικανὸν καὶ Αἴτην, ἀφ' ἧς τὸ ὄνομα (sc. Ἄτνæ monti). Ceterum nescio an hæc potius referenda sint ad Commentarios in Theocritum, sicuti ea quæ leguntur in schol. ad Id. VII, 151 : τὸν Πολύφαμον, δς ὥρεσι νᾶας ἔβαλλεν.] Τὸν Πολύφωμον τὸν Κύκλωπα λέγει, δς ἀντὶ λίθων ὄρη ἔβαλλεν, ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς Δημήτριός φησι. — Id. ad Id. V, 83 : Δημήτριος δὲ Κάρνειον τὸν Ἀπόλλωνα προσαγορευθῆναι φησιν ἀπὸ τοῦ κρᾶναι, ὃ ἐστὶ τελῆσαι. Φησὶ γάρ, ὡς ὁ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, ἠΐστα τιμῆσαι αὐτὸν, ἐὰν κραινῇ.

5.

Lucian. Macrob. c. 10 (p. 641 Didot.) : Ἰέρων τε ὁ Συρακοσίων τύραννος δύο καὶ ἐνεήκοντα ἔτων γενομένος ἐτελεύτα νοσῶν, βασιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Καλλατιανός καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Hiero moritur a. 216 a. C.

DEMETRIUS ERYTHRÆUS.

Diogenes L. V, 85, Demetrios poetas recensens : Ἐκτος, Ἐρυθραῖος, ποιητογράφος ἀνθρώπος· καὶ ἱστορικὰ καὶ ῥητορικὰ πεποίηκε βιβλία.

Ætatem hominis indicat Suidas : Τυραννίων... Ἀμισηνός... γεγονὼς ἐπὶ Πομπηίου τοῦ Μεγάλου καὶ πρότερον... ἀντεσοφίστευσεν δὲ Δημητρίῳ τῷ Ἐρυθραίῳ. — Alium Demetrium Erythræum memorat Diog. L. I. l. 84 : Δωδέκατος (Δημήτριος), γραμματικὸς, Ἐρυθραῖος, πολιτογραφηθεὶς ἐν Τύμνῳ.

DEMETRIUS ILIENSIS tamquam Τρωικῶν

temporibus per Græciam totam acciderunt, enumerans, Lichadum insularum et Cenæi multas partes demersas narrat, et thermas quæ sunt Ædepsi atque in Thermopylis, per triduum retentas, rursum fluxisse, ita quidem, ut Ædæpsæne aliis eruperint fontibus. Et Orei murum maritimum et domos ad septingentas corruisse; Echini, Phalarorum et Heracleæ Trachiniæ magnam concidisse partem, Phalara funditus esse eversa. Similia evenisse Lamiensibus et Larisæis; et Scarphiam e fundamentis subrutam, et demerso homines mille septingentis non pauciores, Throniorum dimidiam partem horum et amplius: ac fluctum excitatum trifariam, cujus una pars ad Scarphen et Thronium delata, altera ad Thermopylas, tertia in campum usque ad Daphnuntem Phocidis. Fontes quoque fluminum per aliquot dies fuisse siccatos; Spercheum alveo mutato vias reddidisse navigabiles; Boagrium per aliam decurrisse convallem; Alopes, Cyni et Opuntis multas partes læsas: Cæum autem castellum, quod supra urbem situm fuit, totum eversum, partem muri Elatææ concidisse: et apud Alponum, quum

Thesmophoria agerentur, viginti quinque virgines in turrim in portu sitam spectandi causa accurrisse ac ruina turris in mare decidisse. Ferunt et Atalantam, quæ est juxta Eubœam, ruptura accidente mediam navibus perviam redactam, campos etiam quosdam ad viginti stadia usque inundatos, et triremem quandam e navali ablatam supra muros decidisse.

3.

Anticyra altera est Phocidis urbs, ut Demetrius Callatianus ait, altera apud Malienses est, ut Apollodorus testatur.

4.

Demetrius Callatianus Briarei, unius ex Cyclopiibus, liberos esse ait Sicanum et Ætnam, de qua Ætna mons vocatus est.

5.

Hiero Syracusarum tyrannus duo et nonaginta annos natus morbo vitæ finivit, ut Demetrius Callatianus et alii tradunt.

auctor memoratur ap. Eudoc. p. 128 : Δημήτριος Ἰλίου ἱστορικὸς, ἔγραψε Τρωικὰ ἐν βιβλίοις εἴκοσι· et ap. Eustath. ad Hom. Odys. λ, 534, p. 1696, 40 : Ἰστέον δὲ ὅτι Ὁμήρου καὶ τῶν πλείονων ἓνα παῖδα λεγόντων Δηδαιμείας καὶ Ἀχιλλέως, τὸν Νεοπτόλεμον, Δημήτριος δ' Ἰλίου δύο ἱστορεῖ, Ὀνειρόν τε καὶ Νεοπτόλεμον. Ὃν ἀνελών φησιν ἐν Φωκίδι Ὀρέστης ἀγνοῖα, ὕστερον δὲ γνοῦς, τάφον αὐτῷ ἐποίησε περὶ Δαυλίδα, καὶ ἀναθεὶς τὸ εἶδος, ὃ ἀνείλεν αὐτὸν ἀπῆλθεν εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον, ἣν δ' Λυκάφρων φαληριῶσαν σπύλον καλεῖ, καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα ἐξίλεώσατο. (De Oniro ab Oreste occiso cf. Ptolem. Hephaest. p. 187, 21 Westerm.) Is Demetrius fortasse non diversus est a Demetrio Cratetis discipulo, qui Scepsin Troadis urbem patriam habuit, atque voluminibus triginta (ap. Eudociam nonnisi viginti habes) Τρωικὸν διάκωσμον sive Commentarium scripsit (*) in eam libri secundi Iliadis

(*) Fragmenta commentariorum multa exstant luculentaeque, quae quum exscribere h. l. non liceat, indicasse satis habeo : Athenaeus p. 141 E (α'); 658 C (β'); 346 C (η'); 697 C (ι'); 300 D (ια'); 155 B et 644 A (ιδ'); 80 D (ιε'); 174 F (ις' et κδ'); 697 D (ιθ'); 91 C et 425 C (κς'); 44 E; 167 D; 236 D E. Steph. Byz. Σιλίνδιον (ις'); Κάλυμνα. Strabo I, 45. 46. 58. 59; VIII, 328. 339. 344. 373; IX, 439. 438; X, 456. 472. 473. 489; XII, 550. 551 sqq.; XIII, 594. 596 sq. 599. 600. 602 sq. 606. 607. 609 sq. 611. 626. 627; XIV, 680. Schol. Apollon. Rhod. I, 230. 238. 1123. 1165; III, 134. Schol. Hom. II. XI, 757. XIV, 229. XX, 3. 53. Schol. Pind. Ol. 5, 42. Bekker. An. 342, 10. 364, 18; Etym. M. p. 808, 37 v. Χέραδες; Suidas Ἀδράστεια; Harpocrat. v. Ἀδράστεια, Θυργωνίδα, Ἰων; Tzetzes Lyc. 530. Ptolem. Hephaest. V. p. 326 Gal. (s. Phot. Bibl. cod. 190). De temporibus scriptoris cf. Clinton F. Hell. tom. III. p. 527. — Haud magis ad nos pertinet Demetrius Magnesius, Ciceronis aequalis. Ejus Περὶ ὁμωνόας librum commemorat Cicero Ad Attic. VIII, 11, coll. IV, 11. (v. Voss. Hist. Gr. p. 193; Westermann. Quaestion. Demosth. P. IV, p. 38 sqq.). Reliqui qui hujus auctoris mentionem faciunt, opus respiciunt Περὶ ὁμωνύμων (pro quo interdum ponunt II. συνωνύμων), in quo tum poetas et prosae orationis scriptores homonymos recte distinguere, simulque ab aliis ejusdem nominis viris, qui fama aliqua gaudebant, discernere et fata eorum breviter enarrare studebat, tum vero etiam urbium nominibus eandem operam navabat. Laudatur ap. Diog. L. I, 38. 79. 112; II, 52. 56. 57; V, 5. 75. 89; VI, 79. 84. 88; VII, 169. 185; VIII, 84. 85; IX, 15. 27. 35. 36; IX, 13. Ac videtur Diogenes tantum non omnia, quae in suis homonymorum catalogis habet, ex Demetrio mutuatus esse. Adde Athenaeum XIII, p. 611 B. Plutarch. Demosth. 15. 27. 28. 30. Vit. X Oratt. p. 847 A et 844 B (ex Ruhnk. conj. pro vulg. Ἠγροσίας); Dionys. Hal. Dinarch. c. 1; Phot. cod. 267; Harpocrat. Phot., Suid. v. Ἰσάσιος; Lexic. Seguer. p. 364. Ad urbium ὁμωνύμων pertinent quae leguntur ap. Harpocrat. v. Ἀκη, Λευκή Ἀκτὴ, Μεθών; Stephan. Byz. v. Ἀγβάτανα, Ἀκτὴ, Ἀλαθών, Ἀθῆναι, Ἀλθαία, Ἀπία, Ἀρκάδες, Ἀττάλεια. Photius v. Κυνεῖος

Carpasia, urbs Cypri. Demetrius Salaminus Carbasiam dicit, quod ad Carban ventum, quem vocant, sita esse videtur.

partem, qua copiae Trojanorum recensentur. Opus amplissimum et eruditionis antiquariae plenissimum (Strabo XIII, p. 603 : ἀνδρὶ ἐμπείρῳ καὶ ἐντοπίῳ, φροντίσαντι τε περὶ τούτων τοσούτων, ὥστε τριάκοντα βίβλους συγγράφαι στίχων ἐξηγῆσιν μικρῷ πλείονων ἐξήκοντα [II. II, 811-877] τοῦ καταλόγου τῶν Τρώων). Ejusdem auctoris Νεῶν διάκωσμον laudat (nescio an errore) schol. Pind. V, 42 (v. Boeckh. praefat. ad schol. Pind.). — Ceterum Scepsius ille procul dubie reponendus est apud schol. Apollon. Rh. I, 1165, ubi nunc in vulg. legitur Δημήτριος Κνίδιος, in cod. Paris. Δ. Κίδιος.

DEMETRIUS ODESSANUS.

Stephan. Byz. v. Ὀδησσός. Ὁ πολίτης Ὀδησσίτης καὶ Ὀδησσεύς. Ἐχρημάτιζον δὲ Ἡρακλείδης ἱστοριογράφος καὶ Δημήτριος δὲ Περὶ τῆς πατρίδος γράψας.

DEMETRIUS SALAMINIUS.

Stephanus Byz.: Καρπασία, πόλις Κύπρου. Δημήτριος δ' ὁ Σαλαμίνιος Καρβασίαν φησιν, ὅτι πρὸς τὸν καλούμενον Κάρβαν ἄνιμον κεῖσθαι δοκεῖ. Ex cujusnam generis scripto haec fluxerint, nescio. De Carba vento vide testimonia in Steph. Thes. v. Καρπασία.

DEMETRII ΠΑΜΦΥΛΙΑΚΑ.

Tzetzes ad Lyc. 440 : Ἡ δὲ Μέγαρσος, κατὰ Δημήτριον τὸν τὰ Παμφυλιακά συγγράψαντα, θυγάτηρ ἦν Παμφύλου, ἀφ' ἧς ὁ πόλις Μέγαρσος ἐκλήθη. Quinam sit hic Demetrius, quæro. Demetrius quidam Tarsensis apud Plutarchum in libro De defectu oraculorum unus est ex interlocutoribus (Δημήτριος ὁ γραμματικὸς ἐκ Βρετανίας εἰς Τάρσον ἀνακομιζόμενος οἰκᾶδε, cap. 2). In hunc Pamphylia satis bene quadrarent, si ex patria ejus conjecturam facere licet. Idem fortasse etiam ea literis tradidit, quæ vidisse se in regionibus longinquis narrat apud Plutarch. l. l. c. 18, ubi hæc : Ὁ δὲ Δημήτριος ἔφη, τῶν περὶ τὴν Βρεττανίαν νήσων εἶναι πολλὰς ἐρήμους σποράδας, ὧν ἐνίας δαιμόνων καὶ ἡρώων ὀνομάζεσθαι· πλεῦσαι δὲ αὐτὸς ἱστορίας καὶ θέας ἐνεκα, πομπῇ τοῦ βασιλέως, εἰς τὴν ἔγγιστα κειμένην τῶν ἐρήμων, ἔχουσιν οὐ πολλοὺς ἐποικοῦντας, ἱεροὺς δὲ καὶ ἀσύλους πάντας ὑπὸ τῶν Βρεττανῶν ὄντας ἀπικο-

PAMPHYLIAKA.

Megarsus, secundum Demetrium qui Pamphylia conseripsit, filia erat Pamphyli, a qua Megarsus urbs nominata est.

μένου δ' αὐτοῦ νεωστὶ, σύγχυσιν μεγάλην περὶ τὸν αέρα καὶ διοσημείας πολλὰς γενέσθαι, καὶ πνεύματα καταρραγῆναι καὶ πεσεῖν πρηστήρας. Ἐπεὶ δ' ἐλώφησε, λέγειν τοὺς νησιώτας, ὅτι τῶν χραισάντων τινὸς ἐκλειψὶς γέγονεν. Ὡς γὰρ λύχνος ἀναπτόμενος, φάναι, δεινὸν οὐδὲν ἔχει, σθεννύμενος δὲ πολλοῖς λυπηρὸς ἐστίν, οὕτως αἱ μεγάλαι ψυχαὶ τὰς μὲν ἀναλάμψουσιν εὐμενεῖς καὶ ἀλύπους ἔχουσιν, αἱ δὲ σθέσεις αὐτῶν καὶ φθορὰι πολλάκις μὲν, ὡς νυνὶ, πνεύματα καὶ ζάλας τρέπουσι, πολλάκις δὲ λοιμικοῖς πάθεσιν αέρα φαρμάττουσιν. Ἐκεῖ μέντοι μίαν εἶναι νῆσον, ἐν ᾗ τὸν Κρόνον καθεῖσθαι φρουρούμενον ὑπὸ τοῦ Βριάρεως καθεύδοντα· δεσμὸν γὰρ αὐτῷ τὸν ὕπνον μεμηχανῆσθαι, πολλοὺς δὲ περὶ αὐτὸν εἶναι δαίμονας ὁπαδοὺς καὶ θεράποντας.

DEMETRII AΠΟΓΑΙΚΑ.

Clemens Alex. Protr. c. 4, p. 14, 7 : Δημήτριος ἐν δευτέρῳ τῶν Ἀργολικῶν τοῦ ἐν Τίρυνθι τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ὕλην ὄχνην καὶ τὸν ποιητὴν Ἄργον ἀναγράφει.

Demetrium quendam ex Argolide Troezenium memorat Athenæus IV, p. 119, C : Καλεῖ δὲ τοῦτον (sc. Δίδυμον τὸν γραμματικόν) ὁ Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος βιβλιολάβαν, διὰ τὸ πλῆθος ὧν ἐκδέδωκε συγγραμμάτων· ἐστὶ γὰρ τρισχίλια πρὸς τοῖς πεντακοσίοις. Idem I, p. 29, A : Ἀριστοφάνους τὰς δευτέρας Θεσμοφοριοζούσας Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος Θεσμοφοριασάσας ἐπιγράφει. Alius, puto, notatur ap. Diogen. L. II, 74, de Empedocle : Δημήτριος δὲ ὁ Τροιζήνιος ἐν τῷ Κατὰ σοφιστῶν βιβλίῳ φησὶν αὐτὸν, καθ' Ὁμηρον

Ἀψάμενον βρόχον αἰπὸν ἀπ' ὑψηλοῦ κρανεῖης
αὐχέν' ἀποκρεμάσαι, ψυχὴν δ' αἰδοῦσα κατελθεῖν.

Aut hunc aut Demetrium peripateticum (Diogen. L. V, 83) intellexerit Dionysius Halicarn. Ad Cn. Pomp. De Platone (tom. VI, p. 757 R.), ubi post Aristotelem, Theopompum, Cephisodorum, Zoilum et Hippodamantem Demetrius inter eos ponitur qui Platonem variis modis reprehenderint.

ARGOLICA.

Demetrius in secundo Argolicorum Junonis in Tirynthe urbe simulacrum e pyri ligno ab Argo fabricatum esse tradit.

DE REBUS ÆGYPTI.

Demetrius in Rebus Ægypti, circa Abydum urbem istas esse spinas ait, ita scribens : « Habet vero locus inferior etiam spinam quandam arborem, quæ fructum fert rotundum in ramulis quibusdam orbicularibus. Floret vere, et colorem flos habet splendidissimum. Narratur vero etiam fabula quædam ab Ægyptiis, Æthiops Troiam missos a Tithono, postquam cognoverunt obisse Memnonem, hoc

DEMETRII ΤΑ ΚΑΤΑ ΑΙΓΥΠΤΟΝ.

Athenæus XV, p. 680, B : Δημήτριος δ' ἐν τῷ Περὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον περὶ Ἀβυδὸν πόλιν τὰς ἀκάνθας ταύτας εἶναι φησι, γράφων οὕτως : « Ἐχει δὲ καὶ ὁ κάτω τόπος καὶ ἀκανθὰν τινα δένδρον, ὃ τὸν καρπὸν φέρει στρογγύλον ἐπὶ τινων κλωνίων περιφερῶν. Ἀνθεὶ δ' οὗτος, ὅταν ὥρα ᾖ, καὶ ἐστὶ τῷ χρώματι τὸ ἄνθος καλλιπεγγές. Λέγεται δὲ τις μῦθος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, ὅτι οἱ Αἰθίοπες, στελλόμενοι εἰς Τροίαν ὑπὸ τοῦ Τιβωνοῦ, ἐπεὶ ἤκουσαν τὸν Μένονα τετελευτηκέναι, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ τοὺς στεφάνους ἀνέβαλον ἐπὶ τὰς ἀκάνθας. Ἔστι δὲ παραπλήσια τὰ κλώνια στεφάνοις, ἀπ' ὧν τὸ ἄνθος φύεται. »

Quæ antecedunt lege in fragmento 150 Hellenici. Hic Demetrius fortasse idem est cum eo qui *De Judæis* scripsit. Vid. Alex. Polyh. Introd. p. 208.

DEMOCRITUS EPHESIUS.

Diogenes Laert. IX, 49, varios Democritos recensens : Τέταρτος Περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ γεγραφὼς καὶ τῆς πόλεως Σαμοθράκης.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ἘΝ ΕΦΕΣΩ ΝΑΟΥ.

E LIBRO PRIORE.

Athenæus XII, p. 525, C : Ἀπόλωντο δὲ καὶ Μάγνητες οἱ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ διὰ τὸ πλεόν ἀνεθῆναι, ὡς φησι Καλλίνος ἐν τοῖς ἐλεγείοις, καὶ Ἀρχιλόχος. Ἐάλωσαν γὰρ ὑπὸ Ἐφεσίων. Καὶ περὶ αὐτῶν δὲ τῶν Ἐφεσίων Δημόκριτος Ἐφέσιος ἐν τῷ προτέρῳ Περὶ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ, διηγούμενος περὶ τῆς χλιδῆς αὐτῶν καὶ ὧν ἐφόρουσαν βαπτῶν ἱματίων, γράφει καὶ τὰδε : « Τὰ δὲ τῶν Ἰώνων ἰσοφαῖ καὶ πορφυρᾷ καὶ κρόκινῳ ῥόμβοις ὑφαντά· αἱ δὲ κεφαλὰι κατ' ἴσα διειλημμέναι ζώοις. Καὶ σαράπεις μήλινοι καὶ πορφυροὶ καὶ λευκοί, οἱ δὲ ἀλουργεῖς. Καὶ καλασίρεις Κορινθιουργεῖς· εἰσὶ δὲ αἱ μὲν πορφυραὶ τούτων, αἱ δὲ ἰσοβαφεῖς, αἱ δὲ ὑακίνθιναι· λάβοι δ' ἂν τις καὶ φλογίνης καὶ θαλασ-

in loco coronas in istas spinas conjecisse. Sunt autem ipsi ramuli, e quibus flos nascitur, coronis similes. »

DE TEMPIO EPHESIO.

Perierunt etiam Magnetes, illi qui ad Mæandrum incolunt, quod voluptatibus nimis indulserant, ut ait Callinus in Elegiis, et Archilochus. Nam in servitute redacti sunt ab Ephesiis. De ipsis porro Ephesiis Democritus Ephesius primo libro De templo Ephesio, luxuriam eorum exponens et pictas quas gestabant vestes, hæc scribit : « Vestes lonum violacei sunt coloris, et purpurei, et crocei, intextis rhombis : summitates vero formis figurisque æquabiliter distinctæ. Sarapes item lutei et purpurei et albi; alii

σειδεῖς. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ Περσικαὶ καλασίρεις, ἀπὲρ εἰσι κάλλιπται πασσῶν. Ἴδοι δ' ἂν τις, φησὶ, καὶ τὰς καλουμένας ἀχταῖας, ἕπερ ἐστὶ καὶ πολυτελέστατον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιβλήμασιν. Ἔστι δὲ τοῦτο σπαθητὸν ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν· καταπέπλασται δὲ χρυσοῖς κέγχροις· οἱ δὲ κέγχροι νήματι πορφυρῷ πάντες εἰς τὴν εἰσω μοῖραν ἀμματα ἔχουσιν ἀνὰ μέσον. » Τούτοις πᾶσι χρῆσθαι φησι τοὺς Ἑφεσίους ἐπιδόντας εἰς τρυφήν.

DEMOGNETUS.

ΠΕΡΙ ΚΝΙΔΟΥ.

Herodianus II. μον. λέξ. p. 11, 27 : Δημόγητος ἐν τῷ Περὶ Κνιδίου (l. Κνίδου) · « Καὶ Κόκκυνα τὸν Τελεστερον (Τελεστέρου?) καὶ Κόλλον τὸ (l. τὸν) Σκίρου, καὶ Λωγάνον (?) τὸν αὐτὸν ὁμοῦ (Αὐτονόμου?) καὶ Κτῆσιν (Κτῆσιαν?) τὸν Μνησιθέου. »

Λωγάνων] num Λωγάνιον (Λωγάνιον, ὄνομα κύριον Suidas)?

DEMOSTHENES BITHYNUS.

Demosthenes Bithynus (fr. 5) (*) Βιθυνιαχὰ, quæ decem minimum libros complectebantur, carmine scripsit, atque Κτίσεις, incertum num versibus an oratione soluta. Ætatem auctoris certius constituere non possumus. Alexandro Polyhistore at-

(*) Alius Demosthenes *Bithynus* est Demosthenes Philaethes, Alexandri Philaethæ discipulus, medicus Herophilus, qui tres *De oculis* libros scripsit, teste Galeno tom. III, p. 46 Basil., tom. VIII, p. 10 ed. Paris. — Qui apud Schol. Apoll. Rhod. II, 297 laudatur Δημοσθένης ἐν τοῖς Αἰμέσιν, esse debet Τιμοσθένης.

marina purpura tincti. Tum *calasires* opere Corinthio confectæ, quarum aliæ purpureæ sunt, aliæ violaceæ, aliæ hyacinthinæ; videas etiam flammeas et marini coloris. Sunt vero etiam Persicæ calasires, quæ sunt omnium pulcherrimæ. Videas etiam quas *actæas* vocant: quod ex omnibus Persicis amiculis pretiosissimum est. Est autem hoc dense textum, ut simul firmum sit et leve: et aureis milii granis conspersum; et quodlibet granum filo purpureo per medium transeunte in interiore amiculi latere revinctum est. » His omnibus uti ait Ephesios in luxuriam effusos.

DE CNIDO.

Demognetus in libro De Cnido: « Et Coccynem Telesteri (?) filium, et Collum Sciri f., et Logaonem Autonomi f., et Ctesiam Mnesithei filium. »

que Polybio antiquiorem fuisse colligas e fragm. 15. At dubia res est num recte ibi se habeat nomen Demosthenis, et ad Nostrum scriptorem sit referendum. Meinekius ad Euphor. p. 31, æqualem Euphorionis fuisse suspicabatur. Scilicet quum apud Chærobosum in Bekk. Anecd. p. 1383 legatur: Καὶ ἐν τῷ Εὐφορίωνος Δημοσθένει ὁμοίως ἐκτεταμένον (sc. τὸ ἄ in voce Ἰλαος) εὐρίσκεται, ὅλον· « Δαίμονος Ἰλάοιο, » Euphorionem carmen aliquod Demostheni cuidam inscripsisse, eumque Demosthenem esse Bithynum poetam opinatur. Quæ neque negare neque affirmare licet.

ΒΙΘΥΝΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Steph. Byz. v. Τάρας: Ἔστι καὶ Τάραντος ἀρσενικῶς λεγομένη πόλις Βιθυνίας, ἐνθα τιμᾶται Ταρανταῖος Ζεὺς, ὡς Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Βιθυνιακῶν. Εὐρηται καὶ διὰ τοῦ δ' Ἀράνδος.

2.

Idem v. Ταρσός: Ἔστι καὶ Ταρσὸς ἄλλη τῆς Βιθυνίας. Τὸ ἔθνικόν ταύτης Τάρσιος καὶ Ταρσία. Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Βιθυνιακῶν Ταρσίαν διὰ τῆς εἰ διφθόγγου τὴν πόλιν οἶδε. Τὸ ἔθνικόν Τάρσειος· ἔστι καὶ χωρίον Βιθυνίας Τάρσος λεγόμενον.

E LIBRO TERTIO.

3.

Idem: Τευμησσός, ὄρος Βοιωτίας. Ὁμηρος ἐν τῷ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνῳ (v. 224) (ἄστῳ, ὡς Δημοσθένης ἐν τρίτῳ Βιθυνιακῶν).

εἰς Μυκαλησσὸν ἰὼν καὶ Τευμησσὸν λεχσποῖν.

Turbatum aliquid videtur, quum Demosthenis mentio inter Homeri mentionem et versum Homericum interjecta sit inepte.

BITHYNIACA.

1.

Est etiam Tarantus masculine dicta urbs Bithyniæ, ubi colitur Taranteus Juppiter, teste Demosthene in secundo De Bithynia. Reperitur etiam per d litteram Darandus.

2.

Tarsus etiam est Bithyniæ urbs. Civis ejus Tarsius et Tarsia. Demosthenes in secundo De Bithynia Ταρσίαν per εἰ diphthongum urbis nomen scribit. Civis Tarseus. Est etiam castellum Bithyniæ, cui Tarsus nomen.

3.

Teumessus, mons Bæotiæ. Homerus in Hymno in Apollinem (tanquam urbem memorat Demosthenes tertio De Bithynia):

Μυκαlessum tendens et Teumessum herbosam.

E LIBRO QUARTO.

4.

Idem: Ἀλεξάνδρεια, πόλεις ὀκτωκαίδεκα... Δευτέρα ἐστὶ πόλις Τροίας, ἐν ᾗ ἐγένετο Ἡγήμων ἐποποιός, δεῖ γραψέ τὸν Λευκτρικὸν πόλεμον τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων· περὶ ᾗς Δημοσθένης ἐν τετάρτῳ Βιθυνιακῶν.

5.

Idem: Ἡραία, ἄκρα οὕτω λεγομένη, καταντικρὺ Χαλκηδόνος. Ταύτην δ' ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἡέρεϊάν φασιν, κακῶς, ἄλλοι δὲ Ἡριον, μυθοποιούντες ὡς ἐκεῖσε ὀρύξαντες τάφους χύτρας εἶρον καὶ ὀστᾶ. Πειστέον δὲ μᾶλλον τῷ Βιθυνῷ Δημοσθένει ἐν τῷ δ' βιβλίῳ.

Ἔστι δὲ τις προπάρσις κλυτῆς Χαλκηδόνος ἄκρη Ἡραία τρηχούσα, πολυσιπλάς· ἐνδοθὶ δ' αὐτῆς λαίνεον περὶ ταίχους ἰῶν κοιλίνεται εἰς ὡκλόπος ἄλός· φαίης κεν ἰδῶν βαθυδίνα πάντη ἔμμεναι. Ελαμένη δὲ καὶ οὐ βύθος ἐστὶ θαλάσσης, ἐνθα τε νῆας ἀνήγον, οἰόμενοι σκέπας εἶναι αὐτοφρούς ὄρμιοι, κακῶ δ' ἐνέκυρσαν ἐνοίμῳ.

Eadem Etym. M. p. 437, 40, omissis verbis inde a τρηχούσα usque ad ἄλός. Ibidem pro ἐνθα τε νῆας ἀνήγον est: ἐνθα θαλάσσης νῆας ἤγον, κ. δ' ἐν. ἐτοίμως. Vocem ἤγον pro ἀνήγον præbet etiam cod. Rhedig.

6.

L. LIBRO NONO.

Idem: Ἀρτάκη, πόλις Φρυγίας, ἄποικος Μιλησίων... Τὸ ἔθνικόν Ἀρτακηνός. Σοφοκλῆς δὲ Ἀρτακίδης

4.

Alexandria. Secunda ejus nominis urbs in Troade est, ex qua Hegemon poeta epicus oriundus est, qui Leuctricum bellum Thebanorum et Lacedaemoniorum scripsit. De hac urbe Demosthenes dicit in quarto De Bithynia libro.

5.

Heræa, promontorium sic nominatur Chalcedonis e regione situm, quod nonnulli ex consuetudine Heeriam vocant, perperam. Alii vero Herium, fabulantes quod ibi fodientes sepulcra (ἡρα) invenerint urnas et ossa. Sed fides habenda potius est Demostheni Bithyno, qui libro quarto ita habet:

Est vero ante celebrem Chalcedonem promontorium, Heræa, asperum, scopulis oblitum. Intra illud, saxosum circa murum, procedens cavatur sinus maris. Quem conspicies dixeris profundum ubique esse. At humectum quidem solum, sed nulla maris profunditas. Ibi naves subduxerunt, credentes tutamen esse portus natura facti; at in paratum inciderunt malum.

6.

Artaces, urbs Phrygiæ, Milesiorum colonia. Gentile Artacenus. Sophocles vero Artaceus dixit, et Demosthenes in nono De Bithynia Artacius habet:

Habitavit in Artacis sedem figens oris.

Sic enim (Artacia) ibi Venus dicitur.

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

εἶπε... καὶ Ἀρτάκιος εἶπε Δημοσθένης ἐν ἐνάτῳ Βιθυνιακῶν.

Νάσσατο δ' Ἀρτακίοισιν ἐρέστιος αἰγιαλοῖσι.

Οὕτω γὰρ αὐτόθι ἡ Ἀφροδίτη καλεῖται. In ultimis excerptorem negligentem accusamus.

7.

E LIBRO DECIMO.

Idem: Κοσσός, ὄρος Βιθυνίας, ὡς Δημοσθένης Βιθυνιακῶν δεκάτῳ. Οἱ οἰκοῦντες Κοσσαῖοι.

8.

Idem: Μαυσωλοί, οἱ Κῆρες, ἀπὸ Μαυσωλοῦ. Δημοσθένης δεκάτῳ Βιθυνιακῶν· « Δαίδαλα Μαυσωλῶν. »

E LIBRIS INCERTIS.

9.

Idem: Ἀμαστρίς, πόλις Παφλαγονίας, ... ἀπὸ γυναικὸς Περσίδος Ἀμαστρίδος, θυγατρὸς Ὀξυάθρου τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου, ἣ συνήκισε Διονυσίῳ τῷ Ἡρακλείας τυράννῳ. Δημοσθένης δ' ἐξ Ἀβαζόνος οὕτω λεγομένης.

10.

Idem: Ἀπολλωνία, πρώτη πόλις Ἰλλυρίας... κβ', τῶν ἐπὶ Θράκης Ἰώνων, ἣν Δημοσθένης φησίν.

11.

Idem: Δορυλᾶειον, πόλις Φρυγίας, δ καὶ Δορυλᾶιον Δημοσθένης φησί.

12.

Idem: Κρήσσα, πόλις Παφλαγονίας, ἣν Μηριόνης μετὰ Τροίαν ἔκτισε, Ζήλιας δὲ εἶπεν ὁ Νικομήδους υἱός. Δημοσθένης γράφει τὸ ἔθνικόν Κρησσαῖος.

7.

Cossus, mons Bithyniæ, teste Demosthene in libro decimo De Bithynia. Incolæ Cossæi.

8.

Mausoli, Cares, a Mausolo. Demosthenes decimo De Bithynia: « Dædala Mausolorum. »

9.

Amastris, urbs Paphlagoniæ... a muliere Perside Amastride, filia Oxyathræ, Darii fratris, quæ nupsit Dionysio Heracleæ tyranno. Demosthenes vero ab Amazone Amastride urbem nomen habere ait.

10.

Apollonia, urbs Ionum in Thracia, quam Demosthenes memorat.

11.

Dorylaeum, urbs Phrygiæ, quam etiam Dorylæum Demosthenes dicit.

12.

Cressa, urbs Paphlagoniæ, quam Meriones post Troica condidit; Zeilas vero Nicomedis filius cepit. Demosthenes gentile scribit Cressæus.

σοειδείς. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ Περσικαὶ καλασίρεις, αἵπερ εἰσὶ κάλλισταί πασῶν. Ἴδοι δ' ἂν τις, φησί, καὶ τὰς καλουμένας ἀχταίρας, ὅπερ ἐστὶ καὶ πολυτελέστατον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιδλήμασιν. Ἔστι δὲ τοῦτο σπαθητὸν ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν· καταπέπλασται δὲ χρυσοῖς κέγχροις· οἱ δὲ κέγχροι νήματι πορφυρῷ πάντες εἰς τὴν εἰσω μοῖραν ἀμματα ἔχουσιν ἀνὰ μέσον. » Τούτοις πᾶσι χρῆσθαι φησι τοὺς Ἐφεσίους ἐπιδόντας εἰς τρυφήν.

DEMOGNETUS.

ΠΕΡΙ ΚΝΙΔΟΥ.

Herodianus Π. μον. λέξ. p. 11, 27 : Δημόγνητος ἐν τῷ Περὶ Κνιδίου (1. Κνίδου) · « Καὶ Κόκκυνα τὸν Τελεστέρον (Τελεστέρου?) καὶ Κόλλον τὸ (1. τὸν) Σκίρου, καὶ Λωγάων (?) τὸν αὐτὸν δημοῦ (Αὐτονόμου?) καὶ Κτῆσιν (Κτῆσιαν?) τὸν Μνησιθίου. »

Λωγάων] num Λωγάνιον (Λωγάνιον, ὄνομα κύριον Suidas)?

DEMOSTHENES BITHYNUS.

Demosthenes Bithynus (fr. 5) (*) Βιθυνιαχὰ, quæ decem minimum libros complectebantur, carmine scripsit, atque Κτῆσις, incertum num versibus an oratione soluta. Ætatem auctoris certius constituere non possumus. Alexandro Polyhistore at-

(*) Alius Demosthenes *Bithynus* est Demosthenes Philaethes, Alexandri Philaethæ discipulus, medicus Herophilus, qui tres *De oculis* libros scripsit, teste Galeno tom. III, p. 46 Basil., tom. VIII, p. 10 ed. Paris. — Qui apud Schol. Apoll. Rhod. II, 297 laudatur Δημοσθένης ἐν τοῖς Λιμέσιν, esse debet Τυμοσθένης.

marina purpura tincti. Tum *calasires* opere Corinthio confectæ, quarum aliæ purpureæ sunt, aliæ violaceæ, aliæ hyacinthinæ; videas etiam flammeas et marini coloris. Sunt vero etiam Persicæ *calasires*, quæ sunt omnium pulcherrimæ. Videas etiam quas *actæas* vocant: quod ex omnibus Persicis amiculis pretiosissimum est. Est autem hoc dense textum, ut simul firmum sit et leve: et aureis milii granis conspersum; et quodlibet granum filo purpureo per medium transeunte in Interiore amiculi latere revinctum est. » His omnibus uti ait Ephesios in luxuriam effusos.

DE CNIDO.

Demognetus in libro De Cnido: « Et Coccynem Telesteri (?) filium, et Collum Sciri f., et Logaonem Autonon f., et Ctesiam Mnesitheii filium. »

que Polybio antiquiorem fuisse colligas e fragm. 15. At dubia res est num recte ibi se habeat nomen Demosthenis, et ad Nostrum scriptorem sit referendum. Meinekius ad Euphor. p. 31, æqualem Euphoriōnis fuisse suspicabatur. Scilicet quum apud Chærobosum in Bekk. Anecd. p. 1383 legatur: Καὶ ἐν τῷ Εὐφορίωνος Δημοσθένει ὁμοίως ἐκτεταμένον (sc. τὸ ἄ in voce Ἰλαος) εὐρίσκεται, ὅλον· « Δαίμονος Ἰλάου, » Euphoriōnem carmen aliquod Demostheni cuidam inscripsisse, eumque Demosthenem esse Bithynum poetam opinatur. Quæ neque negare neque affirmare licet.

ΒΙΘΥΝΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Steph. Byz. v. Τάρας: Ἔστι καὶ Τάραντος ἀρσενικῶς λεγομένη πόλις Βιθυνίας, ἐνθα τιμᾶται Ταρανταῖος Ζεὺς, ὡς Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Βιθυνιακῶν. Εὐρῆται καὶ διὰ τοῦ δ' Δάρανδος.

2.

Idem v. Ταρσός: Ἔστι καὶ Ταρσὸς ἄλλη τῆς Βιθυνίας. Τὸ ἔθνικόν ταύτης Τάρσιος καὶ Ταρσία. Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Βιθυνιακῶν Ταρσίαν διὰ τῆς εἰ διφθόγγου τὴν πόλιν οἶδε. Τὸ ἔθνικόν Τάρσειος· ἔστι καὶ χωρίον Βιθυνίας Τάρσος λεγόμενον.

E LIBRO TERTIO.

3.

Idem: Τευμησσός, ὅρος Βοιωτίας. Ὁμηρος ἐν τῷ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνῳ (v. 224) (ἄστν, ὡς Δημοσθένης ἐν τρίτῳ Βιθυνιακῶν).

εἰς Μυκαλησσὸν ἰὼν καὶ Τευμησσὸν λεχέποιην.

Turbatum aliquid videtur, quum Demosthenis mentio inter Homeri mentionem et versum Homericum interjecta sit inepte.

BITHYNIACA.

1.

Est etiam Tarantus masculine dicta urbs Bithyniæ, ubi colitur Taranteus Juppiter, teste Demosthene in secundo De Bithynia. Reperitur etiam per d litteram Darandus.

2.

Tarsus etiam est Bithyniæ urbs. Civis ejus Tarsius et Tarsia. Demosthenes in secundo De Bithynia Ταρσίαν per αἰ diphthongum urbis nomen scribit. Civis Tarseus. Est etiam castellum Bithyniæ, cui Tarsus nomen.

3.

Teumessus, mons Bæotiæ. Homerus in Hymno in Apollinem (tanquam urbem memorat Demosthenes tertio De Bithynia):

Μυκαlessυν tendens et Teumessum herbosam.

E LIBRO QUARTO.

4.

Idem : Ἀλεξάνδρεια, πόλεις ὀκτωκαίδεκα... Δευτέρα ἐστὶ πόλις Τροίας, ἐν ᾗ ἐγένετο Ἡγήμων ἐποποιός, δὲ ἔγραψε τὸν Λευκτρικὸν πόλεμον τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων· περὶ ᾗ Δημοσθένης ἐν τετάρτῳ Βιθυνιακῶν.

5.

Idem : Ἡραία, ἄκρα οὕτω λεγομένη, καταντικρὺ Χαλκηδόνος. Ταύτην δ' ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἡερείαν φασὶν τινες, κακῶς, ἄλλοι δὲ Ἡριον, μυθοποιούντες ὥς ἐκεῖσε ὀρύξαντες τάφους χύτρας εὗρον καὶ ὁστ' αὖ. Πειστέον δὲ μᾶλλον τῷ Βιθυνῷ Δημοσθένει ἐν τῷ δ' βιβλίῳ.

Ἔστι δὲ τις προπάρσις κλυτῆς Χαλκηδόνος ἄκρη Ἡραία τρηγοῦσα, πολυσιπλάς· ἐνδοθὶ δ' αὐτῆς λατῶον περὶ τεῖχος ἰὼν κοιαίνεται εἰσὼ κῶλπος ἄλός· φαίης κεν ἰδὼν βαθυδίνα πάντα ἔμμεναι. Εἰλαμένη δὲ καὶ οὐ βύθος ἐστὶ θαλάσσης, ἐνθα τε νῆας ἀνήγον, οἰόμενοι σκίπτας εἶναι αὐτοφροῦς ὄρμιοι, κακῶ δ' ἐνέκυρσαν ἐντοίμῳ.

Eadem Etym. M. p. 437, 40, omissis verbis inde a τρηγοῦσα usque ad ἄλός. Ibidem pro ἐνθα τε νῆας ἀνήγον est : ἐνθα θαῶς νῆας ἤγον, x. δ' ἐν. ἐτοίμως. Vocem ἤγον pro ἀνήγον præbet etiam cod. Rhedig.

6.

L. LIBRO NONO.

Idem : Ἀρτάκη, πόλις Φρυγίας, ἄποικος Μιλησίων... Τὸ ἐθνικὸν Ἀρτακηνός. Σοφοκλῆς δὲ Ἀρτακεὺς

4.

Alexandria. Secunda ejus nominis urbs in Troade est, ex qua Hegemon poeta epicus oriundus est, qui Leuctricum bellum Thebanorum et Lacedaemoniorum scripsit. De hac urbe Demosthenes dicit in quarto De Bithynia libro.

5.

Heræa, promontorium sic nominatur Chalcedonis e regione situm, quod nonnulli ex consuetudine Heeriam vocant, perperam. Alii vero Herium, fabulantes quod ibi fodientes sepulcra (ἡρα) invenerint urnas et ossa. Sed fides habenda potius est Demostheni Bithyno, qui libro quarto ita habet :

Est vero ante celebrem Chalcedonem promontorium, Heræa, asperum, scopulis oblitum. Intra illud, saxosum circa murum, procedens cavatur sinus maris. Quem conspiciens dixeris profundum ubique esse. At humectum quidem solum, sed nulla maris profunditas. Ibi naves subduxerunt, credentes tutamen esse portus natura facti ; at in paratum inciderunt malum.

6.

Artaces, urbs Phrygiæ, Milesiorum colonia. Gentile Artacenus. Sophocles vero Artaceus dixit, et Demosthenes in novo De Bithynia Artacius habet :

Habitavit in Artacis sedem ἔgens oris.

Sic enim (Artacia) ibi Venus dicitur.

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

εἶπε... καὶ Ἀρτάκιος εἶπε Δημοσθένης ἐν ἐννάτῳ Βιθυνιακῶν·

Νάσσατο δ' Ἀρτακίοισιν ἐρέστιος αἰγιαλοῖσι.

Οὕτω γὰρ αὐτόθι ἡ Ἀφροδίτη καλεῖται. In ultimis excerptorem negligentem accusamus.

7.

E LIBRO DECIMO.

Idem : Κοσσός, ὄρος Βιθυνίας, ὡς Δημοσθένης Βιθυνιακῶν δεκάτῳ. Οἱ οἰκοῦντες Κοσσαῖοι.

8.

Idem : Μαυσωλοί, οἱ Κῆρες, ἀπὸ Μαυσωλοῦ. Δημοσθένης δεκάτῳ Βιθυνιακῶν· « Δαίδαλα Μαυσωλῶν. »

E LIBRIS INCERTIS.

9.

Idem : Ἀμαστρίς, πόλις Παφλαγονίας, ... ἀπὸ γυναικὸς Περσίδος Ἀμαστρίδος, θυγατρὸς Ὀξυάθρου τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου, ᾗ συνήκῃσε Διονυσίῳ τῷ Ἡρακλείας τυράννῳ. Δημοσθένης δ' ἐξ Ἀβάζονος οὕτω λεγομένης.

10.

Idem : Ἀπολλωνία, πρώτη πόλις Ἰλλυρίας... κθ', τῶν ἐπὶ Θράκης Ἰώνων, ᾗν Δημοσθένης φησίν.

11.

Idem : Δορυλαίον, πόλις Φρυγίας, δ καὶ Δορύλαιον Δημοσθένης φησί.

12.

Idem : Κρήσσα, πόλις Παφλαγονίας, ᾗν Μηριόνης μετὰ Τροίαν ἔκτισε, Ζητίας δὲ εἶλεν δ Νικομήδους υἱός. Δημοσθένης γράφει τὸ ἐθνικὸν Κρησσαῖος.

7.

Cossus, mons Bithyniæ, teste Demosthene in libro decimo De Bithynia. Incolæ Cossæi.

8.

Mausoli, Cares, a Mausolo. Demosthenes decimo De Bithynia : « Dædala Mausolorum. »

9.

Amastris, urbs Paphlagoniæ... a muliere Perside Amastride, filia Oxyathræ, Darii fratris, quæ nupsit Dionysio Heracleæ tyranno. Demosthenes vero ab Amazone Amastride urbem nomen habere ait.

10.

Apollonia, urbs Ionum in Thracia, quam Demosthenes memorat.

11.

Dorylaeum, urbs Phrygiæ, quam etiam Dorylaeum Demosthenes dicit.

12.

Cressa, urbs Paphlagoniæ, quam Meriones post Troica condidit; Zeilas vero Nicomedis filius cepit. Demosthenes gentile scribit Cressæus.

σοειδεῖς. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ Περσικαὶ καλασίρεις, αἵ περ εἰσι κάλλιστα πασῶν. Ἴδοι δ' ἄν τις, φησί, καὶ τὰς καλουμένας ἀχταῖας, ἧπερ ἐστὶ καὶ πολυτελέστατον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιβλήμασιν. Ἔστι δὲ τοῦτο σπαθητὸν ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν· καταπέπλασται δὲ χρυσοῖς κέγχροις· οἱ δὲ κέγχροι νήματι πορφυρῷ πάντες εἰς τὴν εἴσω μοῖραν ἄμματα ἔχουσιν ἀνὰ μέσον. » Τούτοις πᾶσι χρῆσθαι φησι τοὺς Ἑφείσους ἐπιδόντας εἰς τρυφήν.

DEMOGNETUS.

ΠΕΡΙ ΚΝΙΔΟΥ.

Herodianus Π. μον. λέξ. p. 11, 27 : Δημόγνητος ἐν τῷ Περὶ Κνιδίου (1. Κνίδου) · « Καὶ Κόκκυνα τὸν Τελεστερον (Τελεστέρου;) καὶ Κόλλον τὸ (1. τὸν) Σκίρου, καὶ Λωγάων (?) τὸν αὐτὸν ὁμοῦ (Αὐτονόμου;) καὶ Κτῆσιν (Κτησίαν;) τὸν Μνησιθέου. »

Λωγάων] num Λωγάνιον (Λωγάνιον, ὄνομα κύριον Suidas)?

DEMOSTHENES BITHYNUS.

Demosthenes Bithynus (fr. 5) (*) Βιθυνιακὰ, quæ decem minimum libros complectebantur, carmine scripsit, atque Κτῆσις, incertum num versibus an oratione soluta. Ætatem auctoris certius constituere non possumus. Alexandro Polyhistore at-

(*) Alius Demosthenes *Bithynus* est Demosthenes Philaethes, Alexandri Philaethæ discipulus, medicus Herophilus, qui tres *De oculis* libros scripsit, teste Galeno tom. III, p. 46 Basil., tom. VIII, p. 10 ed. Paris. — Qui apud Schol. Apoll. Rhod. II, 297 laudatur Δημοσθένης ἐν τοῖς Διμέσιν, esse debet Τιμοσθένης.

marina purpura tincti. Tum *calasires* opere Corinthio confectæ, quarum aliæ purpureæ sunt, aliæ violaceæ, aliæ hyacinthinæ; videas etiam flammeas et marini coloris. Sunt vero etiam Persicæ calasires, quæ sunt omnium pulcherrimæ. Videas etiam quas *actæas* vocant: quod ex omnibus Persicis amiculis pretiosissimum est. Est autem hoc dense textum, ut simul firmum sit et leve: et aureis milii granis conspersum; et quodlibet granum filo purpureo per medium transeunte in Interiore amiculi latere revinctum est. » His omnibus uti ait Ephesios in luxuriam effusos.

DE CNIDO.

Demognetus in libro De Cnido: « Et Coccynem Telesteri (?) filium, et Collum Sciri f., et Logaonem Autonomi f., et Ctesiam Mnesithei filium. »

que Polybio antiquiorem fuisse colligas e fragm. 15. At dubia res est num recte ibi se habeat nomen Demosthenis, et ad Nostrum scriptorem sit referendum. Meinekius ad Euphor. p. 31, æqualem Euphorionis fuisse suspicabatur. Scilicet quum apud Chæroboscum in Bekk. Anecd. p. 1383 legatur: Καὶ ἐν τῷ Εὐφορίωνος Δημοσθένει ὁμοίως ἐκτεταμένον (sc. τὸ ἄ in voce Ἰλαος) εὐρίσκεται, ὅσον· « Δαίμονος Ἰλάου, » Euphorionem carmen aliquod Demostheni cuidam inscripsisse, eumque Demosthenem esse Bithynum poetam opinatur. Quæ neque negare neque affirmare licet.

ΒΙΘΥΝΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Steph. Byz. v. Τάρας: Ἔστι καὶ Τάραντος ἀρσενικῶς λεγομένη πόλις Βιθυνίας, ἐνθα τιμᾶται Ταρανταῖος Ζεὺς, ὡς Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Βιθυνιακῶν. Εὐρηται καὶ διὰ τοῦ δ' Δάρανδος.

2.

Idem v. Ταρσός: Ἔστι καὶ Ταρσὸς ἄλλη τῆς Βιθυνίας. Τὸ ἐθνικὸν ταύτης Τάρσιος καὶ Ταρσία. Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Βιθυνιακῶν Ταρσίαν διὰ τῆς εἰ διτθόγγου τὴν πόλιν οἶδε. Τὸ ἐθνικὸν Τάρσειος· ἔστι καὶ χωρίον Βιθυνίας Τάρσος λεγόμενον.

E LIBRO TERTIO.

3.

Idem: Τευμησὸς, ὄρος Βοιωτίας. Ὁμηρος ἐν τῷ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνῳ (v. 224) (ἄστρ, ὡς Δημοσθένης ἐν τρίτῳ Βιθυνιακῶν)·

εἰς Μυκαλησσὸν ἰὼν καὶ Τευμησσὸν λεχέποιον.

Turbatum aliquid videtur, quum Demosthenis mentio inter Homeri mentionem et versum Homericum interjecta sit inepte.

BITHYNIACA.

1.

Est etiam Tarantus masculine dicta urbs Bithyniæ, ubi colitur Taranteus Juppiter, teste Demosthene in secundo De Bithynia. Reperitur etiam per d litteram Darandus.

2.

Tarsus etiam est Bithyniæ urbs. Civis ejus Tarsius et Tarsia. Demosthenes in secundo De Bithynia Ταρσίαν per αἰ diphthongum urbis nomen scribit. Civis Tarseus. Est etiam castellum Bithyniæ, cui Tarsus nomen.

3.

Teumessus, mons Bæotiae. Homerus in Hymno in Apollinem (tanquam urbem memorat Demosthenes tertio De Bithynia):

Μυκαλῆστυν τένδεις ἐτ Τευμῆστυν ἑρβόσανι.

E LIBRO QUARTO.

4.

Idem : Ἀλεξάνδρεια, πόλεις δκτωκαίδεκα... Δευτέρα ἔστι πόλις Τροίας, ἐν ᾗ ἐγένετο Ἡγήμων ἐποποιός, δς ἔγραψε τὸν Λευκτρικὸν πόλεμον τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων· περὶ ᾗς Δημοσθένης ἐν τετάρτῳ Βιθυνιακῶν.

5.

Idem : Ἡραία, ἄκρα οὕτω λεγομένη, καταντικρὺ Χαλκηδόνος. Ταύτην δ' ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἡρείαν φασί τινες, κακῶς, ἄλλοι δὲ Ἡρίον, μυθοποιούντες ὡς ἐκείσε δρύξαντες τάφους χύτρας εἶρον καὶ δστᾶ. Πειστέον δὲ μᾶλλον τῷ Βιθυνῷ Δημοσθένει ἐν τῷ δ' βιβλίῳ.

Ἔστι δὲ τις προπάρσις κλυτῆς Χαλκηδόνος ἄκρη Ἡραία τρηχούσα, πολυσπιλὰς· ἐνδοθὶ δ' αὐτῆς λατρεῖν περὶ τεῖχος ἰὼν κοιλαίνεται εἰς τὸν κόλπον ἄλός· φαίης κεν ἰδὼν βαθυδίενα πάντη ἔμμεναι. Εἰαμένη δὲ καὶ οὐ βύθος ἔστι θαλάσσης, ἐνθα τε νῆας ἀνήγον, οἰόμενοι σκέπας εἶναι αὐτοφρούς ὁρμιοι, κακῶ δ' ἐνέκυρσαν ἐτοίμῳ.

Eadem Etym. M. p. 437, 40, omissis verbis inde a τρηχούσα usque ad ἄλός. Ibidem pro ἐνθα τε νῆας ἀνήγον est : ἐνθα θαλάσσης νῆας ἄγον, x. δ' ἐν. ἐτοίμους. Vocem ἄγον pro ἀνήγον præbet etiam cod. Rhedig.

6.

L. LIBRO NONO.

Idem : Ἀρτάκη, πόλις Φρυγίας, ἀποικὸς Μιλησίων... Τὸ ἐθνικὸν Ἀρτακηνός. Σοφοκλῆς δὲ Ἀρτακεύς

εἶπε... καὶ Ἀρτάκιος εἶπε Δημοσθένης ἐν ἐνάτῳ Βιθυνιακῶν.

Νάσσατο δ' Ἀρτακίοισιν ἐφέστιος αἰγιαλοῖσι.

Οὕτω γὰρ αὐτόθι ἡ Ἀφροδίτη καλεῖται. In ultimis excerptorem negligentem accusamus.

7.

E LIBRO DECIMO.

Idem : Κοσσός, ὄρος Βιθυνίας, ὡς Δημοσθένης Βιθυνιακῶν δεκάτῳ. Οἱ οἰκοῦντες Κοσσαῖοι.

8.

Idem : Μαυσωλοὶ, οἱ Κᾶρες, ἀπὸ Μαυσωλοῦ. Δημοσθένης δεκάτῳ Βιθυνιακῶν· « Δαίδαλα Μαυσωλῶν. »

E LIBRIS INCERTIS.

9.

Idem : Ἀμαστρίς, πόλις Παφλαγονίας, ... ἀπὸ γυναικὸς Περσίδος Ἀμαστρίδος, θυγατρὸς Ὀξυάθρου τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου, ἣ συνίκησε Διονυσίῳ τῷ Ἡρακλείας τυράννῳ. Δημοσθένης δ' ἐξ Ἀμαζόνος οὕτω λεγομένης.

10.

Idem : Ἀπολλωνία, πρώτη πόλις Ἰλλυρίας... κβ', τῶν ἐπὶ Θράκης Ἰωνῶν, ἣν Δημοσθένης φησίν.

11.

Idem : Δορυλαῖον, πόλις Φρυγίας, δ καὶ Δορύλαιον Δημοσθένης φησί.

12.

Idem : Κρήσσα, πόλις Παφλαγονίας, ἣν Μηριόνης μετὰ Τροίαν ἔκτισε, Ζητίας δὲ εἶλεν ὁ Νικομήδους υἱός. Δημοσθένης γράφει τὸ ἐθνικὸν Κρησσαῖος.

4.

Alexandria. Secunda ejus nominis urbs in Troade est, ex qua Hegemon poeta epicus oriundus est, qui Leuetricum bellum Thebanorum et Lacedæmoniorum scripsit. De hac urbe Demosthenes dicit in quarto De Bithynia libro.

5.

Heræa, promontorium sic nominatur Chalcedonis e regione situm, quod nonnulli ex consuetudine Heeriam vocant, perperam. Alii vero Herium, fabulantes quod ibi fodientes sepulcra (Ἡραία) invenerint urnas et ossa. Sed fides habenda potius est Demostheni Bithyno, qui libro quarto ita habet :

Est vero ante celebrem Chalcedonem promontorium, Heræa, asperum, scopulis oblitum. Intra illud, saxosum circa murum, procedens cavatur sinus maris. Quem conspiciens dixeris profundum ubique esse. At humectum quidem solum, sed nulla maris profunditas. Ibi naves subduxerunt, credentes tutamen esse portus natura facti ; at in paratum inciderunt malum.

6.

Artaces, urbs Phrygiæ, Milesiorum colonia. Gentile Artacenus. Sophocles vero Artaceus dixit, et Demosthenes in nono De Bithynia Artacius habet :

Habitavit in Artacii sedem figens oris.

Sic enim (Artacia) ibi Venus dicitur.

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

7.

Cossus, mons Bithyniæ, teste Demosthene in libro decimo De Bithynia. Incolæ Cossæi.

8.

Mausoli, Cares, a Mausolo. Demosthenes decimo De Bithynia : « Dædala Mausolorum. »

9.

Amastris, urbs Paphlagoniæ... a muliere Perside Amastride, filia Oxyathræ, Darii fratris, quæ nupsit Dionysio Heracleæ tyranno. Demosthenes vero ab Amazone Amastride urbem nomen habere ait.

10.

Apollonia, urbs Ionum in Thracia, quam Demosthenes memorat.

11.

Dorylaeum, urbs Phrygiæ, quam etiam Dorylaeum Demosthenes dicit.

12.

Cressa, urbs Paphlagoniæ, quam Meriones post Troica condidit ; Zeilas vero Nicomedis filius cepit. Demosthenes gentile scribit Cressæus.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

13.

Steph. : Ὀλιζών, πόλις Θεσσαλίας... Ὀνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ μικρὰ εἶναι. Θεσσαλοὶ γάρ, ὡς ἱστορεῖ Δημοσθένης ἐν Κτίσει, τὸ μικρὸν ὀλιζον καλοῦσι. Τὸ ἐθνικὸν Ὀλιζώνιος.

14.

Idem : Λάμψακος, πόλις κατὰ τὴν Προποντίδα, ἀπὸ Λαμψάκης, ἐπιχωρίας τινὸς κόρης. Ἔστι δὲ Φωκαέων κτίσμα, πάλαι Πιτυοῦσα λεγομένη, ὡς Δημόχορος δὲ Κυζικηνός... ἔστι δὲ εὐοίνος... Δημοσθένης δὲ διὰ τὸ εὐοίνον καὶ Πριάπου κτίσμα ταύτην φησί, τοῦ υἱοῦ Ἀφροδίτης καὶ Διονύσου.

15.

Idem : Χαλκεῖα, πόλις Λιθῦνης δὲ Πολυτίστῳ ἐν Λιθυκῶν τρίτῳ, ὡς Δημοσθένης, ᾧ μεμφόμενος Πολύβιος ἐν τῷ δωδεκάτῳ ὧδε γράφει : « Ἀγνοεῖ δὲ μεγάλως καὶ τὰ περὶ τῶν Χαλκείων· οὔτε γὰρ πόλις ἐστίν, ἀλλὰ χαλουργεῖα. » Num recte sese habeat h. l. nomen Demosthenis, viri docti addubitarunt. V. not. ad Callisthenis fr. 35, p. 26.

DEMOTELIS.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

Demoteles apud Plinium H. N. XXXVI, 12, inter eos recensetur qui de pyramidibus scripserunt. Vide fragmenta Aristagoræ. — Præterea mentionem ejus injicit Plinius XXXVI, 13, 19, 1 : *Dicamus et labyrinthos, vel portentosissimum humani impendii opus, sed non, ut existimari potest, falsum. Durat etiamnum in Ægypto, Heracleopolite* (deb. Arsinoite) *nomo, qui primus factus est ante annos, ut tradunt, MMMDC a Petesuchi rege Sevecnefroe* (sic Bunsen.; libri : *Petesuchi vel Petesucco rege sive Tithoe*), *quamquam Herodotus totum opus XII regum dicit esse novissimique Psammetichi. Causam faciendi varie interpretantur. Demoteles regiam Menevidis* (sic Bunsen.;

URBIUM ORIGINES.

13.

Olizon, urbs Thessaliæ, nomen ex eo habet, quod est parva. Thessali enim, ut Demosthenes narrat in Urbium originibus, ὀλιζον dicunt pro parvo. Gentile Olizonius.

14.

Lampsacus, urbs ad Propontidem, nomen habet a Lampsace, puella quadam indigena. Est vero Phocensium co-

Moteridis cod. Bamberg., *Motherudis* vgo), *Lycæas sepulcrum Mæridis; plures Soli sacrum id exstructum, quod maxime creditur*. V. Bunsen. *Ægypten* tom. III, p. 89; tom. II, p. 54, not. Manethon. fragm. tom. II, p. 542.

DERCYLUS (ARGIVUS).

Nomen auctoris vario modo exaratur : Δερκύλος, Δέρκυλος, Δέρκυλλος. Similiter Δερκυλίδας in multis libris scribitur Δερκυλλίδας. (*) Præferendum duplici lambda simplex esse demonstravit L. Dindorfius in Steph. Thes. Gr. s. h. v., ubi vide. Patriam Dercyli Argolidem fuisse puto. Dialecti patriæ formas eum sermoni suo admiscuisse docemur ab auctore Etym. Mag. p. 391, 12 : Ἀργεῖοι, inquit, καὶ Λάκωνες καὶ Παμφύλιοι καὶ Ἐρετριεῖς καὶ Ὀρώπιοι, ἐνδείαν τοῦ σ ποιούντες, δασείαν χαράττουσι τοῖς ἐπιφερομένοις φωνήσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι ποιῆται, καὶ βουσὸα βουδα, καὶ μουσικὰ μωία· κέχρηται τούτῳ τῷ εἶδει τῆς δασείας καὶ Δέρκυλλος (**).

Quod ætatem scriptoris attinet, post Alexandri M. tempora eum vixisse liquet ex fr. 8. Senioris ævi hominem arguit etiam Panemi mensis nomen Macedonicum (fr. 3). Ubi simul cum Dinia vel Agia Noster laudatur, loco ponitur postremo; unde illos antiquiores esse, eorumque memoriam ex ipso Dercylo excitari suspicaris.

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

1.

Athenæus III, p. 86, F, et schol. Vatic. Eurip. Troad. 14. Vide Agiæ fr. 1 et 3.

(*) Dercyllidas quidam ἐν τῇ Περὶ Πλάτωνος φιλοσοφίᾳ laudatur ap. Simplicium in Aristot. Phys. p. 54 b, 56 b. Cf. Proclus in Platon. p. 7.

(**) Valckenar. ad Adonias. p. 274 : « Hinc discimus historicum antiquissimum (?) Argivum Dercyllum Argolica sua scripsisse patria dialecto; ut adeo λέξεις Ἀργεῖαι inter Hesychianas videri possint ab grammatico partim etiam ex historiis Dercylli derivatas. »

lonia, olimque Pityusa vocabatur, teste Deiocho Cyziceno. Vinl ferax est. Quare etiam Priapi Baccho et Venere nati opus eam Demosthenes dicit.

15.

Chalcea, urbs Libyæ. Polyhistor De Libya libro tertio, secundum Demosthenem, quem reprehendens Polybius libro duodecimo sic scribit : « Ignorat vero magnopere etiam quæ pertinent ad Chalcea. Neque enim urbs est, sed metalli officinæ sunt. »

2.

Schol. Pindar. Ol. VII, 49, de Tlepolemo Licymnii interfectore : Οἱ δὲ περὶ Δεινίαν (fr. 6) καὶ Δέρκυλόν φασιν ἀκούσιον τὸν φόνον γενέσθαι.

3.

E LIBRO TERTIO.

Clemens Alex. Strom. I, p. 139, 5 Sylb. : Ἁγίας δὲ καὶ Δερκύλος ἐν τῇ τρίτῃ μηνὸς Πανέμου ἡγδόῃ φθίνοντος sc. Ilium captum esse statuunt. Ead. Eus. P. E. p. 293, ubi Κερκύλος.

(ΒΟΙΩΤΙΚΑ?)

4.

Schol. Eur. Phœn. 7 : Δέρκυλλος Θηβαίου τινὸς, Δράκοντος τοῦνομα, βασιλέως δὲ Θηβαίων, θυγατέρα τὴν Ἀρμονίαν εἵναι φησιν, ὃν φονεύσας Κάδμος ἐγήμεν Ἀρμονίαν. Ἐφορος δὲ x. τ. λ. (Eph. fr. 12)... Δημάγυρας δὲ x. τ. λ. (v. fr.).

« Cod. August. : Δέρκυλος δὲ Θηβαίου τινὸς Δράκοντος, Ἀρεως Θηβαίου, φησὶν εἶναι τὴν Ἀ. θ. quocum consentit Havn. et Taurin., nisi quod hic δὲ ponit post Ἀρεως. Valck. scriptum fuisse suspicatur : Δ. μὲν, Θ. τ., Δρ. τοῦνομα, Ἀρεως υἱοῦ, βασιλέως δ. Θηβ. Cf. Palæphatus c. 6. » ΜΑΤΤΗΙΕ. — Vocem Θηβαίου post Ἀρεως non mutaverim, quippe quam expresse addidisse historicus noster videtur, ne de deo Marte cogites. Ceterum fragmentum peti potuit e Κτίσεων libris.

ΑΙΤΩΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

5.

Plutarch. De fluv. 22, 5 : Γεννᾶται ἐν αὐτῷ (Ἀχελώϊ) βοτάνη ἡ μύωψ προσαγορευομένη· ἦν ἑάν τις εἰς ὕδωρ βαλὼν νίψεται τὸ πρόσωπον, ἀποβάλλει τὴν δρασιν, Ἄρτεμιν δ' ἐξίλασάμενος ἀνακτᾶται τὸ φῶς· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν γ' Αἰτωλικῶν.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

6.

Plutarch. Par. m. c. 38 : Ἡρακλῆς τὰς Γηρυόνης βοῦς ἐλαύνων δι' Ἰταλίας ἐπεξενώθη Φαύνῳ βασιλεῖ, δὲ ἦν Ἑρμοῦ παῖς, καὶ τοὺς [γε] ξένους τῷ γεννήσαντι ἔθυσεν· ἐπιχειρήσας δὲ τῷ Ἡρακλεῖ ἀνηρέθη· ὡς Δέρκυλλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

E LIBRO PRIMO.

7.

Idem ibid. c. 17 : Ἐν Ἰλίῳ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐμπρησθέντος, προσδραμὼν Ἴλος τὸ διοπετὲς ἤρπασε παλλάδιον, καὶ ἐτυφλώθη· οὐ γὰρ ἐξὸν ὑπ' ἀνδρὸς βλέπεσθαι· ὕστερον δ' ἐξίλασάμενος ἀνέβλεψεν· ὡς Δέρκυλλος ἐν πρώτῳ Κτίσεων.

ΠΕΡΙ ΟΡΩΝ.

E LIBRO TERTIO.

8.

Plutarch. De fluv. I, 4 : Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνης μετὰ στρατεύματος εἰς Ἰνδίαν ἐλθόντος, καὶ τῶν

ARGOLICA.

2.

Dinias et Dercylus libro tertio invitum Tlepolemum cædem commisisse aiunt.

3.

Agias et Dercylus die vicesimo tertio Panemi mensis Ilium captum esse statuunt.

4.

Dercylus Thebani cujusdam, cui Dracontis (Areo Thebano nati) nomen, filiam Harmoniam esse dicit. Quo interfecto Cadmus Harmoniam duxit.

ÆTOLICA.

5.

Nascitur in Acheloo herba quæ myops vocatur : eam si quis in aquam jecerit et faciem lavarit, visum amittit, quem, simulac Dianam placaverit, recuperat, ut testatur Dercylus tertio Ætolicorum.

ITALICA.

6.

Hercules Geryonis boves per Italiam agens hospitio usus est Fauni regis, qui Mercurii fuit filius, ac patri immolare hospites solebat : is aggressus Herculem, ab ipso est trucidatus. Dercylus tertio Italicorum.

URBIUM ORIGINES.

7.

In Ilio Minervæ templo ardente, Ilius occurrens cælo delapsam Palladium eripuit, ac captus est luminibus, quod illud videri a viro nefas erat. Postmodo tamen placato numine visum recepit, testante Dercylo in primo De urbium originibus.

DE MONTIBUS.

8.

Quum Alexander Macedo in Indiam venisset cum exercitu, et indigenæ ei totis viribus resistere decernerent, elephas

25.

ἐγχωρίων κρίσιν ἐχόντων ἀντιπολεμεῖν αὐτῶν, Πῶρου τοῦ βασιλέως τῶν τόπων ἑλέφας αἰφνιδίως οἰστροπλήξ γενόμενος, ἐπὶ τὸν Ἥλιου λόφον ἀνέβη, καὶ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ χρῆσάμενος εἶπεν· Δέσποτα βασιλεῦ, τὸ γένος ἀπὸ Γηγασίου κατάγων, μηδὲν ἐξ ἐναντίας Ἀλεξάνδρου ποιήσης· Διὸς γάρ ἐστι Γηγασίος. Καὶ τελέσας τὸν λόγον ἔθανεν. Ἀκούσας δὲ τούτων ὁ Πῶρος, φοφοδελὴς τοῦ Ἀλεξάνδρου γόνασι προσέπεσεν, εἰρήνην αἰτούμενος· τυχὼν δὲ ὧν ἤθελε, τὸ ὄρος Ἐλέφαντα μετωνόμασεν· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν γ' Περὶ ὄρων.

9.

Plutarch. De fluv. 8, 4 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (πρὸ Λυκόρμα ποταμῷ) Λευκοῖον ἄνθος, ὃ μητρυιᾶς ὀνομασεῖσθαι, μαραινέται· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν γ' Περὶ ὄρων. Lege quæ antecedunt ap. Plutarchum.

ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

10.

Plutarch. De fluv. 19, 4 : Παράκειται (Ἀλφειῷ ποταμῷ) ὄρος, Κρόνιον καλούμενον ἀπ' αἰτίας τοιαύτης. Μετὰ τὴν γιγαντομαχίαν Κρόνος, τὰς Διὸς ἀπειλὰς ἐκκλίνων, εἰς ὄρος παρεγένετο Κτοῦρον, ὃ ἀπ' αὐτοῦ Κρόνιον μετωνόμασεν· λαθὼν δὲ πρὸς ὀλίγον καιρὸν, καὶ ἀφορμῆς δραξάμενος, διῆρεν εἰς Καύκασον τῆς Σκυθίας. Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ὄρει τούτῳ Κύνιδρος καλούμενος λίθος ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος· ὁσάκις γὰρ ἂν ἀστράψῃ Ζεὺς ἢ βροντήσῃ, τοσαυτάκις ἀπὸ τῆς ἀκρωρείας διὰ φόβον κυλιέται· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν α' Περὶ λίθων.

11.

Joh. Lydus De mens. p. 104 ed. Ræther. : Δέρ-

κυλλος δὲ φησιν, ὅτι γεννᾶται ἐν τῷ Ὑδάσπῃ ποταμῷ λίθος λυχνίς καλούμενος· οὗτος, σελήνης αὐξομένης, ἤχον μελωδίας ἀποδίδωσι. Eadem brevius in Boissonad. Anecd. I, p. 417. Plutarch. De fluv. 1, 2 de hoc lapide ait : Σελήνης δ' αὐξομένης εὐρίσκεται πρὸς μελωδίαν αὐλῶν.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

12.

Plutarch. de fluv. 10, 3 : Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ποταμῷ τούτῳ (Μαρσύῃ) βοτάνη, αὐλὸς ὀνομαζομένη, ἣν ἐὰν πρὸς ἄνεμον σείσῃ τις, μουσικὴν ἔχει μελωδίαν, καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν α' Σατυρικῶν.

DIEUCHIDAS

ΜΕΓΑΡΙΚΑ.

1.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 267, 9 Sylb. : Διευχίδας τε ὁ Μεγαρικὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Δευκαλιωνίας μετέλαβεν.

E LIBRO TERTIO.

2.

Harpocratio : Ἀγυιᾶς... Ἀγυιεύς δὲ ἐστὶ κίων εἰς ὃν λήγων, δν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. Ἰδίους δὲ εἶναι φασιν αὐτοὺς Ἀπολλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἄμφοιν. ... Φασὶ δ' αὐτὸ ἴδιον εἶναι Δωριέων, ὡς δῆλον ποιεῖ Διευχίδας (codd. Δευχίδας; em. Casaub.) ἐν τῇ γ' τῶν Μεγαρικῶν.

Pori, illius regionis regis, derepente astro percitus Solis collem adscendit, et vocem humanam depromens in hæc erupit : « Domine rex, qui a Gegasio genus ducis, ne quicquam contra Alexandrum suscipias : Jovis enim Gegasius est. » Et absoluto sermone occubuit. Quibus auditis Porus supplex Alexandri genua amplexus est pacem expetens ; quam quum consecutus esset, montem illum Elephantem nominavit, ut testatur Dercylus libro tertio De montibus.

9.

Nascitur in Lycorma fluvio flos Leucoium (*alba viola*), qui pronuntiatio novercæ vocabulo, statim marcescit, ut narrat Dercylus in tertio De montibus.

DE LAPIDIBUS.

10.

Adjacet Alpheo mons Cronius, id est Saturnius, ea de causa sic dictus. Post Gigantoniachiam Saturnus, Jovis minas declinans, ad montem Clurum pervenit, quem de se denominavit Cronium. Quum autem per aliquod tempus latuisset, rapta occasione, divertit in montem Caucasum

Syriæ. Provenit in eo monte lapis, quem ab eventu cylindrum vocant ; nam quotiescunque fulgurat aut tonat Jupiter, toties de cacumine præ timore volvitur, ut narrat Dercylus primo De lapidibus.

11.

Dercylus narrat nasci in Hydaspe lapidem, qui lychnis nominatur, qui crescente luna sonum melodicum edit.

12.

Nascitur in Marsya fluvio herba aulus, id est *lîdia*, dicta, quæ si ad ventum moveatur, musicos sonos edit, referente Dercylo libro primo Satyricorum.

MEGARICA.

1.

Dieuchidas Megaricus initium historiæ suæ e Deucalonia mutuatus est.

2.

Agyieus est columna in acutum desinens, quam pro foribus statuunt. Eas alii Apollini, alii Baccho, alii utrique sacras esse dicunt.... Aiunt vero proprium hoc esse Doriensium, ut exponit Dieuchidas in tertio Megaricorum.

Schol. Aristoph. Vesp. 875 : Περὶ τοῦ ἀγυιῶς Ἀπόλλωνος Διευχίδας (Διευχυίδας cod. Ven.; ἰδίως εὐτυχίας Ald.) οὕτως γράφει· « Ἐν δὲ τῷ Ιατρῷ τοῦτο διαμένει, καὶ ἐστὶ καὶ νῦν ἔστιν ὡς ἀγυιὺς τῶν Δωριέων οἰκησάντων ἐν τῷ τόπῳ ἀνάθημα. Καὶ οὗτος καταμηνύει ὅτι Δωριέων ἐστὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων· τούτοις γὰρ ἐπὶ τὰς στρατιάς * φάσματος οἱ Δωριεῖς ἀποιμιμούμενοι τὰς ἀγυῖας ἱστᾶσιν ἐστὶ καὶ νῦν τῷ Ἀπόλλωνι. »

Ιατρῷ κτλ.] cod. Ven. : Ιατρῷ τούτῳ δ. ἐστὶ καὶ νῦν ἔστι καὶ ὡς ἀγ. Unde Dindorf. conj. : ἐν δὲ τῷ Ιατρῷ τούτῳ διαμένει ἐστὶ καὶ νῦν, ἔστηκε βωμὸς ἀγ. Etiam sequentia mutila esse patet. Ceterum cf. Müller. Dor. I, 299.

3.

Schol. Pind. Nem. IX, 30 : Διευχίδας (sic Bæckh. pro v.g. Διευχυίδας) δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Μεγαρικῶν τὸ μὲν κενήριον Ἀδράστου ἐν Σικυωνί φησιν, ἀποκείσθαι δὲ αὐτὸν ἐν Μεγάρῳ.

E LIBRO QUARTO.

4.

Clemens Alex. Strom. I, p. 141, 46 Sylb. : Διευχυίδας γὰρ ἐν τετάρτῳ Μεγαρικῶν περὶ τὸ διακοσιοστὸν ἔτος ὑστερον τῆς Ἰλίου ἀλώσεως τὴν ἀκμὴν Λυκούργου φέρεται. Cf. Müller. Dor. I, p. 132 sq.

5.

Plutarch. Lycurg. c. 2 : Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς οὗκ Εὐνόμου λέγει τὸν Λυκούργον πατὴρ, ἀλλὰ Πρυτάνιδος καὶ τὸν Λυκούργον καὶ τὸν Εὐνόμον, οἱ δὲ πλεῖστοι σχεδὸν οὐχ οὕτω γενεαλογοῦσιν, ἀλλὰ Προκλέους μὲν τοῦ Ἀριστοδήμου γενέσθαι Σόον· Σόου δὲ Εὐρυπῶντα, τούτου δὲ Πρύτανιν, ἐκ τούτου δὲ Εὐνόμον, Εὐνόμου δὲ Πολυδέκτην ἐκ προτέρας γυναικὸς, Λυκούργον δὲ νεώ-

3.

Dieuchidas in tertio Megaricorum cenotaphium quidem Adraști Sicyone esse, ipsum vero corpus Megaris jacere ait.

4.

Dieuchidas in quarto Megaricorum circa ducentesimum post captam Trojam annum Lycurgum floruisse statuit.

5.

Simonides poeta Lycurgi patrem non Eunomum dicit, sed Prytanidem patrem Lycurgi et Eunomi; plerique vero non ita seriem generis deducunt, sed e Procle, Aristodemi filio, natum produunt Soum, huic filium suisse Eurypontem, hoc natum Prytanin, cujus filius Polydeces fuerit ex priore uxore, ex posteriore, cui Dionassæ nomen, Lycurgus, ut Dieuchidas narrat Lycurgum a Procle sextum, ab Hercule undecimum dicens.

6.

Homeri poemata ut vicium ordine et quasi tenore ab rhapsodis recitarentur, scripsit, tali modo, ut, ubi primus desineret, inde alter exciperet seriem. Magis ergo Solon

teron ἐκ Διωνάσσης, ὡς Διευχυίδας (scr. Διευχυίδας) ἱστορήκεν, ἔκτον μὲν ἀπὸ Προκλέους, ἐνδέκατον δὲ ἀπ' Ἡρακλέους.

E LIBRO QUINTO.

6.

Diog. L. I, 57, de Solone : Τὰ τε Ὀμήρου ζῆ ὑποβολῆς γέγραφε βραψωδεῖσθαι, ὅον δπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἀρχεσθαι τὸν ἐχόμενον. Μᾶλλον οὖν Σόλων Ὀμηρον ἐρώτισεν ἢ Πεισίστρατος, ὡς φησι Διευχυίδας ἐν πέμπτῳ Μεγαρικῶν. Cf. Welcker. Cycl. p. 378. 380.

E LIBRIS INCERTIS.

7.

Athenæus VI, p. 262, F : Διευχυίδας δ' ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς * * τὰς καλουμένας (φησὶν) Ἀραιὰς (μεταξὺ δὲ τῆς Κνίδου καὶ τῆς Σύμης εἰσί), γενομένης διαφορᾶς τοῖς συνεξορμήσασιν τῷ Τριόπᾳ μετὰ τὸν ἐκεῖνου θάνατον, καὶ τῶν μὲν εἰς τὸ Δωτιον ἀναχωρησάντων, οἱ μὲν μετὰ Φόρβαντος μέναντες εἰς Ἰηλυσὸν ἦλθον, οἱ δὲ μετὰ Περιέργου τὴν Καμερίδα κατέσχον. Τότε λέγεται καταράσασθαι τὸν Περιέργον τῷ Φόρβαντι, καὶ διὰ τοῦτο τὰς νήσους Ἀραιὰς κληθῆναι. Ναυαγήσας δ' ὁ Φόρβας καὶ Παρθενία, ἡ τοῦ Φόρβαντος καὶ τοῦ Περιέργου ἀδελφῇ, διενήξαντο εἰς Ἰηλυσὸν περὶ τὸν καλούμενον τόπον Σχεδίαν. Καὶ αὐτοῖς περιτυχὼν Θαμνεὺς, ὃς ἐτύγχανε κατὰ τὴν Σχεδίαν κυνηγετῶν, ἦγεν ὡς ξένισον εἰς οἶκον, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέστειλεν ἀπαγγελοῦντα τῇ γυναικὶ τὰπιτήδεα παρασκευάζειν, ὡς ἀγοντὸς αὐτοῦ ξένους. Ἐλθὼν δ' εἰς οἶκον, ὡς οὐδὲν εὔρε παρασκευασμένον, αὐτὸς ἐπιβάλων τὸν σίτον ἐπὶ τὸν ἀλετῶνα, καὶ τᾶλλα τὰκόλουθα, ἔπειτα ἀλέσας ἐξένισεν αὐτούς. Καὶ ὁ Φόρβας οὕτως ἐπὶ τῷ ξενισμῷ

quam Pisistratus Homerum illustravit, ut in quinto Megaricorum Dieuchidas ait.

7.

Dieuchidas in Megaricis hæc scribit : « Circa Aræas insulas (sunt hæc inter Cnidum et Symen) orto post Triopæ obitum inter eos, qui cum illo expeditionem susceperant, dissidio, aliisque domum repetentibus, Phorbas cum suis manens, Ialysum venit; Periergus vero cum suis Camiridis portum tenuit. Tunc dicitur Phorbantem diris imprecationibus proscutus esse Periergus; indeque aiunt Aræas (ab eisdem illis imprecationibus) nominatas insulas esse. Igitur naufragium passus Phorbas, cum Parthenia, Phorbantis et Periergi sorore, Ialysum enatavit, et eo loco, cui Schedia nomen, terram attigit. In quos incidens Thamneus, qui forte circa Schediam venabatur, domum suam eos deduxit hospitio excepturus, præmisso servo qui uxori nunciaret, ut pararet necessaria hospitibus quos esset adducturus. Verum quum domum pervenisset, nihilque offendisset paratum, ipse frumentum in molam conjectum moluit; reliquisque rebus paratis, cibavit hospites. Qua hospitali benignitate ita delectatus Phorbas est, ut in extremo vitæ

ἦσθη, ὥς καὶ τὸν βίον τελευτῶν ἐπέσκηψε τοῖς φίλοις, δι' ἐλευθέρων τοὺς ἐναγισμοὺς ἐπιτελεῖν αὐτῷ, καὶ τὸ ἔθος διαμένει ἐν τῇ θυσίᾳ τοῦ Φόρβαντος. Ἐλευθεροὶ γάρ εἰσιν οἱ διακονοῦντες, δούλῳ δὲ προσελθεῖν οὐκ ἔστιν ὄσιον. » Cf. Müller. *Dor.* I, p. 107. Aristidis fr. 24.

8.

Schol. Apollon. Rhod. I, 517 : Διευχίδας (vg. Διρηχίδας) δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς ἱστορεῖ, ὅτι Ἀλκαθούς ὁ Πέλοπος διὰ τὸν Χρυσίππου φόνον φυγαδευθεὶς ἐκ Μεγάρων, ἀπήρχετο κατοικησῶν εἰς ἑτέραν πόλιν. Καὶ δὴ περιπεσὼν λένοντι λυμαινομένῳ τὰ Μέγαρα (ἐφ' ὅν καὶ ἕτεροι ἦσαν ἀπεσταλμένοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μεγάρων) καταγωνίζεται τοῦτον, καὶ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ εἰς πῆραν θέμενος, ἐπανῆλθεν αὐθις εἰς τὰ Μέγαρα. Καὶ ἀπαγγελλόντων τῶν ἀπεσταλμένων ἐπὶ τὴν θῆραν, ὅτι αὐτοὶ εἰσιν οἱ καταγωνισμένοι τὸ θηρίον, προσκομίσας τὴν πῆραν, ἤλεγξεν αὐτούς. Διόπερ θύσας τοῖς θεοῖς ὁ βασιλεὺς, τὸ τελευταῖον τὴν γλῶσσαν ἐπέθηκε τοῖς βωμοῖς· καὶ ἀπὸ τότε ἔθος τοῦτο διέμεινεν Μεγαρεῦσι. Φιλόχορος δὲ (fr. 173) ἐν τῷ Περὶ θυσίων x. τ. λ. Cf. Müller. *Dor.* I, p. 229.

9.

Idem ibid. I, 118 : Ἀμυθάνας, τοῦ Κρηθέως, τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἑλλήνος, τοῦ Διὸς καὶ Δωρίππης, γίνε-ται Μελάμπους, ὥς φησι Διευχίδας (vg. Διρηχίδας; cod. Par. Διρυχίδας). Κληθῆναι δὲ αὐτὸν οὕτως διὰ τὸ τεκοῦσαν τὴν μητέρα ἐκθεῖναι αὐτὸν εἰς σὺνδενδρον τόπον, τοὺς δὲ πόδας μελανθῆναι τῷ ἡλίῳ, ἀσπίους ὄντας.

spiritu inungeret amicis, ut per liberos homines inferias sibi fieri curarent. Qui mos constanter dein in Phorbantis sacro duravit : ministrant enim liberi homines ; servisque accedere nefas habetur. »

8.

Dieuchidas in Megaricis narrat Alcathoum Pelopis filium ob cæsum Chrysaippum Megaris abiisse in exilium, aliaque in urbe sedem figere voluisse. Incidisse tum in leontem Megara infestantem, contra quem complures a rege Megarensium emissi fuerant. Hunc Alcathous interfecit, atque linguam ejus in peram suam condens Megara rediit. Et quum ii qui in venationem emissi erant, nuntiarent ipsos bestiam debellasse, peram ille afferens coarguit eos. Quare sacra diis faciens rex, postremo linguam in aris ponit, qui mos ab hoc inde tempore apud Megarenses mansit.

9.

Amythaon, Crethei, Æoli, Hellenis, Jovis et Dorippes filius, pater est Melampodis, testante Dieuchida. Melampus vero inde est nominatus, quod in lucem editum mater exposuerit in locum arboribus consitum, ita tamen ut pedes, extra umbram positi, solis radiis nigrescerent.

10. 11.

Scirphæ, oppidum Phocidis. Gentile Scirphius et Scirphæus, teste D. — Gerania, mons Megaridis, ut D. ait.

10.

Steph. Byz. : Σκίρραι, πόλις Φωκική. Τὸ ἐθνικὸν Σκίρριος καὶ Σκίρφατος, ὡς Διευχίδας φησιν.

11.

Harpocratio : Γερανία... ἔστι δὲ ὄρος Μεγαρίδος, ὡς Διευχίδας.

12.

Parthenius Erot. c. 13. Περὶ Ἀρπαλύκης. Ἱστορεῖ Εὐφορίων Θρακὶ καὶ Δεκτάδας (I. Διευχίδας). Κλύμενος δὲ ὁ Τελέως ἐν Ἀργεὶ γήμας Ἐπικάστην γεννᾷ παῖδας, ἄρρενας μὲν Ἰδαν καὶ Θήραγρον, θυγατέρας δὲ Ἀρπαλύκην, πολὺ τι τῶν ἡλικίων θηλειῶν κάλλει διαφέρουσαν. Ταύτης εἰς ἔρωτα ἐλθὼν χρόνον μὲν τινα ἐκαρτέρει καὶ περιτὴν τοῦ παθήματος· ὥς δὲ πολὺ μᾶλλον αὐτὸν ὑπέρρει τὸ νόσημα, τότε διὰ τῆς τροφῆς κατεργασάμενος τὴν κόρην, λαθραίως αὐτῇ συνῆλθεν. Ἐπεὶ μέντοι γάμου καιρὸς ἦν καὶ παρῇν Ἀλάστορα, εἰς τῶν Νηλειδῶν, ἀξόμενος αὐτὴν, ᾧ καθωμολόγητο, παραχρῆμα μὲν ἐνεγείρισε, πάνυ λαμπροὺς γάμους δαΐσας· μεταγνοὺς δὲ οὐ πολὺ ὕστερον διὰ τὸ ἐκφρων εἶναι καταθεῖ (μεταθεῖ Schneid.) τὸν Ἀλάστορα, καὶ περὶ μέσῃ ὁδῶν αὐτῶν ἡδὴ ὄντων, ἀφαιρεῖται τὴν κόρην, ἀγόμενός τε εἰς Ἄργος ἀναφανδὸν αὐτῇ ἐμίσγητο. Ἡ δὲ δεινὰ καὶ ἔκνομα πρὸς τοῦ πατρὸς ἀξιοῦσα πεπονθέναι, τὸν νεώτερον ἀδελφὸν κατακόπτει, καὶ τινος ἑορτῆς καὶ θυσίης παρ' Ἀργείοις τελουμένης, ἐν ᾗ δημοσίᾳ πάντες εὐωχοῦνται, τότε σκευάσασα τὰ κρέα τοῦ παιδὸς παρατίθει τῷ πατρί. Καὶ ταῦτα δράσασα αὐτὴ μὲν εὐχαμένη θεοῖς ἐξ ἀνθρώπων ἀπαλλαγῆναι, μεταβάλλει τὴν ὄψιν εἰς καλγίδα ὄρνιν· Κλύμενος δὲ, ὡς ἐννοίαν ἔλαβε τῶν συμφορῶν, διαχρῆται ἑαυτὸν.

12.

DE HARPALYCE. Scribit Euphorion ad Thracem et Dieuchidas. Clymenus Telei filius Argis uxore ducta Epicaste, filios genuit masculos quidem Idam et Theragrum, filiam vero Harpalycen, multum sane comæteas puellas formæ præcellentem. In ejus amorem Clymenus incidit, et tempore quidem aliquo se continebat ac superabat affectum. Quum autem multo magis incresceret morbus, per nutricem conciliavit sibi puellam, ac clam cum ea coivit. Postea vero ubi nuptiarum tempus advenisset, adessetque Alastor, cui desponsata erat, unus Nelidarum, eam ducturus, statim sane splendidis nuptiis instructis eam illi concessit. Pœnitentia autem non longe post ductus propter amentiam, Alastorem insequitur e medioque itinere aufert puellam, ductamque Argos palam habuit pro uxore. Illa autem gravia atque enormia se passam a parente existimans, juniorem fratrem inactat, ac festo quoque sacrificiorum apud Argivos die, in quo publice omnes convivabantur, apparatus pueri carnes parenti apponit : quo perpetrato a diis petiit ex hominibus auferri. Mutata itaque est in chalcidem avem. Clymenus autem mente calamitates suas volvens, se ipsum interemit.

« Alios auctores secutus est Hyginus fab. 206, ubi Clymenus non Telei sed Schœnei filius dicitur et suam ipse filiam occidit. » *Meineke* ad Euphor. p. 74. — Δεινάρδας] Διευχίδας conjecit Gale, quod probant *Meinekios*, *Legrand* et *Passovius*. Bast. (epist. crit. p. 231) maluit Ἀθανάδας (Ἀμβρακικῶν auctor). Conjicere etiam possis Ἀρετᾶδας (Cnidius).

DINARCHUS.

Demetrius Magnes Περὶ ὁμωνύμων ap. Dionys. Hal. De Dinarch. c. 1 (tom. V, p. 631 R.) : Δεινάρχοις δ' ἐνετύχομεν τέτταρσιν· ὧν ἑστίν ὁ μὲν ἐκ τῶν ῥητόρων, τῶν Ἀττικῶν· ὁ δὲ τὰς περὶ Κρήτην συναγῆχε μυθολογίας. Ὁ δὲ πρεσβύτερος μὲν ἀμφοῖν τούτοις, Ἀήλιος δὲ τὸ γένος, πεπραγματευμένος τοῦτο μὲν ἔπος, τοῦτο δὲ πρᾶγμα (γράμμα Bentl.). τέταρτος δὲ ὁ περὶ Ὀμηρον λόγον συνθετικῶς.

Delii poetæ meminit Euseb. Chron. p. 292 ed. Mai., ad an. Abrah. 712 : *Ut nonnulli aiunt, Bacchi gesta resque ejus in India, itemque Lyeurgi et Actæonis et Penthei, et quomodo Bacchus in prælio adversatus periiit, uti dicit Dinarchus poeta, non rhetor. Qui autem voluerit, licet ei adhuc spectare Bacchi sepulcrum Delphis juxta aureum Apollinem.* Sequuntur alia ex Philochoro (fr. 23), qui Dinarchum laudasse videtur. Cf. *Cyrril. C. Jul. X*, 341 : Ὁ Δεινάρχος ποιητὴς οὐκ ἄσκημος ὧν τὰς Διονύσου πράξεις ἀφηγούμενος, ὅσα τε αὐτῷ πεπότηται, καὶ μὴν καὶ Ἀκταίονα καὶ Λυκοῦργον ὅπως εἴη πεφονευκῶς, εὖ μάλα διειρηκῶς ἀνηρῆσθαι καὶ αὐτὸν ὑπὸ Περσέως καὶ κεχρηδεῦσθαι παρὰ τὸν χρυσοῦν Ἀπόλλωνα. *Augustin. Civ. D. XVII*, 12. *Cedrenus I*, p. 24. *Syncell. p.* 162. *Tatian. C. Gr. VIII*, 251. *Lobeck. Agl. p.* 573. Cf. etiam *Malala p.* 45 ed. Bonn., ubi postquam narraverat cur Bæoti Lycurgum contra Bacchum Bæotie imperio positurum auxilio advocaverint, pergit : Καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ Διόνυσος, ὅτι ὠπλίσατο κατ' αὐτοῦ, ἔφυγε τὸν Λυκοῦργον· καὶ εἰς Δελφοὺς ἀπελθὼν ἐκεῖ τελευτᾷ. Καὶ ἐτέθη τὸ λείψανον τοῦ αὐτοῦ Διονύσου ἐκεῖ ἐν σορῶ· καὶ τὰ ὅπλα δὲ αὐτοῦ αὐτὸς ἐκεῖ εἰς τὸ ἱερὸν ἐκρέμασε, καθὼς Δεινάρχος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο περὶ τοῦ αὐτοῦ Διονύσου. Ibi Δεινάρχος pro vulg. Δήμαρχος correxit Bentlej. Ad *Millium Ep. p.* 72 Ox.

Prosaicum de Delo scriptum, sive *Δηλιακὸν* sc. λόγον, memorat *Dionys. l. l.* : Δηλιακός· Ἀπολλωνος καὶ Ῥοιοῦς τῆς Σταφύλου· ὁδὸς οὐ τοῦ ῥήτορος ἀλλ' ἑτέρου τινὸς συγγραφέως ἐστὶ. *Δηλοὶ* δ' ἐκ τοῦ τρόπου καὶ τοῦ χαρακτῆρος, ἀρχαῖος ὧν καὶ περιτρέχων τὴν τοπικὴν Δήλου καὶ Αἰέρου ἱστορίαν.

Ap. *Dionysium Halicarnassensem* (Exc. de Virt.

tom. IV, p. 2362 R.) templi Junonis expilandi consilium Pyrrho suggessisse dicuntur οἱ κάκιστοι καὶ ἀνοσιώτατοι τῶν φίλων, Εὐήγορος (1. Εὐαγόρας) Θεοδώρου καὶ Βάλακρος Νικάνδρου καὶ Δεινάρχος Νικίου, τῶν ἀθέων καὶ ἐξαγίστων δογμάτων ζηλωταί. Tempora obstant ne ille Dinarchus veteris religionis contemptor idem sit cum nostro scriptore.

Inserere huc liceat mentionem *DIONIS ACADÉMICI*, qui de *Ægypto* quædam scripsisse videtur, si quid ex unico loco Athenæi colligere licet. Etenim *Athenæus Ep. I*, p. 34, B : Ἑλλάνικος δὲ φησιν, ἐν τῇ Πλινθίνῃ πόλει Αἰγύπτου πρώτη εὐρεθῆναι τὴν ἀμπελον. Διὸ καὶ Δίων, ὁ ἐξ Ἀκαδημίας, φιλοίνους φησὶ καὶ φιλοπότης τοὺς Αἰγυπτίους γενέσθαι· εὐρεθῆναι τε βοήθημα παρ' αὐτοῖς, ὥστε τοὺς διὰ πέναν ἀποροῦντας οἴνου τὸν ἐκ τῶν κριθῶν γεγόμενον πίνειν· καὶ οὕτως ἥδεσθαι τοὺς τοῦτον προσφερομένους, ὥς καὶ ἄδδιν καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ πάντα ποιεῖν, ὅσα τοὺς ἐξοίνους γινομένους.

Dionem hunc Academicum tamquam ἀρχιπρεσβευτὴν legationis, quam Alexandrini Romam adversus Ptolemæum Auletæ miserunt, commemorat *Strabo XVII*, p. 796 (Cf. *Cicero Pro Cælio c.* 10; *Academ. II*, 4). Fortasse idem est cum *Ælio Dio*, quem de rebus Alexandriæ scripsisse infra videbimus.

DIOGENES CYZICENUS.

Suidas : Διογένης [ἢ Διογενιανὸς] Κυζικηνὸς, γραμματικός. Ἐγραψε Πάτρια Κυζίκου· Περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημείων, Περὶ ποιητικῆς, Περὶ στοιχείων.

Is qui de Cyzico scripsit, apud *Stephanum* constanter audit *Diogenes*; quare verba ἢ Διογενιανὸς unciis inclusi, quippe quæ *Suidæ* debere videantur diversa confundenti. Erroris origo fortasse in eo quærenda, quod *Suidas* opera grammatica Περὶ τῶν ἐν τ. β. σημείων, Περὶ ποιητικῆς, Περὶ στοιχείων, in codice aliquo depravato *Diogeni* tributa reperiret, quum ab aliis rectius tribuerentur *Diogeniano* (*Heracleotæ Pontico*) grammatico, *Hadriani* temporibus claro. Vide *Bernhardy* ad *Suid. l. l.* Contra *Rankius De Hesych. p.* 56 non ea tantum, quæ h. l. *Suidas* recenset, sed præterea etiam libros Περὶ ποταμῶν, λιμνῶν, κρηνῶν, ὄρων, ἀκρωρείων, et Περὶ ποταμῶν (ubi παροιμιῶν emend. *Schottus*, *Küster.*, *Schneidewin.* in *Paræm. p.* xxvii) κατὰ στοιχεῖον ἐπίτομον ἀναγραφὴν, Συναγωγὴν καὶ πίνακα τῶν ἐν πάσῃ τῇ γῇ πόλεων, καὶ

τὰ λοιπά, quos Diogeniano Suidas dedit, Diogeni Cyziceno nostro vindicandos esse opinatur. Ceterum in operibus istis Περὶ ποταμῶν etc. atque in ethnicis res non tam geographice tractatas, quam ad rationes grammaticæ accommodatas esse Küsterus aliique recte monuerunt. Historicum Diogeniani opus non novi, nisi quod semel ap. Etym. M. p. 34, 5, nescio an perperam, laudantur Χρονικά : Αἴλιος ὁ Ἀδριανὸς ὁ βασιλεὺς ἐκαλεῖτο· ἔθεν Αἴλιοι χρηματίζουσι· καὶ Αἴλῖα πόλις Παλαιστίνης· ὁ πολίτης Αἰλιώτης. Ὅτι δὲ Αἴλιος ἐκαλεῖτο, Διογενιανὸς ἐν τοῖς Χρονικοῖς φησιν. — Ex titulo Πάτρια Κυζίκου conjeceris seri ævi scriptorem Diogenem nostrum esse. Nam ut ab antiquioribus scriptoribus titulus ille alienus, sic Byzantino ævo frequentissimus est.

ΠΕΡΙ ΚΥΖΙΚΟΥ.

1.

E LIBRO PRIMO.

Stephan. Byz. : Βέσβικος, νησίδιον περὶ Κύζικον, ὡς Διογένης ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῃ περὶ τῶν ἑπτὰ τῆς πατρίδος νήσων, λέγων· « Προκόννησος καὶ Φοῖβη καὶ Ἀλόνη καὶ Φυσία καὶ Ὀφιόεσσα καὶ Βέσβικος, γόνιμοι καὶ λιπαραί. »

Περὶ τῶν ἑπτὰ τ. π. ν.] ita scribendum esse jam Vossius p. 430 significavit vertens *de septem patriæ suæ insulis*, quamquam in eo errasse mihi videtur, quod totum opus de insulis istis fuisse credit; quum nihil nisi caput libri primi operis De Cyzico citari consentaneum sit. Codd. : ἐν πρώτῃ τῶν ἑπτὰ περὶ τῆς π. ν. Bernhardius legi vult ἐν πρώτῃ Περὶ τῶν τῆς π. ν., deleto ἑπτὰ. Cujus rei causam idoneam non video, etsi in sequentibus sex tantum insulæ memorantur. Rankius De Hesych. p. 55 in vulgata asquiescens septem operis libros fuisse putat, orationem vero ita distingui vult, ut νήσων ad verba Cyziceni scriptoris revocaretur. Quod merito improbavit Bernhardt. « Nam et obest λέγων, ait, præter Stephani morem inculcatum, et ipsa formulæ insolentia, ἐν πρώτῃ τῶν ἑπτὰ, cujus ad integritatem requirebatur saltem τῶν εἰς ἑπτὰ. » — De Besbico ante Rhyndaci ostia conti-

nenti olim juncta cf. Plin. II, 88. V, 22; Agathoclis fr. 1 (tom. IV, p. 12); Strabo p. 576. Forbiger. *Alt. Geogr.* II, p. 160 sq.

2.

Idem : Ἀδράστεια, μεταξὺ Πριάπου καὶ τοῦ Παρίου, ἀπὸ Ἀδράστου βασιλέως, ὃς καὶ πρῶτος ἰδρύσατο τὸ Νεμέσεως ἱερόν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ χώρα Ἀδράστεια καὶ Ἀδραστιάς πεδῖον, καὶ ἡ πόλις Διογένης οὕτως ἐν πρώτῃ [Περὶ] Κυζίκου φησὶν ἀπὸ Ἀδραστιάς κεκληθῆσαι, μιᾶς τῶν Ὀρεστεϊάδων νυμφῶν. De re vide Marquardt. *Cyzicus* p. 110 sqq.

3.

E LIBRO TERTIO.

Idem : Ζέλεια, πόλις Τρωάδος... Ἔστι καὶ Ζέλεια φρούριον Κυζίκου, ὡς Διογένης ἐν τρίτῃ Περὶ Κυζίκου. Cf. Marquardt. *Cyzicus* p. 22.

DIOGENIS ΠΕΡΣΙΚΑ.

4.

Clemens Alex. Protr. I, p. 19, 31 Sylh. : Περσῶν δὲ οἱ μάγοι τὸ πῦρ τετιμηκασιν καὶ τῶν τὴν Ἀσίαν κατοικούντων πολλοὶ, πρὸς δὲ καὶ Μακεδόνες, ὥς φησι Διογένης ἐν πρώτῃ Περσικῶν. Eadem in pagina Clemens de eadem re laudat Dinonem (fr. 9). Diogenem hunc Cyzicenum esse suspicor. Ceterum cf. not. ad Dioclis Peparethii fr. 3.

DIOGENES SICYONIUS, ὁ γράψας τὰ περὶ Πελοπόννησον, inter varios Diogenes recensetur ap. Diog. L. VI, 81.

Apud Parthen. Erot. c. 6 pro Διογένης καὶ Ἡγήσιππος ἐν Παλληνιακοῖς legendum est Θεαγένης κτλ. — Antonius Diogenes qui τὰ ὑπὲρ Θούλην ἄπιστα scripsit (Porphyrius Vit. Pyth. c. 8. Photius cod. 166. Servius ad Virg. Georg. I, 30. Photii excerpta ed. Passov. una cum Parthenio), sicuti reliqui ejus nominis auctores, ad nos nihil pertinet.

DE CYZICO.

1.

Besbicus, parva insula non longe a Cyzico dissita, ut testatur Diogenes in primo, de septem patriæ insulis dicens : « Proconnesus et Phrebe et Alone et Physia et Ophioessa et Besbicus, feraces et pingues. »

2.

Adrastea inter Priapum et Parium, ab Adrasto rege, qui etiam primus Nemesis fanum consecravit. Vocabatur et regio Adrastea et Adrasteæ campus, et urbs. Diogenes in primo

De Cyzico nomen illud inditum esse ait ab una ex Oresteidibus nymphis.

3.

Zelea, urbs Troadis. Est etiam Zelea Cyzici castellum, ut Diogenes in tertio De Cyzico ait.

PERSICA.

Persarum magi ignem coluerunt, sicuti etiam alii multi Asiam inhabitantes, nec non Macedones, ut Diogenes ait primo Persicorum.

DIONYSIUS CHALCIDENSIS.

Dionysius Chalcidensis De urbium originibus scripsit libros quinque. Testis est Scymnus Chius v. 115, ubi prae ceteris auctoribus se usum esse dicit Eratosthene,

Ἐφόρου τε καὶ τῶν τὰς κτίσεις εἰρηκότι
ἐν πέντε βίβλοις Χαλκιδεὶ Διονυσίῳ.

Quodsi ordine chronologico scriptorum nomina se excipiunt, Ephoro Dionysius antiquior est. Opinioni favet Plinius IV, 21 (fr. 9), qui de Eubœa loquens laudat *Dionysium et Ephorum*; nam Chalcidensem innui vix dubium esse potest. Porro Strabo (fr. 7) de Mysis Bithyniæ veterum testimonia recensens: Πρῶτον, αἶτ, μαρτυρήσει Σκύλαξ... εἶτα Διονύσιος ὁ τὰς Κτίσεις συγγράψας. Schol. Apollon. I, 538 (fr. 6) a junioribus ad antiquiores, ut videtur, progrediens excitat: Suidam et Aristotelem, qui de Eubœa scripserunt, τὸν τοῦς Φρυγίους λόγους γράψαντα, Daimachum, Dionysium Chalcidensem. Certiora indicia desidero; ex iis quæ præbentur, colligas Dionysium floruisse circa 350 a. C. vel etiam paullo prius.

A Tatiano Or. adv. Gr. c. 49, inter eos qui de Homeri genere et ætate dixerint, præter Theagenem, Stesimbrotum, Antimachum, asseruntur Ἡρόδοτος ὁ Ἄλις. καὶ Διονύσιος ὁ Ὀλύνθιος, deinde Ephorus, alii. Nescio an Olynthius ille a Nostro non sit diversus (*). Chalcidenses φιλαπόδημοι Dicæarcho sunt; Olynthus Chalcidensium colonia; Homeri historia haud uno modo cum Κτίσει Ἰωνίας conjungebatur.

In fragmentis Dionysius noster sexies (fr. 1. 5. 6. 10. 11. 13) nominatur ὁ Χαλκιδεύς, semel (fr. 12) ὁ Ἀθηναῖος; contra Dionysius poeta ille et orator et πολιτικός, quem omnes novimus, quum ceteris sit Atheniensis, Photio et Suidæ (v. Θουριόμαντις; τὴν γὰρ εἰς Σύβαριν ἀποικίαν οἱ μὲν Λάμπωνι ἀνατιθέασιν... οἱ δὲ τῷ Χαλκιδεὶ Διονυσίῳ κτλ.) dicitur Chalcidensis. Putari igitur possit Κτίσεων auctorem eundem esse cum Dionysio poeta. At parum hoc probabile. Chalcidem patriam poetæ pepererit τῷ

(*) Simili modo Ehippium Olynthium ab Arriano dici Chalcidensem probabiliter statuit Geier.

URBIUM ORIGINES.

1.

Arcades videntur ante lunam fuisse, ut etiam Eudoxus in Periodo ait. Theodorus vero in vicesimo nono paullo ante Herculis contra Gigantes bellum lunam apparuisse dicit.

χαλκοῦ cognomen et stupor librariorum (Cf. Osann. *Beitrage z. gr. u. rœm. Lit.* fasc. I, p. 80. Schiller. De Thuriorum Rep. p. 16). Vice versa ex Dionysio Chalcidensi nasci potuit D. ὁ χαλκοῦς, hinc deinceps ὁ Ἀθηναῖος. Quamquam hoc fortasse argutius est quam verius (v. not. ad fr. 12).

De auctoritate scriptoris ut bene auguremur, inprimis faciunt verba Scymni modo appicta, ac facile principem inter Κτίσεων auctores locum Dionysius obtinuerit. Certe malam ei notam ex parcis quæ perdurarunt fragminibus adspargere non licet. Si qua minus recte posita, sunt ea ejusmodi, ut summi nominis scriptorum exemplo excusari queant. Quod dispositionem operis attinet, nihil nisi chronologici ordinis indicia ex reliquiis (1. 2. 2 a) eruere potui.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Schol. Apollon. Rh. IV, 264: Οἱ Ἀρκάδες δοκοῦσι πρὸ τῆς σελήνης γεγονέναι, ὡς καὶ Εὐδοξος ἐν τῇ Περιόδῳ. Θεόδωρος δὲ ἐν εἰκοστῇ ἐνάτῳ (ἐν κβ' cod. Par.), ὀλίγω πρότερον φησὶ τοῦ πρὸς τοὺς γίγαντας πολέμου Ἡρακλέους τὴν σελήνην φανῆναι. Καὶ Ἀρίστων ὁ Χίος ἐν ταῖς Θέσεσι (Κτίσει em. Rutgersius), καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς ἐν πρώτῳ Κτίσεων τὰ αὐτὰ φασὶ καὶ ἔθνος δὲ Ἀρκადίας Σεληνίτας εἶναι. Μνασείας δὲ κτλ. Sequuntur sententiæ Mnaseæ, Aristotelis, Duridis. Totum locum Musurus transtulit in schol. Ald. ad Aristoph. Nub. 397 (p. 431 ed. Dübner.). Cf. Eudoc. p. 481.

E LIBRO TERTIO.

2.

Harpocrat. v. Ἡφαιστία: Ὅτι β' πόλεις ἦσαν τῆς Ἀθήνου Μύρρινά τε καὶ Ἡφαιστία δηλοῖ καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς ἐν γ' Κτίσεων.

Crameri Anecd. Ox. IV, p. 271: Χαλκιδεῖς οἱ ἐν Εὐβοίᾳ τοῖς ῥήμασι τοῖς συντασσομένοις δοτικαῖς αἰτιατικὰς πρότερον ἐπιφέροντες τὰς δοτικὰς συνάπτουσιν· ὅσον Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς· « Μυρρίνην τὴν Ἀμαζονίδα περιβλεψάμενος, ἔδωκεν αὐτῇ τὰς ἄλλας Ἀμαζονίδας μετακαλέσασθαι. »

Atque Ariston Chius in Originibus et Dionysius libro primo Originum eadem narrant, atque populum Arcadiæ Selenitas esse.

2.

Duas fuisse Lemni urbes Myrrhinam et Hephæstiam etiam Dionysius Chalcidensis tertio Originum declarat.

E LIBRO QUINTO.

2 a.

Harpocratio : Ἡραῖον τεῖχος... χωρίον ἐστὶν ἐν Θράκῃ οὕτως ὀνομαζόμενον, ὑπὸ Σαμίων δὲ οἰκίσθη, ὥς φησι Διονύσιος ἐν ἐ' Κτίσεων. Cf. Etym. M., Suidas, Photius, Steph. B. s. v. Herodot. IV, 90. Circa Ol. 30 Samios eo misisse colonos suspicatur Panofka De reb. Samior. p. 23.

E LIBRIS INCERTIS.

3.

Photius Lex. : Πραξιδική, θεὸς, ἥ κεφαλὴν μόνον ἰδρύνοντο. Μνασείας δὲ ἐν τῷ Περὶ Εὐρώπης Σωτήρος καὶ τῆς ἀδελφῆς Πραξιδικῆς γενέσθαι Κτήσιον υἱόν, καὶ θυγατέρας Ὀμόνοϊαν καὶ Ἀρετὴν· αὗται ἀπὸ τῆς μητρὸς Πραξιδικῆς κληθῆναι. Διονύσιος δὲ ἐν Κτίσεσιν Ὠγύγου θυγατέρας· Ἀλκομενίαν, Θελξινίαν, Αὐλίδαν, αὗται ὕστερον Πραξιδικῆς ὀνομασθῆναι. Eadem Suidas. V. Müller. Min. p. 129.

4.

Photius Lex. : Τελμισσεῖς οἰκοῦσιν ἐν Καρίᾳ, ἀπέχοντες ἕ' στάδια Ἀλικαρνασσοῦ, ὥς Πολέμων (fr. 35). Τελμισσὸς δὲ πόλις ἐν Λυκίᾳ ἀπὸ Τελμισσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μιᾶς τῶν Ἀντήνορος θυγατέρων, ἥ ἐμύγη εἰς σκύλακα μεταβαλὼν· διὸ καὶ τερασκόπον αὐτὸν ἐποίησεν, ὥς Διονύσιος ἐν Κτίσεσιν. Eadem Suidas, Apostol. XVIII, 25.

De Telmisso urbe in Lyciæ et Cariæ confiniis sita, ac modo huic modo illi regioni annumerata, vide Strabon. XIV, p. 665, Steph. Byz. v. Τελμισσός, Eustath. ad Dionys. 859, Plin. H. N. V, 27, Liv. XXXVI, 16, Mela I, 15, 3, Arrian. Exp. Al. I, 24, II, 3. *Fan der Chys* in Comment. ad Arrian. geogr. p. 31. Cariæ urbs edicto assignata videtur ab Alexandro M. vel a Ptolemæis. Cf. Niebuhr. Opusc. p. 288 sq. — *Qua in urbe excelluit aruspicum disciplina*, Cic. De Div. I, 41; *Nec quisquam dixit quomodo (ars magica) venisset*

2 a.

Heræum tichus, locus Thraciæ sic dictus, a Samiis incolis frequentatus, ut ait Dionysius quinto Originum.

3.

Praxidice, dea cujus caput solum [in templis aliisve locis publicis] collocare solebant. Mnaseas vero in opere De Europa ait Soteris et sororis Praxidices fuisse Ctesium, filias vero Concordiam et Virtutem, quæ a matre Praxidicæ vocatæ fuerint. Dionysius vero in Originibus ait Ogygis filias fuisse Alalcomeniam, Thelxiniam, Aulidem, quæ postea Praxidicæ vocatæ fuerint.

4.

Telmessus urbs in Lycia, a Telmisso Apollinis filio et una

Telmessus, religiosissimam urbem, Plinius H. N. XXX, 1, 2. — Quos Photius τερασκόπους dicit, Herodoto I, 78 sunt ἐξηγηταὶ Τελμισσεῖς (*religionum interpretes* Cic. De legg. II, 26), quos Ctesius de portento Sardibus edito consuluit. Cf. Ruhnke. ad Tim. p. 110. — Filia Antenoris intelligenda est, nisi fallor, Κρινώ, quam νήπιον φέρουσαν in Lesche Delphica pictam vidit Pausan. X, 27 extr. Conferre licet Κρίνιν Apollinis Sminthei sacerdotem ap. Polemon. fr. 31. De quibus nominibus v. Welcker. *Cycl.* p. 152, 154. — εἰς σκύλακα μ.] Cum hac fabulæ adoratione componi velim nomen sacerdotale cum Apollinea religione conjunctum, Λάκιος (ab ἔλακε), quibuscum recte Welckerus p. 209 jungit nomina Πάκιος et Βράγχος. Cf. Müller. *Dor.* I, p. 224, 226. Eodem refero Βάττον Cyrenensem, qui eo nomine est sacerdos Apollinis. De Telmisso v. Stephan. Byz. v. Γαλιῶται, ubi Apollinis et Themistūs filius dicitur, frater vero Galei, a quo Galeotæ Siciliæ nominati. V. Müller. l. l. p. 77. Welcker. *Das Bonner Museum* p. 77. Cf. *Lacium* et Antiphemum fratres, quorum ille Phaselidem Pamphyliæ, hic Gelam in Sicilia condidit.

5.

Zenob. V, 74 : Πῖσσα γῆ πατρίς : τοῦτο μέρος ἐστὶ χρησιμοῦ, ὃν ἀνέειλεν ὁ θεὸς Μελεῶ τῷ Πελασγῷ περὶ οἰκίσεως μαντευομένου. Μέμνηται τοῦ χρησιμοῦ καὶ Μνασείας καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς. — Μελεῶ] codd. ; aliis Μάλεος vel Μάλης audit. V. Müller. *Etrusk.* I, 83, II, 208 G. Hermann. De Gr. Minerva p. 6, citante Leutsch. ad h. l. Adde quæ habet Lobeck. in Aglaoph. p. 586 not. m.

6.

Schol. Apoll. Rhod. I, 558 : Σουίδας γὰρ καὶ Ἀριστοτέλης οἱ περὶ Εὐβοίας πεπραγματευμένοι, καὶ ὁ τοῦ Φρυγίου λόγους γράψας, καὶ Δητίμαχος καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς, οὗ τὴν περὶ Ἀχιλλέως διεσπαρμένην ἀφῆκαν ἡμῖν ἐπὶ χώρας δόξαν. Ἀλλὰ τοῦναντίον οἱ μὲν ἐκ Θέτιδος αὐτὸν νομίζουσι γεγενῆσθαι, τῆς Χεί-

Antenoris filiarum, cum qua rem habuit in catulum mutatus. Quam ob causam illum etiam prodigiorum interpretem fecit, ut tradit D. in Originibus.

5.

Omnis terra patria. Est hæc oraculi pars, quod deus dedit Meleoe Pelasgo de habitationis loco responsum petenti. Meminit oraculi Mnaseas et Dionysius Chalcidensis.

6.

Suidas et Aristoteles, qui de Eubœa scripserunt, et de Phrygiis rebus auctor et Deimachus et Dionysius Chalcidensis de Achille non vulgatam illam quæ apud nos sparsa est sententiam emisserunt, quorum alii Thetide Chironis filia

ρωνος, Δηίμαχος δὲ ἐκ Φιλομήλης τῆς Ἀκτορος· ἄλλοι δὲ ἄλλως περὶ αὐτοῦ ἀποφαίνονται.

7.

Strabo XII, p. 566, A: Ὅτι δ' ἦν κατοικία Μυσῶν ἢ Βιθυνία, πρῶτον μαρτυρήσει Σκύλαξ ὁ Καρυανδεύς, φήσας περιοικεῖν τὴν Ἀσκανίαν λίμνην Φρύγας καὶ Μυσούς· ἔπειτα Διονύσιος ὁ τὰς Κτίσεις συγγράψας, δς τὰ κατὰ Χαλκηδῶνα καὶ Βυζάντιον στενὰ, ἃ νῦν Θράκιος Βόσπορος καλεῖται, πρότερόν φησι Μύσιον Βόσπορον προσαγορεύεσθαι. Τοῦτο δ' ἂν τις καὶ τοῦ Θράκας εἶναι τοὺς Μυσούς μαρτύριον θεῖη. Cf. Xanthi fr. 8.

8.

Joann. Lydus De mensib. p. 78 ed. Ræther. : Διονύσιος ἐν ταῖς Κτίσεσι φησι τὸν Χαλκιδικὸν Εὐρίπον ἐπτάκις καθ' ἡμέραν στρεφόμενον, κατὰ μόνας δὲ ἑβδομάδας ἴστασθαι. « Vide Cic. De nat. d. III, 10, p. 524 ed. nostr., ibique annotata, et Wyttenbach. ad Phæd. p. 240, Zell. ad Aristot. Ethic. Nic. p. 401, et Annot. ad Cic. De legg. II, 1, p. 157 ed. Moser et Creuz. » CREUZER. Quibus Ræther. addit Antigoni Mirab. c. 140, Etym. M. v. Εὐρίπος, Plin. H. N. II, 97, Theon. Smyrn. Math. c. 46, p. 163.

9.

Plinius H. N. IV, 21 : *Eubœa ante vocitata est Chalcodontis, aut Macris, ut Dionysius et Ephorus tradunt.* De Dionysio Periæg. (v. 520 Ἀθανάτις ἑπλετο Μάκρις) Plinius cogitare non potuit; ad D. Milesium, utpote περιηγήσεως auctorem, retulit Schirlitz. in *Seebodes Archiv* 1828, II, p. 36. Chalcidensem intelligo, favente quod sequitur fragmento.

10.

Schol. Apoll. Rh. I, 1024 : Διονύσιος δὲ ὁ Χαλκιδεὺς εἰρήσθαι φησιν αὐτοὺς Μάκρωνας, ἐπειδὴ Εὐβοέων εἰσὶ Μάκρωνες ἀποικοι. Ἄλλοι δὲ Μάκρωνας αὐτοὺς φασὶ λέγεσθαι διὰ τὸ πλείστους εἶναι παρ' αὐτοῖς μακροκεφάλους, ὥστερ παρὰ τοῖς Πέρσας

natum putant, Demachus vero e Philomela Actoris filia; alii denique alio modo de eo statuunt.

7.

Mysos Bithyniam inhabitasse primum Scylax testatur Caryandensis, circa Ascanium lacum habitasse inquit Phryges et Mysos; deinde Dionysius, qui De urbium originibus scripsit, fauces, quæ inter Chalcedonem et Byzantium sunt ac Thracius nunc vocantur Bosphorus, ante ait Mysium Bosphorum fuisse appellatum: quod ipsum testimonio esse potest Thraciam gentem fuisse Mysos.

8.

Dionysius in Originibus dicit Euripum Chalcidum quum

γρυπούς. Μέμνηται δὲ τούτων Ἡρόδοτος ἐκ δευτέρᾳ [104, ubi v. Bæhr.].

11.

Dionys. Hal. A. R. I, 27 : Διονύσιος δὲ ὁ Χαλκιδεὺς οἰκιστὴν μὲν ἀποφαίνει τῆς πόλεως Ῥῶμον. Τοῦτον δὲ λέγει κατὰ μὲν τινὰς Ἀσκανίου, κατὰ δὲ τινὰς Ἡμαθίωνος παῖδα εἶναι.

Dionysium exscripsit Euseb. Chron. p. 205, Mai.; Eusebium Syncellus p. 193 B. Cf. Plutarch. Rom. c. 2 : Οἱ δὲ (οἰκίσαι τὴν πόλιν φασὶν) Ῥῶμον ἐκ Τροίας ὑπὸ Διομήδους ἀποσταλέντα τὸν Ἡμαθίωνος. Romulum Ascanii filium etiam Eratosthenes dicit ap. Serv. ad Virg. Æn. I, 273.

12.

Schol. Apoll. Rhod. II, 279 : Διονύσιος δὲ φησιν ὁ Ἀθηναῖος ἐν ταῖς κηρύξεσι (leg. Κτίσεσι) τὰς ἐλάφους οὕτω λέγεσθαι, πρόκας. Ὅθεν καὶ Προκόννησος, ἐπεὶ καὶ ἐν ταύτῃ πληθύνουσιν ἐλαφοί. Οἱ δὲ Προκόννησον λέγουσιν εἰρήσθαι ἀπὸ τῆς προχόου, ἣν ἔχουσα τοῖς Μιλησίοις ἀπήντησεν ἡ παρθένος, ὅτε τὴν ἀποικίαν ἐπέλλοντο. Οἱ δὲ Προκόννησον ἐτυμολογοῦσι, καθὼ πρότερον οὕσα νῆσος προσεχώσθη. Ὑπὸ τινων δὲ Προκόννηςος καὶ Ἐλαφόννηςος ἐκλήθη.

Cod. Paris. Προκόννησον.. Προκόννησον.. Προκούνησον.. Ἐλαφρόνηςος. Eadem Etym. M. v. Προκόννηςος, ubi pro ἐν κηρύξεσι (in conceptibus) est ἐν κτήσεσι. Hinc Sylburg. emendavit ἐν Κτίσεσι, idque probarunt Casaubonus (ad Athen. X, 14), Maussacus (ad Harpocrat. v. Ἡρασιτία), Vossius (H. Gr. p. 432), Daumius (ep. ad Reines. XX), Reinesius (Var. Lect. II, 8); κηρύξεσι lectionem tuetur vir doctus, qui indicem scriptorum in schol. Apoll. Rhod. laudantium transmisit Fabricio (Bibl. Gr. II, p. 136 ed. pr.). Κτίσεις sæpenumero abire in κτήσεις nota res; κτήσεις in κηρύξεις mutaverit sciulus, qui in seqq. e Philetæ Ἀτάκτοις tradi viderat πρόκας λέγεσθαι τὰς ἐλάφους τὰς πρώτας τικτούσας, ὅσον πρωτοτόκους. — Ἀθηναῖος Dionysius Chalcid. fortasse eodem modo dicitur quo Euphotion, qui φύσει μὲν Χαλκιδεὺς, θέσει δὲ Ἀθηναῖος

septies singulis diebus reciprocet, secundum solas hebdomadas stare.

10.

Dionysius Chalcidensis Macrones inde dici ait, quod sint coloni Eubæorum (quorum insula Macris appellabatur).

11.

Dionysius Chalcidensis conditorem Urbis fuisse contendit Romum, hunc vero dicit ab aliis Ascanii, ab aliis Emaθionis filium haberi.

12.

Dionysius Atheniensis in Originibus cervas appellari πρόκας ait. Unde etiam Proconnesus nominata, quod ea insula cervis abundat.

(Helladius Chrestom. p. 679). — Προχόννησον] πρόχουν in numo Proconnesio vides ap. Mionnet. *Suppl.* V, p. 496, n. 1262. — Ἐλαφόνησος] Ἀδελφόνησος Etym. M. Plin. H. N. V, 44 : *Elaphonnesus... eadem Neuris et Proconnesus dicta*. Distinguit inter Procon. et Elaphonesum Scylax Peripl. p. 35 Hudson : Νῆσος ἐστὶ καὶ πόλις Προκόννησος καὶ ἑτέρα νῆσος εὐλίμενος Ἐλαφόννησος. Hanc esse, quam tñn παλαιὰν Προκόννησον dicit Strabo XIII, p. 588, bene monet Marquardt. *Cyzicus* p. 18.

3.

Herodotus (III, 48) narrat pueros Corcyraeorum trecentos, quos Periander Corinthiorum tyrannus ad Alyattei amisisset castrandos, quum Samum appulissent, jussu Samiorum in fanum Dianæ supplices confugisse, atque hoc modo servatos, et Corcyraeis a Samiis restitutos esse. Contra Plutarchus De malign. Herod. c. 22 (p. 1048 ed. Didot), Cnidios ait Corcyraeorum pueros servasse et reddidisse, quum Samii voluissent quidem, nec tamen potuissent. Pergit : Κορυραῖοι Σαμίων μὲν ἐπὶ τούτῳ λόγον οὐ πολλὸν ἔχουσι, Κνιδίων δὲ μέμνηνται καὶ Κνιδίους εἰσὶ τιμαὶ καὶ ἀτέλειαι καὶ ψήφισματα παρ' αὐτοῖς· οὗτοι γὰρ ἐπιπλεύσαντες ἐξήλασαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοὺς Περιάνδρου φύλακας, αὐτοὶ δ' ἀναλαβόντες τοὺς παῖδας εἰς Κέρκυραν διεκόμισαν, ὡς Ἀντήνωρ ἐν τοῖς Κρητικαῖς ἱστορίῃς, καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς ἐν ταῖς Κτίσεσιν.

Cum Herodoto facit Diog. L. I, 95 ; de Cnidiis cf. Plinius IX, 41. V. W. Müller De Corcyraeorum Rep. p. 15 sq. Panofka l. l. p. 38. Corcyraeis contra Periandrum *Alyattis* amicum praesto fuerunt Cnidii illi, nisi fallor, qui tum propter tñn βαρύτητα τῶν κατ' Ἀσίαν βασιλέων (Diodor. V, 9, circa Ol. 50) relicta patria novas sedes quaesivere. Cnidiorum colonia Corcyra Nigra. Ceterum cf. Müller. *Dor.* I, p. 167.

(14.)

Clemens Alex. Strom. I, p. 348 ed. Pott. : Ἐάνθος δὲ ὁ Λυδὸς περὶ τὴν ὀκτωκαιδεκάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς δὲ Διονύσιος περὶ τὴν πεντακαιδεκάτην Θάσον ἐκτίσθαι (sc. φησί).

Hæc ad Chalcidensem D. referunt Fabricius (Bibl. Gr. II, p. 797 ed. pr.) et Westermannus ad Voss. H. Gr. p. 432. Ego (Fragm. chron. p. 147) ad D. Halicarnassensis opus Περὶ χρόνων

nunc deperditum retuli, nec mutavi sententiam. Idem Clemens I, p. 320 : Παλαιότερα τῶν Ἑλληνικῶν τὰ Ἀργολικὰ, τὰ τοῦ Ἰνάχου λέγω, ὡς Διον. ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἐν τοῖς Χρόνοις διδάσκει. Hunc librum spectat etiam Suidas : Εὐριπίδης τραγικὸς, τοῦ προτέρου ἀδελφιδοῦς, ὡς Διον. ἐν Χρονικοῖς. Adde Syncell. p. 275, C : Οἱ βασιλεῖς Ποντίων δέκα κατὰ τούτους ἤρξαν τοὺς χρόνους διαρκέσαντες ἔτη σιγ'· περὶ ὧν Ἀπολλόδωρος καὶ Διονύσιος ἱστοροῦσιν. Vide Dionys. H. A. R. I, 46. Xanthi mentionem Clemens apud ipsum repererit Dionysium Halicarnassensem, quem Lydi opere in Archæol. Rom. usum esse constat.

DIOPHANTUS.

Diophantus apud Agatharchidem De mar. Rubr. (Phot. Bibl. cod. 250, p. 454 b. 34) regiones septemtrionales descripsisse dicitur (Τὰ μὲν πρὸς ἐσπέραν ἐξείργασται Λύκος τε καὶ Τίμαιος· τὰ δὲ πρὸς ἀνατολὰς Ἑκαταῖος καὶ Βάσιλις· τὰ δὲ πρὸς ἀρκτους Διόφαντος καὶ Δημήτριος). Hic est, uti recte Vossius monet, quem Stephanus laudat vv. Ἀδιοὶ et Λιβυστίνοι, ubi adducitur Δ. ἐν Πολιτικοῖς. Qui titulus corrigendus est, ni fallor, ex schol. Apollonii Rhodii III, 241, scilicet apud Stephanum pro Πολιτικοῖς scribe Ποντικοῖς (*); apud schol. Rhod. pro Διοφάντης ἐν α' τῶν Ποντικῶν reponendus videtur Διόφαντος ἐν α' τ. II. Diophantum Pontici Mithridatis ducem memorat Memnon c. 34 (tom. III, p. 543). Quante noster Diophantus ætate Agatharchidem superaverit, nescio. Diversus ab eo, puto, fuit Diophantus Lacedæmonius, quem quattuordecim Antiquitatum libros, nec non De sacris deorum opus scripsisse ait Fulgentius (**).

(*) Error facillimus erat si re vera Diophantus exstitit, qui *Politica* scripsit. Quod sane non alienum foret ab Diophanto cujus meminit Aristoteles Pol. V, 4, 13, ubi : Εἴπερ δεῖ δημοσίους εἶναι τοὺς τὰ κοινὰ ἐργαζομένους, δεῖ καὶ περὶ ἐν Ἐπιτάμῳ τε καὶ ὡς Διόφαντος ποτε κατεσκεύαζεν Ἀθήνῃσι, τοῦτον ἔχειν τὸν τρόπον. Aliunde de hoc non constat, nisi idem est cum rhetore, Philippi æquali, de quo v. Demosthen. p. 403, 10; 436, 13; 498, 26; 505 extr. Cf. Westermann. *gr. Bereds.* 53, 7.

(**) Alius Diophantus (*Ecphantus*?) est Syracusanus, philosophus Pythagoreus, cujus de mundi ortu sententiam affert Theodoret. Therap. IV, p. 795. Alios vide in Thesaur. L. Gr. s. v. et in Fabric. B. Gr. V, p. 645 sq. — Quod ad Diophanes auctores cf. not. ad fr. Theopanis tom. III, p. 312.

13.

Corcyraei Samiorum quidem in his non magnam habent rationem; Cnidiorum vero meminerunt, iisque sunt apud ipsos honores, immunitates atque decreta : nam hi navibus advecti, custodes Periandri e templo expulerunt, puerosque ad se receptos Corcyram pervexerunt, ut Antenor in

Rebus Creticis narravit, ac Dionysius Chalcidensis in opere De originibus urbium.

14.

Xanthus Lydus circa duodevicesimam Olympiadem, Dionysius vero circa decimam quintam Thasum conditam esse dicunt.

PONTIKAI ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1.

Schol. Apoll. Rh. III, 242 : Διοφάνης (1. Διόφαντος) ἐν τῇ α' τῶν Ποντικῶν ἱστοριῶν Ἀντιόπην φησὶν Αἰήτου μητέρα. Προγενέστερον δὲ φασὶ τὸν Ἀψυρτον Μηδείας γενέσθαι ἐξ Ἀστεροδείης τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος θυγατρὸς. Eadem Eudocia p 31, nisi quod omittit vocem φασί; adeo ut postrema quoque Diophanto vindicanda forent.

2.

Stephan. Byz. : Λιθυστῖνοι, ἔθνος παρακείμενον Κόλχοις, ὡς Διοφάντος ἐν Πολιτικοῖς (1. Ποντικοῖς).

3.

Idem : Ἀδιοί, ἔθνος Σκυθικόν... Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Περὶ Εὐξείνου Πόντου, ὡς Διοφάντος, εἶπεν οὕτω λέγεσθαι αὐτοῦ διὰ τὸ τὸν Ἀδιανὸν ποταμὸν κατοικεῖν. Westermann. e cod. Rhedig. interpunxit ὡς Διόφαντος εἶπεν. Quod ferri nequit. Ὡς Δ. significat : eodem modo quo Diophantus (quippe quem testem citavit Alex. Polyhistor). Similiter dictum ap. Stephan. v. Χαλκεῖα : Ὁ Πολύστωρ ἐν Λιθυκῶν τρίτῳ, ὡς Δημοσθένης, ᾧ μεμφομένης Πολύβιος... ὧδε γράφει κτλ.

DIOPHANTUS LACEDÆMONIUS.

ANTIQUITATUM LIBRI XIV.

1.

Fulgentius Mythol. I, 1 : *Diophantus, Lacedæmonum auctor, libros scripsit Antiquitatum quatuordecim, in quibus ait Syrophanem Ægyptium familia substantiaque locupletem, filium genuisse, quem voluit enormis substantiæ successorem, ineffabili, ultra quam paternitas exigebat, affectu erga filium deditum. Isque dum adversis fortunæ incur-sibus raperetur, patri crudele geminæ orbitatis dereliquit elogium : ut et posteritatis perpetuale suffragium denegasset et substantiæ propagandæ subitam interceptionem objiceret. Quid igitur face-*

PONTICÆ HISTORIÆ.

1.

Diophantus in primo Ponticarum historiarum Antiopen Ætæ matrem dicit.

2.

Libystini, gens Colchis finitima, ut Diophantus ait in Ponticis.

ret, aut fecunda paternitas in sterilitate damnata, aut felix substantia in successionē curata? Parum erat non habere quod habuit, nisi etiam esset, qui obtineret quod reliquit. Denique doloris angustia, quæ semper inquirat necessitatis solatium, filii sibi simulacrum in ædibus instituit. Dumque tristitiæ remedium quærit, seminarium potius doloris invenit, nesciens quod sola sit medicina miseriarum oblivio. Fecerat enim ille, unde luctus resurrectiones in dies acquireret, non in quo luctus solatium inveniret, etc.

DE SACRIS DEORUM.

Fulgentius Voc. antiq. interpr. v. *nefrendes* : *Diophantus Lacedæmonius, qui De sacris deorum scripsit, ait, apud Athenas (?) Marti solere sacrificari sacrum, quod Ἐκατομρόνια appellatur; si quis enim centum hostes interfecisset, Marti de homine sacrificabat apud insulam Lemnum, etc. (v. fragm. 9 Sosicratis). Cf. Pausan. 4, 19, 3; Plutarch. Rom. c. 25; Moral. p. 159, E. 660, F. Polyæn. II, 3, 2.*

ÆLIUS DIUS.

Photius Bibl. cod. 161, p. 104, a, 12, Sopatrum dicit Eclogarum librum sextum consarcinatum ex aliis scriptoribus tum ex τῶν Αἰλίου Δίου Περὶ Ἀλεξανδρείας καὶ ἐκ τῶν Αἰγυπτιακῶν Ἑλλαίνικου, δι' ὧν μυθικὰ καὶ πλασματικὰ πολλὰ συλλέξας καὶ διάφορα ἕτερα εἰς τὸ τέλος τοῦ ἑκτοῦ λόγου κατανήσεις. Pro Δίου, quod e codice Veneto (A) dedit Bekkerus, vulgo legitur δι' οἷ. Hæschelius scripsit Διονυσίου.

ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Anonymus De Periplo Scylacis Caryand. in cod. Paris. N° 443 (Supplem.), fol. 62 : Αἴλιος Δίος ἐν τῷ Περὶ Ἀλεξανδρείας βιβλίῳ πρώτῳ φησὶν, ὅτι Δαρσίῳ προσεφώνησε Σκύλαξ τὸ φρόντισμα.

3.

Abii, gens Scythica. Alexander in libro De Ponto Euxino, quemadmodum Diophantus, nomen eos inde nactus esse ait, quod Albianum fluvium habitant.

DE ALEXANDRIA.

1.

Ælius Dius libro primo De Alexandria dicit, Dario (Hystaspis f.) Scylacem hanc lucubrationem (Periplum) dedicasse.

In editionibus Scylacis, quot quidem inspexi, omnibus legitur Αἴλιος Διονύσιος (v. Dodwellus in Geogr. min. ed. Gail. tom. I, p. 234; Hecateus et Scylax ed. Clausen. p. 255; Marcien d'Héraclee ed. Miller. p. 196). Hanc ob causam, ut videtur, etiam apud Photium Hæschelius reponi iussit Διονυσίου. At codex geographorum min. Parisinus exhibet Διός (i. e. Δίος). Aliunde de Ælio Dio, quantum equidem scio, non constat, nisi forte idem est cum Dio, cujus De Phœnicia historiam laudat Josephus. Quod quidem haud est improbabile. Prænomen Ælius Romana tempora arguit. Ac si Dius τὸ φρόνισμα quod Dario (Hystaspis) Scylax dedicasse dicitur, Periplum intellexit quem superstitem habemus post Polybii demum tempora consarcinatum, ætatem viri ad Cæsaris et Augusti fere tempora relegaverim, simulque auctorem satis ineptum et πλασματικὰ pro veris venditantem agnoverim. Fieri denique potest ut a nostro non diversus sit Dio Academicus, Pompeii æqualis, quem de rebus Ægyptiis scripsisse quædam vidimus. Ceterum viri docti, qui Ælio Dio substituerunt Ælium Dionysium, de eo cogitarunt scriptore, qui Περὶ ὀνομάτων Ἀττικῶν libros quinque Scymno alicui dedicavit. V. Photius cod. 152 (coll. idem p. 529, b, 29. 532, a, 24), et Eustath. in Dionys. Per. 912 (Αἴλιος Διονύσιος Περὶ Ἀττικῶν λέξεων. cf. in II. v, 6, p. 916, 12); in Hom. II. β, 362 p. 239, 32 (Αἴλ. Διονύσιος ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ, de voce φρατρία); II. σ, 501, p. 1158, 23 (ὅτι δὲ ἰδίους καὶ Δράκων καὶ Σόλων τοὺς μάρτυρας φησὶν, Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ); II. ρ, 383, p. 825. Idem Eustathius p. 239, 20 : Ἀρχὴ τις ἐξοδίου κιθαρωδικοῦ τὸ Ἀλλὰ ἀλλ' ἀναξ, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, ὅσπερ φησὶ, « κωμικοῦ μὲν ἦδε· Καλλιστράφους· βαψφδοῦ δὲ αὐτῇ· Νῦν δὲ, θεοὶ μάκαρες τῶν ἐσθλῶν ἀφθονοὶ ἐστέ· τραγικοῦ δέ· Πολλὰ μορφὰ τῶν δαιμονίων. » Quo loco si recte se habet nomen Αἴλιος Διονύσιος, colligitur Ælium Dionysium eundem esse cum Dionysio musico, qui Hadriani temporibus floruit. Suidas : Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς, γεγονώς ἐπ' Ἀδριανῷ Καίσαρος, σοφιστῆς, καὶ Μουσικὸς κληθεὶς

διὰ τὸ πλεῖστον ἀσκηθῆναι τὰ τῆς μουσικῆς. Ἐγραψε δὲ Ῥυθμικῶν ὑπομνημάτων βιβλία κδ', Μουσικῆς ἱστορίας βιβλία λς' (ἐν δὲ τούτοις αὐλητῶν καὶ κιθαρωδῶν καὶ ποιητῶν παντοίων μέμνηται), Μουσικῆς παιδείας ἡ διατριβὴν βιβλία κδ', Τίνα μουσικῶς εἴρηται ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτείᾳ βιβλία ε'. Cf. idem v. Ἡρωδιανὸς Ἀλεξανδρεύς. Historiæ musicæ librum XXIII laudat Steph. Byz. v. Ὑδρέα, librum XXX Suidas v. Σωτηρίδας. — Cf. Ptolem. Harmonic. p. 219 (ubi D. mus. ἐν α' τῶν Ὀμοιοτήτων), 267, 269, 277.

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

2.

Josephus C. Apion. I, 17 : Ὅτι δ' οὐ λόγος ἐστὶν ὑπ' ἐμοῦ συγκείμενος ὁ περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ὑρίοις γραμμάτων, παραθήσομαι μάρτυρα Διον, ἄνδρα περὶ τὴν Φοινικικὴν ἱστορίαν ἀκριβῆ γεγονέναι πεπιστευμένον. Οὗτος τοίνυν ἐν ταῖς Περὶ Φοινικῶν ἱστορίαις γράφει τὸν τρόπον τοῦτον· « Ἀδιδάλου τελευτήσαντος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εἰρώμος ἐδασίλευσεν. Οὗτος τὰ πρὸς ἀνατολὰς μέρη τῆς πόλεως προσέχρωσε, καὶ μείζον τὸ ἄστυ πεποίηκε, καὶ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς τὸ ἱερὸν καθ' ἑαυτὸ δν ἐν νήσῳ, χώσας τὸν μεταξὺ τόπον, συνῆψε τῇ πόλει, καὶ χρυσοῖς ἀναθήμασιν ἐκόσμησεν· ἀναβάς δὲ εἰς τὸν Λίβανον ὑλοτόμησε πρὸς τὴν τῶν ναῶν κατασκευὴν. Τὸν δὲ τυραννοῦντα Ἱεροσολύμων Σολομῶνα πέμψαι φασὶ πρὸς τὸν Εἰρώμον αἰνίγματα καὶ παρ' αὐτοῦ λαβεῖν ἀξιοῦν, τὸν δὲ μὴ δυνηθέντα διακρίναι τῷ λύσαντι χρήματα ἀποτίνειν. Ὁμολογήσαντα δὲ τὸν Εἰρώμον καὶ μὴ δυνηθέντα λύσαι τὰ αἰνίγματα πολλὰ τῶν χρημάτων εἰς τὸ ἐπιζήμιον ἀναλῶσαι. Εἶτα δὲ Ἀδδμήμονόν τινα Τύριον ἄνδρα τὰ προτεθέντα λύσαι, καὶ αὐτὸν ἄλλα προβαλεῖν· ἃ μὴ λύσαντα τὸν Σολομῶνα πολλὰ τῷ Εἰρώμῳ προσάποτῖσαι χρήματα. » Δίος μὲν οὕτω περὶ τῶν προειρημένων ἡμῖν μεμαρτύρηκεν.

Eadem e Josepho Eusebius Chron. p. 80 ed. Mai. Memoratur Dius inter scriptores De rebus Phœnicum ap. Joseph. in Ant. Jud. VIII, 5, 3;

DE REBUS PHOENICUM.

2.

Quod autem sermo de Tyriorum litteris a me non fingitur, testem producam Diuum, virum qui Phœnicum historiam accurate scripsisse creditur. Ille igitur in suis de Phœnicibus historiis in hunc modum scribit : « Abibalo vivis erepto, filius ejus Hiromus regnavit. Hic partes urbis orientales aggere cinxit et ampliorem eam reddidit; et Olympii Jovis templum, ab omni vicinarum ædium strue sejunctum et in insula positum, aggere interjecto copulavit urbi, et aureis donariis exornavit, ascendensque in Lihanum ma-

teriam cecidit ad sanorum extructionem. Regem autem Hierosolymorum Solomonem ad eum aiunt ænigmata misisse et ab eo alia reposituisse ea lege, ut qui dissolvere non posset, dissolventi pecunias penderet. Quam conditionem quum Hiromus accepisset, nec resolvere ambages potuisset, multam ingentem pecuniarum pendens. Tunc virum quandam Tyrium nomine Abdemonem existitisse, qui problemata solveret aliaque invicem proponeret : quæ quum Solomon non solvisset, pecunias multas Hiromo insuper rependisse. » Ita quidem Dius de iis quæ supra diximus testatus est.

Cosmen Topogr. Christ. XII, p. 342, Zonaram p. 85. — Dium quendam philosophum Pythagoreum laudat Stobæus Floril. LXV, 16. 17.

DOSIADES.

Dosiadem Diodorus inter eos memorat, ex quibus suam de fabulis et historiis Creticis farraginem corraserit (v. fr. 6). Sosicrate et Laosthenide antiquior fuisse videtur. A Clemente (fr. 5) nominatur Δωσιδάς (cf. Zonar. Lex. p. 587 : Δωσιάδης καὶ Δωσιδάς, ὀνόματα κύρια). Alius est Dosiades, poeta Rhodius, cujus duo poemata habemus aræ formam exprimentia. V. Antholog. Pal. XV, 25 et 26; Lucian. Lexiph. c. 25, p. 369 ed. Didot. Bekker. Anecd. p. 735, 1. *Dosiades* nomen secundum nonnullos fuit patri Epimenidis Cretensis (v. Diog. L. I, 109).

KPHTIKA.

E LIBRO QUARTO.

1.

Athenæus IV, p. 143, A : Περὶ δὲ τῶν Κρητικῶν συσσιτίων Δωσιάδας ἱστοροῦν ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Κρητικῶν, γράφει οὕτως · « Οἱ δὲ Λύκτιοι συνάγουσι μὲν τὰ κοινὰ συσσίτια οὕτως. Ἐκαστος τῶν γινομένων καρπῶν ἀναφέρει τὴν δεκάτην εἰς τὴν ἑταιρίαν καὶ τὰς τῆς πόλεως προσόδους, ἃς διανέμουσιν οἱ προσετληκότες τῆς πόλεως εἰς τοὺς ἐκάστων οἴκους. Τῶν δὲ δούλων ἕκαστος Αἰγιναιῶν φέρει στατήρα κατὰ κεφαλὴν. Διήρην-

ται δ' οἱ πολῖται πάντες καθ' ἑταιρίας, καλοῦσι δὲ ταύτας ἀνδρεῖα. Τὴν τ' ἐπιμελείαν ἔχει τοῦ συσσιτίου γυνή, τρεῖς ἢ τέτταρας τῶν δημοτικῶν προσειληφύια πρὸς τὰς ὑπηρεσίας. Ἐκάστῳ δ' αὐτῶν ἀκολουθοῦσι δύο θεράποντες ξυλοφόροι · καλοῦσι δ' αὐτοὺς καλοφόρους. Εἰσὶ δὲ πανταχοῦ κατὰ τὴν Κρήτην οἴκοι δύο ταῖς συσσιτίαις, ὧν τὸν μὲν καλοῦσιν ἀνδρεῖον, τὸν δ' ἄλλον, ἐν ᾧ τοὺς ξένους κοιμίζουσι, κοιμητήριον προσαγορεύουσι. Κατὰ δὲ τὸν συσσιτικὸν οἶκον πρῶτον μὲν κεῖνται δύο τράπεζαι, ξενικαὶ καλούμεναι, αἷς προκαθίζουσι τῶν ξένων οἱ παρόντες · ἐξῆς δ' εἰσὶν αἱ τῶν ἄλλων. Παρατίθεται δὲ τῶν παρόντων ἴσον μέρος ἐκάστῳ · τοῖς δὲ νεωτέροις ἡμισυ δίδοται κρέως, τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ἄπτονται. Εἴτα ποτήριον ἐν ἐκάστῃ τραπέζῃ παρατίθεται κεκραμένον ὕδαριον · τοῦτο κοινή πάντες πίνουσιν οἱ κατὰ τὴν κοινὴν τράπεζαν · καὶ δειπνήσαντες ἄλλο παρατίθεται. Τοῖς δὲ παισὶ κοινὸς κέκραται κρατήρ. Τοῖς δὲ πρεσβυτέροις, ἐὰν βούλωνται πλεον πειν, ἐξουσία δέδοται. Ἀπὸ δὲ τῆς τραπέζης τὰ βέλτιστα τῶν παρακειμένων ἢ προσετληκυῖα τῆς συσσιτίας γυνὴ φανερώς ἀφαιροῦσα, παρατίθῃσι τοῖς κατὰ τὸν πόλεμον ἢ κατὰ σύνεσιν δεδοξασμένοις. Ἀπὸ δὲ τοῦ δείπνου πρῶτον μὲν εἰώθασιν βουλευέσθαι περὶ τῶν κοινῶν, εἴτα μετὰ ταῦτα μέμνηνται τῶν κατὰ πόλεμον πράξεων καὶ τοὺς γενομένους ἀνδρας ἀγαθοὺς ἐπαινοῦσι, προτρεπόμενοι τοὺς νεωτέρους εἰς ἀνδραγαθίαν. » Cf. Hæckh. *Creta* tom. III, p. 100^{sq}. Müller. *Dor.* II, p. 276 sqq.

2.

Idem VI, p. 264, A : Σωσικράτης δ' ἐν δευτέρῳ Κρητικῶν · « Τὴν μὲν κοινὴν (φησὶ) δουλείαν οἱ Κρήτες καλοῦσι μνοίαν, τὴν δὲ ἰδίαν ἀφαιμιώτας, τοὺς δὲ περιοίκους ὑπηκόους. » Τὰ παραπλήσια ἱστορεῖ καὶ Δωσιάδας ἐν τετάρτῳ Κρητικῶν.

CRETICA.

De Cretensium syssitiis (id est, conviviis publicis) Dosiadas quarto libro Rerum Creticarum hæc scribit : « Lyctii vero convivia publica in hunc modum celebrant. Quilibet ex fructibus prædiorum decimam partem in sodalitatem confert, insuperque suam partem reddituum publicorum, qui a præfectis civitatis in singulas familias dispartuntur : servi vero in singula capita staterem Æginensem pendunt. Distributi autem sunt cives omnes per sodalitates, quas ἀνδρεῖα illi vocant. Curam communis convivii habet mulier, adsumptis tribus aut quattuor e popularibus, qui ministrant : quorum singulos sequuntur duo famuli, ligna gestantes, quos καλοφόρους vocant. Sunt autem ubivis tota Creta duæ domus publicis sodalitatibus destinatæ : quarum alteram ἀνδρεῖον (virorum cœnaculum) vocant; alteram vero, in quo cubant hospites peregrini, κοιμητήριον (id est, cubitorium) appellant. In ea domo quæ proprie conviviis publicis destinata est, duæ positæ sunt mensæ, *hospitales* dictæ, quibus assident hospites qui adsunt :

deinde sunt mensæ reliquorum convivarum. Apponitur autem unicuique præsentium portio æqualis; junioribus quidem carnis portio tantum dimidia; nec ceterarum rerum ullam hi attingunt. Deinde in singulis mensis poculum ponitur, vino admodum dilato repletum. In commune id bibunt omnes, quibus mensa communis est : post cenam vero aliud eisdem apponitur. Pueris vero unum commune poculum miscetur. Senioribus autem, si amplius bibere cupiunt, potestas datur. A mensa vero, quæcumque sunt ferculorum optima, ea palam auferens mulier cænæ præfecta apponit his qui aut bellica virtute aut prudentia aliis antecellere putantur. Post cenam primum consueverunt de rebus publicis deliberare : dein post hæc commemorant res bello præclare gestas, et fortes viros laudant, junioresque ad virtutis studium cohortantur. »

2.

Sosicrates Rerum Creticarum libro secundo, « Publicum servitium, inquit, Cretenses μνοίαν vocant, privata vero mancipia, ἀφαιμιώτας; periecos vero, *subditos*. » Paria his Dosiadas tradit Rerum Creticarum libro quarto.

E LIBRIS INCERTIS.

3.

Plinius H. N. IV, 12, 20 : *Dosiades eam* (Cre-
tam) *a Crete nympa : Hesperidis filia, Anaxi-*
mander : a rege Curetum, Philistides Mallotes :
Crates primum Aeriam dictam : deinde postea Cu-
retin, et Macarón nonnulli a temperie cæli appel-
lutum existimavere. E Plinio sua Solinus p. 74.

3 a.

Schol. Il. v, 234 : Μνασέας δὲ φησὶν ἐπὶ Ταντά-
λου ἡρπάσθαι (Γανυμήδην) καὶ ἐν κυνηγεσίῳ ἀναιρε-
θῆναι (πεσόντα ταφῆναι ἐν τῷ Μουσῷ Ὀλύμπῳ κατὰ τὸ
ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός)· Δωσιάδης δὲ ἐπὶ Μίνῳ καὶ
ὁ λιμὴν, ὅθεν ἡρπάσθη, Ἀρπαγίας καλεῖται· ἀξιούντος
δὲ μιγῆναι αὐτῷ κατακρημνίσαι αὐτόν· τὸν δὲ θάψαι
καὶ πλάσασθαι τῷ πατρὶ ὡς θυέλλα καὶ νέφος ἤρπασεν
αὐτόν. Cf. Echemenis Κρήτικὰ ap. Athen. XIII,
p. 601, E.

4.

Bekker. Anecd. p. 783, 14 : Δοσιάδης (sic) δὲ
ἐν Κρήτῃ φησὶν εὐρεθῆναι αὐτὰ (sc. τὰ γράμματα).

5.

Clem. Al. Protr. c. 3. p. 12, 34 Sylb. (I, 36
Vil.) : Lyctii in Creta Jovi homines immolant,
referente in Nostis Anticlide (fr. 9) : καὶ Ἀεσδίους
Διονύσω τὴν ὁμοίαν προσάγειν θυσίαν Δωσιδάς (sic)
λέγει. Cf. Euseb. P. E. p. 157.

6.

Diodorus V, 80, 4, postquam de mythologume-
nis Cretensium, historiaque insulæ antiquissima
exposuit (c. 64 - 80), accinit hæc : Ἐπεὶ δὲ τῶν
τὰ Κρητικὰ γεγραφότων οἱ πλεῖστοι διαφωνοῦσι πρὸς
ἀλλήλους, οὐ χρὴ θαυμάζειν ἕαν μὴ πᾶσιν ὁμολογού-

3 a.

Mnaseas dicit a Tantalo Ganymedem raptum esse et in ve-
natione occisum ; cæsum vero in Mysio Olympio in templo
Jovis Olympii sepultum esse. Dosiades vero a Minoe raptum
esse ad portum, qui inde Harpagias vocetur ; ac Minoe con-
suescere cum eo tentante, de rupe se præcipitem dedisse ;
tum Minoem eum sepelivisse, atque ficto mendacio patri
ejus dixisse procellam atque nubem filium abstulisse.

4.

Dosiades in Creta literas inventas esse ait.

5.

Lesbii quoque Baccho humanas victimas ad aras ducunt,
ut Dosiades ait.

6.

Quandoquidem Creticarum rerum scriptores plerique
omnes inter sese dissentiunt, nemini mirum videri debet,

μένα λέγομεν. Τοῖς γὰρ τὰ πιθανώτερα λέγουσι καὶ
μάλιστα πιστευομένους ἐπηκολουθήσαμεν, ἃ μὲν Ἐπι-
μενίδῃ τῷ θεολόγῳ προσσχόντες, ἃ δὲ Δωσιάδῃ καὶ
Σωσικράτῃ καὶ Λαοσθενίδῃ.

DOSITHEUS.

Dositheus ex uno notus Plutarcho. Nam distin-
guendus ab eo Dositheus Coloneus, astronomus,
cujus meminerunt Censorin. c. 18 ; Plinius H. N.
XVIII, 31 ; Geminus Rhod. p. 245 sqq. ; Joh. Ly-
dus De mens. IV, 84 p. 284 ed. Ræther., ubi cf.
not. J. B. Hasii. Eundem laudari censeo in Vit.
Arati p. 58, 24 ed. Westerm., ubi Δωσίθεος ὁ πολι-
τικὸς (lege Ποντικὸς, e *Colonis Ponticis oriundus*)
ἐλθεῖν φησιν αὐτόν (sc. Ἄρατον) καὶ πρὸς Ἀντίοχον
τὸν Σελεύκου κτλ. Meinek. (ad Euphor. p. 16 not.)
voluit : Σωσίθιος δὲ ὁ ἐπιλυτικὸς. De Dositheo gram-
matico sæculi tertii v. Fabricius B. Gr. tom. VII,
p. 59 ; XII, p. 514 ; Bœcking. in præfat. ad Do-
sithei Ἑρμηνεύματα (Bonæ. 1831). Cf. H. Stephani
Thes. s. v.

ITALICA.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. c. 34 : Κομμίνιος Σοῦπερ Λαυρεν-
τίνος, ἔχων υἱὸν ἐξ Ἑγερίας νύμφης Κομμίνιον, ἐπή-
γαγε μητρυιὰν Γιδίκαν· ἥτις ἐραστὴσα τοῦ προγόνου
καὶ ἀποτυχοῦσα, βρόχῳ κατέστραψε τὸν βίον, ἐπιστο-
λὰς καταλείψασα ψευδεῖς. Ὁ δὲ Κομμίνιος ἀναγνούς
τὰ ἐγκλήματα, καὶ τῷ ζήλῳ πιστεύσας, ἐπεκαλέσατο
τὸν Ποσειδῶνα. Ὁ δὲ τῷ παιδὶ ἐπὶ ἄρματος ὀχουμένῳ
ταῦρον ἔδειξε, καὶ οἱ ἵπποι τὸν νέον σύραντες ἀπώλε-
σαν· ὡς Δωσίθεος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

si non omnibus consentanea hic a nobis exponantur. Illos
enim secuti sumus, quibus et probabilior est oratio, et fides
maxima habetur. Nunc enim Epimenidi theologo, nunc Do-
siadæ et Sosicrati ac Laosthenidæ nos accommodavimus.

ITALICA.

1.

Comminius Super Laurentinus ex Egeria nympa filium
sustulit Commium. Gidicam deinde novercam ei super-
induxit, quæ quum deperiret privignum, et repulsam esset
passa, suspensio sese vita exiit, calumniosis post se re-
lictis literis. Comminius, cognitis criminibus, fidemque ha-
bens obtreactioni, Neptunum invocavit. Is puero curru
vehenti objecit taurum, quo consternati equi eum rapitando
perdiderunt. Dositheus tertio Rerum Italicarum.

2.

Idem ib. c. 33 : Ἦθιος Τολιεῖς γήμας Νουκερίαν, ἔσχε δύο παῖδας ἐκ ταύτης. Ἐσχέ δὲ καὶ ἐξ ἀπελευθέρως κάλλει περιέδλεπον Φέρμον, ὃν τῶν γνησίων μάλλον ἔστεργε. Ἡ δὲ Νουκερία πρὸς τὸν πρόγονον μισοπονήρως διακειμένη, τοὺς παῖδας ἀνέπειθεν [αὐτὸν ἀναιρεῖν]. Τῶν δ' εὐσεβῶς ἀνανευσάντων, αὐτὴ τὸν φόνον ἐνήργησε, καὶ νυκτὸς τοῦ σωματοφύλακος τὸ ξίφος ἐλκύσασα καιρίως ἔτρωσε τὸν κοιμώμενον, ἐγκαταλιπούσα τὸ ξίφος. Τοῦ δὲ σωματοφύλακος ὑποπευθέντος, ὁ παῖς τὴν ἀλήθειαν λέγει. Ὁ δὲ τοῦτον θάψας, τὴν γυναῖκα ἐφυγάδευσεν ὡς Δοσίθεος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

3.

Idem ib. c. 37 : Φαβίος Φαβρικιανὸς, τοῦ μεγάλου συγγενὸς Φαβίου, πορθήσας Τούζιον μητρόπολιν Σαυινιτῶν, τὴν παρ' αὐτοῖς τιμωμένην νικηφόρον Ἀφροδίτην ἐπεμψεν εἰς Ῥώμην. Τούτου γυνὴ Φαβία μοιχευθεῖσα ὑπὸ τινος εὐπρεποῦς νεανίου, τοῦνομα Πετρωνίου Οὐαλεντίνου, τὸν ἄνδρα ἐδολοφόνησε. Φαβία δὲ τὸν ἀδελφὸν ἔτι νήπιον Φαβρικιανὸν τῶν κινδύνων ἐρρύσατο, καὶ ἐπεμψε κρύφα τραφησόμενον. Ἀκμάσας δὲ ὁ νεανίας τὴν τε μητέρα καὶ τὸν μοιχὸν ἀπέκτεινε, καὶ ἀπελύθη ὑπὸ τῆς συγχλήτου ὡς ἱστορεῖ Δοσίθεος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΣΙΚΕΑΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

4.

Idem ib. c. 19 : Κυάνιππος γένει Συρακούσιος μόνη Διονύσῳ οὐκ ἔθυν· ὁ δὲ θεὸς ὀργισθεὶς μέθην ἐνέσκηψε,

2.

Ebius Toliex duos filios ex uxore Nuceria sustulit, aliumque eximium forma Firmum e liberta, quem legitimis habuit cariorem. Nuceria, quae in privignum esset animo intenso, filios bortata est ut Firmum interficerent. Quod quum illi pie recusassent, ipsa caedem peregit, ac noctu ejus, cui Firmi corporis custodia erat mandata, mucrone stricto letale vulnus privigno intulit, inque eo pugionem reliquit. Puer vero custodem suum insuspicionem liberavit, re ut acta erat explicata. Ebius, sepulto filio, uxorem extorrem egit. Dositheus tertio Italicorum.

3.

Fabius Fabricianus, Maximi cognatus, diripiens Tuxium principem Samnitium urbem, Venerem Victricem, quae apud illos colebatur, Romam misit. Hujus uxor Fabia stuprata a formoso quodam juvene, Petronio Valentino, maritum dolo interfecit. Fabia autem fratrem Fabricianum adhuc infantem periculo eripuit, et alio furtim educandum misit. Is adultus matrem adulterumque occidit, estque senatus sententia absolutus. Dositheus tertio Italicorum.

SICULA.

4.

Cyanippus Syracusanus quum diis sacrificaret, solum Bacchum praeteriit. Irritatus deus ebrietatem ei immisit,

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

καὶ ἐν τόπῳ σκοτεινῷ τὴν θυγατέρα ἐδίασato, Κυάνην. Ἡ δὲ τὸν δακτύλιον περιελομένη ἔδωκε τῇ τροφῇ, ἐσόμενον ἀναγνώρισμα. Λοιμωζάντων δὲ, καὶ τοῦ Πυθίου εἰπόντος μὲν, δεῖν τὸν ἀσεβῆ τροπαίοις θεοῖς σφαγιάσαι, τῶν δ' ἄλλων ἀγγουόντων τὸν χρησμόν, γνοῦσα ἡ Κυάνη, καὶ ἐπιλαβομένη τῶν τριχῶν, εἴλκε, καὶ αὐτὴ κατασφάζασα τὸν πατέρα, ἑαυτὴν ἐπέσφαξε· καθάπερ Δοσίθεος ἐκ τῷ τρίτῳ Σικελικῶν.

Αἴτωλικά.

E LIBRO PRIMO.

5.

Idem ib. c. 40 : Εὐνὸς Ἄρεος καὶ Στερόπης, τὴν Οἰνομάου γήμας Ἀλκίπτην, ἐγέννησε θυγατέρα Μάρπησσαν, ἣν παρθένον ἐφρούρει. [Ἰδὼν δὲ αὐτὴν χορεύουσιν?] Ἰδὰς δ' Ἀφάρητος καὶ ἀρπάσας ἐκ χοροῦ ἔφυγεν. Ὁ δὲ πατὴρ διώσας, καὶ μὴ συλλαβὼν, εἰς τὸν Λυκόρμαν ἔφριψεν ἑαυτὸν ποταμὸν, καὶ ἀθάνατος ἐγένετο ὡς Δοσίθεος ἐν πρώτῳ Ἰταλικῶν.

Ἰταλικῶν aperte corruptum. Scribe Αἴτωλικῶν, quam correctionem suppeditat genus Eueni. V. Apollodor. I, 7, 7.

Αἴταικά.

E LIBRO TERTIO.

6.

Idem ibid. c. 30 : Σαρδιανὸς πρὸς Σμυρναίους πόλεμον ἔχοντες περὶ τὰ τεῖχη ἐστρατοπεδεύσαντο, καὶ διὰ πρεσβέων ἐπεμψαν, μὴ πρότερον ἀναχωρῆσαι, ἐὰν μὴ τὰς γυναῖκας συνελθεῖν αὐτοῖς συγχωρήσωσι. Τῶν δὲ

per quam in obscuro loco filiam Cyanen compressit. Ea patris digito detractum annulum nutrici asservandum tradidit, agnitionis argumento futurum. Peste oborta, quum Apollo Pythius respondisset incestum hominem esse diis averruncatoribus malorum immolandum, Cyane sensum oraculi ceteros fallentem percipiens, crinibus arreptum patrem protraxit, et eum seque insuper ipsam jugulavit. Dositheus tertio Rerum Sicularum.

Ἄτωλικά.

5.

Evenus, Martis et Steropes filius, ex Alcippa uxore, CEnomai filia, progeniuit filiam Marpessam, eamque virginem asservavit. Idas autem, Apharei filius, saltantem conspiciens, e choro eam rapuit, ac profugit. Quem Evenus persequens, quum non assequeretur, in Lycormam fluvium sese conjecit, immortalisque est factus. Dositheus primo Rerum Aetolicarum.

ΛΥΔΙΚΑ.

6.

Sardiani, bello cum Smyrnaeis contracto, Smyrnam ob-sederunt, missisque legatis denuntiaverunt se non antea obsidionem soluturos, quam suarum uxorum copiam ipsi Smyrnaei fecissent. Male tum cum Smyrnaeis actum fuisset

Σμυρναίων διὰ τὴν ἀνάγκην μελλόντων πάσχειν κακῶς, θεραπείνς ἦν μία τῶν εὐσχημόνων, ἣ προσδραμοῦσα ἔφη τῷ δεσπότη Φιλάρχῳ· Δεῖ τὰς θεραπείνας κοσμήσαντας ἀντ' ἐλευθέρων πέμπειν. Ὁ δὲ καὶ ἔδρασαν. Οἱ δὲ κοπωθέντες ὑπὸ τῶν θεραπειῶν, ἐάλωσαν. Ὁθεν καὶ νῦν παρὰ Σμυρναίοις ἑορτὴ λέγεται Ἐλευθέρια, ἐν ἧ αἱ δοῦλαι τὸν κόσμον τῶν ἐλευθέρων φοροῦσιν· ὡς Δοσίθεος ἐν τρίτῳ Λυδιακῶν.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΙ.

7.

Idem ib. c. 33 : Πέλοψ, Ταντάλου καὶ Εὐρυανᾶς, γήμας Ἴπποδάμειαν, ἔσχεν Ἀτρεῖα καὶ Θυέστην· ἐκ δὲ Δαναΐδος νύμφης Χρυσίππον, ὃν πλέον τῶν γνησίων ἔστερξε. Λαΐος δὲ ὁ Θηβαῖος, ἐπιθυμήσας, ἤρπασεν αὐτόν. Καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ Θυέστου καὶ Ἀτρείως, ἐλεύς ἐτυγε παρὰ Πέλοπος διὰ τὸν ἔρωτα. Ἴπποδάμεια δ' ἀνέπειθεν Ἀτρεῖα καὶ Θυέστην ἀναιρεῖν αὐτόν, εἰδοῦα ἔσεσθαι ἐφεδρὸν βασιλείας. Τῶν δ' ἀρνησάμενων, αὐτὴ τῷ μύσει τὰς χεῖρας ἔχρισε. Νυκτὸς γὰρ βαθείας κοιμωμένου Λαΐου, τὸ ξίφος ἐλύσασα καὶ τρώσασα τὸν Χρυσίππον, ἐγκαταπέγνυσι τὸ ξίφος. Ὑπονοηθεὶς δὲ ὁ Λαΐος διὰ τὸ ξίφος, ῥύεται ὑπὸ ἡμιονῆτος τοῦ Χρυσίππου τὴν ἀλήθειαν ὁμολογήσαντος· ὁ δὲ θάψας, τὴν Ἴπποδάμειαν ἐξώρισεν· ὡς Δοσίθεος ἐν Πελοπίδαϊς (Πελοποννησιακοῖς?).

8.

Steph. Byz. (p. X ed. Westerm.) : Δώριον, πόλις μία τῶν τριῶν· Ὅμηρος (Il. II, 594)·

καὶ Πτελεὸν καὶ Ἐλος καὶ Δώριον.

Δοσίθεος ἐν αὐτῇ τῇ πόλει φησὶν ὑπὸ Θαμύρα εὐρεθῆναι τὴν Δώριον ἁρμονίαν.

Excerpta hæc sunt ex eo loco integri operis, ejus hunc centonem e cod. Parisino servavit Montefalconius :

necessitate circumventis, nisi quædam formosa ancilla ad dominum suum Philarchum accurrens subjecisset hoc consilii, ancillas ornatas loco liberarum esse mittendas. Quod quum executi essent Smyrni, hostes ab ancillis defatigati, in potestatem Smyræorum venerunt. Itaque etiamnum Eleutheria festivitas, quasi liberarum diceret, apud Smyræos celebratur, in qua servæ liberarum ornatu decoratæ incedunt. Dositheus tertio Lydiacorum.

PELOPIDÆ.

7.

Pelops, Tantali et Euryanassæ filius, ducta Hippodamia filios procreavit Atreum et Thyestem, et e Danaide nymphea Chrysippum, quem majore quam genuinis amore est persecutus. Lais autem Thebanus cupiditate impulsus Chrysippum rapuit, comprehensusque ab Atreo et Thyeste, a Pelope dignatus est venia, quod amor raptionis causa fuis-

... ω περὶ Μεσσήνην κα-
... ἁρμονίαν καὶ τῆς
... ορεῦσαι Δώριον. εἰ

Hæc num ad nostrum Dositheum pertineant, haud discerno. Dorion est Peloponnesi urbs, in qua cum Musis certavit Thamyris. Hancce fabulam Dositheus tractasse videtur.

DRACO.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΩΝ.

Harpocratio : Ἐτεοβουτάδαι... γένος [παρ'] Ἀθηναίοις, οἶον οἱ ἀληθῶς ἀπὸ Βούτου· ἐτεόν γὰρ τὸ ἀληθές. Ἐκ δὲ τούτων καθίστατο ἡ ἱέρεια τῆς Πολιάδος Ἀθηναῖς, καθά φησι Δράκων Περὶ γενῶν.

Num hæc ex opere antiquario, an grammatico sumpta, dubium; hoc verisimilius, si Draco ille est Stratonicensis grammaticus, qui non ita multum post Aristarchum floruisse videtur. V. Lehrs. Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1840, p. 934 sqq. — Alius est Draco Coryræus, Περὶ λίθων operis auctor, testante Athenæo XV, p. 692, D : Ἰστορεῖ δὲ τοῦτο Δράκων ὁ Κερκυραῖος ἐν τῷ Περὶ λίθων γράφῳ οὕτως· « Ἴανὸν δὲ λόγος ἔχει διπρόσωπον γεγενῆσθαι, τὸ μὲν ὀπίσω, τὸ δ' ἐμπροσθεν ἔχοντα πρόσωπον. Ἀπὸ τούτου καὶ τὸν Ἴανὸν ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος Ἴανὸν ὀνομάζεσθαι, κατοικήσαντος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους. Πρῶτον δὲ καὶ στέφανον εὐρεῖν καὶ σχεδία καὶ πλοῖα, καὶ νόμισμα χαλκοῦν πρῶτον χαράζει. Διὸ καὶ τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα πολλὰς πόλεις καὶ τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, ἐπὶ τοῦ νομίσματος ἐγγράττειν πρόσωπον δικέφαλον, καὶ ἐκ θατέρου μέρους ἢ σχεδίαν ἢ στέφανον ἢ πλοῖον. Τοῦτον δὲ τὴν ἀδελφὴν γήμαντα Κκαμίσην υἱὸν μὲν Αἰθῆκα, θυγατέρα δ' Ὀλιστήνην γενεῖσθαι. Καὶ αὐτὸν ὡς μαιζόνων ὀρεγόμενον πραγμάτων εἰς

set. Hippodamia vero Atreo et Thyestæ hortatrix fuit ut interficerent Chrysippum, sciens eum inhiaturum regno : quumque id detrectarent, ipsa flagitio manus admovit, ac nocte intempesta, dum Lais dormiret, stricto ejus gladio Chrysippum sauciavit, gladio in eum defixo. Lais quum in necis suspicionem venisset propter gladium, liberatus ab ipso est Chrysippos, qui semimortuus jam veritati tulit testimonium. Pelops, filio æpulo, Hippodamiam solum vertere coegit. Dositheus in Pelopidis.

8.

Dositheus in Dorio urbe Thamyrin harmoniam Doricam invenisse dicit.

DE GENTIBUS.

Eteobutadæ, gens apud Athenienses, quasi qui vere a Buta oriundi sunt; nam ἐτεόν significat vere. Ex his con-

τὴν Ἰταλίαν διαπλεῦσαι, καὶ οἰκῆσαι τὸ πλησίον Ῥώμης ὅρος κείμενον, τὸ ἀπ' αὐτοῦ Ἰανουκλον ὀνομαζόμενον. »

ECHEMENES.

Cretensem fuisse Echemenem et libri ab eo scripti argumentum suadet, et ipsum nomen auctoris; nam Ἐχέμας Cretensis memoratur a Callimacho in Epigr. 72, 1.

KPHTIKA.

Athenæus XIII, p. 601, E : Κρήτες γοῦν, ὡς ἔφην, καὶ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδοῖς περὶ τὰ παιδικὰ δαιμονίως ἐπτόννται. Ἐχεμένης γοῦν ἐν τοῖς Κρητικοῖς οὐ τὸν Δία φησὶν ἀρπάσαι τὸν Γανυμήδην, ἀλλὰ Μίνωα. Eadem Comes Natal. tradit IX, 13. Cf. Müller. Dor. II, p. 297, Dosiadis fragm. 3, a. et not. ad Nicolai Dam. fr. 21.

Fulgentius Myth. I, 14, inter eos, qui de novem Musis allegorice exposuerint, nominat Pisan-drum (fr. 26 ed. Dübn.) physicum et Euxeme-nem in libro Θεολογουμένων. Ibi fortasse restituen-dum esse *Echemenem* suspicatur Vossius p. 436. Fortasse præstat reponere *Euemerum*.

ECHEPHYLIDAS.

Echephylidas (Ἐχεφυλίδας fr. 2, Ἐχεφυλίδης fr. 1, Ἐχεφυλλίδας fr. 3) de Peloponnesi civitati-bus geographica vel historica quædam conscripsisse videtur. Nomen alibi, quantum scio, non obvium. Ἐχέφυλος tamen exstat in inscript. Delphic. ap. Bæckh. C. I. I, p. 830, n. 1706, 18.

1.

Stephan. Byz. : Σφακτηρία, οὐδετέρως. Ἔστι δὲ μεθόριον Ἡλείων τῆς πρὸς Μεσσήνην χώρας. Κέ-κληται δ' οὕτως, ὡς φησὶν Ἐχεφυλίδης, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ σφαγισαμένους τοὺς Ἡρακλείδας πρὸς Ὁξυλον ποιη-σασθαι συνθήκας περὶ φιλίας καὶ δημοσίας.

stituebantur sacerdotes Minervæ Poliadis, sicut Draco ait De gentibus.

CRETICA.

Cretenses sane, ut dixi, et Chalcidenses Eubæræ puero-rum amore mirum in modum flagrant. Itaque Echemenes in Creticis ait, non a Jove raptum esse Ganymedem, sed a Minoe.

1.

Sphacteria, neutro genere, in confiniis sita Eleorum ad Messenæ regionem. Sic autem vocata est, ut ait Echephyli-das, quod ibi Heraclidæ mactatis hostiis amicitiae et con-cordiæ pacta cum Oxylo fecerunt.

2.

Idem : Ὑρμίνη, πόλις τῆς Ἡλίδος (II. B, 616). Με-νέλος δὲ τετάρτῳ Θηβαϊκῶν Ὑρμιναν διὰ τοῦ α φησί. Τὴν δὲ Ὑρμίνην Ἐχεφυλίδας φησὶ τὰς νῦν Ὀρμίνας. Ὀρμίνας δὲ καὶ τοὺς Ἐπειοὺς καλεῖσθαι. Ὀρμιναι δὲ δύο.

Libri ἐχεφυλίδας; correct. Pinedo. Cf. Ruhnken. Dissert. de Longin. p. lxxxi ed. Weisk. — Cf. Eustath. ad II. B, p. 304 : Ὁ δὲ τὰ ἔθνη ἐκθέ-μενος, Ὑρμίνας δύο εἶναι φησιν ἀπὸ Ὑρμίνης, τὰς ὕστερον διὰ τοῦ ο κληθείσας. Strabo VIII, p. 341 : Ὑρμίνη μὲν οὖν πολέχιον ἦν, νῦν δ' οὐκ ἔστιν· ἀλλ' ἀκρωτήριον πλησίον Κυλλήνης ὀρεινὸν ἔστι, κα-λούμενον Ὀρμινὰ ἢ Ὑρμινὰ (Ὀρμινὰ ἢ Ὑρμινὰ scribi vult Dindorf. in Thes.).

3.

Schol. Platon. p. 380 ed. Bekk. : Πρὸς δύο οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς.] Ἐχεφυλλίδας δὲ αὐτὸν ὑπὸ Κτεάτου καὶ Εὐρύτου τῶν Μολιονίδων ἡττηθῆναι κατὰ τὴν ἐπ' Αὐ-γέαν στρατείαν· διωχθέντα δὲ ἄχρι τῆς Βουπρασίδος καὶ περιβλεψάμενον, ὡς οὐδεὶς ἐξίκετο τῶν πολεμίων, ἀναψύξει τε καὶ ἐκ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ πίνοντα προσαγορεύσαι « τοῦτο ἔδω ὕδωρ »· δ νῦν δείκνυται ἰόν-των ἐκ Δύμης εἰς Ἥλιν, καλούμενον ὑπὸ τῶν ἐγγυρίων Βαδὺ ὕδωρ. Τὰ δὲ αὐτὰ Φερεκύδης (fr. 36) καὶ Κώ-μαρχος (I. Κλέαρχος) καὶ Ἰστρος (fr. 46) κτλ. Cf. Duris fr. 76, tom. II, p. 487. Litera β in βαδὺ di-gamma exprimitur.

EMPODUS.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ.

Athenæus IX, p. 370, C : Καὶ οὐ παράδοξον, εἰ κατὰ τῆς κράμβης τινὲς ὦμνουν, ὅποτε καὶ Ζήνων δ Κιτιεύς, ὁ τῆς Στοᾶς χτίστωρ, μιμούμενος τὸν κατὰ τῆς κυνὸς ὄρκον Σωκράτους, καὶ αὐτὸς ὦμνε τὴν κάπ-παριν, ὡς Ἐμποδός φησιν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν.

« Empodus commentarios reliquit, historicos, ut puto. » Vossius. « Nescio an corruptum viri nomen. » Schweighæuser. Idem jam Casaubonus suspicatus est qui Ποσειδώνιος scrib. conjecit. Num

2.

Hyrmine, urbs Elidis. Menelaus vero quarto Thebaico-rum Hyrminam per α litteram dicit. Echephylidas Hyrmi-nen esse quas nunc vocant Horminas. Horminas vero etiam Epeos vocari. Duo autem sunt Horminæ.

MEMORABILIA.

Non mirum admodum accidere nobis debet per brassi-cam jurasse nonnullos; quandoquidem et Zeno Cilticus, Stoæ conditor, Socratis juramentum *Per canem imitans capparim* jurare consueverat, ut tradit Empodus in Memo-rabilibus.

Empedus? cujus nominis Pythagoreum philosophum memorat Iamblich. Vit. Pyth. 36. An Empylus, cujus nominis scriptorem vidimus tom. III, p. 327?

EPAPHUS.

E LIBRO XVII.

Macrobius Sat. III, 6 : *Epaphus autem, vir plurimæ lectionis, libro septimodecimo ait Delphis quodam tempore evenisse, ut templum, religiosum antea et intactum, spoliatum incensumque sit; et adjicit, multas circa Corinthum urbes insulasque proximas terræ motu haustas; Delon neque antea neque postea hoc incommodo vexatam, sed semper eodem manere saxo.* Eadem narrat Servius ad Æn. III, 34. Ceterum cujusmodi opus hoc Epaphi fuerit, nescio.

EPARCHIDES.

Athenæus II, p. 61, A : Ἐπαρχίδης Εὐριπίδην φησὶ, τὸν ποιητὴν, ἐπιδημῆσαι τῇ Ἰκάρῳ, καὶ, γυναικὸς τινος μετὰ τέκνων κατὰ τοὺς ἀγροὺς, δύο μὲν ἀρρένων τελείων, μίαν δὲ παρθένου, φαγούσης θανασίμους μύκητας, καὶ ἀποπνιγείσης μετὰ τῶν τέκνων, ποιῆσαι τοῦτ' ἐπίγραμμα·

ὦ, τὸν ἀγῆραντον πόλον αἰθέρος, ἥλιε, τέμνων,
ἄρ' εἶδες τοιόνδ' ὄμματι πρόσθε πάθος;
μητέρα παρθενικὴν τε κόρην δισσοὺς τε συναίμους
ἐν ταύτῳ φέγγει μοιριδίῳ φθιμένους.

Sequens fragmentum quum item de Icaro ins. sit, de hac ipsa Eparchides, aliunde mihi non notus, scripsisse videtur.

Idem I, p. 30, B : Ἰνέται δὲ ἐν Ἰκάρῳ, φησὶν

1.

Eparchides narrat, quum Euripides poeta in Icaro insula hospes esset, accidisse ut mulier quædam cum liberis (duo filii erant adulti, et una filia virgo) comestis in agro letiferis fungis suffocata simul cum liberis periret; ibi tum poetam tale epigramma composuisse :

O sol ! qui cæli polum sempiternum peragras,
an talem umquam oculis vidisti calamitatem?
Matrem, filiam virginem, filiosque duos,
eodem fatali die e vivis abreptos!

2.

Nascitur in Icaro, ut Eparchides ait, vinum Pramniun. Quod vini genus neque dulce neque densum, sed aust-

Ἐπαρχίδης, δὲ Πράμνιος. Ἔστι δὲ οὗτος γένος τι οἴνου· καὶ ἐστὶν οὗτος οὔτε γλυκύς οὔτε παχύς, ἀλλ' αὐστηρὸς καὶ σκληρὸς, καὶ δύναμιν ἔχων διαφέρουσιν... Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Ἰκαρος πρότερον Ἰχθυόεσσα, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ τῶν ἰχθύων πλῆθος, ὡς καὶ Ἐχινάδες ἀπὸ τῶν ἐχίνων, καὶ Σηπιάς ἄκρα ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὴν σηπιῶν, etc... Προσαγορεύεται δὲ, φησὶν Ἐπαρχίδης, ἡ ἄμπελος ἡ τὸν Ἰκάριον Πράμνιον φέρουσα ὑπὸ τῶν ξένων μὲν ἰερά, ὑπὸ δὲ τῶν Οἰνοσίων Διονυσιάς. Οἰνὸς δὲ πόλις ἐν τῇ νήσῳ ἐστί.

EPIMENIDES.

Epimenides vates Cretensis apud Diog. Laert. I, 112, præter poetica (De origine Curetum et Corybantum, Theogoniam et Iasonis Expeditionem, De Minoe et Rhadamantho) prosa oratione scripsisse perhibetur : Περὶ θυσιῶν, καὶ τῆς ἐν Κρήτῃ πολιτείας.

His scriptis, senioris ævi sætibus, usus est Diodorus (V, 80, 4), qui suam de Cretensium antiquitatibus narrationem accommodasse se dicit ad ea quæ tradiderint Epimenides theologus, Dosias, Sosicrates et Laosthenidas.

Diogen. I, 115 : Γεγόνασι δὲ καὶ Ἐπιμενίδαι ἄλλοι δύο· ὁ τε γενεαλόγος, καὶ τρίτος ὁ Δωριστὶ γεγραφὼς Περὶ Ῥόδου.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑΙ.

1.

Ad Rhodi historiam referri possit schol. Pind. Ol. VII, 24 : Ἡρόφιλος δὲ Ποσειδῶνος καὶ Ἀφροδίτης τὴν Ῥόδον εἰναί φησιν, Ἐπιμενίδης δὲ αὐτὴν Ὀκεανοῦ γενεαλογεῖ, ἀφ' ἧς καὶ τὴν πόλιν ὠνομάσθαι. At probabilius fluxisse ex genealogiis, ad quas alter ejusdem scholiastæ locus pertinere videtur.

rum et durum, et insignem habens vim... Erat autem Icaro insulæ prius nomen Ichthyoessa (*Piscosa*) a piscium copia qui circa eam gignuntur : quemadmodum et Echinades abechinis nomen habent, et Sepias promontorium a sepiis. Vitis autem quæ fert Icarium Pramniun, ab exteris *Sacra* appellatur, ut ait Eparchides, ab Ænoensibus vero *Dionysias*. Est autem Ænoe ejusdem insulæ oppidum.

GENEALOGIÆ.

1.

Herophilus Neptuni et Veneris filiam Rhodum esse dicit, Epimenides vero eam Oceani filiam dicit, a qua etiam Rhodus urbs nomen habeat.

2.

Schol. Pind. Ol. I, 127, postquam tredecim procos ab OEnomao interfectos enumeraverat, addit : Τούτῳ τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀπολωλότων μνηστήρων καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἐπιμενίδης συμμαρτυρεῖ. Eadem Eudocia p. 314.

3.

Schol. Apollon. Rhod. IV, 57 : Ἐπιμενίδης δὲ αὐτὸν (τὸν Ἐνδυμίωνα) παρὰ θεοῖς διατρίβοντα ἐρασθῆναι φησι τῆς Ἥρας· διόπερ Διὸς χαλεπήναντος αἰτήσασθαι διαπαντὸς καθεύδειν. Eadem Eudocia p. 148.

4.

Idem III, 242 : Ἐπιμενίδης δὲ φησι Κορίνθιον τῷ γένει τὸν Αἰήτην· μητέρα δὲ αὐτοῦ Ἐφύραν φησί.

5.

Idem II, 1125 : Phrxi et Iophossæ, Æete natæ, filios Hesiodus in Eois recenset quattuor : Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανx, Κυτίσῳρον (Κύτωρον cod. Paris.). Ἐπιμενίδης δὲ καὶ πέμπτον προστίθησι Πρέσβωνα. Eadem Eudocia p. 79. Cf. fragm. Herodor. h. l.

6.

Schol. Eur. Phœn. 13 : Ἐπιμενίδης Εὐρύκλειαν τὴν Ἐκφραντὸς φησιν αὐτὸν (τὸν Λαΐον) γεγαμηκέναι, ἐξ ἧς εἶναι τὸν Οἰδίποδα· οἱ δὲ δύο φασὶ τὸν Λαΐον γῆμαι γυναῖκας, Εὐρύκλειαν καὶ Ἐπικάστην. Καὶ τὸν Οἰδίποδα δὲ φασιν Ἐπικάστην τὴν μητέρα γεγαμηκέναι, καὶ Εὐρυγάνην.

7.

Schol. Vat. in Eur. Rhes. 36 : Ἐπιμενίδης δὲ Καλλιστοῦς καὶ Διὸς παῖδας γεγενῆσθαι (φησί) Πᾶνα καὶ Ἀρχάδα διδύμους.

2.

Tredecim procos filix ab OEnomao interfectos esse etiam Hesiodus et Epimenides testantur.

3.

Epimenides Endymionem apud deos versantem Junouis amore captum esse dicit; quare Jove irato postulasse eum ut per omne tempus dormiret.

4.

Epimenides ait Aeten genere Corinthium matremque ejus Ephyræ esse.

5.

Epimenides Phrxi filios recenset quinque, Argum, Phrontia, Melanem, Cytisurum, Presbonem.

6.

Epimenides Eurycleam Ecphantis filiam Laio nupsisse, ex eaque natum esse Œdipum.

7.

Epimenides ait Jovis et Callistis filios fuisse Panem et Arcadem geminos.

DE RHODO.

Ergias Rhodius in libris quos De patria edidit, postquam de Phœnicibus, insulam olim incolentibus, nonnihil ante narravit : « Phalanthus, ait, oppidum in Ialysso [sive la

ERGIAE RHODIUS.

Nomen auctoris suspectum. Fortasse pro Ἐργίας scribendum Ἐρξίας; quamquam inde non sequitur Erxiam illum, cujus Κολοφωνικὰ Athenæus memorat, eundem esse cum auctore Ῥοδείκῳ.

ΠΕΡΙ ΡΟΔΟΥ.

Athenæus VIII, p. 360, E : Ἐργίας οὖν ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς Περὶ τῆς πατρίδος, προειπὼν τινα περὶ τῶν κατοικησάντων τὴν νῆσον Φοινίκων, φησὶν ὡς « Οἱ περὶ Φάλανθον ἐν τῇ Ἰαλυσῷ πόλιν ἔχοντες ἰσχυροτάτην τὴν Ἀχαΐαν καλουμένην, καὶ δαιτὸς ἐγκρατεῖς ὄντες, χρόνον πολὺν ἀντείχον Ἰφίκλῳ πολιορκοῦντι. Ἦν γὰρ αὐτοῖς καὶ θέσφατον ἐν χρησμῷ τινι λελεγμένον, ἔξειν τὴν χώραν, ἕως κόρακες λευκοὶ γένωνται, καὶ ἐν τοῖς κρατῆρσιν ἰχθύες φανῶσιν. Ἐλπίζοντες οὖν τοῦτ' οὐδέποτε ἔσεσθαι, καὶ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον βραθυμότερως εἶχον. Ὅ δ' Ἰφικλος, πυθόμενος παρὰ τινος τὰ τῶν Φοινίκων λόγια, καὶ ἐνεδρεύσας τοῦ Φαλάνθου πιστὸν τινα παρευόμενον ἐφ' ὕδωρ, ᾧ ὄνομα ἦν Λάρκας, καὶ πίστει πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος, θηρεύσας ἰχθύδια ἐκ τῆς κρήνης, καὶ ἐμβαλὼν εἰς ὕδρειον, ἔδωκε τῷ Λάρκα, καὶ ἐκέλευσε φέροντα τὸ ὕδωρ τοῦτο ἐκχεῖν εἰς τὸν κρατῆρα, ὅθεν τῷ Φαλάνθῳ ὥνοχοεῖτο. Καὶ ὁ μὲν ἐποίησε ταῦτα· ὁ δὲ Ἰφικλος κόρακας θηρεύσας, καὶ ἀλείψας γύψῳ, ἀφῆκε. Φάλανθος δ', ἰδὼν τοὺς κόρακας, ἐπορεύετο καὶ ἐπὶ τὸν κρατῆρα. Ὡς δὲ καὶ τοὺς ἰχθύς εἶδεν, ὑπέλαβε τὴν χώραν οὐκ εἶναι αὐτῶν εἶναι, καὶ ἐπακηρυκεύσατο πρὸς τὸν Ἰφικλον, ὑπόσπονδος ὑπεξελθεῖν ἀξίων μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ. Συγκαταθεμένου δὲ τοῦ Ἰφίκλου, ἐπι-

lysia] tenens munitissimum, cui Achaia nomen, commeatu non carens, diu restiterat Iphiclo obsidenti. Oraculum enim a deo olim eis fuerat redditum, fore ut obtinerent regionem, donec albi conspicerentur corvi, et pisces in crateribus apparerent. Sperantes igitur illi, numquam id eventurum, securius remissiusque administrabant bellum. Iphiclus vero, cognito per nescio quem responso Phœnicibus divinitus dato, aliquem ex iis quibus fidem Phalanthus habuerat, Larcam nomine, aequatum euntem intercept per insidias : cum eoque de proditiōe, interposita fide, egit. Pisciculos e fonte captos injectit urnæ, Larcæque dedit; jubens aquam illam in craterem infundere, e quo vinum hauriretur Phalantho. Id dum facit Larcas, Iphiclus captos corvos gypso oblinat, dimittitque. Phalanthus conspicatus corvos, ad craterem properat : quem ubi piscibus vidit repletum, jam non amplius sua in potestate fore regionem ratus, legatos de pace ad Iphiclum misit, petens ut sibi liceret incolūmi cum suis abire. Quod quum pollicitus Iphiclus esset, fraudem talem machinatus est Phalanthus. Mactatis victimis, exemptis visceribus, in earum ventribus aditum aurum argentumque conabatur auferre. At sentiens fraudem Iphiclus, prohibuit. Cui quum jusjurandum objiceret Phalanthus, quo pollicitus erat ille, se asportari passurum quidquid in ventre illi auferrent; fraudem ipse contra mo-

τεχνᾶται ὁ Φάλανθος τοιόνδε τι. Καταβαλὼν ἱερεῖα καὶ τὰς κοιλίας ἐκκαθάρας, ἐν ταύταις ἐπειρᾶτο ἐξάγειν χρυσίον καὶ ἀργύριον. Αἰσθόμενος δὲ ὁ Ἰφίκλος διεκώλυσε. Προσπερόντος τε τοῦ Φαλάνθου τὸν ὄρκον, ὃν ὤμοσεν, ἐάσειν ἐξάγεσθαι ὃ τι κατὰ γαστρὸς αἴρωνται, ἀντισοφίζεται, πλοῖα αὐτοῖς διδοῦς, ἵνα ἀποκομισθῶσι, παραλύσας τὰ πηδάλια καὶ τὰς κώπας καὶ τὰ ἱστία, ὁμοῖαι φήσας πλοῖα παρέξειν, ἄλλο δὲ οὐδέν. Ἐν ἀπορίᾳ δὲ οἱ Φοίνικες ἐχόμενοι, πολλὰ μὲν τῶν χρημάτων κατῴρυσσον, ἐπιστημαίνοντες τοὺς τόπους, ἵν' ὕστερόν ποτε ἀνέλωνται ἀφικόμενοι, πολλὰ δὲ τῷ Ἰφίκλῳ κατέλειπον. Ἀπαλλαγέντων οὖν τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐκ τῆς γῶρας τῶν Φοινίκων, κατέσχον τὰ πράγματα οἱ Ἑλληνες. » Τὰ δ' αὐτὰ ἱστορήσας καὶ Πολύζηλος ἐν τοῖς Ῥοδιακοῖς « Τὰ περὶ ἰχθύων (ψηστὴ) καὶ τῶν κοράκων μόνον ἤδεσαν ὁ Φάλας καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, Δορκία. Αὕτη δ' ἐρασθεῖσα τοῦ Ἰφίκλου, καὶ συνθεμένη περὶ γάμου διὰ τῆς τροφῆς, ἔπεισε τὸν φέροντα τὸ ὕδωρ ἰχθύς ἀγαγεῖν, καὶ ἐμβάλειν εἰς τὸν κρατῆρα, καὶ αὕτη δὲ τοὺς κοράκας λευκάνασα ἀφῆκεν. »

ERXIAS.

Etym. M. 376, 51 : Ἐρξίας, ὄνομα κύριον· παρὰ τὸ βῆξ βεξίας· ὑπερβιβασμῷ ἔρξίας δὲ πρακτικός· ὁμοίως τῷ βέκτης, ἐρκτης. Cf. nom. pr. Ἐρξίων ap. Anacreont. in Athen. XI, p. 498, C; Ἐρξικλείδης ap. Pausan. X, 5, 13; Ἐρξίμένης ap. Boeckh. C. I. I, n. 165. Ἐρξάνδρος Mytilenæus ap. Herodot. IV, 97. X, 37.

ΚΟΛΟΦΩΝΙΑΚΑ.

Athenæus XIII, p. 561, F : Σάμιοι δὲ, ὥς φησιν Ἐρξίας ἐν Κολοφωνιακοῖς, γυμνάσιον ἀναθέντες τῷ Ἐρωτὶ τὴν διὰ τούτων ἀγομένην ἐορτὴν Ἐλευθερία προσηγόρευσαν· δι' ὃν θεὸν καὶ Ἀθηναῖοι Ἐλευθερίας ἔτυγον. Καὶ οἱ Πεισιστρατιδαὶ ἐκπεσόντες, ἐπεχείρησαν διαβάλλειν πρῶτοι τὰς περὶ τὸν θεὸν τοῦτον πράξεις.

litus est, navigia illis dans quibus proficiscerentur, sed demptis gubernaculis remisque et velis : jurasse se quidem, aïens, navigia illis daturum, sed præterea nihil. Ita quum nihil proficerent Phœnices, magnam pecuniarum partem defoderunt, locorum certa signa sibi notantes, ut posthac alio tempore reversi, eruere possent; magnam vero partem Iphicli reliquerunt. Quibus tali modo ex insula profectis, Græci rerum potiti sunt. » Eandem vero rem narrans Polyzelus in Rebus Rhodiorum, ait : « Oraculum de piscibus et de corvis Phalantho datum, uni notum fuerat Phacæ, ejusque filiae Dorciæ. Hæc vero, Iphicli amore capta, et huic intercedente nutrice desponsata, persuaserat ei qui aquam ferebat, ut pisces asferret et in craterem injiceret : corvos autem ipsa, a se dealbatos, dimisit. »

EUAGORAS LINDIUS.

Suidas : Εὐαγόρας, Λίνδιος, ἱστορικός. Ἐγραψε Βίον Τιμαγένους καὶ ἑτέρων λογίων· Ζητήσεις κατὰ στοιχείον Θουκυδίδου· Τέχνην ῥητορικὴν ἐν βιβλίοις ε'· Τῶν παρὰ Θουκυδίδῃ ζητουμένων κατὰ λέξιν, Ἱστορίαν τε περιέχουσιν τὰς Αἰγυπτίων βασιλείας.

ἔγραψε... βιβλίους ε'] om. cod. A. B. V. Post λογίων Eudoc. p. 163 addit ἀνδρῶν. Cf. Suidas v. Τιμαγένης. — ζητήσεις κ. σ. Θ. et τῶν π. Θ. ζητ. κ. λ. unum idemque opus designant. In postremis Eudocian Ἱστορίαν περὶ τῆς Αἰγ. βασιλείας, quod præfert Ebert. Diss. Sic. p. 132. — τεχν. ῥητ.] Bernhardt : « Hanc significare videtur Anonym. in Rh. Gr. VII, p. 12. Nam de reliquis locis, qui per commentarios in Hermogenem sparsi Euagoram philosophum cum Aquila jungunt (velut ibid. IV, p. 130 : Τῶν δὲ πρὸ Ἑρμογένους τεχνολογῶν ἐνιοὶ καὶ τῶν μετ' ἐκείνων Ἀκύλας τε καὶ Εὐαγόρας, οἱ μὲν ἐκ φιλοσοφίας ἐπιστήμην τῇ ῥητορῶν συμμίζαντες τέχνη), non ausim decernere, huncce an diversum Euagoram tradant. Cf. Walz. Rh. Gr. p. 179 294. 295. 298. » — Reliquias operis historici non inveni. — De Euagora (v. Euagone) Thasio, historiæ naturalis scriptore, v. Plinius H. N. ind. auct. lib. VIII. X. XIV. XV. XVII. XVIII. Auct. R. R. lat. p. 54, 164.

EUALCES.

ΕΦΕΣΙΑΚΑ.

Athenæus XIII, p. 573, A : Εὐάλκης δὲ ἐν τοῖς Ἐφεσιακοῖς καὶ ἐν Ἐφέσῳ φησὶν ἱερὰ ἰδρῦσθαι ἑταῖρα Ἀφροδίτῃ.

Antecedit fragm. Alexidis Samii. Alii Eualces memorantur : Atheniensis ap. Xenoph. H. Gr. IV, 1, 40, et Cretensis in Anthol. Palat. VI, p. 262,

DE COLOPHONE.

Samii, ut Erxias tradit in Colophoniacis, quum gymnasium haberent Amori dedicatum, festos dies qui in hujus dei honorem agebantur *Eleutheria* nominabant. Propter eundem Athenienses etiam libertatem nacti sunt : et Pisistratidæ, quum excidissent imperio, primi ausi sunt res gestas hujus dei calumniari.

DE EPHESO.

Eualces in libris De Epheso, in hac quoque urbe Veneri meretrici fana consecrata esse dicit.

3. Cf. Eualcidas Eleus ap. Pausan. VI, 16, 6; Eretriensis ap. Herodot. V, 102.

EUANORIDAS ELEUS.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ.

Pausanias, VI 8, 1 : Εὐανορίδα δὲ Ἡλείῳ πάλης ἐν παίσιν ὑπῆρξεν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ καὶ Νεμείων νίκη. Γενόμενος δὲ Ἑλλανοδίκης, ἔγραψε καὶ οὗτος τὰ ὀνόματα ἐν Ὀλυμπίᾳ τῶν νενικηκότων. Ἐς δὲ πύκτην ἀνδρα, γένος μὲν Ἀρχάδα ἐκ Παρρασίων, Δάμαρχον δὲ ὄνομα, οὐ μοι πιστὰ ἦν, πέρα γε τῆς ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκης, ὅποσα ἄλλα ἀνδρῶν ἀλαζόνων ἐστὶν εἰρημένα, ὡς ἐξ ἀνθρώπου μεταβάλοι τὸ εἶδος ἐς λύκον ἐπὶ τῇ θυσίᾳ τοῦ Λυκαίου Διὸς, καὶ ὡς ὕστερον τούτων ἔτει δεκάτῳ γένοιτο αὖθις ἀνθρώπος. Οὐ μὲν οὐδὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχάδων λέγεσθαι μοι τοῦτο ἐφαίνετο ἐς αὐτόν· ἐλέγετο γὰρ ἂν καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπιγράμματος τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἐξεί γὰρ δὴ οὕτως·

Υἱὸς Διὸς Δάμαρχος τήνδ' ἀνέθηκεν
εἰκόν', ἀπ' Ἀρχαδίας Παρρασίος γενεάν.

Τοῦτο μὲν δὴ ἐς τοσοῦτο πεποιήται.

Narrationem de Damarcho exscripsi, quoniam fortasse ex ipso fluxit Euanorida.

Plinius H. N. VII, 22, 34 : *Nullum tam impudens mendacium est, ut teste careat. Itaque Agriopas, qui Olympionicas scripsit, narrat Demænetum (Damarchum sec. Pausan.) Parrhasium in sacrificio, quod Arcades Jovi Lycæo humana etiam hostia faciebant, immolati pueri exta degustasse et in lupum se convertisse; eundem decimo anno restitutum, athleticæ certasse in pugilatu, victoremque Olympia reversum.*

Pro *Itaque Agriopas*, in antiquioribus codd. fuerit *Itaq. Euagriopas*, quod ipsum corruptum esse poterat ex *Itaq. Euanoridas*. Nostri libri ex-

hibent : *Agriopas, Acopas, Copas, Ita Copas, Itaque Copas qui Olympionica*. In indice auctorum ad librum VIII legitur : « *Euanthe Agrippa, qui Ὀλυμπιονίκας.* »

Euanoridas, nobilis Eleus; bello captus a Lyco Achæorum proprætor (Ol. 140, 3. 218 a. C.), memoratur ap. Polyb. V, 94, 6.

EUCRATES.

ΠΟΔΙΑΚΑ.

Hesychius v. Ἐλατρον, Εὐκράτης ἐν Ῥοδιακοῖς, ἐνδυμα, κατάξωσμα.

Athenæus III, p. 111, C : Ἐννίτας ἄρτος ὁ προσαγορευόμενος λεκιθίτας, ὡς φησι Εὐκράτης.

EUDOXUS RHODIUS.

Diogenes Laertius VIII, 90 : Γεγόνασι δὲ Εὐδοχοὶ τρεῖς· αὐτὸς οὗτος (sc. ὁ Κνίδιος)· ἕτερος, Ῥόδιος, ἱστορίας γεγραπῶς. Ætas auctoris, nec non argumentum atque ambitus historiarum definiri accuratius non possunt.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1.

Apollonius Mirab. c. 24 : Εὐδοξος ὁ Ῥόδιος Περὶ τὴν Κελτικὴν εἶναι τι ἔθνος φησὶν, ὃ τὴν ἡμέραν οὐ βλέπειν, τὴν δὲ νύκτα ὁρᾶν.

2.

E LIBRO NONO.

Etym. M. p. 18, 57 : Ἀδρία, τὸ πέλαγος. Διονύσιος· δὲ πρότερον ἐπὶ τῇ Ὀλυμπιάδι (Δ. ὁ πρότερος ἐπὶ τῇ 4ῇ ὀλ.?) πολὺν ἔκτισεν Ἀδρίαν ἐν τῷ Ἰωνικῷ κόλπῳ,

OLYMPIONICÆ.

Euanoridas Eleus puerilis luctæ victoriam Olympiæ ac Nemææ adeptus. Idem quum Hellanodica factus est, ipse etiam eorum, qui ludis Olympiis vicerant, nomina conscripsit. De pugile vero Parrhasio ex Arcadia, cui nomen Damarcho, quæ memoriæ prodita sunt, præter Olympiam victoriam fabulatorum hominum signimenta esse arbitror, quod scilicet in Jovis Lycæi sacris in lupum conversus decimo rursus anno pristinam recepisset hominis figuram : quod certe commentum ne ex ipsorum quidem Arcadum sermone ortum esse mihi videtur. Si verum esset, haud dubie mentio ejus fieret etiam in epigrammate Olympiæ quod sic habet :

Dinytta genitus Damarchus deicatur hancce
effigiem, Arcadico Parrhasius genere.

Hactenus versus illi loquuntur.

DE RHODO.

Elatrum, apud Eucratem in Rebus Rhodiorum, indumentum, cingulum.

Etnitas panis idem est qui lecitithas vocatur, ut ait Eucrates.

HISTORIÆ.

1.

Eudoxus Rhodius in Celtica regione gentem esse ait, quæ interdiu non cernat, sed noctu videat.

2.

Adriaticum mare. Dionysius senior Adriam urbem ad sinum Ionicum condidit; ab ea mare Adriaticum appellatur. Eudoxus vero in nono Historiarum libro Adriaticum mare nomen habere refert ab Adria Messapio, Pausonis filio.

ἀφ' ἧς καὶ τὸ πέλαγος Ἀδρίας καλεῖται. Εὐδοξος δὲ ἐν τῇ θ' τῶν Ἱστοριῶν τὸ πέλαγος καὶ τὴν πόλιν ὀνομασθῆναι Ἀδρίαν φησὶν ἀπὸ Ἀδρίου τοῦ Μεσσαπίου Παύσανος. Cf Diodor. XV, 13. Theopompi fr. 140.—Præterea Eudoxus Rhodius inter eos, qui in geographicis elaborarint, recensetur in Marciani Epitome Artemidori p. 63 ed. Hudson.

EUEMERIDAS CNIDIUS.

Plutarch. De fluv. 10, 2 : Εὐμερίδας δὲ ὁ Κνίδιος ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Ὁ ἀσχὸς Μαρσίου τῶ χρόνῳ δαπανηθεὶς καὶ κατενεχθεὶς ἔπεσεν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὴν Μίδου κρήνην· καὶ κατ' ὀλίγον καταπερόμενος, ἀλιεῖ τινη προσσηνέχθη· κατὰ δὲ χρησμοῦ προσταγὴν Πεισίστρατος ὁ Ἀλακδαϊμόνιος, παρὰ λείψανα τοῦ Σατύρου πόλιν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος κτίσας, Νώρικον αὐτὴν προσηγόρευσε. Νώρικον δὲ οἱ Φρύγες τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν ἀσχὸν καλοῦσι. Eadem, ommissa mentione Eumeridæ, iisdem pæne verbis habes apud Eustathium ad Dionys. Perieg. 321. Subjicit Eustathius : Ἐὰν δὲ Φρυγία οὖσα ἡ τοῦ Πεισιστράτου πόλις αὕτη οὐδὲν ἔχῃ κοινὸν πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ρηθέντας Νωρίκους, ἀλλ' οὖν ἡ ἱστορία πρὸς πολυπειρίαν οὐκ ἀγαρίε.

EUELPIS CARYSTIUS.

Porphyr. De abst. II, § 55 (ex eoque Euseb. P. E. IV, 16, p. 164 ed. Gsfd.). Ἐθουν δὲ καὶ ἐν Χίῳ τῷ Ὠμαδίῳ Διονύσῳ ἀνθρωπῶν διασπῶντες, καὶ ἐν Τενέδῳ, ὡς φησιν Εὐέλπις ὁ Καρύστιος.

EUTHYMENES.

XPONIKA.

Clemens Alex. Strom. I, 21, p. 141, 21 : Εὐθυμένης δὲ ἐν τοῖς Χρονικοῖς συναχμάσαντα (sc. Ὁμηρον) Ἱσιόδῳ ἐπὶ Ἀκάστου ἐν Χίῳ γενέσθαι περὶ τὸ διακοσιοστὸν ἔτος ὕστερον τῆς Ἰλίου ἀλώσεως (φησί).

Eumeridas Cnidius hanc scribit historiam. Uter Marsyæ exesus tempore et delatus e terra in Midæ fontem decidit, paullatimque defluens ad piscatorem quendam devenit. At oraculi præcepto Pisistratus Lacedæmonius juxta Satyri reliquias urbem ab eventu condidit, eamque Noricum nominavit. Noricum enim Phryges idiomate suo utrem vocant.

In Chio quoque hominem discerpentes Omadio (*cruditorio*) Baccho in sacrificium offerebant, nec non in Tenedo, uti ait Euelpis Carystius.

Ταύτης δὲ ἐστὶ τῆς δόξης καὶ Ἀρχέμαχος ἐν Εὐδοϊκῶν τρίτῳ. Alius haud dubie est Euthymenes Massiliensis, qui quod in Atlantico oceano instituit iter, literis consignavit. Indicasse locos veterum a quibus laudatur, nunc satis habeo.

Anonymus De increm. Nili (in ed. Schweigh. Athenæi II, c. 90, tom. I, p. 283) : Εὐθυμένης δ' ὁ Μασσαλιώτης φησὶν, αὐτὸς πεπελεκῶς, τὴν ἔξω θάλασσαν ἐπιρρεῖν ὡς ἐπὶ τὴν Λιβύην, ἐστραμμένην δὲ εἶναι πρὸς βορρᾶν τε καὶ ἀρκτους. Καὶ τὸν μὲν ἄλλον χρόνον κενὴν εἶναι τὴν θάλασσαν, τοῖς δ' Ἐτησίαις ἀνωθυμένην ὑπὸ πνευμάτων πληροῦσθαι καὶ ρεῖν (ἐπιρρεῖν;) ταῖς ἡμέραις ταύταις· παυσάμενων δὲ τῶν Ἐτησίων ἀναχωρεῖν. Εἶναι δὲ αὐτὴν καὶ γλυκειαν, καὶ κήτη παραπλήσια τοῖς ἐν τῇ Νεῖλῳ κροκοδείλοις καὶ τοῖς ἵπποποτάμοις ἔχειν.

Johannes Lydus IV, 68, p. 262 ed. Ræth. : Εὐθυμένης δὲ ὁ Μασσαλιώτης φησὶ διαπλεῦσαι τὴν Ἀτλαντικὴν θάλατταν, ἐξ ἐκείνης τε ἰδεῖν τὸν Νεῖλον ἐκτρέχοντα, καὶ τότε μᾶλλον ὀγκοῦσθαι, ὅταν οἱ λεγόμενοι Ἐτήσiai πνέωσι· τότε γὰρ, φησὶν, ἐξωθεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τὴν θάλασσαν, τούτων δὲ παυομένων ἡσυχάζειν. Γλυκὺ δὲ σχεδὸν τὸ τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάττης ὕδωρ, καὶ ὅμοια ταύτης θηρία τοῖς τοῦ Νεῖλου.

Seneca Quæst. Nat. IV, 12 : *Euthymenes Massiliensis testimonium dicit : « Navigavi, inquit, Atlanticum mare. Inde Nilus fuit major quam diu Etesiae tempus observant; tunc enim ejicitur mare instantibus ventis. Quum resederint, et pelagus conquiescit, minorque descendenti inde vis Nilo est. Ceterum dulcis maris sapor est, et similis Niloticis belluæ. » ... Adde quod testimonium ejus testium turba coarguitur. Tunc enim mendacio locus, quum ignota essent externa. Licebat illis fabulas mittere.*

Plutarch. De plac. phil. IV, 1, p. 897 (1095 Didot) : Εὐθυμένης ὁ Μασσαλιώτης, ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς ἔξω θαλάσσης γλυκειὰς κατ' αὐτὴν οὐσης νομίζει πληροῦσθαι τὸν ποταμόν.

Cf. Aristot. Meteor. I, 13. Aristides tom. II, p. 471 et 474 ed. Dindorf., et Marcian. Heraclæot. in Epitome Artemidori (vel Menippi) p. 112 ed. Miller, ubi cod. Paris. Εὐθυμόνης, quum primitus scriptum esset Εὐθυμόνης; Hudson. Εὐθυμάνης. Ceterum v. Ukert. Geogr. I, 1, p. 113;

CHRONICA.

Euthymenes in Chronicis Homerum eodem tempore cum Hesiodo florentem sub Acasto in Chio fuisse circa ducentimum annum post captum Ilium. Eadem est Archemachi sententia in libro tertio Rerum Euboicarum.

2. *Euthymenes* Massiliensis, ex Oceano marique externo, quod sua natura [*al. αὐτόν*, in fluvii regione] dulce est, fluvium impleri.

II, 1, p. 47. Fuhr. De Pythea p. 6; Letronn. in *Journal d. sav.* 1839, p. 435.

GLAUCIPPUS.

DE SACRIS ATHENIENSIIUM.

Macrobian. Sat. I, 13 : *Omni autem intercalationi mensis Februarii deputatus est* (a Romanis sc.); *quoniam is ultimus anni erat. Quod etiam ipsum de Græcorum imitatione faciebant. Nam et illi ultimo anni sui mensi superfluos inserebant dies, ut refert Glaucippus, qui De sacris Atheniensium scribit.*

Qui sit hic Glaucippus non liquet. De Glaucippo, Hyperidis f., oratore, v. Plutarch. Phoc. c. 4; Athenæus XIII, p. 590, C; Plut. X Oratt. p. 848, D. 849, C; Phot. cod. 266, p. 495, 15; Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* 60, 14. Alium Glaucippum Cappadocem, rhetorem, memorat Seneca Controv. IV, 25, p. 286. — Glaucippus archon Ol. 92, 3, ap. Diodor. XIII, 42 et alibi.

GLAUCUS.

ARABIKH APXAIOLOGIA.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Steph. Byz. : Ἀταφηνοί, ἔθνος μέγα Ἀραβίας, περὶ οὗ Γλαῦκος ἐν δευτέρῳ.

Δούμαθα, πόλις Ἀραβίας. Ὁ πολίτης Δουμαθηνός, ὡς Γλαῦκος ἐν β' Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

Ἐρθα, πόλις Παρθίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ. Τὸ ἔθνικόν Ἐρθηνός, ὡς Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ.

Νέγλα, πολίχνιον Ἀραβίας. Γλαῦκος δευτέρῳ

Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἔθνικόν Νέγλιος ἢ Νεχλίτης τῷ ἔθει τῆς χώρας.

Ὁμανα, πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Γλαῦκος δευτέρῳ Ἀρ. ἀρχ. Τὸ ἔθνικόν Ὁμανεύς.

Εὐαληνοί, ἔθνος περὶ οὗ φησὶ Γλαῦκος ἐν δευτέρῳ Περὶ Ἀραβίας.

E LIBRO TERTIO.

2.

Idem : Ἀίλανον, πόλις Ἀραβίας, ἥς ὁ πολίτης Αἰλανίτης. Τινὲς δὲ κόλπον Αἶλα (?) φασί. Γλαῦκος δὲ κώμην αὐτὴν λέγει ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ. « Τὰ πρὸς εἰς τῆς Αἶλας. » Ὁ πολίτης Αἰλανίτης. Variam urbis scripturam ex auctoribus collectam habes ap. Forbigerum *Geogr.* II, p. 747 : τὰ Αἶλانا, Ἐλάνα, Αἶλανον, Αἶλάς, Ἀειλά, Αἰλάθ, *Elath* hebr., Αἰλών.

Βασιννοί, Ἀραβικὸν ἔθνος. Γλαῦκος ἐν τρίτῳ Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

E LIBRO QUARTO.

3.

Idem : Γάδδα, χωρίον Ἀραβίας. Γλαῦκος ἐν τετάρτῳ. Καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. Τὸ ἔθνικόν Γαδδηνός.

Idem : Χαράκμωβα, πόλις τῆς νῦν τρίτης Παλαιστίνης... ὁ πολίτης.. Χαρακμωδηνός... Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας τετάρτῳ. « Ἡσύχαζον δ' ἐν τούτοις Χαρακμωδηνοί. »

E LIBRIS INCERTIS.

4.

Idem : Σαλμηννοί, ἔθνος νομαδικόν, ὡς Γλαῦκος ἐν * Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

Γέα, πόλις πλησίον Πιτρῶν ἐν Ἀραβίᾳ, ὡς Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῇ ἀρχαιολογίᾳ.

Ἀρίνδηλα, πόλις Παλαιστίνης, Γλαῦκος δὲ κώμην αὐτὴν καλεῖ.

ARABICA ARCHÆOLOGIA.

1.

Atapheni, magnus Arabum populus. — *Dumada*, Arabiæ urbs. — *Ertha*, Parthiæ urbs ad Euphratem. — *Negla*, Arabiæ oppidulum. — *Omana*, Arabiæ feliciæ urbs. — *Eualeni*, gens de qua Glaucus dicit in secundo Archæologiæ Arabicæ.

2.

Ailanum, urbs Arabiæ. Civis Ailanites. Nonnulli sinum *Æla* dicunt. Glaucus vicum vocat in tertio Arabicorum : « Quæ ab Aila orientem versus sunt. »

Basinni, Arabica gens. Glaucus tertio Arabicæ archæologiæ.

3.

Gadda, Arabiæ locus, Glaucus in quarto; tum femino tum neutro genere. Civis Gaddenus.

Characmoba, urbs Palestinæ tertie quæ nunc dicitur. Civis Characmobenus. Glaucus in quarto Arabicæ archæologiæ : « Quiescebant interea Characmobeni. »

4.

Salmeni, gens nomadica, ut Glaucus ait in Arabica archæologia.

Gea, urbs prope Petras in Arabia, ut Glaucus in Arabica archæologia.

Arindela, urbs Palestinæ. Glaucus vero vicum esse dicit.

GORGIAS ATHENIENSIS.

ΠΕΡΙ ΕΤΑΙΡΩΝ.

1.

Athenæus XIII, p. 583, D : Αἱ γὰρ καλαὶ ἡμῶν Ἀθῆναι τοσοῦτον πλῆθος ἤνεγκαν ἑταίρων, περὶ ὧν ἐπεξελεύσομαι ὅσον γε δύναμαι, ὅσον ὄχλον εὐανδροῦσα πόλις οὐκ ἔσχεν. Ἀνέγραψε γοῦν Ἀριστοφάνης μὲν ὁ Βυζάντιος ἑκατὸν καὶ τριάκοντα πέντε, Ἀπολλόδωρος δὲ τούτων πλείους, ὁ Γοργίας δὲ πλέονας, παραλειφθῆναι φάσκοντες ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους μετὰ ἑταίρων πλείονων καὶ τάσδε· τὴν Πάροιον ἐπικληθεῖσαν, καὶ Λαμπυρίδα, καὶ Εὐπροσύνην· αὕτη δὲ ἦν γναφέως θυγάτηρ. Ἄγραφοι δ' εἰσὶν αὐτῷ Μεγίστη, Ἀγαλλίς, Θαυμάριον, Θεόκλεια· αὕτη δ' ἐπεκαλεῖτο Κορώνη· Ληναϊτόκυστος, Ἄστρα, Γνάθαινα, καὶ ταύτης θυγατρίδῃ Γναθαίνιον· καὶ Σιγῇ, καὶ Συνωρίς ἡ Λύγνος ἐπικαλουμένη, καὶ Εὐκλεία, καὶ Γρυμαία, καὶ Θρυαλλίς, ἔτι Χίμαιρα καὶ Λαμπάς.

Ejusdem Gorgiæ Athenæus meminit XIII, p. 567, A : Σὺ δέ, ὦ σοφιστὰ, ἐν τοῖς καπηλείοις συναφύρη, οὐ μεθ' ἑταίρων, ἀλλὰ μετὰ ἑταίρων, μαστροπευούσας περὶ σαυτὸν οὐκ ὀλίγας ἔχων, καὶ περιφέρων αἰεὶ τοιαυτὴ βιβλία Ἀριστοφάνους καὶ Ἀπολλοδώρου καὶ Ἀμμωνίου καὶ Ἀντιφάνους, ἔτι δὲ Γοργίου τοῦ Ἀθηναίου, πάντων τούτων συγγραφέων περὶ τῶν Ἀθηνῶν ἑταίρων.

2.

Idem XIII, p. 596, F : Στρατοκλῆς δ' ὁ ῥήτωρ ἐρωμένην εἶχε τὴν ἐπικληθεῖσαν Λήμην ἑταίραν, τὴν καλουμένην Παρόραμα (παρόραμον ed. Ald.; δίδραχμον conj. Valckenar.; πάνορμον Jacobs) διὰ τὸ καὶ δύο δραχμῶν φοιτᾶν πρὸς τὸν βουλόμενον, ὥς φησι Ἰοργίας ἐν τῷ Περὶ ἑταίρων.

• Fortasse Gorgias idem est cujus librum De

figuris Rutilius Lupus in linguam latinam transtulit, de quo Cicero Epp. ad Div. XVI, 21; Plutarch. Cic. 24. Cf. Rubnken. præfat. ad Rutil. Lup. p. 10 sq. • Westermann ad Voss. p. 444.

GORGON.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΡΟΔῶ ΘΥΣΙΩΝ.

1.

Athenæus XV, p. 696, F : Καὶ δὲ εἰς Πτολεμαῖον δὲ, τὸν πρῶτον Αἰγύπτου βασιλεύσαντα, παιᾶν ἐστίν, ὃν ἄδουσι Ῥόδιοι· ἔχει γὰρ τὸ ἴη παιᾶν ἐπιφθεγμα, ὥς φησι Γόργων ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσίων.

Libri Γεωργός, quod correxit Casaubonus. Ἰόργων nomen occurrit etiam in inscript. Attica ap. Boeckh. C. I I, p. 292, 32.

2.

Hesych. : Καταρραπτίτης (codex Καταραπτίτης). Γόργων ἐν τῷ Περὶ θυσίων.

Ἐπιπολιαιός, Ἐρμῆς ἐν Ῥόδῳ, ὥς Γόργων ἱστορεῖ.

Ceterum non de sacrificiis tantum, sed de aliis quoque rebus quæ ad Rhodios pertinent, Gorgonem scripsisse colligas e schol. Pindari.

3.

Schol. Pindar. ad Olymp. VII, 1 (quod carmen Diagoræ Rhodio scriptum) : Ταύτην τὴν ᾠδὴν ἀνακεῖσθαι φησι Γόργων ἐν τῷ τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς ἱερῷ χρυσοῖς γράμμασιν. V. Boeckh. ad h. carmen. De Diagora cf. supra fragm. Apollæ.

DE MERETRICIBUS.

1.

Elegantes nostræ Athenæ tantam multitudinem tulerunt meretricum, de quibus quoad fieri poterit disseram, quantam fortibus viris clara civitas nulla habuit. Recensuit quidem Aristophanes Byzantius centum et triginta quinque : Apollodorus vero majorem numerum, et adhuc majorem Gorgias; qui dicunt ab Aristophane omissas esse quum alias multas, tum hasce : Paronam (id est Vinosam) quæ cognominata est, et Lampyridem, et Euphrosynen, fullonis filiam. Silentio vero etiam ab illo præteritæ sunt : Megista, Agallis, Thaumaron, Theoclea, quæ Cornix cognominata est, Lenæocystus, Astra, Gnathæna, et hujus neptis Gnathænium : tum Siga, et Synoris cognomine Lychnus, et Euclea, et Grymæa, et Thryallis; denique Chimæra, et Lampas.

2.

Stratocles orator amasiam habuit, Lemen (id est, grammiam) cognominatam, quæ Parorama [sive Didrachma, sive Panormus?] nominabatur eo quod duarum drachmarum pretio quemcumque volentem conveniebat, ut ait Gorgias in libro De meretricibus.

DE SACRIS IN RHODO.

1.

Illud item, quod in Ptolemæum primum Ægypti regem canunt Rhodii, vere paran est : habet enim acclamationem, *le paran*; ut ait Gorgon in libro De Rhodiorum sacris.

2.

Καταρραπτίτης. Gorgon in libro De sacris.

Ἐπιπολιαιός, Mercurius in Rhodo, ut Gorgon scribit.

3.

Hoc Pindari carmen aureis literis exaratum positum esse in fano Minervæ Lindiæ.

HARMODIUS LEPREATES.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΦΙΓΑΛΕΙΑΝ ΝΟΜΙΜΩΝ.

1.

Athenæus IV, p. 148, F : Ἀρμόδιος δ' ὁ Λεπρεάτης ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ Φιγαλεῖαν νομίμων· « Ὁ κατασταθεὶς (φησί) παρὰ Φιγαλεῦσι σίταρχος ἔφερε τῆς ἡμέρας οἶνου τρεῖς γόας καὶ ἀλφίτων μέδιμνον καὶ τυροῦ πεντάμουνον, καὶ τὰλλα πρὸς τὴν ἀρτυσιν τῶν ἱερῶν ἀρμόττοντα. Ἡ δὲ πόλις παρῆγεν ἑκατέρῳ τῶν χορῶν τρία πρόβατα καὶ μάγειρον ὑδριαφόρον τε καὶ τραπέζαν καὶ βάθρα πρὸς τὴν καθέδραν, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν παρασκευὴν, πλὴν τῶν περὶ τὸν μάγειρον σκευῶν, ἃ ὁ χορηγός. Τὸ δὲ δεῖπνον ᾗν τοιοῦτον· τυρὸς καὶ φυστὴ μᾶζα νόμου χάριν ἐπὶ χαλκῶν κανῶν, τῶν παρὰ τισι καλουμένων μαζονόμων, ἀπὸ τῆς χρεῖας εὐληφότων τὴν ἐπωνυμίαν· μοῦο δὲ τῇ μᾶζῃ καὶ τῷ τυρῷ σπλάγχχον καὶ ἄλλες προσφαγεῖν. Καθαγισάντων δὲ ταῦτα ἐν κεραμέᾳ κοτταβίδι πειεῖν ἑκάστῳ μικρὸν, καὶ ὁ προσφέρων ἀνείπεν Εὖ δεῖπνεις· εἴτα δ' εἰς τὸ κοινὸν ζωμὸς καὶ περίκομμα, πρόσχερα δ' ἑκάστῳ δύο κρέα. Ἐνόμιζον δ' ἐν ἅπασι τοῖς δεῖπνοις, μάλιστα δὲ τοῖς λεγομένοις μαζῶσι, τοῦτο γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἡ Διονυσιακὴ σύνοδος ἔχει τοῦνομα, τοῖς ἐσθίουσι τῶν νέων ἀνδρικώτερον ζωμὸν τ' ἐγγεῖν πλείω καὶ μᾶζας καὶ ἄρτους παραβάλλειν. Ἰεναῖος γὰρ ὁ τοιοῦτος ἐκρίνετο καὶ ἀνδρωδὴς ὑπάρχειν· θαυμαστὸν γὰρ ᾗν καὶ περιδότητον παρ' αὐτοῖς ἡ πολυφαγία. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον σπονδὰς ἐποιοῦντο, οὐκ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀποματ-

τόμενοι τοῖς ψωμοῖς, καὶ τὴν ἀπομαγαδλίαν ἑκαστος ἀπέφερε, τοῦτο ποιοῦντες ἕνεκα τῶν ἐν ταῖς ἀμφοδοῖς γινομένων νυκτερινῶν φόβων. Ἀπὸ δὲ τῶν σπονδῶν παιὰν ᾄδεται. Ὅταν δὲ τοῖς ἤρωσι θύωσι, βουθυσία μεγάλη γίνεται καὶ ἐστιῶνται πάντες μετὰ τῶν δούλων. Οἱ δὲ παῖδες ἐν ταῖς ἐστιάσεσι μετὰ τῶν πατέρων ἐπὶ λίθων καθήμενοι γυμνοὶ συνδειπνοῦσιν. »

Idem XI, p. 479, C : Κοτταβίς. Ἀρμόδιος ὁ Λεπρεάτης ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ Φιγαλεῖαν νομίμων, διεξῶν περὶ τῶν ἐπιγυρῶν δειπνῶν, γράφει καὶ ταῦτα· « Καθαγισάντων ταῦτα ἐν κεραμέᾳ κοτταβίδι πειεῖν ἑκάστῳ μικρὸν, καὶ ὁ προσφέρων ἀνείπεν· εὖ δεῖπνεις. » Cf. Müller. *Dor.* II, p. 274.

2.

Idem X, p. 442, B : Ἀρμόδιος δὲ ὁ Λεπρεάτης ἐν τῷ Περὶ τῶν παρὰ Φιγαλεῦσι νομίμων, φιλοπότας φησὶ γενέσθαι Φιγαλεῖς, Μεσσηνίους ἀστυγέτονας ὄντας, καὶ ἀποδημεῖν ἐθισθέντας.

3.

Idem XI, p. 465, D : Οἷδα δὲ τινας, ἄνδρες θιασῶται, καὶ μέγα φρονήσαντας οὐχ οὕτως ἐπὶ πλούτῳ, ὥς ἐπὶ τῷ κεκτησθαι πολλὰ ἐκπώματα ἀργυρᾷ καὶ χρυσᾷ. Ὅνεις ἐστὶ καὶ Πυθέας ὁ Ἀρχὰς ἐκ Φιγαλείας, ὃς καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ὤκνησεν ἐπιθέσθαι τοῖς οἰκείοις ἐπιγράψαι αὐτοῦ τῷ μνήματι τὰδε·

Πυθέα μνήμα τόδ' ἐστ', ἀγαθοῦ καὶ σώφρονος ἀνδρός,
ὃς κυλίκων ἔσχεν πλῆθος ἀπειρέσιον,
ἀργυρέων, χρυσῶν τε καὶ ἡλεκτροῖο φαινοῦ,
τῶν προτέρων πάντων πλείονα πασάμενος.

DE PHIGALENSIUM INSTITUTIS.

1.

Harmodius Lepreates in libro De Phigalensium institutis ait : « Apud Phigalenses convivio præfectus quotidie conferebat vini tres congios et polentæ modium et casei quinque libras aliaque ad condiendas carnes pertinentia. Civitas autem singulis choris tribuebat tres oves et coquum et lixam vasis gestandis, et mēsas, et sellas in quibus sederent convivæ, reliquumque id genus apparatus, exceptis vasis culinariis, quæ suppedibat choragus. Est autem cæna talis. Caseus et physta maza dicis causa super æneis canistris, qui *mazonomi* a quibusdam vocantur, ab ipso usu ducta appellatione; simul vero cum maza et caseo, viscera et sal. Quibus inter sacras cærimonias consumptis, in fictili cottabide parum unicuique, quod bibat, præbatur; quod qui offert, *Bene cænaveris!* dicit. Deinde in commune omnibus jus apponitur et minutal; cuique vero in manus duo carniū frusta. Erat autem more apud eos receptum omnibus in cænis, maxime vero in eis quæ *mazones* appellantur (quod nomen etiam nunc Bacchicum convivium obtinet), ut juvenibus præ cæteris strenue edentibus, plus juris infunderent, et majorem mazæ et panum copiam apponerent. Fortis enim et strenuus esse existimabatur talis juvenis: nam admirationi atque laudi apud eos erat edacitas. Post cænam libationem faciebant, manibus non lotis, sed mica panis abstersis; et panem, quo abstergerant manus,

secum quisque auferebat: id quod faciebant terrorum nocturnorum causa, qui in compitis incidere possent. Post libationem pæan canitur. Quum vero Heroibus sacra faciunt, multos hoves cædunt, et epulantur omnes cum servis: pueri vero in illis conviviis simul cum patribus cenant, axis nudi insidentes. »

Cottabis. Harmodius Lepreates in libro De Phigalensium institutis, de cænis loquens in illa civitate agi solitis, hæc scribit : « His inter sacras cærimonias consumptis, in fictili cottabide parum unicuique, quod bibat, offertur: quod qui offert, is ait, *Bene cænaveris.* »

2.

Harmodius Lepreates in libro De Phigalensium institutis potui deditos fuisse ait Phigalenses, Messeniorum finitimos et domo abesse solitos.

3.

Scio etiam, amici epulones, fuisse homines, qui non tam divitiis gloriarentur, quam quod magnam possedissent poculorum argenteorum aureorumque copiam. Quorum unus est Pytheas ex Phigalia Arcadiæ: qui etiam vita excessurus non dubitavit injungere suis, ut sepulcro suo hæcce inscriberent:

Pythæ hoc monumentum est, boni viri probique,
cui calicum copia infinita fuit
ex argento et auro splendenteque electro.
Superioribus cunctis plura possederat.

Τοῦτο δ' ἴστωρ εἶ Ἀρμόδιος ὁ Λεπρεάτης ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ Φιγάλειαν νομίμων.

(ΚΩΜΩΔΟΥΜΕΝΑ.)

Schol. Aristoph. Vesp. 1239, ad verba Ἀδμήτου λόγον]: Καὶ τοῦτο ἀρχὴ σχολίου... Ἀρμόδιος δὲ ἐν τοῖς Κωμωδουμένοις καὶ τὸν Ἀδμήτον ἀναγέγραφε, παραθεῖς τὰ τοῦ Κρατίνου ἐκ Χειρώνων· «Κλειταγόρας ᾄδειν, ἔταν Ἀδμήτου μέλος αὐλῆς.»

At recte, p. 50, Dindorfius et Dübnerus pro Ἀρμόδιος scripserunt Ἡρόδικος, cujus Κωμωδούμενα citat Athenæus. Ἀρτεμίδωρος scribere voluit Dobræus.

ÆLIUS HARPOCRATION.

Suidas : Ἀρποκρατίων, ὁ Αἴλιος χρηματίας, σοφιστής. Ἐγραψε Περὶ τῶν δοκούντων τοῖς βήτορσιν ἡγνοῆσθαι, καὶ Ὑποθέσεις τῶν λόγων Ὑπερίδου, Περὶ τοῦ κατεψεῦσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν, Περὶ τῶν παρὰ Ξενοφῶντι τάξεων, Περὶ τέχνης βητορικῆς, Περὶ ἰδεῶν. Ælius Harpocraton probabiliter idem est cum Cajo Harpocrate, quem Suidas in antecedentibus dicit scripsisse Περὶ τῶν Ἀντιφῶντος σχημάτων, Περὶ τῶν Ὑπερίδου καὶ Λυσίου λόγων, καὶ ἑτερα. Nomen auctoris fuerit *Cajus Ælius Harpocraton*, uti censet Kiessling. Quæst. Attic. Specim. (Ciz. 1832) p. 26. Cf. Bernhardt. ad Suid.

(HEGEMON ALEXANDRENSIS.)

Steph. Byz. : Ἀλεξανδρεῖα... δευτέρα ἐστὶ πόλις Τροίας, ἐν ἣ ἐγένετο Ἡγέμων ἐποποιός, ὃς ἔγραψε τὸν Λευκτρικὸν πόλεμον τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων.

Idem carmine scripsit *Dardanica*, quæ commemorat Ælian. H. An. VIII, 11. Cf. Buttmann. in Mytholog. II, p. 253.

HEGESANDER DELPHUS.

Hegesandrum Delphum scripsisse post regnum Antigonæ Gonatæ (229-221) liquet ex fragm. 42. Porro fragm. 23 ex Hegesandro nonnulla afferunt de Mnesiptolemo historico, quem apud Antiochum Magnum (223-187) in honore fuisse sci-

ius. Rhodophon, qui fr. 22 memoratur, notus est ex historia belli quod contra Perseum gestum est. Quod ad seriora tempora certo iudicio referri possit, reliquæ Nostri nihil suppeditant. Fortasse igitur jam Persei temporibus, vel haud ita multo post, Hegesander floruerit (*).

Fragmenta, quæ uni debemus Athenæo, omnia ex eodem, uti videtur, fluxerunt opere, quod inscriptum erat Ὑπομνήματα (fr. 1. 2. 4. 14. 22 etc.). Singulis libris suum fuerit argumentum. Quot vero fuerint, et quanam ratione distributi, prorsus latet; nam semel tantum operis certa quædam pars accuratius indicatur, fragm. 2, ubi laudat Athenæus librum sextum, quo contra philosophos auctor disputasse videtur. Initium alius libri citatur fr. 32, quod est de historia τοῦ κοττάδου. In eo igitur de symposiorum ratione sermonem fuisse consensaneum. Ὑπομνήματα περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων habes fragm. 45. Alius titulus excidit fr. 46, ubi : ἐν (τῷ) Περὶ ** ὑπομνήματι. Reliquorum fragmentorum argumenta sunt de moribus dissolutis et diceriis principum, parasitorum (fr. 2-10), musicorum (11), poetarum (12), mimorum saltatorumque (13), ὀψοφάγων (14-17), ἰχθυοφάγων (19), ἐξοίων (20, 21), ὕδροποτῶν (fr. 24); de meretricibus et quæ huc pertinent (25-29), de rebus ad conviviū cultum spectantibus (30-34), de piscium generibus variis (35-40), de aliis similibus (41-44). Ex his si de indole operis conjecturam facere licet, major pars Ὑπομνημάτων argumento haud ab similibus fuisse videtur Ἀπομνημονεύμασι et Ἐπιστολαῖς δειπνητικαῖς Lyncei Samii atque Deipnosophistis Athenæi. Vereorque ne contra fas Hegesandro inter historicos locum assignaverimus.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

1.

Athenæus XI, p. 507, A : Ἡγέσανδρος δ' ὁ Δελφὸς ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι, περὶ τῆς πρὸς πάντας τοῦ Πλάτωνος κακοθηρίας λέγων, γράφει καὶ ταῦτα· «Μετὰ τὴν Σωκράτους τελευτὴν ἐπὶ πλείον τῶν συνήθων ἀθυμούντων, ἐν τινι συνουσίᾳ Πλάτων συμπαρῶν, λαβὼν

(*) Droysenius *Hellen.* II, p. 223 de Hegesandro laudat scriptum Κερκίλ De hypomnem. græc. p. 20. Quo libro uti non licuit.

Narrat hoc Harmodius Lepreates in libro De Phigalensium institutis.

COMMENTARIII.

1.

Hegesander Delphus in Commentariis, ubi de illa Platonis adversus omnes malevolentia disputat, etiam hoc

scripsit : « Post Socratis e vivis discessum, quum familiares ejus in convivio quodam tristes admodum essent, Plato unus e convivis, sumpto poculo, hortatus eos est, ne animum desponderent; se enim idoneum esse qui scholæ præset : atque ita propinavit poculum Apollodoro. At ille, lubentius se a Socrate veneni calicem fuisse accepturum, ait, quam istam a Platone invitationem. Videtur

τὸ ποτήριον, παρεκάλει μὴ ἀθυμεῖν αὐτοὺς, ὡς ἱκανὸς αὐτὸς εἶη ἡγεῖσθαι τῆς σχολῆς, καὶ προέπειεν Ἀπολλοδώρῳ. Καὶ δὲ εἶπεν, Ἥδιον ἂν παρὰ Σωκράτους τὴν τοῦ φαρμάκου κύλικα εἰλήφειν, ἢ παρὰ σοῦ τὴν τοῦ οἴνου πρόποσιν. Ἐδόκει γὰρ Πλάτων φθονερὸς εἶναι, καὶ κατὰ τὸ ἦθος οὐδαμῶς εὐδοκίμεῖν. Καὶ γὰρ Ἀρίστιππον πρὸς Διονύσιον ἀποδημήσαντα ἔσχωπτεν, αὐτὸς τρίς εἰς Σικελίαν ἐκπλεύσας· ἀπαξ μὲν τῶν ῥυάκων χάριν, ὅτε καὶ τῷ πρεσβυτέρῳ Διονυσίῳ συγγενόμενος ἐκινδύνευσε, δις δὲ πρὸς τὸν νεώτερον Διονύσιον. Αἰσχίνου τε πένητος ὄντος, καὶ μαθητὴν ἕνα ἔχοντος Ξενοκράτην, τοῦτον περιέσπασε. Καὶ Φαίδωνι δὲ τὴν τῆς δουλείας ἐφίστάς δίκην ἔφωράθη· καὶ τὸ καθόλου πᾶσι τοῖς Σωκράτους μαθηταῖς ἐπεφύκει μητρυιᾶς ἔχων διάθεσιν. Διόπερ Σωκράτης, οὐκ ἀγῶνι περὶ αὐτοῦ στοχαζόμενος, ἐνὺπνιον ἔφησεν ἑωραχέναι, πλειόνων παρόντων. Δοκεῖν γὰρ ἔφη τὸν Πλάτωνα, κορώνην γενόμενον, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου ἀναπηδῆσαντα, τὸ φαλακρόν μου κατασκαριζῆν, καὶ κράζειν περιβλέπουσαν. Δοκῶ οὖν σε, ὦ Πλάτων, πολλὰ κατὰ τῆς ἐμῆς ψεύδεσθαι κεφαλῆς. Ἦν δὲ δὲ Πλάτων πρὸς τῇ κακοηθείᾳ καὶ φιλόδοξος, ὅστις ἔφησεν, Ἔσχατον τὸν τῆς δόξης χιτῶνα ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῷ ἀποδυόμεθα, ἐν διαθήκαις, ἐν ἐκκομιδαῖς, ἐν τάφοις· ὡς φησι Διοσκουρίδης ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι. Καὶ τὸ πόλιν δὲ θελῆσαι κτίσαι, καὶ τὸ νομοθετῆσαι, τίς οὐ φήσει πάθος εἶναι φιλόδοξας; Δῆλον δὲ ἐστὶ τοῦτο, ἐξ ὧν ἐν τῷ Ἑταιρίῳ λέγει· « Πέποννά τι πάθος πρὸς τὴν πολιτείαν, ὥσπερ ἂν εἰ ζωγράφος ἐβούλετο τὰ ἐκ τοῦ ἔργου κινούμενα καὶ ἐνεργὰ ἰδεῖν, οὕτω καὶ γὰρ τοὺς πολίτας, οὓς διαγράφω. » Ceterum ex his nonnisi

priora usque ad verba τὴν τοῦ οἴνου πρόποσιν ex Commentariis Hegesandri petita esse videntur.

1.

E LIBRO SEXTO.

Idem IV, p. 162, A : Οὐκ ἄκαιρον δ' ἐστὶ μνημονεύσαι καὶ τοῦ εἰς ὑμᾶς (sc. τοὺς φιλοσόφους) ποιηθέντος ἐπιγράμματος, ὅπερ παρέθετο ὁ Δελφὸς Ἡγήσανδρος, ἐν ἑκτῷ Ὑπομνημάτων·

Ὅρρυνασπασίдай, βινεγκαταπηγίγενέιοι,
σακκογενειοτρόφοι καὶ λοπαδαρπαγίδαι,
εἴματα περιβάλλοι, ἀνγλιποκαίθλεπέλαιοι,
νυκτιλαθραϊοφάγοι, νυκτιπαταίπλαιοι,
μειρακιεξαπάται καὶ συλλαβοπευσίλαηται,
δοξοματαιῖοσοφοι, ζηταρητσηιάδαι.

3.

Idem VI, p. 260, A : Ἱστορεῖ δὲ περὶ αὐτοῦ (sc. τοῦ Φιλίππου) καὶ τάδε Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς, ὡς τοῖς Ἀθήνησιν εἰς τὸ Διομέων Ἡράκλειον ἀθροίζομενοι τοῖς τὰ γέλοια λέγουσιν ἀπέστελλεν ἱκανὸν κερματίον, καὶ προσέτασέ τισιν ἀναγράφοντας τὰ λεγόμενα ὑπ' αὐτῶν ἀποστέλλειν πρὸς αὐτόν. Cf. Theopompi fr. 262 De Diomeis Herculi. cf. Müller. Dor. I, p. 458.

4.

Idem VI, p. 248, E : Καὶ ὁ Δελφὸς δὲ Ἡγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι περὶ τοῦ Κλεισόφου τάδε ἱστορεῖ· « Φιλίππου τοῦ βασιλέως εἰπόντος, διότι γράμματα αὐτῷ ἐκομίσθη παρὰ Κότυος τοῦ βασιλέως,

enim Plato invidiosus fuisse, et moribus minime probis. Nam et Aristippum cavillatus est, quod ad Dionysium esset peregrinatus, quum ipse ter in Siciliam navigasset : semel quidem igneorum Ætnæ profluviorum causa ; quo tempore etiam cum seniore Dionysio congressus, periculum vitæ adiit : bis vero ad juniorem Dionysium. Idem, quum pauper esset Æschines, unumque haberet discipulum Xenocratem, hunc ab illo abstraxit. Idem deprehensus est id agere ut Phædoni litem intentaret, qua in servitutem ille denuo detruderetur : omninoque in omnes Socratis discipulos novercalem animum gessit. Quare etiam Socrates, recte de eo conjectans, præsentibus multis non illepidè dixerat, visum sibi per insomnium Platonem, in cornicem mutatum, capiti ipsius insuluisse, calvitiumque perfodientem, et firmiter capiti insidentem, circumcirca prospectasse. Quare existimo, inquit, multa te, Plato, adversus caput meum esse mentiturum. Erat vero Plato non malevolus solum, verum etiam gloriæ cupidus ; is qui dixerat : *Extremam tunicam, gloriæ cupiditatem, in ipsa morte deponimus, in testamentis, in exsequiis, in sepulcrorum monumentis* : ut tradit Dioscorides in Memorabilibus. Quod vero civitatem voluit condere, et legibus eam instruere, quis neget esset hominis gloriæ cupiditate insigniter affecti ? Apparet hoc autem ex his quæ in Timæo ipse ait : *Equidem adversus Rempublicam meam similiter affectus sum, atque pictor ad-*

versus sua opera : quæ sicut ille viva cupit videre seseque moventia ; sic ego cives, quos informo. »

2.

Nec fuerit alienum, epigramma etiam commemorare in philosophos editum, quod apposuit Hegesander Delphus sexto Commentariorum :

Supercilia - attollentes, nasum - in - barba - defigentes,
barbam - in - sacco - alentes, et palinarum - raptores,
pallium - superne - gestantes, discalceati - incedentes - et
oleum - spectantes,
noctu - clam - comedentes, noctu - oblique - discurrentes,
Adolescentulorum - deceptores, et syllabarum - loquaces - rimateores,
vanam - sapientiam - gloriantes, virtutem - querere - profidentes.

3.

Narrat de Philippo Hegesander Delphus, scribitque illum hominibus iis, qui Athenis in Diomeorum Heracleum convenientes faceta et ridicula loquuntur, magnam numerum vim misisse ; constituisseque nonnullos, qui quæ ab illis dicerentur scripto consignarent, ad ipsumque mitterent.

4.

De eodem Clisopho Hegesander Delphus, in Commentariis, hæc narrat : Philippus rex quum dixisset literas sibi allatas esse Cotyis regis, Clisophus, qui tum aderat, ait :

Κλείσοφος παρὼν ἔφη· Εὖ γε νῆ τοὺς θεούς. Τοῦ δὲ Φιλίππου εἰπόντος, Τί δὲ σὺ οἶδας ὑπὲρ ὧν γέγραπται; Νῆ τὸν Δία τὸν μέγιστον, εἶπεν, ἄκρως γέ μοι ἐπετίμησας. » Cf. quæ de Clisopho Philippi adulate antecedunt ap. Athen. ex Satyro et Lynceo deprompta.

5.

Idem VII, p. 289, C : Ἡγήσανδρος δὲ φησιν, ὅτι καὶ Ἀστυκρέοντα, θεραπευθέντα ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπόλλωνα ἐκάλεσε. Καὶ ἄλλος δ' αὐτῷ τῶν περιωθέντων Ἀσκληπιῶν στολὴν ἀναλαβὼν συμπεριεφθείρετο. Αὐτὸς δ' ὁ Ζεὺς, πορφύραν ἡμιεσμενός, καὶ στέφανον χρυσοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχων, καὶ σκῆπτρον κρατῶν, κρηπίδας τε ὑποδεδεμένος, περιτῆι μετὰ τοῦ θείου χοροῦ. Καὶ ἐπιστελλῶν Φιλίππῳ τῷ βασιλεῖ, οὕτως ἔγραψεν· « Μενεκράτης Ζεὺς Φιλίππῳ χαίρειν. Σὺ μὲν Μακεδονίας βασιλεύεις, ἐγὼ δὲ ἱατρικῆς. Καὶ σὺ μὲν ὑγιαίνοντας δύνασαι, ὅταν βουληθῇς, ἀπολλύναι, ἐγὼ δὲ τοὺς νοσοῦντας σώζειν, καὶ τοὺς εὐρώστους ἀνόσους, οἱ ἂν ἐμοὶ πείθονται, παρέχειν μέχρι γήρως ζῶντας. Τοιγαροῦν σὲ μὲν Μακεδόνες δορυφοροῦσιν, ἐμὲ δὲ καὶ οἱ μέλλοντες ἔσεσθαι (?). Ζεὺς γάρ ἐγὼ αὐτοῖς βίον παρέχω. » Πρὸς δὲ ὡς μελαγχολῶντα ἐπέστελλεν ὁ Φιλίππος· « Φιλίππος Μενεκράτης ὑγιαίνειν. » Παραπλησίως δ' ἐπέστελλε καὶ Ἀρχιδάμῳ, τῷ Λακεδαιμονίων βασιλεῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁσοὶς ἔγραψεν, οὐκ ἀπεγόμενος τοῦ Διός. Καλέσας δ' αὐτόν ποτε ἐπὶ δεῖπνον ὁ Φιλίππος μετὰ τῶν ἰδίων θεῶν, συγκατέκλινε πάντας ἐπὶ τῆς μέσης κλίνης, ὕψι- λότατα καὶ ἱεροπρεπέστατα κεκοσμημένης, καὶ τράπεζαν παραθείς, ἐφ' ἧς βωμὸς ἔκειτο καὶ τῶν ἀπὸ γῆς

πάντων ἀπαρχαί. Καὶ ὁπότε τοῖς ἄλλοις παρεφέρετο τὰ ἐδώδιμα, τοῖς ἀμφὶ Μενεκράτην ἐθυμίων καὶ ἑσπένδον οἱ παῖδες. Καὶ τέλος ὁ καινὸς Ζεὺς, μετὰ τῶν ὑπηκόων γελῶμενος θεῶν, ἔφυγεν ἐκ τοῦ συμποσίου, ὡς Ἡγήσανδρος ἱστορεῖ. Pro οἱ μέλλοντες Cas. conj. οἱ θεοὶ μ. Fort. ludens helluo dixit : καὶ οἱ μακεδονόβοιο (longævi) μ.

6.

Idem VI, p. 249, D : Περὶ δὲ Νικησίου τοῦ Ἀλεξάνδρου (Epiri regis) κολακος Ἡγήσανδρος τὰδε ἱστορεῖ· « Ἀλεξάνδρου δάκνεσθαι φήσαντος ὑπὸ μυιῶν καὶ προθύμως αὐτὰς ἀποσοβούντας, τῶν κολάκων τις Νικησίας παρὼν, Ἦπου τῶν ἄλλων μυιῶν, εἶπεν, αὐταὶ πολλὰ κρατήσουσι, τοῦ σοῦ γευσάμεναι αἵματος. » Ὁ δ' αὐτὸς φησι καὶ Χειρίσσορον, τὸν Διονυσίου κολακα, ἰδόντα Διονύσιον γελῶντα μετὰ τιῶν γνωρίμων (ἀπέτρεξε δ' ἀπ' αὐτῶν πλείω τόπον, ὡς μὴ συνακούειν), συγγελαῖν. Ἐπεὶ δ' ὁ Διονύσιος ἠρώτησεν αὐτόν, διὰ τίνα αἰτίαν οὐ συνακούων τῶν λεγομένων γελᾷ, « Ὑμῖν, φησί, πιστεύω, διότι τὸ ῥῆθὲν γελοῖόν ἐστιν. » Cf. Phylarchi fragm. 8 (I, p. 336).

7.

Idem VI, p. 251, A : Ἐπικράτης δ' ὁ Ἀθηναῖος, πρὸς βασιλέα (sc. Ἀλεξάνδρον, Epiri regem) πρεσβεύσας, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος, καὶ πολλὰ δῶρα παρ' ἐκείνου λαβὼν, οὐκ ἤσχύνετο κολακεύων οὕτως φανερώς καὶ τολμηρῶς τὸν βασιλέα, ὡς καὶ εἰπεῖν, δεῖν κατ' ἐνιαυτὸν οὐκ ἐννέα ἀρχοντας, ἀλλ' ἐννέα πρέσβεις αἰρεῖσθαι πρὸς βασιλέα.

Optime! per Deos. Subjiciente vero Philippo, Quid vero tu nosti quibus de rebus ille scripserit? — Per Jovem maximum! inquit ille, recūsissime tu me reprehendisti. »

5.

Hegesander narrat, Astycreontem, quem Menecrates medicus sanaverat, Apollinem ab eo fuisse vocatum. Alius ex his qui valetudini ab eo restituti erant, Æsculapii pallio eumpro, in illius comitatu oberravit. Ipse vero Jupiter, purpura amictus, et auream coronam in capite gestans, sceptrum tenens, soleasque indutus, cum isto deorum choro terram peragravit. Idem literis datis ad Philippum regem, in hunc modum scripsit : Menecrates Jupiter Philippo salutem! Tu regnas in Macedonia; ego vero in Medicina. Et tu quidem bene valentes, si volueris, perdere potes : ego vero ægrotos sanare, et, qui bene valent, hos, si mihi pareant, præstare possum a morbis liberos ad senectutem viventes. Quare tibi quidem Macedones satellites sunt : mihi vero quotquot [salvi] esse cupiunt. Jupiter enim ego vitam illis largior. Cui homini, tanquam insanienti, rex rescripsit : Philippus Menecrati sanitatem! Similiter vero idem et Archidamo Lacedæmoniorum regi, et aliis, ad quoscumque literas daret, scribere consueverat, Jovis sibi nomen illis largior. Quem quum aliquando Philippus ad cœnam vocasset cum suis diis, cunctos una in lecto discumbere fecit in medio stante altissimo, et veluti Deorum in honorem magnifice exornato :

mensamque jussitque apponi, super qua erat ara exstructa, cui impositæ omnium rerum quæ terra gignuntur primitiæ. Tum, quoties aliis afferebant cibi, Menecrati ejusque comitibus odores adolebant et libabant pueri : donec ad extremum novus Jupiter, cum suis subditis risui habitus, ex illo convivio cursim se proriperet; ut idem Hegesander narrat.

6.

De Nicesia, Alexandri assentatore, hæc narrat Hegesander : « Alexander, quum morderi se a muscis diceret, illasque gnæviter depelleret, assentatorum aliquis præsens, Nicesias nomine, ait : Profecto aliis muscis hæc longe superiores erunt, tuum quum gustavim. Idem scriptor narrat, Chiriosophum Dionysii assentatorem, quum vidisset Dionysium ridentem cum nonnullis suorum familiarium, abesse autem ipse ex multo longiore intervallo, quam ex quo quid diceretur exaudiri potuisset, una risisse. Inde vero interrogatus a Dionysio, cur, quum dicta exaudire non potuisset, rideret tamen? Credo vobis, inquit, ridiculum esse id quod dictum est.

7.

Epicrates Atheniensis ad Persarum regem legatus missus, ut ait Hegesander, quum multa ab eo dona accepisset, non erubuit ita publice et insolenter adulari regi, ut diceret quotannis non tam novem creari archontes debere, quam novem legatos nominari ad regem mittendos.

8.

Idem IV, p. 167, D : Εἰς τοσούτον δ' ἄστωιᾶς ἐληλύθει καὶ Δημήτριος ὁ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως ἀπόγονος, ὥς φησιν Ἡγήσανδρος, ὥστε Ἀρισταγόραν μὲν ἔχειν τὴν Κορινθίαν ἐρωμένην, ζῆν δὲ πολυτελῶς. Ἀνακαλεσαμένων δ' αὐτὸν τῶν Ἀρεοπαγιτῶν καὶ κελουόντων βέλτιον ζῆν, « Ἀλλὰ καὶ νῦν, εἶπεν, ἐλευθερίως ζῶ. Καὶ γὰρ ἑταίραν ἔχω τὴν καλλίστην, καὶ ἀδικοῦ οὐδένα, καὶ πίνω Χῖον οἶνον, καὶ τὰλλ' ἀρκούντως παρσκευάζομαι, τῶν ἰδίων μου προσόδιον εἰς ταῦτ' ἐκποιουσῶν. Οὐ, καθάπερ ὑμῶν ἐνιοί, δεκαζόμενος ζῶ καὶ μοιχεύων. » Καὶ τῶν τὰ τοιαῦτα πραττόντων καὶ ἐπ' ὀνόματος τινὰς κατέλεξε. Ταῦτα δ' ἀκούσας Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς, θεσμοθέτην αὐτὸν κατέστησε. Τοῖς δὲ Παναθηναίοις ἱππαρχος ὢν, ἐκρίον ἐστῆσε πρὸς τοῖς Ἑρμῆϊς Ἀρισταγόρᾳ, μετεωρότερον τῶν Ἑρμῶν. Ἐλευσὶνί τε μυστηρίων ὄντων, ἔθηκεν αὐτῇ θρόνον παρὰ τὸ ἀνάκτορον, οἰκώζεσθαι φήσας τοὺς κωλύοντας.

Antigonus rex est Antigonus Gonatas. Cf. Droysen. *Hellen.* II, p. 223.

9

Idem VI, p. 250, D, E : Ἡγήσανδρος δ' ἱστορεῖ, καὶ Ἱέρωνα τὸν τύραννον ἀμειβλύτερον κατὰ τὰς ὀφείας γενέσθαι, καὶ τοὺς συνδειπνοῦντας τῶν φίλων ἔχειν ἐπίτιδες διαμαρτάνοντας τῶν ἐδεσμάτων, ἵν' ὑπ' αὐτοῦ χειραγωγῶνται, καὶ δοκῇ τῶν ἄλλων ὀζυδερχέστερος εἶναι. Εὐκλείδην δὲ φησιν Ἡγήσανδρος, τὸν Σεῦτλον ἐπικαλούμενον (παράσιτος δ' ἦν καὶ οὗτος), παραθέντος τινὸς αὐτῷ πλείους σόγκους ἐν δαίπνῃ, Ὁ Καπα-

8.

Εο intemperantia venit Demetrius Demetrii Phalerei nepos, ut ait Hegesander, ut Aristagoram Corinthiam pro pellice haberet, vitamque ageret sumptuosam. Advocantibusque eum Areopagitis et melius vivere iubentibus, « Verum etiam nunc, ait, ego ut decet hominem ingenuum vivo. Nam amicam habeo pulcherrimam, et neminem ludo, et vinum Chium bibo, et reliqua sufficienter adorno, quum proprii redditus ad hoc suppetant. Non vero quemadmodum nonnulli e vobis, muneribus corruptus vivo, et aliorum uxores corrumpro. » Eorum aliquos, qui id faciebant, nominatim etiam designabat. Quae quum audisset Antigonus rex, thesmothetam illum constituit. Idem vero, quum Panathenaeorum solemnibus equitum praefectus esset, tabulatum erexit Aristagorae apud Hermas ipsi Hermis sublimius : et Eleusine, quum celebrarentur mysteria, sedem eidem posuit juxta Cereris templum ; male acceptum iri edicens, si quis esset prohibitor.

9.

Hegesander narrat, etiam Hieroni regi obtusorem fuisse oculorum usum, habuisseque in amicis cum ipso cenare solitis, qui consulto a cibis, quos peterent, aberrare soleant, ut ab ipso manus eorum dirigercntur, videreturque ille acutius reliquis cernere. Euclidis verbum Hegesander refert, ejus cui *Seutlum* (id est, *bela*) cognomen, qui et ipse parasitus fuit. Quum cenanti ingens sonchi copia appo-

νεύς, ἔφη, ὁ ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου εἰσαγόμενος ἐν ταῖς Ἰκέτισιν, ὑπεραστέος ἦν,

Μισῶν, τραπέζας ὅστις ἐξοκοῖτ' ἄγαν.

Οἱ δὲ δημαγωγοῦντες, φησὶν, Ἀθήνησι κατὰ τὸν Χρεμωνίδειν πόλεμον κολακεύοντες τοὺς Ἀθηναίους, τὰλλα μὲν ἔφασκον πάντα εἶναι κοινὰ τῶν Ἑλλήνων, τὴν δ' ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνθρώπους φέρουσιν ὁδὸν Ἀθηναίους εἰδέναι μόνους. Postrema ad Athenienses Ptolemæi II adultores refert Droysen. *Hellen.* II, p. 212.

10.

Idem IV, p. 132, C : Δρομέας δ' ὁ παράσιτος, ἐρωτήσαντός τινος αὐτὸν, ὥς φησιν ὁ Δελφὸς Ἡγήσανδρος, πότερον ἐν ἄστει γίνεται βελτίω δαίπνα ἢ ἐν Χαλκίδι, Τὸ προοίμιον, εἶπε, τῶν ἐν Χαλκίδι δαίπνων χαριέστερον εἶναι τῆς ἐν ἄστει παρασκευῆς· τὸ πλῆθος τῶν ὁστρέων καὶ τὴν ποικίλιαν προοίμιον εἰπὼν δαίπνου.

11.

Idem VIII, p. 350, A, de Stratonico citharista : Πάλιν δ' ἐπερωτηθεὶς, ὥς φησιν Ἡγήσανδρος, πότερα Βοιωτοὶ βαρβαρώτεροι τυγχάνουσιν ὄντες ἢ Θετταλοὶ, Ἥλειός ἐφησεν. Ἀναστῆσας δὲ ποτε καὶ τρόπαιον ἐν τῇ διατριβῇ ἐπέγραψε κατὰ τῶν κακῶς κιθαριζόντων. Ἐρωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τινος, τίνα τῶν πλοίων ἀσφαλέστατά ἐστι, τὰ μακρὰ ἢ τὰ στρογγύλα, « Τὰ νενεωλχημένα, » εἶπεν.

12.

Athenæus XIV, p. 620, F : Ὁ τοῦ Σωτάδου υἱὸς Ἀπολλώνιος. Ἐγραψε δὲ καὶ οὗτος Περὶ τῶν τοῦ

neretur, *Perurbanus*, inquit, *Capaneus est, qui ab Euripide in Supplicibus inducitur,*

Inimicus mensarum in quibus nimis δγχοs.

Idem Hegesander ait, oratores Atheniensium bello Chremoneideo, adulantes populo, dixisse : Alia quidem communia habere Athenienses cum reliquis Græcis ; sed viam, quæ homines in cælum ducat, solis illis cognitam esse.

10.

Dromeas parasitus, ut refert Hegesander Delphus, cui-dam interroganti, utrum lautiores essent cenæ Athenis, an Chalcide? respondit, *Proœmium cænarum Chalcide gratus esse et elegantius, quam Athenis totum cænæ apparatus.* Proœmium cenæ vocabat homo ostreorum et reliquorum testaceorum multitudinem varietatemque.

11.

Rursus interrogatus, ut scribit Hegesander, utrum Brœti magis barbari essent, an Thessali? *Elei*, inquit. Idem aliquando tropæum erexit in schola, hac inscriptione : *Adversus cithara male canentes.* Sciscitante quodam, quænam sint naves tutiores, longæ, an rotundæ? *Tutiores*, inquit, *hæ quæ subductæ sunt.*

12.

Sotadis filius Apollonius. Nam et hic de patris sui carminibus librum edidit ; e quo perspicitur intempestiva Sotadis maledicendi licentia, qui Alexandria probrosa dixit

πατὸς ποιημάτων σύγγραμμα· ἐξ οὗ ἔστιν κατιδεῖν τὴν ἄκατρον παρρησίαν τοῦ Σωτάδου, κακῶς μὲν εἰπόντος Λυσίμαχον τὸν βασιλέα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Πτολεμαῖον δὲ τὸν Φιλάδελφον παρὰ Λυσιμάχῳ, καὶ ἄλλους τῶν βασιλέων ἐν ἄλλαις τῶν πόλεων. Διόπερ καὶ δεούσης ἔτυχε τιμωρίας. Ἐκπεύσαντα γὰρ αὐτὸν τῆς Ἀλεξανδρείας, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι, καὶ δοκοῦντα διαπεφευγῆναι τὸν κίνδυνον· εἰρηκεῖ γὰρ εἰς τὸν βασιλέα Πτολεμαῖον πολλὰ δεινὰ, ἅτῃρ καὶ τότε, ὅτε τὴν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἐγεγχεμῆκε·

Εἰς οὐχ ὁσίην τρυαλίην τὸ κέντρον ὠθεῖς·

Πάτροκλος οὖν δ τοῦ Πτολεμαίου στρατηγὸς ἐν Καύνῳ τῇ νήσῳ λαθὼν αὐτὸν καὶ εἰς μολυβδῆν κεραιίδα ἐμβαλὼν καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος κατεπόντισε.

13.

Idem I, p. 19, C : Ἡρόδοτος δὲ ὁ λογόμιμος, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος, καὶ Ἀρχέλαος ὁ ὀρχηστὴς παρὰ Ἀντιόχῳ τῷ βασιλεῖ μάλιστα ἐτιμῶντο τῶν φίλων. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Ἀντίοχος τοὺς Σωστράτου τοῦ αὐλήτου υἱεῖς σιωματοφύλακας ἐπεποίητο.

De Sostrato Prienensi saltatore (et tibicine), cujus in gratiam Antiochus (Soter aut Theus) Prienen liberam esse jussit, v. Sextus Empir. Adv. gr. c. 13, citante Droysenio l. I. II, p. 235. De eodem Sostrato cf. Aristodemi fr. 7. p. 310.

14.

Idem VIII, p. 337, F : Ἡγήσανδρος δ' ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι τάδε φησὶ περὶ αὐτοῦ· « Δωρίων ὁ ὀσφογάγος, τοῦ παιδὸς οὐκ ἀγοράσαντος ἰχθύς, μαστιγῶν αὐτὸν ἐκέλευε τῶν ἀρίστων ἰχθύων δνόματα λέγειν. Τοῦ δὲ

παιδὸς ὀρφὸν καὶ γλαυκίσκον καὶ γόγγρον καὶ τοιούτους ἑτέρους καταριθμοῦντος, Ἰχθύων σε, φησὶν, ἐκέλευον δνόματα λέγειν, οὐ θεῶν. »

15.

Idem VIII, p. 340, F : Ἀνταγόρας μὲν ὁ ποιητὴς οὐκ εἶα τὸν παῖδα ἀλείψαι τὸν ἰχθύν, ἀλλὰ λούσαι, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος. Ἐν δὲ στρατοπέδῳ ἔφοντι, φησὶν, αὐτῷ γόγγρων λοπάδα, καὶ περιεζωμένῳ, Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς παραστὰς, Ἄρά γε, εἶπεν, ὦ Ἀνταγόρα, τὸν Ὀμηρον οἶε τὰς τοῦ Ἀγαμέμνονος πράξεις ἀναγράψαι, γόγγρους ἔφοντα; Κάκεινον οὐ φαύλως λόγος εἶπεν, Σὺ δὲ οἶε, φησὶ, τὸν Ἀγαμέμνονα τὰς πράξεις ἐκείνας ἐργάσασθαι, πολυπραγμονοῦντα, τίς ἐν τῷ στρατοπέδῳ γόγγρους ἔφη; Ὅρνιν δ' ἔφωκε ποτὲ ὁ Ἀνταγόρας οὐκ ἔφη βαδίζειν εἰς τὸ βαλανεῖον, εὐλαβούμενος μήποτε οἱ παῖδες τὸν ζωμὸν ἐκροφήσωσι. Φιλοκύδους δ' εἰπόντος, ὅτι ἡ μήτηρ τηρήσει, Ἐγὼ οὖν, εἶπε, τῇ μητρὶ ὀρνίθειον ζωμὸν πιστεύσω; Cf. Plutarch. Arophthegm. p. 183, A.

16.

Idem VIII, p. 343, E : Διοκλῆς δὲ ὁ ὀσφογάγος, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος, πυθομένου τινὸς αὐτοῦ, πότερος χρηστότερος ἰχθύς, γόγγρος ἢ λάβραξ, Ὁ μὲν ἐφθός, ἔφη, ὁ δὲ ὀπτός.

17.

Idem VIII, p. 343, D : Ἀλλὰ μὴν καὶ Ἀρίστιππος ὁ Σωκρατικὸς ὀσφογάγος ἦν· ὅστις καὶ ὑπὸ Πλάτωνος ποτὲ ἐνειδιζόμενος ἐπὶ τῇ ὀσφογαίᾳ, ὡς φησὶ Σωτίων καὶ Ἡγήσανδρος. Γράφει δὲ οὕτως ὁ Δελφός· « Ἀρίστιππος, Πλάτωνος ἐπιτιμῆσαντος αὐτῷ, διότι πολλοὺς ἰχθύς ἡγόρασε, δυοῖν ὀβολοῖν ἐφησεν ἑωυτῷ. Τοῦ δὲ

in Lysimachum regem, apud Lysimachum vero in Ptolemæum Philadelphum, et adversus alios reges aliis in urbibus. Quamobrem etiam meritis luit poenas. Navi enim profectum Alexandria, ut tradit Hegesander in Commentariis, quum videretur effugisse periculum (nam et multa alia in regem Ptolemæum acerba dixerat, tum et istud, postquam sororem Arsinoen dixisset uxorem :

Nefandum foramen stimulo pertundis) :

captum in Cauno insula Patroclus, dux Ptolemæi, plumbeo vase inclusum et in altum abductum, mari mersit.

13.

Herodotus Logomimus, ut Hegesander refert, et Archelaus saltator, apud Antiochum regem præ ceteris amicis maximo in honore fuerunt. Illius Antiochi pater, et ipse Antiochus, Sostrati tibicinis filios corporis sui fecerat custodes.

14.

De eodem Hegesander, in Commentariis, hæc scribit : « Dorion, obsoniorum lurco, quum servulus pisces non emisset, flagello castigatum jussit optimorum piscium edicere nomina. Qui quum orphum et glauciscum et congrum similesque alios enumeraret : *At piscium nomina*, inquit ille, *edere te jussi, non deorum*. »

15.

Antagoras poeta puerum non sivit intungere piscem, sed lavare solum, ut narrat Hegesander. Eidem in castris elixanti congrorum patinam, et succincto (ut scribit idem Hegesander) adstans rex Antigonus (Gonatas), ait : *At putasne, Antagora, Homerum res gestas Agamemnonis scripsisse congris elixantem?* Cui ille non inscite respondit : *Tunc vero putas, Agamemnonem res illas gessisse curiose inquirentem quis in castris congris elixet?* Aliquando gallinam elixans Antagoras, in balneum se iturum negavit, timens ne jusculum absorbeant pueri. Cui quum diceret Philocydes, matrem ne id fiat curaturam : *Matris igitur, inquit, ego jusculum gallinaceum crederem?*

16.

Diocles, obsonii lurco, ut narrat Hegesander, quum ex eo quæsisisset aliquis, uter piscis melior, conger an lupus : respondit « : Ille elixus, hic assus. »

17.

Sed et Aristippus Socraticus obsonii avidus erat : quo nomine eum aliquando reprehensum a Platone narrat Sotion et Hegesander. Qua de re sic scribit Delphus : « Aristippus, reprehensus a Platone quod piscium magnum emisset numerum, duobus obolis se eos emisit dixit. Cui quum

Πλάτωνος εἰπόντος, ὅτι καὶ αὐτὸς ἂν ἡγόρασα τοσούτου, Ὁρᾶς οὖν, εἶπεν, ὦ Πλάτων, ὅτι οὐκ ἐγὼ ὀφθαλμικός, ἀλλὰ σὺ φιλάργυρος. »

18.

Idem XII, p. 544, C, de Arist' ppo Cyrenæo : Ἡγήσανδρος γοῦν φησιν, ὡς καὶ ἀδοξοῦ ποτὲ κλισίας παρ' αὐτῷ τυχὼν ἤνεγκεν, ἐρωτήσαντός τε τοῦ Διονυσίου, τί φαίνεται ἡ κατὰ κλισίαις πρὸς τὴν γῆρας, ἔφησε παραπλησίαν εἶναι. « Ἐκείνη τε γάρ, ἔφησεν, ἀδοξοῖ τήμερον χωρισθεῖσα ἐμοῦ, γῆρας δὲ πασῶν ἢ ἐνδοξοτάτη δι' ἡμᾶς. Αὕτη δὲ τήμερον καὶ ἐνδοξος γέγονε διὰ τὴν ἡμετέραν παρουσίαν, γῆρας δὲ ἡρῶσει μὴ παρόντος ἐμοῦ. » Καὶ ἐν ἄλλοις δὲ φησιν ὁ Ἡγήσανδρος : « Ἀρίστιππος, βαινόμενος μὲν ὑπὸ τῶν τοῦ Διονυσίου θεραπόντων, σκωπτόμενος δ' ἐπὶ τῷ ἀνέχεσθαι ὑπ' Ἀντιφῶντος, Εἰ δ' ἁλειούμενος ἐτύγγανον, ἔφη, καταλιπὼν τὴν ἐργασίαν ἂν ἀπῆλθον ; »

19.

Idem VIII, p. 344, A : Φόρουσκον δὲ φησιν Ἡγήσανδρος τὸν ἰχθυοφάγον, οὐ δυνήθέντα ὅσον ἤθελεν ἀφελεῖν τοῦ ἰχθύος, ἀλλ' ἀκολουθήσαντος αὐτῷ πλείονος, εἰπεῖν.

Τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται,
καὶ ὅλον τὸν ἰχθὺν ἀναλῶσαι. Βίων δὲ, προαρπάσαν-
τός τινος τὰ ἐπάνω τοῦ ἰχθύος, στρέψας καὶ αὐτὸς, καὶ
δαψιλῶς φαγῶν, ἐπέειπεν.

Ἴνῳ δὲ τάπι θάτερ' ἐξεργάζετο.

Plato respondisset, eo pretio et ipsum empturum eos fuisse : Vides igitur, inquit, mi Plato, non tam me obsonii avidum esse, quam te pecuniæ cupidum. »

18.

Narrat Hegesander, patienter Aristippum tulisse, quum aliquando parum honestus locus ei in convivio esset assignatus : et interroganti Dionysio, quid ipsi videretur de hodierno loco, cum illo collato, quem pridie obtinisset ? respondisse : Nihil differre : ille enim (inquit) hodie parum honestus est, quum a me sit remotus ; heri autem propter nos fuit honestissimus : hic vero et hodie honestus factus est, a me occupatus ; heri vero, quum ego alibi essem, inglorius fuit. Alibi rursus scribit idem Hegesander : « Aristippus, aqua perfusus a Dionysii famulis, eoque irrisus ab Antiphonte quod patienter tulisset, respondit : At si piscando dans operam madefactus fuisssem, an idcirco relicto opere abissem ? »

19.

Phoruscum gulosum, narrat Hegesander, quum de pisce quantum voluerat auferre non potuisset, sed major pars eum secuta esset, dixisse :

Quæ resistunt, pereant stirpitus :

totumque piscem absumpsisse. Bion vero, quum superiorem

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

20.

Idem X, p. 444, E : Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφός καὶ ἐξοίνους τινὰς κέκληκε, λέγων οὕτως. « Κομητῶν καὶ Ῥοδοφῶν, τῶν ἐν Ῥόδῳ πολιτευσαμένων ὄντες, ἦσαν ἐξοίνοι. Καὶ ὁ Κομητῶν, εἰς κυβευτὴν σκώπτων, τὸν Ῥοδοφῶντα, ἔλεγεν.

Ἦ γέρον, ἡ μάλα δὴ σε νέοι τεύρουσι κυβευταί.

Ῥοδοφῶν τε ἐκείνῳ τὴν περὶ τὰς γυναῖκας σπουδὴν καὶ τὴν ἀκρασίαν ὠνείδιζεν, οὐδεμιᾶς ἀπεχόμενος λοιδορίας. « Rhodophon Rhodius ille contra Perseum cum Romanis faciendum esse censuit. V. Polyb. XXVII, 6, 3. XXVIII, 2, 3. Idem legatus Romam mittitur, Polyb. XXX, 5, 4 (Ol. 153, 1. 168).

21.

Idem XI, p. 477, E : Ἡγήσανδρος δὲ Δελφὸς Εὐφορίωνά φησι τὸν ποιητὴν, παρὰ Πρυτανίδι δεικνυῖν, καὶ ἐπιδεικνυμένῳ τοῦ Πρυτανίδος κιθωρίᾳ τινα δοκούντα πεποιθῆσθαι πολυτελῶς, τοῦ κῶθωνος εὖ μάλα προβεβηκότος, λαθὼν ἐν τῶν κιθωρίων, ὡς ἐξοινῶν καὶ μεθύων ἐνεούρησε. Prytanis, phil. peripateticus, Hieronymi successor, magister Euphorionis V. Suidas v. Εὐφορίων ; Vit. Aristot. II, p. 402 in Bioy. Westermanni ; Polyb. V, 93.

22.

Idem X, p. 431, D : Οὐκ ἀγλαφύρως δὲ Λύσανδρος ὁ Σπαρτιάτης, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος ἐν Ὑπομνήμασι, τὸν οἶνον ὑδαρῇ πωλούντων τῶν κατήλων ἐν τῷ στρατοπέδῳ, κεκραμένον ἐκέλευσεν αὐτὸν πωλεῖν, ἵν' αὐτὸν ἀκρατέστερον ὠνοῖντο.

piscis partem proripuisset aliquis, invertit piscem, largiterque pastus, ait,

Ino ab altera parte negotium confecit.

20.

Hegesander Delphus nonnullos etiam ἐξοίνους appellavit : nempe vino captos dicens. Cujus hæc sunt verba : « Comeon et Rhodophon, ex eorum numero qui reimpubliam Rhodi administrabant, vino capti erant. Et Comeon quidem Rhodophontem ut aleatorem perstringens, dicebat,

O senex, certe valde te juvenes premunt aleatores.

Rhodophon vero Comeoni mulierum insanum amorem et intemperantiam exprobrabat, nulli parcens probro. »

21.

Hegesander Delphus scribit, Euphorionem poetam, cenantem apud Prytanidem, quum ostentasset Prytanis ciboria quædam, quæ pretiose confecta esse videbantur, jamque bene longe progressa esset compositio, sumpsisse unum ex ciboriis, utpote temulentum atque ebrium, et imminxisse.

22.

Non infestive Lysander Spartanus, ut narrat Hegesander in Commentariis, quum vinum aquosum venderent caupones in castris, jussit ut mixtum illud venderent, quo meracius ipsi emerent.

23.

Idem X, p. 432, B : Ἐπινον οἱ πολλοὶ καὶ ἄλφιστα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ, ὡς δὲ Δελφὸς Ἠγήσανδρος φησιν. Ἐπίνικος γοῦν, Μνησιπτολέμου ἀνάγνωσιν ποιησάμενου τῶν ἱστοριῶν, ἐν αἷς ἐγγέγραπτο ὡς Σέλευκος ἀπηλφίτισε, γράψας δῶρα Μνησιπτολέμον καὶ κωμωδῶν αὐτὸν καὶ περὶ τῆς πόσεως ταῖς ἐκείνου χρώμενος φωναῖς, ἐποίησε λέγοντα·

Ἐπ' ἀλφίτου πίνοντα τοῦ θέρους ποτὶ ἰζῶν Σέλευκον ἡδέως τὸν βασιλεῖα, ἔγραψα, καὶ παρέδειξα τοῖς πολλοῖς, ὅτι, κὰν τὸ τυχὸν ᾗ πραγμάτιον ἢ σφόδρ' εὐτελές, σεμνὸν δύναιται τοῦθ' ἢ δύναιμι ἢ μὴ ποιεῖν. Γέροντα θάσιον τὸν τε γῆς ἀπ' Ἀτθίδος ἐσμὸν μελίσσης τῆς ἀκραχόλου γλυκύν, συγκυρκανήσας ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου, Δῆμητρος ἀκτῇ πᾶν γεφυρώσας ὕγρον, κατησίμωκε πῶμα, καύματος λύσιν.

Ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ, κὰν Θηράσι ταῖς (Θηρασίαις?) νῆσοις ἐπιτάττοντας λέκτιον ἀντὶ ἀλφίτου πίνειν, καὶ λέγεσθαι ταύτην τὴν πόσιν καλλίονα τῆς ἐξ ἀλφίτων. Cf. Müller. *Min.* p. 337.

24.

Idem I, p. 44, C : Ἠγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς Ἀγχιμόλον καὶ Μόσχον φησὶ, τοὺς ἐν Ἠλιδι σοφιστεύσαντας, ὑδροποτῆται πάντα τὸν βίον, καὶ μόνα σῦκα προσφερομένους οὐδενὸς ζῆττον διακεῖσθαι σώμασιν

23.

Bibebant autem multi polenta in vinum injecta, ut ait Hegesander Delphus. Epinicus quidem, quum Mnesiptolemus suas recitasset historias, in quibus scriptum erat, Seleucum polenta in potu usum esse, dramate conscripto, cui Mnesiptoleum titulum fecit, comice illum perstrinxit; iisdemque quibus ille de potione ista verbis usus erat loquentem induxit, in hunc modum :

Cum polenta bibentem æstate aliquando cupide Seleucum quum vidissem regem; scripto consignavi, eoque documento ostendi hominibus, quamvis sit vulgaris res et leviuscula, posse illam mea facultate gravem amplamque reddi. Grandem natu Thasium et ex Attica terra fluentum apsis florilegæ dulce quum miscuisset in scypho ex fuso lapide, Cererisque fragmine omnem subegisset liquorem, usus sum potione, æstus lenimine.

Narrat idem, in Theradibus insulis (i. e. in Thera et Therasia inss., uti videtur) farinam e pisis quoque aut lentibus loco polentæ inspergi vino, atque ita bibi; eamque potionem meliorem perhiberi quam ex polenta.

24.

Hegesander Delphus scribit, Anchimolum et Moschum, in Elide urbe philosophiam et eloquentiam professos, tota vita aquam bibisse; et quum non nisi ficis vescerentur, tam

ερρωμένους· τὸν δ' ἰδῶντα αὐτῶν δυσώδη οὕτως ἔχειν, ὡς πάντας αὐτοὺς ἐκκλίνειν ἐν τοῖς βαλανεῖοις.

« Aut ἔχειν in εἶναι mutandum, quæ est Eustathii (p. 916,46) scriptura, aut αὐτῶν delendum. » Dindorf.

25.

Idem XIII, p. 572, D : Οἶδα δὲ καὶ ἑορτὴν τὴν Ἐταιρίδεια, ἀγομένην ἐν Μαγνησίᾳ, οὐ διὰ τὰς ἐταίρας, ἀλλὰ δι' ἑτέραν αἰτίαν, ἥς μνημονεύει Ἠγήσανδρος, ἐν Ὑπομνήμασι γράφων ὧδε· « Τὴν τῶν Ἐταιρίδων ἑορτὴν συντελοῦσι Μάγνητες. Ἰστοροῦσι δὲ, πρῶτον Ἰάσονα, τὸν Αἰσόνος, συναγαγόντα τοὺς Ἀργοναύτας, ἐταίρειω Διὶ ὕσαι, καὶ τὴν ἑορτὴν Ἐταιρίδεια προσαγορεύσαι. Θύουσι δὲ καὶ οἱ Μακεδόνων βασιλεῖς τὰ Ἐταιρίδεια. » Cf. Müller. *Min.* p. 251.

26.

Idem XIII, p. 564, A : Ἠγήσανδρος δ' ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι τῶν ἡδυσμάτων φησὶν ἔρᾶν πάντας, οὐ τῶν κρεῶν, οὐδὲ τῶν ἰχθύων· « ἀπογενομένων γοῦν τούτων, οὐδεὶς ἡδέως ἔτι προσφέρεται τὸ κρέας, οὐδὲ τὸν ἰχθύν, οὐδὲ ἐπιθυμεῖ τῶν ὠμῶν καὶ τῶν ἀνηδύντων. »

27.

Idem XIII, p. 592, B : Ἐπὶ δὲ δυσμαῖς ὦν τοῦ βίου (Sophocles), ὧς φησὶν Ἠγήσανδρος, Ἀρχίππην ἡγάπησε τὴν ἐταῖραν, καὶ τοῦ βίου κληρονόμον κατέλιπεν. Ὅτε δὲ γηραιῷ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ συνῆν ἡ Ἀρχίππη, ὁ πρότερος αὐτῆς ἐραστῆς Σμικρῖνης, ἐρωτώ-

robusto tamen corpore fuisse quam alius quisquam : at eorum sudorem adeo oluisse graviter, ut eos in balneis omnes aversarentur.

25.

Memini vero etiam festos quosdam dies celebrari Magnesiae, quos *Heteridia* vocant, non ab heteris meretricibus, sed aliam ob causam; quam exponit Hegesander in Commentariis, ita scribens : « *Heteridia* festa celebrant Magnetes. Narrant autem, primum Iasonem, Æsonis filium, collectis Argonautis, Jovi *Heterio* (id est, *Sodalitio* vel *Amicitiae præsidi*) sacra fecisse, illumque festum diem *Heteridia* nominasse. Celebrant vero etiam Macedoniae reges *Heteridia*. »

26.

Hegesander in Commentariis ait condimenta amare omnes, non item (nudam per se) carnem aut pisces. « Itaque ubi illa desunt, nemo libenter carne aut pisce vescitur, neque nuda cruda absque condimentis expetit. »

27.

Sophocles quum jam sub exitum vitæ versaretur, ut ait Hegesander, Archippen amavit meretricem, et fortunarum suarum hæredem reliquit. Quum vero cum senes Sophocle consuetudinem Archippe haberet, prior illius amator Smicrines, interrogatus ab aliquo *quid ageret Archippe*, festive respondit : *Sicut noctuæ, sepulcris insidet.*

μενος ὑπὸ τινος, τί πράττει Ἀρχίππη, χαριέντως ἔφη·
«Ὡσπερ αἱ γλαυῦκες ἐπὶ τάφῳ καθήται.»

28.

Idem XIII, p. 584, F : Μετάπειρα δὲ ἡ ἑταίρα, Δημοκλέους τοῦ παρασίτου, Λαγυνίωνος ἐπὶ κλινῇ, καταπεσόντος ἐν τινι κονιάματι, «Καὶ γὰρ σὺ, φησί, σαυτὸν ἔδωκας, οὗ ψῆφοι εἰσὶν.» Διαπηδῶντος δ' αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πλησίον κλινὴν, «Πρόσεχε, φησί, μὴ ἀνατραπῆς.» Τοῦτο ἱστορεῖ Ἡγήσανδρος.

29.

Idem III, 107, E : Ὅτι δ' ἔθος τῷ ἐπίπλῳ περικαλύπτεσθαι τὰ ἡπάτια, Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς ἐν Ὑπομνήμασι φησὶ Μετάπειραν τὴν ἑταίραν, ὡς ἐν τοῖς κεκαλυμμένοις ἡπατίοις αὐτὴ πνευμόνιον ἔλαβε, καὶ ὡς περιελούσα τὸ στέαρ εἶδεν, ἀνέκραγεν·

Ἀπόλωλα, πέπλων μ' ὤλεσαν περιπτυχαί.

29 a.

Hesychius : Ἀποφάρσις, ἡ ἑταίρα, ὡς Ἡγήσανδρος. «*Meretrix nuda*, α φάρος. V. Hesych. v. ἀφάρωνος.» *Foss.* Eustath. ad II. π extr. δούλην dici ait ἀποφάρτην (ἀποφάρτην?).

30.

Athen. IV, p. 174, A : Κἀν Κύπρῳ δὲ φησὶ τιμῶσθαι Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς Δία εἰλαπιναστὴν τε καὶ σπλαγχνοτόμον.

31.

Idem VIII, p. 365, D : Ἀργεῖοι δ', ὡς ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι φησιν Ἡγήσανδρος, γράφει δ' οὕτως·

28.

Metanira meretrix, quum Democles parasitus, cognomine Lagynion, super tectorio opere prolapsus esset : *Nil mirum*, inquit, *quum in locum te immiseris ubi calculi sunt*. Eidem in propinquum lectulum subsilienti : *Cave*, dixit, *ne eversus corruas*. Hoc memoravit Hegesander.

29.

Quia moris erat, jecuscula omento contegi, Hegesander Delphus in Commentariis narrat, Metaniram meretricem, quum in opertis jecusculis ipsa pulmunculam esset nacta, et detracto adipe eam vidisset, exclamasse :

Perit ; peplorum me sinuosae plicae perdiderunt.

29 a.

Ἀποφάρσις, meretrix, teste Hegesandro.

30.

Similiter in Cypro Hegesander Delphus ait coli *Jovem εἰλαπιναστὴν (epulonem)* et *σπλαγχνοτόμον* (id est, *extorrum sectorem*).

31.

Argivi, ut ait Hegesander in Commentariis, cujus ipsa haec sunt verba : « Argivi symbolam, quae ad convivia a compotantibus confertur, χῶν appellant ; portionem vero, αἶσαν. »

« Τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην Ἀργεῖοι χῶν καλοῦσι, τὴν δὲ μερίδα αἶσαν. »

32.

Idem XI, p. 479, D : Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς ἐν Ὑπομνήμασιν, ὡν ἀρχὴ Ἐν τῇ ἀρίστη πολιτείᾳ, φησὶν· « Ὁ καλούμενος κότταθος παρῆλθεν εἰς τὰ συμπόσια, τῶν περὶ Σικελίαν, ὡς φησὶ Δικαιάρχος, πρῶτον εἰσαγαγόντων. Τοσαύτῃ δὲ ἐγένετο σπουδὴ περὶ τὸ ἐπιτήδευμα, ὥστε εἰς τὰ συμπόσια παραιοσφύρειν ἄθλα κοττάβια καλούμενα. Ἔτα κύλικες αἱ πρὸς τὸ πρᾶγμα χρῆσται μάλιστα' εἶναι δοκοῦσαι κατεσκευάζοντο, καλούμεναι κοττάβιδες. Πρὸς δὲ τούτοις οἴκοι κατεσκευάζοντο κυκλοτερεῖς, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τοῦ κοττάβου τεθέντος, ἐξ ἀποστήματος ἰσίου καὶ τόπων ὁμοίων ἀγωνίζοντο περὶ τῆς νίκης. Οὐ γὰρ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, ἀλλὰ καὶ καλῶς ἔκαστα αὐτῶν. Ἔδει γὰρ εἰς τὸν ἀριστερόν ἀγκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα ὑγρῶς ἀφείναι τὴν λάταγα· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὸ ἐκπίπτον ἐκ τῆς κύλικος ὑγρόν· ὥστε ἐνίοι μείζον ἐφρόνουν ἐπὶ τῷ καλῶς κοττάβιζειν, τῶν ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν μέγα φρονούντων. »

33.

Idem I, p. 18, A : Ἡγήσανδρος δὲ φησιν, οὐδὲ ἔθος εἶναι ἐν Μακεδονίᾳ κατακλίνεσθαι τινα ἐν δειπνῳ, εἰ μὴ τις ἐξω λίνων ὕν κεντήσειεν· ἕως δὲ τότε καθήμενοι ἐδείπνουν. Κάσανδρος γοῦν, πέντε καὶ τριάκοντα ὦν ἔτῳ, ἐδείπνει παρὰ τῷ πατρὶ καθήμενος, οὐ δυνάμενος τὸ ἄθλον ἐκτελέσαι, καίπερ ἀνδρείος γεγωνὺς καὶ κυνηγὸς ἀγαθός.

32.

Hegesander Delphus in eo Commentariorum libro, qui ab his verbis incipit, *In optima republica*, scribit : « Cottabus qui vocatur, in convivia transiit, a Siculis primum, ut ait Dicæarchus, introductus. Tantum vero erat hujus instituti studium, ut in convivia introducerent certamina *cottabia* quæ vocantur. Deinde calices, qui videbantur ad hunc usum maxime esse idonei, conficiebantur, quas *cottabidas* vocant. Ad hæc, conclavia construebantur rotunda ; ut, cottabo in medio posito, omnes ex æquo intervallo et simili ex statione possent de victoria contendere. Nec enim id solum omni studio connitebantur, ut scopum ferirent, sed et ut eleganter omnia peragerent. Oportebat enim sinistro cubito subnixum, dextra manu molliter in orbem conversa, projicere *latagem* : sic enim vocabant liquorem e calice projectum : ita quidem ut nonnulli multo magis ob ejusmodi dexteritatem quam alii ob juculandi peritiam superbirent. »

33.

Hegesander scribit, usu receptum fuisse apud Macedones, ut in corna nemo accumberet, nisi qui aprum extra retia interemisset : qui id non fecissent, hos sedentes carnasse. Igitur Cassandrum, annos jam quinque supra triginta natum, sedentem cœnavisse cum patre, quod nondum defungi eo certamine potuisset, quamvis et fortis esset et peritus venator.

27.

34.

Idem X, p. 419, D : Τιμόθεος δ' ὁ Κόνωνος, ἐκ τῶν πολυτελῶν καὶ στρατηγικῶν δειπνῶν παραληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἐν Ἀκαδημείᾳ συμπόσιον, καὶ ἐστιαθεὶς ἀφελῶς καὶ μουσικῶς, ἔφη, ὥς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίνονται. Ὁ δ' Ἠγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασιν ἔφη, ὥς καὶ τῇ ὑστεραίᾳ ὁ Τιμόθεος, ἀπαντήσας τῷ Πλάτωνι, εἶπεν. « Ὑμεῖς, ὦ Πλάτων, εὖ δειπνεῖτε μᾶλλον εἰς τὴν ὑστεραίαν ἢ εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν. » Πύρρων δ' ὁ Ἡλείος, τῶν γνωρίμων τινὸς αὐτὸν ὑποδεξαμένου πολυτελεῶς, ὥς αὐτὸς (ὁ αὐτὸς;) ἱστορεῖ, « Εἰς τὸ λοιπὸν, εἶπεν, οὐχ ἥζω πρὸς σέ, ἀν οὕτως ὑποδέχῃ· ἵνα μήτ' ἐγὼ σέ ἀηδῶς ὁρῶ καταδαπανώμενον οὐκ ἀναγκαιῶς, μήτε σὺ θλιβόμενος κακοπαθῇς. Μᾶλλον γὰρ ἡμᾶς τῇ μεθ' ἑαυτῶν συνουσία προσήκον ἐστὶν εὐεργετεῖν, ἢ τῷ πλήθει τῶν παρατιθεμένων, ὧν οἱ διακονοῦντες τὰ πλεῖστα δαπανοῦσι. » Cf. *Ælian*. V. H. II, 18.

35.

Id. II, p. 62, C : Ἠγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς ἐν Ἑλλησπόντῃ φησιν οὔτε ὕδρον γίνεσθαι οὔτε γλαυκίσκον οὔτε ὕμνον διὸ Ναυσικλείδῃ ἐιρηκέναι μήτε ἔαρ μήτε φίλους.

36.

Idem III, p. 87, B : Ἠγήσανδρος δ' ἐν Ὑπομνήμασι τὰς τραχείας φησὶ κόγχας ὑπὸ μὲν Μακεδόνων κυρτούς καλεῖσθαι, ὑπὸ δὲ Ἀθηναίων κρείους (v. l. κριούς).

37.

Idem III, p. 108, A : Ἠγήσανδρος δ' ἐν Ὑπομνή-

μασιν ἐν ταῖς κεφαλαῖς φησὶ τὸν ἥπατον δύο λίθους ἔχειν, τῇ μὲν αὐγῇ καὶ τῷ χρώματι παραπλησίους τοῖς ὀστρείοις, τῷ δὲ σχήματι βρομοειδεῖς.

38.

Idem VI, p. 229, A : Ἠγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς Συρακοσίους φησὶ τὴν μὲν λοπάδα τήγανον καλεῖν, τὸ δὲ τήγανον ζηροτήγανον. Διὸ καὶ Θεοδωρίδαν φάναι ἐν τινι ποιηματίῳ.

Τηγάνῳ εὖ ἤψησεν ἐν ὀψήτῃ καλύμβῳ,
τὴν λοπάδα τήγανον προσαγορεύων.

39.

Idem VII, p. 325, C : Ἠγήσανδρος δὲ ὁ Δελφὸς, τρίγλην παραφέρεισθαι ἐν τοῖς Ἀρτεμισίοις, διὰ τὸ δοκεῖν τοὺς θαλαττίους λαγῶς, θανασίμους ὄντας, θηρεύειν ἐπιμελῶς καὶ καταναλίσκειν. Διόπερ, ὥς ἐπ' ὤφελός τῶν ἀνθρώπων τοῦτο ποιοῦσα, τῇ κυνηγετικῇ θεῷ ἢ κυνηγέτι ἀνάκειται.

40.

Idem VIII, p. 334, E : Ἠγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι φησιν οὕτως. « Περὶ Ἀπολλωνίαν τὴν Χαλκιδικὴν δύο ποταμοὶ ῥέουσιν, Ἀμμίτης καὶ Ὀλυνθιακός. Ἐμβάλλουσι δὲ ἀμφοτέρω εἰς τὴν Βόλβην λίμνην. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ὀλυνθιακοῦ μνημεῖόν ἐστιν Ὀλύνθου, τοῦ Ἡρακλέους καὶ Βόλβης υἱοῦ. Κατὰ δὲ τὸν Ἀνθεστηριῶνα καὶ Ἐλαφβολίῶνα λέγουσιν οἱ ἐπιχώριοι, διότι πέμπει ἢ Βόλβη τὴν ἀπόπυριν Ὀλύνθῳ, καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἀπέραντον πλῆθος ἰχθύων ἐκ τῆς λίμνης εἰς τὸν Ὀλυνθιακὸν ἀναβαίνειν ποταμόν. Ἔστι δὲ βραχὺς,

34.

Timotheus, Cononis filius, sumptuosas alias et imperatoris cœnis assuetus, quum a Platone ad convivium in Academia adhibitus, frugaliter quidem, sed eleganter et erudite esset exceptus, dicebat, qui apud Platonem cœnent, eos etiam postridie bene habere. Hegesander vero in Commentariis ait, Timotheum postridie, quum Platoni obviam esset factus, dixisse: *Vos, o Plato, bene cœnatis in posterum magis diem quam in præsentem*. Pyrrho vero Eleus, a familiarium quodam, ut narrat ipse, exceptus sumptuoso admodum convivio: « Posthac, inquit, non veniam ad te, si ita me excipis: ne et ego dolens te videam multas sine necessitate impensas facientem, et tibi incommodum ac detrimentum afferat nostra consuetudo. Magis enim nos decet mutuis colloquiis nobis invicem benefacere, quam ferculorum multitudine, quorum maximam partem famuli absumunt. »

35.

Hegesander Delphus ait, in Hellesponto neque tuber nasci, neque glauciscum, neque thymum: itaque Nausiclidem dixisse, neque ver ibi esse, neque amicos.

36.

Hegesander in Commentariis asperas conchas a Macedonibus *corycos* vocari ait, ab Atheniensibus vero κρείους [*sive κριούς*].

37.

Hegesander in Commentariis scribit, habere hepatum in

capite duos lapides, splendore quidem et colore margaritis similes, figura vero rhombum referentes.

38.

Hegesander Delphus ait, Syracusios patinam τήγανον (i. e. *sartaginem*) vocare, sartaginem vero, ζηροτήγανον (i. e. *siccam-sartaginem*); eaque causa Theodoridam quodam in carmine dixisse,

In sartagine (τηγάνῳ) probe elizavit, in qua elizari obsonium solet:
ubi patinam, *sartaginem* appellavit.

39.

Hegesander Delphus ait mullum in pompa circumferri solitum in Dianæ solenniis; quod lepores marinos, qui leuiferi sunt, strenue persequi et devorare putaretur. Itaque, quasi utilitatis hominum causa id faciens, venatrici deæ venator piscis consecratus est.

40.

Hegesander in Commentariis ita scribit: « Circa Apolloniam Chalcidicam duo fluunt rivi, Ammites et Olynthiacus: quorum uterque in Bolben lacum influit. Ad Olynthiacum est Olynthi monumentum, Herculis filii et Bolbæ. Mensibus igitur Anthesterione et Elaphebolione, ut narrant indigenæ, mittit Bolba apopyrin piscem Olyntho, eoque tempore immensa piscium multitudo in Olynthiacum rivum ascendit. Est autem brevis rivus, ut malleolum pedis vix tegat aqua: nihilo vero minus tanta ascendit piscium multitudo, ut

ὥστε μόλις κρύπτειν τὸ σφυρόν· ἀλλ' οὐδὲν ἤττον τοι-
σοῦτον ἔρχεται πλῆθος ἰχθύων, ὥστε τοὺς περιοίκους
ἅπαντας ἱκανὸν εἰς τὴν ἐρυτῶν χρεῖαν συντιθέναι τάρι-
χος. Θυμιαστὸν δὲ ἐστὶ τὸ μὴ παραλλάττειν τὸ τοῦ
Ὀλύθου μνημεῖον. Πρώτερον μὲν οὖν φασι τοὺς κατὰ
τὴν Ἀπολλωνίαν Ἐλαφροβλιῶνος τὰ νόμιμα συντελεῖν
τοῖς τελευτήσασιν, νῦν δὲ Ἀνθεστηριῶνος. Διὰ ταύτην
οὖν τὴν αἰτίαν μόνοις τούτοις τοῖς μῆσι τοὺς ἰχθύς τὴν
ἀνάβασιν ποιεῖσθαι, ἐν οἷς τοὺς τετελευτηκότας εἰώθασιν
τιμᾶν. »

41.

Idem II, p. 52, A : Πύθερμος δὲ ἱστορεῖ, ὥς φησιν
Ἑγήσανδρος, καθ' αὐτὸν τὰς συκαμίνους οὐκ ἐνεγκεῖν
καρπὸν ἐτῶν εἴκοσι, καὶ γενέσθαι ἐπιδημίαν ποδαγρικὴν
τοσαύτην, ὥστε μὴ μόνον ἄνδρας τῷ πάθει ἐνσχεθῆναι,
ἀλλὰ καὶ παῖδας καὶ κόρας καὶ εὐνούχους, ἔτι δὲ γυ-
ναῖκας. Περιπεσεῖν δὲ οὕτω τὸ δεινὸν καὶ αἰπολίῳ, ὥς
τὰ δύο μέρη τῶν προβάτων ἐνσχεθῆναι τῷ αὐτῷ πάθει.

Idem p. 83, A, apud Hegesandum citri nusquam
mentionem fieri dicit.

42.

Idem IX, p. 400, D : Ἑγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς
ἐν Ὑπομνήμασι, κατὰ τὴν Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ φησι
βασιλείαν τοσοῦτον πλῆθος γενέσθαι λαγῶν ἐν Ἀστυ-
पालᾷ, ὥς τοὺς Ἀστυपालαίεις περὶ αὐτῶν μαντεύ-
σασθαι. Καὶ τὴν Πυθίαν εἰπεῖν, κύνας τρέφειν καὶ
κυνηγεῖν· ἄλωναί τε ἐν ἐνιαυτῷ πλείους τῶν ἐξακισ-
χιλίων. Ἐγένετο δὲ τὸ πλῆθος τοῦτο, Ἀναφαίου τινὸς
ἐμβολόντος δύο λαγῶν εἰς τὴν νῆσον· ὥς καὶ πρότε-
ρον, Ἀστυपालαίως τινὸς ἀφέντος δύο πέρδικας εἰς τὴν

omnes accolæ salsamentorum copiam, quæ ipsorum usui
sufficiat, condiant. Mirum est vero, non ultra Olynthi mo-
numentum eos ascendere. Olim igitur, aiunt, Elaphebolione
mense Apolloniatis defunctorum manibus celebrasse infe-
rias, nunc vero Anthesterione : eamque ob causam solis
his mensibus pisces ascendere, quibus mensibus defunctis
iusta facere consueverunt. »

41.

Pythermus, ut refert Hegesander, memoriæ prodidit, sua
ætate moros viginti annis fructum non edidisse, et epidemi-
cum morbum podagricum exstitisse tam late grassantem,
ut non modo viri, sed et pueri et puellæ et eunuchi et mu-
lieres malo illo corriperebantur. In eundemque morbum etiam
pecudum greges incidisse, adeo ut ovium duas partes malum
illud astrixerit.

42.

Narrat Hegesander Delphus in Commentariis, regnante
Antigono Gonata, tantam leporum multitudinem fuisse in
Astypalæa insula, ut super eis oraculum consulerent Asty-
palæenses. Quibus quum respondisset Pythia, *canes ale-
rent, et venarentur*, captos esse uno anno ultra sex millia.
Exstiterat autem illa multitudo ex quo Anaphæus quidam
duos lepores in eam insulam conjecisset : quemadmodum
ante id tempus, quum Astypalæensis quidam duas perdicēs
in Anaphen dimisisset, tanta perdicum multitudo in illa in-

Ἀνάφην, τοσοῦτον πλῆθος ἐγένετο περδίκων ἐν τῇ
Ἀνάφῃ, ὥς κινδυνεύσαι ἀναστᾶτους γενέσθαι τοὺς κα-
τοικοῦντας. Κατ' ἀρχὰς δὲ ἡ μὲν Ἀστυπάλεια οὐκ εἶχε
λαγῶς, ἀλλὰ πέρδικας.

43.

Idem XIV, p. 652, F : Θεόπομπος δ' Εἰρήνην, τὰς
Τιβρασίας ἐπαινῶν ἰσχαδᾶς, φησὶν οὕτως·

Μᾶζαι, πλακοῦντες, ἰσχαδᾶς Τιβράσαι.

Οὕτω δὲ ἦσαν περισπούδαστοι πᾶσιν ἀνθρώποις αἱ
ἰσχαδᾶς (δὴντας γάρ, κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην

Οὐδὲν γὰρ ὄντως γλυκύτερον τῶν ἰσχαδῶν),

ὥς καὶ Ἀμιτροχάτην, τὸν τῶν Ἰνδῶν βασιλέα, γράψαι
Ἀντιόχῳ, ἀξιοῦντα (φησὶν Ἑγήσανδρος) πέμψαι αὐτῷ
γλυκύν, καὶ ἰσχαδᾶς, καὶ σοφιστὴν ἀγοράσαντα. Καὶ
τὸν Ἀντιόχον ἀντιγράψαι· « Ἰσχαδᾶς μὲν καὶ γλυκύν
ἀποστελοῦμέν σοι, σοφιστὴν δ' ἐν Ἑλλήσιν οὐ νόμιμον
πωλεῖσθαι. » Cf. Droysen. *Hellenism*. II, p. 319.

44.

Idem XIV, p. 656, C : Περὶ δὲ περδίκων τί δεῖ
καὶ λέγειν ἐμὲ, πλεόνων εἰρημένων ὑφ' ὁμῶν; ἀλλ' οὐ
παραλείψω τὸ ἱστορηθὲν ὑπὸ Ἑγησάνδρου ἐν τοῖς
Ὑπομνήμασιν. Φησὶ γὰρ ὅτι Σάμιοι, πλεύσαντες εἰς
Σύβαριν καὶ κατασχόντες τὴν Σιρίτιν χώραν, περδίκων
ἀναπνάντων καὶ ποιησάντων ψόφον, ἐκπλαγέντες ἐφυ-
γον, καὶ ἐμβάντες εἰς τὰς ναῦς ἀπέπλευσαν.

45.

Περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων.

Idem V, p. 210, B : Ἑγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς ἐν

sula prognata est, ut propemodum e patria emigrare coge-
rentur insulani. Ante id tempus perdicēs quidem habuerat
Astypalæa, sed nullos lepores.

43.

Theopompus in Pace *Tithrasias* laudans caricas, ait :

Mazzæ, placentæ, caricæ Tithrasia.

Tanto vero studio omnibus hominibus expetitæ erant ca-
ricæ (*Re vera enim*, ut ait Aristophanes, *re vera nihil
dulcius quam caricæ*), ut Amirochates etiam, Indiæ
rex, Antiocho scriberet, (quod tradit Hegesander) petens
ab eo, *emeret sibi mitteretque dulce vinum, caricas,
et sophistam*. Cui Antiochus rescripsit : *Caricas quidem
et vinum dulce tibi mittemus : sophistam vero apud
Græcos vendi prohibent leges*.

44.

De perdicibus vero quid dicam post tam multa, quæ a
vobis dicta sunt? Nec tamen prætermittam id quod ab He-
gesandro narratur in Commentariis. Ait enim, Samios Sy-
barin navigantes, quum Siritin regionem tenuissent, evolan-
tibus cum magno strepitu perdicibus territis aulugisse, et
conscensis navibus discessisse.

45.

Hegesander Delphus in Commentario qui inscribitur

34.

Idem X, p. 419, D : Τιμόθεος δ' ὁ Κόνωνος, ἐκ τῶν πολυτελῶν καὶ στρατηγικῶν δειπνῶν παραληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἐν Ἀκαδημείᾳ συμπόσιον, καὶ ἐστιαθεὶς ἀφελῶς καὶ μουσικῶς, ἔφη, ὥς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίνονται. 'Ο δ' Ἠγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασιν ἔφη, ὥς καὶ τῇ ὑστεραίᾳ ὁ Τιμόθεος, ἀπαντήσας τῷ Πλάτωνι, εἶπεν. « Ὑμεῖς, ὦ Πλάτων, εὖ δειπνεῖτε μᾶλλον εἰς τὴν ὑστεραίαν ἢ εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν. » Πύρρων δ' ὁ Ἡλείος, τῶν γνωρίμων τινὸς αὐτὸν ὑποδεξαμένου πολυτελεῶς, ὥς αὐτὸς (ὁ αὐτὸς;) ἱστορεῖ, « Εἰς τὸ λοιπὸν, εἶπεν, οὐχ ἥξω πρὸς σέ, ἀν οὕτως ὑποδέξῃ· ἵνα μήτ' ἐγὼ σέ ἀηδῶς δρῶ καταδαπανώμενον οὐκ ἀναγκαιῶς, μήτέ σὺ θλιβόμενος κακοπαθῇς. Μᾶλλον γὰρ ἡμᾶς τῇ μεθ' ἑαυτῶν συνουσίᾳ προσήκον ἐστὶν εὐεργετεῖν, ἢ τῷ πληθεῖ τῶν παρατιθεμένων, ὧν οἱ διακονοῦντες τὰ πλεῖστα δαπανοῦσι. » Cf. *Ælian*. V. H. II, 18.

35.

Id. II, p. 62, C : Ἠγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς ἐν Ἑλλησπόντῃ φησὶν οὔτε ὕδρον γίνεσθαι οὔτε γλαυκίσκον οὔτε ὕμνον διὸ Νausικλείδῃ ἐιρηχέναι μᾶτε ἕα μᾶτε φίλους.

36.

Idem III, p. 87, B : Ἠγήσανδρος δ' ἐν Ὑπομνήμασι τὰς τραχείας φησὶ κόγχας ὑπὸ μὲν Μακεδόνων κυρτούς καλεῖσθαι, ὑπὸ δὲ Ἀθηναίων κρείους (v. l. κριούς).

37.

Idem III, p. 108, A : Ἠγήσανδρος δ' ἐν Ὑπομνή-

μασιν ἐν ταῖς κεφαλαῖς φησὶ τὸν ἥπατον δύο λίθους ἔχειν, τῇ μὲν αὐγῇ καὶ τῷ χρώματι παραπλησίους τοῖς ὄστρεοις, τῷ δὲ σχήματι βομβοειδεῖς.

38.

Idem VI, p. 229, A : Ἠγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς Συρακοσίους φησὶ τὴν μὲν λοπάδα τήγανον καλεῖν, τὸ δὲ τήγανον ξηροτήγανον. Διὸ καὶ Θεοδώριδαν φάναι ἐν τινι ποιηματίῳ.

Τηγάνῳ εὖ ἤψησεν ἐν ὀψιτῇ καλύμῳ, τὴν λοπάδα τήγανον προσαγορεύων.

39.

Idem VII, p. 325, C : Ἠγήσανδρος δὲ ὁ Δελφὸς, τρίγλην παραφέρεισθαι ἐν τοῖς Ἀρτεμισίοις, διὰ τὸ δοκεῖν τοὺς θαλαττίους λαγῶς, θανασίμους ὄντας, θηρεύειν ἐπιμελῶς καὶ καταναλίσκειν. Διόπερ, ὥς ἐπ' ὤφελός τῶν ἀνθρώπων τούτο ποιοῦσα, τῇ κυνηγετικῇ θεῷ ἢ κυνηγέτις ἀνάκειται.

40.

Idem VIII, p. 334, E : Ἠγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι φησὶν οὕτως. « Περὶ Ἀπολλωνίαν τὴν Χαλκιδικὴν δύο ποταμοὶ ῥέουσιν, Ἀμμίτης καὶ Ὀλυνθιακός. Ἐμβάλλουσι δὲ ἀμφοτέρω εἰς τὴν Βόλβην λίμνην. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ὀλυνθιακοῦ μνημεῖόν ἐστιν Ὀλυνθίου, τοῦ Ἡρακλέους καὶ Βόλβης υἱοῦ. Κατὰ δὲ τὸν Ἀνθεστηριῶνα καὶ Ἐλαφβολιῶνα λέγουσιν οἱ ἐπιχώριοι, διότι πέμπει ἢ Βόλβη τὴν ἀπόπυριν Ὀλύνθῳ, καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τούτον ἀπέραντον πλῆθος ἰχθύων ἐκ τῆς λίμνης εἰς τὸν Ὀλυνθιακὸν ἀναβαίνειν ποταμόν. Ἔστι δὲ βραχὺς,

34.

Timotheus, Cononis filius, sumptuosius alias et imperatoris cœnis assuetus, quum a Platone ad convivium in Academia adhibitus, frugaliter quidem, sed eleganter et erudite esset exceptus, dicebat, qui apud Platonem cœnent, eos etiam postridie bene habere. Hegesander vero in Commentariis ait, Timotheum postridie, quum Platoni obviam esset factus, dixisse: *Vos, o Plato, bene cœnatis in posterum magis diem quam in præsentem*. Pyrrho vero Eleus, a familiarium quodam, ut narrat ipse, exceptus sumptuoso admodum convivio: « Posthac, inquit, non veniam ad te, si ita me excipis: ne et ego dolens te videam multas sine necessitate impensas facientem, et tibi incommodum ac detrimentum afferat nostra consuetudo. Magis enim nos decet mutuis colloquiis nobis invicem benefacere, quam ferculorum multitudine, quorum maximam partem famuli absumunt. »

35.

Hegesander Delphus ait, in Hellesponto neque tuber nasci, neque glauciscum, neque thymum: itaque Nausiclidem dixisse, neque ver tibi esse, neque amicos.

36.

Hegesander in Commentariis asperas conchas a Macedonibus *corycos* vocari ait, ab Atheniensibus vero κρείους [*sive κριούς*].

37.

Hegesander in Commentariis scribit, habere hepatum in

capite duos lapides, splendore quidem et colore margaritis similes, figura vero rhombum referentes.

38.

Hegesander Delphus ait, Syracusios patinam τήγανον (i. e. *sartaginem*) vocare, sartaginem vero, ξηροτήγανον (i. e. *siccam-sartaginem*); eaque causa Theodoridam quodam in carmine dixisse,

In sartagine (τηγάνῳ) probe elizavit, in qua elizari oboninium solet;

ubi patinam, *sartaginem* appellavit.

39.

Hegesander Delphus ait mullum in pompa circumferri solitum in Dianæ solennibus; quod lepores marinos, qui leiferi sunt, strenue persequi et devorare putaretur. Itaque, quasi utilitatis hominum causa id faciens, venatrici deæ venator piscis consecratus est.

40.

Hegesander in Commentariis ita scribit: « Circa Apolloniam Chalcidicam duo fluunt rivi, Ammites et Olynthiacus: quorum uterque in Bolben lacum influit. Ad Olynthiacum est Olynthi monumentum, Herculis filii et Bolbæ. Mensibus igitur Anthesterione et Elaphebolione, ut narrant indigenæ, mittit Bolba apopyrin piscem Olynthio, eoque tempore immensa piscium multitudo in Olynthiacum rivum ascendit. Est autem brevis rivus, ut malleolum pedis vix tegat aqua: nililo vero minus tanta ascendit piscium multitudo, ut

ὥστε μόλις κρύπτειν τὸ σφυρόν· ἀλλ' οὐδὲν ἤττον τοι
σοῦτον ἔρχεται πλῆθος ἰχθύων, ὥστε τοὺς περιόικους
ἀπαντας ἱκανὸν εἰς τὴν ἐαυτῶν χρεῖαν συντιθέναι τάρι-
χος. Θυμαστὸν δέ ἐστι τὸ μὴ παραλλάττειν τὸ τοῦ
Ὀλύμπου μνημεῖον. Πρότερον μὲν οὖν φασὶ τοὺς κατὰ
τὴν Ἀπολλωνίαν Ἑλαρηβολιῶνος τὰ νόμιμα συντελεῖν
τοῖς τελευτήσασιν, νῦν δὲ Ἀνθεστηριῶνος. Διὰ ταύτην
οὖν τὴν αἰτίαν μόνοις τούτοις τοῖς μῆσι τοὺς ἰχθύς τὴν
ἀνάβασιν ποιεῖσθαι, ἐν οἷς τοὺς τετελευτηκότας εἰώθασιν
τιμᾶν. »

41.

Idem II, p. 52, A : Πύθερμος δὲ ἱστορεῖ, ὥς φησιν
Ἑγήσανδρος, καθ' αὐτὸν τὰς συκαμίνους οὐκ ἐνεγκεῖν
καρπὸν ἐτῶν εἴκοσι, καὶ γενέσθαι ἐπιδημίαν ποδαγρικὴν
τοσαύτην, ὥστε μὴ μόνον ἄνδρας τῷ πάθει ἐνσχεθῆναι,
ἀλλὰ καὶ παῖδας καὶ κόρας καὶ εὐνούχους, ἔτι δὲ γυ-
ναῖκας. Περιπεσεῖν δὲ οὕτω τὸ δεινὸν καὶ αἰπολίῳ, ὥς
τὰ δύο μέρη τῶν προβάτων ἐνσχεθῆναι τῷ αὐτῷ πάθει.

Idem p. 83, A, apud Hegesandum citri nusquam
mentionem fieri dicit.

42.

Idem IX, p. 400, D : Ἑγήσανδρος δ' ὁ Δελφός
ἐν Ὑπομνήμασι, κατὰ τὴν Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ φησι
βασιλείαν τοσοῦτον πλῆθος γενέσθαι λαγῶν ἐν Ἀστυ-
παλαίᾳ, ὥς τοὺς Ἀστυπαλαίους περὶ αὐτῶν μαντεύ-
σασθαι. Καὶ τὴν Πυθίαν εἰπεῖν, χύνας τρέφειν καὶ
κυνηγετῆιν· ἁλῶναί τε ἐν ἐνιαυτῷ πλείους τῶν ἐξακισ-
χιλίων. Ἐγένετο δὲ τὸ πλῆθος τοῦτο, Ἀναφραίου τινὸς
ἐμβολόντος δύο λαγῶους εἰς τὴν νῆσον· ὥς καὶ πρότε-
ρον, Ἀστυπαλαίους τινὸς ἀφέντος δύο πέρδικας εἰς τὴν

omnes accolæ salsamentorum copiam, quæ ipsorum usui
sufficiat, cōdiant. Mirum est vero, non ultra Olynthi mo-
numentum eos ascendere. Olim igitur, aiunt, Elaphebolione
mense Apolloniatus defunctorum manibus celebrasse infe-
rias, nunc vero Anthesterione : eamque ob causam solis
his mensibus pisces ascendere, quibus mensibus defunctis
iusta facere consuissent. »

41.

Pythermus, ut refert Hegesander, memoriæ prodidit, sua
ælate moros viginti annis fructum non edidisse, et epidemi-
cum morbum podagricum exstittisse tam late grassantem,
ut non modo viri, sed et pueri et puellæ et eunuchi et mu-
lieres malo illo corripenterent. In eundemque morbum etiam
pecudum greges incidisse, adeo ut ovium duas partes malum
illud astrixerit.

42.

Narrat Hegesander Delphus in Commentariis, regnante
Antigono Gonata, tantam leporum multitudinem fuisse in
Astypalæa insula, ut super eis oraculum consulerent Asty-
palæenses. Quibus quum respondisset Pythia, *canes ale-
rent, et venarentur*, captos esse uno anno ultra sex millia.
Exstiterat autem illa multitudo ex quo Anaphæus quidam
duos lepores in eam insulam coniecisset : quemadmodum
ante id tempus, quum Astypalæensis quidam duas perdicēs
in Anaphen dimisisset, tanta perdicum multitudo in illa in-

Ἀνάφην, τοσοῦτον πλῆθος ἐγένετο περδίκων ἐν τῇ
Ἀνάφῃ, ὥς κινδυνεύσαι ἀναστᾶτους γενέσθαι τοὺς κα-
τοικοῦντας. Κατ' ἀρχὰς δὲ ἡ μὲν Ἀστυπαλαία οὐκ εἶχε
λαγῶς, ἀλλὰ πέρδικας.

43.

Idem XIV, p. 652, F : Θεόπομπος δ' Εἰρήνη, τὰς
Τιθρασίας ἐπαινῶν ἰσχαδας, φησὶν οὕτως·

Μᾶζαι, πλακοῦντες, ἰσχαδες Τιθράσαι.

Οὕτω δὲ ἦσαν περισπούδαστοι πᾶσιν ἀνθρώποις αἱ
ἰσχαδες (ὄντως γὰρ, κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην

Οὐδὲν γὰρ ὄντως γλυκύτερον τῶν ἰσχαδῶν),

ὥς καὶ Ἀμιτροχάτην, τὸν τῶν Ἰνδῶν βασιλέα, γράφει
Ἀντιόχῳ, ἀξιούντα (φησὶν Ἑγήσανδρος) πέμψαι αὐτῷ
γλυκύν, καὶ ἰσχαδας, καὶ σοφιστὴν ἀγοράσαντα. Καὶ
τὸν Ἀντίοχον ἀντιγράφει· « Ἰσχαδας μὲν καὶ γλυκύν
ἀποστελοῦμέν σοι, σοφιστὴν δ' ἐν Ἑλλήσιν οὐ νόμιμον
πωλεῖσθαι. » Cf. Droysen. *Hellenism*. II, p. 319.

44.

Idem XIV, p. 656, C : Περὶ δὲ περδίκων τί δεῖ
καὶ λέγειν ἐμὲ, πλεόνων ἱρημένων ὑφ' ὑμῶν; ἀλλ' οὐ
παραλείψω τὸ ἱστορηθὲν ὑπὸ Ἑγησάνδρου ἐν τοῖς
Ὑπομνήμασιν. Φησὶ γὰρ ὅτι Σάμιοι, πλεύσαντες εἰς
Σύβαριν καὶ κατασχόντες τὴν Σιρίτιν χώραν, περδίκων
ἀναπτάντων καὶ ποιησάντων ψόρον, ἐκπλαγέντες ἐφυ-
γον, καὶ ἐμβάντες εἰς τὰς ναῦς ἀπέπλευσαν.

45.

Περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων.

Idem V, p. 210, B : Ἑγήσανδρος δ' ὁ Δελφός ἐν

sula prognata est, ut propemodum e patria emigrare coge-
rentur insulani. Ante id tempus perdicēs quidem habuerat
Astypalæa, sed nullos lepores.

43.

Theopompus in Pace *Tithrasias* laudans caricas, ait :

Mazæ, placentæ, caricæ Tithrasia.

Tanto vero studio omnibus hominibus expetitæ erant ca-
ricæ (*Re vera enim*, ut ait Aristophanes, *re vera nihil
dulcius quam caricæ*), ut Amitrochates etiam, Indiæ
rex, Antiocho scriberet, (quod tradit Hegesander) petens
ab eo, *emeret sibi mitteretque dulce vinum, caricas,
et sophistam*. Cui Antiochus rescripsit : *Caricas quidem
et vinum dulce tibi mitemus : sophistam vero apud
Græcos vendi prohibent leges*.

44.

De perdicibus vero quid dicam post tam multa, quæ a
vobis dicta sunt? Nec tamen prætermittam id quod ab He-
gesandro narratur in Commentariis. Ait enim, Samios Sy-
barin navigantes, quum Siritin regionem tenuissent, evolan-
tibus cum magno strepitu perdicibus territō aut fugisse, et
conscensis navibus discessisse.

45.

Hegesander Delphus in Commentario qui inscribitur

τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὑπομνήματι Ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων, Ἰλαύκου φησὶ τοῦ Χίου τὸ ἐν Δελφοῖς ὑπόστημα, οἷον ἐγγυθῆχην τινὰ σιδηρᾶν, ἀνάθημα Ἀλυσίτου· οὗ δ' Ἡρόδοτος (I, 25) μνημονεύει, ὑποκρητηρίδιον αὐτὸ καλῶν. Καὶ δ' Ἡγήσανδρος ταῦτα λέγει. Alterutro loco Hegesandri nomen corruptum esse puto, atque reponendum *Alexandridem* Delphum, quem monimenta Delphica explicasse bene notum est.

46.

Bekker Anecd. p. 377, 25 : Ἀλκυονίδες ἡμέραι· περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ια' (I. ιδ') φησὶν αὐτάς, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Περὶ ζώων. Δημαγόρας δὲ δ' Σάμιος ἐπτά, Φιλόχορος ἐννέα. Τὸν δὲ ἐπ' αὐταῖς μῦθον Ἀγίσανδρος (Suid. Ἡγήσανδρος) ἐν τοῖς Περὶ * Ὑπομνήμασι λέγει οὕτως· « Ἀλκυονέας τοῦ γίγαντος θυγατέρες ἦσαν [Φθονία], Χθονία, Ἀνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππα, Παλλήνη, Δριμῶ, Ἀστερίη. Αὔται μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναστραίου, δὲ ἐστὶν ἄκρον τῆς Πελλήνης, ἔρριψαν αὐτάς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμφιτρίτη δ' αὐτάς ὀρνίθας ἐποίησε, καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἀλκυόνες ἐκλήθησαν. » Αἱ δὲ νήνεμοι καὶ γαλήνην ἔχουσιν ἡμέραι Ἀλκυονίδες καλοῦνται.

Eadem Suidass. v., nisi quod pro Φθονία, Χθονία habet Φωσθονία, et in antec. ἐν τοῖς Περὶ ὑπομνήματων. Ap. Bekker. pro ὑπομνήμασι est ὑπομνήματι; fortasse igitur scribere præstat ἐν τῷ Περὶ * ὑπομνήματι, collat. fr. 45. Ceterum cf. Demagoræ Samii fragm. 3.

HEGESANDER SALAMINIUS.

Tzetzes Lyc. 883 : Ἀργὼ ἐκλήθη... ὅτι ἐν Ἀργεὶ ἐναυπηγῆθη, ὥς φησιν Ἡγήσανδρος δ' Σαλαμίνιος.

Hic procul dubio est idem qui Cassander dicitur ad Lyc. v. 177, ubi Tzetzes se fabularum interpretandarum peritorem esse jactat τοῦ Πολυτίστορος Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀπολλοδώρου καὶ Ἀρτέμυωνος τοῦ Περγαμηνοῦ καὶ Κασσάνδρου τοῦ Σαλαμίνιου. Cassandrum nescio quem commemorat Censorinus De die nat. c. 18, c. 4 ubi : *Cassandrus tricies sexies centenum millium* (sc. annorum esse τὸν μέγαν ἐνιαυτὸν statuit). Quod Thryllitzschius con-

De status et signis, Glauci Chii, ait, suppositorium, quod Delphis est, veluti engythecam quandam esse ferream, Halvatti donum : cuius etiam Herodotus meminit, ὑποκρητηρίδιον vocans (id est, *crateris suppositorium* vel *basin*) : cum quo consentit Hegesander.

46.

Alcyonit dii. De numero eorum scriptores inter se dissentiunt. Simonides enim in Quinquertonibus undecim [*quattuordecim*] esse dicit, ut Aristoteles in Historia animalium : Diaporas vero Samius septem, Philochorus no-

jecit, apud Tzetzem pro Hegesandro scribendum esse Hegesiam (Salaminium, Cypriorum auct.), parum se commendat. Ceterum quæ Tzetzes l. l. ex Hegesandro affert, eadem apud Etym. M. v. Ἀργὼ afferuntur ex *Hegesippo* (fr. 5).

HEGESIDEMUS CYTHNIUS.

* Hegesidemus utrum historiam an aliud scripserit adhuc quæro. Historicum quidem est cujus causa laudatur Plinio H. N. IX, 8 : *Similia de puero in Iasso urbe memorantur, cujus amore spectatus* (sc. delphinus) *longo tempore, dum abeuntem in litus avidè sequitur, in arenam invectus exspiravit. Puerum Alexander Magnus Babylonè Neptuni sacerdotio præfecit, amorem illum numinis propitii fuisse interpretatus. In eadem urbe Iasso Hegesidemus scribit et alium puerum Hermiam nomine, similiter maria perequitantem, quum repentinæ procellæ fluctibus exanimatus esset, relatum : delphinumque causam leti fatentem non reversum in maria, atque in sicco exspirasse.* Eadem refert, atque Hegesidemum similiter laudat Solin. c. 18. » Vossius. *Cythnium* auctorem nominat Plinius lib. I inter fontes libri IX. Eandem historiam fusius narrat Myrsilus Lesbios ap. Plutarch. De sollert. anim. c. 36, p. 984 E. Ex Hegesidemo fluxisse suspicor quæ Plutarch. l. l. de Cærano Pario tradit, qui inter Parum et Naxum naufragium passus a delphino in *Cythnum* (corrupte libri Σικύνθου) delatus sit κατὰ σπῆλαιον, δ' οὐκ ἐκνύται μέχρι νῦν, καὶ καλεῖται Κοιράνιον κτλ. — Hegesidamum, magistrum Hippiae Elei, memorat Suidas v. Ἰππίας.

HEGESIPPUS MECYBERNÆUS.

Stephan. Byz. : Μηκυβερνα, πόλις Παλλήνης, τῆς ἐν Θράκῃ Χερρονήσου. Ἐκαταῖος Εὐρώπῃ. Ὁ πολίτης Μηκυβερναῖος· οὕτως γὰρ ἀναγράφεται Ἡγήσιππος δ' τὰ Παλληνιακὰ συντεταχώς, καὶ Φιλωνίδης καὶ ἄλλοι.

vem. Hegesander in Commentariis de ** hanc de iis fabulam narrat : « Alcyonei gigantis filiae fuerunt [Phthonia,] Clithonia, Anthè, Methone, Alcippe, Pallene, Drimo, Asteria. Hæc post patris obitum de Canastræo, quod est Pallenes promontorium, in mare se præcipientes dederunt; ab Amphitrite vero in aves mutatae de patre Alcyones appellatae sunt. » Ab his dies sereni et maris tranquillitatem habentes Alcyonii vocantur.

Argo navis inde nomen habet, quod est in Argolide compacta, ut ait Hegesander Salaminus.

Dionysius Halicarn. A. R. I, 49, p. 122 R. : Κεφάλων Γεργίθιος καὶ Ἡγήσιππος ὁ Περὶ Παλλήνης γράψας, ἄνδρες ἀρχαῖοι καὶ λόγου ἄξιοι. Quod antiquitatem virorum attinet, de Cephalone Dionysius erravit; Hegesippum num jure virum antiquum dicat, haud liquet. De aliis Hegesippis vide Vossium p. 448.

ΠΑΛΛΗΝΙΑΚΑ.

1.

Parthenius Erot. c. 6 : Περὶ Παλλήνης. Ἰστορεῖ Διογένης καὶ Ἡγήσιππος ἐν Παλλήνιοις. Λέγεται καὶ Σίθωνα, τὸν Ὀδομάντων βασιλέα, γεννησάι θυγατέρα Παλλήνην, καλὴν τε καὶ ἐπίχαριν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ πλείστον χωρῆσαι κλέος αὐτῆς, φοιτᾶν τε μνηστῆρας οὐ μόνον ἀπ' αὐτῆς Θράκης, ἀλλὰ καὶ ἐκ πρὸς ὧν τινες, ἀπὸ τε Ἰλλυρίδος καὶ τῶν ἐπὶ Τανάϊδος ποταμοῦ κατοικημένων· τὸν δὲ Σίθωνα πρῶτον μὲν καλεῦναι τοὺς ἀφικνομένους μνηστῆρας πρὸς μάχην ἵναι τὴν κόρην ἔχοντα, εἰ δὲ ἤττων φανείη, τεθνάναι· τούτῳ τε τῷ τρόπῳ πάνυ συγχούς ἀνθρώκει. Μετὰ δὲ, ὡς αὐτὸν τε ἡ πλείων ἰσχύς ἐπιλελοίπει, ἔγνωστό τε αὐτῷ τὴν κόρην ἀρμόσασθαι, δύο μνηστῆρας ἀφιγμένους, Δρύαντά τε καὶ Κλείτον, ἐκέλευεν, ἄθλου προκειμένου τῆς κόρης, ἀλλήλοισι διαμάχεσθαι, καὶ τὸν μὲν τεθνάναι, τὸν δὲ περιγενόμενον τὴν τε βασιλείαν καὶ τὴν παῖδα ἔχειν. Τῆς δὲ ἀφωρισμένης ἡμέρας παρούσης, ἡ Παλλήνη, ἔτυχε γὰρ ἔρωσα τοῦ Κλείτου, πάνυ ὠρβώδεις περὶ αὐτοῦ· καὶ σημήναι μὲν οὐκ ἐτόλμα τινὲ τῶν ἀμφ' αὐτὸν, δάκρυα δὲ πολλὰ ἔχειτο τῶν παρειῶν αὐτῆς, ἕως ὅτε τροφεὺς αὐτῆς πρεσβύτης ἀναπνυθάνομενος καὶ ἐπιγνούς τὸ πάθος, τῇ μὲν θαρρεῖν παρεκελεύεσθαι, ὡς ἡ βούλεται, ταύτῃ τοῦ πράγματος χωρῆστος· αὐτὸς δὲ κρύφα ὑπέρχεται τὸν ἡνίοχον τοῦ

Δρύαντος, καὶ αὐτῷ χρυσὸν πολλὸν δολογῆσας, πείθει διὰ τῶν ἀρματηγῶν τρογῶν μὴ διεῖναι τὰς περόνας. Ἐνθα δὴ, ὡς ἐς μάχην ἐξήεσαν, καὶ ἤλαυνεν ὁ Δρύας ἐπὶ τὸν Κλείτον, καὶ οἱ τροχοὶ περιερρύθησαν αὐτῷ τῶν ἀρμάτων, καὶ οὕτως πεσόντα αὐτὸν ἐπιδραμὼν ὁ Κλείτος ἀναίρει. Αἰσθόμενος δὲ ὁ Σίθων τὸν τε ἔρωτα καὶ τὴν ἐπιβουλὴν τῆς θυγατρὸς, μάλα μεγάλην πυρὰν νήσας καὶ ἐπιθείς τὸν Δρύαντα, ὥτεο συνεπισφάζειν καὶ τὴν Παλλήνην. Φαντάσματος δὲ θεοῦ γενομένου καὶ ἐξαπινάϊως ὕδατος ἐξ οὐρανοῦ πολλοῦ καταρραγέντος, μετέγνω τε καὶ γάμοις ἀρεσάμενος τὸν παρόντα Θρακῶν θμίλον, ἐφίσει τῷ Κλείτῳ τὴν κόρην ἄγεσθαι.

Διογένης] in Θεαγένης mutandum esse probabiliter conj. Gale : Th. Macedonicorum scriptorem, in hac ipsa historia una cum Hegesippo laudat Steph. Byz. v. Παλλήνη. Possis quaque Θεογένης, quod fortasse praefendum; cf. Duker. ad Thuc. IV, 27, ubi idem in codd. dissensus. — πρὸς μάχην ἵναι τὸν κόρην ἔχοντα.] locus varie tentatus. « Mihi locus emendatione egere non videtur : si tamen eget, nihil mutem nisi ἔχοντα in ἔζοντα. Sensus : *procorum undique confluentium unumquemque virginem potiturum certamen (secum) inire jussit Sitho*. Duplex accusativus (μνηστῆρας, ἔχοντα) neminem offendet. » Passov., ap. quem sicut ap. Westermannum v. ceterorum conamina.

2.

Steph. Byz. v. Παλλήνη. Vide Theagenis fragm. 11.

3.

Dionysius Hal. A. R. I, 49 : Οἱ μὲν γὰρ ἕως Θράκης ἀγαγόντες αὐτὸν (sc. Αἰνείαν), ἐκεῖ λέγουσι τελευτῆσαι τὸν βίον, ὧν ἔστι Κεφάλων ὁ Γεργίθιος καὶ Ἡγήσιππος ὁ Περὶ Παλλήνης γράψας, ἄνδρες ἀρχαῖοι καὶ λόγου ἄξιοι. Cf. Cephal. fr. 4.

RES PALLENENSIVM.

1.

De Pallene. Narrat Diogenes et Hegesippus in Palleniaceis. Aiunt Sithona Odomantum regem genuisse filiam Pallenen, pulchram sane et gratiosam, ut eo nomine plurimum ejus fama increbresceret, venirentque ad eam proci non solum a Thracia, sed etiam a remotioribus locis quidam, ex Illyride et ex habitantibus ad fluvium Tanaim. Sithonem autem aiunt primum quum venissent proci, pugnam secum committere jussisse, et siquidem quis fortiter praeliatur, filiam habiturum; si vero inferior appareat, moriturum. Hoc autem modo valde multos sustulit. Postea vero quum vires ipsum destituerent, filiam collocare volens, duos procos invicem configere jussit, Dryantem et Clitum, proposito victoriæ præmio, ita ut altero occiso, qui superesset, et regno et filia potiretur. Definita autem instante die, Pallene vehementi Cliti amore flagrans, maxime timebat illi; neque tamen ulli ex familia ejus audebat id indicare. Multas itaque lacrimas incassum effundebat, donec se-

nex nutritor ejus eam percunctatus, cognito dolore, bene sperare jussisset, tanquam quo ipse velit res omnis sit inclinatura. Is igitur clam convenit aurigam Dryantis, aureoque multo promisso, persuadet ut ne fibulas per currus rotas connectat. Unde sane quum ad pugnam procederent, ac inveheretur Dryas in Clitum, rotæ ei de curru deciderunt, atque sic ipsum de curru prolapsum invadens Clitus occidit. Sithon vero amore et insidiis filiae cognitis, ingentem pyram exstruxit, cui imposuit Dryantem, in animo habens simul mactare et Pallenen. At spectro divinitus apparente, ac aqua multa repente de cælo effusa, sententiam mutavit, ac nuptiis apparatus, præsentem Thracum multitudinem placat, filiamque Clito uxorem ducere permittit.

2.

Nonnulli Æneam usque in Thraciam venisse, ibique vitam functum esse dicunt, quorum in numero est Cephalon Gergithius et Hegesippus qui De Pallene scripsit, viri antiqui neque contemnendi.

ΜΙΑΗΣΙΑΚΑ.

4.

E. LIBRO PRIMO.

Parthenius Erot. c. 16 : Περὶ Λαοδίκης. Ἰστορεῖ Ἡγήσιππος Μιλησιακῶν α'. Ἐλέχθη δὲ καὶ περὶ Λαοδίκης ὁδε λόγος, ὡς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος, πολλὴν ἐπιθυμίαν ἔχειν μιγῆναι παντάσῃσι νέω ὄντι Ἀκάμαντι, καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπ' αἰδοῦς κατέχεσθαι, ὕστερον δὲ νικωμένην ὑπὸ τοῦ πάθους ἀνακονίσασθαι Περσέως γυναικί, Φιλοβίῃ αὐτῇ ὄνομα, παρακαλεῖν δὲ αὐτὴν, ὅσον οὐκ ἦδη διοιχομένη ἀρήγειν αὐτῇ. Κατοικτεῖρουσα δὲ τὴν συμφορὰν τῆς κόρης δεῖται τοῦ Περσέως, ὅπως συνεργὸς αὐτῇ γένηται, ἐκλευεὶ τε ξενίαν καὶ φιλότητα τίθεσθαι πρὸς τὸν Ἀκάμαντα. Περσεὺς δὲ τὸ μὲν καὶ τῇ γυναικὶ βουλόμενος ἀρμόδιος εἶναι, τὸ δὲ καὶ τὴν Λαοδίκην οἰκτεῖρουν, πάσῃ μηχανῇ ἐπεὶ τὸν Ἀκάμαντα εἰς Δάρδανον ἀφικέσθαι πείθει (καθίστατο γὰρ ὕπαρχος τοῦ χωρίου), ἦλθε καὶ Λαοδίκη ὡς εἰς ἐρτήν τινα σὺν ἄλλαις τῶν Τρωάδων ἐτι παρθένος οὔσα. Ἐνθα δὲ παντοδαπὴν θοίνην ἐτοιμασάμενος συγκατακλίνει καὶ τὴν Λαοδίκην αὐτῷ, φάμενος μίαν εἶναι τῶν τοῦ βασιλέως παλλακίδων. Καὶ Λαοδίκη μὲν οὕτως ἐξέπλησε τὴν ἐπιθυμίαν, χρόνου δὲ προϊόντος γίγνεται τῷ Ἀκάμαντι υἱὸς Μούνιος, ὃν ὑπ' Αἰθρᾷ τραφέντα μετὰ Τροίας ἄλωσιν διεκόμισεν ἐπ' οἴκου· καὶ αὐτὸν θηρεύοντα ἐν Ὀλύμπῳ τῆς Θράκης ὄφρι ἀνέλεεν.

Ἐπεὶ τὸν Ἀκ... ἦλθε καὶ] Passovius vertit : *Perseus dum Acamanti ne non veniat suadet, venit etiam Laodice*. Quod sane claudicat. Legrand. vocem ἐπεὶ delet, post ἦλθε addit δέ. Jacobs in Ephem. Hal. 1806 nr. 282 proponit πάσῃ μ. ἐπείγων τὸν Α.; idem postea ad Anthol. toin. XII,

p. 208 et in Addit. anim. in Athen. p. 267 : π. μηχαν. ἐπεί τὸν Ἀκ. καὶ εἰς Δ. ἀ. π. — Historiam de Laodice, Priami f., eodem modo narravit Euphorio ap. Tzetz. ad Lyc. 494 (p. 125 in fragm. Euphor. ed. Meinek.); quem reprehendit Pausanias X, 26, 8 (Εὐφορίων... σὺν οὐδενὶ εἰκότι τὰ εἰς τὴν Λαοδίκην ἐποίησε). Aliorum narrationes v. ap. Heyn. ad Apollodor. p. 302.

Ex Milesiacis Hegesippi fortasse fluxit etiam Parthenii (c. 14) narratio de Antheo, quam prodere ait Aristotelem καὶ τοὺς τὰ Μιλησιακά (γράφαντας).

INCERTA.

5.

Etym. M. p. 136, 32 : Ἀργὼ ἡ ναὺς εἴρηται δτι ἐν Ἀργεὶ τῇ πόλει κατασκευάσθη, ὡς Ἡγήσιππος ὁ ἱστορικός. Eadem ex *Hegesandro Salaminio* affert Tzetzes ad Lycophr. 883.

6.

Schol. Vatican. Eurip. Rhes. 28 : Διττὰς δὲ τὰς Εὐρώπας ἀναγράφουσι ἐνιοι· μίαν μὲν Ὠκεανίδα... ἑτέραν δὲ Φοίνισσαν καὶ Ἀγῆνορος... Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τρίτην ἀναγράφουσι, καθάπερ Ἡγήσιππος ἐν τοῖς Παλληνιακοῖς γράφων οὕτως· « Κάδμος σὺν τῇ μητρὶ τῆς Εὐρώπης Τηλεφάνῃ ἐπῆγε πρὸς (περὶ cod.) Ἀθήνας (?) καὶ ἐπυθόνατο Εὐρώπην ἔχεσθαι ἐν Θράκῃ, καὶ οὕτως ἀφίκετο εἰς τὴν καταντιπέραν ἡπειρον, καὶ ἤρχεν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ πάντων. Εὐρώπη [δὲ] τοῦ ἀνδρὸς ἀπολειφθεῖσα οὐχ ἡ Φοίνικος, ἀλλ' ἐπιχωρία τις γυνή, ἀφ' ἧς καὶ ἡ ἡπειρος ἅπασα ἡ πρὸς Βορέαν ἀνεμὸν Εὐρώπη κέκληται. »

7.

Bekker. Anecd. p. 1185 : Σατύας, Σατύαντος, παρ' Ἡγησίππῳ. Ἔστι δὲ ὄνομα κύριον.

RES MILESIORUM.

4.

De Laodice. Narrat Hegesippus libro primo Milesiacorum. Fertur etiam de Laodice hic sermo. Quum ob Helenam repetendam Diomedes et Acamas venissent, eam multo desiderio flagrasse, quo possit juveni admodum Acamanti misceri; et aliquamdiu quidem prae pudore se cohibuisse. Post vero ab affectu victam communicasse rem Persei uxori nomine Philobiae, illamque sic advocasse, ut quantum tandem posset, jamjam pereunti auxilium ferret. Quare illa puellae calamitatem miserta, Perseum adit quo se in re consequenda juvet, jubens eum hospitalitatem et amicitiam cum Acamante inire. Perseus itaque partim ut uxoris voluntatem impleret, partim Laodices misertus, omni conatu Acamantem persuadet, quo se in Dardanum conferat: ejus enim regionis praefectus Perseus erat. Venit ergo eo quoque Laodice tanquam ad festum quoddam, a Troadibus quibusdam comitata, adhuc virgo existens. Ubi quum opiparum convivium apparasset, in eodem lecto collocat Laodicen cum ipso, inquiens unam ex regis pellicibus esse. Atque hoc quidem modo Laodice desiderium suum exple-

vit. Progressu autem temporis filius nascitur Acamanti Munitus, quem ab Aethra enutritum post Trojae captivitatem transportavit in domum, eumque venantem in Olyntho Thraciae serpens occidit.

5.

Argo navis inde dicta, quod Argis constructa est, ut Hegesippus historicus ait.

6.

Nonnulli duas Europas distinguunt, alteram Oceanidem, alteram Phoeniciam Agenoris filiam. Sunt etiam qui tertiam exhibeant, sicut Hegesippus in Palleniacis ita scribens : « Cadmus cum matre Europae Telephane Athenas venit, ibique comperit Europam quandam degere in Thracia. Atque sic venit in continentem oppositam, et omnibus in hac terra imperavit. Europa vero illa, quam vir dereliquerat, non erat Phoenicis filia, sed indigena quaedam mulier, a qua continens terra, quae boream versus sita est, universa appellata est Europa. »

7.

Satyas, Satyantis, apud Hegesippum. Est vero nomen proprium.

HELIODORUS ATHENIENSIS.

Heliodorus Atheniensis periegeta post tempora Antiochi Epiphanis (175-164) scripsit, siquidem quæ apud Athenæum p. 45, C (fr. 6) ex Heliodoro afferuntur, ad Atheniensem Nostrum pertinent. Condidit libros quindecim (fr. 5) de acropolis Athenarum ædificiis, stâtuïs, anathematis, atque opus Περί τῶν Ἀθηνῶν τριπόδων (fr. 7), et fortasse alia quædam similia. Ceterum qui apud Plutarchum in Mor. p. 849, C, vulgo exhibetur Ἡλιόδωρος ἐν γ' Περί μνημάτων, monente Ruhnkenio (Hist. cr. or. p. 86), esse debet Διόδωρος (v. Diodori Perieg. fr. 2, tom. II, p. 354). Reliquos Heliodoros recenset Fabricius B. Gr. tom. VI, p. 797 sqq. De grammaticis hujus nominis doctissime agit Ritschl. *Ueb. d. Alex. Bibl.* p. 137-147.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΗΣΙ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Harpocratio v. Προπύλαια ταῦτα. — Περί δὲ τῶν Προπυλαίων τῆς ἀκροπόλεως, ὡς ἐπὶ Εὐθυμένους ἀρχοντος οἰκοδομεῖν ἤρξαντο Ἀθηναῖοι, Μνησικλέους ἀρχιτεκτονῆτος, ἄλλοι τε ἱστοροῦσιν καὶ Φιλόχορος (fr. 98) ἐν τῇ δ'. Ἡλιόδωρος δ' ἐν α' Περί τῆς Ἀθηνῶν ἀκροπόλεως μεθ' ἑτέρα καὶ ταῦτα φησιν. « Ἐν ἔτεσι μὲν ε' παντελῶς ἐξεποίηθη, τάλαντα δὲ ἀνῆλθω δισχιλία ἰδ'· ε' δὲ πύλας ἐποίησαν, δι' ὧν εἰς τὴν ἀκρόπολιν εἰσίσαιν. » Eadem Photius et Suidas.

2.

Idem : Νίκη Ἀθηνᾶ. Λυκοῦργος ἐν τῷ Περί τῆς ἱερείας. Ὅτι δὲ Νίκης Ἀθηνᾶς ξόανον ἄπτερον, ἔχον μὲν ἐν τῇ δεξιᾷ βρῶαν, ἐν δὲ τῇ εὐωνύμῳ κρᾶνος, ἐτιμαῖτο παρ' Ἀθηναίους, δεδῆλωκεν Ἡλιόδωρος (ὁ πε-

ριγηγῆς add. Suidas et Phot.) ἐν τῷ α' Περί ἀκροπόλεως. Ead. Suidas et Phot. Cf. Sophocl. Philoct. 134 : Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιάς, ibiq. schol.; Ulpian. in Demosth. C. Timocrat. p. 266. Kiessling. ad Lycurgi fragm. p. 100. Welcker. *Trilog.* p. 287.

3.

Athenæus IX, p. 406, C : Ἡλιόδωρος δ' ὁ περιγηγῆς ἐν πρώτῳ Περί ἀκροπόλεως· « Τῆς τῶν πυρῶν (φησιν) ἐψήσεως ἐπινοηθείσης οἱ μὲν παλαιοὶ πύανον, οἱ δὲ νῦν δλόπυρον προσαγορεύουσιν. »

E LIBRIS INCERTIS.

4.

Harpocratio : Θέτταλος· Λυσίας Κατὰ Νικίδου. Εἷς τῶν Κίμωνος παίδων Θέτταλος ἐκαλεῖτο, ὡς φησιν Ἡλιόδωρος ἐν τῷ Περί ἀκροπόλεως.

5.

Athenæus VI, p. 239, E : Ἀριστοφάνης δ' ὁ κωμωδιοποιὸς (ὃν φησιν Ἡλιόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς Περί ἀκροπόλεως, πεντεκαίδεκα δ' ἐστὶ ταῦτα βιβλία, Ναυκρατίτην εἶναι γένος) κτλ.

Heliodorus, qui de Atheniensium anathematis, a Plinio recensetur inter fontes librorum XXXIII. XXXIV. XXXV. Fortasse ex Heliodoro memoratur ἡ ἀναγραφὴ τῶν ἐν ἀκροπόλει ἀναθημάτων ἐπ' Ἀλκιβιάδου (?) ἀρχοντος ap. Polluc. On. X, 126.

6.

Idem II, p. 45, C : Ἡλιόδωρος δὲ φησι τὸν Ἐπιφανῆ Ἀντίοχον, ὃν διὰ τὰς πράξεις Πολύβιος Ἐπιμανῆ καλεῖ, τὴν κρήνην τὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ κεράσαι οἶνον· καθάπερ καὶ τὸν Φρύγα Μίδαν φησὶ Θεόπομπος, ὅτε ἐλείν τὸν Σεληνὸν ὑπὸ μέθης ἠθέλησεν.

Num hæc ad periegetam an ad alium Heliodorum referenda sint in medio relinquit Ritschl (*Ueb. die Grammatiker Heliodorus* in libro *Ueb. d.*

DE ATHENARUM ACROPOLI.

1.

De propylæis acropolis, ut quæ Euthymene archonte ædificare Athenienses, Mnesicleo architecto, cœperint, quum alii exposuerunt tum Philochorus libro quarto. Heliodorus vero libro primo De arce Athenarum post alia etiam hæc dicit : « Quinquennio absoluta sunt, impensis in opus illud talentis his mille duodecim. Fecerunt autem portas quinque, per quas in arcem intratur. »

2.

Minerva Victrix. Lycurgus in oratione De sacrificula. Victricis autem Minervæ simulacrum, alis carens et in dextra malum Punicum, in sinistra galeam tenens, ab Atheniensibus cultum fuisse Heliodorus (Periegetes) libro primo De arce tradit.

3.

Heliodorus Periegeta libro primo De arce : « Ex quo frumenti coctura, inquit, inventa est, coctum illud veteres quidem *pyanon* nominarunt; qui vero nostro seculo vivunt, *holopyrum*. »

4.

Thessalus, unus ex Cimonis filiis sic nominatus est, ut ait Heliodorus in opere De arce.

5.

Aristophanem comicum genere Naucratis esse Heliodorus ait in opere De arce, quod quindecim libris constat.

6.

Heliodorus auctor est, Antiochum Epiphanem, quem ob res insane gestas *Epimane* Polybius vocat, Antiochiæ fontem vino miscuisse : quemadmodum et Phrygium Midan fecisse Theopompus scribit, quem vellet Silenum per ebrietatem capere.

Alexandr. Bibl. p. 138). Nostrum Atheniensem intelligendum censet Preller. ad Polemon. p. 172; idque veri simillimum, quum reliqua, quæ ex Heliodoro affert Athenæus, ad periegetam pertineant. Rem narratam fortasse περί Ἑννεακροῦνου agens memoravit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΤΡΙΠΟΔΩΝ.

7.

Harpocratio : Ὁνήτωρ. Ἰσοκράτης ἐν τῷ Περὶ τῆς ἀντιδόσεως. Πρὸς τοῦτον ἀν εἶεν οἱ γεγραμμένοι Δημοσθένους Περὶ τῆς ἐξούλης λόγοι. Ὅτι δὲ τῶν χορηγισάντων ἦν, Ἡλιόδωρος Περὶ τῶν Ἀθήνησι τριπόδων. Eadem Suidas et Photius missa mentione Heliodori.

Tripodes intellige, quos ædiculis impositos victores ludorum musicorum dedicaverant ad viam tripodum (ἔστι δὲ ὁδὸς ἀπὸ τοῦ Πρυτανείου καλουμένη Τρίποδες, Pausan. I, 20, 1). De tripodibus istis v. Plutarch. Nic. 3; Aristid. 1; Vit. Andocid. in Vit. Oratt. Plutarch.; Athenæus p. 542, F; Plato Gorg. p. 472, A; Lysias Ἀπολ. δωροδ. p. 698; Suidas v. Πύθιον; Harpocrat. v. Κατατομή; Anthol. Palat. XIII, 28; quos locos debeo Bæckhio, qui plura de his docet in C. I. I, n. 211.

HERACLITUS LESBIUS.

Diogenes L. IX, 17, varios Heraclitos recensens: Τέταρτος Λέσβιος, ἱστορίαν γεγραφὼς Μακεδονικήν.

Heraclitus Sicyonius, qui Περὶ λίθων scripsit, laudatur ap. Plutarchum De fluv. c. 13. Mitto Heraclitum auctorem Ἀπίστων.

7.

DE TRIPODIBUS ATHENARUM.

Onetor. Isocrates in oratione Περὶ ἀντιδόσεως. Contra hunc Demosthenes scripsit orationes in causis ἐξούλης. Fuit autem unus ex choragis, teste Heliodoro in scripto De Athenarum tripodibus.

MEGARICA.

1.

Alii referunt Ariadnen ab nautis Naxum deportatam, sacerdoti Bacchi Cénaro consuevisse, relictam autem a Thesæo, quod aliam amaret :

Dirus eum vexabat amor Panopeidis Ægles.

HEREAS.

Etym. M. p. 436, 35 : Ἡρᾶς, ὄνομα κύριον γραμματικοῦ. Εἴρηται παρωνύμως ἀπὸ τῆς Ἡρῆς Ἡρέας καὶ ἐν συναιρέσει Ἡρᾶς. Nomen Ἡρέας cum similibus memorat etiam Herodian. Π. μον. λέξ. p. 34, 12. Heras Cappadox medicus sæpe laudatur ap. Galenum. Noster Μεγαρικά scripserit. Nescio an idem sit cum Hesagora sive Heragora ap. schol. Apollon. (fr. 4).

ΜΕΓΑΡΙΚΑ.

1.

Plutarch. Thes. c. 20 : Οἱ δὲ εἰς Νάξον ὑπὸ ναυτῶν κομισθεῖσαν (Ἀριάδνην) Οἰνάρῳ τῷ ἱερεὶ τοῦ Διούσου συνοικεῖν, ἀπολειφθῆναι δὲ τοῦ Θησέως ἐρῶντος ἐτέρας.

Δεινὸς γάρ μιν ἔτειρεν ἔρωι Πανοπηίδος Αἰγλῆς.

Τοῦτο γὰρ τὸ ἔπος ἐκ τῶν Ἡσιόδου Πεισίστρατον ἐξελεῖν φησιν Ἡρέας ὁ Μεγαρεύς· ὥσπερ αὖ πάλιν ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὀμήρου νεκυίαν τὸ

Θησεία, Πειριθόον τε, θεῶν ἀριδείκτα τέκνα,

χαριζόμενον Ἀθηναίους.

Cf. Welcker. *Cycl.* p. 380, Müller. *Min.* p. 204. Hæc Hereas eo loco attulerit, ubi de versibus egit, quas Solon, Salaminem Megarensiem Atheniensibus vindicaturus, in secundum Iliadis librum introduxerat. V. Plutarch. Solon. c. 10, quo ipso capite Hereas noster laudatur.

2.

Idem Solon. c. 10, ubi sermo de ratione qua Salaminem Solon Megarensibus eripuerit : Ἔτι δὲ μάλλον ἐξελέγξαι τοὺς Μεγαρέας βουλόμενον (Σόλωνά φασι) ἰσχυρίσασθαι περὶ τῶν νεκρῶν, ὡς οὐχ ὃν τρόπον ἐκείνοι θάπτουσι κεκδημένων, ἀλλ' ὃν αὐτοί. Θάπτουσι δὲ Μεγαρεῖς πρὸς ἑω τοὺς νεκροὺς στρέφοντες, Ἀθηναῖοι δὲ πρὸς ἐσπέραν. Ἡρέας δὲ ὁ Μεγα-

Nam hunc versum ex Hesiodi carminibus Pisistratum subduxisse Hereas Megarensis narrat; sicut contra in Homeri *Necyiam* (*Odysseæ librum* 11) hunc,

Thesæa Pirithoumque, illustria pignora divæ,
in gratiam Atheniensium inferisisse.

2.

Præterea quo magis Megarenses refelleret, Solon contendit, cadavera non Megarensium, sed Atheniensi more humata esse; ea enim in sepeliendo illi orienti obvertunt, hi occidenti. Id Hereas Megarensis impugnans, affirmat Megarenses non modo cadavera ita terræ condere, ut ad occasum solis spectent, sed etiam trina aut quaterna in uno sepulcro, quum singuli Athenienses suo utantur.

ρεὺς ἐνισταμενος λέγει καὶ Μεγαρεῖς πρὸς ἐσπέραν τετραμμένα τὰ σώματα τῶν νεκρῶν τιθέναι· καὶ μεῖζον ἐστὶ τούτου, μίαν ἑκαστον Ἀθηναίων ἔχειν θήκην, Μεγαρέων δὲ καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρας ἐν μιᾷ κείσθαι.

3.

Idem ib. c. 32 : Ἐλθόντες (sc. Tyndaridæ Helenam repetituri) οὖν ἐπὶ τὰς Ἀφιδνας καὶ μάχῃ κρατήσαντες ἐξείλον τὸ χωρίον. Ἐνταῦθ' ἔφασι καὶ Ἄλυκον πασεῖν τὸν Σκείρωνος υἱὸν συστρατευόμενον τότε τοῖς Διοσκούροις· ἄφ' οὗ καὶ τόπον τῆς Μεγαρικῆς Ἄλυκον καλεῖσθαι τοῦ σώματος ἐνταφέντος. Ἡρέας δ' ὑπὸ Θησέως αὐτοῦ περὶ Ἀφιδνας ἀποθανεῖν τὸν Ἄλυκον ἰστόρηκε· καὶ μαρτύρια ταυτὰ τὰ ἔπη παρέχεται περὶ τοῦ Ἄλυκου·

....τὸν ἐν εὐρυχώρῳ ποτ' Ἀφιδν
μαρναμένον Θησεύς Ἐλένης ἐνεκ' ἠυκόμοιο
κτείνειν.

Οὐ μὴν εἰκὸς Θησέως παρόντος ἄλῳσαι τὴν τε μητέρα καὶ τὰς Ἀφιδνας.

(4.)

Schol. Apoll. Rhod. I, 212 : Ἡσαγόρας δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς τὸν τὴν Ἀρεθιδναίαν ἀρπάσαντα Βορέαν υἱὸν Στρυμόνος φησὶν, οὐχὶ δὲ τὸν ἀνεψιόν.

Pro Ἡσαγόρας cod. Paris. et Eudocia p. 440 exhibent Ἡραγόρας. Hesagoras est etiam apud Comit. Natal. p. 874. Mihi *Hereas* laudari videtur.

HERMÆUS (HERMEAS).

ΠΕΡΙ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.

Plutarch. De Is. et Osir. c. 37 : Ἀρίστων τοίνυν δ' γεγραφὼς Ἀθηναίων ἀποικίαν ἐπιστολῇ τινι Ἀλεξάρχου περιέπεσεν, ἐν ᾗ Διὸς ἱστορεῖται καὶ Ἰσίδος υἱὸς ὢν δ' Διόνυσος ὑπὸ Αἰγυπτίων, οὐκ Ὅσιρις, ἀλλὰ Ἀρ-

3.

Tyndaridæ quum movissent Aphidnas et victores essent prietio, expugnaverunt oppidum. Ibi Alycum quoque ferunt, Scironis filium, commilitonem id temporis Castoris et Pollucis, occubuisse : a quo locum quendam agri Megarici, quod corpus ejus ibi sit humatum, Alycum nominatum fuisse. Hereas vero ab ipso Theseo prodidit ad Aphidnas cæsum Alycum, et in testimonium hæc de Alyco producit carmina :

Hunc Helenæ causa formosæ prælia quondam
miscentem Theseus spatiosa stravit Aphidna.

Hæud consonum fuerit tamen veritati, præsentē Theseo, fuisse matrem ejus et Aphidnas captas.

4.

Hereas in Megaricis Orithyæ raptorem Boream filium, non vero nepotem Strymonis esse refert.

σαφῆς (ἐν τῷ ἄλφα γράμματι) λέγεσθαι, δηλοῦντος τὸ ἀνδρεῖον τοῦ ὀνόματος. Ἐμφαίνει δὲ τοῦτο καὶ δ' Ἑρμαῖος ἐν τῇ πρώτῃ Περί Αἰγυπτίων· δμδριμον γάρ φησι μεθερμηνεύμενον εἶναι τὸν Ὅσιριν.

Idem ibid. c. 42. Ὁ γὰρ Ὅσιρις ἀγαθοποιὸς, καὶ τοῦνομα πολλὰ φράζει, οὐχ ἥκιστα δὲ κράτος ἐνεργούν καὶ ἀγαθοποιὸν, δ' λέγουσι. Τὸ δ' ἕτερον ὄνομα τοῦ θεοῦ τὸν Ὅμφιν εὐεργέτην δ' Ἑρμαῖός φησιν δηλοῦν ἐρμηνεύμενον.

Ἑρμαῖος] sic codices, uti videtur. Sec. Arcadium De acc. p. 43, 8 scribendum foret Ἑρμαῖος. V. Steph. Thes. s. v., ubi alios hujus nominis viros excitat Dindorfius. Ἑρμαῖας, qui metro iambico τὰ πάτρια Ἑρμοπολείως τε καὶ ἄλλα τινὰ scripsisse dicitur, laudatur ap. Phot. Bibl. cod. 279, p. 536, a, 9 ed. Bekker. Fortasse Hermias hic fuit pater Nicanoris Alexandrini grammatici, qui de Alexandro scripsit. Quod si est, de ætate ejus satis constaret. Nam Nicanorem scimus floruisse tempore Hadriani imp.

HERMESIANAX CYPRIUS.

ΦΡΥΓΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Plutarch. De fluvi. 12, 4, de Sangario Phrygiæ fluvio : Γεννάται δ' ἐν αὐτῷ λίθος καλούμενος ἀστὴρ. Οὗτος εἴωθε νυκτὸς βαθείας πυρὸς δίκην λάμπειν, τοῦ φθινοπώρου τὴν ἀρχὴν λαμβάνοντος· προσαγορεύεται δὲ τῇ διαλέκτῳ τῶν ἐγγυρῶν βαλλήν, ὅπερ μεθερμηνεύμενον ἐστὶ βασιλεὺς· καθὼς ἱστορεῖ Ἑρμησιάνναξ Κύπριος ἐν β' Φρυγιακῶν. Præcedunt hæc : Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος Βαλληναῖον καλούμενον, ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον βασιλικόν, τὴν προσηγορίαν ἔχον

DE ÆGYPTIIS.

Aristo qui Coloniam Atheniensium scripsit, in epistolam quandam Alexarchi incidit, in qua perhibebatur Bacchus Jovis et Isis filius ab Ægyptiis haberi, qui non Osiris, sed Arsaphes nomen gerat, quo fortis significatur. Indicat hoc etiam Hermæus primo De Ægyptiis libro, *validum* esse, si interpretetur, Osirin inquires.

Est Osiris beneficus : et nomen hoc multa significans, præcipue vim efficacem et beneficam designat. Alterum hujus dei nomen, quod est Omphis, Hermæus interpretatur beneficum.

PHRYGIACA.

1.

Nascitur in Sangario lapis, *Aster* dictus, qui lucere media nocte instar ignis ipso auctumni initio consuevit. Indigenarum dialecto *Ballen* vocatur, quod si interpreteris, regem

ἀπὸ Βαλληναίου, τοῦ Γανυμήδους καὶ Μηδηγίστης παιδός. Οὗτος γὰρ τὸν γεννήσαντα θεασάμενος ἀποτηκόμενον, τοῖς ἐγγυωρίοις καὶ Βαλληναίον ἑορτὴν κατέδειξε μέχρι νῦν καλούμενον.

E SCRIPTIS INCERTIS.

2.

Idem ibid. 2, 3 : Ἑρμῆσιάνᾳξ δὲ ὁ Κύπριος ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Ἐλικῶν καὶ Κιθαιρῶν ἀδελφοὶ τυγχάνοντες διαφόρους ἔσχον τῶν τρόπων τὰς διαθέσεις· ὁ μὲν γὰρ Ἐλικῶν, πρῶτος ὑπάρχων καὶ προσηνής, συμπαθῶς γηροβοσκεῖ τοὺς γονεῖς· ὁ δὲ Κιθαιρῶν, πλεονέκτης τυγχάνων καὶ θέλων εἰς ἑαυτὸν μεταστῆσαι τὴν οὐσίαν, πρῶτον μὲν ἐφόνευσε τὸν γεννήσαντα, τὸν δ' ἀδελφὸν ἐξ ἐνέδρας κατακρημνίζων καὶ αὐτὸς συγκατηνέχθη. Κατὰ δὲ θεῶν πρόνοιαν εἰς δμῶνυμα ὄρη μεταμορφθέντες ἐγένοντο. Κιθαιρῶν μὲν διὰ τὴν ἀσέβειαν Ἑρινύων μυχός, Ἐλικῶν δὲ διὰ φιλοστοργίαν Μουσῶν ἐνδιαιτῆμα.

3.

Id. ibid. 24, 1 : Ἑρμῆσιάνᾳξ δὲ ὁ Κύπριος ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Διόνυσος ἐρασθεὶς Ἀλφρεσιβοῖας νύμφης, καὶ μῆτε ὥροις μῆτε δεήσεσι πείσαι δυνάμενος, εἰς τὴν προειρημένην Τίγριν μετέβαλε τὴν μόρφη τῷ σώματι· καὶ φόβῳ πείσας τὴν ἀγαπωμένην, ἀνέλαβεν αὐτήν· καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ κομίσας, ἐγέννησεν υἱὸν Μῆδον, ὃς ἀκμάσας εἰς τιμὴν τοῦ συγκυρήματος τὸν ποταμὸν Τίγριν μετωνόμασε· καθὼς ἱστορεῖ Ἀριστῶνυμος ἐν γ'.

Hermesianax Colophonius, poeta elegiacus, secundum schol. ad Nicandr. Ther. 3 scripsit τὰ Περσικά καὶ τὰ εἰς Λέοντιον τὴν ἑρωμένην. *Bachius* (*Philetæ* et *Hermesianactis* etc. reliq. p. 103) Περσικά illa opus historicum fuisse putat, tituli ratione motus. Rectius status carmen fuisse, quum titulus nihil decernat. Sic *Choerilus* carmen Περσικά inscriptum composuit, ex cuius libro ter-

significat, teste *Hermesianacte* Cypriose secundo *Rerum Phrygiarum*.

2.

Hermesianax Cyprius hanc historiam refert. *Helicon* et *Cithæron* fratres erant diversis moribus præditi : *Helicon* enim, dulcis et benignus, parentes seniores humaniter nutriebat ; *Cithæron* vero paullo avidior et corrådere omnem substantiam cupiens, primum quidem occidit patrem, deinde fratrem ex insidiis præcipitem dedit, sed cum eo ipsemet deciderit. Unde deorum providentia uterque in montem versus est : *Cithæron* propter impietatem recessus *Furiarum*, *Helicon* ob humanitatem domicilium *Musarum*.

3.

Hermesianax Cyprius hanc historiam narrat : *Bacchus*

tio versus nonnullos affert *Herodianus* Mon. λέξ. p. 13, 8. Ad Persica illa pertinent quæ de *Nanide Cræsi filia* ex *Licymnio poeta* et *Hermesianacte* habet *Parthenius Erot.* c. 22.

HERON ATHENIENSIS.

Suidas : Ἦρων, Κότυος, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ τὰς ἐν Ἀθήναις δίκας γεγραφώς, εἴτα Ἐξήγησιν Δεινάρχου, Ὑπομνήματα εἰς Ἡρόδοτον, Ξενοφῶντα, Θουκυδίδην, Κεκριμένων ὀνομάτων βιβλία γ', Ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλείδου ἱστοριῶν, Περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων καὶ τῶν λόγων, οἷς ἐνίκησαν πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζόμενοι.

Cujusnam *Heraclidis* historiarum epitomen fecerit *Heron* non constat. *Heraclidem* Lembum intelligendum esse suspicor. Quamquam quod præcedit et quod sequitur opus, *Heraclidis* *Magnesii* Περὶ δμωνύμων libros in compendium ab *Herone* redactos esse suadere possint. De reliquis *Heronibus* vide *Fabricium* in B. Gr. — Ἰέρων ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἢ Ἐφέσιος laudatur ap. *Phlegont.* Mirab. c. 2, de spectro *Polycriti*. Ibi Ἦρων legendum suspicatur *Meursius* ; quamquam neque de *Herone* aliquo, ad quem ista historiuncula referri possit, aliunde constat. Nam de *Herone Alexandrino* mechanico quis cogitaverit ?

HEROPYTHUS.

ΩΡΟΙ ΚΟΛΟΦΩΝΙΩΝ.

Athenæus VII, p. 297, E : Καὶ τάρχιος δὲ παρὰ Φασηλίταις ἀποθύνονται. Ἡρόπυθος γοῦν ἐν Ὠροῖς Κολοφωνίων, περὶ τῆς κτίσεως ἱστορῶν τῆς Φασηλίδος, φησὶν ὅτι Λάχιος, ὁ τὴν ἀποικίαν στεῖλας, μισθὸν ἔδωκε τοῦ τόπου Κυλάβρα ποιμένι, νέμοντι πρόβατα,

Alphesibææ correptus amore, quum nec precibus nec muneribus eam delinire posset, corporis sui formam in tigridis figuram mutavit, et metu persuasam dilectam suam assumpsit transque fluvium portavit, et ex eo *Medum* filium genuit, qui quum adoleverat, in eorum quæ acciderant memoriam fluvium *Tigrin* appellavit, sicuti narrat *Aristonymus* libro tertio.

ANNALES COLOPHONIORUM.

Salsamenta diis offeruntur apud *Phaselitas*. *Heropythus* sane in *Colophoniorum* annalibus, ubi narrat quo pacto condita *Phaelis* fuerit, *Lacium*, ait, eum qui coloniam duxit, *Cylabræ* pastori, oves suas ibi pascenti, pretii loco, quo emeret solum, *salsamenta* dedisse, ipso *Cylabræ*

ταρίχους, ἐκείνου τοῦτο αἰτήσαντος. Προθέντος γὰρ αὐτῷ τοῦ Λακίου, λαβεῖν τοῦ χωρίου (ἢ ἀλφίτα) ἢ ἄλγητα ἢ ταρίχους, εἰλετο ὁ Κυλάβρας τοὺς ταρίχους. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ Φασηλίται ἀνὰ πᾶν ἔτος τῷ Κυλάβρῳ ἔτι καὶ νῦν τάριχον θύουσι.

Eandem historiam narravit Philostephanus libro primo Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεων ap. Athen. l. 1. Cf. Zenob. VI, 36 : Φασηλιτῶν θῦμα· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων λέγεται. Φασὶ γὰρ τοὺς Φασελίτας ταρίχους τοῖς θεοῖς θύειν. Eadem Apostol. XX, 14 ; Arsen. p. 462. Suidas et Phot. Lex. v. Φασηλῖς : Φασηλίτας γὰρ τάριχον τῷ Κολάβρῳ (sic Phot. ; Καλάβρ. Suidas) θύειν φησὶ Καλλιμάχος ἐν Βαρδαρικοῖς νομίμοις (p. 218 ed. Blomf.). — De Lacio sive Rhacio coloniae conditore lege Müller. Dor. I, p. 112 sqq.

Quod *Herophythum* attinet, Schneiderus ad Nicandr. Alex. p. 82 scriptorem nostrum eundem esse statuit cum Samio illo Herophyto, quem dicit Plutarchus Cimon. c. 9 : Ἐπεὶ γὰρ ἐκ Σηστοῦ καὶ Βυζαντίου πολλοὺς τῶν βαρβάρων αἰχμαλώτους λαβόντας οἱ σύμμαχοι τῷ Κίμωνι διανεῖμαι προσέταξαν, ὁ δὲ χωρὶς μὲν αὐτοὺς, χωρὶς δὲ τὸν περὶ τοῖς σώμασι κόσμον αὐτῶν ἔθηκεν, ἡτιῶντο τὴν διανομὴν ὡς ἀνίσσων. Ὁ δὲ τῶν μερίδων ἐκέλευσεν αὐτοὺς εἰλεῖσθαι τὴν ἑτέραν, ἣν δ' ἂν ἐκείνοι καταλίπωσιν, ἀγαπήσειν Ἀθηναίους. Ἡροφύτου δὲ τοῦ Σαμίου συμβουλευσάντος, αἰρεῖσθαι τὰ Περσῶν μᾶλλον ἢ Πέρσας, τὸν μὲν κόσμον αὐτοῖς εἰλεῖν, Ἀθηναίοις δὲ τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέλιπον. Quod neque nego neque affirmo, etsi nomen *Herophyti* in *Heropythum* mutandum esse persuasum est. Memorantur praeterea *Heropythus*, qui Ephesiis libertatis auctor exstitit (Arrian. Exp. Al. I, 17, 12) ; *H. Abderita* ap. Hippocrat. p. 1106, G ; et *H. archon Atheniensis* ap. Demosth. p. 282, 7 et 25. Apud Athenæum. XI, p. 508 ex *Euryphlo* quodam nonnulla narrantur de Euagone Lampsacenorum tyranno (v. Democharis fragm. tom. II, p. 447), quæ in *Heropythi* quoque *Annalibus* legi poterant.

HICESIUS.

ΠΕΡΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ.

Clemens Alex. Protr. c. 5. p. 19, 28 : Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκέσιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων, ἀκινάκην σέβουσιν.

Fortasse Hicesius est Milesius, Milesiorum lega-

tus ad Ptolemæum Philometorem, cujus meminit Polyb. XXVIII, 16, 5. Legationem istam sacram fuisse ex eo suspicor, quod eodem tempore aliae duæ legationes sacræ ab Atheniensibus in Ægyptum missæ sunt, μία μὲν ὑπὲρ τῶν Παναθηναίων, ἥς προειστήκει Καλλίας ὁ παγκρατιαστής, ἡ δ' ἄλλη περὶ μυστηρίων, ὑπὲρ ἧς Κλεόστρατος ἐποιεῖτο τὸν χρηματισμὸν καὶ τοὺς λόγους, Polyb. l. 1. Hicesium medicum Erasistrateum sæpius laudat Athenæus, Strabo XII, p. 580, Plinius XX, 5, XXI, XXII, 16, XXVII, 4, alii. Idem vel alius *De conditura vini* laudatur XIV, 19. XV. Alios Hicesios v. ap. Pausan. X, 9, 9 ; in Corp. Inscr. I, p. 328 ; ap. Andocid. p. 2, 43.

HIERO quidam Ephesius sive Alexandrinus memoratur in Phlegontis fragm. 32. Vid. tom. III, p. 613.

HIEROCLES.

Hierocles in libris qui Φιλίστορες inscribebantur, mirabilia quæ apud remotioris Asiæ populos tum ipse viderit, tum apud scriptores relata repererit, congessisse videtur. Fragmenta, quæ disertis verbis huic operi vindicantur, omnia pertinent ad Indiam, quam peragrasse se auctor jactat. Strabone juniorem esse patet ex fragm. 2. Fortasse ad Stephani ætatem propius accessit. Distinguendus ab eo haud dubie Hierocles, celeberrimus philosophus stoicus, ex cujus libris excerpta præbent Photius cod. 214. 251. 39. 242 ; Stobæus in Florilegio ; Gellius IX, 5, 8. Etym. M. et Suidas v. ἐμποδών ; Photius et Suidas v. λέσχη et τέμνουσι ; Suidas v. διαλέγοντο. διότι. Apostolius VIII, 20. XI, 90. Theophylact. Qu. Ph. p. 22. Cf. Steph. Byz. v. Ὑλλάριμα. — De *Hierocle Alabandensi* v. Cicero in Bruto c. 95 et Strabo XIV, p. 661. — *Hieroclis medici* sæpissime mentio fit in Hippiatric. et in Geopon. XVI, 9. 10. 11. Mitto *Hieroclem* Συνεκδήμου auctorem, quem Stephano juniore ideoque a Φιλιστόρων auctore diversum esse demonstravit Wesseling. Itiner. Rom. p. 623 (vel in Constantin. Porphyr. ed. Bonn. tom III, p. 382). — *Hierocles poeta*, quem laudat schol. Theocrit. I, 56, errori deberi videtur. Sophoclis nomen reponi vult Toupus. Alia v. in Steph. Thes. v. Ἱεροκλῆς.

DE MYSTERIIS.

Inter Scythas Sauromatæ, ut Hicesius in libro De mysteriis narrat, acinacen venerantur.

id postulante. Nam quum Lacius arbitrio ejus permisisset, farinamne (sive hordeaceam sive triticeam) accipere pro pretio soli vellet, an salsamenta ; salsamenta selegerat Cylabras. Ob eamque causam Phaselitæ quotannis Cylabræ ad hunc usque diem salsamenta offerunt.

ΦΙΛΙΣΤΟΡΕΣ.

1.

Steph. Byz. : Βραχμᾶνες, Ἰνδικὸν ἔθνος σοφώτατον, οὗς καὶ Βράχμας καλοῦσιν. Ἱεροκλῆς δ' ἐν τοῖς Φιλιστορσί φησι· « Μετὰ ταῦτα σπουδῆς ἄξιον ἐνομήσθη τὸ Βραχμάνων ἰδεῖν φύλον, ἀνδρῶν φιλοσόφων καὶ θεοῖς φίλων, ἡλίω δὲ μάλιστα καθωσιωμένων· ἀπέχονται δὲ σαρκοφαγίας πάσης, καὶ ὑπαίθριοι τὸν αἶε χρόνον βιοτεύουσι καὶ ἀλήθειαν τιμῶσι, χρωῖνται δὲ ἐσθῆτι λινῇ τῇ ἐκ πετρῶν· λίθων γὰρ μηρύματα μαλακὰ καὶ δερματώδη συνυφαίνουσιν (συνεκφέρουσιν cod. Rhed.), ἐξ ὧν ὑφάσματα γίγνεται μήτε πυρὶ καίόμενα μήτε ὕδατι καθαίρομενα, ἀλλ' ἐπειδὴν ῥύπου καὶ κηλίδος ἐμπλησθῇ χρωμένων, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα λευκὰ καὶ διαφανῆ γίγνεται.

2.

Tzetzes Hist. VII, 716 :

Ἱεροκλῆς ὡσαύτως τε Φιλιστορσιν ἐν λόγοις,
« Ἐξῆς δὲ, λέγων, εἶδομεν χώραν αὐχμηροτάτην
ἡλίω φλεγομένην τε καὶ περὶ ταύτην ἀνδρας
γυμνοὺς καὶ ἀνεστίους δὲ πρὸς χώρας τῆς ἐρήμου,
ὧν οἱ μὲν ἐπεσκίαζον τὸ πρόσωπον ὥτιοις,
τοὺς πόδας δ' ἀνατείνοντας τὸ σῶμα ἄλλο σῶμα.
Τούτων καὶ Στράβων μέμνεται, καὶ γε τῶν ἀκεράλων,
καὶ τῶν δεκακεράλων τε καὶ τετραχειροπόδων,
οὐσπερ ἐγὼ οὐκ ὀπωπα, φησὶν Ἱεροκλῆς. »

3.

Stephan. Byz. v. Ταρχυνία : Ταρχυνάιοι ἔθνος Ὑπερβορέων, παρ' οἷς οἱ γρῦπες τὸν χρυσὸν φυλάσσουσιν, ὡς Ἱεροκλῆς ἐν τοῖς Φιλιστορσί.

(4).

Schol. Pindar. Pyth. IV, 11 : Ἱεροκλῆς φησὶ τοὺς ἐκ Λακεδαίμονος ἀποικίσαντας Ἀπόλλωνι αὐτὴν (Theram insulam) ἀνιερωσάσι.

PHILISTORES.

1.

Brachmanes, Indica gens sapientissima, quos etiam Brachmas vocant. Hierocles in Philistoribus dicit : « Post hæc operæ pretium visum est Brachmanum visere tribum, virorum philosophorum diisque carorum, soli vero maxime dedicorum. Hi ab esu carniū prorsus abstinēt, sub dio totam ætatem degunt, et veritatem colunt. Utuntur veste lineæ ex petris facta : lapidum enim filamenta quædam mollia et cutanea contextunt, ex quibus vestimenta fiunt neque igne comburenda neque aqua purganda ; sed quum sordes et maculam contraxerint, in flammam conjecta, pura et splendida evadunt. »

2.

Hierocles in Philistoribus : « Deinde, dicit, vidimus terram aridam magnopere, soleque exustam, et ad eam viros nudos fixis sedibus carentes, quorum nonnulli auribus faciem obumbrabant, et in altum porrectis pedibus reliquum corpus universum. Horum Strabo quoque meminit, sicut etiam

Ἱεροκλῆς] = in Φιλιστορσί, putō. » Boeckhius. Ego vereor ne nomen auctoris corruptum sit. De re cf. Müller. Min. p. 328.

HIPPARAGORAS.

ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

E LIBRO PRIMO.

Athenæus XIV, p. 630, A : Καὶ τελεσιὰς δ' ἐστὶν ὀρχησις καλουμένη· στρατιωτικὴ δ' ἐστὶν αὕτη, ἀπὸ τινος ἀνδρὸς Τελεσίου λαβοῦσα τοῦνομα, μεθ' ὅπλων τὸ πρῶτον αὐτὴν ἐκείνου ὀρχησαμένου, ὅς φησιν Ἴππαγώρας ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ τῆς Καρχηδονίων πολιτείας. Hippagoram Leontinum quendam memorat Pausanias. Fortasse Noster quoque Siculus homo fuit, modo recte se habeant illa : περὶ τῆς Καρχηδονίων πολ. Scilicet quum Telesias saltatio sit Macedonica ut in antec. (p. 629, D) Athenæus ex Marsya refert, nescio an nostro loco fuerit : π. τ. Μακεδόνων πολ.

HIPPASUS LACEDÆMONIUS.

Diogenes L. VIII, 84 : Γεγόνασι δὲ Ἴππασοι δύο· οὗτός τε (Metapontinus Pythagoreus) καὶ ἕτερος γεγραφὼς ἐν ε' βιβλίῳ Λακωνίων πολιτείαν· ἦν δὲ καὶ αὐτὸς Λάκων.

ΛΑΚΩΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Athenæus I, p. 14, D : Ἴππασος δὲ Λακεδαιμονίοις τάττην τε (sc. τὴν ὀρχήσεως διὰ σφαίρας εὐρεσιν) καὶ τὰ γυμνάσια πρώτοις (ἀνατίθησι). Cf. Müller. Dor. II, p. 339.

virorum capite carentium et decem capitibus instructorum, et quattuor manibus pedibusque præditorum, quos ego, Hierocles ait, non vidi. »

3.

Tarcynari, gens Hyperboreorum, apud quos gryphi aurum custodiunt, ut Hierocles ait in Philistoribus.

4.

Hierocles ait Theram insulam ab iis qui ex Lacedæmone incolis eam frequentarunt, Apollini consecratam esse.

CARTHAGINIENSIVM RESPUBLICA.

Est etiam *telesias* quæ vocatur saltatio; quæ militaris est, nomenque invenit a viro quodam Telesia, qui primus illam in armis saltavit, ut Hippagoras ait primo libro De Carthaginiensium republica.

LACÆDEMONIORUM RESPUBLICA.

Hippasus Lacedæmonius pilarem saltationem et gymnasiorum institutum Lacedæmoniorum inventa esse dicit.

HIPPIAS ERYTHRÆUS.

ΠΕΡΙ ΕΡΥΘΡΩΝ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VI, p. 258, F : Ἱππίας δ' ὁ Ἐρυθραῖος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Περὶ τῆς πατρίδος ἱστοριῶν, διηγούμενος ὡς ἡ Κνωποῦ βασιλεία ὑπὸ τῶν ἐκείνου κολάκων κατελύθη, φησὶ καὶ ταῦτα· « Κνωπῷ μαντευομένῳ περὶ σωτηρίας ὁ θεὸς ἔρχησε θύειν Ἐρμῇ δολίῳ. Καὶ μετὰ ταῦθ', ὁρμήσαντος αὐτοῦ εἰς Δελφοὺς, οἱ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ καταλύσαι βουλόμενοι, ἴν' ὀλιγαρχίαν καταστήσωνται (ἦσαν δ' οὗτοι Ὀρτύγης καὶ Ἴρος καὶ Ἐχαρος, οἱ ἐκαλοῦντο διὰ τὸ περὶ τὰς θεραπείας εἶναι τῶν ἐπιφανῶν πρόσκυνες καὶ κολακες), συμπλέοντες οὖν τῷ Κνωπῷ, ὡς ἦδη πόρρω τῆς γῆς ἦσαν, δῆτantes τὸν Κνωπὸν ἔρριψαν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ καταχθέντες εἰς Χίον, καὶ δύναιμι παρὰ τῶν ἐκεῖ τυράννων λαβόντες Ἀμφίχλου καὶ Πολυτέκνου, νυκτὸς κατέπλευσαν εἰς τὰς Ἐρυθράς. Κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ τοῦ Κνωποῦ σῶμα ἐξεβράσθη ταῖς Ἐρυθραῖς κατὰ τὴν ἀκτὴν, ἣ νῦν Λεόποδον καλεῖται. Τῆς δὲ γυναικὸς τοῦ Κνωποῦ Κλεονίκης περὶ τὴν τοῦ σώματος κηδείαν γινομένης (ἦν δ' ἑορτὴ καὶ πανηγυρὶς ἀγομένη Ἀρτέμιδι στροφαίᾳ), ἐξαίτης ἀκούεται σάλπιγγος βοῇ· καὶ καταληφθέντος τοῦ ἄστεος ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ὀρτύγην, πολλοὶ μὲν ἀναιροῦνται τῶν τοῦ Κνωποῦ φίλων, καὶ ἡ Κλεονίκη μαθοῦσα φεύγει εἰς Κολοφῶνα. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ὀρτύγην τυράννοι, ἔχοντες τὴν ἐκ Χίου δύναμιν, τοὺς ἐνισταμέ-

νους αὐτῶν τοῖς πράγμασι διέφθειρον, καὶ τοὺς νόμους καταλύσαντες, αὐτοὶ διείπον τὰ κατὰ τὴν πόλιν, ἐντὸς τεύχους οὐδένα δεχόμενοι τῶν δημοτῶν. Ἐξω δὲ πρὸ τῶν πυλῶν δικαστήριον κατασκευάσαντες, τὰς κρίσεις ἐποιοῦντο, ἀλουργὰ μὲν ἀμπεχόμενοι περιβόλαια, καὶ χιτῶνας ἐνδεδυκότες περιπορφύρους. Ὑπεδέδεντο δὲ καὶ πολυσχιδῇ σανδάλια τοῦ θέρους, τοῦ δὲ χειμῶνος ἐν γυναικείοις ὑποδήμασι διατέλουν περιπατοῦντες, κόμας τε ἔτρεφον καὶ πλοκαμίδας ἔχειν ἤσκουν, διειλημμένοι τὰς κεφαλὰς διαδήμασι μηλίνους καὶ πορφύροις. ἔχον δὲ καὶ κόσμον δλόχρυσον ὁμοίως ταῖς γυναῖξιν. Ἠνάγκαζόν τε τῶν πολιτῶν τοὺς μὲν διφορορεῖν, τοὺς δὲ βραδουχεῖν, τοὺς δὲ τὰς ὁδοὺς ἀνακαθαίρειν. Καὶ τῶν μὲν τοὺς υἱεῖς εἰς τὰς κοινὰς συνουσίας μετεπέμποντο, τοῖς δὲ τὰς ἰδίας γυναῖκας καὶ τὰς θυγατέρας ἀγειν παρήγγελλον· τοὺς δ' ἀπειθοῦντας ταῖς ἐσχάταις τιμωρίαις περιέβαλλον. Εἰ δέ τις τῶν ἐκ τῆς ἑταιρίας αὐτῶν ἀποθάνοι, συνάγοντες τοὺς πολίτας μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, ἡνάγκαζον θρηνεῖν τοὺς ἀποθανόντας, καὶ στερνοτυπεῖσθαι μετὰ βίας, καὶ βοᾶν ὅζυ καὶ μέγα ταῖς φωναῖς, ἐφεστηκότες μαστιγοφόρου τοῦ ταῦτα ποιεῖν ἀναγκάζοντος, ἕως ἱππότης ὁ Κνωποῦ ἀδελφός, μετὰ δυνάμει ἐπελθὼν ταῖς Ἐρυθραῖς, ἑορτῆς οὔσης, τῶν Ἐρυθραίων προσδοκῶντων, ἐπῆλθε τοῖς τυράννοις, καὶ πολλοὺς αἰκισάμενος τῶν περὶ αὐτοὺς, Ὀρτύγην μὲν φεύγοντα συνεκέντησε καὶ τοὺς μετὰ τούτου, τὰς δὲ γυναῖκας αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα δεινῶς αἰκισάμενος, τὴν πατρίδα ἡλευθέρωσεν. »

De Cnopo Erythrarum rege cf. Strabo XIV, p. 633; Polyæn. VIII, 43. Stephan. Byz. : Ἐρυθρά,

DE ERYTHRIS.

E LIBRO SECUNDO.

Hippias Erythræus secundo libro De patria sua exponens quo pacto Cnopi regnum ab assentatoribus fuerit eversum, inter alia hæc scribit : « Cnopo de salute sua oraculum consulenti respondit deus, sacrum faceret Mercurio doloso. Post hæc quum Delphos proficisceretur, comitantes eum hi qui regnum ejus eversum cupiebant, ut ejus loco paucorum erigerent dominatum (erant autem hi Ortyges et Irus et Echarus; qui, quod in eo maxime erant occupati ut illustres viros obsequiose colerent, *adoratores et adulatores* vocabantur) : hi igitur cum rege navigantes, quum jam procul a continente essent, vinctum Cnopum in mare projecerunt. Tum Chium petentes, acceptis ibi ab insulæ tyrannis Amphicle et Polytecho auxiliis, noctu Erythras reversi sunt. Per idem vero tempus cadaver Cnopi a fluctibus prope Erythras in litus erat ejectum, eo loco qui Leopodum hodie vocatur. Dumque uxor Cnopi Cleonice in curando funere erat occupata, simulque celebrabatur frequenti hominum conventu festum Dianæ Strophææ, exauditur subito tubæ cantus; et capta urbe ab Ortyge ejusque sodalibus, multi trucidantur ex Cnopi amicis : Cleonice vero, re comperta, Colophonem profugit. Tum vero Ortyges cum tyrannidis sociis, copiis ex Chio adjuti, quicumque eorum

rebus consiliisque obsistebant, omnes e medio tollebant : et abrogatis legibus, totam rempublicam ipsi per se administrabant, neminem civium intra muros recipientes. Ante portas vero urbis erecto tribunali jus dicebant, purpureis amicti palliis, tunicamque purpura prætextam induti. Sandalia vero, æstivo tempore, gestabant multifida; hieme autem calceis muliebribus semper incedeabant. Comamque alebant; utque cincinnis crispis capillus esset curabant, capita luteis et purpureis diadematis redimitti. Habebant vero etiam ornamenta ex solido auro, prorsus ut mulieres. Cives iidem cogeabant alios sibi lectuarios esse, alios lictores et apparitores, alios vias purgare : et aliorum filios ad congressus obscenos arcescebant, aliis ut proprias uxores filiasque sibi adducerent imperarunt; si qui dicto non essent audientes, ultimis suppliciis afficiebantur. Quodsi quis ex ipsorum sodalibus mortem obiisset, congregatos cives cum uxoribus et liberis deslere cogeabant mortuum, pectoraque valide plangere, et magna acutaque voce lessum ejulatibusque odere, adstante flagellifero, qui ad id faciendum verberibus eos compelleret. Sic illi res suas agebant : donec Hippotes, Cnopi frater, cum idonea manu Erythras adveniens, quo tempore festum agebatur, adiuvantibus Erythræis, invasit tyrannos; multisque ex eorum sodalibus supplicio affectis, ipso Ortyge sociisque ejus in fuga confossis, uxorbisque eorum ac liberis omni cruciatu afflictis, patriam liberavit.

Ἐκαλεῖτο δὲ Κνωπούπολις ἀπὸ Κνώπου. Apud Pausan. VII, 3, 7 pro Κνωπὸς vel Κνώπος corrupte legitur Κλέοπος δὲ Κόδρου. Cf. Meursius Att. Lect. V, 8; Bayer. Erythræi numi illustrati, Comt. Petrop. Vet. tom. II, p. 436 sqq.; Müller. *Min.* p. 399.

HIPPOSTRATUS.

Hippostratus fragm. 5 appellatur δ τὰ Περὶ Σικελίας γενεαλογῶν. Et ad Sicula pertinent fr. 4. 6. 7. Quæ leguntur fr. 1. 2. 3 etsi haud proxime spectant res Siculas, ita tamen sunt comparata, ut in opere Σικελικῶν vel Γενεαλογῶν Σικελικῶν locum habere potuerint. Quamquam fieri etiam potest ut Sicula illa nonnisi partem majoris Genealogiarum operis fuerint. Alios Hippostratos v. ap. Diodor. XIX, 36, 5; Pausan. II, 2, 5; Euseb. in Olympionicarum catalogo ad Ol. 54 et 55; Hesiod. ap. schol. Pind. Ol. 10, 46; Apollodor. I, 8, 4; Athenæum p. 557, D; Iamblich. Vit. Pyth. c. 36. Cf. not. ad fr. 4.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑΙ.

1.

Περὶ Μίνω.

Phlegon. Mirab. fr. 59 (tom. III, p. 623) : Ἰππόστρατος δὲ φησιν ἐν τῷ περὶ Μίνω, Αἴγυπτον ἐκ μιᾶς γυναικὸς Εὐρυόπης τῆς Νείλου πεντήκοντα υἱοὺς γεννῆσαι. Δαναὸς τε ὁμοίως ἐκ μιᾶς γυναικὸς τῆς Νείλου Εὐρυόπης πεντήκοντα θυγατέρας ἔσχε.

Tzetzes Hist. VII, v. 368 :

Ἰππόστρατος τὸν Αἴγυπτον ἐξ Εὐρυόπης Νείλου μόνης υἱοὺς πεντήκοντα λέγει γεγεννηκέναι τὰς θυγατέρας πάσας δὲ τὸν Δαναὸν ὁμοίως ἐκ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ εἰρημένου Νείλου.

Ex Tzetze apud Phlegontem pro Εὐρυόπης... Εὐρυόπης reponendum Εὐρυρρόης... Εὐρώπης. Fabula a vulgari traditione longe recedit. Europa (at non Nili filia) nominatur etiam mater Minois. Num hinc profectus rem narratam exposuit ἐν τῷ περὶ Μίνω? De Minoe vero quomodo in Siculis genealogiis serinonem facere potuerit, indicat fragm. 5. —

GENEALOGIÆ.

1.

Hippostratus de Minoe agens dicit Ægyptum ex una muliere, ex Euryrrhoe Nili f., quinquaginta filios genuisse. Similiter Danaus ex una eademque muliere, Europe Nili f., quinquaginta filias suscepit.

2.

Erant Timandrei filię Cotto et Eurythemis, quas colebant Heraclidæ, quod ipsis in Peloponnesum invadentibus auxiliarem operam navaverant, ut Hippostratus ait.

Tzetzes VII, 646 Hippostratum inter eos recenset qui fabulosa multa tradiderint.

2.

Schol. Theocrit. VI, 40 : Ἦσαν δὲ Τιμανδρέως θυγατέρες Κοττὼ καὶ Εὐρύθεμις, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλεῖδαι, διὰ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἄφιξιν, ὡς οἱ περὶ Ἰππόστρατον ἀποφαίνουσιν. Cf. Lobeck. Aglaopham. p. 1038. Cotto eadem quæ vulgo Κότυς. Ut apud Corinthios, sic in Sicilia Cottytia celebrabantur. Quare quin hæc quoque ex Siculis historiis petita sint, nihil obstat.

3.

Harpocratio : Ἀβαρις, ὄνομα κύριον. Λοιμοῦ δὲ φασὶ κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος, ἀνείλιν δ' Ἀπόλλων μαντευομένους Ἕλλησι καὶ βαρβάρους τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιεῖσθαι. Πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἐθνῶν πρὸς αὐτοὺς, καὶ Ἀβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσιν. Ὁ δὲ χρόνος ἐν ᾧ παραγέγονε διαφωνεῖται. Ἰππόστρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν γ' [νγ'] αὐτὸν Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι, ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν κα' Ὀλυμπιάδα.

Ἰππόστρατος] codd. tres (A. F. K. Bekkeri); reliqui Νικόστρατος, quod recepit Bekker. Primam hujus loci partem iisdem verbis exhibet Suidas v. Ἀβαρις; postrema brevius tradit ita : Καὶ Ἀβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσι κατὰ τὴν γ' Ὀλυμπιάδα. Ita quidem vulgata; optimi vero codd. Parisienses pro κατὰ τὴν γ' Ὀλ. præbent κατὰ τὴν νγ' Ὀλ., idque in textum Bernhardus recipiendum duxit; recte, opinor. Hoc igitur modo Pindari et Hippostrati rationes conciliari inter se facile possent. Tertius computus fortasse fluxit ex Timæi chronologia, quam male intelligentes nonnulli ita tempora computarunt, ut a sententia auctoris annis centum et quinquaginta aberrarent (De caussa erroris v. Fragm. chronol. p. 125). Sic secundum Timæum (ap. schol. Pind. Ol. 4, 19) Camarinam restauratam dicunt Ol. 42 (612 a. C.), quum ponenda res esset Ol. 79, 3 (462 a. C.). Eandem rationem si ad nostrum locum transferimus, pro Olymp. 21, 1 (696) obtinebimus Ol.

3.

Abaris, nomen proprium. Aiunt autem peste per universum terrarum orbem grassante, Apollinem et Græcis et barbaris oraculum consulentibus respondisse, oportere populum Atheniensem pro omnibus vota facere. Quum igitur multæ gentes legatos ad ipsos mitterent, Abarin quoque ab Hyperboreis legatum eo venisse. At de tempore, quo advenerit, dissentiunt; Hippostratus enim accidisse rem dicit Olympiade [quinquagesima] tertia, Pindarus Cræsi temporibus, alii Olympiade vicesima tertia.

58, 3 (546), quo anno Cyrus, captis Sardibus, Cræsi regnum evertit (v. Clinton. ad an. 546). Ceterum Hippostratus de Abari in Historiis Siculis dicere potuit. Nam Abaridis et Pythagoræ cum *Phalaride Agrigentinorum* tyranno (qui Ol. 53 tyrannidem sec. Eus. adeptus est, quemque Telemachus sustulit) commercium fuisse testantur Epistolæ quæ feruntur Phalaridis 57 et 56, et Iamblich. V. P. c. 19. 22, coll. Porphy. V. Pyth. p. 18 sq. V. Bentlej. Opusc. phil. p. 172 sq. ed. Lips. Fortasse istarum fabularum auctor ipse fuit Hippostratus, putarique possit scriptorem nostrum esse Pythagoreum Hippostratum Crotoniatam, cuius meminit Iamblichus V. P. c. 32.

4.

Schol. Pindari Nem. II, 1 : 'Ομηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ 'Ομήρου γένους, οἱ καὶ τὴν ποίησιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ᾗδον· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ βραψῶδοι οὐκέτι τὸ γένος εἰς 'Ομηρον ἀνάγοντες· ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὓς φασὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν 'Ομήρου ποίησιν. Ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χίος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων 'Ομήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι. Οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις ἐρραψώδησε τὰ 'Ομήρου ἔπη κατὰ τὴν ἐξηχοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς Ἱπποστράτος φησιν.

De hoc loco doctissime disputans Welcker. in *Cycl.* p. 237-248, multa attulit, quæ corrupta esse illa κατὰ τὴν ἐξ. ἐν. Ὀλ. coarguant, atque Cynæthonem Chium non diversum esse suadeant a Cynæthone vel Cinæthone Lacedæmonio. Hunc vero Eusebius in Chron. floruisse dicit Olymp. 3, 4 (*Cinæthon Lacedæmonius poeta, qui Telegoniam fecit, cognoscebatur*). Quare n. l. Welckerus corrigendum suspicatur κατὰ τὴν ἑκτὴν ἢ τὴν ἐννάτην Ὀλ. Contra Nitzschius Histor. Hom. I, p. 130 verba scholiastæ ita intelligit ut sensus sit : illo tempore Syracusis rhapsodiæ certamen institutum

4.

Homeridas dicebant antiquitus eos, qui ex Homeri genere oriundi erant, et poemata ejus ex successione canebant. Postea autem etiam rhapsodi, qui genus ab Homero non deducebant, sic nominabantur. Inter eos insignes fuerunt rhapsodi circa Cynæthum, quos multos versus de suo in Homeri carmina introduxisse perhibent. Erat vero Cynæthus Chius, qui ex poematis quæ Homeri nomine inscribuntur hymnum in Apollinem fecisse dicitur. Cynæthus ille primus Syracusis recitavit Homeri carmina circa Olympiadem sexagesimam nonam, ut Hippostratus ait.

5.

Hippostratus qui Siculas genealogias conscripsit, dicit Emmenidem et Xenodicum filios esse Telemachi; ab Emmenide oriundos esse Theronem et Xenocratem; Xe-

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

esse, in quo Cynæthus aut vicerit primus aut inter primos certaverit.

5.

Schol. Pind. Pyth. VI, 4 : Ἱπποστράτος δὲ ὁ τὰ περὶ Σικελίας γενεαλογῶν φησιν, ὅτι Ἑμμενίδης καὶ Ξενοδόκος, Τηλεμάχου υἱοὶ, καὶ Ἑμμενίδου μὲν οἱ περὶ Θήρωνα καὶ Ξενοκράτην, Ξενοδόκου δὲ Ἱπποκράτης καὶ Κάπυς, οἱ φυγαδευθέντες ὑπὸ Θήρωνος ὕστερον Κάμικον κατέσχον Σικελιωτικὸν πόλισμα· καθ' ἣν (x. 8?) καὶ ὁ Μίνως ὑπὸ ταῖς Κωκάλου θυγατρᾶσιν ἀπώλετο κατὰ ζήτησιν Δαϊδάλου ἐλθών.

οἱ περὶ Θήρωνα] i. e. gens Theronis. Nam Thero filius erat Ænesidami, non Emmenidæ, qui avus ejus est. — De genere Theronis v. schol. vet. l. l. ad v. 82, qui locus fortasse ex Hippostrato fluxit. Cf. Müller. *Min.* p. 338 et 469.

6.

E LIBRO SEPTIMO.

Schol. Pind. Ol. II, 8 : Θήρων, υἱὸς ἦν Αἰνησιδάμου· εἶχε δὲ συγγενῇ Κάπυν καὶ Ἱπποκράτην, οἵτινες ἦσαν ἀδελφοί· περὶ ὧν Ἱπποστράτος ἐν τῷ ζ' φησιν.

Ἱπποστράτος] Bæckhius; libri Καλλίστρατος. De re v. Bæckh. in *Introd.* ad Ol. II.

7.

Idem ib. II, 16 : Ἱπποστράτος ἱστορεῖ αὐτὸν (sc. τὸν Θήρωνα) πλοῦτῳ διηροχένει.

Qui apud Phot. Lex. v. Ἱππομανές laudatur Hippostratus esse debet Theophrastus, uti liquet ex Ælian. H. An. III, 17.

HISTIAEUS.

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

1.

Steph. Byz. : Βηρυτὸς, πόλις Φοινίκης, ἐκ μικρᾶς μεγάλῃ, κτίσμα Κρόνου. Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ εὐυδρον· βῆρ γὰρ τὸ φρέαρ παρ' αὐτοῖς. Ἰστιαῖος δ' ἐν πρώτῃ

nodici vero filios esse Hippocratem et Capyn, qui a Theronē in exilium acti postea Camicum, Siculum oppidum, obtinuerunt. Eadem in urbe Minos a Cocali filiabus perit, quo tempore Dædalum querens eo venerat.

6.

Theron filius erat Ænesidami. Cognati ejus erant Capys et Hippocrates fratres, de quibus Hippostratus dicit in libro septimo.

7.

Hippostratus narrat Theronem divitiis suis insignem fuisse.

DE REBUS PHOENICUM.

1.

Berytus, urbs Phœniciæ, e parva magna evasit; Saturni opus. Nomen vero habet ex eo, quod bene est irrigua. Nam

τὴν ἰσχὺν βηρουτὶ Φοίνικας ὀνομάζειν, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πόλιν, ὡς Ἑλλάδιός φησιν. Pro forma ionica Ἰστιάος Josephus habet Ἑστιαῖος.

2.

Josephus Ant. Jud. I, 3, 9, de priscorum hominum longævitate postquam dixerat, addit : Μάνεθως... Βηρωσσός... Μῶχός τε καὶ Ἑστιαῖος, καὶ πρὸς αὐτοῖς δ' Αἰγύπτιος Ἰερώνυμος, οἱ τὰ Φοινικικὰ συνταξάμενοι, συμφωνοῦσι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις. (V. Berosi fr. 6a.) Eadem ap. Euseb. P. E. p. 415, D, et ap. Syncell. p. 43, A; Cedren. p. 11.

3.

Josephus ib. 4, 3 (ex eo Euseb. P. E. p. 416, D) : Περὶ δὲ τοῦ πεδίου τοῦ λεγομένου Σενναάρ ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρα μνημονεύει Ἑστιαῖος, λέγων οὕτως : « Τῶν δὲ ἱερέων τοὺς διασωθέντας, τὰ τοῦ Ἐνυαλίου Διὸς ἱερῶματα λαβόντας, εἰς Σενναάρ τῆς Βαβυλωνίας ἔλθειν. »

HYPERMENES.

ΠΕΡΙ ΧΙΟΥ.

1.

Ptolemæus Hephest. lib. VI, p. 197 ed. Westerm. : Ὑπερμένης ἐν τῷ Περὶ Χίου, Ὁμήρου φησὶ γενέσθαι θεράποντα Σκινδαφὸν ὀνόματι· καὶ τοῦτον ζημιωθῆναι ὑπὸ Χίων χιλίας δραχμὰς διὰ τὸ μὴ καῦσαι τελευτήσαντα τὸν δεσπότην. Ὁ δὲ τὸ ὄργανον εὐρών τὸ οὕτω καλούμενον σκινδαφόν, Ἐρέτριος ἦν, Ποικίλης αὐλητρίδος υἱός. (Cf. Athen. IV, cap. 81; XIV, p. 636, B. Lobeck. Aglaoph. p. 1331 et quam laudat Mannerti dissert. De Scindapso.) Hypermenem Chium et rhapsodum fuisse opinatur Coray. in Ἀτάκτ. III, 243. Welcker. in Cycl. ep. p. 177,

ber designat puteum apud eos. Histæus vero in libro primo Phœnices vim dicere beruti ait, ab eoque vocabulo nomen urbis deducendum esse, teste Helladio.

2.

Manetho, Berosus, Mochus et Histæus Phœniciæ historiæ auctores iis, quæ dixi, suffragantur.

3.

Campi qui Sennaar appellatur, in Babylonia regione siti, mentionem facit Histæus ita dicens : « Qui vero de sacerdotibus servati erant, ablati Jovis Enyalii sacris, in Sennaar Babyloniæ venerunt. »

DE CHIO.

1.

Hypermenes in libro De Chio narrat Homeri famulum fuisse Scindapsum, eique mulctam mille drachmarum a Chiiis irrogatam esse, quod corpus domini defuncti non cre-

eundem esse putat cum *Euthymene*, quem laudat Clem. Alex. Strom. I, p. 141, 21 Syll. (II, p. 80 Klotz.) : Εὐθυμένης ἐν τοῖς Χρονικοῖς συνακμάσαντα (sc. τὸν Ὁμήρον) ἐπὶ Ἀχάστου ἐν Χίῳ γενέσθαι περὶ τὸ διακοσιοστὸν ἔτος ὑστερον τῆς Ἰλίου ἀλώσεως (φησὶν).

HYPEROCHUS CUMANUS.

Num recte Hyperochus Κυμαϊκῶν eorum, quæ ad eum referebantur, auctor haberetur, fuerunt qui addubitarent (v. fr. 1). Alios Hyperochos duos vide ap. Pausan. I, 4, 4. X, 23, 2.

ΚΥΜΑΪΚΑ.

1.

Athenæus XII, p. 528, D, E : Καὶ Κυμαῖοι δὲ οἱ ἐν Ἰταλίᾳ, ὥς φησιν Ὑπέρροχος ἢ ὁ ποιήσας τὰ εἰς αὐτὸν ἀναφερόμενα Κυμαϊκὰ, διετέλεσαν χρυσοποροῦντες καὶ ἀνθιναῖς ἐσθῆσι χρώμενοι, καὶ μετὰ γυναικῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐξιώντες, ἐπὶ ζευγῶν ὀχοῦμενοι.

2.

Pausanias X, 12, 4, de Herophile Sibylla : Τὴν δὲ ἐπὶ ταύτῃ χρησμούς κατὰ ταῦτ' εἰποῦσαν ἐκ Κύμης τῆς ἐν Ὀπικοῖς εἶναι, καλεῖσθαι δὲ αὐτὴν Δημῶ, συνέγραψεν Ὑπέρροχος ἀνὴρ Κυμαῖος. Χρησμὸν δὲ οἱ Κυμαῖοι τῆς γυναικὸς ταύτης ἐς οὐδένα εἶχον ἐπιδείξασθαι, λίθου δὲ ὑδρίαν ἐν Ἀπόλλωνος ἱερῷ δεικνύουσιν ὡς μεγάλην, τῆς Σιδύλλης ἐνταῦθα κεῖσθαι φάμενοι τὰ ὅσα.

3.

Ex eodem Hyperocho Od. Müllerus petita censet hæc :

Festus p. 266 ed. Müller. : *Historiæ Cumanæ compositor, Athenis quosdam profectos Sicyonem Thespiadasque [Thespiasque correx. Ursin.], ex*

masset. Ille vero Scindapsus, qui cognominis instrumenti inventor fuit, Eretriensis est, Pœcles tibicinis filius.

DE REBUS CUMANORUM.

1.

Cumani in Italia, ut ait Hyperochus vel quicumque auctor est Cumaicorum, quæ ad eum referuntur, aureo ornatu et vestibus variegatis uti solebant, et cum uxoribus in agros exire curribus vehentes.

2.

Sibyllam quæ post Herophilam similiter oracula edidit, Cumanam ex Opicis fuisse ac Demo nominatam Hyperochus vir Cumanus scripsit. Ejus tamen femina prædictionem omnino nullam Cumani quam cuidam ostenderent habuere; ostendunt tantum urnam in Apollinis templo lapideam, in qua Sibyllæ ossa condita referunt.

quibus porro civitatibus, ob inopiam domiciliorum, compluris profectos in exterarum regiones, delatos in Italiam, eosque multo errore nominatos *Aborigines*, quorum subjecti qui fuerint *Caeximparum* viri, unicarumque virium imperio montem Palatium, in quo frequentissimi conederint, appellavisse a viribus regentis *Valentiam*: quod nomen adventu *Euandri Æneæque* in Italiam cum magna Græce loquentium copia interpretatum, dici coeptum *Rhomen*.

Sicyonem] « De Sicyone, Erechthei vel Marathonis vel Metionis Atheniensium filio, cf. Pausan. II, 1, 1, 6, 2, 3: de Thespio, Erechthei f., Diodor. IV, 29; Pausan. IX, 26, 4. » MÜLLER. Verum de Sicyone Bæotiæ oppido v. schol. Pind. Ol. XIII, 148 et Polemo fr. 72 (tom. III, p. 135). Cf. Unger. Paradox. Theban. p. 363. — *Aborigines*] *Aberrigines* proponunt Scaliger et Müllerus. Paulus Diacon. Exc. Festi: *Aborigines* appellati sunt, quod errantes convenerint in agrum, qui nunc est populi Romani. Fuit enim gens antiquissima Italiae. Cf. Dion. H. A. R. I, 10. — *Caeximparum* etc.] « *Cacoxenidarum* juri vicinarumque urbium vel similia quædam inesse putat Scaligerus, *Caci*, improbi viri unicarumque virium conj. Niebuhr. H. R. tom. I, p. 218, ann. 545, idque Festi sententiæ convenientissimum puto. *Caci* memoriam etiam in Campania exstitisse, commode monet Clausenius, Solino I, 8 teste advocato. *Latii incolarum vicinarumque urbium* tentat Grauert. » MÜLLER. — *Valentiam*] Cf. Solin. I, 1; Servius in Virg. Æn. I, 273 ex Atteio. » MÜLLER.

HYPSICRATES. V. Fragm. LATI, extr.

ISIGONUS NICÆENSIS.

Stephan. Byz.: Νίκαια, πόλις Βιθυνίας.. Ἐξ αὐτῆς Ἰσίγονος καὶ Ἀσκληπιάδης καὶ Παρθένιος καὶ Ἀπολλόδωρος καὶ Ἐπιθέρης γραμματικὸς. Nicæensis Isogonus appellatur etiam a Plinio fr. 1, et a Gellio IX, 4. Ἰσίγονος δὲ Κιττιεύς, fragm. 4, corruptum esse videtur ex Ἰσ. δὲ Νικαιεύς. Rhegino et Sotione antiquior est. De Rhegini ætate non constat; Sotion vero Παραδόξων scriptor, si idem est cum Sotione, qui Potamonis Lesbii æqualis fuit (Plutarch. V. Alex. c. 61), Tiberii temporibus vixisse debet. Cf. Westermann. Paradox. p. XLIX.

INCREDIBILIA.

4.

Isogonus etiam Nicæensis in Rhodo insula taurum illum

ΑΠΙΣΤΑ.

1.

Plinius H. N. VII, 2, p. 4 Techn.: *Anthrophugos*, quos ad septemtrionem esse diximus, decem dierum itinere supra Borysthenem amnem, ossibus humanorum caput bibere, cutibusque cum capilio pro mantelibus ante pectora uti, *Isigonus Nicæensis* (Iccensis. Siccensis var. l.). Idem in Albania gigni quosdam glauca oculorum acie, a pueritia statim canos, qui noctu plusquam interdiu cernant. Idem itinere dierum decem supra Borysthenem Sauromatos tertio die cibum capere semper.

2.

Idem H. N. VII, 2, p. 5 Techn.: *In eadem Africa familias quasdam effascinantium, Isigonus et Nymphodorus*: quorum laudatione intereat probata (πρόβατα Harduin.), arescant arbores, emoriantur infantes. Esse ejusdem generis in Triballis et Illyriis adjicit *Isigonus*, qui visu quoque effascinent, interimantque quos diutius intueantur, iratis præcipue oculis: quod eorum malum facilius sentire puberes. Notabilis esse, quod pupillas binas in oculis singulis habeant.

3.

Idem H. N. VII, 2, p. 8 Techn.: *Cyrnos Indorum genus Isigonus annis centenis quadragenis vivere. Item Æthiops macrobios et Seras existimat, et qui Athon montem incolant: hos quidem, quia viperinis carnibus alantur: itaque nec capiti, nec vestibus eorum noxia corpori inesse animalia.* Nomen Isigoni exstat etiam in ind. auctt. libri XII et XIII.

De hisce Indiæ miraculis Isigonum, una cum Ctesia, Iambulo, Onesicrito, Polystephano citant Gellius IX, 4, et Tzetz. Hist. VI, 544. (Vide Ctesiae fragm. 86.) Apud Tzetz. pro Ἰσίγ. vulgo legitur Ἡσίγονος. Apud Gellium Isogonus *Nicæensis* appellatur.

4.

Cyrillus C. Julian. III, p. 88, C: Καὶ μὴν καὶ Ἰσίγονος δὲ Κιττιεύς (?) ἐν Ῥόδῳ τῇ νήσῳ τὸν τοῦ Διὸς ταῦτόν φησιν οὐκ ἀμοιρῆσαι λόγου τοῦ καθ' ἡμᾶς.

5.

Tzetzes. Hist. I, 468 (narraverat historiam de ariete Atridarum):

Πρόβατα δὲ χρυσόχροόν που φέρειν τὴν ἐρέαν, Ῥηγίνος τὸν Ἰσίγονον (lib. Ἡσίγ.) εἰσφέρει γεγραφότα.

Jovis minime fuisse mentis humanæ participem refert.

5.

Oves auricolorem alicubi gestare lanam Rheginus narrantem Isigonum introducit.

F. LIBRO SECUNDO.

6.

Sotion Περὶ κρήν. κ. λιμν. c. 1 : Κρήνη ἐν Ποτνίαις περὶ Θήβας, ἐξ ἧς οἱ ἵπποι πίνοντες μαίνονται, ὡς ἱστορεῖ Ἰσίγονος ἐν δευτέρῳ Ἀπίστων.

7.

Id. ib. c. 8 : Κρήνη ἐν Παλικοῖς, ἥτις εἰς ὕψος ἀναρρίπτει τὸ ὕδωρ πηχέων ἑξ, ἔμφασιν ποιούσα μέλ- λειν κατακλύζειν τοὺς ὑποκειμένους τόπους, καθόλου δὲ οὐχ ὑπερεκχεῖται οὐδέν. Ἐπὶ ταύτης οἱ ἐπιχώριοι τοὺς ὑπὲρ τῶν μεγίστων ὄρκους ποιοῦνται, ὡς ἱστορεῖ Ἰσίγονος ἐν δευτέρῳ Ἀπίστων. Cf. Aristot. Mir. Ausc. c. 57. Polemon. fr. 83, tom. III, p. 140.

8.

Ia. ib. c. 43 : Ἐν Αὐδίᾳ ἐστὶ λίμνη Τάλα μὲν (I. Καλαμίνη μὲν) καλουμένη, ἱερὰ δὲ οὖσα νυμφῶν, ἣ φέρει καλάμων πλῆθος καὶ μέσον αὐτῶν ἓνα δν βασιλέα προσαγορεύουσιν οἱ ἐπιχώριοι. Θυσίας δὲ καὶ ἐορτὰς ἐπιτελοῦντες ἐνιαυσίους ἐξιλάσκονται· τούτων δὲ ἐπιτελουμένων, ἐπειδὴν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος κτύπος συμφωνίας γένηται, πάντες οἱ κάλαμοι χορεύουσι καὶ ὁ βασιλεὺς οὖν αὐτοῖς χορεύων παραγίνεται ἐπὶ τὴν ἡϊόνα, καὶ οἱ ἐπιχώριοι ταινίας αὐτὸν καταστέψαντες ἀποπέμπουσιν, εὐχόμενοι καὶ εἰς τὸ ἐπιὸν αὐτὸν τε καὶ ἑαυτοὺς παραγενέσθαι ὡς εὐετηρίας ὄντι σημείῳ (δν τι σημεῖον em. Syll.), ὡς ἱστορεῖ Ἰσίγονος ἐν δευτέρῳ Ἀπίστων.

Τάλα] Strabo XIII, p. 626 : Ἐν δὲ σταδίοις τετραράχοντα ἀπὸ τῆς πόλεως (a Sardibus) ἐστὶν ἡ Γυγαία μὲν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγομένη, Κολόη δ' ὕστερον μετονομασθεῖσα, ὅπου τὸ ἱερὸν τῆς Κολονηῆς Ἀρτέμιδος, μεγάλην ἀγιστεῖαν ἔχον. Φασὶ δ' ἐνταῦθα χορεύειν καλὰ θοους κατὰ τὰς ἐορτὰς· οὐκ οἶδ' ὅπως ποτὲ παραδόξολογοῦντες μάλλον ἢ ἀληθεύοντες. — Coloen

6.

Fons in Potniis circa Thebas est, ex quo equi si biberint, in rabiem incidunt, teste Isigono in secundo Incredibilium.

7.

Fons est in Palicis, qui aquam ejicit in sex cubitum altitudinem, et quum subjacentem locum inundaturus videatur, nihil tamen extra limites effundit. Ad hunc indigenæ de rebus maximis juramenta præstant, uti narrat Isigonus in secundo Incredibilium.

8.

In Lydia lacus est Calamine, quem vocant, nymphis sacer, qui calamorum fert multitudinem, eorumque medium unum, quem regem indigenæ vocant, et sacram solennitatem quotannis celebrantes sibi propitium reddunt. Quæ dum peragitur atque musici concentus in litore sonant, calami universi saltant, cum iisque rex saltans ad littus venit, ubi indigenæ tæniis eum redimunt ac deinde dimittunt precantes, ut proximo quoque anno ille cum ipsis

lacum Sotion de alia re memorat c. 39. — καλαμῶν] « fortasse καλλῶν, id quod item Straboni reddendum videtur. Post χορεύειν in edd. scribitur πιθήκους, quod ortum est ex verbi καλᾶθους explanatione: scribe καλλίας; sc. καλλίας, i. q. πίθηκος. Westermann. in Paradox. p. 190. Mihi cum Ruhkopffio, Bernhardyo, aliis, καλάμους ap. Strabonem reponendum esse videtur; apud Sotionem vero pro Τάλα μὲν lege Καλαμίνη, uti colligas e Plinio II, § 96 : *In Lydia quæ vocantur Calaminæ* (sc. natantes insulæ sunt), *non ventis solum, sed etiam contis quo libeat impulsæ* etc. Cf. Varro R. R. III, 17, 4; Seneca Q. N. III, 25.

9.

Id. ib. c. 2 : Κρήνη ἐν Κλαζομεναῖς, ἀφ' ἧς τὰ θρέμματα πίνοντα τὴν ἐρέαν χρωματίνην ποιεῖ, ὡς ἱστορεῖ ὁ προσηρημένος Ἰσίγονος. Cf. Vitruv. VIII, 3.

10.

Id. ib. c. 9 : Περὶ Σκοτοῦσαν τῆς Θεσσαλίας κρηνιδίον ἐστὶ μικρὸν, δ τὰ ἑλκη πάντα θεραπεύει καὶ τῶν ἀλόγων ζώων· εἰς δ ἑάν τις ζύλον μὴ λίαν συντρίψας, ἀλλὰ σγίσας ἐμβάλη, ἀποκαθίσταται· οὕτως κολλῶδες ἔχει τὸ ὕδωρ, ὡς φησιν Ἰσίγονος. Cf. Aristot. Mir. Ausc. c. 117; Antigón. Mir. c. 142.

11.

Id. c. 11 : Φησὶν Ἰσίγονος ἐν Ἀθαμᾶσι κρήνην εἶναι, ἥς τὸ μὲν ὕδωρ ψυχρὸν ὑπάρχειν, τὸ δ' ὑπὲρ αὐτὸ οὕτω θερμὸν ὑπάρχειν, ὥστε, ἂν τις ὑπερῶν πρύγανα, παραχρῆμα ἐξάπτεσθαι. Cf. Antigón. Mir. c. 148.

12.

Id. c. 12 : Παρὰ Κλειτορίοις δ αὐτὸς φησιν εἶναι κρήνην, ἥς θαν τις τοῦ ὕδατος πῆν, τοῦ οἴνου τὴν ὁσμὴν οὐ φέρει. Cf. Athenæus II, p. 43, E; Plinius H. N. 31, 2. Steph. Byz. v. Ἀζανίς.

adsit, quippe quod sit boni proventus signum, sicuti narrat Isigonus in secundo Incredibilium.

9.

Fons est apud Clazomenios, ex quo pecudes si biberint, lana earum tingitur, teste Isigono, quem modo laudavimus.

10.

Ad Scotussam in Thessalia parvus fons est, cujus aqua omnia sanat ulcera etiam brutorum animalium. Si quis lignum non plane contusum, sed fissum tantum in eum iniecerit, in solidum restituitur; tantam vim conglutinandi aqua habet, ut Isigonus narrat.

11.

Narrat Isigonus apud Athamanes fontem esse, cujus aqua quidem frigida, sed super eam tantus sit calor, ut, si quis immittat sarmenta, ea statim inflammentur.

12.

Idem apud Clitorios fontem esse ait, cujus aquam qui biberit, eum ferre non posse odorem vini.

13.

Id. c. 13 : 'Ο αὐτός φησιν ἐν Ἰταλίᾳ ἐν τῷ 'Ρεα-
τινῷ ἀγρῷ κρήνην εἶναι Μέντην ὀνομαζομένην, ὁμοίαν
τῇ προειρημένῃ. Apud Plinium II. s. 106 legitur :
*In Rheatino fons Neminie appellatus, alio atque
alio loco exoritur, annonae mutationem significans.*

14.

Id. c. 14 : 'Ομοίως ἐγγὺς Κόσης ἐστὶ κρήνη, εἰς
ἣν ἐὰν θῆς κεράμιον οἴνου γέμον ὥστε ὑπερέχειν τὸ
στόμα, παντὸς βξους εἶναι δριμύτερον παραχρῆμα, ὡς
ἱστορεῖ δ αὐτός.

15.

Id. c. 21 : 'Εν Συκαμίναις πόλει λίμνη ἐστίν, ἥς
τῷ ὕδατι οἱ λουσάμενοι ἢ πίνοντες ἀπ' αὐτοῦ μαδῶσι
τὰς τρίχας, τῶν δὲ ἀλόγων ζώων αἱ δπλαὶ ἀποπίπτου-
σιν, ὡς ἱστορεῖ Ἰσίγονος. Cf. Aristot. Mir. Ausc.
c. 78.

16.

Idem c. 27 : 'Εν δὲ Ἀλιφάνῳ τῆς Ἰταλίας φρεά-
τιόν ἐστι βαθύ, οὗ τὸ μὲν ὕδωρ βλέπεται, ἡλίκον δὲ ἂν
τις χαλάσῃ σχοινίον, οὐκ ἐφάπτεται τοῦ ὕδατος, ἀλλ'
ὕπὸ τινος θεοῦ κωλύεται, ὡς φησιν Ἰσίγονος.

17

Id. c. 36 : Περὶ δὲ Ταρρακινᾶν τῆς Ἰταλίας φησὶν
'Ισίγονος λίμνην εἶναι Μυκλαίαν καλουμένην, καὶ
παρ' αὐτῇ πόλιν ἔρημον, ἥς τοὺς ἐνοικοῦντας στερη-
θῆναι τῆς πόλεως διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὕδρων.

Μυκλαίαν] *Amyclas* Plin. H. N. VIII, 29.

18.

Id. c. 40 : Τὸ δὲ κατὰ τὴν Σουσιανὴν ὕδωρ φασὶν
εἶναι Μηδείας καὶ πεφαρμάχθαι καυστικαῖς φαρμάκοις,

13.

Idem dicit in Italia in Rheatino agro fontem esse Mentem
dictum, qui similem modo memoratæ vim habeat.

14.

Similiter prope Cosam fons est, in quem si immittas vas
ficile vini plenum, ita ut orificium extra aquam sit, vinum
illud statim quovis aceto fit acidius, ut idem testatur Isi-
gonus.

15.

Sycaminis lacus est, in cujus aqua qui lavantur vel qui
bibunt eam, glabri fiunt, brutis vero animalibus ungues de-
cidunt, ut narrat Isigonus.

16.

In Aliphano Italiæ puteus est profundus, cujus aqua
conspicitur quidem, verum funem si demiseris, non attingit
eam, prohibente numine quodam, ut Isigonus ait.

17.

Circa Tarracinam in Italia Isigonus ait fontem esse, My-
clæam nomine, et prope eam urbem desertam, quam incolæ
deseruerint ob multitudinem serpentium.

δ βρεῖ μὲν ἐκ πηγῆς τινος, φυλάσσεται δὲ ὑπὸ τῶν
ἐγγχωρίων. Ἐχει δὲ δύναμιν τοιαύτην· τὰ γὰρ χρι-
σθέντα ἢ βραχέντα ἐξ αὐτοῦ ζῶα ἢ σκεύη δειχθέντος
μακρόθεν πυρὸς πρὸς αὐτὰ ἐπισπᾶται καὶ παραχρῆμα
καίεται. Καλεῖται δὲ νάρθα, ἐξενεχθέντα μέντοι τῆς
χώρας ἀπόλλυσι τὴν δύναμιν, ὡς ἱστορεῖ Ἰσίγονος.
Cf. Plin. H. N. II, 105.

19.

Tzelzes Lyc. 1021 : Κραθίς, ποταμὸς Ἰταλίας,
τῶν λουομένων πυρσαίνων τὰς χαίτας, καθάπερ Ἰσί-
γονος δ ἱστορικός φησι, Σωτίων τε καὶ Ἀγαθοσθένος
οἱ φιλόσοφοι, καὶ Εὐριπίδης δ τραγικός (Troad. 227).
Ἰσίγονος] Ἡσίγονος et Ἡσίοδος codd.

ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΘΕΩΝ.

20.

Joh. Lydus De mensib. p. 274, B ed. Hase. Vide
Polemonis fragm. 102, tom. III, p. 148.

LÆTUS.

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

Tatianus Or. adv. Gr. c. 58, et ex eo Euseb. P.
E. X, 11, p. 493, B : Μετὰ δὲ τὰ Χαλδαίων τὰ Φοι-
νίκων οὕτως ἔχει. Γεγονάσι παρ' αὐτοῖς τρεῖς ἄνδρες,
Θεόδοτος, Ὑψικράτης, Μῶχος. Τούτων τὰς βίβλους
εἰς Ἑλληνίδα κατέταξε φωνὴν Λαῖτος, δ καὶ τοὺς
βίους τῶν φιλοσόφων ἐπ' ἀκριβὲς πραγματευσάμενος.
'Εν δὲ ταῖς τῶν προειρημένων δηλοῦται ἱστορίαις κατὰ
τίνα τῶν βασιλείων Εὐρώπης ἀρπαγὴν γεγονέναι, Με-

18.

Illam in Susiana aquam Medæe esse ab eaque medica-
mentis quæ urendi vim habeant infectam. Fluit e fonte, sed
cavent eam regionis incolæ. Vim habet ejusmodi : animalia
vel vasa ea inuncta vel madefacta, si ignis e longinquo
ostenditur, eum attrahunt statimque incenduntur. Vocatur
naphtha. Ceterum si e regione illa exportatur, vim suam
amittit, ut narrat Isigonus.

19.

Crathis, fluvius Italiæ, crines in eo se lavantium rufos
efficit, ut Isigonus historicus, Sotion et Agathosthenes philo-
sophi et Euripides tragicus narrant.

DE REBUS PHOENICUM.

1.

Post Chaldaeorum res Phenicum ita se habent. Fuerunt
apud eos tres viri, Theodotus, Hypsicrates et Mochus. Ho-
rum libros in græcam linguam transtulit Lætus, qui et philo-
sophorum vitas accurate conscripsit. In historiis vero isto-
rum virorum indicatur, sub quonam rege raptus Europæ

λάου τε εἰς τὴν Φοινίκην ἀφίξει καὶ τὰ περὶ Εἰραμον, ὅστις Σολομῶνι τῷ Ἰουδαίων βασιλεῖ πρὸς γάμον δούς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα καὶ ξύλων παντοδαπῶν ὕλην εἰς τὴν τοῦ νεῶ κατασκευὴν ἐδωρήσατο. Καὶ Μένανδρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς περὶ τῶν αὐτῶν τὴν ἀναγραφὴν ἐποίησατο.

Clemens Alex. Str. I, p. 140, 18, Sylb. : Εἰραμος τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Σαλομῶνι δίδωσι καθ' ὅς χρόνους μετὰ τὴν Τροίαν ἀλωσιν Μενελάου εἰς Φοινίκην ἀφίξει, ὥς φησι Μένανδρος ὁ Περγαμηνὸς καὶ Λαῖτος ἐν τοῖς Φοινικιστοῖς.

Λαῖτος] Tatianus Χαῖτος; ap. Euseb. vulgo Ἄσιτος, sed Ἄδιτος cod. C. E. F. G. I. Gaisfordii; « ΑΔΙΤΟΣ, i. e. Λαῖτος, quomodo legitur in Clem. Al. Strom. I. » *Gesd.* — ὁ καὶ] sic Euseb., καὶ ἔ in Tatiano. Vulgatæ Tatiani innitens lacunam statuit Jonsius H. ph. p. 257. « Quoniam Philo Byblius, ait, Sanchuniathonis Phœnicum theologiam in Græcum idioma transtulit, et de illustribus viris itidem scripsit, teste Suid. v. Φίλων, investigandum ulterius, annon idem Philo ceteros quoque Phœnicios scriptores quos Lætus transtulerit, ita ut legi possit *Lætus et Philo, qui accurate de philosophis scripsit.* » Quæ parum placent; certe ex Suida v. Φίλων quomodo Philonis de philosophis opus elicere possis, haud assequor. — « Diversus ab hoc Læto est Q. Ælius Lætus, præfectus sub Commodō ap. Herodian. Commod. c. 2 et Lampridium Commod. c. 5. Lætum Ægypti præfectum sub Severo imp. laudat Herodian. in Severo, Euseb. H. Eccl. VI, 2, Nicephor. H. Eccl. V, 3. » Jonsius l. l. Λαῖτος, physicus, bis memoratur a Plutarcho in Quæst. Natur. c. 2 et 6, p. 1115 et 1117 ed. Didot. Is fortasse idem qui Moschi theologica et physica transtulit.

Jam quod Phœnices istos scriptores attinet, quorum opera Lætus græca fecit, Μοσχι mentionem faciunt : Athenæus III, p. 126, A ubi : Παρὰ τοῖς τὰ Φοινικικά συγγράψαι Σουινιαῖθωνι καὶ Μωχῶ (sic) τοῖς σοῖς (Ulpiani *Tyrri*) πολίταις. Strabo XVI, p. 757 : Εἰ δὲ δεῖ Ποσειδωνίῳ πιστεῦσαι, καὶ τὸ περὶ τῶν ἀτόμων δόγμα παλαιὸν ἐστὶν ἀνδρὸς Σιδωνίου Μώχου (sic codd. plerique. Tzschuck. ed. Μόσχος), πρὸ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων γεγονότος. *Diog. L. Proæm.* 1 : Τὸ τῆς φιλοσοφίας ἔργον ἐνίοι φασιν ἀπὸ βαρβάρων εἶναι... Φοινικά τε γενέσθαι Ὡχον (scr. Μῶχον), καὶ Θρᾶκα Ζάμολξιν καὶ Λέβον Ἀτλαντα. Hinc sua habet Suidas v. Ὡχος. Præterea Mochus inter Φοινικῶν auctores recensetur ap. Joseph. Ant. Jud.

acciderit, et Menelaus in Phœnicien venerit; ibidemque narratur res Irami, qui Salomoni Judæorum regi filiam suam in matrimonium collocavit, et omne genus lignorum ad exstructionem templi donavit. Ac Menander quoque Pergamenus de iisdem rebus narrationem instituit.

I, 3, 9, et ex eo ap. Euseb. P. E. p. 415, D, Syncell. p. 43, A, Cedren. p. 11 (v. supra Histiaz fr. 2). Ceterum ex Diogenis et Strabonis locis colligas de Mocho eodem fere modo ac de Sanchoniathone statuendum esse.

De HYPsicRATE et THEODOTO Phœnicum linguæ res eorum tradentibus aliunde non constat, ac vehementer vereor ne his subsit error. — De Hypsicrate Amiseno συγγραφεῖ, vide not. ad Strabon. fragm. 13, tom. III, p. 493.

LAMISCUS SAMIUS, συγγραφεὺς, memoratur apud Palæphatum p. 268 ed. West. Vide infra fragm. Melissi.

LAOSTHENIDAS.

Diodorus V, 80, 4, de auctoribus, quos in Creticis suis secutus sit, loquens : Τοῖς γὰρ τὰ πιθανώτερα λέγουσι, αἰτ, καὶ μάλιστα πιστευομένοις ἐπηκολουθήσαμεν, ἃ μὲν Ἐπιμενίδῃ τῷ θεολόγῳ προσσχόντες, ἃ δὲ Δωσιτάδῃ καὶ Σωσικράτῃ καὶ Λαοσθενίδῃ (*Laoschernide* Poggius). — Aliunde de eo non constat. Lasthenem nobilem Cretensem, qui Demetrii Nicatoris (Demetrii Soteris f.) consiliarius fuit, novimus ex Josepho Ant. Jud. XIII, 4, 3, et Diodoro XXXIII, 4; XL, 1, 3.

LEOCRINES.

Etym. M. p. 515, 20 v. Κρίσα : Λεωκρίνης δὲ ἡγεῖται δύο εἶναι πόλεις, ἁλλήν τὴν Κρίσαν καὶ ἁλλήν τὴν Κίρραν. Ἀντίκειται δὲ ὑπὸ πολλῶν οὔτε γὰρ τῶν γεωγράφων εἰπέ τις πόλεις δύο διαφόρους, ἀλλ' οὐδὲ τῶν περιηγητῶν μόνος δὲ αὐτὸς, καὶ τοῦτο δι' ἀγνοίαν καὶ ἰδιωτισμὸν τοῦ πάθους θθεν ἱστορίαν δίδωσι διεψευσμένην.

Iramus filiam suam Salomoni elocavit, quo tempore post Trojæ excidium Menelaus in Phœnicen venit, ut ait Menander Pergamenus et Lætus in Historia Phœnicum.

— Leocrines duos statuit urbes esse, alteram Crisam, alteram Cirrham.

(LEONIDES.)

Tzetzes ad Lyc. 756 : Λεωνίδης ἐν τῷ Περὶ Ἰταλίας φησὶν ὁρος εἶναι, ἐν ᾧ πεύκας γίνεσθαι ὑπερμεγέθεις· ἐκ δὲ τούτων γίνεσθαι τοὺς φαλλοὺς, οἷς χῶνται πρὸς κουρισμόν τῶν δικτύων οἱ ἄλιεῖς.

« Stoicum a Strabon. XIV, p. 655 laudatum intelligit Meursius Rhod. 2, p. 100, qui et eundem habet, cujus praecepta symmetriarum commemorat Vitruv. praef. lib. VII. Præterea fuit *L. Byzantius* [Metrorodori f.] Ἀλίουτικῶν scriptor, laudatus ab Athenæo I, p. 13, C; Ælian. H. An. II, 6. 50. III, 18. XII, 42 et Epilog.; Apostol. Prov. XIX, 61; Suidas v. Κικιλίος; epigrammatographi duo, alter *Tarentinus*, alter *Alexandrinus*, A. Meinek. in utr. Leon. carm. Lips. 1791. Horum quis Italica scripserit difficile dictu est. » WESTERMANN. ad Voss. p. 462. Suspicio intelligendum esse Ἀλιευτικῶν scriptorem, atque titulum Περὶ Ἰταλίας corruptum esse ex : Περὶ ἁλιευτικῆς (vel π. ἁλιείας) Ἰταλίας φησιν ὁρος εἶναι κτλ. Eundem Leonidem unum Æliano et Oppiano laudat Tzetzes Hist. IV, 166.

LINUS OECALIENSIS.

Stephan. Byz. v. Οἰχαλία : Λίνος δ' ἱστορικὸς Οἰχαλιώτης ἦν. Quum plures Oecalias recenseat Stephanus, haud liquet quænam Lini fuerit patria, uti de Stephani loco agens monet Eustathius, ad II. II, 594 : Ἀδελφον δὲ διὰ ταῦτα καὶ ποίας ἦν ὁ Λίνος· φησὶ γὰρ ἡ ἱστορία, ὅτι ὁ ἱστορικὸς Λίνος Οἰχαλιώτης ἦν. Multo minus de Lino ipso constat. Ni fallor, Linus noster est Herculis magister, ὃν φασὶ τοῖς Πελασγικοῖς γράμμασι συνταξάμενον τὰς τοῦ πρώτου Διονύσου πράξεις καὶ τὰς ἄλλας μυθολογίας ἀπολιπεῖν ἐν τοῖς Ὑπομνήμασιν (Diodor. III, 67, 4).

LEPIDUS:

ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΕΠΙΤΟΜΗ.

E LIBRO PRIMO.

Stephan. Byz. : Τέγεα, πόλις Ἀρκαδίας... Λέπιδος δ' ἐν Ἱστορίας ἐπιτομῇς πρώτῳ περὶ Λακεδαιμονίων οὕτω φησι· « Χρᾶ δ' αὐτοῖς ἡ Πυθία ἐπ' Ἀρκαδίᾳ ᾤδε·

Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς; μέγα μ' αἰτεῖς· οὐ τοι δώσω.
Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανεφάγοι ἄνδρες ἔασιν,
οἱ σ' ἀποκωλύσουσιν. Ἐγὼ δέ τοι οὐ τι μεγάρῳ.
Δώσω τοι Τεγέην ποσσὶ κροτον ὀρχήσασθαι,
[καὶ καλὸν πεδίον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι].

Ἐχρῶντο δὲ καὶ πάλιν, καὶ ἀφικνεῖται αὐτοῖς τάδε·

Ἔστι τις Ἀρκαδίας Τεγέη λευρῇ ἐνὶ χώρῳ,
ἐνθ' ἀνεμοὶ πνέουσιν δύο κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
καὶ τύπος ἀντίτυπος, καὶ πῆμ' ἐπὶ πῆματι καίεται·
ἐνθ' Ἀγαμέμνονίδην κατέχει φυσίζοος αἶα,
τὸν σὺ κομισσάμενος Τεγέης ἐπιτάρροθος ἔσση·

Oraculum vide ap. Herodot. I, 66, ibique interpretes. Prioris oraculi versum ultimum ex Herodoto addidi.

2.

E LIBRO OCTAVO.

Idem : Σκοῦποι, πόλις Θράκης. Λέπιδος ἐν Ἱστορικῇ ἐπιτομῇς ὁγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σκουπηνοί.

3.

E LIBRO INCERTO.

Idem : Βουθρωτὸς, χερρόνησος περὶ Κέρκυραν... τὸ ἐθνικὸν Βουθρώτιος. Λέπιδος δὲ φησὶ διὰ τοῦ τ Βουθρώτιος.

HISTORIÆ EPITOME.

1.

Lepidus in Historiæ epitome de Lacedæmonis ita dicit : « De Arcadia Pythia Lacedæmonis hæc respondit :

Ne petis Arcadiam? Magnum petis : haud tibi tradam.
Multi apud Arcadiam vescentes glande viri sunt,
qui te rejicient. Nec vero invidero prorsus :
saltandam Tegeam planta plaudente daturus,
utque queas campum metiri fune feracem.

Postea iterum oraculum consulentes responsum acceperunt hocce :

Est quædam Arcadiæ Tegea in regione patenti :
hic duo flant venti, vi pervehemente citati ;
repulsus pulsus, noxæ superindita noxa.
Hic Agamemnonides terra omniparente tenetur ;
quo tu sublato, Tegeæ sperabere victor.

2.

Scupi, urbs Thraciæ. Lepidus octavo Epitomes historicæ. Gentile Scupeni.

3.

Buthrotus, chersonesus prope Cercyram. Gentile Butthrotius. Lepidus vero per t litteram Butthrotius.

λάου τε εἰς τὴν Φοινίκην ἀφίξει καὶ τὰ περὶ Εἰραμον, ὅστις Σολομῶνι τῷ Ἰουδαίων βασιλεῖ πρὸς γάμον δούς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα καὶ ξύλων παντοδαπῶν ὕλην εἰς τὴν τοῦ νεῷ κατασκευὴν ἰδωρήσατο. Καὶ Μένανδρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς περὶ τῶν αὐτῶν τὴν ἀναγραφὴν ἐποίησατο.

Clemens Alex. Str. I, p. 140, 18, Sylb. : Εἰραμος τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Σαλομῶνι δίδωσι καθ' ὅδς χρόνους μετὰ τὴν Τροίας ἄλωσιν Μενελάου εἰς Φοινίκην ἀφίξει, ὥς φησι Μένανδρος ὁ Περγαμηνὸς καὶ Λαῖτος ἐν τοῖς Φοινικικοῖς.

Λαῖτος] Tatianus Χαῖτος; ap. Euseb. vulgo Ἄσιτος, sed Ἄδιτος cod. C. E. F. G. I. Gaisfordii; « ΑΔΙΤΟΣ, i. e. Λαῖτος, quomodo legitur in Clem. Al. Strom. I. » *Cesd.* — ὁ καὶ] sic Euseb., καὶ ἐ in Tatiano. Vulgatæ Tatiani innitens lacunam statuit Jonsius H. ph. p. 257. « Quoniam Philo Byblius, ait, Sanchuniathonis Phœnicum theologiam in Græcum idioma transtulit, et de illustribus viris itidem scripsit, teste Suid. v. Φίλων, investigandum ulterius, annon idem Philo ceteros quoque Phœnicos scriptores quos Lætus transtulerit, ita ut legi possit *Lætus et Philo, qui accurate de philosophis scripsit.* » Quæ parum placent; certe ex Suida v. Φίλων quomodo Philonis de philosophis opus elicere possis, haud assequor. — « Diversus ab hoc Læto est Q. Ælius Lætus, præfectus sub Commodο ap. Herodian. Commod. c. 2 et Lampridium Commod. c. 5. Lætum Ægypti præfectum sub Severo imp. laudat Herodian. in Severo, Euseb. H. Eccl. VI, 2, Nicephor. H. Eccl. V, 3. » Jonsius l. l. Λαῖτος, physicus, bis memoratur a Plutarcho in Quæst. Natur. c. 2 et 6, p. 1115 et 1117 ed. Didot. Is fortasse idem qui Moschi theologica et physica transtulit.

Jam quod Phœnices istos scriptores attinet, quorum opera Lætus græca fecit, Μοσχι mentionem faciunt : Athenæus III, p. 126, A ubi : Παρὰ τοῖς τὰ Φοινικικά συγγράψαι Σουναίθωνι καὶ Μωχῶ (sic) τοῖς σοῖς (Ulpiani *Tyrri*) πολιταῖς. Strabo XVI, p. 757 : Εἰ δὲ δεῖ Ποσειδωνίῳ πιστεῦσαι, καὶ τὸ περὶ τῶν ἀτόμων δόγμα παλαιὸν ἐστὶν ἀνδρὸς Σιδωνίου Μώχου (sic codd. plerique. Tzschuck. ed. Μόσχος), πρὸ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων γεγονότος. Diog. L. Proœm. 1 : Τὸ τῆς φιλοσοφίας ἔργον ἐνίοι φασιν ἀπὸ βαρβάρων εἶναι... Φοινικά τε γενέσθαι Ὡχον (scr. Μῶχον), καὶ Θράκα Ζάμολξιν καὶ Λίβον Ἀτλαντα. Hinc sua habet Suidas v. Ὡχος. Præterea Mochus inter Φοινικῶν auctores recensetur ap. Joseph. Ant. Jud.

I, 3, 9, et ex eo ap. Euseb. P. E. p. 415, D, Syncell. p. 43, A, Cedren. p. 11 (v. supra Histiaz fr. 2). Ceterum ex Diogenis et Strabonis locis colligas de Mocho eodem fere modo ac de Sanchuniathone statuendum esse.

De HYPsicRATE et THEODOTO Phœnicum lingua res eorum tradentibus aliunde non constat, ac vehementer vereor ne his subsit error. — De Hypsicrate Amiseno συγγραφῇ, vide not. ad Strabon fragm. 13, tom. III, p. 493.

LAMISCUS SAMIUS, συγγραφεὺς, memoratur apud Palæphatum p. 268 ed. West. Vide infra fragm. Melissi.

LAOSTHENIDAS.

Diodorus V, 80, 4, de auctoribus, quos in Grecis suis secutus sit, loquens : Τοῖς γὰρ τὰ πιθανώτερα λέγουσι, αἰτ, καὶ μάλιστα πιστευομένοις ἐπιχολουθήσαμεν, ἃ μὲν Ἐπιμενίδῃ τῷ θεολόγῳ προσσχόντες, ἃ δὲ Δωσιάδῃ καὶ Σωσικράτει καὶ Λαοσθενίδῃ (*Laoschernide* Poggius). — Aliunde de eo non constat. Lasthenem nobilem Cretensem, qui Demetrii Nicatoris (Demetrii Soteris f.) consiliarius fuit, novimus ex Josepho Ant. Jud. XIII, 4, 3, et Diodoro XXXIII, 4; XL, 1, 3.

LEOCRINES.

Etym. M. p. 515, 20 v. Κρίσα : Λεωκρίνης δὲ ἡγεῖται δύο εἶναι πόλεις, ἁλλήν τὴν Κρίσαν καὶ ἁλλήν τὴν Κίρραν. Ἀντίκειται δὲ ὑπὸ πολλῶν οὔτε γὰρ τῶν γεωγράφων εἰπέ τις πόλεις δύο διαφόρους, ἀλλ' οὐδὲ τῶν περιηγητῶν μόνος δὲ αὐτὸς, καὶ τοῦτο δι' ἀγνοίαν καὶ ἰδιωτισμὸν τοῦ πάθους ἔθεν ἱστορίαν δίδωσι διεφυσμένην.

acciderit, et Menelaus in Phœnicien venerit; ibidemque narrantur res Irami, qui Salomoni Judæorum regi filiam suam in matrimonium collocavit, et omne genus lignorum ad exstructionem templi donavit. Ac Menander quoque Pergamenus de iisdem rebus narrationem instituit.

Iramus filiam suam Salomoni elocavit, quo tempore post Trojæ excidium Menelaus in Phœnicen venit, ut ait Menander Pergamenus et Lætus in Historia Phœnicum.

— Leocrines duos statuit urbes esse, alteram Crisam, alteram Cirram.

(LEONIDES.)

Tzetzes ad Lyc. 756 : Λεωνίδης ἐν τῷ Περὶ Ἰταλίας φησὶν ὁρος εἶναι, ἐν ᾧ πεύκας γίνεσθαι ὑπερμεγέθεις· ἐκ δὲ τούτων γίνεσθαι τοὺς φελλοὺς, οἷς χῶνται πρὸς κουρισμὸν τῶν δικτύων οἱ ἄλιεῖς.

« Stoicum a Strabon. XIV, p. 655 laudatum intelligit Meursius Rhod. 2, p. 100, qui et eundem habet, cujus præcepta symmetriarum commemorat Vitruv. præf. lib. VII. Præterea fuit *L. Byzantius* [Metrodori f.] Ἀλιευτικῶν scriptor, laudatus ab Athenæo I, p. 13, C; Ælian. H. An. II, 6. 50. III, 18. XII, 42 et Epilog.; Apostol. Prov. XIX, 61; Suidas v. Κυκλῖος; epigrammatographi duo, alter *Tarentinus*, alter *Alexandrinus*, A. Meinek. in utr. Leon. carm. Lips. 1791. Horum quis Italica scripserit difficile dictu est. » WESTERMANN. ad Voss. p. 462. Suspicionem intelligendum esse Ἀλιευτικῶν scriptorem, atque titulum Περὶ Ἰταλίας corruptum esse ex : Περὶ ἄλιευτικῆς (vel π. ἁλιείας) Ἰταλίας φησιν ὁρος εἶναι κτλ. Eundem Leonidem unum Æliano et Oppiano laudat Tzetzes Hist. IV, 166.

LINUS ŒCHALIENSIS.

Stephan. Byz. v. Οἰχαλία : Λίνος δ' ἱστορικὸς Οἰχαλιώτης ἦν. Quum plures Œchalias recenseat Stephanus, haud liquet quænam Lini fuerit patria, uti de Stephani loco agens monet Eustathius, ad II. II, 594 : Ἀδελφον δὲ διὰ ταῦτα καὶ ποίας ἦν ὁ Λίνος· φησὶ γὰρ ἡ ἱστορία, ὅτι ὁ ἱστορικὸς Λίνος Οἰχαλιώτης ἦν. Multo minus de Lino ipso constat. Ni fallor, Linus noster est Herculis magister, ὃν φασὶ τοῖς Πελασγικοῖς γράμμασι συνταξάμενον τὰς τοῦ πρώτου Διονύσου πράξεις καὶ τὰς ἄλλας μυθολογίας ἀπολιπεῖν ἐν τοῖς Ὑπομνήμασιν (Diodor. III, 67, 4).

LEPIDUS.

ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΕΠΙΤΟΜΗ.

E LIBRO PRIMO.

Stephan. Byz. : Τέγεα, πόλις Ἀρκαδίας... Λέπιδος δ' ἐν Ἱστορίας ἐπιτομῇς πρώτῳ περὶ Λακεδαιμονίων οὕτω φησὶ· « Χρᾶ δ' αὐτοῖς ἡ Πυθία ἐπ' Ἀρκადίᾳ ᾧδε·

Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς; μέγα μ' αἰτεῖς· οὐ τοι δώσω.
Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ βαλανεράγοι ἄνδρες ἔασιν,
οἱ σ' ἀποκωλύσουσιν. Ἐγὼ δέ τοι οὐ τι μεγάλῳ.
Δώσω τοι Τεγέην ποσσίκροτον ὀρχήσασθαι,
[καὶ καλὸν πεδίον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι].

Ἐχρῶντο δὲ καὶ πάλιν, καὶ ἀφικνεῖται αὐτοῖς τάδε·

Ἔστι τις Ἀρκαδίας Τεγέη λευρῇ ἐνὶ χώρῳ,
ἐνθ' ἀνεμοὶ πνέουσιν δύο κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
καὶ τύπος ἀντίτυπος, καὶ πῆμ' ἐπὶ πῆματι καίται·
ἐνθ' Ἀγαμεμνονίδην κατέγει φυσίζοος αἶα,
τὸν σὺ κομισσάμενος Τεγέης ἐπιτάρροθος ἔσση·

Oraculum vide ap. Herodot. I, 66, ibique interpretes. Prioris oraculi versum ultimum ex Herodoto addidi.

2.

E LIBRO OCTAVO.

Idem : Σκοῦποι, πόλις Θράκης. Λέπιδος ἐν Ἱστορικῇ ἐπιτομῇς ὁγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σκουπηνοί.

3.

E LIBRO INCERTO.

Idem : Βουθρωτὸς, γερρόνησος περὶ Κέρκυραν... τὸ ἐθνικὸν Βουθρώτιος. Λέπιδος δὲ φησὶ διὰ τοῦ τ Βουθρώτιος.

HISTORIÆ EPITOME.

1.

Lepidus in Historiæ epitome de Lacedæmonis ita dicit : « De Arcadia Pythia Lacedæmonis hæc respondit :

Me petis Arcadiam? Magnum petis : haud tibi tradam.
Multi apud Arcadiam vescentes glande viri sunt,
qui te rejicient. Nec vero invidero prorsus :
saltandam Tegeam planta plaudente daturus,
utque queas campum metiri fune feracem.

Postea iterum oraculum consulentes responsum acceperunt hocce :

Est quædam Arcadiæ Tegea in regione patenti :
hic duo flant venti, vi pervehemente citati ;
repulsus pulsus, noxæ superindita noxa.
Hic Agamemnonides terra omniparente tenetur ;
quo tu sublato, Tegeæ sperabere victor.

2.

Scupi, urbs Thraciæ. Lepidus octavo Epitomes historicæ. Gentile Scupeni.

3.

Buthrotus, chersonesus prope Cercyram. Gentile Buthrotius. Lepidus vero per ε litteram Butrotius.

LUCILLUS TARRHÆUS.

Stephan. Byz. : Τάρρα, πόλις Λυδίας, ἀφ' ἧς Λεύκιος ὁ γραμματικός. Ἐτέρα Κρήτης, ἐν ἧς Ταρραῖος Ἀπόλλων τιμᾶται. Λούκιος δ' ἦν ἀπὸ Τάρρης τῆς Κρητικῆς πόλεως· φέρεται δὲ τούτου τὰ Περὶ παροιμιῶν τρία βιβλία ἄριστα, καὶ Περὶ γραμμάτων καὶ Τεχνικά γλαφυρώτατα.

Λούκιος] Sic etiam Ammonius De diff. v. p. 9 (nisi quod Κίλλιος exhibet edit. Frelloniana). Apud reliquos et apud ipsum Stephanum v. Θεσσαλονίκη et Κάλαρνα auctor appellatur in plerisque codd. Λούκιλλος. De Proverbiis ejus v. Schneidewin. in Paræm. præf. p. xii sq. (*). Inter historicos Lu-

(*) Ammonius p. 6, 9 ed. Valcken. : Αἴνος καὶ παροιμία διαφέρει· ὁ μὲν γὰρ αἴνος ἐστὶ λόγος κατὰ ἀνάπλασιν μυθικὴν ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὡς φησι Λούκιος Ταρραῖος ἐν τῷ πρώτῳ Παροιμιῶν κτλ. Eadem Eustath. ad Il. α, p. 855, 3, ubi : ὡς Λούκιλλος ὁ Τ. ἐν πρώτῳ Περὶ παροιμιῶν. Ex eodem fonte sua habent Diogenianus, Apostolius, Arsenius in proëm. ad Prov. Vid. Leutsch. Paræmiogr. p. 178, et Schneidewin. ibid. præf. p. xiii, ubi Lucillum ipsum ea, quæ de αἴνῳ, λόγῳ, παροιμίᾳ disputavit, Chrysippo debere censet. Addit deinde : « Conciliavit autem Tarrhæus collectioni suæ celebritatem non solum excussis accurate copiis priorum, sed ipse vel peregrinationes suscepit ad explorandas fabulas et narrationes singularum urbium, templorum, locorum; vel ex peregrinatoribus res patrias scrutabatur. Scholia Platon. p. 396 Bekker. : Ἦκουσα, ὡς φησι Ταρραῖος, ἐγ χωρίων λεγόντων, ὅτι ἐν Σαρδόνι γίγνεται βοτάνη σελίνῳ παραπλησία, ἥς ὁ γευσάμενος δοκοῦσι μὲν γελῶντες, σπασμῷ δὲ ἀποδύσκειν (v. Zenob. V, 85). Adde Stephanum v. Δωδώνη, qui quæ de proverbio Δωδωναίων χαλκεῖον accurate et docte tradit, ea cum explanationibus priorum ex Tarrhæi commentariis videtur hausisse omnia : Κατὰ μέντοι τοὺς ἡμετέρους, φησὶν ὁ Ταρραῖος, ἐστὶ μὲν λαβὴ τῆς μάστιγος, οἱ δὲ ἱμάντες ἀποπεπτώκασιν. Παρὰ μέντοι τῶν ἐπιχωρίων τινὸς ἠκούσαμεν, ὡς, ἐπειπερ ἐτύπτετο μὲν ὑπὸ μάστιγος, ἤχει δ' ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὡς χειμερίου τῆς Δωδώνης ὑπαρχούσης, εἰκότως εἰς παροιμίαν περιεγένετο τὸ χαλκεῖον. » Lucilli Proverbiorum opus in compendium redegit Zenobius. Suidas v. Ζηνόβιος... ἔγραφεν ἐπιτομὴν τῶν Παροιμιῶν Διδύμου καὶ Ταρραίου ἐν βιβλίῳ τρισί. Idem significant schol. Arist. Nub. 134; schol. Arist. Rhetor. II, 42. Tzetzes Hist. VIII, 18, et ipsa Zenobiani libri inscriptio. V. Schneidewin. p. xxi. Τὰ τεχνικά γλαφυρώτατα signare videtur schol. in Dionys. Thrax ap. Bekk. An. p. 652 (Λούκιος δὲ ὁ Ταρραῖος λέγει, ὅτι τῆς τέχνης εἶδη τέσσαρα κτλ.), monente Prellero ad Polemon. p. 62. Ex opere Περὶ γραμμάτων quædam excerptuntur in Cramer. An. IV, p. 318 cl. p. 308.

DE THESSALONICE.

1.

Thessalonice, urbs Macedoniae, quæ Halia vocabatur, a Cassandro incolis frequentata, (qui nomen et indidit a Thessalonice uxore), aut a Philippo ita vocata est, quod Thessalos ibi vicerat. Lucillus vero Tarrhæus, qui librum De Thessalonice scripsit, Philippum dicit conspiciat puellam formosam ac nobilem (erat enim Iasonis ex fratre nepotis) duxisse uxorem, eamque die a puerperio vicesima

cillo locus debetur propter librum quem composuit De Thessalonice urbe, in qua diutius auctor degisse videtur. Præterea Argonautica Apollonii interpretatus est, ubi patet ex Vit. Apollonii et ex schol. ad Apoll. I, 187. 1040. 1083. 1165. Cf. Eudoc. p. 29. Eoque in negotio non tam grammaticum quam historicum et mythologum egisse ex locis citatis colligitur (cf. Weichert. Ueber d. Leb. u. d. Schften d. Apollon. p. 396). Quod ætatem scriptoris attinet, Didymo paullo antiquior, vel æqualis ejus fuisse videtur.

ΠΕΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

Stephan. Byz. : Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις ἄρα ἐκαλεῖτο Ἀλία, Κασσάνδρου κτίσμα ** ἢ ὅτι Φίλιππος τοῦ Ἀμύντου ἐκεῖ Θετταλοὺς νικήσας οὕτως ἐκάλεσε. Λούκιλλος (Λούκιος cod. Rhed.) δὲ ὁ Ταρραῖος Περὶ Θεσσαλονίκης βιβλίον ἔγραψεν, ὃς φησιν, ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην εὐπρεπὴ καὶ εὐγενή, Ἰάσονος γὰρ ἦν ἀδελφιδή, ἔγημε, καὶ τεκοῦσα τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ τῆς λοχείας τέθνηκεν· ἀναλαβὼν οὖν ὁ Φίλιππος τὸ παιδίον ἔδωκε Νίκη τρέφειν, καὶ ἐκάλεσε Θεσσαλονικὴν· ἡ γὰρ μήτηρ τοῦ παιδίου Νικασίπολις ἐκέκλητο. » Narratio mutila. Initio supplere licet : ἀπὸ Θεσσαλονίκης τῆς Κασσάνδρου γυναῖκος, οὕτω καλουμένη, ἢ ὅτι κτλ. Strabo VII, 323 : Ἡ Θεσσαλονίκη... πρότερον Θέρμη ἐκαλεῖτο, κτίσμα ἐστὶ Κασσάνδρου, ὃς ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς ἑαυτοῦ γυναῖκος, παιδὸς δὲ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ὠνόμασεν. E Stephano hausit Constantinus. Porphy. De them. II, 4, p. 51 : Ἐχει δὲ τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Φίλιππος δ' Ἀμύντου Θεσσαλοὺς ἐκεῖ νικήσας τῇ θυγατρὶ καὶ τῇ πόλει δμῶνύμωας τὸ ὄνομα ἔθετο. Etym. M. : Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις Ἀλία ἐκαλεῖτο· ἢ ὅτι Θετταλοὺς νικήσας οὕτως ἐκάλεσεν· ἢ ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην εὐπρεπὴ ἔγημε κτλ.

2.

Idem : Κάλαρνα, πόλις Μακεδονίας, ὡς Λούκιλλος ὁ Ταρραῖος. Τὸ ἐθνικὸν Καλαρναῖος.

3.

Idem : Μιέζα, πόλις Μακεδονίας, ἢ Στρυμόνιον ἐκαλεῖτο.. Τὸ ἐθνικὸν Μιεζεύς καὶ Μιεζαῖος. Οὕτω γὰρ χρη-

mortuam esse. Susceptam vero infantem a Philippo Nicæ enutriendam traditam et Thessalonicen nominatam esse. Mater infantis Nicasipolis nominabatur. »

2.

Calarna, urbs Macedoniae, ut Lucillus Tarrhæus dicit. Civis, Calarnæus.

3.

Mieza, urbs Macedoniae. Civis, Miezensis et Miezeus. Sic enim vocatur Nicanor, ut Lucillus ait.

ματίζει Νικάνωρ, καθὰ Λούσιος (Λούκιος, Λούκιλος?). Nicanor nomen scriptoris fuerit. Id enim aliorum ap. Steph. locorum cum nostro comparandorum suadet analogia.

Ceterum hæc num ex libro De Thessalonice vel ex alio opere petita fuerint, in medio relinquimus.

LYCEAS NAUCRATITA (*).

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

I.

Plinius H. N. XXXVI, c. 13, sect. 19, de labyrintho. V. Fragm. Demotelis.

2.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus XIII, p. 560, F, Dinonem secutus Nitetidem ab Amasi ad *Cyrum* missum esse, eique Cambysem peperisse narrat. V. Dinonis fr. 11.

3.

Athenæus XIV, p. 616, D : Ταχὺς δ' ὁ Αἰγυπτίως

(*) Alius est *Lyceas Argivus*, qui patræ periegesin versibus scripsit. Sæpius ejus meminit Pausanias, ut I, 13, 7 : Ταῦτα ἐς τὴν Πύρρου τελευτὴν αὐτοὶ λέγουσιν Ἀργεῖοι καὶ ὁ τῶν ἐπιχωρίων ἐξηγητὴς Λυκέας (libri h. I. Λευκέας) ἐν ἔπειν εἰρηκεν. II, 19, 4, de Bitone : ὡς δὲ Λυκέας ἐποίησεν, ἐς Νεμέαν Ἀργείων ἀγόντων θυσίαν τῇ Διὶ ὁ Βίτων ὑπὸ βώμης τε καὶ λοχῶς ταύρον ἀράμενος ἤνεγκεν. II, 22, 3, de antiquo simulacro Jovis : Λυκέας μὲν οὖν ἐν τοῖς ἔπειν ἐποίησεν Μηχανέως τὸ ἀγαλμα εἶναι Διὸς κτλ. II, 23, 8, de templo Liberti Cresii : Λυκέας δὲ λέγει κατασκευαζομένου δευτέρου τοῦ ναοῦ κεραμείαν εὐρεθῆναι σορὸν... καὶ αὐτὸν τε καὶ ἄλλους τῶν Ἀργείων ἰδεῖν ἐρη τὴν σορὸν. Cf. Preller. ad Polemon. p. 168. Ceterum idem est, nisi fallor, *Cicilius* poeta Argivus, quem περιήγησιν Ἑλλάδος scripsisse ait Eudocia Viol. p. 270. Nihil de his habet Suidas v. κικίλιος, qui Cicilio Argivo poetæ nihil nisi Ἀλιευτικά (ex Athen. p. 13, C.) tribuit. — Alium *Lyceam* in inscr. Att. v. ap. Boeckh: C. I. I, p. 298, 42.

βασιλεὺς Ἀγησίλαον σκώψας, τὸν Λακεδαιμονίων βασιλέα, δὲ ἦλθεν αὐτῷ συμμαχήσων (ἦν γὰρ βραχὺς τὸ σῶμα), ἰδιώτης ἐγένετο, ἀποστάντος ἐκείνου τῆς συμμαχίας. Τὸ δὲ σκῶμμα τοῦτ' ἦν.

᾿Ωδινεν ὁρος, Ζεὺς δ' ἐφοεῖτο, τὸ δ' ἔτεκεν μῦν.

᾿Οπερ ἀκούσας ὁ Ἀγησίλαος, καὶ ὀργισθεὶς ἔφη, « Φανήσομαί σοι ποτὲ καὶ λῶν. » ᾿Υστερον γὰρ ἀφισταμένων τῶν Αἰγυπτίων, ὡς φησι Θεόπομπος καὶ Λυκέας ὁ Ναυκρατίτης ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς, οὐδὲν αὐτῷ συμπράξας ἐποίησεν ἐκπεσόντα τῆς ἀρχῆς φυγεῖν εἰς Πέρσας.

LYSANIAS MALLOTES.

ΠΕΡΙ ΕΡΕΤΡΙΑΣ.

Plutarch. De malign. Herod. c. 24 : Ἐν δὲ τοῖς ἐφεξῆς τὰ περὶ Σάρδεις διηγούμενος (Ἡρόδοτος), ὡς ἐνῆν μάλιστα διέλυσε καὶ διελυμήνατο τὴν πρᾶξιν· ὅς μὲν Ἀθηναῖοι ναὺς ἐξέπεμψαν Ἴωσι τιμωροὺς, ἀποστᾶσι βασιλέως, ἀρχεκάκους τολμήσας προσεῖπειν, ὅτι τασαύτας πόλεις καὶ τηλικαύτας Ἑλληνίδας ἐλευθεροῦν ἐπεχείρησαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, Ἐρετριέων δὲ κομιδῇ μνησθεὶς ἐν παρέργῳ, καὶ παρασιωπήσας μέγα κατόρθωμα καὶ αἰδοῖμον. Ἦδη γὰρ ὡς ** τὴν Ἰωνίαν συγκεχυμένην, καὶ στόλου βασιλικοῦ προσπλέοντος, ἀπαντήσαντες ἔξω Κυπρίους ἐν τῷ Παμφυλίῳ πελάγει κατεναυμάχησαν· εἴτ' ἀναστρέψαντες ὀπίσω, καὶ τὰς ναῦς ἐν Ἐφέσῳ καταλιπόντες, ἐπέθεντο Σάρδεσι, καὶ Ἀρταφέρνην ἐπολιόρκουν, εἰς τὴν ἀκρόπολιν καταφυγόντα, βουλόμενοι τὴν Μιλήτου λῦσαι πολιορκίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἐπραξαν, καὶ τοὺς πολεμίους ἀνέστησαν ἐκείθεν, ἐν φόβῳ θαυμαστῷ γενομένους· πλήθους δ' ἐπιχυθέντος αὐτοῖς, ἀπεχώρησαν. Ταῦτα δ' ἄλλοι τε καὶ Λυσανίας ὁ Μαλλώτης ἐν τοῖς Περὶ Ἐρετρίας εἶρηκε.

Aliunde de hoc *Lysania* non constat. De *Lysania Cyrenæo* v. not. ad fr. 21 *Lysimachi*. De re cf.

DE REBUS ÆGYPTIORUM.

1. Tachos, rex Ægyptiorum, ludificatus Agesilaum Lacedæmoniorum regem, quum advenisset suppetias ei laturus, essetque brevi statura, regno excidit, deficiente ab illius societate Agesilao. Erat autem dicterium ejus hoc :

Parturibat mons, timebatque Juppiter : at ille peperit murem.

Quo audito iratus Agesilaus ait : « Ego vero tibi aliquando videbor esse leo. » Deinde deficientibus ab illo Ægyptiis, ut Theopompus narrat et Lyceas Naucratica in Ægyptiacis, nullam ei opem ferens Agesilaus eo adegit, ut regno excidens ad Persas confugeret.

DE ERETRIA.

Herodotus, Sardibus gesta narrans, quantum potuit

rem debilitavit atque corripuit : naves, quas Athenienses Ionibus qui a rege defecerant tutandis miserunt, ausus *malorum* vocare *initium*, quod tot tantasque Græcas urbes a barbaris liberare conarentur : Eretriensium autem obiter admodum faciens mentionem, magnumque eorum et præclarum facinus reticens ac memorabile. Jam enim turbatis Ionæ rebus, classe regia adnavigante, foras obviam euntes, Cyprios in mari Pamphylio pugna navali devicerunt. Post hæc retro conversi, navibus apud Ephesum relictis, Sardes adorti sunt, et Artaphernem, qui in arcem confugerat, obsederunt, ut Miletum obsidione liberarent : quod et consecuti sunt, hostesque mirabili terrore percussos inde amoverunt : ipsi, multitudine obrutum se iri videntes, recesserunt. Hæc quum alii, tum *Lysanias Mallothes* in opere De Eretria scriperunt.

G. Lachmeyer. De libelli Plutarchi, qui *De mal. Her.* inscribitur, auctoritate (Gotting. 1848), p. 57.

MACAREUS.

ΚΩΑΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus VI, p. 262, C : Φησὶ γὰρ Μακαρεὺς ἐν τῇ τρίτῃ Κωακῶν, ὅτι, ὁπότεν τῇ Ἡρᾷ θύωσιν οἱ Κῶοι, οὔτε εἴσεισιν εἰς τὸ ἱερὸν δοῦλος, οὔτε γεύεται τινος τῶν παρεσκευασμένων.

Idem XIV, p. 639, D : Κῶοι δὲ τούναντίον δρῶσιν, ὡς ἱστορεῖ Μακαρεὺς ἐν τρίτῃ Κωακῶν. Ὅταν γὰρ τῇ Ἡρᾷ θύωσι, δοῦλοι οὐ παραγίνονται ἐπὶ τὴν εὐωχίαν· διὸ καὶ Φύλαρχον εἰρηκέναι·

σουρινη μοῦνοι μὲν ἐλεύθεροι ἱεροεργοὶ
ἀνδράσι πρὸς κείνοισιν, ἐλεύθερον ἄμαρ ἔχοντες·
δοῦλων δ' οὔτις πάμπαν ἐσέρχεται οὐδ' ἡβαιόν.

Macareus vir Cous fuerit. De Macarei filio Nicandro, qui *Con* olim occupasse dicitur, v. Diordorus V, 81, 8. — *M. Priensis*, ap. Bæckh. C. I. II, n. 2905.; *M. Atticus*, ib. I, n. 186. — Qui sit Phylarchus ille, difficile dictu. Phylarchum historicum data occasione hosce versus attulisse, atque hunc a Co viro de rebus Coicis laudari, parum verisimile et paullo longius petitum est. Phylarchum vero poetam non novimus. Si notum veteris poetæ nomen desideras, scribi possit : Διὸ Κρεώφυλον Χῖτον εἰρηκέναι που (in Heraclea) : « Σεῦ, Ἡρῇ, μοῦνοι. — σουρινη] sic cod. A. Dindorfii; σοῦριτ, B; σοῦριοι, P. σοῦριοι of UL. Dalecampius conj. Νισύριοι. Scilicet quum Nisyrum insulam a Co insula abruptam olim esse dicant Strabo X, p. 489, Apollodor. I, 6, 2, 5, poetica licentia Nisyrios pro Cois nominari potuisse Schweighauserus putat, ac probabile esse in utraque insula eosdem mores obtinuisse; addit post vocem Νισύριοι interpungendum esse, quippe quæ ex antecedentibus pependerit. Villebrunius scribi vult Νισυρίοις... κἀνδράσι. Præstaret certe scribere : Νισυρίη sc. δεῶ.

DE REBUS COORUM.

1.

Dicit Macareus tertio libro Coacorum : « Quum Junoni sacra faciunt Coi, non ingreditur templum servus, nec gustat quidquam eorum quæ apparta sunt. »

Coi contrarium faciunt, ut narrat Macareus, tertio libro Rerum Coacarum. Nam, quando Junoni sacra faciunt, servis non licet ad epulas accedere : quare etiam Phylarchum, ait, dixisse :

Junoni soli quidem liberi sacris operantur

MALACUS.

ΩΡΟΙ ΣΙΦΝΙΩΝ.

Athenæus VI, p. 267, A : Μάλακος δ' ἐν τοῖς Σιφνίων Ὀροῖς ἱστορεῖ, ὡς τὴν Ἐφεσον δοῦλοι τῶν Σαμίων ὥκισαν, χίλιοι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, οἱ καὶ τὸ πρῶτον ἀποστάντες εἰς τὸ ἐν τῇ νήσῳ ὄρος, κακὰ πολλὰ ἐποιοῦν τοὺς Σαμίους. Ἐτεῖ δὲ ἔκτω μετὰ ταῦτα ἐκ μαντείας οἱ Σάμιοι ἐσπέισαντο τοῖς οἰκέταις ἐπὶ συνθήκαις, καὶ ἀθῶοι ἐξελθόντες τῆς νήσου, ἐκπλεύσαντες κατέσχον τὴν Ἐφεσον, καὶ οἱ Ἐφέσιοι ἐκ τούτων ἐγένοντο.

Respicit hunc locum Eustathius ad II. XVII, 37, p. 1093, 58 : Μνηστέον καὶ τοῦ μαλακὸς δυνάτονου ἐπιθετικοῦ, καὶ τοῦ Μάλακος προπαροξυτόνου κυρίου. Ἱστορικὸς δὲ ἦν ἐκεῖνος, ὡς ἱστορεῖ ὁ δειπνοσοφιστής. Hunc *Malacum* Reinesius in Suppl. suspicatur esse *Apollonium Malacum*. Verum cur Alabandensis rhetor et sophista, qui Rhodi docuit (v. Strabo XIV, p. 655 et p. 560; Plut. Cicer. c. 4; Quintil. XII, 6, 7; Cic. De orat. I, 17. Westermann. *Gesch. d. Bereds.* 81, 9) Siphniorum Annales condendas sibi selegerit, haud assequor. Præterea novimus Aristodemum Malacum, Cumarum tyrannum, quem simpliciter *Malacum* dicit Diordorus VII, 10. Neque Μαλακὸς ille Æolus dux, cuius Strabo meminit (XIII, p. 582), quoad nomen, quidquam a Malaco differt (V. fragm. Chron. p. 174.) Siphnio autem homini nomen istud, si ludere velles, accommodatissimum dicere liceret : Διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. σιφνιάσαι οὖν τὸ σκιμαλιάσαι (Hesych. v. σιφνιάζειν. Rem disertius etiam effert Paræmiographus ap. Leutsch. et Schneidew. Append. IV, 73, p. 452). Cui locutioni proverbiali originem dedisse videntur divitiæ Siphniorum et nata inde lascivia. De insulæ opulentia ejusque fonte, metallis, vide Herodotum III, 57, et Pausaniam X, 11, 2. Quæ h. l. de Ephesi originibus traduntur, ab aliorum narratione et a vero, opinor, longe recedunt.

apud illos homines : soli, inquam, liberi :
servorum vero nullus ingreditur, ne minimum quidem.

ANNALES SIPHNIORUM.

Malacus in Siphniorum Annalibus narrat, conditam esse Ephesum a servis Samiis, mille numero : qui, postquam primum in montem secessissent, qui in insula est, multis malis Samios affecerant. Sexto vero post anno oraculi monitu Samii pacem certis legibus cum eis composuerunt et illi illæsi insula abeuntes, Ephesum navibus appulerunt : ex eisque ortum cepere Ephesi.

MARCELLUS.

ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ.

1

Schol. Platon. Tim. ed. Bekk. p. 427 : 'Η δὲ νῆσος] Ὅτι μὲν ἐγένετο τοιαύτη τις νῆσος καὶ τηλικαύτη, δηλοῦσι τινες τῶν ἱστορούντων τὰ περὶ τῆς ἔξω θαλάσσης· εἶναι γὰρ ἐν τοῖς αὐτῶν χρόνοις ἐπὶ τὰς μὲν νήσους ἐν ἐκείνῳ τῷ πελάγει Περσεφόνης ἱεράς, τρεῖς μὲν ἄλλας ἀπλέτους, τὴν μὲν Πλούτωνος, τὴν δὲ Ἀμμωνος, μέσση δὲ τούτων ἄλλην Ποσειδῶνος χιλιῶν σταδίων τὸ μέγεθος. Καὶ τοὺς οἰκοῦντας ἐν αὐτῇ μνήμην ἀπὸ τῶν προγόνων διασώζειν περὶ τῆς Ἀτλαντίδος, ὅντως γενομένης νήσου ἐκεῖ παμμεγεθεστάτης, ἣν ἐπὶ πολλὰς περιόδους δυνάστευσαι πασῶν τῶν ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ πελάγει νήσων, Ποσειδῶνος καὶ αὐτὴν οὔσαν ἱεράν. Ταῦτα μὲν οὖν Μάρκελλος ἐν τοῖς Αἰθιοπικοῖς γέγραπεν, ἡμεῖς δὲ ἀπὸ τῶν Πρόκλου ἐξελόντες παρεθέμεθα.

2.

Schol. Plat. Tim. p. 426 ed. Bekk., de Atlante monte : Καὶ γὰρ τοῦ αἰθέρος αὐτοῦ λέγει Μάρκελλος τὴν τοῦδε ψαύειν κορυφὴν, καὶ σιχὴν ἐκπέμπειν ἄχρι πεντακισχιλίων σταδίων· ἀπὸ γὰρ ὅ' ὥρας ἡμερινῆς κρύπτεσθαι τὸν ἥλιον ὑπ' αὐτοῦ μέχρι τελέας καταδύσεως.

MEGACLES.

(MEGACLIDES.)

ΠΕΡΙ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

Athenæus X, p. 419, A : Μάνιος δὲ Κούριος, ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐπὶ γογγυλίσι διεβίω πάντα τὸν χρόνον· καὶ Σαβίνων αὐτῷ πολὺ χρυσίον προσπεμπόντων, οὐκ ἔφη δεῖσθαι χρυσοῦ, ἕως ἂν τοιαῦτα δειπνῇ. Ἱστορεῖ δὲ ταῦτα Μεγακλῆς δὲ τῷ Περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν.

ÆTHIOPICA.

Revera exstitisse ejusmodi insulam nonnulli qui de mari extero scripserunt, prodidere. Esse nempe etiam ipsorum temporibus septem insulas in eo mari Proserpinæ sacras, et alias tres ingentes, quarum una Plutonis, altera Ammonis, et tertiam, inter illas mediam, Neptuni sit, mille stadiorum circuitu. Incolas ejus acceptam a majoribus servare memoriam Atlantidis insulæ, ut quæ revera ibi fuisset insula quam maxima, et per multas annorum periodos omnibus Atlantici maris insulis imperans, et ipsa quoque Neptuno sacra. Hæc igitur Marcellus in Æthiopicis scripsit, nos vero e Procli Commentariis apponimus.

Megaclem hunc Jonsius (Scr. Hist. ph. IV, p. 259) et Fuhrius (ad Dicæarch. p. 63 n. 35) eundem esse putant cum Megaclide peripatetico, qui Περὶ Ὀμήρου scripsit. Quod præter necessitatem fieri censet Westermannus ad Voss. H. Gr. p. 419. Laudatur ap. schol. Ven. ad Il. π, 140 : Μεγακλείδης ἐν β' Ὀμήρου (ἐν β' περὶ Ὀμήρου Schweigh. ad Athen. p. 513, B) προοικονομεῖσθαι φησιν Ὀμηρον τὴν ὁλοποιῖαν. — Eustath. in Il. α, p. 84 : Πausanίας δὲ καὶ Ἀτλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκείois λεξικοῖς φασὶν ὅτι Μετακλείδης (Μεγακλείδης, addito : ἐν τοῖς Περὶ Ὀμήρου, Suidas v. Ἀθηναίαις, ubi eadem) αἰτίαν φησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίαις τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ κατασχύνουσιν. Ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσται ἥτοι Ἀττικαὶ γυναῖκες, Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὲ ἐπενοήθη καὶ τὸ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίην καλεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν Ἀθηναῖν. Eadem etiam Hesych. v. Ἀθηναῖ. Cf. Fuhr. ad Dic. p. 190. — Schol. ad Il. x, 274 : Μεγακλείδης, ὅτι μαντικῶς ταῦτα ἐποίησεν. — Ad Il. χ, 37 : M. φησὶ ταῦτα πάντα πλάσματα εἶναι. — Ad Il. χ, 205 : M. πλάσμα εἶναι φησὶ τοῦτο τὸ μονομάχιον. — Ad Il. ε', 640 : Μενεκλῆς (Μεγακλῆς;) φησὶν ἐψεύσθαι τὴν ἐπὶ Ἴλιον στρατείαν, sc. Ἡρακλέους. Semel laudatur in schol. Odys. ζ, 106. Athenæus II, p. 512, E : Διόπερ καὶ Μεγακλείδης ἐπιτιμαῖ τοῖς μεθ' Ὀμηρον καὶ Ἡσίοδον ποιηταῖς, ὅσοι περὶ Ἡρακλέους εἰρήκασιν, ὥς στρατοπέδων ἡγεῖτο, καὶ πόλεις ἤρει· ὅς μεθ' ἡδονῆς πλείστης τὸν μετ' ἀνθρώπων βίον διετέλεσε, πλείστας μὲν γυναῖκας γήμας, ἐκ πλείστων δὲ λάθρα παρθένων παιδοποιησάμενος. Εἴποι γὰρ ἂν τις πρὸς τοὺς οὐ ταῦτα παραδεχομένους, Πόθεν, ὦ οὔτοι, τὴν περὶ τὰς ἐδωδὰς αὐτῷ σπουδὴν ἀνατίθετε; ἢ πόθεν παρῆλθεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ τῆς λοιδαίας κύλικος μηδὲν ὑπολείπεσθαι, εἰ μὴ τὰ περὶ τὰς ἡδονὰς ἐδοκίμαζεν; ἢ διὰ τί τὰ θερμὰ λουτρὰ τὰ φαινόμενα ἐκ τῆς γῆς πάντες Ἡρακλέους φασὶν εἶναι ἱερά; ἢ διὰ τί τὰς μαλακὰς στρωμνὰς Ἡρακλέους κοίτας εἰώθασιν καλεῖν, εἰ κατεφρόνει τῶν ἡδέως ζώντων; Τοῦτον οὖν, φησὶν, οἱ νέοι ποιηταὶ κατασκευάζουσιν ἐν ληστοῦ σχήματι μόνον περιπορευόμενον, ξύλον ἔχοντα καὶ λεοντῆν καὶ τόξα· καὶ ταῦτα πλάσαι πρῶτον Στῆ-

2.

Atlantis montis verticem Marcellus ait attingere ipsum ætherem, atque umbram in stadia quinque mille projicere; ab nona diei hora solem eo abscondi usque dum prorsus occiderit.

DE VIRIS ILLUSTRIBUS.

Manius Curius, Romanorum dux, constanter nonnisi raparum esu vitam sustentavit : ad quem quum Sabini magnam auri vim misissent ; auro sibi nil esse opus, ait ille, quamdiu talia cœnaret. Narrat hoc Megacles, in libro De viris illustribus.

σίχορον τὸν Ἱμεραῖον. Καὶ Ξάνθος δ' ὁ μελοποιός, πρεσβύτερος ὢν Στῆσιχοῦ, ὥς καὶ αὐτὸς ὁ Στῆσιχορος μαρτυρεῖ, ὥς φησιν ὁ Μεγακλείδης, οὐ ταύτην αὐτῷ περιτίθῃσι τὴν στολὴν, ἀλλὰ τὴν Ὀμηρικὴν. Πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στῆσιχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστέϊαν καλουμένην. Ἀντισθένης δὲ, τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν εἶναι φάσκων, προσέθηκε τὴν ἀμεταμέλητον. Ὁ δὲ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ Ὀδυσσεὺς ἡγεμὼν δοκεῖ γεγενῆσθαι Ἐπικούρῳ τῆς πολυθρῦλότητος ἡδονῆς... Ὁ δὲ Μεγακλείδης φησὶ, τὸν Ὀδυσσεά, καθομιλοῦντα τοὺς καιροὺς ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν ὁμοίῃς τοῖς Φαίαιζιν εἶναι, τὸ ἀβροδίαιτον αὐτῶν ἀσπάζεσθαι, προπυθόμενον τοῦ Ἀλκίνου.

Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαΐς τε φίλη κίθαρίς τε χοροὶ τε,
εἰματά τ' ἐξημοιβὰ λωστρά τε θερμά καὶ εὐναί.

Μόνως γὰρ οὕτως ὥψῃθι ὢν ἡλπιζε μὴ διαμαρτεῖν.

Præterea ap. Tatianum Adv. gent. p. 166 (Euseb. P. E. p. 492) inter eos qui de Homeri genere, patria, carminibus scripserint, recensetur Μεγακλείδης τε καὶ ὁ Χαμαιλέων οἱ περιπατητικοί : quo loco Reinesius in Supplem. ad Voss. (v. Westermann. p. 465) scribi voluit Ἡρακλείδης. Idem conjecerat Welckerus in *Cycl.* p. 189 n. 280, læsitans tamen propter reliquos locos, ubi Μεγακλείδης excitatur.

MELANTHIUS.

ΑΤΘΙΣ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Harpocratio v. Γρυπάνιον : Μελάνθιος ἐν β' Ἀτθίδος εἰπὼν σεισμὸν γεγενῆσθαι φησί. « Καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ. »

ΑΤΘΙΣ.

1.

Melanthius in secundo Atthidis de terræ motu loquens ait : « Et flexa terra est. »

DE MYSTERIIS ELEUSINIIS.

2.

Apollodorus in libro De diis, Hecatæ, ait, nullum (τρίγλῃν) sacrificari, ob nominis congruentiam : triformis enim hæc dea est. Melanthius vero in libro De Eleusiniis mysteriis, et nullum et mænidem Hecatæ sacros esse ait ; quoniam etiam marina dea Hecate est.

3.

Mos erat vestem, qua indutus aliquis initiatus erat, in

Ex Harpocr. sua habent Suidas et auctor Etym. M. p. 242, 13.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ.

2.

Athenæus VII, p. 325, C : Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τοῖς Περὶ θεῶν τῇ Ἑκάτῃ φησὶ θύεσθαι τρίγλῃν, διὰ τὴν τοῦ ὀνόματος οἰκειότητα : τρίμορφος γὰρ ἡ θεός. Μελάνθιος δ' ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ἑλευσίνι μυστηρίων, καὶ τρίγλῃν καὶ μαινίδα, ὅτι καὶ θαλάττιος ἡ Ἑκάτη.

3.

Schol. Aristoph. Plut. 845 : Ἔθος γὰρ ἦν, ἐν οἷς τις (ἱματίοις) μυθηθεῖ, εἰς θεοῦ τινος (ταῦτα) ἀνατιθέναι, ὥσπερ δηλοῖ καὶ Μελάνθιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων. « Πάτριόν ἐστι ταῖς θεαῖς ἀνιερῶν καὶ τὰς στολὰς τοὺς μύστας, ἐν αἷς τύχοιεν μυθέντες. » Hinc sua habet Eudocia p. 297.

4.

Schol. Aristoph. Avv. 1073 : Οὔτος (sc. Διαγόρας ὁ Μήλιος) μετὰ τὴν ἀλωσιν Μήλου ὤκει ἐν Ἀθήναις, τὰ δὲ μυστήρια ἡτέλειζεν, ὥς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς τελετῆς. Τοῦτο οὖν ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, ὥς φησι Μελάνθιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων.

5.

Ibid. : Μελάνθιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων προφέρεται τῆς χαλκῆς στήλης καὶ ἀντίγραφον, ἐν ᾗ ἐπεκήρυξαν καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς [μη?] ἐκδιδόντας Πελλανεῖς, ἐν ᾗ γέγραπται καὶ ταῦτα : ἔαν δέ τις ἀποκτείνῃ Διαγόραν τὸν Μήλιον, λαμβάνειν ἀργυρίου τάλαντον· ἔαν δέ τις ζῶντα ἀγάγῃ, λαμβάνειν δύο. Cf. Crateri fr. 9, tom. II, p. 621.

dei alicujus templum dedicari, uti declarat Melanthius in libro De mysteriis : « Mos a majoribus acceptus est vestem, in qua aliquis initiatus est, consecrari deabus. »

4.

Diagoras Melius post Melum captam Athenis habitans mysteria villipendebat, adeo ut multos ab initiatione averteret. Quare edictum illud in eum præconis voce Athenienses promulgarunt, atque stelæ æneæ inscripserunt, ut Melanthius ait in libro De mysteriis.

5.

Melanthius in libro De mysteriis decreti, quod contra Diagoram columnæ æræ inscriptum erat, apographum affert. In eo proscripserunt tum Diagoram tum Pellanenses (non) dedentes eum. Inter alia etiam dictum ibi hoc erat : Si quis occidisset Diagoram Melium, argenti talentum ; si quis vero vivum adduxisset, duo talenta accepturum esse.

MELANTHIUS PICTOR.

ΠΕΡΙ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ.

Diog. L. IV, 18 : Καὶ ὅλως ἦν τοιοῦτος (Polemo philosophus), ὅσον φησι Μελάνθιος ὁ ζωγράφος ἐν τοῖς Περὶ ζωγραφικῆς· φησὶ γὰρ δεῖν αὐθαδεῖαν τινα καὶ σκληρότητα τοῖς ἔργοις ἐπιτρέχειν, ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τοῖς ᾄθεσιν.

Melanthium pictorem Plinius quoque memorat inter auctores ex quibus lib. XXXV corraserit. Floruit hic Pamphilus discipulus post Apellem celeberrimus Ol. 104—112. V. Plinius XXXV, 10, 36, 7, 32; Quintilian. XII, 10; Plutarch. Arat. c. 12 et 13. Müller. *Handb. d. Archæol.* 139, 2; cf. 140, 4. — De Melanthio poeta, Philoclis filio, Cimonis amico, v. Bode *Gesch. d. ion. Lyr.* p. 263 et Meinek. *Histor. crit. Com.* p. 205. 59. Alios hujus nominis vide ap. Fabric. in. B. Gr. et in Steph. *Thes. s. h. v.*

MELISSEUS.

ΔΕΛΦΙΚΑ.

Schol. Hesiod. Opp. p. 32 ed. Gaisd. : Ἡ μὲν Πιερία (urbs Bæotizæ) πρότερον ὑπὸ Πιέρου κτισθεῖσα τοῦ Μεθώνης ἀδελφοῦ, πατὴρ δὲ Αἰνίου, Πιερία ἐκέκλητο· ὕστερον δὲ Λύγκος ἐκλήθη, ἥς καὶ τὴν ἀρχὴν ἔσχεν Ἀίρεπος, ὁ πρεσβύτατος τῶν Ἡμαθίωνος παίδων, καθὰ Μελισσεὺς φησιν ὁ τὰ Δελφικὰ συνταξάμενος.

Eadem in *Histor. Tzetz.* VI, 631. Μελισσεὺς, rex Chersonesi Cariæ, memoratur ap. Diodor. V, 61, rex Cretæ mythicus ap. Apollodor. I, 2, 6; Hygin. *Poet. astr.* II, 13; Lactant. *Inst.* I, 22. *Melissus Euboicus, qui omnium physiologorum sententias disputavit*, laudatur ap. Fulgentium *Myth.* II, 16, ubi de Jove in cygnum converso. Eundem citat Palæphatus *Incred. init.* p. 268 West. : Ἀεὶ

DE PICTURA.

Omnino Polemo ejusmodi fuit qualem describit Melanthius pictor in libris De pictura. Ait enim oportere contumaciam quandam atque duritiem operibus impressam esse, itemque moribus.

DELPHICA.

Pieria olim a Piere Methones fratre, Lini patre, condita Pieria vocabatur; postea vero Lyncus appellata est. Ejus imperium tenuit Aeropus, ex filiis Emathionis natu maximus, sicuti Melisseus ait qui Delphica composuit.

δ' ἔγωγε ἐπαινῶ τοὺς συγγραφῆας Μέλισσον καὶ Ἀαμίσκον τὸν Σάμιον (Lamiscum Pythagoreum in Archytæ epist. ad Dionysium tyrannum habes ap. Diogen. L. III, 22), ἐν ἀρχῇ λέγοντας, « Ἔστιν δ' ἐγένετο καὶ νῦν ἔσται (ἔστι νῦν δ' ἐγ. x. ἔσται scrib. vult Voss.). De Melisso Samio philosopho, Parmenidis discipulo, satis constat. De Melissis grammaticis, qui latine scripserunt, v. Sueton. De clar. gr. c. 3. 21; Plinius H. N. VII. IX. X. XI. XXXV; Ovid. Ex Pont. IV, 16, 20 ibiq. Heins.; Lindemann. ad Pomp. Comm. p. 426; Osann ad Apulej. De orthogr. p. 70; Servius ad Virg. IV, 146 etc., Donat. Vit. Virg.; A. Gellius XVIII, 4

MELITO.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΓΕΝΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

Harpocrat. : Κάθετος, ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἀμνός. Λυσίας ἐν τῷ Κατὰ Τελάμωνος. Διελέχεται περὶ τοῦ καθέτου Μελίτων ἐν α' Περὶ τῶν Ἀθήνησι γενῶν. Cf. Suidas, et Photius qui addit : Σημαίνει δὲ καὶ βούν τινα καθιέμενον εἰς τὴν θάλασσαν ἐπὶ θυσίᾳ τῷ Ποσειδῶνι. Cf. Diodor. IV, 23, 4, 2, ibique Wesseling.

MENANDER EPHESIUS.

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

Josephus C. Apion. I, 18 : Ἀλλὰ πρὸς τούτῳ παραθήσομαι Μένανδρον τὸν Ἐφέσιον. Γέγραφε δὲ οὗτος τὰς ἐφ' ἐκάστου τῶν βασιλέων πράξεις παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ βαρβάροις γενομένας, ἐκ τῶν παρ' ἐκείνοις ἐπιχωρίων γραμμάτων σπουδάζας τὴν ἱστορίαν μαθεῖν. Γράφων δὲ περὶ τῶν βεβασιλευκότων ἐν Τύρῳ, ἔπειτα γε-

DE ATHENIENSIVM GENTIBUS (SACERDOTALIBUS).

Κάθετος, agnus qui in mare dimittitur. Lysias in oratione Contra Telamonem. Dissertuit de hoc agno Melito in primo libro De gentibus Atheniensium.

DE REBUS PHOENICUM.

Sed huic Menandrum Ephesium adjungam. Is autem res singulorum regum tempore apud Græcos Barbarosque gestas memoriæ mandabat, ex vernaculis cujusque provinciæ vel gentis actis studens historie veritatem cognoscere. De iis itaque qui in Tyro regnarunt scribens, quo loco deve-

νόμενος κατὰ τὸν Εἰρώμον, ταῦτα φησί· « Τελευτήσαντος δὲ Ἀδιβάλου, διεδέξατο τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εἰρώμος, ὃς βιώσας ἔτη πεντήκοντα τρία ἐβασίλευσεν ἔτη τριάκοντα τέσσαρα. Οὗτος ἔγινωκε τὸν εὐρύχωρον τὸν τε χρυσοῦν κίονα τὸν ἐν τοῖς τοῦ Διὸς ἀνέθηκεν, ἔτι τε ὕλην ξύλων ἀπελθὼν ἔκοψεν ἀπὸ τοῦ λεγομένου ὄρους Λιδάνου, κέδρινα ξύλα εἰς τὰς τῶν ἱερῶν στέγας, καθελὼν τε τὰ ἀρχαῖα ἱερὰ καινοῦς ὠκοδόμησε, τὸ τε τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστάρτης τέμενος ἀνιέρυσεν, καὶ τὸ μὲν τοῦ Ἡρακλέους πρῶτον ἐποιεῖσθετο ἐν τῇ Περιτίῳ μηνί, ἔπειτα τὸ τῆς Ἀστάρτης, ὁπότε Τιτυοῖς ἐπεστράτευσεν μὴ ἀποδιδῶσι τοὺς φόρους, οὓς καὶ ὑποτάξας ἑαυτῇ πάλιν ἀνέστρεψεν. Ἐπὶ τούτου δέ τις ἦν Ἀδδῆμονος παῖς νεώτερος, ὃς ἐνίκα τὰ προβλήματα, ἃ ἐπέτασσε Σολομὼν ὁ Ἱεροσολύμων βασιλεὺς. » Ψηφίζεται δὲ ὁ χρόνος ἀπὸ τούτου τοῦ βασιλείως ἄχρι τῆς Καρχηδόνας κτίσεως οὕτως· « Τελευτήσαντος Εἰρώμου διεδέξατο τὴν βασιλείαν Βαλεάζαρος ὁ υἱὸς, ὃς βιώσας ἔτη τεσσαράκοντα τρία ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ. Μετὰ τούτον Ἀδδαστάρτος ὁ αὐτοῦ υἱὸς βιώσας ἔτη εἴκοσι ἐννέα ἐβασίλευσεν ἔτη ἐννέα. Τούτων οἱ τῆς τροφῆς αὐτοῦ υἱοὶ τέσσαρες ἐπιβουλεύσαντες ἀπώλεσαν, ὧν ὁ πρεσβύτερος ἐβασίλευσεν ἔτη δώδεκα. Μεθ' οὗς Ἀσταρτος ὁ Δελαιαστάρτου, ὃς βιώσας ἔτη πεντήκοντα τέσσαρα ἐβασίλευσεν ἔτη δώδεκα. Μετὰ τούτον ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀσέρυμος βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ πενήκοντα ἐβασίλευσεν ἔτη ἐννέα. Οὗτος ἀπώλετο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Φέλητος, ὃς λαβὼν τὴν βασιλείαν ἤρξε μῆνας ὀκτώ, βιώσας ἔτη πενήκοντα. Τούτων ἀνείλεν Εἰθώβαλος ὁ τῆς Ἀστάρτης ἱερεὺς, ὃς βασιλεύσας ἔτη τριάκοντα ὅσο ἐβίωσεν ἔτη ἐξήκοντα ὀκτώ. Τούτον διεδέξατο

Βαδέζωρος υἱὸς, ὃς βιώσας ἔτη τεσσαράκοντα πέντε ἐβασίλευσεν ἔτη ἕξ. Τούτου διάδοχος γέγονε Μάτγηνος ὁ υἱὸς, ὃς βιώσας ἔτη τριάκοντα δύο ἐβασίλευσεν ἔτη ἐννέα. Τούτου διάδοχος γέγονε Φυγμαλίον, βιώσας ὃ ἔτη πενήκοντα ἕξ ἐβασίλευσεν ἔτη τεσσαράκοντα ἑπτὰ. Ἐν δὲ τῷ ἐπ' αὐτοῦ ἐβδόμῳ ἔτει ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ φυγοῦσα ἐν τῇ Λιδύῃ πόλιν ὠκοδόμησε Καρχηδόνα. » Συνάγεται δὴ πᾶς ὁ χρόνος ἀπὸ τῆς Εἰρώμου βασιλείας ἄχρι Καρχηδόνας κτίσεως ἔτη ρνέ' μῆνες ἧ'. Ἐπεὶ δὲ δωδεκάτῳ ἔτει τῆς Εἰρώμου βασιλείας ἐν Ἱεροσολύμοις ὠκοδομήθη ὁ ναὸς, γέγονεν οὖν ἀπὸ τῆς οἰκοδομήσεως τοῦ ναοῦ ἄχρι Καρχηδόνας κτίσεως ἔτη ἑκατὸν τεσσαράκοντα τρία, μῆνες ὀκτώ. Τῆς μὲν οὖν παρὰ Φοινίκων μαρτυρίας τί δεῖ προσθεῖναι πλείω; βλέπεται γὰρ τάληθες ἰσχυρῶς ὠμολογημένον. Καὶ πολὺ δόηπου προάγει τῆς τοῦ νεῶ κατασκευῆς ἡ τῶν προγόνων ἡμῶν εἰς τὴν χώραν ἀφίξις· ὅτε γὰρ αὐτὴν πᾶσαν πολέμῳ παρέλαβον, τότε τὸν νεῶν κατεσκευάσαν. Καὶ ταῦτα σαφῶς ἐκ τῶν ἱερῶν γραμμάτων ὑπ' ἐμοῦ δεδῶλται διὰ τῆς Ἀρχαιολογίας. V. Scaliger. De em. temp. App. p. 5.

Josephum negligenter exscripsit Theophilus Ad Autolyc. III, 31. Post Berosum, Manethonem, Apollonium Ægyptium et Josephum, etiam *Menandrum Ephesium* inter fontes suos recitat Junior Philosophus in Descriptione totius orbis, cap. 2. Ex eodem Menandro fluxerint sequentia :

(2.)

Idem ib. I, 21 : Ταῦτα σύμφωνον ἔχει ταῖς ἡμετέραις βίβλοις τὴν ἀλήθειαν. Γέγραπται γὰρ ἐν αὐταῖς ὅτι Ναβουχοδονόσορος ὀκτωκαίδεκάτῃ τῆς αὐτοῦ βασι-

nit ad Hiromum regem, ista dicit : « Abibalo vita functo, Hiromus filius ejus regnum accepit, qui regnavit annos xxvii, vita ad annum liii producta. Hic aggere Vastum qui dicitur locum exæquavit, prætereaque auream columnam in Jovis templo collocavit; et ad lignorum silvam profectus, e monte Libano appellato construendis templorum tectis cedros excidit; demolitusque antiqua delubra, nova templa ædificavit, Herculisque et Astartæ fana consecravit, primūque Herculis templum fecit in mense Peritio, deinde Astartæ, quando bellum movit adversus Tityos, quod tributa non solverent : quos quum sibi etiam iterum subjecisset, reversus est. Hujus ætate quidam Abdemonis filius junior clarebat, qui problemata, quæ Solomon rex Hierosolymorum explicari jussit, ingenio semper superabat. » Supputatur vero tempus ab hoc rege usque ad constructionem Carthaginis, hoc modo : « Hiromo defuncto, in ejus regnum successit Baleazarus filius, qui, quum vixisset annis xliii, septem regnavit annis. Post hunc Abdastratus illius filius vita exacta annorum xxix regnavit novem. Hunc nutricis suæ filii quattuor insidiis peremerunt, quorum senior regnavit annis xii. Post quos Astartus filius Delastarti regnavit, qui vixit annis liv, regnavit annis xii. Post hunc frater ejus Aserymus, qui vixit annis liv, regnavit annis novem. Hic a fratre Phelete interfectus est, et regno suscepto mensibus imperavit octo, quum vixisset annis l. Hunc

interfecit Ithobalus Astartæ sacerdos, qui, quum vixisset annis lxviii, regnavit annis xxxii. Huic successit Badezorus filius, qui, quum vixisset annis quadraginta quinque, regnavit annis sex. Huic successor factus est Matgenus ejus filius, qui quum vixisset annis xxxii, novem regnavit annis. Huic successit Pygnalion, qui vixit annis lvi, et regnum tenuit xlvii. Hujus regni anno septimo soror ejus *Dido*, fuga elapsa, in Libya civitatem condidit Carthaginem ». Itaque colligitur omne tempus a regno Hiromi usque ad conditam Carthaginem, ad annos clv et menses vii. Quum vero anno xii Hiromi regis in Hierosolymis ædificatum sit templum, fluxit igitur a templi conditu usque ad constructionem Carthaginis tempus annorum cxliii, mensium viii. Et Phœnicum quidem testimoniis quid opus est plura adscribere? cernitur enim veritas valde comprobata. Et multum videlicet constructionem templi præcedit progenitorum nostrorum in hanc regionem adventus : quum enim eam universam debellasset, tum demum templum ædificare cœperunt. Et hac aperte ex sacris literis a me declarata sunt in Antiquitatum libris.

2.

Atque hæc narratio consentientem habet cum nostris scripturis veritatem. Proditum enim in illis est, Nabuchodonosorum anno regni sui decimo octavo templum nostrum diruissse, ejusque excidium totos quinquaginta annos du-

λείας ἔτει τὸν παρ' ἡμῖν ναὸν ἡρῆμωσε, καὶ ἦν ἀφανὴς ἐπὶ ἑτῇ πεντήκοντα· δευτέρῳ δὲ τῆς Κύρου βασιλείας ἔτει τῶν θεμελίων υποβληθέντων, δευτέρῳ πάλιν τῆς Δαρείου βασιλείας ἀπετελέσθη. Προσθήσῃ δὲ καὶ τὰς τῶν Φοινίκων ἀναγραφάς· οὐ γὰρ παραλειπτέον τῶν ἀποδείξεων τὴν περιουσίαν. Ἔστι δὲ τοιαύτη τῶν χρόνων ἡ καταριθμησις. « Ἐπὶ Εἰθωβάλου τοῦ βασιλέως ἐπολιόρχησε Ναβουχοδονόσορος τὴν Τύρον ἐπ' ἑτῇ τρισκαίδεκα. Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσε Βαάλ ἑτῇ δέκα. Μετὰ τοῦτον δικασταὶ κατεστάθησαν καὶ ἐδίκασαν, Ἐκνίβαλος Βασλάχου μῆνας δύο, Χέλθης Ἀβδαίου μῆνας δέκα, Ἀβδαρος ἀρχιερεὺς μῆνας τρεῖς, Μύτγυνος καὶ Γεράστρατος τοῦ Ἀβδηλέμου δικασταὶ ἑτῇ ἑξ, ὧν μεταξὺ ἐβασίλευσε Βαλάτορος ἐνιαυτὸν ἕνα. Τοῦτου τελευτήσαντος ἀποστείλαντες μετεπέμψαντο Μέρβαλον ἐκ τῆς Βαβυλώνης, καὶ ἐβασίλευσεν ἑτῇ τέσσαρα. Τοῦτου τελευτήσαντος μετεπέμψαντο τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Εἰρώμον, ὃς ἐβασίλευσεν ἑτῇ εἴκοσιν. Ἐπὶ τούτου Κῦρος Περσῶν ἐδυνάστευσεν. » Οὐκοῦν ὁ σύμπαρ χρόνος ἑτῇ πεντήκοντα τέσσαρα καὶ τρεῖς μῆνες πρὸς αὐτοῖς. Ἐβδόμῳ μὲν γὰρ περὶ τῆς Ναβουχοδονοσόρου βασιλείας ἤρξατο πολιορκεῖν Τύρον, τεσσαρεσκιδεκάτῳ δ' ἔτει τῆς Εἰρώμου Κῦρος ὁ Πέρσης τὸ κράτος παρέλαβεν.

3.

¹ Clemens Alex. Strom. I, p. 140, 8. : Εἵραμος τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Σαλομῶνι διδῶσι, καθ' οὓς χρόνους μετὰ τὴν Τροίαν ἄλωσιν Μενελάου εἰς Φοινίκην ἀφίξις, ὡς φησὶ Μένανδρος ὁ Περγαμηνὸς καὶ Λαίτιος ἐν τοῖς Φοινικιστοῖς. Eadem Tatianus Or. adv. Gr. c. 37 et exc. Euseb. P. E. p. 493, B. Cf. Læti fragmenta. Ceterum *Pergamenum* Menandrum ab Ephesio non esse distinguendum facile concedes. Ephesio natus Pergami docuit.

4.

Josephus Ant. Jud. VIII, 13 : Μέμνηται δὲ τῆς ἀνομβρίας ταύτης καὶ Μένανδρος ἐν ταῖς Ἰθωβάλου τοῦ Τυρίων βασιλείας πράξεσι λέγων οὕτως· « Ἀβροχία τε ἐπ' αὐτοῦ ἐγένετο, ἀπὸ τοῦ Ὑπερβερεταίου μηνὸς ἕως τοῦ ἐχομένου ἔτους τοῦ Ὑπερβερεταίου. Ἰκεταῖν δ' αὐτοῦ ποιησαμένου, κεραυνοὺς ἱκανοὺς βεβληκέναι. Οὗτος πόλιν Βότρυν ἔκτισε τὴν ἐπὶ Φοινίῃ, καὶ Αὐζαν τὴν ἐν Λιβύῃ. » Καὶ ταῦτα μὲν, δηλῶν τὴν ἐπ' Ἀχάβου γενομένην ἀνομβρίαν (κατὰ γὰρ καὶ τοῦτον καὶ Ἰθωβάλος ἐβασίλευσε Τυρίων) ὁ Μένανδρος ἀναγέγραπεν. Eadem e Josepho Freculph. III, c. 7. Ceterum Menandrum tamquam Φοινικιστῶν scriptorem commemorat etiam Cosmas in Topogr. christ. XII p. 342 et Tertullian. Apolog. c. 19.

5.

Bekker Anecd. p. 782, 17 : Φοινίκηια τὰ γράμματα ἐλέγοντο, ὥς φησιν... Ἐτεωνεὺς καὶ Μένανδρος, ἐπειδὴ ἐν πετάλοις φοινικικοῖς ἐγράφοντο, ἡ, ὅπερ χρειτόν ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι φοινίσσεται ὑπ' αὐτῶν ὁ νοῦς ἥτοι λαμπρύνεται.

6.

Jo. Laurent. Lyd. De mens. p. 276 ed. Hase : Εἰσὶ δὲ οἱ φασὶ, τὸν Κρόνον ἢ κατὰ ἀντιστοιχείαν τὸν Χρόνον [Οὐραν]οῦ εἶναι παῖδα· καὶ γὰρ ἐκ τῆς οὐρανοῦ [κινήσε]ως ὁ χρόνος ἐν δὲ τῷ κατ' αὐτὸν ἱερῷ, ὡς φησὶ Φύλαρχος ἐν τῇ ἑπτακαιδεκάτῃ καὶ Μένανδρος γε[τῇ] πρώτῃ, οὕτε γυνὴ ο[ὔτε] κύων ο[ὔτε] μυῖα εἰσῆι. Cf. Movers. Relig. d. Phœniz. p. 306; Lobeck. Aglaoph. p. 1095 sq. Menandro Melanthium (περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστηρίων) substituere volebat Meinekius (De Menandro et Philem. p. xxxix).

rasse; anno autem Cyri regni secundo jactis fundamentis restitui coëptum, denuo vero Darii regni secundo partibus omnibus absolutum esse. Quin et adjiciam Phœnicum historias : haud enim omittendum est probationum sat superque afferre. Est autem in illis temporum dinumeratio hujusmodi. « Ithobalo apud Tyrios regnante Nabuchodonosorus Tyrum obsedit per annos xiii. Post hunc regnavit Baal annos decem. Post hunc Judices constituti sunt et ipsi rexere : Ecnibalus Baslachi menses duos, Chelbes Abdæi menses decem, Abbarus summus pontifex menses tres, Mytgonus et Gerastratus Abdelemi judices per annos sex ; inter quos annuum unum cum potestate regia Tyro præfuit Balatorus. Quo mortuo misere Tyrii qui ex Babylone Merbalum advocarent, regnavitque hic annos quattuor. Eo mortuo advocarunt fratrem ejus Hiromum, qui regnavit annos xx. Hujus tempore Cyrus apud Persas potens erat. » Quapropter omne tempus est annorum lvi, triumque insuper mensium. Septimo siquidem anno regni sui Nabuchodonosorus cepit obsidere Tyrum ; quarto decimo autem anno regis Hiromi Cyrus Persa imperium accepit.

3.

Iramus filiam suam Salomoni in matrimonium dedit, quo

tempore post Trojæ excidium Menelaus in Phœnicen venit, ut Menander Pergamenus et Lætus in Phœnicicis tradunt.

4.

Meminit hujus inopie pluviarum etiam Menander, qui dum res gestas Ithobali Tyriorum regis narrat, sic loquitur : « Pluviarum sub eo defectus erat a mense Hyperberetæo ad Hyperberetæum sequentis anni. Illo vero suppliciter Deum precato, magna vis tonitruum insequuta est. Illic urbem Botryn in Phœnice condidit et Auzam in Libya. » Et hæc quidem Menander, siccitatem indicans quæ sub Achabo acciderat (nam illius tempore Tyrios rexit Ithobalus), in Commentariis suos retulit.

5.

Phœnicie literæ inde vocabantur, quod secundum Menandrum, in φοινίκων, *palmarum*, foliis scribebantur, vel, quod dicere præstat, quod mens iis φοινίσσεται, illustratur.

6.

Sunt qui dicant τὸν Κρόνον, sive permutata litera τὸν Χρόνον, hoc est Tempus, Cæli esse filium : etenim e cæli motu tempus fit : in Croni autem templum, ut ait Phylarchus decimo septimo, et Menander primo libro, neque femina neque canis neque musca introibat.

Subjicio quæ ejusnam Menandri sint, nescio.

7.

ΠΕΡΙ ΚΥΠΡΟΥ.

Etym. M. p. 738, 51 : Σφρίκεια, ἡ Κύπρος (v. Philosthephani fr. 10, t. III, p. 30). Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστία, ὡς Μένανδρος ἐν τῷ Περὶ Κύπρου λέγει, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἄνδρας, οἱ εἶχον κέρατα· ὡς δὲ Ξενογόρας ἐν τῷ Περὶ νήσων, διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς ἐνοχὰς, ἃς κέρατα καλοῦσι, Κεραστία ὠνομάσθη. Eadem Tzetzes ad Lyc. 447, ubi ὡς Μένανδρος e duobus codd. reposuit Müller. pro vg. ὡς μὲν Ἀνδροκλῆς. Ap. Steph. B. v. Χυτροί de eadem re laudatur Ἀλέξανδρος Περὶ Κ., quod item in Μένανδρος corrigendum est monente Meinekio De Men. p. xxxix.

[8.]

Zenob. IV, 32 : Θρᾷκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται.] Ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. Λέγει γάρ, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ γῇ ὁ πρεσβύτατος (πρεσβεύς τις corr. v. d.) ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο. Καὶ ἐντεῦθεν Ἰῶσι καὶ Αἰωλεῦσιν αἰνιγμα γέγονε, Θρᾷκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται. V. Menandri Prot. fr.

9.

Schol. Apoll. Rhod. I, 1126 ad verba : Μητέρα Δινδυμήν πολυπότιαν ἀγκαλέοντες, Ἐνναέτιν Φρυγίης, Τιτίην θ' ἅμα Κύλληνόν τε, οἱ μούνοι πολέων μοιρηγέται ἡδὲ πάρεδροι Μητέρος Ἰδαίης κεκλήταται, ὅσοι ἔασιν Δάκτυλοι Ἰδαῖοι Κρηταῖες.] Τῶν Ἰδαίων δακτύλων καλουμένων πρώτους φησὶν (sc. Τιτίαν καὶ Κύλληνον) εἶναι καὶ παρέδρους τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ἀκολουθῶν Μενάνδρῳ λέγοντι Μιλησίους, ὅταν θύωσι τῇ Ῥέα, προθύειν Τιτίαν καὶ Κυλλήνῳ. Sequuntur testimonia Callistrati et Promathidæ, qui de Heraclea scripserunt. Quare Menander hujus loci videatur esse *Heracleota*, cujus mentio fit ap. Plin. ind. auct. lib. VIII, XI, et ap. Auct. lat. Rei R. p. 54. Meinekios hic quoque Μελανθίῳ conjecit, fragm. Men. inc. 441, p. 319. — Equidem reputans sermonem esse h. l. de Milesiorum instituto, suspicor pro Μένανδρον reponendum esse Μαϊάνδριον, quem De Mileto scripsisse et Apollonio antiquiorem esse constat. — Menander tanquam

Eratosthenis discipulus una cum Mnasea, ap. Suid. v. Ἐρατοσθένης. Men. Istri pater, Suid. v. Ἴστρος (V. tom. I, p. lxxxv). Menandrum *Priensem* memorat Plin. ind. auct. lib. VII, IX, auct. lat. De R. R. p. 54, 164. Menandrum qui scripsit Βύχρηστα idem habet Plin. ind. lib. XIX, XX, XXI, XXVII (f. medicus, de quo Suidas v. Λέσχης); et Menandrum qui *De toreutis*, idem ind. lib. XXIII.

MENECLIS BARCÆUS.

Meneclis Βαρκαῖος συγγραφεὺς appellatur apud Athenæum p. 184, B (fr. 9), ex quo loco simul conjeceris auctorem vixisse sub Ptolemæo Physcone (146-118) vel etiam postea. Scripsit Libyca (fr. 1. 2). Ad eundem vel ad alium Meneclum pertinent opera Συναγωγή et Γλωσσόκομον inscripta (fr. 7) et fortasse alia, quorum titulos ignoramus. Præterea Athenarum urbis periegesis antiquaria laudatur, ita tamen, ut qui auctor ejus fuerit haud liqueat. Citatur enim Μενεκλῆς ἢ Καλλικράτης (fr. 5. 6) vel Καλλικράτης (*) ἢ Μενεκλῆς (fr. 4), vel Μενεκλῆς καὶ Καλλικράτης (schol. Aristoph. fr. 3), ubi pro particula καὶ recte reposueris ἢ, uti est apud Harpocratonem (fr. 3). Causæ cur hoc modo citaverint, excogitari possint variæ. Denique num *Barceus* Meneclis De Athenis scripserit an alius, nescio (**). Apud ipsos enim Athenienses Meneclis nomen haud infrequens.

(*) Pro Καλλικράτης libri sæpe Καλλιστράτης et Καλλίστρατος. Quare nonnulli Callistratum, notissimum lexicographi grammaticum, intelligendum putarunt. Critices leges ne tale quid statuamus velant. Cf. Preller. ad Polem. p. 174.

(**) De Meneclæ Alabandensi oratore v. Cicero Or. 69; De orat. II, 23; Brut. 95; Strabo XIV, p. 661, 655. Meneclis, pater Dionysii (Dionysii Chlorig, Nicandri interpretis, ut probabiliter statuit Schneider.) ap. schol. Nicandr. Ther. 869. Fortasse idem est M. medicus ap. Aetium p. 332. Alios Meneclis v. ap. Xenoph. Hell. I, 7, 34; Demosth. p. 995, 10 etc. et ap. Bæckh. in Inscr. Atticis N° 165 etc. — *Menelox* quidam Περὶ ἀναθημάτων laudatur ab Athenæo p. 594, B. Fortasse nomen esse debet *Meneclis*.

7.

DE CYPRO.

Sphecia; sic olim Cyprus vocabatur. Dicebatur etiam Cerasstia, ut Menander in libro De Cypro ait, quod in ea habitarent viri κέρασι, cornibus instructi.

8.

Thracex jurata fœdera nesciunt. Hujus proverbii meminuit Menander. Ait enim in Thracia ** jaculo per pectus translixum obiisse. Inde apud Iones et Æoles proverbio jactari cœpisse: *Thracex fœdera nesciunt.*

(9.)

Matrem Dindymiam valde venerabilem invocantes, indigelem Phrygiæ, Titiamque simul Cyllenumque, qui soli ex multis duces atque assessores Matris Idææ vocantur, quotquot sunt Dactyli Idæi Cretenenses.] Inter Dactylos Idæos, quos vocant, primos esse atque assessores Matris deorum Apollonius dicit Menandrum (*Mæandrium*) seculus, qui Milesios Rheæ sacra facturos antea sacrificare ait Titiae et Cylleno.

AIBYKA.

I.

Schol. Pindari Pyth. IV, 10 : Περὶ τῆς τοῦ Βάττου εἰς τὸ μαντεῖον ἀφίξεως οὐχ ὁμολογοῦσιν ἀλλήλοισι οἱ συγγραφεῖς. Οἱ μὲν γὰρ ἔνεκεν τῆς φωνῆς φασιν αὐτὸν ἔλθειν, καὶ τὸν χρησμὸν ἄνω καὶ κάτω θρυλοῦσιν τὸν (Herodot. IV, 155),

Βάττ' ἐπὶ φωνῇ ἤλθε· ἀναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
ἐξ Αἰθύης πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστῆρα.

Οἱ δὲ στάσεις περιπεσοῦσας πολιτικῆς. Ὁ Μενεκλῆς γοῦν πιθανωτέραν δοκεῖν φησι τὴν στάσεις αἰτίαν, μυθικωτέραν δὲ τὴν ἐπὶ τῆς φωνῆς. Φησὶ δὲ, ὅτι οἱ πολῖται ἐν τῇ Θήρᾳ ἐστασίασαν καὶ δίστησαν ἀλλήλων, ἤγειτο δὲ τῆς ἐτέρας τῶν στάσεων ὁ Βάττος· διαγωνισαμένων δὲ τῶν στάσεων τοὺς τοῦ Βάττου συνέβη σκοντας δὲ τὴν εἰς πατρίδα κάθοδον περὶ ἀποικίας βουλεύεσθαι. Ἀποδημήσας δὲ εἰς Δελφούς Βάττος ἡρώτα λεύεσθαι. Ἀποδημήσας δὲ εἰς Δελφούς Βάττος ἡρώτα περὶ τῆς στάσεως, πότερον διαγωνίσονται περὶ τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπαναστροφῆς ἢ ἐτέρωσέ ποι ἀποικίαν στεῖλονται· τὸν δὲ θεὸν χρῆσαι·

Βάττε, τὸ πρόσθε καχὸν, τὸ δὲ δεύτερον ἐσθλὸν ἐρευνᾷς.
Ἐρχεο, λείψ' ἄλιαν χώραν· ἥπειρος ἀμείνων·
Ἡὼς πρότερον δόλον ἐκβαλε, πείθει πείθων.
Στερρὴν γῆν δόσις, ἣν μίσει πολλὴν ἀθεμίστως.
Οἶά τ' ἀνὴρ ἔξει, τοῖον τέλος αὐτὸν ἰκάνει.

Priorem scholii partem excerpsit Tzetzes ad Lyc. 886, reliqua simul narrans quæ apud Pindarum et schol. leguntur de Argonautis ad Tritonem appellentibus, de gleba ibi ab Eurypylo accepta, deque Medæ vaticinio. Narrationis hujus auctores laudat Pindarum et Meneclem, quum apertum sit eum nihil nisi scholiastam Pindari ante oculos habuisse. Quare locum Tzetze adscribere nefas duxi.

LIBYCA.

1.

Cur Battus oraculum Apollinis adierit, diversimode narrant historici. Alii vocis recuperandæ causa Delphos profectum aiunt, ubi decantatum istud oraculum acceperit :

Batte, vocis causa venisti : at te rex Phæbus Apollo
in Libyam mittit ovibus divitem, coloniz conditorem.

Alii seditionem civilem dicunt causam fuisse; atque hoc probabilius, alterum illud fabulæ similis esse censet Menecles. « Cives, inquit, in Thera insula turbis exortis inter se dissidebant; eorum alteram factionem ducebat Battus. Is vero, ubi ad arma res devenerat, cum suis urbe ejectus est patriamque relinquere se coactus vidit. Tum socii ejus de reditu desperantes coloniam deducendam esse cogitarunt. Battus igitur Delphos profectus interrogavit, utrum reditum in patriam armorum vi parare sibi tentandum esset, an vero alio se ad coloniam condendam conferre deberent. Tum ita deus vaticinatus est :

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

« Versu 1 addidi τὸ cum Heynio, et dedi cum eodem ἐρευνᾷς pro ἐρεῦνα. Versu 3 idem Heynius conjecit πρότερον δόμον et πείθεο μυθῶ. Versu 4 libri sterρόν. Deinde ἦν μίσει corruptum est. Vs. 5 cod. Gott. ἔρξεις. Pleraque, ut solet in oraculis, obscurissima sunt. » Воескн. Ego verti quasi scriptum esset : Στέρρον γῆν δόσις sterρῆν· μίσεις ἀθεμίστως. — De re v. Müller. *Min.* p. 343 sqq.

Anonym. De mulier. bello claris c. 10 (p. 216 in Paradoxogr. ed. Westerm.) : Φερετίμη, γυνὴ Βάττου. Αὕτη τελευτήσαντος αὐτῆς τοῦ παιδὸς δόλῳ αὕτη τὴν ἀρχὴν τῆς Κυρήνης κατέσχε, καὶ τὸν υἱοῦν βασιλέα καταστήσασα τοὺς ἀντιταξαμένους τῷ υἱῷ αὐτῆς Ἀρκεσίλᾳ κατὰ θάλατταν εἰς Αἴγυπτον ἀπέστειλεν. Ἐπιπραγνομένη δὲ αὕτη πάντας ἀνείλε, συμπεῖσασα τὸν ἔχοντα τὴν Αἴγυπτον ἀρχὴν τότε Ἀρυάνδην. Λαβοῦσα δὲ δύναμιν παρὰ τοῦ βασιλέως τοὺς Κυρηναίους πικρῶς ἐχειρώσατο, καὶ ἀναχωρήσασα εἰς Αἴγυπτον ἐτελεύτησε, καθὼς ἱστορεῖ Μενεκλῆς ὁ τὰς Λιβυκᾶς ἱστορίας γράψας. Vide Herodot. IV, 175 sqq.

ΠΕΡΙ ΑΘΗΝΩΝ.

3.

Schol. Arist. Anv. 395 : Οἱ ἐν πολέμῳ ἀναιρούμενοι ἐν τῷ Κεραμειῷ ἐθάπτοντο, ὡς Μενεκλῆς καὶ Καλλικράτης ἐν τοῖς Περὶ Ἀθηνῶν συγγράμμασι φασιν οὕτω· « Καλεῖται δὲ καὶ ὁ τόπος οὗτος ἄπας Κεραμεικός. Ἔστι γὰρ ὁ αὐτὸς δῆμος. Βαδίζουσι δὲ ἐνθεν καὶ ἐνθεν εἰςὶ στήλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τεθαμμένοις. [Εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ ὑπὸ τοῦ δήμου πεμψθέντες (ταφθέντες 2), οἱ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ ὑπὲρ τῆς πόλεως τετελευτήσαντες.] Ἔγρουσι δὲ αἱ στήλαι ἐπιγραφὰς ποῦ ἕκαστος ἀπέθανεν. »

Suidas : Κεραμεικός, τόπος Ἀθηνῆσιν, ἐνθα οἱ ἐν πολέμῳ ἀναιρούμενοι ἐθάπτοντο, ὡς Μενεκλῆς καὶ Καλλικράτης ἐν τοῖς Περὶ Ἀθηναίων (1. Ἀθηνῶν) συγ-

Batte, prius illud male, alterum vero bene queris.
Proficiscere, linque maris insulam; continens præstat;
Mane prius consilium ejice, suada mea persuasus.
Terram ama ut par est firmam; oderis immerito.
Qualia facit vir, tales habebit eventus. »

2.

Pheretime, uxor Batti (*III, Claudii*), postquam Archelaus filius perierat, ipsa dolo regnum Cyrenarum obtinuit, atque quum nepotem regem constituisset, eos, qui Arcesilao filio adversati erant, navibus impositos in Ægyptum ablegavit. Deinde eodem profecta ipsa omnes interficiendos curavit, persuaso, qui tunc Ægypto præfectus erat, Aryande. Atque accepto a rege exercitu Cyrenæos multa cum severitate mulcavit. Quo facto in Ægyptum reversa diem obiit, uti refert Menecles, qui Libycas historias conscripsit.

DE ATHENIS.

3.

Bello interfecti in Ceramico sepeliri solebant, ut Menecles vel Calliocrates in libris De urbe Athenarum scribunt

γράμμασι φασιν οὕτως· « Ἔστι δὲ καὶ ὄμιος Κεραμει-
κός· εἰσὶ δὲ ἐνθεν καὶ ἐνθεν στήλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τε-
θαμμένοις, ἔχουσαι ἐπιγραφὰς, ποῦ ἕκαστος ἀπέθανεν. »

Harpocratio : Κεραμεικός... διτι β' εἰσὶ Κεραμει-
κοί, ὡς καὶ δὲ ῥήτωρ (Ἀντιφῶν) φησὶν, δὲ μὲν ἐνδον τῆς
πόλεως, δὲ δὲ ἔτερος ἔξω, ἐνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευ-
τήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον,
ὁ γὰρ Καλλικράτης ἢ Μενεκλῆς ἐν τῷ Περὶ Ἀθηνῶν.

Apud schol. Arist. Καλλικράτης codd. Venet. et
Ravennas; Καλλίστρατος Aldin. Apud Suidam Κα-
λιστράτης codd. A. B. E. V; Καλλίστρατος V* Bern-
hardyi. Eadem fluctuatio apud Harpocrat. ubi
duo codd. Καλλικράτης. Callicratem verum esse
nomen eo minus dubitari potest, quo facilius
ignotus fere periegeta cum notissimo grammatico
permutatur. — Pro καὶ Καλλ. ap. schol. et Suid.
præstaret scribere ἢ Καλλ. — ἐν τοῖς ante Περὶ
Ἀθηνῶν ap. schol. præbet cod. Marcian. G; ceteri
et Suidas omittunt. — Uncis ap. schol. inclusa
glossam scholiastæ esse monet Dindorfius.

4.

Schol. Arist. Pac. 145 : ... Καλλικράτης φησὶν
ἢ Μενεκλῆς ἐν τῷ Περὶ Ἀθηνῶν γράφον οὕτως· « Ἐχει
δὲ δὲ Πειραιεύς λιμένας τρεῖς, πάντας κλειστούς. Εἰς
μὲν ἐστὶ δὲ Κανθάρου λιμὴν καλούμενος, ἐν ᾧ τὰ νεώ-
ρια ἐξήκοντα, εἴτα Ἀφροδίσιον, εἴτα * κύκλῳ τοῦ λι-
μένος στοαὶ πέντε. »

Καλλικράτης] sic h. l. omnes libri. — ἐξήκοντα]
ἐξήκοντα vel ἐξωκοδόμητο conj. Dindorf. Ante v.
κύκλῳ excidisse videtur mentio partis tertiæ, quæ
erat magnum ἐμπόριον, nisi hæc pars κατ' ἐξοχὴν
λιμὴν sive Πειραιεύς appellabatur. V. Ulrichs, Οἱ
λιμένες καὶ τὰ μακρὰ τεύχη τῶν Ἀθηνῶν, Athen.
1843, p. 8, quem librum inspicere mihi non licuit;
Forbiger. Geogr. III, p. 944.

5.

Harpocratio : Ἑρμαῖ. Μενεκλῆς ἢ Καλλικράτης
ἐν τῷ Περὶ Ἀθηνῶν γράφει τουτί· « Ἀπὸ γὰρ τῆς Ποι-

verbis hisce : « Omnis hic locus appellatur Ceramicus. Idem
enim demus est. Ambulantibus hic illic conspiciuntur cippi
iis positi, qui civitatis sumptibus sepulturam nacti sunt.
Inscripta stelis nomina locorum, ubi quisque obierit. »

4.

Callicrates vel Menecles in libro De Athenis ita scribit :
Piræus portus habet tres, qui omnes claudi possunt. Unus
eorum est Canthari portus, quem dicunt; in eo navalia
sunt sexaginta navium capacia; deinde Aphrodisium, deinde
magnum emporium, et circa id porticus quinque.

5.

Menecles sive Callicrates in opere De Athenis scribit hæc :
« A Ποῖλε et a porticu regia sunt Hermæ qui dicuntur;
quum enim multi sint et a privatis et a magistratibus positi,
hoc nacti sunt nomen. In uno eorum inscriptum est literis

κίλης καὶ τῆς τοῦ βασιλέως στοᾶς εἰσὶν οἱ Ἑρμαῖ κα-
λούμενοι· διὰ γὰρ τὸ πολλοὺς κεῖσθαι καὶ ὑπὸ ιδιωτῶν
καὶ ἀρχόντων ταύτην τὴν προσηγορίαν εἰληφέναι συμ-
βέβηκεν. Ἐφ' ἐνὸς δὲ αὐτῶν ἐπιγέγραπται γράμμασιν
ἀρχαίοις· Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα ἔθσαν Ἀχαιοί. »

Eadem Photius et Suidas. Apud Photium est
Καλλικράτης; ap. Harpocrat. Ἀλλικράτης cod. D,
Καλλιστράτης A, καλλιστάτης B; omisit N. Bekkerus
ubique exhibuit Καλλίστρατος. Ap. Suidam codd.
A. V. E. et editt. ante Küsterum Καλλιστράτης.
Bernhardy. Καλλίστρατος, fidem habens Aldin. schol.
Aristoph. Av. 395. — Περὶ Ἀθηνῶν] Περὶ Ἀθηναίων
libri. — βασιλέως] βασιλείου mallem cum Küstero.

6.

Harpocratio : Ἐκατόμπεδον. . . Ὁ Παρθενὼν ὑπὸ
τινων Ἐκατόμπεδος ἔκαλετο διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν,
οὐ διὰ μέγεθος, ὡς Μενεκλῆς ἢ Καλλικράτης ἐν τῷ Περὶ
Ἀθηνῶν. Plurimi codd. Καλλιστράτης; Bekker.
Καλλίστρατος.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

E LIBRO PRIMO.

7.

Athenæus IX, p. 390, B : Μενεκλῆς δ' ἐν τῇ πρώτῃ
τῆς Συναγωγῆς « Οἱ Πυγμαῖοι (φησὶ) τοῖς πέρδιξι καὶ
τοῖς γεράνοις πολεμοῦσι. » Ex Athenæo sua Eustath.
in II. ψ, 653, p. 1322. 47. Titulus libri decurta-
tus, ut videtur. Cf. Istri Συναγωγὴν τῶν Κρητι-
κῶν θυσιῶν; Philochori Συναγωγή ἡρωίδων.

7 a.

ΓΛΩΣΣΟΚΟΜΟΝ.

Suidas : Διακόνιον. Οἱ μὲν τὴν τοῦ πλακοῦντος
κρηπίδα. Μενεκλῆς δὲ ἐν τῷ Γλωσσοκόμῳ ταῦτα εἶρηκε
περὶ αὐτοῦ· « Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην
Εἰρεσιώνην δταν ποιῶσι, πλάττοντες λύραν τε καὶ
κοτύλην καὶ κλῆμα καὶ ἄλλ' ἅττα κυκλοτερῆ πέμματα,
ταῦτα καλοῦσι διακόνιον. »

antiquis : « Pro collato beneficio Agamemnonem posuerunt
Achivi. »

COLLECTIO.

7.

Menecles libro primo Collectionis, « Pygmæi, ait, contra
perdices et grues bellum gerunt. »

GLOSSOCOMUM.

7 a.

Diaconium. Quidam sic vocant placentæ infusum. Me-
necles vero in Glossocomo de voce ista sic scribit : « Athe-
nienses Iresionen sic dictam Apollini parantes, Iyram, co-
tylam, pampinum aliasque placentas rotundas conficiunt,
easque diaconium vocant. »

De rev. Steph. Thes. v. Διακόσιον, et Bernhardy. ad Snid. Müller. *Dor.* I, p. 325. Γλωσσόκομον proprie est arcula in qua tibiurum lingulae reponerantur; deinde quamvis arculam significat in qua reconduntur res pretiosae. V. Steph. Thes. s. v. Nostro loco intelligenda vox de libro quo Menecles res ad reconditiores antiquitates pertinentes explicaverat, vel, quod malim, voces obscuriores interpretatus erat; quae quum graece dicantur γλῶσσαι, ludens auctor Γλωσσόκομον, Linguae thesaurum, librum inscripserit.

8.

Etym. M. p. 37, 25 : Αιολεῖς... ὡς Μενεκλῆς διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἐθνῶν συνηθροῖσθαι, ἀπὸ τοῦ αἰολίζω. Cf. Müller. *Min.* p. 398.

9.

Athenæus IV, p. 184, B : Οὐ γὰρ οἷδας ἱστοροῦντα Μενεκλέα τὸν Βαρκαῖον συγγραφεύα, ἔτι τε Ἀνδρῶνα ἐν τοῖς Χρονικοῖς τὸν Ἀλεξανδρέα, οἱ Ἀλεξανδρεῖς εἰσιν οἱ παιδεύσαντες πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς βαρβάρους, ἐκλειπούσης ἤδη τῆς ἐγκυκλίου παιδείας διὰ τὰς γενομένας συνεχεῖς κινήσεις ἐν τοῖς κατὰ τοὺς Ἀλεξανδρου διαδόχους χρόνοις. Ἐγένετο οὖν ἀνανέωσις πάλιν παιδείας ἀπάσης κατὰ τὸν ἑβδόμον βασιλεύσαντα Αἰγύπτου βασιλέα Πτολεμαῖον τὸν κυρίως ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρέων καλούμενον κακεργέτην, κτλ. Vide fragm. Andronis. Ex quonam opera hæc petita difficile dictu. — Apud schol. II. ε, 640 (Μενεκλῆς δὲ φησὶν ἐψεῦσθαι τὴν ἐπ' Ἰλίου στρατείαν sc. Herculis) pro Μενεκλῆς scribendum videtur Μεγακλῆς vel Μεγακλείδης.

MENELAUS ANÆUS.

Stephan. Byz. : Ἀναία.. ἔστι δὲ Καρίας ἀντικρὺ Σάμου... τὸ ἐθνικὸν Ἀναῖος. Ἐντεῦθεν ἦν Μενέλαος δὲ περιπατητικὸς φιλόσοφος καὶ μέγας ἱστορικὸς Ἀναῖος.

« Gesnerus pro μέλας legit Μέλας, unde et ei Melas ἱστορικὸς in Bibliotheca memoratur. » Voss. Quod haud dubie falsum est, etsi μέλας exhibit etiam codex Rhedigeranus. De eodem Menelao

8.

Æoles secundum Meneclem dicti sunt a voce αἰολίζω, quoniam ex multis populis collecti fuerint.

9.

Nescis docere Meneclem Barcarum, historiarum scriptorem, et Andronem Alexandrinum in Chronicis, ab Alexandrinis eruditos esse Græcos omnes et Barbaros, quum jam defecisset encyclica eruditio propter continuos motus,

Suidas : Μενέλαος, Αἰγῆος (sc. Ἀναῖος), ἐποποιός· ἐγραψε Θηβαῖδα ἐν βιβλίοις ια' (sic 4 codd., edd. et Eudoc. p. 302 ιε') καὶ ἄλλα. Verbis καὶ ἄλλα comprehendendi possunt scripta historica, sed potius ipsa Thebaide Menelaus, tamquam Θηβαϊκῶν auctor, historici titulum meruisse censendus est. Certe ex ea fluxerunt quæ Stephanus assert, v. Τεμμίξ : Ἔθνος πρῶτον οἰκῆσαν ἐν Βοιωτίᾳ. Τεμμίξιος τὸ κτητικόν· Μενέλαος δὲ διὰ τοῦ ἱ Τεμμίξιον ἄστου ἐν πρώτῳ Θηβαίδος φησί. — Id. v. Ὑρμίνη· πόλις τῆς Ἠλίδος. Μενέλαος δὲ τετάρτῳ Θηβαϊκῶν Ὑρμιναν διὰ τοῦ α φησί. — Id. v. Εὐτρησις· κόμη. Κεῖται δὲ παρὰ τὴν δδὸν τὴν ἐκ Θεσπιῶν εἰς Πλατειᾶς ἀπάγουσαν, ἣν ἐτείχισε Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. Ἔστι δὲ εἰς τόπον ἐπιρρηματικῶς Εὐτρησινδε, ὡς Μενέλαος. — Id. v. Λύκαια, πόλις Ἀρκαδίας. Παρὰ δὲ Μενελάῳ Λύκαιθα μετὰ τοῦ θ. — Id. Ἀμφιγένεια, πόλις Μεσσηνιακή... Μενέλαος δὲ φησι καὶ Ἀμφιγένειον [εἰρῆσθαι]; ubi vox εἰρῆσθαι debetur excerptori; nam hæc quoque ex Thebaide fluxisse arguit Statius Theb. IV, 178 : *Huic* (Capaneo) *parere dati, quos fertilis Amphigenia.. nutrit.* Accedit quod eodem loco Stephanus citat Antimachum (in Thebaide, v. fr. 111 ed. Dübner.). Cf. Joh. Siceliota in Hermog. ap. Walz. Rh. Gr. VI, p. 399 : Τὰ Ἰωνικὰ ποιήματα ἐξαίρουσι ταῖς ἡδοναῖς, ὥσπερ τὰ Σιμωνίδου καὶ Μενελάου. Idem ib. p. 93 Walz. : Ὅτι μὲν παρενεγκεῖν οἱ φιλόπονοι δύνανται τοὺς περιττοὺς τὴν φύσιν, μαρτυρεῖ Δημοσθένης... οἱ δὲ τοῦτο σπάνιον, πλήρεις αἱ ἱστορίαι καὶ οἱ βίοι τῶν σοφιστῶν· μᾶλλον δ' ἐφ' ἐνὸς Μενελάου τοῦ ποιητοῦ τοῦτο κατίδοι τις ἂν, δυσκολίαν φύσεως φιλοπονία μεταβαλόντος εἰς τὸ ἀκριβές τε καὶ ἄμωμον, ὡς φησι καὶ Λογγίνος. Cf. Ruhnke. Diss. De vit. Long. p. xciv ed. Weisk.

MENESTHENES.

ΠΟΛΙΤΙΚΑ.

E LIBRO QUARTO.

Athenæus XI, p. 494, B : Ὁ λῶμος, ποτήριον κερατίου τρόπον εἰργασμένον. Μενεσθένης ἐν τετάρτῳ Πολιτικῶν γράφει οὕτως· Ἀλθατάνης (αἰθανάτης

qui temporibus successorum Alexandri obtinuerant. Exstitit igitur renovatio rursus universæ eruditionis, regnante in Ægypto Ptolemæo septimo, qui proprio nomine Κακεργέτης (id est, *Maleficus*) ab Alexandrinis vocatur.

POLITICA.

Holmus [*Mortarium*]. Poculum ad cornuum modum elaboratum. Menesthenes in quarto libro Politicorum ita

22.

codd. Casaub.; ἀλθαντάνης codd. Dindf.) δὲ στρεπτόν καὶ δλμον χρυσούν. Ὁ δὲ δλμος ἐστὶ ποτήριον κερατίου τρόπον εἰργασμένον, ὕψος ὡς πυγωναῖον. »

De re v. not. Schweighæuseri. Pro Meneσθένης Dalecamp. conj. Μεγασθένης, inutili sane conatu.

MENETOR.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΘΗΜΑΤΩΝ.

Athenæus XIII, p. 594, B : Διαβόητος δ' ἑταῖρα γέγονε καὶ ἡ Μιλησία Πλαγγών· ἥς περικαλλεστάτης οὔσης ἡράσθη τις νεανίσκος Κελοφώνιος, Βακχίδα ἔχων ἐρωμένην τὴν Σαμίαν. Λόγους οὖν προσενέγκαντος τοῦ νεανίσκου πρὸς αὐτὴν, ἡ Πλαγγών, ἀκούσασα τῆς Βακχίδος τὸ κάλλος, καὶ ἀποτρέψαι θέλουσα τὸν νεανίσκον τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος, ὡς ἀδύνατον ἦν, ᾗτησε τῆς συνουσίας μισθὸν τὸν Βακχίδος ὄρμον, διαβόητον ὄντα. Ὁ δὲ σφοδρῶς ἔρων ἡζήωσε τὴν Βακχίδα μὴ περιδεῖν αὐτὸν ἀπολλύμενον. Καὶ ἡ Βακχίς, τὴν ὁρμὴν κατιδοῦσα τοῦ νεανίσκου, ἔδωκε. Πλαγγών τε, τὸ ἄζηλον συνιδοῦσα τῆς Βακχίδος, τὸν μὲν ἀπέπεμψεν ἐκείνῃ, τῷ δὲ ὠμίλησε. Καὶ τοῦ λοιποῦ φίλαι ἐγένοντο, κοινῶς περιέπουσαι τὸν ἔραστήν. Ἐφ' οἷς Ἴωνες ἀγασθέντες, ὡς φησι Μενέτωρ ἐν τῷ Περὶ ἀναθημάτων, Πασιφίλαν ἐκάλεσαν τὴν Πλαγγόνα.

MENIPPUS δ' γράφας τὰ Περὶ Αὐδῶν καὶ Ξάνθων ἐπιτεμόμενος memoratur apud Diogen L. VI, 101.

scribit : « Albatanes vero tortilem et holmum aureum. Est autem *holmus*, poculum ad cornuum modum elaboratum, altitudine fere cubitali. »

DE DONARIIS.

Famosa etiam meretrix Plango fuit Milesia. Quæ quum esset formosissima, amore ejus captus est adolescens Colophonius, qui amasiam habebat Bacchidem Samiam. Plangonem igitur quum sollicitaret adolescens, illa fama cognitam habens pulchritudinem Bacchidis, et avertere juvenem a sui amore cupiens, quum nihil proficeret, mercedem concubitus ab illo postulavit Bacchidis monile vulgo celebratum. Tum ille, vehementi amore flagrans, Bacchidem precatus est, ne se misere pereuntem negligeret. Et Bacchis, impetum adolescentis videns, monile dedit. Tum Plango, postquam adeo alienam ab invidia Bacchidem intellexit, monile ei remisit, cum adolescente vero concubuit. Et ab eo tempore amicæ hæ inter se fuerunt, et communi benevolentia amatorem sunt prosecutæ. Quam rem mirati Iones, ut ait Menetor in libro De donariis templorum, *Pasiphilam* vocarunt Plangonem.

MENYLLUS.

ITAAIKA.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. 'min. c. 26, p. 312, B : Σεπτίμιος Μάρκελλος γήμας Σιλουάιν, τὰ πολλὰ κυνηγίῳ προσέκειτο· τὴν δὲ νεόνυμφον ἐν σχήματι ποιμένος Ἄρης βιασάμενος, ἐγκύμονα ἐποίησε, καὶ ὠμολόγησεν, ὅστις ἦν, καὶ δόρυ ἔδωκε, τὴν γένεσιν τοῦ μέλλοντος τίκτεσθαι φάσκων ἐν αὐτῷ ἀποκεῖσθαι. Ἀπέκτεινε γοῦν Σεπτίμιος Τουσκῖνον. Μάμερκος δὲ ὑπὲρ εὐκαρπίας θύων θεοῖς, μόνῃς ἡμέλῃσιν Δῆμητρος. Ἡ δὲ κάπρον ἔπαμψε. Συναθροίσας δὲ πολλοὺς ἐκείνος κυνηγέτας ἀνείλε, καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρος τῇ κατηγγυημένῃ γυναικὶ κατεχώρησε. Σκυμβράτης δὲ καὶ Μουθίας οἱ μητράδελφοι περιείλοντο τῆς κόρης. Ἀγανακτήσας δ' ἀνείλε τοὺς συγγενεῖς· ἡ δὲ μήτηρ τὸ δόρυ κατέκαυσεν· ὡς Μένυλλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΒΟΙΩΤΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

2.

Idem ibid. c. 14, p. 309, B : Ἐν Αὐλίδι τῆς Βοιωτίας τὰ περὶ Ἰριγένειαν ὁμοίως ἱστορεῖ Μέρυλλος ἐν πρώτῳ Βοιωτικῶν. In antecedentibus Plutarchus e Pythoclis Italicis de Metello filiam immolante narraverat. — Pro Μέρυλλος scribendum Μένυλλος. Namque Μέρυλλος nomen alibi, quantum scio, non occurrit; Menylli plures ap. vett. memorantur, ut Menyllus Alabandensis, a Ptolemæo Philometore Romam ad senatum legatus, Polyb. XXXI, 18.

ITALICA.

1.

Septimius Marcellus, dncta in uxorem Silvia, plerumque venationibus operam dabat. Novam autem uxorem Mars sub pastoris specie stupravit vi, atque fetu implevit : fasusque quis esset, stipitem dedit, in quo futuræ prolis fatum contineri diceret. Interfecit autem Septimius Fuscinum. Mamercus autem quum fertilitatis telluris causa diis sacrificaret, solam neglexit Cererem : ea aprum ipsi immisit. Hunc is aprum multis collectis venatoribus interfecit, caputque et pellem desponsæ sibi feminæ tradidit. Scymbrates autem et Muthias avunculi ea virgini ademerunt : quos quum ille irritatus trucidasset, mater stipitem cremavit. Sic Menyllus tertio Italicorum.

2.

ΒΟΕΟΤΙΚΑ.

In Aulide Bæotiæ urbe simile quippiam Iphigeniæ accidisse, Meryllus scribit in primo Bæoticorum.

20, 8. 22, 8. XXXII, 1; alius praefectus praesidii, quod Athenis Antipater imposuit, Diodor. XVIII, 18; Plutarch. Moral. p. 188, F; alius ap. Bæckh. in C. Inscr. I, p. 906, n. 769 et alibi. Westermannus ad Voss. p. 469 n. 18 pro Μέφυλλος fortasse Δερκύλος scribendum esse suspicatus est.

(3.)

Strabo XV, p. 692 : Μέγιλλος (Μένυλλος?) δὲ τὴν ὀρύξαν σπεῖρεσθαι μὲν (sc. in India) πρὸ τῶν ὀμβρῶν φρεσίν, ἀρδείας δὲ καὶ φυτείας δεῖσθαι ἀπὸ τῶν κλειστῶν ποτιζομένην ὑδάτων. Rectius puto scribas Μένιππος (Pergamenus geographus). Ceterum Megillus Περὶ ἀριθμῶν citatur Theolog. Arithm. p. 28.

METROPHANES.

Suidas : Μητροφάνης, Εὐκαρπίας τῆς Φρυγίας, σοφιστής· ἔγραψε Περὶ τῆς Φρυγίας αὐτῆς βιβλία β'. Περὶ ἰδεῶν λόγου, Περὶ στάσεων, Εἰς τὴν Ἑρμογένους τέχνην ὑπόμνημα, Εἰς τὸν Ἀριστείδην ὑπόμνημα.

Cf. Eudoc. p. 301. Præter hunc Suidas memorat Metrophanem, Corneliani rhetoris filium, Lebadensem sophistam, et Metrophanem, a Lachare genus ducentem, contra quem Superianus sophista scripsit. Cf. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 342. Commentarii Nostri in Hermogenem laudantur sæpius. Vide indic. ad Walz. Rhett. Gr. Cf. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* § 104.

ΠΕΡΙ ΦΡΥΓΙΑΣ.

Stephan. Byz. : Εὐκαρπία, δῆμος τῆς μικρᾶς Φρυγίας. Ἰστορεῖ Μητροφάνης, τὸν βότρυν ἐκεῖ τοσοῦτον γίνεσθαι τὸ μέγεθος, ὅσον ἄμαξαν ἀπ' αὐτοῦ σχισθῆναι κατὰ μέσον. Καὶ οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ εὐφορον. Περὶ αὐτῆς γὰρ οἱ βάρβαροι ἔλεγον ὅτι Δήμητρι καὶ Διονύσῳ Ζεὺς τὴν χώραν τὴν τῶν εὐκάρπων δοίη.

DE PHRYGIA.

Eucarpia, pagus Phrygiæ minoris. Narrat Metrophanes racemum istic generari tantæ magnitudinis, ut currus ab eo in medio sit disruptus : itaque a fertilitate hæc regio nomen accepit. Narrabant de ea barbari Jovem Cereri et Baccho feracissimam hanc regionem concessisse.

DE SCYTHIS.

Hierum, *mons sacer*, in Pontum Euxinum prominet. Meminit ejus Ctesias primo Periodorum, et Suidas secundo, prope Macronum regionem situm dicens, et accuratius

MNESIMACHUS.

ΠΕΡΙ ΣΚΥΘΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apoll. Rh. II, 1015 : Ἰερὸν δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν ὄρος] Τοῦτο καθήκον ἐστὶν εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον. Μέμνηται αὐτοῦ καὶ Κτησίας ἐν τῷ α' Περιόδων, καὶ Σουίδας ἐν β', περὶ τοὺς λεγομένους Μάκρωνας· ἀκριβέστερον δὲ ὁ Ἀγάθων ἐν τῷ τοῦ Πόντου περίπλῳ· δς καὶ ρ' ἀπέχειν σταδίου αὐτό φησι τῆς Τραπεζοῦντος. Ὁ δὲ Εἰρηναῖος Μνησίμαχόν φησι περὶ αὐτοῦ ἱστορεῖν ἐν α' περὶ Σκυθῶν, ἀγνοῶν. Ὁ γὰρ Μνησίμαχος [ὡς] ἐν τῇ Εὐρώπῃ μέμνηται κειμένης τῆς Σκυθικῆς· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος καὶ οἱ προειρημένοι περὶ τῆς Ἀσίας διαλέγονται. Ἔστι καὶ ἄλλο Ἰερὸν ὄρος Θράκης.

ΔΙΑΚΟΣΜΟΙ.

Idem IV, 1412 : Τῶν νυμφῶν αἱ μὲν εἰσὶν οὐράναι, αἱ δὲ ἐπίγειοι, αἱ δὲ ποτάμιοι, αἱ δὲ λιμναῖαι, αἱ δὲ θαλάσσιαι. Καὶ καθόλου δὲ τῶν νυμφῶν γένος εἰς πολλὰ διήρηται, ὥς φησι Μνησίμαχος ὁ Φασιλήτης (Φασηλίτης? Φασιάτης?) ἐν Διακόσμοις. Correctio Wellaueri Φασηλίτης legentis lenissima; at Phasidis urbis civi liber De Scythia apprime conveniret.

Idem II, 477 : Ἀμαδρυάδας νύμφας Μνησίμαχος φησι διὰ τὸ ἅμα ταῖς δρυσὶ γενναῖσθαι. Ἡ ἐπεὶ δοκοῦσιν ἅμα ταῖς δρυσὶ φθεῖρεσθαι, νύμφαι Ἀμαδρυάδες λέγονται. De Mnesimacho comico adi Meinekium, *Hist. crit. com.* p. 423.

MNASIGITON. V. Aristot. fr. 95, t. II, p. 136.

MOLPIS LACO.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

1.

Athenæus IV, 140, A : Τίς δ' ἐστὶν ἡ κοπις, σαφῶς ἐκτίθεται Μόλπις ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ, γρά-

Agatho in Ponti periplo, centum stadiis aliens id a Trapezunte distare. Irenæus vero Mnesimachum libro primo De Scythia de eo narrare inquires fallitur. Nam Mnesimachus montis sacri tanquam in Europa siti (promontorii) Scythici meminit, dum Apollonius et auctores modo laudati de Asia loquuntur: Est etiam alius in Thracia mons Sacer.

LACEDÆMONIORUM RESPUBLICA.

1.

Quænam sit *copis*, perspicue exponit Molpis in Lacedæmoniorum republica, siq scribens : « Peragunt etiam quas

φων οὕτως· « Ποιοῦσι δὲ καὶ τὰς καλουμένας κοπίδας. Ἔστι δὲ ἡ κοπίς δειπνον, μᾶζα, ἄρτος, κρέας, λάχανον ὠιδόν, ζωμὸς, σῦκον, τράγγημα, θέρμος. »

2.

Athenæus IV, p. 140, D : Ὁ δὲ Μόλπις καὶ ματτὴν φησὶ παραγορεύεσθαι τὰ ἐπάικλα. Cf. Müller Dor. II, p. 37 et 202.

3.

Idem IV, p. 141, D : Μόλπις δὲ φησὶ· « Μετὰ δὲ τὸ δειπνον εἰσθὲν αἰεὶ τι παρὰ τινος κομίζεσθαι, ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ πλειόνων, παρ' αὐτοῖς κατ' οἶκον ἡρτυμένη ματτῇ, ἧ καλοῦσιν ἐπάικλον. Ἰῶν δὲ κομιζομένων οὐδεὶς οὐδὲν ἀγοράσας εἴθε φέρειν· οὔτε γὰρ ἡδονῆς οὔτ' ἀκрасίας γαστρός οὐνεκεν κομίζουσιν, ἀλλὰ τῆς αὐτῶν ἀρετῆς ἀπόδειξιν τῆς κατὰ τὴν θήραν ποιοῦμενοι. Πολλοὶ δὲ καὶ ποίμνι' αὐτῶν τρέφοντες ἀρθῶνας μεταδιδόασιν τῶν ἐκγόνων. Ἔστι δ' ἡ ματτὴ φάτται, χῆνες, τρυγόνες, κρίλαι, κόσσυφοι, λαγῶ, ἄρνες, ἔριφοι. Οἱ δὲ μάγειροι σημαίνουσι τοὺς αἰεὶ τι κομίζοντας εἰς μέσον, ἵνα πάντες ἴδωσι τὴν τῆς θήρας φιλοπονίαν καὶ τὴν εἰς αὐτοὺς ἐκτένειαν. »

Idem XIV, p. 664, D : Μόλπις δ' ὁ Λάκων τὰ παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἐπαίικλεια (ἧ σημαίνει τὰς ἐπιδεινίδας) ματτῆας φησὶ λέγεσθαι παρὰ τοῖς ἄλλοις.

Alios viros, quibus Molpidis nomen, v. ap. Tzet. ad Lyc. 159, Harpocrat. s. v. Athenæum, p. 156, D; Galen. vol. V, p. 653.

MONIMUS.

ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

Clemens Alex. Protr. c. 3, p. 12, 33 Sylb. : Μόνιμος δ' ἱστορεῖ ἐν τῇ τῶν Θαυμασίων συναγωγῇ, ἐν

copidas dicunt. Est vero *copis* cæna, cujus fercula sunt maza, panis, caro, olus crudum, jus, ficus, tragema, lupinus. »

2.

Molpis scribit *matlyen* etiam appellari illa epaicia.

3.

Molpis ait : « Post cœnam autem solet semper aliquid ab aliquo conferri, nonnunquam etiam a pluribus, lautior quidam cibus domi apud ipsos paratus, quod *epaicion* vocant. Nemo autem aliquid a se emptum solet conferre : nec enim voluptatis aut gulæ causa conferunt, sed suæ in venando virtutis documentum prolaturi. Sunt etiam ex his multi, qui, quum greges alant, de fectu ovium liberaliter impertiuntur. Sunt autem lautiora illa fercula (*matlyen* ipsi vocant) columbæ, anseres, turtures, turdi, merulæ, lepores, oves, hædi. Edicunt autem semper coqui nomina horum, qui aliquid in medium contulerunt, quo sciant cuncti eorum in venando industriam et in ipsos munificentiam. »

Πέλλῃ τῆς Θετταλίας Ἀχαιὸν ἄνθρωπον Πηλεὶ καὶ Χείρωνι καταθύεσθαι.

Eadem Cyrill. C. Jul. IV, p. 128, C ita : Ἱστορεῖ δὲ καὶ Μώνυμος ἐν τῇ τῶν Θαυμασίων συναγωγῇ, Πηλεὶ καὶ Χείρωνι καταθύεσθαι τινὰς ἐν Πελλήνῃ τῆς Θράκης. — De *Monimo Syracusano*, Diogenis cynici discipulo, v. Diogen. L. VI, 82 sq. Joan. Damascius p. 42 Appendicis ad Stob. Floril. ed. Gaisf. *Monimus, Pythionis f.*, ap. Phylarch. (fr. 18) in Athenæo p. 609, B. Alius in inscr. ap. Burckhardt. *Reisen in Syrien* vol. I, p. 448, laudante Dindorfio in Steph. Thes. s. v. Μόνιμος.

MYRONIANUS AMASTRIANUS.

ΟΜΟΙΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΑ.

1.

Diogen. L. I, 114, de Epimenide : Μυρωνιανὸς δ' ἐν ὁμοίοις φησὶν, ὅτι Κούρητα αὐτὸν ἐκάλουν Κρῆτες.

2.

Idem III, 40, de Platone : Μυρωνιανὸς δ' ἐν ὁμοίοις φησὶ Φίλωνα παροιμίας μνημονεύειν περὶ τῶν Πλάτωνος φθειρῶν, ὡς οὕτως αὐτοῦ τελευτήσαντος.

3.

Idem IV, 8, de Xenocrate : Καὶ δὴ καὶ αὐταρχέστατος ἦν. Ἀλεξάνδρου γοῦν ποτὲ συχνὸν ἀργύριον ἀποστειλαντος αὐτῷ, τρισχίλιας Ἀττικὰς ἀφελὼν, τὸ λοιπὸν ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ἐκείνῳ πλειόνων δεῖν πλείονας

MIRABILIUM COLLECTIO.

Monimus in Mirabilium collectione narrat in Pella Thessalica Achæum hominem Peleo et Chironi immolatum esse.

SIMILIMUM HISTORICORUM CAPITA.

1.

Epimenidem a Cretensibus Curetem appellari solitum Myronianus in Similibus auctor est.

2.

Myronianus in Similibus ait Philonem meminisse proverbii de Platonis pediculis, quasi sic ille defecerit.

3.

Erat Xenocrates maxime frugi, ita ut quum illi Alexander magnam pecuniæ summam misisset, acceptis tantum tri-

τρέφοντι. Ἀλλὰ καὶ ὅπ' Ἀντιπάτρου πεμφθὲν μὴ προσέσθαι, ὥς φησι Μυρωνιανὸς ἐν Ὅμοις. Καὶ χρυσῷ στεφάνῳ τιμηθέντα ἐπ' ἄλλῳ πολυποσίας τοῖς Χοῦσι παρὰ Διονυσίῳ, ἐξίόντα θεῖναι πρὸς τὸν ἰδρυμένον Ἑρμῆν, ἐνθαπερ τιθέναι καὶ τοὺς ἀνθινοὺς εἰώθει.

4.

E LIBRO PRIMO.

Idem IV, 14, de eodem : Ἀθηναῖοι δ' ὁμῶς αὐτὸν ὄντα τοιοῦτον ἐπιπρασκόν ποτε, τὸ μετοίκιον ἀτονοῦντα θεῖναι. Καὶ αὐτὸν ὠνεῖται Δημήτριος δ Φαληρεὺς, καὶ ἐκότερον ἀποκατέστησε· Ξενοκράτει μὲν τὴν ἐλευθερίαν, Ἀθηναίους δὲ τὸ μετοίκιον. Τοῦτό φησι Μυρωνιανὸς δ' Ἀμαστριανὸς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἱστορικῶν ὁμοίων κεφαλαίων.

5.

EX EODEM LIBRO.

Idem V, 36, de Theophrasto : Φέρεται δ' αὐτοῦ καὶ δοῦλος φιλόσοφος, ὄνομα Πομπύλος, καθά φησι Μυρωνιανὸς Ἀμαστριανὸς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ὅμοίων ἱστορικῶν κεφαλαίων.

6.

Idem X, 3, de Epicuro : Συνεπιλοσόφουν δ' αὐτῷ προτρεψαμένῳ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τρεῖς ὄντες, Νεοκλῆς, Χαιρέδημος, Ἀριστόβουλος, καθά φησι Φιλόδημος δ' Ἐπικούρειος ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς τῶν φιλοσόφων συντάξεως· ἀλλὰ καὶ δοῦλος Μῦς ὄνομα, καθά φησι Μυρωνιανὸς ἐν Ὅμοις ἱστορικοῖς κεφαλαίοις. Hunc locum cum antecedente compositum fuisse titulus operis suadet.

MYES, scripta Hippius Rhegini in compendium redegit, testante Suida v. Ἰππύς.

MYRSILUS METHYMNÆUS.

Stephan. Byz. : Μήθυμνα, πόλις ἐν Λέσῳ τῇ νήσῳ... Ὁ πολίτης Μηθυμναῖος οὕτως γὰρ ἀναγράφεται Ἐχερατίδης περιπατητικὸς, Ἀριστοτέλους συνήθης, καὶ Μυρσίλος συγγραφεὺς καὶ Ἀρίων καὶ ἄλλοι πολλοὶ Μηθυμναῖοι. *Lesbius* Myrsilus appellatur fr. 2. 4. 7. 9. 12. Alium Myrsilum Lesbium, Mytilenæorum tyrannum, novimus ex Alcæo poeta apud Athenæum X, p. 430, E, et Strabonem XIII, p. 617. Conferre etiam juvat Candaulem regem, Myrsi f., τὸν οἱ Ἕλληνες Μυρσίλον (Μυρσίλον v. l.) ὀνομάζουσι, ap. Herodot. I, 7 (ubi v. Bæhr.), et Μυρτίλον (Μυρτίλον, Μύρτιλον v. l.), Myrtus vel Phaëthusæ f. (schol. Ap. Rhod. I, 752), OEnomai aurigam, cujus sæpe fabularum explicatores mentionem faciunt. De *Myrtilo poeta comico* v. Meinekium in Hist. crit. com. p. 100. Alium *Myrtium Thessalum poetam* habes ap. Athen. p. 108, D; 566, F; 568, E. Quod scripturam nominis in fragmentis nostris attinet, Μυρσίλον recte habes fr. 1, 2. 3. 7. 8. 9. 11. 13. 17; Μυρτίλον sch. Ap. Rh. fr. 7; Plutarch. fr. 12; Arnob. fr. 4; Μυρτίλον cod. Paris. schol. Ap. fr. 7; Μυρσίλος cod. Phot. fr. 7; Μυρσίνο fr. 10; Μύσιμβλος fr. 3.

Inter eos qui scripta Myrsili citant, antiquissimus est Antigonus Carystius (fr. 7. 8. 9). Is quum extremis Ptolemæi Euergetæ, vel etiam primis Pt. Philopatoris temporibus scribendo adhuc occupatus esset (v. Clinton. F. H. ad a. 225), Stephanus vero Myrsilum memoret post Echekratidem Aristotelis familiarem, probabile est vixisse Nostrum sub Ptolemæo primo vel secundo. Ad Philadelphiam ætatem referendum esse suspicatur Westermannus in Paradoxogr. præf. p. xxxi.

Scripsit Λεσβιακά et Παράδοξα ἱστορικά. Hæc semel laudantur fr. 16; illa bis, fr. 8 et fr. 7, ubi ex primo eorum libro nonnulla apponuntur. Iisdem de rebus Lesbiorum voluminibus reliqua fragmenta præter unum vindicavi omnia, etsi sunt quæ

ginta minis Atticis reliquum remisit, dicens illi opus esse pluribus, qui plures nutrirer. Ab Antipatro quoque sibi missam pecuniam non accepisse Myronianus in Similibus testatur. Corona quoque aurea donatum in bibendi certamine Choum festo apud Dionysium, e convivio exeuntem eam ante Mercurii statuam deposuisse, ubi floreas quoque coronas ponere solitus erat.

4.

At vel sic tamen Athenienses talem virum, quum aliquando inquilinorum tributum persolvere non posset, vendiderunt. Eum Demetrius Phalerens emit et utrique succurrit: Xenocrati enim libertatem restituit, Atheniensibus

vero tributum. Hoc ait Myronianus Amastrianus in primo Capitum historicorum similitum.

5.

Fertur Theophrasti servus, Pompylus nomine, philosophus fuisse, ut refert Myronianus Amastrianus in primo Similitum historicorum capitum.

6.

Consociarunt se Epicuro ad philosophandum ipso hortante tres ipsius fratres, Neocles, Chæredemus et Aristobulus, ut ait Philodemus Epicureus in decimo Compositionis philosophorum; servus item illius Mys nomine, ut Myronianus refert in Similibus historicis capitibus.

haud proxime ad Lesbi historiam pertineant. Verum ad aliena Myrsilum data occasione aberrasse ex fragm. 7 (ap. sch. Apollon.) colligitur. Ceterum homo noster curiosus quidem in historiis suis multusque, sed rerum aut novarum aut plane abstrusarum quam par erat cupidior fuisse videtur. Is iis quæ de Tyrrenicis Pelagis affert (fr. 2) diversa prorsus miscuit; ineptas etymologias proponit fr. 3 et 4; fabulam nescio unde arreptam exhibet fr. 6; anilia hariolatur fragm. 4.

ΑΕΣΒΙΑΚΑ.

1.

Strabo I, p. 60: 'Ἡ δὲ Ἀντισσανῆσος ἦν πρότερον, ὡς Μυρσίλος φησί· τῆς [δὲ] Λέσβου καλουμένης πρότερον Ἰσσης, καὶ τὴν νῆσον Ἀντισσαν καλεῖσθαι συνέβη· νῦν δὲ τῆς Λέσβου πόλις ἐστίν. De Issa nomine cf. Diodor. V, 81; Lycophr. Cass. 219; Hesych. t. II, p. 67; Steph. Byz. v. Ἰσσα, qui insulæ nomen pro nomine urbis habet. Cf. Tzetz. ad Lyc. l. I. Eustath. ad Dion. P. 536. V. Plehn. Lesb. p. 3.

2.

Dionys. Hal. A. R. I, 23, p. 59 R.: Οἱ δὲ Πελασγοὶ πολλὰς καὶ ἀγαθὰς χώρας (in Italia) κρατήσαντες, πόλεις τε προσέλαβον καὶ ἄλλας αὐτοὶ κατασκευάσαντες μεγάλην καὶ ταχεῖαν ἐπίδοσιν ἔλαβον εἰς ἀνδρείαν καὶ πλοῦτον καὶ τὴν ἄλλην εὐτυχίαν, ἥς οὐ πολὺν ὥναντο χρόνον· ἀλλ' ἡνίκα μᾶλλον τοῖς σύμπασιν ἀνθεῖν ἐδόκουν, δαιμονίοις τισὶ χόλοις ἐλασθηέντες, οἱ μὲν ὑπὸ τῶν θεῶν συμφορῶν, οἱ δὲ ὑπὸ τῶν προσοικούντων βαρβάρων ἐξεφθάρησαν· τὸ δὲ πλεῖστον αὐτῶν

μέρος εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν βάρβαρον αὐτὴς ἐσκεδάσθη. Περί ὧν πολλὸς ἂν εἴη λόγος, εἰ βουλοίμην τὴν ἀκρίβειαν γράφειν. Ὅλιγον δὲ κατέμεινεν ἐν Ἰταλίᾳ, τῶν Ἀθωριγίνων προνοία. Πρῶτον μὲν οὖν τῆς οἰκοφθορίας ταῖς πόλεσιν ἐδόκει αὐχμῶ ἢ γῇ κακωθεῖσα ἄρξαι, ἡνίκα οὐτ' ἐπὶ τοῖς δένδρεσι καρπὸς οὐδεὶς ὠρᾶτος γενέσθαι διέμεινεν, ἀλλ' ὥμοι κατέρρεον· οὐδ' ὅποσα σπερμάτων ἀνέντα βλαστὸς ἀνθήσειεν, ἕως στάχυος ἀκμῆς τοὺς κατὰ νόμον ἐπλήρου χρόνους· οὔτε πόα κτήνεσιν ἐφύετο διαρκῆς· τῶν τε ναμάτων τὰ μὲν οὐκ ἐτι πίνεσθαι σπουδαῖα ἦν, τὰ δ' ὑπελίμπανε θέρους, τὰ δ' εἰς τέλος ἀπεσβέννυτο. Ἀδελφὰ δὲ τούτοις ἐγένετο περὶ τε προβάτων καὶ γυναικῶν γονάς. Ἡ γὰρ ἐξημελοῦτο τὰ ἐμβρυα, ἢ κατὰ τοὺς τόκους διεφθείρετο, ἔστιν ἃ καὶ τὰς φερούσας συνδιαλυμνάμενα. Εἰ δέ τι διαφύγοι τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων κίνδυνον, ἐμπτηρον ἢ ἀτελὲς ἢ δι' ἄλλην τινὰ τύχην βλαφθὲν, τρέφεσθαι χρηστὸν οὐκ ἦν. Ἐπειτα καὶ τὸ ἄλλο πλῆθος, τὸ ἐν ἀκμῇ μάλιστα, ἐκακῶτο νόσοις καὶ θανάτοις παρὰ τὰ εἰκότα συχοῖς. Μαντευομένοις δ' αὐτοῖς, τίνα θεῶν ἢ δαιμόνων παραβάντες τάδε πάσχουσι, καὶ τί ποιήσασιν αὐτοῖς λωφῆσαι τὰ δεινὰ ἐλπίς, ὁ θεὸς ἀνείλεν, ὅτι τυγχόντες ὧν ἐβούλοντο οὐκ ἀπέδωσαν ἃ εὔξαντο, ἀλλὰ προσοφείλουσι τὰ πλείστου ἄξια. Οἱ γὰρ Πελασγοὶ, ἀφορίας αὐτοῖς γενομένης ἐν τῇ γῇ πάντων χρημάτων, εὔξαντο τῷ Διὶ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τοῖς Καβείροις καταθύσειν δεκάτας τῶν προσγεννησομένων ἀπάντων· τελεσθείσης δὲ τῆς εὐχῆς, ἐξελόμενοι καρπῶν τε καὶ βοσκημάτων ἀπάντων τὸ λάχος, ἐπέθυσαν τοῖς θεοῖς, ὡς δὴ κατὰ τούτων μόνων εὐξάμενοι. Ταῦτα δὲ Μυρσίλος ὁ Λέσβιος ἱστορῆκεν ὀλίγου δεῖν τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι γράφων ὡς ἐγὼ νῦν, πλὴν ὅσον οὐ Πελασγοὺς καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ

DE REBUS LESBIORUM.

1.

'Antissa insula pridem fuit, ut Myrsilus ait: quod autem tum Lesbi nomen Issa esset, insula appellata est Antissa: nunc vero ea urbs est Lesbi.

2.

Pelagii amplum ac feracem agrum armis sibi parantes, urbesque ceperunt et alias ipsi adificantes, brevi viribus, fortunis et ceteris felicitatis partibus valde sunt aucti, unde tamen fructus non diu perceperunt. Sed quum maxime rebus omnibus florere viderentur, quadam divini numinis ira exagitati partim cladibus divinitus immissis partim a vicinis barbaris deleti perierunt. Maxima tamen ipsorum pars per Græciæ ac barbarorum regiones rursus est dispersa. De quibus si accurate scribere vellem, longum esset. Ab Abo-
riginum providentia pauci in Italia manserunt. Malorum igitur, quæ familias desolabant, præcipua causa civitatibus videbatur ipsa sterilitas, quæ agros vastarat, quod nec in arboribus ulli fructus usque ad maturitatem haberent, sed acerbi deciderent, nec ulla semina, quæ germen emisissent, et florerent, legitimum tempus implerent, et ad justam spicarum magnitudinem pervenirent; nec pecori sufficeret pabulum, quod terra producebat: adeoque aquæ partim

non amplius ad potum essent idoneæ, partim æstate deficerent, partim etiam cum fontibus arescerent. Idem etiam pecoris et mulierum foetibus accidebat. Nam aut abortivi foetus ejiciebantur, aut in ipso partu interibant: nonnulli etiam matribus, a quibus in utero ferebantur, exitio erant. Quodsi quid partus dolores ac periculum vitasset, mutilum ac imperfectum nascebatur; aut alio aliquo vitio affectum indignum erat quod aleretur. Deinde et reliqua multitudo hominum, præcipue aultiorum, variis ac inusitatis morborum et mortis generibus afflictabatur. Quum autem oraculum consulissent, ut scirent ob cuius dei aut dæmonis offensi iram hæc mala sibi acciderent, et quibus rationibus ac remediis horum malorum atrocitatem a se sedari posse sperandum esset, deus respondit, eos voti compotes factos non persolvisse quæ voverant, sed res longe pretiosissimas diis adhuc debere. Quum enim Pelasgi in agro suo sterilitate rerumque omnium penuria laborarent, Jovi, Apollini (!) et Cabiris se rerum omnium, quæ in posterum nascerentur, decimas oblaturus voverant. Sed quum voti fuissent compotes facti, frugum omnium et pecoris omnis portionem exemerunt et diis obtulerunt, quasi pro solis hisce rebus vota diis fecissent. Myrsilus autem Lesbios hæc (iisdem fere verbis quibus ego nunc usus) in historia sua tradit: nisi quod homines istos non Pelasgos, sed Tyrrenos appellat.

Τυρρηνοῦς· τὴν δὲ αἰτίαν ὀλίγον ὑπερον ἐρῶ (fr. 3).
 Ὡς δὲ ἀπενεγθέντα τὸν χρησμὸν ἔμαθον, οὐκ εἶχον τὰ
 λεγόμενα συμβαλεῖν. Ἀμυχανοῦσι δὲ αὐτοῖς τὴν γεραί-
 τέρων τις λέγει συμβαλὼν τὸ λόγιον, ὅτι τοῦ παντὸς
 ἡμαρτήκασιν, εἰ οἶονται τοὺς θεοὺς ἀδίκως αὐτοῖς ἐγκα-
 λεῖν. Χρημάτων μὲν γὰρ ἀποδεδόσθαι τὰς ἀπαρχὰς
 αὐτοῖς ἀπάσας ὁρθῶς τε καὶ σὺν δίκῃ· ἀνθρώπων δὲ
 γονῆς τὸ λάχος, χρῆμα παντὸς μάλιστα θεοῖς τιμωτά-
 τον, ὀφείλεσθαι· εἰ δὲ ἤδη καὶ τούτων λάθοιεν τὴν δικαίαν
 μοῖραν, τέλος ἔξιν σφίσι τὸ λόγιον. Τοῖς μὲν δὲ ὁρθῶς
 ἔδοκει λέγεσθαι ταῦτα, τοῖς δὲ ἐξ ἐπιβουλῆς συγκρίσθαι
 ὁ λόγος. Εἰσηγησαμένου δὲ τινος τὴν γνώμην, τὸν θεὸν
 ἐπέρεσθαι εἰ αὐτῷ φίλον ἀνθρώπων δεκάτας ἀπολαμ-
 βάνειν, πέμπουσι τὸ δεύτερον θεοπρόπους, καὶ ὁ θεὸς
 ἀνείλεν οὕτω ποιεῖν. Ἐκ δὲ τούτου στάσις αὐτοὺς κα-
 ταλαμβάνει περὶ τοῦ τρόπου τῆς δεκατεύσεως. Καὶ ἐν
 ἀλλήλοις οἱ προσετηκότες τῶν πόλεων τότε πρῶτον
 ἐταράχθησαν· ἔπειτα καὶ τὸ λοιπὸν πλῆθος δι' ὑποψίας
 τοὺς ἐν τέλει ἑλάμβανεν. Ἐγίνοντο τε οὐδενὶ κόσμῳ αἱ
 ἐπαναστάσεις, ἀλλὰ, ὥσπερ εἰκός, οἰστροῦ καὶ θεοβλα-
 βείας ἀπελαυνόμεναι· καὶ πολλὰ ἐφέστια δια ἐξηλείφθη,
 μέρους αὐτῶν μερισταμένου· οὐ γὰρ ἐδικαίουν οἱ προσ-
 ῆκοντες τοῖς ἐξιοῦσιν ἀπολείπεσθαι τε τῶν φιλάτων,
 καὶ ἐν τοῖς ἐχθρίστοις ὑπομένειν. Πρῶτοι μὲν δὲ οὗτοι
 μεταναστάντες ἐξ Ἰταλίας εἰς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ τῆς
 βαρβάρου πολλὴν ἐπλανήθησαν, μετὰ δὲ τοὺς πρῶτους
 ἕτεροι τὸ αὐτὸ ἔπαθον, κτλ. Cf. Niebuhr. *Ræm. Gesch.*
 I, p. 66 sqq. Müller. *Min.* p. 438 sqq.; *Dor.* I,
 p. 200.

3.

Dionys. Hal. A. R. I, 28 p. 74, R : Μυρσίλος, τὰ

Cujus rei causam paullo post declarabo. Quum autem ora-
 culum relatum audiissent, conicere non poterant, quid sibi
 vellent ea quæ dicebantur. Sed illis hæsitantibus, quidam
 ex seniorum numero, oraculo per conjecturas intellecto,
 eos toto cælo errare dixit, si deos de ipsis injuria con-
 queri putarent. Ceterarum enim rerum omnium primitias
 ipsis recte et jure redditas, sed prolis humanæ portio-
 nem, rem diis omnium longe carissimam, adhuc deberi.
 Quodsi hujus quoque prolis humanæ partem justam acce-
 pissent, oraculum satisfactum iri dicebat. Hæc igitur aliis
 quidem recte dici, aliis vero ea oratio ex insidiis compo-
 sita videbatur. Sed quum quidam sua sententia auctor illis
 fuisset, ut deum interrogarent, an ei gratum esset homi-
 num decimas accipere, vatem ad ipsum denuo miserunt,
 deusque respondit, ut ita facerent. Postea inter eos orta est
 seditio propter decimationis faciendæ modum. Atque pri-
 mum ipsi civitatum gubernatores inter se tunc sunt tur-
 bati, deinde etiam reliqua plebs magistratus suspectos ha-
 bere cœpit, atque nulla disciplina servata, sed, ut fieri
 solet, æstro quodam et furore divinitus immisso agitati
 emigabant, et multæ domus integræ desertæ sunt, quod
 pars ipsorum alio sedes suas transulisset. Qui enim neces-
 situdinis vinculo conjuncti erant cum illis qui discedebant,
 a carissimis deserui et inter inimicissimos remanere volebant.

ἔμπαλιν ἀποφαινόμενος Ἑλλανίκῳ (fr. 1), τοὺς Τυρ-
 ρηνοῦς φησιν, ἐπειδὴ τὴν ἑαυτῶν ἐξέλιπον, ἐν τῇ πλάνῃ
 μετονομασθῆναι πελαργούς, τῶν ὀρνέων τοῖς καλου-
 μένοις πελαργοῖς εἰκασθέντας, ὥς κατὰ ἀγέλας ἐφοίτων
 εἰς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν βάρβαρον· καὶ τοῖς Ἀθη-
 ναίοις τὸ τεῖχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν, τὸ Πελασγικὸν
 καλούμενον, τούτους περιβαλεῖν.

De *Pelasgis* v. Müller. *Min.* p. 125. Ceterum hæc ex ea Lesbicorum parte petita videntur, ubi de *Pelasgis antiquissimis insulæ incolis* exponebatur.

4.

Clemens Alex. *Protr.* p. 9, 24 Sylb. : Τὰς δὲ
 Μούσας, ἃς Ἀλκωνδρος (?) Διὸς καὶ Μνημοσύνης γε-
 νεαλογεῖ καὶ οἱ λοιποὶ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς ἐκθεαί-
 ζουσι καὶ σέβουσιν, ἧδη δὲ καὶ θλαί πόλεις μουσεῖα
 τεμενίζουσιν αὐταῖς, Μούσας οὕσας θεραπαινίδας ταύ-
 τας ἐώνηται Μεγακλῶ ἡ θυγάτηρ Μάκαρος. Ὁ δὲ
 Μάκαρ Λεσβίων μὲν ἐβασίλευεν, διεφέρετο δὲ αἰὶ πρὸς
 τὴν γυναῖκα, ἡγανάκτει δὲ ἡ Μεγακλῶ ὑπὲρ τῆς μη-
 τρός· τί δ' οὐκ ἐμελλε; καὶ Μούσας θεραπαινίδας ταύ-
 τας τοσαύτας τὸν ἀριθμὸν ὠνεῖται καὶ καλεῖ Μύσας
 (Μοῖσας;) κατὰ τὴν διάλεκτον τὴν Αἰολέων. Ταύτας
 ἐδιδάξατο ἄδειν καὶ κιθαρίζειν τὰς πράξεις τὰς παλαιὰς
 ἐμμελῶς. Αἱ δὲ συνεχῶς κιθαρίζουσαι καὶ καλῶς κατε-
 πάδουσαι τὸν Μάκαρα ἐθελγον καὶ κατέπαυον τῆς ὀργῆς.
 Οὐ δὲ χάριν ἡ Μεγακλῶ χαριστήριον αὐταῖς ὑπὲρ τῆς
 μητρός ἀνέθηκε στήλας χαλκᾶς καὶ ἀνὰ πάντα ἐκέλευσε
 τιμᾶσθαι τὰ ἱερά. Καὶ αἱ μὲν Μοῦσαι τοιαίδε· ἡ δὲ
 ἱστορία παρὰ Μυρσίλῳ τῷ Λεσβίῳ.

Arnobius III, 37 : *Ephorus* has (Musas) *igitur*

Atque hi primi postquam ex Italia emigrarunt, per varias
 Græciæ et barbararum regionum partes sunt vagati. Sed
 post hosce primos idem aliis accidit.

3.

Myrsilus, ab Hellenico dissentiens, ait Tyrrenhos post
 patriam relictam in ipsis suæ protectionis erroribus, mutato
 nomine, Pelargos appellatos ob quandam similitudinem
 avium, quæ πελαργοὶ (*ciconiæ*) vocantur; quod gregatim
 errarent tam per Græciam quam barbaras regiones: atque
 murum, quo Athenarum arx cingitur, quique Pelasgicus
 appellatur, ab his exstructum dicit.

4.

Musæ autem, quas Alcander ait genus ducere a Jove et
 Mnemosyne, et reliqui poetæ et scriptores ut deas eas habent
 et colunt; quin et totæ civitates Musis musea exstruunt: eas,
 quum essent servæ, emit Megaclo filia Macaris. Macar hic
 erat rex Lesbiorum, semper autem contendebat cum uxore:
 indignabunda vero matris vicem dolebat Megaclo; quidni
 enim doleret? Et Musas has ancillas tot emit numero, et
 Mysas vocat lingua Æolica. Has docuit canere et vetera
 facta numerose ad citharam modulari. Illæ vero quum cithara
 assidue sonarent et pulchre incantarent, Macara demul-
 cebant, et ejus iram sedabant. Qua de causa Megaclo, ut
 pro matre eis referret gratias, posuit columnas æneas, et

tres effert; Mnaseas, quem diximus, quattuor; Myrtilus inducit septem; octo asseverat Crates.

5.

Etym. M. p. 577, 16 : Μέλος... τὸ μεμελισμένον ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ μέλιτος γλυκύτητος. Μύσιμβλος (sic) δὲ τὰς ἐν Λέσβῳ γενομένας παρθένους Μούσας ἐπὶ τὰ πένθη φοιτᾶν καὶ θρηγεῖν· ὅθεν ἐπεκράτησε τὰ ἀδόκιμα μέλεα κληθῆναι. Eadem in Epim. Homer. ap. Cramer. Anecd. Oxon. I, p. 285, nisi quod pro Μύσιμβλος recte est Μυρσίλος.

6.

Germanicus ad Arat. 172, de Hyadibus : *Myrtilus autem quinque filias Cadmi esse dixit. Habet autem taurus stellis in capite quinque, quæ Hyades appellantur.* Cf. Welck. Cycl. p. 101.

7.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apollon. Rh. I, 615 : Ἰστέον δὲ, ὅτι τῶν ἄλλων ἱστορούντων, ὡς κατὰ χολὸν τῆς Ἀφροδίτης αἱ Λεμνιάδες δύσσομοι ἐγένοντο, Μυρτίλος (Μυρτίλος cod. Par.) ἐν πρώτῳ Λεσβικῶν διαφέρεται, καὶ φησι τὴν Μῆδειαν παραπλέουσιν διὰ ζηλοτυπίαν ῥῖψαι εἰς τὴν Ἀἴμον φάρμακον, καὶ δυσσομίαν γενέσθαι ταῖς γυναῖξιν· εἶναι τε μέχρι τοῦ νῦν κατ' ἐνιαυτὸν ἡμέραν τινα, ἐν ᾗ διὰ τὴν δυσωδίαν ἀποστρέφονται τὰς γυναῖκας ἄνδρες τε καὶ υἱεῖς. Cf. Müller. Min. p. 302.

Photius Lex. : Ἀήμνιον βλέπων, πυρῶδες καὶ παροιμία· Ἀήμνιον κακόν· ἐκ γὰρ Ἀθηναίων ἀρπάσαντες γυναῖκας οἱ Ἀήμνιοι καὶ τεκνοποιήσασθαι ἐξ αὐτῶν κατέσφαζαν αὐτάς μετὰ τῶν τέκνων. Ἐπὶ δὲ Θόαντος (ἐπεὶ δὲ πάντας Suidas) αἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρας, ὅτι αὐταῖς οὐ προσέχον, [ἀντίλον add. ex Suid.]

per omnia jussit templa honorari. Et sunt Musæ quidem tales. Historia autem apud Myrsilum exstat Lesbium.

5.

Μέλος, quod modulatione fit, vel quod mellis dulcedinem habet. Myrsilus vero Musas, septem illas in Lesbo virgines, luctuosa et lugubria carmina obiisse dicit; atque inde carmina *μῦσα* (*misera, tristitia*) appellari invaluisse.

7.

Notandum est reliquos auctores ita narrare, ut Veneris ira gravis odor Lemniis mulieribus injectus sit, Myrsilum vero in primo De rebus Lesbiis libro ab iis dissentire. Refert enim Medeam quum ad insulam adnavigaret, zelotypia ductam pharmacum in Lemnum jecisse, atque sic odoris gravedine mulieres affecisse. Atque etiam nunc quotannis diem esse quo viri et juvenes mulieres ob fœtorem aversentur.

Lemnium tuens, quasi igneum; et proverbium : *Lemnium malum*. Lemni enim quum ex Attica mulieres ra-

ἄμα ταῖς τῶν Θρακῶν γυναῖξιν, ἐπὶ τῇ δυσωδίᾳ, ἣν Μυρσίλος μὲν διὰ τὸν Μῆδεας ἐπὶ τῇ Ὑψιπύλῃ ζῆλον κατασχεῖν [φησι], Καύκασος (Καύκαλος?) δὲ διὰ τὸ ὀλιγορῆσαι τῆς Ἀφροδίτης τὰς Λημνίας· ἐνθεν τὰ μέγιστα κακὰ Λήμνια λέγεται.

Eadem Suidas s. v., Arsenius p. 335, Apostol. XI, 97. — Μυρσίλος] cod. Μυρσίλος; quod dedimus, habet Arsen. et Suidæ codd. duo; reliqui Μυρτίλος et Μυρσίλος. — Καύκασος] *Caucalus* rhetorem, Theopompi fratrem (Athen. X, p. 412), intelligendum esse conjicit Reinesius. Eodem modo rem narraverat *Asclepiades* (schol. Ven. II, η, 468), monente Bernhardy. Ceterum cf. Herodot. VI, 138; Apollodor. I, 9, 17, ib. Heyn.; Zenob. IV; Diogenian. VI, 2; Æschyl. Choeph. 626; Hygin. fab. 15; schol. Eur. Hec. 870; schol. Pindar. P. IV, 88, 449. Servius Virg. Æn. III, 399. Welcker. *Trilog.* p. 584 sq.

Antigon. Hist. Mir. c. 129 (117 Westerm.) : Μυρσίλος δὲ ὁ Λέσβιος Λοκροὺς τοὺς Ὀζόλας τῆς ἐπωνυμίας τετυχηκέναι, ὅτι τῆς χώρας τῆς αὐτῶν [τὸ ὕδωρ] ὄζει, καὶ μάλιστα τοῦ Ταφίου καλουμένου ὁρους· καὶ βεῖν αὐτόθεν εἰς θάλασσαν ὥσπερ πῦον, τεθάρθαι δ' ἐν τῷ ὄρει τούτῳ Νέσσον τὸν Κένταυρον, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. — (130) Τὰς δὲ Λημνίας δυσόσμοις γενέσθαι Μῆδεας ἀφικομένης μετ' Ἰάσονος καὶ φάρμακα ἐμβαλούσης εἰς τὴν νῆσον. Κατὰ δὲ τινὰ χρόνον καὶ μάλιστα ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις, ἐν αἷς ἱστοροῦσιν τὴν Μῆδειαν παραγενέσθαι, δυσώδεις αὐτὰς οὕτως γίνεσθαι ὥστε μηδὲνα προσίεναι.

ἐπωνυμίας] Ante hanc vocem in cod. legitur ἐπιθυμίας, quod in ἐπιδημίας mutavit Xylander, ejici jussurunt Meursius, Toupus, Bastius; ἀπὸ δυσσομίας conj. Locell. — τὸ ὕδωρ] addidit Meurs. ex Strabon. IX, p. 427. Cf. Pausan. X, 38, 2. Ceterum Lemniarum fœtor de Locris Ozolis deserendi opportunitatem obtulerit.

puissent, liberosque ex ipsis suscepissent, una cum liberis eas jugularunt. Thoante autem regnante mulieres viros simul cum feminis ex Thracia accitis interfecerunt, quod ab illis fastidirentur ob fœtorem corporis, quem illas Myrtilus invasisse tradit per invidiam Medee erga Hypsipylem; Caucasus (*Caucalus* ? *Asclepiades* ?) vero quod Lemniæ mulieres debitum Veneri honorem non tribuissent. Hinc magna mala Lemnia vocantur.

Myrsilus Lesbius Locros Ozolas nomen nactus esse ex eo narrat, quod in eorum regione fœdum aqua odorem habeat, ac prae ceteris ea, quæ a Taphio monte in mare fertur, veluti pus sive sanguis putrefactus. Etenim in monte isto Nessum Centaurum, quem Hercules interfecit, esse sepultum. Lemnias vero mulieres graveolentes factas esse pharmaco, quod Medea cum Iasone adveniens in insulam conjecisset. Unde certo quodam tempore ac iis maxime diebus, quibus Medeam affuisse perhibent, tanto mulieres infici fœtore, ut nemo accedere ad eas sustineat.

Antigon. Hist. Mir. c. 5 : 'Ο δὲ Μυρσίλος δὲ τὰ Λεσβιακὰ συγγεγραφώς φησιν, τῆς Ἀντισσαίας ἐν ᾧ τόπῳ μυθολογεῖται καὶ δεικνύται δὲ δὲ τὰφος ὑπὸ τῶν ἐγγυρίων τῆς τοῦ Ὀρφέως κεφαλῆς, τὰς ἀηδόνας εἶναι εὐφωνότερας τῶν ἄλλων. Cf. Pausan. IX, 30, 5.

9.

Antigon. Hist. Mir. c. 17 (15 Westerm.) : Μυρσίλος δὲ δὲ Λέσβιος ἐν τῷ ὄρει φησὶν Λεπετύμῳ ἱερὸν Ἀπόλλωνος εἶναι καὶ ἡρώων Λεπετύμου, ἐφ' ᾧ, καθάπερ ἐν τῷ Κράνῳ, δύο μόνον εἶναι κόρακας, ὄντων οὐκ ὀλίγων ἐν τοῖς πλησίον τόποις.

De Lepetymno monte cf. Theophrast. De aquis I, 4, Philostrat. Her. p. 716; Tzetzes ad Lyc. 384. 1098. Lepetymnum Methymæ maritum dicit Stephan. Byz. v. Μήθυμνα et Parthenius Erot. 21 in Λέσβου χτίσει versibus scripta, Apollonii uti videtur; certe Myrsilo, qui prosa oratione scripsit, Passovius vindicare eam non debebat.

10.

Etym. M. p. 56, 45, v. Λευκοθέα : Μυρσίνος (sic) δὲ οὐ μόνον τὴν Ἰνὴν Λευκοθέαν φησὶν, ἀλλὰ καὶ τὰς Νηρηίδας Λευκοθέας ὀνομάζει. Eadem Eudocia p. 276. Cf. Hesych. : Λευκοθέαι, πᾶσαι αἱ ποντίαι. Ob hunc certe locum non erat cur strenuum fabularum novatorem Myrsilum appellaret Meinekius ad Euphor. p. 107, uti recte monet Ebert, in Diss. Sic. p. 254.

11.

Photius Lex. p. 193 : Αἰνόν, κοινῶς μὲν ἄνθος· Θεόφραστος δὲ νάρκισσον, Μυρσίλος δὲ Λεσβιακοῖς εἶδος ἄνθους. Probabiliter hæc eo loco attulit, quo sermonem instituit de Lino, quem uti apud Argivos,

8.

Myrsilus, qui De rebus Lesbiis scripsit, in Antissæa regione dicit, quo loco caput Orphei conditum esse indigenæ fabulantur ejusque sepulcrum ostendunt, lusciniæ reliquis canere suavius.

9.

Myrsilus Lesbios in Lepetymno monte ait templum esse Apollinis et heroum Lepetymni, ad quod duo tantum, scuti Crannone, corvi essent, quanquam haud pauci conspicerentur in locis vicinis.

10.

Myrsilus non solum Inonem Leucotheam appellat, sed Nereides quoque Leucotheas dicit.

11.

Linus, in universum flos; secundum Theophrastum vero narcissus, secundum Myrsilum in Lesbiacis species floris.

12.

Myrsilus Lesbios scribit Enalum Æolensem, quum amaret Phineæ (Sminthei?) filiam, quæ oraculo Amphitritæ

sic etiam apud Lesbios (cf. fragm. Chronol. p. 174) cultum fuisse consentaneum est. Scilicet Linum a lino flore (qui narcissi genus fuerit) appellari auctor noster dixerit, uti Narcissus nomen habeat a narcisso. Atque hæc quidem nominis explicatio unice vera fuerit. Cf. Ambrosch. De Lino, Bero-
lini 1829, p. 3; Preller. in *Paulys Realencyclop.* v. *Linus*. De *Lino-Narcisso* cf. Creuzer. *Hist. Kunst.* p. 255.

12.

Plutarch. De sollert. anim. c. 36, p. 984, E : Ἐναλον δὲ τὸν Αἰολέα, Μυρτίλος (scr. Μυρσίλος) δὲ Λέσβιος ἱστορεῖ, τῆς Φινέως (scr. vid. Σμινθέως) ἐρώντα θυγατρὸς διφείσης κατὰ χρησµὸν τῆς Ἀμφι-
τρίτης ὑπὸ τῶν Πενθιλιδῶν, καὶ αὐτὸν ἐξαλλόμενον εἰς τὴν θάλασσαν, ὑπὸ δελφίνος σῶον ἐξενεχθῆναι πρὸς τὴν Λέσβον.

Fusius rem Plutarchus narrat in Sympos. Sap. c. 20, p. 163 : Χρησµὸς γὰρ γενομένου τοῖς οἰκίζουσι Λέσβον, ὅταν ἐρµατι πλέοντες προστύχωσιν, δὲ καλεῖται Μεσόγειον, τότε ἐνταῦθα Ποσειδῶνι μὲν ταῦρον, Ἀμφι-
τρίτῃ δὲ καὶ Νηρηΐδι ζῶσαν καθίναει παρθένον· ὄντων οὖν ἀρχηγετῶν ἐπὶ καὶ βασιλέων, ὁγδόου δὲ τοῦ Ἑχελάου πυθογρήστου τῆς ἀποικίας ἡγεμόνος, οὗτος μὲν ἡΐθεος ἦν ἐτι, τῶν δὲ ἐπὶ κληρουμένων, ὅσοις ἄγαμοι παῖδες ἦσαν, καταλαµβάνει θυγατέρα Σμινθέως ὁ κληρὸς· ἦν ἐσθλὴ καὶ χρυσῷ κοσµήσαντες, ὡς ἐγένοντο κατὰ τὸν τόπον, ἐµελλον εὐξάμενοι καθήσειν. Ἐτυχε δὲ τις ἐρῶν αὐτῆς τῶν συμπλεόντων, οὐκ ἀγεν-
νῆς, ὡς εἰκοι, νεανίας, οὗ καὶ τὸ ὄνομα διαμνημονεύου-
σιν Ἐναλον. Οὗτος ἀμῆχανόν τινα τοῦ βοηθεῖν τῇ παρθένῳ προθυμίαν ἐν τῷ τότε πάθει λαβὼν, παρὰ τὸν καιρὸν ὤρμησε, καὶ περιπλακέει ὁμοῦ συγκαθῆκεν ἐαυ-
τὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐθὺς μὲν οὖν φήµη τις οὐκ ἔχουσα τὸ βέβαιον, ἄλλως δὲ πείθουσα πολλοὺς ἐν τῷ

jubente a Penthlidis in mare dejecta fuerat, ipsum quoque in mare insiluisse, salvumque a delphino fuisse ad Lesbum delatum.

Lesbum condentibus oraculum mandaverat, ut quum navigando ad stationem appulissent nomine Mesogeum, quasi Mediterraneum dicas, ibi tum Neptuno taurum, Amphitritæ ac Nereidibus vivam virginem demitterent in mare. Septem erant duces ac reges, octavus Echelaus princeps deducendæ colonie oraculo constitutus, isque etiamnum cælebs. Quum reliqui septem sorte de innuptis liberis com-
parassent, ea filie Sminthei (*supra* Phineæ) obtigit : hanc igitur vestibus et auro exornarunt, erantque, quum loco appropinquassent, conceptis votis in mare abjecturi. Erat inter eos qui una navigabant adolescens quidam indolis nequaquam malæ, cujus nomen Enalus perhibetur : is quum puellæ istius amore teneretur, et studio ejus servandæ inefabili ducere-
tur, sub ipsum temporis articulum impetu dato eam com-
plexus, una se in mare demisit. Ac statim quidem fama cer-
titudinis expers, sed cui tamen multi de exercitu fidem

στρατοπέδῳ, διηγήθη περὶ σωτηρίας αὐτῶν καὶ κοιμῆς. Ὑστέρω δὲ χρόνῳ τὸν Ἐναλὸν φασιν ἐν Λέσβῳ φανῆναι, καὶ λέγειν, ὡς ἐπὶ δελφίνων φορητοὶ διὰ θαλάττης ἐκπέσειεν ἀδολαῶς εἰς τὴν ἡπειρον. Ἔστι δὲ ἄλλα θεϊότερα τούτων, ἐκπλήττοντα καὶ κηλοῦντα τοὺς πολλοὺς, διηγέσθαι· πάντων δὲ πίστιν ἔργον παρασχεῖν. Κύματος γὰρ ἡλιθάτου περὶ τὴν νῆσον αἰρομένου, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπαντῆσαι δεδιότων, μόνον ** θαλάττῃ ἐπεσθαι πολύποδας αὐτῷ πρὸς τὸ ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ὧν τοῦ μεγίστου λίθον κομίζοντος, λαβεῖν τὸν Ἐναλον καὶ ἀναθεῖναι· καὶ τοῦτον ἔτι καλοῦμεν.

Cf. Anticlides in Nostis (fr. 7) ap. Athen. p. 466. De Penthilidis v. Müller. *Min.* p. 477 et Nostra fragm. Chronol. p. 174.

13.

Strabo XIII, p. 610 : Φησὶ δὲ Μυρσίλος Μηθυναίων κτίσμα εἶναι Ἄσσον· Ἑλλάνικος δὲ Αἰολίδα φησὶν· ὥστε καὶ τὰ Γάργαρα καὶ ἡ Λαμπωνία Αἰολέων.

14.

Plinius H. N. III, 13 : *Sardiniam ipsam Timæus Sandaliotim appellavit ub effigie soleæ, Myrsilus Ichnusam a similitudine vestigii.*

15.

Plinius H. N. IV, 22 : *Ipsam (Andrum ins.) Myrsilus Cauron, deinde Antandron cognominatam tradit : Callimachus Lasiam, alii Nonagriam, Hydrussam, Epagrin.*

Myrsilus recensetur etiam inter auctores quibus libro quinto Plinius usus est.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

16.

Athenæus XIII, p. 610, A : Θεόφραστος δὲ ἀγῶνα κάλλους φησὶ γενέσθαι παρὰ Ἡλείους, καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεῖσθαι μετὰ σπουδῆς, λαμβάνειν τε τοὺς νικήσαντας ἄθλα ὅπλα· ἅπερ ἀνατίθεσθαι φησι Διονύσιος

adhiberent, didita fuit incolunes eos fuisse in terram delatos. Postea vero temporis aiunt ipsum in Lesbo fuisse visum Enalum, ac narrasse, a delphinis se e mari in continentem citra periculum fuisse evectos. Possem alia his diviniore, ac multorum animos qua percipientia qua demulcentia commemorare : sed difficile est omnibus fidem facere. Quum enim fluctus ingens circa insulam attolleretur, hominesque ad mare accedere non auderent, solum serunt Enalum accessisse, et secutam eum esse polypodum multitudinem ad templum usque Neptuni, maximo lapidem gestante, quem Enalus dedicaverit : isque lapis a nobis ita dicitur.

13.

Myrsilus Assum a Methymnæis conditam ait.

δ Λευκτρικὸς τῇ Ἀθηνᾷ, τὸν δὲ νικήσαντα ταινιούμενον ὑπὸ τῶν φίλων καὶ πομπεύοντα ἕως τοῦ ἱεροῦ παραγίγνεσθαι. Τὸν στέφανον δ' αὐτοῖς δίδοσθαι μυρρίνης, ἵστορεῖ Μυρσίλος ἐν Ἱστορικοῖς παραδόξοις.

Commode hæc etiam in Lesbicis memorari poterunt, quandoquidem Athenæus l. l. ex Theophrasto refert κάλλους κρίσεις γενέσθαι παρὰ Τενεδίοις καὶ Λεσβίοις. Plura de hisce καλλιστείσις v. ap. Plehn. *Lesbiac.* p. 125 sq. — Qui fuerit Dionysius *Leuctricus* ignoro. Num fuit. Δ. ὁ λεπτός, qui inter alia Theoridæ carmen τὸ εἰς τὸν Ἐρωτα illustravit (Athen. XI, 475, F.)? Is vero vix diversus est ab D. Corinthio αἰτιογράφῳ, ex quo Plutarchus in *Amator.* p. 761, B, historiam de Clearcho, qui spectante amasio pulcherrimum facinus edidit, commemorat.

17.

Plutarch. *Arat.* c. 3. : Τοῦτον (Νικοκλέα) ἐμφερέστατον λέγουσι τὴν ὅβιν Περιάνδρῳ τῷ Κυψέλου γενέσθαι, καθάπερ Ἀλκιμαίων μὲν τῷ Ἀμφιάρῳ τὸν Πέρσῃ Ὀρόντην, Ἐκτορί δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον νεανίσκον, δν ἵστορεῖ Μυρσίλος ὑπὸ πλήθους τῶν θεωμένων, ὡς τοῦτ' ἐγνώσαν, καταπατηθῆναι.

MYRON PRIENENSIS.

Myron Priensis præter alia scripsit bellum Messeniæ primum usque ad mortem Aristodemi. Hæc sicuti reliqua quæ de indole ejus operis comperta habemus, uni debemus Pausaniæ (IV, 6, 1) : Τοῦτον δὲ γὰρ, αἰτ, τῶν Μεσσηνίων τὸν πόλεμον Ῥιανός τε ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησεν ὁ Βηναῖος, καὶ ὁ Πριηνεὺς Μύρων· λόγοι δὲ πεζοὶ Μύρωνος ἐστὶν ἡ συγγραφή. Συνεχῶς μὲν δὲ τὰ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τοῦ πολέμου τὴν τελευταὴν οὐδετέρῳ διήνυσται, μέρος δὲ, ὡς ἑκάτερος ἡρέσχετο. Ὁ μὲν τῆς τε

HISTORICA PARADOXA.

16. Theophrastus ait pulchritudinis certamen fuisse apud Eleos, et magno studio exerceri solitum judicium; præmium autem eorum qui vicissent, fuisse arma. Illa arma ab eis Minervæ dedicari solita esse, scribit Dionysius Leuctricus; victorem autem, læniis ornatum ab amicis, in pompa processisse usque ad deæ templum. Coronam vero, qua donabantur, ex myrto fuisse tradit Myrsilus in *Historicis Paradoxis.*

17.

Hunc Nicoclem forma simillimum fuisse Perilandro Cypseli filio perhibent, ut Orontem quoque Persam Alcæoni Amphiarai filio, et Hectori Lacedæmonium quendam, quem Myrsilus narrat, quum id vulgus rescivisset, a turba spectatum venientium conculcatum perisse.

Ἀμφείας τὴν ἄλωσιν καὶ τὰ ἐφεξῆς συνέθη-
κεν, οὐ πρόσω τῆς Ἀριστοδήμου τελευταῖς·
Ῥιανὸς δὲ τοῦδε μὲν τοῦ πρώτου τῶν πολέμων οὐδὲ
ἤφατο ἀρχήν. Ὅποσα δὲ χρόνῳ συνέθη τοῖς Μεσση-
νίοις ἀποστᾶσιν ἀπὸ Λακεδαιμονίων, ὁ δὲ καὶ ταῦτα
μὲν οὐ τὰ πάντα ἔγραψε, τῆς μάχης δὲ τὰ ὕστερα, ἣν
ἐμαχέσαντο ἐπὶ τῇ τάφρῳ τῇ καλουμένῃ μεγάλῃ. Ἀν-
δρα τε Ἀριστομένην Μεσσήνιον (τοῦτου γὰρ δὴ ἕνεκα
τὸν πάντα ἐποιήσαμην Ῥιανοῦ καὶ Μύρωνος λόγον),
ὅς καὶ πρῶτος καὶ μάλιστα τὸ Μεσσήνης ὄνομα ἐς ἀζώ-
μα προήγαγε, τοῦτον τὸν ἄνδρα ἐπεισήγαγε μὲν
ὁ Πριηνεὺς ἐς τὴν συγγράφην, Ῥιανῷ δὲ ἐν τοῖς
ἐπεσιν οὐδὲν Ἀριστομένης ἐστὶν ἀφανέστερος ἢ Ἀχιλ-
λεὺς ἐν Ἰλιάδι· Ὁμήρῳ. Διάφορα οὖν ἐπὶ τοσούτον εἰ-
ρηκότων, προέσθαι μὲν τὸν ἑτερόν μοι τῶν λόγων, καὶ
οὐχ ἅμα ἀμφοτέρους, ὑπελείπετο. Ῥιανὸς δὲ μοι ποιῆ-
σαι μᾶλλον ἐφαινετο εἰκότα εἰς τὴν Ἀριστομένουσιν ἡλι-
κίαν. Μύρωνα δὲ ἐπὶ τε ἄλλοις καταμαθεῖν
ἐστὶν οὐ προορώμενον, εἰ ψευδῇ τε καὶ οὐ πι-
θανὰ δόξει λέγειν, καὶ οὐχ ἥμισυ ἐν τῇδε τῇς
Μεσσηνιαίας συγγραφῇ. Πειποίηκε γὰρ, ὡς ἀπο-
κτείνειαι Θεόπομπον τὸν Λακεδαιμονίων βασιλέα Ἀριστο-
μένης ὀλίγον πρὸ τῆς Ἀριστοδήμου τελευταῖς· Θεόπομ-
πον δὲ οὔτε μάχης γινομένης οὔτε ἄλλως προαποθανόντα
ἴσμεν πρὶν ἢ διαπολεμηθῆναι τὸν πόλεμον. Οὗτος δὲ
ὁ Θεόπομπος ἦν καὶ ὁ πέραις ἐπιθείς τῷ πολέμῳ.

Multa ex Myronis libris Pausaniam in sua trans-
tulisse, etsi demonstrari nequit, veri tamen simil-
imum est : adeo ut quæ in Pausania nunc repre-
henduntur, eadem vitia magis etiam in Myronis
opere conspicua fuisse videantur. De Pausanianæ
autem narrationis indole lectorem relego ad Mül-
lerum in *Dor.* I, p. 144 sqq. De Rhiano, Erato-
sthenis æquali, vide Saal. (*Rhiani quæ supersunt.*
Bonn. 1831) et A. Meinek. in *Abhandl. d. Ber-
lin. Acad.* 1834, et *Analectis Alexandrinis.*

ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Athenæus XIV, p. 657, C : Ὅτι δὲ τοῖς εἰλωσιν
ὑδριστικῶς πᾶν ἔχρῳντο Λακεδαιμόνιοι καὶ Μύρων
ὁ Πριηνεὺς ἴστορεῖ, ἐν δευτέρῳ Μεσσηνιακῶν γράφων

MESSENIACA.

1.

Admodum contumeliose tractatos esse Helotas a Lace-
dæmoniis, Myron etiam Priensis docet secundo libro
Rerum Messeniicarum, ita scribens : « Helotis quodlibet
ignominiosum opus et ad omne probrum pertinens injun-
gunt. Galerum e pelle gestare, pelibusque pro veste uti
cogunt : quotannis statuto tempore, etiamsi nihil deliquis-
sent, verbera eis infligunt, ne servos se esse obliviscantur.
Ad hæc, si qui præter servilem conditionem florenti specie

οὔτως· « Τοῖς δ' εἰλωσι πᾶν ὑδριστικὸν ἔργον ἐπιτάτ-
τουσι πρὸς πᾶσαν ἄγον ἀτιμίαν. Κυνὴν τε γὰρ ἕκαστον
φορεῖν ἐπάναγχεσ ὥρισαν καὶ διφθέραν περιβεβλησθαι,
πληγὰς τε τεταγμένας λαμβάνειν κατ' ἐνιαυτὸν ἀδική-
ματος χωρὶς, ἵνα μήποτε δουλεύειν ἀπομαθῶσι. Πρὸς
δὲ τούτοις, εἴ τινες ὑπερακμάζοιεν τὴν οἰκετικὴν ἐπι-
φάνειαν, ἐπέθηκαν ζῆμίαν θάνατον, καὶ τοῖς κεκτημένοις
ἐπιτίμιον, εἰ μὴ ἐπικόποτιεν τοὺς ἀδρουμένους. Καὶ
παραδόντες αὐτοῖς τὴν χώραν, ἔταξαν μοῖραν, ἣν αὐτοῖς
ἀνοίσουσιν αἰεὶ. » Cf. Müller. *Dor.* II, p. 37. 38. 40.
Hinc quoque patet, quonam Myron in Spartanos
animo fuerit.

2.

Idem VI, p. 271, F : Μύρων δ' ὁ Πριηνεὺς ἐν δευ-
τέρῳ Μεσσηνιακῶν « Πολλάκις (φησὶν) ἡλευθέρωσαν
Λακεδαιμόνιοι δούλους, καὶ οὐς μὲν ἀφ' ἑτάς ἐκάλεσαν,
οὐς δὲ ἀδεσπότους, οὐς δὲ ἐρυκτῆρας, δεσποσιοναύτας
δ' ἄλλους, οὐς εἰς τοὺς στόλους κατέτασσον· ἄλλους δὲ
νεοδαμῶδεις, ἐτέρους ὄντας τῶν εἰλώτων. »

Subjungo quæ apud Rutilium Lupum ex My-
rone rhetore (Asiano) commemorantur. Probabilis
enim est Bæckhii (*Ind. lectt. Berolin.* 1824) con-
jectura auctorem Messeniicarum, quæ rhetoricæ
potius quam vere historicæ indolis fuisse omnia
suadent, a rhetore isto non esse distinguendum.

Rutil. Lup. II, 1 : Myron : « Hæc mulier nuper
fuit locuples, potens, in amore atque deliciis ne-
cessariorum : ornatus ejus opibus abundabat : ma-
gnus ancillarum, quæ sequebantur, comitatus ap-
pellabatur. Nunc contra subito et gravi casu affli-
cta, viz mediocris ancillulæ dignitate retinet.
O fortuna, quam vehementer te rerum varietas
oblectat, et quam magno odio est tibi beatæ vitæ
perpetuus et constans fructus ! »

Id. ib. p. 130 ed. Frotscher. : Myron : « Ami-
cus meus fuit Chremonides, et opinione omnium
magis familiaris, et pro salute ejus, quæcumque
potui, feci. Sed posteaquam major vis legis no-
strum auxilium ab illius periculo removit, calamita-
tis ac luctus ejus particeps eram. Nam opitulandi
facultas omnis erepta jam fuerat. »

et bene habito corpore conspicerentur, ii capite id luunt :
et heris irrogatur mulcta, qui non inhibent macerentque
pinguescentes. De agro, qui illis tributus est, certam por-
tionem semper dominis pendere tenentur. »

2.

Myron Priensis, secundo libro Rerum Messeniicarum,
scribit : « Scæpius a Lacedæmoniis liberati sunt servi : quo-
rum alios *aphetas* nominarunt, alios vero *adespotos*, alios
erycteras, alios *desposionautas*, quos in navium classes
distribuerunt, alios *neodamodes*, qui diversi sunt ab Helo-
tibus. »

NICANDER CHALCEDONIUS.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ.

1.

E LIBRO QUARTO.

Προυσίου συμπτώματα.

Athenæus XI, p. 496, D : Προυσιάς. Ὅτι τὸ ποτήριον τοῦτο ἔξορθόν ἐστι, προεῖρηται. Καὶ ὅτι τὴν προσηγορίαν ἔσχε ἀπὸ Προυσίου, τοῦ Βιθυνίας βασιλεύσαντος καὶ ἐπὶ τρυφῇ καὶ μαλακίᾳ διαβοήτου γενομένου, ἱστορεῖ Νικάνδρος ὁ Χαλκηδόνιος (ὁ Καλχηδόνιος ms. A.) ἐν τετάρτῳ Προυσίου συμπτωμάτων. Prusiam intellige secundum hujus nominis regem, τὸν κунηγόν, luxuria sua et morum pravitate infamem (180-149 a. C. sec. Clinton. F. H. t. III, p. 417.

2.

E LIBRO SEXTO.

Idem XIII, p. 606, B : Καὶ ἄλογα δὲ ζῶα ἀνθρώπων ἡράσθη· Σεκούνδου μὲν τινος βασιλικοῦ οἰνοχόου ἀλεκτρυῶν· ἐκαλεῖτο δὲ ὁ μὲν ἀλεκτρυῶν Κένταυρος, ὁ δὲ Σεκούνδος ἦν οἰκέτης Νικομήδους τοῦ Βιθυνῶν βασιλέως, ὡς ἱστορεῖ Νικάνδρος ἐν ἕκτῳ Περιπετειῶν. Eadem e Philone narrat Ælianus H. An. XII, 37. Nicomedes probabiliter est N. II Epiphanes (148-91 a. C.). Jonsius scribi voluit ἐν ἕκτῳ περὶ πετεινῶν, adeo ut novum de hist. naturali opus Nicandri Colophonii nancisceremur. Ego N. Chalcedonium intelligo. Auctor in ταῖς Περιπετεῖαις aut in universum egit de fortunarum mutatione quam reges experti sunt, aut, quod malim, totum opus erat de historia regum Bithyniæ, quæ, quum regum fati rerumque vicissitudinibus insignis esset, inscribi poterat Περιπέτειαί τῶν τῆς Βιθυνίας βασιλέων. Pars ejus operis laudatur

FATA REGUM BITHYNIÆ.

1.

DE PRUSIÆ FATIS.

Prusias. Esse hoc erectum poculum, supra dictum est. Nomen autem invenisse a Prusia Bithyniæ rege, qui ob luxuriam et molliem fuit famosus, tradit Nicander Chalcedonius, libro quarto De Prusiæ fati.

2.

Sed et muta animantia homines amarunt. Secundum quempiam, regium pincernam, gallus gallinaceus : nominabatur is gallus Centaurus; Secundus vero minister erat Nicomedis regis Bithynorum, ut tradit Nicander sexto libro De Fortunæ casibus.

fr. 1, ubi pro ἐν δ' τῶν Πρ. συμπτωμάτων, mallem ἐν δ' περὶ Πρ. συμπτ.

NICANDER ALEXANDRINUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΜΑΘΗΤΩΝ.

Suidas v. Αἰσχρίων, Μυτιληναῖος, ἑποποιὸς, δὲ συνεξεδήμει Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου. Ἦν δὲ Ἀριστοτέλους γνώριμος καὶ ἐρώμενος, ὡς Νικάνδρος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν.

NICANDER THYATIRENUS.

Stephan. Byz. : Θυάτειρα, πόλις Λυδίας.. Τὸ ἰθνηκὸν Θυατειρηνός.. ἀφ' οὗ Νικάνδρος γραμματικὸς Θυατειρηνός [ἢ Κολοφώνιος.]

Postrema uncis inclusi, utpote quæ indocta manus addidisse videatur. Certe si Thyatirenium et Colophonium unum esse eundemque Stephanus indicare voluisset, vix uno grammatici titulo Nicandrum ornasset. Accedit quod Athenæus aut Colophonium laudat aut Thyatirenium, quod jure mirareris, nisi inter utrumque distinguendum duxisset.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ.

1.

Harpocratio : Τιτακίδαί· δῆμός ἐστι τῆς Αἰαντίδος φυλῆς οἱ Τιτακίδαί, ὡς Νικάνδρος ὁ Θυατειρηνὸς ἐν τῷ Περὶ τῶν δῆμων δηλοῖ. Μήποτε δὲ ἀπὸ Τιτάκου ὠνομάσθησαν, οὗ μνημονεύει Ἡρόδοτος (IX, 73).

2.

Harpocratio : Θυργωνίδαί. Νικάνδρος ὁ Θυατειρηνὸς ἐν τῷ περὶ τῶν δῆμων, « Μετετέθησαν, φησὶν,

DE ARISTOTELIS DISCIPULIS.

Æschion, Mytilenæus, poeta epicus, qui Alexandro Philippi filio comes erat expeditionis. Erat vero Aristotelis discipulus et amasius, ut Nicander Alexandrinus in libro De Aristotelis discipulis refert.

DE ATTICÆ PAGIS.

1.

Titacidæ, pagus Æantidis tribus, ut Nicander Thyatirenus ait in libro De pagis. Fortasse nomen habet a Titaco, cujus Herodotus meminit.

2.

Tyrgonidæ. Nicander Thyatirenus in libro De pagis :

ἐξ Αἰαντίδος Ἀφιδναῖοι, Περρίδαι, Τιτακίδαι, Θυργωνίδαι. »

Ejusdem Ἐξηγητικά Ἀττικῆς διαλέκτου laudat Harpocration v. μέδιμνος, βολαῶνες (γ'), τριπτήρα (ις'), ξηραλοιφεῖν (ιη'). Alia ex eodem vel similibus operibus afferunt Athenæus p. 76 A. 81 C. 114 C. 320 C. 461 F. 479 C. 481 E. 485 sq. 503 C. 678 F. 691 C. Schol. Aristoph. Eq. 406. Schol. Plat. Charm. p. 319.

NICIAS.

I.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

Athenæus XIII, p. 609, E : Οἶδα δὲ καὶ περὶ κάλλους γυναικῶν ἀγῶνά ποτε διατεθέντα· περὶ οὗ ἱστορῶν Νικίας ἐν τοῖς Ἀρχαδιοῖς διαθεῖναι φησιν αὐτὸν Κύψελον, πόλιν κτίσαντα ἐν τῇ πεδίῳ περὶ τὸν Ἀλφειόν· εἰς ἣν κατοικίσαντα Παρρασίων τινὰς, τέμενος καὶ βωμὸν ἀναστῆσαι Δήμητρι Ἐλευσινίᾳ, ἥς ἐν τῇ ἑορτῇ καὶ τὸν τοῦ κάλλους ἀγῶνα ἐπιτελεῖσαι· καὶ νικῆσαι πρῶτον αὐτοῦ τὴν γυναῖκα Ἡροδίχην. Ἐπιτελεῖται δὲ καὶ μέχρι νῦν ὁ ἀγὼν οὗτος· καὶ αἱ ἀγωνιζόμεναι γυναῖκες χρυσόφοροι ὀνομάζονται.

Qui sit hicce Nicias, quæritur. Quem ceteris locis Athenæus laudat, Nicias est Nicæensis, qui Φιλοσόφων διαδοχὰς scripsit.

Schol. ad Dionys. Perieg. 270 : Νικίας δὲ φησιν ἀπὸ τινος Εὐρώπου καὶ Ἀσίου καὶ Αἰδύου sc. cognomines terras appellatas esse.

Eustath. ad Dionys. 175 : Νικίας δὲ τίς φησι τὰς τρεῖς ἡπείρους ἀπὸ τινων κληθῆναι ἀνδρῶν, Εὐρώπου, Ἀσίου καὶ Αἰδύου.

« Νικίας, quem diversum esse puto ab enarratore Homérico, vereor ne scribendus sit Νικάνωρ, quem Περὶ μετονομασιῶν disseruisse constat per Stephanum B. v. Πόρος et Ὑδὴ et Athen. p. 296. Cf. Matter, *École d'Alexand.* VII, p. 296. » BERNHARDY. Mutatione vix opus, quum Niciam historicum vel geographum laudet etiam Plinius XXXVII, s. 11 § 1, ubi postquam Pythæ, Timæi, aliorum, de insula, ubi electrum provenit, deque

natura electri sententias apposuerat, addit : *Nicias solis radiorum succum intelligi voluit. Hos circa occasum credit vehementius in terram actos, pinguem sudorem in ea parte Oceani relinquere, deinde æstatibus in Germanorum littora ejici. Et in Ægypto nasci simili modo et vocari Sacal : item in India, gratiusque thure esse Indis. In Syria quoque feminas verticillos inde facere et vocare harpaga, quia folia et paleas vestiumque fimbrias rapiat.* Fortasse est Nicias Maleotes, qui præter alia Περὶ λίθων librum scripsisse perhibetur. Subtexam quæ ex eo afferuntur.

NICIAS MALEOTES.

Plutarch. Par. min. c. 13 : Ἡρακλῆς τοῦ Ἰόλης γάμου ἀποτυχὼν, τὴν Οἰθαλίαν ἐπὶ ὀρθήσεν. Ἡ δ' Ἰόλη ἀπὸ τοῦ τείγους ἐρριψεν ἑαυτήν· συνέβη δὲ, κολπωθείσης ὑπὸ ἀνέμου τῆς ἐσθῆτος, μηδὲν παθεῖν, καθάπερ ἱστορεῖ Νικίας Μαλεώτης.

Eundem Niciam ἐν τοῖς Περὶ λίθων laudat Plutarch. De flux. c. 20 (et Stobæus Florileg. C, 12) : Παράκειται δ' αὐτῷ (Euphrati) ὄρος, Δρίμυλλον καλούμενον· ἐν ᾧ γεννᾶται λίθος, σαρδῶνυχι παρόμοιος, ᾧ οἱ βασιλεῖς ἐν ταῖς βασιλείαις χρῶνται· ποιεῖ δ' ἄριστα πρὸς ἀμβλυωπίαν εἰς ὕδωρ θερμὸν βαλλόμενος· καθὼς ἱστορεῖ Νικίας ὁ Μαλλώτης ἐν τοῖς Περὶ λίθων. Hunc fortasse non diversum esse a Nicia Milesio medico, ad quem Theocrit. Idyll. XI s. Cyclopem scripsit, quique ipse poemation de Cyclopi amoribus ad Theocritum rescripserat, opinatur Fabricius in B. Gr. II, p. 432 ed. pr., quod parum mihi probatur. Allatis adde Schol. Hom. Odyss. ψ, 218 : Ἀλέξανδρος ὁ Πριάμου παῖς ἀπὸ τῆς Ἀσίας κατάρως εἰς τὴν Λακεδαιμόνα, διενόετο τὴν Ἑλένην ξενιζόμενος ἀρπάσαι. Ἡ δὲ γενναῖον ἦθος καὶ φιλάνθρωπον ἔχουσα ἀπηγόρευε καὶ προτιμᾶν ἔλεγε τὸν μετὰ νόμου γάμον, καὶ τὸν Μενέλαον περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι. Γενομένου δὲ τοῦ Πάριδος ἀπράχτου, φασὶ τὴν Ἀφροδίτην ἐπιτεχνῆσαι τοιοῦτόν τι, ὥστε καὶ μεταβάλλειν τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν ιδέα ἐν τὸν τοῦ Μενελάου χαρακτῆρα, καὶ οὕτω τὴν Ἑλένην παραλγίσασθαι. Δόξασαν γὰρ εἶναι ταῖς ἀληθείαις τὸν Μενέλαον, μὴ ὀκνήσαι ἅμα αὐτῷ ἐπεσθαι. Φθάσασαν δὲ αὐτὴν ἄχρι τῆς νεῶς ἐμβαλλόμενος ἀνήχθη. Ἡ ἱστορία παρὰ Νικίᾳ τῷ πρώτῳ

« Transpositi sunt ex Æantide tribu Aphidnæi, Perrhidæ, Titicidæ, Thyrgonidæ. »

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

Novi etiam institutum olim certamen mulierum de pulchritudine : de quo narrans Nicias in Arcadicis, instituisse illud ait Cypselum, condito oppido in planitie circa Al-

pheum : in quod quum colonos legisset Parrhasiorum nonnullos, fanum et altare Cereri Eleusiniæ statuisse, et festo deæ die certamen pulchritudinis instituisse ; in quo primam victoriam retulit uxor ejusdem Herodica. Celebratur autem etiam nunc certamen illud, et quæ in eo continentur mulieres, *Chrysophoræ* appellantur, id est, *aurum gestantes*.

(sic). « Hæc ad Niciam illum qui in scholiis Hoenericis, nostris etiam (ad α, 109), in rebus mere grammaticis citari solet [v. indicem in schol. II. ed. Bekk. In sch. II. 4, 212 appellatur δ' Ἀσκαλωνίτης], spectare non possunt. Neque alium memoratum invenio ejus nominis cui hæc nugæ tribui possint, nisi Niciam Maleoten, quem vanissimus scriptor Parallelorum minorum in ejusdem generis fabulis testem laudat cap. 13. » BUTTMANN.

NICIAS NICÆENSIS.

ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΔΙΑΔΟΧΑΙ.

Athenæus p. XI, 505, B. Haud primus dialogicam sermonis formam adhibuit Plato : Πρὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦθ' εὔρε τοῖς ἔδοξεν τῶν λόγων δ' ἑστὶς Ἀλεξάμενος, ὡς Νικίας δ' Νικαεύς ἱστορεῖ καὶ Σωτῶν.

Idem XI, p. 506, C : Platonis dialogus, qui Alcibiades II inscribitur, ὑπὸ τινων Ξενοφώντος εἶναι λέγεται, ὡς καὶ ἡ Ἀλκιων Λέοντος τοῦ Ἀκαδημαῖκου, ὡς φησι Νικίας δ' Νικαεύς.

Idem X, p. 437, E : Ἦν δὲ δ' Διονύσιος ἔτι ἐκ νέου, ὡς φησι Νικίας δ' Νικαεύς ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐμμανής, καὶ πρὸς τὰς δημοσίας εἰσῆγει παιδίσκας ἀδιαφόρως. Καὶ ποτε πορευόμενος μετὰ τινων γνωρίμων, ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ παιδισκίον, εἰς δ' τῇ προτεραίᾳ παρεληλυθὼς ὥφειλε χαλκοῦς, ἔχων τότε κατὰ τύχην, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, πάντων δρώντων, ἀπεδίδου.

Idem VI, p. 273, D : Ὁ δὲ Ποντικός Ἑστιαῖος καλῶς ἐκαυχᾶτο, μήτε ἀνατέλλοντα μήτε καταδυόμενον ποτε τὸν ἥλιον ἐωρακεῖναι, διὰ τὸ παιδεῖν παντὶ καιρῷ προσέχειν, ὡς δ' Νικαεύς Νικίας ἱστορεῖ ἐν ταῖς Διαδοχαῖς.

Idem XIII, p. 591, F : Καὶ Βίων δ' ὁ Βορυσθενίτης, φιλόσοφος, ἑταῖρας ἦν υἱὸς, Ὀλυμπίας Λακαίνης, ὡς φησι Νικίας δ' Νικαεύς ἐν ταῖς τῶν Φιλοσόφων διαδοχαῖς.

LACEDÆMONIORUM RESPUBLICA.

1.

Ceterum nec *orthagorisci*, ut ait Polemon, vocantur latantes porcelli, sed *orthragorisci*, quia πρὸς τὸν ὄρθρον (*sub diluculum*) veneunt, ut Persæus tradit in Lacedæmoniorum republica, et Dioscorides secundo Reipublicæ libro, et Nicocles in priore libro eorum quos et ipse De Lacedæmoniorum republica scripsit.

2.

* Est apparatus *epaiclorum* quæ dicuntur non simplex, ut existimaverat Polemon, sed duplex. Quod enim pueri præbent, leve est admodum et tenue; nempe polenta oleo

NICOCLES LACEDÆMONIUS.

ΛΑΚΩΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

1.

E LIBRO PRIORE.

Athenæus IV, p. 140, B : Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὀρθαγορίσχοι λέγονται, ὡς φησιν ὁ Πολέμων, οἱ γαλαθηνοὶ χοῖροι, ἀλλ' ὀρθραγορίσχοι, ἐπεὶ πρὸς τὸν ὄρθρον πιπράσκονται, ὡς Περσῆς ἱστορεῖ ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ, καὶ Διοσκουρίδης ἐν δευτέρῳ Πολιτείας, καὶ Ἀριστοκλῆς (scr. Νικοκλῆς) ἐν τῷ προτέρῳ καὶ οὗτος τῆς Λακωνίων πολιτείας.

Hæc sicuti sequentia ex Didymi contra Polemonem (fr. 86, tom. III, p. 142) disputatione. *Nicoclis* nomen reponendum ex seqq. recte, uti videtur, censet Schweighæuser. Apud Vossium nulla Nicoclis mentio.

2.

Athenæus IV, p. 140, D : Ἔστιν ἡ παρασκευὴ τῶν λεγομένων ἐπαίκλων οὐχ ἀπλή, καθάπερ ὁ Πολέμων ὑπέλπετο, ἀλλὰ διττή. Ἦν μὲν γὰρ τοῖς παισὶ παρέχουσι, πάντις εὐχολός ἐστι καὶ εὐτελής. Ἄλφιτα γὰρ ἐστὶν ἐλαίῳ δεδευμένα, ἃ φησι Νικοκλῆς ὁ Λάκων κάπτειν αὐτοὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐν φύλλοις δάφνης, παρὸ καὶ καμματίδας μὲν προσαγορεύεσθαι τὰ φύλλα, αὐτὰ δὲ τὰ ψαιστὰ κάμματα. V. Müller. *Dor.* I, p. 202.

Athenæus IV, p. 141, A : Περὶ δὲ τῶν καμματίδων καὶ τῶν καμμάτων Νικοκλῆς οὕτως γράφει : « Διακούσας δὲ πάντων ὁ ἔφορος ἦτοι ἀπέλυσε καὶ κατεδίσκασεν. Ὁ δὲ νικήσας ἐξημίωσεν ἐλαφρῶς ἦτοι κάμμασιν ἢ καμματίσιν· ἔστι δὲ τὰ μὲν κάμματα ψαιστὰ, αἱ δὲ καμματίδες αἷς [ἐν αἷς Coraë] κάπτουσι τὰ ψαιστὰ. »

3.

Schol. Pindar. Nem. II, 1 : Παψοῦσθαι δὲ φησι πρῶτον τὸν Ἡσίοδον Νικοκλῆς. V. Welcker. *Cycl.* p. 360.

subacta : quam Nicocles Laco ait captare illos post cœnam super lauri foliis; eaque etiam de causa (a verbo κάπτειν, vorare, capere) *cammatidas* vocari illa folia; et ipsa illa liba, *cammata*.

De *cammatidibus* autem et *cammatibus* sic scribit Nicocles : « Ephorus, audita causa singulorum, vel absolvit, vel condemnat. Qui autem victus est, leviter mulctatur vel *cammatibus* vel *cammatidibus*. Sunt autem *cammata* liba : *cammatides* autem, (in) quibus devorant liba. »

3.

Primus carmina rhapsodorum more recitavit Hesiodus, ut Nicocles ait.

Apud schol. Platonis p. 381 Bekk. de proverbio Γλαύκου τέχνη (v. Zenob. II, 91) laudatur Ἀριστοξένος ἐν τῷ Περὶ τῆς μουσικῆς ἀκροάσεως καὶ Νικοκλῆς (Τιμοκλῆς cod. A) ἐν τῷ Περὶ θεωρίας. (V. Aristoxeni fr. 77.) Hic fortasse non diversus est ab eo, qui de Spart. Republica scripsit.

Etym. M. p. 715, 28 : Σκάλοψ, δὲ σπάλαξ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς, καὶ λέγει Νικοκλῆς σκάλοπας, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει· δὲ κεκαλυμμένους ἔχων τοὺς ὄπας.

Hunc Nicoclem Fabricius eundem esse statuit cum Nicocle Lacone, grammatico, Juliani imperatoris præceptore, uti tradit Socrates III, 1, p. 165 Par.

NICOMACHUS περὶ ἑορτῶν Αἰγυπτίων scripsit. Vide Manethon. fr. 82, tom. II, p. 615.

NICOMEDES ACANTHIUS.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ.

I.

Athenæus V, p. 217, D : Περδίκκας τοῖνον πρὸ Ἀρχελάου βασιλεύει, ὡς μὲν δ' Ἀκάνθιος φησι Νικομήδης, ἔτη τεσσαράκοντα ἐν· Θεόπομπος δὲ τριάκοντα πέντε, Ἀναξίμενης τεσσαράκοντα, Ἰερώνυμος εἴκοσι δακτύλῳ, Μαρσύας δὲ καὶ Φιλόχορος εἴκοσι τρία.

Cum Nicomede consentit fere M. Par. ep. 58, Perdicæ tribuens an. 40. Nicomedes vel Macedonicam historiam tractasse vel chronica composuisse videtur.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΚΑ.

Schol. Ven. in Eurip. Androm. 24 ex Lysimachi Νόστων libro secundo de Neoptolemi Molossi prosapia laudat Proxenum (in Epiroticis) et τὸν Ἀκάνθιον Λυκομήδην (scr. Νικομήδην) ἐν τοῖς Λακεδαιμονικοῖς. Verba scholii v. in Lysimachi fr.

MACEDONICA.

Ante Archelaum regnat Perdiccas, annos, ut quidem Nicomedes Acanthius ait, xli : Theopompus vero ait, xxxv : Anaximenes, xl : Hieronymus, xxviii : Marsyas vero et Philochorus, xliii.

DE ORPHEO.

2.

Novi etiam aliud instrumentum, quo Thracum reges in convivii utuntur, ut ait Nicomedes in libro De Orpheo.

13, tom. III, p. 338. Ceterum de Molossorum regibus quum in Laconicis rebus auctor egerit, suspicio est ansam rei dedisse Pyrrhi in Peloponneso res gestas atque obitum. Ac fortasse Nicomedes, sicuti Proxenus, æqualibus Pyrrhi accensendus est. Quamquam nescio an rectius pro Λακεδ. scribendum putes Μακεδονικά. Eorundem titulorum confusionis exempla habes in Duridis fr. 28 not.

ΠΕΡΙ ΟΡΦΕΩΣ.

2.

Athenæus XIV, p. 637, A, postquam de magadi et pectide egerat, pergit : Οἶδα δὲ καὶ ἄλλο ὄργανον, ὃ τῶν Θρακῶν οἱ βασιλεῖς ἐν τοῖς δείπνοις χρῶνται, ὡς φησι Νικομήδης ἐν τῷ Περὶ Ὀρφέως.

NICOCRATES.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΙΚΩΝΙ ΑΓΩΝΟΣ.

Schol. ad Hom. II. v, 21 : Ἐν Αἰγαῖς τῆς Εὐβοίας παράδοξα πολλὰ γίνεται. Κατὰ γὰρ τὰς ἐτησίους τοῦ Διονύσου τελετὰς, ὀργιαζουσῶν τῶν μυστίδων γυναικῶν, βλαστάνουσιν αἱ καλούμεναι ἐφήμεροι ἄμπελοι, αἵτινες ἔωθεν μὲν τὰς τῶν καρπῶν ἐκβολὰς ποιοῦνται, εἴτ' αὖ πάλιν βότρυας βαρουτάτους (καὶ τοὺς) πρὸ μεσημβρίας πεπαινόντι, ὥστε πρὸς τὴν ἐσπέραν δρεπόμενοι ἄκρατον χορηγεῖν δαψιλὲς ταῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ παρθένοις. Οὐδεμία δὲ ἔνδεια γίνεται ὑπ' αὐτοῦ κατ' ἐχομένην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ὁσάκις ἀναλίσκεται, τοσαυτάκις δαψιλεύεται. Νικοκράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι ἀγῶνος οὐ ταύτας φησὶ τὰς Αἰγὰς λέγειν τὸν ποιητὴν, ἀλλ' ἐτέραν τινὰ νῆσον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, περὶ ἣν καὶ παραδοξολογία τις εἶναι μυθεύεται· τοὺς γὰρ προσορμίζοντας τῇ νήσῳ νυκτὸς ἅπαντας ἀφανεῖς γίνεσθαι, διὸ μὴδὲ προσπελάζειν τινὰ.

DE LUDIS IN HELICONE.

In Ægis Eubææ mira multa fiunt. Nam dum annua Bacchi mysteria aguntur, mulieresque initiatæ orgia celebrant, germinant vites ephemeræ, quas vocant. Quæ quidem mane fructuum initia proferunt, deinde uvas gravissimas, quæ ante meridiem ad maturitatem perveniunt, adeo ut collectæ versus vespem lautam meri copiam chori virginibus suppeditent. Neque unquam per diem deficit, sed quoties consumitur, toties iterum præsto est. Nicocrates vero in libro De (Museis) ludis in Helicone, non Eubææ Ægas Homerum dicere, sed insulam ejus nominis in Ægæo mari sitam, de qua item mirabile quoddam fertur. Etenim appellentes in insulam noctu omnes evanescere. Quare neminem in eam appellere.

Ἄσπερὸς τὴν ἐσπέραν δρ. ἀκρ. χορηγεῖν] πρὸς δὲ τὴν ἐσπ. τρεπόμενοι ἀκρ. χορηγεῖ codex. Eadem de Ægis, Achaia urbe, narrat schol. Ven. l. 1. : Ἄμπελοι γὰρ ἀς καλοῦσιν ἐφημέρους, ἀνισχούσης μὲν ἡμέρας καρπὸν βλαστάνουσιν, ὥστε δρέποντας (sic e cod. Paris. 3060 Miller. in *Journal des Sav.* 1839 p. 715; schol. vg. τρέποντας) αὐτοὺς εἰς ἐσπέραν οἶνον ἀφθονὸν ἔχειν. Ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι. Stephanus Byz. v. Νῦσα hæc fieri in Nysa Eubææ. Altera Nysa Baccho sacra in *Helicone* erat; ad hanc alii prodigium illud retulerint, sicuti ad Parnassum refertur ab Euripide in *Phœniss.* 227. Cf. Soph. Antig. 1131 ibique schol. et Soph. in *Thyeste* ap. schol. Eur. *Phœn.* 227. — Nicocrates haud dubie ab Helicone suo profectus de his fabulis exposuit. De Museis Heliconiis præter nostrum scripserat Amphion Thespiensis. V. tom IV, p. 301. De ipsa solennitate v. Pausanias IX, 31, 3; Plutarch. Amat. c. 1, et plura ap. Hermann. Antiq. sacr. §. 63,4.

2.

Schol. Apoll. Rh. I, 831 (quæritur unde nomen habeat mare Ægeum) : Νικοκράτης δὲ φησιν, ὅτι ἀπὸ Αἰγέως κατακρημνίσαντος ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὴν θάλασσαν.

3.

Stephan. Byz. v. Βοιωτία : Νικοκράτης δὲ φησιν ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἀρης ἦν παῖς (sc. Βοιωτός). Cf. Müller. *Min.* p. 392.

NICOSTRATUS.

Schol. Eur. *Phœn.* 1010 : Σωσιφάνης ὁ τραγικὸς ὑπὸ τοῦ Λαΐου φησὶ τεθνηχέναι τὸν Μενοικέα, Νικόστρατος δὲ ὑπὸ τῆς Σφιγγός. Nisi forte corruptum est nomen Nicostrati, neque reponendus Nicomachus tragicus, qui OEdipum scripsit (Suidas v. Νικόμαχος), idem fuerit Nicostratus scholiastæ cum eo quem Alexander Polyhistor laudat (fr. 42, p. 232) ap. Stephan. Byz. v. Γάγγρα. Præterea in fragmento, quod Censorino annecti solet, leguntur hæc : *Rhythmus creditur dictus a Rhythmonio, Orphei filio et Idomeneæ, nymphæ Maricæ (?)*, ut tradit Nicostratus libro quem composuit de Musico, fratre Rhythmonii.

2.

Nicocrates Ægeum mare nomen habere ait ab Ægeo qui ex arce in mare se præcipitem dederit.

3.

Nicocrates Neptuni et Arnes filium Bæotum dicit.

OLYMPICHUS.

ΣΑΜΙΑΚΑ.

Clemens Alex. *Protrep.* p. 13 Sylb. : Τὸ δὲ ἐν Σάμῳ τῆς Ἡρας ξάνον Σμίλη τῷ Εὐκλείδου ποιῆσθαι Ὀλύμπιχος ἐν Σαμιακοῖς ἱστορεῖ. Olympichum quendam Limnæum in Hellesponto tyrannum memorat Polyb. V, 90, 1; alium Bæotium Persei regis temporibus viventem, idem XXXVII, 1, 9. Ὀλυμπικὸν (Ὀλύμπιον?) cui Ψεκάς cognomen (ἐπειδὴ προσέρρανε τοὺς δμιλοῦντας διαλεγόμενος), memorat Suidas v. Ἀντίμαχος ὁ Ψεκάδος. *Olympicum* medicum habes ap. Plin. H. N. inter auctores lib. XXXVII.

PAMPHILUS.

Suidas : Πάμφιλος, Ἀμφιπολίτης ἢ Σικυώνιος ἢ Νικοπολίτης, φιλόσοφος, ὁ ἐπικληθεὶς Φιλοπράγματος. Εἰκόνας κατὰ στοιχεῖον. Τέχνην γραμματικὴν. Περί γραφικῆς καὶ ζωγράφων ἐνδόξων. Γεωργικὰ, βιβλία γ. « Hic fortasse est Pamphilus, philosophus ille Platonicus, quem Epicurus Sami audit, ut testatur Cicero De nat. deor. I, 26, et Laertius I, 14. » KUSTER.

PAPPUS. V. Hermippi fr. 62, tom. III, p. 50. — De *Papia* vel *Pappia* senioris ævi chronographo, v. not. ad Joannis Antioch. fr. 1.

PARTHAX.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

Herodianus II. μιν. λ. p. 19 : ἔστιν Ἴς [καὶ] τῆς Ἰταλίας, ὡς Πάρθαξ ἐν τῷ β' τῶν Ἰταλικῶν. « ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Ποσειδωνίαν ὁ Ἡρακλῆς. ἔστι δὲ ποταμὸς Ἴς καλούμενος μέγας. »

Etym. M. p. 544, 30 : Κυλίστανος, πόλις (1. ποταμὸς) Ἰταλίας. Πάρθαξ δὲ τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο (1. Πάρθαξ δ' vel δευτέρω. Τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο **).

Sosiphanes tragicus a Laio, Nicostratus vero a Sphinge Menæceum periisse dicit.

ΣΑΜΙΑΚΑ.

Junonis in Samo simulacrum ligneum sculpsit Smilis Euclydis filius, ut Olympichus in Samiacis narrat.

δὲ τὸ τὸν Ἡρακλέα φονεῦσαι δράκοντά τινα ὑπερμε-
γέθη, καὶ κυλισθῆναι εἰς αὐτὸν, Κυλίστανος ἐκλήθη.
« Hæc corrupta vel defecta esse monet Bachman-
nus. Nam Parthax non fluvii nomen est, sed
scriptoris, cujus Italica memorat Herodianus. »
Dindf. in Steph. Thes. v. Κυλίσταρος. Cf. Lycophr.
946, ἀμφὶ Κῆριν καὶ Κυλιστάρου (Κυλιστάρνου in al.
codd.) γάνος.

(Heraclides Alex. ap.) Eustath. ad Il. 734, 48 :
τὴν Αὐλωνίαν Χάραξ (l. Πάρθαξ) Καυλωνίαν φησὶν
ἐν τοῖς Ἱταλικοῖς. In Characis fragmentis tom. III,
p. 641 apud Herodianum pro Πάρθαξ scrib. pu-
tabam Χάραξ. Etenim nondum noveram locum
Etymologici. Quo collato, verisimilius est apud
Eustath. potius Χάραξ in Πάρθαξ esse corrigendum.

PASITELES.

Plinius H. N. XXXVI, s. 4, § 12 : *Sitæ fuere
et Thespiades ad ædem Felicitatis, quarum unam
adamavit eques Romanus Junius Pisciculus, ut
tradit Varro : admiratur etiam Pasiteles, qui et
quinque volumina scripsit nobilium operum in toto
orbe. Natus hic in Græcia Italiæ ora et civitate
Romana donatus cum iis oppidis (an. U. 660),
Jovem fecit eboreum in Metelli æde, qua Campus
petitur. Accidit ei, quum in navalibus, ubi feræ
Africanæ erant, per caveam intuens leonem cæla-
ret, ut ex alia cavea panthera erumperet, non levi
periculo diligentissimi artificis. Fecisse opera com-
plura dicitur : sed quæ fecerit, nominatim non
refertur.* Mentionem hujus scriptoris hoc loco in-
terposuisse liceat, etsi de ætate ejus non sit dubi-
tatio... Plinius XXXIII, s. 55 : *Laudantur... circa
Magni Pompeji ætatem Pasiteles, Posidonius
Ephesius, etc.*

Idem XXXV, s. 45 : *Laudat (Varro) et Pasi-
telen, qui plasticen matrem statuariæ sculpturæque
et cælaturæ esse dixit; et quum esset in omnibus
his summus, nihil unquam fecit antequam finxit.*

Idem inter fontes lib. XXXIII nominat *Pasi-
telen, qui mirabilia opera scripsit.* Cf. Müller.
Archæolog. § 196, 2.

1.

(DIAMASCI?) ORIGINES.

Dorus, urbs Phœnices. Civis, Dorites. Pausania in libro
De patriæ suæ originibus, Dorienses eos appellat, sic scri-
bens : « Tyrii, Ascalonitæ, Dorienses, Rhaphaneotæ. »

PAUSANIAS LACO.

Suidas : Παισανίας, Λάκων, ἱστορικός· Περὶ Ἑλ-
λησπόντου, Λακωνικά, Χρονικά, Περὶ Ἀμφικτυόνων,
Περὶ τῶν ἐν Λάκωσιν ἑορτῶν.

PAUSANIAS DAMASCENUS.

Constantinus Porphy. De Them. I, p. 18, 7 in-
ter geographos post Strabonem, Menippum, Scy-
lacem recenset Παισανίαν τὸν Διαμασκηνόν. Ad hunc
sive ad alium Pausaniam Syrum referenda sunt
quæ ex Pausania affert Stephanus Byzantius. Lau-
datur semel Παισανίας ἐν τῷ Περὶ Ἀντιοχείας.
Ex hoc opere petita ea quæ Malalas de Antiochiæ
originibus, monumentis et historia e Pausania re-
fert. Deinde Stephanus v. Δῶρον laudat Pausaniam
ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει. Quod scriptum de
Damasco urbe fuit, si auctor ejus est Damascenus
ille; sin minus, vel Antiochiam vel aliam quamvis
Syriæ urbem intelligere licet. Quæ præterea Ste-
phanus habet e libris quinto et sexto, ex eadem
Antiochenorum historia fluxerint. Quamvis pos-
sis etiam statuere majus opus de Syria a Pausania
conscriptum esse, cujus pars fuerit historia Antio-
chiæ. Quæ sententia est Westermanni in *Pauly's
Realenc.* v. *Pausanias.*

1.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΤΙΣΙΣ.

Steph. B. : Δῶρος, πόλις Φοινίκης... Τὸ ἐθνικὸν Δω-
ρίτης.. Παισανίας δὲ ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει
Δωριεὺς αὐτοὺς καλεῖ, τῇδε γράφων· « Τύριοι, Ἀσκα-
λωνῖται, Δωριεῖς, Ῥαφανεῶται. »

2.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ.

Idem : Σελευκόβηλος, πόλις Συρίας πλησίον· ὁ πο-
λίτης Σελευκοβηλίτης καὶ Σελευκοβηλαῖος. Λέγεται
καὶ Σελευκεὺς πρὸς τῷ Βήλῳ· οὕτω γὰρ Παισανίας ἐν
τῷ Περὶ Ἀντιοχείας φησί.

3.

Malalas p. 37, 17 ed. Bonn. : Ὁ δὲ αὐτὸς Περ-

2.

DE ANTIOCHIA.

Seleucobelus, urbs Syriæ finitima. Civis Seleucobelites
et Seleucobelæus. Dicitur etiam Seleucensis ad Belum : sic
enim Pausanias habet in libro De Antiochia.

3.

Perseus quum per multos annos imperium Persidis tenuis-

tres effert; Mnaseas, quem diximus, quattuor; Myrtilus inducit septem; octo asseverat Crates.

5.

Etym. M. p. 577, 16 : Μέλος... τὸ μεμελισμένον ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ μέλιτος γλυκύτητος. Μύσιμβλος (sic) δὲ τὰς ἐν Λέσβῳ γενομένας παρθένους Μούσας ἐπὶ τὰ πένθη φοιτᾶν καὶ θρηνεῖν· ὅθεν ἐπεκράτησε τὰ ἀδόξενα μέλεα κληθῆναι. Eadem in Epim. Homer. ap. Cræmer. Anecd. Oxon. I, p. 285, nisi quod pro Μύσιμβλος recte est Μυρσίλος.

6.

Germanicus ad Arat. 172, de Hyadibus : *Myrtilus autem quinque filias Cadmi esse dixit. Habet autem taurus stellus in capite quinque, quæ Hyades appellantur.* Cf. Welck. Cycl. p. 101.

7.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apollon. Rh. I, 615 : Ἰστέον δὲ, ὅτι τῶν ἄλλων ἰστορούντων, ὡς κατὰ χόλον τῆς Ἀφροδίτης αἱ Λεμνιάδες δούσσοι ἐγένοντο, Μυρτίλος (Μυρτίλος cod. Par.) ἐν πρώτῳ Λεσβικῶν διαφέρεται, καὶ φησι τὴν Μῆδειαν παραπλέουσιν διὰ ζηλοτυπίαν ῥῖψαι εἰς τὴν Λῆμνον φάρμακον, καὶ δούσσοιαν γενέσθαι ταῖς γυναῖξιν· εἶναι τε μέχρι τοῦ νῦν κατ' ἐνιαυτὸν ἡμέραν τινὰ, ἐν ᾗ διὰ τὴν δυσωδίαν ἀποστρέφονται τὰς γυναῖκας ἄνδρες τε καὶ υἱεῖς. Cf. Müller. Min. p. 302.

Photius Lex. : Λῆμνιον βλέπων, πυρῶδες καὶ παροιμία· Λῆμνιον κακόν· ἐκ γὰρ Ἀθηναίων ἀρπάσαντες γυναῖκας οἱ Λῆμνιοι καὶ τεκνοποιήσασθαι ἐξ αὐτῶν κατέσφαξαν αὐτάς μετὰ τῶν τέκνων. Ἐπὶ δὲ Θόαντος (ἐπεὶ δὲ πάντας Suidas) αἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρας, ὅτι αὐταῖς οὐ προσεῖχον, [ἀνεῖλον add. ex Suid.]

per omnia jussit templa honorari. Et sunt Musæ quidem tales. Historia autem apud Myrsilum exstat Lesbium.

5.

Μέλος, quod modulatione fit, vel quod mellis dulcedinem habet. Myrsilus vero Musas, septem illas in Lesbo virgines, luctuosa et lugubria carmina obiisse dicit; atque inde carmina *μῦσα (misera, tristia)* appellari invaluisse.

7.

Notandum est reliquos auctores ita narrare, ut Veneris ira gravis odor Lemniæ mulieribus injectus sit, Myrsilum vero in primo De rebus Lesbiis libro ab iis dissentire. Refert enim Medeam quum ad insulam adnavigaret, zelotypia ductam pharmacum in Lemnum jecisse, atque sic odoris gravedine mulieres affecisse. Atque etiam nunc quotannis diem esse quo viri et juvenes mulieres ob fetorem aversentur.

Lemnium tuens, quasi igneum; et proverbium : *Lemnium malum*. Lemni enim quum ex Attica mulieres ra-

ἄμα ταῖς τῶν Θρακῶν γυναῖξιν, ἐπὶ τῇ δυσωδίᾳ, ἢ Μυρσίλος μὲν διὰ τὸν Μηδείας ἐπὶ τῇ Ὑψιπύλῃ ζῆλον κατασχεῖν [φησι], Καύκασος (Καύκαλος?) δὲ διὰ τὸ ὀλιγοῦσθαι τῆς Ἀφροδίτης τὰς Λημνίας· ἐνθεν τὰ μεγάλα κακὰ Λῆμνια λέγεται.

Eadem Suidas s. v., Arsenius p. 335, Apostol. XI, 97. — Μυρσίλος] cod. Μυρσίλος; quod dedimus, habet Arsen. et Suidæ codd. duo; reliqui Μυρτίλος et Μυρσίλος. — Καύκασος] *Caucalum* rhetorem, Theopompi fratrem (Athen. X, p. 412), intelligendum esse conjicit Reinesius. Eodem modo rem narraverat *Asclepiades* (schol. Ven. Il. 7, 468), monente Bernhardy. Ceterum cf. Herodot. VI, 138; Apollodor. I, 9, 17, ib. Heyn.; Zenob. IV; Diogenian. VI, 2; Æschyl. Choeph. 626; Hygin. fab. 15; schol. Eur. Hec. 870; schol. Pindar. P. IV, 88, 449. Servius Virg. Æn. III, 399. Welcker. Trilog. p. 584 sq.

Antigon. Hist. Mir. c. 129 (117 Westerm.) : Μυρσίλος δὲ ὁ Λέσβιος Λοκροὺς τοὺς Ὀζόλας τῆς ἐπωνυμίας τετυχηκέναι, ὅτι τῆς χώρας τῆς αὐτῶν [τὸ ὕδωρ] ὀζει, καὶ μάλιστα τοῦ Ταφίου καλουμένου ὅρους· καὶ βεῖν αὐτὸθεν εἰς θάλασσαν ὥσπερ πῦον, τεθάρθαι δ' ἐν τῇ ὄρει τούτῳ Νέσσον τὸν Κένταυρον, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. — (130) Τὰ δὲ Λημνίας δούσσοις γενέσθαι Μηδείας ἀφικομένης μετ' Ἰάσονος καὶ φάρμακα ἐμβαλ- λούσης εἰς τὴν νῆσον. Κατὰ δὲ τινὰ χρόνον καὶ μάλιστα ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις, ἐν αἷς ἰστοροῦσιν τὴν Μῆδειαν παραγενέσθαι, δυσώδεις αὐτάς οὕτως γίνεσθαι ὥστε μηδένα προσιέναι.

ἐπωνυμίας] Ante hanc vocem in cod. legitur ἐπιθυμίας, quod in ἐπιδημίας mutavit Xylander, ejici jussit Meursius, Toupus, Bastius; ἀπὸ δούσσοις conj. Locell. — τὸ ὕδωρ] addidit Meurs. ex Strabon. IX, p. 427. Cf. Pausan. X, 38, 2. Ceterum Lemniarum fœtor de Locris Ozolis deserendi opportunitatem obtulerit.

puissent, liberosque ex ipsis suscepissent, una cum liberis eas jugularunt. Thoante autem regnante mulieres viros simul cum feminis ex Thracia accitis interfecerunt, quod ab illis fastidirentur ob fœtorem corporis, quem illas Myrtilus invasisse tradit per invidiam Medæ erga Hypsipylum; Caucasus (*Caucalus? Asclepiades?*) vero quod Lemniæ mulieres debitum Veneri honorem non tribuissent. Hinc magna mala Lemnia vocantur.

Myrsilus Lesbius Locros Ozolas nomen nactus esse ex eo narrat, quod in eorum regione fœdum aqua odorem habeat, ac præ ceteris ea, quæ a Taphio monte in mare fertur, veluti pus sive sanguis putrefactus. Etenim in monte isto Nessum Centaurum, quem Hercules interfecit, esse sepultum. Lemniæ vero mulieres graveolentes factas esse pharmaco, quod Medea cum Iasone adveniens in insulam conjecisset. Unde certo quodam tempore ac iis maxime diebus, quibus Medeam affuisse perhibent, tanto mulieres infici fœtore, ut nemo accedere ad eas sustineat.

Antigon. Hist. Mir. c. 5 : Ὁ δὲ Μυρσίλος δὲ τὰ Λεσβιακὰ συγγεγραφῶς φησιν, τῆς Ἀντισσαίας ἐν ᾧ τόπῳ μυθολογεῖται καὶ δαίκνυται δὲ δὲ τὰφος ὑπὸ τῶν ἐγγυρῶν τῆς τοῦ Ὀρφέως κεφαλῆς, τὰς ἀηδόνας εἶναι εὐφροντέρας τῶν ἄλλων. Cf. Pausan. IX, 30, 5.

9.

Antigon. Hist. Mir. c. 17 (15 Westerm.) : Μυρσίλος δὲ δὲ Λέσβιος ἐν τῷ ὄρει φησὶν Λεπετύμνω ἱερὸν Ἀπόλλωνος εἶναι καὶ ἡρῶν Λεπετύμνου, ἐφ' ᾧ, καθάπερ ἐν τῷ Κράννῳ, δύο μόνον εἶναι κόρακας, ὄντων οὐκ ὀλίγων ἐν τοῖς πλησίον τόποις.

De Lepetymno monte cf. Theophrast. De aquis I, 4, Philostrat. Her. p. 716; Tzetzes ad Lyc. 384. 1098. Lepetymnum Methymæ maritum dicit Stephan. Byz. v. Μήθυμνα et Parthenius Erot. 21 in Λέσβου κτίσει versibus scripta, Apollonii uti videtur; certe Myrsilo, qui prosa oratione scripsit, Passovius vindicare eam non debebat.

10.

Etym. M. p. 56, 45, v. Λευκοθέα : Μυρσίνος (sic) δὲ οὐ μόνον τὴν Ἰνὴν Λευκοθέαν φησὶν, ἀλλὰ καὶ τὰς Νηρηίδας Λευκοθέας ὀνομάζει. Eadem Eudocia p. 276. Cf. Hesych. : Λευκοθεαί, πᾶσαι αἱ ποντιαί. Ob hunc certe locum non erat cur strenuum fabularum novatorem Myrsilum appellaret Meinekius ad Euphor. p. 107, uti recte monet Ebert, in Diss. Sic. p. 254.

11.

Photius Lex. p. 193 : Λινόν, κοινῶς μὲν ἄνθος· Θεόφραστος δὲ νάρκισσον, Μυρσίλος δὲ Λεσβιακοῖς εἶδος ἄνθους. Probabiliter hæc eo loco attulit, quo sermonem instituit de Lino, quem uti apud Argivos,

8.

Myrsilus, qui De rebus Lesbii scripsit, in Antissæa regione dicit, quo loco caput Orphei conditum esse indigenæ fabulantur ejusque sepulcrum ostendunt, lusciniis reliquis canere suavius.

9.

Myrsilus Lesbios in Lepetymno monte ait templum esse Apollinis et heroum Lepetymni, ad quod duo tantum, sicuti Crannone, corvi essent, quanquam haud pauci conspicerentur in locis vicinis.

10.

Myrsilus non solum Inonem Leucotheam appellat, sed Nereides quoque Leucotheas dicit.

11.

Linus, in universum flos; secundum Theophrastum vero narcissus, secundum Myrsilum in Lesbias species floris.

12.

Myrsilus Lesbios scribit Enalum Æolensem, quum amatet Phinei (Sminthei?) filiam, quæ oraculo Amphitritæ

sic etiam apud Lesbios (cf. fragm. Chronol. p. 174) cultum fuisse consentaneum est. Scilicet Linum a lino flore (qui narcissi genus fuerit) appellari auctor noster dixerit, uti Narcissus nomen habeat a narcisso. Atque hæc quidem nominis explicatio unice vera fuerit. Cf. Ambrosch. De Lino, Berlini 1829, p. 3; Preller. in *Paulys Realencyclop.* v. *Linus*. De *Lino-Narcisso* cf. Creuzer. *Hist. Kunst.* p. 255.

12.

Plutarch. De sollert. anim. c. 36, p. 984, E : Ἐναλον δὲ τὸν Αἰολέα, Μυρτίλος (scr. Μυρσίλος) δὲ Λέσβιος ἱστορεῖ, τῆς Φινέως (scr. vid. Σμινθέως) ἐρῶντα θυγατρὸς διρείσης κατὰ χρησμὸν τῆς Ἀμφιτρίτης ὑπὸ τῶν Πενθιλιδῶν, καὶ αὐτὸν ἐξαλλόμενον εἰς τὴν θάλασσαν, ὑπὸ δελφίνος σῶν ἐξενηχθῆναι πρὸς τὴν Λέσβον.

Fusius rem Plutarchus narrat in Sympos. Sap. c. 20, p. 163 : Χρησμοῦ γὰρ γενομένου τοῖς οἰκίζουσι Λέσβον, ὅταν ἐρματι πλέοντες προστύχωσιν, δὲ καλεῖται Μεσόγειον, τότε ἐνταῦθα Ποσειδῶνι μὲν ταῦρον, Ἀμφιτρίτῃ δὲ καὶ Νηρηΐδι ζῶσαν καθίεναι παρθένον· ὄντων οὖν ἀρχηγετῶν ἐπὶ τὰ καὶ βασιλείων, ὁ γόδοι δὲ τοῦ Ἐχελάου πυθογρήστου τῆς ἀποικίας ἡγεμόνος, οὗτος μὲν ἡΐθεος ἦν ἐτι, τῶν δὲ ἐπὶ τὰ κληρουμένων, ὅσοις ἄγαμοι παῖδες ἦσαν, καταλαμβάνει θυγατέρα Σμινθέως δὲ κληρὸς· ἦν ἐσθλὴ καὶ χρυσῷ κοσμήσαντες, ὡς ἐγένοντο κατὰ τὸν τόπον, ἐμελλον εὐξάμενοι καθήσειν. Ἐτυχὲ δὲ τις ἐρῶν αὐτῆς τῶν συμπλεόντων, οὐκ ἀγεννῆς, ὡς εἰκοι, νεανίας, οὗ καὶ τὸ ὄνομα διαμνημονεύουσιν Ἐναλον. Οὗτος ἀμύχανόν τινα τοῦ βοηθεῖν τῇ παρθένῳ προθυμίαν ἐν τῷ τότε πάθει λαθὼν, παρὰ τὸν καιρὸν ὤρμησε, καὶ περιπλακεί ὁμοῦ συγκαθῆκεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐθὺς μὲν οὖν φήμη τις οὐκ ἔχουσα τὸ βέβαιον, ἄλλως δὲ πείθουσα πολλοὺς ἐν τῷ

jubente a Penthildis in mare dejecta fuerat, ipsum quoque in mare insuluisse, salvumque a delphino fuisse ad Lesbum delatum.

Lesbum condentibus oraculum mandaverat, ut quum navigando ad stationem appulissent nomine Mesogeum, quasi Medtterraneum dicas, ibi tum Neptuno taurum, Amphitritæ ac Nereidibus vivam virginem demitterent in mare. Septem erant duces ac reges, octavus Echelaus princeps deducendæ coloniae oraculo constitutus, isque etiamnum cælebs. Quum reliqui septem sorte de innuptis liberis comparassent, ea filie Sminthei (*supra* Phinei) obtigit : hanc igitur vestibuset auro exornarunt, erantque, quum loco appropinquassent, conceptis votis in mare abjecturi. Erat inter eos qui una navigabant adolescens quidam indolis nequaquam malæ, cujus nomen Enalus perhibetur : is quum puellæ istius amore teneretur, et studio ejus servandæ ineffabili duceretur, sub ipsum temporis articulum impetu dato eam complexus, una se in mare demisit. Ac statim quidem fama certitudinis expers, sed cui tamen multi de exercitu fidem

στρατοπέδῳ, διηγήθη περὶ σωτηρίας αὐτῶν καὶ κομιδῆς. Ὑστέρω δὲ χρόνῳ τὸν Ἐναλὸν φασιν ἐν Λέσβῳ φανῆναι, καὶ λέγειν, ὡς ἐπὶ δελφίνων φορητοὶ διὰ θαλάττης ἐκπέσοιεν ἀβλαβῶς εἰς τὴν ἡπειρον. Ἔστι δὲ ἄλλα θεϊότερα τούτων, ἐκπλήττοντα καὶ κηλοῦντα τοὺς πολλοὺς, διηγείσθαι· πάντων δὲ πίστιν ἔργον παρασχέιν. Κύματος γὰρ ἡλιδαίου περὶ τὴν νῆσον αἰρομένου, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπαντῆσαι δεδιότων, μόνον ** θαλάττῃ ἐπεσθαι πολύποδας αὐτῷ πρὸς τὸ ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ὧν τοῦ μεγίστου λίθον κομίζοντος, λαβεῖν τὸν Ἐναλὸν καὶ ἀναθεῖναι· καὶ τοῦτον ἔτι καλοῦμεν.

Cf. Anticles in Nostis (fr. 7) ap. Athen. p. 466. De Penthilidis v. Müller. *Min.* p. 477 et Nostra fragm. Chronol. p. 174.

13.

Strabo XIII, p. 610 : Φησὶ δὲ Μυρσίλος Μηθυμναίων κτίσμα εἶναι Ἄσσον· Ἑλλάνικος δὲ Αἰολίδα φησὶν· ὥστε καὶ τὰ Γάργαρα καὶ ἡ Λαμπωνία Αἰολέων.

14.

Plinius H. N. III, 13 : *Sardiniam ipsam Timæus Sandaliotim appellavit ab effigie solæ, Myrsilus Ichnusam a similitudine vestigi.*

15.

Plinius H. N. IV, 22 : *Ipsam (Andrum ins.) Myrsilus Cauron, deinde Antandron cognominatam tradit : Callimachus Lasiam, alii Nonagiam, Hydrussam, Epagrin.*

Myrsilus recensetur etiam inter auctores quibus libro quinto Plinius usus est.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

16.

Athenæus XIII, p. 610, A : Θεόφραστος δὲ ἀγῶνα κάλλους φησὶ γενέσθαι παρὰ Ἡλείοις, καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεῖσθαι μετὰ σπουδῆς, λαμβάνειν τε τοὺς νικήσαντας ἄθλα δπλα· ἅπερ ἀνατίθεσθαι φησι Διονύσιος

adhiberent, didita fuit incolumes eos fuisse in terram delatos. Postea vero temporis aiunt ipsum in Lesbo fuisse visum Enalum, ac narrasse, a delphinis se e mari in continentem citra periculum fuisse evectos. Possem alia his diviniore, ac multorum animos qua percellentia qua demulcentia commemorare : sed difficile est omnibus fidem facere. Quum enim fluctus ingens circa insulam attolleretur, hominesque ad mare accedere non auderent, solum ferunt Enalum accessisse, et secutam eum esse polypodum multitudinem ad templum usque Neptuni, maximo lapidem gestante, quem Enalus dedicaverit : isque lapis a nobis ita dicitur.

13.

Myrsilus Assum a Methymnæis conditam ait.

δ Λευκτρικὸς τῇ Ἀθηνᾷ, τὸν δὲ νικήσαντα ταινιούμενον ὑπὸ τῶν φίλων καὶ πομπεύοντα ἕως τοῦ ἱεροῦ παραγίγνεσθαι. Τὸν στέφανον δ' αὐτοῖς δίδοσθαι μυρρίνης, ἱστορεῖ Μυρσίλος ἐν Ἱστορικοῖς παραδόξοις.

Commode hæc etiam in Lesbicis memorari potuerunt, quandoquidem Athenæus l. l. ex Theophrasto refert κάλλους κρίσεις γενέσθαι παρὰ Τενεδίοις καὶ Λεσβίοις. Plura de hisce καλλιστείοις v. ap. Plehn. *Lesbiac.* p. 125 sq. — Qui fuerit Dionysius *Leuctricus* ignoro. Num fuit. Δ. ὁ λεπτός, qui inter alia Theoridæ carmen τὸ εἰς τὸν Ἐρωτα illustravit (Athen. XI, 475, F.) ? Is vero vix diversus est ab D. Corinthio αἰτιογράφῳ, ex quo Plutarchus in *Amator.* p. 761, B, historiam de Clearcho, qui spectante amasio pulcherrimum facinus edidit, commemorat.

17.

Plutarch. *Arat.* c. 3. : Τοῦτον (Νικοκλέα) ἐμφερέστατον λέγουσι τὴν ὄψιν Περιάνδρῳ τῷ Κυψέλου γενέσθαι, καθάπερ Ἀλκμαίωνι μὲν τῷ Ἀμφιάρεω τὸν Πέρσῃ Ὀρόντην, Ἐκτορι δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον νεανίσκον, ὃν ἱστορεῖ Μυρσίλος ὑπὸ πλήθους τῶν θεωμένων, ὡς τοῦτ' ἔγνωσαν, καταπατηθῆναι.

MYRON PRIENENSIS.

Myron Priensis præter alia scripsit bellum Messeniæ primum usque ad mortem Aristodemi. Hæc sicuti reliqua quæ de indole ejus operis comperta habemus, uni debemus Pausaniæ (IV, 6, 1) : Τοῦτον δὲ γὰρ, αἰτ, τῶν Μεσσηνίων τὸν πόλεμον Ῥιανὸς τε ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησεν ὁ Βηναῖος, καὶ ὁ Πριηνεὺς Μύρων· λόγοι δὲ περὶ τοῦ Μύρωνος ἐστὶν ἡ συγγραφή. Συνεχῶς μὲν δὲ τὰ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τοῦ πολέμου τὴν τελευταίαν οὐδετέρῳ διήνυσται, μέρος δὲ, ὡς ἐκάτερος ἡρέσκετο. Ὁ μὲν τῆς τε

HISTORICA PARADOXA.

16. Theophrastus ait pulchritudinis certamen fuisse apud Eleos, et magno studio exerceri solitum judicium ; præmium autem eorum qui vicissent, fuisse arma. Illa arma ab eis Minervæ dedicari solita esse, scribit Dionysius Leuctricus ; victorem autem, tennis ornatum ab amicis, in pompa processisse usque ad deæ templum. Coronam vero, qua donabantur, ex myrto fuisse tradit Myrsilus in *Historicis Paradoxis.*

17.

Hunc Nicoclem forma simillimum fuisse Periandro Cypseli filio perhibent, ut Orontem quoque Persam Alcmaëoni Amphiarai filio, et Hectori Lacedæmonium quendam, quem Myrsilus narrat, quum id vulgus rescivisset, a turba spectatum venientium conculcatum perisse.

Ἀμφείας τὴν ἄλωσιν καὶ τὰ ἐφεξῆς συνέθη-
κεν, οὐ πρόσω τῆς Ἀριστοδήμου τελευτῆς·
Ῥιανὸς δὲ τοῦδε μὲν τοῦ πρώτου τῶν πολέμων οὐδὲ
ἤφατο ἀρχήν. Ὅποσα δὲ χρόνῳ συνέθη τοῖς Μεσση-
νίοις ἀποστᾶσιν ἀπὸ Λακεδαιμονίων, ὃ δὲ καὶ ταῦτα
μὲν οὐ τὰ πάντα ἔγραψε, τῆς μάχης δὲ τὰ ὕστερα, ἣν
ἐμαχέσαντο ἐπὶ τῇ τάφρῳ τῇ καλουμένῃ μεγάλῃ. Ἄν-
δρα τε Ἀριστομένην Μεσσήνιον (τοῦτου γὰρ δὴ ἕνεκα
τὸν πάντα ἐποιεσάμην Ῥιανοῦ καὶ Μύρωνος λόγον),
ὃς καὶ πρῶτος καὶ μάλιστα τὸ Μεσσήνης ὄνομα ἐς ἀζώ-
μα προήγαγε, τοῦτον τὸν ἄνδρα ἐπεισέηγαγε μὲν
ὁ Πριηνεὺς ἐς τὴν συγγράφην, Ῥιανῷ δὲ ἐν τοῖς
ἔπεσιν οὐδὲν Ἀριστομένης ἐστὶν ἀφανέστερος ἢ Ἀχιλ-
λεὺς ἐν Ἰλιάδι Ὀμήρῳ. Διάφορα οὖν ἐπὶ τοσοῦτον εἰ-
ρηκότων, προσῆται μὲν τὸν ἑτερόν μοι τῶν λόγων, καὶ
οὐχ ἅμα ἀμφοτέρους, ὑπελείπετο. Ῥιανὸς δέ μοι ποιῆ-
σαι μᾶλλον ἐφάνετο εἰκότα εἰς τὴν Ἀριστομένους ἡλι-
κίαν. Μύρωνα δὲ ἐπὶ τε ἄλλοις καταμαθεῖν
ἐστὶν οὐ προορώμενον, εἰ ψευδῆ τε καὶ οὐ πι-
θανὰ δόξει λέγειν, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐν τῇδε τῆς
Μεσσηνιαίας συγγραφῇ. Πεποίηκε γάρ, ὥς ἀπο-
κτείνει Θεόπομον τὸν Λακεδαιμονίων βασιλέα Ἀριστο-
μένης ὀλίγον πρὸ τῆς Ἀριστοδήμου τελευτῆς· Θεόπο-
μον δὲ οὔτε μάχης γινομένης οὔτε ἄλλως προσποθανόντα
ἴσμεν πρὶν ἢ διαπολεμηθῆναι τὸν πόλεμον. Οὗτος δὲ
ὁ Θεόπομος ἦν καὶ ὁ πέρας ἐπιθείς τῷ πολέμῳ.

Multa ex Myronis libris Pausaniam in sua trans-
tulisse, etsi demonstrari nequit, veri tamen simi-
limum est : adeo ut quæ in Pausania nunc repres-
henduntur, eadem vitia magis etiam in Myronis
opere conspicua fuisse videantur. De Pausanianæ
autem narrationis indole lectorem relego ad Mül-
lerum in *Dor.* I, p. 144 sqq. De Rhiano, Erato-
sthenis æquali, vide Saal. (*Rhiani quæ supersunt.*
Bonn. 1831) et A. Meinek. in *Abhandl. d. Ber-
lin. Acad.* 1834, et *Analectis Alexandrinis.*

ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Athenæus XIV, p. 657, C : Ὅτι δὲ τοῖς ἐλώσιν
ὑβριστικῶς πᾶν ἐχρῶντο Λακεδαιμόνιοι καὶ Μύρων
ὁ Πριηνεὺς ἱστορεῖ, ἐν δευτέρῳ Μεσσηνιακῶν γραφῶν

MESSENIACA.

1.

Admodum contumeliose tractatos esse Helotas a Lace-
dæmoniis, Myron etiam Priensis docet secundo libro
Rerum Messeniacarum, ita scribens : « Helotis quodlibet
ignominiosum opus et ad omne probrum pertinens injun-
gunt. Galerum e pelle gestare, pellibusque pro veste uti
cogunt : quotannis statuto tempore, etiamsi nihil deliquis-
sent, verbera eis infligunt, ne servos se esse obliviscantur.
Ad hæc, si qui præter servilem conditionem florenti specie

οὕτως· « Τοῖς δ' ἐλώσι πᾶν ὑβριστικὸν ἔργον ἐπιτάτ-
τουσι πρὸς πᾶσαν ἄγον ἀτιμίαν. Κυνὴν τε γὰρ ἕκαστον
φορεῖν ἐπάναγκες ὤρισαν καὶ διφθέραν περιβεβλησθαι,
πληγὰς τε τεταγμένας λαμβάνειν κατ' ἐνιαυτὸν ἀδική-
ματος χωρὶς, ἵνα μήποτε δουλεύειν ἀπομάθωσι. Πρὸς
δὲ τοῦτοις, εἴ τινες ὑπεραχμάζοιεν τὴν οἰκετικὴν ἐπι-
φάνειαν, ἐπέθηκον ζημίαν θάνατον, καὶ τοῖς κεκτημένοις
ἐπιτίμιον, εἰ μὴ ἐπικόπτοιεν τοὺς ἀδρουμένους. Καὶ
παραδόντες αὐτοῖς τὴν γῶραν, ἔταξαν μοῖραν, ἣν αὐτοῖς
ἀνοίσουσιν αἰεὶ. » Cf. Müller. *Dor.* II, p. 37. 38. 40.
Hinc quoque patet, quonam Myron in Spartanos
animo fuerit.

2.

Idem VI, p. 271, F : Μύρων δ' ὁ Πριηνεὺς ἐν δευ-
τέρῳ Μεσσηνιακῶν « Πολλάκις (φησὶν) ἡλευθέρωσαν
Λακεδαιμόνιοι δούλους, καὶ οὐς μὲν ἀφ' ἑτάρας ἐκάλεσαν,
οὐς δὲ ἀδεσπότους, οὐς δὲ ἐρυκτῆρας, δεσποσιοναύτας
δ' ἄλλους, οὐς εἰς τοὺς στόλους κατέτασσον· ἄλλους δὲ
νεοδαμώδεις, ἐτέρους ὄντας τῶν ἐλτώτων. »

Subjungo quæ apud Rutilium Lupum ex My-
rone rhetore (Asiano) commemorantur. Probabilis
enim est Boeckhii (*Ind. lectt. Berolin.* 1824) con-
jectura auctorem Messeniacorum, quæ rhetoricæ
potius quam vere historicæ indolis fuisse omnia
suadent, a rhetore isto non esse distinguendum.

Rutil. Lup. II, 1 : Myron : « Hæc mulier nuper
fuit locuples, potens, in amore atque deliciis ne-
cessariorum : ornatus ejus opibus abundabat : ma-
gnus ancillarum, quæ sequebantur, comitatus ap-
pellabatur. Nunc contra subito et gravi casu affli-
cta, vix mediocris ancillulæ dignitate retinet.
O fortuna, quam vehementer te rerum varietas
oblectat, et quam magno odio est tibi beatæ vitæ
perpetuus et constans fructus ! »

Id. ib. p. 130 ed. Frotscher. : Myron : « Ami-
cus meus fuit Chremonides, et opinione omnium
magis familiaris, et pro salute ejus, quæcumque
potui, feci. Sed posteaquam major vis legis no-
strum auxilium ab illius periculo removit, calamita-
tis ac luctus ejus particeps eram. Nam opitulandi
facultas omnis erepta jam fuerat. »

et bene habito corpore conspicerentur, ii capite id lunnit :
et heris irrogatur multa, qui non inlibant macerentque
pinguescentes. De agro, qui illis tributus est, certam por-
tionem semper dominis pendere tenentur. »

2.

Myron Priensis, secundo libro Rerum Messeniacarum,
scribit : « Sæpius a Lacedæmoniis liberati sunt servi : quo-
rum alios *aphetas* nominarunt, alios vero *adespotos*, alios
erycleras, alios *desposionautas*, quos in navium classes
distribuerunt, alios *neodamodes*, qui diversi sunt ab Helo-
tibus. »

NICANDER CHALCEDONIUS.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ.

I.

E LIBRO QUARTO.

Προυσίου συμπτώματα.

Athenæus XI, p. 496, D : Προυσίης. Ὅτι τὸ πο-
τήριον τοῦτο ἐξορθὸν ἐστὶ, προεῖρηται. Καὶ ὅτι τὴν προση-
γορίαν ἔσχε ἀπὸ Προυσίου, τοῦ Βιθυνίας βασιλεύ-
σαντος καὶ ἐπὶ τρυφῇ καὶ μαλακίᾳ διαβολήτου γενο-
μένου, ἱστορεῖ Νικάνδρος ὁ Χαλκηδόνιος (ὁ Καλγηδό-
νιος ins. A.) ἐν τετάρτῳ Προυσίου συμπτωμάτων.
Prusiam intellige secundum hujus nominis re-
gem, τὸν κυνηγόν, luxuriam sua et morum pravitate
infamem (180-149 a. C. sec. Clinton. F. H. t. III,
p. 417.

2.

F. LIBRO SEXTO.

Idem XIII, p. 606, B : Καὶ ἄλλα δὲ ζῶα ἀν-
θρώπων ἡράσθη· Σεκοῦνδου μὲν τινος βασιλικοῦ οἰνο-
χόου ἀλεκτρυόν· ἐκαλεῖτο δὲ ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν Κέν-
ταυρος, ὁ δὲ Σεκοῦνδος ἦν οἰκέτης Νικομήδους τοῦ Βι-
θυνῶν βασιλέως, ὃς ἱστορεῖ Νικάνδρος ἐν ἑκτῷ Περι-
πέτειῳ. Eadem e Philone narrat Ælianus H. An.
XII, 37. Nicomedes probabiliter est N. II Epi-
phanes (148-91 a. C.). Jonsius scribi voluit ἐν
ἑκτῷ περὶ πετεινῶν, adeo ut novum de hist. naturali
opus Nicandri Colophonii nancisceremur. Ego
N. Chalcedonium intelligo. Auctor in ταῖς Περι-
πέτειαῖς aut in universum egit de fortunarum mu-
tatione quam reges experti sunt, aut, quod
malim, totum opus erat de historia regum Bithy-
niæ, quæ, quum regum fatibus rerumque vicissitu-
dinibus insignis esset, inscribi poterat Περιπέτειαῖς
τῶν τῆς Βιθυνίας βασιλέων. Pars ejus operis laudatur

FATA REGUM BITHYNIÆ.

1.

DE PRUSIÆ FATIS.

Prusias. Esse hoc erectum poculum, supra dictum est.
Nomen autem invenisse a Prusia Bithyniæ rege, qui ob
luxuriam et molliem fuit famosus, tradit Nicander Chalce-
donius, libro quarto De Prusiæ fatibus.

2.

Sed et muta animantia homines amarunt. Secundum
quempiam, regum pincernam, gallus gallinæus : no-
minabatur is gallus Centaurus; Secundus vero minister
erat Nicomedis regis Bithynorum, ut tradit Nicander sexto
libro De Fortunæ casibus.

fr. 1, ubi pro ἐν δ' τῶν Πρ. συμπτωμάτων, mallet
ἐν δ' περὶ Πρ. συμπτ.

NICANDER ALEXANDRINUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΜΑΘΗΤΩΝ.

Suidas v. Αἰσχρίων, Μυτιληναῖος, ἐποποιός, δς συν-
εξεδήμει Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου. Ἦν δὲ Ἀριστοτέ-
λους γνώριμος καὶ ἐρώμενος, ὡς Νικάνδρος ὁ Ἀλεξαν-
δρεὺς ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν.

NICANDER THYATIRENUS.

Stephan. Byz. : Θυάτειρα, πόλις Λυδίας.. Τὸ ἐθνι-
κὸν Θυατειρηνός.. ἀφ' οὗ Νικάνδρος γραμματικὸς Θυα-
τειρηνός [ἢ Κολοφώνιος.]

Postrema uncis inclusi, utpote quæ indocta ma-
nus addidisse videatur. Certe si Thyatirenium et
Colophonium unum esse eundemque Stephanus
indicare voluisset, vix uno grammatici titulo Ni-
candrum ornasset. Accedit quod Athenæus aut
Colophonium laudat aut Thyatirenium, quod jure
mirareris, nisi inter utrumque distinguendum
duxisset.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΗΜΩΝ.

1.

Harpocratio : Τιτακίδαι· δῆμός ἐστι τῆς Αἰαντί-
δος φυλῆς οἱ Τιτακίδαι, ὡς Νικάνδρος ὁ Θυατειρηνός
ἐν τῷ Περὶ τῶν δῆμων δηλοῖ. Μήποτε δὲ ἀπὸ Τιτάκου
ὀνομάσθησαν, οὗ μνημονεύει Ἡρόδοτος (IX, 73).

2.

Harpocratio : Θυργωνίδαι. Νικάνδρος ὁ Θυατει-
ρηνός ἐν τῷ περὶ τῶν δῆμων, « Μετετέθησαν, φησὶν,

DE ARISTOTELIS DISCIPULIS.

Æschrius, Mytilenæus, poeta epicus, qui Alexandro Phi-
lippi filio comes erat expeditionis. Erat vero Aristotelis di-
scipulus et amasius, ut Nicander Alexandrinus in libro De
Aristotelis discipulis refert.

DE ATTICÆ PAGIS.

1.

Titacidæ, pagus Æantidis tribus, ut Nicander Thyatire-
nus ait in libro De pagis. Fortasse nomen habet a Titaco,
cujus Herodotus meminit.

2.

Tyrgonidæ. Nicander Thyatirenus in libro De pagis :

ἐξ Αἰαντίδος Ἀφιδναῖοι, Περρίδαι, Τिताκίδαι, Θυργωνίδαι. »

Ejusdem Ἐξηγητικά Ἀττικῆς διαλέκτου laudat Harpocration v. μέδιμνος, βολεῶνες (γ'), τριπτήρα (ις'), ξηραλοιφεῖν (ιη'). Alia ex eodem vel similibus operibus afferunt Athenæus p. 76 A. 81 C. 114 C. 320 C. 461 F. 479 C. 481 E. 485 sq. 503 C. 678 F. 691 C. Schol. Aristoph. Eq. 406. Schol. Plat. Charm. p. 319.

NICIAS.

I.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

Athenæus XIII, p. 609, E : Οἶδα δὲ καὶ περὶ κάλλους γυναικῶν ἀγῶνά ποτε διατεθέντα· περὶ οὗ ἱστορῶν Νικίας ἐν τοῖς Ἀρκαδιοῖς διαθεῖναι φησιν αὐτὸν Κύψελον, πόλιν κτίσαντα ἐν τῷ πεδίῳ περὶ τὸν Ἀλφειόν· εἰς ἣν κατοικίσαντα Παρρασιῶν τινὰς, τέμενος καὶ βωμὸν ἀναστῆσαι Δῆμητρι Ἐλευσινίᾳ, ἥς ἐν τῇ ἑορτῇ καὶ τὸν τοῦ κάλλους ἀγῶνα ἐπιτελεῖσαι· καὶ νικῆσαι πρῶτον αὐτοῦ τὴν γυναῖκα Ἡροδίκην. Ἐπιτελεῖται δὲ καὶ μέχρι νῦν ὁ ἀγὼν οὗτος· καὶ αἱ ἀγωνιζόμεναι γυναῖκες χρυσόφοροι ὀνομάζονται.

Qui sit hicce Nicias, quæritur. Quem ceteris locis Athenæus laudat, Nicias est Nicænsis, qui Φιλοσόφων διαδοχὰς scripsit.

Schol. ad Dionys. Perieg. 270 : Νικίας δὲ φησιν ἀπὸ τίνος Εὐρώπου καὶ Ἀσίου καὶ Αἰθῆρας sc. cognomines terras appellatas esse.

Eustath. ad Dionys. 175 : Νικίας δὲ τίς φησι τὰς τρεῖς ἡπείρους ἀπὸ τινων κληθῆναι ἀνδρῶν, Εὐρώπου, Ἀσίου καὶ Αἰθῆρας.

« Νικίας, quem diversum esse puto ab enarratore Homérico, vereor ne scribendus sit Νικάτωρ, quem Περὶ μετονομασιῶν disseruisse constat per Stephanum B. v. Πόρος et Ὑδὴ et Athen. p. 296. Cf. Matter, École d'Alexand. VII, p. 296. » BERNHARDY. Mutatione vix opus, quum Niciam historicum vel geographum laudet etiam Plinius XXXVII, s. 11 § 1, ubi postquam Pythæ, Timæi, aliorum, de insula, ubi electrum provenit, deque

natura electri sententias apposuerat, addit : *Nicias solis radiorum succum intelligi voluit. Hos circa occasum credit vehementius in terram actos, pinguem sudorem in ea parte Oceani relinquere, deinde æstatibus in Germanorum littora ejici. Et in Ægypto nasci simili modo et vocari Sacal: item in India, gratiusque thure esse Indis. In Syria quoque feminas verticillos inde facere et vocare harpaga, quia folia et paleas vestiumque fimbrias rapiat. Fortasse est Nicias Maleotes, qui præter alia Περὶ λίθων librum scripsisse perhibetur. Subtexam quæ ex eo afferuntur.*

NICIAS MALEOTES.

Plutarch. Par. min. c. 13 : Ἡρακλῆς τοῦ Ἰόλης γάμου ἀποτυχὼν, τὴν Οἰθαλίαν ἐπὶ ὁρήσεν. Ἡ δ' Ἰόλη ἀπὸ τοῦ τείχους ἔρριπεν αὐτήν· συνέβη δὲ, κολπῶν θύρας ὑπὸ ἀνέμου τῆς ἐσθῆτος, μηδὲν παθεῖν, καθάπερ ἱστορεῖ Νικίας Μαλεώτης.

Eundem Niciam ἐν τοῖς Περὶ λίθων laudat Plutarch. De flux. c. 20 (et Stobæus Florileg. C, 12) : Παράκειται δ' αὐτῷ (Euphrati) ὄρος, Δρίμυλλον καλούμενον· ἐν ᾧ γεννᾶται λίθος, σαρκῶνυχι παρόμοιος, ὃ οἱ βασιλεῖς ἐν ταῖς βασιλείαις χρῶνται· ποιεῖ δ' ἄριστα πρὸς ἀμβλυωπίας εἰς ὕδωρ θερμὸν βαλλόμενος· καθὼς ἱστορεῖ Νικίας ὁ Μαλλώτης ἐν τοῖς Περὶ Λίθων. Hunc fortasse non diversum esse a Nicia Milesio medico, ad quem Theocrit. Idyll. XI s. Cyclopem scripsit, quique ipse poemation de Cyclopi amoribus ad Theocritum rescripserat, opinatur Fabricius in B. Gr. II, p. 432 ed. pr., quod parum mihi probatur. Allatis adde Schol. Hom. Odys. ψ, 218 : Ἀλέξανδρος ὁ Πριάμου παῖς ἀπὸ τῆς Ἀσίας κατάρας εἰς τὴν Λακεδαίμονα, διενεοῖτο τὴν Ἑλένην ξενιζόμενος ἀρπάσαι. Ἡ δὲ γενναῖον ἦθος καὶ φιλόανθρωπον ἔχουσα ἀπηγόρευε καὶ προτιμᾶν ἔλεγε τὸν μετὰ νόμου γάμον, καὶ τὸν Μενέλαον περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι. Γενομένου δὲ τοῦ Πάριδος ἀπράκτου, φασὶ τὴν Ἀφροδίτην ἐπιτεχνῆσαι τοιοῦτόν τι, ὥστε καὶ μεταβάλλειν τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν ιδέα ἐν τὸν τοῦ Μενελάου χαρακτῆρα, καὶ οὕτω τὴν Ἑλένην παραλογίσασθαι. Δόξαν γὰρ εἶναι ταῖς ἀληθείαις τὸν Μενέλαον, μὴ δυνῆσαι ἅμα αὐτῷ ἐπεσθαι. Φθάσαντες δὲ αὐτὴν ἄχρι τῆς νεῶς ἐμβαλλόμενος ἀνήχθη. Ἡ ἱστορία παρὰ Νικίᾳ τῷ πρώτῳ

« Transpositi sunt ex Æantide tribu Aphidnæi, Perrhidæ, Titacidæ, Thyrgonidæ. »

ARCADICA.

Novi etiam institutum olim certamen mulierum de pulchritudine : de quo narrans Nicias in Arcadicis, instituisse illud ait Cypselum, condito oppido in plantie circa Al-

pheum : in quod quum colonos legisset Parrhasiorum nonnullos, fanum et altare Cereri Eleusiniæ statuisse, et festo die certamen pulchritudinis instituisse ; in quo primam victoriam retulit uxor ejusdem Herodica. Celebratur autem etiam nunc certamen illud, et quæ in eo continentur mulieres, *Chrysophoræ* appellantur, id est, *aurum gestantes*.

(sic). « Hæc ad Niciam illum qui in scholiis Homeris, nostris etiam (ad α, 109), in rebus mere grammaticis citari solet [v. indicem in schol. II. ed. Bekk. In sch. II. 4, 212 appellatur δ Ἀσχαλωνίτης], spectare non possunt. Neque alium memoratum invenio ejus nominis cui hæ nugæ tribui possint, nisi Niciam Maleoten, quem vanissimus scriptor Parallelorum minorum in ejusdem generis fabulis testem laudat cap. 13. » BUTTMANN.

NICIAS NICÆENSIS.

ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΔΙΑΔΟΧΑΙ.

Athenæus p. XI, 505, B. Haud primus dialogicam sermonis formam adhibuit Plato : Πρὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦθ' εἶρε τὸ εἶδος τῶν λόγων ὁ Τῆσις Ἀλεξαμενός, ὡς Νικίας δ Νικαεὺς ἱστορεῖ καὶ Σωτίων.

Idem XI, p. 506, C: Platonis dialogus, qui Alcibiades II inscribitur, ὑπὸ τινων Ξενοφῶντος εἶναι λέγεται, ὡς καὶ ἡ Ἀλκυὼν Λέοντος τοῦ Ἀκαδημαῖκου, ὡς φησι Νικίας δ Νικαεὺς.

Idem X, p. 437, E : Ἦν δὲ ὁ Διονύσιος ἔτι ἐκ νέου, ὡς φησι Νικίας δ Νικαεὺς ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκμανής, καὶ πρὸς τὰς δημοσίας εἰσφέρει παιδίσκας ἀδιαφόρως. Καὶ ποτε πορευόμενος μετὰ τινων γνωρίμων, ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ παιδισκεῖον, εἰς δ τῇ προτεραίᾳ παρεληλυθὼς ὥφειλε χαλκοῦς, ἔχων τότε κατὰ τύχην, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, πάντων δρώντων, ἀπέδιδου.

Idem VI, p. 273, D : Ὁ δὲ Ποντικός Ἔστιαῖος καλῶς ἐκαυχᾶτο, μήτε ἀνατέλλοντα μήτε καταδύμενον ποτε τὸν ἥλιον ἐωρακέναι, διὰ τὸ παιδεῖα παντὶ καὶρῷ προσέχειν, ὡς δ Νικαεὺς Νικίας ἱστορεῖ ἐν ταῖς Διαδοχαῖς.

Idem XIII, p. 591, F : Καὶ Βίων δ' ὁ Βορυσθενίτης, φιλόσοφος, ἑταῖρας ἦν υἱός, Ὀλυμπίας Λακαίνης, ὡς φησι Νικίας δ Νικαεὺς ἐν ταῖς τῶν Φιλοσόφων διαδοχαῖς.

LACEDÆMONIORUM RESPUBLICA.

1.

Ceterum nec *orthagorisci*, ut ait Polemon, vocantur latentes porcelli, sed *orthagorisci*, quia πρὸς τὸν ὄρθρον (*sub diluculum*) veneunt, ut Persæus tradit in Lacedæmoniorum republica, et Dioscorides secundo Republicæ libro, et Nicocles in priore libro eorum quos et ipse De Lacedæmoniorum republica scripsit.

2

* Est apparatus *epaiclorum* quæ dicuntur non simplex, ut existimaverat Polemon, sed duplex. Quod enim pueris præbent, leve est admodum et tenue; nempe polenta oleo

NICOCLES LACEDÆMONIUS.

ΛΑΚΩΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

1.

E LIBRO PRIORE.

Athenæus IV, p. 140, B : Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὄρθαγορίσκοι λέγονται, ὡς φησιν ὁ Πολέμων, οἱ γαλαθνηοὶ χοῖροι, ἀλλ' ὄρθαγορίσκοι, ἐπεὶ πρὸς τὸν ὄρθρον πιπράσκονται, ὡς Περσαῖος ἱστορεῖ ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ, καὶ Διοσκουρίδης ἐν δευτέρῳ Πολιτείας, καὶ Ἀριστοκλῆς (scr. Νικοκλῆς) ἐν τῷ προτέρῳ καὶ οὗτος τῆς Λακίωνων πολιτείας.

Hæc sicuti sequentia ex Didymi contra Polemonem (fr. 86, tom. III, p. 142) disputatione. *Nicoclis* nomen reponendum ex seqq. recte, uti videtur, censet Schweighæuser. Apud Vossium nulla Nicoclis mentio.

2.

Athenæus IV, p. 140, D : Ἔστιν ἡ παρασκευὴ τῶν λεγομένων ἐπαϊκλῶν οὐχ ἁπλῇ, καθάπερ ὁ Πολέμων ὑπέληπεν, ἀλλὰ διττῇ. Ἦν μὲν γὰρ τοῖς παισὶ παρέχουσι, πάνυ τις εὐκολός ἐστι καὶ εὐτελής. Ἄλφριτα γὰρ ἐστὶν ἐλαίῳ δεδευμένα, ἃ φησι Νικοκλῆς ὁ Λάκων κάπτειν αὐτοὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐν φύλλοις δάφνης, παρὸ καὶ καμματαῖδας μὲν προσαγορεύεσθαι τὰ φύλλα, αὐτὰ δὲ τὰ ψαιστὰ κάμματα. V. Müller. *Dor.* I, p. 202.

Athenæus IV, p. 141, A : Περὶ δὲ τῶν καμματίδων καὶ τῶν καμματῶν Νικοκλῆς οὕτως γράρει : « Διακούσας δὲ πάντων ὁ ἔφορος ἦτοι ἀπέλυσεν ἢ κατεδίκασεν. Ὁ δὲ νικήσας ἐζημίωσεν ἐλαφρῶς ἦτοι κάμμασιν ἢ καμματίσιν· ἐστὶ δὲ τὰ μὲν κάμματα ψαιστὰ, αἱ δὲ καμματίδες αἷς [ἐν αἷς Coraes] κάπτουσι τὰ ψαιστὰ. »

3.

Schol. Pindar. Nem. II, 1 : Ὑψωδῆσαι δὲ φησι πρῶτον τὸν Ἡσίοδον Νικοκλῆς. V. Welcker. *Cycl.* p. 360.

subacta : quam Nicocles Laco ait captare illos post cenam super lauri foliis; eaque etiam de causa (a verbo κάπτειν, *vorare, captare*) *cammatidas* vocari illa folia; et ipsa illa liba, *cammata*.

De *cammatidibus* autem et *cammatibus* sic scribit Nicocles : « Ephorus, audita causa singulorum, vel absolvit, vel condemnat. Qui autem victus est, leviter mulctatur vel *cammatibus* vel *cammatidibus*. Sunt autem *cammata* liba : *cammatides* autem, (in) quibus devorant liba. »

3.

Primus carmina rhapsodorum more recitavit Hesiodus, ut Nicocles ait.

Apud schol. Platonis p. 381 Bekk. de proverbio Γλαύκου τέχνη (v. Zenob. II, 91) laudatur Ἀριστοξένος ἐν τῷ Περὶ τῆς μουσικῆς ἀκροάσεως καὶ Νικοκλῆς (Τιμοκλῆς cod. A) ἐν τῷ Περὶ θεωρίας. (V. Aristoxeni fr. 77.) Hic fortasse non diversus est ab eo, qui de Spart. Republica scripsit.

Etym. M. p. 715, 28 : Σκάλωψ, ὁ σπάλαξ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς, καὶ λέγει Νικοκλῆς σκάλωπας, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει· ὁ κεκαλυμμένος ἔχων τοὺς ὄπας.

Hunc Nicoclem Fabricius eundem esse statuit cum Nicocle Lacone, grammatico, Juliani imperatoris præceptore, uti tradit Socrates III, 1, p. 165 Par.

NICOMACHUS περὶ ἑορτῶν Αἰγυπτίων scripsit. Vide Manethon. fr. 82, tom. II, p. 615.

NICOMEDES ACANTHIUS.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ.

1.

Athenæus V, p. 217, D : Περδίκκας τοῖνον πρὸ Ἀρχελαοῦ βασιλεύει, ὡς μὲν ὁ Ἀκάνθιος φησι Νικομήδης, ἔτη τεσσαράκοντα ἐν· Θεόπομπος δὲ τριάκοντα πέντε, Ἀναξιμένης τεσσαράκοντα, Ἰερώνυμος εἴκοσι ὀκτώ, Μαρσύας δὲ καὶ Φιλόχορος εἴκοσι τρία.

Cum Nicomede consentit fere M. Par. ep. 58, Perdiccæ tribuens an. 40. Nicomedes vel Macedonicam historiam tractasse vel chronica composuisse videtur.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΚΑ.

Schol. Ven. in Eurip. Androm. 24 ex Lysimachi Νόστων libro secundo de Neoptolemi Molossi prosapia laudat Proxenum (in Epiroticis) et τὸν Ἀκάνθιον Λυκομήδην (scr. Νικομήδην) ἐν τοῖς Λακεδαιμονικοῖς. Verba scholii v. in Lysimachi fr.

13, tom. III, p. 338. Ceterum de Molossorum regibus quum in Laconicis rebus auctor egerit, suspicio est ansam rei dedisse Pyrrhi in Peloponneso res gestas atque obitum. Ac fortasse Nicomedes, sicuti Proxenus, æqualibus Pyrrhi accensendus est. Quamquam nescio an rectius pro Λακεδ. scribendum putes Μακεδονικά. Eorundem titulorum confusionis exempla habes in Duridis fr. 28 not.

ΠΕΡΙ ΟΡΦΕΩΣ.

2.

Athenæus XIV, p. 637, A, postquam de magadi et pectide egerat, pergit : Οἶδα δὲ καὶ ἄλλο ὄργανον, ὃ τῶν Θρακῶν οἱ βασιλεῖς ἐν τοῖς δείπνοις χρῶνται, ὡς φησι Νικομήδης ἐν τῷ Περὶ Ὀρφέως.

NICOCRATES.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΙΚΩΝΙ ΑΓΩΝΟΣ.

Schol. ad Hom. II. v, 21 : Ἐν Αἰγαῖς τῆς Εὐβοίας παράδοξα πολλὰ γίνονται. Κατὰ γὰρ τὰς ἐτησίους τοῦ Διονύσου τελετὰς, ὀργιαζουσῶν τῶν μουσικῶν γυναικῶν, βλαστάνουσιν αἱ καλούμεναι ἐφήμεροι ἀμπελοι, αἵτινες ἔωθεν μὲν τὰς τῶν καρπῶν ἐκβολὰς ποιοῦνται, εἴτ' αὖ πάλιν βότρυας βαρουτάτους (καὶ τοὺς) πρὸ μεσημβρίας πεπαίνουσι, ὥστε πρὸς τὴν ἑσπέραν δρεπόμενοι ἀκρατον χορηγεῖν δαψιλές ταῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ παρθένοις. Οὐδεμία δὲ ἔνδεα γίνεται ὑπ' αὐτοῦ κατ' ἐχομένην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ὁσάκις ἀναλίσκεται, τοσαυτάκις δαψιλεύεται. Νικοκράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι ἀγῶνος οὐ ταύτας φησι τὰς Αἰγὰς λέγειν τὸν ποιητὴν, ἀλλ' ἑτέραν τινὰ νῆσον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, περὶ ἣν καὶ παραδοξολογία τις εἶναι μυθεύεται· τοὺς γὰρ προσορμίζοντας τῇ νήσῳ νυκτὸς ἅπαντας ἀφανεῖς γίνεσθαι, διὸ μὴδὲ προσπελάζειν τινὰ.

MACEDONICA.

Ante Archelaum regnat Perdiccas, annos, ut quidem Nicomedes Acanthius ait, xli : Theopompus vero ait, xxxv : Anaximenes, xl : Hieronymus, xxviii : Marsyas vero et Philochorus, xliiii.

DE ORPHEO.

2.

Novi etiam aliud instrumentum, quo Thracum reges in conviviiis utuntur, ut ait Nicomedes in libro De Orpheo.

DE LUDIS IN HELICONE.

In Ægis Eubææ mira multa fiunt. Nam dum annua Bacchi mysteria aguntur, mulieresque initiatæ orgia celebrant, germinant vites ephemeræ, quas vocant. Quæ quidem mane fructuum initia proferunt, deinde uvas gravissimas, quæ ante meridiem ad maturitatem perveniunt, adeo ut collectæ versu vesperam lautam meri copiam chori virginibus suppeditent. Neque unquam per diem deficit, sed quoties consumitur, toties iterum præsto est. Nicocrates vero in libro De (Museis) ludis in Helicone, non Eubææ Ægas Homerum dicere, sed insulam ejus nominis in Ægeo mari sitam, de qua item mirabile quoddam fertur. Etenim appellentes in insulam noctu omnes evanescere. Quare neminem in eam appellere.

(sic). « Hæc ad Niciam illum qui in scholiis Homericis, nostris etiam (ad α, 109), in rebus mere grammaticis citari solet [v. indicem in schol. II. ed. Bekk. In sch. II. 4, 212 appellatur δ Ἀσκαλωνίτης], spectare non possunt. Neque alium memoratum invenio ejus nominis cui hæc nugæ tribui possint, nisi Niciam Maleoten, quem vanissimus scriptor Parallelorum minorum in ejusdem generis fabulis testem laudat cap. 13. » BUTTMANN.

NICIAS NICÆENSIS.

ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΔΙΑΔΟΧΑΙ.

Athenæus p. XI, 505, B. Haud primus dialogicam sermonis formam adhibuit Plato : Πρὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦθ' εὔρε το εἶδος τῶν λόγων δ' ὁ Τῆσις Ἀλεξαμενός, ὡς Νικίας δ' Νικαεύς ἱστορεῖ καὶ Σωτῶν.

Idem XI, p. 506, C: Platonis dialogus, qui Alcibiades II inscribitur, ὑπὸ τινῶν Ξενοφῶντος εἶναι λέγεται, ὡς καὶ ἡ Ἀλκυὼν Λέοντος τοῦ Ἀκαδημαῖκου, ὡς φησι Νικίας δ' Νικαεύς.

Idem X, p. 437, E : Ἦν δὲ δ' Διονύσιος ἔτι ἐκ νέου, ὡς φησι Νικίας δ' Νικαεύς ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκμανθῆς, καὶ πρὸς τὰς δημοσίας εἰσφέρει παιδίσκας ἀδιαφόρως. Καὶ ποτε πορευόμενος μετὰ τινῶν γνωρίμων, ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ παιδισκεῖον, εἰς δ' τῇ προτεραίᾳ παρεληλυθὼς ὤφειλε χαλκοῦς, ἔχων τότε κατὰ τύχην, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, πάντων δρώντων, ἀπέδιδου.

Idem VI, p. 273, D : Ὁ δὲ Ποντικὸς Ἑστιαῖος καλῶς ἐκαυχῆτο, μήτε ἀνατέλλοντα μήτε καταδύμενον ποτε τὸν ἥλιον ἐωρακέναι, διὰ τὸ παιδείᾳ παντὶ καὶρῷ προσέχειν, ὡς δ' Νικαεύς Νικίας ἱστορεῖ ἐν ταῖς Διαδοχαῖς.

Idem XIII, p. 591, F : Καὶ Βίων δ' ὁ Βορυσθενίτης, φιλόσοφος, ἑταῖρας ἦν υἱός, Ὀλυμπίας Λακαίνης, ὡς φησι Νικίας δ' Νικαεύς ἐν ταῖς τῶν Φιλοσόφων διαδοχαῖς.

LACEDÆMONIORUM RESPUBLICA.

1.

Ceterum nec *orthagorisci*, ut ait Polemon, vocantur latentes porcelli, sed *orthagorisci*, quia πρὸς τὸν ὄρθρον (*sub diluculum*) veneunt, ut Persæus tradit in Lacedæmoniorum republica, et Dioscorides secundo Reipublicæ libro, et Nicocles in priore libro eorum quos et ipse De Lacedæmoniorum republica scripsit.

2.

* Est apparatus *epaiclorum* quæ dicuntur non simplex, ut existimaverat Polemon, sed duplex. Quod enim pueris præbent, leve est admodum et tenue; nempe polenta oleo

NICOCLES LACEDÆMONIUS.

ΛΑΚΩΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

1.

E LIBRO PRIORE.

Athenæus IV, p. 140, B : Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὀρθαγορίσκοι λέγονται, ὡς φησιν δ' Πολέμων, οἱ γαλαθηνολχοῖροι, ἀλλ' ὀρθαγορίσκοι, ἐπεὶ πρὸς τὸν ὄρθρον πινεράσκονται, ὡς Περσάιος ἱστορεῖ ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ, καὶ Διοσκουρίδης ἐν δευτέρῳ Πολιτείας, καὶ Ἀριστοκλῆς (scr. Νικοκλῆς) ἐν τῷ προτέρῳ καὶ οὗτος τῆς Λακωνίων πολιτείας.

Hæc sicuti sequentia ex Didymi contra Polemonem (fr. 86, tom. III, p. 142) disputatione. *Nicoclis* nomen reponendum ex seqq. recte, uti videtur, censet Schweighæuser. Apud Vossium nulla Nicoclis mentio.

2.

Athenæus IV, p. 140, D : Ἔστιν ἡ παρασκευὴ τῶν λεγομένων ἐπαϊκίων οὐχ ἀπλῇ, καθάπερ δ' Πολέμων ὑπέληπεν, ἀλλὰ διττῇ. Ἦν μὲν γὰρ τοῖς παισὶ παρέχουσι, πάνυ τις εὐκολός ἐστι καὶ εὐτελής. Ἄλφριτα γὰρ ἐστὶν ἐλαίῳ δεδευμένα, ἃ φησι Νικοκλῆς ὁ Λάκων κάπτειν αὐτοὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐν φύλλοις δάφνης, παρὸ καὶ καμματαῖδας μὲν προσαγορεύεσθαι τὰ φύλλα, αὐτὰ δὲ τὰ ψαιστὰ κάμματα. V. Müller. *Dor.* I, p. 202.

Athenæus IV, p. 141, A : Περὶ δὲ τῶν καμματίδων καὶ τῶν καμμάτων Νικοκλῆς οὕτως γράφει : « Διακούσας δὲ πάντων ὁ ἔφορος ἦτοι ἀπέλυσεν ἢ κατεδίκασεν. Ὁ δὲ νικήσας ἐζημίωσεν ἐλαφρῶς ἦτοι κάμμασιν ἢ καμματίσιν· ἐστὶ δὲ τὰ μὲν κάμματα ψαιστὰ, αἱ δὲ καμματίδες αἷς [ἐν αἷς Coraes] κάπτουσι τὰ ψαιστὰ. »

3.

Schol. Pindar. Nem. II, 1 : Πραψῶδῃσαι δὲ φησι πρῶτον τὸν Ἡσίοδον Νικοκλῆς. V. Welcker. *Cycl.* p. 360.

subacta : quam Nicocles Laco ait captare illos post cenam super lauri foliis; eaque etiam de causa (a verbo κάπτειν, vorare, captare) *cammatidas* vocari illa folia; et ipsa illa liba, *cammata*.

De *cammatidibus* autem et *cammatibus* sic scribit Nicocles : « Ephorus, audita causa singulorum, vel absolvit, vel condemnat. Qui autem victus est, leviter mulctatur vel *cammatibus* vel *cammatidibus*. Sunt autem *cammata* liba : *cammatides* autem, (in) quibus devorant liba. »

3.

Primus carmina rhapsodorum more recitavit Hesiodus, ut Nicocles ait.

Apud schol. Platonis p. 381 Bekk. de proverbio Γλαύκου τέχνη (v. Zenob. II, 91) laudatur Ἀριστοῦζενος ἐν τῷ Περὶ τῆς μουσικῆς ἀκροάσεως καὶ Νικοκλῆς (Τιμοκλῆς cod. A) ἐν τῷ Περὶ θεωρίας. (V. Aristoxeni fr. 77.) Hic fortasse non diversus est ab eo, qui de Spart. Republica scripsit.

Etym. M. p. 715, 28 : Σκάλωψ, ὁ σπάλαξ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς, καὶ λέγει Νικοκλῆς σκάλωπας, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει· ὁ κεκαλυμμένους ἔχων τοὺς ὄπας.

Hunc Nicoclem Fabricius eundem esse statuit cum Nicole Lacone, grammatico, Juliani imperatoris præceptore, uti tradit Socrates III, 1, p. 165 Par.

NICOMACHUS περὶ ἑορτῶν Αἰγυπτίων scripsit. Vide Manethon. fr. 82, tom. II, p. 615.

NICOMEDES ACANTHIUS.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ.

1.

Athenæus V, p. 217, D : Περδίκκας τοῖνον πρὸ Ἀρχελαῶν βασιλεύει, ὡς μὲν ὁ Ἀκάνθιος φησι Νικομήδης, ἔτη τεσσαράκοντα ἐν· Θεόπομπος δὲ τριάκοντα πέντε, Ἀναξιμένης τεσσαράκοντα, Ἰερώνυμος εἴκοσιν ὀκτὼ, Μαρσύας δὲ καὶ Φιλόχορος εἴκοσι τρία.

Cum Nicomede consentit fere M. Par. ep. 58, Perdiccæ tribuens an. 40. Nicomedes vel Macedonicam historiam tractasse vel chronica composuisse videtur.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΚΑ.

Schol. Ven. in Eurip. Androm. 24 ex Lysimachi Νόστων libro secundo de Neoptolemi Molossi prosapia laudat Proxenum (in Epiroticis) et τὸν Ἀκάνθιον Λυκομήδην (scr. Νικομήδην) ἐν τοῖς Λακεδαιμονικοῖς. Verba scholii v. in Lysimachi fr.

MACEDONICA.

Ante Archelaum regnat Perdiccas, annos, ut quidem Nicomedes Acanthius ait, xlii : Theopompus vero ait, xxxv : Anaximenes, xl : Hieronymus, xxviii : Marsyas vero et Philochorus, xliii.

DE ORPHEO.

2.

Novi etiam aliud instrumentum, quo Thracum reges in conviviis utuntur, ut ait Nicomedes in libro De Orpheo.

13, tom. III, p. 338. Ceterum de Molossorum regibus quum in Laconicis rebus auctor egerit, suspicio est ansam rei dedisse Pyrrhi in Peloponneso res gestas atque obitum. Ac fortasse Nicomedes, sicuti Proxenus, æqualibus Pyrrhi accensendus est. Quamquam nescio an rectius pro Λακεδ. scribendum putes Μακεδονικά. Eorundem titulorum confusionis exempla habes in Duridis fr. 28 not.

ΠΕΡΙ ΟΡΦΕΩΣ.

2.

Athenæus XIV, p. 637, A, postquam de magadi et pectide egerat, pergit : Οἶδα δὲ καὶ ἄλλο ὄργανον, ὃ τῶν Θρακῶν οἱ βασιλεῖς ἐν τοῖς δεῖπνοις χρῶνται, ὡς φησι Νικομήδης ἐν τῷ Περὶ Ὀρφέως.

NICOCRATES.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΙΚΩΝΙ ΑΓΩΝΟΣ.

Schol. ad Hom. Il. v, 21 : Ἐν Αἰγαίς τῆς Εὐβοίας παράδοξα πολλὰ γίνεται. Κατὰ γὰρ τὰς ἐτῆσιους τοῦ Διονύσου τελετὰς, ὀργιζουσῶν τῶν μυστιδῶν γυναικῶν, βλαστάνουσιν αἱ καλούμεναι ἐφήμεροι ἄμπελοι, αἵτινες ἔωθεν μὲν τὰς τῶν καρπῶν ἐκβολὰς ποιοῦνται, εἴτ' αὖ πάλιν βότρυνας βαουτάτους (καὶ τοὺς) πρὸ μεσημβρίας πεπαίνουνσι, ὥστε πρὸς τὴν ἐσπέραν δραπετόμενοι ἄκρατον χορηγεῖν δαψιλές ταῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ παρθένοις. Οὐδεμία δὲ ἐνδεῖα γίνεται ὅπ' αὐτοῦ κατ' ἐχομένην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ὁσάκις ἀναλίσκεται, τοσαυτάκις δαψιλεύεται. Νικοκράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ τοῦ ἐν Ἑλικῶνι ἀγῶνος οὐ ταύτας φησὶ τὰς Αἰγὰς λέγειν τὸν ποιητὴν, ἀλλ' ἐτέραν τινὰ νῆσον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, περὶ ἣν καὶ παραδοξολογία τις εἶναι μυθεύεται· τοὺς γὰρ προσορμίζοντας τῇ νήσῳ νυκτὸς ἀπαντας ἀφανεῖς γίνεσθαι, διὸ μὴδὲ προσπελάζειν τινά.

DE LUDIS IN HELICONE.

In Ægis Eubææ mira multa sunt. Nam dum annua Bacchi mysteria aguntur, mulieresque initiatæ orgia celebrant, germinant vites ephemeræ, quas vocant. Quæ quidem mane fructuum initia proferunt, deinde uvas gravissimas, quæ ante meridiem ad maturitatem perveniunt, adeo ut collectæ versus vesperam lautam meri copiam chori virginibus suppeditent. Neque unquam per diem deficit, sed quoties consumitur, toties iterum præsto est. Nicocrates vero in libro De (Museis) ludis in Helicone, non Eubææ Ægas Homerum dicere, sed insulam ejus nominis in Ægæo mari sitam, de qua item mirabile quoddam fertur. Etenim appellentes in insulam noctu omnes evanescere. Quare neminem in eam appellere.

“Ωστε πρὸς τὴν ἐσπέραν δρ. ἀκρ. χορηγεῖν] πρὸς δὲ τὴν ἐσπ. τρεπόμενοι ἀκρ. χορηγεῖ codex. Eadem de Ægis, Achaiæ urbe, narrat schol. Ven. l. l. : Ἄμπελοι γὰρ ἄς καλοῦσιν ἐφημέρους, ἀνισχούσης μὲν ἡμέρας καρπὸν βλαστάνουσιν, ὥστε δρέποντας (sic e cod. Paris. 3060 Miller. in *Journal des Sav.* 1839 p. 715; schol. vg. τρέποντας) αὐτοὺς εἰς ἐσπέραν οἶνον ἀφθονὸν ἔχειν. Ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι. Stephanus Byz. v. Νῦσα hæc fieri in *Nysa* Eubœæ. Altera Nysa Baccho sacra in *Helicone* erat; ad hanc alii prodigium illud retulerint, sicuti ad Parnassum refertur ab Euripide in *Phœniss.* 227. Cf. Soph. Antig. 1131 ibique schol. et Soph. in *Thyeste* ap. schol. Eur. *Phœn.* 227. — Nicocrates haud dubie ab Helicone suo profectus de his fabulis exposuit. De Museis Heliconiis præter nostrum scripserat Amphion Thespiensis. V. tom IV, p. 301. De ipsa solennitate v. Pausanias IX, 31, 3; Plutarch. Amat. c. 1, et plura ap. Hermann. Antiq. sacr. §. 63,4.

2.

Schol. Apoll. Rh. I, 831 (quæritur unde nomen habeat mare Ægæum) : Νικοκράτης δέ φησιν, ὅτι ἀπὸ Αἰγέως κατακρημνίσαντος ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὴν θάλασσαν.

3.

Stephan. Byz. v. Βοιωτία : Νικοκράτης δέ φησιν ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἀρνης ἦν παῖς (sc. Βοιωτός). Cf. Müller. *Min.* p. 392.

NICOSTRATUS.

Schol. Eur. *Phœn.* 1010 : Σωσιφάνης ὁ τραγικὸς ὑπὸ τοῦ Λαίου φησὶ τεθνηκέναι τὸν Μενουκίαν, Νικόστρατος δὲ ὑπὸ τῆς Σφιγγός. Nisi forte corruptum est nomen Nicostrati, neque reponendus Nicomachus tragicus, qui OEdipum scripsit (Suidas v. Νικόμαχος), idem fuerit Nicostratus scholiastæ cum eo quem Alexander Polyhistor laudat (fr. 42, p. 232) ap. Stephan. Byz. v. Γάγγρα. Præterea in fragmento, quod Censorino annecti solet, leguntur hæc : *Rhythmus creditur dictus a Rhythmio, Orphei filio et Idomeneæ, nymphæ Maricæ (?)*, ut tradit Nicostratus libro quem composuit de Musico, fratre Rhythmii.

2.

Nicocrates Ægæum mare nomen habere ait ab Ægeo qui ex arce in mare se præcipitem dederit.

3.

Nicocrates Neptuni et Arnes filium Bœotum dicit.

OLYMPICHUS.

ΣΑΜΙΑΚΑ.

Clemens Alex. *Protrept.* p. 13 Sylb. : Τὸ δὲ ἐν Σάμῳ τῆς Ἡρας ξόανον Σμίλῃ τῇ Εὐκλείδου πεποιῆσθαι Ὀλύμπιχος ἐν Σαμιακοῖς ἱστορεῖ. Olympichum quendam Limnæum in Hellesponto tyrannum memorat Polyb. V, 90, 1; alium Bœotium Persei regis temporibus viventem, idem XXVII, 1, 9. Ὀλυμπικὸν (Ὀλύμπιον?) cui Ψεκάς cognomen (ἐπεὶ δὴ προσέρραινε τοὺς ὁμιλοῦντας διαλεγόμενος), memorat Suidas v. Ἀντίμαχος ὁ Ψεκάδος. *Olympicum* medicum habes ap. Plin. H. N. inter auctores lib. XXXVII.

PAMPHILUS.

Suidas : Πάμφιλος, Ἀμφιπολίτης ἢ Σικυώνιος ἢ Νικοπολίτης, φιλόσοφος, ὁ ἐπικληθεὶς Φιλοπράγματος. Εἰκόνας κατὰ στοιχείον. Τέχνην γραμματικὴν. Περὶ γραφικῆς καὶ ζωγράφων ἐνδόξων. Γεωργικὰ, βιβλία γ. « Hic fortasse est Pamphilus, philosophus ille Platonicus, quem Epicurus Sami audivit, ut testatur Cicero De nat. deor. I, 26, et Laetius I, 14. » KUSTER.

PAPPUS. V. Hermippi fr. 62, tom. III, p. 50. — De *Papia* vel *Pappia* senioris ævi chronographo, v. not. ad Joannis Antioch. fr. 1.

PARTHAX.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

Herodianus Π. μον. λ. p. 19 : ἔστιν Ἴς [καί] τῆς Ἰταλίας, ὡς Πάρθαξ ἐν τῷ β' τῶν Ἰταλικῶν. « ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Ποσειδωνίαν ὁ Ἡρακλῆς ἔστι δὲ ποταμὸς Ἴς καλούμενος μέγας. »

Etym. M. p. 544, 30 : Κολίστανος, πόλις (1. ποταμὸς) Ἰταλίας. Πάρθαξ δὲ τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο (1. Πάρθαξ δ' vel δευτέρω. Τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο **).

Sosiphanes tragicus a Laio, Nicostratus vero a Sphinge Menæceum periisse dicit.

SAMIACA.

Junonis in Samo simulacrum ligneum sculpsit Smilis Euclydis filius, ut Olympichus in Samiacis narrat.

δὲ τὸ τὸν Ἡρακλέα φονεῦσαι δράκοντά τινα ὑπερμεγέθη, καὶ κυλισθῆναι εἰς αὐτὸν, Κυλιστάνος ἐκλήθη. « Hæc corrupta vel defecta esse monet Bachmannus. Nam Parthax non fluvii nomen est, sed scriptoris, cujus Italica memorat Herodianus. » *Dindf.* in Steph. Thes. v. Κυλισταρος. Cf. Lycophr. 946, ἀμφὶ Κῆριν καὶ Κυλιστάρου (Κυλιστάρνου in al. codd.) γάνος.

(Heraclides Alex. ap.) Eustath. ad Il. 734, 48 : Τὴν Αὐλωνίαν Χάραξ (l. Πάρθαξ) Καυλωνίαν φησὶν ἐν τοῖς Ἱταλικοῖς. In Characis fragmentis tom. III, p. 641 apud Herodianum pro Πάρθαξ scrib. putabam Χάραξ. Etenim nondum noveram locum Etymologici. Quo collato, verisimilius est apud Eustath. potius Χάραξ in Πάρθαξ esse corrigendum.

PASITELES.

Plinius H. N. XXXVI, s. 4, § 12 : *Sitæ fuere et Thespiades ad ædem Felicitatis, quarum unam adamavit eques Romanus Junius Pisciculus, ut tradit Varro : admiratur etiam Pasiteles, qui et quinque volumina scripsit nobilium operum in toto orbe. Natus hic in Græcia Italiæ ora et civitate Romana donatus cum iis oppidis (an. U. 660), Jovem fecit eboreum in Metelli æde, qua Campus petitur. Accidit ei, quum in navalibus, ubi feræ Africanæ erant, per caveam intuens leonem cæla-ret, ut ex alia cavea panthera erumperet, non levi periculo diligentissimi artificis. Fecisse opera complura dicitur : sed quæ fecerit, nominatim non refertur.* Mentionem hujus scriptoris hoc loco interposuisse liceat, etsi de ætate ejus non sit dubitatio... Plinius XXXIII, s. 55 : *Laudantur... circa Magni Pompeji ætatem Pasiteles, Posidonius Ephesius, etc.*

Idem XXXV, s. 45 : *Laudat (Varro) et Pasitelen, qui plasticen matrem statuariæ sculpturæque et cælaturæ esse dixit; et quum esset in omnibus his summus, nihil unquam fecit antequam finxit.*

Idem inter fontes lib. XXXIII nominat *Pasitelen, qui mirabilia opera scripsit.* Cf. Müller. *Archæolog.* § 196, 2.

1.

(DIAMASCI?) ORIGINES.

Dorus, urbs Phœnices. Cîvis, Dorites. Pausania in libro De patriæ suæ originibus, Dorienses eos appellat, sic scribens : « Tyrii, Ascalonitæ, Dorienses, Rhaphaneotæ. »

PAUSANIAS LACO.

Suidas : Πausανίας, Λάκων, ἱστορικός· Περὶ Ἑλληνισπότου, Λακωνικά, Χρονικά, Περὶ Ἀμφικτυόνων, Περὶ τῶν ἐν Λάκωσιν ἑορτῶν.

PAUSANIAS DAMASCENUS.

Constantinus Porphy. De Them. I, p. 18, 7 inter geographos post Strabonem, Menippum, Scylacem recenset Πausανίαν τὸν Δαμασκηνόν. Ad hunc sive ad alium Pausaniam Syrum referenda sunt quæ ex Pausania affert Stephanus Byzantius. Laudatur semel Πausανίας ἐν τῷ Περὶ Ἀντιοχείας. Ex hoc opere petita ea quæ Malalas de Antiochiæ originibus, monumentis et historia e Pausania refert. Deinde Stephanus v. Δῶρον laudat Pausaniam ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει. Quod scriptum de Damasco urbe fuit, si auctor ejus est Damascenus ille; sin minus, vel Antiochiam vel aliam quamvis Syriæ urbem intelligere licet. Quæ præterea Stephanus habet e libris quinto et sexto, ex eadem Antiochenorum historia fluxerint. Quamvis possis etiam statuere majus opus de Syria a Pausania conscriptum esse, cujus pars fuerit historia Antiochiæ. Quæ sententia est Westermanni in *Pauly's Realenc.* v. *Pausanias.*

1.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΤΙΣΙΣ.

Steph. B. : Δῶρον, πόλις Φοινίκης... Τὸ ἐθνικὸν Δωρίτης.. Πausανίας δὲ ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει Δωριεῖς αὐτοὺς καλεῖ, τῇδε γράφων· « Τύριοι, Ἀσκαλωνῖται, Δωριεῖς, Ῥαφανεῖται.

2.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ.

Idem : Σελευκόβηλος, πόλις Συρίας πλησίον· ὁ πολίτης Σελευκοβηλίτης καὶ Σελευκοβηλαῖος. Λέγεται καὶ Σελευκεὺς πρὸς τῷ Βήλῳ· οὕτω γὰρ Πausανίας ἐν τῷ Περὶ Ἀντιοχείας φησί.

3.

Malalas p. 37, 17 ed. Bonn. : Ὁ δὲ αὐτὸς Περ-

2.

DE ANTIOCHIA.

Seleucobelus, urbs Syriæ finitima. Cîvis Seleucobelites et Seleucobelæus. Dicitur etiam Seleucensis ad Belum : sic enim Pausanias habet in libro De Antiochia.

3.

Perseus quum per multos annos imperium Persidis tenuis-

"Ἄσπερ πρὸς τὴν ἐσπέραν δρ. ἀκρ. χορηγεῖν] πρὸς δὲ τὴν ἐσπ. τρεπόμενοι ἀκρ. χορηγεῖ codex. Eadem de Ægis, Achaïæ urbe, narrat schol. Ven. l. l. : "Ἀμπελοι γὰρ ἄς καλοῦσιν ἐφημέρους, ἀνισχύουσης μὲν ἡμέρας καρπὸν βλαστάνουσιν, ὥστε δρέποντας (sic e cod. Paris. 3060 Miller. in *Journal des Sav.* 1839 p. 715; schol. vg. τρέποντας) αὐτοὺς εἰς ἐσπέραν οἶνον ἄφθονον ἔχειν. Ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι. Stephanus Byz. v. Νῦσα hæc fieri in *Nysa Eubœæ*. Altera *Nysa Baccho sacra in Helicone* erat; ad hanc alii prodigium illud retulerint, sicuti ad Parnassum refertur ab Euripide in *Phœniss.* 227. Cf. Soph. Antig. 1131 ibique schol. et Soph. in *Thyeste* ap. schol. Eur. *Phœn.* 227. — Nicocrates haud dubie ab Helicone suo profectus de his fabulis exposuit. De Museis Heliconiis præter nostrum scripserat Amphiion Thespiensis. V. tom IV, p. 301. De ipsa solennitate v. Pausanias IX, 31, 3; Plutarch. Amat. c. 1, et plura ap. Hermann. Antiq. sacr. §. 63,4.

2.

Schol. Apoll. Rh. I, 831 (quæritur unde nomen habeat mare Ægæum) : Νικοκράτης δὲ φησιν, ὅτι ἀπὸ Αἰγέως κατακρημνίσαντος ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὴν θάλασσαν.

3.

Stephan. Byz. v. Βοιωτία : Νικοκράτης δὲ φησιν ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἄρνης ἦν παῖς (sc. Βοιωτός). Cf. Müller. *Min.* p. 392.

NICOSTRATUS.

Schol. Eur. *Phœn.* 1010 : Σωσιφάνης δὲ τραγικὸς ὑπὸ τοῦ Λαίου φησὶ τεθνηκέναι τὸν Μενοικέα, Νικόστρατος δὲ ὑπὸ τῆς Σφιγγός. Nisi forte corruptum est nomen Nicostrati, neque reponendus Nicomachus tragicus, qui Oedipum scripsit (Suidas v. Νικόμαχος), idem fuerit Nicostratus scholiastæ cum eo quem Alexander Polyhistor laudat (fr. 42, p. 232) ap. Stephan. Byz. v. Γάγγρα. Præterea in fragmento, quod Censorino annecti solet, leguntur hæc : *Rhythmus creditur dictus a Rhythmonio, Orphei filio et Idomeneæ, nymphæ Maricæ (?)*, ut tradit Nicostratus libro quem composuit de Musico, fratre Rhythmonii.

2.

Nicocrates Ægæum mare nomen habere ait ab Ægeo qui ex arce in mare se præcipitem dederit.

3.

Nicocrates Neptuni et Arnes filium Bæotum dicit.

OLYMPICHUS.

ΣΑΜΙΑΚΑ.

Clemens Alex. *Protrept.* p. 13 Sylb. : Τὸ δὲ ἐν Σάμῳ τῆς Ἡρας ξόανον Σμίλῃ τῷ Εὐκλείδου πεποιῆσθαι Ὀλύμπιχος ἐν Σαμιακοῖς ἱστορεῖ. Olympichum quendam Limnæum in Hellesponto tyrannum memorat Polyb. V, 90, 1; alium Bæotium Persei registemporibus viventem, idem XXVII, 1, 9. Ὀλυμπικὸν (Ὀλύμπιχον?) cui Ψεκάς cognomen (ἐπειδὴ προσέρρανε τοὺς ὀμιλοῦντας διαλεγόμενος), memorat Suidas v. Ἀντίμαχος ὁ Ψεκάδος. *Olympicum* medicum habes ap. Plin. H. N. inter auctores lib. XXXVII.

PAMPHILUS.

Suidas : Πάμφιλος, Ἀμφιπολίτης ἢ Σικυώνιος ἢ Νικοπολίτης, φιλόσοφος, ὁ ἐπικληθεὶς Φιλοπράγματος. Εἰκόνας κατὰ στοιχείον. Τέχνην γραμματικὴν. Περὶ γραφικῆς καὶ ζωγράφων ἐνδόξων. Γεωργικά, βιβλία γ. « Hic fortasse est Pamphilus, philosophus ille Platonius, quem Epicurus Sami audit, ut testatur Cicero De nat. deor. I, 26, et Laertius I, 14. » KUSTER.

PAPPUS. V. Hermippi fr. 62, tom. III, p. 50. — De *Papia* vel *Pappia* senioris ævi chronographo, v. not. ad Joannis Antioch. fr. 1.

PARTHAX.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

Herodianus II. μον. λ. p. 19 : ἔστιν Ἴς [καὶ] τῆς Ἰταλίας, ὡς Πάρθαξ ἐν τῷ β' τῶν Ἰταλικῶν. « ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Ποσειδωνίαν ὁ Ἡρακλῆς. ἔστι δὲ ποταμὸς Ἴς καλούμενος μέγας. »

Etym. M. p. 544, 30 : Κυλίστανος, πόλις (l. ποταμὸς) Ἰταλίας. Πάρθαξ δὲ τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο (l. Πάρθαξ δ' vel δευτέρῳ. Τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο **)· διὰ

Sosiphanes tragicus a Laio, Nicostratus vero a Sphinge Menæceum periüsse dicit.

ΣΑΜΙΑΚΑ.

Junonis in Samo simulacrum ligneum sculpsit Smilis Euclydis filius, ut Olympichus in Samiacis narrat.

δὲ τὸ τὸν Ἡρακλέα φονεῦσαι δράκοντά τινα ὑπερμε-
γέθη, καὶ κυλισθῆναι εἰς αὐτὸν, Κυλιστάνος ἐκλήθη.
« Hæc corrupta vel defecta esse monet Bachman-
nus. Nam Parthax non fluvii nomen est, sed
scriptoris, cujus Italica memorat Herodianus. »
Dindf. in Steph. Thes. v. Κυλιστάρος. Cf. Lycophr.
946, ἀμφὶ Κῆριν καὶ Κυλιστάρου (Κυλιστάρνου in al.
codd.) γάνος.

(Heraclides Alex. ap.) Eustath. ad Il. 734, 48 :
Τὴν Αὐλωνίαν Χάραξ (1. Πάρθαξ) Καυλωνίαν φησὶν
ἐν τοῖς Ἱταλικοῖς. In Characis fragmentis tom. III,
p. 641 apud Herodianum pro Πάρθαξ scrib. pu-
tabam Χάραξ. Etenim nondum noveram locum
Etymologici. Quo collato, verisimilius est apud
Eustath. potius Χάραξ in Πάρθαξ esse corrigendum.

PASITELES.

Plinius H. N. XXXVI, s. 4, § 12 : *Sitæ suere
et Thespiades ad ædem Felicitatis, quarum unam
adamavit eques Romanus Junius Pisciculus, ut
tradit Varro : admiratur etiam Pasiteles, qui et
quinque volumina scripsit nobilium operum in toto
orbe. Natus hic in Græcia Italiæ ora et civitate
Romana donatus cum iis oppidis (an. U. 660),
Jovem fecit eboreum in Metelli æde, qua Campus
petitur. Accidit ei, quum in navalibus, ubi feræ
Africanæ erant, per caveam intuens leonem cœla-
ret, ut ex alia cavea panthera erumperet, non levi
periculo diligentissimi artificis. Fecisse opera com-
plura dicitur : sed quæ fecerit, nominatim non
refertur.* Mentionem hujus scriptoris hoc loco in-
terposuisse liceat, etsi de ætate ejus non sit dubi-
tatio... Plinius XXXIII, s. 55 : *Laudantur... circa
Magni Pompeji ætatem Pasiteles, Posidonius
Ephesius, etc.*

Idem XXXV, s. 45 : *Laudat (Varro) et Pasi-
telen, qui plasticen matrem statuariæ sculpturæque
et cælatiæ esse dixit; et quum esset in omnibus
his summus, nihil unquam fecit antequam finxit.*

Idem inter fontes lib. XXXIII nominat *Pasi-
telen, qui mirabilia opera scripsit.* Cf. Müller.
Archæolog. § 196, 2.

1.

(DIAMASCI?) ORIGINES.

Dorus, urbs Phœnices. Civis, Dorites. Pausania in libro
De patriæ suæ originibus, Dorienses eos appellat, sic scri-
bens : « Tyrii, Ascalonitæ, Dorienses, Rhaphaneotæ. »

PAUSANIAS LACO.

Suidas : Παισανίας, Λάκων, ἱστορικός· Περὶ Ἑλ-
λησπόντου, Λακωνικά, Χρονικά, Περὶ Ἀμφικτυόνων,
Περὶ τῶν ἐν Λάκωσιν ἑορτῶν.

PAUSANIAS DAMASCENUS.

Constantinus Porphy. De Them. I, p. 18, 7 in-
ter geographos post Strabonem, Menippum, Scy-
lacem recenset Παισανίαν τὸν Διαμασκηνόν. Ad hunc
sive ad alium Pausaniam Syrum referenda sunt
quæ ex Pausania affert Stephanus Byzantius. Lau-
datur semel Παισανίας ἐν τῷ Περὶ Ἀντιοχείας.
Ex hoc opere petita ea quæ Malalas de Antiochiæ
originibus, monumentis et historia e Pausania re-
fert. Deinde Stephanus v. Δῶρον laudat Pausaniam
ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει. Quod scriptum de
Damasco urbe fuit, si auctor ejus est Damascenus
ille; sin minus, vel Antiochiam vel aliam quamvis
Syriæ urbem intelligere licet. Quæ præterea Ste-
phanus habet e libris quinto et sexto, ex eadem
Antiochenorum historia fluxerint. Quamvis pos-
sis etiam statuere majus opus de Syria a Pausania
conscriptum esse, cujus pars fuerit historia Antio-
chiæ. Quæ sententia est Westermanni in *Pauly's
Realenc.* v. *Pausanias.*

1.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΤΙΣΙΣ.

Steph. B. : Δῶρον, πόλις Φοινίκης... Τὸ ἐθνικὸν Δω-
ρίτης.. Παισανίας δὲ ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει
Δωριεῖς αὐτοῦς καλεῖ, τῆδε γράφων· « Τύριοι, Ἀσκα-
λωνῖται, Δωριεῖς, Ῥαφανεῶται.

2.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ.

Idem : Σελευκόβηλος, πόλις Συρίας πλησίον· ὁ πο-
λίτης Σελευκοβηλίτης καὶ Σελευκοβηλαῖος. Λέγεται
καὶ Σελευκεὺς πρὸς τῷ Βήλω· οὕτω γὰρ Παισανίας ἐν
τῷ Περὶ Ἀντιοχείας φησί.

3.

Malalas p. 37, 17 ed. Bonn. : Ὁ δὲ αὐτὸς Περ-

2.

DE ANTIOCHIA.

Seleucoobelus, urbs Syriæ finitima. Civis Seleucoobelites
et Seleucoobelæus. Dicitur etiam Seleucensis ad Belum : sic
enim Pausanias habet in libro De Antiochia.

3.

Perseus quum per multos annos imperium Persidis tenuis-

σεὺς μετὰ τὸ βασιλεῦσαι τῆς Περσικῆς χώρας ἔτη πολλὰ, μαθὼν ὅτι ἐν τῇ Συρίᾳ χώρα διαγούσιν ἐκ τοῦ Ἄργους Ἰωνῖται, ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὸ Σιλπίον ὄρος, ὡς πρὸς ἰδίου συγγενεῖς· ὅτινες δεξάμενοι αὐτὸν μετὰ πάσης τιμῆς προσεκύνησαν· γνόντες αὐτὸν οἱ αὐτοὶ Ἀργεῖοι Ἰωπολίται ὅτι καὶ οὗτος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀργείων κατάγεται, χαρέντες ἀνύμνουν αὐτόν. Χειμῶνος δὲ γενομένου, καὶ πλημμυρήσαντος πολλοῦ τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ τῇ Ἰωνιτῶν πόλει τοῦ λεγομένου Δράκοντος, νυνὶ δὲ Ὀρόντου, ἤτησε τοὺς Ἰωνίτας εὖξασθαι· καὶ ἐν τῷ εὖξασθαι αὐτοὺς καὶ μυσταγωγεῖν κατηνέβη σφαῖρα πυρὸς κεραυνίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἥτις ἐποίησε παυθῆναι τὸν χειμῶνα καὶ τὰ τοῦ ποταμοῦ ἐπισχεθῆναι ρεῖθρα. Καὶ θαυμάσας ἐπὶ τῷ γεγονότι ὁ Περσεὺς ἐξ ἐκείνου τοῦ πυρὸς εὐθέως ἀνῆψε πῦρ, καὶ εἶχε φυλαττόμενον μεθ' ἑαυτοῦ· ὅπερ πῦρ ἐβάσταζεν ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη εἰς τὰ ἴδια βασίλεια. Καὶ ἐδίδαξεν αὐτοὺς τιμᾶν ἐκείνο τὸ πῦρ, ὅπερ ἔλεγεν αὐτοῖς ἐωρακέναι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατενεχθέντα· ὅπερ πῦρ ἔως τοῦ παρόντος ἐν τιμῇ ἔχουσιν οἱ Πέρσαι, ὡς θεῖον. Ὁ δὲ αὐτὸς Περσεὺς ἔκτισε τοῖς Ἰωνίταις ἱερὸν, ὃ ἐπωνόμασε πυρὸς ἀθανάτου. Ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὰ Περσικὰ ἔκτισεν ἱερὸν πυρὸς, καταστήσας ἐκαὶ διακονεῖν αὐτῷ εὐλαβεῖς ἀνδρας, οὕσιν αὖ ἐκάλεσε μάγους. Ταῦτα δὲ Πausanίας ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο.

4.

Malalas p. 198 ed. Bonn.: Ὁ δὲ Νικάτωρ Σέλευκος εὐθέως κατὰ τὴν νίκην Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκητοῦ βουλόμενος κτίσαι πόλεις διαφόρους, ἤρξατο κτίζειν

πρῶτον εἰς τὴν παράλον τῆς Συρίας. Καὶ κατελθὼν παρὰ τὴν θάλασσαν εἶδεν ἐν τῷ ὄρει κειμένην πόλιν μικράν, ἥντινα ἔκτισε Σύρος ὁ υἱὸς Ἀγήνορος· τῇ δὲ κγ' τοῦ Ξανθικοῦ μηνὸς ἦλθε θυσία εἰς τὸ ὄρος τὸ Κάσιον Διὶ Κασίῳ· καὶ πληρώσας τὴν θυσίαν καὶ κόψας τὰ κρέα ἠΐστατο ποῦ χρῆ κτίσαι πόλιν. Καὶ ἐξαίφνης ἤρπασεν αὐτὸς ἀπὸ τῆς θυσίας καὶ κατήγαγεν ἐπὶ τὴν παλαιὰν πόλιν· καὶ κατεδίδωκεν ὀπίσω Σέλευκος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὀρνεοσκόποι, καὶ εὗρε τὸ κρέας ῥιφέν παρὰ θάλασσαν κάτω τῆς παλαιᾶς πόλεως ἐν τῷ ἐμπορίῳ τῆς λεγομένης Πιερίας. Καὶ περιχαράξας τὰ τεῖχη εὐθέως ἔβαλε θεμελίους, καλέσας αὐτὴν Σελεύκειαν πόλιν εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα. Καὶ εὐχαριστῶν ἀνῆλθεν εἰς Ἰωπολιν καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπετέλεσεν ἑορτὴν ἐκεῖ τῷ Κεραυνίῳ Διὶ ἐν τῷ ἱερῷ τῷ κτισθέντι ὑπὸ Περσέως τοῦ υἱοῦ Πίκου καὶ Δανάης, τῷ ὄντι εἰς τὸ Σιλπίον ὄρος, ἐνθα κεῖται ἡ Ἰωπολίς, ποιήσας τὴν θυσίαν τῇ πρώτῃ τοῦ Ἀρτεμισίου μηνός. Καὶ ἐν τῇ πόλει ἐλθὼν τῇ Ἀντιγονίᾳ τῇ κτισθείσῃ ὑπὸ Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκητοῦ (ἀπὸ γὰρ τῆς λίμνης ἐξερχομένου ἄλλου ποταμοῦ Ἀρκεύθου τοῦ καὶ Ἰάφθα ἐμασάζετο ἡ πόλις Ἀντιγονία καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ ἐκαθέζετο), καὶ ποιήσας ἐκαὶ θυσίαν τῷ Διὶ εἰς τοὺς βωμοὺς τοὺς ἀπὸ Ἀντιγόνου κτισθέντας ἔκοψε τὰ κρέα· καὶ ἠΐστατο ἅμα τῷ ἱερῷ Ἀμφίονι μαθεῖν διὰ διδομένου σημείου, εἰ τὴν αὐτὴν ὀφείλει οἰκῆσαι πόλιν Ἀντιγονίαν μετονομάζων αὐτὴν ἢ οὐκ ὀφείλει αὐτὴν οἰκῆσαι, ἀλλὰ κτίσαι πόλιν ἄλλῃ ἐν ἄλλῳ τόπῳ. Καὶ ἐξαίφνης ἐκ τοῦ ἀέρος κατήλθεν αὐτὸς μέγας καὶ ἐπῆρεν ἐκ τοῦ βωμοῦ τοῦ πυρὸς τῆς δολοκαυτώσεως κρέα, καὶ ἀπῆλθε παρὰ τὸ ὄρος τὸ Σιλπίον. Καὶ καταδιώξας ἅμα τοῖς αὐτοῦ εὗρε τὸ κρέας τὸ

set, certior factus Ionitas, ex Argivis oriundos, in Syria sedes suas posuisse, eo concedit ad Silpium montem, eos tanquam sanguine sibi conjunctos visitaturus. Ab his autem honorifice exceptus est, ut qui scirent eum genus suum ab Argivis Iopolitis duxisse: summa itaque lætitia affecti Perseum suum celebrabant. Tempestate vero ingruente, quum Draco fluvijs, qui nunc est Orontes, Iopolim præterfluens, supra modum imbribus auctus esset, Perseus Ionitas, ut preces funderent, hortatus est. Quibus precantibus sacraque peragentibus, globus ignis fulminalis e cælo delapsus tempestatem sedavit, fluminisque impetum coercuit. Mirabundus ad hoc Perseus stetit, et ex igne illo statim ignem accendens, apud se religiose asservavit: quem in Persidem, regnum suum, secum tulit. Persas autem edocuit divinos honores eidem exhibere, utpote quem de cælo delapsus se vidisse asserebat. Persæ itaque ignem etiam nunc colunt, pro numine habentes. Ipse autem Perseus Ionitis fanum condidit igni æterno sacrum. Aliud etiam templum in Perside igni exstruxit, ubi illius ministros posuit sanctos quosdam viros, quos *magos* nominavit. Hæc Pausanias sapientissimus chronographus conscripsit.

4.

Seleucus Nicator statim post victum Antigonom Poliorceten urbes nonnullas condere in animo habens, initium condendi sumpsit ab Syriæ oris maritimis. Itaque ad mare

descendens urbem conspexit exiguam, in monte sitam, a Syro Agenoris filio olim conditam. Xanthi itaque vicesima tertiam die Casium montem conscendit, Jovi Casio sacra facturum. Quibus rite peractis et carnibus in frustula concisis, precibus rogavit, ubinam loci condenda esset urbs. Derepente vero aquila ex sacrificio carnis offulam surripuens detulit eam Palæopolim: quam insecuti Seleucus quique cum eo erant auspices projectam invenerunt offulam ad emporium Pieriam, quam vocant, prope mare, infra Palæopolim. Designato itaque muro, urbis statim jecit fundamenta; quam e nomine suo Seleuciam vocavit. Inde deo gratis actis, Iopolim contendit, urbem in monte Silpio sitam, ubi fanum erat a Perseo Pici ex Danae filio exstructum. Hic post tres dies festum Jovi Ceraunio celebravit, sacrificium faciens Artemisii mensis die primo. Antigoniæ deinde profectus, urbem ab Antigono Poliorcete conditam (quæ inter paludem Arceuthamque fluvium, qui et Japhtha dictus, ex ea emanantem media interjacens situ gaudebat tutissimo), sacra illic Jovi fecit super altaribus, quæ erexerat ibi Antigonus: et excisis offulis, una cum sacerdote Amphione numen exoravit, ut signo aliquo edisceret, utrum ibi in Antigonia, mutato loci nomine, sedem poneret, an potius alio in loco novæ urbis fundamenta jaceret. Repente igitur ex aere descendens aquila ingens, arreptis ex ara ignescentibus victimæ carnibus, per aerem fertur in montem Silpium.

Ιερατικὸν καὶ τὸν ἀετὸν ἐπάνω ἐστῶτα. Τοῦ δὲ Ιερέως καὶ τῶν ὀρνεοσκόπων καὶ τοῦ αὐτοῦ Σελεύκου ἰωρακότων τὸ θαῦμα, εἶπον ὅτι Ἐνταῦθα δεῖ ἡμᾶς οἰκῆσαι, ἐν τῇ δὲ Ἀντιγονίᾳ οὐ δεῖ ἡμᾶς οἰκῆσαι οὔτε δὲ γενέσθαι αὐτὴν πόλιν, ὅτι οὐ βούλονται τὰ θεῖα. Καὶ λοιπὸν ἐβουλεύετο ἅμα αὐτοῖς ἐν ποίῳ τόπῳ ἀσφαλῆ ποιήσει τὴν πόλιν. Καὶ φοβηθεὶς τὰς ῥύσεις τοῦ Σιλπίου ὄρους καὶ τοὺς ἐξεργομένους ἐξ αὐτοῦ χειμάρρους, ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ αὐλῶνος κατέναντι τοῦ ὄρους πλησίον τοῦ Δράκοντος ποταμοῦ τοῦ μεγάλου τοῦ μετακληθέντος Ὀρόντου, ὅπου ἦν ἡ κώμη ἡ καλουμένη Βωττία (Βοττία?) ἀντίκρυ τῆς Ἰωπόλεως, ἐκεῖ διεχάραξε τὰ θεμέλια τοῦ τείχους, θυσιάσας δι' Ἀμφίονος τοῦ ἀρχιερέως καὶ τελεστοῦ κόρην παρθένον ὀνόματι Αἰμαθῆν, κατὰ μέσου τῆς πόλεως καὶ τοῦ ποταμοῦ μηνὶ Ἀρτεμισίῳ τῷ καὶ Μαίῳ κδ', ὥρα ἡμερινῇ α', τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, καλέσας αὐτὴν Ἀντιόχειαν εἰς ὄνομα τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ τοῦ λεγομένου Ἀντίοχου Σωτήρος, κτίσας εὐθέως καὶ ἱερὸν, δ' ἐκάλεσε Βωττίου (Βοττίου s. Βοττιαίου Wessel. ad Herod. 7, 123) Διὸς, ἀνεγείρας καὶ τὰ τείχη σπουδαίως φοβερά διὰ Ξεναίου ἀρχιτέκτονος, στήσας ἀνδριάντος στήλην χαλκῇ τῆς σφαιγιασθείσης κόρης Τύχην τῇ πόλει ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ, εὐθέως ποιήσας αὐτῇ τῇ Τύχῃ θυσίαν. Καὶ ἀπελθὼν κατέστρεψε τὴν Ἀντιγονίαν πόλιν πᾶσαν ἕως ἐδάφους, μετενεγκὼν καὶ τὰς ὕλας ἐκείθεν διὰ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ποίησε καὶ τῇ Τύχῃ Ἀντιγονίᾳ ἀνδριάντα στήλης χαλκῆς ἐγούσης Ἀμαλθείας κέρας ἐμπροσθεν αὐτῆς. Καὶ ποιήσας ἐκεῖ τετρακίονιον ἐν ὕψει ἐστήσεν αὐτὴν τὴν Τύχην, καταστήσας ἐμπροσθεν αὐτῆς βωμὸν ὑψηλόν· ἥντινα στήλην τῆς Τύχης μετὰ τελευτὴν Σε-

λεύκου Δημήτριος ὁ υἱὸς Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκητοῦ ἀπήγαγεν ἐν Ῥώσῳ ἐν τῇ πόλει τῆς Κιλικίας. Ἡ δὲ αὕτη πόλις Ῥώσος ἐκτίσθη ὑπὸ Κίλικας τοῦ υἱοῦ Ἀγήνορος. Ὁ δὲ Σέλευκος μετὰ τὸ καταστρέψαι τὴν Ἀντιγονίαν ἐποίησε μετοικῆσαι τοὺς Ἀθηναίους εἰς ἡν ἐκτίσσε πόλιν Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην τοὺς οἰκοῦντας τὴν Ἀντιγονίαν, οὐστinas ἦν ἐκεῖ ἐλάσας Ἀντίγονος μετὰ Δημητρίου υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ ἄλλους δὲ ἄνδρας Μακεδόνας, τοὺς πάντας ἄνδρας ἐτ', ποιήσας ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἀνδριάντα χαλκοῦν φοβερόν τῆς Ἀθῆνης διὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὡς αὐτὴν σεβομένους. Κατήγαγε δὲ καὶ τοὺς Κρήτας ἀπὸ τῆς ἀκρόπόλεως, οὓς εἶασεν ὁ Κάσος ὁ υἱὸς Ἰνάγου ἄνω οἰκεῖν· οὔτινες μετοικῆσαντες εἰς τὴν αὐτὴν Ἀντιόχειαν μετὰ καὶ τῶν Κυπρίων, ἐπειδὴ ὁ Κάσος βασιλεὺς ἡγάγετο Ἀμυκὴν τὴν καὶ Κιτιάν, θυγατέρα Σαλαμίνου τοῦ Κυπρίου βασιλέως. Καὶ ἦλθον μετ' αὐτῆς Κύπριοι, καὶ ὥκησαν τὴν ἀκρόπολιν. Καὶ τελευτᾷ ἡ Ἀμυκὴ καὶ ἐτάφη ἀπὸ σταδίων τῆς πόλεως ρ', δι' ἣν ἐκλήθη ἡ χώρα Ἀμυκή. Προετρέψατο δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ τοὺς Ἀργεῖους Ἰωνίτας, καὶ κατήγαγε καὶ αὐτοὺς ἐκ τῆς Ἰωπόλεως ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ οἰκεῖν· οὐστinas ὡς Ιερατικοὺς καὶ εὐγενεῖς πολιτευομένους ἐποίησεν. Ἔστησε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ πρὸ τῆς πόλεως ἀγαλμα λίθινον τῷ ἀετῷ. Ἐκέλευσε δὲ ὁ αὐτὸς καὶ τοὺς μῆνας τῆς Συρίας κατὰ Μακεδόνας καλεῖσθαι, διότι εὗρεν ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ γίγντας οἰκῆσαντας· ἀπὸ γὰρ ὅσω μιλίων τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐστὶ τόπος, ἔχων σώματα ἀνθρώπων ἀπολιθωθέντων κατὰ ἀγανάκτησιν θεοῦ, οὐστinas ἕως τῆς νῦν καλοῦσι γίγντας· ὥσαύτως δὲ καὶ Παγρὰν τινα οὕτω καλούμενον γίγντα ἐν τῇ αὐτῇ οἰκοῦντα γῇ

Hanc itaque Seleucus et qui cum illo erant, insectui, sacratam offulam in monte invenerunt, aquilamque ei incubantem. Sacerdos autem et auspices et ipse Seleucus, portentum hoc videntes, dixerunt omnes: « Hic sedes nobis ponendae sunt; Antigoniā vero nec incolī neque urbem fieri fas est; quippe sic numini visum. » Consilium itaque cum iis inibat Seleucus, quo tandem in loco urbis fundamenta tuto ponerentur. Cavens autem sibi ab effluviis montis Silpii et ab aquis hierno tempore inde exundantibus, fundamenta urbis molitur in planitie convallis, ex opposito montis, juxta Draconem fluvium magnum, qui postea Orontes vocatus est; ubi et vicus fuit, nomine Bottia, e regione Iopoleos. Rem vero divinam fecit immolante Amphione, sacerdote et mysta, virginem, Ἀμαθην nomine, die vicesimo secundo Artemisii sive Maji mensis, hora diei prima, sub ortum solis. Urbem vero ab Antiocho Sotere filio suo Antiochiam vocavit. Fanum deinde exstruxit Jovi Bottio sacrum; mœniaque urbis excitavit summo studio stupenda, Xenæo usus architecto. Statuam præterea æneam, urbis Fortunam, erexit; cui juxta fluvium collocatæ sacra statim peregit. Antigoniā deinde repetens, eam funditus everlit, utilemque ruinarum materiam flumine inde deportavit. Antigoniæ autem urbis Fortunæ statuam æream erexit, Amalthææ cornu manu tenentem; eamque in sublimi collocavit in sacello quattuor columnarum, aramque

excelsam ante illud exstruxit. Hanc Fortunæ urbis statuam post Seleuci mortem Demetrius, Antigoni Poliorcetis filius, devexit in Rhosum, Ciliciæ urbem, a Cilice, Agenoris filio, conditam. Seleucus vero post Antigoniā eversam Athenienses, qui eam incoluerunt, relictos ibi ab Antigono cum Demetrio filio, præterea etiam Macedones (quorum omnium numerus fuit virorum quinque millium et trecentorum) in Antiochiam magnam a se conditam transtulit. Ubi statuam etiam æream plane stupendam Minervæ posuit, propter Athenienses qui eam colunt. Cretenses etiam deduxit Seleucus, quos arcem summasque urbis partes habitare fecit olim Casus Inachi filius. Et cum his Cyprios etiam in eandem Antiochiam traduxit. Casus enim rex uxorem habuit Amycen, quæ et Cittiā vocata est, Salaminis, Cypriorum regis, filiam: cum hac Cyprii venientes summitates urbis incoluerunt. Amyce deinde mortua, centum ab urbe stadiis sepulta est; a qua regio illa Amyce dicta est. Argivos etiam Ionitas hortatus est, ut Iopoli relictæ in Antiochiam migrarent; quos tanquam sacerdotes et optimates urbem administrare jussit. Idem Seleucus lapideum simulacrum aquilæ ante urbem posuit. Menses item Syrorum Macedonum mensium nominibus vocari jussit, quod invenit in hac etiam regione olim gigantes habitasse. Nam duobus ab Antiochia millibus passuum locus est ubi humana corpora reperiuntur, ira dei in lapides conversa, quos

στρατοπέδῳ, διηγήθη περὶ σωτηρίας αὐτῶν καὶ κοιμῶν. Ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ τὸν Ἐναλὸν φασιν ἐν Λέσβῳ φανῆναι, καὶ λέγειν, ὡς ἐπὶ δελφίνων φορητοὶ διὰ θαλάττης ἐκπέσοιεν ἀβλαβῶς εἰς τὴν ἡπειρον. Ἔστι δὲ ἄλλα θεϊότερα τούτων, ἐκπλήττοντα καὶ κηλοῦντα τοὺς πολλοὺς, διηγείσθαι· πάντων δὲ πίστιν ἔργον παρασχέιν. Κύματος γὰρ ἡλιδαίου περὶ τὴν νῆσον αἰρομένου, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπαντῆσαι δεδιότων, μόνον ** θαλάττῃ ἐπεσθαι πολύποδας αὐτῷ πρὸς τὸ ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ὧν τοῦ μεγίστου λίθον κομίζοντος, λαβεῖν τὸν Ἐναλὸν καὶ ἀναθεῖναι· καὶ τοῦτον ἔτι καλοῦμεν.

Cf. Anticles in Nostis (fr. 7) ap. Athen. p. 466. De Penthilidis v. Müller. *Min.* p. 477 et Nostra fragm. Chronol. p. 174.

13.

Strabo XIII, p. 610 : Φησὶ δὲ Μυρσίλος Μηθυναίων κτίσμα εἶναι Ἄσσον· Ἑλλάνικος δὲ Αἰολίδα φησὶν· ὥστε καὶ τὰ Γάργαρα καὶ ἡ Λαμπωνία Αἰολέων.

14.

Plinius H. N. III, 13 : *Sardiniam ipsam Timæus Sandaliotim appellavit ab effigie solæ, Myrsilus Ichnusam a similitudine vestigii.*

15.

Plinius H. N. IV, 22 : *Ipsam (Andrum ins.) Myrsilus Cauron, deinde Antandron cognominatam tradit : Callimachus Lasiam, alii Nonagriam, Hydrussam, Epagrin.*

Myrsilus recensetur etiam inter auctores quibus libro quinto Plinius usus est.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

16.

Athenæus XIII, p. 610, A : Θεόφραστος δὲ ἀγῶνα κάλλους φησὶ γενέσθαι παρὰ Ἡλείοις, καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεῖσθαι μετὰ σπουδῆς, λαμβάνειν τε τοὺς νικήσαντας ἄθλα ὅπλα· ἅπερ ἀνατίθεσθαι φησι Διονύσιος

adherent, didita fuit incolumes eos fuisse in terram delatos. Postea vero temporis aiunt ipsum in Lesbo fuisse visum Enalum, ac narasse, a delphinis se e mari in continentem citra periculum fuisse evectos. Possem alia his diviniore, ac multorum animos qua percellentia qua demulcentia commemorare : sed difficile est omnibus fidem facere. Quum enim fluctus ingens circa insulam attolleretur, hominesque ad mare accedere non auderent, solum ferunt Enalum accessisse, et secutam eum esse polypodium multitudinem ad templum usque Neptuni, maximo lapidem gestante, quem Enalus dedicaverit : isque lapis a nobis ita dicitur.

13.

Myrsilus Assum a Methymnæis conditam ait.

δ Λευκτρικὸς τῇ Ἀθηνᾷ, τὸν δὲ νικήσαντα ταινιούμενον ὑπὸ τῶν φίλων καὶ πομπεύοντα ἕως τοῦ ἱεροῦ παραγίγνεσθαι. Τὸν στέφανον δ' αὐτοῖς δίδοσθαι μυρρίνης, ἴστορεῖ Μυρσίλος ἐν Ἱστορικοῖς παραδόξοις.

Commode hæc etiam in Lesbicis memorari potuerunt, quandoquidem Athenæus l. l. ex Theophrasto refert κάλλους κρίσεις γενέσθαι παρὰ Τενεδοῖς καὶ Λεσβίοις. Plura de hisce καλλιστείσι v. ap. Plehn. *Lesbiac.* p. 125 sq. — Qui fuerit Dionysius *Leuctricus* ignoro. Num fuit. Δ. ὁ λεπτός, qui inter alia Theoridæ carmen τὸ εἰς τὸν Ἑρώτα illustravit (Athen. XI, 475, F.)? Is vero vix diversus est ab D. Corinthio αἰτιογράφῳ, ex quo Plutarchus in *Amator.* p. 761, B, historiam de Clearcho, qui spectante amasio pulcherrimum facinus edidit, commemorat.

17.

Plutarch. *Arat.* c. 3. : Τοῦτον (Νικοκλέα) ἐμφερίστατον λέγουσι τὴν ὄψιν Περιάνδρῳ τῷ Κυψέλου γενέσθαι, καθάπερ Ἀλκμαίωνι μὲν τῷ Ἀμφιάρεω τὸν Πέρσῃ Ὀρόντην, Ἑκτορί δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον νεανίσκον, δν ἴστορεῖ Μυρσίλος ὑπὸ πλήθους τῶν θεωμένων, ὡς τοῦτ' ἐγνώσαν, καταπατηθῆναι.

MYRON PRIENENSIS.

Myron Priensis præter alia scripsit bellum Messeniæ primum usque ad mortem Aristodemi. Hæc sicuti reliqua quæ de indole ejus operis comperta habemus, uni debemus Pausaniæ (IV, 6, 1) : Τοῦτον δὲ γὰρ, αἰτ, τῶν Μεσσηνίων τὸν πόλεμον Ῥιανός τε ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησεν ὁ Βηναῖος, καὶ ὁ Πριηνεύς Μύρων· λόγοι δὲ πεζοὶ Μύρωνος ἐστὶν ἡ συγγραφή. Συνεχῶς μὲν δὲ τὰ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τοῦ πολέμου τὴν τελευταίαν οὐδετέρῳ διήνυσται, μέρος δὲ, ὡς ἐκάτερος ἡρέσκετο. Ὁ μὲν τῆς τε

HISTORICA PARADOXA.

16. Theophrastus ait pulchritudinis certamen fuisse apud Eleos, et magno studio exerceri solitum judicium ; præmium autem eorum qui vicissent, fuisse arma. Illa arma ab eis Minervæ dedicari solita esse, scribit Dionysius Leuctricus ; victorem autem, tennis ornatum ab amicis, in pompa processisse usque ad deæ templum. Coronam vero, qua donabantur, ex myrto fuisse tradit Myrsilus in *Historicis Paradoxis.*

17.

Hunc Nicoclem forma simillimum fuisse Periandro Cypseli filio perhibent, ut Orontem quoque Persam Alcmaæoni Amphiarai filio, et Hectori Lacedæmonium quendam, quem Myrsilus narrat, quum id vulgus rescivisset, a turba spectatum venientium conculcatum periisse.

Ἀμφείας τὴν ἄλωσιν καὶ τὰ ἐφεξῆς συνέθη-
κεν, οὐ πρόσω τῆς Ἀριστοδήμου τελευταίης·
Ῥιανὸς δὲ τοῦδε μὲν τοῦ πρώτου τῶν πολέμων οὐδὲ
ἤφατο ἀρχήν. Ὅποσα δὲ χρόνῳ συνέθη τοῖς Μεσση-
νίοις ἀποστῆσιν ἀπὸ Λακεδαιμονίων, ὁ δὲ καὶ ταῦτα
μὲν οὐ τὰ πάντα ἔγραψε, τῆς μάχης δὲ τὰ ὕστερα, ἣν
ἐμαχέσαντο ἐπὶ τῇ τάρφῃ τῇ καλουμένῃ μεγάλῃ. Ἄν-
δρα τε Ἀριστομένην Μεσσήνιον (τοῦτου γὰρ δὴ ἕνεκα
τὸν πάντα ἐποιήσαμην Ῥιανοῦ καὶ Μύρωνος λόγον),
ὃς καὶ πρῶτος καὶ μάλιστα τὸ Μεσσήνης ὄνομα ἐς ἀζώ-
μα προήγαγε, τοῦτον τὸν ἄνδρα ἐπεισήγαγε μὲν
ὁ Πριηνεὺς ἐς τὴν συγγράφην, Ῥιανῷ δὲ ἐν τοῖς
ἐπεσιν οὐδὲν Ἀριστομένης ἐστὶν ἀφανέστερος ἢ Ἀχιλ-
λεὺς ἐν Ἰλιάδι Ὀμήρῳ. Διάφορα οὖν ἐπὶ τοσούτον εἰ-
ρηκότων, προσῆται μὲν τὸν ἑτερόν μοι τῶν λόγων, καὶ
οὐχ ἅμα ἀμφοτέρους, ὑπελείπετο. Ῥιανὸς δὲ μοι ποιῆ-
σαι μᾶλλον ἐφαίνεται εἰκότα εἰς τὴν Ἀριστομένης ἡλι-
κίαν. Μύρωνα δὲ ἐπὶ τε ἄλλοις καταμαθεῖν
ἐστὶν οὐ προορώμενον, εἰ ψευδῇ τε καὶ οὐ πι-
θανὰ δόξει λέγειν, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐν τῇδε τῆς
Μεσσηνιαίας συγγραφῇ. Πεποίηκε γάρ, ὥς ἀπο-
κτείνεις Θεόπομπον τὸν Λακεδαιμονίων βασιλέα Ἀριστο-
μένης ὀλίγον πρὸ τῆς Ἀριστοδήμου τελευταίης· Θεόπομ-
πον δὲ οὔτε μάχης γινομένης οὔτε ἄλλως προαποθανόντα
ἴσμεν πρὶν ἢ διαπολεμηθῆναι τὸν πόλεμον. Οὗτος δὲ
ὁ Θεόπομπος ἦν καὶ ὁ πέραις ἐπιθείς τῷ πολέμῳ.

Multa ex Myronis libris Pausaniam in sua trans-
tulisse, etsi demonstrari nequit, veri tamen simil-
imum est : adeo ut quæ in Pausania nunc repre-
henduntur, eadem vitia magis etiam in Myronis
opere conspicua fuisse videantur. De Pausanianæ
autem narrationis indole lectorem relego ad Mül-
lerum in *Dor.* I, p. 144 sqq. De Rhiano, Erato-
sthenis æquali, vide Saal. (*Rhiani quæ supersunt.*
Bonn. 1831) et A. Meinek. in *Abhandl. d. Ber-
lin. Acad.* 1834, et *Analectis Alexandrinis.*

ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Athenæus XIV, p. 657, C : Ὅτι δὲ τοῖς εἰλωσιν
ὑδριστικῶς πᾶν ἔχρῳντο Λακεδαιμόνιοι καὶ Μύρων
ὁ Πριηνεὺς ἴστωρεῖ, ἐν δευτέρῳ Μεσσηνιακῶν γράφων

MESSENIACA.

1.

Admodum contumeliose tractatos esse Helotas a Lace-
dæmoniis, Myron etiam Priensis docet secundo libro
Rerum Messeniicarum, ita scribens : « Helotis quodlibet
ignominiosum opus et ad omne probum pertinens injun-
gunt. Galerum e pelle gestare, pelibusque pro veste uti
cogunt : quotannis statuto tempore, etiamsi nihil deliquis-
sent, verbera eis infligunt, ne servos se esse obliviscantur.
Ad hæc, si qui præter servilem conditionem florenti specie

οὔτως· « Τοῖς δ' εἰλωσι πᾶν ὑδριστικὸν ἔργον ἐπιτάτ-
τουσι πρὸς πᾶσαν ἄγον ἀτιμίαν. Κυνῆν τε γὰρ ἕκαστον
φορεῖν ἐπάναγκες ὄρισαν καὶ διφθέραν περιβεβῆσθαι,
πληγὰς τε τεταγμένας λαμβάνειν κατ' ἐνιαυτὸν ἀδική-
ματος χωρὶς, ἵνα μήποτε δουλεύειν ἀπομάθωσι. Πρὸς
δὲ τούτοις, εἴ τινες ὑπερακμάζοιεν τὴν οἰκετικὴν ἐπι-
φάνειαν, ἐπέθηκαν ζῆμیان θάνατον, καὶ τοῖς κεκτημένοις
ἐπιτίμιον, εἰ μὴ ἐπικόποτιεν τοὺς ἀδρουμένους. Καὶ
παραδόντες αὐτοῖς τὴν χώραν, ἔταξαν μοῖραν, ἣν αὐτοῖς
ἀνοίσουσιν αἰεὶ. » Cf. Müller. *Dor.* II, p. 37. 38. 40.
Hinc quoque patet, quonam Myron in Spartanos
animo fuerit.

2.

Idem VI, p. 271, F : Μύρων δ' ὁ Πριηνεὺς ἐν δευ-
τέρῳ Μεσσηνιακῶν « Πολλάκις (φησὶν) ἡλευθέρωσαν
Λακεδαιμόνιοι δούλους, καὶ οὓς μὲν ἀφ' ἑτάας ἐκάλεσαν,
οὓς δὲ ἀδεσπότους, οὓς δὲ ἐρυκτῆρας, δεσποσιοναύτας
δ' ἄλλους, οὓς εἰς τοὺς στόλους κατέτασσον· ἄλλους δὲ
νεοδαμῶδεις, ἐτέρους ὄντας τῶν εἰλωτῶν. »

Subjungo quæ apud Rutilium Lupum ex My-
rone rhetore (Asiano) commemorantur. Probabilis
enim est Bæckhii (*Ind. lectt. Berolin.* 1824) con-
jectura auctorem Messeniicarum, quæ rhetoricæ
potius quam vere historicæ indolis fuisse omnia
suadent, a rhetore isto non esse distinguendum.

Rutil. Lup. II, 1 : Myron : « Hæc mulier nuper
fuit locuples, potens, in amore atque deliciis ne-
cessariorum : ornatus ejus opibus abundabat : ma-
gnus ancillarum, quæ sequebantur, comitatus ap-
pellabatur. Nunc contra subito et gravi casu affli-
cta, viz mediocris ancillulæ dignitate retinet.
O fortuna, quam vehementer te rerum varietas
oblectat, et quam magno odio est tibi beatæ vitæ
perpetuus et constans fructus ! »

Id. ib. p. 130 ed. Frotscher. : Myron : « Ami-
cus meus fuit Chremonides, et opinione omnium
magis familiaris, et pro salute ejus, quæcumque
potui, feci. Sed posteaquam major vis legis no-
strum auxilium ab illius periculo removit, calamita-
tis ac luctus ejus particeps eram. Nam opitulandi
facultas omnis erepta jam fuerat. »

et bene habito corpore conspicerentur, ii capite id luunt :
et heris irrogatur mulcta, qui non inhihent macerentque
pinguescentes. De agro, qui illis tributus est, certam por-
tionem semper dominis pendere tenentur. »

2.

Myron Priensis, secundo libro Rerum Messeniicarum,
scribit : « Scæpius a Lacedæmoniis liberali sunt servi : quo-
rum alios *aphetas* nominarunt, alios vero *adespotos*, alios
erycteras, alios *desposionautas*, quos in navium classes
distribuerunt, alios *neodamodes*, qui diversi sunt ab Helo-
tibus. »

NICANDER CHALCEDONIUS.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ.

I.

E LIBRO QUARTO.

Προυσίου συμπτώματα.

Athenæus XI, p. 496, D : Προυσιάς. Ὅτι τὸ πο-
τῆριον τοῦτο ἑξορθὸν ἐστὶ, προεῖρηται. Καὶ ὅτι τὴν προσ-
ηγορίαν ἔσχε ἀπὸ Προυσίου, τοῦ Βιθυνίας βασιλεύ-
σαντος καὶ ἐπὶ τρυφῇ καὶ μαλακίᾳ διαβοήτου γενο-
μένου, ἱστορεῖ Νικάνδρος ὁ Χαλκηδόνιος (ὁ Καλχηδό-
νιος ms. A.) ἐν τετάρτῳ Προυσίου συμπτωμάτων.
Prusiam intellige secundum hujus nominis re-
gem, τὸν κυνηγόν, luxuria sua et morum pravitatem
infamem (180-149 a. C. sec. Clinton. F. H. t. III,
p. 417.

2.

F. LIBRO SEXTO.

Idem XIII, p. 606, B : Καὶ ἄλλα δὲ ζῶα ἀν-
θρώπων ἡράσθη· Σεκούνδου μὲν τινας βασιλικῶ οἶνο-
χόου ἀλεκτρυόνων· ἐκαλεῖτο δὲ ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν Κέν-
ταυρος, ὁ δὲ Σεκούνδος ἦν οἰκέτης Νικομήδους τοῦ Βι-
θυνῶν βασιλέως, ὡς ἱστορεῖ Νικάνδρος ἐν ἕκτῳ Περι-
πετειῶν. Eadem e Philone narrat Ælianus H. An.
XII, 37. Nicomedes probabiliter est N. II Epi-
phanes (148-91 a. C.). Jonsius scribi voluit ἐν
ἕκτῳ περὶ πετεινῶν, adeo ut novum de hist. naturali
opus Nicandri Colophonii nancisceremur. Ego
N. Chalcedonium intelligo. Auctor in ταῖς Περι-
πετεῖαις aut in universum egit de fortunarum mu-
tatione quam reges experti sunt, aut, quod
malim, totum opus erat de historia regum Bithy-
niæ, quæ, quum regum fatibus rerumque vicissitu-
dinibus insignis esset, inscribi poterat Περιπέτεται
τῶν τῆς Βιθυνίας βασιλέων. Pars ejus operis laudatur

FATA REGUM BITHYNIÆ.

1.

DE PRUSIÆ FATIS.

Prusias. Esse hoc erectum poculum, supra dictum est.
Nomen autem invenisse a Prusia Bithyniæ rege, qui ob
luxuriam et mollitiem fuit famosus, tradit Nicander Chalce-
donius, libro quarto De Prusiæ fatibus.

2.

Sed et muta animantia homines amarunt. Secundum
quempiam, regum pincernam, gallus gallinæus : no-
minabatur is gallus Centaurus; Secundus vero minister
erat Nicomedis regis Bithynorum, ut tradit Nicander sexto
libro De Fortunæ casibus.

fr. 1, ubi pro ἐν δ' τῶν Πρ. συμπτωμάτων, mallem
ἐν δ' περὶ Πρ. συμπτ.

NICANDER ALEXANDRINUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΜΑΘΗΤΩΝ.

Suidas v. Αἰσχρίων, Μυτιληναῖος, ἐποποιός, δὲ συν-
εξεδήμει Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου. Ἦν δὲ Ἀριστοτέ-
λους γνώριμος καὶ ἐρώμενος, ὡς Νικάνδρος ὁ Ἀλεξαν-
δρεὺς ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν.

NICANDER THYATIRENUS.

Stephan. Byz. : Θυάτειρα, πόλις Λυδίας.. Τὸ ἐθνι-
κὸν Θυατειρηνός.. ἀφ' οὗ Νικάνδρος γραμματικὸς Θυα-
τειρηνός [ἢ Κολοφώνιος.]

Postrema uncis inclusi, utpote quæ indocta ma-
nus addidisse videatur. Certe si Thyatirenium et
Colophonium unum esse eundemque Stephanus
indicare voluisset, vix uno grammatici titulo Ni-
candrum ornasset. Accedit quod Athenæus aut
Colophonium laudat aut Thyatirenium, quod jure
mirareris, nisi inter utrumque distinguendum
duxisset.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ.

1.

Harpocratio : Τιτακίδαι· δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰαντί-
δος φυλῆς οἱ Τιτακίδαι, ὡς Νικάνδρος ὁ Θυατειρηνός
ἐν τῷ Περὶ τῶν δῆμων δηλοῖ. Μήποτε δὲ ἀπὸ Τιτάκου
ὀνομάσθησαν, οὗ μνημονεύει Ἡρόδοτος (IX, 73).

2.

Harpocratio : Θυργωνίδαι. Νικάνδρος ὁ Θυατει-
ρηνός ἐν τῷ περὶ τῶν δῆμων, « Μετετέθησαν, φησὶν,

DE ARISTOTELIS DISCIPULIS.

Æschrius, Mytilenæus, poeta epicus, qui Alexandro Phi-
lippi filio comes erat expeditionis. Erat vero Aristotelis di-
scipulus et amasius, ut Nicander Alexandrinus in libro De
Aristotelis discipulis refert.

DE ATTICÆ PAGIS.

1.

Titacidae, pagus Æantidis tribus, ut Nicander Thyatire-
nus ait in libro De pagis. Fortasse nomen habet a Titaco,
cujus Herodotus meminit.

2.

Tyrgonidae. Nicander Thyatirenus in libro De pagis :

ἐξ Αἰαντίδος Ἀπιδναῖοι, Περρίδαι, Τिताκίδαι, Θυργωνίδαι. »

Ejusdem Ἐξηγητικά Ἀττικῆς διαλέκτου laudat Harpocration v. μέδιμνος, βολῶνες (γ'), τριπτήρα (ις'), ξηραλοῖρεῖν (ιη'). Alia ex eodem vel similibus operibus afferunt Athenæus p. 76 A. 81 C. 114 C. 320 C. 461 F. 479 C. 481 E. 485 sq. 503 C. 678 F. 691 C. Schol. Aristoph. Eq. 406. Schol. Plat. Charm. p. 319.

NICIAS.

I.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

Athenæus XIII, p. 609, E : Οἷδα δὲ καὶ περὶ κάλλους γυναικῶν ἀγῶνά ποτε διατεθέντα· περὶ οὗ ἱστορῶν Νικίας ἐν τοῖς Ἀρκαδιοῖς διαθεῖναι φησιν αὐτὸν Κύψελον, πόλιν κτίσαντα ἐν τῷ πεδίῳ περὶ τὸν Ἀλφειὸν· εἰς ἣν κατοικίσαντα Παρρασιῶν τινὰς, τέμενος καὶ βοῶν ἀναστῆσαι Δῆμητρι Ἐλευσινίᾳ, ἥς ἐν τῇ ἑορτῇ καὶ τὸν τοῦ κάλλους ἀγῶνα ἐπιτελέσαι· καὶ νικῆσαι πρῶτον αὐτοῦ τὴν γυναῖκα Ἡροδίκην. Ἐπιτελεῖται δὲ καὶ μέχρι νῦν ὁ ἀγὼν οὗτος· καὶ αἱ ἀγωνιζόμεναι γυναῖκες χρυσοφόροι ὀνομάζονται.

Qui sit hicce Nicias, quæritur. Quem ceteris locis Athenæus laudat, Nicias est Nicæensis, qui Φιλοσόφων διαδοχὰς scripsit.

Schol. ad Dionys. Perieg. 270 : Νικίας δὲ φησιν ἀπὸ τίνος Εὐρώπου καὶ Ἀσίου καὶ Αἰδύος sc. cognomines terras appellatas esse.

Eustath. ad Dionys. 175 : Νικίας δὲ τίς φησι τὰς τρεῖς ἡπείρους ἀπὸ τινων κληθῆναι ἀνδρῶν, Εὐρώπου, Ἀσίου καὶ Αἰδύος.

« Νικίας, quem diversum esse puto ab enarratore Homérico, vereor ne scribendus sit Νικάνωρ, quem Περὶ μετονομασιῶν disseruisse constat per Stephanum B. v. Πόρος et Ὑδὴ et Athen. p. 296. Cf. Matter, *École d'Alexand.* VII, p. 296. » BERNHARDY. Mutatione vix opus, quum Niciam historicum vel geographum laudet etiam Plinius XXXVII, s. 11 § 1, ubi postquam Pythæ, Timæi, aliorum, de insula, ubi electrum provenit, deque

natura electri sententias apposuerat, addit : *Nicias solis radiorum succum intelligi voluit. Hos circa occasum credit vehementius in terram actos, pinguem sudorem in ea parte Oceani relinquere, deinde æstatibus in Germanorum littora ejici. Et in Ægypto nasci simili modo et vocari Sacal : item in India, gratiusque thure esse Indis. In Syria quoque feminas verticillos inde facere et vocare harpaga, quia folia et paleas vestiumque fimbrias rapiat. Fortasse est Nicias Maleotes, qui præter alia Περὶ λίθων librum scripsisse perhibetur. Subtexam quæ ex eo afferuntur.*

NICIAS MALEOTES.

Plutarch. Par. min. c. 13 : Ἡρακλῆς τοῦ Ἰόλης γάμου ἀποτυχῶν, τὴν Οἰγαλίαν ἐπὶ ῥήθησεν. Ἡ δ' Ἰόλη ἀπὸ τοῦ τείγους ἔρριπεν ἑαυτήν· συνέβη δὲ, κολπωθείσης ὑπὸ ἀνέμου τῆς ἐσθῆτος, μηδὲν παθεῖν, καθάπερ ἱστορεῖ Νικίας Μαλεώτης.

Eundem Niciam ἐν τοῖς Περὶ λίθων laudat Plutarch. De fluv. c. 20 (et Stobæus Florileg. C, 12) : Παράκειται δ' αὐτῷ (Euphrati) ὄρος, Δρίμυλλον καλούμενον· ἐν ᾧ γεννᾶται λίθος, σαρκῶνυχι παρόμοιος, ᾧ οἱ βασιλεῖς ἐν ταῖς βασιλείαις χρῶνται· ποιεῖ δ' ἄριστα πρὸς ἀμβλυωπῖαν εἰς ὕδωρ θερμὸν βαλλόμενος· καθὼς ἱστορεῖ Νικίας ὁ Μαλλώτης ἐν τοῖς Περὶ Λίθων. Hunc fortasse non diversum esse a Nicia Milesio medico, ad quem Theocrit. Idyll. XI s. Cyclopem scripsit, quique ipse poemation de Cyclopi amoribus ad Theocritum rescripserat, opinatur Fabricius in B. Gr. II, p. 432 ed. pr., quod parum mihi probatur. Allatis adde Schol. Hom. Odys. ψ, 218 : Ἀλέξανδρος ὁ Πριάμου παῖς ἀπὸ τῆς Ἀσίας κατάρas εἰς τὴν Λακεδαίμονα, διανοεῖτο τὴν Ἑλένην ξενιζόμενος ἀρπάσαι. Ἡ δὲ γενναῖον ἦθος καὶ φιλόφρων ἔχουσα ἀπηγόρευε καὶ προτιμᾷν ἔλεγε τὸν μετὰ νόμου γάμον, καὶ τὸν Μενέλαον περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι. Γενομένου δὲ τοῦ Πάριδος ἀπράκτου, φασὶ τὴν Ἀφροδίτην ἐπιτεχνῆσαι τοιοῦτόν τι, ὥστε καὶ μεταβάλλειν τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν ἰδέαν εἰς τὸν τοῦ Μενελάου χαρακτῆρα, καὶ οὕτω τὴν Ἑλένην παραλγίσασθαι. Δόξασαν γὰρ εἶναι ταῖς ἀληθείαις τὸν Μενέλαον, μὴ ὀκνήσαι ἅμα αὐτῷ ἐπεσθαι. Φθάσασαν δὲ αὐτὴν ἄχρι τῆς νεῶς ἐμβαλλόμενος ἀνήχθη. Ἡ ἱστορία παρὰ Νικίᾳ τῷ πρώτῳ

« Transpositi sunt ex Æantide tribu Aphidnæi, Perrhidæ, Titicidæ, Thyrgonidæ. »

ARCADICA.

Novi etiam institutum olim certamen mulierum de pulchritudine : de quo narrans Nicias in Arcadicis, instituisse illud ait Cypselum, condito oppido in planitie circa Al-

pheum : in quod quum colonos legisset Parrhasiorum nonnullos, fanum et altare Cereri Eleusiniæ statuisset, et festo die certamen pulchritudinis instituisse, in quo primam victoriam retulit uxor ejusdem Herodica. Celebratur autem etiam nunc certamen illud, et quæ in eo contendunt mulieres, *Chrysophoræ* appellantur, id est, *aurum gestantes*.

(sic). « Hæc ad Niciam illum qui in scholiis Homericeis, nostris etiam (ad α, 109), in rebus mere grammaticis citari solet [v. indicem in schol. II. ed. Bekk. In sch. II. 4, 212 appellatur δ' Ἀσχα-λωνίτης], spectare non possunt. Neque alium memoratum invenio ejus nominis cui hæc nugæ tribui possint, nisi Niciam Maleoten, quem vanissimus scriptor Parallelorum minorum in ejusdem generis fabulis testem laudat cap. 13. » BUTTMANN.

NICIAS NICÆENSIS.

ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΔΙΑΔΟΧΑΙ.

Athenæus p. XI, 505, B. Haud primus dialogicam sermonis formam adhibuit Plato : Πρὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦθ' εὔρε το εἶδος τῶν λόγων δ' Τῆσις Ἀλεξαμενός, ὡς Νικίας δ' Νικαεύς ἱστορεῖ καὶ Σωτίων.

Idem XI, p. 506, C: Platonis dialogus, qui Alcibiades II inscribitur, ὑπὸ τινων Ξενοφώντος εἶναι λέγεται, ὡς καὶ ἡ Ἀλκυὼν Λέοντος τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ, ὡς φησι Νικίας δ' Νικαεύς.

Idem X, p. 437, E : Ἦν δὲ δ' Διονύσιος ἔτι ἐκ νέου, ὡς φησι Νικίας δ' Νικαεύς ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκμανής, καὶ πρὸς τὰς δημοσίας εἰσ-ῆει παιδίσκας ἀδιαφόρως. Καὶ ποτε πορευόμενος μετὰ τινων γνωρίμων, ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ παιδισκεῖον, εἰς δ' τῇ προτεραίᾳ παρεληλυθὼς ὤφειλε χαλκοῦς, ἔχων τότε κατὰ τύχην, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, πάντων δρώντων, ἀπεδίδου.

Idem VI, p. 273, D : Ὁ δὲ Ποντικὸς Ἑστιάσις καλῶς ἐκαυχᾶτο, μῆτε ἀνατέλλοντα μῆτε καταδυόμενόν ποτε τὸν ἥλιον ἐωρακέναι, διὰ τὸ παιδεῖα παντὶ καιρῷ προσέχειν, ὡς δ' Νικαεύς Νικίας ἱστορεῖ ἐν ταῖς Διαδοχαῖς.

Idem XIII, p. 591, F : Καὶ Βίων δ' ὁ Βορυσθενίτης, φιλόσοφος, ἐταίρας ἦν υἱός, Ὀλυμπίας Λακωνίας, ὡς φησι Νικίας δ' Νικαεύς ἐν ταῖς τῶν Φιλοσόφων διαδοχαῖς.

LACEDÆMONIORUM RESPUBLICA.

1.

Ceterum nec *orthagorisci*, ut ait Polemon, vocantur laciantes porcelli, sed *orthagorisci*, quia πρὸς τὸν ὄρθρον (*sub diluculum*) veneunt, ut Persæus tradit in Lacedæmoniorum republica, et Dioscorides secundo Reipublicæ libro, et Nicocles in priore libro eorum quos et ipse De Lacedæmoniorum republica scripsit.

2

* Est apparatus *epaictorum* quæ dicuntur non simplex, ut existimaverat Polemon, sed duplex. Quod enim pueris præbent, leve est admodum et tenue; nempe polenta oleo

NICOCLES LACEDÆMONIUS.

ΛΑΚΩΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

1.

E LIBRO PRIORE.

Athenæus IV, p. 140, B : Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὀρθαγορίσκοι λέγονται, ὡς φησιν ὁ Πολέμων, οἱ γαλαθηννοὶ χοῖροι, ἀλλ' ὀρθραγορίσκοι, ἐπεὶ πρὸς τὸν ὄρθρον πιπράσκονται, ὡς Περσαῖος ἱστορεῖ ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ, καὶ Διοσκουρίδης ἐν δευτέρῳ Πολιτείας, καὶ Ἀριστοκλῆς (scr. Νικοκλῆς) ἐν τῷ προτέρῳ καὶ οὗτος τῆς Λακίωνων πολιτείας.

Hæc sicuti sequentia ex Didymi contra Polemonem (fr. 86, tom. III, p. 142) disputatione. *Nicoclis* nomen reponendum ex seqq. recte, uti videtur, censet Schweighæuser. Apud Vossium nulla Nicoclis mentio.

2.

Athenæus IV, p. 140, D : Ἔστιν ἡ παρασκευὴ τῶν λεγομένων ἐπαϊκίων οὐχ ἀπλῇ, καθάπερ ὁ Πολέμων ὑπέειλην, ἀλλὰ διττῇ. Ἦν μὲν γὰρ τοῖς παισὶ παρέχουσι, πάντοτε εὐκόλως ἔστι καὶ εὐτελής. Ἀλφίτα γάρ ἐστιν ἐλαίῳ δεδευμένα, ἃ φησι Νικοκλῆς ὁ Λάκων κάπτειν αὐτοὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐν φύλλοις δάφνης, παρὸ καὶ καμματίδας μὲν προσαγορεύεσθαι τὰ φύλλα, αὐτὰ δὲ τὰ ψαιστὰ κάμματα. V. Müller. *Dor.* I, p. 202.

Athenæus IV, p. 141, A : Περὶ δὲ τῶν καμματίδων καὶ τῶν καμμάτων Νικοκλῆς οὕτως γράφει : « Διακούσας δὲ πάντων ὁ ἔφορος ἦτοι ἀπέλυσεν ἢ κατεδίκασεν. Ὁ δὲ νικῆσας ἐζημίωσεν ἐλαφρῶς ἦτοι κάμμασιν ἢ καμματίσιν· ἔστι δὲ τὰ μὲν κάμματα ψαιστὰ, αἱ δὲ καμματίδες αἷς [ἐν αἷς Coraes] κάπτουσι τὰ ψαιστὰ. »

3.

Schol. Pindar. Nem. II, 1 : Ῥαψωδῆσαι δὲ φησι πρῶτον τὸν Ἡσίοδον Νικοκλῆς. V. Welcker. *Cycl.* p. 360.

subacta : quam Nicocles Laco ait captare illos post cenam super lauri foliis; eaque etiam de causa (a verbo κάπτειν, vorare, capture) *cammatidas* vocari illa folia; et ipsa illa liba, *cammata*.

De *cammatidibus* autem et *cammatibus* sic scribit Nicocles : « Ephorus, audita causa singulorum, vel absolvit, vel condemnat. Qui autem victus est, leviter mulctatur vel *cammatibus* vel *cammatidibus*. Sunt autem *cammata* liba : *cammatides* autem, (in) quibus devorant liba. »

3.

Primus carmina rhapsodorum more recitavit Hesiodus, ut Nicocles ait.

Apud schol. Platonis p. 381 Bekk. de proverbio Γλαύκου τέχνη (v. Zenob. II, 91) laudatur Ἀριστοξένος ἐν τῷ Περὶ τῆς μουσικῆς ἀκροάσεως καὶ Νικοκλῆς (Τιμοκλῆς cod. A) ἐν τῷ Περὶ θεωρίας. (V. Aristoxeni fr. 77.) Hic fortasse non diversus est ab eo, qui de Spart. Republica scripsit.

Etym. M. p. 715, 28 : Σκάλωψ, ὁ σπάλαξ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς, καὶ λέγει Νικοκλῆς σκάλωπας, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει· ὁ κεκαλυμμένους ἔχων τοὺς ὄπας.

Hunc Nicoclem Fabricius eundem esse statuit cum Nicocle Lacone, grammatico, Juliani imperatoris præceptore, uti tradit Socrates III, 1, p. 165 Par.

NICOMACHUS περὶ ἑορτῶν Αἰγυπτίων scripsit. Vide Manethon. fr. 82, tom. II, p. 615.

NICOMEDES ACANTHIUS.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ.

I.

Athenæus V, p. 217, D : Περδίκκας τοῖνυν πρὸ Ἀρχελαῶ βασιλεύει, ὡς μὲν δ' Ἀκάνθιος φησι Νικομῆδης, ἔτη τεσσαράκοντα ἐν· Θεόπομπος δὲ τριάκοντα πέντε, Ἀναξίμενης τεσσαράκοντα, Ἱερώνυμος εἴκοσι ὀκτὼ, Μαρσύας δὲ καὶ Φιλόχορος εἴκοσι τρία.

Cum Nicomede consentit fere M. Par. ep. 58, Perdiccæ tribuens an. 40. Nicomedes vel Macedonicam historiam tractasse vel chronica composuisse videtur.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΚΑ.

Schol. Ven. in Eurip. Androm. 24 ex Lysimachi Νόστων libro secundo de Neoptolemi Molossi prosapia laudat Proxenum (in Epiroticis) et τὸν Ἀκάνθιον Λυκομήδην (scr. Νικομήδην) ἐν τοῖς Λακεδαιμονικοῖς. Verba scholii v. in Lysimachi fr.

MACEDONICA.

Ante Archelaum regnat Perdiccas, annos, ut quidem Nicomedes Acanthius ait, xli : Theopompus vero ait, xxxv : Anaximenes, xl : Hieronymus, xxviii : Marsyas vero et Philochorus, xxiii.

DE ORPHEO.

2.

Novi etiam aliud instrumentum, quo Thracum reges in conviviis utuntur, ut ait Nicomedes in libro De Orpheo.

13, tom. III, p. 338. Ceterum de Molossorum regibus quum in Laconicis rebus auctor egerit, suspicio est ansam rei dedisse Pyrrhi in Peloponneso res gestas atque obitum. Ac fortasse Nicomedes, sicuti Proxenus, æqualibus Pyrrhi accensendus est. Quamquam nescio an rectius pro Λακεδ. scribendum putes Μακεδονικά. Eorundem titulorum confusionis exempla habes in Duridis fr. 28 not.

ΠΕΡΙ ΟΡΦΕΩΣ.

2.

Athenæus XIV, p. 637, A, postquam de magadi et pectide egerat, pergit : Οἶδα δὲ καὶ ἄλλο ὄργανον, ὃ τῶν Θρακῶν οἱ βασιλεῖς ἐν τοῖς δεῖπνοις χρῶνται, ὡς φησι Νικομήδης ἐν τῷ Περὶ Ὀρφῆως.

NICOCRATES.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΙΚΩΝΙ ΑΓΩΝΟΣ.

Schol. ad Hom. II. v, 21 : Ἐν Αἰγαῖς τῆς Εὐβοίας παράδοξα πολλὰ γίνεται. Κατὰ γὰρ τὰς ἐτησίους τοῦ Διονύσου τελετὰς, ὀργιαζουσῶν τῶν μυστίδων γυναικῶν, βλαστάνουσιν αἱ καλούμεναι ἐφημεροὶ ἄμπελοι, αἵτινες ἔωθεν μὲν τὰς τῶν καρπῶν ἐκβολὰς ποιοῦνται, εἴτ' αὖ πάλιν βότρυνας βαρυτάτους (καὶ τοὺς) πρὸ μεσημβρίας πεπαίνουσι, ὥστε πρὸς τὴν ἐσπέραν δρεπόμενοι ἄκρατον χορηγεῖν δαφιλῆς ταῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ παρθένοις. Οὐδεμία δὲ ἐνδεῖα γίνεται ὑπ' αὐτοῦ κατ' ἐρομένην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ὁσάκις ἀναίσχεται, τοσαυτάκις δαφιλεύεται. Νικοκράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ τοῦ ἐν Ἑλικῶνι ἀγῶνος οὐ ταύτας φησὶ τὰς Αἰγὰς λέγειν τὸν ποιητὴν, ἀλλ' ἑτέραν τινὰ νῆσον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, περὶ ἣν καὶ παραδοξολογία τις εἶναι μυθεύεται· τοὺς γὰρ προσορμίζοντας τῇ νήσῳ νυκτὸς ἀπαντας ἀφανεῖς γίνεσθαι, διὸ μὴδὲ προσπελάζειν τινά.

DE LUDIS IN HELICONE.

In Ægis Euboræ mira multa fiunt. Nam dum annua Bacchi mysteria aguntur, mulieresque initiatæ orgia celebrant, germinant vites ephemeræ, quas vocant. Quæ quidem mane fructuum initia proferunt, deinde uvas gravissimas, quæ ante meridiem ad maturitatem perveniunt, adeo ut collectæ versus vespem lautam meri copiam chori virginibus suppeditent. Neque unquam per diem deficit, sed quoties consumitur, toties iterum præsto est. Nicocrates vero in libro De (Museis) ludis in Helicone, non Euboræ Ægas Homerum dicere, sed insulam ejus nominis in Ægæo mari sitam, de qua item mirabile quoddam fertur. Etenim appellentes in insulam noctu omnes evanescere. Quare neminem in eam appellere.

“Ὡστε πρὸς τὴν ἐσπέραν δρ. ἀκρ. χορηγεῖν] πρὸς δὲ τὴν ἑσπ. τρεπόμενοι ἀκρ. χορηγεῖ codex. Eadem de Ægis, Achaiæ urbe, narrat schol. Ven. l. l. : Ἄμπελοι γὰρ ἄς καλοῦσιν ἐφημέρους, ἀνισχύουσης μὲν ἡμέρας καρπὸν βλαστάνουσιν, ὥστε δρέποντας (sic e cod. Paris. 3060 Miller. in *Journal des Sav.* 1839 p. 715; schol. vg. τρέποντας) αὐτοὺς εἰς ἐσπέραν οἶνον ἀφθονον ἔχειν. Ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι. Stephanus Byz. v. Νῦσα hæc fieri in *Nysa* Eubææ. Altera *Nysa* Baccho sacra in *Helicone* erat; ad hanc alii prodigium illud retulerint, sicuti ad *Parnassum* refertur ab Euripide in *Phœniss.* 227. Cf. Soph. Antig. 1131 ibique schol. et Soph. in *Thyeste* ap. schol. Eur. *Phœn.* 227. — Nicocrates haud dubie ab *Helicone* suo profectus de his fabulis exposuit. De *Museis Heliconiis* præter nostrum scripserat *Amphion Thespiensis*. V. tom IV, p. 301. De ipsa solennitate v. *Pausanias* IX, 31, 3; *Plutarch.* Amat. c. 1, et plura ap. *Hermann.* Antiq. sacr. §. 63,4.

2.

Schol. Apoll. Rh. I, 831 (quæritur unde nomen habeat mare Ægæum) : Νικοκράτης δὲ φησιν, ὅτι ἀπὸ Αἰγέως κατακρημνίσαντος ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὴν θάλασσαν.

3.

Stephan. Byz. v. Βοιωτία : Νικοκράτης δὲ φησιν ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἄρνης ἦν παῖς (sc. Βοιωτός). Cf. Müller. *Min.* p. 392.

NICOSTRATUS.

Schol. Eur. *Phœn.* 1010 : Σωσιφάνης ὁ τραγικὸς ὑπὸ τοῦ Λαίου φησὶ τεθνηχέναι τὸν Μενοικέα, Νικόστρατος δὲ ὑπὸ τῆς Σφιγγός. Nisi forte corruptum est nomen Nicostrati, neque reponendus *Nicomachus* tragicus, qui *Oedipum* scripsit (Suidas v. Νικόμαχος), idem fuerit Nicostratus scholiastæ cum eo quem *Alexander Polyhistor* laudat (fr. 42, p. 232) ap. Stephan. Byz. v. Γάγγρα. Præterea in fragmento, quod *Censorino* annecti solet, leguntur hæc : *Rhythmus creditur dictus a Rhythmonio, Orphei filio et Idomeneæ, nymphæ Maricæ (?)*, ut tradit Nicostratus libro quem composuit de Musico, fratre *Rhythmonii*.

2.

Nicocrates Ægæum mare nomen habere ait ab Ægeo qui ex arce in mare se præcipitem dederit.

3.

Nicocrates Neptuni et Arnes filium Bæotum dicit.

OLYMPICHUS.

ΣΑΜΙΑΚΑ.

Clemens Alex. *Protrept.* p. 13 Sylb. : Τὸ δὲ ἐν Σάμῳ τῆς Ἡρας ἕσανον Σμίλῃ τῇ Εὐκλείδου πεποιτῆσθαι Ὀλύμπιχος ἐν Σαμιακοῖς ἱστορεῖ. *Olympichum* quendam *Limnæum* in *Hellesponto* tyrannum memorat *Polyb.* V, 90, 1; alium *Bæotium* *Persei* regis temporibus viventem, idem XXVII, 1, 9. Ὀλυμπικὸν (Ὀλύμπιον?) cui Ψεκάς cognomen (ἐπειδὴ προσέτρεπαι τοὺς ὀμιλοῦντας διαλεγόμενος), memorat *Suidas* v. Ἀντίμαχος ὁ Ψεκάδος. *Olympicum* medicum habes ap. *Plin.* H. N. inter auctores lib. XXXVII.

PAMPHILUS.

Suidas : Πάμφιλος, Ἄμφιπολῆτος ἢ Σικυώνιος ἢ Νικοπολῆτος, φιλόσοφος, ὁ ἐπικληθεὶς Φιλοπράγματος. Εἰκόνας κατὰ στοιχείον. Τέχνην γραμματικὴν. Περί γραφικῆς καὶ ζωγράφων ἐνδόξων. Γεωργικά, βέλεια γ. « Hic fortasse est *Pamphilus*, philosophus ille *Platonicus*, quem *Epicurus* *Sami* audit, ut testatur *Cicero* *De nat. deor.* I, 26, et *Laertius* I, 14. » KUSTER.

PAPPUS. V. *Hermippi* fr. 62, tom. III, p. 50. — *De Papia* vel *Pappia* senioris ævi chronographo, v. not. ad *Joannis Antioch.* fr. 1.

PARTHAX.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

Herodianus Π. μον. λ. p. 19 : ἔστιν Ἰε[κα] τῆς Ἰταλίας, ὡς Πάρθαξ ἐν τῷ β' τῶν Ἰταλικῶν. « ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Ποσειδωνίαν ὁ Ἡρακλῆς· ἔστι δὲ ποταμὸς Ἰε καλούμενος μέγας. »

Etym. M. p. 544, 30 : Κυλίστανος, πόλις (1. ποταμὸς) Ἰταλίας. Πάρθαξ δὲ τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο (1. Πάρθαξ δ' vel δευτέρῳ. Τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο **).

Sosiphanes tragicus a Laio, Nicostratus vero a Sphinge Menæceum periisse dicit.

SAMIACA.

Junonis in Samo simulacrum ligneum sculpsit *Smilis* *Eucclidis* filius, ut *Olympichus* in *Samiacis* narrat.

δὲ τὸ τὸν Ἡρακλεία φονεῦσαι δράκοντά τινα ὑπερμε-
γέθη, καὶ κυλισθῆναι εἰς αὐτὸν, Κυλιστάνος ἐκλήθη.
« Hæc corrupta vel defecta esse monet Bachman-
nus. Nam Parthax non fluvii nomen est, sed
scriptoris, cujus Italica memorat Herodianus. »
Dindf. in Steph. Thes. v. Κυλιστάρος. Cf. Lycophr.
946, ἀμφὶ Κῆριν καὶ Κυλιστάρου (Κυλιστάρου in al.
codd.) γάνος.

(Heraclides Alex. ap.) Eustath. ad Il. 734, 48 :
Τὴν Αὐλωνίαν Χάραξ (l. Πάρθαξ) Καυλωνίαν φησὶν
ἐν τοῖς Ἱταλικοῖς. In Characis fragmentis tom. III,
p. 641 apud Herodianum pro Πάρθαξ scrib. pu-
tabam Χάραξ. Etenim nondum noveram locum
Etymologici. Quo collato, verisimilius est apud
Eustath. potius Χάραξ in Πάρθαξ esse corrigendum.

PASITELES.

Plinius H. N. XXXVI, s. 4, § 12 : *Sitæ suere
et Thespiades ad ædem Felicitatis, quarum unam
adamavit eques Romanus Junius Pisciculus, ut
tradit Varro : admiratur etiam Pasiteles, qui et
quinque volumina scripsit nobilium operum in toto
orbe. Natus hic in Græcia Italiæ ora et civitate
Romana donatus cum iis oppidis* (an. U. 660),
*Jovem fecit eboreum in Metelli æde, qua Campus
petitur. Accidit ei, quum in navalibus, ubi feræ
Africanæ erant, per caveam intuens leonem cæla-
ret, ut ex alia cavea panthera erumperet, non levi
periculo diligentissimi artificis. Fecisse opera com-
plura dicitur : sed quæ fecerit, nominatim non
refertur.* Mentionem hujus scriptoris hoc loco in-
terposuisse liceat, etsi de ætate ejus non sit dubi-
tatio... Plinius XXXIII, s. 55 : *Laudantur... circa
Magni Pompeji ætatem Pasiteles, Posidonius
Ephesius, etc.*

Idem XXXV, s. 45 : *Laudat* (Varro) *et Pasi-
telen, qui plasticen matrem statuariæ sculpturæque
et cælaturæ esse dixit; et quum esset in omnibus
his summus, nihil unquam fecit antequam finxit.*

Idem inter fontes lib. XXXIII nominat *Pasi-
telen, qui mirabilia opera scripsit.* Cf. Müller.
Archæolog. § 196, 2.

1.

(DIAMASCI?) ORIGINES.

Dorus, urbs Phœnices. Cîvis, Dorites. Pausania in libro
De patriæ suæ originibus, Dorienses eos appellat, sic scri-
bens : « Tyrii, Ascalonitæ, Dorienses, Rhaphaneotæ. »

PAUSANIAS LACO.

Suidas : Παισανίας, Λάκων, ἱστορικός· Περὶ Ἑλ-
λησπόντου, Λακωνικά, Χρονικά, Περὶ Ἀμφικτυόνων,
Περὶ τῶν ἐν Λάκωσιν ἑορτῶν.

PAUSANIAS DAMASCENUS.

Constantinus Porphy. De Them. I, p. 18, 7 in-
ter geographos post Strabonem, Menippum, Scy-
lacem recenset Παισανίαν τὸν Διαμασκηόν. Ad hunc
sive ad alium Pausaniam Syrum referenda sunt
quæ ex Pausania affert Stephanus Byzantius. Lau-
datur semel Παισανίας ἐν τῷ Περὶ Ἀντιοχείας.
Ex hoc opere petita ea quæ Malalas de Antiochiæ
originibus, monumentis et historia e Pausania re-
fert. Deinde Stephanus v. Δῶρον laudat Pausaniam
ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει. Quod scriptum de
Damasco urbe fuit, si auctor ejus est Damascenus
ille; sin minus, vel Antiochiam vel aliam quamvis
Syriæ urbem intelligere licet. Quæ præterea Ste-
phanus habet e libris quinto et sexto, ex eadem
Antiochenorum historia fluxerint. Quamvis pos-
sis etiam statuere majus opus de Syria a Pausania
conscriptum esse, cujus pars fuerit historia Antio-
chiæ. Quæ sententia est Westermanni in *Pauly's
Realenc.* v. *Pausanias.*

1.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΤΙΣΙΣ.

Steph. B. : Δῶρος, πόλις Φοινίκης... Τὸ ἐθνικὸν Δω-
ρίτης.. Παισανίας δὲ ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει
Δωριεῖς αὐτοὺς καλεῖ, τῆδε γράφων· « Τύριοι, Ἀσκα-
λωνῖται, Δωριεῖς, Ῥαφαηνῶται.

2.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ.

Idem : Σελευκόβηλος, πόλις Συρίας πλησίον· ὁ πο-
λίτης Σελευκοβηλίτης καὶ Σελευκοβηλαῖος. Λέγεται
καὶ Σελευκεὺς πρὸς τῷ Βήλῳ· οὕτω γὰρ Παισανίας ἐν
τῷ Περὶ Ἀντιοχείας φησί.

3.

Malalas p. 37, 17 ed. Bonn. : Ὁ δὲ αὐτὸς Περ-

2.

DE ANTIOCHIA.

Seleucobelus, urbs Syriæ finitima. Cîvis Seleucobelites
et Seleucobelæus. Dicitur etiam Seleucensis ad Belum : sic
enim Pausanias habet in libro De Antiochia.

3.

Perseus quum per multos annos imperium Persidis tenuis-

σεὺς μετὰ τὸ βασιλεῦσαι τῆς Περσικῆς χώρας ἔτη πολλὰ, μαθὼν ὅτι ἐν τῇ Συρίᾳ χώρα διαγούσιν ἐκ τοῦ Ἀργαίου Ἰωνίται, ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὸ Σιλπιον ὄρος, ὡς πρὸς ἰδίου συγγενεῖς· ὅτινες δεξάμενοι αὐτὸν μετὰ πάσης τιμῆς προσεκύνησαν· γνόντες αὐτὸν οἱ αὐτοὶ Ἀργεῖοι Ἰωπολίται ὅτι καὶ οὗτος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀργείων κατάγεται, χαρέντες ἀνύμνουν αὐτόν. Χειμῶνος δὲ γενομένου, καὶ πλημμυρήσαντος πολλοῦ τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ τῇ Ἰωνιτῶν πόλει τοῦ λεγομένου Δράκοντος, νυνὶ δὲ Ὀρόντου, ἤτησε τοὺς Ἰωνίτας εὐχασθαι· καὶ ἐν τῷ εὐχέσθαι αὐτοὺς καὶ μυσταγωγεῖν κατηνέλθῃ σφαῖρα πυρὸς κεραυνίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἥτις ἐποίησε παυθῆναι τὸν χειμῶνα καὶ τὰ τοῦ ποταμοῦ ἐπισχεθῆναι βεῖθρα. Καὶ θαυμάσας ἐπὶ τῷ γεγονότι ὁ Περσεὺς ἐξ ἐκείνου τοῦ πυρὸς εὐθέως ἀνῆψε πῦρ, καὶ εἶχε φυλαττόμενον μεθ' ἑαυτοῦ· ὅπερ πῦρ ἐβάσταζεν ἐπὶ τὰ Περσικά μέρη εἰς τὰ ἴδια βασίλεια. Καὶ ἐδίδασκεν αὐτοὺς τιμᾶν ἐκεῖνο τὸ πῦρ, ὅπερ ἔλεγεν αὐτοῖς ἐωρακέναι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατενεχθέντα· ὅπερ πῦρ ἔως τοῦ παρόντος ἐν τιμῇ ἔχουσιν οἱ Πέρσαι, ὡς θεῖον. Ὁ δὲ αὐτὸς Περσεὺς ἔκτισε τοῖς Ἰωνίταις ἱερὸν, δὲ ἐπωνόμασε πυρὸς ἀθανάτου. Ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὰ Περσικά ἔκτισεν ἱερὸν πυρὸς, καταστήσας ἐκεῖ διακονεῖν αὐτῷ εὐλαβεῖς ἄνδρας, οὐστίνας ἐκάλεσε μάγους. Ταῦτα δὲ Πausanίας ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο.

4.

Malalas p. 198 ed. Bonn. : Ὁ δὲ Νικάτωρ Σέλευκος εὐθέως κατὰ τὴν νίκην Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκητοῦ βουλόμενος κτίσαι πόλεις διαφόρους, ἤρξατο κτίζειν

πρῶτον εἰς τὴν παράλον τῆς Συρίας. Καὶ καταλθὼν παρὰ τὴν θάλασσαν εἶδεν ἐν τῷ ὄρει κειμένην πόλιν μικράν, ἣντινα ἔκτισε Σύρος ὁ υἱὸς Ἀγήνορος· τῇ δὲ κχ' τοῦ Ξανθικοῦ μηνὸς ἦλθε θυσιάσαι εἰς τὸ ὄρος τὸ Κάσιον Διὶ Κασίῳ· καὶ πληρώσας τὴν θυσίαν καὶ κόψας τὰ κρέα ἤψατο ποῦ χρῆ κτίσαι πόλιν. Καὶ ἐξαίφνης ἤρπασεν αὐτὸς ἀπὸ τῆς θυσίας καὶ κατήγαγεν ἐπὶ τὴν παλαιάν πόλιν· καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω Σέλευκος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὄρνεοσκόποι, καὶ εὔρε τὸ κρέας ῥίφει παρὰ θάλασσαν κάτω τῆς παλαιᾶς πόλεως ἐν τῷ ἐμπορίῳ τῆς λεγομένης Πιερίας. Καὶ περιχαράξας τὰ τεῖχη εὐθέως ἔβαλε θεμελίους, καλέσας αὐτὴν Σελεύκειαν πόλιν εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα. Καὶ εὐχαριστῶν ἀνῆλθεν εἰς Ἰωπολιν καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπετέλεσεν ἑορτὴν ἐκεῖ τῷ Κεραυνίῳ Διὶ ἐν τῷ ἱερῷ τῷ κτισθέντι ὑπὸ Περσέως τοῦ υἱοῦ Πίκου καὶ Δανάης, τῷ ὄντι εἰς τὸ Σιλπιον ὄρος, ἐνθα κεῖται ἡ Ἰωπολις, ποιήσας τὴν θυσίαν τῇ πρώτῃ τοῦ Ἀρτεμίου μηνός. Καὶ ἐν τῇ πόλει ἐλθὼν τῇ Ἀντιγονίᾳ τῇ κτισθείσῃ ὑπὸ Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκητοῦ (ἀπὸ γὰρ τῆς λίμνης ἐξερχομένου ἄλλου ποταμοῦ Ἀρκεύθου τοῦ καὶ Ἰάφθα ἐμσαζέτο ἡ πόλις Ἀντιγονία καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ ἐκαθέζετο), καὶ ποιήσας ἐκεῖ θυσίαν τῷ Διὶ εἰς τοὺς βωμοὺς τοὺς ἀπὸ Ἀντιγόνου κτισθέντας ἔκοψε τὰ κρέα· καὶ ἤψατο ἅμα τῷ ἱερῷ Ἀμφίονι μαθεῖν διὰ διδομένου σημείου, εἰ τὴν αὐτὴν ὀφείλει οἰκῆσαι πόλιν Ἀντιγονίαν μετονομάζων αὐτὴν ἢ οὐκ ὀφείλει αὐτὴν οἰκῆσαι, ἀλλὰ κτίσαι πόλιν ἄλλη, ἐν ἄλλῳ τόπῳ. Καὶ ἐξαίφνης ἐκ τοῦ ἀέρος κατῆλθεν αὐτὸς μέγας καὶ ἐπῆρεν ἐκ τοῦ βωμοῦ τοῦ πυρὸς τῆς δολοκαυτώσεως κρέα, καὶ ἀπῆλθε παρὰ τὸ ὄρος τὸ Σιλπιον. Καὶ καταδιώξας ἅμα τοῖς αὐτοῦ εὔρε τὸ κρέας τὸ

set, certior factus Ionitas, ex Argivis oriundos, in Syria sedes suas posuisse, eo concedit ad Silpium montem, eos tanquam sanguine sibi conjunctos visitaturus. Ab his autem honorifice exceptus est, ut qui scirent eum genus suum ab Argivis Iopolitis duxisse: summa itaque lætitia affecti Perseum suum celebrabant. Tempestate vero ingruente, quum Draco fluvijs, qui nunc est Orontes, Iopolim præterfluens, supra modum imbris auctus esset, Perseus Ionitas, ut preces fundere, hortatus est. Quibus precantibus sacraque peragentibus, globus ignis fulminalis e caelo delapsus tempestatem sedavit, fluminisque impetum coercuit. Mirabundus ad hoc Perseus stetit, et ex igne illo statim ignem accendens, apud se religiose asservavit: quem in Persidem, regnum suum, secum tulit. Persas autem edocuit divinos honores eidem exhibere, utpote quem de caelo delapsum se vidisse assererat. Persæ itaque ignem etiam nunc colunt, pro numine habentes. Ipse autem Perseus Ionitis fanum condidit igni æterno sacrum. Aliud etiam templum in Perside igni exstruxit, ubi illius ministros posuit sanctos quosdam viros, quos *magos* nominavit. Hæc Pausanias sapientissimus chronographus conscripsit.

4.

Seleucus Nicator statim post victum Antigonom Poliorceten urbes nonnullas condere in animo habens, initium condendi sumpsit ab Syriæ oris maritimis. Itaque ad mare

descendens urbem conspexit exiguam, in monte sitam, a Syro Agenoris filio olim conditam. Xanthi itaque vicesima tertia die Casium montem conscendit, Jovi Casio sacra facturus. Quibus rite peractis et carnibus in frustula concisis, precibus rogavit, ubinam loci condenda esset urbs. Repente vero aquila ex sacrificio carnis offulam surripens detulit eam Palæopolim: quam insecuti Seleucus quique cum eo erant auspices projectam invenerunt offulam ad emporium Pieriam, quam vocant, prope mare, infra Palæopolim. Designato itaque muro, urbis statim jecit fundamenta; quam e nomine suo Seleuciam vocavit. Inde deo gratias actis, Iopolim contendit, urbem in monte Silpio sitam, ubi fanum erat a Perseo Pici ex Danae filio exstructum. Hic post tres dies festum Jovi Ceraunio celebravit, sacrificium faciens Artemisii mensis die primo. Antigoniæ deinde profectus, urbem ab Antigono Poliorcete conditam (quæ inter paludem Arceuthamque fluviū, qui et Japhtha dictus, ex ea emanantem media interjacens situ gaudebat tutissimo), sacra illic Jovi fecit super altaribus, quæ erexerat ibi Antigonus: et excisis offulis, una cum sacerdote Amphione numen exoravit, ut signo aliquo edisceret, utrum ibi in Antigonia, mutato loci nomine, sedem poneret, an potius alio in loco novæ urbis fundamenta jaceret. Repente igitur ex aere descendens aquila ingens, arreptis ex ara ignescentibus victimæ carnibus, per aerem fertur in montem Silpium.

ιερατικὸν καὶ τὸν ἀετὸν ἐπάνω ἐστῶτα. Τοῦ δὲ ἱερέως καὶ τῶν ὀρεοσκοπῶν καὶ τοῦ αὐτοῦ Σελεύκου ἐωρακότων τὸ θαῦμα, εἶπον δτι Ἐνταῦθα δεῖ ἡμᾶς οἰκῆσαι, ἐν τῇ δὲ Ἀντιγονίᾳ οὐ δεῖ ἡμᾶς οἰκῆσαι οὔτε δὲ γενέσθαι αὐτὴν πόλιν, δτι οὐ βούλονται τὰ θεῖα. Καὶ λοιπὸν ἐβουλεύετο ἅμα αὐτοῖς ἐν ποίῳ τόπῳ ἀσφαλῆ ποιήσει τὴν πόλιν. Καὶ φοβηθεὶς τὰς ῥύσεις τοῦ Σιλπίου ὄρους καὶ τοὺς ἐξερχομένους ἐξ αὐτοῦ χειμάρρους, ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ αὐλῶνος κατέναντι τοῦ ὄρους πλησίον τοῦ Δράκοντος ποταμοῦ τοῦ μεγάλου τοῦ μετακληθέντος Ὀρόντου, ὅπου ἦν ἡ κόμη ἡ καλουμένη Βωττία (Βοττία?) ἀντικρὺς τῆς Ἰωπόλεως, ἐκεῖ διεγράφε τὰ θεμέλια τοῦ τείχους, θυσιάσας δι' Ἀμφιόχου τοῦ ἀρχιερέως καὶ τελεστοῦ κόρην παρθένον ὀνόματι Αἰμάθην, κατὰ μέσου τῆς πόλεως καὶ τοῦ ποταμοῦ μὴν Ἄρτεμισίῳ τῇ καὶ Μαίῳ κβ', ὥρα ἡμερινῇ α', τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, καλέσας αὐτὴν Ἀντιόχειαν εἰς ὄνομα τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ τοῦ λεγομένου Ἀντιόχου Σωτήρος, κτίσας εὐθὺς καὶ ἱερὸν, δ ἑκάλεσε Βωττίου (Βοττίου s. Βοττίας) Wessel. ad Herod. 7, 123) Διὸς, ἀνεγείρας καὶ τὰ τεῖχη σπουδαίως φοβερά διὰ Ξεναίου ἀρχιτέκτονος, στήσας ἀνδριάντος στήλην χαλκῇ τῆς σφαιγιασθείσης κόρης Τύχην τῇ πόλει ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ, εὐθὺς ποιήσας αὐτῇ τῇ Τύχῃ θυσίαν. Καὶ ἀπελθὼν κατέστρεψε τὴν Ἀντιγονίαν πόλιν πᾶσαν ἕως ἐδάφους, μετενεγκὼν καὶ τὰς ὕλας ἐκεῖθεν διὰ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ποιήσας καὶ τῇ Τύχῃ Ἀντιγονίᾳ ἀνδριάντα στήλης χαλκῆς ἐχούσης Ἀμαλθείας κέρας ἐμπροσθεν αὐτῆς. Καὶ ποιήσας ἐκεῖ τετρακίονιον ἐν ὕψει ἔστησεν αὐτὴν τὴν Τύχην, καταστήσας ἐμπροσθεν αὐτῆς βωμὸν ὑψηλόν· ἦντινα στήλην τῆς Τύχης μετὰ τελευτὴν Σε-

λεύκου Δημήτριος ὁ υἱὸς Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκητοῦ ἀπήγαγεν ἐν Ῥώσῳ ἐν τῇ πόλει τῆς Κιλικίας. Ἡ δὲ αὐτὴ πόλις Ῥώσος ἐκτίσθη ὑπὸ Κίλικας τοῦ υἱοῦ Ἀγῆνορος. Ὁ δὲ Σέλευκος μετὰ τὸ καταστρέφαι τὴν Ἀντιγονίαν ἐποίησε μετοικῆσαι τοὺς Ἀθηναίους εἰς ἡν ἔκτισε πόλιν Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην τοὺς οἰκοῦντας τὴν Ἀντιγονίαν, οὕστινας ἦν ἐκεῖ ἑάσας Ἀντίγονος μετὰ Δημήτριου υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ ἄλλους δὲ ἄνδρας Μακεδόνας, τοὺς πάντας ἄνδρας εἰ, ποιήσας ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἀνδριάντα χαλκοῦν φοβερὸν τῆς Ἀθήνης διὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὡς αὐτὴν σεβομένους. Κατήγαγε δὲ καὶ τοὺς Κρήτας ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως, οὓς εἶπεν ὁ Κάσος ὁ υἱὸς Ἰνάχου ἄνω οἰκεῖν· οὔτινες μετοικῆσαντες εἰς τὴν αὐτὴν Ἀντιόχειαν μετὰ καὶ τῶν Κυπρίων, ἐπειδὴ ὁ Κάσος βασιλεὺς ἡγάγετο Ἀμυκὴν τὴν καὶ Κιττίαν, θυγατέρα Σαλαμίνου τοῦ Κυπρίων βασιλέως. Καὶ ἦλθον μετ' αὐτῆς Κύπριοι, καὶ ὄκησαν τὴν ἀκρόπολιν. Καὶ τελευτᾷ ἡ Ἀμυκὴ καὶ ἑτάφη ἀπὸ σταδίων τῆς πόλεως ρ', δι' ἣν ἐκλήθη ἡ χώρα Ἀμυκή. Προετρέψατο δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ τοὺς Ἀργεῖους Ἰωνίτας, καὶ κατήγαγε καὶ αὐτοὺς ἐκ τῆς Ἰωπόλεως ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ οἰκεῖν· οὕστινας ὡς ἱερατικοὺς καὶ εὐγενεῖς πολιτευομένους ἐποίησεν. Ἔστησε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ πρὸ τῆς πόλεως ἄγαλμα λίθινον τῷ ἀετῷ. Ἐκέλευσε δὲ ὁ αὐτὸς καὶ τοὺς μῆνας τῆς Συρίας κατὰ Μακεδόνας καλεῖσθαι, διότι εὗρεν ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ γίγαντας οἰκῆσαντας· ἀπὸ γὰρ δύο μιλίων τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐστὶ τόπος, ἔχων σώματα ἀνθρώπων ἀπολιθωθέντων κατὰ ἀγανάκτησιν θεοῦ, οὕστινας ἕως τῆς νῦν καλοῦσι γίγαντας· ὥσαύτως δὲ καὶ Παγρὰν τινα οὕτω καλούμενον γίγαντα ἐν τῇ αὐτῇ οἰκοῦντα γῇ

Hanc itaque Seleucus et qui cum illo erant, insecuti, sacratam ossulam in monte invenerunt, aquilamque ei incubantem. Sacerdos autem et auspices et ipse Seleucus, portentum hoc videntes, dixerunt omnes: «Hic sedes nobis ponendæ sunt; Antigoniam vero nec incoli neque urbem fieri fas est; quippe sic numini visum.» Consilium itaque cum iis inibat Seleucus, quo tandem in loco urbis fundamenta tuto ponerentur. Cavens autem sibi ab effluviis montis Silpii et ab aquis hiberno tempore inde exundantibus, fundamenta urbis molitur in planitie convallis, ex opposito montis, juxta Draconem fluvium magnum, qui postea Orontes vocatus est; ubi et vicus fuit, nomine Bottia, e regione Iopoleos. Rem vero divinam fecit immolante Amphione, sacerdote et mysta, virginem, Amalthen nomine, die vicesimo secundo Artemisii sive Maji mensis, hora diei prima, sub ortum solis. Urbem vero ab Antiocho Sotere filio suo Antiochiam vocavit. Fanum deinde exstruxit Jovi Bottio sacrum; moeniaque urbis excitavit summo studio stupenda, Xenæo usus architecto. Statuam præterea æneam, urbis Fortunam, erexit; cui juxta fluvium collocatæ sacra statim peregit. Antigoniam deinde repetens, eam funditus evertit, utilemque ruinarum materiam flumine inde deportavit. Antiochiæ autem urbis Fortunæ statuam æream erexit, Amaltheæ cornu manu tenentem; eamque in sublimi collocavit in sacello quattuor columnarum, aramque

excelsam ante illud exstruxit. Hanc Fortunæ urbis statuam post Seleuci mortem Demetrius, Antigoni Poliorcetis filius, devexit in Rhosum, Ciliciæ urbem, a Cilice, Agenoris filio, conditam. Seleucus vero post Antigoniam eversam Athenienses, qui eam incoluerunt, relictos ibi ab Antigono cum Demetrio filio, præterea etiam Macedones (quorum omnium numerus fuit virorum quinque millium et trecentorum) in Antiochiam magnam a se conditam transtulit. Ubi statuam etiam æream plane stupendam Minervæ posuit, propter Athenienses qui eam colunt. Cretenses etiam deduxit Seleucus, quos arcem summasque urbis partes habitare fecit olim Casus Inachi filius. Et cum his Cyprios etiam in eandem Antiochiam traduxit. Casus enim rex uxorem habuit Amycen, quæ et Cittia vocata est, Salaminis, Cypriorum regis, filiam: cum hac Cyprii venientes summitates urbis incoluerunt. Amyce deinde mortua, centum ab urbe stadiis sepulta est; a qua regio illa Amyce dicta est. Argivos etiam Ionitas hortatus est, ut Iopoli relictæ in Antiochiam migrarent; quos tanquam sacerdotes et optimates urbem administrare jussit. Idem Seleucus lapideum simulacrum aquilæ ante urbem posuit. Menses item Syrorum Macedonum mensium nominibus vocari jussit, quod invenit in hac etiam regione olim gigantes habitasse. Nam duobus ab Antiochia millibus passuum locus est ubi humana corpora reperiuntur, ira dei in lapides conversa, quos

κεραυνωθῆναι ὑπὸ πυρός, ὡς δῆλον ὅτι οἱ Ἀντιοχεῖς τῆς Συρίας ἐν τῇ γῇ οἰκοῦσι τῶν γιγάντων. Ἐποίησε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος πρὸ τῆς πόλεως πέραν τοῦ ποταμοῦ ἄλλο ἀγαλμα κεφαλῆς ἵππου καὶ κασιόδα χειρυσωμένην πλησίον, ἐπιγράψας ἐν αὐτοῖς, « Ἐφ' οὗ φυγὼν ὁ Σέλευκος τὸν Ἀντίγονον διεσώθη· καὶ ὑποστρέψας ἐκεῖθεν ἀνείλεν αὐτόν. » Ἀνῆγειρε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ τῷ Ἀμφίονι στήλην μαρμαρίνην ἕσω τῆς λεγομένης Ῥωμανησίας πόρτας, ὁρνεοθυσίαν ποιοῦντι ἅμα αὐτῷ. Ἐκτίσε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ καὶ ἄλλην παραλίαν πόλιν ἐν τῇ Συρίᾳ ὀνόματι Λαοδίκειαν εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς, πρῶν οὖσαν κώμην ὀνόματι Μαξαβδάν. Ποιήσας κατὰ τὸ ἔθος θυσίαν τῷ Διί, καὶ αἰτησάμενος ποῦ κτίσει τὴν πόλιν, ἦλθεν αὐτὸς πάλιν καὶ ἤρπασεν ἀπὸ τῆς θυσίας· καὶ ἐν τῷ καταδιώκειν αὐτὸν τὸν αὐτὸν ὑπήντησεν αὐτῷ σύαγρος μέγας, ἐξεληθὼν ἀπὸ καλαμῶνος, ὅντινα ἀνείλεν ὥτινι καταῖχε δόρατι· καὶ φονεύσας τὸν σύαγρον καὶ σύρας τὴν λείψανον αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ διεγράψε τὰ τεῖχη, ἑάσας τὸν αὐτόν· καὶ οὕτως τὴν αὐτὴν πόλιν ἔκτισεν ἐπάνω τοῦ αἵματος τοῦ σύαγρου, θυσιάσας κόρην ἀδαῆ ὀνόματι Ἀγαύην, ποιήσας αὐτῇ στήλην γαλκῆν εἰς Τύχην τῆς αὐτῆς πόλεως. Ἐκτίσε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ καὶ ἄλλην πόλιν εἰς τὴν Συρίαν μεγάλην εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς Ἀπάμας, εὐρηκῶς κώμην πρῶν λεγομένην Φαρνάκην· καὶ τειχίσας αὐτὴν ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἐπωνόμασε πόλιν, καλέσας αὐτὴν Ἀπάμειαν, θυσίαν ποιήσας· ἣν αὐτὸς μετεκάλεσεν ὀνόματι Πέλλαν διὰ τὸ ἔχειν τὴν Τύχην τῆς αὐτῆς Ἀπαμείας πόλεως τὸ ὄνομα τοῦτο· ἦν γὰρ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἀπὸ Πέλλης τῆς πόλεως Μακεδονίας. Ἐποίησε δὲ θυσίαν ταῦρον καὶ τράγον· καὶ ἐλθὼν πάλιν ὁ αὐτὸς ἐπῆρε τὰς κεφαλὰς

ταύρου καὶ τοῦ τράγου· καὶ περιεγράψεν ἐκ τοῦ αἵματος τὰ τεῖχη. Ἐκτίσε δὲ καὶ ἄλλας διαφόρους πόλεις εἰς ἄλλας επαρχίας καὶ εἰς τὰ Περσικὰ μέρη ὁ αὐτὸς Σέλευκος πολλὰς, ὧν ἀριθμὸς ἔστιν οὐκ, καθὼς ὁ σοφὸς Πausanias ὁ χρονογράφος συνεγράψατο, ὧντινων πόλεων καὶ τὰ ὀνόματα ἐξέθετο, εἰς ὄνομα ἰδίων καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων, ὡς ἔδοξεν αὐτῷ (ὁ Σέλευκος). Ὁ δὲ σοφὸς Pausanias ἐξέθετο, [ὡς] εἰς ὄνομα τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς ἔθηκε τὸ ὄνομα τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας ὁ αὐτὸς Σέλευκος, ἐπειδὴ καὶ ὁ αὐτοῦ πατὴρ Ἀντίοχος ἐλέγετο. Οὐδεὶς δὲ κτίζων πόλιν εἰς ὄνομα τεθνηκότος αὐτὴν καλεῖ· ἔστι γὰρ λῆρος· ἀλλ' εἰς ὄνομα ζώντος καὶ ἐστῶτος καλεῖ. Ἦντινα πόλιν εἰς ὄνομα Ἀντιόχου τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ, ὡς προεῖρηται, ἐκάλεσε. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ αὐτὸς σοφώτατος Pausanias ποιητικῶς συνεγράψατο. Etiam reliqua, quæ de Antiochensium urbe habet Malalas, bonam partem ex eodem Pausania fluxerint. De rebus exposuit O. Müller. De antiquitatibus Antiochenis Commentationes duæ. Gotting. 1839. Cf. ejusdem *Kleine deutsche Schriften* tom. I, p. 90 seq.

5.

Malalas p. 248 : Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου οἱ αὐτοὶ Ἀντιοχεῖς κτήτορες καὶ πολῖται ἀναφορὰν ἔπεμψαν, δεόμενοι ὥστε παρασχεθῆναι αὐτοῖς ἀπὸ θείας αὐτοῦ κελεύσεως ἀγορασθῆναι τὰ Ὀλύμπια ἀπὸ τῶν Πισαίων τῆς Ἑλλάδος χώρας ἀπὸ τῶν ἐτησίων προσόδων τῶν ἐαθόντων χρημάτων παρὰ Σωσιβίου τινὸς συγχλητικῷ, συμπολίτῳ αὐτῶν. Καὶ παρέσχεν αὐτοῖς ἀγοράσαι τὰ Ὀλύμπια ὁ αὐτὸς Κλαύδιος βασιλεὺς, ἔτους χρηματίζοντος κατὰ τοὺς Ἀντιοχεῖς Σύρους 46. Τοῦτο δὲ ἐποίησαν οἱ αὐτοὶ Ἀντιοχεῖς

in hunc usque diem Gigantes vocant. Porro Pagram quendam gigantem, illius loci incolam, igne cœlesti consumptum ibi periisse ferunt. Ante urbem vero ad ripam fluminis ulteriorem Seleucus aliud etiam posuit simulacrum, capitis scilicet equini, juxtaque cassidem deauratam, quibus hæc inscripta sunt : *Huic insidens Seleucus Antigonum fugiens evasit : et deinde reversus eum occidit*. Amphioni etiam sacerdoti, qui cum ipso auspicia captaverat, Seleucus columnam posuit marmoream, intra portam quam vocant Romanesiam. Porro Seleucus Nicator urbem condidit etiam in Syria maritima, quam a filia sua Laodiceam nominavit. Antea ibi fuerat vicus, cui nomen Mazabda. Sacris autem Jovi pro more peractis, numineque rogato ubinam urbs condenda esset, advolans aquila, ut antea, offulam ex ara surripit : quam dum rex insequitur, occurrit ei aper ingens ex arundinetis : hunc Seleucus hasta quam ferebat interfecit ; et occisi apri circumtrahens cadaver, missa aquila, sanguine ejus designatis mœnibus fundamenta urbis in illo posuit : parata in victimam virgine intacta, nomine Agave ; cui etiam statuam æream erexit in Fortunam urbis. Idem Seleucus Nicator incidens in vicum quendam Syriæ, cui Pharnace nomen, mœnibus eum cinxit, urbemque fecit magnam, a filie suæ nomine Apameam vocans. Quam deinde Seleucus, mutato nomine, Pellam ab urbis Fortunæ

nomine (sic dictæ, quod a Pella Macedoniae urbe ipse oriundus erat) appellavit. In sacrificium habuit taurum et hircum. Et aquila tum rursus advolans tauri hircique capita abripuit. Quorum ex sanguine mœnia urbis designavit. Præterea alias urbes quam plurimas Seleucus condidit in aliis regionibus et in Perside etiam, numero septuaginta quinque, uti sapiens Pausanias chronographus memorie prodidit : quas omnes vel nomine suo vel liberorum suorum pro lubitu Seleucus insignivit. Sapiens autem Pausanias tradidit Seleucum Antiochiæ magnæ nomen dedisse a patre suo Antiocho. Verum nemo urbis conditor eam in demortui nomen vocare solet : absurdum enim est ; sed viventis alicujus et superstitis nomen ei indidit. Itaque et hanc urbem Seleucus Antiochi filii sui nomine Antiochiam vocavit, uti in prioribus dictum. Ceterum et alia multa sapientissimus ille Pausanias poetarum more ficta tradidit.

5.

Eodem imperante Claudio primores et populus Antiochenus ad imperatorem referebant, ab eo petentes, ut divino ejus edicto facultatem sibi haberent Olympia a Pisæis redimendi ex annuis illis redditibus urbis suæ a Sosibio quodam cive et senatore Antiocheno olim legatis. Facultatem itaque Olympia redimendi concessit eis Claudius imperator, anno æræ Antiochenæ xcu. Factum nempe hoc ab Antiochenis.

λυπηθέντας πρὸς τοὺς πολιτευομένους τῆς αὐτῆς πόλεως διὰ τὰς προσόδους τὰς προειρημένας παρὰ Σωσιβίου ἱαθείας τῇ πόλει αὐτῶν· περὶ οὗ Σωσιβίου ὁ σοφὸς χρονογράφος Πausanias ἐξέθετο, ὅτι εἶσθε τελευταίων κατὰ διαθήκας τῇ τῶν Ἀντιοχέων μεγάλῃ πόλει Σωσιβίος τις ἐτησίαν πρόσδοτον χρυσίου τάλαντα δέκα πέντε· ἅτινα ἐν τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις τοῦ Αὐγούστου Ὀκταβιανοῦ προέγραπται (p. 224). Τὰ δὲ τῆς προσόδου εἰσθῆ ἐπὶ τὸ ἐπιτελεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς συμπολίταις κατὰ πενταετὴ χρόνον πολύτροπον θέαν ἐπὶ ἡμέρας λ' μηνὶ Ὑπερβερεταίῳ τῷ καὶ Ὀκτοβρίῳ σκηνικῶν, θυμηλικῶν καὶ τραγικῶν καὶ ἀθλητῶν ἀγῶνα καὶ ἱππικῶν καὶ μονομάχων. Καὶ τὰς μὲν ἀρχὰς ἐπετέλεσαν οἱ αὐτοὶ πολιτευόμενοι, μετὰ δὲ ταῦτα ὑπερετίθεντο τὰς προσόδους ἀποκερδαίνοντες ἕως ἀπὸ θείας κελύσεως οἱ αὐτοὶ πολιτευόμενοι Ἀντιοχέας μετὰ καὶ τῶν κητόρων ἡγόρασαν τὰ Ὀλύμπια ἀπὸ τῶν Πισαίων.

6.

Steph. B. : Γάζα, πόλις Φοινίκης.. Ὁ πολίτης Γαζαῖος. Λέγονται καὶ Γαζηνοὶ παραλόγως, ὡς Πausanias.

7.

Idem : Βότρως, πόλις Φοινίκης· ὁ πολίτης Βοτρυηνός, ὡς Πausanias, παραλόγως. V. de hac urbe Malalas p. 485, 12 sqq.

8.

Idem : Γάββα, πόλις Συρίας. Τὸ ἔθνικόν Γαβδηνός, ὡς Πausanias φησί. Eandem urbem, puto, Malalas p. 378, 12, et 448, 12, Γάβαλα dicit.

9.

E LIBRO QUINTO.

Idem : Λάεια, πόλις Καρίας... Ὁ πολίτης Λαίτης, ὡς Πausanias φησί πέμπτῳ.

quod ægre ferrent in magistratibus suis ea quæ de supra dictis Sosibii redivitibus factitata essent. Sosibius enim, uti scriptum reliquit Pausanias sapiens chronographus, Antiochiæ magnæ legavit moriens quindecim auri talenta annuatim urbi solvenda, sicuti superius in Augusti Octaviani temporibus memoratum est. Reditum vero hunc annum Sosibius Antiochenis legaverat, ut haberent unde sumptus facerent in varium spectaculum scenicorum, thymelicorum, tragicorum, athleticorum ludorum, gladiatorum quoque et certaminum equestrium, quod quinto quoque anno, Hyperberetæo sive Octobri mense, per trīginta dies celebrandum esset. Et initio quidem ludos hosce gymnasiarchæ rite celebrabant; deinceps vero lucellum captantes, celebratio nem hanc penitus omittebant, donec divino imperatoris edicto primores urbis Olympia a Pisæis redimerent.

6.

Gaza, urbs Phœnicæ. Civis Gazæus. Vocantur etiam Gazæni, præter rationem, ut apud Pausaniam.

10.

E LIBRO SEXTO.

Idem : Μαριαμμία, πόλις Φοινίκων. Οἱ πολῖται Μαριαμμίται, ὡς Πausanias ἐκτῳ.

Malalas p. 196 postquam Ptolemæus usque ad Cleopatram recensuerat, tanquam fontes suos, unde hæc sumpserit, nominat Εὐσέβιον τὸν Παμφίλου καὶ Πausaniam τοὺς χρονογράφους. Regum istum laterculum, utpote mancum et mendosissimum, neque cum Eusebii numeris, neque, puto, cum Pausaniæ, consentientem, exscribere non erat operæ pretium.

PAUSIMACHUS SAMIUS.

« Pausimachus Samius inter eos qui terrarum historiam literis fuerint persecuti, a Rufo Avieno refertur in descriptione Oræ maritimæ (v. 45) : *Pausimachus inde, prisca quem genuit Samos*. Medius autem collocatur inter Scylacem Caryandensem et Damasten Sigeensem, scriptores vetustissimos. » Voss. Pausimachum quendam Rhodium memorat Appian. in Syr. c. 23; alium, parasitum, Athenæus VI, p. 245, B. Nescio an Pausimachum quendam laudare voluerit Plutarchus, eo loco ubi nunc corruptum exstat nomen Trisimachi.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

Plutarch. Par. min. c. 6 : Τῶν ἄμα Πολυνείκει εὐωχομένων λοχαγῶν αἰετὸς καταπτάς τὸ Ἀμφιάρεω ἐβάστασε δόρυ εἰς ὕψος καὶ εἶασε· τὸ δὲ παγὲν ἐν γῇ δάφνη ἐγένετο. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ πολεμούντων, κατ'

7.

Botrys, urbs Phœnicæ. Civis Botryenus, ut Pausanias, contra regulam.

8.

Gabba, urbs Syriæ. Civis Gabbenus, ut Pausanias ait.

9.

Laia, urbs Cariæ. Civis Laites, ut Pausanias ait libro quinto.

10.

Mariammia, urbs Phœnicum. Cives Mariammitæ, ut ait Pausanias sexto.

URBIUM ORIGINES.

Ducibus qui cum Polynice erant convivantibus, aquila devolans hastam Amphiarai raptam in sublime evehit, inde dimisit. Ea terræ infixâ in laurum est mutata. Postridie

ἐκεῖνο κατεπόθη ὁ Ἀμφιάρεως τῷ ἄρματι, ἐνθα νῦν πόλις Ἄρμα καλεῖται· ὡς Τρισίμαχος ἐν τρίτῳ Κτίσεων. Conjici etiam possit : Λυσίμαχος (vel Θρασύμαχος?).

(PAXAMUS.)

Suidas : Πάξαμος, λόγιος. Ὁφάρτυρικά κατὰ στοιχείον. Βοιωτικά ἐν βιβλίοις β'. Δωδεκάτεχρον (ἔστι δὲ περὶ αἰσχυρῶν σχημάτων). Βαφικά βιβλία β'. Γεωργικά β'.

Βοιωτικά] Βιωτικά conj. Hemsterhus. Fortasse Boeotiaca argumenti amatorii erant, ut aliorum Rhodiaca, Babyloniaca, etc. In Geoponicorum argum. lib. I, p. 7 ed. Nicl. legitur : Συνελεχται δὲ ἐκ τῶν... Παμφίλου καὶ Ἀπουληίου καὶ Βάρωνος καὶ Ζωροάστρου καὶ Φρόντωνος καὶ Παξάμου καὶ Δαμογέροντος καὶ Διδύμου κτλ. Ibid. X, 34 tertius Γεωργικῶν liber laudatur. Cf. ib. IX, 17. X, 54. 62. 84. XII, 17. 32. XIII, 4. 7. 10. XIV, 17. XV, 6. 10. XVII, 13. 14. XVIII, 21. XX, 6. Ὁφάρτυρικά laudant Athenæus IX, p. 376, D; Pollux VI, 70.

PETELLIDES CNOSSIUS.

Hyginus Poet. astr. II, 4 : *Hermippus, qui de sideribus scripsit, ait Cererem cum Iasione, Thusci filio, concubuisse; quam ob rem fulmine percussum complures cum Homero dixerunt. Ex his, ut Petellides Cnosius historiarum scriptor demonstrat, nascuntur filii duo, Philomelus et Plutus; quos negant inter se convenisse. Nam Plutum, qui ditior fuerit, nihil fratri suo de bonis concessisse. Philomelum autem necessario adductum, quodcunque habuerit, ex eo boves duos emisse, et ipsum primum plastrum fabricatum esse. Itaque arando et colendo agros, ex eo se aluisse : cujus matrem inventum miratam, et arantem cum inter sidera constituisse, et Bootem nominasse. Ex hoc autem Pareanta demonstrat natum, qui de suo nomine Parios (l. Parianos) et oppidum Paron (l. Parium) appellavit.*

Cum Iasione Thusci filio] « Veneta cum Iasone

bellum quum gereretur, eo loco Amphiarus una cum curru terra haustus est, ubi Harma nunc urbs est. Sic Trisimachus (?) libro tertio De urbium originibus.

Lætus cum filio. Vltt. 3 et A *cum Iasone Lætis filio.* Ex Morellianis alter *Iasone Oetæ filio*, alter *Iasone Tetis filio*. Micyllus alique dederunt *cum Iasone Electræ et Corythi filio*, quæ emendatoris manum fatentur. Scripti libri videntur velle *cum Iasone Jovis filio*. » MUNCKER. Ex allata hac lectionis varietate erueris : *Iasione Ilithii filio*, collato Hygino fab. 270 : *Iason Ilithii (sic) filius, quem Ceres dicitur amasse.* At offendit pater iste *Ilithyius*. Quare Corythum ex Italicis fabb. ei substituere l. l. voluerunt editores. Ap. sch. Theocrit. III, 50 Iasion est Minois et Phroniæ nymphæ filius. Similiter Noster Cretensem fabulam pro vulgari illa, ex qua Juppiter et Electra sunt Iasionis parentes, attulerit. Jam quum in Creta ins. ex Ida Jovis monte descendat Αθηαῖος fluviος et cum *Electra* fluvio misceat se (v. mappam Kiepertianam. Aliis Lethæus fluviος is est, quem Kiepert. Electram esse censet. V. Forbiger. III, p. 1034) : Cnosius auctor Iasionis parentem dixerit *Lethæum*; idque nomen utroque Hygini loco poni velim. — *Pareanta*] Cf. Stephan. Byz. : Πάριον, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ κληθεῖσα ἀπὸ Παρίου τοῦ Ἰασίωνος.

PHÆSTUS.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΑΚΑ.

Schol. Pind. Pyth. IV, 28 : Ἀμμωνα Αἰδους τὸν Δία προσαγορεύουσι καὶ οὕτω τιμῶσι, καὶ ἔστιν αὐτοῦ μαντεῖον ἐν Λιδύῃ· καὶ γὰρ καὶ Φαῖστος ἐν τοῖς Λακεδαιμονικοῖς ἐπιβάλλων φησί·

Zeῦ Λιδύης Ἀμμων κερατηφόρε κέκλυθι μάντι.

Idem ib. IX, 89 : Δοκεῖ ὡς Zeὺς ἐν Λιδύῃ Ἀμμων τιμᾶσθαι· ὡς Φαῖστος ὁ τὰ Λακεδαιμονιακὰ συγγράψας·

Zeῦ Λιδύης Ἀμμων κερατηφόρε κέκλυθι μάντι.

« Olim h. l. Μακεδονία et Φῆστος, nomen haud græcum. Quapropter haud veritus sum corrigere ex schol. ad IV, 28. Notus est Phæstus Heraclida, a quo urbs Cretæ nomen traxisse fertur. Neque dubito IV, 28 rectius legi Λακιδ., quod Spartani antiquitus Ammonii oraculum adibant, cujus rei exemplum Phæstus h. l. præbet. V. Pau-

DE REBUS LACEDÆMONIIS.

Ammonem Libyes Jovem cognominant eoque nomine colunt, ejusque oraculum habent. Phæstus quoque in libris De Lacedæmone hujus versus mentionem facit :

Juppiter Libyæ Ammon, audi, vates cornute.

san. IV, 18, 2. Bœckh. De Ōecon. Athen. II, p. 258. » Βωσκῆ.

PHANOCRITUS.

Athenæus VII, p. 276, F : Ὀϊός (sc. φιλόσοφος) ἦν Πλάτων ὁ φιλόσοφος, ὡς ἱστορεῖ Φανόκριτος ἐν τῷ Περὶ Εὐδόξου· ἱστορεῖ δ' ὅτι καὶ Ἀρκεσίλαος φιλόδοκτος ἦν.

PHANODICUS.

Phanodicum fortasse non multum juniorem Aristotele fuisse conjecit Bœckhius in C. Inscr. I, 19 (cf. not. ad fr. 5).

ΔΗΛΙΑΚΑ.

1.

Schol. ad Apollon. Rhod. I, 211 : Ζήτης καὶ Κλαίης τε] Τούτους ἐκ διαφόρων τόπων συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις φασίν. Οἱ μὲν γὰρ ἐκ Θράκης, ὡς Ἀπολλώνιος, Ἡρόδωρος δὲ ἐκ Δαυλίδος· Δοῦρις δὲ ἐξ Ὑπερβορέων. Καταλέγει δὲ τούτους καὶ Ἀντίμαχος· Φανόδικος δὲ ἐν α' Δηλιακῶν ἐξ Ὑπερβορέων φησὶν αὐτοὺς ἔλθειν ἐπὶ τὸν πλοῦν. Fort. turbatum aliquid.

2.

Idem I, 419 : Περὶ τῆς Ὀρτυγίας Φανόδικος ἐν τοῖς Δηλιακοῖς ἱστόρηκεν. Καὶ Νικάνδρος ἐν τρίτῃ Αἰτωλικῶν, ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλῖα Ὀρτυγίας φησὶ τὴν Δῆλον ὀνομασθῆναι, γράφων οὕτως (cf. Müller. Dor. I, 377).

Οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίας Τυτηνίδος ὀρμηθέντες.

3.

Servius ad Virgil. Æn. VI, 14 : *Phanodicus* (*Phanoticos* cod.) *Deliacón * Dædalum propter supra dictas causas fugientem navem conscendisse,*

DE EUDOXO.

Ficus amabat Plato philosophus, ut Phanocritus in libro De Eudoxo ait. Idem narrat Arcesilaum uvas amasse.

DELIACA.

1.

Phanodicus Deliacorum libro primo Calaim et Zeten ex Hyperboreorum regione ad Argonautarum expeditionem venisse ait.

2.

De Ortygia Phanodicus in Deliacis exposuit. Nicander quoque tertio Ætolicorum ait de Ortygia Ætolica Delum olim sic nominatam esse, scribens ita :

Illic vero ex Ortygia Titanide profecti.

3.

Phanodicus tripodem circa mare Atticum repertum atque

et quum imminerent qui eum sequebantur, intendisse pallium ad adjuvandum ventos et sic evasisse. Illos vero qui insequabantur reversos nuntiassse pinnis illum evasisse. Menecrates (v. fragm. Menecratis tom. II, p. 344) etc.

Nomen Phanodici reponendum videtur apud Harpocrat. v. Ἐκάτης νῆσος, ubi libri exhibent : Φανόδημος ἐν α' Δηλιακῶν. Vide fragm. 2 Semi Delii.

4.

Diog. L. I, 31, de tripode VII sapientium : Φανόδικος δὲ περὶ τὴν Ἀθηναίων θάλασσαν εὐρεθῆναι, καὶ ἀνερχθῆντα εἰς ἄστυ, γενομένης ἐκκλησίας, Βίαντος πεμφθῆναι· διὰ τί δὲ, ἐν τῷ περὶ Βίαντος λέγομεν.

5.

Idem I, 82, de Biante : Φανόδικος δὲ κόρας αἰχμαλώτους λυτρωσάμενον Μεσσηνίας θρέψαι τε ὡς θυγατέρας καὶ προίκας ἐπιδοῦναι καὶ εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἀποστεῖλαι τοῖς πατράσιν αὐτῶν. Χρόνῳ δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις, ὡς προεῖρηται, τοῦ τρίποδος εὐρεθέντος ὑπὸ τῶν ἀλίων, τοῦ χαλκοῦ, ἐπιγραφὴν ἔχοντος « τῷ σοφῷ, » Σάτυρος μὲν φησι παρελθεῖν τὰς κόρας — οἱ δὲ τὸν πατέρα αὐτῶν, ὡς καὶ Φανόδικος — εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἰπεῖν τὸν Βίαντα σοφόν, διηγησάμεναι τὰ καθ' ἑαυτάς. Καὶ ἀπεστάλη ὁ τρίπους· καὶ ὁ Βίας ἰδὼν ἔφη τὸν Ἀπόλλωνα σοφὸν εἶναι, οὐδὲ προσήκατο. Οἱ δὲ λέγουσιν ἐν Θήβαις τῷ Ἡρακλεῖ αὐτὸν ἀναθεῖναι, ἐπεὶ ἀπόγονος ἦν Θηβαίων ἀποικίαν εἰς Πριήνην στειλάντων, ὥσπερ καὶ Φανόδικός φησι.

Hæc de tripode Sapientium quamvis etiam in Deli periegesi locum habere poterant, nescio tamen an recte Bœckhius in Corp. Inscr. I, p. 19 peculiarem De tripode vel De septem sapientibus librum a Phanodico compositum esse statuatur. Idem Bœckhius l. l. nihil adeo ob stare censet, quin ad Nostrum pertineat inscriptio marmoris Sigeensis, quæ ita habet :

in urbem delatum scribit, advocataque concione ex decreto publico Bianti missum. Causam suo loco dicemus, quum de Biantē dicendum erit.

6.

Phanodicus Biantem captivas puellas redemisse Messenias, et ut filias educasse, ac postea adjectis dotibus Messenien parentibus illas remisisse. Brevi post invento Athenis, ut diximus, a piscatoribus tripodē æneo, cui erat inscriptum : *Sapienti*, Satyrus quidem puellas, alii vero, ex quibus Phanodicus est, illarum patrem in concionem venisse tradunt, Biantemque, expositis quæ in se egisset, appellasse sapientem, sicut tripodem ad eum missum : eo conspecto dixisse Biantem, Apollinem esse sapientem : neque illum admisisse. Alii Thebis Herculi sacrasse eum ferunt, quod illinc esset oriundus, Prieneque Thebanorum colonia, Phanodico id ipsum asserente.

Φανοδίκου εἶμι τοῦ Ἑρμοκράτους τοῦ Προκοννησίου· καὶ γὰρ κρατῆρα κάπιστατον καὶ ἡθμὸν ἐς πρυτανεῖον ἔδωκα μνήμα Σιγείῳσι· ἐὰν δέ τι πάσχω, μελεδαίνειν με, ὦ Σιγείῃς. Καὶ μ' ἐπόσειεν Αἴσωπος καὶ ἀδελφοί, i. e. « Phanodici (simulacrum) sum Hermocratis Proconnesii filius. Et ego craterem et basin et colum in prytaneum dedi memoriae causa Si-geensibus. Si quid vero patiar, curate me, o Si-geensēs. Et fecit me Aesopus et fratres. »

PHARNUCHUS NISIBENUS.

Stephan. Byz. : Ἀντιόχεια... τρίτη Μεσοποταμίας, Μυθονίας καλουμένη, ἥτις παρὰ τῶν ἐπιχωρίων Νασίβη καλεῖται· ὅθεν Ἀπολλοφάνης ὁ στωικός φιλόσοφος Νασιβηνός καὶ Φαρνοῦχος ὁ Περσικὰς ἱστορίας συγγεγραφώς. *Nasibis pro Nisibis dixit Philo* (tom. III, 571, 8). Ex hoc sua Stephanus.

(PHILALIUS CORINTHIUS.)

* Philalius (vel quodcunque ejus nomen est) Corinthius mythographus adducitur a Tzetzē ad Lyc. 673 [Τὴν Κίρκην λέγει τὴν χοίρους ποιήσασαν, κατὰ τὸν μῦθον, τοὺς ἑταίρους τοῦ Ὀδυσσεύς. Ἀλληγορικῶς δὲ καὶ Φιλάλιος (Φιλάλιος. Φιλαλήθως codd. Vit.) ὁ Κορίνθιος καὶ ἡμεῖς καὶ ἕτεροι τὴν ἀλήθειαν ἐπιστάμεθα], cui fortasse etiam v. 177 pro Φικούλης [Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ, sc. Palæphatus, Dominus, Heraclitus etc., ἣ ἀσύμφορα ἢ παντελῶς ὀλίγα ἡλληγορήκεισαν, ὥς καὶ Φικούλης ὁ Κορίνθιος] idem nomen restituendum est. * Voss. « Erant qui Φιλολάος pro Φιλάλιος restitui vellent; ipse autem Vossius infra Φιλύλλιος corrigit, id quod propterea non ferendum, quia sec. Eudoc. p. 428 Philyllius non Corinthius fuit, sed Atheniensis. » WESTERMANN. ad Voss. p. 484. Fabularum ille interpres memoratur ap. Malalam p. 120, 5 ed. Bonn. ubi : Ὁ δὲ προγεγραμμένος σοφὸς Φειδαλῖος (sic) ὁ Κορίνθιος ἐξέθετο τὴν ποιητικὴν ταύτην (de Circe) σύνταξιν ἐρμηνεύσας οὕτως. In antecedentibus (p. 117, 14) de Ulyxe et Polyphemo laudatur Φειδείας ὁ Κορίνθιος. Jam tu, quod libet, eligas. Adscribere istas fabularum interpretationes pessimi generis haud vacat.

Bacides tres fuerunt, quorum antiquissimus ex Eleone Bæotiae urbe, alter Atticus, tertius Arcas e Caphye, qui etiam Cydas et Aletes vocabatur, ut ait Philetas Ephesius.

Tres sunt Bacides, ut Philetas Ephesius ait hinc : « Sibyllæ

PHILEMON.

Plinius H. N. IV, s. 27 : *Philemon Morimarus* (sc. septemtrionalem Oceanum) a *Cimbris vocari, hoc est, mortuum mare, usque ad promontorium Rubeas : ultra deinde Cronium.*

Idem XXXVII, s. 11, § 1 : *Philemon* (dixit succinum) *fossile esse, et in Scythia erui duobus locis, candidum atque cerei coloris, quod vocaretur electrum : in alio loco fulvum, quod appellaretur subaltermicum.* Et paucis interjectis : *Philemon ait flammam ab electro reddi.*

Quis fuerit Philemon ille non constat; fortasse cogitandum de Philemone Ptolemæi II præfecto, qui primus topazos gemmas ex Topazo insula in Ægyptum importavit, ut ex Juba narrat Plinius XXXVII, s. 32.

PHILETAS EPHESIUS

Schol. Aristoph. Pac. 1071 : Βάκιδες δὲ τρεῖς, ὧν πρεσβύτατος ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ δεύτερος Ἀττικὸς, τρίτος δὲ ὁ Ἀρκὰς ἐκ πόλεως Καφύης, ὅς καὶ Κύδας ἐκαλεῖτο καὶ Ἀλήτης, ὥς φησι Φιλητᾶς ὁ Ἐφέσιος. Exscripsit Suidas v. Βάκις.

Schol. Arist. Avv. 962 : Τρεῖς Βάκιδες, ὡς Φιλητᾶς ὁ Ἐφέσιος φησιν οὕτως. « Σίβυλλαι δὲ τρεῖς ἐγένοντο, ὧν ἡ μὲν ἐστίν, ὥς διὰ τῆς ποιήσεώς φησιν (φανσιν?), Ἀπολλωνος ἀδελφὴ· δευτέρα δὲ ἡ Ἐρυθραία· τρίτη δὲ ἡ Σαρδιανή. Καὶ Βάκιδες δὲ ὁμοίως τρεῖς, ὁ μὲν ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ Ἀθηναῖος, ὁ δὲ Ἀρκὰς. » Θεόπομπος δὲ (fr. 81) κτλ. De Phileta Coo, Samio, medico, Sybarita, v. Bach. in Philetæ Cui reliq. (Halis 1829).

PHILIPPUS THEANGELENSIS.

Philippus ὁ Θεαγγελεύς (fr. 1. 4) oriundus erat Theangelis (*), quæ Cariae urbs est. Steph. Byz. :

(*) Creuzerus (*Hist. Kunst*, p. 388) non patriæ, sed muneri significationem inesse voci Θεαγγελεύς censebat, adeo ut Philippus fuisset *promulgator solennitatum* (Hesych. : Θεαγγελεῖς, οἱ τὰς πανηγύρεις ἐπαγγέλλοντες). — Codex Bodl. in Cramer. Anecd. IV, p. 195 exhibet hæc : Ὅσοι [συγγραφεῖς] ἔχουν ἱστορικοί· Θεουκυδίδης. Ἡρόδοτος. Ξενοφών. ἀγγελεύας ἀρχιγγελός (« leg. credo Φίλιππος ὁ Θεαγγελεύς. » Cramer.). Δομετιανός. Θεότιμος. Στέφανος. Μηνάς. Num recte Cramerus conjecerit, valde dubito. In

tres fuerunt, quarum una, quam poetice dicunt Apollinis filiam, altera Erythraea, tertia Sardiana. Eodem modo etiam Bacides tres fuerunt, Bæotus ex Eleone, Atheniensis et Arcas. »

Θεάγγελα, πόλις Καρίας· ὁ πολὶτης Θεαγγελεύς. Plinius V, sect. 29 : *Sex oppida contributa ei* (Cariae) *sunt a Magno Alexandro, Theangela, Sibde, Medmusa, Euranium, Pedasum, Telmissum*. Caricum oppidi nomen fuisse videtur Σουάγελα, monente Dindorfio in Steph. Thes. v. Θεάγγελα ex Thirlwallio (in Museo philol. Cantabr. vol. I, p. 373 sqq., quem librum inspicere non licuit). Steph. Byz. : Σουάγελα, πόλις Καρίας, ἐνθα ὁ τάφος ἦν τοῦ Καρὸς, ὡς δηλοῖ καὶ τοῦνομα. Καλοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες σοῦαν τὸν τάφον, γέλαν δὲ τὸν βασιλέα. Ὁ πολὶτης Σουαγγελεύς. Cf. Strabo XIII, p. 611.

ΚΑΡΙΚΑ.

1.

Athenæus VI, p. 271, B : Φίλιππος ὁ Θεαγγελεύς ἐν τῷ Περὶ Καρῶν καὶ Αελέγων συγγράμματι καταλέξας τοὺς Λακεδαιμονίων ἐπὶ τῶν καὶ τοὺς Θεταλικῶν πενήστας, καὶ Κᾶρας φησι τοῖς Αελεξίν ὡς κίχεταις χρῆσασθαι πάλαι τε καὶ νῦν.

2.

Strabo XIV, p. 662 : Οὐ γὰρ ἔστιν (sc. τραχυτάτη ἢ γλῶττα τῶν Καρῶν)· ἀλλὰ καὶ πλεῖστα Ἑλληνικὰ ὀνόματα ἔχει καταμειγμένα, ὥς φησι Φίλιππος ὁ τὰ Καρικὰ γράψας.

3.

Schol. Eurip. Rhes. 505 ed. Cobet. : Κακῶ δὲ μερμέριω] Μήποτε πρὸς τὸ χεῖρον μετέστραπται ἀπὸ τοῦ Τερμέρου, ἢ παρὰ τὴν παροιμίαν· Τερμέρια κακὰ, ὑπὲρ ὧν Φίλιππος ἐν τῷ Περὶ Καρῶν συγγράμματι φησιν οὕτως· « Τέρμερον καὶ Λύκον Αελέγας γενέσθαι θηριώδεις τὴν φύσιν· τοῦτον δὲ τὸν Τέρμερον πόλιν οἰκίσαι, ἣν δὲ ἀπ' αὐτοῦ Τέρμερον ὠνομάσθαι. Τούτους δὲ φασὶ πρώτους ληστεῦσαι, καὶ οὐ μόνον τὰ περὶ Καρίαν, ἀλλὰ καὶ σχεδὸν ἐκ βίπων ποιήσαντας εἰς Κῶ ἐκπέλει. »

Cf. Photius s. v. : Τέρμερος γὰρ τις καὶ Λύκος θηριώδεις καὶ ληστὰι ἐγένοντο· καὶ ὁ Τέρμερος πόλιν

altero Historicorum Canone ibid. p. 197 post Xenophontem recensentur : Φίλιππος (deb. Φίλιστος), Ἐφορος. Ἀναξίμενης. Καλλισθένης. Ἑλληνικός (sic). Πολύβιος.

DE CARIBUS.

1.

Philippus Theangelensis in libro De Caribus et Lelegibus, postquam Lacedæmoniorum Helotas commemoravit et Thessalicos Penestas, Cares etiam Lelegibus ait ut servis et olim usos esse et etiam nunc uti.

2.

Non est asperissima Carum lingua, sed Græca nomina quam plurima admixta habet, ut ait Philippus qui Carica scripsit.

ἐν ἄρχῃ τινὶ τῆς Μυνδίας κτίσας ἑαυτοῦ ἐπώνυμον, ἐντεῦθεν ἐλῆστευσεν δρυώμενος. Suidas : Τερμέρια κακὰ. Περὶ Καρίαν χωρίον Τερμέριον καλεῖται, ὃ ἐχρῶντο οἱ τύραννοι δεσποτηρίῳ. Τὸ δὲ χωρίον ἐρυμνον τυγχάνον κεῖται μεταξύ Μήλου (Μύνδου em. Holsten. ad Steph. B.) καὶ Ἀλικαρνασσοῦ. Τῶν δὲ ἀπὸ τοῦτου ληιζομένων δυσάλωτων τυγχάνοντων, λεχθῆναι τοῦτο. Plutarch. Thes. c. 11 : Τὸν Τέρμερον συρρήξας τὴν κεφαλὴν ἀπέκτεινεν. Ἀφ' οὗ δὴ τὸ Τερμέριον κακὸν ὀνομασθῆναι λέγουσι· παίων γὰρ, ὡς εἴκει, κεφαλὴ τοὺς ἐντυγχάνοντας ὁ Τέρμερος ἀπώλυεν. Zenob. IV, 6.

4.

Plutarch. Alex. 46 : Χάρης ὁ εἰσαγγελεύς καὶ Πτολεμαῖος καὶ Ἀντικλείδης καὶ Φίλων ὁ Θηβαῖος καὶ Φίλιππος ὁ Θεαγγελεύς, πρὸς δὲ τούτοις Ἑκαταῖος ὁ Ἐρετριεύς καὶ Φίλιππος ὁ Χαλκιεὺς καὶ Δοῦρις ὁ Σάμιος πλάσμα φασὶ γεγονέναι τοῦτο (sc. quod Clitarchus, alii de Amazone ad Alexandrum profecta narrant). Cf. Onesicriti fr. 5. — Θεαγγελεύς pro vulgata εἰσαγγελεύς reposuerunt Johnsins p. 146 et Reinesius in Auct. var. lect. I, 25, Holstenius ad St. B. l. l. probante Sintenisio. Ceterum non est cur singulare opus de Alexandro a Philippo conscriptum esse putemus, quum Amazonum mentio in Caricis deesse vix poterit.

Philippi Chalcidensis alias non reperio factam esse mentionem. Philippum quendam συγγραφεά interlocutorem habes ap. Plut. in Defectu oracul. p. 418, A. Is audivisse se ait Æmilianum rhetorem (qui sub Tiberio floruit), filium Epithiersis grammatici, quem *civem suum* dicit p. 419, A. Epitherses Bithynus fuit ex Nicæa (v. St. Byz. v. Νικαία). Jam si forte Philippus ille idem est cum Nostro, suspiceris hunc fuisse Bithynum ex Chalcedone, atque Χαλκηδόνιος et Χαλκιεὺς voces, uti alibi sic ap. Plutarchum esse confusas.

Philippus Amphipolites Rhodiæcorum libros XIX, obscænos illos, item Coacorum libros II et Thasiacorum libros II scripsisse dicitur ap. Suidam v. Φίλιππος et ἀποσιμῶσαι. Quæ argumenta fuerunt

3.

De proverbio *Termeria mala* Philippus in scripto De Caribus ita loquitur : « Termerum et Lycum aiunt Leleges fuisse feroces indole. Termerum illum urbem condidisse eamque de suo nuncupasse nomine. Hos primos latrocinia exercuisse neque id solum prope Cariam, sed ratibus ex viminibus compactis etiam in Con insulam trajecisse. »

4.

Quæ de Amazone ad Alexandrum profecta feruntur, ea ficta esse contendunt Chares esagegeus, Ptolemæus, Anticlidēs, Philo Thebanus, Philippus Theangelensis, et præter hos Hecataeus Eretriensis, Philippus Chalcidensis et Duris Samius.

erotica. Cf. Osann. (*Beitrag z. gr. u. röm. Lit.-gesch.* p. 287. 293), quem laudat Westermann. ad Voss. p. 485, inspicere mihi non licuit. — *Phyllippus Megaricus* de Stilpone philosopho laudatur Diogeni L. II, 113 (locum exscriptum in Vita Clitarchi).

PHILLIS DELIUS.

ΠΕΡΙ ΧΡΟΝΩΝ.

1.

Bekker. Anecd. Gr. p. 783, 6 : Πυθόδωρος ἐν τῷ Περὶ στοιχείων ἀφιλλαισ (scr. καὶ Φίλλης) ὁ Δῆλιος ἐν τῷ Περὶ χρόνων πρὸ Κάδμου Δαναὸν μετακομίσαι αὐτὰ (τὰ γράμματα) φασιν. Ἐπιμαρτυροῦσι τούτοις καὶ οἱ Μιλησιακοὶ συγγραφεῖς Ἀναξίμανδρος καὶ Διονύσιος καὶ Ἑκαταῖος, οὓς καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν Νεῶν καταλόγῳ παρατίθεται. *Chronica* citari putaveris; quamquam etiam Περὶ χρόνων μουσικῶν liber fuisse potest.

ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Athenæus XV, p. 636, B : Καὶ Φίλλης δ' ὁ Δῆλιος ἐν δευτέρῳ Περὶ μουσικῆς διαφέρειν φησὶ πηκτίδα μαγαδίδος, λέγων οὕτως· « Φοίνικες, πηκτίδες, μαγάδιδες, σαμβύκαι, ιαμβύκαι, τρίγωνα, κλεψιάμβοι, σκινδαφοὶ, ἐννεάχορδα. Ἐν οἷς γὰρ (φησὶ) τοὺς ἰάμβους ἤδον, ιαμβύκας ἐκάλουν· ἐν οἷς δὲ παρελογίζοντο τὰ ἐν τοῖς μέτροις, κλεψιάμβους. Μαγαδίδας δὲ τὰ διὰ πασῶν καὶ πρὸς ἴσα τὰ μέρη τῶν ᾄδόντων ἡρμοσμένα. Καὶ ἄλλα δ' ἦν παρὰ ταῦτα· καὶ γὰρ βάρβιτος ἢ βάρμος· καὶ ἄλλα πλείονα, τὰ μὲν ἔγχορδα, τὰ δὲ ἐνῆχα, κατεσκευάζον. »

Præterea in fragmento illo incerto quod Censorino attribui solet, de re musica laudantur *Pon-dos*, *Hyperides*, *Follis*, ubi Cauchius reponi vult

(CHRONICA.)

Pythodorus in libro De literarum elementis et Phillis Delius in Chronicis ante Cadmum literas a Danao in Græciam translatas esse aiunt. Suffragantur his etiam Milesii historici Anaximander et Dionysius et Hecataeus, quorum testimonia Apollodorus quoque in Navium catalogo apponit.

DE MUSICA.

2.

Atque etiam Phillis Delius secundo libro De musica differre dicit inter pectidem et magadidem, ubi ait : « Phœnices, pectides, magadides, sambucæ, iambucæ, triangula, clepsiambi, scindapsi, novem-chordia. Nam quibus, inquit, iambos canebant, iambucas vocant : quibus autem eisdem ita canebant, ut quasi furtim mutarent metra, clepsiambos.

Hipponax (*Hippoclidēs* Nonnesius probabilius), *Hyperides*, *Phyllis*. Cf. Mahne ad Aristox. p. 157.

3.

Athen. I, p. 21, F : Φίλλης ὁ Δῆλιος μουσικὸς τοὺς ἀρχαίους φησὶ κιθαρῳδοὺς κινήσεις ἀπὸ μὲν τοῦ προσωποῦ μικρὰς φέρειν, ἀπὸ ποδῶν δὲ πλείους, ἐμβατηρίους καὶ χορευτικὰς.

4.

Suidas : Σκόλιον, ἡ παροίνιος ᾠδή, nomen habet, ὡς Ἀριστοφάνης (fr. 59) καὶ Φίλλης ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις παρὰ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες παρὰ μέρος ἐξῆς μυρρίνας ἔχοντες [ἢ δάφνας add. schol. Platon.] ἤδον γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα· ἡ δὲ περίοδος σχολιὰ ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν [ἐπὶ οἰκημάτων πολυγωνίων οὐσῶν schol. Plat.].

Φίλλης] Suidas Φύλλης. Ead. Photius, ubi Φίλλης; et schol. Lucian. p. 16 ed. Jacobitz, ubi Φίλων; et Schol. Platon. Gorg. p. 103 Ruhnk., ubi Φύλλης. Ex Suida migrarunt in schol. Aldin. Aristoph. Rann. 1302 et Vesp. 1239 (v. ed. Dübner. p. 535). Cf. de re Fuhr. ad Dicæarch. p. 80 sq.

6.

ΠΕΡΙ ΑΥΛΗΤΩΝ.

Athenæus XV, p. 634, D : Magadin tibiærum genus esse neque Aristoxenus ait neque Pyrrander ἐν τῷ Περὶ αὐλητῶν, neque Φίλλης ὁ Δῆλιος· ξυνέγραψε γὰρ καὶ οὗτος Περὶ αὐλητῶν καὶ Εὐφράνων.

PHILISTIDES.

1.

Plinius H. N. IV, s. 20 : *A rege Curetum Philistides* sc. Cretam appellatam esse ait.

2.

Servius ad Virg. Ecl. I, 66 : et rapidum Cretæ veniemus Oaxem] *Oaxem Philisthenes* (sic) ait

Magadidas vero, instrumenta concentum διὰ πασῶν edentia, et omnibus canentium partibus peræque concinentia. Erant vero præter hæc et alia, veluti barbitos aut barmus : et alia plura conficiebant, partim fidibus tensa, partim sonora. »

3.

Phillis Delius musicus veteres citharædos ait vultum quidem parum movisse, pedibus vero multos peregrisse motus, processionem militarem imitantes et saltatorios.

4.

Scolium carmen inter pocula cani solebat. Aristoxenus et Phillis musicus scolium inde appellatum tradunt, quod in nuptiis circa unam mensam pluribus lectis collocatis, myrtus vel lauros tenentes alter post alterum sententias et carmina amatoria ordine canerent. Circuitus autem erat obliquus, lectis sic collocatis.

Apollinis et Anthilenæ filium; hunc Oaxem in Creta oppidum condidisse, quod suo nomine nominavit, ut Varro ait. Pro Anthilene Dübnerus e cod. enotavit Antantile. Fuisse videtur Anchiale, quæ τῆς Οἰαξίδος γῆς nympha sec. Apollon. Rhod. I, 1132 (quem locum etiam Servius adducit l. 1.) Idæos Dactylos peperit. Apud Apollodorum III, 3, 2 Oëax est Clymenes et Nauplii filius. Xenion ap. Stephan. Byz. v. Ὀαξος matrem Acacallidem vocat.

3.

Plinius H. N. IV, s. 36 : *Ab eo latere quo Hispaniam spectat, passibus fere centum, altera insula est longa, III M. pass. lata, in qua prius oppidum Gadium fuit. Vocatur ab Ephoro (fr. 40) et Philistide Erythia, a Timæo et Sileno Aphrodisias, ab indigenis Junonis.*

ΣΥΓΓΕΝΙΚΑ.

Eustathius ad II, α, 200, p. 84, 39 : Ἡ δὲ ἱστορία εἰς ταῦτον ἀγεί τῇ νεάνιδι τὴν παλλὰδα, οὕτω παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὰς μεῖρακας ὀνομάζεσθαι λέγουσα· ὅθεν καὶ ἡ παλλακίς παρωνόμασται, καὶ πάλλαντες δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ νέοι, ὥς φησι Φιλιστίδης ἐν Συγγενικοῖς· τὸ δὲ λέγειν οὕτω καλεῖσθαι αὐτὴν, ἐπειδὴ ἐν τῇ γιγαντομαχίᾳ Πάλλαντά τινα πεφόνευκε γίγαντα, ἡ δὲ etc.

PHILISTUS NAUCRATITA.

Suidas : Φίλιστος Ναυκρατίτης [ἡ Συρακούσιος, Ἀρχωνίδου υἱός. Μαθητὴς δ' ἦν Εὐθύνου τοῦ ἐλεγοποιοῦ, δὲ πρῶτος κατὰ τὴν ῥητορικὴν τέχνην ἱστορίαν ἔγραψεν. Συνέταξε δὲ τέχνην ῥητορικὴν,] Αἰγυπτιακὰ ἐν βιβλίοις ιβ', [Σικελικὰ ἐν βιβλίοις ια',] Πρὸς τὸν Τρικάρανον λόγον περὶ Ναυκράτους, [Περὶ Διονυσίου βιβλία ζ',] Περὶ τῆς Αἰγυπτίων θεολογίας γ', [Δημηγορίας καὶ ἄλλα τινά,] Περὶ Αἰθύης καὶ Συρίας.

Confunduntur Philistus Syracusanus, Philistus rhetor, Philistus Naucratis. Vid. Prolegg. ad fragm. Philist. tom. I, p. xlv sq. Quæ a Naucratis aliena sunt vel esse videntur, uncis inclusi. — Pro

Τρικάρανον Toupius conjecit scribendum esse Χάρωνα, ut scriptum intelligatur contra Charonem Naucratis. Hoc si est, interpunctionem post Τρικάρανον, quam vulgata habet, tollendam esse puto. Quid quod ne tunc quidem necessaria esse videtur, ubi retinendum censueris Τρικάρανον. Vide Prolegg. ad Theopomp. fr. tom. I, p. lxxiv, not. 9. Ceterum fragmenta hujus Philisti quæsi frustra.

PHILOCRATES.

ΘΕΤΤΑΛΙΚΑ.

1.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VI, p. 264, A : Φιλοκράτης δ' ἐν δευτέρῳ Θετταλικῶν, εἰ γνήσια τὰ συγγράμματα, καλεῖσθαι φησι τοὺς πενήστας καὶ Θετταλοικέτας. De re v. Müller. Dor. II, p. 67.

2.

Apollodor. III, 13, 8, 5 : Συνέπιτο (sc. Ἀχιλλεῖ εἰς Τροίαν ἐρχομένῳ) δὲ καὶ Πάτροκλος ὁ Μενoitίου καὶ Σθενέλης τῆς Ἀκάστου, ἡ Περίπιδος τῆς Φέρητος, ἡ, καθάπερ φησι Φιλοκράτης, Πολυμήλης τῆς Πηλέως.

PHILOMNESTUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΡΟΔΩ ΣΜΙΝΘΙΩΝ.

1.

Athenæus III, p. 74, F : Φιλόμνηστος δ' ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθίων φησίν· « Ἐπεὶ καὶ ὁ συκοφάντης ἐνταῦθεν προσηγορεύθη, διὰ τὸ εἶναι τότε τὰ ἐπιζήμια καὶ τὰς εἰσφοράς σῦκα καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον, ἀφ' ὧν τὰ κοινὰ διώκουν, καὶ τοὺς ταῦτα πράττοντας καὶ εἰσφαίνοντας ἐκάλουν, ὥς ἔοικε, συκοφάντας, αἰρούμενοι τοὺς ἀξιοπιστοτάτους τῶν πολιτῶν. »

2.

Idem X, p. 445, A : Ἀνθέας δὲ ὁ Λίνδιος, συγγενὴς δὲ εἶναι φάσκων Κλεοβούλου τοῦ σοφοῦ, ὥς φησι

THESSALICA.

1.

Philocrates secundo Thessallicorum (modo genuina sint) Penestas appellari etiam Thessalæcetas dicit.

2.

Achillem adversus Trojam proficiscentem comitabatur Patroclus Menæti et Sthenelæ Acasto natæ, vel Periapidis Pherete natæ, vel, ut Philocrates ait, Polymelæ Peleo natæ, filius.

DE SMINTHIIS RHODIORUM.

1. Philomnestus, in libro De Rhodiorum solemnibus, quæ *Sminthia* vocant, ait : « Nam et *sycophanta* inde nominatus est, quod tunc et mulctarum et tributorum nomine fici exigebantur, et vinum et oleum, e quibus pro administratione reipublicæ sumptus faciebant : et, qui hæc exigebant et in fisco publico repræsentabant (εισφρίνοντες), hi, ut videtur, *sycophantæ* nominati sunt, e civibus spectatissimæ fidei delecti. »

2. Anthæas Lindius, qui se cognatum jactabat esse Cleobuli

Φιλόδημος ἐν τῷ Περι τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθίων, πρεσβύτερος καὶ εὐδαίμων ἄνθρωπος εὐφυῆς τε περὶ ποιήσιν ὢν, πάντα τὸν βίον ἐδιονυσίαζεν, ἐσθλῆτά τε Διονυσιακὴν φορῶν, καὶ πολλοὺς τρέφων συμβάχους. Ἐξῆγγέ τε κῶμον αἰεὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ. Καὶ πρῶτος εὔρε τὴν διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποίησιν, ἥ Ἄσωπόδωρος ὁ Φλιάσιος ὕστερον ἐγρήσατο ἐν τοῖς καταλογάδην ἰάμβοις. Οὗτος δὲ καὶ κωμωδίας ἐποίει, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ τῶν ποιημάτων, ἃ ἐξῆρχε τοῖς μεθ' αὐτοῦ φαλλοφοροῦσι.

Φιλόδημος] verius nomen esse puto Φιλόμνηστος, quod in notius abierit. Vossius fortasse de Philodemo Gadarensi Epicureo (de quo v. Strabo XVI p. 759), Ciceronis æquali, qui τὴν τῶν φιλοσόφων σύνταξιν (Diog. L. X, 3 et 24), poemata, περὶ μουσικῆς, περὶ ῥητορικῆς, περὶ κακίων καὶ τῶν ἀντικειμένων ἀρετῶν, alia (v. Rosini præf. ad Vol. Herculan. I) scripsit, cogitandum esse suspicabatur. De Smintheis cf. Müller. *Dor.* I, p. 218.

PHILONIDES. PHILOGENES.

1.

Plinius H. N. V, s. 35, de Cypro ins. : *Vocatam ante Acamantida Philonides* (prodidit).

2.

Tzetzes ad Lyc. 1085 : Ὁ Λάμητος, ὡς φησι Φιλόγενης, Ἰταλίας ποταμός. Cf. Steph. Byz. v. Λαμητινοί.

Philonidem Plinii et Philogenem Tzetze unum eundemque esse suspicor. Reliquos auctores, quibus Philonides nomen erat, non est cur h. l. recenseamus.

PHILTEAS.

Etym. M. p. 795, 12 : Παρὰ τὸ φιλῶ φίλτος ῥηματικὸν ὄνομα, οὗ παράγωγον Φιλτέας, ὡς πρῶτος Πρωτέας, ἀριστος Ἀριστεάς. Φιλτέας δὲ ἐστὶν ὁ

Sapientis, ut ait Philomnestus in libro De Sminthiis in Rhodo insula, natus jam grandior, et fortunatus homo, et poetico ingenio præditus, per totam vitam Bacchanalia celebrabat, Bacchico cultu incedens, et multos alens sodales secum bacchantes : agmenque comessantium dies noctesque ducebat. Idem primus poësin illam, quæ fit apta verborum compositione, invenit ; qua deinde Asopodorus Philiastus usus est in iambis prosaïcis. Ille vero etiam comœdias composuit, et alia multa in eodem poëseos genere, quæ suis phallophoris præcinebat.

2.

Lametus, ut ait Philogenes, Italiæ fluvius.

καλούμενος (ὁ Καλλαδαῖος cod. Leid. ; ὁ Καλακταῖος conj. Valckenar ap. Lennep. Phalar. p. xxiii) ἱστορικὸς, ὁ τὰ Νάξια (l. Ναξιακὰ) συνθεῖς.

Corrupta illa Φιλτέας ὁ Καλλαδαῖος s. ὁ καλούμενος, in quibus vel patriæ vel patris mentio latet, in pejus emendavit Eustathius scribens Φιλητᾶς ἢ Καλλίνος in Comment. ad Odys. v, 106, p. 1885, 51 : Τούτοις δὲ ὁ αὐτὸς (Ἡρακλείδης) ἐπάγει, ὅτι ἐνιοὶ τῶν Ἰώνων, οἷς ἀκολουθεῖ (φησὶ) καὶ ὁ τὰ Ναξιακὰ γράψας Φιλητᾶς ἢ Καλλίνος, μόνον τὸ ἢ ἐν τοῖς τοιοῦτοις παρακειμένοις εἰς ἐ καὶ ἃ τέμνοντες, τὸ ἐπόμενον ν φυλάττουσι, πεποιεῖανται λέγοντες καὶ γεγενεῖανται, καθὰ καὶ τὸ ἐγένοντο, ἐγεντο. Similiter Eudocia p. 424 Philetam Coum præter ea quæ apud Suidam recensentur v. Φιλητᾶς, scripsisse ait καὶ τὰ καλούμενα Ναξιακὰ (v. Bach. Philetæ Reliq. p. 83 et 272). Cf. Meinek. Anal. Alex. p. 351 ; Westermann. in *Paulys Realenc.* v. *Phileas*. De ætate historici etsi non constat, antiquioribus tamen scriptoribus eum accensendum esse e dialecto ionica, qua usus est, conjeceris.

ΝΑΞΙΑΚΑ.

Tzetzes ad Lyc. 633 : Αἱ δὲ Γυμνήσαι αὗται νῆσοι περὶ τὴν Τυρρηνίαν εἰσὶ. Μήνηται δὲ αὐτῶν καὶ Ἀρτεμίδωρος. Τίμαιος δὲ φησιν εἰς ταύτας τὰς νήσους ἔλθειν τινὰς τῶν Βοιωτῶν, ἃς Χοιράδας εἶπε (εἶπον?). Φιλτέας δὲ ἐν τρίτῃ Ναξιακῶν Βαλεαρίδας φησὶν αὐτὰς ὕστερον ὀνομασθῆναι. Philetas quoque Cous in Ἑρμῇ carmine Balearidum meminit, ex quo duos versus affert Strabo III, p. 168 (v. Philetæ Rel. p. 34 ed. Bach.).

PISISTRATUS LIPARÆUS.

1.

Schol. Apoll. Rh. IV, 786 : Διὰ πλαγκτὰς περὶ ὧντας] Πλαγταὶ πέτραι ἐν τῷ πορθμῷ εἰσὶν, ὡς Τίμαιος καὶ Πεισίστρατος ὁ Λιπαρεῖος [φασίν]. Νῦν δὲ τὰς Κυανέας λέγει. Cf. Müller *Min.* p. 275.

RES NAXIORUM.

Gymnesiæ hæ insulæ ad Etruriam sitæ sunt. Meminit eorum etiam Artemidorus. Timæus vero dicit Bæotos quosdam in has insulas venisse, quas Choerades olim appellarunt. Phileas vero in tertio De rebus Naxiis postea eas Balearidas denominatas esse.

1.

Planctæ petræ in freto (Siculo) sunt, ut Timæus et Pisistratus Liparæus dicunt ; nunc vero Cyaneas Apollonius hoc nomine designat.

Pisistrato Liparæo aliunde non noto subjungere liceat alium Liparæum æque ignotum, *Pyrrhonem*.

2.

Plutarch. Qu. Rom. c. 79, p. 283, A : « Διὰ τὴν τοῦ θριαμβεύσαντος, εἴτα ἀποθανόντος καὶ καέντος, ἐξῆν ὁστέον λαβόντας εἰς τὴν πόλιν εἰσφέρειν καὶ κατατίθεσθαι, ὡς Πύρρῳ δ' Αἰπαραῖος ἰστόρηκεν; »
 ἢ τιμῆς ἕνεκα τοῦ τεθνηκότος; κτλ.

POLYANTHUS CYRENÆUS.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΩΝ ΓΕΝΕΣΕΩΣ.

Sextus Emp. Adv. math. I, 12, p. 271 ed. Fabric. : Πολύανθος δὲ ὁ Κυρηναῖος ἐν τῷ Περὶ τῆς τῶν Ἀσκληπιαδῶν γενέσεως (sc. Ἀσκληπιὸν κεραυνῶσθαι λέγει), δτι τὰς Προῖτου θυγατέρας κατὰ χόλον Ἥρας ἐμμανεῖς γενομένας ἰάσατο.

Schol. Eur. Alc. 1 exhibet eadem, omisso libri titulo. Pro Πολύανθος ibi legitur Πολύαρχος. Cf. Phylarch. fr. 17.

POLYCHARMUS (NAUCRATITA).

ΑΥΚΙΑΚΑ.

1.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VIII, p. 333, D : Οὐ κατασιωπήσομαι δὲ οὐδὲ τοὺς ἐν Λυκίᾳ ἰχθυομάντεις ἄνδρας, περὶ ὧν

2.

Cur ejus qui triumphum egisset, ac deinde mortuus crematusque esset, licebat os sumptum in urbem inferre ac deponere? Hoc enim Pyrrho Liparæus tradidit. An hoc sit in mortui honorem? etc.

DE ASCLEPIADARUM GENERATIONE.

Polyanthus (sive Polyarchus) in libro De Asclepiadarum generatione Æsculapium propterea dicit fulmine ictum esse, quod Præti filias, quibus Junonis ira insaniam injecerat, sanitati restituit.

DE REBUS LYCIÆ.

1.

Nec silentio præteribo illos in Lycia homines, qui per pisces vaticinantur, de quibus Polycharmus narrat secundo libro Rerum Lyciarum, ita scribens : « Postquam igitur ad mare pervenerunt, ubi in litore lucus est Apollinis, in quo est vorticosis in arena gurgēs, accedunt oraculum consulturi, duo lignea verua manu tenentes, et in eorum utroque assas carnes numero decem. Et sacerdos quidem

ιστορεῖ Πολύχαρμος ἐν δευτέρῳ Λυκιακῶν, γράφων οὕτως : « Ὅταν γὰρ διέλθῃσι πρὸς τὴν θάλασσαν, οὗ τὸ ἄλσος ἐστὶ πρὸς τῇ αἰγιαλῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ ἐστὶν ἡ δίνα ἐπὶ τῆς ἀμάθου, παραγίνονται ἔχοντες οἱ μαντευόμενοι ὀδελίσκους δύο ξυλίνους, ἔχοντας ἐφ' ἑκατέρῳ σάρκας ὀπτὰς ἀριθμῷ δέκα. Καὶ ὁ μὲν ἱερεὺς καθήται πρὸς τῷ ἄλσει σιωπῇ, ὁ δὲ μαντευόμενος ἐμβάλλει τοὺς ὀδελίσκους εἰς τὴν δίναν, καὶ ἀποθεωρεῖ τὸ γινόμενον. Μετὰ δὲ τὴν ἐμβολὴν τῶν ὀδελίσκων πληροῦται θαλάσσης ἡ δίνα, καὶ παραγίνεται ἰχθύων πλῆθος τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον, ὥστ' ἐκπλήττεσθαι τὸ δραστὸν τοῦ πράγματος, τῷ δὲ μεγέθει, ὥστε καὶ εὐλαβηθῆναι. Ὅταν δὲ ἀπαγγείλῃ τὰ εἶδη τῶν ἰχθύων ὁ προφήτης, οὕτως τὸν χρησμὸν λαμβάνει παρὰ τοῦ ἱερέως ὁ μαντευόμενος περὶ ὧν ᾗζετο. Φαίνονται δὲ ὄρφοι, γλαῦκοι, ἐνίοτε δὲ φάλαιναι ἢ κρίστεις, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνόρατοι ἰχθύς, καὶ ξένοι τῇ ὄψει. » Sequitur de eadem re locus Artemidori.

2.

Stephan. Byz. : Σοῦρα, μαντεῖον Λυκίας, περὶ οὗ Πολύχαρμός φησιν ἐν Λυκιακοῖς, ὅπου νῦν φρέαρ θαλάσσης, τόπος Σούριος καλούμενος. Τὸ ἐθνικὸν Σουρηνός.

3.

Idem : Ἰλαρις, πόλις Λυκίας, ὡς Πολύχαρμος ἐν Λυκιακοῖς. Τὸ ἐθνικὸν Ἰλαρεὺς.

4.

Idem : Φελλὸς, πόλις Παμφυλίας. Ἑκαταῖος. Ἀλέξανδρος ὁ Πολύιστωρ ἐν τῷ Περὶ Λυκίας Φελλῶν καὶ Ἀντίφελλον Λυκίας εἶναι λέγει. Ὁ πολίτης Φελλίτης καὶ Ἀντιφελλίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῇ εἰρημένῃ καὶ Πολύχαρμος.

sedet silentio ad lucum; is autem qui oraculum petit, verua in gurgitem injicit, et quid eveniat exspectat. Injectis verubus repletur gurgēs mari, adestque piscium multitudo tantalisque, ut admiratione stupefaciat adspectus et magnitudine piscium metus etiam incutiatur. Inde postquam renuntiavit vates, quænam sint piscium species, sic demum a sacerdote responsum super his quæ scire cupit, accipit is qui oraculum consultum venit. Apparent autem orphi, glauci, nonnunquam etiam balænæ aut pristēs multi; vero etiam pisces inusitata prorsus et insolita forma. »

2.

Sura, oraculum Lyciæ, de quo Polycharmus in Lyciacis exponit, ubi nunc puteus maris, locus Surius dictus. Gentile, Surenus.

3.

Ilaris, urbs Lyciæ, ut Polycharmus in Rebus Lyciis ait. Civis, Ilarensis.

4.

Phellus, urbs Pamphyliæ. Hecateus. Alexander Polyhistor in libro De Lycia, Phellum et Antiphellum Lyciæ adscribit. Civis, Phellites et Antiphellites, ut Alexander ait in libro laudato et Polycharmus.

ΠΕΡΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ.

5.

Athenæus XV, p. 675, F : Περὶ δὲ τοῦ Ναυκρατίτου στεφάνου, τίς ἐστὶ τὴν ἀνθὴν, πολλὰ ἀναζητήσας καὶ πολλῶν πυθόμενος, ὡς οὐδὲν ἐμάνθανον, ἐνέτυχον ὁφέ ποτε Πολυχάρμου Ναυκρατίτου ἐπιγραφομένῳ βιβλίῳ Περὶ Ἀφροδίτης, ἐν ᾧ ταυτὶ γέγραπται • Κατὰ δὲ τὴν τρίτην πρὸς ταῖς εἰκοσιν Ὀλυμπιάδα ὁ Ἡρόστρατος, πολίτης ἡμέτερος, ἐμπορίᾳ χρώμενος καὶ χώραν πολλὴν περιπλέων, προσσχὼν ποτε καὶ Πάφῳ τῆς Κύπρου, ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης σπιθαμιαῖον, ἀρχαῖον τῇ τέχνῃ, ὠνυσάμενος, ᾗ φέρων εἰς τὴν Ναύκρατιν. Καὶ αὐτῷ πλησίον φερομένῳ τῆς Αἰγύπτου, ἐπεὶ χειμῶν αἰφνίδιον ἐπέπεσε καὶ συνιδεῖν οὐκ ἦν ὅπου γῆς ἦσαν, κατέφυγον ἅπαντες ἐπὶ τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἀγαλμα, σώζειν αὐτοὺς αὐτῇ δέομενοι. Ἡ δὲ θεὸς (προσφιλὴς γὰρ τοῖς Ναυκρατίταις ἦν) αἰφνίδιον ἐποίησε πάντα τὰ παρὰ κείμενα αὐτῇ μυρρίνας χλωρὰς πλήρη, ὁδμῆς τε ἡδίστης ἐπλήρωσε τὴν ναῦν ἥδη ἀπειρηκόσι τοῖς ἐμπλέουσι τὴν σωτηρίαν διὰ τὴν πολλὴν ναυτίαν. Γενομένου δὲ ἐμέτου πολλοῦ καὶ ἡλίου ἐκλάμπαντος, κατιδόντες τοὺς ὄρους ἤκον εἰς τὴν Ναύκρατιν. Καὶ ὁ Ἡρόστρατος, ἐξορμήσας τῆς νεῶς μετὰ τοῦ ἀγάλματος, ἔχων καὶ τὰς αἰφνίδιον αὐτῷ ἀναφανείσας χλωρὰς μυρρίνας, ἀνέθηκεν ἐν τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἱερῷ, θύσας τε τῇ θεῷ καὶ ἀναθεὶς τῇ Ἀφροδίτῃ ἀγαλμα, καλέσας τε καὶ ἐφ' ἐστίασιν ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ τοὺς προσήκοντας καὶ τοὺς οἰκειοτάτους, ἔδωκεν ἐκάστῳ καὶ στέφανον ἐκ τῆς μυρρίνης, ὃν καὶ τότε ἐκάλεσε Ναυκρατίτην. » Ὁ μὲν οὖν Πολυχάρμος ταῦτα.

5.

DE VENERE.

De *Naucratis* vero *corona*, qualis sit quod ad genus florum spectat, postquam multa perquisivi, et percunctatus sum e multis, quum nihil didicissem, sero tandem incidi in Polycharmi *Naucratis* librum, De *Veneri* inscriptum, in quo hæc ad verbum scripta leguntur : « Olympiade vigesima tertia Herostratus, civis nostras, peregre profectus, multis terris circumnavigatis, nave ad Paphum Cypri ap-pulsa, emptam ibi imagunculam *Veneris* magnitudine *spithamæ*, vetusti operis, secum *Naucratis* reportaturus erat. In reditu quum prope *Ægyptum* navis versaretur, subito ingruente tempestate et terræ aspectum adimente, ut ubi lo-corum essent nescirent, confugerunt omnes ad *Veneris* imagunculam, salutem sibi ab illa precantes. Et dea (benevola quippe erat in *Naucratis*) subito omne circumcirca spatium viridi myrto replevit, et per totam navem suavis-simum odorem sparsit, quum salutem jam desperassent vec-tores ob multam nauseam. Sed multo secuto vomitu, quum sol eis rediret, conspectis suis finibus *Naucratis* pervene-runt. Et Herostratus e navi prosiiliens cum imagine et cum viridibus myrtis, quæ subito exstiterant, deæ omnia conse-cravit. Itaque peractis sacris, et imagine *Veneri* dedicata,

Num *Naucratis* hic idem sit cum *Lyciacōn* auctore, necne, in medio relinquendum.

POLYCRATES.

ΛΑΚΩΝΙΚΑ.

Athenæus IV, p. 139, D : Πολυχράτης ἐν τοῖς Λακωνικοῖς ἱστορεῖ, ὅτι τὴν μὲν τῶν Ὑακινθίων θυσίαν οἱ Λάκωνες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας συντελοῦσι, καὶ διὰ τὸ πένθος τὸ γεγόμενον περὶ τὸν Ὑακινθον οὔτε στεφανοῦνται ἐπὶ τοῖς δεῖπνοις οὔτε ἄρτον εἰσφέρουσιν, ἀλλὰ πέμματα καὶ τὰ τοῦτοις ἀκολουθα διδόνασιν, καὶ τὸν εἰς τὸν θεὸν παιῖνα οὐκ ἄδουσιν, οὔτ' ἄλλο τι τοιοῦτον εἰσάγουσιν οὐδὲν, καθάπερ ἐν ταῖς ἄλλαις θυσίαις ποιοῦσιν· ἀλλὰ μετ' εὐταξίας πολλῆς δειπνήσαντες ἀπέρχονται. Τῇ δὲ μέσῃ τῶν τριῶν ἡμερῶν γίνεται θεὰ ποικίλῃ καὶ πανηγυρὶς ἀξιόλογος καὶ μεγάλη. Παῖδες τε γὰρ κιθαρίζου-sin ἐν χιτῶσιν ἀνεζωσμένοι καὶ πρὸς αὐλὸν ἄδοντες πάσας ἅμα τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς ἐπιτρέχοντες ἐν ρυθμῷ μὲν ἀναπαίστῳ, μετ' ὀξέος δὲ τόνου, τὸν θεὸν ἄδουσιν· ἄλλοι δ' ἐφ' ἱππων κεκοσμημένοι τὸ θέατρον διεξέρχονται, χοροὶ τε νεανίσκων παμπληθεῖς εἰσέρχονται καὶ τῶν ἐπιχωρίων τινὰ ποιημάτων ἄδουσιν, ὀρχησθαὶ τε ἐν τοῦτοις ἀναιμειγμένοι τὴν κίνησιν ἀρχαίῃν ὑπὸ τὸν αὐλὸν καὶ τὴν ᾠδὴν ποιοῦνται. Τῶν δὲ παρθένων αἱ μὲν ἐπὶ κανάθρων, χαμαρωτῶν ξυλίνων ἀρμάτων, φέρονται πολυτελῶς κατεσκευασμένων, αἱ δ' ἐφ' ἀμιλλαῖς (ἐξ ἀμιλλῆς ἐφ' ? Preller. ad Pole-

convocatisque ad epulum in ipso temp'o propinquis et fami-liaribus, coronam cuique ex myrto dedit, eamque coronam *Naucratis* tunc appellavit. » Hæc igitur tradit Poly-charmus.

LACONICA.

Polycrates in *Laconicis* narrat, *Hyacinthiorum* sacrum *Lacedæmonios* per tres continuos dies celebrare; et ob luctum quo interemptum *Hyacinthum* desunt, nec coronari in cœnis nec panem apponere, sed (nec?) placetas et quæ sunt ejus generis dare, neque pæanem in deum canere solent, neque simile quidquam introducunt, sicuti in aliis solent sacrificiis, sed magna cum modestia cœnantes disce-dunt. Medio autem trium dierum varium spectaculum cele-bratur, et solemnitas est egregia atque magna. Pueri si-quidem citharam in sagulis succincti pulsant, ad tibiamque canentes et plectro omnes simul chordas percurrentes, rhythmo anapesto acutoque vocis sono deum canunt : alii vero equis insidentes ornat per theatrum transvehunt : et frequentes juvenum ingrediuntur chori, patria quædam carmina canentes; et saltatores his immixti priscos motus ad tibiam et ad canentium vocem peragunt. Virginum au-tem aliæ canathris, fornicatis ligneis carpentis, veluntur magnifice instructis; aliæ, veluti certamina circensia agen-

mon. p. 135) ἀρμάτων ἐξευγμένων πομπεύουσιν, ἅπαντα δ' ἐν κινήσει καὶ χαρᾷ τῆς θεωρίας ἡ πόλις καθεστήκεν. Ἱερεῖά τε καμπληθῆ θύουσιν τὴν ἡμέραν αὐτὴν καὶ δειπνίζουσιν οἱ πολῖται πάντας τοὺς γνωρίμους καὶ τοὺς δούλους τοὺς ἰδίους· οὐδεὶς δ' ἀπολείπει τὴν θυσίαν, ἀλλὰ κενοῦσθαι συμβαίνει τὴν πόλιν πρὸς τὴν θέαν.

Hæc Athenæus ex Didymo contra Polemonem disputante. De re cf. Müller. *Dor.* II, p. 282.

Distinguendus, puto, a nostro Polycrates de quo Josephus C. Apion. I, 24 : Καὶ γὰρ ἐθνῶν τινες καὶ τῶν ἐνδοξοτάτων πόλεων ῥυπαίνειν τὴν εὐγένειαν καὶ τὰς πολιτείας ἐπεχείρησαν λοιδορεῖν, Θεόπομπος μὲν τὴν Ἀθηναίων, τὴν δὲ Λακεδαιμονίων Πολυκράτης, ὁ δὲ τὸν Τριπολιτικὸν γράψας... καὶ τὴν Θηβαίων πόλιν διέβαλε. Hic procul dubio est Polycrates Atheniensis rhetor, Isocratis æqualis et adversarius, de quo adi Westermannum in *Gesch. d. gr. Bereds.* 50, 22. 68, 25.

POLYGNOSTUS sive POLYGNOTUS, operis De Cyzico auctor, laudatur apud Schol. Apoll. Rhod. I, 995. Vide Deiochi fr. 5, t. II, p. 18.

POLYZELUS RHODIUS.

De Polyzelo Rhodio antiquæ comædiæ poeta v. Meinek. *Hist. crit. Com.* p. 262. Distinguendus ab eo est Rhodiæcorum scriptor. De Polyzelo Messenio diximus tom. II, p. 12. Polyzelum nescio quem ἐν τῷ Περὶ εἰμαρμένης laudat Alexander Aphrodis. in Aristot. *De an.* p. 162 b. Fortasse intelligendus Polyzelus Cyrenæus ὁ ἀγέλαστος, de quo Ptolem. *Hephæst. lib.* III, p. 187 ed. West.

ΠΕΡΙ ΡΟΔΟΥ.

1.

Hygin. Poet. Astron. II, 14 : *Ophiuchus. Polyzelus autem Rhodius hunc Phorbanta nomine demon-*

tes, junctis curribus pompam ducunt, universaque civitas in motu spectandique gaudio detinetur. Permulta sunt hoc die sacrificia, atque amicis omnibus suisque servis convivium exhibent. Neque quisquam est qui sacrificiis non intersit, ita ut tota civitas vacua fiat, universis ad spectaculum effusis.

DE RHODO.

3.

Hoc in negotio traditum est accidisse Soloni rem longe omnium adversissimam. Quum enim statuisset æs alienum remittere sermonemque ei proposito aptum commodumque

strat, qui Rhodiis auxilio maximo fuisse demonstratur. Nam quum eorum insulam serpentum multitudo occupatam cives Ophiusam appellasset, et in ea multitudo ferarum draco fuisset ingenti magnitudine, qui plurimos eorum interfecisset, et patria denique deserta carere coegisset, dicitur Phorbas, Triopæ filius ex Hiscilla Myrmidonis filia natus, eo tempestate delatus, omnes feras et eum draconem interfecisse, qui quum maxime Apollini dilectus esset, locatus inter sidera dicitur, ut interficiens draconem laudis et memoriæ causa videretur. Itaque Rhodii quotiescunque a litore longius producant classes, prius sacrificant Phorbantis adventui, talis ut illis eventus inopinatus virtutis accadat, qualis inscium Phorbanta futuræ laudis ad sidera gloriæ pertulit casus.

Hiscilla] alii libri *Hiocla*, *Hyocla*, *Hiscela*, *Hischela*. *Ischylla* probabiliter scribendum esse censet Schneidewinus ad Heraclid. 104, laudato nomine Ἰσχυλλος, quod occurrit in *Inscript.* (Keil. *Anall.* p. 170). Ap. *Diodor.* V, 58 Phorbas Lapithæ et Orsinomes f., jussu Apollinis a Rhodiis ex Thesalia arcessitur. Cf. Müller. *Min.* p. 195. Plura dabit Heffter. in libro De Rhodo.

2.

Athenæus VIII, p. 360 sq. : De Phalantho et Iphiclo narratio, quam v. in fragmentis. Ergiæ Rhodii.

3.

Plutarch. Solon. c. 15, 9 : Πρᾶγμα δ' αὐτῷ συμπεσεῖν λέγεται πάντων ἀνιερότατον ἀπὸ τῆς σεισασθείας. Ὡς γὰρ ὥρμησεν ἀνίεναί τὰ χρέα καὶ λόγους ἀρμόττοντας ἐζήτει καὶ πρέπουσαν ἀρχήν, ἐκοινώσατο τῶν φίλων οἷς μάλιστα πιστεύων καὶ χρώμενος ἐτύγχανε, τοῖς περὶ Κόνωνα καὶ Κλεινίαν καὶ Ἰππόνικον· οἳ γῆν μὲν οὐ μέλλει κινεῖν, χρῶν δὲ ποιεῖν ἀποκοπὰς ἐγνωνεν. Οἱ δὲ προλαβόντες εὐθὺς καὶ φθάσαντες ἐδανείσαντο συγγνὸν ἀργύριον παρὰ τῶν πλουσίων καὶ μεγάλας συνεινήσαντο χώρας· εἴτα τοῦ δόγματος ἐξενεχθέντος τὰ μὲν κτήματα καρπούμενοι, τὰ δὲ χρήματα τοῖς δανείσασιν οὐκ ἀποδιδόντες, εἰς αἰτίαν τὸν Σόλωνα μεγάλην καὶ διαβολὴν, ὥσπερ οὐ συναδικούμενον, ἀλλὰ συναδικοῦντα κατέστησαν. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν εὐθὺς ἐλύθη τὸ

initium circumspiceret, amicis suis, quibus et maxime fidebat et summopere utebatur, Cononi, Cliniae et Hipponico indicavit, agros se intactos relicturum, novas autem tabulas facturum. Huic rei antevertentes illi magna pecuniæ vi a divitibus mutuo sumpta, multos agros coemerunt : post decreto publicato, quum ipsi fructus ex agris perciperent, creditoribus autem debitum non redderent, magnis criminibus calumniisque Solonem objecerunt, tanquam non ferendæ, sed faciendæ injuriæ participes ipse fuisset. Hanc tamen infamiam ipse statim diluit, quinque talentis (tot enim ei debebantur) secundum legem a se primo omnium

ἐγκλημα τοῖς πέντε ταλάντοις· τσαῦτα γὰρ εὐρέθη δα-
νεῖζων καὶ ταῦτα πρῶτος ἀφῆκε κατὰ τὸν νόμον. Ἔνιοι
δὲ πεντεκαίδεκα λέγουσιν, ὧν καὶ Πολύζηλος ὁ Ῥοδῖός
ἐστὶ. Τοὺς μέντοι φίλους αὐτοῦ χρεωκοπίδας καλοῦντες
διετέλεσαν.

Num de Solone in Rhodi historia Polyzelus
egit? Incerta res est; quanquam excurrendi occa-
sionem præbuisse putaveris Solorum urbs, Ἀγαιῶν
καὶ Ῥοδίων κτίσμα τῶν ἐκ Λίνδου (Strabo XIV,
p. 671), quam a Solone nomen habere ferunt.
Stephan. Byz.: Σόλοι, Κιλικίας πόλις, .. κέκληται ἀπὸ
Σόλωνος, ὡς Εὐφορίων ἐν Ἀλεξάνδρῳ (p. 56 ed.
Meinek.). Lindium hunc Solonem esse dicit auctor
Vit. Arati (p. 57 ed. Westerm.). Contra Athenien-
sem intellexisse videtur Eustath. ad Dion. Per. 875:
Λέγονται δὲ Σόλοι κατὰ τινὰς ἀπὸ Σόλωνος, οἱ δὲ
Ἀγαιῶν καὶ Ῥοδίων κτίσμα τὴν πόλιν φασί. Sed hæc
procul dubio ipsi debentur Eustathio qui sua ex
Stephano et Strabone (cujus ipsa verba retinuit)
congerens distinxit quæ distinguenda non erant.
Nihilominus quum Cypri urbs Soli in Solonis Athe-
niensis honorem sic nominata esse a Plutarcho
dicatur (Solon. c. 26), nescio an idem ad Solos
Ciliciæ Polyzelus transtulerit. Cf. Anonymus Περὶ
ἀπίστων p. 326 ed. Westerm.: Κροῖσος μετὰ τὴν
τοῦ Σόλωνος ἐρώτησιν ἐν Κιλικίᾳ γεγωνὺς Σόλους πόλιν
ᾔκισεν, ἐν ᾗ καὶ τινὰς τῶν Ἀθηναίων κατώκισεν, οἱ
γρόνῳ βαρβαρωθέντες ἐλέγοντο σολοικίζειν.

4.

Hesiod. Op. et D. 9 :

Κλῶθι ἰδῶν ἄνω τε, δίκη δ' ἴδωνε θέμιστας,
Τύνη, ἐγὼ δὲ κε, Πέρσι, ἐτήτυμα μυθησαίμην.

Ad hæc schol. cod. Dorvillii : Τύνη, ὅτι πρὸς τὸν
Δία· Πολύζηλος δὲ ἐν τοῖς Ῥοδιακοῖς Τύνην ἄρχοντα
Χαλκιδέα φησίν, ἀφ' οὗ κρίνεσθαι τὸν Ἡσίοδον μετὰ
τοῦ ἀδελφοῦ.

Quid ansam dederit ineptæ isti interpretationi
querendum est in iis, quæ de vita Hesiodi circum-
ferebantur hodie ignorata. Ceterum Τύνης (nisi
potius Τύννης, quod proxime accedit ad Τύμνης,
nomen patris Histiaei ap. Herodot. V, 37. VII, 98)
idem est, ni fallor, qui Boeotica vocis forma Τυν-
νώνας dicitur Plutarcho in Solon. c. 14, ubi Solo-
nem reprehensum ab amicis esse ait, quod διὰ τοῦ-
νομα δυσωπείται τὴν μοναρχίαν, ὥσπερ οὐκ ἀρετῇ τοῦ
λαβόντος εὐθὺς ἂν βασιλείαν γενομένην, καὶ γεγενημέ-
νην πρότερον μὲν Εὐβοεῦσι Τυννώναν, νῦν δὲ Μιτυλη-
ναίοις Πιτταχὸν ἡρημένους τύραννον.

condonatis. Quidam, in quibus est Polyzelus Rhodius,
quindecim talenta in nominibus habuisse Solonem scribunt;
amici vero ejus semper χρεωκοπίδα; hoc est novarum ta-
bularum auctores, cognominati sunt.

In eadem de Solone narratione Polyzelum
Tynnae Eubæi mentionem injecisse suspicor.

POSIDIPPUS.

ΠΕΡΙ ΚΝΙΔΟΥ.

Clemens Alex. Protr. p. 17, 31 Sylb. : Ἀφρο-
δίτη δὲ ἄλλη ἐν Κνίδῳ λίθος ἦν καὶ καλὴ ἦν· ἕτερος
ἡράσθη ταύτης καὶ μίγνυται τῷ λίθῳ. Ποσίδιππος ἱστο-
ρεῖ.. ἐν τῷ Περὶ Κνίδου.

Arnobius VI, p. 206 : *Consimili ratione Posi-
dippus in eo libro quem scriptum Super Cnido in-
dicat super rebus ejus, adolescentem haud ignobilem
memorat, sed vocabulum ejus obscurat, correptum
amoribus Veneris propter quam Cnidos in memoria
est, amatorias et ipsum miscuisse lascivias, cum
ejusdem numinis signo genialibus fustum toris, et
voluptatum consequentium finibus.*

Clemens ib. p. 16, 14 : Ὁ Πραξιτέλης δὲ, ὡς Πο-
σίδιππος ἐν τῷ Περὶ Κνίδου διασαφεῖ, τὸ τῆς Ἀφροδι-
τῆς ἄγαλμα τῆς Κνιδίας κατασκευάζων, τῷ Κρατίνῃ
τῆς ἐρωμένης εἶδει παραπλήσιον πεποιήκεν αὐτὴν,
ὥς ἔχοιεν οἱ δειλαιοὶ τὴν Πραξιτέλους ἐρωμένην προσ-
κυβεῖν.

Arnobius VI, p. 198 : *Quis Praxitelem nescit,
Posidippi si relegat, ad formam Cratinæ meretrici-
cis, quam infelix perditæ diligebat, os Veneris
Cnidiae solertiarum coegisse certamine?*

Ceterum vereor ne hæc quæ de Cnidiorum artis
operibus traduntur, non ex prosæ orationis opere
historico fluxerint, sed ex poemate. Veri enim
admodum simile est Posidippo nostrum non di-
versum esse a Posidippo poeta epico et epigram-
matico, cujus sæpe mentionem injecit Athenæus.
Atque de artis operibus eum versibus egisse patet
ex Tzetz. Hist. VII, v. 665 sqq., ubi quæ de suo
narrat Tzetzes (coll. VIII, 633), inepta plane
sunt. Cf. etiam epigramma Εἰς τὴν ἐν τῷ Ζεφυρίῳ
τιμωμένην Ἀφροδίτην, ap. Athenæum VII, p. 318, D.
Ex epigrammate fluxerunt etiam quæ de Aglaide
tubicine ejusque voracitate narrat Ælian. V. H. I,
26, uti colligis ex iis quæ similia de Theagene
athleta ex eodem laudat Athenæus X, p. 412, D.
Ceterum præter Athenæum (ubi v. Schweigh. in
Ind.) v. Stephan. Byz. v. Ζέλεια et Βῆρις.

4.

Polyzelus Tynen archontem Chalcidensem fuisse ait, a quo
lis quæ Hesiodo cum fratre erat, judicata sit.

POSSIS MAGNESIUS.

ΜΑΓΝΗΤΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus XII, p. 533, D : Πόσις δ' ἐν τρίτῳ Μαγνητικῶν τὸν Θεμιστοκλέα φησὶν, ἐν Μαγνησίᾳ τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν ἀναλαβόντα, θῦσαι Ἀθηνᾶ, καὶ τὴν ἑορτὴν Παναθήναια ὀνομάσαι, καὶ Διονύσω Χοροπότην θυσιάσαντα καὶ τὴν Χοῶν ἑορτὴν αὐτόθι καταδείξαι. Cf. Idomenei fr. ex h. l. Ante Schweigh. editt. Πόσις, quod etiam sequente loco contra codd. auctoritatem restituit voluit Casaubonus; nam ὑποκοριστικὸν nomen esse pro *Posidonius*, sicuti *Amphis* pro *Amphiarus*.

AMAZONIS.

E LIBRO TERTIO.

Idem VII, p. 296, D : Πόσις δ' ὁ Μάγνης ἐν τρίτῳ Ἀμαζονίδος τῆς Ἀργοῦς φησι δημιουργὸν γενέσθαι τὸν Γλαῦκον, καὶ κυβερνῶντα αὐτὴν, ὅτε Ἰάσων μετὰ τῶν Τυρρηνῶν ἐμάχετο, μόνον ἄνθρωπον γενέσθαι ἐν τῇ ναυμαχίᾳ· κατὰ δὲ Διὸς βούλησιν ἐν τῷ τῆς θαλάττης βυθῷ φανῆναι, καὶ οὕτως γενέσθαι θαλάττιον δαίμονα, ὑπὸ μόνου τε Ἰάσονος θεωρηθῆναι.

Prosa oratione Amazonidem scriptam fuisse censet Welckerus De Cycl. p. 320; poeticam fuisse putavit Schweighæuser.; atque tali melius convenit titulus; quanquam nihil hoc decernitur, quum de ætate scriptoris non constet, atque nota res sit senioris ævi auctores prosariis libris sæpe poeticos præfixisse titulos. — De re cf. Müller. *Min.* p. 285 et 264.

PRAXION.

ΜΕΓΑΡΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

Harpocratio v. Σκίρον : Καὶ Ἀθηνᾶν δὲ Σκισράδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι, ἣν Φιλόχορος μὲν ἐν δευτέρᾳ Ἀτθί-

δος (fr. 42) ἀπὸ Σκίρου τινὸς Ἐλευσινίου μάντεως κεκλησθαι, Πραξίων δὲ ἐν β' Μεγαρικῶν ἀπὸ Σκίρωνος [τοῦ συνοικισαντος Σαλαμίνα].

Eadem Suidas et Photius, unde in schol. Ald. Aristoph. Eccl. 18 transtulit Musurus, additis verbis τοῦ συν. Σαλαμίνα. Ac sane supplendum esse tale aliquid in aprico est. V. Strabo IX, p. 393; Pausan. I, 39, 5; Plutarch. Thes. c. 10; Steph. Byz. v. Σκίρος. — Πραξίων] cod. G. Παραξίων. Idem videtur Πραξίλας ap. Eudoc. p. 251 (monente Westermanno ad Voss. p. 491): Κάρνεα ἑορτὴ Δωρικὴ τελευμένη Καρνείῳ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ Κάρνου μάντεως κτλ. (v. Theopomp. fr. 171). Ὁ δὲ Πραξίλας ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὠνομάσθαι τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῇ Ἀπόλλωνι· Ἀλκμᾶν δὲ ἀπὸ Καρνείου τινὸς Τρωικοῦ· Δημήτριος δὲ ἀπὸ τοῦ κρᾶναι, ὃ ἐστὶ τελέσαι.

Praxitelem quendam, Megarensē, ut videtur, periegetam introducit Plutarchus in Qu. Conv. V, 3, 1, ubi quaeritur cur pinus Neptuno et Baccho sacra sit: Πραξιτέλης μὲν οὖν ὁ περιγηγῆς τὸ μυθώδες ἐπῆρεν, ὡς λεγόμενον εὐρεθῆναι τὸ σῶμα τοῦ Μελικέρτου πίτῃ προσβεβρασμένον ὑπὸ τῆς θαλάττης· καὶ γὰρ οὐ πρόσω Μεγάρων εἶναι τόπον, ὃς Καλῆς δρόμος ἐπονομάζεται, δι' οὗ φάναι Μεγαρεῖς τὴν Ἰνὸν τὸ παιδίον ἔχουσιν δραμεῖν ἐπὶ τὴν θάλασσαν.

PROCLES CARTHAGINIENSIS.

Procles, Carthaginensis, Eucratis filius, quem ex uno Pausania novimus, periegetis, nisi fallor, annumerandus est. Ætas incerta, neque tamen secundum ante Christum natum sæculum superaverit, uti ex iis quæ *Romæ* se vidisse Procles testatur, colligas. Alius Procles est Xenocratis discipulus, de quo v. tom. II, p. 342 in not. ad fragm. Menecratis Elaitæ.

1.

Pausanias II, 21, 6: Τοῦ δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ Ἀργείων οἰκοδομήματος οὐ μακρὰν γῶμα γῆς ἐστὶν· ἐν δὲ

DE REBUS MAGNETUM.

1.

Possis tertio librum Rerum Magneticarum ait Themistoclem Magnesiae, suscepta coronifera dignitate, Minervæ sacra fecisse, illumque festum diem Panathenæa vocasse; itemque Baccho Chooropæ sacra facientem, Chorum (*Conjorum*) festum ibidem instituisse.

AMAZONIS.

2.

Possis Magnes, tertio libro Amazonidis, navis Argæus architectum fuisse Glaucum tradit, eamque gubernantem,

quum Iason pugnaret cum Tyrrenis, unum absque vulnere e pugna navali discessisse: ex Jovis autem voluntate in fundo maris apparuisse, atque ita marinum deum exstis-
tisse, et ab uno Iasone fuisse conspectum.

MEGARICA.

Sciradem quoque Minervam colunt Athenienses, quam Philochorus secundo Attidis a Sciro quodam Eleusinio vate, Praxion vero a Scirone, qui Salaminem civibus frequentavit, vocatam dicit.

1.

Non longe ab eo opere, quod in foro Argivorum est, lu-

αὐτῷ κεῖσθαι τὴν Μεδούσης λέγουσι τῆς Ὀργόνης κεφαλῇ. Ἀπόντος δὲ τοῦ μύθου, τάδε ἄλλα ἐς αὐτὴν ἐστὶν εἰρημένα· Φόρβου μὲν θυγατέρα εἶναι, τελευτήσαντος δὲ οἱ τοῦ πατρὸς, βασιλεύειν τῶν περὶ τὴν λίμνην τὴν Τριτωνίδα οἰκούντων, καὶ ἐπὶ θήραν τε ἐξίεναι καὶ ἐς τὰς μάχας ἡγεῖσθαι τοῖς Αἰθύσι, καὶ δὴ καὶ τότε ἀντικαθημένην στρατῷ πρὸς τὴν Περσείως δύναμιν (ἔπεσθαι γὰρ καὶ τῷ Περσεῖ λογάδας ἐκ Πελοποννήσου) δολοφονηθῆναι νύκτωρ, καὶ τὸν Περσέα τὸ κάλλος εἶναι καὶ ἐπὶ νεκρῷ θαυμάζοντα, οὕτω τὴν κεφαλὴν ἀποτεμόντα αὐτῆς, ἄγειν τοῖς Ἑλλήσιν ἐς ἐπίδειξιν. Καρχηδονίῳ δὲ ἀνδρὶ Προκλῆϊ τῷ Εὐκράτους ἕτερος λόγος οὕτως ἐφαίνετο εἶναι τοῦ προτέρου πιθανώτερος. Λιθύης ἡ ἔρημος καὶ ἄλλα παρέγεται θηρία ἀκούσασιν οὐ πιστά, καὶ ἄνδρες ἐνταῦθα ἄγριοι, καὶ ἄγρια γίνονται γυναῖκες· ἔλεγέ τινες δὲ Προκλῆς ἀπ' αὐτῶν ἄνδρα ἰδεῖν κομισθέντα ἐς Ῥώμην. Εἶκλεν οὖν, πλανηθεὶσαν γυναῖκα ἐκ τούτων καὶ ἀφικομένην ἐπὶ τὴν λίμνην τὴν Τριτωνίδα λυμάνεσθαι τοὺς προσοίκους, ἐς δὲ Περσεὺς ἀπέκτεινεν αὐτήν· Ἀθηναῖον δὲ οἱ συνεπιλαβέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου, ὅτι οἱ περὶ τὴν λίμνην τὴν Τριτωνίδα ἀνθρωποι ταύτης εἰσὶν ἱεροί.

2.

Idem IV, 35, 3 : Προκλῆς δὲ δὲ Καρχηδόνιος, τυχῆς μὲν χρηστῆς εἵνεκα, καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων, ἔνεμεν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου πλέον· τάξαι δὲ δπλίτας τε καὶ ἵππικόν καὶ στρατηγῆματα ἐπὶ ἄνδρας πολεμίους εὐρεῖν, Πύρρον ἔρασκεν ἀμείνονα γενέσθαι.

Hæc Pausanias inseruit narrationi de Mothonæis magna calamitate affectis ab Illyriis, qui, everso regum Epirotarum regno, prædabundi in Messeniam appulerunt. Eadem occasione Proclum de Pyrrho monuisse veri simillimum est.

mulus terræ consurgit, in quo conditum ferunt Medusæ Gorgonis caput : de qua præter fabulam hæc quoque alia memoriæ prodita sunt. Probi eam filiam fuisse : patre mortuo, acceptum ab illo regnum eorum populorum, qui Tritonidem paludem accolunt, tenuisse. Solitam in venationes et pugnas exire cum Libyis, quibus imperabat, manu. Quare quum Persei copii, quas ille lectissimas ex Peloponneso adduxerat, acie occurrisset, noctu per insidias oppressam. Mortuæ pulchritudinem admiratum Perseum, præcisum caput, ut spectaculo esset, in Græciam reportasse. At Procli Carthaginiensi, Eucratii filio, veri fere similior illa priore historia hæc videbatur. In Africæ desertis bestias gigni multas mirabili specie et incredibili, ferosque ibi viros et feminas esse : ac virum se Romam illinc deportatum vidisse testatur. Coniciebat itaque ex illis feminis unam fuisse Medusam : quæ quum a suis gregibus aberrans venisset ad Tritonidem paludem, ejus accolæ male mulctarit, usque dum a Perseo esset occisa. Adjutricem vero Perseo Minervam fuisse idcirco esse proditam, quod, qui Tritonidem lacum accolunt homines, Minervæ sacri sunt.

2.

Pyrrhum Procles Carthaginiensis fortuna et rerum gestarum Alexandro Philippi filio inferiorem fuisse testatur :

PROTAGORIDES CYZICENUS.

Protagorides fortasse vixit temporibus Antiochi Grypi (qui primum solus, deinde cum Antiocho Cyziceno regnavit inde ab an. 125 a. C.). Is enim quum præ ceteris immani luxu ludos Daphnicos celebraverit (v. Posidon. fr. 31), facile auctor existere alicui potuit ut ludorum istorum magnificentiam voluminibus consignaret.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΔΑΦΝΗ ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Athenæus IV, p. 150, C : Τίνα δ' ἦν τὰ Αἰγύπτια δεῖπνα Πρωταγορίδης ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ Δαφνικῶν ἀγώνων διδάσκει ἡμᾶς λέγων οὕτως· « Τρίτῃ δ' ἐστὶν ἰδέα δεῖπνων Αἰγυπτιακῇ, τραπεζῶν μὲν οὐ παρατιθεμένων, πινάκων δὲ περιφερομένων. »

E LIBRO SECUNDO.

2.

Idem IV, p. 176, A : Πρωταγορίδης δ' ὁ Κυζικηνὸς ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνῃ πανηγυρέων φησι· « Παντὸς δ' ὄργάνου καταμίτου ἤπται, κροτάλων, ὑποφανοῦ (?) πανδούρου, τῷ τε ἡδεῖ μοναύλῳ τὰς ἡδίστας ἄρμονίας ἀναμινυρίζει. »

3.

Idem IV, p. 183, F : Τοῦ δὲ καλουμένου πανδούρου Εὐφωρίων μὲν, ὡς προεῖρηται, καὶ Πρωταγορίδης ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνῃ πανηγυρέων.

in disponendis vero in acie peditum equitumque copiis, et item capiendi consilii, quo hostis caperetur, arte illo multo meliorem.

DE LUDIS DAPHNICIS.

E LIBRO PRIMO.

1.

Quales fuerint cœnæ Ægyptiæ docet nos Protagorides primo libro De ludis Daphnicis, ubi sic ait : « Tertium est genus cœnarum, Ægyptiarum : in quo cibi non imponuntur mensæ, sed circumferuntur patinæ. »

E LIBRO SECUNDO.

2.

Protagorides Cyzicenus libro secundo De ludis ad Daphnen (suburbanum Antiochiæ Syriacæ) celebratis ait : « Omni vero instrumento fidibus intenso canit, crotalis, humilem sonum edente panduro; dulcique monaulo suavissimas harmonias cantillat. »

3.

Panduræ instrumenti Euphorio, ut dixi, et Protagorides secundo De ludis Daphnicis meminerunt.

ΚΩΜΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

E LIBRO SECUNDO.

4.

Athenæus III, p. 124, D: Πρωταγορίδης δ' ἐν δευτέρῳ τῶν Κωμικῶν ἱστοριῶν, τὸν Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως κατὰ τὸν ποταμὸν διηγούμενος πλοῦν, λέγει τι καὶ περὶ ἐπιτεχνήσεως ψυχρῶν ὑδάτων, ἐν τούτοις: « Τὴν γὰρ ἡμέραν ἀνηλιζόντες αὐτὸ, τῆς νυκτὸς ἀπθούντες τὸ παχύτατον, τὸ λοιπὸν ἐξαιθριάζουσιν ἐν ὑδρίαις κεραμέις ἐπὶ τῶν μετεωροτάτων μερῶν τῆς οἰκήσεως, δι' ὅλης τε τῆς νυκτὸς δύο παῖδες ὕδατι τὰ τεύχη καταρραίνουσιν. Ὅρθρου δὲ καθαιροῦντες, καὶ τὴν ὑποστάθμην πάλιν ὑποσπώντες, λεπτὸν τε ποιοῦντες αὐτὸ καὶ πρὸς ὑγίειαν οἶον ἄριστον, ἐν ἀχύροις τιθέασιν τὰς ὑδρίας, εἰθ' οὕτως κρῶνται, χιόνος οὐδ' ἡντινοῦν χρεῖαν ἔχοντες. » Quemnam Antiochum auctor intellexerit, quaeritur.

Πρωταγορίδου Ἀκροάσεις ἐρωτικὰς inter similibus argumenti libros recenset Athenæus p. 162, C.

PROTARCHUS TRALLIANUS.

Macrobius Sat. I, 7: *Regionem istam, quæ nunc vocatur Italia, regno Janus obtinuit, qui ut Hyginus, Protarchum Trallianum secutus, tradit, cum Camese æque indigena terram hanc ita participata potentia possidebat, ut regio Camesene, oppidum Janiculum vocitaretur.*

Stephan. Byz.: Ὑπερβόρειοι, ἔθνος. Πρώταρχος δὲ τὰς Ἀλπεῖς Ῥίπαια ὄρη οὕτω προσηγορεύσθαι, καὶ τοὺς ὑπὲρ τὰ Ἀλπεῖα ὄρη κατοικοῦντας πάντας Ὑπερβόρειους ὀνομάζεσθαι. Cf. Müller, *Dor.* I, p. 277.

Alios Protarchos v. ap. Strabon. XIV, 658; Celsus V, 18. 28. VIII, 20; Philopon. in Aristot. Phys. p. 3; Simplic. ad eund. p. 78; Themist. ad

4.

Protagorides, secundo libro Comicarum Historiarum, Antiochi regis in flumine navigationem enarrans, nonnihil etiam de artificiosa aquæ refrigeratione tradit, his verbis: « Interdiu aquam insolantes, et sub noctem quod crassissimum est colo secernentes, reliquum urnis fictilibus exceptum in excelsissima ædium parte aeri exponunt, et duo pueri tota nocte aqua irrigant vasa. Diluculo tollunt, et sedimento denuo detracto ita tenuem reddunt aquam, ut ad bibendum sit saluberrima: quo facto, in paleis recondunt urnas; et sic deinde ea aqua utuntur, ut nive prorsus non indigeant. »

Protarchus Alpes fuisse Rhipæos montes nominatos, et trans Alpes qui habitent, eos omnes vocari Hyperboreos.

Arist. p. 27; Euseb. P. E. p. 629, 770, 771, etc. De Protarcho geographo, qui γεωμετρῖαν τῆς οἰκουμένης libris sex composuit, suo dicemus loco.

PTOLEMÆUS MENDESIIUS.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ. ΧΡΟΝΙΚΑ.

1.

Tatianus Or. ad Gr. c. 59: Αἰγυπτίων δ' εἰσὶν ἀκριβεῖς χρόνων ἀναγραφαί. Καὶ τῶν κατ' αὐτοὺς γραμμάτων ἑρμηνεύς Πτολεμαῖος, οὐχ ὁ βασιλεὺς, ἱερεὺς δὲ Μένδητος (sic), οὗτος τὰς τῶν βασιλέων πράξεις ἐκτιθέμενος, κατὰ Ἀμωσιν Αἰγύπτου βασιλέα γεγονέναι Ἰουδαίοις φησὶ τὴν ἐξ Αἰγύπτου πορείαν εἰς ἅπερ ἤθελον χωρίᾳ, Μωσέως ἡγουμένου. Λέγει δὲ οὗτος: « Ὁ δὲ Ἀμωσις ἐγένετο κατὰ τὸν Ἰναχὸν τὸν βασιλέα. » Μετὰ δὲ τοῦτον Ἀπίων... φησὶν ὅτι κατέσκαψε τὴν Αὐαριν Ἀμωσις, κατὰ τὸν Ἀργεῖον γεγόμενος Ἰναχὸν, ὡς ἐν τοῖς Χρόνοις ἀνέγραψεν ὁ Μενδήσιος Πτολεμαῖος. Eadem afferunt ex Tatiano Clemens Alex. Strom. I, 21, p. 138, 23 Sylb. et Euseb. P. E. p. 493, D. 497, A. Adde Euseb. Chron. p. 490; Syncell. p. 65, A; Cyrill. C. Jul. I, 15; Justin. Mart. Coh. ad Gent. p. 9 Par. Ceterum Clemens l. l. addit hæc: « Ὁ δὲ Πτολεμαῖος οὗτος ἱερεὺς μὲν ἦν, τὰς δὲ τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων πράξεις ἐν τρισὶν δαίαις ἐκθέμενος βίβλοις. De quibus quum ap. Tatianum nihil legatur, fortasse cum Ptolemæo confunditur Manetho, quem nonnullos Mendesius dixisse supra vidimus. Mentionem Ptolemæi tanquam Ægyptiorum scriptoris injicit etiam Tertullianus Apolog. c. 19.

2.

Schol. ad Odyss. IV, 228: Φάρμακα.. τὰ οἱ (Ἑλένη) Πολύδαμνα πόρεν, Θῶνος παράκοιτις Αἰγυπτίῃ] Ἐκεῖνην Θῶμιν Πτολεμαῖος ἐν τῷ πρώτῳ (?) Χρόνῳ (Χρονικῶν Barnes.) φησὶ.

DE REBUS ÆGYPTIORUM.

1.

Ægyptiorum accurati sunt temporum recensensus. Scriptorumque, quæ apud eos sunt, interpretes Ptolemæus, non rex ille, sed sacerdos Mendesius, res gestas regum exponens, sub Amosis regno Judæis concessum esse, ut Ægypto relicta, quo vellent abirent, ducente Mose. Dicit vero: « Amasis hic regnavit Inachi temporibus. » Post Ptolemæum denique Apio dicit Amasin, Inachi Argivi æqualem, evertis Auarin, testemque ejus rei apponit Mendesium Ptolemæum.

2.

Polydamnæ maritum, quem Homerus Thonem dicit, Ptolemæus in primo Chronicorum Thumin appellat.

αὐτῷ κεῖσθαι τὴν Μεδούσης λέγουσι τῆς Γοργόνης κεφαλῇ. Ἀπόντος δὲ τοῦ μύθου, τάδε ἄλλα ἐς αὐτὴν ἐστὶν εἰρημένα· Φόρβου μὲν θυγατέρα εἶναι, τελευτήσαντος δὲ οἱ τοῦ πατρὸς, βασιλεύειν τῶν περὶ τὴν λίμνην τὴν Τριτωνίδα οἰκούντων, καὶ ἐπὶ θήραν τε ἐξίεναι καὶ ἐς τὰς μάχας ἡγεῖσθαι τοῖς Λίβυσι, καὶ δὴ καὶ τότε ἀντικαθημένην στρατῷ πρὸς τὴν Περσέως δύναμιν (ἐπεσθαι γὰρ καὶ τῷ Περσεὶ λογάδας ἐκ Πελοποννήσου) δολοφονηθῆναι νύκτωρ, καὶ τὸν Περσέα τὸ κάλλος εἶτι καὶ ἐπὶ νεκρῷ θαυμάζοντα, οὕτω τὴν κεφαλὴν ἀποτεμόντα αὐτῆς, ἄγειν τοῖς Ἑλλήσιν ἐς ἐπίδειξιν. Καρχηδονίῳ δὲ ἀνδρὶ Προκλείῳ τῷ Εὐκράτους ἕτερος λόγος ὅδε ἐφαίνετο εἶναι τοῦ προτέρου πιθανώτερος. Λιβύης ἡ ἔρμος καὶ ἄλλα παρέγεται θηρία ἀκούσασιν οὐ πιστὰ, καὶ ἄνδρες ἐνταῦθα ἄγριοι, καὶ ἄγριαί γίγονται γυναῖκες· ἔλεγέ τε δὲ Προκλῆς ἀπ' αὐτῶν ἄνδρα ἰδεῖν κομισθέντα ἐς Ῥώμην. Εἰκάζειν οὖν, πλανηθεῖσαν γυναῖκα ἐκ τούτων καὶ ἀφικομένην ἐπὶ τὴν λίμνην τὴν Τριτωνίδα λυμαίνεσθαι τοὺς προσοίκους, ἐς δὲ Περσεὺς ἀπέκτεινεν αὐτὴν· Ἀθηναῖον δὲ οἱ συνεπιλαβέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου, ὅτι οἱ περὶ τὴν λίμνην τὴν Τριτωνίδα ἄνθρωποι ταύτης εἰσὶν ἱεροί.

2.

Idem IV, 35, 3 : Προκλῆς δὲ δὲ Καρχηδόνιος, τυχῆς μὲν χρηστῆς εἵνεκα, καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων, ἐνεμεν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου πλέον· τάξει δὲ ὀλίγας τε καὶ ἱππικὸν καὶ στρατηγήματα ἐπὶ ἄνδρας πολεμίους εὐρεῖν, Πύρρον ἔρασκειν ἀμείνονα γενέσθαι.

Hæc Pausanias inseruit narrationi de Mothonæis magna calamitate affectis ab Illyriis, qui, everso regum Epirotarum regno, prædabundi in Messeniam appulerunt. Eadem occasione Procleum de Pyrrho monuisse veri simillimum est.

mulus terræ consurgit, in quo conditum ferunt Medusæ Gorgonis caput : de qua præter fabulam hæc quoque alia memoriæ prodita sunt. Phorbi eam filiam fuisse : patre mortuo, acceptum ab illo regnum eorum populorum, qui Tritonidem paludem accolunt, tenuisse. Solitam in venationes et pugnas exire cum Libyum, quibus imperabat, manu. Quare quum Persei copiis, quas ille lectissimas ex Peloponneso adduxerat, acie occurrisset, noctu per insidias oppressam. Mortuæ pulchritudinem admiratum Perseum, præcisum caput, ut spectaculo esset, in Græciam reportasse. At Procli Carthaginiensi, Eucratidis filio, veri fere simillior illa prior historia hæc videbatur. In Africæ desertis bestias gigni multas mirabili specie et incredibili, ferosque ibi viros et feminas esse : ac virum se Romam illinc deportatum vidisse testatur. Coniciebat itaque ex illis feminis unam fuisse Medusam : quæ quum a suis gregibus aberrans venisset ad Tritonidem paludem, ejus accolæ male mulctarit, usque dum a Perseo esset occisa. Adjutricem vero Perseo Minervam fuisse idcirco esse proditam, quod, qui Tritonidem lacum accolunt homines, Minervæ sacri sunt.

2.

Pyrrhum Procles Carthaginiensis fortuna et rerum gestarum Alexandro Philippi filio inferiorem fuisse testatur :

PROTAGORIDES CYZICENUS.

Protagorides fortasse vixit temporibus Antiochi Grypi (qui primum solus, deinde cum Antiocho Cyziceno regnavit inde ab an. 125 a. C.). Is enim quum præ ceteris immanni luxu ludos Daphnicos celebraverit (v. Posidon. fr. 31), facile auctor exsistere alicui potuit ut ludorum istorum magnificentiam voluminibus consignaret.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΔΑΦΝΗ ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Athenæus IV, p. 150, C : Τίνα δ' ἦν τὰ Αἰγύπτια δειπνα Πρωταγορίδης ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ Δαφνικῶν ἀγώνων διδάσκει ἡμᾶς λέγων οὕτως· « Τρίτῃ δ' ἐστὶν ἰδέα δειπνῶν Αἰγυπτιακῇ, τραπεζῶν μὲν οὐ παρατιθεμένων, πινάκων δὲ περιφερομένων. »

E LIBRO SECUNDO.

2.

Idem IV, p. 176, A : Πρωταγορίδης δ' ὁ Κυζικηνὸς ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνῃ πανηγύρεων φησι· « Παντὸς δ' ὀργάνου καταμίτου ἥπται, κροτάλων, ὑποφανοῦ (?) πανδοῦρου, τῷ τε ἡδὲ μοναύλῳ τὰς ἡδίστας ἁρμονίας ἀναμινυρίζει. »

3.

Idem IV, p. 183, F : Τοῦ δὲ καλουμένου πανδοῦρου Εὐφρορίων μὲν, ὡς προεῖρηται, καὶ Πρωταγορίδης ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνῃ πανηγύρεων.

in disponendis vero in acie peditum equitumque copiis, et item capiendi consilii, quo hostis caperetur, arte illo multo meliorem.

DE LUDIS DAPHNICIS.

E LIBRO PRIMO.

1.

Quales fuerint cænæ Ægyptiæ docet nos Protagorides primo libro De ludis Daphnicis, ubi sic ait : « Tertium est genus cœnarum, Ægyptiarum : in quo cibi non imponuntur mensæ, sed circumferuntur patinæ. »

E LIBRO SECUNDO.

2.

Protagorides Cyzicenus libro secundo De ludis ad Daphnen (suburbanum Antiochiæ Syriacæ) celebratis ait : « Omni vero instrumento fidibus intenco canit, crotalis, humilem sonum edente panduro; dulcique monaulo suavissimas harmonias cantillat. »

3.

Panduræ instrumenti Euphorio, ut dixi, et Protagorides secundo De ludis Daphnicis meminerunt.

ΚΩΜΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

E LIBRO SECUNDO.

4.

Athenæus III, p. 124, D: Πρωταγορίδης δ' ἐν δευτέρῳ τῶν Κωμικῶν ἱστοριῶν, τὸν Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως κατὰ τὸν ποταμὸν διηγούμενος πλοῦν, λέγει τι καὶ περὶ ἐπιτεχνήσεως ψυχρῶν ὑδάτων, ἐν τούτοις· « Τὴν γὰρ ἡμέραν ἀνηλιάζοντες αὐτὸ, τῆς νυκτὸς ἀπηθύντες τὸ παχύτατον, τὸ λοιπὸν ἐξαίθριαζουσιν ἐν ὑδρίαις κεραμίεις ἐπὶ τῶν μετεωροτάτων μερῶν τῆς οἰκήσεως, δι' ὅλης τε τῆς νυκτὸς δύο παῖδες ὑδατὶ τὰ τεύχη καταρραίνουσιν. Ὁρθροὺς δὲ καθαιροῦντες, καὶ τὴν ὑποστάθμην πάλιν ὑποσπῶντες, λεπτόν τε ποιοῦντες αὐτὸ καὶ πρὸς ὑγίειαν οἶον ἀριστον, ἐν ἀχύροις τιθέασιν τὰς ὑδρίας, εἴθ' οὕτως χρῶνται, χιόνος οὐδ' ἡντιοῦν χρεῖαν ἔχοντες. » Quemnam Antiochum auctor intellexerit, quæritur.

Πρωταγορίδου Ἀκροάσεις ἐρωτικὰς inter similis argumenti libros recenset Athenæus p. 162, C.

PROTARCHUS TRALLIANUS.

Macrobius Sat. I, 7: *Regionem istam, quæ nunc vocatur Italia, regno Janus obtinuit, qui ut Hyginus, Protarchum Trallianum secutus, tradit, cum Camese æque indigena terram hanc ita participata potentia possidebat, ut regio Camesene, oppidum Janiculum vocitaretur.*

Stephan. Byz.: Ὑπερβόρειοι, ἔθνος. Πρωταρχος δὲ τὰς Ἀλπεῖς Ῥίπαια ὄρη οὕτω προσηγορεύσθαι, καὶ τοὺς ὑπὲρ τὰ Ἀλπεῖα ὄρη κατοικοῦντας πάντας Ὑπερβορίους ὀνομάζεσθαι. Cf. Müller, *Dor.* I, p. 277.

Alios Protarchos v. ap. Strabon. XIV, 658; Celsus V, 18. 28. VIII, 20; Philopon. in Aristot. Phys. p. 3; Simplic. ad eund. p. 78; Themist. ad

4.

Protagorides, secundo libro Comicarum Historiarum, Antiochi regis in summe navigationem enarrans, nonnihil etiam de artificiosa aquæ refrigeratione tradit, his verbis: « Interdiu aquam insolantes, et sub noctem quod crassissimum est colo secernentes, reliquum urnis fictilibus exceptum in excelsissima ædium parte aeri exponunt, et duo pueri tota nocte aqua irrigant vasa. Diluculo tollunt, et sedimento denuo detracto ita tenuem reddunt aquam, ut ad bibendum sit saluberrima: quo facto, in paleis recondunt urnas; et sic deinde ea aqua utuntur, ut nive prorsus non indigeant. »

Protarchus Alpes fuisse Rhipæos montes nominatos, et trans Alpes qui habitent, eos omnes vocari Hyperboreos.

Arist. p. 27; Euseb. P. E. p. 629. 770. 771, etc. De Protarcho geographo, qui γεωμετρίαν τῆς οἰκουμένης libris sex composuit, suo dicemus loco.

PTOLEMÆUS MENDESIIUS.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ. ΧΡΟΝΙΚΑ.

1.

Tatianus Or. ad Gr. c. 59: Αἰγυπτίων δ' εἰσὶν ἀκριβεῖς χρόνων ἀναγραφαί. Καὶ τῶν κατ' αὐτοὺς γραμμάτων ἑρμηνεὺς Πτολεμαῖος, οὐχ ὁ βασιλεὺς, ἱερεὺς δὲ Μένδητος (sic), οὗτος τὰς τῶν βασιλέων πράξεις ἐκτιθέμενος, κατὰ Ἀμωσιν Αἰγύπτου βασιλέα γεγονέναι Ἰουδαίοις φησὶ τὴν ἐξ Αἰγύπτου πορείαν εἰς ἄπὸρ ἤθελον χωρία, Μωσέως ἡγουμένου. Λέγει δὲ οὗτος· « Ὁ δὲ Ἀμωσις ἐγένετο κατὰ τὸν Ἰναχὸν τὸν βασιλέα. » Μετὰ δὲ τοῦτον Ἀπίων... φησὶν ὅτι κατέσκαψε τὴν Αὐαριν Ἀμωσις, κατὰ τὸν Ἀργεῖον γεγόμενος Ἰναχὸν, ὡς ἐν τοῖς Χρόνοις ἀνέγραψεν ὁ Μενδήσιος Πτολεμαῖος. Eadem afferunt ex Tatiano Clemens Alex. Strom. I, 21, p. 138, 23 Sylb. et Euseb. P. E. p. 493, D. 497, A. Adde Euseb. Chron. p. 490; Syncell. p. 65, A; Cyrill. C. Jul. I, 15; Justin. Mart. Coh. ad Gent. p. 9 Par. Ceterum Clemens l. l. addit hæc: « Ὁ δὲ Πτολεμαῖος οὗτος ἱερεὺς μὲν ἦν, τὰς δὲ τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων πράξεις ἐν τρισὶν θλαῖς ἐκθέμενος βίβλοις. De quibus quum ap. Tatianum nihil legatur, fortasse cum Ptolemæo confunditur Manetho, quem nonnullos Mendesium dixisse supra vidimus. Mentionem Ptolemæi tanquam Ægyptiorum scriptoris injicit etiam Tertullianus Apolog. c. 19.

2.

Schol. ad Odys. IV, 228: Φάρμακα.. τὰ οἱ (Ἑλένη) Πολύδαμνα πόρεν, Θῶνος παράκοιτις Αἰγυπτίῃ Ἐκείνην Θούμιν Πτολεμαῖος ἐν τῇ πρώτῃ (?) Χρόνῳ (Χρονικῶν Barnes.) φησί.

DE REBUS ÆGYPTIORUM.

1.

Ægyptiorum accurati sunt temporum recens. Scriptorumque, quæ apud eos sunt, interpretes Ptolemæus, non rex ille, sed sacerdos Mendesius, res gestas regum exponens, sub Amosis regno Judæis concessum esse, ut Ægypto relicta, quo vellent abirent, ducente Mose. Dicit vero: « Amasis hic regnavit Inachi temporibus. » Post Ptolemæum denique Apio dicit Amasin, Inachi Argivi æqualem, evertisse Auarin, testemque ejus rei apponit Mendesium Ptolemæum.

2.

Polydamnæ maritum, quem Homerus Thonem dicit, Ptolemæus in primo Chronicorum Thumin appellat.

Vossius Hist. Gr. p. 226 : « Facile assentio amicissimo... Meursio, qui eundem Ptolemæum intelligit in illis Ammonii verbis De diff. voc. : Ἰδω-μαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι διαφέρουσιν, ὥς φησι Πτολεμαῖος ἐν πρώτῳ Περὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως. Quodsi de Herode scripsit, Augusto esse antiquior non potest; nam Herodes iste sine dubio est Herodes Magnus, qui annis quattuordecim decessit ante obitum Augusti. At Mendesii Ptolemæi meminit Apion, qui sub Tiberio jam maximi nominis erat. Quare hinc verisimile fit, Augusti et fortasse etiam Tiberii tempore vixisse, præsertim quum ante Apionem nec multæ adeo lectionis Strabo nec veterum alius, quod sciam, meminerit hujus Ptolemæi. » — Westermanno ad h. l. verba Ammonii sapere videntur Ptolemæum Ascalonitam, cujus testimonio usus etiam Ammon. v. σταφύλην et τριετής. At de historico aliquo hujus grammatici opere non constat. Cogitari possit de Ptolemæo fratre Nicolai Damasceni.

PYRRHANDER.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΑ.

1.

Plutarch. Par. min. c. 37 : Μετὰ τὴν Ἰλίου ἔλω-σιν Ἀγαμέμνων μετὰ Κασσάνδρας ἀνηρέθη. Ὁρέστης δὲ παρὰ Στροφίῳ ἀνατραφεὶς τοὺς φονεῖς τοῦ πατρὸς ἐτιμωρήσατο ὡς Πύρρανδρος (Πύρρανδρος?) ἐν τετάρτῳ Πελοποννησιακῶν.

2.

Tzetzes ad Lycophr. 1339 : Ἦ γὰρ μήτηρ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἡ Ολυμπιάς, εἰς Πύρρον τὸν Ἀχιλλέως καὶ Ἐλεον τὸν Πριάμου τὸ γένος ἀνέκαθεν ἀνέφερεν, ὥς φησι Θεόπομπος (fr. 232) καὶ Πύρανδρος. Ἀνάγει δὲ τὸ γένος ὁ μὲν Πύρρος εἰς Αἰχλὸν, ὁ δὲ Ἐλενος εἰς Δάρδανον. Cf. Justin. XVII, 3.

1.

PELOPONNESIACA.

Post Ilii excidium Agamemnon cum Cassandra interfectus est. Orestes autem apud Strophium educatus, occisores patris ultus est. Pyrrander quarto Peloponnesiacorum.

2.

Mater Alexandri Olympias genus deducebat a Pyrrho Achilles, et ab Heleno Priami filio, ut ait Theopompus et Pyrrander.

3.

Pyrrander et Hypsicrates Homerum Hesiodi æqualem fuisse dicunt.

« Fortasse legendum Πείσανδρος. Cf. *Bibl. d. alt. Lit. u. Kst.* II, p. 164 et Heyne ad Virgil. *Æn.* II, p. 233. » MÜLLER. Qua conjectura facile caremus. Fortasse Μακεδονιακά vel Ἠπειρωτικά Pyrrhander scripsit. Quamquam poterant hæc etiam in eo Πελοποννησιακῶν loco legi, quo de Pyrrhi in Pelop. rebus gestis sermo erat.

3.

Vita Hom. ed. Yriart.: Πύρανδρος (cod. Ὑρανδρος) δὲ καὶ Ὑψικράτης ἡλικιωτὴν (sc. Ἡσιόδου τὸν Ὀμηρον γεγονέναι φασί). Scripsisse Pyrrhander videtur Περὶ ποιητῶν καὶ μουσικῶν.

ΠΕΡΙ ΑΥΛΗΤΩΝ.

Athenæus XIV, p. 634, D : Aristarchus grammaticus γένος αὐλοῦ φησὶν εἶναι τὸν μάγαδιν. Nihil de his Aristoxenus, nihil Archestratus. Οὐκ εἶπε δὲ τοῦτο οὐδὲ Πύρανδρος ἐν τῷ Περὶ αὐλητῶν, οὐδὲ Φίλλης ὁ Δῆλιος.

PYRGION.

ΚΡΗΤΙΚΑ ΝΟΜΙΜΑ.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus IV, p. 143, E : Πυργίων δ' ἐν τρίτῳ Κρητικῶν Νομίμων « Ἐν τοῖς συσσιτίοις (φησὶν) οἱ Κρήτες καθήμενοι εὐσιτοῦσι. » καὶ ὅτι ἀβαμβάκευτα τοῖς ὀρφανοῖς παρατίθεται· καὶ ὅτι οἱ νεώτατοι αὐτῶν ἐφίστασι διακονοῦντες· καὶ ὅτι μετ' εὐφημίας σπείσαντες τοῖς θεοῖς μερίζουσι τῶν παρατιθεμένων ἀπασιν· ἀπονέμουσι δὲ καὶ τοῖς υἱοῖς, κατὰ τὸν θάκον τοῦ πατρὸς ὑριζάνουσιν, ἐξ ἡμισείας τῶν τοῖς ἀνδράσι παρατιθεμένων. Τοὺς δ' ὀρφανοὺς ἰσομερεῖς εἶναι· παρατίθεται δ' αὐτοῖς ἀβαμβάκευτα τῇ κράσει καθ' ἕκαστα τῶν νενομισμένων. Ἦσαν δὲ καὶ ξενικοὶ θᾶκοι καὶ τράπεζα

CRETICA INSTITUTA.

Pyrgion tertio libro Institutorum Cretensium, ait : « In Syssitiis sedentes Cretenses hilariter epulantur. » Orphanis cibos apponi ait nullo lenocinio conditos; ætate minimos autem adstare ministerium facientes. Fausta precati diis, distribuunt inter omnes fercula apposita : etiam filiis, post patrum sedes assidentibus, partem tribuunt dimidiam eorum quæ viris apposita sunt. Orphanis vero portio æqualis (atque viris) apponitur de omnibus quæ ex instituto apponi solent; sed horum quidem portio nullo artificio aut exquisita mixtura condita est. Erant vero etiam sedes hospitibus destinatæ, et tertia mensa, ad dextram

τρίτη δεξιᾶς εἰσιόντων εἰς τὰ ἀνδρεῖα· ἦν ξενίου τε Διὸς ξενίαν τε προσηγόρευον. Cf. Müller. *Dor.* II, p. 274, 278.

PYRRHO LIPARÆUS. V. Pisistratus Liparæus p. 478.

PYTHÆNETUS.

ΑΙΓΙΝΗΤΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Tzetzes ad Lyc. 175, p. 446 ed. Müll. : Ἡ Αἰγίνα πρότερον Οἰνώνη ἐλέγετο ἀπὸ Οἰνώνης τῆς Βουδίωνος θυγατρὸς, καθά φησι Πυθαίνετος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινητικῶν. V. C. O. Müller. *Æginetic.* p. 8; Heyn. ad Apollodor. III, 12, 6.

2.

Schol. Pind. Nem. VI, 63 : Βασσίδαισιν] Ὁ Δίδυμός φησι· Προσῆκει γράφειν Βουδίδα· γενέσθαι γὰρ τινα Βουδίωνα ἐν Αἰγίνῃ, ἀφ' οὗ κατὰγεσθαι γενεὴν τὴν Βουδιδῶν· μνημονεύειν δέ φησι (φησι?) τοῦ Βουδίωνος Πυθαίνετον ἐν πρώτῳ Αἰγινητικῶν γράφοντα οὕτως· « Περὶ δὲ ταῦτα τούτων λεγομένων λέγεται Βουδίωνα τυγχάνειν διηγεγμένον πρὸς Οἰνώνην τὴν ἐκυτοῦ θυγατέρα. »

3.

Schol. Apoll. Rh. IV, 1712 : Νῆσος ἡ Ἰππουρίς πλησίον Θήρας. Μνημονεύει δὲ αὐτῆς καὶ Τιμοσθένης, καὶ Πυθαίνετος ἐν πρώτῳ Περὶ Αἰγίνης. Cf. Müller. *Ægin.* p. 84.

4.

Sch. Pind. Ol. IX, 107 : Πυθαίνετος δὲ Διὶ συνελθοῦσαν Αἰγίναν γεννῆσαι Αἰαχὸν καὶ Δαμοκράτειαν,

ingredientibus cœnacula, quam *Jovis hospitalis*, et *Hospitalem mensam* vocabant.

ÆGINETICA.

1.

Ægina olim Cœnone vocabatur ab Cœnone Budionis filia, ut ait Pythænetus primo *Ægineticorum*.

2.

Didymus ait scribendum apud Pindarum esse *Budidæ* : fuisse enim Budionem quendam in Ægina, a quo Budidarum genus originem duxisse. Meminisse vero aiunt Budionis Pythænetus primo *Ægineticorum* ita scribentem : « Dum de his hæc dicebantur, Budioni serunt dissidium intercessisse cum Cœnone filia sua. »

3.

Hippuris insula est prope Theram sita, cujus meminit Timosthenes et Pythænetus primo De Ægina.

ἦν γαμηθῆναι Ἀκτορι ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ τεκεῖν Μενότιον· ὕστερον δὲ τοῦτον εἰς Ὀποῦντα ἐλθεῖν. Συγγενὴς γὰρ ὑπῆρχε τοῦ Λοκροῦ.

5.

Schol. Pind. Nem. V, 81 : Παρ' Αἰγινήταις Δελφίνιος μεις ἄγεται Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἱερὸς, ἐν ᾧ ἴσως φησὶ γεγενῆσθαι τὰ Νέμεα. Περιλήσθαι γὰρ φησι τὸν μῆνα τοῦτον ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Καὶ εἴη ἂν ὁ μὲν οὗτος, ἐν ᾧ θύουσιν Αἰγινῆται Ἀπόλλωνι οἰκιστῇ καὶ δωματίτῃ, καθά φησι Πυθαίνετος. Cf. Müller. l. I. p. 150.

E LIBRO TERTIO.

6.

Athenæus XIII, p. 589, F : Πυθαίνετος ἐν τρίτῳ Περὶ Αἰγίνης Περιανδρόν φησιν, ἐξ Ἐπιδάουρου τὴν Προκλέους θυγατέρα Μελίσσαν ἰδόντα, Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην (ἀναμπέχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ ὠνοχόει τοῖς ἐργαζομένοις), ἐρασθέντα γῆμαι. Cf. Müller. *Ægin.* p. 63 sq.; *Dor.* II, p. 265.

PYTHAGORÆ (Orthagoræ), qui De mari Rubro scripsit, fragmenta exhibebimus in fragmentis Geographorum.

PYTHERMUS EPHESIUS.

Pythermus Ephesius vixit post Antiochum I vel II (fr. 2) et ante Hegesandrum Delphum (fr. 3), quem non ante regnum Antiochi Magni scripsisse scimus, quemque non ita multo post Antiochum M. vixisse conjecimus. Pythermi igitur ætatem circumscribi putamus eo tempore quod inter regnum Antiochi Dei et finem Antiochi Magni interjectum

4.

Pythænetus e Jove Æginam peperisse dicit Æacum et Democratiā, quæ nuperit Actori in Thessalia, eique Menæti pepererit. Postea vero hunc venisse Opuntē; nempe cognatus fuit Locri.

5.

Apud Æginetas Delphinus mens est sacer Apollini Delphinio; hoc fortasse Nemea fuisse dicit; nam carum hunc mensem Apollini ait. Porro hic fuerit mensis quo Ægineta Apollini conditori et domestico sacra faciunt, ut ait Pythænetus.

6.

Pythænetus tertio libro De Ægina ait, Periandrum, cum Proclis Epidaurici filiam Melissam vidisset Peloponnesiacq. cultu vestitam (sine stola enim erat, simplicem tunicam induta, et vinum fundebat operariis), amore ejus fuisse captum et uxorem eam duxisse.

est (246-181). — De *Pythermo Teio* poeta v. Athen. XIV, p. 625, C. Prov. cod. Bodl. 700 et cod. Vat. III, 14. Cf. Schneidewin, ad Hippon. fr. 21. *Pythermum Phocæensem* habes ap. Herodot. I, 152.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1.

Athenæus II, p. 44, C : Πύθερμος δὲ ἐν τοῖς Πειραιῶσι τυραννεύουσι καταγράφει καὶ Γλαύκωνα ὑδροπότην. Ἠγήσανδρος δὲ (fr. 24) etc.

2.

E LIBRO OCTAVO.

Idem VII, p. 289, F : Καὶ Θεμισίων δ' ὁ Κύπριος, τὰ Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως παιδικὰ, ὡς φησι Πύθερμος δ' Ἐφέσιος ἐν τῇ ὁγδόῃ τῶν Ἱστοριῶν, οὐ μόνον ἐν ταῖς πανηγύρεσιν ἀνεκηρύττετο, Θεμισίων Μακεδόν, Ἀντιόχου βασιλέως Ἡρακλῆς, ἔθυσον δὲ αὐτῶ πάντες οἱ ἐγγύριοι, ἐπιλέγοντες Ἡρακλεῖ Θεμισίων, καὶ παρῇν αὐτὸς, ὅποτε τις τῶν ἐνδόξων θύοι, καὶ ἀνέκειτο, στρωμνὴν καθ' αὐτὸν ἔχων, ἡμψισμένος λεοντῇν· ἐφόρει δὲ καὶ τοῖα Σκυθικὰ καὶ ῥόπαλον ἐκράτει. Ἀντιόχου] Antiochum I Soterem intelligit Schweighæuser. ; A. II Deum Niebuhr. Opusc. p. 268. Cf. Phylarch. fr. 7. Droysen. *Hellenism*. II, p. 206. 280.

3.

Idem II, p. 51, F : V. Hegesandri Delphi fr. 41.

4.

Sotionis Paradox. c. 34, p. 189 ed. Westerm. : Πύθερμος φησιν· « Ἐάν τις σκύρον εἰς τὰς τοῦ Στρώμονος ποταμοῦ δῖνας ἐμβάλη, τοῦτον εὕρησει ἐν τῇ περὶ Ἀπολλωνίαν λίμνῃ. »

HISTORIÆ.

1.

Pythermus inter eos qui in Piræo tyranni erant, etiam Glauconem aquæ potatorem recenset.

2.

Etiam Themison Cyprius, Antiochi regis amasius, ut scribit Pythermus Ephesius octavo Historiarum, non modo in publicis hominum conventibus hac formula proclamatus est : *Themison Macedo, Antiochi regis Hercules*, sed et sacra ei faciebant indigenæ omnes, acclamantes : *Themisoni Herculi* ! Et quoties ex illustribus aliquis sacra faceret, aderat ipse seorsim sublimi in lecto cubans, leonis pelle vestitus. Gestabatque etiam Scythicum arcum, et clavam manu tenebat.

4.

Pythermus ait, « Si quis poculum in Strymonis fluvii gurges injecerit, receperit eum in lacu ad Apolloniam. »

PYTHOCLES SAMIUS.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. min. c. 14 : Ποίωνων καὶ Σικελιωτῶν τὴν κατὰ Ῥωμαίων συμμαχίαν ἐτοιμαζόντων, Μέτελλος στρατηγὸς μόνῃ τῇ Ἑστία οὐκ ἔθυσεν· ἡ δὲ πνεῦμα ἀντέπνευσε ταῖς ναυσί. Γάιος δὲ Ἰούλιος μάντις εἶπε λωφῆσαι, ἐὰν προθύσῃ τὴν θυγατέρα. Ὁ δ' ἀναγκασθεὶς Μεταλίαν τὴν θυγατέρα προσῆγεν· ἡ δὲ Ἑστία ἐλεήσασα, δάμαλιν ὑπέβαλε, καὶ αὐτὴν ἐκόμισεν εἰς Λαμούσιον, καὶ ἱέρειαν τοῦ σεβομένου παρ' αὐτοῖς δράκοντος ἀπέδειξεν· ὡς Πυθοκλῆς ἐν τρίτῃ Ἰταλικῶν.

E LIBRO QUARTO.

2.

Clem. Al. Str. I, p. 144, 47 : Θεόπομπος δὲ καὶ Ἐφορος καὶ Τιμαῖος Ὀρθάγοραν τινὰ μάντιν ἀναγράφουσι, καθάπερ ὁ Σάμιος Πυθοκλῆς ἐν τετάρτῃ Ἰταλικῶν Γάιον Ἰούλιον Νέπωτα.

ΓΕΩΡΓΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

3.

Plutarch. Par. min. 41 : Ἠγησίστρατος, ἀνὴρ Ἐφέσιος, ἐμφύλιον φόνον δράσας, ἔφυγεν εἰς Δελφοῦς, καὶ ἡρώτα τὸν θεόν, ποῦ οἰκήσειεν. Ὁ δ' Ἀπολλων ἀνέειπεν, ἔνθα ἂν ἴδῃ χορευόντας ἀγροίκους θαλλοῖς ἐλαίας ἐστεφανωμένους. Ἰενόμενος δὲ κατὰ τὸν τόπον τῆς Ἀσίας, καὶ θεασάμενος φύλλοις ἐλαίας ἐστεφανω-

ITALICA.

1.

Quum Pœni societatem cum Siculis adversus Romanos machinarentur, Metellus Romanorum dux soli Vestæ rem sacram non fecit : ea ventum classi adversum immisit. Caius autem Julius haruspex cessaturum edixit, si filiam dux immolasset. Coactus itaque hic filiam Meteliam produxit mactatum. Vesta ejus miserta, buclam in ejus locum submisit, ipsamque Lamusium detulit, et draconis qui ibi colitur antistitam fecit. Sic Pythocles tertio Italicorum.

2.

Theopompus et Ephorus et Timæus Orthagoram quandam vatem commemorant, sicuti Pythocles Samius quarto Italicorum Caium Julium Nepotem.

GEORGICA.

3.

Hegesistratus Ephesius civili nece perpetrata Delphos fugit, scitatusque deum est, ubinam locorum sedem poneret.

μένους γεωργούς καὶ χορεύοντας, ἔκτισεν αὐτοῦ πόλιν, καὶ ἐκάλεσεν Ἑλαιούντα· ὃς Πυθοκλῆς δὲ Σάμιος ἐν τρίτῳ Γεωργικῶν.

ΠΕΡΙ ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

4.

Clem. Al. Protr. p. 12, 36 Sylb. : Φωκαεῖς δὲ Πυθοκλῆς ἐν τρίτῳ Περὶ ὁμονοίας τῇ ταυροπόλῳ Ἀρτέμιδι ἀνθρώπων ὀλοκαεῖν ἱστορεῖ.

SCAMON MYTILENÆUS.

Scamon, qui Περὶ εὐρημάτων duobus minimum libris scripsit, oriundus fuit ex Mytilene urbe Lesbica. Ita enim Clemens Alexandrinus (fr. 4). Nomen scriptoris ap. Athenæum p. 637, B, in nonnullis codd. est Σκάμων, quod ortum est ex Σκάμμων uti vulgo legitur apud Eusebium P. E. p. 476. Verior forma est Σκάμων. Cf. Suidas : Σκάμων, ὄνομα κύριον. Apostolius XX, 29 exhibet Κάμων, quæ nominis forma, quamvis ap. Apostolium scribarum negligentia debere putaverim, non caret tamen exemplis, ut eam dialectica varietate niti diceres. Sic ap. Suidam pater Charaxi *Mytilenæi* et Sapphus poetriae dicitur Κάμων, quum apud Herodotum (II, 135) nominetur Σκαμανδρόνυμος. Ex quorum locorum comparatione patet Κάμων idem esse quod Σκάμων, quæ est forma diminutiva vocis Σκαμανδρόνυμος. Similiter κάμων pro σκαμωνία (σκαμμωνία) dixit Nicander Alex. 484, ubi schol. : Τὸ κάμωνος κατ' ἐνδειαν τοῦ σ' λέγει δὲ τὸν σκαμωνίας χυλόν. Cum Κάμων coufer simile nomen Κάμμη ap. Demosthen. p. 1019, 19 : Κάμμη τῷ τυραννοῦντι Μυτιλήνης. Literæ μ duplicatio nullius momenti. Sic idem, ut videtur, nomen scribitur Καμῦς ap. schol. Dionys. in Bekk. An. p. 857, 7, et Καμῦς ap. Chærob. ib. p. 1195 et Dracon. p. 104. — Ut ad Scamonem redeam, aliud ejus nominis exemplum præbet Suidas : Ἑλλάνικος, Μυτιληναῖος,

υἱὸς, οἱ μὲν Ἀριστομένους, οἱ δὲ Σκάμμωνος, οὗ δμῶν-υμὸν ἔσχεν υἱόν.

Putari igitur possit Nostrum esse filium Hellenici antiqui istius historici. Ac satis vetustum scriptorem esse inde quoque collegeris, quod apud Clementem (fr. 5) inter varios Εὐρημάτων scriptores primo ponitur loco, et ab Athenæo (fr. 3) cum Ephoro compositum habes. Verum Clemens in recensendis auctoribus ordinem chronologicum minime observavit. Deinde vero ii, qui Hellenicum patrem et filium Scamonis dixerunt, non de logographo cogitasse, sed alium quendam senioris ævi scriptorem intellexisse videntur; recteque Eudocia egerit verba οἱ δὲ Σκάμμωνος... υἱὸν omit- tens. De his pluribus disseruimus in Vit. Hellenici p. xxvi, ubi conjecimus posterioris Hellenici mentionem fieri apud Suidam verbis hisce : Σάνδων (an Σκάμων?), Ἑλλανίκου, φιλόσοφος. Ἐγραψεν Ἰπποθέσεις εἰς Ὀρφέα, βιβλίον α'. Ut ut est, qui pater fuerit Scammonis nostri certius dici nequit.

ΕΥΡΗΜΑΤΑ.

1.

E LIBRO PRIMO.

Athenæus XIV, p. 630, B : Σκάμων δ' ἐν πρώτῳ Περὶ εὐρημάτων, σίκιννιν αὐτὴν εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ σείεσθαι· καὶ πρῶτον ὀρχήσασθαι τὴν σίκιννιν Θέρσιππον.

2.

E LIBRO SECUNDO.

Suidas Lex. Φοινικῆία γράμματα : Αὐδοὶ καὶ Ἰωνες τὰ γράμματα ἀπὸ Φοίνικος τοῦ Ἀγῆνορος τοῦ εὐρόντος ἔλαβον· τούτοις δὲ ἀντιλέγουσι Κρήτες ὡς εὑρέθη ἀπὸ τοῦ γράφειν ἐν φοινίκων πετάλοις· Σκάμων δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Εὐρημάτων ἀπὸ Φοινίκης τῆς Ἀκταίονος ὀνομασθῆναι· μυθεύεται δ' οὗτος ἀρσένων μὲν παίδων ἀπαις γενέσθαι δ' αὐτῷ θυγατέρας Ἀγλαυρον, Ἐρσην, Πάνδροσον, Φοινίχην· τὴν δὲ Φοινίχην ἐτι παρθένον οὖσαν τελευτῆσαι· διὸ καὶ Φοινικῆία καλέσαι γράμματα τὸν

Respondit Apollo, ibi ubi rusticos visurus esset choreas ducere frondibus olivæ coronatos. Quod quum ille in quadam Asiæ regione deprehendisset, urbem ibi condidit, et (ab oleis) Elæuntlem appellavit. Sic Pythocles narrat tertio Georgicorum.

DE CONCORDIA.

4.

Phocæenses Pythocles tertio De concordia Dianæ Tauro-polo hominem integrum comburere narrat.

INVENTIONES.

1.

Scamon primo libro De inventionibus, *siccinnin* nomen

invenisse ait a *quatiendo* (σειεσθαι), primumque qui sicinnin saltaverit, fuisse Thersippum.

2.

Lydi et Iones Phœnicias literas acceperunt a Phœnice Agenoris filio, qui eas invenerit. His refragantur Cretenses, dicentes inde nominari quod primum scripta sint in palmarum (φοινίκων) foliis. Scamon vero in secundo Inventionum nomen habere ait a Phœnice, Actæonis filia. Fabulantur enim Actæonem mascula prole carentem filias habuisse, Aglaurum, Hersen, Pandrosium et Phœnicen. Phœnicen virginem adhuc diem obiisse; quare Actæonem Phœnicias literas appellasse, ut sic honorem filiae tribueret.

Ἀκταίονα, βουλόμενον τινος τιμῆς ἀπονεῖμαι τῇ θυγατρὶ.
Eadem Photius et Apostol. XX, 29 (ubi Κάμων).

EX LIBRIS INCERTIS.

3.

Athenæus XIV, p. 637, B : Φοίνικα δὲ τὸ ὄργανον
Ἐφωρος καὶ Σκάμων ἐν τοῖς Περὶ εὐρημάτων ὑπὸ
Φοινίκων εὐρεθέντα ταύτης τυχεῖν τῆς προσηγορίας.

4.

Idem XIV, 637, B : Τῇ σαμβύκῃ πρώτην φησὶ
χρησασθαι Σίβυλλαν Σκάμων δὲ προειρημένος· ὄνομα-
σθῆναι δ' αὐτὴν εὐρεθεῖσαν ὑπὸ Σάμβυκος τινός.

5.

Clemens Alex. Strom. I, 74, p. 132 S. : Αἰγύπτιοι
γούν πρώτοι ἀστρολογίαν εἰς ἀνθρώπους ἐξήνεγκαν,
ὁμοίως δὲ καὶ Χαλδαῖοι. Αἰγύπτιοι λύχνους τε αὐ-
καίειν πρώτοι κατέδειξαν καὶ τὸν ἐνιαυτὸν εἰς δώδεκα
μῆνας διεῖλον καὶ ἐν ἱεροῖς μίσγεσθαι γυναιξὶν ἐκώλυ-
σαν, μηδ' εἰς ἱερὰ εἰσιέναι ἀπὸ γυναικὸς ἀλούτους ἐνο-
μοθέτησαν, γεωμετρίας τε αὐτὴν εὐρεταὶ γεγόνασιν. Εἰ-
σὶν δὲ οἱ Κῆρας τὴν δι' ἀστέρων πρόγνωσιν ἐπινενο-
πέναι λέγουσιν. Πτήσεις δὲ ὀρνίθων παρεφύλαξαντο
πρώτοι Φρύγες· καὶ θυτικὴν ἡχρίβωσαν Τούσκοι Ἰτα-
λίας γείτονες. Ἰσαυροὶ δὲ καὶ Ἀραβες ἐξεπύνησαν τὴν
οἰωνιστικὴν, ὥσπερ Τελμισεῖς τὴν δι' ὀνείρων μαντι-
κὴν. Τυρρηνοὶ σάλπιγγα ἐπενόησαν καὶ Φρύγες αὐλὸν·
Φρύγες γὰρ ἤστην Ὀλυμπός τε καὶ Μαρσίας.

76. Κάδμος δὲ Φοῖνιξ ἦν ὁ τῶν γραμμάτων Ἑλληνισ-

εὐρετής, ὥς φησιν Ἐφωρος, ὅθεν καὶ Φοινικήια τὰ
γράμματα Ἡρόδοτος κεκληθῆναι γράφει. Οἱ δὲ Φοί-
νικας καὶ Σύρους γράμματα ἐπινοῆσαι πρώτους λέγου-
σιν. Ἰατρικὴν δὲ Ἄπιν Αἰγύπτιον αὐτόχθονα πρὶν εἰς
Αἴγυπτον ἀφικέσθαι τὴν Ἰώ. Μετὰ δὲ ταῦτα Ἀσκλη-
πίδην τὴν τέχνην αὐξῆσαι λέγουσιν. Ἀτλας δὲ ὁ Αἰῶς
πρώτος ναῦν ἐναυπηγήσατο καὶ τὴν θάλασσαν ἐπλευσε.
Κέλμις τε αὐτὴ καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων Δάκτυλοι
πρώτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ, Δέλας δὲ ἄλλος
Ἰδαῖος εὗρε χαλκοῦ κρᾶσιν, ὥς δὲ Ἡσιόδος, Σκύθης.
Ναὶ μὴν Θρᾷκες πρώτοι τὴν καλουμένην ἄρπην εὗρον,
ἔστι δὲ μάχαιρα καμπύλη, καὶ πρώτοι πέλταις ἐπὶ
τῶν ἵππων ἐχρήσαντο. Ὁμοίως δὲ καὶ Ἰλλύριοι τὴν
καλουμένην πέλταν ἐξεύρον. Ἐτι φασὶ Τουσκανοὺς
τὴν πλαστικὴν ἐπινοῆσαι, Ἰτανὸν τε — Σαυνίτης οὖ-
τος ἦν — πρῶτον θυρεὸν κατασκευάσαι. Κάδμος γὰρ
ὁ Φοῖνιξ λιθοτομίαν ἐξεῦρε καὶ μέταλλα χρυσοῦ τὰ
περὶ τὸ Πάγγαιον ἐπενόησεν ὁρος. Ἦδη δὲ καὶ ἄλλο
ἔθνος Καππάδοκες πρώτοι εὗρον τὸν νάβλαν καλούμε-
νον, ὃν τρόπον καὶ τὸ δίχορδον Ἀσσύριοι. Καρχηδόνιοι
(Χαλκηδόνιοι;) γὰρ πρώτοι τετρήρη κατεσκευάσαν,
ἐναυπήγησε δὲ αὐτὴν Βόσπορος αὐτοσχέδιον.

76. Μήδειά τε ἡ Αἰήτου ἡ Κολχίς πρώτη βαφὴν τρι-
χῶν ἐπενόησεν. Ἀλλὰ καὶ Νώροπες — ἔθνος ἐστὶ Παι-
ονικὸν, νῦν δὲ Νωρικοὶ καλοῦνται — κατεργάσαντο χαλ-
κὸν καὶ σίδηρον ἐκάθηραν πρώτοι. Ἀμυκὸς τε ὁ Βε-
βρύκων βασιλεὺς ἱμάντας πυκτικούς πρώτος εὗρε. Περὶ
τε μουσικὴν Ὀλυμπὸς ὁ Μυσὸς τὴν Λύδιον ἁρμονίαν
ἐφιλοτέγνησεν. Οἱ τε Τρωγλοδῦται καλούμενοι σαμ-
βύκην εὗρον ὄργανον μουσικόν. Φασὶ δὲ καὶ τὴν πλα-
γίαν σύριγγα Σάτυρον εὐρεῖν τὸν Φρύγα· [τρίχορδον

3.

Phœnicem instrumentum Ephorus et Scamon in opere
De inventis appellatum esse inde tradunt, quod a Phœnici-
bus sit inventum.

4.

Sambyce primam usam esse Sibyllam Scamon modo
laudatus refert; nomen vero habere e Sambyce quodam, qui
eam invenerit.

5.

Primi Ægyptii astrologiam ad homines deduxere. Si-
militer autem etiam Chaldæi. Ægyptii rursus lucernas
primi accendere docuerunt, et annum in menses duodecim
diviserunt, et in templis cum mulieribus coire prohibue-
runt, neque ad sacra ab uxore illotis adeundum esse lege
sanxerunt. Et rursus inventores fuere geometriæ. Sunt au-
tem qui dicant Cares eam quæ ex astris colligitur, inve-
nisse præscientiam. Avium autem volatus primi Phryges
observarunt. Aruspiciam autem seu extispiciam perfecte
tenuerunt Tusci qui fuere vicini Italiæ. Isauri autem et Ara-
bes auguriis studuere, sicut Telmisenses ei quæ per somnia
fit divinationi. Etrusci tubam, et Phryges tibiam excogita-
vere. Phryges enim erant Olympus et Marsyas. Cadmus
autem erat Phoenix, qui fuit Græcis literarum inventor, ut
ait Ephorus. Unde etiam scribit Herodotus literas appellatas
fuisse Phœnicias. Alii autem dicunt, Phœnices et Syros pri-

mos excogitasse literas. Medicinam autem Apim Ægyptium
indigenam, priusquam Io veniret in Ægyptum; postea au-
tem Æsculapium dicunt artem amplificasse. Atlas autem
Libys primus navem est fabricatus, et mare navigavit.
Et rursus Celmis et Damaneus ex Idæis Dactylis ferrum
primi invenerunt in Cypro. Alius autem Idæus ferri invenit
temperaturam, ut autem Hesiodus, Scythæ. Ac Thraces
quidem primi eam quæ ἄρπη vocatur, invenerunt: est autem
incurvus gladius; et peltis primi usi sunt in equis. Similiter
autem Illyrii quoque peltam invenerunt. Tuscanos aiunt
plasticen excogitasse, Itaniumque (Samnites is fuit) primo
clypeum fecisse. Cadmus autem Phoenix primus invenit
lapicidinam: et in monte Pangæo excogitavit auri metalla.
Jam vero alia quoque gens, Cappadoces, primi invenerunt
id quod Nablium appellatur, quemadmodum Assyrii quoque
Dichordon. Carthaginienses autem primi construxerunt
quadrirremem. Eam autem ex tempore et absque ulla præ-
meditatione fabricatus est Bosphorus. Medea autem Ælæ
filia, Colchis, prima pilos tingere excogitavit. Quin etiam
Noropes (est autem gens Phœniæ, nunc autem appellantur
Norici) æs elaborarunt, et primi ferrum purgarunt: et
Amycus rex Bebrycum, lora pugilum, id est cestus, pri-
mus excogitavit: et Olympus Mysius in musica harmoniam
Lydiam artificiose invenit: et qui vocantur Troglodytæ,
sambucam instrumentum invenere musicum. Aiunt autem

δὲ ὁμοίως καὶ τὴν διάτονον ἁρμονίαν Ὑαγνιν τὸν καὶ αὐτὸν Φρύγα·] χρούματα δὲ Ὀλυμπον ὁμοίως τὸν Φρύγα, καθάπερ Φρύγιον ἁρμονίαν καὶ μιζοφρύγιον καὶ μιζολύδιον Μαρσύαν τῆς αὐτῆς ὄντα τοῖς προειρημένοις χώρας, καὶ τὴν Δωρίον Θάμυριν ἐπινοῆσαι τὸν Θρᾷκα. Πέρσας τε πρῶτους ἀκηκόαμεν ἀπὴν καὶ κλίνην καὶ ὑποπόδιον ἐργάσασθαι, τοὺς τε Σιδονίους τρίκωπον ναῦν κατασκευάσαι. Σικελοὶ τε οἱ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ πρῶτοι φόρμιγγα εὗρον οὐ πολλὴ τῆς κιθάρας λειπομένην καὶ κρόταλα ἐπενόησαν. Ἐπὶ τε Σεμιράμειος βασιλείᾳ Αἰγυπτίων (sic) τὰ βύσσινά ἱμάτια εὐρήσθαι ἱστοροῦσιν. Καὶ πρῶτην ἐπιστολὰς συντάξαι Ἀτοῦσαν τὴν Περσῶν βασιλεῦσάν φησιν Ἑλλάνικος.

Σκάμων μὲν οὖν δ' Μυτιληναῖος καὶ Θεόφραστος δ' Ἐρέσιος, Κύδιππος τε δ' Μαντινέως, ἔτι τε Ἀντιφάνης καὶ Ἀριστόδημος καὶ Ἀριστοτέλης, πρὸς τοῦτους δὲ Φιλοστέφανος, ἀλλὰ καὶ Στράτων δ' περιπατητικὸς ἐν τοῖς Περὶ εὐρημάτων ταῦτα ἱστορήσαν. Cf. Euseb. P. E. p. 476.

6.

ΠΕΡΙ ΛΕΣΒΟΥ.

Schol. Iliad. γ, 250 : Μήτηρ Πριάμου, ὡς φησι Πορφύριος ἐν τῷ περὶ τῶν παραλειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων, κατὰ μὲν Ἀλκμαῖαν τὸν μελοποιὸν Ζευξίππῃ, κατὰ δὲ Ἑλλάνικον Στρυμῷ (Τρυμῷ D.). Στάμις (codd. Paris. 2676 Σταμῶν, 2679 Στάμων, notante Cramero in Anecd. Paris. III, p. 159. Unde repōno Σκάμων) δὲ ἐν τῷ Περὶ Λέσβου φησὶ Θόασαν τὴν Τεύκρου.

obliquam quoque fistulam Satyrum invenisse Phrygem; χρούματα autem seu modos Olympum similiter Phrygem, quemadmodum Phrygiam harmoniam et mixophrygiam et mixolydian Marsyam, qui erat ejusdem regionis cum iis qui ante dicti sunt : et Doricam Thamyrim Thracem excogitasse. Persas quoque primos audivimus currum et lectum et pedum scabellum effecisse, et Sidonios triremem navem ædificasse. Siculi quoque qui sunt sub Italia primi invenere phormingem, quæ non multum differt a cithara : et invenere crepitacula quæ dicuntur Crotala. Quinetiam tempore Semiramidis reginæ Assyriorum narrat inventas fuisse vestes byssinas. Et primam scripsisse epistolas Atossam Persarum reginam dicit Hellanicus. Scamon quidem Mytilenæus et Theophrastus Eresius, et Cydippus Mantinensis, et prætereā Antiphanes, et Aristodemus, et Aristoteles, quinetiam Philostephanus, et Strato quoque peripateticus, in libris suis De iis quæ sunt inventa, hæc narrarunt.

SCYTHINUS TEIUS.

ΙΣΤΟΡΙΗ.

Athenæus XI, p. 461, F : Ἐρμιππος δ' κωμωδιοποιὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις φησὶν·

Εἰς τὸ Κυλικράνων βαδίζων σπληνέπεδον ἀφικόμην· εἶδον οὖν τὴν Ἡράκλειαν καὶ μάλ' ὠραῖαν πόλιν.

Ἡρακλεῖται δ' εἰσιν οὗτοι οἱ ὑπὸ τῇ Οἴτῃ κατοικοῦντες, ὡς φησὶ Νίκανδρος δ' Θυατειρηνὸς, ὀνομασθῆναι φάσκων αὐτοὺς ἀπὸ τινος Κύλικος, γένος Λυδοῦ, ἐνὸς τῶν Ἡρακλεῖ συστρατευσαμένων. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Σκυθίνος δ' Τήσιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἱστορίῃ, λέγων οὕτως· « Ἡρακλῆς, λαβὼν Εὐρύτου καὶ τὸν υἱὸν ἔκτεινε φόρους πρήσσοντας παρ' Εὐβοέων. Κυλικρῆνας [δ'] ἐξεπόρθησε ληϊζομένους, καὶ αὐτοὶ πόλιν ἐδείματο Ἡράκλειαν τὴν Τρηχινίαν καλεομένην. »

De re vide O. Müller. Dgr. I, p. 412. 413. 427. Auctorem nostrum ad antiquiores Ionie logographos pertinere conjicio. Eundem signaverit Stephan. Byz. v. Τέως : Ἔστι γὰρ πρῶτον Τέσιος καὶ Τέσιος καὶ ἰωνικῶς Τήσιος· ἀφ' οὗ Πρωταγόρας Τήσιος καὶ Σκυθίνος ἰάμβων ποιητὴς Τήσιος. Scythinum Perli φύσεις laudat Stobæus Ecl. Ph. I, p. 43. Σκυτίνος δ' Χίος ap. Apollon. Mirab. c. 15 in Σκύμνος correxit Meursius. Cf. Meinek. in Scymno Chio, p. xix.

SELEUCUS EMESENIUS.

Suidas : Σέλευκος Ἐμιστηνὸς, γραμματικὸς. Ἀσπαλιευτικὰ δι' ἐπὶ βιβλία δ'· Εἰς τοὺς λυρικὸς ὑπόμνημα· Παρθικὰ β' (Παρθενικά cod. Par. B.).

6.

DE LESBO.

Mater Priami, ut Porphyrius ait in scripto De omissis apud Homerum nominibus, secundum Alcanem lyricum fuit Zeuxippe, secundum Hellanicum Strymo; Scamon vero in libro De Lesbo Thoasam, Teucri filiam, dicit.

HISTORIA.

Hermippus comicus in iambis ait :

In Cylicranum taniæ-similem agrum iter faciens perveni : viui igitur Heracleam, pulcrum valde oppidum.

Sunt autem hi Heracleotæ, qui sub Ceta monte habitant, ut ait Nicander Thyatirenus, nomen illos invenisse dicens a Cylice quodam, e Lydia oriundo, uno ex Herculis commilitonibus. Meminit eorumdem Scythinus Teius in opere, quod Historia inscribitur, ubi ait : « Hercules, Eurytum ejusque filium captos occidit, quod tributa exegissent ab Eubæensibus. Cylicranas devastavit, rapina viventes : ibique urbem condidit Heracleam, quæ Trachinia appellatur »

Seleucum Tarsensem, qui item Halieutica, sed prosa oratione, composuit, memorat Athenæus p. 13, C, et p. 320, A, coll. Suida v. Κικίλιος. Commentarii in Lyricos fortasse non Emeseni sunt, sed Alexandrini Seleuci, quem omnes pæne poetas explicasse Suidas testatur.

SEMERONIUS BABYLONIUS.

Chron. Paschal. p. 38 Par. (p. 68 Bonn.): Μετὰ τὸν Νίνον ἐβασίλευσεν Θούρρας ὀνόματι, ὅντινα ὠνόμασεν ὁ τοῦτου πατὴρ Ζάμης ὁ τῆς Ῥέας ἀδελφὸς Ἄρεα εἰς ὄνομα τοῦ πλάνητος ἀστέρος... Καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν Ἄρεως ἐβασίλευσεν ὁ Λάμης καὶ μετὰ Λάμην ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων Σαρδανάπαλλος ὁ μέγας, ὅντινα Περσεὺς ὁ Δανάης ἐφόνευσεν καὶ ἀφείλετο τὴν βασιλείαν ἀπὸ Ἀσσυρίων, καὶ βασιλεύσας αὐτῶν εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα ἐπεκάλεσεν αὐτοὺς Πέρσας. Ἄτινα συνεγράψατο Σεμηρῶνιος ὁ Βαβυλωνίος Πέρσης.

Nomen Persicum auctoris fortasse fuit Σειράμνης. Siramnæ Persæ dictum affert Plutarch. Moral. p. 172, E.

SEMUS DELIUS.

Suidas : Σῆμος, Ἡλεῖος, γραμματικός. Ἐγραψε Δηλιακῶν βιβλία γ'. Περίόδους β'. Περὶ Πάρου α'. Περὶ Περγάμου α'. Περὶ παιάνων. Sequuntur nonnulla ex Athenæo XIV, p. 622 excerpta (v. fr. 20). Eadem Eudocia p. 386.

Σῆμος] sic Bernhardy; Σημὸς libri; nomen corruptum in Δῆμος et Σίμος fr. 12. — Ἡλεῖος] scr. Δήλιος, ut ipse Suidas v. Πράμνιος (fr. 5) et reliqui omnes (fr. 1. 4. 5. 7. 10. 12. 14. 15). — Δηλιακῶν] Hunc titulum etiam Harpocraton exhibet fr. 2. Ceteris locis (fr. 1. 3. 5. 6. 7. 8 — 11. 13. 19. 20) laudatur Δηλιάς. In exquisitoribus istis inscriptionibus placere sibi solebant senioris ævi auctores. Pro Δηλιάδος fr. 12 legitur Ἰλιάδος.

Post Ninum regnavit Thurras, quem pater ejus Zames Rheæ frater Martem de Marte planeta nominavit. Et post obitum Martis regnavit Lames. Et post Lamen Assyrii imperavit Sardanapallus magnus, quem Perseus Danai filius occidit, regnum Assyrii ademittit, ipseque regnans de suo nomine Persas nominavit. Literis hæc consignavit Semeronius Babylonius, natione Persa.

DELIAS.

1. Semus Delius in Deliadi libro primo Phœnicem, instru-

Semus ἐν δευτέρῳ Νησιάδος (*) citatur fr. 4, ubi item, puto, reponendum est Δηλιάδος. Quamquam indicari aliquis censuerit Periodi libros duos. Ex argumento fragminis, quod est de Cimolo insula, colligi nihil potest, quum de aliis quoque insulis, ut de Naxo (fr. 12) et de Icaro (fr. 5) in Deliade sermo fuerit, atque omnino ea sit indoles periegeseos antiquariæ, ut res diversissimæ in eodem libro exponantur vel certe tangantur. Opus de Pæanibus bis laudatur ap. Athenæum. Ex reliquis scriptis quæ Semo tribuuntur, nihil, quod certo judicio assignare iis possis, servatum habemus. Ceterum liber De Pergamo indicio est, auctorem diutius versatum esse Pergami, discendi vel docendi causa.

ΔΗΛΙΑΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Athenæus XIV, p. 637, B : Σῆμος δὲ ὁ Δήλιος ἐν πρώτῳ Δηλιάδος (sc. Φοίνικα τὸ ὄργανον κληθῆναι φησι) διὰ τὸ ἐκ τοῦ ἐν Δήλῳ φοίνικος τοὺς ἀγκῶνας αὐτοῦ ἐξεργάσασθαι.

2.

Harpocratio : Ἐκάτης νῆσος. Λυκοῦργος Κατὰ Μενεσαίχμου. Πρὸ τῆς Δήλου κεῖται τι νησίδριον, ὅπερ ὑπ' ἐνὶν καλεῖται Ψαμμητύχη, ὡς Φανόδημος ἐν α' Δηλιακῶν. Ψαμμητύχην δὲ κεκλησθαι φησιν ὁ Σημὸς ἐν τῇ α' διὰ τὸ τοῖς ψαμμητοῖς τιμᾶσθαι τὴν θεόν· ψάμμητα δ' ἐστὶ ψαιστῶν τις ἰδέα.

Ψαμμητύχη cod. B et Favorin. et Eudocia p. 144, Ψαμμητύχη cod. D. Suidas habet Ψαμμίτη (quod præferendum esse Bernhardyus censet) et deinceps ψαμμίτοις.. ψάμμητα. Phanodemi et Semi mentionem omittit sicut ap. Harpocratonem cod. B. — Siebelis ad fragm. Phanodemi p. 6 scribi voluit... ὡς Φανώδημος. Ἐν δὲ α' Δηλιακῶν Ψ. κεκλησθαι φησιν ὁ Σῆμος διὰ τὸ κτλ. Simplicius foret scri-

(*) Cononis Νησιάδος tertium laudat schol. Apoll. Rhod. Ibi Reinesius ad Suid. l. I. ap. Bernh. Semi nomen excidisse putat (V. not. ad Conon. fr. 3). Idem suspicatur Semum nostrum fortasse eundem esse cum Simo τῷ ἀρμονικῷ, ejus meminit Porphyrius in Vit. Pythag. p. 85.

mentum musicum, nominatum esse ait ex eo, quod brachia vel juga illius ex palma arbore quæ Deli est confecta sint.

2.

Hecates insula. Lycurgus Contra Menesæchmum. Ante Delum sita est parva insula, quæ a nonnullis vocatur Psammetiche (vel Psammitē), ut Phanodemus iu primo (Deliacorum). Psammetichen vero vocari ait Semus in primo [Deliacorum], quod Hecate dea psammetis ibi colatur. Sunt autem psammeta genus placentarum.

bere ὡς Φανόδημος ἐν α' (sc. Ἀθίδος)... Σῆμος ἐν τῇ α' τῶν Δηλιακῶν. Sed fortasse præstat cum Vossio pro Φανόδημος reponere Φανόδηκος, quem Deliacæ scripsisse constat. De Hecate in Deliorum cultu v. Müller. *Dor.* I, p. 34. Cf. Demadis fragm. 2, p. 377.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Athenæus XIV, p. 645, B : Σῆμος ἐν δευτέρῳ Δηλιάδος « Ἐν τῇ τῆς Ἑκάτης (φησί) νήσῳ τῇ Ἰριδι θύουσι Δῆλιοι τοὺς βασιυνίας καλουμένους. Ἔστι δὲ ἐφθὸν πύρινον σταῖς ἐν μέλιτι, καὶ τὰ καλούμενα κόκκωρα, ἰσχὰς καὶ κάρυα τρία. »

4.

Idem III, p. 123, D : Σῆμος δ' ὁ Δῆλιος ἐν δευτέρῳ Νησιιάδος (scr. Δηλιάδος) ἐν Κιμώλῳ τῇ νήσῳ φησί ψυχρεῖα κατεσκευασθαι θέρους ὀρυκτὰ, ἐνθα χλιεροῦ ὕδατος πλήρη κεράμια καταθέντες κομίζονται χιόνος οὐδὲν διάφορα.

5.

Idem VIII, p. 335, A : Καὶ γὰρ ἐν Δῆλῳ φησί Σῆμος ὁ Δῆλιος ἐν δευτέρῳ Δηλιάδος, ὅταν θύωσι τῇ Βριζοῖ (αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ ἐν ὑπνῳ μάντις· βρίζειν δὲ οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι τὸ καθεύδειν·

Ἔνθα δ' ἀποθρίξαντες ἐμείναμεν ἥῳ διαν·) ταύτη οὖν ὅταν θύωσιν αἱ Δηλιάδες, προσφέρουσιν αὐτῇ σκάψας, πάντων πλήρεις ἀγαθῶν, πλὴν ἰχθύων, διὰ τὸ εὐχεσθαι ταύτη περὶ τε [ἄλλων] πάντων καὶ ὑπὲρ τῆς τῶν πλοίων σωτηρίας.

E LIBRO TERTIO.

5. a.

Photius Lex. : Πράμνιος οἶνος· Σῆμος ὁ Δῆλιος ἐν

3.

Semus secundo libro Deliadis : « In Hecate insula, ait, Iridi sacrificant Delii, offerentes *basynias* quos vocant. Est autem cocta triticea farina cum melle, et quæ *coccora* vocantur, carica et nuces tres. »

4.

Semus secundo libro Deliadis scribit, in insula Cimolo per æstatem frigidarias specus effodi, in quibus postquam aquæ tepentis plena dolia reposuerunt, eadem deinde recipiunt nihil a nive differentia.

5.

In Delo insula, ut scribit Semus Delius secundo libro Deliadis, quum sacra faciunt Brizoi, quæ est vates per somnum (nam βρίζειν veteres dormire dixerunt; ut

Ibi quum dormissemus (ἀποθρίξαντες) divam expectabamus auroram) :

huic igitur quum sacra faciunt Deliacæ mulieres, offerunt ei scaphulas bonis rebus cuiusvis generis refertas, piscibus exceptis : vota enim faciunt huic quum aliarum rerum

τρίτῳ ἐν ᾗ καὶ ὁ πράγματων (scr. ἐν Ἰκάρῳ Πράμνον) πέτραι εἶναι, ἀφ' ἧς τὸν οἶνον εἶναι.

Suidas : Πράμνιος οἶνος... Σ. ὁ Δῆλιος ἐν γ', ἐν Νικίᾳ (lege Ἰκάρῳ) Πράμνον πέτραι εἶναι, ἀφ' ἧς τὸν οἶνον εἶναι. Fluxerunt hæc ex Athenæi libro, integre illo quam quem nos habemus.

Athenæus I, p. 30, C : Εἶναι γὰρ ἐν Ἰκάρῳ φησί Σῆμος Πράμνον πέτραι, καὶ παρ' αὐτῇ ὁρος μέγα, ἀφ' οὗ τὸν Πράμνιον οἶνον, ὃν καὶ φαρμακίτην τινὰς καλεῖν.

Sumpsisse hæc Athenæus videtur ex Eparchide, quem scriptorem ex uno novimus Athenæo.

E LIBRO QUARTO.

6.

Athen. IV, p. 173, E : Σῆμος δ' ἐν τετάρτῳ Δηλιάδος « Δελφοῖς (φησί) παραγινόμενοι εἰς Δῆλον παρεῖχον Δῆλιοι ἄλλας καὶ ὄξος καὶ ἔλαιον καὶ ξύλα καὶ στρώματα. » Quæ sequuntur vide in Aristotelis fragm. 198, tom. II, p. 164. Cf. Müller. *Dor.* I, p. 259.

7.

Id. XV, p. 677, A : Πρῶτος ἐν τοῖς Ἑλλήσι στέφανος ὀνομάσθη, ὥς φησι Σῆμος ὁ Δῆλιος ἐν τετάρτῳ Δηλιάδος, τὸ παρὰ μὲν ἡμῖν στέφανος, παρὰ δὲ τισι στέμμια προσαγορευόμενον, διὸ καὶ τούτῳ πρῶτῳ στεφανωσάμενοι δεύτερον περιτιθέμεθα τὸν δάφνινον. Κέκληται δὲ στέφανος ἀπὸ τοῦ στέφειν.

E LIBRO QUINTO.

8.

Idem XIV, p. 614, A : Πάρμενισκος δὲ ὁ Μεταποντίνος, ὥς φησι Σῆμος ἐν πέμπτῳ Δηλιάδος, καὶ γένει καὶ πλούτῳ πρωτεύων, εἰς Τροφωνίου καταβάς,

omnium causa, tum pro conservandis ipsorum naviculis.

5 a.

Semus Delius in tertio ait in Icaro insula esse Pramnum scopulum, a quo vinum Pramnium dicatur.

Esse in Icaro Semus ait Pramnum scopulum, juxtaque eum montem spatiosum, unde Pramnium sit vinum quod et *medicatum* a nonnullis nominetur.

6.

Semus quarto Deliadis ait : « Delphis Delum venientibus præbuerunt Delii salem et acetum et oleum et ligna et stragula. »

7.

Corona (στέφανος) apud Græcos, ut ait Semus Delius quarto libro Deliadis, primum nominatum est id quod apud nos στέφος (*velamen*), apud nonnullos vero στέμμα (*infula, villa*) vocatur. Quare etiam hoc primo cincti, deinde demum lauream imponimus. Nominatus est autem στέφανος, a verbo στέφειν (*tegere, velare, cingere*).

8.

Parmeniscus Metapontinus (ut tradit Semus quinto

καὶ ἀνελθὼν οὐκ ἔτι γελᾶν ἐδύνατο. Καὶ χρηστηριαζομένην περὶ τούτου, ἡ Πυθία ἔφη·

Εἶργ' ἂν ἀμφὶ γελωτος, ἀμείλιγε, μελιχίοιο;
Δώσει σοι μήτηρ οἴκῳ, τὴν ἔξοχα τίς.

Ἐλπίζων δ', ἂν ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν πατρίδα, γελᾶσειν, ὥς οὐδὲν ἦν πλέον, οἴόμενος ἐξηπατῆσθαι, ἔρχεται ποτε κατὰ τύχην εἰς Δῆλον· καὶ πάντα τὰ κατὰ τὴν νῆσον θυμαζῶν ἦλθε καὶ εἰς τὸ Δητῶν, νομίζων τῆς Ἀπόλωνος μητρὸς ἀγαλμὰ τι θεωρήσειν ἀξιολογόν· ἰδὼν δ' αὐτὸ ξύλινον ἄμορπον παραδόξως ἐγέλασεν. Καὶ τὸν τοῦ θεοῦ χρησμὸν ξυμβάλλων, καὶ τῆς ἀρρωστίας ἀπαλλαγείς, μεγαλωστί τὴν θεὸν ἐτίμησεν.

9.

Athen. XI, p. 469, C : Σῆμος δ' ἐν πέμπτῃ Δηλιάδος ἀνακεῖσθαι φησιν ἐν Δῆλῳ χυρσὴν ἡδυποτίδα Ἐχενίχης ἐπιχωρίας γυναικὸς, ἥς μνημονεύει καὶ ἐν τῇ ὁδόῃ.

10.

Idem XIV, p. 618, A : Τὴν δὲ συναυλίαν τί ποτ' ἐστίν, ἐμφανίζει Σῆμος ὁ Δῆλιος ἐν πέμπτῃ Δηλιάδος, γράφων οὕτως· « Ἀγνοουμένης δὲ παρὰ πολλοῖς τῆς συναυλίας, λεκτέον. Ἦν τις ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαίως αὐλοῦ καὶ ρυθμοῦ, χωρὶς λόγου τοῦ πρόσμελωδοῦντος. »

E LIBRO SEXTO.

11.

Idem VIII, p. 331, F : Σῆμος δ' ἐν ἑκτῇ Δηλιάδος· « Ἀθηναίους (φησὶ) θυομένοις ἐν Δῆλῳ τὴν γέρνιθα βίβλας ὁ παῖς προσήνεγκε, κἄν τῇ φιάλῃ μετὰ τοῦ

libro Deliadis) vir et genere et opibus excellens, quum in Trophonii antrum descendisset, ex eo rediens ridere posthac non potuit. Cui de ea re oraculum consulenti Pythia respondit :

De jucundo risu me rogas, ridere nescius homo?
dabit tibi mater domi ; eam prae ceteris tu venerare.

Ille igitur sperans se in patriam reversum risurum esse, postquam nihil profecit, deceptum se ratus, Delum forte venit. Ibi quum omnia quæ in illa insula visuntur, esset admiratus, intravit etiam Latonæ templum, existimans se matris Apollinis statuam aliquam insignem visurum : quam ubi et ligneam et deformem est conspicatus, præter opinionem in risum effusus est. Et intelligens oraculum deæ, et infirmitate illa liberatus, magnifice deam coluit.

9.

Semus quinto libro Rerum Deliacarum scribit, Deli consecratam servari auream hedypotidem Echenices, mulieris Indigenæ; cuius rursus meminit idem libro octavo.

10.

Tibiarum concentus (ἡ συναυλία) quid sit, declarat

ὕδατος ἰχθύς κατέχευεν. Εἰπεῖν οὖν αὐτοῖς τοὺς τῶν Δηλίων μάντις, ὥς κυριεύσουσι τῆς θαλάσσης. »

12.

Etym. M. p. 197, 38 : Βίβλιος οἶνος. Σῆμος (1. Σῆμος) δὲ ἐν τῇ ἑκτῇ τῆς Ἰλιάδος (1. Δηλιάδος), ἐν Νάξῳ φησὶ ποταμὸν Βιδλίνην, ἀφ' οὗ καλοῦσιν οἶνον Βίδλινον, διὰ τὰς περὶ κυρίας ἀμπέλους. Διὰ δὲ τοῦ μ γράφουσι τὸν ποταμὸν, Βιμβλίνην· καὶ τὸν Νάξιον οἶνον διὰ τοῦ μ, Βίμβλινον.

Stephan. B. : Βιδλίνη, χώρα Θράκης· ἀπὸ ταύτης ὁ Βίδλινος οἶνος· οἱ δὲ ἀπὸ Βιδλίας ἀμπέλου. Δῆμος (1. Σῆμος) δ' ὁ Δῆλιος τὸν Νάξιον φησιν, ἐπειδὴ Νάξου ποταμὸς Βίδλος. Cf. Moschopol. in schol. ad Hesiod. Op. 589 : Οἶνον Βίδλινον, δν Νάξιον παρ' αὐτοῖς γεωργεῖσθαί φασι [περὶ] ποταμὸν οὗτω καλούμενον. Aliorum opiniones recenset Athenæus I, p. 31. Cf. qui laudantur in Steph. Thes. s. v.

E LIBRO OCTAVO.

13.

Athenæus III, p. 109, F : Ἀχάινας. Τούτου τοῦ ἄρτου μνημονεύει Σῆμος ἐν ὁδόῳ Δηλιάδος, λέγων ταῖς θεσμοφόροις γίνεσθαι. Εἰσὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι, καὶ ἐορτὴ καλεῖται Μεγαλάρτια, ἐπιλεγόντων τῶν φερόντων· « Ἀχάινην στέατος ἐμπλεων τράγον, » h. e. Achainam gestamus, tragum (genus pultis ex tritici semine et leguminibus variis factum, Plin. II. N. XVIII, 7, 16. 10, 20, 4) fermentatum. Idem festum esse videtur quod aliis grammaticis audit Ἀρτοφόρια. V. Theodorian. ap. Cram. Anecd. III, p. 277, 27; Theodos. Gr. p. 69, 17 Gættl. • Preller, ad Polemon. p. 72. Aliud libri octavi fragm. vid. sub nr. 9.

Semus Delius quinto libro Deliadis, ubi sic scribit : « Quum vero ignorent multi συναυλία quid sit, dicendum est nobis. Erat aliquod certamen symphonizæ tibiæ vicissim et rhythmi, nullo sermone modos tibiæ comitante. »

11.

Semus sexto Deliadis scribit : « Atheniensibus Delii sacra facientibus puer, aquam lavandis manibus quum hausisset, e phiala simul cum aqua pisces infudit. Respondisseque super ea re vates Deliorum, maris fore illos dominos. »

12.

Biblinum vinum. Semus sexto Deliadis in Naxo insula esse ait fluvium Biblinen, a quo vinum Biblinum ex nascentibus ibi vitibus proveniens vocetur. Ceterum scribunt etiam per m litteram *Bimblinen* fluvium, et *Bimblinum* vinum illud Naxium.

13.

Achinas. Hujus panis meminit Semus octavo libro Deliadis, eumque (Cereris et Proserpinæ) Legiferis sacrum fuisse. Sunt autem panes magni; et festi dies *Megalartia* vocabantur, quibus clamabant qui illos ferebant : *Achainam* (gestamus) *adipe plenam tragum*.

E LIBRIS INCERTIS.

14.

Steph. Byz. : Τέγυρα, πόλις Βοιωτίας, ἐν ᾗ Ἀπόλλωνά φασι γεννηθῆναι. Σῆμος δ' ὁ Δῆλιος· « Τὴν Ἀπόλλωνος γένεσιν οἱ μὲν ἐν Λυκίᾳ, οἱ δὲ ἐν Δῆλῳ, οἱ δ' ἐν Ζωστήρι τῆς Ἀττικῆς, οἱ δ' ἐν Τεγύρᾳ τῆς Βοιωτίας φασίν· ὅθεν καὶ Τεγυρῆϊος Ἀπόλλων. » Καλλισθένης ἐν τρίτῳ τῶν Ἑλληνικῶν (fr. 3) κτλ.

De Apolline Zosterio v. Etym. M. p. 414, 20 (Meinek. ad Euphor. p. 152); Schol. Hermog. p. 389; Pausan. I, 31.

15.

Athenæus II, p. 38, A : Σῆμος δ' ὁ Δῆλιός φησι· « Τρίπους χαλκοῦς, οὐχ ὁ Πυθικός, ἀλλ' ὃν νῦν λέβητα καλοῦσιν. Οὗτοι δ' ἦσαν οἱ μὲν ἄπυροι, εἰς οὓς τὸν οἶνον ἐξεκεράννουν· οἱ δὲ λοετροχόοι, ἐν οἷς τὸ ὕδωρ ἐθέρμαινον, καὶ ἐμπυριδῆται. Καὶ τούτων ἔνιοι ὠτῶν-τες, τρίποδα δὲ τὴν ὑπόβασιν ἔχοντες, τρίποδες ὠνομάζοντο. »

16.

Idem XI, p. 502, B : Ἐκαλεῖτο δὲ τις καὶ βαλάνωτῃ φιάλῃ, ἥς τῷ πυθμένι χρυσοὶ ὑπέκειντο ἀστράγαλοι. Σῆμος δὲ ἐν Δῆλῳ ἀνακείσθαι φησι χαλκοῦν φοίνικα, Ναξίων ἀνάθημα, καὶ καρυωτὰς φιάλας χρυσᾶς.

17.

Idem p. 71, C : Οἶδα δὲ καὶ Κίναρον καλουμένην νῆσον, ἥς μνημονεύει Σῆμος.

18.

Schol. Apoll. Rh. I, 1304 : Ὅτι Ἡρακλῆς ἀνείλε

14.

Tegyra, urbs Bœotiæ, in qua Apollinem natum esse dicunt. Semus Delius : « Apollinem natum esse tradunt alii in Lycia, alii in Delo, alii in Zostere Atticæ, alii Tegyrae in Bœotia, unde etiam Tegyraeus Apollo dicitur. »

15.

Semus Delius ait : « Aeneas tripus, non Pythicus, sed quem nunc lebetem vocant. Erant vero horum alii ἄπυροι (igni non exponendi), in quibus vinum temperabant : alii vero λοετροχόοι, in quibus aquam calefaciebant, et ἐμπυριδῆται. Ac horum nonnulli, qui auriti erant, et tribus pedibus instructi, tripodes vocabantur. »

16.

Nominata est etiam phiala quædam glandulata : cujus fundo aurei suppositi erant astragali. Semus vero ait, Deli dedicatam esse æneam palmam arborem, Naxiorum donarium, et amygdalatas phialas aureas.

17.

Novi etiam Cinaram quæ vocatur insulam, cujus Semus meminit.

τοὺς Βορεάδας, διὰ τὸ καλύσαι τὴν ναῦν ὑποστρέψαι πάλιν εἰς τὴν Μυσίαν, φησὶν Ἀπολλώνιος. Σῆμος δὲ φησι, διὰ τὸ ληθῆναι δρόμῳ τὸν Ἡρακλέα τῶν Βορεαδῶν. Στησίμβροτος δὲ κτλ.

18 a.

Schol. in Hom. Odys. μ, 124 e cod. Harl. 5674 in Cramer. Anecd. Paris. III, p. 479 : Κραταῖν (præstat Κραταῖν) Σχῆμος (l. Σῆμος Cramer.) φησιν Ἐκάτης καὶ Τρίτωνος, Κραταῖ ἡ τας δὲ (l. Κραταῖδος δὲ) καὶ Δείμου Σκύλλαν. Στησίχορος Λάμιαν φησὶ τῆς Σκύλλης μητέρα. Cf. schol. Apoll. Rhod. IV, 828 : Ἀκουσίλαος Φόρκυνος καὶ Ἐκάτης τὴν Σκύλλαν λέγει· Ὁμηρος δὲ τὴν Σκύλλης μητέρα Κραταῖν καλεῖ. Ἀμφοτέροις οὖν Ἀπολλώνιος κατηκολούθησεν. Ἐν δὲ ταῖς Μεγάλαις Ἡοίαις Φόρβαντος καὶ Ἐκάτης ἡ Σκύλλα. Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Σκύλλῃ Λαμίας τὴν Σκύλλαν φησὶ θυγατέρα εἶναι.

ΠΕΡΙ ΠΑΙΑΝΩΝ.

19.

Athenæus XIV, p. 618, D : Σῆμος δ' ὁ Δῆλιος ἐν τῷ Περὶ παιάνων φησί· « Τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ προσηγόρευον ἀμάλας· συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενομένα δέσμην οὔλους καὶ ἰούλους· καὶ τὴν Δήμητρα ὅτε μὲν Χλόην, ὅτε δὲ Ἰουλώ. Ἀπὸ τῶν οὖν τῆς Δήμητρος εὐρημάτων τοὺς τε καρπούς καὶ τοὺς ἕμνους, τοὺς εἰς τὴν θεὸν, οὔλους καλοῦσι, καὶ ἰούλους. Δημήτρουλοι καὶ καλλίουλοι. Καὶ

Πλείστον οὔλον οὔλον ἱεῖ, ἰουλον ἱεῖ.

Ἄλλοι δὲ φασιν ἐριουργῶν εἶναι τὴν ᾠδὴν. Αἱ δὲ τῶν τιθεουσῶν ᾠδαὶ καταβαυκαλήσεις ὀνομάζονται. »

18.

Boreadas Hercules interfecit, quod impedire volebant quominus navis in Mysiam reverteretur, ut Apollonius dicit. Semus vero dicit propterea, quod cursu Hercules a Boreadis victus esset.

18 a.

Crataein Semus Hecates et Tritonidis filiam dicit, Crataeidis vero et Dimi (Metus) filiam Scyllam esse.

DE PÆANIBUS.

19.

Semus Delius in libro De Pæanibus ait : « Manipulos hordei singulos per se amalas vocabant ; collectos vero et ex pluribus in unum fasciculum colligatos, ulos et iulos : et Cererem nunc Chloen appellabant, nunc Iulo. A Cereris igitur inventis et ipsas fruges et hymnos in deam ulos vocant et iulos. Sic Δημήτρουλοι, et καλλίουλοι : et istud,

Plurimum ulum, ulum mitte, iulum mitte!

Alii vero aiunt, esse cantum illum eorum qui lanam tractant. Nutricum cantilenæ καταβαυκαλήσεις vocantur. »

20.

Athen. XIV, p. 622, B : Σῆμος δ' ὁ Δῆλιος ἐν τῷ Περὶ παιάνων « Οἱ αὐτοκάβδαλοι (φησί) καλούμενοι ἐστεφανωμένοι κιτῶν στέδην ἐπείραινον ῥήσεις. Ὅστερον δὲ ἱαμβοὶ ὀνομάσθησαν αὐτοὶ τε καὶ τὰ ποιήματα αὐτῶν. Οἱ δὲ ἰθύφαλλοι (φησί) καλούμενοι προσωπεῖον μεθύνωντων ἔχουσι, καὶ ἐστεφάνωνται, χειρὶδας ἀνθινὰς ἔχοντες· χιτῶσι δὲ χρῶνται μεσολεύκοις, καὶ περιέζωνται ταραντίνον, καλύπτον αὐτοὺς μέχρι τῶν σφυρῶν. Σιγῇ δὲ διὰ τοῦ πυλῶνος εἰσελθόντες, ὅταν κατὰ μέσσην τὴν ὀρχήστραν γένωνται, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ θέατρον, λέγοντες·

Ἄναγε', εὐρυχωρίαν
τῷ θεῷ ποιεῖτε.
Ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος
διὰ μέσου βαδίζειν.

Οἱ δὲ φαλλοφόροι (φησί) προσωπεῖον μὲν οὐ λαμβάνουσι, προπόλιον δὲ ἐξ ἐρπύλλου περιτιθέμενοι, καὶ παιδέρωτας ἐπάνω τούτου ἐπιτίθενται, στέφανόν τε δασύν ἰων καὶ κιττοῦ· αὐνακὰς τε περιβεβλημένοι παρέρχονται, οἱ μὲν ἐκ παρόδου, οἱ δὲ κατὰ μέσας τὰς θύρας βαίνοντες ἐν ῥυθμῷ, καὶ λέγοντες·

Σοί, Βάχχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαίζομεν,
ἀπλοῦν ῥυθμὸν χέοντες αἰὼλῳ μέλει,
καινὰν, ἀπαρθένευτον, οὐ τι ταῖς πάρος
κεχρημέναν ὠδαῖσιν, ἀλλ' ἀκηρατον
κατάρχομεν τὸν ὕμνον.

Ἔττα προστρέχοντες ἐτώθαζον, οὓς ἂν προέλοιτο, στάδην δὲ ἐπράττον· ὁ δὲ φαλλοφόρος ἰθὺ βαδίζων καταπλησθεὶς αἰθάλῳ. »

Horum nonnulla excerpit Suidas v. Σῆμος. V. Müller. Dor. I, p. 404. II, p. 347. Bode *Gesch. d. Lyr.* passim.

20.

Semus Delius in libro De Præanibus : « Qui *autocabdali*, inquit, vocantur, hi hedera caput cincti, 'ingredientes [*sive*, ex tempore] versus recitabant. Idem postea *iambi* nominati sunt, quum ipsi, tum eorum carmina. Qui *ithyphalli* vocantur, ait, personas induunt ebriorum, coronanturque [et ipsi hedera], manicas habentes variegatas, tunicis vero utuntur medio albo intertexto, et Tarentina stola cinguntur, quæ ad malleolos pedis usque eos tegit. Hi tacite majorem portam ingressi, postquam circa medium sunt orchestram, versus theatrum se convertunt, dicentes :

Decedete de via, latum spatium
præbete deo!
vult enim deus rectus malleo ductus [*sive*, cuneatus]
per medium ingredi.

Phallopatori vero, inquit, personam quidem non induunt, sed tegmen quoddam sibi circumponunt ex serpillio, qui *pæderotas* (acanthos) insuper imponunt, spissamque coronam ex violis et hedera : et caunacis amicti prodeunt,

SOCRATES ARGIVUS.

Diog. L. II, 47 : Γέγονε δὲ Σωκράτης καὶ ἕτερος ἱστορικὸς, Περιήγησιν Ἀργους γεγραφώς· καὶ ἄλλος, περιπατητικὸς Βιθυνός· καὶ ἕτερος Ἐπιγραμμάτων ποιητής· καὶ ὁ Κῶιος, Ἐπικλήσεις θεῶν γεγραφώς.

De Socrate Rhodio, belli civilis scriptore, vidimus supra. *Periegesin* Socratis Argivi (fr. 2) præter Diogenem expressis verbis commemorat nemo. Quamquam sunt quæ commode ad eam referantur (fr. 1-4). Socratis Περὶ δσίων opus semel diserte (fr. 5), sæpius suppresso libri titulo laudat Plutarchus. Auctorem ejus Argivum esse argumenta fragmentorum comprobant. Eidem Argivo cum Meinekio (ad Euphor. p. 175) vindicavi libros quos Socrates scripsit Ad Idotheum, de quo aliunde non constat (fr. 10 et 14). — Subjeci quæ ad *Socratem Coum* referenda esse videntur, et quæ ad certum quendam Socratem revocare vix possis. — Ceterum nomen Socratis sæpius corruptum in Ἰσοκράτης (fr. 10 et 14) et Κράτης (fr. 3). Contra pro Σωκράτης fortasse reponendum Κράτης fragm. 20 et 19. Alibi Σωκράτης prave scriptum pro Σωσικράτης. V. fragm. Socratis 5. 8. Cf. etiam Anaxicratis fr. 2, not.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΑΡΓΟΥΣ.

1.

Schol. Pind. Pyth. III, 14 : Οἱ μὲν Ἀρσινόης, οἱ δὲ Κορωνίδος φασὶν αὐτὸν (Ἀσκληπιὸν) εἶναι... Καὶ Σωκράτης γόνον Ἀρσινόης τὸν Ἀσκληπιὸν ἀποφαίνει, παῖδα δὲ Κορωνίδος εἰσποιητόν.

2.

Idem Nem. III, 93 : Ὁ Ἀσκληπιὸς παρὰ Χείρωνι ἐτράφη, ὡς καὶ Σωκράτης ὁ Ἀργεῖός φησιν.

alii a latere, alii media porta egredientes, modulato gressu incedentes, dicentesque :

Tibi, Bacche, hancce Musam ornatus,
simplicem rhythmum fundentes vario carmine,
virginibus quidem non convenientem. Nec vero pristinis
utimur cantibus, sed illibatum
auspicamur hunc hymnum.

Deinde procurrentes, sannis insectabantur quoscumque voluissent : et stando hoc agebant : is autem qui ipsum phallum gestabat, lente incedens, et fuligine impletus. »

PERIEGESIS ARGOLIDIS.

1.

Alii Arsinoes, alii Coronidis filium Æsculapium esse dicunt. Socrates Arsinoes filium, quem Coronis adoptaverit, esse ostendit.

2.

Æsculapius apud Chironem enutritus est, ut Socrates quocumque Argivus dicit.

3.

Idem Pyth. III, 102 : Οὕτω περίθυμος ἐγένετο ὁ Ζεὺς, ὥστε ἐνσκήψαι βέλους διαμπαῖ δι' ἀμφοτέρων τῶν μαστῶν ἢ τῶν πλευρῶν, ἢ δι' αὐτοῦ τε τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ ἱατρευθέντος, ὥστε καὶ τὸν Ἀσκληπιὸν ἀναιρεῖσθαι καὶ τὸν ἀναβεδυκῶτα· ὁ δὲ Σωκράτης τὸν Ἀσκληπιὸν φησι καὶ τὸν διδάξαντα αὐτὸν Χεῖρωνα. Οὐδεὶς δὲ τούτῳ συμμαρτυρεῖ.

Σωκράτης] Vulgo Κράτης. Correx. Valckenar. ad schol. Eur. Phœn. 45.

3 a.

Schol. Vatican. Eurip. Rhes. 28 : 'Ο δὲ Ἡσίοδος Εὐρώπης μὲν φησιν αὐτὸν (τὸν Σαρπηδόνα), ὡς Ἑλλάνικος· εἰσι δὲ οἱ Λευκάστου (scribe Λυκάστου) καὶ Ἰδης τῆς Κορύβαντος γενεαλογοῦσι μετὰ καὶ Μίνωος καὶ Ῥαδαμάνθους, καθάπερ Σωκράτης ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς. Pro Λευκάστου scribendum esse Λυκάστου colligas ex Diodoro IV, 60, ubi Lycastus, Minois f., cognomini Cretæ urbi nomen dedisse dicitur.

4.

Plutarch. De mul. virt. c. 4 : Οὐδεὶς δὲ ἤττον ἐνδοξὸν ἔστι τῶν κοινῇ διαπεπραγμένων γυναικῶν ἔργων ὁ πρὸς Κλεομένη περὶ Ἀργούς ἀγῶν, ὃν ἠγωνίσαντο, Τηλεσίλλης τῆς ποιητρίας προτρεψαμένης. Ταύτην δὲ φασιν οἰκίας οὖσαν ἐνδοξόν, τῇ δὲ σώματι νοσηματικὴν, εἰς θεοὺς πέμψαι περὶ ὑγίειας, καὶ χρησθῆν αὐτῇ Μούσας θεραπεύειν, πειθομένην τῇ θεῷ, καὶ ἐπιθεμένην ᾠδῇ καὶ ἁρμονίᾳ, τοῦ τε πάθους ἀπαλλαγῆναι ταχὺ, καὶ θαυμάζεσθαι διὰ ποιητικὴν ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἐπεὶ δὲ Κλεομένης ὁ βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν

πολλοὺς ἀποκτείνας (οὐ μὴν, ὡς ἐνιοι μυθολογοῦσιν, ἐπτὰ καὶ ἑβδομήκοντα καὶ ἑπτακσίους πρὸς ἑπτακισχιλίους), ἐβάδιζε πρὸς τὴν πόλιν, ὁρμὴ καὶ τόλμα δαιμόνιος παρέστη ταῖς ἀκμαζούσαις τῶν γυναικῶν ἀμύνεσθαι τοὺς πολεμίους ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Ἰγουμενὴς δὲ τῆς Τηλεσίλλης, ὅπλα λαμβάνουσι, καὶ παρ' ἐπαλξιν ἰστάμεναι κύκλῳ τὰ τείχῃ περιέστεψαν, ὥστε θυμᾶζειν τοὺς πολεμίους. Τὸν μὲν οὖν Κλεομένη, πολλῶν πεσόντων, ἀπεκρούσαντο· τὸν δὲ ἕτερον βασιλεῖα, Δημάρατον, ὡς Σωκράτης φησὶν, ἐντὸς γενόμενον καὶ κατασχόντα τὸ Παμφυλιακόν, ἐξέωσαν. Οὕτω δὲ τῆς πόλεως περιγενομένης, τὰς μὲν πεσοῦσας ἐν τῇ μάχῃ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῆς δόου τῆς Ἀργείας ἔθαψαν, ταῖς δὲ σωθείσαις ὑπόμνημα τῆς ἀριστείας ἔδωσαν ἰδρύσασθαι τὸν Ἐνυάλιον. Ἦν δὲ μάχῃν οἱ μὲν ἑβδομῇ λέγουσιν ἰσταμένου μηνός, οἱ δὲ νομηκίᾳ γενέσθαι τοῦ νῦν μὲν τετάρτου, πάλαι δὲ Ἑρμαίου παρ' Ἀργείους, καθ' ἣν μέχρι νῦν τὰ ὕβριστικά τελοῦσι, γυναικας μὲν ἀνδρείους χιτῶσι καὶ χλαμύσιν, ἀνδρας δὲ πέπλοις γυναικῶν παῖ καλύπτραις ἀμφιενύντες. Ἐπανορθούμενοι δὲ τὴν ὀλιγανδρίαν, οὐχ (ὡς Ἡρόδοτος ἰστορεῖ) τοῖς δούλοις, ἀλλὰ τῶν περιοίκων ποιησάμενοι πολίτας τοὺς ἀρίστους, συνώκισαν τὰς γυναῖκας· ἐδόκουν δὲ καὶ τούτους ἀτιμάζειν καὶ περιορᾶν ἐν τῷ συγκαθευδεῖν, ὡς χείρονας. Ὅθεν ἔθεντο νόμον τὸν κελεύοντα, πύγωνα δεῖν ἐχρούσας συναναπαύεσθαι τοῖς ἀνδράσι τὰς γεγαμημένας. Cf. Müller. Dor. I, p. 173.

ΠΕΡΙ ΟΣΙΩΝ.

5.

Plutarchus De Is. et Osir. c. 35 : Ἀ δ' ἐμφανῶς

3.

Ita iratus erat Juppiter, ut fulmen penitus trajiceret per ambas mamillas vel per ambo latera, aut per ipsum Æsculapium atque eum quem sanaverat, adeo ut et Æsculapius et is quem in vitam revocaverat, interfectus sit. Socrates vero Æsculapium et magistrum ejus Chironem interfectum esse dicit. Huic vero nemo ullus suffragatur.

3 a.

Hesiodus Europæ filium esse Sarpedonem dicit, ut Helianicus. Sunt vero qui eum Lycasti et Idæ Coryhante natæ esse filium, sicuti etiam Minoem et Rhadamanthum, tradant. Inter eos est Socrates in Argolicis.

4.

Inter res a mulieribus publice præclare gestas, nullum illustrius exstat facinus certamine, quod Argivæ pro patria adversus Cleomenem, Telesillæ poetriæ hortatu, obierunt. Hanc ferunt nobili ortam familia, quum esset corpore morbis obnoxio, deos de paranda bona valetudine consuluisse : oraculoque monitam ut Musas coleret, deæ obtemperasse, studiumque in carmina et harmoniam collocasse : et quum morbo brevi liberata esse, tum ob poeticam in admiratione mulieribus fuisset. Quum Cleomenes Spartæ rex, multis Argivorum occisis (fabula est quod quidam numerum eorum perhibent septies milenos, septingenos, septagenos et septem),

ad ipsam urbem duceret, impetus et divinitus quædam injecta audacia mulieres quæ ætate integra essent, excitavit ad propulsandos a patria hostes. Proinde Telesilla duce arma capiunt, propugnacula occupant, muros corona cingunt, non sine admiratione hostium. Ac Cleomenem quidem repulerunt, multos suorum desiderantem : alterum regem Demaratum, ut Socrates ait, qui in urbem pervenerat, et Pamphyliacum occupaverat, vi exturbant. Hoc modo urbe servata, mulieres quæ in pugna ceciderant, in via Argiva sepultæ sunt a civibus : superstitionibus autem præmium virtutis dedicatio Martis concessa est. Pugnatum alii septima die, alii ipso in novilunio tradunt mensis, qui nunc quartus, olim Hermæus, id est Mercurialis, apud Argivos dicitur. Ea die etiam hodie Hybristica (id est Contumeliosa) sacra agunt, mulieres virilibus tunicis et lænis, viros muliebribus vittis ac velis vestientes. Virorum penuriam ut resarcirent, mulieres non, ut Herodotus narrat, servis, sed vicinorum optimis in civitatem receptis conjunxerunt : quos illæ videbantur contemnere et ignominia afficere in concubitu, ut se deteriores. Itaque legem posuerunt, quæ nuptas barbam jubebat habere quando cum viris concumberent.

DE SACRIS.

5.

Quæ palam faciunt sacerdotes, dum Apidis cadaver

δρῶσι θάπτοντες τὸν Ἄπιν οἱ ἱερεῖς, δταν παρακομίζωσιν ἐπὶ σχεδίας τὸ σῶμα, βακχείας οὐδὲν ἀποδεῖ. Καὶ γὰρ νεβριδᾶς περικαθάπτονται, καὶ θύρσους φοροῦσι, καὶ βοαῖς χρῶνται καὶ κινήσσειν, ὥσπερ οἱ κάτοχοι τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασμοῖς. Διὸ καὶ ταυρόμορφα Διονύσου ποιοῦσιν ἀγάλματα πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων· αἱ δ' Ἡλείων γυναῖκες καὶ παρακαλοῦσιν εὐχόμεναι, ποδὶ βοεῖν τὸν θεὸν ἔλθειν πρὸς αὐτάς. Ἀργεῖοις δὲ βουγενῆς Διόνυσος ἐπὶ κλην ἐστίν· ἀνακαλοῦνται δ' αὐτὸν ὑπὸ σαλπίγγων ἐξ ὕδατος, ἐμβάλλοντες εἰς τὴν ἄβυσσον ἄρνα τῶν πυλαρχῶν. Τὰς δὲ σάλπιγγας ἐν θύρσοις ἀποκρύπτουσιν, ὡς Σωκράτης ἐν τοῖς Περὶ Ὀσιῶν εἴρηκεν. Ὁμολογεῖ δὲ καὶ τὰ Τιτανικά, καὶ νῦν τελεία τοῖς λεγομένοις Ὀσίριδος διασπασμοῖς, καὶ ταῖς ἀναβιώσεσι καὶ παλιγενεσίαις· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ περὶ τὰς ταφάς. Αἰγύπτιοι τε γὰρ Ὀσίριδος παρακαλοῦσιν ὡς ἔρηται, δεικνύουσι, καὶ Δελφοὶ τὰ τοῦ Διονύσου λείψανα παρ' αὐτοῖς παρὰ τὸ χρηστῆριον ἀποκεῖσθαι νομίζουσι· καὶ θύουσιν οἱ Ὅσιοι θυσίαν ἀπόρρητον ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, δταν αἱ θυιάδες ἐγείρῃσι τὸν Αἰκνίτην.

Ad eundem locum Socratis respicit Plutarchus in *Quæst. Gr.* c. 36 : Διὰ τί τὸν Διόνυσον αἱ τῶν Ἡλείων γυναῖκες ὑμνοῦσαι παρακαλοῦσι βοεῖν ποδὶ παραγίνεσθαι πρὸς αὐτάς; Ἐγεί δ' οὕτως ὁ ὕμνος· Ἐλθεῖν, ἥρω Διόνυσε, ἅλιον ἐς ναὸν ἄγνόν, σὺν χαρίτεσσιν ἐς ναὸν τῷ βοεῖν ποδὶ θύων. Εἴτα δις ἐπάδουσιν· Ἀξιε ταῦρε ! • Πότερον ὅτι καὶ βουγενῇ προσαγορεύουσι καὶ ταῦρον ἔνιοι τὸν θεόν; Cf. Müller. *Min.* p. 456.

6.

Idem *Qu. Rom.* c. 52 : Ἀργεῖους δὲ Σωκράτης φησὶ τῇ Εἰλειθυῖᾳ κύνα θύειν διὰ τὴν βραστὴν τῆς λοχείας. Cf. Welcker. *Trilog.* p. 239.

rate advectionem sepeliunt, nihil distant a Bacchi sacrificio : quippe et hinnuleorum pelles circum appendunt, et thyrsos gestant, iisque utuntur clamoribus et motibus, quibus Bacchico furore correpti dum orgia peragunt. Ea de causa plerique Græcorum Bacchi simulacra faciunt tauri forma : et Eleorum mulieres vota facientes precantur *ut ad se deus veniat bubulo pede* : et Argivis Bacchus est bovigena, et evocant eum tubis ex aqua, Janitorem in abyssum injicientes, et tubas inter thyrsos occultant, ut Socrates scripsit in libris De Sacris. Conveniunt et Titanica, et nox quæ perfecta dicitur, his quæ dicuntur de discripto Osiride et rediivo ac renato; necnon et sepultura. Nam et Ægyptii multis in locis sepulcrum Osiridis monstrant, ut supra ostendimus : et Delphi reliquias Bacchi apud se juxta oraculum sitas putant, arcanumque sacrificium Hosii in fano Apollinis peragunt, quo tempore Thyiades Linitham (id Bacchi est nomen) excitant.

6.

Argivos Socrates ait canem Lucinæ rem sacram facere ob facilitatem pariendi.

7.

Idem *ib.* c. 25 : Ἐν δ' Ἀργεὶ λευκὰ φοροῦσιν ἐν τοῖς πένθεσιν, ὡς Σωκράτης φησὶν, ὑδατόκλυστα.

8.

Plutarch. *Qu. Gr.* c. 25 : « Τίς ἀλάστωρ, ἀλιτήριος, παλαμναῖος; » Οὐ γὰρ πειστέον τοῖς λέγουσιν ἀλιτηρίους κεκλῆσθαι τοὺς ἐπιτηροῦντας ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλοῦντα καὶ διαρπάζοντα· ἀλλ' ἀλάστωρ μὲν κέκληται ὁ ἄλστα καὶ πολὺν χρόνον μνημονευθεῖσθαι δεδρακώς· ἀλιτήριος δὲ, ὃν ἀλεύσασθαι καὶ φυλάξασθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχε. Ταῦτα, φησὶν ὁ Σωκράτης, ἐν διπθέραις γαλκαῖς γεγράφασιν.

In antecedentibus Plutarchus quærit : Τίς ὁ Μιξαρχαγέτας ἐν Ἀργεὶ, καὶ τίνες οἱ Ἑλάσιοι (c. 23); Τί τὸ παρ' Ἀργείοις λεγόμενον ἐγκνισμα (c. 24); De his procul dubio egerat Socrates Argivus, ex quo sua petiverit Plutarchus. Nec aliunde fluxerint c. 50 (Διὰ τί πρὸς τὸ τοῦ Ἀγνήνορος τέμενος τὰς δις προσελαύνοντες οἱ Ἀργεῖοι βιδάζουσιν;) et c. 51 (Διὰ τί Βαλλαχράδας ἑαυτοὺς Ἀργείων παῖδες ἐν ἐορτῇ τινα παίζοντες ἀποκαλοῦσιν;).

ΠΡΟΣ ΕΙΔΟΘΕΟΝ.

9.

Schol. *Apoll. Rhod.* I, 1207 : Σωκράτης ἐν τῷ Πρὸς Εἰδόθεόν φησι τὸν Ἰλᾶν ἐρώμενον Πολυφῆμου, καὶ οὐχ Ἡρακλέους, γενέσθαι. Ead. *Eudoc.* p. 410.

10.

Idem *ib.* I, 40 : Τὸν Πολύφημον Ἑλάτου παῖδα εἶπεν Ἀπολλώνιος. Σωκράτης δὲ καὶ Εὐφορίων Ποσειδῶνος. Libri Ἰσοκράτης; correxit Toup. ad schol. Theocr. XIII, 7. Cf. Meinek. *Euphor.* p. 175.

7.

Socrates scribit Argis in luctu albas geri vestes aqua elutas.

8.

Quid significant Alastor, Aliterius, Palamænus? Non enim fides habenda est aliterios dictos perhibentibus qui famis tempore observant molentes (hos Græci vocant *aluntas*) et farinam diripiunt. Verum est *Alastor* qui perpetravit *alasta* (id est oblivioni nunquam mandanda) et diuturnam habitura memoriam. *Aliterius*, quem vitare (*aleuasthæ*) ob improbitatem convenit. Hæc Socrates ait in tabulis æreis inscripta fuisse.

AD IDOTHEUM.

9.

Socrates in libro Ad Idotheum Hylam Polyphemi, non vero Herculis amasium fuisse dicit.

10.

Polyphemum Apollonius Eliati. Socrates vero et Euphorion Neptuni filium fuisse dicunt.

11.

Schol. Theocrit. XIII, 7 : Τὸν Ὑλαν Σωκράτης υἱὸν Ἡρακλέους φησίν.

12.

Schol. Pindar. Isthm. III, 104 : Σωκράτης δὲ ὑπὸ Αὐγέου φησὶν αὐτοὺς (Herculis e Megara liberis) δολοφονηθῆναι. Cf. fr. Lysimachi ex h. l.

13.

Schol. Eur. Phœn. 45 : Τὴν δὲ Σφίγγα οἱ μὲν λέγουσιν ἔχειν πρόσωπον παρθένου, στῆθος δὲ καὶ πόδας λέοντος, πτερὰ δὲ ὄρνιθος· Σωκράτης δὲ αὐτὴν φησι χρησμολόγον δύσγνωστα μαντευομένην· ἅπρη ἀγνοοῦντες οἱ Θηβαῖοι καὶ ἐναντίως αὐτοῖς χρώμενοι ἀπώλοντο. Ἀσκληπιάδης δὲ κτλ. Taur. codex : ὡς Κράτης.

14.

Suidas v. Χιάζειν. Vide Aristoxeni fragm. 51, tom. II, p. 285. Pro Σωκράτης ibi vulgo legitur Ἰσοκράτης ἐν τοῖς Πρὸς Εἰδόθεον, quod correxit Fabricius B. Gr. IV, p. 286.

SOCRATES COUS.

ΕΠΗΚΛΗΣΕΙΣ ΘΕΩΝ.

15.

E LIBRO SEXTO.

Athenæus III, p. 111, B : Σωκράτης ἐν ἔκτῳ Ἐπικλήσεων τὸν ὀβελίαν φησὶν ἄρτον Διόνυσον εὐρεῖν ἐν ταῖς στρατείαις.

15 a.

Schol. Apoll. Rhod. I, 966, de Apolline ἐχθασιῶ. Vide Deiochi fr. 3, tom. II, p. 17.

11.

Hylam Socrates filium Herculis fuisse dicit.

12.

Socrates ab Augea Herculis et Megaræ filios dolo interfectos esse refert.

13.

Sphingem alii faciem virginis, pectus pedesque leonis, alas avis habuisse dicunt; Socrates vero eam fuisse ait fatidicam indigenam, quæ perobscura vaticinata sint. Hæc non intelligentes Thebani et contraria iis agentes perierunt.

DE DEORUM COGNOMINIBUS.

15.

Socrates sexto libro De (deorum) cognominibus ait obeliam panem a Baccho in militaribus expeditionibus esse inventum.

16.

E LIBRO DUODECIMO.

Suidas : Κυνήσιος, Ἀπολλων Ἀθήνησιν οὕτω λεγόμενος, ὃν ἰδρύσατο Κύνιος, Ἀπολλωνος καὶ Παρνηθίας νύμφης, ὡς Σωκράτης ἐν 16'. *** θεμένης τῆς Λητοῦς τὰ βρέφη ὑπὸ κυνῶν ἀρπασθῆναι· τοῦ κυνηθμοῦ γὰρ αἰσθομένους κύνας καὶ ποιμένας ἀνασῶσαι τῇ μητρὶ· ὀνομασθῆναι οὖν ἐν Ὑμετῶ ἀπὸ τῶν κυνῶν.

Κυνήσιος] sic vulg. Κύνειος cod. A. et Phot. Κύνιος ap. Polyb. 32, 25, 12. Κύνιος, Ἀπολλωνος ἐπιθετον Hesych. Ἀπολλωνος Κυνει[ου] in lapide Corinthio ap. Bœckh. C. I. I, p. 573; hæc vera forma, ut videtur. Cf. Hesych. v. Κυνίδαί, γένος Ἀθήνησιν, ἐξ οὗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Κυνίου Ἀπολλωνος. V. Dindorf. in Steph. Thes. s. h. v. — Quæ sequuntur (e Socrate?) manca sunt. — ἀρπασθῆναι κτλ.] Photius : ἀρπασθῆναι τοῦ κυνέειν· τοὺς γὰρ αἰσθανομένους. « An rescribendum τοῦ κν. γ. ἀ. τῆς κυνὸς τοῦς π. etc. Tamen ne sic quidem hæc pro integris habenda sunt. » Hemsterh. De re cf. Müller. Dor. I, p. 247. Cf. Crates Athen. fr. 2.

ΠΕΡΙ ΟΡΩΝ ΚΑΙ ΤΟΠΩΝ ΚΑΙ ΠΥΡΟΣ
ΚΑΙ ΛΙΘΩΝ.

17.

Athenæus IX, p. 388, A : Σωκράτης δ' ἐν τῷ Περὶ ὀρῶν (ὄρων vgo) καὶ τόπων καὶ πυρὸς (ποταμῶν?) καὶ λίθων, « Ἐκ τῆς Λυδίας μετακομισθέντες (φησὶν) εἰς Αἴγυπτον οἱ ἄτταγαί, καὶ ἀφελθέντες εἰς τὰς ὕλας, ἕως μὲν τινὸς ὄρνυτος φωνὴν ἀφίσταν, ἐπεὶ δὲ τοῦ ποταμοῦ κοίλου ῥυέντος λιμὸς (λοιμὸς Ἄλιαν.) ἐγένετο, καὶ πολλοὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν ἀπώλλυντο, οὐ διέλιπον σαφέστερον τῶν παίδων τῶν τρανοτάτων ἕως νῦν λέγοντες, τρεῖς τοῖς κακούργοις κακά. Συλλή-

16.

Cynneus Apollo Athenis sic dictus, cujus fanum dedicavit Cynnus, Apollinis et Parnethiæ nymphæ filius, ut scribit Socrates libro XII.... Quum Latona infantes (in Hymetto) deposuisset, eos raptos esse a canibus (a lupis?), verum audito vagitu canes et pastores matri eos restituisse. Quare in Hymetto Apollo a canibus nomen habet.

DE MONTIBUS ET LOCIS ET IGNE (?)
ET LAPIDIBUS.

17.

Socrates in libro De montibus et locis et igne et lapidibus scribit : « Ex Lydia in Ægyptum translati attagenes, ac deinde in silvas dimissi, coturnicis vocem aliquamdiu ediderunt : sed quum aliquando fluvius humilior fluxisset, fames [pestis] secuta est, quæ multos terræ incolae perdidit; ex eo non cessarunt usque ad hunc diem voce magis distincta, quam qua utuntur planissime loquentes pueri, ca-

32.

φθίντες δὲ οὐ μόνον οὐ τιθασεύονται, ἀλλ' οὐδὲ φωνῆν ἔτι ἀφίπαι. Ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι, φωνήεντες πάλιν γίγνεται. » Cf. Ælian. H. an. XV, 17.

18.

Schol. Apoll. Rh. IV, 973 : Ὁρείχαλκος. Ἄλλοι δὲ ἀνδριαντοποιοῦ λέγουσιν ὄνομα, ὡς Σωκράτης καὶ Θεόπομος ἐν κε'.

Apud Plutarchum Parall. min. c. 18 pro Σωκράτης ἐν β' Ὁρακικῶν ex Stobæo Flor. VII, 16 reponendum Σωσικράτης. — Subjicio grammatica hæcce : Etym. M. p. 389, 18 : Εὐβοίς : Τὰ εἰς εὐς ἐθνικὰ, εἰ μὲν ἔχουσι προηγούμενον σύμφωνον, εἰς ις ποιοῦσι τὸ θηλυκόν· ὅσον Ἀλεξανδρεὺς, Ἀλεξανδρὶς γυνή..., εἰ δὲ φωνῆν, εἰς ας, Ἰλιεύς, Ἰλιάς. Οὕτω Ὀρος. Ὁ δὲ γραμματικὸς Σωκράτης ἀντιλέγει, ὅτι ἰδοὺ τὸ Εὐβοεὺς προηγούμενον ἔχει φωνῆν, καὶ ἔστι Εὐβοῖς γυνή. Schol. Aristoph. Eq. 963 : Παρὰ δὲ τοῖς κομικοῖς μὲν ἡ γῆς ὁ μοχλῆρὸς, γόης. Οὕτω Σωκράτης. Valckenar. ad Eur. Phœn. 47 voluit : Οὕτως δὲ Κράτης.

SOSANDER.

Apud Marcianum (vel Minippum) Peripl. p. 157 ed. Hoffm. inter geographos recensetur Σώσανδρος ὁ κυβερνήτης, τὰ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν γράψας. Novimus Onesicritum gubernatorem, non item Sosandrum. Fortasse corrupta vox est.

SOSICRATES.

Sosicrates, probatus de rebus Cretensium auctor (fr. 1 et 2), Apollodoro antiquior fuit (v. fr. 2). Accuratus ætas ejus constitui posset, si pro explorato ponere liceret, Κρητικῶν scriptorem eundem esse cum *Sosicrate Rhodio* (fr. 19) qui De philosophorum successionibus opus concinnavit. Is enim Hermippo Callimacheo, cujus testimonio utitur

nere, τρεῖς τοῖς κακούργοις κακά (id est, *ter improbis mala*). Hi si capiuntur, non modo non cicurantur, sed ne vocem quidem amplius emittunt : sin dimittantur, rursus fiunt vocales.

18.

Orichalcus. Alii hoc statuarii nomen esse aiunt, ut Sosicrates et Theopompus libro vicesimo quinto.

CRETICA.

2.

Magnitudinem Cretæ Sosicrates, quem res hujus insulæ accurate exponere Apollodorus ait, ita definit, ut longitudo sit stadiorum his mille trecentorum et amplius, latitudo

(fr. 16), fuit junior. Itaque Sosicrates inter Hermippum et Apollodorum medius floruisse censendus foret sub Ptolemæo Epiphane (205-181). Sed incerta hæc. Σωσικράτης nomen in Σωκράτης abiit fr. 5 et 8 (*).

KPHTIKA.

1.

Diodorus V, 80, 4, in narratione de Cretensium mythologumenis historiaque antiquissima secutum sese ait Epimenidem theologum, Dosiadem, *Sosicratem*, Laosthenidem, quippe quos fide dignissimos habuisset.

2.

Strabo X, p. 475 : Μέγεθος δὲ (sc. τῆς Κρήτης) Σωσικράτης μὲν, ὃν φησιν ἀκριβοῦν Ἀπολλόδωρος τὰ περὶ τὴν νῆσον, ἀφορίζεται, μήκει μὲν πλείονων ἢ δισχιλίων σταδίων καὶ τριακοσίων· πλάτει δὲ οὐ κατὰ τὸ μέγεθος· ὥσθ' ὁ κύκλος γένοιτ' ἂν πλέον ἢ πεντακισχίλιοι στάδιοι.

3.

E LIBRO PRIMO.

Apostolius Prov. VII, 37 : Ἔστι καὶ ἐν Κρήτῃ Δουλόπολις, ὡς Σωσικράτης ἐν τῇ α' τῶν Κρητικῶν. Eadem Suidas v. Δούλων πόλις. Cf. Theopompi fr. 122. Steph. Byz. s. v. : Φασι καὶ κατὰ Κρήτην Δουλόπολιν εἶναι χιλιάνδρον. Müller. *Dor.* I, p. 255.

4.

EX EODEM LIBRO.

Athenæus VI, p. 261, E : Σωσικράτης δ' ἐν πρώτῳ Κρητικῶν ἰδίῳν τί φησι περὶ τοὺς Φαιστίους ὑπάρχειν. Δοκοῦσι γὰρ ἀσκεῖν ἐκ παιδαρίων εὐθὺς τὸ γέλοιον λέγειν· διὸ καὶ συμβέβηκεν αὐτοὺς ἀποφθέγγεσθαι πολυλάκις εὐκαίρως, διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς συνήθειαν. Ὡστε πάντας τοὺς κατὰ Κρήτην τούτοις ἀνατιθέναι τὸ γέλοιον.

(*) Inter reliquos Sosicrates h. l. notandi *S. Phanagorita* Ἡοίων auctor (Athenæus XIII, p. 590, B.); *S. comicus* (ibid. I, p. 31, E; XI, p. 474, A); *Sosicrates orator* (Rutil. Lup. I, 9, ubi v. Ruhnck.); *S. Cysicenus* (v. fr. 9).

vero non pro ratione longitudinis : adeo ut circuitus Cretæ fiat major quinquies mille stadiis.

3.

In Creta quoque est Dulopolis (*Servorum urbs*), ut Sosicrates ait libro primo Rerum Creticarum.

4.

Sosicrates primo libro Rerum Creticarum proprium aliquid habere ait Phæstios. Dicuntur enim jam a pueris ad dicenda ridicula exerceri : quare sæpe accidit, ut salsum aliquid et acutum opportune respondeant, propter usum ab ineunte ætate contractum. Itaque his Cretenses omnes hoc tribuunt, quod in ridicule dictis excellant.

5.

E LIBRO SECUNDO.

Schol. Aristoph. Av. 521: Λάμπων δ' ὄμνυσ' ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν', δταν ἐξαπατᾷ τι] "Οτι [lege Oū. *Dübner.*] Πρῶτοι οἱ Σωκρατικοὶ ἐπετήδευσαν οὕτως ὀμνύναι. Σωσικράτης γὰρ ἐν τῷ β' τῶν Κρητικῶν οὕτως φησί· « Πάδαμανθος δὲ δοκεῖ διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν δικαιοτάτος γεγενῆσθαι πάντων ἀνθρώπων. Λέγεται δὲ αὐτὸν πρῶτον οὐδένα ἔαν ὄρκους ποιῆσθαι κατὰ τῶν θεῶν, ἀλλ' ὀμνύναι κελεύσαι χῆνα καὶ κύνα καὶ κριὸν καὶ τὰ ὅμοια. »

« Σωσικράτης Küsterus [et Meursius]. Legebatur Σωκράτης, hic et ap. Zenob. Prov. V, 81 (ubi eadem brevius). » DINDORF. Idem ex Zenobio ἐν τῷ β' scripsit pro vulg. ἐν τῷ ιβ', laudatque de Sosicrate Hemsterhusium in Anecd. vol. I, p. 197 et Geelium in Bibl. crit. nova vol. I, p. 62. Cf. Apostol. XVII, 7; schol. Platon. p. 331 Bekker.; Eustath. ad Hom. p. 1871, 4; Hœck. in *Creta* II, p. 198.

6.

Athenæus VI, p. 263, F. Fragmentum libri quarti. V. Dosiadæ fr. 2, p. 399.

7.

Athenæus XIII, p. 561, E: Λακεδαιμόνιοι δὲ πρὸ τῶν παρατάξεων Ἐρωτι προθύονται, ὡς ἐν τῇ τῶν παραταττομένων φιλικῇ κειμένῃ τῆς σωτηρίας τε καὶ νίκης. Καὶ Κρητὲς δ' ἐν ταῖς παρατάξεσι τοὺς καλλίστους τῶν πολιτῶν κοσμήσαντες, διὰ τούτων θύουσι τῷ Ἐρωτι, ὡς Σωσικράτης ἱστορεῖ.

8.

Schol. Eur. Hippol. 47: Πάσαις ταῖς ἀφ' Ἡλίου γενομέναις ἐμήνισεν Ἀφροδίτη διὰ τὴν μηνυθεῖσαν αὐτῆς ὑφ' Ἡλίου μοιχείαν. Τὴν οὖν Παισιφάνην οὐ μόνον τοῦ ταύρου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Μίνως ἐρασθῆναι φασιν, ὡς ἱστορεῖ Σωσικράτης. Codd. Σωκράτης; em. Barnesius.

5.

Sosicrates libro secundo Rerum Creticarum ita habet: « Rhadamanthys in regno succedens omnium hominum iustissimus fuisse videtur. Is primus fertur vetasse, ne quis per deos juraret, sed jussisse per anserem jurare vel per canem, arietem et alia ejusmodi. »

7.

Lacedæmonii priusquam prælia ineunt, Amori sacra faciunt, in eorum qui una in acie stant amicitia salutem victoriamque positam existimantes. Et Cretenses, quum aciem instruunt, formosissimos civium exornant, et per hos Amori sacrificant, ut Sosicrates tradit.

8.

Omnibus Solis posteris Venus irascebatur quod adulte-

9.

Fulgentius Planciad. De vocib. antiq.: *Nesfrendes*: *Diophantus Lacedæmonius*, qui *De sacris deorum scripsit*, ait, *apud Athenas Marti solere sacrificari sacrum, quod Ἐκατομφόνια appellatur; si quis enim centum hostes interfecisset, Marti de homine sacrificabat apud insulam Lemnum; quod sacrificatum est a duobus, Aristomene Gortynensi et Theocle Elæo, sicut Sosicrates scribit.*

Cf. Pausan. IV, 19, 2. Müller. *Dor.* I, 142. Hæc Creticorum auctori vindicanda esse probabile est propter Aristomenem Gortynensem. Quamquam idem Fulgentius in *Myth.* II, 14 alium *Sosicratem* laudat, *Cyzicenum*. *Collecta pecuniarum suarum summa*, ait, *ut Sosicrates Cyzicenus in libris Historiæ scribit, omni censu suo Mida rex Pactoli fluvium, qui in mare decurrere solitus erat, per innumerales meatus ad irrigandam provinciam derivavit, suaque expensa avaritia fluvium fertilem reddidit. Mida enim græce quasi μηδὲν εἶδων, id est nihil sciens. Avarus enim tantum stultus est, ut sibi prodesse non norit.*

SOSICRATES RHODIUS.

ΔΙΑΔΟΧΑΙ.

10.

Diog. L. I, 38, de Thalete: Ἐτελεύτησε δ' ἐτῶν ἑβδομήκοντα ὀκτὼ, ἧ, ὡς Σωσικράτης φησιν, ἐν ἐνέκοντα. Τελευτῆσαι γὰρ ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς ὁγδόης Ὀλυμπιάδος, γεγονότα κατὰ Κροῖσον, ᾧ καὶ τὸν Ἄλυν ὑποσχέσθαι ἀνευ γεφύρας περᾶσαι, τὸ βεῖθρον παρατρέψαντα.

11.

Idem I, 49, de Solone: Τοῦ δὴ λοιποῦ προσεῖχον αὐτῷ ὁ δῆμος καὶ ἡδέως καὶ τυραννεῖσθαι ἤθελον ὑπὸ

rium ejus a Sole patefactum esset. Pasiphaë igitur non tauri (*Minois*?) solum sed *Minois* (*tauri*?) etiam anorem iniecit, ut memorie mandavit Sosicrates.

PHILOSOPHORUM SUCCESSIONES.

10.

Thales mortuus ætatis anno septuagesimo, vel, ut Sosicrates ait, nonagesimo: quinquagesima quippe et octava Olympiade esse defunctum. Cræsi vero vixisse temporibus, cui etiam pollicitus esset Halyn fluvium sine ponte trajicere, averso flumine.

11.

Ex eo jam tempore Solon plebis in se animos ita converterat, ut sibi illum omnes uno animo imperare cuperent. Eis vero ille tantum abfuit ut acquiesceret, ut, auctore

αὐτοῦ· ὁ δὲ οὐχ εἴλετο, ἀλλὰ καὶ Πεισίστρατον τὸν συγγενῇ, καθά φησι Σωσικράτης, προαισθόμενος τὸ ἐφ' ἑαυτῷ διεκώλυσεν. Ἄξας γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ δόρατος καὶ ἀσπίδος προεῖπεν αὐτοῖς τὴν ἐπιθεσιν τοῦ Πεισιστράτου· καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ βοηθεῖν ἔτοιμος εἶναι, λέγων ταῦτα· « Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν μὲν σοφώτερος, τῶν δὲ ἀνδρειότερός εἰμι· σοφώτερος μὲν τῶν τὴν ἀπάτην τοῦ Πεισιστράτου μὴ συνιέντων, ἀνδρειότερος δὲ τῶν ἐπισταμένων μὲν, διὰ θεός δὲ σιωπώντων. » Καὶ ἡ βουλὴ, Πεισιστρατίδαι ὄντες, μαίνεσθαι ἔλεγον αὐτόν· ὅθεν εἶπε ταυτί·

Δεῖξει δὴ μανίην μὲν ἐμὴν βαῖος χρόνος ἀστοῖς,
δεῖξει, ἀληθείης ἐξέσσης ἐρχομένης.

Τὰ δὲ περὶ τῆς τοῦ Πεισιστράτου τυραννίδος ἐλεγεία προλέγοντος αὐτοῦ ταῦτα ἦν·

Ἐκ νεφελῆς φέρεται χιόνος μένος ἢ δὲ χαλάζης·
βροντὴ τ' ἐκ λαμπρῆς γίγνεται ἀστεροπῆς·
ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὀλλυται· ἐς δὲ μονάρχου
δῆμος αἰδρεῖται δουλοσύνην ἔπασεν.

Ἡδὴ δὲ αὐτοῦ κρατοῦντος οὐ πείθων ἔθηκε τὰ δπλα πρὸ τοῦ στρατηγίου καὶ εἰπὼν, « ὦ πατρίς, βεβοήθηκά σοι καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ, » ἀπέπλευσεν εἰς Αἴγυπτον καὶ εἰς Κύπρον, καὶ πρὸς Κροίσον ἦλθεν.

12.

Idem I, 68, de Chilone : Γέγονε δὲ ἔφορος κατὰ τὴν πεντηκοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα. Παμφίλῃ δὲ φησι κατὰ τὴν ἑκτὴν· καὶ πρῶτον ἔφορον γενέσθαι ἐπὶ Εὐθυδήμου, ὥς φησι Σωσικράτης.

13.

Idem I, 75, de Pittaco : Τότε δ' οὖν τὸν Πιττακὸν ἰσχυρῶς ἐτίμησαν οἱ Μυτιληναῖοι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἐνεχείρισαν αὐτῷ. Ὁ δὲ δέκα ἔτη κατασχὼν καὶ εἰς τάξιν ἀγαγὼν τὸ πολίτευμα, κατέθετο τὴν ἀρχὴν, καὶ δέκα ἐπεβίω ἄλλα. Καὶ χώραν αὐτῷ ἀπένειμαν οἱ Μυτιληναῖοι· ὁ δὲ ἱερὰν ἀνῆκεν, ἥτις νῦν Πιττάκειος καλεῖται. Σωσικράτης δὲ φησιν ὅτι ὀλίγον ἀποτερόμενος ἔρη τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς πλεῖον εἶναι.

14.

Idem I, 95, de Periandro : Σωσικράτης δὲ φησι πρότερον Κροίσου τελευτῆσαι αὐτὸν ἔτεσι τετταράκοντα καὶ ἐνὶ, πρὸ τῆς τεσσαρακοστῆς ἐνάτης Ὀλυμπιάδος.

15.

Idem I, 101, de Anacharsi : Λέγει δὲ αὐτὸν Σωσικράτης ἔλθειν εἰς Ἀθήνας κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα, ἐπὶ ἀρχοντος Εὐκράτους.

16.

Idem I, 106, de Mysone : Μύσων Στρώμωνος, ὡς φησι Σωσικράτης, Ἑρμιππον παρατιθέμενος, τὸ γένος Χηνεὺς, ἀπὸ κώμης τινὸς Οἰταικῆς ἢ Λακωνικῆς, σὺν τοῖς ἐπτά καταριθμεῖται. Λέγεται δὲ πρὸς τινος (τινῶν?) Ἀναχάρσιδος πυθανομένου εἰ τις αὐτοῦ σοφώτερος εἴη, τὴν Πυθίαν εἰπεῖν ἅπερ προείρηται ἐν τῷ Θαλοῦ βίῳ ὑπὲρ Χεῖλωνος·

Οἰταῖον τινὰ φημι Μύσων' ἐνὶ Χηνὶ γενέσθαι
σοῦ μᾶλλον πραπίδεςσιν ἀρηρότα πευκαλίμῃσι.

Sosicrate, Pisistratum quoque propinquum suum, quum sibi tyrannidem parare intelligeret, quantum in se fuit, prohibuerit. Nam quum in concionem prouulisset hasta armatus et clypeo, Pisistrati insidias et improbos conatus ipsis aperuit : neque id solum, verum et iuvare paratum sese asseveravit, « Viri, inquit, Athenienses, aliis ego sapientior, aliis vero fortior sum : sapientior quidem illis, qui Pisistrati conatus non animadvertunt ; fortior autem iis qui sciunt quidem illos, sed metu silent. » Senatus vero, qui studeret Pisistrato, insanire illum proclamabat. Itaque ille hac dixit :

Noscetur mea post paullo vesania civi,
noscetur, veris in medium positis.

Elegi autem quibus Pisistrati tyrannidem prædixit, sunt hi :

Vis nivis et nebuloso agitur in æthere grando,
horrendum excutunt fulgura clara sonum :
et cecidere viris persæpe potentibus urbes,
detrusa inque ferum plebs stolidæ imperium est.

Jam vero Pisistrato rerum potito, quum a proposito revocare non posset, ante curiam arma deposuit, dicens illud : « O patria, tibi equidem verbo et opere auxiliatus sum. » Inde profectus in Ægyptum navigavit atque in Cyprum, denique ad Cræsum pervenit.

12.

Chilo ephorus fuit Olympiade quinquagesima quinta ; Pamphila vero ait Olympiade quinquagesima sexta ; ac pri-

mum ephorum fuisse sub Euthydemo archonte ait Sosicrates.

13.

Hinc igitur Pittacum in summo honore Mytilenæ habuere, eique principatum tradiderunt, quem ille quum decem annis tenuisset ac rempublicam præclare constituisset, se ipsum sponte magistratu abdicavit. Decem inde alios supervixit annos, agrumque sibi a Mytilenæis permissum sacrauit, qui nunc Pittaceus dicitur. Sed Sosicrates ait eum partem exiguam sibi reservasse, et dixisse, dimidium plus toto esse.

14.

Sosicrates Periandrum ante Cræsum obisse diem asserit annis uno et quadraginta, ante quadagesimam novam Olympiadem.

15.

Sosicrates Anacharsin Athenas venisse ait Olympiade quadagesima septima, archonte Eucrate.

16.

Myson Strymonis filius, ut ait Sosicrates Hermippum testem citans, Chenensis genere e vico quodam Cetaico vel Laconico, septem sapientibus accensetur. Fertur a quibusdam, Pythiam, quum ab Anacharside quaereretur quisnam se esset sapientior, respondisse ut de Chilone prædiximus in Thaletis vita :

Cætæum quendam prognatum Chene Mysonem
te magis esse aiō rebus sublimibus aptum.

Πολυπραγμονήσαντα δὲ ἔλθειν εἰς τὴν κόμην καὶ εὐρεῖν αὐτὸν θέρους ἐγέτην ἀρότρω προσαρμόττοντα, καὶ εἰπείν, « Ἄλλ', ὦ Μύσων, οὐχ ὥρα νῦν ἀρότρου ». « Καὶ μάλα, » εἶπεν, « ὥστε ἐπισκευάζειν. » Ἄλλοι δὲ τὸν χρησμὸν οὕτως ἔχειν φασί· « Ἡτεῖόν τινά φημι. » καὶ ζητοῦσι τί ἐστὶν ὁ Ἡτεῖος. Παρμενίδης μὲν οὖν δῆμον εἶναι Λακωνικῆς, θένε εἶναι τὸν Μύσωνα. Σωσικράτης δ' ἐν Διαδοχαῖς, ἀπὸ μὲν πατρὸς Ἡτεῖον εἶναι, ἀπὸ δὲ μητρὸς Χηνέα. Εὐθύφρων δ' ὁ Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικῶ, Κρητὰ φησιν εἶναι. Ἡτεῖαν γὰρ πόλιν εἶναι Κρητῆς· Ἀναξίλαος δ' Ἀρκάδα.

17.

Idem VIII, 8, de Pythagora : Σωσικράτης δὲ ἐν Διαδοχαῖς φησιν αὐτὸν ἐρωτηθέντα ὑπὸ Λέοντος τοῦ Φλιασίων τυράννου, τίς εἴη; Φιλόσοφος, εἰπεῖν.

18.

Idem II, 84, de Aristippo : Ἐνιοὶ δὲ καὶ Διατριβῶν αὐτόν φασιν ἔξ γεγραμέναι· οἱ δ' οὐδ' ὁλως γράψαι· ὧν ἐστὶ καὶ Σωσικράτης ὁ Ῥόδιος.

19.

E LIBRO TERTIO.

Idem VI, 13 : Πρῶτος (Antisthenes) ἐδίπλωσε τὸν τρίβωνα, καθά φησι Διοκλῆς, καὶ μόνῳ αὐτῷ ἔχρητο· βάκτρον τε ἀνέλαβε καὶ πῆραν· πρῶτον δὲ καὶ Νεάνθης φησὶν διπλῶσαι θοιμάτιον· Σωσικράτης δ' ἐν τρίτῃ Διαδοχῶν, Διδώρον τὸν Ἀσπένδιον καὶ πύγωνα καθεῖναι καὶ βάκτρῳ καὶ πῆρᾳ χρῆσθαι.

20.

Athenæus IV, p. 163, F : Σωσικράτης δ' ἐν τρίτῳ Φιλοσόφων διαδοχῆς βαθεῖ πύγωνι χρῆσασθαι τὸν Διδώρον ἱστορεῖ, καὶ τρίβωνα ἀναλαβεῖν, κόμην τε φορῆσαι, κατὰ τινα τύπον τὴν ἐπιτήδευσιν ταύτην προσαγάγοντα, τῶν πρὸ αὐτοῦ Πυθαγορικῶν λαμπρᾷ τε ἐσθῆτι ἀμφιεννυμένων, καὶ λουτροῖς καὶ ἀλείμμασι, κουρᾷ τε τῇ συνήθει χρωμένων.

21.

Diog. L. VI, 80, de scriptis Diogenis : Σωσικράτης δ' ἐν τῷ πρώτῳ (τρίτῳ?) τῆς Διαδοχῆς, καὶ Σάτυρος ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν Βίων, οὐδὲν εἶναι Διογένηος φασί.

22.

Athenæus X, p. 422, C : Καὶ Κράτης δ' ὁ κυνικός, ὡς φησι Σωσικράτης ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, ἐπερράπισε Δημήτριον τὸν Φαληρέα, σὺν τῇ πῆρᾳ τῶν ἄρτων καὶ λάγνον πέμψαντα οἴνου· Εἴθε γὰρ, ἔφη, τὰς κρήνας καὶ ἄρτους ἦν φέρειν.

23.

Diog. L. VII, 163, de scriptis Aristonis Chii : Παναίτιος δὲ καὶ Σωσικράτης μόνος αὐτοῦ τὰς Ἐπιστολάς φασί· τὰ δὲ ἄλλα τοῦ περιπατητικοῦ Ἀριστωνος.

Hoc illud oraculo sollicitatum ad vicum pervenisse, eumque reperisse æstate stivam aratro aplantem, ac dixisse, Atqui, o Myson, non aratro vacandi nunc tempus est : illumque respondisse, Imo vero nunc tempus est reficiendi. Alii oraculum illud sic editum fuisse dicunt, *Eteum quendam aio*, inquiruntque quid sit Eteus. Parmenides quidem pagum esse Laconiae, unde fuerit Myson : Sosicrates vero in Successionibus, patre Eteum, matre Cheneum fuisse tradit : Euthyphron Heraclidis Pontici filius Cretensem asserit; esse enim in Creta oppidum Eteam : Anaxilaus Arcadem tradit.

17.

Sosicrates in Successionibus ait Pythagoram rogatum a Leonte Phliasiorum tyranno quisnam esset, dixisse : Philosophus.

18.

Quidam Aristippum etiam Dissertationum libros sex scripsisse asserunt; alii prorsus scripsisse eum aliquid negant, ex quibus est Sosicrates Rhodius.

19.

Antisthenes primus pallium, ut ait Diocles, duplicavit, ipsoque solo utebatur vestimento; baculumque sumpsit ac

peram. Hunc etiam Neanthes primum refert duplicasse pallium : contra Sosicrates in Successionum tertio Diodorum ait Aspendium : et barbam promississe et baculo et pera usum esse ait.

20.

Sosicrates, tertio libro de Philosophorum Successione, narrat, promissa usum esse barba Diodorum, et tritum pallium sumpsisse, comamque aluisse, institutumque illud ex vana quadam jactantia adhibuisse, quum ante ipsum Pythagorei splendida amicti veste incederent, et balneis et unguentis et tonsura pro aliorum hominum more usi essent.

21.

Sosicrates in primo (tertio) Successionis et Satyrus in quarto Vitarum nihil scriptum a Diogene esse affirmant.

22.

Crates Cynicus, ut narrat Sosicrates in Successionibus, objurgans Demetrium Phalereum, quod cum panum pera etiam vini lagenam ei misisset : « Utinam, inquit, panem etiam ferrent fontes. »

23.

Panætius et Sosicrates solas Epistolas Aristonis Chii esse, reliqua scripta ad Aristonem peripateticum pertinere.

SOSTHENES CNIDIUS.

1.

IBHIKA.

E LIBRO TREDECIMO.

Plutarchus De flux. 16, 3 : Παράκειται δ' αὐτῇ (τῷ Νείλῳ) ὄρος, Ἀργίλλον καλούμενον ἀπ' αἰτίας τοιαύτης. Ζεὺς δι' ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν ἐκ Λύκτου, πόλεως Κρητικῆς, Ἀργην νύμφην ἀρπάσας, ἀπήνεγκεν εἰς ὄρος τῆς Αἰγύπτου, Ἀργίλλον καλούμενον· καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς υἱόν, καλούμενον Διόνυσον· ὃς ἀκμάσας εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς τὸν λόφον Ἀργίλλον μετωνόμασε· στρατολογήσας δὲ Πᾶνας καὶ Σατύρους, ἰδίοις σκήπτροις Ἰνδοὺς ὑπέταξε· νικήσας δὲ καὶ Ἰβηρίαν, Πᾶνα κατέλιπεν ἐπιμελητὴν τῶν τόπων· ὃς τὴν χώραν ἀπ' αὐτοῦ Πανίαν μετωνόμασεν· ἥν οἱ μεταγενέστεροι παρὰ γῶγος Σπανίαν προσηγόρευσαν· καθὼς ἱστορεῖ Σωκράτης ἐν ιγ' Ἰβηρικῶν.

2.

Id. ib. c. 17, 4 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῇ (ἐν Εὐρώτῃ) βοτάνη, καλουμένη Χαρίσιον, ἣν γυναῖκες, ἕως ἀρχομένου, τοῖς τραχήλοις περιάπτουσι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν συμπαθέστερον ἀγαπῶνται· καθὼς ἱστορεῖ Κλεάνθης ἐν α' Περὶ ὀρῶν. Μέννηται δὲ τούτων ἀκριβέστερον Σωσθένης ὁ Κνίδιος, παρ' οὗ τὴν ὑπόθεσιν εἰληφεν Ἑρμογένης.

1.

IBERICA.

Adjacet Nilo mons Argillus ob hanc causam vocatus. Juppiter amoris desiderio perculsus ex Lycto, Cretæ civitate, Argen nympha rapuit, eamque in montem Ægypti, Argillum, duxit, ubi filium sustulit, quem dixere Dionysum. Verticem ille, quum ad ætatis florem pervenisset, in honorem matris Argillum vocavit, coactoque Panum et Satyrorum exercitu, sceptro suo Indos subiecit, devictaque Iberia, Panem illorum locorum præsidem reliquit, qui regionem a se ipso Paniam nominavit; unde posteri sumpta derivatione Spaniam eam appellarunt.

2.

Nascitur in Eurota planta Charisium dicta, quam mulieres, ineunte vere, collo appendunt, et vehementius ita a viris amantur, ut auctor est Cleantes primo De montibus. Accuratius etiam de his exponit Sosthenes Cnidius, a quo argumentum sumpsit Hermogenes.

SOSTRATUS.

ΤΥΡΡΗΝΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Stobæus Floril. LXIV, 36 : Σωστράτου ἐν δευτέρῳ Τυρρηνικῶν. Αἰολος, τῶν κατὰ Τυρρηνίαν βασιλεὺς τόπων, ἔσχεν ἐξ Ἀμφιθέας θυγατέρας ἑξ, καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀρρένων παίδων, ὧν ὁ πρεσβύτατος (νεώτατος Plut.) Μακαρεὺς Κανάκης τῆς ἀδελφῆς ἑρασθεὺς ἐδίασато τὴν προειρημένην. Αἰολος δὲ περὶ τούτων μαθὼν τῇ θυγατρὶ ξίφος ἐπεμψεν· ἡ δὲ ὡς νόμον δεξαμένη τὸν σίδηρον αὐτὴν ἀνείλε. Μακαρεὺς δὲ τὸν γεννήσαντα προεξιλωσάμενος ἔδραμεν εἰς τὸν θάλαμον· εὐρών δὲ τὴν ἀγαπωμένην αἰμορραγοῦσαν τῷ αὐτῷ ξίφει τὸν βίον περιέγραψε. Eadem brevius Plutarch. in Parall. min. c. 28, ex quo dedi Τυρρηνικῶν pro Τυραννικῶν, quod est apud Stobæum. Contra ap. Plut. ex Stobæo scribe δ νόμον κρίνασα pro vg. ἄνομον χρ.

ΘΡΑΚΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Stobæus Floril. VII, 66 : Σωστράτου ἐν δευτέρῳ Θρακικῶν. Ἀθηναῖοι πρὸς Θρᾶκας πόλεμον ἔχοντες στρατηγὸν ἐχειροτόνησαν Κόδρον. Οὗτος ἀκούσας ὅτι χρησμὸν εἰλήφασιν οἱ πολέμιοι ἐγκρατεῖς γενήσεσθαι τῆς νίκης αὐτοὺς, ἐὰν τοῦ στρατηγοῦ φείσωνται τῶν Ἀθηναίων, ἐν δρυτόμῳ σχήματι συνέβαλε μάχην μετὰ τινων Θρακῶν ξυλιζομένων, καὶ τῷ δρεπάνῳ καιρῶς ἐξ αὐτῶν ἓνα πλῆξας ἀνείλεν· οἱ δὲ λοιποὶ τὴν περίστασιν τοῦ στρατηγήματος μὴ γινώσκοντες ἀπέχεσθαι τὸν

RES ETRUSCÆ.

1.

Æolus Etruriæ et vicinorum locorum rex ex Amphithea filias sex totidemque filios habuit. Horum maximus natu Macareus Canacen sororem deperiens stupravit. Quo comperto Æolus gladium filię misit. Quod illa quasi legem accipiens semet ipsa confodit. Interea Macareus, postquam iram parentis placaverat, in thalamum occurrit; ubi quum sanguinis profluxu emorientem puellam conspiceret, eodem ipse gladio vitam suam circumscrisit.

RES THRACICÆ.

2.

E Sostrati libro secundo Rerum Thracicarum. Athenienses contra Thracas bellum gerentes ducem crearunt Codrum. Is quum comperisset oraculum hostibus datum esse, quod victoriam prædicebat, si duci Atheniensium parcerent: assumpto amictu viri qui ligna cædit, cum Thracibus quibusdam ligna colligentibus manum conseruit unumque ex

Κόδρον θέλοντα· συμβαλόντες δὲ τὸν πόλεμον Ἀθηναῖοι τῆς νίκης ἐγκρατεῖς ἐγένοντο. Eadem paullo brevius Plutarch. in Parall. min. c. 18, ubi libri pro Σώστρατος perperam Σωκράτης.

ΜΥΘΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

E LIBRO PRIMO.

Plutarch. De fluv. c. 24 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (ἐν Τίγριδι) βοτάνη, ἣ κριθῇ ἔστι παρόμοιος ἀγρία· ταύτην οἱ ἐγγχώριοι θερμαίνοντες ἐν ἐλαίῳ καὶ ἀλειφόμενοι, οὐδέποτε νοσοῦσι μέχρι ἀνάγκης τοῦ θανάτου, καθὼς ἱστορεῖ Σώστρατος ἐν α' Μυθικῆς ἱστορίας συναγωγῆς. Eadem Stobæus Florileg. 100, 17.

Subjicio quæ e libris De fluviis et De venatione afferuntur.

Plutarch. De fluv. c. 2 : Ἰσμηνὸς ποταμὸς ἔστι τῆς Βοιωτίας κατὰ πόλιν Θήβας· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Κάδμου ποῦς, ἀπ' αἰτίας τοιαύτης· Κάδμος, τὸν κρηνοφύλακα δράκοντα τοξεύσας, καὶ εὐρὼν ὥσπερ πεφαρμακευμένον φόβου (φόνῳ?) τὸ ὕδωρ, περιήρχετο τὴν χώραν ζητῶν πηγὴν· γενόμενος δὲ κατὰ τὸ Κωρύκαιον ἄντρον, κατὰ πρόνοιαν Ἀθηνᾶς, τὸν δεξιὸν πόδα βαθύτερον εἰς πηλὸν ἤρεισεν· ποταμοῦ δ' ἀναδοθέντος ἐκ τοῦ τόπου, ὃ ἦρως βουθυτήσας, Κάδμου πόδα προσηγόρευσεν αὐτόν. Μετὰ δὲ τινα χρόνον Ἰσμηνὸς, Ἀμφίονος καὶ Νιδῆς παῖς, ὑπ' Ἀπολλωνος τοξευθεὶς, καὶ ἀλγυδόνι συνεχόμενος, ἑαυτὸν ἔβαλεν εἰς τὸν προειρημένον ποταμὸν, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἰσμηνὸς ὠνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Σώστρατος ἐν β' Περὶ ποταμῶν.

Stobæus Floril. LXVI, 34 : Σωστράτου ἐν β' Κυνηγετικῶν. Κυάνιππος τῷ γένει Θεσσαλὸς γήμας Λευκίωνην, τὰ πολλὰ διὰ φιλοκύνηγον ἐνέργειαν ἐν ὕλαις διέτριβεν. Ἡ δὲ νεόνυμφος ὑπολαμβάνουσα συνήθειαν αὐτὸν ἔχειν μεθ' ἐτέρας γυναῖκας κατ' ἔχρος ἠκολούθησε τῷ προειρημένῳ, καὶ ἐν τινι κατακρυβεῖσθαι συνδένδρῳ τὸ μέλλον ἀπεκαρᾶδοκεῖ. Τῶν δὲ περὶ κλάδων αἰφνιδίως σεισθέντων, οἱ στιβευταὶ κύνες δόξαντες καὶ αὐτὴν ἀλόγου ζώου δίκην διεσπάραξαν. Τῆς δὲ πράξεως αὐτόπτης γενόμενος Κυάνιππος ἑαυτὸν ἐπικατέσφαξεν. Eadem Apostol. Prov. XI, 83.

Præterea laudatur Sostratus Περὶ ζώων apud

Athenæum VII, p. 212, F (Σώστρατος ἐν τοῖς Περὶ ζώων· ἔστι δὲ ταῦτα δύο βιβλία. Ubi pro δύο legerim δ'; nam quartum hujus operis librum laudat schol. Apollon. I, 1265, nisi malis ibi pro ἐν δ' legere ἐν δευτέρῳ); Athen. VII, p. 303, C (ἐν β'); schol. Nicandri Ther. 565. 747 (Περὶ φύσεως ζώων). 760. 764 (Περὶ βλητῶν ἢ δακτύων). Ad eosdem libros spectat Ælianus N. A. V, 27 et VI, 21. Porro schol. Theocrit. I, 115 (Περὶ ἀρκτων), et VI, 28.

Ceterum num ea quæ recensuimus ad eundem omnia, an ad plures Sostratos pertineant, nescio. Sostratum filium Aristodemi Nysæensis grammatici, Augusti ævo florentem, memorat Strabo XIV, p. 650; Sostratum Phanagorensē citat Stephanus Byz. v. Μυκάλη : Λέγεται καὶ θηλυκῶς Μυκαλησίς, ὡς Σώστρατος ὁ Φαναγορίτης. Fortasse alterum, fortasse neutrum horum Pseudoplatarchus intelligi voluit.

STAPHYLUS NAUCRATITA.

ΠΕΡΙ ΘΕΤΤΑΛΩΝ.

1.

Schol. Apoll. Rh. I, 580 : Στάφυλος δὲ ὁ Ναυκρατίτης Πελασγὸν φησιν Ἀργεῖον τὸ γένος, μετοικῆσαι δὲ εἰς Θεσσαλίαν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ Πελασγίαν τὴν Θεσσαλίαν κληθῆναι.

E LIBRO TERTIO.

2.

Idem ib. IV, 816 : Στάφυλος δὲ ἐν τρίτῳ τῶν Περὶ Θεσσαλίας ἱστορεῖ Χείρωνα, σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρονομίας ἐμπειρον, βουλόμενον τὸν Πηλέα ἐνδοξον ποιῆσαι, μεταπέμψασθαι τὴν Ἀκτορος θυγατέρα τοῦ Μυρμιδόνος, καὶ λόγους διασπεῖραι, ὅτι μέλλει γαμεῖν τὴν Θέτιν ὁ Πηλεὺς, Διὸς διδόντος αὐτῷ· οἱ δὲ θεοὶ μετ' ὀμβροῦ καὶ χειμῶνος ἤξουσιν εἰς τὸν γάμον. Ταῦτα φημίσας, παρετῆρει τὸν χρόνον, ἐν ᾧ ὕδατων ἐμελλεν ἔσεσθαι ἐπομβρία καὶ πνεύματα ἐξαίσια, καὶ τότε δι-

iis falce letale vulnus infligens interfecit. Tum reliqui strategema ignorantes Codrum volentem occiderunt. Sic factum est ut Athenienses, conserto prælio, victoriam deportarent.

3.

Crescit in Tigride herba, quæ hordeo agresti similis est; hanc indigenæ calefaciunt in oleo, eoque inuncti nullo morbo laborant, donec eos premit mortis necessitas, ut narrat Sostratus primo libro Historiæ fabulose collectionis.

DE THESSALIS.

1. Staphylus Naucratis Pelasgum genere Argivum fuisse

ait, sed in Thessaliam migrasse, quæ ab eo Pelasgia vocata sit.

2.

Staphylus libro tertio De Thessalia narrat Chironem, virum sapientem et astronomiæ peritum, ut celebritatem Peleo compararet, advocasse Actoris Myrmidone nati filiam, rumorem vero sparsisse, quasi Thetidem Peleus, Jove dante, esset ducturus, diique cum pluvia ac tempestate ad nuptias venturi essent. Hac divulgata fama, tempus observavit, quo imbrium copiam fore et immanes procellas prævidit, ac tunc Peleo dedit Philomelam. Sic igitur opinio invaluit Thetidem a Peleo ductam esse.

δωσι Πηλεΐ Φιλομήλαν. Καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ φήμη, ὅτι τὴν Θέτιν ἐγγημε. Eadem Eudocia p. 226. Musurus hæc transtulit in schol. Aldin. Arist. Nub. 1064.

3.

Schol. Iliad. Π, 175 : Ἐκ τίνος Πηλεὺς Πολυδῶραν ἔσχεν ; ὥς μὲν Στάφυλος ἐν τῇ γ' (al. ς') Θεσσαλικῶν, ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Ἀκτορος θυγατρὸς Φερεκύδης δὲ ἐξ Ἀντιγόνης τῆς Εὐρυτίωνος, ἄλλοι (Σουίδας D.) δὲ ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίωνος.

4.

Harpocration : Πενέσται παρὰ Θετταλοῖς καλοῦνται οἵ περ παρὰ Λακεδαιμονίοις Ἐλωτες... Διείλεκται δὲ περὶ αὐτῶν ἐπὶ πλέον Στάφυλος ἐν τῇ γ' Περὶ Θετταλῶν. Οὐ μόνον δὲ αὐτοὺς Πενέστας καλεῖσθαι φησι, ἀλλὰ καὶ Θετταλοικέτας. Pro γ' cod. A. habet δ'. — Θετταλοικέτας cod. B, Θετταλικάς. D. De re cf. fragm. Philocratis et Müller. Dor. II, p. 66.

5.

Argument. Eur. Medæ : Στάφυλος δέ φησι τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύεσθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργεῖς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεῶς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

ΠΕΡΙ ΑΘΗΝΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

6.

Harpocration : Ἐπίβοιον... Φιλόχορος ἐν β' φη-

3.

Ex quam muliere Peleus Polydoram suscepit? Ut Staphylus ait tertio Thessalicorum, ex Eurydice Actoris filia; secundum Pherecydem, ex Antigona Eurytionis filia; Suida auctore, ex Laodamia Alcæmonis filia.

4.

Penestæ apud Thessalos vocantur, qui apud Lacedæmonios appellantur Helotes. Fusius de iis disseruit Staphylus libro tertio De Thessalis; nec solum Penestas, sed etiam Thessalæcetas vocari ait.

5.

Staphylus ait Iasonem quodammodo a Medea esse interfectum. Nam jussisse eam sub puppi Argus navis eum dormire, quum navis præ vetustate jam dissolveretur. Itaque puppe in Iasonem decidente interfectum esse.

DE ATHENIS.

6.

Philochorus libro secundo : « Si quis, ait, Minervæ bovem maciat, necessarium est idem etiam Pandroso ovem sacrifi-

cium οὕτως· « Ἐὰν δέ τις τῇ Ἀθηνᾷ θύῃ βοῦν, ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τῇ Πανδρόσῳ θύειν ὄν, καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον. » Ὁμοίως καὶ Στάφυλος ἐν α' τῶν Περὶ Ἀθηνῶν.

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΕΩΝ.

7.

Harpocration v. Προναία : Ὀνομάζετο τις παρὰ Δελφοῖς Ἀθηνᾶ Προναία διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἰδρῦσθαι. Ταύτην δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ η' (c. 135) Προνητὴν ὀνομάζει. Ἱστορήκασιν δὲ περὶ αὐτῆς ἄλλοι τε καὶ Στάφυλος ἐν τῷ Περὶ Αἰολέων.

Προναία cod. D. Πρόνοια ceteri.

ΠΕΡΙ ΑΡΚΑΔΩΝ.

8.

Sextus Empiricus C. math. p. 51, E : Στάφυλος δὲ ἐν τῷ Περὶ Ἀρκάδων (sc. Ἀσκληπιὸν κεκεραυνῶσθαι λέγει), ὅτι Ἰππόλυτον θεράπευσε φεύγοντα ἐκ Τροίης, κατὰ τὰς παραδεδομένας κατ' αὐτοῦ ἐν τοῖς τραγωδουμένοις φήμας. Φύλαρχος δὲ (fr. 17) κτλ.

INCERTA.

9.

Athenæus II, p. 45, C : Στάφυλος δέ φησι τὴν τοῦ οἴνου πρὸς τὸ ὑδωρ χρᾶσιν Μελάμποδα πρῶτον εὑρεῖν.

10.

Clem. Al. Protr. c. 2, p. 11, 20 Sylb. (I, 32 Kl.) : Ἀγαμέμνονα γοῦν τινα Δία ἐν Σπάρτῃ τιμᾶσθαι Στάφυλος ἱστορεῖ.

cet, atque vocabatur hoc sacrificium ἐπίβοιον. » Similiter Staphylus quoque tradit libro primo De Athenis.

DE ÆOLIBUS.

7.

Vocabatur quædam apud Delphos Minerva Pronæa, quod ante templum consecrata esset. Hanc Herodotus libro octavo Προνητὴν appellat. Exposuerunt de ea præter alios Staphylus in libro De Æolibus.

DE ARCADIBUS.

8.

Staphylus in libro De Arcadibus Æsculapium Jovis fulmine ictum esse dicit propterea quod Hippolytum vitæ restituerit ex Troæze fugientem, ut de eo fama traditum est in argumentis tragœdiarum.

9.

Staphylus ait vini aqua temperandi artem a Melampode inventam esse.

10.

Agamemnonem quendam Jovem Lacedæmone coli Staphylus narrat.

11.

Plinius H. N. V, 31, 36 : (Cos insula,) *ut plures existimant, Merope vocata; Cea, ut Staphylus.* — Nomen Staphyli occurrit etiam in indice auctororum libri IV.

12.

Strabo X, p. 476, appositis de Cretæ incolis Homeri (Od. τ, 176) versibus,

Ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' Ἑτεόκρητες μεγάλητορες, ἐν δὲ Κύδωνες
Δωριέες τε τριχάϊκες διόϊ τε Πελασγοί, pergit :

Τούτων φησὶ Στάφυλος τὸ μὲν πρὸς ἔω Δωριεῖς κατέχειν, τὸ δὲ δυσμικὸν Κύδωνας, τὸ δὲ νότιον Ἑτεόκρητας, ὧν εἶναι πολὺνιον Πρᾶσον, σπου τὸ τοῦ Δικταίου Διὸς ἱερὸν· τοὺς δ' ἄλλους, ἰσχύοντας πλέον, οἰκῆσαι τὰ πεδία. Sequitur Andronis (Halicarn.) fragm. 4. Vid. tom. II, p. 349.

13.

Zenob. V, 76 : Πεύκης τρόπον αὕτη τάττεται κατὰ τῶν πανωλεθρίᾳ ἀπολλυμένων παρόσον ἡ πεύκη κοπεῖσα οὐκ ἐτι φύεται. Μέννηται δὲ αὐτῆς Στάφυλος δ Ναυκρατίτης.

Tzetzes Hist. IX, 833:

Ἐχεπευκὲς, πανώλεθρον καὶ τὸ πικρὸν κυρίως,
ἐκ δένδρου πεύκης δ' ἔσχηκεν ἄμψω τὴν κλῆσιν αὐτὴν·
ἡ πεύκη γάρ, ὡς Στάφυλος φησὶ δ Ναυκρατίτης,
πανωλεθρίᾳ ὀλλυται, τῆς κορυφῆς κοπέεσης.

Cf. Herodot. VI, 37, ibique Creuzer. et Bæhr. Fortasse eandem rem Staphylus narravit quam Herodotus, qui Cræsum ait Lampsacenis imperasse, ut Miltiadem, quem vivum ceperant, saluum dimitterent; εἰ δὲ μὴ, σφέας πίτους τρόπον ἡπειλήσεν ἐκτρίψειν κτλ. Quem Herodoti locum respicit Eustathius ad Hom. Il. α, 51, p. 42, 36 et Gellius N. A. VIII, 4.

12.

Staphylus Cretæ partes orienti obversas a Doriensibus, a Cydonibus occiduas ait habitatas, austrinam plagam ab Eteocretibus, quorum fuit oppidulum Prasum, ubi est Dictæi Jovis templum : reliquos plus virium habentes campestria obtinuisse.

13.

Abietis in modum. Proverbium de iis usurpatur, qui funditus perierunt, quandoquidem abies præcisa non amplius crescit. Meminit proverbi Staphylus Naucratis.

ARCHONTUM ET OLYMPIONICARUM RECENSUS.

Floruit Xenophon quarto anno nonagesimæ et quartæ Olympiadis, ascenditque cum Cyro, archonte Xenæneto, anno uno ante Socratis mortem. Obiit autem, ut ait Stesi-

STESICLIDES ATHENIENSIS.

ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ

ΑΝΑΓΡΑΦΗ.

Diogen. Laert. II, 55. de Xenophontis filio Gryllo : Ἦκμαζε δὲ κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς τετάρτης καὶ ἐνενηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ ἀναβέβηκε σὺν Κύρῳ ἐπὶ ἀρχοντος Ξεναϊνέτου ἐνὶ πρότερον ἔτει τῆς Σωκράτους τελευτῆς. Κατέστρεψε δὲ, καθά φησι Στεσικλείδης δ' Ἀθηναῖος ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων καὶ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ, ἔτει πρώτῳ τῆς πέμπτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ ἀρχοντος Καλλιδημίδου, ἐφ' οὗ καὶ Φίλιππος δ' Ἀμύντου Μακεδόνων ἦρξε. Τέθνηκε δ' ἐν Κορίνθῳ, ὡς φησι Δημήτριος δ' Μάγνης, ᾗδὴ δηλαδὴ γηραιὸς ἱκανῶς.

Καλλιδημίδου] leg. vid. Καλλιμίδους ex Diodor. XVI, 2 et Dionys. Din. p. 648. De re cf. Clinton. F. H. ad an. 360.

TELEPHANES.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ἈΣΤΕΟΣ.

Athenæus XIV, p. 614, D : Ἰππόλοχος δὲ δ Μακεδὼν ἐν τῇ πρὸς Λυγκέα ἐπιστολῇ γελωτοποιῶν μέννηται Μανδρογένους καὶ Στράτωνος τοῦ Ἀττικοῦ. Πλῆθος δ' ἦν Ἀθηναῖσι τῆς σοφίας αὐτῆς. Ἐν γοῦν τῷ Διομέων Ἡρακλείῳ συνελέγοντο ἐξήκοντα ὄντες τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἐν τῇ πόλει δὲ ὠνομάζοντο, ὡς « Οἱ ἐξήκοντα τοῦτ' εἶπον » καὶ « Ἀπὸ τῶν ἐξήκοντα ἔρχομαι. » Ἐν δὲ τούτοις ἦσαν Καλλιμίδων τε δ Κάραβος καὶ Δεινίας, ἔτι δὲ Μνασιγείτων καὶ Μέναιχμος, ὡς φησι Τηλεφάνης ἐν τῷ Περὶ τοῦ ἀστεος.

clides Atheniensis in Descriptione archontum et Olympionicarum, anno primo centesimæ quintæ Olympiadis, archonte Callidemide, quo et Philippus Amyntæ filius apud Macedones imperium suscepit. Obiit Corinthi, ut ait Demetrius Magnes, ad maturam jam proventus senectutem.

DE (ATHENARUM) URBE.

Hippolochus Macedo in Epistola ad Lynceum, scurrarum meminit Mandrogenis et Stratonis Attici. Multitudo vero Athenis erat hominum artem hanc profitentium : qui in Diomensium Heracleo congregabantur, sexaginta numero, atque etiam hoc ipso nomine in urbe appellabantur, ut vulgo diceretur verbi causa, *Sexaginta-viri hoc dixerunt*; aut, *Venio a sexaginta-viris*. Quorum in numero erant Callimedon Carabus et Dinias, item Mnasigiton et Menæchmus, ut tradit Telephanes in libro De Urbe.

TELESARCHUS.

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

1.

Sextus Empir. Adv. math. I, 12, p. 271 Fabric. : Τελέσαρχος δὲ ἐν τῷ Ἀργολικῷ (Ἀσκληπιὸν κεκεραυνῶσθαι λέγει), ὅτι τὸν Ὠρίωνα ἐπεβάλετο ἀναστῆσαι. Eadem Schol. Eur. Alcest. 1, omisso libri titulo. Cf. Phylarch. fr. 17; Apollodor. III, 10, 4; Schol. Pindar. Pyth. III, 96.

2.

Schol. Il. λ, 690 : Quæritur quam ob causam Hercules Pylum expugnaverit Neleique filios præter Nestorem occiderit : Τελέσαρχος δὲ ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς, ἀγοντα τὰ χρύσεα μῆλα καὶ τὸν ζωστήρα καὶ τοὺς Διομήδους ἵππους εἰργεσθαι ἐπιβαίνειν τῇ πόλει, καὶ τοῦ Νέστορος κωλύοντος.

TEUCER CYZICENUS.

Suidas : Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός, ὁ γράψας Περὶ χρυσοφόρου γῆς, Περὶ τοῦ Βυζαντίου, Μιθριδατικῶν πράξεων βιβλία ε', Περὶ Τύρου ε', Ἀραβικῶν ε', Ἰουδαϊκῆν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις ζ', Ἐφῆδων τῶν ἐν Κυζίκῳ ἀσκησιν γ' καὶ λοιπά.

Nihil ex his tulit ætatem, si quidem duos istos locos, quibus Teucer apud auctorem Etym. M. citatur, ad opera a Suida recensita referri vix possunt. Num ejusdem Teucris Cyziceni sint Ὅρισμοι, quorum Athenæus mentionem facit, non liquet. Neque magis constat num Cyzicenus Teucer idem sit cum *Teucro Babylonio*, de quo Porphyrius Introd. in Ptolem. De effect. astror. p. 200 ed. Bas. : Ἐγχεῖται δὲ καὶ τῶν δεκανῶν καὶ τῶν παρανατελλόντων αὐτοῖς καὶ τῶν προσώπων τὰ ἀποτελέσματα παρὰ Τεύκρῳ τῷ Βαβυλωνίῳ. Et Psellus in fragm. quod e cod. Monac. a Spengelio descriptum publicavit Westermann. in Paradoxogr. p. 147 : Ἀπὸ τῶν Τεύκρου τοῦ Βαβυλωνίου βιβλίων πολλὰ τις ἂν εὑροι θαυμασιώτατα, ἀπὸ τε τῶν ζωδίων καὶ ἀπὸ τῶν παρανατελλόντων ἐκάστη τούτων καὶ ἀπὸ τῶν λεγομένων

δεκανῶν παντοδαπὰς ἀφορμὰς ἐν διαφόροις πράξεσι πορίζομενος. Εἰσὶ γὰρ ἐν ἐκάστῳ τῶν ζωδίων τρεῖς κατελεγμένοι δεκανοὶ ποικιλόμορφοι, ὁ μὲν κατέχων πέλεκυν, ὁ δ' εἰς ἄλλο τι ἐσχηματισμένος εἰκόνισμα· ὧν εἰ τὰ εἶδη καὶ τὰ σχήματα ἐν δακτυλίων ἐγγλύφεις σφενδόνη, ἀποτρόπαιά σοι δεινῶν γενήσεται. Ταῦτα μὲν οὖν ὁ Τεῦκρος καὶ οἱ κατ' ἐκείνων οἱ περιττοὶ τὰ μετέωρα. Huncce locum e cod. jam dedit Salmasius in Plin. Exerc. p. 461, qui in Præf. De an. climact. Teucrum hunc astrologum ab Arabibus *Tenkelum* vocari notat. Eundem esse *Lasbam Babylonium*, qui dicatur in cod. ms. Joh. Camateri censet Fabricius Bibl. Gr. IV, p. 166. Sub *Zeuchi* nomine quædam astrologica ferri, teste Labbeo, Bibl. nov. ms. p. 278 monet Bruckerus Hist. crit. phil. I, 2, p. 130, uti disco ex Westermann Præf. ad Paradox. p. xlviii. Idem Bruckerus *Babylonium* a Cyziceno Suidæ non distinguit. Fortasse *Babylonii* nomen ab arte astrologica invenit. Monendum vero etiam Agathoclem Cyzicenum item ab aliis vocari *Babylonium*. Ac nescio an Ἰουδαϊκῇ ἱστορίᾳ, quam Suidas dicit, non fuerit potius Χαλδαϊκῇ ἱστορίᾳ.

1.

Etym. M. p. 210, 22 : Βουτρωτὸς ἢ Βουθρωτὸς, πόλις τῆς Ἠπείρου, ὡς φησι Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός, ὅτι Ἑλένου ἐκ τῆς πατρίδος εἰς τὴν Ἠπειρον παραγενομένου, θύοντος δὲ ἐπιβατήρια, ἡ βοῦς οὐ καιρίαν λαβοῦσα τομὴν, φεύγει, καὶ κόλπον τινὰ τῆς Ἠπείρου διανηξάμενη, εἰς γῆν ἐξέρχεται, καὶ καταπεσοῦσα ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἑλενος, συμβόλῳ θείῳ χρησάμενος, κτίζει πόλιν, καὶ ἀπὸ τοῦ συμβάντος Βουτρωτὸν αὐτὴν ὠνόμασε.

Stephan. Byz. : Βουθρωτὸς, χερρόνησος περὶ Κέρκυραν. Ἔστι καὶ πόλις. Ἐκλήθη δ' οἱ μὲν φασιν ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ, οἱ δὲ μυθεύονται, ὅτι Ἑλένῳ ἐκ Τροίας πλέοντι ἐς ἐσπέρην, θύσαντι ἀποβατήρια ἐν Ἠπείρῳ, τὸ θῦμα ἡ βοῦς ἀποδράσασα ἐκ τοῦ βουπλήγος ὤχετο φεύγουσα διὰ τὸ μεταξὺ πόντου· καὶ εἰς τὸν χέρσον ἐμβᾶσα (καὶ γὰρ τρῶμα ἐν τῇ δειρῇ εἶχεν) αὐτοῦ ἤριπε καὶ ἔθανε· καὶ κληρόνι ὁ Ἑλενος χρῆται, ἵνα ἔθῃκα Βουθρωτὸν, ὡς φησι Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός.

2.

Etym. M. p. 193, 19 : Βεβαία, πηγὴ οὕτω κα-

ARGOLICA.

1.

Telesarchus in opere De Argolide Æsculapium propterea fulmine ictum esse dicit, quod Orionem in vitam restituere conatus sit.

2.

Telesarchus in Argolicis Herculem Pylum expugnasse ait, quod ille malis aureis et balteo et Diomedis equabus potitus ab urbis ingressu prohibitus esset, arcente etiam Nestore.

1.

Butrotus vel Butthrotus, urbs Epiri. Nimium, ut Teucer Babylonius ait, quum Helenus e patria in Epirum venisset, et ob descensum in terram sacra faceret, bos victima, quod ictum haud letalem acceperat, aufugit et sinum quemdam Epiri tranans in terram egreditur, ubi concidens expiravit. Quod pro omine Helenus accipiens, urbem ibi condidit eamque a casu illo Butrotum (*Bovem vulneratam*) nominavit.

2.

Bebæa, fons sic dictus in Eubæa. Cujus nomen Tencer

λουμένη ἐν Εὐβοίᾳ. Ἐτυμολογεῖ δὲ Τεῦκρος, ὅτι φησὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ ποτὲ ὑδάτων ἐκλιπόντων καὶ ποταμῶν καὶ πηγῶν, μόνῃ αὕτῃ ὁμοίως διέμεινε πολύυδρος. Παρὰ τὸ βέβαιον οὖν καὶ ἀνελλιπές, Βεβαία.

3.

ΟΡΙΣΜΟΙ.

Athenæus X, p. 455, E. Griphus in cochleam : Φέρεται δὲ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς Τεύκρου Ὀρισμοῖς.

Ζῶν ἀπὸν ἀνάκωνθον ἀνόστεον ὀστρακόνωτον
δμῶν τ' ἐκκύπτοντα προμήχεα κείσκυπτοντα.

TEUPALUS ANDRIENSIS.

ΗΛΕΙΑΚΑ.

Stephan. Byz. : Ἀνδρία, πόλις Ἠλείας... Ὁ πολίτης Ἀνδριεύς. Τεῦπαλος δὲ γράφας Ἠλειακά (sic cod. Rhediger. ; vulgo Ἰλιακά).

THEAGENES (MACEDO).

Photius cod. 161, p. 104, b, 15, Sopatrum dicit Eclogarum librum decimum consarcinasse ex Cephalionis Erato, quæ Alexandri M. res narravit, ex Apollonii Stoici libris De mulieribus illustribus, καὶ ἐκ τῶν Θεαγένους δὲ Μακεδονικῶν πατρῶν, et ex Vitis Plutarchi. Titulus πάτρια Μακεδονικά, siquidem genuinus est (certe Stephanus simpliciter Theagenem ἐν Μακεδονικοῖς citare solet), aut ita explicandus est ut significet, *De rebus Ma-*

inde deducit, quod, quum reliqui insulæ fluvii fontesque quondam defecissent, ille solus sicuti antea aqua semper abundasset. Itaque ob aquæ nunquam deficientis constantiam (βέβαιον) appellatum esse Βεβαίαν.

3.

DEFINITIONES.

In cochleam etiam in Teucris Definitionibus hic legitur griphus :

Animal sine pedibus, sine spinis, sine ossibus, testaceo tergo, prælongis oculis, qui extrorsum exeruntur et introrsum [recedunt.

ELIACA.

Andria, urbs Elidis. Civis Andriensis, testante Teupalo, qui Eliaca scripsit.

MACEDONICA.

1.

Acesameni, urbs Macedoniae, ut Theagenes. Condita urbs ab Acesameno, uno ex Pieriæ regibus.

cedoniæ patriæ, aut ita, ut sit : *De originibus et historia urbium Macedonicarum*, quo sensu apud ceterioris ævi scriptores vox πάτρια adhiberi solet. Sic, ut unum afferam, Christodorus sub Anastasio πάτρια scripsit urbium quam plurimarum.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ.

1.

Stephan. Byz. : Ἀκεσαμενοί, πόλις Μακεδονίας, ὡς Θεαγένης. Κτίσμα Ἀκεσαμένου, ἐνὸς τῶν ἐν Πιερίᾳ βασιλευσάντων.

2.

Idem : Ἀλτός, χωρίον Θεσσαλονίκης, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ (sic).

3.

Idem : Βάλλα, πόλις Μακεδονίας, ὡς Πέλλα, ὁ πολίτης Βαλλαῖος. Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ (sic) : « Βαλλαίου μεταγῶν εἰς τὸν νῦν λεγόμενον Πύθιον τόπον. »

4.

Idem : Ἐλευθερίσκος, πόλις Μακεδονίας. Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς.

5.

Idem : Κύδνα, πόλις Μακεδονίας, Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς· ἢ κατὰ παραφθορὰν Πύδνα λέγεται.

6.

Idem : Λήτη, πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ τοῦ πλησίον ἰδρυμένου Λητοῦς ἱεροῦ, ὡς Θεαγένης Μακεδονικοῖς.

7.

Idem : Μιέζα, πόλις Μακεδονίας, ἢ Στρυμόνιον ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Μιέζης θυγατρὸς Βέρητος τοῦ Μακεδόνο, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. Βέρης γὰρ τρεῖς ἐγέννησε, Μιέζαν, Βέροιαν, Ὀλγανον (Ὀλκιμον?)

2.

Altus, locus prope Thessalonicens, ut Theagenes ait in Macedonicis.

3.

Balla, urbs Macedoniae, ut Pella. Civis Ballæus. Theagenes in Macedonicis : « Ballæos transferens in Pythium locum qui nunc vocatur. »

4.

Eleutheriscus, urbs Macedoniae. Theagenes in Macedonicis.

5.

Cydna, urbs Macedoniae, ut Theagenes in Macedonicis ; quæ nominis corruptione dicitur Pydna.

6.

Lete, urbs Macedoniae, a Latonis fano, quod in propinquo est, sic nominata, ut ait Theagenes in Macedonicis.

7.

Mieza, urbs Macedoniae, quæ Strymonium vocabatur, nomen habet a Mieza Beretis Macedonis filia, ut Theagenes

Holsten.), ἄφ' οὗ (I. ὤν) ποταμὸς ὁμώνυμος καὶ πόλις Βέροια καὶ τόπος Στρυμόνος (Στρυμόνιος?).

8.

Steph. Byz. : Μισητός, πόλις Μακεδονίας. Θ. Μακεδονικοῖς.

9.

Idem : Ὀλόβαγρα, πόλις Μακεδ. Θεαγ. Μακεδ.

10.

Idem : Ὀρέσται, Μολοσσικὸν ἔθνος... Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς (sic cod. Rhed.; Θ. ε' Μακεδονικῶν vgo.) φησιν, ὅτι ἐπεὶ ἀφείθη τῆς μανίας Ὀρέστης, φεύγων διὰ τὴν αἰδοῦ μετὰ τῆς Ἑρμιόνης, εἰς ταύτην ἦλθε τὴν γῆν καὶ παῖδα ἔσχεν Ὀρέστην, οὗ ἄρξαντος ἐκλήθησαν Ὀρέσται· αὐτὸς δὲ ὑπὸ ἐχιδνῆς δηχθεὶς θνήσκει εἰς χωρίον τῆς Ἀρκαδίας, τὸ λεγόμενον Ὀρέστιον. Λέγεται καὶ θηλυκὸν Ὀρεστίς καὶ Ὀρεστιάς ὡσαύτως. Θεαγένης καὶ Διονύσιος δευτέρῳ Γιγαντιάδος.

11.

Idem : Παλλήνη, πόλις Θράκης, ἀπὸ Παλλήνης τῆς Σίθωνος μὲν θυγατὶς, Κλείτου δὲ γυναικὸς, ὡς Ἠγήσιππος ἐν τοῖς Παλληνιακοῖς. Παλλήνη δ' ἐστὶ χερρόνησος τρίγωνος, τὴν βάσιν ἔχουσα πρὸς μεσημβρίαν ἐστραμμένην. Ἐκαλεῖτο δὲ Φλέγρα τὸ παλαιὸν καὶ ὤκειτο ὑπὸ τῶν γιγάντων· καὶ ἡ τῶν θεῶν καὶ τῶν γιγάντων μάχη ἐνταῦθα μυθεύεται γενέσθαι. Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς.

Cf. Eustath. ad Dionys. 327 : Παλλήνη πόλις Θράκης ἀπὸ Παλλήνης θυγατὶς Σίθωνος (olim vgo Τίθωνος). Ἔστι δὲ Παλλήνη (καὶ) χερρόνησος τρίγωνος, οἰκουμένη ποτὲ ὑπὸ γιγάντων, οὓς Ἡρακλῆς μισανθρώπους ἐφευρηκῶς κατεπολέμησεν, ὅτε καὶ βρονταῖ

τινές· καὶ πρηστῆρες συνέπεσον. Διὸ καὶ θεοὶ ἔδοξαν τῆς μάχης ταύτης τῷ Ἡρακλεῖ συνάρασθαι καὶ καταφλέξαι τοὺς κακοὺς, καὶ ἡ χώρα διὰ τοῦτο Φλέγρα ἐκλήθη. De Pallene Sidonis filia sc. Conon. c. 10.

Parthenius Erot. c. 6 : Περὶ Παλλήνης. Ἱστορεῖ Διογένης (scr. Θεογένης vel Θεαγένης) καὶ Ἠγήσιππος ἐν Παλληνιακοῖς κτλ. (v. fragm. Hegesippi).

12.

Idem : Παρθενόπολις, Μακεδονίας πόλις, ἀπὸ τῶν θυγατέρων Γεραιστοῦ τοῦ Μύγδονος παιδός, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς· « Ἀπὸ δὲ τῶν θυγατέρων διὰ τὸ ἄγροικον αὐτῶν τῆς διαίτης καὶ τὸ ἄμικτον ἔκτισε πόλιν, ἣτις ἐστὶ καὶ νῦν δι' ἐκείνας Παρθενόπολις κέκληται. »

13.

Idem : Σχύδρα, Μακεδονικὴ πόλις, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς.

14.

Idem : Τίρσαι, πόλις Μυγδονίας τῆς ἐν Μακεδονίᾳ, ἀπὸ Τίρσης, μιᾶς τῶν γυναικῶν τοῦ παιδὸς Μύγδονος, ὡς Θεαγένης φησὶ.

15.

Idem : Φύσκος, πόλις Λοκρίδος.... Ἔστι καὶ ἑτέρα Φύσκος πόλις τῆς Καρίας.... Ἔστι καὶ ἄλλη Μακεδονίας, ἥς μέμνηται Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς.

ΚΑΡΙΚΑ.

16.

Idem : Κασταλία, πόλις Κιλικίας. Θεαγένης ἐν Καρικοῖς.

in Macedonicis ait. Beres enim tres liberos genuit, Miezam, Beræam, Olganum; unde fluvius cognominis et Beræa urbs et locus Strymonius (Mieza).

8.

Misetus, urbs Macedoniæ. Theagenes Macedonicis.

9.

Olobagra, urbs Macedoniæ. Theagenes Macedonicis.

10.

Orestæ, Molossica gens. Theagenes in Macedonicis ait Orestem, postquam a furore esset liberatus, præ pudore cum Hermione fugientem, in istam regionem venisse, atque filium Orestem habuisse, quo imperante, Orestæ nomen acceperint. Ipsum vero a vipera morsum obiisse in Arcadiæ loco, cui nomen Orestium. Dicitur quoque genere feminino Orestis et Orestias promiscue, teste Theagene et Dionysio Gigantiadis libro secundo.

11.

Pallene, regio Thraciæ, a Pallene Sithonis filia, Clitique uxore, ut Hegesippus in Palleniæ. Est vero Pallene chersonesus figuram habens trianguli, cujus basis meridiei obversa est. Olim Phlegra vocabatur et habitabatur a Gi-

gantibus. Atque Deorum et Gigantum pugnam ibi pugnatam esse fabulantur. Theagenes in Macedonicis.

12.

Parthenopolis, Macedoniæ urbs a filiahus Geræsti Mygdone nati, ut ait Theagenes in Macedonicis : « Filiæ autem quum agrestes vita essent et ab hominum consortio abhorrerent, urbem lis condidit quæ de iis Parthenopolis etiamnum vocatur. »

13.

Scydra, urbs Macedoniæ, ut Theagenes in Macedonicis.

14.

Tirsæ, Mygdoniæ urbs in Macedonia, a Tirsæ nomen habens, quæ una fuit ex Mygdonis uxoribus, ut Theagenes refert.

15.

Physcus... etiam Macedoniæ urbs est, ut Theagenes refert in Macedonicis.

CARICA.

16.

Castalia, urbs Ciliciæ. Theagenes in Caricis.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΙΝΗΣ.

17.

Schol. Pind. Nem. III, 21 : Θεογένης (sic libri mss.) δὲ ἐν τῷ Περὶ Αἰγίνης οὕτω γράφει· « Ἄλλοι δὲ τινες πιθανώτερον ἐξηγοῦνται περὶ τούτων. Ὀλιγανθρωπούσης γὰρ τῆς νήσου φασὶ τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτὴν ἐν σπηλαίοις καταγείοις διατῆσθαι παντελῶς ἀκατασκεύους ὄντας, καὶ τοὺς μὲν γινομένους καρπὸς εἰς ταῦτα καταφέρειν, τὴν δὲ ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν, οὐσης ἐπιεικῶς ὑπάντρου καὶ ὑποπέτρου τῆς νήσου, μάλιστα δὲ τῶν πεδινῶν τόπων αὐτῆς. Διόπερ ἀφομοιούντων αὐτοὺς, ὡς εἶδον αὐτὰ πράττοντας, τῶν ἔξωθεν ἐρχομένων μύρμηξι, Μυρμιδόνας κληθῆναι· μεθ' ὧν συνοικίσαντα τὸν Αἰακὸν τοὺς ἐκ Πελοποννήσου μεθ' ἑαυτοῦ παραγινόμενους ἐξημερῶσαι τε καὶ νόμους δοῦναι καὶ σύνταξιν πολιτικὴν, ἣ χρησαμένους αὐτοὺς παντελῶς δοκεῖν ἐκ μυρμηκῶν γενέσθαι ἀνθρώπους. »

Eadem, laudato auctore, Tzetzes Hist. VII, 306 sqq. et ad Lyc. 176. Cf. Schol. ad Hom. Il. α, 180, et Strabo VIII, 375, qui sua ex Theagene habere videtur Müller in Aegin. p. 14. coll. p. 5. 6. 14. 21. 43. Ceterum num Macedonicorum auctor idem sit cum eo qui De Aegina scripsit, in medio relinquendum. Ceterum formas Θεαγένης et Θεογένης constat adhiberi promiscue.

18.

Schol. Platon. p. 331 ed. Bekk., de Aristophane comico : Κατεκλήρωσε δὲ καὶ τὴν Αἶγιναν, ὡς Θεογένης ἐν τῷ Περὶ Αἰγίνης.

Comes Natal. III, 16 Jovem dicens Proserpinæ Siciliam ins. dono dedisse testes laudat *Theagenem et Apollodorum Cyrenaicum*. Unde hæc hauserit Comes, et num nostrum scriptorem an Theagenem Rheginum (de quo v. tom. II, p. 12 not.) intelligi voluerit, equidem nescio.

DE ÆGINA.

17.

Theagenes in libro De Ægina ita scribit : « Alii quidam probabiliora de his narrat. Etenim quo tempore insula nondum hominum copia frequentata esset, incolae ejus ferunt in speluncis subterraneis degisse omni apparatu destitutos, ac provenientes fructus in antra ista intulisse, contra vero effossam ex iis terram in agros extulisse, quoniam insula antris referta et petrosa esset idque in campestribus maxime locis. Quare externos eo venientes, quum illud facientes viderent, cum formicis (μύρμηξι) comparasse incolae, ideoque eos Myrmidones appellatos esse. Deinde Æacum Peloponnesios cum ipso in Æginam profectos in societatis

THEMISO.

ΠΕΡΙ ΠΑΛΛΗΝΙΔΟΣ.

Athenæus VI, p. 235, A : Καὶ Θεμισῶν δ' ἐν Παλληνίδι· « Ἐπιμελεῖσθαι δὲ τὸν βασιλεῖα τὸν αἰετὸν βασιλεύοντα καὶ τοὺς παρασίτους, οὓς ἂν ἐκ τῶν δήμων προαιρῶνται, καὶ τοὺς γέροντας καὶ τὰς γυναῖκας τὰς πρωτοπόσεις. »

« Ἡ Παλληνίς a Casaubono accipitur pro portu Pallenide (Παλληνίς sc. στοά), a demo Pallene denominata; neque desunt exempla locorum in urbe a demis nominatorum. Contra disputat Schweighæuserus, qui cogitat de Minerva Pallenensi (Herodot. I, 62; Eur. Heraclid. v. 849) et τὴν Παλληνίδα brevitatibus causa ipsum templum hujus deæ dictum putat, quod vereor ut idoneis locis probari queat; nam qui a Schweighæusero laudantur (Eurip. Heracl. 1031; Polyæn. Strateg. I, 21, 1), ex his id quod vult haudquaquam consequitur. Mihi scribendum videtur ἐν δὲ Παλληνίδος, i. e. in templo Minervæ Pallenensis, nisi dixeris subaudiendum esse substantivum χώρα, ut ἐν Παλληνίδι sc. χώρα fuerit i. q. ἐν Παλλήνῃ, apud Pallenses. De templo illo Minervæ sermonem esse omnino verisimile est, neque de hoc non scripsisse videtur Themiso ἐν Παλληνίδι, qui titulus, ni fallor, decurtatus est ex pleniori formula ἐν τῷ Περὶ τῆς Παλληνίδος, velut Polemo citatur ἐν Ἐρατοσθένους ἐπιδημῳ i. e. ἐν τῷ Περὶ τοῦ Ἑ. ἐ. » PRELLER, ad Polemon. p. 117. — πρωτοπόσεις] Pollux III, 39 : Ἡ ἐκ παρθενίας τινὶ γεγαμημένη, πρωτόποσις ἐκαλεῖτο. Γέγραπται δὲ τοῦνομα ἐν τῷ τοῦ βασιλέως νόμῳ. « Ex his colligere est, verba quæ describit Athenæus partem esse legis regię : at auctorem et opus ubi lex illa exstabat, docet Athenæus. » CASAUBONUS. In antecedentibus Athenæus ex eodem haud dubie Themisone : Ἐν δὲ τῇ Παλληνίδι τοῖς ἀναθήμασιν ἀναγέγραπται τὰδε· « Ἀρχοντες κτλ. Vide locum in fragm. 78 (tom. III, p. 138) Polemonis, ex quo Themisonem citasse videtur Athenæus.

communione illis junxisse, atque sic ad cultiorem vitam adduxisse legesque scripsisse certamque reipublicæ formam constituisse, qua usos illos ex formicis prorsus videri evasisse homines.

18.

Sorte etiam fundum accepit Aristophanes in Ægina, ut Theagenes in libro De Ægina.

DE PALLENIDE.

Themiso in Pallenide : « Curet rex qui quovis anno in officio fuerit, tum parasitos, qui e tribubus nominantur, tum senes et mulieres primo adhuc marito nuptas.

THEMISTAGORAS EPHESIUS.

ΧΡΥΣΗΗ ΒΙΒΛΟΣ.

1.

Etym. M. v. Ἀστυπάλεια : Πατροκλῆς καὶ Τεμβρίων ἀποικίαν στείλαντες εἰς Σάμον, πρὸς τοὺς ἐνοικοῦντας Κᾶρας κοινωνίαν θέμενοι, ὤκησαν παρὰ τὸν Σχῆσιον ποταμὸν καὶ εἰς δύο φυλάς τὴν πόλιν διένειμαν, ὧν τὴν μὲν Σχῆσιαν ὠνόμασαν ἀπὸ τοῦ Σχῆσιου ποταμοῦ παρακειμένου τῇ πόλει, τὴν δὲ Ἀστυπάλειαν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐκεῖσε ἄστεος. Οὕτως Θεμισταγόρας ἐν τῇ Χρυσῇ βίβλῳ.

2.

Athenæus XV, p. 681, A : Θεμισταγόρας δ' ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Χρυσῇ βίβλῳ ἀπὸ τῆς πρώτης δρεψαμένης νόμφης Ἐλιχρύσης ὄνομα τὸ ἄνθος (sc. τὸ ἐλίχρυσον) ὀνομασθῆναι (φησίν).

3.

Cramer. Anecd. I, p. 80 : Θεμισταγόρας δὲ καὶ ἐν τῇ Χρυσῇ βίβλῳ φησίν· « Ὅτι αἱ κατὰ τὴν Ἀλόπην τὴν νῦν καλουμένην Λυκίαν, τὴν πρὸς τῇ Ἐφέσῳ, γυναῖκες μὲν συμβουλήν τὰ συνήθη ταῖς γυναῖξιν ἔργα ἀπαρνησάμεναι, καὶ ζῶναις χρησάμεναι καὶ δολισμοῖς, τὰ τῶν ἀνδρῶν πάντα ἐπετήδευον· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα καὶ ἡμῶν σὺν αὐταῖς ζῶναις (ὅ ἐστιν ἐθέριζον)· διὰ τοῦτο καὶ Ἀμαζόνες κεκληθῆναι τὰς σὺν ταῖς ζῶναις ἀμύσας. »

THEOCLIS.

1.

E LIBRO QUARTO.

Ælianus H. an. XVII, 6 : Θεοκλῆς δὲ ἐν τῇ τε-

LIBER AUREUS.

1.

Patrocles et Tembrion coloniam in Samum deducetes et cum Caribus, qui insulam incolebant, societatem ineuntes, sedes fixerunt ad Schesium fluvium et in duas tribus civitatem dividerunt, quarum alteram Schesiam a Schesio fluvio urbem præterlabente vocabant, alteram vero Astypalæam ab antiqua quæ ibi erat urbe. Sic Themistagoras in Libro aureo.

2.

Themistagoras Ephesius in Libro aureo, qui inscribitur, helichrysum (*auriolam*) florem nomen habere ait a nympha Helichryse, quæ prima eum decerpserit.

3.

Themistagoras in Aureo libro ait : « Mulieres in Alope, quæ nunc Lycia vocatur, ad Ephesum sita, communi consilio sueta mulieribus opera facere recusarunt, et cingulis

τάρτη περὶ τὴν Σύρτιν λέγει γίνεσθαι κήτη τριήρων μείζονα.

(2.)

Plinius H. N. XXXVII, s. 11, § 1 : *Theomenes juxta Syrtim magnam hortum Hesperidum esse, ex quo in stagnum cadat (electrum), colligi vero a virginibus Hesperidum*. Eundem scriptorem ab Æliano et Plinio citari censeo. Theoclem aliquem poetam ἐν Ἰθυφάλλοις citat Athenæus p. 497, C.

THEODORI.

Ex viginti Theodoris, quos Diogenes L. II, 103 recenset, memorandi nobis sunt :

Πέμπτος ὁ Περὶ τῶν νομοποιῶν πεπραγματευμένος, ἀρξάμενος ἀπὸ Θεραπάνδρου. — Ἐβδόμος ὁ τὰ Περὶ Ῥωμαίων πεπραγματευμένος. — Ἐκαίδεκατος, ὁ γεγραφὼς Περὶ ποιητῶν.

THEODORUS RHODIUS.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

Suidas : Πανικῶν δειμάτων. Τοῦτο γίνεται ἐπὶ τῶν στρατοπέδων, ἥνικα αἰφνίδιον οἱ τε ἵπποι καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκταραχθῶσι, μηδεμιᾶς αἰτίας προφανείσης... Δοξάζεται γὰρ πολεμίων ἐφοδος εἶναι, καὶ ἀναλαμβάνοντες ὅπλα ὑπὸ ταραχῆς ἀνθίστάμενοι ἀλλήλοις μάχονται.... Τοῦτο γίνεται περὶ τοὺς πολέμους**, Θεοδώρου τοῦ Ῥοδίου στρατηγοῦ ἐν Ὑπομνήμασι λέγοντος, ὅτι κράτιστόν ἐστι ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς μένειν ἐπὶ τῶν ὅπλων καὶ τὴν ἡσυχίαν ἔχειν· αὐτὸς τε περιθέρων ἐβόα, καὶ διὰ τῶν ὑπηρετῶν παρήγγειλε μένειν ἐν ταῖς σχηναῖς καθωπλισμένους ἅπαντας.

armisque utentes his rebus quæ viris conveniunt, operam dabant, et præter cetera etiam molebant (ἡμῶν) in ipsis halteis (ζῶναις). Itaque mulieres ἀμύσας σὺν ταῖς ζῶναις Amazonas esse appellatas. »

1.

Theocles libro quarto ait ad Syrtin esse balænas trirremibus grandiores.

COMMENTARIUM.

1.

Panicus terror accidit in bello, quum subito tam equi quam homines metu consternuntur, nulla apparente causa. Milites vero quum Panico terrore corripiuntur, existimantes ab hostibus se invadi, arma in se mutuo vertunt. Theodorus Rhodiorum dux in Commentariis dicit optimum esse, si milites istiusmodi temporibus in armis quiescant. Ipse etiam per exercitum discurrens clamabat, et per ministros militibus denuntiabat, ut omnes intra tentoria armati se continerent.

Non novi *Theodorum* Rhodiorum ducem. Contra *Theodotas* Rhodius, ἀνὴρ γενναῖος καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, cujus strategemate Antiochus Soter Gallogræcos insigni prælio devicit, notus est ex descriptione hujus prælii apud Lucianum in Zeuxi c. 8 sqq. (p. 247 ed. Didot.) De eodem Theodota v. Lucian. De calumnia c. 2, p. 614. Fortasse igitur Theodotæ nomen ap. Suidam reponendum. Ceterum quæritur num Ἰπομνήματα illa historica fuerint, an de arte tactica, quod fere probabilius est.

THEODORUS HIERAPOLITA.

ΠΕΡΙ ΑΓΩΝΩΝ.

1.

Athenæus X, p. 412, E: Μίλων δ' ὁ Κροτωνιάτης, ὡς φησιν ὁ Ἱεραπολίτης Θεόδωρος ἐν τοῖς Περὶ ἀγώνων, ἦσθι μνᾶς κρεῶν εἴκοσι, καὶ τοσαύτας ἀρτων, οἶνου τε τρεῖς χόας ἔπινεν. Ἐν δὲ Ὀλυμπίᾳ ταῦρον ἀναβέμενος τοῖς ὤμοις τετραετῇ, καὶ τοῦτον περιενέγκας τὸ στάδιον, μετὰ ταῦτα δαιτρεύσας μόνος αὐτὸν κατέφαγεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

2.

Idem X, p. 413, B: Ἀστυδάμας δ' ὁ Μιλήσιος, τρις Ὀλύμπια νικήσας κατὰ τὸ ἐξῆς παγκράτιον, κληθεὶς ποτε ἐπὶ δειπνον ὑπὸ Ἀριοβαρζάνου τοῦ Πέρσου καὶ ἀφικόμενος, ὑπέσχετο φαγεῖν πάντα τὰ πᾶσι παρασκευασθέντα, καὶ κατέφαγε. Τοῦ Πέρσου δ' αὐτὸν ἀξιώσαντος, ὡς ὁ Θεόδωρος ἱστορεῖ, ἄξιόν τι ποιῆσαι τῶν κατὰ τὴν ἰσχὺν, φακὸν τῆς κλίνης περίχαλκον ὄντα κλάσας, ἐξέτεινε μαλαῖας. Τελευτήσαντος δ' αὐτοῦ, καὶ κατακαυθέντος, οὐκ ἐχώρησε μία ὑδρία τὰ ὀστέα, μόλις δὲ δύο. Καὶ τὰ τοῖς ἐννέα ἀνδράσι παρεσκευασμένα παρὰ τῷ Ἀριοβαρζάνῳ εἰς τὸ δειπνον μόνον καταφαγεῖν.

DE CERTAMINIBUS.

1.

Milo Crotoniates, ut narrat Theodorus Hierapolitanus in libris De certaminibus, comedebat libras carnis viginti, totidemque panis; et vini congios hibeat tres. Olympiæ vero taurum quadrimum humeris impositum per stadium circuncirca gestavit: dein eundem dissectum paratumque uno die solus comedit.

2.

Astydamas Milesius, Olympiæ tribus continuis vicibus victor in certamine pancratii, ad carnem vocatus ab Ariobarzane Persa, quum se ad eum contulisset, pollicitus est omnia se comesturum quæ cunctis parata fuissent: et comedit. Dein rogatus a Persa, ut dignum aliquod istis viri-

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

THEODORUS SAMOTHRAX.

3.

Ptolemæus Hephæst. lib. VII: Θεόδωρος ὁ Σαμοθράξ τὸν Δία φησὶ γεννηθέντα ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας ἀκατάπαυστον γελᾶσαι, καὶ διὰ τοῦτο τέλειος ἐνομίσθη ὁ ἑβδομος ἀριθμός.

Eundem aut alium mythographum Theodorum laudat schol. Apoll. Rhod. IV, 264: Θεόδωρος δὲ ἐν εἰκοστῷ ἐννάτῳ (ἐν κβ' cod. Paris.), ὀλίγω πρότερόν φησι τοῦ πρὸς τοὺς γίγαντας πολέμου Ἡρακλέους τὴν σελήνην φανῆναι. Sermo est de Arcadibus Proselenis. Cf. Dionys. Chalcid. fr. 1.

THEODORUS ILIENSIS.

ΤΡΩΙΚΑ.

4.

Suidas: Παλαίφατος, Ἀδυθηνός, ἱστορικός... Γέγονε δ' ἐπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα, παιδικὰ δ' Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου, ὡς Φίλων καὶ Θεόδωρος ἐν β' Τρωικῶν.

Eundem, opinor, laudat Servius ad Virgil. Æn. I, 28, ubi nomen scriptoris in libris est Theodatus: *Sane hic Ganymedes Catamitus dicitur: licet Theodatus, qui Iliacas res perscripsit, hunc fuisse Belim dicat et Laomedonti prædixisse tunc perituram et civitatem et regnum Trojanorum, quum de monte Meotio sponte fuisset saxum delapsum, quod quum evenisset, postea Ilium est direptum.*

THEODORI *Metamorphoses* citat Plutarchus Par. c. 22: Σμύρνα, Κινύρου θυγάτηρ, διὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἡράσθη τοῦ γεννῆσαντος, καὶ τῇ τροφῇ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἔρωτος ἐδήλωσεν· ἡ δὲ δόλῳ ὑπῆγε τὸν δεσπότην. Ἐφη γὰρ γείτονα παρθένον ἐρᾶν αὐτοῦ, καὶ αἰσχύνεσθαι ἐν φανερώ προσιέναι. Ὁ δὲ συνῆει. Ποτε

bus faceret, lenticulam lecti aeneam fregit, et a se mollitam extendit, ut idem narrat Theodorus. Post ejus mortem, cremato cadavere, una urna non capiebat ossa hominis, sed duæ vix sufficiebant. Quæ autem solus apud Ariobarzane devoravit, ea novem aiunt viris parata fuisse.

3.

Theodorus Samothrax Jovem, postquam natus esset, per septem dies absque intermissione risisse ait, et propter hoc septenarium numerum esse sacrum.

TROICA.

4.

Palæphatus Ahydenus historicus Alexandri Macedonis temporibus vixit, et Aristotelis philosophi amasius fuit, ut Philo ait et Theodorus in secundo Troicorum.

δὲ θελήσας τὴν ἐρῶσαν μαθεῖν, φῶς ἤτησεν· ἰδὼν δὲ, ξιφήρης τὴν ἀσελγεστάτην ἐδίωκεν. Ἡ δὲ κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης εἰς ὁμώνυμον δένδρον μετεμορφώθη, καθὰ Θεόδωρος ἐν ταῖς Μεταμορφώσεσιν. (Cf. Stob. Florileg. 66, 34.)

Probus ad Virgil. Georg. I, extr. : *dilectæ Thetidi Alcyones*] *Varia est opinio harum volucrum originis. Itaque in altera sequitur Ovidius Nican-drum, in altera Theodorum putatur. Nam Ceyx Luciferi filius cum Alcyone Æoli filia mutatur in has volucres. Idem refert Alcyonen Scyronis filiam latronis Attici Polypemonis filii, quum pater ei præciperet ut quæreret maritum, arbitratam promissum sibi ut concumberet cum quibus vellet, ab irato patre dejectam in mare mutatam in hanc volucrem. Idcirco autem dilectas Thetidi dicit has aves, quod per septem dies, quibus excludunt sætus, in mari tranquillitas est, ut tuta sit navigatio. Hæc, quæ in editis desiderantur, Dübneri schedulis accepta refero.*

THEODORUS ΠΡΟΚΕΥΣ *De tholo Delphico* scripsisse dicitur ap. Vitruv. præfat. vii. Ibidem Theodorus *De vite Junonis Samiæ* citatur.

Subjungo mentionem Theodori τοῦ παναγοῦς, qui Περὶ τοῦ κηρύκων γένους scripsisse perhibetur apud Photium : Ἡμεροκαλλές, ἄνθος σπειρόμενον ὁ Δίδυμος· οὐκ ἔστι δὲ ἄνθος, ἀλλὰ φοινικοῦν ἔριον διαπεποικιλμένον, ᾧ χρῶνται πρὸς τὰς ἱερουργίας Ἀθήνησιν, ὡς Θεόδωρος ὁ παναγὴς προσαγορευόμενος ἐν τῷ α΄ Περὶ τοῦ κηρύκων γένους, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ ὀνόματος ἀποδιδούς· γράφει δέ· « Καλεῖται ἡμεροκαλλές διὰ τὸ πεπλῦσθαι καὶ βεβῆσθαι καὶ εἰργάσθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· ἀλλὰ δὲ προσαγορεύεται τὰ ἄνθη. » Ead. Etym. M.

THEOGNIS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΡΟΔΩ ΘΥΣΙΩΝ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VIII, p. 360, B : Καὶ χελιδονίζειν δὲ καλεῖται παρὰ Ῥοδίοις ἀγεργμός τις ἄλλος, περὶ οὗ Θεόγνης φησιν ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσίων, γράφων οὕτως· « Εἶδος δὲ τι τοῦ ἀγείρειν χελιδονίζειν οἱ Ῥόδιοι καλοῦσιν, δ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί. Χελιδονίζειν δὲ λέγεται διὰ τὸ εἰωθὸς ἐπιφωνεῖσθαι·

Ἥλθ', ἤλθε χελιδών,
καλὰς ὥρας ἄγουσα,
καλοὺς ἐνιαυτοὺς,
ἐπὶ γαστέρα λευκά,
ἐπὶ νῶτα μέλαινα.
Παλάθαν οὐ προκυλῆεις
ἐκ πίονος οἴκου,
οἶνον τε δέσπαστρον,
τυροῦ τε κάνιστρον
καὶ πυρῶν;
ἂ χελιδὼν καὶ λεκιθίταν
οὐκ ἀπωθεῖται. Πότερ' ἀπίωμες, ἢ λαβώμεθα
εἰ μὲν τι δῶσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ εἰσομεις·
ἢ τὰν θύραν φέρωμες, ἢ θύπερθυρον,
ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἐσω καθημέναν·
μικρὰ μὲν ἔστι, ῥαδίως μὲν οἴσομες.
Ἐὰν φέρῃς δὲ τι, μέγα δὴ τι καὶ φέροις.
Ἄνοιγ' ἀνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι·
οὐ γὰρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παιδία.

Τὸν δὲ ἀγεργμόν τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ἐν Λίνδῳ χρείας γενομένης συλλογῆς χρημάτων. »

Theognidem hunc Schweighæuserus in Ind. ad Athen. p. 205 esse putat fortasse sophistam Chium, cujus meminit Athenæus I, p. 14, E, ubi : Διαβόητοι δὲ ἐπὶ σφαιρικῇ Δημοτέλῃς ὁ Θεόγνης τοῦ Χίου σοφιστοῦ ἀδελφός. Sophista ille haud magis innotuit. Noster homo fuerit Rhodius.

DE SACRIS RHODIORUM.

Eliam χελιδονίζειν (*hirundinare*) apud Rhodios est aliqua stipis collectio; de qua Theognis loquitur secundo libro De sacris quæ Rhodi celebrantur, ubi sic scribit : « Rationem aliquam colligendi stipem *hirundinare* appellant Rhodii, quæ fit mense Boedromione. Habet autem nomen ex eo, quod solent acclamare :

Venit, venit hirundo,
pulcra tempora reducens
pulcrosque annos,
sub ventre candida,
in tergo nigra.

Picuum offam nonne expromis

pinguibus ex ædibus,
vinique pocillum,
caseique canistrum
et tritici?

Hirundo nec placentalam
aspernabitur. Abibimusne, an accipiemus?
Si dederis, abibimus : si nihil, non desistemus
quin Januam abstulerimus, aut limen superius,
aut tuam intus ipsam sedentem uxoriculam;
parva est, facillime quidem asportabimus.
Si quid nobis impertis, haud exiguum illud sit.
Aperi, aperi fores! ne sperne hirundinem!
Nec senes enim, ut vides, sed pueri sumus.

Hujus rationis stipem petendi primus auctor fuerat Cleobulus Lindius, quum in Lindiorum civitate necessitas existisset colligendæ pecuniæ. »

THEOLYTUS (METHYMNÆUS).

ΩΡΟΙ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus XI, p. 470, B: Θεόλυτος δ' ἐν δευτέρῳ Ὠρων ἐπὶ λέβητός φησιν αὐτὸν (Herculem) διαπλεῦσαι, τοῦτο πρώτου εἰπόντος τοῦ τὴν Τιτανομαχίαν ποιήσαντος. Φερεκύδης (fr. 33 h, tom. I, p. 80) κτλ.

Θεόλυτος codd. A. B. P; Θεόκλυτος V. L. ap. Dindf. De re cf. Müller. Dor. I, p. 426.

Apollon. Rhod. I, 622 sq. narrat Thoantem regem Lemniorum, ut cædem effugeret, ab Hypermnestra impositum esse arcæ, quam per mare pisces transvexerint in Oëneam prope Eubœam insulam, quæ postmodum nominata sit Sicinus de Sicino Thoantis ex Naide filio. Ad hæc schol. vulg.: Εἰληρε τὴν ἱστορίαν παρὰ Θεολύτου. Ibidem vero hæc quoque leguntur: Ὅτι δὲ ἐνθάδε Θόας ἐσώθη καὶ Κλέων ὁ Κουριεύς ἱστορεῖ καὶ Ἀσκληπιδίδης Μυρλεανὸς δεικνύς ὅτι παρὰ Κλέωνος τὰ πάντα μετένεγκεν Ἀπολλώνιος (Cleon ille Argonautica scripsit; cf. schol. Apoll. I, 587. 77). Fortasse Apollonius sua e Cleone, Cleon e Theolyto mutuatus est; modo recte habet nomen Θεόλυτος. Ceterum Ὠροὶ Theolyti nescio an fuerint Λεσβίων. Certe Theolyti Methymnæi, vel ejusdem cum nostro vel alius, meminit Athenæus VII, p. 296, A: Τὸν δὲ Γλαῦκον τὸν θαλάττιον δαίμονα Θεόλυτος μὲν ὁ Μηθυμναῖος ἐν τοῖς Βαρχικοῖς ἐπεσιν ἐρασθέντα φησὶν Ἀριάδνης, δὲ ἐν Δίᾳ τῇ νήσῳ ὑπὸ Διονύσου ἡρπάσθη, καὶ βιαζόμενον ὑπὸ Διονύσου ἀμπελίνῳ δεσμῷ ἐνδεθῆναι, καὶ δεθθέντα ἀφεθῆναι, εἰπόντα·

Ἀνθηδών νύ τις ἐστὶν ἐπὶ πλευροῖο θαλάσσης
ἀντίον Εὐβοίης, σχεδὸν Εὐρίποιο ῥαῶν·
ἐνθεν ἐγὼ γένος εἰμί· πατὴρ δὲ με γείνατο Κωπεύς.

(Cf. Müller, *Min.* p. 238.) — Schweighæuserus ad Athen. p. 470, B, Theolytum nostrum eundem esse putavit cum *Theocrito*, quem laudat Fulgen-

tius Myth. I, 26; quo loco nos Theochresti nomen reponendum esse censemus. Vide tom. II, p. 86.

THEOPHILUS.

Theophilus a schol. Nicandri (v. fr. 5) vocatur *Zenodoteus*. Vixisse igitur videtur sub Ptolemæo Euergete. Ceterum quænam scripta ad hunc, quænam ad alios Theophilos pertineant, parum liquet.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. min. c. 13, p. 309, A: Ῥωμαῖοι πολεμοῦντες πρὸς Τοῦσκον, ἐχειροτόνησαν Βαλέριον Τουρκουάτον· οὗτος θεασάμενος τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα, τοῦνομα Κλουσίαν, ἡτεῖτο παρὰ τοῦ Τούσκου τὴν θυγατέρα· μὴ τυγῶν δὲ, πορθεῖ τὴν πόλιν. Ἡ δὲ Κλουσία ἀπὸ τῶν πύργων ἔρριπεν εαυτήν· προνοία δ' Ἀφροδίτης κολπωθείσης τῆς ἐσθῆτος, διεσώθη ἐπὶ τὴν γῆν· ἣν ὁ στρατηγὸς ἐφθειρε· καὶ τούτων πάντων ἕνεκα ἐξωρίσθη κοινῷ δόγματι ὑπὸ Ῥωμαίων εἰς Κέρσιαν νῆσον πρὸ τῆς Ἰταλίας· ὡς Θεόφιλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Plutarch. Par. min. c. 32, p. 313, C: Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Πεισίστρατος Ὀρχομένιος τοὺς μὲν εὐγενεῖς ἐμίσει, τοὺς δ' εὐτελεῖς ἐφιλει. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἐν τῇ βουλῇ φονεῦσαι, καὶ διακόψαντας αὐτὸν εἰς τοὺς κόλπους ἔβαλον, καὶ τὴν γῆν ἐξυσαν. Ὁ δὲ δημότης ὄγλος ὑπόνοιαν λαβὼν ἔδραμεν εἰς τὴν βουλὴν. Ὁ δὲ νεώτερος υἱὸς τοῦ βασιλέως, Τλησίμαχος, εἰδὼς τὴν συνωμοσίαν, ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἀπέσπασε τὸν ὄγλον, εἰπὼν ἐωραχέναι τὸν πατέρα μεθ'

tium Torquatus obtulisset, ob istæc facta communi Romanorum decreto deportatus est in Corsicam, quæ est insula ante Italian. Narrat hæc Theophilus Italicorum tertio.

PELOPONNESIACA.

Bello Peloponnesiaco durante, Pisistratus Orchomenius infensus nobilitati, tenuibus favebat. Itaque senatus eum per insidias necavit, discerptumque in frusta sinibus injectum egresserunt, erasa (ne vestigia cadis apparerent) terra. Plebeia autem turba suspicione facti concitata ad curiam concursum ut fecit, Tlesimachus junior regis filius, conjurationis conscius, multitudinem a concione avertit, quod diceret a se conspectum patrem suum, qui forma quam

33.

ANNALES.

Theolytus in secundo Annalium ait in lebete Herculem navigasse (per oceanum), primo hoc dicente Titanomachizæ auctore.

ITALICA.

1.

Romani bello in Etruscos præferunt Valerium Torquatum. Is quum vidisset filiam regis Tuscorum Clusiam, eam petivit; quumque non impetrasset, urbem vastavit. Clusia de turri se ipsam deiecit: veste autem sinuata (curaverat hoc Venus) incolumis ad terram delata est: cui quum vi-

δρμῆς εἰς τὸ Πισαῖον ὅρος φέρεσθαι, μείζονα μορφήν ἀνθρώπου κεκτημένον. Καὶ οὕτως ἡπατήθη ὁ δόγλος· ὡς Θεόφιλος ἐν δευτέρῳ Πελοποννησιακῶν.

Ejusdem librum Περὶ λίθων laudat Plutarchus De fluv. c. 24, 1 : Τίγρις ποταμός ἐστι τῆς Ἀρμενίας τὸν ῥοῦν καταφέρων εἰς τε τὸν Ἀράξην καὶ τὴν Ἀρσακίδα λίμνην· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Σόλλαξ, ὅπερ μεθερμηνευόμενον ἐστὶ κατωφερής· ὠνομάσθη δὲ Τίγρις δι' αἰτίαν τοιαύτην. Διόνυσος κατὰ πρόνοιαν Ἡρας ἐμμανὲς γενόμενος, περιήρχετο γῆν τε καὶ θάλατταν, ἀπαλλαγῆναι τοῦ πάθους θέλων. Γενόμενος δ' ἐν τοῖς κατ' Ἀρμενίαν τόποις, καὶ τὸν προειρημένον ποταμὸν διελευσέναι δυνάμενος, ἐπεκαλέσατο τὸν Δία· γενόμενος δ' ἐπήκοος ὁ θεὸς, ἐπεμψεν αὐτῷ τίγριν, ἐφ' ἧς ἀκινδύνως προσερχοίς, εἰς τιμὴν τῶν συμβεβηκότων τὸν ποταμὸν Τίγριν μετωνόμασε· καθὼς ἱστορεῖ Θεόφιλος ἐν α' Περὶ λίθων.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ.

E LIBRO UNDECIMO.

3.

Steph. Byz. : Παλική, πόλις Σικελίας. Θεόφιλος δ' ἐν ἑνδεκάτῳ Περιηγήσεως Σικελίας Παλικίνην κρήνην φησὶν εἶναι.

(ΠΕΡΙ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.)

De Judæis, nescio num peculiari libro an data occasione, Theophilum quendam egisse patet ex sequentibus :

4.

Alexander Polyhistor (fr. 19) ap. Euseb. Pr. Ev. IX, c. 34, p. 452 : Θεόφιλος δὲ φησι τὸν περισσεύσαντα χρυσὸν (sc. post exstructum templum) τὸν Σαλομῶνα τῷ Τυρίῳ βασιλεῖ πέμψαι· τὸν δὲ εἰκόνα τῆς θυγατρὸς ζῶον δλοσώματος κατασκευάσαι, καὶ ἔλutron τῷ ἀνδριάντι τὸν χρυσοῦν κίονα περιθεῖναι.

Josephus Contra Apion. I, 23 et ex eo Euseb.

humana est augustiore ad Piscum montem se proriperet. Itaque deceptus est populus. Theophilus secundo Peloponnesiacorum.

SICILIÆ PERIEGESIS.

3.

Palice, urbs Siciliæ. Theophilus undecimo Periegeseos Siciliæ Palicinum fontem esse ait.

(DE JUDÆIS.)

4.

Theophilus ait quidquid reliquum ex auro fuerit, Tyrio regi a Salomone missum esse : illum vero filix simulacrum integrum ex eo conflasse, ipsumque aurea columna quasi theca et involucro quodam inclusisse.

I. l. p. 458, A, Theophilum cum Theodoto, Mnasea, aliis, inter eos recenset, qui summam Judæorum antiquitatem testati sint.

F. LIBRIS INCERTIS.

5.

Schol. Nicandri Theriac. 11 : Ὁ δὲ Ζηνοδότειος Θεόφιλος ἱστορεῖ, ὡς ἄρα ἐν τῇ Ἀττικῇ δύο ἐγένοντο ἀδελφοί, Φάλαγξ μὲν ἄρσην, θήλεια δ' Ἀράχνη τοῦνομα· καὶ ὁ μὲν Φάλαγξ ἔμαθε παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς τὰ περὶ τὴν ὑπλομαχίαν, ἡ δὲ Ἀράχνη τὰ περὶ τὴν ἱστοποιίαν· μιγέντας δὲ ἀλλήλοισι στυγηθῆναι ὑπὸ τῆς θεοῦ καὶ μεταβληθῆναι εἰς ἑρπετὰ, ἃ δὴ καὶ συμβαίνει ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων κατεσθίεσθαι.

6.

Athenæus I, p. 6, B : Θεόφιλος δὲ φησὶν· « Οὐχ ὥσπερ Φιλόξενον τὸν Ἐρύξειδος· ἐκεῖνος γὰρ, ὡς εἰπεν, ἐπιμεμφόμενος τὴν φύσιν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν ἠύξατό ποτε γεράνου τὴν φάρυγγα σχεῖν· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἵππον ὅλως ἢ ῥοῦν ἢ κάμηλον ἢ ἐλέφαντα δεῖ σπουδάζειν γενέσθαι. Οὕτω γὰρ αἱ ἐπιθυμίαι καὶ αἱ ἔδουαι πολλῶν μείζους καὶ σφοδρότεραι· πρὸς γὰρ τὰς δυνάμεις ποιοῦνται τὰς ἀπολαύσεις. » Cf. Aristotel. Ethic. ad Nic. III, 10; Plutarch. Mor. p. 668, C. 1128, B; Suidas v. Φιλόξενος.

7.

Fulgentius Mythol. lib. II, 17 : *Beatinus augur dicere solitus erat, diversarum urbium honores somnialiter peragi urbicario mimologo... Credo enim quod Theophilus philosophi sententiam legerat, dicentis μίμος ὁ βίος, id est : mimus vita.*

Chronographus Theophilus, cujus meminit Malala p. 29, 4; 59, 17; 85, 9; 157, 20; 195, 20; 220, 17; 223, 18; 252, 16; 429, 13. 17 ed. Bonn. ad nos nihil attinet; namque vixit post Justinianum, uti patet ex p. 429, 13. Cf. Chron. Paschale p. 41.

5.

Theophilus Zenodoteus narrat in Attica fuisse Phalangem fratrem et Arachnen sororem; illum a Minerva didicisse armorum fabricationem, hanc vero tendi artem. At quum frater cum sorore concubisset, ambos odio habuisse deam, eosque in reptilia mutasse, quæ a sua ipsorum prole comedi solent.

6.

Theophilus ait : « Philoxenum, Eryxidis filium, non debemus imitari : ille enim, ut aiunt, naturam accusans, quo diutius frueretur cibi ac potionis voluptate, collum sibi gravis optabat. Quin potius precandum est, ut equus omnino, aut bos, aut camelus, aut elephas fias. Sic enim et appetitiones et voluptates multo majores erunt, acrioresque : quanto enim plus valent horum corpora, tanto majoribus fruuntur voluptatibus. »

Laudatur denique Theophili cujusdam Geographicon opus apud Ptolemæum, Geogr. I, 14 : Ἄλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν καὶ αὐτοὶ πρὸς κείμενον τι πλῆθος ἐφαρμόζειν τὰς τῶν ἀπογῶν εἰκασίας, παραλάβωμεν τὸν ἀπὸ τῆς Χρυσῆς Χερρονήσου μέχρι Καττιγάρων πλοῦν, συγκαίμενον ἐκ τε εἰκοσιν ἡμερῶν, τῶν ἐπὶ Ζάβας, καὶ ἐξ ἄλλων τινῶν τῶν ἐπὶ τὰ Καττιγαρα, ὥσπερ ἀπὸ τῶν Ἀρωμάτων ἐπὶ τὸ Πράσον ἄκρον, συγκαίμενον καὶ αὐτὸν ἐκ τε τῶν ἰσῶν ἡμερῶν, εἰκοσιν τῶν ἐπὶ τὰ Ῥαπτὰ, κατὰ Θεόφιλον, καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν τῶν ἐπὶ τὸ Πράσον, κατὰ Διόσκορον, ἵνα καὶ κατὰ τὸν Μαρῖνον ἐν ἰσῶ θῶμεν τὰς τινὰς ἡμέρας ταῖς πολλαῖς εἰκάσαντα. Reliquos Theophilos missos facio.

THEOTIMUS.

ΠΕΡΙ ΚΥΡΗΝΗΣ.

I.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Pindar. Pyth. V, 33 : Κάρρωτος, ὄνομα κύριον, περὶ οὗ μὲνηται πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον· οἱ δὲ τὸν ἡνίοχον τούτου, ὃν φησὶν ὁ Πίνδαρος (scr. Δίδυμος) τῆς Πυθιακῆς νίκης αἴτιον γενέσθαι τῷ Ἀρκεσίλῳ, κατὰγειν δὲ αὐτῷ καὶ στρατιωτικὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀθροίσαντα. Ταῦτα δὲ πιστοῦται παρατιθέμενος τὰ Θεοτίμου ἐκ τοῦ πρώτου Περὶ Κυρήνης ἔχοντα οὕτως· « Διαπίπτουσιν δὲ τὴν πρᾶξιν αἰσθόμενος ὁ Ἀρκεσίλαος καὶ βουλόμενος δι' αὐτοῦ τὰς Ἑσπερίδας οἰκίσαι, πέμπει μὲν εἰς τὰς πανηγύρεις ἵππους ἀθλήσοντας Εὐφημον ἄγοντα, νικήσας δὲ τὰ Πύθια καὶ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ἐστεράνωσε καὶ ἐποίκους εἰς τὰς Ἑσπερίδας συνέλεγεν. Εὐφημος μὲν οὖν ἐτελεύτα· Κάρρωτος δὲ τῆς Ἀρκεσίλαου γυναικὸς ἀδελφὸς διεδέξατο τὴν τῶν ἐποίκων ἡγεμονίαν. » Ὁ τοίνυν Πίνδαρος τοῖς ἐταίροις

καθομιλῶν τὸ καταπραχθὲν τῷ Εὐφῆμῳ τῷ Καρρῳτῷ προσῆψε.

Arcesilaus est quartus hujus nominis, qui Pythia vicit Olymp. 78, 3. De historia ejus exponit Bæckh. ad Pyth. IV et V, quem vide.

2.

Idem ad Pyth. IV, 61 : Κυβερνήτης (Argus navis) ὁ Εὐφημος ἦν καὶ πρωτεύς· τοῦτο γὰρ ἱστορεῖν ἴσμεν Θεότιμον.

De Euphemi nomine mythico et historico ap. Cyrenenses v. Müller. *Min.* p. 341.

3.

Pindarus Ol. VII, 33, Rhodum insulam appellat Ἀσίαν εὐρυχόρου τρίπολιν νᾶσον πέλας ἐμπόλῳ. Ad hæc schol. : Θεότιμος δὲ ἐν τῷ περὶ τοῦ Νείλου δρου ἱστοριῶν διὰ τοῦ υἱοῦ γράφει εὐβολον, καὶ οὕτω προσγορεύεσθαι διὰ τὸ ἐν καλῷ τόπῳ κείσθαι τὴν νῆσον. Corrupta hæc esse apparet. Si recte habent verba περὶ τοῦ Νείλου, fort. deinceps scrib. παριστορῶν.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Plutarch. Par. M. c. 8 : Πορσίνας, Τούσκων βασιλεὺς, πέραν Θύμβριος ποταμοῦ στρατεύσας ἐπολέμησε Ῥωμαίοις, καὶ τὴν ἀπὸ σιτίων φερομένην εὐθηνίαν μέσσην λαβὼν, λιμῷ τοὺς προειρημένους ἔτρυχεν. Ὁράτιος δὲ Κάτλος, στρατηγὸς χειροτονηθεὶς, τὴν ζυλίνην κατελάβετο γέφυραν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων διαβῆναι βουλόμενον ἐπέχε. Πλεονεκτούμενος δὲ ὑπὸ τῶν πολεμίων, προσέταξε τοῖς ὑποτεταγμένοις κόπτειν τὴν γέφυραν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων διαβῆναι βουλόμενον ἐκώλυσε. Βέλει δὲ τὸν ὀφθαλμὸν πληγῆς, βίψας ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν, διενήξατο εἰς τοὺς οἰκίους· ὡς Θεότιμος δευτέρῳ Ἰταλικῶν.

3.

Theotimus in libro De Nilo data occasione de hoc loco agens, per u literam εὐβολον scribit, atque sic Rhodum insulam ob situm præclarum vocari ait.

ITALICA.

3.

Porsena, Etruriæ rex, positus trans Tiberim castris, bellum Romanis intulit, interceptaque commeatus subvectione, fame eos pressit. Horatius autem Cocles dux creatus Sublucium occupavit pontem, hostesque transire volentes inhiuit : multitudineque eorum superatus, suis mandavit ut pontem rescinderent, hostiumque turbam transitu prohibuit; sagitta autem oculum ictus in amnem se abiecit et ad suos tranavit. Sic Theotimus secundo Rerum Italicarum.

DE CYRENE.

Carrhotus, nomen proprium, de quo verba facit poeta ad Arcesilaum. Nonnulli dicunt Carrhotum aurigam ejus fuisse, eumque Didymus ait Arcesilao auctorem victoriae fuisse, eundemque etiam milites in Græcia conscriptos ad Arcesilaum adduxisse. Hæc vero Didymus confirmat apposito testimonio Theotimi, qui in primo De Cyrene libro ita habet : « Elabi hanc rem sentiens Arcesilaus volensque Hesperidas colonis frequentare, ad ludos misit cum equis certatoribus Euphemum, et Pythiis victor patriam suam coronavit et novos colonos in Hesperidas ducendos per Euphemum colligendos curavit. Euphemus quidem tunc mortuus est; post quem Carrhotus, Arcesilai uxoris frater, suscepit colonorum præfecturam. »

2.

Argus navis gubernator et prœfata Euphemus erat. Hoc enim Theotimum narrare scimus.

THESEUS.

Suidas : Θησεύς, ἱστορικός. Βίους ἐνδόξων ἐν βι-
βλίοις ε', Κορινθιακὰ (Κορινθιακῶν codd.) ἐν βι-
βλίοις γ', ἐν οἷς (sic Eudoc.; ἐν ᾧ Suid.) δηλοῖ (καὶ
add. Eud.) τὴν κατάστασιν τοῦ Ἰσθμιακοῦ ἀγῶνος.
Ead. Eudoc. p. 233. Alium quendam Theseum habes
in Inscr. Att. ap. Boeckh. C. Inscr. I, p. 386.

KOPINΘIAKA.

E LIBRO TERTIO

Tzetzes ad Lyc. 644 : Ἄρνη πόλις ἐστὶ Βοιωτίας
ἀπὸ Ἄρνης τῆς Ποσειδῶνος τροφοῦ, ἥτις Κρόνου ζη-
τοῦντος Ποσειδῶνα, ἀπηρνήσατο μὴ ἔχειν αὐτὸν, ὅθεν
ἡ πόλις ἐκλήθη Ἄρνη, πρότερον Σινόεσσα λεγομένη,
ὥς φησι Θησεύς ἐν τρίτῃ Κορινθιακῶν. Paullo aliter
Etyim. M. p. 145, 47 : Ἄρνη, νύμφη, ἡ τροφὸς
Ποσειδῶνος. Εἴρηται δὲ (καὶ) Ἄρνη ἡ νύμφη Σινόεσσα
(sc. πρότερον) καλουμένη, ὅτι τὸν Ποσειδῶνα λαβούσα
παρὰ τῆς Ῥέας ἐκτρέφειν, πρὸς τὸν Κρόνον ζητοῦντα
ἀπηρνήσατο· καὶ ἐντεύθεν Ἄρνη, ὀνομάσθη. Οὕτω
Θησεύς ἐν Κορινθιακῶν τρίτῳ. Cf. Müller. *Min.*
p. 392.

De Isthmiorum institutione ex Thesei Corin-
thiacis nihil proditur, verum ex Musæo afferuntur
hæc : Schol. Apoll. Rh. III, 1240 : Μουσαῖος ἐν τῷ
Περὶ Ἰσθμίων δύο φησὶ γενέσθαι ἀγῶνας ἐν τῷ Ἰσθμῷ
καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶνος εἶναι, τὸν δὲ Μελικέρτου. Cf.
schol. Pind. Introduct. in Isthm. et Passov. *Mu-*
sæus p. 78; Meinek. ad Euphor. p. 106 sqq. (Ex
schol. Apoll. Tzetze ad Lyc. 109, aliis sua corra-
sit Natalis Com. V, 4, qui iis, quæ ap. Tzetzem le-
guntur, testem affinxit *Theseum in Corinthiacis*.)

Schol. Eur. Med. 10 : Ὅτι καὶ ἀθάνατος ἦν ἡ Μή-
δεια Μουσαῖος ἐν τῷ Περὶ Ἰσθμίων ἱστορεῖ, ἅμα καὶ
περὶ τῶν τῆς Ἀκραιᾶς Ἥρας ἑορτῶν ἐκτιθεῖς. De Ju-
none Acræa Corinthiorum cf. schol. Eur. Med.
1375; Pausan. II, 24, 1; Apollodor. I, 9, 28; Ze-
nob. Prov. I, 27. Müller. *Dor.* I, p. 396. — Ex
hoc igitur loco patet Musæum libro, quo de Isth-
miis agebat, simul etiam de aliis quæ ad cultum
Corinthiorum pertinebant exposuisse. Quare scrip-
tum istud etiam Κορινθιακῶν titulo citari potuit.
Similiter Euphorionis Κορινθιακὰ et Περὶ Ἰσθμίων li-
brum unum idemque fuisse opus statuiamus (tom. III,
p. 72). Jam vero recte procul dubio censent More-
rus (*Diction.* VI, p. 506) et Passovius (l. l. p. 91)
Musæum istum esse Ephesium, de quo ita Suidas :
Μουσαῖος... Ἐφέσιος, ἐποποιὸς τῶν εἰς τοὺς Περγαμη-

νοὺς καὶ αὐτός· (*) Κύκλους ἔγραψε, Περσηίδος βιβλία
δέκα, καὶ εἰς Εὐμένην καὶ Ἀτταλὸν. Ceterum quum
fabulæ de Melicerta deque Junonis Acrææ cultu
sint mysticæ, ideoque optime cadant in ea quæ de
Musæo vate, τελετῶν καὶ καθαρμῶν auctore, ferun-
tur, dubium vix est quin Ephesio illi nomen Musæi
non a parentibus sit sed a carminibus inditum.
Verum auctoris nomen esse *Ctesiam* sagaciter mo-
nuit Welckerus (De Cycl. Hom. p. 50). Nam Cte-
siam tanquam *Ephesius* et *Perseidis* auctorem
adducit Plutarch. De fluvi. c. 18 : Μυκῆναι, αἰτ,
ἐκαλοῦντο τὸ πρότερον Ἀργεῖον ἀπὸ Ἀργου τοῦ πανό-
πτου· μετωνομάσθη δὲ Μυκῆναι δι' αἰτίαν τοιαύτην.
Περσείως Μίδουσαν ἀποκτείναντος, Σθενὸν καὶ Εὐρυά-
λη, ὡς τῆς προειρημένης ἀδελφαὶ τῆς πεφονευμένης,
τὸν ἐπίβουλον ἐδίωκον· γενόμεναι δὲ κατὰ τοῦτον τὸν
λόγον, καὶ ἀπελπίσασαι τῆς συλλήψεως διὰ τὴν συμ-
πάθειαν μυκηθμὸν ἀνέδωκαν. Οἱ δ' ἐγγύωριον τὴν ἀκρό-
ρειαν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Μυκῆνας μετωνόμασαν,
καθὼς ἱστορεῖ Κτησίαις Ἐφέσιος ἐν α' Περσηίδος.
Ceterum de Ctesia Ephesio aliunde non constat.
Quare in præfat. ad Ctes. fragm. p. 11, nomen cor-
ruptum videri et pro Κτησίαις reponendum esse
Θησεύς suspicatus sum. (Simili modo pro *Ctesias*
corrupte legitur *Thesias* ap. Serv. ad Virg. G. I,
182.) Sententiam eo niti vides, quod et Theseus
noster et ille Musæus-Ctesias Ephesius de Isthmio-
rum institutione deque aliis rebus, quæ ad Corin-
thiorum cultum spectant, exposuerunt. — Simile
opus Περὶ τελετῶν scripsit Neanthes Cyzicenus, qui
et ipse Pergamenus grammaticus erat, atque si-
cuti Noster libros Περὶ ἐνδόξων et De rebus Attali
composuit. Num ab eodem Musæo Ephesio pro-
fectus sit liber Περὶ Θεσπρώτων (v. Clem. Strom.
p. 266, coll. Welcker. *Cycl.* p. 311), uti Passovius
p. 55 suspicatur, non dijudico.

Ex libris Περὶ ἐνδόξων nihil superstes, quod
diserte iis adscriptum sit. Argumentum ex parte
fuerit de viris doctis, poetis, philosophis etc.,
ut ex Neanthis opere atque aliis libris eodem

(*) Ante vocem Κύκλους interpunxi; fortasse temere.
Vulgo interpungitur post κύκλους. Corruptum locum cen-
set Bernhady. Küsterus Περγαμηνοῦς κύκλους significare
putat *cælus virorum doctorum, qui Pergami erant*. Ver-
bit : « *poeta epicus, unus eorum qui in Museum Perga-
menum allekti erant.* » Quæ reject Welcker. *Cycl. ep.*
p. 50. Toupium sententiam Küsteri sequens scribi voluit : εἰς
τῶν τοῦ Περγαμηνοῦ καὶ αὐτὸς κύκλου. Fortasse fuit ἐπο-
ποιὸς τῶν εἰς τοὺς Περγαμηνοῦς Εὐμένην καὶ Ἀτταλὸν, quæ
postrema verba in seqq. delenda forent. Ceterum pro κύ-
κλους, unus cod. κύκλας.

1.

CORINTHIACA.

Arne, urbs Boeotiae, sic dicta ab Arne Neptuni nutrice,

quæ, quum Saturnus Neptunum quaereret, se eum habere
negavit (ἡρνήσατο). Hinc Arne (urbs) dicta, cui prius Si-
noessa nomen erat, ut ait Theseus in tertio Corinthia-
corum.

titulo inscriptis colligas. Nescio an recte conjece-
rim eosdem libros Κύκλων nomine a Suida (v. Μου-
σαῖος) designari, ita scilicet, ut Theseus κύκλον
virorum bello, doctrina, artibus etc. clarorum
distinxerit (cf. κύκλον σοφιστῶν x. ἐποποιῶν ap.
Welck.l. l. p. 51). Ne confidentius loquamur, ob-
stat Suidiani loci ratio critica. — Sequuntur fra-
gmenta duo, quæ ex libris Περί ἐνδόξων petita esse
videntur.

2.

Stobæi Floril. VII, 70 : Ἐκ τῶν Θησέως. Λοιμοῦ
κατασχόντος τὴν Λακεδαίμονα διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῶν
κρυπῶν τῶν ἀπεσταλμένων παρὰ Ξέρξου αἰτούντος
γῆν καὶ ὕδωρ, ὥσπερ ἀπαρχὰς δουλείας, χρησµὸς ἐδόθη
ἀπαλλαχθῆσθαι αὐτοὺς, εἰ γέ τινες εἴλοντο Λακεδαί-
μονίων παρὰ τοῦ βασιλέως ἀναιρεθῆναι. Τότε Βούλης
καὶ Σπέρχης ἀφικόμενοι εἰς βασιλέα ἤξιον ἀναιρε-
θῆναι· ὁ δὲ θυμιάσας αὐτῶν τὴν ἀρετὴν, ἐπανιέναι
προσέταξεν. V. Wesseling. et Valcken. ad Hero-
dot. VII, 134.

3.

Stobæus Floril. VII, 67 : Ἐκ τῶν Θησέως. Λα-
κεδαίμονιοι καὶ Ἀργεῖοι περὶ χωρίου Θυραίας (Θυρεά-
τιδος m.) ἐν μεθορίῳ κειμένης, μέχρι μὲν τιнос ὁλοῖς
τοῖς στρατεύμασι παρετάσσοντο πρὸς ἀλλήλους, τέλος
ἔδοξεν αὐτοῖς ἐπιλέξαι παρ' ἑκατέρων τριακοσίους, κα-
κίων μαχασαμένων τοῖς κρατήσασιν διαφέρειν τὸ χω-
ρίον. Ὅθεν γενομένου, Ὀθρυάδης Λακεδαίμονιος στρα-
τιώτης πολλοὺς ἀποκτείνας καὶ πολλὰ τετρωμένους
ἔκειτο μεταξὺ τῶν ἀνηρημένων Λακεδαίμονίων μόνος
περιλειφθεὶς, Ἀργείων δὲ δύο Ἀλκίγνωρ καὶ Χρόμιος·
ὧν ἀπελθόντων εἰς Ἄργος ἀπαγγεῖλαι τὴν νίκην,
Ὀθρυάδης πολλοὺς σκυλεύσας τῶν πολεμίων τρόπαιον
ἔσθης, καὶ χρυσάμενος τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι,
ἐπέγραψεν· Λακεδαίμονίων κατ' Ἀργείων· καὶ
τοῦτο πράξας ἀπέθανεν.

2.

E libris Thesei. Peste Lacedæmonem tenente propter cæ-
dem præconum, quos Xerxes miserat, ut terram et aquam,
utpote servitutis primitias, postularent, oraculum editum
est, fore liberationem, si qui ex Lacedæmoniis a rege se
occidendos darent. Tum Bules et Sperches ad regem acce-
dentes occidi ipsos jusserunt. Ille vero virtutem virorum
admiratus redire eos jussit.

3.

E libris Thesei. Lacedæmonii et Argivi de Thyreatide re-
gione in confiniis sita contententes aliquamdiu universis
cum exercitibus prælia inter se commiserunt, tandem vero
placuit trecentos viros utrinque seligere, atque iis, quorum
manus prælio superior futura esset, regione illa cedere. Quo
facto, Othryades Lacedæmonius miles post multorum cæ-
dem multis confectus vulneribus, jacebat inter occisos La-
cedæmonios solus superstes; ex Argivis vero duo superstites

TIMAGETUS.

ΠΕΡΙ ΛΙΜΕΝΩΝ.

1.

Schol. Apoll. Rhod. IV, 259 : Τιμάγητος δὲ ἐν
α' Περί λιμένων τὸν Ἴστρον φησὶ καταφέρεισθαι ἐκ τῶν
Κελτικῶν ὀρῶν, εἴτα ἐκδιδόναι εἰς Κελτικὴν λιμνὴν·
μετὰ δὲ ταῦτα εἰς δύο σχίζεσθαι τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ μὲν
εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον εἰσβάλλειν, τὸ δὲ εἰς τὴν Κελ-
τικὴν θάλασσαν· διὰ δὲ τούτου τοῦ στόματος πλεῦσαι
τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ ἐλθεῖν εἰς Τυρρηνίαν. Κατακο-
λουθεὶ δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλώνιος. Cf. Ukert. Geogr.
II, 2, p. 25. 45.

Cf. idem IV, 284 : Ἴστρον μιν καλέοντες :
τὸν Ἴστρον φησὶν ἐκ τῶν Ἵπερβορέων καταφέρεισθαι
καὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν· οὕτω δὲ εἶπεν ἀκολουθῶν Αἰ-
σχύλῳ ἐν Λυομένῳ Προμηθεὶ λέγοντι τοῦτο· γεγόμε-
νον δὲ μεταξὺ Σκυθῶν καὶ Θρακῶν σχίζεσθαι· καὶ τὸ
μὲν (εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς θάλασσαν ἐκβάλλειν βεῖθρον· τὸ
δὲ) εἰς τὴν Ποντικὴν θάλασσαν ἐκπίπτειν· τὸ δὲ, εἰς
τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον.... Οὐδεὶς δὲ ἵστορεῖ, διὰ τούτου
τοὺς Ἀργοναύτας εἰσπεπλευκέναι εἰς τὴν ἡμετέραν θά-
λασσαν, ἔξω Τιμαγήτου, ᾧ ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος.
Igitur Timagetus Apollonio antiquior.

2.

Idem IV, 306 : Καλὸν δὲ διὰ στόμα : Τρία
στόματα ἔχει δ' Ἴστρος· ὧν ἐν λέγεται Καλὸν στόμα,
ὥς φησι Τιμάγητος ἐν τῷ Περί λιμένων· εἰς δ' φησι
πλεῦσαι τὸν Ἀψυρτον, [τὸ δὲ Ἄρκος ἢ Ἀρκος cod.
Paris.; τὸ Νάρακον στόμα ap. Arr. Ponti Periopl.
p. 23; τὸ Νάράκιον Anon. Per. p. 11; *Naracu-
stoma* Plin. IV, 14, 24; Ἰναριάκιον corr. Ptolem. III,
10, 5].

erant Alcenor et Chromius. Quibus Argos profectis, ut vi-
ctoriam nuntiarent, Othryades, spoliis multorum hostium
detraclis, tropæum erexit, et sanguine vulnere utens in-
scripsit ei : *Lacedæmonii contra Argivos*; eoque facto
expiravit.

DE PORTUBUS.

1.

Timagetus libro De portubus Istrum dicit deferri ex
Celticis montibus, deinde in lacum Celticum influere; post
hæc in duos scindi alveos, quorum alter in Pontum Euxi-
num, alter in Celticum mare se exoneret. Per hoc ostium
navigantes Argonautas in Tyrreniam venisse.

2.

Ister tria habet ostia, quorum unum dicitur *Pulcrum
ostium* (ut ait Timagetus in opere De portubus), in quod
Apsyrtum innavigasse poeta dicit, alterum vero Arcis vel
Arecis.

THESEUS.

Suidas : Θησεύς, ἱστορικός. Βίους ἐνδόξων ἐν βι-
βλίοις ε', Κορινθιακὰ (Κορινθιακῶν codd.) ἐν βι-
βλίοις γ', ἐν οἷς (sic Eudoc.; ἐν ᾧ Suid.) δηλοῖ (καὶ
add. Eud.) τὴν κατάστασιν τοῦ Ἰσθμιακοῦ ἀγῶνος.
Ead. Eudoc. p. 233. Alium quendam Theseum ha-
bes in Inscr. Att. ap. Boeckh. C. Inscr. I, p. 386.

KOPINΘIAKA.

E LIBRO TERTIO

Tzetzes ad Lyc. 644 : Ἄρνη πόλις ἐστὶ Βοιωτίας
ἀπὸ Ἄρνης τῆς Ποσειδῶνος τροφοῦ, ἥτις Κρόνου ζη-
τοῦντος Ποσειδῶνα, ἀπηρνήσατο μὴ ἔχειν αὐτὸν, ὅθεν
ἡ πόλις ἐκλήθη Ἄρνη, πρότερον Σινέεσσα λεγομένη,
ὥς φησι Θησεύς ἐν τρίτῃ Κορινθιακῶν. Paulo aliter
Elym. M. p. 145, 47 : Ἄρνη, νύμφη, ἡ τροφὸς
Ποσειδῶνος. Εἴρηται δὲ (καὶ) Ἄρνη ἡ νύμφη Σινέεσσα
(sc. πρότερον) καλουμένη, ὅτι τὸν Ποσειδῶνα λαβοῦσα
παρὰ τῆς Ῥέας ἐκτρέφειν, πρὸς τὸν Κρόνον ζητοῦντα
ἀπηρνήσατο· καὶ ἐντεῦθεν Ἄρνη ὠνομάσθη. Οὕτω
Θησεύς ἐν Κορινθιακῶν τρίτῳ. Cf. Müller. *Min.*
p. 392.

De Isthmiorum institutione ex Thesei Corin-
thiacis nihil proditur, verum ex Musæo afferuntur
hæc : Schol. Apoll. Rh. III, 1240 : Μουσαῖος ἐν τῷ
Περὶ Ἰσθμίων δύο φησὶ γενέσθαι ἀγῶνας ἐν τῷ Ἰσθμῷ
καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶνος εἶναι, τὸν δὲ Μελικέρτου. Cf.
schol. Pind. Introduct. in Isthm. et Passov. *Mu-*
sæus p. 78; Meinek. ad Euphor. p. 106 sqq. (Ex
schol. Apoll., Tzetze ad Lyc. 109, aliis sua corra-
sit Natalis Com. V, 4, qui iis, quæ ap. Tzetzem le-
guntur, testem affinxit *Theseum in Corinthiacis*.)

Schol. Eur. Med. 10 : Ὅτι καὶ ἀθάνατος ἦν ἡ Μή-
δεια Μουσαῖος ἐν τῷ Περὶ Ἰσθμίων ἱστορεῖ, ἅμα καὶ
περὶ τῶν τῆς Ἀκραιᾶς Ἥρας ἑορτῶν ἐκτιθεῖς. De Ju-
none Acræa Corinthiorum cf. schol. Eur. Med.
1375; Pausan. II, 24, 1; Apollodor. I, 9, 28; Ze-
nob. Prov. I, 27. Müller. *Dor.* I, p. 396. — Ex
hoc igitur loco patet Musæum libro, quo de Isth-
miis agebat, simul etiam de aliis quæ ad cultum
Corinthiorum pertinebant exposuisse. Quare scri-
ptum istud etiam Κορινθιακῶν titulo citari potuit.
Similiter Euphorionis Κορινθιακὰ et Περὶ Ἰσθμίων li-
brum unum idemque fuisse opus statuimus (tom. III,
p. 72). Jam vero recte procul dubio censent More-
rus (*Diction.* VI, p. 506) et Passovius (I. l. p. 91)
Musæum istum esse Ephesium, de quo ita Suidas :
Μουσαῖος... Ἐφέσιος, ἐποποιὺς τῶν εἰς τοὺς Περγαμη-

νοὺς καὶ αὐτός· (*) Κύκλους ἔγραψε, Περσῆδος βιβλία
δέκα, καὶ εἰς Εὐμένην καὶ Ἄτταλον. Ceterum quum
fabulæ de Melicerta deque Junonis Acrææ cultu
sint mysticæ, ideoque optime cadant in ea quæ de
Musæo vate, τελετῶν καὶ καθαρμῶν auctore, ferun-
tur, dubium vix est quin Ephesio illi nomen Musæi
non a parentibus sit sed a carminibus inditum.
Verum auctoris nomen esse *Ctesiam* sagaciter mo-
nuit Welckerus (*De Cycl. Hom.* p. 50). Nam Cte-
siam tanquam *Ephesium* et *Perseidis* auctorem
adducit Plutarch. *De fluvi.* c. 18 : Μυκῆναι, αἱ,
ἐκαλοῦντο τὸ πρότερον Ἀργίον ἀπὸ Ἀργου τοῦ πανό-
πτου· μετωνομάσθη δὲ Μυκῆναι δι' αἰτίαν τοιαύτην.
Περσέως Μίδουσαν ἀποκτείναντος, Σθενῶ καὶ Εὐρυά-
λῃ, ὡς τῆς προειρημένης ἀδελφαὶ τῆς πεπονευμένης,
τὸν ἐπίβουλον ἐδίωκον· γενόμεναι δὲ κατὰ τοῦτον τὸν
λόγον, καὶ ἀπελπίσασαι τῆς συλλήψεως διὰ τὴν συμ-
πάθειαν μυκηθῶν ἀνέδωκαν. Οἱ δ' ἐγγύριοι τὴν ἀκρώ-
ρειαν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Μυκῆνας μετωνόμασαν,
καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας Ἐφέσιος ἐν α' Περσῆδος.
Ceterum de Ctesia Ephesio aliunde non constat.
Quare in præfat. ad Ctes. fragm. p. 11, nomen cor-
ruptum videri et pro Κτησίας reponendum esse
Θησεύς suspicatus sum. (Simili modo pro *Ctesias*
corrupte legitur *Thesias* ap. Serv. ad Virg. G. I,
182.) Sententiam eo niti vides, quod et Theseus
noster et ille Musæus-Ctesias Ephesius de Isthmio-
rum institutione deque aliis rebus, quæ ad Corin-
thiorum cultum spectant, exposuerunt. — Simile
opus Περὶ τελετῶν scripsit Neanthes Cyzicenus, qui
et ipse Pergamenus grammaticus erat, atque si-
cuti Noster libros Περὶ ἐνδόξων et De rebus Attali
composuit. Num ab eodem Musæo Ephesio pro-
fectus sit liber Περὶ Θεσπρώτων (v. Clem. Strom.
p. 266, coll. Welcker. *Cycl.* p. 311), uti Passovius
p. 55 suspicatur, non dijudico.

Ex libris Περὶ ἐνδόξων nihil superstes, quod
diserte iis adscriptum sit. Argumentum ex parte
fuerit de viris doctis, poetis, philosophis etc.,
ut ex Neanthis opere atque aliis libris eodem

(*) Ante vocem Κύκλους interpunxi; fortasse temere.
Vulgo interpungitur post κύκλους. Corruptum locum cen-
set Bernhardt. Küsterus Περγαμηνοὺς κύκλους significare
putat *cælus virorum doctorum, qui Pergami erant*. Ver-
tit : « *poeta epicus, unus eorum qui in Museum Perga-
menum collecti erant.* » Quæ reject Welcker. *Cycl. ep.*
p. 50. Toupius sententiam Küsteri sequens scribi voluit : ἐξ
τῶν τοῦ Περγαμηνοῦ καὶ αὐτὸς κύκλου. Fortasse fuit ἐπο-
ποιὺς τῶν εἰς τοὺς Περγαμηνοὺς Εὐμένην καὶ Ἄτταλον, quæ
postrema verba in seqq. delenda forent. Ceterum pro κύ-
κλους, unus cod. κύκλας.

1.

CORINTHIACA.

Arne, urbs Boeotiae, sic dicta ab Arne Neptuni nutrice,

quæ, quum Saturnus Neptunum quaereret, se eum habere
negavit (ἡρνήσατο). Hinc Arne (urbs) dicta, cui prius Si-
noessa nomen erat, ut ait Theseus in tertio Corinthia-
corum.

titulo inscriptis colligas. Nescio an recte conjece-
rim eosdem libros Κύκλων nomine a Suida (v. Μου-
σαῖος) designari, ita scilicet, ut Theseus κύκλον
virovum bello, doctrina, artibus etc. clarorum
distinxerit (cf. κύκλον σοφιστῶν x. ἐποποιῶν ap.
Welck. l. l. p. 51). Ne confidentius loquamur, ob-
stat Suidiani loci ratio critica. — Sequuntur fra-
gmenta duo, quæ ex libris Περὶ ἐνδόξων petita esse
videntur.

2.

Stobæi Floril. VII, 70 : 'Εκ τῶν Θησέως. Λοιμοῦ
κατασχόντος τὴν Λακεδαιμόνα διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῶν
κηρύκων τῶν ἀπεσταλμένων παρὰ Ξέρξου αἰτοῦντος
γῆν καὶ ὕδωρ, ὥσπερ ἀπαρχὰς δουλείας, χρησµὸς ἐδόθη
ἀπαλλαχθῆσθαι αὐτοὺς, εἰ γέ τινες εἰοιντο Λακεδαι-
μονίων παρὰ τοῦ βασιλέως ἀναίρεθῆναι. Τότε Βούλης
καὶ Σπέρχης ἀφικόμενοι εἰς βασιλεία ἤξιον ἀναιρε-
θῆναι· ὁ δὲ θαυμάσας αὐτῶν τὴν ἀρετὴν, ἐπανίεναι
προσέταξεν. V. Wesseling. et Valcken. ad Hero-
dot. VII, 134.

3.

Stobæus Floril. VII, 67 : 'Εκ τῶν Θησέως. Λα-
κεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι περὶ χωρίου Θυραίας (Θυρεά-
τιδος m.) ἐν μεθορίᾳ κειμένης, μέχρι μὲν τιнос ὁμοῖος
τοῖς στρατεύμασι παρατάσσοντο πρὸς ἀλλήλους, τέλος
ἐδοξεν αὐτοῖς ἐπιλέξαι παρ' ἑκατέρων τριακοσίους, καί-
κινων μαχισαμένων τοῖς κρατήσασιν διαφέρειν τὸ χω-
ρίον. Ὅσπερ γενομένου, Ὀθρυάδης Λακεδαιμόνιος στρα-
τιώτης πολλοὺς ἀποκτείνας καὶ πολλὰ τετρωμένους
ἔκειτο μεταξὺ τῶν ἀνρημένων Λακεδαιμονίων μόνος
περιλειφθεὶς, Ἀργείων δὲ δύο Ἀλκίνορ καὶ Χρόμιος·
ὧν ἀπελθόντων εἰς Ἄργος ἀπαγγεῖλαι τὴν νίκην,
Ὀθρυάδης πολλοὺς σκυλεύσας τῶν πολεμίων τρόπαιον
ἔστησε, καὶ χρυσάμενος τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι,
ἐπέγραψεν· Λακεδαιμονίων κατ' Ἀργείων· καὶ
τοῦτο πράξας ἀπέθανεν.

2.

E libris Thesei. Peste Lacedæmonem tenente propter cæ-
dem præconum, quos Xerxes miserat, ut terram et aquam,
utpote servitutis primitias, postularent, oraculum editum
est, fore liberationem, si qui ex Lacedæmonis a rege se
occidendos darent. Tum Bules et Sperches ad regem acce-
dentes occidi ipsos jusserunt. Ille vero virtutem virorum
admiratus redire eos jussit.

3.

E libris Thesei. Lacedæmonii et Argivi de Thyrcatide re-
gione in confiniis sita contendentes aliquamdiu universis
cum exercitibus prælia inter se commiserunt, tandem vero
placuit trecentos viros utrinque seligere, atque iis, quorum
manus prælio superior futura esset, regione illa cedere. Quo
facto, Othryades Lacedæmonius miles post multorum cæ-
dem multis confectus vulneribus, jacebat inter occisos La-
cedæmonios solus superstes; ex Argivis vero duo superstes

TIMAGETUS.

ΠΕΡΙ ΑΙΜΕΝΩΝ.

1.

Schol. Apoll. Rhod. IV, 259 : Τιμάγης δὲ ἐν
α' Περὶ λιμένων τὸν Ἴστρον φησὶ καταφέρεισθαι ἐκ τῶν
Κελτικῶν ὀρῶν, εἴτα ἐκδιδοῖναι εἰς Κελτικὴν λίμνην·
μετὰ δὲ ταῦτα εἰς δύο σπίζεσθαι τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ μὲν
εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον εἰσβάλλειν, τὸ δὲ εἰς τὴν Κελ-
τικὴν θάλασσαν· διὰ δὲ τούτου τοῦ στόματος πλεῦσαι
τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ ἔλθειν εἰς Τυρρηνίαν. Κατακο-
λουθεὶ δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλώνιος. Cf. Ukert. Geogr.
II, 2, p. 25. 45.

Cf. idem IV, 284 : Ἴστρον μιν καλέοντες :
τὸν Ἴστρον φησὶν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καταφέρεισθαι
καὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν· οὕτω δὲ εἶπεν ἀκολουθῶν Αἰ-
σχύλῳ ἐν Λυομένῳ Προμηθεὶ λέγοντι τοῦτο· γενομέ-
νον δὲ μεταξὺ Σκυθῶν καὶ Θρακῶν σπίζεσθαι· καὶ τὸ
μὲν (εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς θάλασσαν ἐκβάλλειν ρεῖθρον· τὸ
δὲ) εἰς τὴν Ποντικὴν θάλασσαν ἐκπίπτειν· τὸ δὲ, εἰς
τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον.... Οὐδεὶς δὲ ἴστωρεῖ, διὰ τούτου
τοὺς Ἀργοναύτας εἰσπεπλευκέναι εἰς τὴν ἡμετέραν θά-
λασσαν, ἔξω Τιμαγήτου, ᾧ ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος.
Igitur Timagetus Apollonio antiquior.

2.

Idem IV, 306 : Καλὸν δὲ διὰ στόμα : Τρία
στόματα ἔχει δ' Ἴστρος· ὧν ἐν λέγεται Καλὸν στόμα,
ὥς φησι Τιμάγης ἐν τῷ Περὶ λιμένων· εἰς δ' φησι
πλεῦσαι τὸν Ἀψυρτον, [τὸ δὲ Ἄρως ἢ Ἄρηκος cod.
Paris.; τὸ Νάραχον στόμα ap. Arr. Ponti Periopl.
p. 23; τὸ Ναράχιον Anon. Per. p. 11; *Naracu-
stoma* Plin. IV, 14, 24; Ἰναριάχιον corr. Ptolem. III,
10, 5].

erant Alcenor et Chromius. Quibus Argos profectis, ut vi-
ctoriam nuntiarent, Othryades, spoliis multorum hostium
detraclis, tropæum erexit, et sanguine vulnere utens in-
scripsit ei : *Lacedæmonii contra Argivos*; eoque facto
expiravit.

DE PORTUBUS.

1.

Timagetus libro De portubus Istrum dicit deferri ex
Celticis montibus, deinde in lacum Celticum influere; post
hæc in duos scindi alveos, quorum alter in Pontum Euxi-
num, alter in Celticum mare se exoneret. Per hoc ostium
navigantes Argonautas in Tyrreniam venisse.

2.

Ister tria habet ostia, quorum unum dicitur *Pulcrum
ostium* (ut ait Timagetus in opere De portubus), in quod
Apsyrtum innavigasse poeta dicit, alterum vero Arcis vel
Arecis.

THESEUS.

Suidas : Ἰθυσεύς, ἱστορικός. Βίους ἐνδόξων ἐν βιβλίοις ε', Κορινθιακὰ (Κορινθιακῶν codd.) ἐν βιβλίοις γ', ἐν οἷς (sic Eudoc.; ἐν ᾧ Suid.) δηλοῖ (καὶ add. End.) τὴν κατάστασιν τοῦ Ἰσθμιακοῦ ἀγῶνος. Ead. Eudoc. p. 233. Alium quendam Theseum habes in Inscr. Att. ap. Boeckh. C. Inscr. I, p. 386.

KOPINΘΙΑKA.

E LIBRO TERTIO

Tzetzes ad Lyc. 644 : Ἄρνη πόλις ἐστὶ Βοιωτίας ἀπὸ Ἄρνης τῆς Ποσειδῶνος τροφοῦ, ἥτις Κρόνου ζητούντος Ποσειδῶνα, ἀπηρνήσατο μὴ ἔχειν αὐτὸν, ὅθεν ἡ πόλις ἐκλήθη Ἄρνη, πρότερον Σινέεσσα λεγομένη, ὥς φησι Ἰθυσεύς ἐν τρίτῃ Κορινθιακῶν. Paulo aliter Elym. M. p. 145, 47 : Ἄρνη, νύμφη, ἡ τροφὸς Ποσειδῶνος. Εἴρηται δὲ (καὶ) Ἄρνη ἡ νύμφη Σινέεσσα (sc. πρότερον) καλουμένη, ὅτι τὸν Ποσειδῶνα λαβούσα παρὰ τῆς Ῥέας ἐκτρέφειν, πρὸς τὸν Κρόνον ζητούντα ἀπηρνήσατο· καὶ ἐντεῦθεν Ἄρνη, ὀνομάσθη. Οὕτω Ἰθυσεύς ἐν Κορινθιακῶν τρίτῳ. Cf. Müller. *Min.* p. 392.

De Isthmiorum institutione ex Thesei Corinthiacis nihil proditur, verum ex Musæo afferuntur hæc : Schol. Apoll. Rh. III, 1240 : Μουσαῖος ἐν τῷ Περὶ Ἰσθμίων δύο φησίγενέσθαι ἀγῶνας ἐν τῷ Ἰσθμῷ· καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶνος εἶναι, τὸν δὲ Μελικέρτου. Cf. schol. Pind. *Introduct.* in Isthm. et Passov. *Musæus* p. 78; Meinek. ad Euphor. p. 106 sqq. (Ex schol. Apoll., Tzetze ad Lyc. 109, aliis sua corrasit Natalis Com. V, 4, qui iis, quæ ap. Tzetzem leguntur, testem affinxit *Theseum in Corinthiacis.*)

Schol. Eur. Med. 10 : Ὅτι καὶ ἀθάνατος ἦν ἡ Μῆδεια Μουσαῖος ἐν τῷ Περὶ Ἰσθμίων ἱστορεῖ, ἅμα καὶ περὶ τῶν τῆς Ἀκραιᾶς Ἡρας ἑορτῶν ἐκτιθεῖς. De Junone Acræa Corinthiorum cf. schol. Eur. Med. 1375; Pausan. II, 24, 1; Apollodor. I, 9, 28; Zenob. Prov. I, 27. Müller. *Dor.* I, p. 396. — Ex hoc igitur loco patet Musæum libro, quo de Isthmiis agebat, simul etiam de aliis quæ ad cultum Corinthiorum pertinebant exposuisse. Quare scriptum istud etiam Κορινθιακῶν titulo citari potuit. Similiter Euphorionis Κορινθιακὰ et Περὶ Ἰσθμίων librum unum idemque fuisse opus statuius (tom. III, p. 72). Jam vero recte procul dubio censent Moreus (*Diction.* VI, p. 506) et Passovius (l. l. p. 91) Musæum istum esse Ephesium, de quo ita Suidas : Μουσαῖος... Ἐφέσιος, ἐποποιὸς τῶν εἰς τοὺς Περγαμη-

νοὺς καὶ αὐτός· (*) Κύκλους ἔγραψε, Περσῆδος βιβλία δέκα, καὶ εἰς Εὐμένην καὶ Ἄτταλον. Ceterum quum fabulæ de Melicerta deque Junonis Acrææ cultu sint mysticæ, ideoque optime cadant in ea quæ de Musæo vate, τελετῶν καὶ καθαρμῶν auctore, feruntur, dubium vix est quin Ephesio illi nomen Musæi non a parentibus sit sed a carminibus inditum. Verum auctoris nomen esse *Ctesiam* sagaciter monuit Welckerus (De Cycl. Hom. p. 50). Nam Ctesiam tanquam *Ephesium* et *Perseidis* auctorem adducit Plutarch. De fluv. c. 18 : Μυκῆναι, αἰτ, ἐκαλοῦντο τὸ πρότερον Ἀργίον ἀπὸ Ἀργου τοῦ πανόπτου· μετωνομάσθη δὲ Μυκῆναι δι' αἰτίαν τοιαύτην. Περσείως Μέλουςαν ἀποκτείναντος, Σθενῶ καὶ Εὐρυάλη, ὡς τῆς προειρημένης ἀδελφαὶ τῆς πεφονευμένης, τὸν ἐπίβουλον ἐδίωκον· γενόμεναι δὲ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, καὶ ἀπελπίσασαι τῆς συλλήψεως διὰ τὴν συμπάθειαν μυκηθμὸν ἀνέδωκαν. Οἱ δ' ἐγγύριον τὴν ἀκρωρεῖαν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Μυκῆνας μετωνόμασαν, καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας Ἐφέσιος ἐν α' Περσῆδος. Ceterum de Ctesia Ephesio aliunde non constat. Quare in præfat. ad Ctes. fragm. p. 11, nomen corruptum videri et pro Κτησίας reponendum esse Ἰθυσεύς suspicatus sum. (Simili modo pro *Ctesias* corrupte legitur *Thesias* ap. Serv. ad Virg. G. I, 182.) Sententiam eo niti vides, quod et Theseus noster et ille Musæus-Ctesias Ephesius de Isthmiorum institutione deque aliis rebus, quæ ad Corinthiorum cultum spectant, exposuerunt. — Simile opus Περὶ τελετῶν scripsit Neanthes Cyzicenus, qui et ipse Pergamenus grammaticus erat, atque sicuti Noster libros Περὶ ἐνδόξων et De rebus Attali composuit. Num ab eodem Musæo Ephesio profectus sit liber Περὶ Θεσπρώτων (v. Clem. Strom. p. 266, coll. Welcker. *Cycl.* p. 311), uti Passovius p. 55 suspicatur, non dijudico.

Ex libris Περὶ ἐνδόξων nihil superstes, quod diserte iis adscriptum sit. Argumentum ex parte fuerit de viris doctis, poetis, philosophis etc., ut ex Neanthis opere atque aliis libris eodem

(*) Ante vocem Κύκλους interpunxi; fortasse temere. Vulgo interpungitur post κύκλους. Corruptum locum censet Bernhardt. Küsterus Περγαμηνοὺς κύκλους significare putat *cælus virorum doctorum, qui Pergami erant*. Verit : « *poeta epicus, unus eorum qui in Museum Pergamenum allekti erant.* » Quæ reject Welcker. *Cycl. ep.* p. 50. Toupium sententiam Küsteri sequens scribi voluit : εἰς τῶν τοῦ Περγαμηνοῦ καὶ αὐτὸς κύκλος. Fortasse fuit ἐποποιὸς τῶν εἰς τοὺς Περγαμηνοὺς Εὐμένην καὶ Ἄτταλον, quæ postrema verba in seqq. delenda forent. Ceterum pro κύκλους, unus cod. κύκλας.

1.

CORINTHIACA.

Arne, urbs Boeotiae, sic dicta ab Arne Neptuni nutrice,

quæ, quum Saturnus Neptunum quæreretur, se eum habere negavit (ἡρνήσατο). Hinc Arne (urbs) dicta, cui prius Sinoessa nomen erat, ut ait Theseus in tertio Corinthiacorum.

titulo inscriptis colligas. Nescio an recte conjece-
rim eosdem libros Κύκλων nomine a Suida (v. Μου-
σαῖος) designari, ita scilicet, ut Theseus κύκλον
virovum bello, doctrina, artibus etc. clarorum
distinxerit (cf. κύκλον σοφιστῶν x. ἐποποιῶν ap.
Welck. l. l. p. 51). Ne confidentius loquamur, ob-
stat Suidiani loci ratio critica. — Sequuntur fra-
gmenta duo, quæ ex libris Περί ἐνδόξων petita esse
videntur.

2.

Stobæi Floril. VII, 70 : Ἐκ τῶν Θησεύς. Λοιμοῦ
κατασρόντος τὴν Λακεδαίμονα διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῶν
κηρύκων τῶν ἀπεσταλμένων παρὰ Ξέρξου αἰτοῦντος
γῆν καὶ ὕδωρ, ὥσπερ ἀπαρχὰς δουλείας, χρησμὸς ἐδόθη
ἀπαλλαχθῆσεσθαι αὐτοὺς, εἰ γέ τινες εἰλοιντο Λακεδαι-
μονίων παρὰ τοῦ βασιλέως ἀναίρεσθαι. Τότε Βούλης
καὶ Σπέρχης ἀφικόμενοι εἰς βασιλεῖα ἤξιον ἀναιρε-
σθαι· ὁ δὲ θυμάσας αὐτῶν τὴν ἀρετὴν, ἐπαινέει
προσέταξεν. V. Wesseling. et Valcken. ad Hero-
dot. VII, 134.

3.

Stobæus Floril. VII, 67 : Ἐκ τῶν Θησεύς. Λα-
κεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι περὶ χωρίου Θυραίας (Θυρεά-
τιδος m.) ἐν μεθορίῳ κειμένης, μέχρι μὲν τινος ὁμοῖς
τοῖς στρατεύμασι παρτάσσοντο πρὸς ἀλλήλους, τέλος
ἔδοξεν αὐτοῖς ἐπιλέξαι παρ' ἑκατέρων τριακοσίους, κα-
κίων μαχεσαμένων τοῖς κρατήσασιν διαφέρειν τὸ χω-
ρίον. Ὅσπερ γενομένου, Ὀθρυάδης Λακεδαιμόνιος στρα-
τῶντος πολλοὺς ἀποκτείνας καὶ πολλὰ τετρωμένους
ἔκειτο μεταξὺ τῶν ἀνρημένων Λακεδαιμονίων μόνος
περιλειφθεὶς, Ἀργείων δὲ δύο Ἀλκίγνωρ καὶ Χρόμιος·
ὧν ἀπελθόντων εἰς Ἄργος ἀπαγγεῖλαι τὴν νίκην,
Ὀθρυάδης πολλοὺς σκυλεύσας τῶν πολεμίων τρόπαιον
ἔστησε, καὶ χρυσάμενος τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι,
ἐπέγραψεν· Λακεδαιμονίων κατ' Ἀργείων· καὶ
τοῦτο πρᾶξας ἀπέθανεν.

2.

E libris Thesei. Peste Lacedæmonem tenente propter cæ-
dem præconum, quos Xerxes miserat, ut terram et aquam,
utpote servitutis primitias, postularent, oraculum editum
est, fore liberationem, si qui ex Lacedæmoniiis a rege se
occidendos darent. Tum Bules et Sperches ad regem acce-
dentes occidi ipsos jusserunt. Ille vero virtutem viro-
rum admiratus redire eos jussit.

3.

E libris Thesei. Lacedæmonii et Argivi de Thyreatide re-
gione in confiniis sita contententes aliquamdiu universis
cum exercitiis prælia inter se commiserunt, tandem vero
placuit trecentos viros utrinque seligere, atque iis, quorum
manus prælio superior futura esset, regione illa cedere. Quo
facto, Othryades Lacedæmonius miles post multorum cæ-
dem multis confectus vulneribus, jacebat inter occisos La-
cedæmonios solus superstes; ex Argivis vero duo superstites

TIMAGETUS.

ΠΕΡΙ ΑΙΜΕΝΩΝ.

1.

Schol. Apoll. Rhod. IV, 259 : Τιμάγης δὲ ἐν
α' Περί λιμένων τὸν Ἴστρον φησὶ καταφέρεισθαι ἐκ τῶν
Κελτικῶν ὀρῶν, εἴτα ἐκδιδόναι εἰς Κελτικὴν λίμνην·
μετὰ δὲ ταῦτα εἰς δύο σπίζεσθαι τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ μὲν
εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον εἰσβάλλειν, τὸ δὲ εἰς τὴν Κελ-
τικὴν θάλασσαν· διὰ δὲ τούτου τοῦ στόματος πλεῦσαι
τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ ἔλθειν εἰς Τυρρηνίαν. Κατακο-
λουθεὶ δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλώνιος. Cf. Ukert. Geogr.
II, 2, p. 25. 45.

Cf. idem IV, 284 : Ἴστρον μιν καλέοντες :
τὸν Ἴστρον φησὶν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καταφέρεισθαι
καὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν· οὕτω δὲ εἴπεν ἀκολουθῶν Αἰ-
σχύλῳ ἐν Λυομένῳ Προμηθεὶ λέγοντι τοῦτο· γενομέ-
νον δὲ μεταξὺ Σκυθῶν καὶ Θρακῶν σπίζεσθαι· καὶ τὸ
μὲν (εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς θάλασσαν ἐκβάλλειν βεῖθρον· τὸ
δὲ) εἰς τὴν Ποντικὴν θάλασσαν ἐκπίπτειν· τὸ δὲ, εἰς
τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον.... Οὐδεὶς δὲ ἴστορεῖ, διὰ τούτου
τοὺς Ἀργοναύτας εἰσπεπλευκέναι εἰς τὴν ἡμετέραν θά-
λασσαν, ἔξω Τιμαγήτου, ᾧ ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος.
Igitur Timagetus Apollonio antiquior.

2.

Idem IV, 306 : Καλὸν δὲ διὰ στόμα : Τρία
στόματα ἔχει δ' Ἴστρος· ὧν ἐν λέγεται Καλὸν στόμα,
ὡς φησὶ Τιμάγης ἐν τῷ Περί λιμένων· εἰς δ' φησὶ
πλεῦσαι τὸν Ἀψυρτον, [τὸ δὲ Ἄρῃος ἢ Ἀρῃος cod.
Paris.; τὸ Νάραχον στόμα ap. Arr. Ponti Periopl.
p. 23; τὸ Ναραχίον Anon. Per. p. 11; *Naracu-
stoma* Plin. IV, 14, 24; Ἰναρίαχον corr. Ptolem. III,
10, 5].

erant Alcenor et Chromius. Quibus Argos profectis, ut vi-
ctoriam nuntiarent, Othryades, spoliis multorum hostium
detraclis, tropæum erexit, et sanguine vulnere utens in-
scripsit ei : *Lacedæmonii contra Argivos*; eoque facto
exspiravit.

DE PORTUBUS.

1.

Timagetus libro De portubus Istrum dicit deferri ex
Celticis montibus, deinde in lacum Celticum influere; post
hæc in duos scindi alveos, quorum alter in Pontum Euxi-
num, alter in Celticum mare se exoneret. Per hoc ostium
navigantes Argonautas in Tyrreniam venisse.

2.

Ister tria habet ostia, quorum unum dicitur *Pulcrum
ostium* (ut ait Timagetus in opere De portubus), in quod
Apsyrtum innavigasse poeta dicit, alterum vero Areis vel
Arecis.

3.

Schol. Apoll. IV, 324 : Ἀγγούρου ὄρεος] Πλησίον Ἰστρου ποταμοῦ. Μνημονεύει δὲ αὐτοῦ Τιμάγητος ἐν Αἰμισί. V. Ukert. III, 2, p. 125 sq.

4.

Idem II, 1031 : Τὴν Ἀρητιάδα νῆσόν φασιν ὑπὸ Ὀτρήρας τῆς Ἀρεος κατοικισθῆναι. Περὶ δὲ τῶν ἐν αὐτῇ ὀρνέων μέμνηται Τιμάγητος. Εἰσὶ δὲ σιδηρόπτεροι, αἱ λέγονται Στυμφαλίδες.

5.

Idem I, 224 : Εἰ δὲ ἐπὶ κίνδυνον αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας) ἔπεμπεν ὁ Πελλίας, διὰ τὴν οὐκ οὐκ αὐτοῦ ἐξήρχετο; καὶ οὗτος μὲν φησιν, ἄκοντος τοῦ πατρός. Δημάγητος δὲ, ὅτι ἐκέλευσεν ὁ Πελλίας τὴν Ἀργὴν ἀραιοῖς γόμφους παγῆναι, ἵνα ταχέως ἀπολέσῃ αὐτούς· ὁ δὲ Ἄργος τούναντίον πεποίχεν. Τὸ δὲ πιστὸν ἔχων παρὰ τοῦ τέκτονος ὁ Ἀκαστος ἐπέβη.

Δημάγητος] Idem procul dubio qui reliquis locis Τιμάγητος vocatur.

6.

Stephanus Byz. : Ἀκτὴ· οὕτως ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἀκταίου τινός... Ἔστι καὶ Ἀκτὴ Μαγνησίας, ἀφ' ἧς Ἀκτιος καὶ Ἐπάκτιος Ἀπόλλων τιμᾶται. Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἀκαρνανίας, ἧς μέμνηται Δημάγητος.

Δημάγητος] Δημάρατος voluit Berkel.

TIMAGORAS.

ΘΗΒΑΙΚΑ.

1.

Schol. Eur. Phœn. 670 : Ἐκ τῶν ὁδόντων ἐξεκύνησεν ἡ γῆ ὀπλοφόρους ἀνδρας. Εἰσὶ δὲ οὗτοι ἐξ αὐτῶν

3.

Angurus mons prope Istrum situs est. Meminit ejus Timagetus in opere De portubus.

4.

Aretheadem insulam ab Otrera Martis filia incolis frequentatam esse aiunt. De avibus in ea degentibus exponit Timagetus. Ferreis illæ alis instructæ sunt, vocanturque Stympthalides.

5.

Sin ad periculum Argonautas Pelias emisit, cur filius ejus cum iis exiit? Apollonius ait eum invito patre exiisse. Demagetus (Timagetus) vero narrat jussisse Peliam Argo navem clavis infirmis compingi, quo citius illos perderet. Argus vero contrarium fecit. Itaque securus a parte architecti Acastus navem conscendit.

6.

Acte. Sic Attica vocabatur ab Actæo quodam. Est etiam Acte Magnesiæ, a qua Actius et Epactius Apollo colitur. Est etiam Acte Acarnaniæ, cujus meminit Demagetus (Timagetus).

ὑπολειφθέντες, Πέλωρ, Ἐγών, Οὐδάιος, Χρόνιος, Ὑπερήνωρ, κατὰ δὲ Τιμαγόραν καὶ Κρέων.

2.

Stephan. Byz. : Σπάρτη, Λακωνικὸν χωρίον, ἀπὸ τῶν μετὰ Κάδμου Σπαρτῶν, περὶ ὧν Τιμαγόρας φησιν, ἐκπεσόντας (δὲ) αὐτοὺς εἰς τὴν Λακωνικὴν Σπάρτην ἀφ' ἑαυτῶν ὀνομάσαι.

3.

Schol. Eur. Phœn. 159 : Περὶ δὲ τοῦ πλήθους τῶν Νιοβιδῶν αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν Κρεσφόντῃ φησί... « Καὶ δις ἔπτ' αὐτῆς τέκνα Νιοβῆς θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν. » Ὅμως (i. ὁμοίως) καὶ Αἰσχύλος ἐν Νιοβῇ, καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν δράματι Νιοβῆς ὁμοίως ἑαυτὰς λέγουσιν, εἶναι δὲ ἑπτὰ καὶ τοὺς ἄρρενας. Τιμαγόρας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς φησὶν ὡς κακῶς πάσχοντες ὑπὸ τῶν περὶ Ἀμφίονα οἱ Σπαρτοὶ ἀνείλυν αὐτοὺς λοχῆσαντες ἀπρόντας εἰς Ἐλευθεράς ἐπὶ πατρικὴν θυσίαν, τὴν δὲ Νιοβὴν εἶσαν ζῆν διὰ Πέλοπα· ἄλλοι δὲ ἄλλως ἱστοροῦσι περὶ αὐτῆς.

θυσίαν] sic em. Valcken. pro οὐσίαν. Cod. Taur. εἰς πατριουσίαν, et paullo ante κακῶς π. οἱ περὶ τὸν Α. οἱ Σπαρτιῖται. Cf. Müller. Min. p. 229, et not. ad frag. 1 Demagoræ.

Subjicio mentionem libri Περὶ ποταμῶν, quem semel affert Plutarch. De fluv. c. 12, 3 : Φύεται δὲ καὶ βοτάνη (sc. ad Caicum Mysiæ fl.) Ἥλιφάρμακος καλούμενη, ἥν οἱ ἱατροὶ ταῖς αἰμορροούσαις τιθέασιν, καὶ τῶν φλεβῶν μεσολαβοῦσι τὴν ἐκρυσιν καθῶς ἱστορεῖ Τιμαγόρας ἐν α' Περὶ ποταμῶν. Eadem Stobæus Floril. C, 17.

THEBAICA.

1.

Ex dentibus terra enixa est viros armiferos. Ex quibus superstites relictī sunt hi : Pelor, Echion, Udaeus, Chthonius et Hyperenor ; secundum Timagoram vero etiam Creon.

2.

Sparta in Laconia nomen habet a Sparti qui cum Cadmo erant. De iis Timagoras ait pulsos et in Laconiam transgressos Spārtam de ipsorum nomine nuncupasse.

3.

De numero Niobidarum ipse Euripides in Cresphonte ait : *Et bis septem Niobes liberi Loxiū pereuntes sagittis.* Ceterum Æschylus quoque in Niobe et Aristophanes in Niobe eodem modo septem ejus filias septemque item filios fuisse dicunt. Timagoras vero in Thebaicis narrat Spartos, quum ab Amphione ejusque sociis male haberentur, Niobidas occidisse Eleutheras proficiscentes ad celebrandum sacrum patrium, Niobæ vero vitam reliquisse propter Pelopem. Alii denique aliter de Niobe narrant.

TIMOLAUS.

ΦΡΥΓΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

Plutarch. De fluv. c. 9 : Μαίανδρος ποταμὸς τῆς Ἀσίας· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀναβαίνων· μόνος γὰρ ἐκ πάντων τῶν ποταμῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχόμενος πηγῶν εἰς ἑαυτὸν παλινδρομεῖ. Προσηγορεύθη δὲ Μαίανδρος ἀπὸ Μαϊάνδρου, τοῦ Κερκάφου καὶ Ἀναξίβιας παιδὸς, ὃς πρὸς Περσισσινούτους πόλεμον ἔχων ἠϋξάτο τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν, ἑὴν ἐγκρατὴς γένηται τῆς νίκης, θύσειν τὸν πρῶτον αὐτῷ συγχαρὲντα ταῖς ἀνδραγαθίαις, τρόπαια φέρων. Ὑποστρέψαντι δὲ τῷ προειρημένῳ πρῶτος συνεγάρη συναντήσας ὁ παῖς Ἀρχέλαος, μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς· ὃ δὲ τῆς προειρημένης δεισιδαιμονίας ἀναμνησθεὶς, κατ' ἀνάγκην βωμοῖς κατήγαγε τοὺς προσήκοντας. Ἀθυμήσας δ' ἐπὶ τοῖς πραγθεῖσιν ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Ἀναβαίνοντα, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Μαϊάνδρος προσηγορεύθη· καθὼς ἱστορεῖ Τιμόλαος ἐν α' Φρυγιακῶν. Μέμνηται δὲ τούτων καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ἐν τῇ Περσισσινουτίῳ πολιτείᾳ.

Fortasse Timolaus hic idem est cum Timolao Macedone, cujus mentio fit ap. schol. ad Hom. Odyss. γ, 267 (et Eustath. l. l.) : Τὸν δὲ Δημόδοκον εἰς Μυκήνας λαβὼν Ἀγαμέμνων ἔταξε τὴν Κλυταιμνήστραν τρεῖν. Ἐτίμων δὲ λίαν (Ἐτίμα γὰρ λίαν, φησι, sc. Δημήτριος, Eust.) τοὺς ᾧδους ὡς διδασκάλους τῶν τε θεῶν καὶ παλαιῶν ἀνδραγαθημάτων, καὶ τῶν ἄλλων ὀργάνων πλέον τὴν λύραν ἡγάπων· ὁλοὶ δὲ καὶ Κλυταιμνήστρα τὴν αὐτῶν τιμὴν. Οὐ γὰρ φονεύειν ἀλλ' ἀφορίζειν αὐτὸν ἐκέλευσε (ἄφῃκε Eust.). Τιμόλαος δὲ ἀδελφὸν αὐτὸν φησιν εἶναι Φημίου, ὃν ἀκολούθως ἔταξαν καὶ τῇ Πηνελόπῃ εἰς Ἰθάκην πρὸς παραφυλακὴν αὐτῆς. Διὸ καὶ βίᾳ τοῖς μνηστῆρσιν αἰεῖδει. Τοσοῦτον δὲ καὶ πρὸς τὰ πολιτικὰ διέτεινεν ἡ τῶν κιθαρωδῶν μουσικὴ ὡς τῶν Σπαρτιατῶν τὴν πόλιν ὠφελεῖσθαι λέγουσιν ὑπὸ τούτων τῶν ἀνδρῶν τὰ μέγιστα καὶ πρὸς δμόνοιαν καὶ πρὸς τὴν τῶν νόμων φυλακὴν. Cf. schol. Od. α, 325 : Οὗτος ὁ ἀοιδὸς (Phemius) ἀδελφὸς ἦν Χαρίου τοῦ Κλυταιμνήστρας

ᾧδοῦ, συνάρας ἀπὸ Λακεδαιμόνος Ἰθάκῃ (lege Πηνελόπῃ). Scilicet Clytemnestra cantorem τινὲς Χαρίδημον (Χαριάδην Eust.), οἱ δὲ Δημόδοκον καλοῦσιν, οἱ δὲ Γλαῦκον, schol. Odyss. γ', 267.

Eustath. ad. Odyss. λ, p. 1697, 57 : Ἐδόθησαν δὲ καὶ ἄλλοις τῶν ἡρώων μνήμονες, οἷον τῷ Ἀχιλλεῖ πρὸς τῆς μητρὸς, ὡς ἱστορεῖ καὶ Λυκόφρων, καὶ τῷ Πατρόκλῳ δὲ ὑπ' Ἀχιλλέως Εὐδωρος μετὰ τὴν μῆνιν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, ὥστε μὴ πρόσω χωρεῖν, ἀναιρεθῆναι δ' αὐτὸν εὐθὺς ἐν τῇ συμβολῇ ὑπὸ Πυραΐχμου· διὸ καὶ αὐτὸν πρῶτον ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Πατρόκλου ἱστορεῖ Τιμόλαος ὁ Μακεδών.

Antecedunt similia de Chalcone Cyparissensi, quem Nestor Antilocho filio custodem dederit. Quæ narrantur ex Asclepiade Myrleano. Ex eodem auctore Werferus (Act. Phil. Monac. tom. II, p. 542) etiam Timolai reliquorumque auctorum, qui ibi laudantur, mentionem fluxisse censet probabiliter. Ceterum Macedo ille nihil adeo obstat quin sit Timolaus Anaximenis discipulus, de quo ita Suidas habet : Τιμόλαος, Ἀρισσαῖος ἐκ Μακεδονίας, Ἀναξιμένους τοῦ Ἀμφιακχοῦ μαθητῆς· ὃς καὶ ποιητικῶς ἔχων παρνεύεσθαι τῇ Ἰλιάδι στίχον πρὸς στίχον, καὶ ἐπέγραψε τὸ σύνταγμα Τρωϊκὸν (Τρωϊκά Eustath. in Proem. Odyss., ubi eadem).

Μῆνιν αἰεῖδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
ἦν ἔθετο Χρῦσσον κεχολωμένους εἵνεκα κούρης,
οὐλομένην, ἣ μυρ' Ἀχαιοῖς ὄλγε' ἔθηκε
μαρναμένοις, ὅτε Τρῶσιν ἄτερ πολέμῳ ἀνάκτος.
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἰδὶ προΐαψεν
Ἔκτορος ἐν παλάμῃσι δαΐζομένων ὑπὸ δουρί.

Ἐγραψε καὶ ἄλλα τινὰ. — Timolaus Cyzicenus, Platonis discipulus, ap. Diogenem Laert. III, 46.

TIMOMACHUS.

ΚΥΠΡΙΑΚΑ.

I.

Athenæus XIV, p. 638, A : Τιμόμαχος δ' ἐν τοῖς Κυπριακοῖς Στήσανδρον λέγει τὸν Σάμιον ἐπὶ πλείον αὐξῆσαι τὴν τέχνην, καὶ πρῶτον ἐν Δελφοῖς κιθαρωδῇ-

clandosque curavit. Sed quum ob ea quæ gesta erant vehementer doleret, conjecit se in Anabænonτα fluvium, quem ab eo postea dixere Mæandrum, ut docet Timolaus primo De rebus Phrygiis. Meminit horum etiam Agathocles Samius in Republica Pessinuntiorum.

DE REBUS CYPRIIS.

Timomachus in opere De rebus Cypriis ait Stesandrum Samium plurimum amplificasse artem (cithara psallendi), et primum Delphis Homericas pugnas cithara cantasse, ab Odyssea facta initio.

PHRYGIACA.

Mæander fluvius est Asiæ, qui prius vocatus est Anabænon (Retrogradus). Solus enim ex omnibus fluviiis a suis incipiens fontibus in se ipsum recurrit. Dictus autem est Mæander a Mæandro, Cercaphi et Anaxibiæ filio, qui moto contra Pessinuntios bello, Matri deorum pollicitus est, si victoriæ tropæa reportaret, eum, qui primus sibi congratularetur ob præclare gesta, sacrificaturum. Accidit autem ut ei reverso primi occurrerent Archelaus filius, ejus soror et mater, quos ex necessitate, licet proximos jure sanguinis, pollicitationis suæ non immemor, ad aram ducendos ma-

σαι τὰς καθ' Ὅμηρον μάχας, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς Ὀδυσσεΐας.

2.

Vit. Hom. ed. Iriart. p. 233 : Τιμόμαχος δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἐξ Ἰου τῆς νήσου (sc. τὸν Ὅμηρον γεγονέναι φασίν). Vide Welcker. *Cycl.* p. 301. 183.

TIMONAX.

Timonactem eundem esse putarem cum Demonacte Seleuci et Antiochi duce, quem de Iaxartis nomine Scythico laudat Plinius IV, s. 18, nisi dubitationem injiceret Solinus pro *Demonacte* afferens *Demodamam*, atque Stephanus, de urbe Indica *Demodamantem* citans (vid. tom. II, p. 444).

ΣΚΥΘΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Schol. Apollon. Rh. IV, p. 321 : Οἱ περὶ Λαύριον] Λαύριον πεδῖον τῆς Σκυθίας. Τῆς δὲ Σκυθίας ἔθνη πεντήκοντα Τιμῶναξ (Τίμων cod. Par.) ἀναγράφει ἐν πρώτῳ Περὶ Σκυθῶν. Κατὰ δὲ τὸ τῶν Σίνδων πεδῖον σχίζεται ὁ ποταμὸς Ἰστρος, καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ ρεῦμα εἰς τὸν Ἀδρίαν, τὸ δὲ εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον εἰσβάλλει... Καὶ Ἰππῶναξ (fr. 61, p. 523 ed. Bgkh.) δὲ μνημονεύει· « Πρὸς τὸ Σινδikhὸν διάσπαγμα. »

2.

Idem IV, 1217 : Τιμῶναξ ἐν πρώτῳ τῶν Σικελικῶν (scr. Σκυθικῶν) ἐν Κόλχοις φησὶν Ἰάσονα Μηδείαν γῆμαι, Αἰήτου αὐτῷ ἐγγυήσαντος. Ὁ δὲ αὐτὸς φησὶ· « Δείκνυνται παρὰ τὸν παράπλου ἐνδον τοῦ Πόντου κῆποι τινες Ἰασόνιοι καλούμενοι, καθ' ὧν τὴν ἀπόβασιν ἐποιήσατο· καὶ κατὰ τὴν Αἶαν γυμνάσια καὶ

δίσκοι, καὶ τῆς Μηδείας θάλαμος, καθ' ὃν τότε ἐνυμφεύθη· καὶ πρὸς τῇ πόλει ἱερὸν ἱδρυμένον Ἰάσονος, καὶ πρὸς τούτοις ἱερὰ πολλά. »

Pro Σικελικῶν scribendum puto Σκυθικῶν, quamquam de eadem fabula in Siculis dixerat Timæus, quem in antecedentibus et in subsequentibus scholiasta laudat. Sed ipsa hæc Timæi vicinia fortasse causa fuit, cur Scythica in Sicula abirent.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Idem III, 1236 : Ὁ Ἀψυρτος καὶ Φαέθων ἐκαλεῖτο, ὥς φησι Τιμῶναξ ἐν δευτέρῳ Σκυθικῶν.

TIMOTHEUS.

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

Plutarch. De fluv. c. 18, 3 : Εὐρίσκεται δ' ἐν αὐτῷ (τῷ Ἰνάχῳ) καὶ λίθος βηρύλλω παρόμοιος· δν ἐὰν κρατήσωσιν οἱ ψευδομαρτυρεῖν ἐθέλοντες, μέλας γίνεσθαι. Κεῖνται δὲ πολλοὶ ἐν τῷ τεμένει τῆς Προσυμναίας Ἡρας· καθὼς ἱστορεῖ Τιμόθεος ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς.

Opus Περὶ ποταμῶν laudatur ab eodem Plutarcho De fluv. c. 3, 1 : Ἐβρος ποταμὸς ἐστὶ τῆς Θράκης, προσηγορίαν εἰληχῶς ἀπὸ τῆς συστροφῆς τῆς καταφορᾶς τοῦ ὕδατος. Κάσανδρος δὲ, ὁ βασιλεὺς τῶν τόπων, γήμας Κροτωνίχην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν Ἐβρον· ἀποταξάμενος δὲ τῇ συμβίψει τῆς προτέρας γυναικὸς, ἐπέγημε τῷ τέκνῳ Δαμασίππην τὴν Ἄτρακος· ἥτις εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα τοῦ προγόνου, λόγους αὐτῷ περὶ συνόδων ἀπέστειλεν. Ὁ δ' ὥς Ἐρινῦν φυγῶν τὴν μητρίαν, προσηκαίρει κυνηγίαις. Ἀποτυχούσα δὲ τῆς προαιρέσεως ἡ ἀσελγῆς, κατεψεύσατο τοῦ σώφρονος, ὥς βιάσασθαι αὐτὴν θελήσαντος. Κάσανδρος

2.

Timomachus et Aristoteles ex Io insula Homerum oriundum esse dicunt.

SCYTHICA.

1.

Laurium, campus Scythiae. Scythiae vero gentes quingenta Timonax recenset libro primo De Scythis. In Sindorum campo Ister fluvius in duos scinditur alveos, quorum alter in Adriaticum mare, alter in Euxinum Pontum se exonerat. Ejus campi Hipponax quoque meminit : « Ad Sindicam scissuram. »

2.

Timonax in primo De Scythis narrat apud Colchos Iasonem uxorem duxisse Medeam, ab Aeta ei desponsam. Idem dicit : « Monstrantur ad paraplum intra Pontum horti qui-

dam Iasonii quos vocant, ubi descensum Iason fecit; et in Aeta gymnasia et disci et Medæa thalamus, in quo marito tunc data est; et prope urbem fanum Iasoni consecratum, et prope hoc alia fana multa. »

3.

Apsyrtus (*Medæa frater*) etiam Phaethon vocabatur, ut Timonax ait secundo Scythicorum.

ARGOLICA.

1.

Reperitur in Inacho lapis beryllo similis, qui niger efficitur, si, qui falso testari volunt, cum tenuerint. Horum lapidum multos exstare in templo Junonis Prosymnaræ refert Timotheus in Argolicis.

δὲ τῷ ζῆλῳ συμπεριεγεχθεῖς, μεθ' ὁρμῆς ἐπὶ τὴν ὕλην ἤλθη, καὶ σπασάμενος τὸ ξίφος, ἐδίωκε τὸν υἱὸν, ὡς ἐπιβούλον τῶν πατρῶων γάμων. Ὁ δὲ υἱὸς περικατάληπτος γενόμενος, ἑαυτὸν ἔρριπεν εἰς ποταμὸν Ῥόμβον, δὲ ἀπ' αὐτοῦ Ἑβρος μετωνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Τιμόθεος ἐν ια' Περὶ ποταμῶν.

Eundem Timotheum fortasse laudat Stephanus Byz. v. Γάλλος (v. Promathidæ fr. 5), nisi malis hunc esse Timotheum theologum, qui de Phrygiis diis multa disseruit teste Arnobio V, 5, collat. Macrobi. V, 5, et Plutarch. De Is. et Osir. c. 28 (v. Manethonis fr. 62). Is æqualis fuit Manethonis. Fieri etiam potest ut theologus ab eo qui Περὶ ποταμῶν scripsit, non sit diversus.

Timotheum Atheniensem ἐν τῷ Περὶ βίων (sc. philosophorum) laudat Diogen. III, 5 : Ἰσχυρόφωνος ἦν (Πλάτων), ὡς καὶ Τιμόθεός φησιν δ' Ἀθηναῖος ἐν τῷ Περὶ βίων. — V, 1 : Οὔτος (Ἀριστοτέλης), γνησιώτατος τῶν Πλάτωνος μαθητῶν, τραυλὸς τὴν φωνήν, ὡς φησι T. δ' Ἀθ. ἐν τῷ Περὶ βίων. — IV, 4 : Ἦν δὲ (Σπείσιππος) καὶ τὸ σῶμα διακεχυμένον, ὡς φησι T. ἐν τῷ Π. β. — VII, 1 : (Ζήνων δ' Κιτιεύς) τὸν τράχηλον ἐπὶ θάτερα νενευκὼς ἦν, ὡς φησι T. δ' Ἀθ. ἐν τῷ Π. β. Fortasse idem est cum *Timotheo Pergameno* quem Clem. Alex. p. 213 Sylb. laudat ἐν τῷ Περὶ τῆς τῶν φιλοσόφων ἀνδρείας.

Timotheus, chronologus, homo christianus ævi senioris, citatur ap. Malalam p. 158, 5. 159, 2. 228, 13. 232, 6. 429, 13. 17; Cedren. p. 58; Hesych. fragm. de Christ. natal.; Tzet. Exeg. II. p. 21, 17. Reliquos Timotheos nihil curo.

URANIUS.

Uranus de Arabia opus scripsit dialecto Ionica (fr. 12). Fide dignum auctorem esse expresse monet Stephanus Byzant. (fr. 31). De ætate viri non constat, etsi Constantino juniorem fuisse e fr. 28 collegeris. Fuerunt qui Arabicorum auctorem eundem haberent cum Uranio Syro medico et philosopho, qui sub Justiniano apud Chosroem Persarum regem in honore erat. Hominis istius arrogantiam et ineptiam multis traducit Agathias

II, c. 29 sqq. (unde nonnulla excerpit Suidas v. Οὐράνιος [*]). Cf. etiam Photius cod. 242.) Scriptum vero aliquod ab eo relictum esse nemo tradit.

ARABICA.

E LIBRO PRIMO.

1.

Steph. Byz. : Αὐαθα καὶ Αὐαρα, οὐδετέρως, συν-οικία Ἀράβων, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν πρώτῃ. Οἱ οἰκήτορες Αὐαθηνοὶ καὶ Αὐαρηνοὶ.

Ex eodem auctore fluxerint quæ mox sequuntur : Αὐαρα, πόλις Ἀραβίας, ἀπὸ χρησμοῦ δοθέντος Ὀδόδῃ κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρέτα. Ἐξώρμησε γὰρ Ἀρέτας εἰς ἀναζήτησιν τοῦ χρησμοῦ· ὁ δὲ χρησμός ἦν, Αὐαρα τόπον ζητεῖν, ὃ ἐστὶ κατὰ Ἀραβας καὶ Σύρους λευκὴν· καὶ φθάσαντι τῷ Ἀρέτῃ καὶ λοχῶντι ἐφάνη φάσμα αὐτῷ λευκοσίμων ἀνὴρ ἐπὶ λευκῆς δρομάδος προΐων· ἀφανισθέντος δὲ τοῦ φάσματος σκόπελος ἀνεφάνη, αὐτόματος κατὰ γῆς ἔρριζωμένος, καχεῖ ἔκτισε πόλιν. Τὸ ἐθνικὸν Αὐαρηνός. De Auaris, urbe Arabiæ Petrææ, v. Ptolem. V, 17. Verba φθάσαντι... λοχῶντι vereor ne sana non sint. Χολῶντι cod. Vossianus. Ceterum v. Bochart. Geogr. sacra II, 1, 44; Ritter. *Erdk.* XII, p. 121. 126.

2.

Idem : Σέννονες, ἔθνος Γαλατικόν, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν πρώτῃ.

3.

Idem : Σίγγαρα, πόλις Ἀραβίας πρὸς τῇ Ἐδέσσει, ὡς Οὐράνιος ἐν πρώτῃ Ἀραβικῶν. Ὁ πολίτης Σιγγαρηνός.

4.

Idem : Χατραμωτίτις, χώρα πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται Χατραμωτίται. Στράβων ἐκκαιδεκάτῃ (p. 768)... Οὐράνιος δ' ἐν πρώτῃ Ἀραβικῶν Χατραμώτας αὐτοὺς καλεῖ. « Καμηλοκόμοι Χατραμώται, Σαβαῖοι καὶ Ὀμηρίται. »

[*] Ad alium Uranium spectat Suidas vv. μαγιστριανός et καθωσιωμένος, ubi : Οὐράνιος ὁ καθωσιωμένος μαγιστριανός εὐσεβῇ γράμματα ἀποδέδωκε τῷ ὁσιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Καλανθίωνι (Antiochiæ. V. Euagr. Hist. Eccl. III, 16). Uranio cuidam epistolam inscripsit Synesius p. 180, B.

ARABICA.

1.

Aualha et Auara, genere neutro, Arabum colonia, ut Uranus in Arabicorum primo. Incolæ Auatheni et Auareni.

2.

Sennones, gens Arabica, ut Uranus in Arabicorum primo.

3.

Singara, urbs Arabiæ, ad Edessam, ut Uranus primo Arabicorum. Civis Singareus.

4.

Chatramolitæ, regio prope mare Rubrum. Cives, Chatramolitæ. Uranus autem in Arabicorum primo Chatramotas eos vocat : « Camelorum altores Chatramotæ, Sabbei et Homeritæ. »

E. LIBRO SECUNDO.

5.

Idem : Αἰαμῆνη, Ναβαταίων χώρα, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἔθνικὸν Αἰαμηνός.

6.

Idem : Αἰανίτις, Ναβαταίων χώρα. Οὐράνιος Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἔθνικὸν Αἰανίτης.

7.

Idem : Ἐρυθρὰ ἡ θάλασσα, ἀπὸ Ἐρύθρου τοῦ ἥρωος. Οὐράνιος δ' ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ· ἀπὸ τῶν παρακειμένων ὄρων, ἃ ἐρυθρὰ δεινῶς εἰσι καὶ πορφυρᾷ, καὶ ἐπὶ τὴν βάλλη εἰς αὐτὰ ὁ ἥλιος τὴν αὐγὴν, καταπέμπει εἰς τὴν θάλασσαν σκιὰν ἐρυθράν· καὶ ὁ μὲν δὲ κατακλυσθέντων τῶν ὁρέων κάτω συρρέοντι εἰς θάλασσαν, οὕτω γίνεταί ἡ θάλασσα τὴν χροάν. Stephanum exscripsit Eustath. ad Dionys. 38.

8.

Idem : Μήδαβα, πόλις τῶν Ναβαταίων. Ὁ πολίτης Μηδαβηνός, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ.

9.

Idem : Μῶβα, μοῖρα τῆς Ἀραβίας. Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Οἱ οἰκοῦντες Μωβηνοὶ, καὶ θηλυκῶς Μωβηνή· εἴκει δ' ἐνδεῖν τὸ α· ἦν γὰρ Μῶαβα· καὶ τὸ ἔθνικὸν Μωαβίτης, τὸ θηλυκὸν Μωαβίτις.

10.

Idem : Πάλμυρα, φρούριον Συρίας, οὗ μέμνηται Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἔθνικὸν Παλμυρηνός. Οἱ δ' αὐτοὶ Ἀδριανοπολίται μετωνομάσθησαν ἐπικτισθεῖσης τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος.

5.

Æamene, Nabatæorum regio, ut ait Uranius Arabicorum secundo. Gentile Æamenus.

6.

Æanitis, Nabatæorum regio. Uranius Arabicorum secundo. Gentile Æanites.

Rubrum mare, ab Erythro heroe. Uranius vero in secundo Arabicorum ait nomen habere ab adjacentibus montibus, qui insigniter rubri sint et purpurei; et quando sol illustraverit eos radiis suis, in mare jaciunt umbram; porro etiam pluvia montibus inundatis in mare defluente, hoc colore mare tingitur.

8.

Medaba, urbs Nabatæorum. Civis Medabenus, teste Uranio in tertio Arabicorum.

9.

Moba, pars Arabiæ. Uranius secundo Arabicorum. Incolæ, Mobeni; feminine Mobene. Sed a videtur deesse; debetque, Moaba, et gentile Moabites et feminino genere Moabititis.

10.

Palmyra, castellum Syriæ, cujus meminit Uranius libro

11.

Idem : Τηνοί, ἔθνος ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν πρὸς μεσημβρίαν, ὡς Οὐλιπιανὸς ἐν Ἀραβικοῖς καὶ Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. « Quis sit iste Ulpianus haud facile dictu est; nam et fuit ejus nominis Antiochenus sophista, qui Constantini imp. temporibus vixit, et alter Emesenus, et alius Gazæus et prætereā Isidori frater; quos quattuor Suidas refert, ut de Ulpiano Tyrio, uno ex collocutoribus Athenæi et de Domitio Ulpiano Icto nihil nunc dicam. » Voss. p. 507.

E LIBRO TERTIO.

12.

Idem : Ἀβασσηνοί, ἔθνος Ἀραβίας. Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ· « Μετὰ τοὺς Σαδαίους Χατραμῶνται καὶ Ἀβασσηνοί, » καὶ πάλιν· « Ἡ χώρα τῶν Ἀβασσηνῶν σμύρνην φέρε· καὶ ὅσων καὶ θυμίαμα καὶ κέρπαθον· γεωργοῦσι δὲ καὶ πορφυρὴν ποίην εἰκέλην αἵματι Τυρίου κοχλίω. » V. Salmas. ad Solin. p. 453.

13.

Idem : Ἀδανα... Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πόλις ἐν μεσογείῳ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος φησιν ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ.

14.

Idem : Ἀτραμίται, ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῳ. Ἀρτεμίδωρος Ἀτραμωτίτας αὐτοὺς καλεῖ.

15.

Idem : Ἀχομαὶ καὶ Ἀχόμενοι, ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῳ.

secundo Arabicorum. Gentile Palmyrenus. Idem etiam Adrianopolitæ appellati sunt, civitate ab imperatore restaurata.

11.

Taeni, gens a Saracenis meridiem versus habitans, ut Ulpianus in Arabicis et Uranius in Arabicis secundo.

12.

Abaseni, gens Arabiæ. Uranius tertio Arabicorum: « Post Sabæos Chatramotæ et Abaseni; » et alio loco: « Regio Abasenorum myrrham fert et ossum et thus et cerpathum. Colunt etiam in agris herbam purpuram sanguini similem Tyriæ conchæ. »

13.

Adana est etiam in Arabiæ Felicis mediterraneis urbs, teste Uranio in tertio Arabicorum.

14.

Atramiæ, gens Arabiæ Felicis, ut Uranius in tertio Arabicorum.

15.

Achomæ et Achomeni, gens Arabiæ Felicis, ut Uranus ait tertio Arabicorum.

16.

Idem : Ζάβιδα, κώμη ἐν τῷ μεσογείῳ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῃ.

17.

Idem : Θαμουδᾶ, Ναβαταίων γείτων τῶν Ἀραβίων. Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῃ. Ὁ οἰκῆτωρ Θαμουδηνός.

18.

Idem : Κεβρανίται, ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῃ.

19.

Idem : Τάρφαρα, οὐδετέρως, πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Ὁ πολίτης Ταρφαρηνός, ὡς Ζόαρα Ζοαρηνός, Αὔαρα Αὐαρηνός, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν τρίτῃ.

20.

Idem : Σῆρες, ἔθνος Ἰνδικόν, ἀπροσμιγές ἀνθρώποις, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῃ Ἀραβικῶν.

20 a.

Tzetzes Hist. VII, 730 :

Οὐράνιος ἐν τρίτῃ δὲ Ἀραβικῶν που λέγει εἶναι καλᾶμων ἱερὸν ἄλσος ἐν Ἀραβίᾳ, ἐν οἷς καλᾶμοις θάπτουσι μόνους τοὺς βασιλέας, γυναῖκας τε καὶ ἀδελφοὺς καὶ υἱὰς τούτων, ἄλλον τινὰ δὲ οὐδαμῶς. Ἡ δὲ ταφὴ τοιαύτη· ἐν γόνυ τι κοιλάναντες ὧν ἐφημεν καλᾶμων, ἐς τοῦτο θέντες τὸν νεκρὸν καὶ χρίσαντες δὲ μύρω, τὸν κάλαμον μὴ κόψαντες, πάλιν ἐὼσι φύειν.

E LIBRO QUARTO.

21.

Idem : Ἀχχηνοί, ἔθνος Ἀράβιον, ὡς Οὐράνιος φησὶ τετάρτῃ, ἐπὶ τῷ αὐχένι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

22.

Idem : Ἐδουμαῖοι, ἔθνος Ἀράβιον, ὡς Οὐράνιος (sic Holsten. pro vg. ὡς Σούνιος) ἐν Ἀραβικῶν τετάρτῃ. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ ἰ γράφουσιν, ὡς εἰρήσεται μοι ἐν τῷ ι.

23.

Idem : Ὀδοδα, χωρίον Ναβαταίων, Οὐράνιος Ἀραβικῶν τετάρτῃ, ὅπου Ὀδόδης ὁ βασιλεὺς, ὃν θεοποιῶσι, τέθαπται. Τὸ ἐθνικὸν Ὀδοδηνός, ὡς Δαχαρηνός.

E LIBRO QUINTO

24.

Idem : Μωθῶ, κώμη Ἀραβίας, ἐν ᾗ ἔθανεν Ἀντίγονος ὁ Μακεδὼν ὑπὸ Ῥαβίλου τοῦ βασιλέως τῶν Ἀραβίων, ὡς Οὐράνιος ἐν πέμπτῃ· ὅ ἐστι τῇ Ἀράβων φωνῇ τόπος θανάτου. Οἱ κωμῆται Μωθηνοὶ κατὰ τὸν ἐγγώριον τύπον. Hariolari auctor videtur. Cogita de Alexandro Bala, a Zabelo Arabe interfecto, ut monuerunt interpretes.

E LIBRIS INCERTIS.

25.

Idem : Βραχία. Οὕτως ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται. Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βράχῃ εἶναι πλεῖστα. Ἔστιν οὖν παρὰ τὸ βράχος. Τὸ τοπικὸν Βραχιάτης. Οὐράνιος δὲ Βραχηνούς αὐτοὺς ἔφη.

26.

Idem : Κάρνανα, πόλις Μιναιῶν ἔθνους πλησίον Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται Καρνανᾶται. Οὐρά-

16.

Zabida, vicus in mediterraneis Arabiæ Felicis. Uranius tertio Arabicorum.

17.

Thamuda, (regio) Nabataeis vicina Arabibus. Uranius tertio Arabicorum. Incola Thamudenus.

18.

Cebrenitæ, gens Arabiæ Felicis. Uranius Arabicorum tertio.

19.

Tarphara, neutro genere, urbs Arabiæ Felicis. Civis Tarpharenus. Uranius Arabicón tertio.

20.

Seres, gens Indica, ab aliorum hominum consortio aliena, ut Uranius ait libro tertio Arabicorum.

20 a.

Uranius in tertio Arabicorum alicubi dicit arundinum esse in Arabia sacrum lucum, in iisque arundinibus solos sepeliri reges, eorumque uxores et fratres, horumque filios, alium vero neminem. Ratio sepeliendi hæc est. Unum arundinis internodium excavantes in id cadaver unctum inducunt, nec cædunt arundinem, sed porro crescere sinunt.

21.

Accheni, gens Arabica, ut Uranius ait libro quarto, ad collum maris Rubri.

22.

Edumæi, gens Arabica, ut Uranius in Arabicorum quarto. Nonnulli per ἰ scribunt Idumæi, ut in litera I notabimus.

23.

Oboda, locus Nabataeorum. Uranius Arabicorum quarto. Ibi Oboda rex, quem pro deo colunt, sepultus est. Gentile Obodenus.

24.

Motho, vicus Arabiæ, in qua mortuus est Antigonus Macedo (Alexander Bala ?) a Rabilo (Zabelo ?) Arabum rege interfectus, ut Uranius libro quinto. Nomen Arabum lingua significat locum mortis. Pagani Motheni ex typo indigena.

25.

Brachia vocatur Arabicum mare, quod multa habet brevicia. Igitur nominatur a voce βράχος, breve. Locale, Brachiates. Uranius vero accolas Brachienos vocat.

26.

Carnana, urbs Minæorum gentis prope Rubrum mare.

νιος (sic Holsten. pro wg. Σούνιος) δὲ Καρνανίαν καὶ Καρνανίτας φησί.

27.

Idem : Μάννως, χώρα μέση τῶν ποταμῶν, ἐν ᾗ οἰκοῦσιν Ἀραβες Μαννωῖται, ὡς Οὐράνιος φησιν.

28.

Idem : Νικηφόριον. Οὕτως ἡ Κωνσταντίνα, ἡ περὶ Ἐδεσσαν πόλις, ὡς Οὐράνιος. Τὸ ἔθνικόν Νικηφόριος, ὡς Βυζάντιος.

29.

Idem : Νίσιβις, πόλις ἐν τῇ περαιᾷ τῇ πρὸς τῷ Τίγρητι ποταμῷ. Φίλων ἐν Φοινικικοῖς Νάσιβις φησι διὰ τοῦ α. Οὐράνιος δὲ διὰ τοῦ ε Νέσιβις. Σημαίνει δὲ, ὡς φησι Φίλων, νάσιβις τὰς στήλας, ὡς δὲ Οὐράνιος, νέσιβις, φησί, σημαίνει τῇ Φοινίκων φωνῇ λίθοι συγχείμενοι καὶ συμφορητοί. Στράβων δὲ ἐκκαίδεκάτῃ (p. 747) διὰ τοῦ ι. Τὸ ἔθνικόν Νισιβηνός.

30.

Idem : Νόσορα, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ. Οὐράνιος Ἀραβικῶν *. Ὁ νησιωτὴς Νοσορηνός· ἐγγώριος δὲ τύπος.

31.

Idem : Χαράκμωβα, πόλις τῆς νῦν τρίτης Παλαιστίνης, ἣν ἀναγράφει Πτολεμαῖος ἐν Γεωγραφικοῖς ἐν πέμπτῳ βιβλίῳ (c. 17) ἐν ταῖς Ἀραβικαῖς τῆς εὐδαίμονος. Οὐράνιος δ' ἐν τοῖς Ἀραβικοῖς (ἀξιόπιστος δ' ἀνὴρ περὶ τὰ τοιαῦτα· σπουδὴν γὰρ ἔθετο ἱστορῆσαι ἀκριβῶς τὰ τῆς Ἀραβίας) καὶ Μωδουχάραζ φησιν. Ὁ πολίτης τοῦ μὲν Χαράκμωβα Χααρακμωδηνός· ἐκ δὲ τοῦ Μωδουχάραζ Μωδουχααρακηνός.

De Uranio corrupte pro Herennio citato v. Her. Philonis fr. 19.

Cives Carnanatæ. Uranius vero Carnaniam et Carnanitas dicit.

27.

Manneos, regio media inter fluvios, in qua habitant Arabes Manneotæ, ut Uranius dicit.

28.

Nicephorium; sic appellabatur Constantina, urbs circa Edessam, ut Uranius refert.

29.

Nisibis, urbs in regione Transeuphratana ad Tigridem sita. Philo in Phœnicicis *Nasibin* per *a* literam, Uranius per *e Nesibin* dicit. Significat vox *nasibis*, secundum Philonem, columnas; ut vero Uranius inquit, *nesibis* Phœnicum lingua significat lapides collectos et coacervatos.

30.

Nosora, insula in mari Rubro. Uranius libro * Arabico-rum. Insulanus Nosorenius ex forma ibi usitata.

31.

Characmoba, urbs tertiæ quæ nunc dicitur Palestinæ,

XENAGORAS.

Xenagoras noster Dionysio Halicarnassensi antiquior (v. fr. 6). Alius, puto, est Xenagoras Eumeli filius, qui Olympi montis altitudinem metatus est. Vide Plutarchus Paul. Æmil. c. 15. Xenagoras Rhodius potator, quem Ælianus (V. H. XII, 26) dicit, rectius, uti putant, vocatur Xenarchus ap. Athenæum X, p. 436, F. Cf. Meinek. ad Euphor. p. 100.

XPONIKA.

1.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apoll. Rhod. IV, 262 : Cosmes, Leon et Cnossus (Eudoxus?) πάντων ἀρχαιοτάτους Αἰγυπτίους φασί· καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πρώτῃ κτισθῆναι πόλιν Θήβας. Καὶ Νικάνωρ δὲ τοῦτοις συμφωνεῖ, καὶ Ἀρχέμαχος ἐν ταῖς Μετωνυμίαις καὶ Ξεναγόρας ἐν πρώτῳ Χρόνων.

In Etym. M. p. 157, 53 de antiquis Assyriæ nominibus laudatur Ξενοκράτης ἐν πρώτῳ Χρονικῶν. Nescio an scribi debuerit Ξεναγόρας. V. infra p. 530.

2.

Schol. Apoll. Rh. IV, 264 : Τινὲς δὲ φασιν Ἐνδυμίωνα εὐρηκέναι τὰς περιόδους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς σελήνης. Ὅθεν καὶ προσελήνους τοὺς Ἀρχάδας κληθῆναι· Ἀρκὰς γὰρ δ' Ἐνδυμίων. Ἐνιοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος. Ὑπὸ δὲ Ἀτλαντος Ξεναγόρας εἰρηκεν.

3.

E LIBRO TERTIO.

Macrobius Sat. V, 19, de Palicis in Sicilia exponens : *Sed et Xenagoras in tertia historia sua de*

quam Ptolemæus in Geographicis inter urbes Arabiæ Felicis recenset. Uranius vero in Arabicis (fidem vero de talibus vir ille meretur; nam studium in accurate narrandis rebus Arabiæ posuit) etiam *Mobucharax* dicit. Civis e voce Characmoba Characmobenus, e voce Mobucharax, Mobucharacenus.

CHRONICA.

1.

Ægyptios omnium antiquissimos esse ac primam in Ægypto urbem Thebas conditas esse Nicanor quoque confitetur et Archemachus in Metonymiis et Xenagoras in primo Chronicorum.

2.

Nonnulli dicunt Endymionem reperisse periodos numerosque lunæ, atque hinc Proselenos Arcades appellatos fuisse; nam Arcas Endymion fuit. Alii mensium rationes a Typhone, Xenagoras ab Atlante inventas esse tradunt.

3.

Siculi, quum terra sterilitate laborarent, sacra fecerunt

Ita divinatione ita scribit : Καὶ οἱ Σικελοὶ, τῆς γῆς ἀφορούσης, ἔθυσαν Πεδιοκράτει τινὶ ἥρωι, καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς εὐφορίας πολλοῖς δώροις τὸν βωμὸν τῶν Παλικῶν ἐνέπλησαν.

Antecedit ap. Macrobi. Polemonis fr. 83. Nomen Πεδιοκράτει e cod. Paris. 6371 suppletum a Schneidewino *Rh. Mus.* 1843, p. 80. Camerarius lacunam notaverat, quam deinceps editores neglexerunt. Ἀδρανῶν suppleverat Hermann. De *Ætnæis* p. 6. Pedioocrates occurrit etiam ap. Diodor. IV, 23 : Ἐνίκησεν (Ἡρακλῆς) ἐπιφανεῖ παρατάξει, καὶ πολλοὺς (sc. τῶν Σικανῶν) ἀπέκτεινεν, ἐν οἷς μυθολογοῦσι τινες καὶ στρατηγὸς ἐπιφανεῖς γεγενῆσθαι τοὺς μέχρι τοῦ νῦν ἡρωικῆς τιμῆς τυγχάνοντας, Λεύκασπιν καὶ Πεδιοκράτην (form. dor.) καὶ Βουφάναν καὶ Γλυχάταν, ἔτι δὲ Βυταίαν καὶ Κρυτίδαν.

4.

E LIBRO QUARTO.

Harpocratio : Κραυαλλίδα· Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφώντος (§ 107, p. 68, 38, ubi nunc Κραυγαλλίδα). Δίδυμός φησι δεῖν γράφεσθαι Κραυγαλλίδα· οὕτω γὰρ λέγεσθαι τὴν ἐν Φωκεῦσι πλησίον Κίρρας χώραν Κραυγάλλιον, ὡς καὶ Ξεναγόρας ἐν δ' Χρόνων ἱστορεῖ. Cf. Müller. *Dor.* I, p. 43.

E LIBRIS INCERTIS.

5.

Steph. Byz. : Ἀκοντίων, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ἀκοντίου τοῦ Λυκάονος. Ἔστι καὶ ἑτέρα Εὐβοίας, ὡς Ξεναγόρας καὶ Ἀνδροτίων ὀγδοῇ.

6.

Dionys. Hal. A. R. I, 72, p. 183 R. : Ξεναγόρας δὲ δὲ συγγραφεὺς, Ὀδυσσεὺς καὶ Κίρκης υἱὸς γενέσθαι τρεῖς, Ῥῶμιον, Ἀντίαν, Ἀρδεάν· οἰκίσαντας δὲ τρεῖς πόλεις, ἀφ' ἑαυτῶν θέσθαι τοῖς κτίσμασι τὰς ὀνομασίας. Eadem ex Dionysio Euseb. Chron. p. 205

Pedocrati cuidam heroi, et post reditum fertilitatis multis donis aram Palicorum impleverunt.

4.

Crauallidæ. *Æschines* in oratione Contra Ctesiphontem. Didymus ait scribendum esse *Craugallidæ*. Sic enim vocari apud Phocenses vicinam Cirrhæ regionem Craugallium, uti etiam Xenagoras in quarto *Chronicorum* narrat.

5.

Acontium, urbs Arcadiæ, ab Acontio Lycaonis filio. Est vero etiam alia in Eubœa, ut Xenagoras refert et Androtio in octavo.

6.

Xenagoras historicus ex Ulyse et Circe tres filios Romum, Antiam et Ardeam procreatos dicit, et ab his tres urbes conditas, conditisque nomen ipsorum inditum fuisse scribit.

DE INSULIS.

8.

Sphecia, Cyprus insula. Prius enim Sphecia vocabatur,

Mai.; Syncell. p. 193, A. Fontem non indicat Steph. Byz. v. Ἀντεία.

7.

Plinius Hist. Nat. VII, 31, 57 : *Sex ordinum (naves) Xenagoras Syracusios* (primos construxisse auctor est).

ΠΕΡΙ ΝΗΣΩΝ.

8.

Etym. M. p. 738, 51 : Σφήκεια, ἡ Κύπρος· πρότερον γὰρ Σφήκεια ἑκαλεῖτο, ὡς φησι Στέφανος (scr. Φιλοστέφανος) ἐν τῷ Περὶ Κύπρου, ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων ἐκεῖσε ἀνδρῶν, οἱ ἐκαλοῦντο Σφήκες. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστία, ὡς Μένανδρος ἐν τῷ Περὶ Κύπρου λέγει, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἀνδρας, οἱ εἶχον κέρατα· ὡς δ' ὁ Ξεναγόρας ἐν τῷ Περὶ νήσων, διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς ἐνοχὰς (scr. ἐξοχὰς), ἃς κέρατα καλοῦσι, Κεραστία ὠνομάσθη. Eadem Tzetzes ad Lycophr. 447.

9.

Plinius V, 31, 35 : (Cyprus) *vocatam antea Acamantida, Philonides : Cerastin Xenagoras, et Aspeliam et Amathusiam et Macariam : Astynomus Crypton et Coliniam.*

10.

Harpocratio : Χύτροι... Ἡδὲ ἐστὶν ἐν Κύπρῳ οὐ·τω καλουμένη, καθά φησι Ξεναγόρας ἐν ταῖς Νήσοις.

Steph. Byz. : Χυτροί, Κύπρου πόλις, ἣν ὠνομάσθαι μὲν Ξεναγόρας φησὶν ἀπὸ Χύτρου τοῦ Ἀλέδρου τοῦ Ἀκάμαντος.

11.

Steph. Byz. : Καρπασία, πόλις Κύπρου... Ἔστι καὶ νῆσος Καρπασία κατὰ τὴν ἀκρὰν τὴν Σαρπηδονίαν. Ξεναγόρας δὲ Κάρπαθον αὐτὴν φησι.

12.

Schol. Apollon. Rh. I, 624 : Σίκινος δὲ ἐστὶ νῆσος

ut Philostephanus in libro De Cypro ait, quod incolentes eam viri Spheces appellabantur. Vocabatur etiam Cerastia, ut Menander in libro De Cypro refert, quod inhabitabant eam viri qui cornua gerebant; ut vero Xenagoras ait, propterea quod multas habebat eminentias, quas *cerata* dicunt, Cerastia vocata est.

10.

Chytri, urbs Cypri sic dicta, ut Xenagoras in libro De insulis refert.

Chytri, Cypri urbs, quam Xenagoras nomen habere ait a Chytro, Aledri filio, Acamantis nepoti.

11.

Carpasia, urbs Cypri. Est etiam insula Carpasia ad promontorium Sarpedonium. Xenagoras vero Carpathum eam dicit.

12.

Sicinus est insula quædam ante Eubœam sita, olim CΕ-

τις πρὸ τῆς Εὐβοίας, τὸ πρότερον Οἰνοῖη καλουμένη, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ἀμπελόφυτον. Μνημονεύει δὲ τῆς μετονομασίας Ξεναγόρας, λέγων ὅτι μετωνομάσθη ἀπὸ Σικίνου υἱοῦ Θόαντος καὶ Νηίδος νύμφης.

13.

Schol. ad Lucian. Alex. c. 4, p. 139 Jacobitz. (ad Lucian. vol. II, p. 170, 10): ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας] Οὗτοι ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον Οἰχαλιεῖς ὄντες γένος, Σίλλος καὶ Τριβαλλὸς ὀνομαζόμενοι, ἐπίορκοι καὶ ἀργοί.... Ἀπελιθώθησαν δὲ οὗτοι, ὡς Φερεκύδης φησί. Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους διὰ κακοήθειαν μεταβαλεῖν φησιν ἐν τῷ Περὶ νήσων. Eadem Bachmann. Anecd. II, p. 340.

Harpocraton: Κέρκωψ· Αἰσχίνης ἐν τῷ Περὶ τῆς πρεσβείας (§ 40). Ἐν τοῖς εἰς Ὀμηρον ἀναφερομένοις Κέρκωψιν δηλοῦται ὡς ἐξαπατητῆρές τε ἦσαν καὶ ψεύσται οἱ Κέρκωπες. Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους αὐτοὺς μεταβαλεῖν φησι, καὶ τὰς Πιθηκούσας νήσους ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι. Αἰσχίνης (Αἰσχρίων Lobeck. De Cerropibus et Cobalis p. 1) δὲ ὁ Σαρδιανὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἀναγράφει, Ἀνδρῶλον καὶ Ἀτλαντον (Κάνδουλον καὶ Ἀτλанта sec. Suid.). Cf. Photius et Suidas s. v. Zenobius IV, 50 p. 99 ed. Leutsch. et Schneidewin. Apostol. XI, 24. Duris fr. 38. Plura vide ap. Lobeck. l. l. et in Aglaoph. p. 1296. 1308. Müller. Dor. I, p. 457.

XENION.

KPHTIKA.

1.

Tzetzes ad Lyc. 1214: Καὶ Ξενίων δὲ ἐν τῷ Περὶ Κρήτης τὰς ἑκατὸν πόλεις τῆς Κρήτης κατ' ὄνομα λέγει.

næe vocata, quod esset vitibus consita. Commemorat nominis mutationem Xenagoras, dicens denominatam esse a Sicino Thoantis et Naidis nymphæ filio.

13.

Cercopes in Bœotia degebant Cæchalienses genere, Sillus et Triballus, perjuri et segnes. Hi in lapides mutati sunt, ut Pherecydes ait. Xenagoras vero in simias propter malitiam mutatos esse, ab iisque Pithecussas insulas nomen habere refert in libro De insulis.

CRETICA.

1.

Xenion in libro De Creta centum insulæ urbes nominatim recenset.

2.

Arcesium; sic vocatur antrum Idæ in Creta, a voce ἀρκέσαι, auxiliari. Tradunt enim id a Curetibus sic appellatum esse, quod ipsis Saturnum fugientibus et illud subeuntibus ibique se occultantibus auxilio fuerit. Sic narrat Xenion in libris De Creta.

2.

Etym. M. p. 144, 36: Ἀρκέσιον· οὕτω καλούμενον ἀντρον τῆς Κρητικῆς Ἰδῆς, παρὰ τὸ ἀρκέσαι, τὸ βοηθῆσαι. Φασὶν αὐτὸ ὑπὸ τῶν Κουρήτων ὀνομασθῆναι, ὅτι τὸν Κρόνον αὐτοῖς φεύγουσι καὶ εἰς αὐτὸ καταδῶσι καὶ κρυπτομένοις ἐπήρκεσεν. Οὕτω Ξενίων ἐν τοῖς Περὶ Κρήτης.

3.

Stephanus Byz.: Ἀρκάδες, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς. Οἱ πολῖται ὁμοίως Ἀρκάδες. Δημήτριος δὲ οὐκ Ἀρκάδες τὴν πόλιν, ἀλλ' Ἀρκαδίαν φησίν.

4.

Idem: Δραγμός, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. Τὸ ἔθνικὸν Δράγμιος ἢ Δραγμίτης, ὅπερ ἄμεινον.

5.

Idem: Εἵνατος, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων φησί. Τὸ ἔθνικὸν Εἰνάτιος. Τινὲς δὲ ὄρος καὶ ποταμὸν, ἐν ᾧ τιμᾶσθαι τὴν Εἰλείθειαν Εἰνατίνην. Cf. Etym. M. p. 302, 12. Steph. Thes. v. Εἵνατον.

6.

Idem: Ἐλυρος, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρήτη. Ὁ πολῖτης Ἐλύριος.

7.

Idem: Καμάρα, πόλις Κρήτης· καὶ ὁ πολῖτης Καμαραίος. Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησί· « Καὶ Λατῶ ἐλέγετο. »

8.

Idem: Κάντανος, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων, ἐν περιορίῳ Κρητικοῦ τόπῳ. Τὸ ἔθνικὸν Καντάνιος. Codex Rhed. habet Κάτανος... τόπου. Holstenius annotat hæc: « Mss. ἐν περιορίῳ κρητικοῦ τόπου. Unde

3.

Arcades, urbs Cretæ, ut Xenion in Creticis. Cives item Arcades vocantur. Demetrius vero urbem non Arcades, sed Arcadium dicit.

4.

Dragmus, urbs Cretæ, ut Xenion in Creticis. Gentile Dragmius vel Dragmites, quod præstat.

5.

Inatus, urbs Cretæ, ut Xenion dicit. Gentile Inatius. Nonnulli vero montem et fluvium sic vocari aiunt, ad quem colatur Ilithyia Inatia.

6.

Elyrus, urbs Cretæ, ut Xenion in opere De Creta. Civis Elyrius.

7.

Camara, urbs Cretæ. Civis Camaræus. Xenion in Creticis ait: « Etiam Lato dicebatur.

8.

Cantanus, urbs Cretæ, ut Xenion, in Cretæ regione montibus adjacente. Gentile Cantanius.

ego mutata duntaxat literula : ἐν π. Κρ. τύπου, ut sit nomen operis, quo Cretam insulam, et quidquid ad ejus territorium pertinet, descripserit. Cl. Salmasius : ἐν τῷ περὶ ὀρίων Κρητικῶν. Κρητικῷ τύπῳ τὸ ἐθνικὸν Καντανίος. Sed sibi ipse non satisfacit. » Cf. not. Berkellii. Ceterum ferri hæc vix possunt. Nee novi istam vocem περιόριου. Possis ἐν περιόριον Κρητικῶν τόπων. Fortasse fuit : ἐν Παρορίου vel Παρωρείου Κρητικοῦ τόπῳ, adeo ut regio circa Cantarum urbem *Parorium* sit appellata, sicuti dicitur Παρώρειος Φρυγία (Strabo XII, p. 576), Παρώρεια Arcadiæ etc., et Παραλία Atticæ. Sin minus, licet scribere : ἐν παρορίῳ Κρητικῆς (sc. καί μιν) τόπῳ. Similiter infra fr. 14 : Ὁλέρος... ἐφ' ὑψηλοῦ ὠκισμένη τόπου. Quæ quidem optime quadrant cum situ urbis ad montium radices (v. map-pam Kiepert). In Hieroclis Synecdemo p. 392, 25 pro Κάντακος est Καντανία, ubi vide not. Wes-selingii.

9.

Idem : Λάμπη, πόλις Κρήτης, Ἀγαμέμνονος κτίσμα, ἀπὸ Λάμπου τοῦ Ταρραίου. Τὸ ἐθνικὸν Λαμπαῖος. Κλαύδιος δὲ Ἰούλιος Λαμπέας αὐτοῦς φησιν. Ἔστι καὶ δευτέρα τῆς Ἀκαρνανίας, καὶ τρίτη τῆς Ἀργολίδος, ὡς Φίλων. Ξενίων δὲ ἐν Κρητικοῖς διὰ (δύο) ππ γράρει τὴν πόλιν τὴν Κρητικὴν, καὶ διὰ (δύο) αα (sic Berk.; λλ codd.) καὶ διὰ τοῦ τ (καὶ διὰ δύο ηη cod. Rhedig.). Tres nominis formas, Λάππα, Λάππη, Λάμπη exemplis illustravit Dindorf. in Steph. Thes. v. Λάμπη.

10.

Idem : Ὁάξος, πόλις Κρήτης, Ἐλευθέρνης οὐ πόρρω, καθὰ Ξενίων, ἀπὸ Ὁάξου τοῦ Ἀκαχάλλιδος, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνω. Τινὲς δὲ διὰ τὸ κατὰ γῆν (κατὰ κρημονὸν Salmas.) εἶναι (καταγῆναι Holsten.) τὸν τόπον [καὶ κρημονῶν ὑπάρχειν, hæc tamquam glossa ejici jubet Salm.]. καλοῦσι γὰρ τοὺς τοιοῦτους τόπους ἄξους, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἀγμούς. Ὁ πολίτης Ὁάξιος. Cf. id. : Ἄξος, πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ (c. 154). Τὸ ἐθνικὸν Ἀξιος.

9.

Lampe, urbs Cretæ, ab Agamemnone condita, nomen habet a Lampo Tarrhiaci filio. Gentile Lampæus. Claudius Julius Lampenses cives dicit. Est etiam altera Lampe Acarnaniæ et tertia Argolidis, ut Philo ait. Xenion vero in Creticis nomen urbis Creticæ scribit per duplex p, et duplex a (*Lappa*) et per e (*Lappe*).

10.

Oaxus, urbs Cretæ, non procul ab Eleutherna sita, secundum Xenionem nomen habet ab Oaxo Acacallidis, Minoe natæ, filio; nonnulli vero inde nominatam dicunt quod locus præcipitia habeat. Ejusmodi enim locos ἄξους appellant, quemadmodum nos quoque ἀγμούς. Civis Oaxius.

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

11.

Idem : Ὁλοῦς, πόλις Κρήτης, Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. Ὁ πολίτης Ὀλούντιος.

12.

Idem : Ὑδραμία, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων δὲ τὰ Κρητικὰ γράψας. Οἱ πολῖται Ὑδραμῖεις, ὡς Μεγαρεῖς.

13.

Idem : Φαλάσαρνα, πόλις Κρήτης, ἀπὸ Φαλασάρνης. Ὁ πολίτης Φαλασάρνιος, ὡς Ξενίων φησιν.

14.

Idem : Ὁλέρος, Κρητικὴ πόλις, περὶ ἧς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησιν : « Πορρωτέρω δὲ τῆς Ἱεραπύτνης Ὁλέρος ἦν πόλις, ἐφ' ὑψηλοῦ μὲν ὠκισμένη τόπου. » Ὁ πολίτης Ὁλέριος, καὶ Ὁλερία Ἀθηνᾶ. Τὸ οὐδέτερον Ὁλέριον φησὶ γὰρ οὕτω : « Τῇ δὲ θεῇ ταύτῃ ἑορτὴν ἄγουσιν Ἱεραπύτνιοι, τὴν δὲ ἑορτὴν Ὁλερία προσαγορεύουσιν. »

Cf. idem : Ἱεράπυτνα, πόλις Κρήτης, ἡ πρότερον Κύρβα, εἴτα Πύτνα, εἴτα Καμίρος, εἴθ' οὕτως Ἱεράπυτνα. Τὸ ἐθνικὸν Ἱεραπύτνιος. Ubi Xenionis mentio ab Excerptore omitta esse videtur.

ITALICA.

Præter Cretica Xenionem etiam Italica condidisse censet Vossius p. 509. Etenim apud Macro-bium Sat. I, 9 leguntur hæc : *Xenion primo Italicon tradit Janum in Italia primum dīs templā fecisse et ritus instituisse sacrarum, ideo eum in sacrificiis præfationem meruisse perpetuam*. Ibi pro *Xenon* Vossius legi jubet *Xenion*. Quod nomen recte fiat dubito. Probabilius est Xenonem hunc eundem esse cum Conone, quem tamquam Ἱταλικῶν scriptorem laudat Servius ad Virgil. *Æn.* VII, 738. Quæritur num *Xenon* an *Conon* nomen auctoris fuerit. V. supra p. 368.

11.

Olus, urbs Cretæ, ut Xenion in Creticis. Civis Oluntius.

12.

Hydramia, urbs Cretæ, ut Xenion Creticorum auctor. Cives Hydramienses, ut Megarenses.

13.

Phalasarna, urbs Cretæ, a Phalasarne. Civis Phalasarnius, ut Xenion ait.

14.

Olerus, Cretica urbs, de qua Xenion in Creticis ait : « Longius ab Hieropytna Olerus urbs erat, in edito sita loco. » Civis Olerius, et Oleria Minerva. Neutrum, Olerium. Dicit enim : « Deæ huic festum agunt Hierapytnii, quod festum Oleria vocant. »

XENOCRATES.

XRONIKA.

E LIBRO PRIMO.

Etym. M. p. 157, 53 : Ἀσσυρία, ἡ Βαβυλωνία. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκαλεῖτο Εὐφρατις, ὕστερον δὲ Χαλδαία, τὸ τελευταῖον δὲ ἀπὸ Ἀσούρου τοῦ Σούσου Ἀσσυρία, ὡς Ξενοκράτης ἐν πρώτῳ Χρονικῶν.

Aliunde de Xenocrate tamquam Χρονικῶν auctore non constat. Fort. pro Ξενοκράτης reponendum est Ξεναγόρας.

Xenocrates Ephesius, qui paullo ante Plinium scripsit (Plin. 37, 2, 11, 1) de historia naturali, uti videtur, laudatur a Plinio XX, 14. 20. 21; XXI, 31; XXII, 22; XXXVII, 2. 10. — Xenocrates, discipulus Tisicratis, statuarius, scripsit de arte statuaria (Plin. XXXIV, c. 8), de toreutice (Plin. XXXIII), de pictura (Plin. XXXV, 10). — Xenocrates Aphrodisiensis medicus plura quae ad artem medicam pertinent composuit. V. Galen. II, p. 68. V, p. 711. II, p. 132; Artemidor. Oniocr. IV, 22 ibiq. Reiff. in ind. auct. Ad eundem spectare videtur J. Lydus De mens. p. 100 ed. Ræthler.

XENOPHILUS.

ΛΥΔΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

Anonym. De mulierib. claris c. 9 (p. 216 in Paradox. Westerm.) : Λύδη. Ταύτην φησὶν Ξενοφίλος ὁ τὰς Λυδικῶν ἱστορίων γράψας, γυναῖκά τε καὶ ἀδελφὴν εἶναι Ἀλυάτῳ (Σαδουάτῳ scr. Heeren. ex Herod. I, 16) τοῦ Κροίσου προπάτορος. Ταύτης υἱὸς Ἀλυάτης διαδεχόμενος τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν ἐγένετο δεινὸς ὑβριστής, ὡς καὶ τὰ ἱμάτια ἀξιολόγων ἀνδρῶν περισχίζων καὶ προσπτύειν πολλοῖς. Αὕτῃ δὲ τὸν υἱὸν ὅσον ἐδύνατο κατέστειλεν, τοὺς δὲ ὑβριζομένους

CHRONICA.

Assyria, Babylonía. Primum vocabatur Εὐφρατις, deinde Chaldaea, postremum ab Asuro Susi filio Assyria, ut Xenocrates in primo Chronicorum auctor est.

DE REBUS LYDORUM.

Lyde. Hanc Xenophilus, qui Lydicas historias scripsit, uxorem et sororem Sadyattis, qui Cræsi avus erat, fuisse dicit. Filius ejus Alyattes, patris in regno successor, tantæ fuit insolentiæ, ut vestes virorum primorum proscinderet, multosque conspueret. Lyde vero quantum poterat filium compescerat injuriaque affectos et verbis bonis et actioni-

καὶ λόγοις χρηστοῖς καὶ ἔργοις ἡμείβετο. Πᾶσαν δὲ τῷ υἱῷ φιλοφροσύνην προσφέρουσα εἰς στοργὴν ἑαυτῆς πολλὴν αὐτὸν περιέτρεψε. Νομίσασα δὲ αὐταρκῶς ἀγαπᾶσθαι, σκηψαμένη ἀσθένειαν σίτου καὶ τῶν λοιπῶν ἀπέσχετο· τὸν δὲ παρεδρεύοντα καὶ ὁμοίως ἀσιτοῦντα κατασταλῆναι καὶ εἰς τοῦτο μεταβάλλεσθαι, ὥστε, φησὶν, ὀρθότατον καὶ δικαιοτάτον αὐτὸν γενέσθαι.

Cum his confer Nicolai fr. 64 (tom. III, p. 396) et Xanthi fragm. 19 (tom. I, p. 42), ibique notam Creuzeri, qui fortasse pro Xenophilo n. 1. Xanthum esse reponendum suspicatur. Idem tamen l. l. p. 40 nostr. edit., ubi Xanthus apud Athenæum Adramyten, apud Hesychium vero Gygen mulierum castrationem invenisse dicitur narrasse, alterutro loco fortasse pro Xantho nominandum fuisse Xenophilum censet.

Nescio an Xenophili nomen reponendum sit apud Antigonum Mir. c. 166 (c. 151 ed. Westerm.) : Ζηνόφιλον δὲ (sc. narrare Callimachus ait) ἐν μὲν τῇ πλησίον Ἰσπίης (λίμνη) οὐ μόνον ἐπιδέχεσθαι πᾶν βάρος, ἀλλὰ καὶ παρὰ τρίτον ἔτος φέρειν ὑγρὰν ἀσφαλτον· ὅταν δὲ γίνγηται τοῦτο, παρὰ τοῖς ἐντὸς τριάκοντα σταδίων οἰκοῦσιν κατιοῦσθαι χαλκῶματα. Cf. Diodor. XIX, 98; Strabo XVI, p. 763. — De Xenophilo Chalcidensi et X. Cyziceno Pythagoreis v. Fabric. B. Gr. I, p. 879 Harl.

ZENIS.

ΠΕΡΙ ΧΙΟΥ.

Athenæus XIII, p. 661, F : Καὶ τὴν πρὸς Ἀθηναίους δ' ἔχθραν διελύσατο Μίνως, καίπερ ἐπὶ θανάτῳ παιδὸς συστῆσαν, Θησεῶς ἐρασθεῖς, καὶ τὴν θυγατέρα τούτῳ γυναῖκα ἔδωκε Φαίδραν, ὡς Ζηνὶς ἡ Ζηνεύς φησιν ὁ Χίος ἐν τῷ Περὶ τῆς πατρίδος συγγράμματι.

Ζῆνις, nom. propr., memoratur Chærob. in Bekk. An. Gr. p. 1193. Zenis Dardanius, Æolidis satrapa, ap. Xenophont. Hell. III, 1, 10.

Subjicio locum Æliani, quo laudantur οἱ τὰς

bus remunerabatur, et summa comitate erga filium utens magnum sui amorem in eo excitavit. Et quum jam satis æ ab eo adamari crederet, infirmitatem prætexens cibo et reliquis abstinerebat. Tum illum assidentem ei itemque cibum recusantem adeo remissum evasisse mutatumque, ut æquissimus ac justissimus fieret.

DE CHIO.

Inimicitias adversus Athenienses, licet ob filii cædem susceptas, composuit Minos, Thesei amore captus, cui etiam filiam Phædræ uxorem dedit, ut Zenis sive Zeneus Chius ait in libro quem De patria scripsit.

ὁ ἐρ τῆς Χίου συγγράψαντες ἱστορίας. Petita igitur fuerint vel ex Ione vel Hypermene vel ex Zenide. *Ælian. H. An. XVI, 39* : Λέγουσι γοῦν καὶ οἱ τὰς ὑπὲρ τῆς Χίου συγγράψαντες ἱστορίας γενέσθαι ἐν τῇ νήσῳ παρὰ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Πελλινναῖον, ἐν αὐλῶνι τινι δασαί καὶ δένδρων ὑψηλῶν πεπληρωμένῳ, δράκοντα μεγέθει μέγιστον, οὐπερ οὖν καὶ τὸν συριγμὸν ἐπεφρίκισαν οἱ τὴν Χίον κατοικοῦντες. Οὐκ οὐδὲ ἐτόλμων τινὲς ἢ τῶν γεωργούντων ἢ τῶν νεμόντων πλησίον γενόμενοι καταγνῶναι τὸ μέγεθος, ἀλλὰ ἐκ μόνης τῆς σύριγγος πελώριόν τι καὶ ἐκπληκτικὸν τὸ θηρίον εἶναι ἐπίστευον. Ἐγνώσθη δ' οὖν ὅσον ποτὲ τὸ μέγεθος ἦν δαιμονία τινὶ καὶ θαυμαστῇ μηχανῇ, ναὶ μὰ Δία. Σφοδρῶ γὰρ ἀνέμου καὶ σκληροῦ προσπείσαντος, ἐρρίφθη πρὸς ἄλλα τὰ ἐν τῷ αὐλῶνι δένδρα, καὶ οἱ κλάδοι βιαίως ἀραπτόμενοι τίκτουσι πῦρ, καὶ αἱρεται μεγίστη φλόξ, καὶ περιλαμβάνει τὸν πάντα χῶρον καὶ κυκλοῦται τὸν θῆρα· ὁ δὲ ἀποληφθεὶς καὶ ἐξερπύσαι μὴ δυνάμενος καταπίμπραται. Οὐκ οὖν γυμνωθέντος τοῦ τόπου γίνεται ἀτόπτα πάντα· καὶ οἱ Χῖοι ἐλευθερωθέντες τοῦ δέους ἤκον ἐπὶ θεάν, καὶ καταλαμβάνουσι τὰ ὁσαῦτά μεγέθει μέγιστα, καὶ κεφαλὴν ἐκπληκτικὴν, ὥς ἐκ τούτων ἔχουσιν συμβαλεῖν, ὅσος τε ἐκείνος ἦν καὶ ὅποῖός ἐστι περιών.

De Pelinæo s. Pelinæo Chii ins. monte v. Strabo p. 645, Dionys. P. v. 535 et ad h. l. Bernhardt. p. 670 sqq.; Stephan. Byz. s. v., schol. Pind. Pyth. X, 6.

ZENODOTUS TROEZENIUS.

[ΡΩΜΑΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.]

1.

Dionys. Hal. II, 49, p. 337 R. : Ζηνόδοτος δὲ Τροϊζήνιος συγγραφεὺς Ὀμβρικοῦ ἔθνους αὐθιγενεὶς ἱστορεῖ τὸ μὲν πρῶτον οἰκῆσαι τὴν καλουμένην Ῥεατίνην· ἐκεῖθεν δὲ ὑπὸ Πελασγῶν ἐξελασθέντας εἰς ταύτην ἀφικέσθαι τὴν γῆν, ἔνθα νῦν οἰκοῦσιν· καὶ μεταβαλόντας ἅμα τῷ τόπῳ τοῦνομα Σαβίνους ἐξ Ὀμβρικοῦν προσαγορευθῆναι.

2.

Plutarch. Romul. c. 14, 15 : Τὴν δ' Ἐρσιλίαν οἱ

ROMANORUM HISTORIA.

1.

Zenodotus Troezenius scriptor tradit̃ Umbrorum gente indigenas primum quidem habitasse in eo agro, qui Reatinus vocatur; inde vero expulsos a Pelasgis in hunc agrum venisse, ubi nunc habitant, et gentis nomine una cum ipsius sedibus mutato, Sabinos pro Umbris appellatos.

2.

Hersilium nupsisse Hostilio quidam tradunt, viro inter Romanos nobilissimo: alii ipsi Romulo, cui etiam illam li-

μὲν Ὀστίλιον γῆμαι λέγουσιν, ἀνδρὰ Ῥωμαίων ἐπιφανέστατον· οἱ δὲ αὐτὸν Ῥωμύλον, καὶ γενέσθαι καὶ παῖδας αὐτῷ, μίαν μὲν θυγατέρα Πρίμαν, τῇ τάξει τῆς γενέσεως οὕτω προσαγορευθεῖσαν, ἓνα δ' υἱὸν μόνον, δν Ἀόλλιον μὲν ἐκεῖνος ἀπὸ τῆς γενομένης ἀθροίσεως ὑπ' αὐτοῦ τῶν πολιτῶν ὠνόμασεν, οἱ δ' ὕστερον, Ἀβίλλιον. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱστορῶν Ζηνόδοτος ὁ Τροϊζήνιος πολ-
λοὺς ἔχει τοὺς ἀντιλέγοντας.

3.

Solinus c. 8 : Præneste, ut Zenodotus, a Præneste Ulyxis nepote, Latini filio : ut Prænestini sonant libri, a Cæculo, quem juxta ignes fortuitos invenerunt, ut fama est, Digitorum sorores. Cf. Stephan. Byz. : Πραίνεστος, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Πραίνεστου τοῦ Λατίνου τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ Κίρκης υἱοῦ.

ZOPYRION.

« Zopyrion is qui Josepho celebratur C. Apion. I, 23, ubi et Judæorum meminisse ait, historicus fuisse videtur. At grammaticus is erat, qui partem principem fecerat Prati vocabulorum, nempe illam ab A usque ad E; nam sequentia Pamphilus collegerat, ut ex iis constat, quæ in frontispicio Suidæ legere est. » Vossius p. 54.

ZOPYRUS BYZANTIUS.

ἹΣΤΟΡΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. min. c. 36 : Φυλονόμη, Νυκτίμου καὶ Ἀρκαδίας θυγάτηρ, ἐκυνήγει σὺν τῇ Ἀρτέμιδι· Ἀρης δ' ἐν σχήματι ποιμένος ἔγκυον ἐποίησεν· ἡ δὲ τεκοῦσα διδύμους παῖδας, καὶ φοβουμένη τὸν πατέρα, ἔρριπεν εἰς τὸν Ἐρύμανθον. Οἱ δὲ κατὰ πρόνοιαν ἀκιν-

beros peperisse, filiam Primam, ex ordine nascendi ita nominatam; unicum præterea filium, quem ab concursu sub se civium frequentium (ἀλλέων) Aollium ille vocavit, posterius Abillium. At qui hæc narrat, Troezenius Zenodotus, multos habet adversarios.

HISTORICA.

1.

Phylonome, Nyctimi et Arcadæ filia, venatum cum Diana solebat exire. Illam Mars pastoris sumpta forma vitiavit, ac foetu implevit. Geminos quom partu edidisset, patris metu in Erymanthum eos abiecit : ii fatali quodam provi-

δύνας περιφερόμενοι, προσηνέχθησαν ἐν κοίτῃ δρυϊ-
λύκαινα δ' ἐμφωλεύουσα τοὺς μὲν ἰδίους σκύμους εἰς
τὸν ῥοῦν ἔρριψε, τοῖς δὲ βρέφεισι θηλὴν παρέσχε. Τύλι-
φος δὲ ποιμὴν αὐτόπτης γενόμενος καὶ ἀναλαβὼν τοὺς
παῖδας, ὡς ἰδίους ἔθρεψε, τὸν μὲν καλέσας Λύκαστον,
τὸν δὲ Παρράσιον, τοὺς διαδεξαμένους τὴν βασιλείαν
τῶν Ἀρκάδων· ὡς Ζώπυρος Βυζάντιος ἐν τῇ τρίτῃ
Ἱστορικῶν.

Ex eodem opere gemella fluxerit narratio de
Romulo et Remo quam iisdem pæne verbis ex
Aristide narrat Plutarch. l. l. c. 37.

2.

Fragm. Joh. Lydi de mens. p. 270 ed. Hase: Τ]ῇ
δὲ ἐπιούσῃ μνήμῃ Ρέμου [καὶ Ρωμύ]λου· ὅτε Ἀμού-
[λιος πρὸς Νουμίτ]ωρα τυραννικῶς διακείμε[νος] τὸν
μὲν υἱὸν [αὐτοῦ ἀνέ]λε, τ]ῇ δὲ θυγατέρα ἱερα[τεῦσιν
προσ]έταξε. Τῆς δ' ἔτεκους, ὡς λέγου]σιν, ἐξ
Ἄρεως, δέ[σας αὐτὸς κ]αταποντῶθῃναι προσ[έταξε τ]ῇ
βρ[έφῃ. Τῶν δὲ δο[ρυφό]ρων παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Θύ-
βριδος[ἐκθεμ]έων αὐτὰ, λ[ύκαι]να προσελθ[ού]σα τὰς
θηλὰς αὐτ[οῖς] προσέειπε· π[οιμ]ῇ δὲ τοῦτο θεασάμε-
νος, ἀ[νέ]λαβε τοὺς παῖδας καὶ ὡς ἰδί[ους ἀν]έθρεψεν,
οἱ καὶ κτε[ί]ουσ[ι τῇ]ν Ῥώμην. Ταῦτόν καὶ παρὰ Ζω-
πύρῳ τῷ ****.

3.

ΜΙΑΗΤΟΥ ΚΤΙΣΙΣ.

E LIBRO QUARTO.

Schol. vg. Iliad. x, 274, ad verba Τοῖσι δὲ
δεξιὸν ἦκεν ἔρωδιον ἐγγὺς ὁδοῖο Παλλὰς
Ἀθηναίη κτλ. Ἀντί δὲ τοῦ Παλλὰς, πελλὸν γρά-
φειν φησὶ δὲ Ζώπυρος. — Schol. Porphyrii ibid. :
Ζώπυρος ἐν τετάρτῳ Μιλήτου κτίσεως γράφει· « Ἐν
τῇ Νυκτεγερσίῃ τοῦ ποιητοῦ θέντος· πελλὸν Ἀθη-
ναίῃ, μεταγράφουσι τινες καὶ φασὶ Π α λ λ ᾶς Ἀθη-
ναίῃ, τῷ ἐπιθέτῳ ψυχαγωγούμενοι, ἀλλ' οὐ τῇ ἀλη-
θείᾳ ἀκολουθοῦντες. Τρία δὲ γένη ἐστὶν ἔρωδιων καὶ
τῇ χροίᾳ διαλλάσσοντα ἀλλήλων καὶ τῇ πράξει διά-
φορα ὄντα καὶ τῇ φωνῇ. Ἐν μέντοι γένος εἶναι ἔρω-
διῶν, τὸ καλούμενον πύγαργον, ὅπερ ἐστὶ πρὸς γάμον
τῶν πάντων δυσαντητότατον· ἐν γὰρ τῷ συνουσιάζειν
ἀπόλλυται μετὰ πόνου· προβάλλει γὰρ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς καὶ αἱμορραγεῖ. Ἄλλος ἐστὶν ἔρωδιος, ὃν κα-
λοῦσιν ἀφροδίσιον· οὗτος δὲ ἐν μὲν τῇ συνουσίᾳ ἀρ-
μόζει, πρὸς δὲ γάμον καὶ συμφωνίαν βίου αἰσιώτατος.
Τρίτος δὲ πελλός ἐστι, μελάγχρους, καὶ πρὸς λα-
θραίαν πρᾶξιν ἀριστος πάντων ἐστίν. Οὐκ ἤμελλεν οὖν
ὁ ποιητής, τριῶν ὀρνίθων ὄντων, καὶ τούτων ἰδίον
ἐκάστω φέροντος πρᾶγμα, ἀφείκε τε τὴν παρούσαν
ὁδὸν, σημαίνων δὲ τῇ κοινωτέρᾳ τῶν ὀρνίθων ἐπὶ πάν-
των ὁμοίως χρῆσθαι. » Cf. Plinius H. N. X, s. 79,
quem sua ex Callimachi Περὶ ὀρνίθων libro hausisse
patet ex comparato schol. Iliad. l. l., ubi plures
de ardeis testes adducuntur. — Præterea mentio
fit Zopyri in schol. Iliad. ω, 139: Τὸ δὲ εἰη ἀντί
τοῦ ἰοῖ ἢ παραγένοιτο· ὁ δὲ Ζώπυρος ἀντί τοῦ
ἔστω. Hæc ex commentariis in Homerum. Cete-
rum hunc Zopyrum Osannus (*Beitræge z. gr. u.
rœm. Lit.* tom. II, p. 119) suspicatur eundem esse
cum Zopyro Magnete, quem memorari invenit in
codice Italico, ubi in tractatu De signis Aristar-
cheis legi dicit hæc: Τὴν δὲ ποιήσιν ἀναγινώσκουσθαι
ἀξιοὶ Ζώπυρος ὁ Μάγνης Αἰολίδι διαλέκτῳ· τὸ δ' αὐτὸ
καὶ Δικαίαρχος.

4.

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

Harpocratio: Ἐρμος... Ζώπυρος δὲ ἐν τοῖς Περὶ

dentis decreto delapsi sunt in excavatam quercum. Lupa
autem, quæ ibi suum habebat lustrum, suis catulis in flu-
vium abjectis, mammam infantibus præbuit. Tyliphus pa-
stor, qui suis hoc viderat oculis, sustulit pueros, ac pro suis
educavit, et alterum nominavit Lycastum, alterum Par-
rhasium, qui in Arcadiæ regno successerunt. Sic Zopyrus
narrat libro tertio Historicorum.

2.

Postridie ejus diei (VI Idus Novembres) memoria Ro-
muli et Remi. Quum Amulius tyrannice se gerens adversus
Numitorem, filium ejus interemisset, filiam sacerdotem esse
jussit: quæ quum ex Marte, ut ferunt, peperisset, ipse metu
inductus infantes aquis mergi imperat. Quos ubi ad fluminis
ripam satellites exposuerant, lupa accedens ubera illis ad-
movit: pastor, re visa, sustulit pueros et ut suos eduxit,
qui postèrius Romam conduunt. Id ipsum quoque apud Zo-
pyrum....

3.

DE MILETI ORIGINIBUS.

Pro Παλλὰς scribendum esse πελλὸν (*pullum*) Zopyrus

ait. — Zopyrus in quarto De Miletì originibus scribit hæc :
« In Excitatione nocturna (*in Dolonia*) quum Homerus po-
suerit πελλὸν Ἀθηναίῃ, nonnulli mutatis verbis legunt Παλλὰς
Ἀθηναίῃ, epitheto illi seducti, sed verum non assecuti. Ele-
nim tria sunt ardearum genera, quæ colore, indole et voce
inter se differunt. Unum ardearum genus est quod vocatur
πύγαργον (*caudam albam habens*), quod ad nuptias om-
nium est infaustissimum: nam in coitu laborans perit; pro-
jicit enim oculos sanguinemque sponte erumpentem pro-
fundit. Alterius generis ardea est, quam *Veneream* vocant.
Hæc in coitu bene habet, et ad nuptias et vitæ concordiam
fausti est augurii. Tertii generis ardea πελλός est, nigri co-
loris et ad clandestinam actionem omnium aptissima. Jam
igitur quum tria sint ardearum genera, quorum unumquod-
que suum quoddam portendat, non fuisset poeta hoc ne-
glecturus, neque generalli harum avium nomine ad omnia
promiscue abusus, »

4.

DE FLUVIIS.

Zopyrus in libro De fluviis refert etiam fluvium Hermum
in Attica esse atque pagum ei cognominem.

τῶν ποταμῶν καὶ ποταμῶν Ἑρμον φησὶν εἶναι ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ δῆμον ὁμώνυμον αὐτῷ.

5.

Steph. B. : Ἀφροδισιάς, πόλις Κιλικίας, περὶ ἧς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυίστωρ ἐν τῷ Περὶ Κιλικίας φησὶν, ὅτι Ζώπυρος φησιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης κεκληθῆσθαι, γράφων καὶ ἱστορίας. Ex quonam opere hæc fluxerint incertum.

6.

Marcellin. Vit. Thuc. § 46 : Δίδυμος δ' ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τῆς φυγῆς ἐλθόντα (sc. Θουκυδίδην) βιάζω θανάτῳ (ἀποθανεῖν φησι)· τοῦτο δὲ φησι Ζώπυρον ἱστορεῖν, κτλ. Vid. fragm. Cratippi tom. II, p. 77. Colliginus ex hoc loco Zopyrum, de quo Marcellinus loquitur, Philochoro juniore, et, nisi corrupta verba sunt, Cratippo antiquiorem fuisse.

Ceterum omnia quæ hucusque attulimus ejusdem esse auctoris neque negare neque affirmare possumus. Commemorantur præterea Z. Clazomēnius rhetor ap. Quinctil. III, 6, 3 ; Diog. L. IX, 114 ; Anonym. Πρὸλεγ. π. στάσεων ap. Spengel. Συναγ. τεχν. p. 211 (ubi nomen in Πύρρος corruptum). Cf. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* 71, 1. 83, 10. — Z. Colophonius ap. Diog. Laert. VI, 100. — Zopyrus Theseidis auctor, cujus poematis librum tertium laudat Stobæus Floril. LXIV, 38 : Ζωπύρου ἐν γ' Ὁμηρίδου. Θεσεύς Αἰγέως καὶ Αἰθρας παῖς, ταῖς δ' ἀληθείαις Ποσειδῶνος, ἔχων υἱὸν ἐξ Ἰππολύτης Ἀμαζόνος Ἰππόλυτον ἐπέγγμεν αὐτῷ μητρίαν Φαίδραν τὴν Μίνως θυγατέρα καὶ Πασιφάης. Αὕτη τοῦ προγόνου εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα

τὴν τροφὴν αὐτῷ περὶ συνόδων ἀπέστειλεν· ὁ δὲ ὡς κατέλιπε τὰς Ἀθήνας κυνηγίαις προσηκαίρει· τῆς δὲ προαιρέσεως ἡ ἀσελγῆς ἀποτυχούσα ψευδεῖς κατὰ τοῦ σώφρονος ἐπιστολὰς ἔγραψε, καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἐρώτων βρόχῳ τὸν βίον περιέγραψε. Θεσεὺς δὲ ἐκ Ὁδῶν ὑποστρέψας καὶ τὰς διαβολὰς ἀναγνοὺς, ἐκ τῶν τριῶν εὐχῶν ἃς εἶχε παρὰ Ποσειδῶνος μίαν εἰς τὸν υἱὸν ἐδαπάνησεν. Ἐαριζομένου δὲ τοῦ Ἰππολύτου παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης, ταῦρος ἐπιφανεὶς ἐπτόησε τοὺς Ἰππους, οἵτινες ἀνατρέψαντες τὸ ἄρμα καὶ σύροντες τὸν δεσπότην ἀπέκτειναν.

Ad idem opus respexit Suidas v. ψιθυριστῇ, ubi ex Zopyro tradit Theseum Mercurio ψιθυριστῇ et Amori et Veneri templum dedicasse, postquam de Phædræ in Hippolytum calumniis eductus fuisset. Porro Stobæus l. l. LXIII, 8 habet hæc : Ζωπύρου·

Μηδεὶς ἀπειρος τῶν ἐμῶν εἴη φίλων
ἔρωτος· εὐτυχῶν δὲ τὸν θεὸν λάβοι.

De Zopyro Heracleota, cui Orphica nonnulla tribuebantur, v. Clem. Al. Strom. I, p. 144 ; Suid. v. Ὀρφεύς, Eudoc. p. 318 (cf. Lobeck. Agl. p. 459) et Tzetzes in schol. quod edidit Ritschl. *Die Alex. Bibl.* p. 4 : Pisistratus sparsam prius Homeri poemata ante Ptolemæum Philadelphum annis ducentis et eo etiam amplius sollerti cura in ea quæ nunc exstant redegit volumina, usus ad hoc opus divinum industria quattuor celeberrimorum et eruditissimorum hominum, videlicet Concyli, Onomacriti Atheniensis, Zopyri Heracleotæ et Orphei Crotoniatæ. — Alios Zopyros lubens prætermitto.

5.

Aphrodisias, urbs Ciliciæ, quam Alexander Polyhistor

in libro De Ciliciâ dicit secundum Zopyrum, qui etiam Historias scripsit, a Venere denominatam esse.

APPENDIX

AD LIBRUM NONUM.

JOANNES ANTIOCHENUS.

Inter auctores deperditos, quorum Excerpta Constantiniana servata sunt, unum nos omisimus Joannem Antiochenum, quia ex instituti nostri ratione omittendus erat. Sed quum inter monachos qui chronica sua ab Adamo auspicantur, vix ullus reperiatur, cui tanta cum præstantioribus Romanæ historiæ scriptoribus necessitudo intercedat, quanta Chronicis Antiocheni nostri: reliquias eorum tanquam πάρεργον ad calcem hujus voluminis exhibere placuit.

De vita Joannis accuratius nihil compertum habemus. Chronicorum vero Excerpta præbent: 1. *Codex Turonensis*, cui insunt Eclogæ Περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας (fol. 85-102), quas edidit Valesius (Exc. Peiresciana, Paris. 1634, 4. p. 778-852). Titulus in codice præfigitur: Ἐκ τῆς Ἰωάννου Ἀντιοχείως ἱστορίας χρονικῆς ἀπὸ Ἀδάμ. Fragmento ultimo adscriptum legitur: Τέλος ἱστορίας Ἰωάννου μοναχοῦ.

2. *Codex Parisinus* 1666, in quo post Diodori libros XV-XIX leguntur excerpta historica, quæ omni inscriptione carent. Esse vero Joannis Ant. et pertinere ad Constantinianum titulum Περὶ ἐπιβουλῶν, e Labbeo (Bibl. Nov. Mss. p. 385) recte collegit Cramerus, qui primus ea edidit in Anecd. Gr. Paris. vol. II, p. 1-86. Eadem excerpta præbet codex Escorialensis Ω, I, N. 11, post eclogas Nicolai Damasceni (fol. 107-169), præfixo titulo: Ἐκ τῆς ἱστορίας Ἰωάννου Ἀντιοχείως. Subscriptio: Τέλος τῆς ἱστορίας Ἰωάννου τοῦ ἐπὶ κλην Μαλέλα. Sequuntur deinceps Exc. ex Georgio Hamartolo. Hunc codicem cum editione Crameriana, quam in Hispaniam non attuleram, comparare mihi non licuit. Quod tanto magis doleo, quum codex Parisinus, ut sero vidi, in fine mutilus sit. Nam eclogæ codicis Paris. in regno Zenonis subsistunt; in cod. Escor. usque ad Justinianum pertinent. Ceterum duo fragmenta de rebus Justiniani suppeditavit mihi Alemanni commentarius in Proc opii Historiam arcanam. Nisi fallor, ex ipso hoc Περὶ ἐπιβουλῶν titulo desumpta sunt. Ex

quonam vero codice (Vaticano puta) Alemannus ea descripserit, nescio. — Præterea etiam titulus Περὶ πρέσβειων Joannis Eclogas continuisse videtur. Id enim colligo e codice Monacensi, ubi fol. 11 legitur: Περὶ πρέσβειων Ῥωμαίων πρὸς ἔθνικους ἐκ τῆς Χρονικῆς Ἰωάννου ἱστορίας. Sed quod deinceps subjicitur Excerptum, non est Joannis, sed Dionysii Halic. (p. 738-744 ed. Sylburg. V. Exc. de legg. ed. Ursini p. 295 sqq.), uti docuit E. Gros præf. in Dion. Cass. p. XLVII. Neque tamen de suo excogitavit inscriptionem illam librarius, sed e codice transcripsit, excerpta ipsa omisit.

3. *Codex Parisinus* 1763, Salmasii manu exaratus, continet excerpta Joannis, quibus præmissa inscriptio: Ἀρχαιολογία Ἰωάννου Ἀντιοχείως, ἔχουσα καὶ διασάφεισιν τῶν μυθευομένων. Unde hauserit hæc Salmasius non liquet. Primus edidit Cramer. 1. 1. p. 383 sqq. Ceterum eadem excerpta (quantum ex inscriptione colligi potest) exhibet *codex Neapolitanus* bibl. Borbonicæ I, E, 22, uti disco ex Bachmanni Præf. in Lycophron. Cassand. p. xx.

4. *Codex Parisinus* 1630 fol. 234 sqq. excerpta Joannis continet, quæ ipse exscribenda curavi. Exscripsisset haud dubie Cramerus, nisi perperam putasset vir doctissimus eclogas illas non ad nostrum Joannem Antiochenum, sed ad Joannem Malalam, cujus chronica adhuc habemus fere integra, esse referendas (V. not. ad fr. 2).

Præterea Joannis nostri mentio injicitur apud Suidam (fr. 22), Tzetzen (fr. 1, 10. fr. 7. 13, 5. 24, 7. 72 a) et Codinum (fr. 171 a). Quæ apud Tzetzen ex Joanne Antiocheno afferuntur, eadem sane leguntur etiam apud Malalam, qui in prima operis sui parte Nostrum exscribere solet. Sed ne Malalam hunc putes a Tzetze laudari, eo impedi-mur quod loco unico (Chil. V, 832), quo expresse *Malala* citatur, verbis Ἰωάννης τις Μαλέλης γρο-νογράφος ab altero illo, quem sæpius introducit et ubique τὸν Ἀντιοχέα vocat, distinguitur. Cf. Hodyus in Prolegg. ad Joann. Mal. p. xxiv sq.

Quando vixerit Joannes accurate definiri nequit. Sed quum probabile sit chronica usque ad ipsam auctoris ætatem pertinuisse, neque adeo longe a fine operis substitisse excerptorem, qui in postremis suis de Phoca imp. (an. 602-610) quædam enotavit : haud absurde statueris vixisse Joannem medio fere seculo septimo. Quamquam sunt quæ in ceteriora tempora scriptorem nostrum rejicere videantur. Etenim si Tzetzem audias (fr. 72 a), de Pharo Cleopatraz temporibus exstructo sermonem fecerunt Virgilius, Lucianus, Galenus, Plutarchus, Diodorus, Γεώργιος ὁ χρονικὸς σὺν ἄλλοις καὶ Ἰωάννης μετ' αὐτοὺς Ἀντιοχεὺς ὑστέρως. Igitur, si accurate Tzetzes locutus est, Joannes Georgio junior foret. Sed quemnam Georgium intellexerit Tzetzis tanto incertius est, quum alibi nusquam Georgii alicujus chronographi mentionem injiciat. De Georgio Hamartolo, qui tantum non attingit ipsius tempora Constantini Porphyrogeniti, aut non cogitavit Tzetzis, aut, si cogitaverit, de Joannis ætate hariolatus est. Fortasse igitur intelligi voluit Georgium Syncellum, qui an. 792 Chronica sua edidit : adeo ut Joannis temporibus relinqueretur sæculum nonum. Verum quæ Syncellus (p. 271, A) de Pharo habet, ab ineptiis Tzetziæ longe absunt. Multo minus Diodorus, Plutarchus, Lucianus etc., ea quæ Tzetzis vult narrare potuerunt. Eadem temeritate de ætate Joannis nostri locutus fuerit ; nisi forte statueris verba μετ' αὐτοὺς ὑστέρως non ad unum Joannem, sed ad Joannem et Georgium pertinere, adeo ut superioris ævi chronologi opponantur scriptoribus antiquis, Diodoro, Galeno, Plutarcho etc. Haud majoris momenti est locus Codini (fr. 171 a), ubi laudato Joanne Antiocheno Bosporium inde nomen habere dicitur, ὅτι εἰς τὸ σιγματωιδὲς τοῦ ταίρους εἶχον ἔθος πωλεῖν τοὺς βόας (δ καὶ ἐκράτει μέχρι τοῦ Κοπρωνύμου, i. e. Constantini V, 741-775), εἰς δὲ ποτε βούς οἰστρηλατήσας εἰσῆλθε τῇν θάλασσαν, κτλ. Nihil hoc loco probatur ; nam illa δ καὶ... Κοπρωνύμου num ex Joanne fluxerint, an aliunde addita sint, non liquet ; ego aliunde petita esse censeo ; præsertim quum eadem in codice Parisino ita narrentur, ut magis etiam Copronymi mentio a Joannis testimonio separata sit. Verba ita habent : Καθὼς φησι Ἰωάννης ὁ Ἀντιοχεὺς, ὅτε Βύζας ἔκτισε τὸ Βυζάντιον, βούν ἀπέστειλεν ἀπὸ τοῦ προσφορίου (βοσπορίου? e bonum foro) καὶ ἀπῆλθεν εἰς Χρυσόπολιν, καὶ οὕτω ἐκλήθη Βοσπόριον. Ἐκεῖ δὲ ἐπωλοῦντο οἱ βόες... μέχρι τοῦ Κοπρωνύμου.

Porro in ea Chronicorum parte quæ est de historia antiquissima Græcorum, Ægyptiorum, Judæorum, Joannes noster et Malala ita inter se conspirant, ut alterum Antiochenum ex altero

plurima ad verbum fere descripsisse non sit dubium. At non Nostrum e Malala, sed e Nostro Malalam sua petiisse consentaneum est. Nam in majore operis parte, quæ est de rebus Romanorum, Noster a Malala toto cælo distat, nec tam chronologum se ostendit, quam historici, bonorum scriptorum vestigiis presse insistentis, laudem meretur. Hæc dum meliora utique tempora sapiunt, Malala quam est lielluo et mere barbarus, per totum opus nullis non scatens sordibus ac vitiis chronologorum Byzantinorum ! Jam vero Malala scripsit ante Joannem Damascenum, qui in orat. tertia De imaginibus (vol. I, p. 368 ed. Lequien. Cf. Dindf. in præf. ad Mal. p. 1v) fragmentum satis amplum ex eo (p. 236, 12-239, 17 ed. Bonn.) adducit. Damascenus autem fato defunctus est circa an. 750. Igitur quum eo junior sit Malalas, sequitur Nostrum, utpote Malala juniorem, non vixisse sæculo nono, ut ex Tzetze et Codino aliquis colligere possit : contra vero hac quoque via in eam quam Excerpta subinducant sententiam reducimur. Floruisse itaque Joannem Antiochenum nostrum statuimus inter an. 610-650 ; Joannem vero Malalam circa an. 700.

Apud Suidam (fr. 52) Noster appellatur Ἰωάννης Ἀντιοχεύας. Id ex communi loquendi usu significat : Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος. Sed interdum hæc formula nihil nisi *civem* indicat (V. Hody. et Dindorf. in Prolegg. ad Malal.). Atque eo sensu apud Suidam l. l. accipi debet. Nam si J. episcopus fuisset, vix simpliciter τοῦ μοναχοῦ nomine excerptorem designasset. Deinde vero in catalogis episcoporum Antiochiæ nullus est Joannes, qui in Nostri scriptoris tempora cadat (*). Quare etiam ap. Jo. Malalam p. 58, 11 (ubi : ἐβασίλευσαν, sc. Melchisedecus, ἔτη ριγ', καθὼς Ἰώσηπος ἐξετέθητο καὶ Ἰωάννης δὲ καὶ Κύριλλος οἱ δωσιώτατοι ἐπίσκοποι τὰ αὐτὰ εἶπον), non de Nostro Joanne sermo est, quamvis eadem, laudato Josepho, legantur in Joann. fr. 11 § 1.

Porro quod Excerptis Περὶ ἐπιβουλῶν in cod. Escor. subscriptum est Ἰωάννου τοῦ ἐπίκλην Μαλέλα, id scribæ errori imputandum est, qui duos istos Joannes, quos excerpandos δ τοῦ πορφύρου ἀπόγονος curaverat, confudit. Quamquam fieri potuit ut Noster quoque monachus fuerit *malala*, i. e. *rhetor* ecclesiæ officialis (vide Hody. l. l. p. xv sq.), sicuti tertium quendam Joannem Antiochenum novimus, qui item fuit *rhetor* sive *malala*, itemque historias scripsit. Meminit ejus Euagrius (**), qui quamquam de patria nihil mo-

(*) Recensentur : Johannes Ant. episc. an. 438, alter an. 476, tertius an. 1098. V. Hody. l. l. p. xxxii.

(**) Euagrius I, 16 : Τότε (sub Theodosio II) καὶ Ἰγνα-

nuit, tamen Antiochiam esse recte haud dubie Valesius inde collegit, quod quæ ex Joanne isto rhetore afferuntur, omnia ad ejus urbis fata spectant. Deduxit auctor historias suas usque ad Justinii I annum septimum (525), quo Antiochia terræ motu vehementi conquassata est. Unde ini-

tium narrandi posuerit, porro num civilis fuerit historia, an ecclesiastica sicuti illa Zachariæ rhetoris, qua item Euagrius usus est, non constat.

Jam quod Chronica Nostri attinet, prima eorum pars parvi est momenti, nihilque differt a Malala, Cedreno, Glyca, similibus, qui haud pauca e Nostro

τιος ὁ θεσπέσιος, ὡς Ἰωάννη τῷ ῥήτορι σὺν ἑτέροις ἱστορήται, ἐπειδὴ γε, ὡς ἐβούλετο, τάφον τὰς τῶν θηρίων ἐσχῆκε γαστέρας ἐν τῷ τῆς Ῥώμης ἀμφιθεάτρῳ, καὶ διὰ τῶν ὑπολειθθέντων ἀδρότερον ὁστὼν πρὸς τὴν Ἀντιόχου ἀπεκομίσθη ἐν τῷ καλούμενῳ κοιμητηρίῳ (extra portam Daphniticam) μετατίθεται πολλοῖς ὑστερον χρόνοις, ὑποθεμένου τοῦ παναγαθοῦ θεοῦ Θεοδοσίου τὸν θεοφόρον μείζοσι τιμῆσαι τιμαῖς, ἱερὸν τε πάλαι τοῖς δαίμοσιν ἀνείμενον (Τυχαῖον τοῖς ἐπιχωρίοις ὀνόμαστο) τῷ ἀλλοτρίῳ καὶ μάρτυρι ἀναθεῖναι· καὶ σιγῆς εὐαγῆς καὶ τέμνεος ἄγιον τῷ Ἰγνατίῳ τῷ πάλαι Τυχαῖον γέγονε, τῶν ἱερῶν αὐτοῦ λειψάνων μετὰ πομπῆς ἱερὰς ἀνά τὴν πόλιν ἐπ' ὀχλήματος ἐνεχθέντων, καὶ κατὰ τὸ τέμνεος θεθίντων.

Ex eodem fonte fluxerint quæ mox cap. 18 Euagrius affert de operibus publicis, quæ Antiochiæ sub Theodosio condidit præfecti urbis Memnonius, Zoilus et Callistus; et p. 19 de Eudocia Aug. Antiochiam veniente, deque statu ei posita, deque mœnibus urbis usque ad Daphnense suburbanum productis.

Idem II, 12 : Ἀνὰ δὲ τὸ δεύτερον ἔτος Λέοντος τῆς βασιλείας, κλόνος τῆς γῆς ἱεξαίσιος καὶ βρασμὸς ἀνά τὴν Ἀντιόχου γίνεται, πινὼν μὲν παρὰ τοῦ κατ' αὐτὴν ὄχμου προγεγενημένων πρὸς πᾶσαν ἐκθαχχευθέντων μανίαν, πάσης τε θηριώδους ἐπέκεινα γενομένων γνῶμης, ὥσπερ καὶ προοίμιον τοῖς τοιοῦτοις κακοῖς παρασχομένους. Γίνεται γοῦν χαλεπώτατος ἐκτόν καὶ πεντακοσιστὸν ἔτος χρηματισίσεως τῆς πόλεως, περὶ τετάρτην ὥραν τῆς νυκτός, τετάρτην καὶ δεκάτην ἀγοντος ἡμέρας τοῦ Γορπιαίου μηνός, ὃν Σεπτέμβριον Ῥωμαῖοι προσ-αγορεύουσιν, κυρίας ἐπικαταλαβούσης ἡμέρας, ἀνὰ τὴν ἐνδεκάτην ἐπινέμεινον τοῦ κύκλου, ἐκτος τυγχάνων ἱστορούμενος, ἑπτὰ καὶ τεσσαράκοντα καὶ τριακοσίων διψηφικῶν ἐνιαυτῶν, ἐξ ὅτου ὁ κατὰ Τραϊανὸν γέγονεν· ἐκείνους μὲν γὰρ ἔναιον καὶ πεντηκοστὸν καὶ ἑκατοστὸν ἀγούσης τῆς πόλεως ἔτος τῆς αὐτονομίας γέγονεν· ὁ δὲ γε ἐπὶ Λέοντος, ἕκτον καὶ πεντακοσιοστὸν, ὡς τοῖς φιλοπονήσαντι ἐκτίθειτο. Οὗτος τοίνυν ὁ σεισμός, τῆς καινῆς οἰκίας ἀπάσας σχεδὸν καταβέβηκε, πολυανθρώπου ταύτης γεγενημένης, καὶ οὐδὲν ἔχουσας ἐρημον ἢ ὀλιγὴς ἡμελημένον, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐξησκημένην τῇ φιλοτιμίᾳ τῶν βασιλείων πρὸς ἀλλήλους ἀμιλλωμένων. Τῶν τε βασιλείων ὁ πρῶτος καὶ δεύτερος οἶκος κατεβλήθησαν, τῶν ἄλλων σὺν τῷ παρακειμένῳ βαλανεῖῳ μεινάντων, τῷ γε καὶ λούσαντι τὴν πόλιν παρὰ τὴν συμφορὰν ἐκ τῆς πρότερον ἀρχησιᾶς, ἀνάγκη τὸν τοῖς ἄλλοις βαλανεῖοις συμβεβηκότων. Κατέρριψε δὲ καὶ τὰς στοὰς τὰς πρὸ τῶν βασιλείων, καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῖς τετράπυλον, καὶ τοῦ ἱπποδρόμου δὲ τοὺς περὶ τὰς θύρας πύργους, καὶ τινὰς τῶν ἐπ' αὐτοῖς στοῶν. Κατὰ δὲ τὴν παλαιάν, τῶν μὲν στοῶν ἡ οἰκημάτων πτώσις ὀλιγὴ οὐκ ἔβησε, τῶν δὲ Τραϊανοῦ καὶ Σεβήρου καὶ Ἀδριανοῦ βαλανεῖων μικρὰ κατασεισὰς ἀνέτρεψε, καὶ τῆς γε ὀστρακίνης οὕτω καλουμένης γενομένης τινὰ συγκατέβαλε, σὺν ταῖς στοαῖς καὶ τῷ καλούμενῳ Νυμφαῖον βίβας. Ὡς τὸ καὶ ἕκαστον περιέργως Ἰωάννη ἱστορήται τῷ ῥήτορι. Φησὶ δ' οὖν ὡς χίλια χροσίου τάλαντα πρὸς τὸν βασιλέως ἐκ τῶν φόρων ἀφείθη τῇ πόλει, καὶ τοῖς δὲ πολιταῖς τῶν ἡφανισμένων τῷ πάθει τὰ τέλη· ἐπιμελήσασθαι δὲ τούτων (τούτων;) καὶ τῶν δημοσίων οἰκοδομιῶν. Paucis hunc Antiochiæ casum memorant Theophanes p. 170, 19, et Malala p. 369, 5 Bonn. Cf. etiam Marcellin. Chron., Patricio et Ricimeri coss. : *Isac Antiochenæ Ecclesiæ presbyter scripsit Syro sermone multa; præcipueque adversus Nestorianos et Eutychianos. Ruinam etiam Antiochiæ elego*

carmine planxit, quemadmodum Ephren Diaconus Nicomediæ lapsus. Antiores terræ motus quinque pertinent ad an. 148 a. C., 37. 50. 115. 341 p. C. Noster incidit in an. 457 vel 458. Denuo quassata urbs est an. 526. 528. 587. 588. Vide O. Müller. *Klein. Schriften* I, p. 93. et plura in ejusdem dissertat. *De antiquitatibus Antiochenis*, quas inspicere mihi non licebat.

Idem III, 10 : Μετὰ γοῦν Πέτρον Στέφανος τὸν Ἀντιοχείας θρόνον παραλαμβάνει· ὃν παῖδες Ἀντιοχέων καλάμοις διεκρήσαντο Ἰσα δόρασιν δένυνθεῖσιν, ὡς Ἰωάννη τῷ ῥήτορι γέγραπται. V. Malala p. 380 sq.

Idem III, 28 : Ἰπὸ τοῖς χρόνοις Ζήνωνος ἱστορεῖ Ἰωάννης ὁ ῥήτωρ Μαμμιανὸν ἐξ ἐπιδηφρίων ἐπίσημον ἄνδρα γενέσθαι, καὶ τῆς συγκλήτου βουλῆς μετασχεῖν, καὶ ἐν Ἀθήνῃ τῷ προαστείῳ τὸν καλούμενον Ἀντίφορον οἰκοδομήσασθαι, πρῶτον ἀμπέλοισι δεδεγμένον καὶ πρὸς γεωργίαν ἐπιτήδειον χωρίον κατεστῶτα, εὐθὺς τοῦ δημοσίου βαλανεῖον· οὗ Μαμμιανὸς ὁ φιλόπολις, ἡ χαλκὴ ἀνάκειται εἰκών. Ἀνὰ δὲ τὴν πόλιν δύο βασιλείους ἐργάσασθαι στοὰς, τῇ τε οἰκοδομίᾳ λίαν εὐπρεπεῖς καὶ ταῖς ἐκ λίθων περιφανεῖαις τε καὶ διαυγείαις κακοσημημένας. Ὡςπερ δὲ τι μερόριον μείσων τῶν δύο βασιλείων στοῶν τετράπυλον ἀναστήσῃ, κίσοι τε καὶ τῇ ἐκ χαλκοῦ ὤλῃ μάλᾳ κομψῶς ἡσχημένον. Καὶ τὰς μὲν βασιλείους κατελήραμεν στοὰς, μετὰ τῆς προσθηγούσης ἐπὶ λείψανῳ τῆς πρώτης οἰκοδομίας φερούσας, τῶν ἐκ Προκοννήσου λίθων τῷ ἑδάφει συγχειμένων, οὐ μὴν τὴν οἰκοδομίαν ἔχουσάν τι τῶν ἐπισήμων. Ἐκ τῶν γεγενημένων γὰρ παθιμάτων ἐναγχοῦς τὴν οἰκοδομίαν ἐδέξαντο, οὐδένος ἑ; κόσμον ταῖτας· προστεθέντος. Τοῦ δὲ τετράπυλου τοῦ ὑπὸ Μαμμιανοῦ γεγενημένου οὐδὲ ψιλὸν ἔχον κατελήφαμεν.

Idem IV, 5 : Ἰπὸ τοῖς αὐτοῖς Ἰουστίνου χρόνοις ἐμπρησμοὶ τε συχνοὶ καὶ δεινοὶ κατὰ τὴν Ἀντιόχου γεγόνασιν, ὥσπερ ἡγούμενοι τῶν γεγενημένων ἐν αὐτῇ ροδερωτάτων κλόνων, καὶ προοίμιον τοῖς παθήμασι παρεχόμενοι. Μετὰ γὰρ βραχύν τινα καιρὸν, ἐν τῷ ἑβδόμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας μηνὶ δεκάτῳ, ἀνὰ τὸν Ἀρτεμίσιον μῆνα ἦτοι Μάιον, ἐννάτῃ καὶ εἰκοστῇ αὐτοῦ ἡμέρᾳ, κατ' αὐτὸ τῆς μεσημέριος τὸ σταθερώτατον, τῆς ἑκτῆς ἡμέρας τῆς καλουμένης ἑβδομάδος, βρασμὸς καὶ σεισμός ἐπελθόντες τῇ πόλει, μικροῦ πᾶσαν ἀνατρέψαντες κατήγαγον· οἷς καὶ πῦρ εἶπετο, ὥσπερ τὴν συμφορὰν μετ' αὐτῶν διανεμειόμενον. Ἄ γὰρ ἐκείνῳ οὐ κατελάβον, τὸ πῦρ ἀμφινεμόμενον ἐξηνθράκωσέ τε καὶ ἀπετέρρωσε. Καὶ ὅσα μὲν τῆς πόλεως· πέπονθεν, ὅσοι τε τοῦ πυρὸς καὶ τῶν σεισμῶν ἔργον γεγόνασιν, ὡς τὸ εἰκὸς εὐέθετο, ὅσα δὲ παράδοξα καὶ λόγου κρείττω συμβέβηκε, περιπαθῶς ἀφήγηται Ἰωάννη τῷ ῥήτορι, ὅδε τῆς ἱστορίας καταλήξεται. Τελευτᾷ δ' οὖν ἐγκαταληφθεὶς τοῖς πτώμασι καὶ ὁ Εὐφράσιος, ἀλλῇ τῆς πόλεως συμφορᾷ, ἵνα μὴ τὴν ἐπιτηδείων ὁ προνοὸν ᾖ. « Male Euagrius hunc terræ motum refert anno imperii Justinii septimo, quum octavum potius dicere debuisset. Hic enim terræ motus contigit indictione 4, Olybrio solo cons., ut testatur Marcellinus Comes et Theophanes in Chronico (p. 265 ed. Bonn.); qui fuit annus Christi 526. Quo quidem anno octavum ejusdem imperii ad mensem usque Julium currebat. » *Valesius.* — Ceterum cum Euagrio vel potius Joanne facit etiam Malala p. 419, qui in ampla hujus infortunii descriptione, accidisse rem dicit : τῷ ἑβδόμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ (Ἰουστίνου) βασιλείας, ... ἐν μηνὶ Μελίῳ, ὑπατείας Ὀλυβρίου.

transcripserunt, dum ipse duces proficitur Africanum, Eusebium, Papiam, Didymum, alios (v. fr. 2). — In Romana historia primum exscripsit Dionem Cassium et Eutropii versionem græcam, quam si Capitonius Lycio vindicare volueris, jam nihil refragor; quamquam aliter statuebam in introd. ad fragm. Capitonis Lyc. tom. IV, p. 133. Etenim quum græca hæc Joannis modo breviora modo fusiora, semper vero elegantiora (*) sint latinis Eutropii, quum denique hic illic proxime accedant ad verba Dionis Cassii, subesse putabam historiam græce scriptam, quæ fuerit communis fons et Eutropii et Joannis. At græca e latinis Eutropii versa esse postea intellexi. Probatur res fragmento 171, ubi insigne habes vitium, quod ex latinis Eutropii male intellectis duxit originem. Dionis vero recensione Joannes eadem usus est, quam adhuc scriba tituli De sentiis. Ceterum hæc Chronicorum pars nonnulla habet, quæ quum in brevatis nostris Dionis libris non legantur, confideret tamen ad Dionem referre licet. — Inde a Commodi temporibus (fr. 119 sqq.), relicto Cassio, Joannes ad Herodianum se convertit, quem pæne totum in Chronica sua recepit, interpositis tamen nonnullis, quæ aliunde petita sunt. Absolutum Herodianum, ad Eutropium redit eique jungit Zosimum, cujus lacunam ex Joan. fragmento 160 coarctare licet. Post hæc multa exscripsit ex Socratis Hist. Eccles. Dehinc Prisco duce ususest. In postrema autem parte quemnam scriptorem de Zenonis rebus secutus sit, certius dicere non audeo. Quicumque fuerit, fuit optimus, et quæ ex eo in Joannis fragmentis servata habemus, maximi sunt momenti.

(*) Qua de re monuit etiam Bernhardus ad Suidam v. Πομπήος : « Hæc si fideliter et integra Suidas propagavit, fatendum sane Eutropii metaphrasten, nunc resectis quæ legisse nihil attinebat, nunc suaviter emollitis quæ latinus scriptor ariditate consueta paulo solutius pronuntiasset, partes jucundæ narrationis eleganter explevisse. »

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΩΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΡΟΝΙΚΗ.

(1.)

Exc. Salmasii in Crameri Anecd. Par. II, p. 383—388 :

Ἀρχαιολογία Ἰωάννου Ἀντιοχείως,
ἐχουσα καὶ διασάρησιν τῶν μυθευομένων.

1. Ὁ παρ' Ἑλλήσιν ἀρχαῖος Ὀγυγὸς καὶ Φωρωνεὺς ἐ υἱὸς Ἰνάχου κατὰ τὴν διὰ Μωσέως ἀπ' Αἰγύπτου ἐξοδὸν τοῦ λαοῦ ἦσαν. Ἀπὸ γὰρ Ὀγύγου μέχρι τῆς νε' Ὀλυμπιάδος, ἦγουν μέχρι τοῦ Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλείως ἔτη, ἀσέ'. Ὅτε τὸ Πάσχα καὶ ἡ τῶν Ἑβραίων ἐξοδὸς ἀπ' Αἰγύπτου ἐγένετο, ὁ ἐπὶ Ὀγύγου γέγονε κατακλυσμὸς. Καὶ εἰκότως· τῶν γὰρ Αἰγυπτίων ὀργῇ Θεοῦ χαλάσας καὶ χειμῶνι μαστιζομένων, εἰκὸς ἦν μέρη τινὰ συμπάσχειν τῆς γῆς· ἔτι τε Ἀθηναίους τῶν αὐτῶν Αἰγυπτίων ἀπολαύειν εἰκὸς ἦν, ἀποίκους ἐκείνων ὑπονοουμένους, ὡς φασιν. Ὅτι δὲ Ὀγύγῳ συνήκμαζε Μωσῆς, Πολέμων [fr. 13] ἐν πρώτῳ Ἱστορίων Ἑλληνικῶν ἱστορεῖ λέγων· « Ἐπὶ Ἀπίδος τοῦ Φωρωνέως μοῖρα τοῦ Αἰγυπτίων στρατοῦ ἐξέπεσεν Αἰγύπτου, οἱ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ καλουμένη Συρία οὐ πόρρῳ Ἀραβίας ὥκησαν. » Δῆλον δὲ ἐστὶ· τοὺτους φησὶ τοὺς μετὰ Μωσέως ἐξεληθόντας ἐκεῖθεν Ἑβραίους.

2. Οἱ Ἀναξαγόρειοι τὴν Ἀθηνᾶν εἰς τὴν τέχνην ἀλληγοροῦσιν, ὅθεν καὶ τὸ,

Ὀλλυμένων χειρῶν ἔρρει πολύμητις Ἀθήνη.

(3) Ὁ Αἰδωνεὺς βασιλεὺς ἦν Μολοττῶν, παμμεγέθη κύνα ἔχων Κέρβερον, ὃς διεγρήσατο Πειρίθουν· τὸν δὲ Ἡσεία Ἡρακλῆς ἐρρύσατο. Διὰ δὲ τοῦ κινδύνου τὸ προὔπτον ἐξ ἄδου ἀναγαγεῖν αὐτὸν Ἡρακλῆς ἐμυθεύθη. (1) Ἀπὸ Ἀθίδος τῆς Κραναοῦ τοῦ αὐτόχθονος θυγατρὸς ἡ Ἀττική ἐκλήθη. (2) Τριπτόλεμος μακρῶ πλοίῳ προσβάλλων ταῖς πόλεσι, καὶ τὸν σίτον διαδιδούς, περρωτὸς ὄφρις ἐμυθεύθη· εἰκὸς δὲ καὶ τὴν ναῦν τοιοῦτου σχήμα-

Fr. 1. « Hæc descripta sunt e Cod. Reg. 1763, form. in-4°, chartaceo et recentissimo, quippe ipsius cl. Salmasii manu exarato. Unde autem hæc depromserit Salmasius non liquet. Excerpta sunt, ut opinor, ex magno opere Joannis Antiocheni, non Malalæ, ut annotavit aliquis in prima codicis pagina, sed illius e quo Excerpta habemus inter Collectan. Constantini Porphyrog. Vales. et in prima hujus voluminis parte Περὶ ἐπιβουλῶν. His enim cum Malala collatis facile apparebit, quod dico verum esse, licet nonnulla utrique sint communia. » CRAMER.

§ 1. Petita hæc ex Africani libro tertio. Vide Syncell. p. 148, D (p. 281 B. n.); not. ad Polemon. fr. 13; Castoris fr. 15. — § 2. Cf. Syncell. p. 149, C : Τούτοις τοῖς χρόνοις, ὡς φασί, Προμηθεὺς ἦν, ὃς ἐμυθεύτο πλάττειν ἀνθρώπους ἐξ ἀπαιδευσίας καὶ ἀλογίας εἰς παιδεύειν μετὰ γων, ὡς Πλάτων, ὁ τὴν παλαιὰν κομωδίαν, ἐν Σοφισταῖς·

Προμηθία γάρ ἐστιν ἀνθρώποις ὁ νοῦς.

Ἑρμηνεύουσι δὲ οἱ Ἀναξαγόρειοι τοὺς μυθώδεις θεοὺς, νοῦν μὲν τὸν Δία, τὴν δὲ Ἀθηνᾶν τέχνην, ὅθεν καὶ τὸ,

Χειρῶν ὀλλυμένων ἔρρει πολύμητις Ἀθήνη.

Eundem versum exhibet Cedrenus I, p. 144, 17 ed. Bonn., et Meletius in Cram. Anecd. Oxon. III, p. 618, 10, nisi quod hic pro πολύμητις scribit πολύεργος. — § 3. Eadem iisdem verbis plenius leguntur ap. Syncellum p. 157, C. Cf. Euseb. Arm. ad an. Abrah. 618, p. 288 ed. Mai. Utrumque locum habes in Philochori fragm. 46. — § 4. Cf. Syncell. p. 157, B. Euseb. ad an. 511. — § 5. Eadem Syncell. p. 158, D. Eusebius ad an. 611, ex Philochoro (fr. 28). —

τος εἶναι. (6) Τὴν Ὑρείθυαν δ' Ἀστρέου (1. Ἀστράου) Βορέας δ' Ὁρᾶς ἤρτασεν, οὐχ ὁ ἀνεμος. (7) Ὁ Φρίξου μυθώδης κρῖος πλοῖον ἦν οὕτω καλούμενον, ἃ δ' διασώσας αὐτὸν τροφεύς. (8) Ἡ Γοργὼν ἑταῖρα ἦν εὐμορφος διὰ κάλλος ἐξιστώσα τοὺς θεατὰς, ὡς ἀπολιθοῦσθαι δοκεῖν· καὶ δ' Πήγασος αὐτῆς ἦν κτήμα, ἵππος δ' ἐξ ὧν· Παλαίφατος δὲ Βελλεροφόντου τοῦτο φησι πλοῖον.

9. Ὅτε Κάδμος ἐκτίξε Θήβας, οἱ πλησιόχωροι ἐνέπεσον ἐξαίφνης αὐτῷ, καὶ διὰ τὸ πανταχόθεν [ὡς ἀπὸ γῆς add. Sync.] συρρεῖν [κατ' αὐτοῦ add. Sync.], Σπαρτοὶ ὠνομάσθησαν [ὡς Παλαίφατος ἐν πρώτῳ φησὶν Sync.]. (10) Οἱ παρ' Ἀμφίονος θελήγοντες λίθοι ἡλιθιοὶ τινες. (11) Οἱ παρ' Ἀμφίονος θελήγοντες λίθοι ἡλιθιοὶ τινες. (12) Δαίδαλος ἐδοξεν ἀγάλματα κινούμενα ποιεῖν διὰ τὸ πρῶτον διαστήσαι τοὺς πόδας αὐτῶν, τῶν ἄλλων συμπεφυκότας ποιοῦντων· δεφεύγων Μίνωα, διὰ τὸ ἀνεύρετον ἐδοξεν ἀποπτῆναι, πλοῖον τυχὼν ἄμα τῷ υἱῷ Ἰκάρῳ. (13) Ἡ Σφίγξ γυνὴ οὖσα Κάδμου διὰ ζῆλον Ἀρμονίας ἀπέστη, καὶ Θεβαΐους ἐπολέμει· Οἰδίπους δὲ ἐπιστρατεύσας, εἶλεν αὐτήν. (14) Ὅτε Σαμῖλὸν ἡγήτω τοῦ λαοῦ, Ἡρακλῆς ἐτέλει τοὺς ἄθλους· ἰσχυρὸς δὲ ὢν, ἀτεχνος ἦν παλαιστής· ὁ δὲ Ἀνταῖος ἐμπειρος τῶν παρὰ τοῖς παλαισταῖς χαμαὶ καλουμένων, ὡς ὑπὸ γῆς τῆς μητρὸς βοθηθεῖσθαι δοκεῖν. Ταῦτα φεύγων ὁ Ἡρακλῆς, ζώσας αὐτὸν τοῖς ἄμμασι, καὶ μετέωρον ἄρας ἀπέκτεινε. (15) Λέγει Πλάτων (Euthyd. p. 206, E) καὶ τὴν ὕδραν σοφίστριαν εἶναι δεινὴν. (16) Οἱ Κένταυροι Θεσσαλῶν ἦσαν ἱππεῖς ἄριστοι.

16. Τὸν Μινόταυρον θηρίον μυθεύονται καταθινώμενον παῖδας Ἀττικούς· στρατηγὸς δὲ ἦν ὁ Μίνως (1. ἦν Μίνως), Ταῦρος καλούμενος διὰ τὸ θυμοειδὲς καὶ τοῦ τρόπου τὸ ἄγριον. Ἐπεὶ δὲ [Μίνως] ἀγῶνα ἐτίθει ἐπ' Ἀνδρόγεω, ὃν ἀπέκτειναν Ἀθηναῖοι, εἰδίδουν αὐτῷ (1. εἰδίδου αὐτῷ vel Ταύρῳ) ἐπαθλα παῖδας Ἀττικούς, ὡς νικῶντι πάντας· ἰσχυρὸς γάρ ἦν. Ὡς δὲ τοῦ ἀγώνος

μετείληφε [καὶ] Θεσεὺς καὶ ἐνίκησε Μίνωα (deb. Ταῦρον), ἐπαύθη τὸ κατὰ τοὺς παῖδας. (17) Ἡρακλῆς εἰς λοιμὸν ἐμπεσὼν εἰς πυρὰν ἤλατο. Ἡ μυθευομένη Σκύλλα τριήρης ἦν Τυρρηνῶν ληζομένων τοὺς παραπλέοντας· αἱ δὲ Σειρήνες ἑταῖραι ἐπιβουλεύουσαι τοῖς παραπλέουσιν.

(18) Φασὶ τινες Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον Δαυιδ συνακμάσαι, οἱ δὲ ὀλίγω πρότερον, οἱ δὲ μετὰ ταῦτα γενέσθαι.

19. Ξάνθου τοῦ Βοιωτοῦ Θυμοίτην εἰς μονομαχίαν προκαλουμένου, μὴ ὑπακούσαντος αὐτοῦ, ὁ Ἀνδροπόμπος υἱὸς Μελανθοῦ Πύλιος τὸ ἐκείνου σχῆμα ἀναλαβὼν, ἐμονομάχησε καὶ νενίκηκεν· ἔθεν ἡ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτή.

20. Ἐπ' Ἀρχιμόρφ τὰ Νέμεα πρὸς τῶν Ἀργείων ἀγεται· ἐπὶ Μελικέρτῃ ὑπὸ Κορινθίων τὰ Ἰσθμια· ὑπὸ Δελφῶν τὰ Πύθια ἐπὶ Δελφύνῃ τῷ δράκοντι· οἱ δὲ φασιν ἐπὶ Δελφύνῃ ἀρχαία ἡρώϊδι. Ἀπὸ τῆς ἀμύλλης τῶν Ἀεθλίου παίδων ἀλληταὶ ἐκλήθησαν οἱ ἀγωνισταί.

21. Αἰγύπτιοι φασιν ὡς Ἡρακλῆς αὐτῶν ἐβασίλευσεν ἀπείρους τινὰς χρόνους· μετὰ τοῦτον Ἥλιος ὁ Ἡρακλῆς ἐτῆ ἑξοχ' μετ' αὐτὸν Σῶς, ἥτοι Ἀρης, μεθ' ὃν Κῆβ τοῦ Ἥλιου, ἥτοι Κρόνος. Ὁ ἀπὸ Χάμ τοῦ υἱοῦ Νῶε Μεστρεμ εἰς Αἴγυπτον ἀπωκίσθη, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη ἡ χώρα· τὸ γὰρ Μεστρεμ Ἑβραϊστὶ Αἰγυπτὸν δηλοῖ. Ἐπὶ Βινώριος βασιλέως Αἰγύπτου φασὶ τὸν Νεῖλον μέλναι α' ῥυθναί. Ψῶψ ἐξαέτης ἀρξάμενος βασιλεύων διεγένετο μέχρις ἐτῶν ρ'.

22. Σαμίραμις ἡ περιδότης πολλαχοῦ τῆς γῆς ἤγειρε χώματα, προφάσει μὲν διὰ τοὺς κατακλυσμούς· τάδ' ἦσαν ἄρα τῶν ἐρωμένων ζώντων κατορυσσομένων οἱ τάφοι, [ὡς] Κτησίας ἱστορεῖ.

23. Σέσωστρις βασιλεὺς Αἰγύπτου θ' ἔτεσι τὴν ἅπασαν Ἀσίαν ἐχειρώσατο, καὶ τῆς Εὐρώπης τὰ μέχρι Θράκης· καὶ μνημόσυνα πεποίηκε τῆς τῶν ἐθνῶν ἀλώσεως, ἐπὶ μὲν τοῖς γενναίοις ἀνδράων, ἐπὶ δὲ τοῖς ἀγενεσί γυναικῶν [ταῖς στήλαις ἐγ'] χαράσσω μορία.

24. Ἐπὶ Βοκχόρεως βασιλέως Αἰγύπτου ἀρνίον ἐλά-

— § 6. Eadem Syncell. p. 161, A, ex Philochoro (fr. 30.). — § 8. Eadem plenius Syncell. p. 162, A. Eusebius an. 669. — § 9. Ead. Sync. p. 162, B. Euseb. an. 711. — § 10. Ead. Sync. p. 156, D. De Amphionis fabula Nostrum laudat Tzelzes Chil. I, 316: "Ο λυρωδὸς Ἀμφίων μὲν οὗτος σὺν ἄμα Ζήνῳ γίνοιτο καὶ ὁ Ὀμηρον, μητρὸς τῆς Ἀντιόπης· Κατὰ δ' ἑτέρους χρονικοὺς καὶ τὸν Ἀντιόχέα γίνοιτο τοῦ Θεοδόωτος, μητρὸς δὲ τῆς Ῥήσεως. — § 11. Cf. Syncell. p. 162, C. — § 12. Ead. Syncell. p. 156, D. Euseb. an. 761, ex Palaeophato. — § 13. Cf. Syncell. p. 163, A; Euseb. an. 770. Post v. καλουμένων excidisse videtur τρόπων. Syncellus ita: "Ἡρακλῆς τοὺς ἄθλους ἐτέλει καὶ Ἀνταῖον ἐν Λιβύῃ καταπαλαίσας ἀναίρει τὸν λεγόμενον γηγενῆ, διὰ τὸ ἐπιστήμονα εἶναι τὸν λεγόμενον παρὰ τοῖς παλαισταῖς τρόπον χαμᾶς, ὡς ἀπὸ τῆς μητρὸς γῆς βοθηθεῖσθαι δοκεῖν. — § 14. Ead. Sync. p. 163, B. Euseb. an. 776. — § 15. Ead. Sync. l. l., Euseb. an. 777. — § 16. Eadem narrat Syncell. p. 163, C, et Euseb. an. 787, e Philochoro (fr. 39.). — § 17. De Hercule eadem Syncell. p. 164, A. Euseb. an. 826. — Τυρρηνῶν] Cramer., τυράννων cod. V. Palaeophat. Incred. c. 21. — § 18. Cf. Chron. Anonym. cod. Paris. 854 in Cramer. Anecd. II, p. 261. — § 19. Ξάνθου... Μελανθοῦ] Ξανθίπου... Μελανθοῦ cod. — Πύλιος τὸ] ποδῶς τε cod. Syncellus p. 178, B: "Ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἐρεχθιδῶν βασιλεία κατελύθη παρὰ Ἀθηναίους Ἀττικῶν λεγόμενη, καὶ μετῆλθεν εἰς ἕτερον γένος. Θυμοίτην γὰρ προκαλεσάμενον Ξάνθου τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ μὴ ὑπακούσαντος τοῦ Θυμοίτου, Μελανθοῦ Ἀνδροπόμπος Πύλιος ἀναδεξάμενος ἐμονομάχησε καὶ νικήσας ἐβασίλευσεν. Ἐνθεν Ἀθήνησι ἡ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτὴ ἀγεται διὰ τὸ σὺν ἀπάτῃ γενέσθαι τὴν νίκην. Ead. Euseb. ad an. 889. — § 20. Ἀεθλίου] ἀεθλίων cod. V. Euseb. p. 140 ed. Mai. — § 21. ῥυθναί] i. e. 7777. Codex habet: ῥυθναί, quod aperte corruptum. Fortasse reponendum dicas ὄνομα (4477), quem numerum praebent Chron. Pasch. I, p. 82 et Malala p. 23, 2 (ed. Bonn.), et infra (fr. 6, § 8) ipse etiam Joannes noster. Sed his nihil dirimitur, quum ea quae infra ap. Joannem leguntur, ex aliis fontibus hausta esse debeant. Ceterum cf. Manethon. fragm. in tom. II, p. 533. — Βινώριος] Apud Manethonem Africani (fr. 8, p. 542) rex ille, sub quo mel Nilus fluxit, appellatur Nephhercheres. Apud Eusebium nomen ejus desideratur. Antecedit vero apud Euseb. mentio regis Βιόριος; fortasse ex hoc natum est nostrum Βινώριος. — Φῶψ] Φῶρ Cramer. — § 23. ἀλώσεως] reponendum videtur κατασχέσεως vel σχήσεως; ex Africano et Eusebio ap. Syncell. p. 69, B (v. Manethon. fr. 34, p. 560). Mox [ταῖς στήλαις ἐγ'] addidi e Syncello. — § 24. Cf. Syncell. et Euseb. in Maneth. fr. 65. Verba ἀνέρω-

λησεν [φωνή] ἀνθρωπίνῃ, ὃν Σαδάκων ὁ Αἰθίοπων βασιλεὺς αἰχμάλωτον λαβὼν, ζῶντα κατέκασεν· οἱ δὲ φασιν ὡς ἐξέδειρεν.

25. Σέλευκος τις ψευδόμενος ἐκ γένους εἶναι τοῦ μεγάλου Σελεύκου τῇ βασιλείᾳ Βερενίκῃ συνεβασίλευεν· ὕστερον δὲ γνωσθεὶς ἰδιώτης εἶναι, ὑπ' αὐτῆς ἀνῆρέθη.

26. Ἀπὸ Αἰγιάλεως βασιλέως Σικυῶνος Αἰγιάλεια ἡ νῦν Πελοπόννησος.

27. Λεωνίδης μόνος καὶ πρῶτος ἐπὶ τέσσαρας Ὀλυμπιάδας στεφάνους ἔσχε δώδεκα. Χίονος τοῦ Λάκωνος τὸ ἄλμα ποδῶν ἦν νβ'. Πολυμνήστωρ ὁ Μιλήσιος ἐκ ποδῶν κατέλαβε λαγῶν. Καὶ Ἰουδαῖός τις ἱστορεῖται ταχίων δορκάδος γενέσθαι. Μίλων ὁ Κροτωνιάτης ἐνίκησεν Ὀλύμπια ἐξάκις, Ἰσθμια δεκάκις, Νέμεα ἑννάκις.

28. Ὁ Ὀλοφέρνης τοῦ δευτέρου Ναβουχοδονόσορ, ὃν Ἕλληες Καμδύσῃν καλοῦσιν, ἦν στρατηγός.

2.

Codex Paris. N°. 1630, fol. 234 :

1. Ἀπὸ τῆς ἐκθέσεως Ἰωάννου Ἀντιοχείως τῆς περὶ χρόνων καὶ κτίσεως κόσμου πονηθείσης, ὡς φησιν, ἀπὸ βίβλων Μωσείως, Ἀφρικανοῦ, Εὐσεβίου, Παππίου καὶ Διδύμου καὶ ἐτέρων.

2. Πρῶτος ἐκ γῆς ἄνθρωπος πλασθεὶς ὁ Ἀδάμ ἀπὸ θεοῦ εἶχε μέτρον ἡλικίας ποδῶν ς' μετὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς, ὡς εἶναι τὴν αὐτοῦ ἡλικίαν δακτύλων ζς' ἢ δὲ σπιθαμῇ αὐτοῦ εἶχε δακτύλους ις', ὁ δὲ πῆχυς αὐτοῦ δακτύλους κδ', ὁ δὲ ποὺς ις'. Ἐζῆσεν δὲ ἔτη τδλ'. Ἡ δὲ τούτου γυνὴ ἐλέγετο Εὐά, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς τὸν Κάιν, τὸν Ἀβελ καὶ τὸν Σῆθ, καὶ θυγατέρας τὴν Ἀζουράν καὶ τὴν Ἀσουάμ.

3. Ὁ δὲ Ἀδάμ [κατὰ κέλυσιν Θεοῦ] ἐθῆκεν ὀνόματα πᾶσι τοῖς τετραπόδοις καὶ πετεινοῖς καὶ ἀμφίβοις καὶ ἔρπετοῖς καὶ ἰχθύσι καὶ τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις· τὸ γὰρ ἑαυτοῦ ὄνομα καὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς ἄγγελος Κυρίου εἶπεν αὐτοῖς. (4) Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Σῆθ εἶχε σοφίαν ἀπὸ Θεοῦ, καὶ κατὰ κέλυσιν Θεοῦ ἐθῆκεν ὀνόματα τοῖς ἀστροῖς πᾶσι καὶ τοῖς πέντε πλανήταις εἰς τὸ γνωρίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· καὶ τὸν πρῶτον πλανήτην ἐκάλεσε Κρόνον, τὸν β' Ζῆνα, τὸν γ' Ἄρεα, τὸν δ' Ἀφροδίτην, τὸν ε' Ἑρμῆν· τοὺς δὲ β' φωστῆρας τοὺς μεγάλους αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐκάλεσεν. Ὁ αὐτὸς δὲ Σῆθ εὔρε καὶ τὰ ζ' φωνήεντα ἐκ τῶν ε' ἀστέρων καὶ τῶν β' φοιστήρων, καὶ τὰ Ἑβραϊκὰ γράμματα. (5) Ἐλαβε δὲ Σῆθ γυναῖκα Ἀζουράν, καὶ ἐγένετο αὐτῶν γενεὰ πολλὴ ἐν τῇ γῇ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. (6) Ἐν τοῖς μέσοις οὖν αὐτῶν χρόνοις μετετέθη Ἐνώχ, ἑβδομος ὢν ἀπὸ Ἀδάμ. (7) Ἰδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ὅτι καλοὶ εἰσιν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο, ὡς φησι Μώσης (1, 6, 2). Καὶ ἐγέννησαν ἑαυτοῖς υἱοὺς γίγαντας. (8) Ἐτε [δὲ ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τοῦ ἐπιθυμῆσαι τοὺς υἱοὺς τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων], βρκβ'.

9. Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις σφαῖραν πυρὸς ἐπεμφεν ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τῶν ὄντων ἐν τῇ Κελτικῇ γῶρᾳ γιγάντων, καὶ ἔκασεν αὐτὴν καὶ αὐτούς. Καὶ εἰς τὸν Ἡριδανὸν ποταμὸν ἐνεχθεῖσα ἡ σφαῖρα ἐσβέσθη. (10) Τούτῳ ἱστοροῦσι τὸ πῦρ [οἱ Ἕλληες], καὶ λέγουσι τὸν υἱὸν τοῦ Ἡλίου εἶναι, ὃν Φαέθοντα εἶπον, πεπτωκότα ἐκ τοῦ ἄρματος εἰς τὴν γῆν. Καὶ ποιητικῶς μὲν οὕτω τὴν ἱστορίαν συνεγράψατο Ὀβίδιος, ἀληθέστερον δὲ εἶπεν ὁ Χαιρωνεὺς Πλούταρχος. (11) Τούτους ἰδόντες οἱ λοιποὶ γίγαντες κεραυνοβοληθέντες, ἔμειναν

πίνῃ... ἐξέδειρεν ap. Syncell. et Euseb. non leguntur. — § 25. Σέλευκος] sc. *Seleucus Cybiosactes*. V. Strabo p. 796; Dio Cass. XXXIX, 57. — § 27. Λεωνίδης κτλ.] Ead. Euseb. p. 155. At male habent. Nam Leonides in quattuor Olympiadibus (154-157) nonnisi quattuor coronas tulit; duodecim vero tulit ex his et ex reliquis suis victoriis. V. Pausan. VI, 13, 4; Philostrat. Heroic. c. 19. — Χρόνον] V. Euseb. Olym. 29. — ἐκ ποδῶν] αἰπολῶν legitur apud Euseb. p. 146 ad Olym. 46.

Quæ hucusque de priscis Græcorum barbarorumque temporibus legitimè optime conveniunt cum melioris notæ chronicis Africani, Eusebii, Syncelli. Expectaveris excerptorum istorum serièrè iisdem ducibus jam ad certiore historiam nos deducturam esse. At non ita se res habet. Nam quæ deinceps in Salsmasii codice leguntur (fr. 3), denuo redeunt ad antiquissimam Assyriorum, Ægyptiorum, Græcorum memoriam, eamque eodem plane modo explicant, quem ex deterioris farinæ chronologis, ex Malala, Cedreno, similibus, bene novimus. Ad posteriorem hanc antiquæ historiæ expositionem pertinent, quæ ex Joanne excerpta præbent Tituli Constant. Περὶ ἀρετῆς et Περὶ ἐπιβουλῶν, nec non codex Paris. 1630. Quæ quum ita sint, haud temere contendere mihi videor Excerpta ista Salsmasiana ex duobus chronicis fluxisse, eorumque partem priorem, quam modo apposui, ab Joanne nostro alienam esse.

Fr. 2. Codicis hujus chartarè, in-8°, sæc. XIV, minutis literis scripti, meminit et nonnulla ex eo transscriptit Cramer in Anecd. Paris. II, p. 379. Excerpta hæc ex Joanne obiter tantum delibavit, quod ea Joannis Malalæ, quem habemus, non vero nostri Joannis esse putabat. Sed fefellerit virum doctiss. opinio. Sane quidem Malala eodem fere modo, iisdemque sæpe verbis res exponit, idque magis etiam appareret, si pro minutis excerptis codex integrum auctoris sui narrationem exhiberet; verum hoc nihil probat; nam alter hujus generis scriptor alterius solet esse simia; porro Antiochenum seriorem ex seniore sua hausisse per se probabile est; denique codicis illius Excerpta ad Nostrum referenda esse inde colligitur, quod complura iis insunt, quæ in editis Joannis Malalæ Chronicis non leguntur; sic, ut unum asseram, frustra in eis quæris narrationem de Hercule, quam iisdem verbis exhibent excerpta Const. Περὶ ἀρετῆς. — § 1. Παππίου] Idem haud dubie est *Papias* (vel *Pappias*) ex quo plura habent Anonymi Παρατάξεις σύντομοι χρονικά ad calcem Georgii Codini de Antiq. Const. p. 175 sqq. ed. Bonn. 1843. *Didymus* in explicatione fabularum de Tantalò, Hercule et Antæo, Diomede, laudat Joannes Malala p. 81 8., 86, 17. 166, 22 Bonn. — § 3. κατὰ κέλυσιν] e Malala p. 232, 3 in Anecd. Crameri, qui primus initium Chronicorum Malalæ ex cod. Paris. 1336 edidit. — § 8. In-clusa e Malala p. 232, 26 supplèvi. — Ἡριδανόν] Ἰορδάνην codex, Κρηδανόν Mal. cod.; em. Cramer. — § 10. οἱ Ἕλλ.] add. e Malala. Quæ mox sequitur Ovidii, Pisandri (fr. 24 ed. Dubner.), et Servii mentio apud Malalam nulla

ἀπειθείς· καὶ ὀργισθεὶς ὁ Θεὸς εἶπεν· «Οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνευμά μου ἐν αὐτοῖς διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας.» (12) Τούτους Πείσανδρος, ποιητῆς Ἑλλήνων, ὠνόμασε δρακοντόποδας, ἐκ τῆς γῆς γεννηθέντας, καὶ τολμήσαντάς τινα κατὰ τῶν ὑψίστων θεϊκῶν δυνάμεων, ἕως τὸ θεῖον διαφόροις πληγαῖς ἠνάλωσεν. (13) Ὁ δὲ Σέρβιος εἶπεν ἐν βαθείᾳ πεδιάδι διάγοντας ἐσχηκέναι πόλεμον μετὰ τινων οἰκούντων ἐν ὑψηλοῖς ὄρεσι, καὶ ταῖς κοιλίαις συρομένους φονευθῆναι ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς ὑψηλοῖς οἰκούντων.

14. Τότε ἐγένετο Νῶε, ἄνθρωπος ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐγένετο ὁ κατακλυσμὸς, καθὼς ἐν τοῖς Βιβλίοις φέρεται. Ἐτῇ ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ βῆν'· Ἐν δὲ τῷ χθ' εἶται τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐξῆλθε Νῶε ἀπὸ τῆς κιβωτοῦ, καὶ πᾶσα ψυχὴ τοῦ γένους αὐτοῦ. Καὶ μετὰ τὸ παύσασθαι τὸν κατακλυσμὸν ἐκάθισεν ἡ κιβωτὸς, ὡς μὲν Πέργαμος συνεγράψατο, ἐν τοῖς ὄρεσι Ἀραράτ τῆς Πισιδίας ἐπαρχίας, ἥς μητρόπολις ἡ Ἀπάμεια· ὡς δὲ Ἰώσηπος (II, 3, 8) καὶ ἄλλοι, ἐν τοῖς ὄρεσι Ἀραράτ τῆς Ἀρμενίας μεταξὺ Πάρθων καὶ Ἀρμενίων [Α]διαθγῶν.

15. Ἡ δὲ γενεὰ τοῦ Νῶε ἐτεκνοποίησε, καὶ ἐγένετο πλῆθος ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ ἐποίουν πυργοποιᾶν· οἵτινες καὶ τὴν κατασκευὴν τῆς κιβωτοῦ ἐπιστάμενοι, πρῶτοι ἐποίησαν πλοῖα, καὶ ἐν τοῖς ὕδασι ἔθεντο αὐτὰ νήχσθαι. Ἐγένετο οὖν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἕως τῆς πυργοποιίας ἑτῇ τό'.

16. Ἐγέννησε Σῆμ, υἱὸς Νῶε, τὸν Ἀρφαξᾶδ, ἄνδρα σοφόν, καὶ ὁ Ἀρφαξᾶδ τὸν Καϊνᾶν, ὅστις μετὰ τὸν κατακλυσμὸν συνεγράψατο τὴν ἀστρονομίαν, εὐρηκὼς τὰς τῶν ἀστρων ὀνομασίας ἐν πλακί λιθίνῃ [ἐγγε]γλυμμένῃ, ὡς Ἰώσηπος συνεγράψατο. Οἱ [γάρ] τοῦ Σῆθ ἔγγονοι, ἄνδρες ὄντες θεοσεβεῖς καὶ προεργνωκότες τὴν τῶν ἀνθρώπων μέλλουσαν ἔσεσθαι φθορὰν ἤτοι ἐναλλαγὴν, ποιήσαντες στήλας β', τὴν μὲν λιθίνην, ἐτέραν δὲ πλινθίνην, ἔγραψαν ἐν αὐτοῖς τὰ ἐκ τοῦ Σῆθ τοῦ πάππου αὐτῶν ἐκτεθέντα πάντα οὐράνια· λογισμένοι οὖν, εἰ μὲν δι' ὕδατος ἐναλλαγεῖ ὁ τῶν ἀνθρώπων κόσμος, ἡ λιθίνη στήλη μενεῖ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα, εἰ δὲ διὰ πυρός, ἡ πλινθίνη στήλη μενεῖ. Ὅτις λιθίνη στήλη ἔμεινεν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν εἰς τὸ Σίριδος ὄρος, ὡς Ἰώσηπος (I, 2, 3) ἐξέθετο.

17. Διεμερίσθησαν αἱ φυλαὶ τῶν υἱῶν Νῶε. Καὶ ἔλαχεν ἡ φυλὴ [τοῦ] Σῆμ ἀπὸ Περσίδος καὶ [Βάκτρων] ἕως Εὐφράτος (ἕως Ἰνδικῆς καὶ Πινοκορύρων Chron. anon. cod. 854)· ἡ δὲ τοῦ Χάμ ἀπὸ [Ῥινο-

κορύρων τῆς Αἰγύπτου ἕως μέρους τῆς δούσεως, καὶ πᾶσαν τὴν Λιβύην, τὸν Νεῖλον τὸν λεγόμενον Χρυσόρραν ἕως Μαυριτανίας καὶ τῶν Ἑρακλεωτικῶν στηλῶν καὶ τῆς μεγάλης θαλάσσης τῆς Ἀδριαν[ῆς]. Ἡ δὲ τοῦ Ἰαφὲθ ἀπὸ Μηδίας τὴν ἐπὶ τὸν ἄρκτον ἕως Βριττανικῶν νήσων [καὶ] πάντα τὰ τοῦ πόντου ἐ* (ἐπὶ?) τὸν Δάουβιν [καὶ] τὸν Τανάιν τοὺς ποταμούς, τὴν ἐπὶ Καυκάσια ὄρη καὶ Ἀθασγούς.* Ἀπὸ Τίγριδος καὶ ἕως τῆς Ποντικῆς θαλάσσης, τὰ ἀπὸ * τὸν Ῥόδον καὶ Κύπρον καὶ τὴν ἄ. . . . Διεμερίσθησαν δὲ αἱ φυλαὶ καὶ ἔμειναν ἔθνη οἷ'.

3.

Exc. Salmas. p. 386: Ἐκ τῆς φυλῆς Σῆμ τοῦ υἱοῦ Νῶε ἐγένετό τις Νεβρώ κυνηγὸς πρῶτος, ὃν οἱ Ἀσσύριοι ἀποθεώσαντες ἔταξαν ἐν τοῖς ἀστροῖς, καὶ καλοῦσιν Ὡρίωνα, διὸ καὶ τὸν κύναστρον αὐτῷ συνῆψαν. — Ἐκλήθη δὲ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων καὶ Κρόνος, καὶ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Σεμίραμιδα, ἣ Ῥέα ἐκλήθη, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς Πίχον τὸν καὶ Δία, καὶ Ἡραν καὶ ἄλλους παῖδας. Οὗτος ἔσας τὸν Δία τῶν Ἀσσυρίων κρατεῖν, ἀπῆρεν ἐπὶ δύσιν, καὶ ἔσχεν υἱὸν Ἄφρον, ὃπερ ἔδωκε τὴν Λιβύην· ἐξ οὗ καὶ ἡ Ἀφρικὴ· ἔσχε δὲ οὗτος ὁ Ἄφρος Ἀφροδίτην θυγατέρα. Ὁ δὲ Ζεὺς ἔσας τὴν Ἀσσυρίων ἀρχὴν τῷ ἀδελφῷ Νίνῳ, πρὸς τὸν πατέρα Κρόνον ἀπῆρθη· καὶ ἐκράτησεν ἐκεῖ, παραχωρήσαντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς, καὶ ἀφανοῦς γενομένου. Νίνος δὲ ἐγγίμεν Ῥεάν τὴν [καὶ] Σεμίραμιν, τὴν οἰκίαν μητέρα· ἐξ οὗ ὁ νόμος παρὰ Πέρσαις γαμῖν τὰς μητέρας. Τότε ἐφάνη καὶ Ζωροάστρης ὁ ἀστρονόμος, ὅστις ἠῤῥατο ὑπὸ πυρός οὐρανίου τελευτήσαι, εἰπὼν Ἀσσυρίοις τὴν ἑαυτοῦ τέφραν τηρεῖν· οὕτω γὰρ αὐτῶν τὴν βασιλείαν μὴ ἐκλείπειν.

4.

Codex. Paris. 1630: Ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Σῆμ ἐγεννήθη ὁ Χοὺς ὀνόματι Αἰθίοψ, ὅστις ἐγέννησε τὸν Νεβρώδ γίγαντα τὸν τὴν Βαβυλωνίαν κτίσαντα, ὃν λέγουσιν οἱ Πέρσαι ἀποθεωθέντα καὶ γενόμενον ἐν τοῖς ἀστροῖς τοῦ οὐρανοῦ, ὃν καλοῦσιν Ὡρίωνα. Οὗτος πρῶτος (καὶ) κατέδειξε τὸ κυνηγεῖν. — Ἐκ δὲ τῆς αὐτῆς φυλῆς τοῦ Σῆμ, τοῦ πρώτου υἱοῦ τοῦ Νῶε, ἐγεννήθη ὁ Κρόνος.

2. Περὶ τῶν λεγομένων παρ' Ἑλλήσι θεῶν. Γεννηθεὶς δὲ ὁ τοιοῦτος Κρόνος ἐγεννήθη ἄνθρωπος γιγαντογενής· ἐπεκλήθη δὲ Κρόνος ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς εἰς τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ πλανήτου ἀστέρος. Ἐγένετο δὲ δυνατὸς καὶ πικρὸς· ὅστις πρῶτος κατέδειξε τὸ

est. — Σέρβιος] Σέρβιος cod., em. Cramer. Cf. Symeon Logothet. Chron. in cod. Paris. 1762 fol. 22 v., lin. 7: ἡ ὡς Σέρβιος ἱστορεῖ, ὅτι πόλεμον ἔχοντες μετὰ τινων οἰκούντων ἐν ὑψηλοῖς, εἴτα χερσὶ [καὶ ποσὶ add. mgo] καὶ κοιλίας ὡς δράκοντες κατ' αὐτῶν ἀνέριποντες, ὅφ' ὧν καὶ πολλοὶ πολλὰς ἀνωθεν ἀνθρώπων βαλλόμενοι, δρακοντόποδες ἐκέκληντο. — 14. Πέργαμος] De hoc auctore mihi non constat. — 17. ἔλαχεν] ἔλαβεν cod. In seqq. complura lacerata sunt culpa excerptoris; quae fere intacta reliquii. — Βάκτρων] addidi e Chron. anon. cod. 854, ap. Cram. II, p. 250.

Fr. 3. Cf. Chronicon Paschal. I, p. 64 sqq. Malala p. 235. Cedren. I, p. 28; Georg. Hamartolus, ex quo Malala liber primus suppletus, p. 16 ed. Bonn. — ἐκλήθη δὲ] Breviator perperam ita loquitur, quasi hoc ad Nebrodum pertinere. — τῷ ἀδελφῷ Νίνῳ] τῷ υἱῷ V. cod. — ἐγγίμεν Ῥεάν] ἐγ. Ἡραν cod. V. id. fr. 4 et Chronica laudata.

Fr. 4. § 1. Κατέδειξε] ex Malala; κατάρχει τὸ κυνηγεῖν codex; possis κατάρχει λέγεται τοῦ κυνηγεῖν.

ἄρχειν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐβασίλευσε δὲ Ἀσσυρίας ἔτη πολλά. Ἔῃγε γυναῖκα Σεμίραμιν τὴν καὶ Ῥέαν καλουμένην παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις διὰ τὸ καὶ αὐτὴν εἶναι υπερῆφανον καὶ ἀλαζόνα ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς.

3. Ἔσχε δὲ Κρόνος υἱὸν ὀνόματι Πικόν, ὅστις ὑπὸ τῶν γονέων ἐκλήθη Ζεὺς, εἰς ὄνομα καὶ αὐτὸς τῆς ἐπωνυμίας τοῦ πλανήτου ἀστέρος.

4. Ἔσχε δὲ καὶ ἕτερον υἱὸν ὀνόματι Νινόν καὶ θυγατέρα Ἡραν. Ἐλαβε δὲ εἰς γυναῖκα Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀδελφὴν, Ἡραν, ἣν καὶ ζυγίαν Νέμεσιν ἐκάλουν τινὲς εὐχαριστοῦντες αὐτῇ ὡς ἀγαθῇ καὶ δικαίᾳ. Ἔσχε δὲ ἐξ αὐτῆς ὁ Πίκος Ζεὺς υἱόν, ὃν ὀνόμασε Βῆλον διὰ τὸ δέξυτατον εἶναι. Ὁ δὲ προπάτωρ Κρόνος ἐάσας τὸν αὐτοῦ υἱὸν Πικόν ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Ῥέαν, καὶ λαβὼν πολλὴν βοήθειαν ἀνθρώπων, ἀπῆλθεν εἰς τὴν δύνισιν ἀβασίλευτον οὖσαν, καὶ ἐκράτησεν αὐτῆς ἔτη πολλά· καὶ ἔσχε ἐκεῖ γυναῖκα ὀνόματι Φιλύραν, ἐξ ἧς ἔσχε υἱὸν Ἄφρον· ὃς Ἄφρος γάμησας Ἀστυνόμην ἐγέννησε θυγατέρα, ἣν ἐκάλεσεν Ἀφροδίτην, εἰς ὄνομα καὶ αὐτὴν τοῦ πλανήτου ἀστέρος, φιλόσοφον γενομένην, ἥτις γαμηθεῖσα Ἀδώνιδι Ἀθηναίῳ, καὶ αὐτῷ φιλοσόφῳ, ἐκείνοι ἡμοῦ φιλοσοφοῦντες ἄχρι θανάτου. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς Φιλύρας ὁ Κρόνος καὶ ἄλλον υἱὸν Χεῖρωνα, φιλόσοφον καὶ αὐτόν.

5. Βασιλεύσας δὲ Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς ἐν Ἀσσυρίᾳ ἔτη λ', καὶ ποιήσας Βῆλον βασιλεῖα Ἀσσυρίων ἀπῆλθεν ἐπὶ τὴν δύνισιν, ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Κρόνον. Ὁ δὲ Κρόνος ταλαιπωρήσας χρόνῳ κατέσφην βασιλεῖα τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Δία. Καὶ ἐβασίλευσε Ζεὺς ἔτη ξ' (ξ' Mal.).

6. Μετὰ δὲ Βῆλον βασιλεύσαντα ἔτη [ξ] β' ἐκράτησε Νίνος, ὁ ἄλλος υἱὸς Κρόνου, ὅστις καὶ τὴν ἑαυτοῦ μητέρα Σεμίραμιν ἐλαβε γυναῖκα. Ἐξ οὗ νόμος Πέρσαις γαμῖν τὰς ἑαυτῶν μητέρας καὶ τὰς ἀδελφάς. Καὶ τελευτᾷ ὁ Κρόνος. Ὁ δὲ Νίνος ἐπικρατὴς γενόμενος τῆς Συρίας κτίζει τὴν Νινευὶ πόλιν Ἀσσυρίων.

5.

Exc. Salmas. p. 386 sq : Μετὰ Νινόν ἐβασίλευσε Θούρας, ὃν Ἀρεα ὀνόμασαν· ἣν δὲ σφόδρα δεινὸς καὶ πολεμικὸς, καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ Ἀσσύριοι ὡς θεῷ, ὀνομάσαντες αὐτὸν Βῆλον, ἥτοι Ἀρεα πολέμων θεόν. Ὁ δὲ Ζεὺς ἐν τῇ δύνισιν Φαῦνον τὸν [καὶ] Ἑρμῆν γεννᾷ, καὶ θανὼν θάπτεται ἐν Κνωσσῷ τῆς Κρήτης. Οὗτος ὁ Ἑρμῆς εὗρε μέταλλα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, διὸ καὶ πλουτοδότης ἐκλήθη, καὶ ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου μετὰ Μεστρέμ. Μετὰ δὲ Ἑρμῆν ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου Ἡραϊστος, ὃς πολεμῶν ἐπλήγη τὸν πόδα, καὶ γέγονε χωλός. Ἐνομοθέτησε δὲ οὗτος πρῶτος μοναυδρίαν ταῖς γυναῖξιν, καὶ δι' εὐχῆς ὀξυλάθην ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐδέξατο,

καὶ κατεσκεύασεν ἀπὸ σιδήρου πολεμικὰ ὅπλα. Μετὰ Ἡραϊστον Ἥλιος ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ οὗτος * Αἰγύπτου, ὃς τὴν τοῦ πατρὸς φυλάττων νομοθεσίαν, εὗρον μοιχευομένην γυναῖκα, ἐθριάμβευσεν αὐτήν· ὁ Ὀμηρος εἰς μῦθον μετέβαλε. Σέσωστρις βασιλεὺς Αἰγύπτου ἐκ φυλῆς Χάμ ἐκράτησε πάσης Ἀσίας, καὶ κατώκισεν (κατόκησεν;) ἐν τῇ Ἀσσυρίῳν χώρα.

6.

Cod. Paris. 1630 : Μετὰ δὲ Νινόν ἐβασίλευσε Ἀσσυρίων Θούρας, ὃντινα μετεκαλέσατο ὁ τούτου πατὴρ Ζάμης, ὁ τῆς Ἡρας ἀδελφός, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος Ἀρεα. Οὗτος ἐγένετο πικρὸς πολεμιστής. Ὡτινι Ἀρεὶ ἀνέστησαν πρῶτοι στήλας Ἀσσύριοι καὶ ὡς θεὸν προσεκύνουν αὐτόν· ὃν καὶ ἕως τοῦ νῦν καλοῦσι Περσισὶ Βάαλ θεόν, ὃ ἐστὶ ἐρμηνευόμενον Ἀρης ὁ πολέμων θεός.

2. Μετὰ τελευτὴν Ἀρεὸς ἐβασίλευσε Λάμης, μετὰ Λάμην Σαρδανάπαλλος ὁ μέγας· ὃντινα Περσεὺς ὁ Δανῆς ἐφόνευσεν καὶ ἀπέλειτο τὴν βασιλείαν Ἀσσυρίων, καὶ βασιλεύσας εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα ἐκάλεσεν αὐτοὺς Πέρσας.

3. Ἐξῆσε δὲ Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς ἔτη ρκ', κρατῶν τὴν δύνισιν καὶ βασιλεύων αὐτῆς. Καὶ ἔσχε υἱοὺς πολλοὺς καὶ θυγατέρας ἀπὸ τῶν εὐπρεπῶν γυναικῶν· ὑπενόθευε γὰρ αὐτάς· ἦν γὰρ καὶ μυστικὸς καὶ φαντασίας τινὰς ποιῶν καὶ ἐκπλήττων αὐτάς. Αἵτινες γυναῖκες καὶ ὡς θεὸν εἶχον αὐτὸν φθειράμεναι ὑπ' αὐτοῦ.

4. Ἔσχε δὲ ὁ αὐτὸς Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς μετὰ Μαϊάδος τῆς Ἰταλικῆς υἱὸν ὄνομα Φαῦνον, ὃν καὶ Ἑρμῆν ἐκάλεσεν εἰς ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος. Μέλλων δὲ τελευτᾶν, ἐκέλευσε τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐν τῇ Κρήτῃ νήσῳ τεθῆναι. Καὶ κτίσαντες αὐτῷ ναὸν οἱ αὐτοῦ παῖδες ἐθήκαν αὐτὸν ἐκεῖ ἐν τῇ Κρήτῃ ἐν μνήματι. Ὅπερ μνήμα ἐστὶν ἕως τοῦ παρόντος ἐν Κρήτῃ. Ἐν τῷ μνήματι ἐπιγέγραπται· « Ἐνθα κεῖται θανὼν Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς, ὃν καὶ Δία καλοῦσι. »

5. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ Διὸς τελευτὴν ἐβασίλευσεν ὁ τούτου υἱὸς Φαῦνος ὁ καὶ Ἑρμῆς τῆς Ἰταλίας ἔτη λε' ὃς ἦν ἀνὴρ πανούργος καὶ μαθηματικός. Ὅστις ἐφεῦρε μέταλλον χρυσοῦν ἐν τῇ δύνισι πρῶτος, καὶ τὸ χωνεύειν. Γινούς δὲ ὅτι διαφθοροῦνται αὐτῷ οἱ ἀδελφοὶ ὄντες περίπου ο' (μετὰ πολλῶν γὰρ μιγνύμενος ὁ Ζεὺς ἐτεκονοίει), ἀνεχώρησε μετὰ πολλοῦ χρυσοῦ σφόδρα, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Αἰγύπτου πρὸς τὴν φυλὴν τοῦ Χάμ. Καὶ δεχθεὶς ἐν τιμῇ διέτριβεν ἐκεῖ μεγαλαυχῶν καὶ φορῶν χρυσῆν στολὴν, λέγων καὶ μαντείας. Ἦν γὰρ σφόδρα λόγιος. Καὶ προσεκύνουν αὐτῷ, λέγοντες εἶναι θεόν, ὅτι προὔλεγε τὰ μέλλοντα· καὶ παρεῖχεν αὐτοῖς χρήματα διὰ τοῦτο γὰρ καὶ πλουτοδότην ἐκάλουν. Τελευτήσαντος οὖν Μεστρέμ βασιλέως Αἰγύπτου ἐκ φυλῆς Χάμ,

— § 4. ἐκείνοι ἡμοῦ φιλοσ.] Refingi possit, σὺν ἐκείνῳ ἡμοῦ ἐφιλοσάφει ἄχρι θανάτου.

Fr. 5. V. Malal. p. 19-25; Cedrenus p. 20 sqq.; Chiron. Paschal. p. 18 sqq. — Θούρας] Θούρας cod. — ὀξυλάθην] ὀξυλάθην Cramer. — καὶ οὗτος] fuerit καὶ αὐτὸς ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου. — ἐθριάμβευσεν] ἤντινα... ἐπόμπην ἐν πάσῃ τῇ χώρῃ τῆς Αἰγύπτου τιμωρησάμενος Malal. p. 25, 11.

ἐποίησαν Αἰγύπτιοι Ἑρμῆν βασιλέα· καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη λθ'.

8. Ἐγέννησε δὲ Ζεὺς καὶ ἕτερον υἱὸν ὀνόματι Ἡρακλέα μετὰ Ἀλκμήνης τῆς Θηβαίας, ὃς ἐκλήθη Τριόπερος. Οὗτος Ἡρακλῆς κατέδειξε [πρῶτος] τὸ φιλοσοφεῖν ἐν τοῖς ἑσπερίοις μέρεσιν, ἥτοι τοῖς δυτικαῖς. Τοῦτον ἀποθεώσαντες οἱ τοῦ γένους αὐτοῦ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτὴν, ἐκάλεσαν ἀστέρα οὐράνιον ὀνόματι αὐτοῦ τὸν ἀστρόχ(ι)ωνα Ἡρακλέα· ὃν γράφουσι δορὰν λέοντος φοροῦντα καὶ τρία μῆλα κρατοῦντα· ἅπερ τρία μῆλα ἀφελίσθαι αὐτὸν ἐμυθολόγησαν τῷ βοπάλῳ φονεύσαντα τὸν δράκοντα, τούτεστι νικήσαντα τὸν πολupoίχιον τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας λογισμὸν διὰ τοῦ βοπάλου τῆς φιλοσοφίας, ἔχοντα περιβόλαιον φρόνημα ὡς δορὰν λέοντος· καὶ οὕτως ἀφείλετο τὰ τρία μῆλα, ὅπερ ἐστὶ τὰς τρεῖς ἀρετὰς, τὸ μὴ ὀργίζεσθαι, τὸ μὴ φιλαργυρεῖν, τὸ μὴ φιληδονεῖν. Διὰ γὰρ τοῦ βοπάλου τῆς κρατερικῆς ψυχῆς καὶ τῆς δορᾶς τοῦ θρασυτάτου καὶ σώφρονος λογισμοῦ ἐνίκησε τὸν υἱὸν τῆς φαυλῆς ἐπιθυμίας φιλοσοφήσας μέχρι θανάτου, καθὼς Ἡρόδοτος (1. Ἡρόδωρος) δὲ σοφώτατος συνεγράψατο, ὃς καὶ ἀλλοὺς Ἡρακλείας ἱστορεῖ γεγενῆσθαι ἐπτά.

7. Μετὰ Ἑρμῆν ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίους Ἡρακλῆς, ὃν καὶ θεὸν ἐκάλουν· ἦν γὰρ πολεμιστὴς καὶ μυστικός, ὃς συμπεσόντος αὐτῷ ἱπποῦ ἐν τῷ πολέμῳ πληγὴς ἔμεινε χυλευῖν. Ἀπὸ δὲ μυστικῶν εὐχῶν τὴν ὀφθαλμὴν ἐδέξατο ἐκ τοῦ ἀέρος εἰς τὸ κατασκευάζειν ἐκ σιδήρου ὄπλα· ὅθεν καὶ ἐπικρατὴς εὐρέθη εἰς τοὺς πολέμους· πρὸ γὰρ αὐτοῦ βοπάλοις καὶ λίθοις ἐπολέμουν. Ἐνομοθέτησε δὲ καὶ ταῖς Αἰγυπτίων γυναῖξιν μονανδρεῖν καὶ σωφρόνους διάγειν.

8. Μετὰ [δὲ τὴν] τελευτὴν Ἡρακλῆος ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἥλιος ἡμέραις ὀσζ', ὡς εἶναι ἔτη ιβ' καὶ ἡμέρας ιζ'. Οὕτε γὰρ ᾔδεισαν τότε Αἰγύπτιοι ἢ ἄλλοι τινὲς ἐνιαυτὸν ψηφίσαι, ἀλλ' ἄλλοι μὲν τὰς περιόδους τῆς σελήνης εἰς ἐνιαυτοὺς ἐψήφισον, οἱ δὲ τὰς περιόδους τῶν ἡμερῶν· οἱ γὰρ τῶν ιβ' μηνῶν ἀριθμοὶ μετὰ ταῦτα ἐπενοήθησαν, ἐξ ὅτου ἐπωνομάσθη τὸ ὑπο-

τελεῖς εἶναι τοὺς ἀνθρώπους τοῖς βασιλεῦσιν. Ὁ τοιοῦτος βασιλεὺς Αἰγύπτου Ἥλιος κατασχὼν γυναῖκα μοιχευομένην ἐτιμώρησεν αὐτὴν, στηρίζων τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ νομοθεσίαν· καὶ τούτῳ ἐστὶν ὁ ποιητικῶς φησὶν Ὅμηρος, ὡς Ἥλιος ἡλεγε τὴν Ἀφροδίτην συμμιγνυμένην νυκτὸς Ἀρεῖ. Ἀφροδίτην γὰρ ἐκάλεσε τὴν ἐπιθυμησιν τῆς πορνείας ὑπὸ Ἥλιου βασιλείᾳ ἐλεγχθείσης. Τὸ δὲ ἀληθὲς Παλαίφατος δὲ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο.

9. Μετὰ τὴν Ἥλιου τελευτὴν ἐβασίλευσε Σῶσις. Μετὰ ταῦτα ἕτεροι δύο, καὶ μετ' αὐτοὺς Θούλις, ὃς παραλαβὼν πᾶσαν τὴν γῆν μετὰ (1. ἕως) τοῦ ὠκεανοῦ ἤλθεν ἐν τῇ Ἀφρικῇ εἰς τὸ μαντεῖον καὶ θυσιάσας ἐπυνθάνετο λέγων· «Τίς πρὸ τῆς ἐμοῦ βασιλείας ἡδυνήθη ὑποτάξαι τὰ πάντα, ἢ τίς μετ' ἐμέ;» Καὶ ἐδόθη αὐτῷ χρησμός οὕτως· »

Πρῶτα θεός, μετέπειτα λόγος καὶ πνεῦμα σὺν αὐτοῖς.
[Ταῦτα δὲ] σύμματα πάντα καὶ [ἐντομὸν] εἰς ἐν ὄντα, οὐ κράτος αἰώνιον (ἀέανον conj. Lobeck.).

10. Μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων ἐκ τῆς φυλῆς Χάμ Σῶστρις, ἐφ' οὗ μετοικίσθησαν ἐν Περσίᾳ Σκυθαί. Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Σώστριδος ἦν Ἑρμῆς ὁ τρισμέγιστος ὁ Αἰγύπτιος, ἀνὴρ φοβερός [ἐν σοφίᾳ], ὃς ἔφρασε τρεῖς μεγίστας δυνάμεις εἶναι, τὸ τοῦ ἀρρήτου καὶ δημιουργοῦ ὄνομα, [μίαν δὲ] θεότητα εἶπεν εἶναι· διὸ καὶ ἐκλήθη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων Τρισμέγιστος. Ἐμφέρονται δὲ ἐν τοῖς πρὸς Ἀσκληπιὸν λόγοις αὐτοῦ ῥήματα ταῦτα·

11. «[Ἦν φῶς] νοερὸν πρὸ φωτὸς νοεροῦ καὶ ἦν αἰετὸς νοὸς φωτεινός· καὶ οὐδὲν ἕτερον ἦν ἢ ἡ τούτου ἐνότης· αἰεὶ ἐν αὐτῷ ὦν, αἰεὶ τῷ αὐτοῦ νοί καὶ φωτὶ καὶ πνεύματι πάντα περιέχει. Ἐκτὸς τούτου οὐ θεός, οὐκ ἄγγελος, οὐ δαίμων, οὐκ οὐσία τις ἄλλη· πάντων γὰρ κτίστης καὶ πατὴρ καὶ θεός, καὶ πάντα ὑπ' αὐτὸν καὶ ἐν αὐτῷ ἐστίν. Ὁ γὰρ λόγος αὐτοῦ παντέλειος ὦν καὶ γόνιμος καὶ δημιουργός, ἐν γόνιμῳ φύσει πεσὼν ἐν γονίμῳ ὕδατι ἔγκυον τὸ ὕδωρ ἐποίησε.» (12) Καὶ ταῦτα

Fr. 6. § 6. πρῶτος] supplevi e Cedreno p. 32, 2, ubi eadem fere. Hinc incipiunt Excerpta Περὶ ἀρετῆς p. 778 ed. Vales. : «Ὅτι τὸν Ἡρακλέα τὸν τῆς Ἀλκμήνης φιλόσοφον ἱστοροῦσι· ὃν γράφουσι δορὰν φέροντα (sic) καὶ τρία μῆλα κρ. etc. ut in cod. 1630 usque ad verba ἄχρι (μέχρι cod. nosler) θανάτου. — Τὰ τρία μ. καὶ τὰς τρ. ἀρ.] articulos e Exc. Val. addidi, ubi mox omittitur articulus ante φιληδονεῖν et φιλαργυρεῖν, — Ἡρόδοτος] Sic etiam Cedrenus, ubi Ἡρόδωρος; (fr. 24, p. 34) em. Lobeck. in Aglaoph. p. 1310 ex Clemente. Alex. Strom. I, p. 369 Pott. — § 8. Eadem narrat Malala p. 23 sq. et Chron. Pasch. p. 84. — ἐπωνομάσθη] sic etiam Malala, ubi L. Dindorf. conj. ἐπενοήθη; ἐνομίσθη Chron. Pasch. — § 9. Σῶσις] e Malala; Σωσῆς codex; idem mox Θούλις. — ἕτεροι δύο] sc. Osiris et Orus. — In oraculo quæ uncis distinguuntur, supplevi ex Chronico Paschal. p. 84, ubi plenius oraculum exhibetur. Brevius itemque corruptum habes apud Malalam p. 25, Cedrenum p. 36, Suidam v. Θούλις, qui sua fortasse ex Joanne nostro hausit. Cf. Lobeck Aglaopham. p. 480. — § 10. Σῶστρις] sic etiam Malala; Σέσωστρις Cedren. et Chron. Pasch. — ἐν σοφίᾳ] supplevi e Malala, Cedreno et Chron. Elisæ in codice literæ, ut passim. — § 11. Eadem habent Exc. Salmasii, quæ post supra (fr. 5) allata, pergunt; Τότε ὁ τρισμέγιστος Ἑρμῆς ἀνεφάνη, ὃς καὶ ἐθεολόγησεν οὕτως· «Ἦν φῶς etc. Præterea verba hæc Trismegisti plus minus corrupta legere est ap. Cyrillum C. Jul. I, p. 35; Cedren. p. 37, Malal. p. 28; Chronicon Pasch. p. 86; Symeon. Logothetam in Chron. ms. (cod. Paris. 1702), Suidam v. Ἑρμῆς. — νοὸς νοὸς φωτ.] νοὸς ὁ φωτ. Exc. Salm. et Suidas Ceterum verba ἦν φῶς ex Exc. Salm., aliis, supplevi, quoniam in cod. evanuerint. Malalas habet : ἐν μόνον ἐστὶ τὸ φῶς Idem alia plura his præmittit verba Mercurii. — αἰεὶ ἐν αὐτῷ κτλ.] sic etiam Cyrillus; Exc. Salm. et Suidas post vocem ἐνότης pergunt; καὶ πνεῦμα πάντα περιέχον. — οὐ δαίμων] om. Exc. Salm. et Suid. — κτίστης] κύριος Exc. Salm. et Suid., Cedren., Mal. — παντέλειος] προελθὼν παντ. Cyrill., Cedren. et Mal. — δημιουργός] δημιουργικός Exc. Salm. et Suidæ codd. duo. — ἐν γονίμῳ... ὕδατι] om. Exc. Salm.; Suidas pro ἐν γονίμῳ ὕδατι præbet καὶ γ. ὕ.

ειρηκῶς ἤϊζατο λέγων· « ὀρκίζω σε, οὐρανὸν, θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον, ὀρκίζω σε φωνὴν πατρὸς, ἣν ἐφθέγγετο πρώτην, ἥνικα τὸν πάντα κόσμον ἐστηρίζατο· ὀρκίζω σε κατὰ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ λόγου καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ περιέχοντος πάντα· Ἰλω, Ἰλω, Ἰλω; ἔσο· » ὥστε αὖν καὶ Ἑρμῆς ὁ τρισημέσιος καίτοι γε ἀγνοῶν τὸ μέλλον τριάδα δημοῦσιον ὡμολόγησε.

13. Μετὰ Σῶστριν ἐβασίλευσε τῶν Αἰγυπτίων Φαραὼ δ καὶ Καραχῶ, ἀπ' οὗ οἱ τῶν Αἰγυπτίων δυνάσται τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβον Φαραῶ.

14. Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐβασίλευσε τῶν Ἀργείων ἐν τοῖς δυτικοῖς μέρεσιν Ἰναχος ἐκ τῆς φυλῆς Ἰάφεθ καταγόμενος, καὶ κτίζει πόλιν εἰς ὄνομα τῆς σελήνης, Ἰω-οὔτω γὰρ τὴν σελήνην ἐκάλουν Ἀργεῖοι· καὶ ἡγάγετο γυναῖκα Μηλίαν, ἀπ' ἧς ἔσχεν υἱοὺς δύο καὶ θυγατέρα Ἰώ, ἣν Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς ἤρπασε, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν θυγατέρα Λιθύην. Ἡ τοῖνον Ἰώ λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ διασπορᾷ, ἀρεῖσα τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὴν θυγατέρα Λιθύην, ἔφυγεν εἰς Αἴγυπτον, κάκειθεν ἐπὶ τὴν Συρίαν ἀπῆλθεν εἰς τὸ Σίλιπτιον καλούμενον ὄρος, εἰς ὅπερ Σέλευκος ὁ Νικάτωρ ἔκτισε πόλιν καὶ εἰς ὄνομα τοῦ υἱοῦ Ἀντιόχειαν ἐκάλεσε, κάκει ἔτελεύτα. Καὶ ἀπελθόντες εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς οἱ ἀδελφοὶ καὶ εὐρόντες θανούσαν ἔκτισαν αὐτῇ ἱερὸν ὅπερ ἐκάλεσαν Ἰω-πόλιν.

15. Ἡ δὲ Λιθύη γαμηθεῖσα Ποσειδῶνι τινι ἔτεκεν ἐξ αὐτοῦ παῖδας γ', Ἀγήνορα, Βῆλον καὶ Ἐνυάλιον. Ὁ Βῆλος γαμήσας Σίδην ἔσχε δύο υἱούς, Αἴγυπτον καὶ Δαναόν· ἐξ οὗ Αἴγυπτος καὶ Σιδῶν ὠνομάσθησαν. Ὁ δὲ Ἀγήνωρ ἤγαγε τὴν Τυρώ· ἐξ οὗ Τύρος πόλις· καὶ ἔσχεν υἱοὺς δ' καὶ θυγατέρα μίαν, Κάδμω, Φοίνικα, Σύρον καὶ Κίλικα καὶ Εὐρώπην· καὶ ἔλαχον τὰς ἐπωνυμίας χώρας Καδμείαν τὴν Θῆβης, τὴν Φοινίκην, τὴν Συρίαν, τὴν Κιλικίαν καὶ τὴν Εὐρώπην. Τὴν Εὐρώπην δὲ ἀρπάσας ταῦρος, βασιλεὺς Κρήτης, ἔτεκε Μίνωα.

16. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἀνεφάνη τις ἐν Τύρῳ ἀνὴρ σοφὸς ὄνομα Ἡρακλῆς, δς εὔρε τὴν [βα]φὴν, τὴν καλουμένην κογχύλην, ἰδὼν κύνα ποιμενικὸν ἐσθίοντα κογχύλην καὶ τὸν [ποι]μένα ἐκμάσσοντα μετὰ πόκον προ[βάτου] τὸ τοῦ κυνὸς στόμα, καὶ προσαγαγὼν τὸν πόκον [ὡς μέγα δῶρον] τῷ βασιλεῖ. (17) Ὁ δὲ Σύρος εὔρε τὴν ἀριμνητικὴν, ἐδόξασε δὲ καὶ ἀσωμάτους ἀρχὰς καὶ μεταβολὴν τῶν ψυχῶν εἰς ἕτερα ζῶα.

18. Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἐγνωρίζετο Παλῆξ, ὁ υἱὸς Ἑβερ, περὶ οὗ Μωσῆς ἔγραψε, καὶ ἕτερος υἱὸς τοῦ Πίκου Διὸς ἀπὸ Δανάης γενόμενος ὀνόματι Περσεύς, δν ἐδίδαξεν ὁ πατὴρ πάσας τὰς μυστικὰς φαντασίας· ὅστις βουλόμενος ἑαυτῷ καταστῆσαι βασιλείαν καὶ διὰ πολλῆς ἐρχόμενος γῆς, εἶδε παρθένον κόρην αὐχμηράν τε καὶ δυσειδῆ ὀνόματι Μίδουσαν· καὶ λαβὼν ἀπέτεμεν αὐτῆς τὴν κεφαλὴν, καὶ τελέσας στήλην, ὡς ἐδιδάχθη, ἐβάσταξε καταπλήττων πάντας καὶ ἀναιρῶν τοὺς ὄρῳντας· ἦντινα κεφαλὴν ἐκάλεσε Γοργόνα διὰ τὴν δριμύτητα τῆς ἐνεργείας. * γυναῖκος Ἀνδρομέδας, καὶ καταλαβὼν κώμην λεγομένην Ἀμάνδραν, ἐποίησεν αὐτὴν πόλιν, στήσας ἑαυτῷ στήλην βαστάζουσαν τὴν Γοργόνα· αὕτη μετεκλήθη ἕως νῦν Ἰκόνιον διὰ τὸ ἀντικόνισμα τῆς Γοργόνας. Ἐπολέμησε δὲ καὶ Ἰσαύρος καὶ Κίλιξιν, ἐνθα πόλιν κτίζει ἣν ἐκάλεσε Ταρσόν [ἐν τῇ κώμῃ τῇ] λεγομένη Ἀνδρασῶ. Χρηματισθεὶς (ἐχρηματίσθη;) γὰρ κατ' ὄναρ ὅτι ἐν τῷ (1. ὁ) τόπῳ μετὰ τὴν πρὸς πολεμίους νίκην ἀποβάς ἐκ τοῦ ἵππου τὸν ταρσὸν ἀπόθηται τοῦ ποδός, ἐκεῖ ὑπὲρ τῶν νικητηρίων κτίσαι πόλιν, καὶ κτίσας ταύτην ἐκάλεσε Ταρσόν. Μετὰ δὲ ταῦτα καὶ Μήδους νικήσας ἐκάλεσε τὴν χώραν Περσίδα, ἐδίδαξε δὲ καὶ πολλοὺς τὸν Περσῶν τὰς ἐπὶ τῆς Γοργόνας τελετάς. (18*) Καθ' ὃν δὲ χρόνον κατηνέχθη σφαῖρα πυρὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ ἧς ἔλαβεν ὁ Περσεύς πῦρ, καὶ παρέδωκε τιμᾶν αὐτό· [δ] καὶ μέχρι νῦν φυλάττουσι. (19) Συνέβαλε δὲ τῷ Κηφρεῖ τῷ πατρὶ Ἀνδρο-

— § 12. Καὶ... λέγων] Ὁ δὲ αὐτὸς Ἑρμῆς καὶ ἐπῆύξατο λέγων Exc. Salm. — ὀρκίζω σε κτλ.] Hæc Chronica alia paullo aliter efferunt, sed corrupte omnia. Quæ singula recensere supersedeo. Orphen hæc tribuunt Justinus Martyr in Parænet. ad Gr. et Cyrillus I. I.; unde priscam formam restituere licet. Sic habent: « Οὐρανὸν ὀρκίζω σε, θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον· Αὐτὸν ὀρκίζω σε πατὴρ, ἣν φθέγγετο πρώτην, ἥνικα κόσμον ἅπαντα εἰς ἐστηρίζετο βουλαῖς. » V. Lobeck Aglaophant. p. 737 sq. — Ἰλω:] semel vox posita in Exc. Salm., quæ deinde addunt: Ὁ δὲ Ἑρμῆς οὗτος σοφὸς ἦν Αἰγύπτιος. — § 13. Καραχῶ] Naḥar Chron. Pasch. p. 86; Nareh Cedren. p. 37; Maraḥ Malal. p. 27. — § 14. Eadem brevius in Exc. Salm. p. 387, 22: Ἰναχος ὁ Ἀργεῖων βασιλεὺς ἐκ φυλῆς ἦν Ἰάφεθ, οὗ τὴν θυγατέρα Ἰώ Ζεὺς ἤρπασεν. Ἡ δὲ δ' λιπούσα διὰ τὴν διασπορὰν τὸν πατέρα, ἐπὶ Συρίαν ἀπῆλθε, κάκειθεν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἡν οἱ οἰκεῖοι μὴ ἀνευρόντες, ἀλλὰ μαθόντες αὐτὴν αὐτοῦ τελευτῆσαι, κτίζουσιν αὐτῇ ἱερὸν, καὶ ἐκάλεσαν τὸν τόπον Ἰωπόλιν. Fusam de his narrationem vide ap. Malal. et Cedren. I. I. Auctorem Malalas laudat Theophilum. — § 15. Cf. Malal. p. 30; Cedren. p. 38. — § 16. V. Malala p. 32 sq., et Chron. Pasch. p. 78, ubi laudatur Palæphatus (v. Westermanni Mythogr. p. 110). — § 17. ἀριμν.] τὴν ἀριμνητικὴν φιλοσοφίαν Malala p. 34, 7, ubi de his laudatur Clemens. — § 18. Eadem Exc. Salmas. p. 387, 28: Περσεύς παρὰ τοῦ πατρὸς Διὸς τὰς μυστὰς τελετὰς μαθὼν, εὐρὼν γυναῖκα τινα Μίδουσαν ἀνέλεν αὐτὴν, καὶ τελέσας, ὡς ἐδιδάχθη, ἐβάσταξεν, ἀναιρῶν δὲ αὐτῆς τοὺς ὄρῳντας· ἦν Γοργόνα ἐκάλεσαν (1. ἐκάλεσε) διὰ τὸ τῆς ἐνεργείας ὄψιν. Ἐλθὼν δὲ εἰς Ἀμάνδραν ἐποίησε πόλιν, στήσας στήλην βαστάζουσαν τὴν Γοργόνην (1. Γοργόνα)· καὶ ἐκλήθη ἡ πόλις Ἰκόνιον. Χρηματισθεὶς δὲ κτίσαι πόλιν, ἐνθα πρῶτον μετὰ τὴν τῶν πολεμίων νίκην ἀπόθηται τὸν ταρσὸν τοῦ ποδός, ἔκτισε τὴν νῦν λεγομένην Ταρσόν. Οὗτος ἐδίδαξε πολλοὺς τὰς μυστὰς τελετὰς, καὶ ἐκάλεσαν αὐτοὺς μάγους, καὶ σφαῖρας πυρὸς κατενεχθείσης ἔλαβε καὶ παρέδωκε τοῖς ὑπ' αὐτοῦ κληθεῖσι Πέρσαις τιμᾶν αὐτὴν. — γυναῖκος Ἀνδρομέδας] Nonnulla desiderantur. Scilicet in Æliiopiæ profectus Perseus e Neptuni fano abduxit sibi uxorem Andromedam, cum qua in Assyriam tetendit. Vide Malalam p. 36, Cedren. p. 40. — ἀπόθηται:] ex Exc. Salm.; ἀποθεῖται cod.; δόνηθη sec. Cedren. p. 40, 20. Malalas p. 36, 23: ἐχρηματίσθη ταῦτα, ὅτι « Ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἵππου ἀποβάς τὸν σὸν ταρσὸν τοῦ ποδός εἰς τὴν χθόνα πῆξας νίκην λάβοις. Eadem modo Chron. Pasch. p. 71, 18*. — 18. Vide Pausaniæ fragm. ap. Malal. p. 37.

μέδας, τυφλῶ ὄντι ὑπὸ τοῦ γήρωος, καὶ προεβάλετο, καθ' ὅπερ εἶχεν ἔθος, εἰς βοήθειαν τὴν κεφαλὴν Γοργό-
νος· ὁ δὲ μὴ βλέπων οὐκ εἰ[δανεν]· ὁ δὲ Περσεύς [ἀγνο-
ῶν] δι' ἣν αἰτίαν ἐξέφυγεν ἐκείνους τὸν ἀπὸ τῆς Γοργό-
νος θάνατον, καὶ νομίσας μηκέτι ἐνεργεῖν τὴν ὑπ' αὐτοῦ
φερομένην κεφαλὴν, στρέψας εἰς ἑαυτὸν καὶ ταύτην
ἐωρακώς ἐτελεύτα. (20) Βασιλεύει μετ' αὐτὸν Περσεῶν
ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μέρρος, ὅστις ἔκαυσε τὴν μυσαρὰν ἐκεί-
νην κεφαλὴν τῆς Γοργόνης.

7.

Exc. Salmas. p. 388 : Διόνυσος πολεμήσας Πενθῆ
τῷ ἐξαδέλφῳ δέσμιος ἤχθη· Ἀγαυὴ δὲ ἡ μήτηρ Πεν-
θῆως ἐπεισεν αὐτοὺς σπείσασθαι ἐνώπιον τοῦ πάππου
Κάδμου· ὁ δὲ Διόνυσος ἐνετείλατο τοῖς οἰκείοις ἀνελεῖν
Πενθέα· καὶ ἐμυθεύθη ὅτι ἡ Ἀγαυὴ τὸν οἰκεῖον διεσπ-
ραξεν, ὅλα τοῦ θανάτου αὐτοῦ αἰτία γενομένη. Στασια-
σάντων δὲ τῶν πολιτῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ Πενθέως, Διό-
νυσος μὲν ἀπελαύνετο, προχειρίζεται δὲ Λυκοῦργος.

Tzetzes Hist. VI, 61, 581 :

'Ο δ' Ἰωάννης χρονικὸς ἀλληγορῶν που λέγει·
Πενθεὺς τε καὶ ὁ Λάδδακος, μᾶλλον δὲ Πενθεὺς πλέον,
ἀνηρημένοιων τῶν λοιπῶν ἐγγόνων τῶν τοῦ Κάδμου,
τοῦ μὲν Ἀκταίωνα αὐτοῦ ὑπὸ κυνῶν ἰδίων,
Λιάρχου Μελικέρτου δὲ παρὰ πατρός· μητρός τε,
εἶχεν ἐλπίδα κατασχεῖν τὰ σκήπτρα καὶ τοὺς θρόνους.
Ὡς δ' ἤκουσε Διόνυσον ἐγγονὸν νόθον Κάδμου
ἀντιποιεῖσθαι τῆς ἀρχῆς, ὀρμηθεὶς κρατήσας τούτων.
Λύσας λυταῖς δὲ τῆς μητρός κτείνεται δόλοισι τούτου.
Διόπερ μῦθον ἐπλασαν, ἐκ τῆς μητρός κτανθῆναι.

8.

Cod. Paris. 1630 : Μετὰ δὲ Κάδμον ἐβασίλευσε
τῆς Βοιωτίας Νυκτεὺς, ὃς θυγάτηρ Καλλιόπη ἐκ μίξεως
Θεοδοίου Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα ἔτεκεν, οἱ βριμέντες καὶ
παρ' ἀγροίκου ἀνατραφέντες κρατοῦσι τῆς Βοιωτίας,
ἐπαναστάντες τῷ Νυκτεῖ, καὶ κτίζουσι πόλιν τὴν
πρώην οὖσαν κόμην καὶ καλουμένην Ἐγγελεῖαν, καὶ
ὠνόμασαν αὐτὴν Θήβας εἰς ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτῶν.
(2) Τούτων ἀπόγονος Λαῖος, ἀφ' οὗ Οἰδίπους γεννηθεὶς
ἐξετέθη ξύλῳ τοὺς πόδας περικλεισθεὶς, καὶ Οἰδίπους
ὠνόμασθη διότι ὠγκωμένους εἶλε τοὺς πόδας. Ἔγινε δὲ

ἀνδρεῖος καὶ τὴν γύραν ἐλῆστευε. Καθ' ὃν δὴ χρόνον
καὶ ἡ λεγομένη Σφιγξ ἐφάνη, γυνὴ δυσειδὴς καὶ θηριώ-
δης τὴν φύσιν, ἥτις [ἀποβαλοῦσα] τὸν ἄνδρα, καὶ λη-
στρικὴν συναγαγοῦσα χεῖρα καὶ τόπον καταλαβοῦσα
δύσβατον τοὺς [παριόντας] ἐφόνευε καὶ τὰς Θήβας τῶν
ἀναγκαίων ἐστένου. (3) Ὁ οὖν Οἰδίπους δεινότατον
[τι] βουλευσάμενος [ἐς τὸ ἀναιρεῖν τὴν Σφιγγὰ,] ἔλαβεν
ἐκ τοῦ κτήματος ὅπου ἀνετράφη ἀγροίκους γενναίους,
προσποιούμενος θέλειν [ἐκ τὸν μετ' αὐτῆς ληστεύειν καὶ
ἐπιτηρήσας καιρὸν λόγῃ ἀναιρεῖται ταύτην, καὶ προά-
γει εἰς τὴν πόλιν. Οἱ δὲ Θηβαῖοι θαυμάσαντες ἀναβοῶσιν
αὐτὸν βασιλέα. (4) Μάχης δὲ γενομένης Λαῖος λίθῳ
τὴν κεφαλὴν βληθεὶς ἀναιρεῖται· Ἰοκάστη δὲ φοβου-
μένη τῆς βασιλείας ἐκπεσεῖν ἀγεί τὸν Οἰδίποδα, καὶ
χειροτονεῖ βασιλέα. Καὶ θεραπεύει τὸ πλῆθος, καὶ βασι-
λεύει χρόνους ἰδ', καὶ τίκτει μετ' Ἰοκάστης υἱοὺς β' καὶ
θυγατέρας β'. (5) Μετὰ δὲ τινα χρόνον ἐρωτησάσης
Ἰοκάστης περὶ τῶν γένων αὐτοῦ, εἶπε Μελίβοιον τὸν
θρεψάμενον· ἡ δὲ μετεστεύατο αὐτὸν· καὶ εἶπε μὴ εἶναι
τούτου υἱὸν, ἀλλ' ἐν τῇ ὕλῃ εὐρεῖν· καὶ μαθοῦσα χρό-
νον εὗρεν ὅτι υἱὸς αὐτῆς ὑπῆρχε, καὶ εἶπε τῷ Οἰδί-
ποδι. Ὁ δὲ ἀκούσας ἔλαβεν ἥλους καὶ πῆξας τοὺς
ὀφθαλμούς ἀπέθανεν ἅμα μητρὶ Ἰοκάστῃ.

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

1. Ἐπειδὴ δὲ ἀναγκαῖον εἰπεῖν ὅπως οἱ τότε ἄνθρω-
ποι πολυθεῖαν ἐτίμησαν, λεκτέον ἡμῖν ἐντεῦθεν ἀρχο-
μένοις. Σερούχ τις ἐκ τῆς τοῦ Ἰάφεθ φυλῆς καταγόμενος
δόγμα παρέδωκε τιμᾶσθαι τοὺς παλαιοὺς τελευτήσαντας
καὶ ἀριστεύσαντας ἄνδρας ἢ διὰ εἰκόνων ἢ διὰ ἀνδριάν-
των, καὶ τούτους προσκυνεῖσθαι κατ' ἔτος ὅς ἐστι ζῶντας,
καὶ μνήμας αὐτῶν ἐκτελεῖν καὶ ἐν ταῖς ἱερατικαῖς ἀνα-
γράφεσθαι βίβλοις, καὶ θεοὺς αὐτοὺς ὀνομάζειν ὡς εὐ-
εργέτας. [Ἐντεῦθεν εἰσῆχθη ἡ πολυθεΐα καὶ ἡ εἰδωλολα-
τρία.] Τούτο δὲ διέμεινε παρ' αὐτοῖς μέγρι τῶν χρόνων
Θάρρα τοῦ πατρὸς Ἀδραάμ. Ἦν γὰρ ἀγαλματοποιὸς
καὶ ἀπὸ διαφόρων ὑλῶν τῇ πόλει εἰκόνας ἐργαζόμενος
καὶ λέγων τούτους εἶναι θεοὺς καὶ ὀφείλειν προσκυνεῖ-
σθαι ὡς αἰτίους τῶν ἀγαθῶν. Ἐντεῦθεν δὲ διέδραμεν
ἡ τοιαύτη δόξα εἰς τὰ πλεῖστα τῶν ἀνθρώπων γένη,

— § 20. Μέρρος] Μέρος Chr. Pasch. p. 73, 22; Μέρως Cedren. p. 42, 1. Apud Malalam nomen hoc non legitur. Fr. 7. Vide Malalam p. 42 sq.; Cedren. p. 43.

Fr. 8. Θεοδοίου] sic etiam Cedrenus p. 44, 1 (Θεόδοιος ὁ υἱὸς Βράτωνος); Θεόδοον υἱὸν γενομένον Βρόντωνός τινος, ἐξαδέλφου τῆς Δίρκης, Malala p. 45, 17. Secundum Tzetzem Hist. I, 418 et Exeg. in II. p. 132 Antiochenus Amphionem et Zetum filios Θεοδώντος dixit: Κατὰ δ' ἐτέρους χρονικοὺς καὶ τὸν Ἀντιοχέα υἱοὶ τοῦ Θεοδώτου. — Ἐγγελεῖαν] Εὐθαλείαν cod., Ἐγγελεῖαν Malal. p. 49, 6, ubi recte procul dubio L. Dindorfius: « Scripsisse videtur, ait, Ἐγγελεῖαν. Nota est fabula de Cadmi et Harmoniae ad Ἐγγελεῖς, gentem Illyricam, secessu. Unde fortasse explicandum hoc de primo Thebarum nomine commentum. » Cf. R. Unger. Theban. Parad. p. 20. — Οἰδίπους γενν.] Ἰώκκας (vel Ἰόκαστος, ut eui. Valcken.) cum Malala p. 50, 1 dicendum erat. Postea demum Oedipi nomen accepit. — § 3. Inclusa h. l., ut passim, Malalae et Cedreni ope resarcire studui. Quamquam hoc loco codex nonnisi unius vocabuli spatium vacuum habet.

Liber secundus § 1. Σερούχ τις κτλ.] Eadem habet Suidas v. Σερούχ in gloss. secunda. Brevius haec leguntur in Exc. De virt., ap. Suidam v. Σερούχ in prima gloss.; item in Exc. Salmas., ubi sic: Σερούχ τις ἐκ τῆς Ἰάφεθ φυλῆς ἐνο-
μεύετο, ὡς δεῖ τοὺς ἀριστεύσαντας ἄνδρας καὶ ἀποθανόντας δι' εἰκόνων τιμᾶσθαι καὶ προσκυνεῖσθαι κατ' ἔτος. Ἐνθεν γέ-
γονεν ἡ πολυθεΐα, καὶ κατεκράτησε μέχρι Θάρρα, τοῦ πατρὸς Ἀδραάμ· οὗτος γὰρ ἀγαλματοποιὸς ἦν. Μάλιστα δὲ μετέσχε
ταύτης ἡ Ἑλλάς, τιμᾶσα Ἑλλήνων τὸν γίγαντα τὸν τῆς πυργοποιίας ἀρξάντα· δι' ἣν μεριμνησάντων τῶν γλωσσῶν, οἱ ἄνθρωποι
μέρους ἐκλήθησαν. Ceterum cf. Malalas p. 53; Cedren. p. 81; Chr. Pasch. p. 97. — ἐντεῦθεν εἰσῆχθη... εἰδωλολα-
τρία] addidi e Suida. — τῶν ἀνθρώπων] τῶν ἐθνῶν Suidas.

μαλιστα δὲ ἐν Ἑλλάδι. Ἦδὴ γὰρ ἦσαν οὗτοι τὴν τοιαύτην ἀναδεξάμενοι πλάνην, καὶ τιμῆσαντες Ἑλλήνα τὸν γίγαντα τὸν ἀπὸ φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ καταγόμενον καὶ τῆς πυργοποιίας κοινῶν γενόμενον, δι' ἣν ἐμερίσθησαν αἱ γλῶτται τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐκλήθησαν μέροπες.

9.

Exc. De virt. p. 778 : Ὅτι ἡ εἰδωλολατρεία ἤρξατο ἀπὸ Σερούχ, τινος καταγομένου ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ, δογματίσαντος εἰκοσί. καὶ ἀνδριῶσι τιμᾶσθαι τοὺς πάλαι ἀριστεύσαντας, καὶ τιμᾶσθαι ὡς εὐεργέτας. Καὶ τοῦτο ἐπεκράτησε μέχρι τῶν χρόνων Θάρρα τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ. Ἀβραάμ δὲ δίκαιος γενόμενος καὶ εἰς θεογνωσίαν ἐλθὼν καὶ λογισάμενος ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ τοὺς ἀνθρώπους πλανᾷ, παρασκευάζων αὐτοὺς εἰδώλοις καὶ ἀγάλμασι προσκυνεῖν, καὶ ποιητὴν ἀπάντων μὴ γνωρίζειν θεόν, συντρίψας τὰ τοῦ πατρὸς ἔργα, ἀνεχώρησεν ἀπὸ Καρρῶν ὄρων Χαλδαίων τῆς μέσης τῶν ποταμῶν χώρας, καὶ ὤκησεν εἰς τὰ μέρη τῆς νυνὶ καλουμένης Παλαιστίνης πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ συγγενεῖς καὶ Ἀὐτὸς ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, πέμπτων καὶ ἐβδόμηχστῶ ἔτει τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς. Ἔσιν οὖν ἀπὸ τοῦ κατακλισμοῦ ἕως Ἀβραάμ ἔτη, αὐγ'. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀδάμ ἕως τοῦ Ἀβραάμ, γ'ψμ'. Ἐγένετο δὲ Ἀβραάμ πλούσιος σφόδρα ἐν κτήνεσι πολλοῖς, καὶ οὐκ ἔχουσι αὐτοὺς ἡ συνοικία αὐτῶν. Καὶ ἔδωκε Ἀὐτὸς οἰκεῖν τὰ πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Καθ' ὃν δὴ χρόνον ἀπώλοντο δύο πόλεις Σόδομα καὶ Γόμορρα, θεοῦ πυρὸς καταρραγέντος ἐπ' αὐτάς, διότι τοὺς παριόντας ἐνύβριζον ξένους.

10.

Exc. Salmas. p. 388 : Ἰορδάνης λέγεται ὁ ποταμὸς, διότι δύο ἄμα μίγνυνται ποταμοί, Ἰόρ τε καὶ Δάνης, καὶ ἀποτελοῦσιν αὐτὸν, ὡς φησι Πλούταρχος.

Περὶ τοῦ Ἰορδάνου ἀπὸ τῆς ἱστορίας Φιλοστοργίου.

« Ἐπ' ἐσχάτοις τῆς Παλαιστίνης τέρμασι, μεθ' ἣν ἡ τῶν Φοινίκων ἐκδέχεται, κεῖται πόλις Δάν ὀνομασθεῖσα πρότερον ἐκ τῆς τοῦ Δάν φυλῆς, ἐπὶ νῦν χρόνον ἐπ' οὐκ ὀλίγον οὗτοι δὴ μόνοι τοῦ παντὸς ἔθνους πλανώμενοι, τελευταῖον τὰ ταύτη κατασχόντες χωρία, μόγις ἰδρύνθησαν, καὶ πόλιν ἐπὶ τοῖς ἄκροις αὐτῶν ὄρεσι δειμάμενοι, τὴν τοῦ φυλάργου σφῶν ἐπέθηκαν κλήσιν, καὶ τοῦτο ἦν τῆς Ἰουδαίας ὁ ἐσχάτος πρὸς Φοινίκην

ὁρος. Ταύτην χρόνῳ ὕστερον Ἡρώδης ὁ μέγας οἰκοδομήσας, Καισάρειαν Φιλίππου μετωνόμασε, νῦν δὲ Πανεάς ἐστι καλούμενη· τὸ γὰρ Πανὸς ἐν ταύτῃ βρέτας στησάμενοι, εἰς τοῦτο τὴν τῆς πόλεως ἔτρεψαν προσηγορίαν. Ἐν ταύτῃ τῇ Πανεάδι τῶν τοῦ Ἰορδάνου πηγῶν ἡ ἑτέρα τίκεται, δυοῖν οὓτων, Δάν ἐκ τοῦ παλαιοῦ ὀνόματος ἐστὶ καὶ νῦν ὀνομαζομένη· τὴν γὰρ ἑτέραν, ἥτις Ἰόρ ἐπικαλεῖται, πόρρωθεν αὐτῆς ὡς ἀπὸ σταδίων ρε', κώλωνός τις τοῦ αὐτοῦ προΐησαν ὄρους· ὧν ἐξ ἑκατέρας προχέεται ποταμός, ὁ μὲν Ἰοράτης, ὁ δὲ Δανίτης ἐπικαλούμενος· οἱ δὲ τοῦ ὄρους ἐνεχθέντες, ἐπειδὴ καταβαῖεν εἰς τὸ πεδίον, ἐνταῦθα ἤδη ξυναίσιον καὶ ἓνα μέγιστον ἀποτελοῦσι ποταμὸν τὸν Ἰορδάνην, ἔν ταύτῃ ἤδη τὸ τε βεῦμα καὶ τὴν προσηγορίαν κερνάμενοι· δὲ τὴν τῆς Τιβερίδος διέξεισι λίμνην μέσην τέμνων αὐτήν, καὶ δι' ὅλης αὐτῆς ἐν τῇ οἰκίῳ ὀλκῷ βέομενος μέχρις ἂν ἐπὶ τὴν κατέναντι ἐκπέσει (ἐκπεράσει Val.) γῆν, ἴσος αὐτὸς αὐτῷ καὶ παραπλήσιος ὢν· κἀντεῦθεν ἤδη διὰ τῆς Παλαιστίνης ἐνεχθεὶς, ἅπας εἰς τὴν νεκρὰν καλουμένην εἰσπεσὼν ἀφανίζεται θάλασσαν. »

11.

Cod. Par. 1630 : Ἰορδάνης δὲ ποταμὸς οὕτω λέγεται διὰ τὸ συμμίγνυσθαι δύο ἄμα, Ἰόρ τε καὶ Δάνην. Καθ' ὃν δὴ χρόνον καὶ Μελχισεδὲκ ἐγνωρίζετο, ἀνὴρ εὐσεβής, καταγόμενος ἐκ γένους Σίδου, υἱοῦ Αἰγύπτου βασιλέως τῆς Αἰθύης· ὅστις γενόμενος ἱερεὺς καὶ βασιλεὺς τῶν Χαναναίων ἔκτισε πόλιν ἐν τῷ ὄρει τῷ λεγομένῳ [Σιών], καὶ καλέσας αὐτήν Ἱερουσαλήμ, ὅπερ ἐστὶν εἰρήνης πόλις, ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ ἑτηριγ', καθὼς Ἰώσηπος ἱστορεῖ. (2) Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἀπώλοντο δύο πόλεις, Σόδομα καὶ Γόμορρα θεοῦ πυρὸς καταρραγέντος ἐπ' αὐτάς, διότι τοὺς παριόντας ἐνύβριζον ξένους.

3. Ἀβραάμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ ἐκ τῆς Σάρρας καὶ τὸν Ἰσμαὴλ [ἐκ τῆς] παιδίσκης τῆς Ἀγάρ· ἐξ ὧν Σαρακηνοὶ τε καὶ Ἰσμαηλῖται προσηγορεύονται. Ἰσαὰκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, τὸν κληθέντα Ἰσραὴλ, καὶ τὸν Ἡσαὺ, ἀφ' οὗ Ἰσαυροὶ καὶ Ἰσραηλῖται μετωνομάσθησαν. Ἰακώβ δὲ ἐγέννησεν υἱοὺς ἑβ'· ἐκ τούτων αἱ νῦν φυλαὶ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸ τῶν ἱερέων γένος ἀπεδείχθη, οἳ τε Ἑβραῖοι πάλαι λεγόμενοι Ἰουδαῖοι τότε προσηγορεύθησαν.

4. Καθ' ὃν χρόνον ἐγνωρίσθη παρ' Ἑλλήσιν Ἰσιο-

Fr. 9. Eadem Suidas l. l. In brevis hac contraxit codex 1630 : Ἀβραάμ δὲ καταγνούς ὡς πλάνου τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καὶ συντρίψας τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀνεχώρησεν ἀπὸ Καρρῶν (Καρρῶν cod.), ὁ ἐστὶν ὁρος Χαλδαίας, καὶ ὤκησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης, ἄμα Ἀὐτὸς τῷ υἱῷ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Καὶ εἰσὶν ἀπὸ τοῦ κατακλισμοῦ ἕως Ἀβραάμ ἔτη γ'ψμ'. — Ἀπὸ Καρρῶν ὄρων κτλ.] ineleganter hac enuntiala; non tamen vocem Καρρῶν (Χαρρὰν ap. Mosem, I, 11, 31. Joseph. I, 16 et scripti. orient.) delendam esse cum Bernhardy ad Suid. statuerim.

Fr. 10. Cf. codex Paris. (v. fr. 11). Suidas : Ἰορδάνης ὁ ποταμὸς ἐκλήθη διὰ τὸ συμμίγνυσθαι δύο ἄμα ποταμούς, Ἰορ καὶ Δάνην. — Φιλοστοργίος; sic secunda manu; Φιλοστράτου prima manu scriptum. Fragmentum jam Valesius exscriptit et inter Philostorgiana p. 541 edidit.

Fr. 11. Cf. Malalas p. 56 sq. — Ἰώσηπος; Nihil de annis istis apud Josephum (I, 10, 2) legitur. Quam temere Eusebii, Africanus, Josephus, alii saepenumero apud Malalam auctores citentur, inter doctos constat. Eodem vitio jam Noster Joannes laborasse videtur. Ceterum Malalas p. 58, 11 ait : Καθὼς Ἰώσηπος ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ ἐξέθετο. Καὶ Ἰωάννης δὲ καὶ Κύριλλος, οἱ ὁσιώτατοι ἐπισκοποὶ, τὰ αὐτὰ εἶπον. — § 4. Eadem post superiora habent Exc. Salu.

δος ἀνὴρ σοφός, [δς τὰ Ἀσσυρίων γράμματα εἰς Ἑλλάδα γλῶσσαν μετέβαλεν]. Τότε δὲ καὶ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Καρῶν ἐγένετό τις Ἐνδυμίων ὀνόματι, ὅστις διὰ μυστικῶν εὐχῶν ἀπὸ τῆς σελήνης ἐβούλετο μαθεῖν τὸ τοῦ Θεοῦ ὄνομα, καὶ δι' ὀνείρου μαθὼν ἀπέφυξε. Καὶ μῦθος ἐστὶ μέχρι τοῦ νῦν, τὸ τούτου λείψανον δονεῖσθαι κατὰ τὴν Καρῶν χώραν. [Ὁ δὲ μῦθος φησιν αὐτὸν ὑπὸ τῆς Σελήνης φιλεῖσθαι.]

δ. Ἰακῶβ δὲ ἐπορεύθη εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Ἰωσήφ μέγαν γενόμενον. Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ῥ' γεγονῶς ἐνιαυτοὺς μετέλλαξε τὸν βίον. Αεὺ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβρααμ, ὁ δὲ τὸν Ἄμρα, καὶ οὗτος τὸν Μωσῆα καὶ τὸν Ἀαρών. Γίνεται δὲ ἀπὸ Ἀβραάμ ἐπὶ Μωσέως ἔτη φε', τὰ δὲ ἀπὸ Ἀδάμ ἕως Μωσέως ἔτη ῥσδ' (δλς' Mal.). Μωσῆς δὲ ἀναληφθεὶς ὑπὸ τῆς θυγατρὸς Φαραὼ, ἐπαίδευσθ' ἅπσαν σοφίαν Αἰγυπτίων· π' δὲ ἐνιαυτῶν γενόμενος ἀπῆρεν ἀπ' Αἰγύπτου, συλλαβὼν Ἰσραηλῖτας, οὐ μείονας χ' χιλιάδων ὄντας, μετὰ ἐνιαυτοῦς λς', καὶ ἐπορεύθη διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς φέρων καὶ τὰ ὀσῶ τοῦ Ἰωσήφ· μ' δὲ ἔτη συμπελοσσομένης τῷ λαῷ τελευτᾷ ἐτῶν ρκ', διὰ δόχον Ἰησοῦν τὸν τοῦ Ναυτῆ καταλιπὼν· δς διδάξας τὸν λαὸν ἔτη κζ' ἀπέθανε χρόνων [ὦν] ι' καὶ ρ'. Ἐξῆς δὲ κριταὶ διηγοῦνται τοῦ Ἰσραήλ.

12.

Exc. Salmas. p. 389, 18 : Οἱ δυνάσται τῶν ἐθνῶν ὑπὸ Ἰησοῦ τοῦ Ναυτῆ διωκόμενοι, καὶ μὴ προσδεχθέντες παρ' Αἰγυπτίων, εἰς τὴν τῶν Ἀφρίων χώραν μετοικίσαντες ἐπέγραψαν· « Ἡμεῖς ἐσμέν Χαναανῖται, οὓς ἐδίωξαν Ἰησοῦς ὁ ληστής. »

13.

Cod. 1630 : Ἐν τοῖς χρόνοις δὲ τοῦ Ἰησοῦ ἐβασί-

λευσε τῆς Ἀττικῆς Ὠγύγης, δς κατακλυσμοῦ γενομένου ἀπόλετο μετὰ τῆς χώρας, καὶ ἔμεινεν ἐξ ἐκείνου ἔρημος καὶ ἀοίκητος ἡ Ἀττικὴ χρόνους σς', καθὼς Ἀφρικανὸς συνεγράψατο. (3) Τῆς δὲ Μολοσσῶν χώρας ἐβασίλευσε τότε Αἰδης, δς εἶχε θυγατέρα κόρην, ἥτοι ὠραίαν, Περσεφόνην. Ἐρώτων δὲ Πειρίθου, γνούς αὐτὸ δ πατήρ ἔστησε πρὸ τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος δν εἶχε κύνα καὶ ἐκάλει τρικέρβερρον διὰ τὸ μέγεθος· καὶ (δς?) κατὰ σύνταξιν ἔλθοντα τὸν Πειρίθου διεγρήσατο, πρὸς δὲ καὶ τὴν κόρην ἐξελοῦσαν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο ἐστὶν ὁ ποιητικῶς εἰρηται ὅτι ὁ Πλούτων ἥρπασεν αὐτήν, ὡς Παλαίφατος. (2) Ἡ δὲ Σικυθῶνος βασιλεία ἦτοι τῆς Ἑλλάδος διήρκεσεν ἔτη 73π'. (4) Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ἐγνωρίσθη Προμηθεὺς γραμματικῆς*, Ἐπιμηθεὺς μουσικῆς καὶ Ἀτλας ἀστρονομίας· δι' ὃ λέγουσιν ὅτι τὸν οὐρανὸν βαστάζει· καὶ ὁ πανόπτης Ἄργος, τὴν τεχνικὴν ἐπιστήμην περιέλειπτος. (5) Ἐπετέθη δὲ καὶ ἡ τῆς [Ἀττικῆς] βασιλεία εἰς Ἀθήνας, καὶ ἥρκεσεν ἔτη υζς'. Ἐβασίλευσε δὲ πρῶτος Κέκροψ, [ὅστις δι]φυῆς ἐκλήθη διὰ τὸ τοῦ σώματος μέγεθος. Ὁς ἐνομοθέτησε γυναικῶς ἐκδίδουσαι ἀνδρὶ ἐνί, πρότερον θηριωδῶς μιγνυμένας. Τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὡς ἐξ Αἰγύπτου καταγόμενος, τὴν νομοθεσίαν Ἡραίου οὐκ ἀγνοῶν· ἔλεγε δὲ ὅτι καὶ διὰ τὴν τοιαύτην τῆς ἀσελγείας κακοήθειαν ἡ Ἀττικὴ κατεκλύσθη. (6) Μετὰ αὐτὸν ἐβασίλευσε Κράναος, Φορ[ωνεύς] καὶ οἱ ἐφεξῆς μέχρι Κόδρου. Ἐκ τότε μετέπεσεν ἡ τῶν Ἀθηναίων βασιλεία εἰς ἀριστοκρατίαν, καὶ ἐγένετο πρῶτος Δράκων ὁ νομοθέτης, εἶτα Σόλων, μετὰ [τούτων] Θαλῆς, ἐξῆς Αἰσχύλος καὶ ἑτεροι. Καὶ ἐκράτησε τὰ πάντα ἔτη 73π'. (7) Τότε καὶ Ὀρρεὺς ἐγνωρίζετο, σοφὸς ἀριστος γενόμενος καὶ πολλὰ μυστήρια διδάχθεῖς. Φερόνται αὐτοῦ καὶ περὶ θεογνωσίας λόγοι,

p. 389, 64 : Ἦν ἐπὶ τῶν ιβ' πατριαρχῶν ὁ Ἡσίοδος, ὅστις... μετέβαλεν (quæ postrema desunt in cod. 1630, ego inserui). Ὁ Ἐνδυμίων διὰ μυστικῶν εἰς... ἀπέφυγεν. Ὁ δὲ μῦθος φησιν αὐτὸν ὑπὸ τῆς Σελήνης φιλεῖσθαι. Cf. Malalas p. 59, 5 et p. 61, 2, unde hæc exscribere liceat :... Ἔστι τὸ λείψανον αὐτοῦ ἕως τῆς νῦν εἰς τὴν Καρίαν... καὶ καθ' ἕκαστον ἔτος ἀνοίγουσι τὴν αὐτοῦ σοφὴν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, καὶ ὁρᾶσι τὸ λείψανον αὐτοῦ δονούμενον, ὡς λέγουσιν. Ἀπερ συνεγράψατο Αὐλέας ὁ σοφώτατος· περὶ οὗ, φησὶ, τὴν σελήνην φιλεῖν τὸν Ἐνδυμώνα ἱστοριογράφουσιν. Auleas homo ignotus. De Æschylō (in Caribus f.) cogitavit Bentlejus (Ep. ad Mill. p. 69), collato Malala p. 143, 1.

Fr. 13. § 1. Χρόνους σς' ἐπὶ ἔτη σς', καθὼς ἐν τοῖς Ἀφρικανῶ ἐμπίετα συγγράμμασιν, Malal. p. 12, 5. Debebat ρς', vel ρπ', ut accuratior scripti. ex eodem Africano tradunt. — § 2. Eadem sic Exc. Salm. p. 389, 11 : Ἡ Περσεφόνη θυγάτηρ ἦν Αἰδίου τοῦ βασιλέως Μολοσσῶν, ἐκαλεῖτο δὲ Κόρη, οὕτω τῶν Μολοσσῶν τὰς εὐμόρους καλοῦντων. Ἐξελοῦσαν δὲ ἐπὶ βοήθειαν Πειρίθου ὑπὸ τοῦ Κερβέρου ἀναγόμενου, ἀναρεῖται καὶ αὐτὴ, καὶ ἐμυθεῖται ὅτι ὁ Αἰδὸς ἥρπασεν αὐτήν. Fusius rem narrat Malalas p. 62. Cedren. p. 143 — § 3. 73π'. Cf. Malalas p. 69, 3, qui hunc numerum ponens addit : καθὼς Ἀφρικανὸς ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. Id vero falsum est. V. Castor. fragm. 8, p. 169. Cedrenus p. 144, 8, pro 985 nonnisi 980 recenset. — § 4. De iisdem rebus Exc. Salm. p. 389, 25 : Προμηθεὺς σοφίαν ἀνθρώπων διδάξας ἤκουσεν ὅτι πλάττει ἀνθρώπους Ἀτλας δὲ τὴν ἀστρονομίαν διδάξας, ὅτι βαστάζει τὸν οὐρανόν· καὶ ὁ Ἄργος πολυόμματος, ὅτι περιέλειπτος ἦν, καθ' ὃ τὴν τεχνικὴν ἐπιστήμην αὐτὸς ἐπενόησε πρῶτος. Locus cod. 1630 mancus est. Post v. γραμματικῆς excidit ἔμπειρος vel διδάσκαλος. Cf. Malalas p. 70, Cedren. p. 144. — 5. υζς' 492; sic ex Malala p. 89, 2 et Cedren. p. 145, 17 reposui pro τζς', 392. — Κέκροψ κλ. Ead. in Exc. Salm. p. 389, 29 : Κέκροψ διφυῆς λέγεται διὰ τὸ μέγεθος, ἃ δὲ πρὸ αὐτοῦ τῶν γυναικῶν θηριωδῶς μιγνυμένων οἱ ἐβούλοντο, καὶ ὃ ἤθελον διδουσῶν τὸ τιμωρόμενον, αὐτὸς ἐνομοθέτησεν ἐνί ἐκδίδουσαι ἀνδρὶ· ἔλεγε γὰρ ὅτι διὰ τὴν ἀσελγείαν ἡ Ἀττικὴ κατεκλύσθη. Αἰγύπτιος δὲ ὢν ἀπὸ τῆς Ἡραίου τοῦ βασιλέως νομοθεσίας φησὶ τὴν μοναρχίαν. Eadem laudato Joanne Antiocheno tradunt Tzetzes ad Lyc. 111 et Eudocia p. 252. — Θηριωδῶς 6] suprascriptum est γυδῶν. — 6. Φορυνεύς] vocem supplēvi ex Malala p. 72, 3. Φορυνεύς ap. Cedren. p. 145, 15. Noli mirari. — 73π' numerus corruptus. Scribi leni manu potest ωπς' (882 = 14-63), qui antiquus est numerus annorum, qui fluxerunt a Cecrope usque ad institutionem archontum annuorum. Sed quum Malalas p. 72, 14 habeat 73ς', fortasse apud Nostrum idem fuit, vel 73ς'. — 7. Plenius hæc Suidas v. Ὀρρεὺς tradit, ex Joanne, uti nostro loco ducemur.

36.

ἐν οἷς εἶπεν, ὅτι τὸ ὑπέρτατον φῶς πάντα ἐδημιούργησεν, ὅπερ ὠνόμασε Βουλὴν, Φῶς, Ζωὴν· ταῦτα τὰ τρία ὀνόματα μίαν δύναμιν ἀπεφάνητο καὶ ἐν κράτος τοῦ δημιουργοῦ πάντων θεοῦ.

14.

Suidas : Ὁρφεύς. Ὅτι ἐπὶ τῶν παρὰ Ἰουδαίους Κριτῶν, καταλυθείσης τῆς βασιλείας Ἀθηναίων, Ὁρφεὺς ἐγνωρίζετο, σοφὸς ἀριστος γενόμενος καὶ πολλὰ μυστήρια διδάσκει. Φέρονται γὰρ αὐτοῦ καὶ περὶ θεογνωσίας λόγοι, ἐξ ὧν εἰσι ταῦτα. Εἶπε γὰρ ὅτι ἐξαρχῆς ἀνεδείχθη ὁ αἰθέρ ὑπὸ τοῦ θεοῦ δημιουργηθείς· καὶ ἐντεῦθεν ἀκείθεν τοῦ αἰθέρος ἦν χάος, καὶ νῦν φοβερά πάντα κατεῖχε καὶ ἐκάλυπτε τὰ ὑπὸ τὸν αἰθέρα· σημαίνων τὴν νύκτα προτερεῖν· εἰρηκῶς ἀκατάληπτόν τινα καὶ πάντων ὑπέρτατον εἶναι καὶ προγενέστερον καὶ δημιουργὸν ἀπάντων, τόνγε ὑπέρτατον αἰθέρα. Καὶ τὴν γῆν εἶπεν ἄορατον. Ἐφῆσε δὲ ὅτι τὸ φῶς ῥῆξαν τὸν αἰθέρα ἐφώτισε τὴν γῆν καὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν· ἐκεῖνο εἰπὼν τὸ φῶς, τὸ ὑπέρτατον πάντων, τὸ ἀπρόσιτον, τὸ πάντα περιέχον· ὅπερ ὠνόμασε Βουλὴν, Φῶς, Ζωὴν. Ταῦτα τὰ τρία ὀνόματα μίαν δύναμιν ἀπεφάνητο, καὶ ἐν κράτος τοῦ δημιουργοῦ πάντων θεοῦ, τοῦ πάντα ἐκ τοῦ μη ὄντος παραγαγόντος εἰς τὸ εἶναι, δρατὰ τε καὶ ἄορατα. Περὶ δὲ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων εἶπεν, ὅτι καὶ αὐτὸ ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ πάντων καὶ θεοῦ ἐπλάσθη, καὶ ψυχὴν ἔλαβε λογικὴν, ἀκολουθήσας τοῖς Μωσέως· καὶ ταλαίπωρον εἰρηκῶς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων καὶ πολλοῖς ὑποκείμενον πάθεσι ψυχικοῖς τε καὶ σωματικοῖς, δεκτικόν τε ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν ἔργων, καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀθλίως διακείμενον.

15.

Codex 1630 : Ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ὁ Μαρσῦας ἐγένετο αὐλητής, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἰάσονα καὶ τοὺς Ἀργοναύτας ἐπράχθη, οἱ προσομιῶσαντες ἐν Κυζικῷ καὶ μετὰ τὸ ξενωθῆναι κατὰ ἀγνοίαν συμβαλόντες καὶ ἀνελόντες Κυζικὸν τὸν βασιλέα, καὶ πενήσαντες, ἔκτισαν ἱερὸν εἰς μνήμην αὐτοῦ, ἐκεῖθεν τε ἀπελθόντες εἰς

τὰ καλούμενα Πύθια θερμὰ καὶ θυσιάσαντες ἐπηρώτων τὸν Ἀπόλλωνα τίνοις ἐστὶ τὸ ἱερὸν ὅπερ αὐτοὶ ὠκοδόμησαν. Καὶ ἐδόθη αὐτοῖς χρησμός περιέχων οὕτως· « Ἀδαῆς κόρη ἔγκυος ἔσται· ὁ γὰρ ἐξ αὐτῆς προτὶν ἅπαντα κόσμον ζωγρήσας πατρὶ προσάξει δῶρον· αὐτῆς ἔσται δόμος οὗτος. Μαρία δὲ τοῦνομα αὐτῆς. » Οἱ δὲ νομίσαντες περὶ ῥέας ταῦτα λελέχθαι, ἐπωνόμασαν αὐτὸν τῆς ῥέας. Ὅστις οἶκος ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως, ἐκκλησίᾳ γέγονε τῆς δεσποίνης ἡμῶν καὶ θεοτόκου Μαρίας. (2) Ἐκεῖθεν τε ἀναπλέοντες διὰ τῆς Βιθυνίας ὠρμημένοι τὴν Ποντικὴν διαπεράσαι θάλασσαν, καὶ φθάσαντες περὶ τὸν καλούμενον Ἀνάπλου, ἔμαθον ὅτι τὸ στενὸν ἐκεῖνο τῆς θαλάσσης βάρβαρός τις Ἄμυκος κατέχει καὶ τοὺς πλείοντας ληστεύει καὶ φονεύει, καὶ καταφυγόντες ἐν κόλπῳ δασυτάτῳ ἐθεάσαντο ἐν ὄπτασίᾳ τινὰ φοβεράν [ἀνδρὸς] εἰκόνα ἀετοῦ ἔχοντος πτέρυγας κατὰ τῶν ὤμων, προθεσίζοντος αὐτοῖς τὴν κατὰ Ἄμυκου νίκην. Συμβαλόντες γοῦν ἀναιροῦσι τὸν Ἄμυκον, καὶ ὑποστρέφοντες ὠκοδόμησαν ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἱερὸν, γράψαντες ἐν εἰκόνι ὅπερ εἶδον ἐκτύπωμα, καὶ ὀνομάσαντες τὸν τόπον Σωσθένιον· ὅπερ ἱερὸν χρόνους ὕστερον ὁ τοῦ Βυζαντίου βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ μέγας εἰς ὄνομα τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ ὠνόμασεν. (3) Ἐκεῖθεν οἱ περὶ Ἰάσονα διὰ τῆς Ποντικῆς θαλάσσης εἰς Κολχίδα παραγενόμενοι ἔλαβον τὴν Μήδειαν καὶ τὸ χρυσοῦν λεγόμενον δέρας, ὅπερ ἦν οὐχ ὥσπερ ποιητικῶς φέρεται, ἀλλὰ βιβλίον ἐν δέρμασι γεγραμμένον, περιέχον ὅπως δεῖ γίνεσθαι διὰ χημείας χρυσόν. (4) Ἐν δὲ τῇ Φρυγίᾳ χώρα ἦν τότε Τρώς ὁ πατὴρ Ἴλου καὶ Γανυμήδους.

5. Ἐγένοντο δὲ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους Κριταὶ τῶν Ἰουδαίων Χουσαρθῶμι χρόνους ζ', Γοθονοῇ χρόνους ν' (1. μ'), Γεδεὼν, Ἰεφθάς, δς ταξάμενος τὸ πρῶτον ὑπαντῆσαν αὐτῷ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ καταθύειν, ἀνείλε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, Σαμφῶν, παῖς Μανωῆ, δς ὑπὸ Δαλίλας ὑπεκλήπη τὸν νοῦν, καὶ τῆς σωπεροσύνης ἄμα καὶ τῆς ἰσχύος ἐξέπεσεν καὶ ἐδόθη ἀλήθειν ἐν μύλῳ, δέσμιος εἰς Γάζαν ἀρχεῖς.

Fr. 14. Cf. Malalas p. 74 sq., Cedrenus p. 147.

Fr. 15. Μαρσῦας] Probabiliter ex Nostro fluxerunt, quæ ap. Suidam v. Μαρσῦας leguntur : Ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Ἰουδαίων Κριτῶν καὶ Μαρσῦας ἐγένετο σοφός, ὅστις ἐρεῦρε διὰ μουσικῆς αἰλούς· ἀπὸ καλαμῶν καὶ χαλκοῦ· δς παρατρονῆσας ἐρρίψεν εἰς ποταμὸν ἑαυτὸν, καὶ ἀπώλετο· καὶ ὠνομάσθη ὁ ποταμὸς Μαρσῦας· περὶ οὗ μῦθος φέρεται, ὅτι ἑαυτὸν ἀποθεώσας ἀπώλετο. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἐγένετο καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἰάσονα καὶ τοὺς Ἀργοναύτας, ὡς Ἀπολλώνιος ὁ Ῥοδιός φησι. Λέγεται δὲ μῦθος (1. λέγει δὲ ὁ μῦθ.), ὅτι ἐξεδάρη ὑπὸ Ἀπόλλωνος. Eundem in modum fab. narrat Malala p. 76 et Cedrenus p. 648. — ἀδαῆς κόρη κτλ.] Plenius hoc oraculum præbet Malal. p. 77. Cedren. p. 209 sq. — ὅστις οἶκος... ἐκκλησίᾳ γέγονε] ὅστις ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως οἶκος γέγονε, codex. Mutavi ex Malala. — § 5. De his ita Exc. Salm. p. 390, 2· Οἱ Ἀργοναῦται διὰ τὸν Ἄμυκου φόβον ἐν δάσει [κόλπῳ] καταφυγόντες, εἶδον ὄπτασιν ἀγγέλου, δς προεῖπεν αὐτοῖς νίκην· καὶ ἐξελθόντες καὶ νικήσαντες Ἄμυκον ὠκοδόμησαν τῷ φανέντι ἱερὸν, ὀνομάσαντες τὸν τόπον Λαοσθένην (Σωσθένιον in cod. 1630 et Cedreno p. 210, 15. Malalas p. 78, 19 ita : καλέσαντες τὸν αὐτὸν τόπον ἢ τὸ ἱερὸν αὐτὸ Σωσθένην, διότι ἐκεῖ φυγόντες ἐσώθησαν. Attamen Leosthenium verum esse loci nomen assertit P. Gylius De Bosp. Thrac. II, c. 14 et 10). Pluribus hæc exponunt Cedrenus et Malalas l. I. — § 3. Ead. Exc. Salm. p. 390, 6 : Τὸ μυθολογούμενον δέρας βιβλίον ἦν ἐν δέρματι γεγραμμένον, περιέχον ὅπως δεῖ διὰ χημείας χρυσόν ἐργάζεσθαι. Cum codice 1630 ad verbum concinit Suidas v. Δέρας. Idem post· v. διὰ χημείας χρυσόν addit : Εἰκότως οὖν οἱ τότε χρυσοῦν ὠνόμαζον αὐτὸ δέρας διὰ τὴν ἐνέργειαν τὴν ἐξ αὐτοῦ. Joannes sua sumpserit e Charace (fr. 14), quem de alia re Malalas laudat p. 81. Ceterum quæ modo legitur de libro isto chemicò, neque Malalas neque Cedrenus habet. — § 5. Judicium seriem mancam esse patet.

16.

Exc. De virt. p. 781 : "Οτι Σαμφών, παῖς Μα-
νωῆ, κριτῆς καὶ ἀνὴρ ἰσχυρός. Ἀχρι μὲν οὖν οὗτος
ἐκράτει τῶν τοῦ σώματος ἡδονῶν, τῶν πολεμίων κατε-
δυνάστευσεν· ἐπειδὴ δὲ ὑπὸ Δαλιᾶ τῆς πόρνης ὑπε-
κλάπη τὸν νοῦν, ἅμα καὶ σωφροσύνης καὶ τῆς ἰσχύος
ἐξέπεσεν· ὑπὸ τε τῶν ἐναντίων ἀλούς δέσμιος εἰς Γάζαν
ἀπήχθη, καὶ τῶν ὄψεων στερηθεὶς ἐδόθη ἀλῆθειν ἐν μυ-
λῶνι. Διὸ δὴ συμπεσὼν τοῖς τοῦ ἱεροῦ κίσις συναπώ-
λετο τοῖς ἐναντίοις εἰπών· « Ἀπελθέτω δὴ Σαμφών
μετὰ τῶν ἀλλοφύλων. » Καὶ ὁ μὲν οὕτω διεφθάρη κρί-
νας τὸν λαὸν ἔτη εἰκοσι.

17.

Codex 1630 : Ἡλεῖ (δς), μυριάδων λαοῦ τεσσάρων
καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἀναιρεθέντων, ὑπὸ τῆς ἀθυμίας
ἐξέπνευσε. Καὶ ἡ κιθωτὸς διαρπαγείσα παρὰ τῶν βαρ-
θάρων πάλιν ἀπεδόθη μετὰ εἰκοσαετῇ χρόνον, λιμῶ
περιπεσόντων τῶν βαρθάρων. Καὶ διήρκεσαν οἱ κριταὶ
χρόνους τλζ'. Ἐπειτα περιστάντος τοῦ πληθους καὶ
βιαζομένου χειροτονῆσαι Σαμουὴλ βασιλέα, καθάπερ
εἶχον τὰ ἔθνη, πρῶτος ἀνεδείχθη βασιλεὺς Σαούλ.
Βοᾶς δὲ δίκαιος ἀνὴρ ἐκ τῆς εὐσεβοῦς γυναικὸς Ῥούθ
ἐγέννησε τὸν Ὠβὲδ, Ὠβὲδ δὲ τὸν Ἰεσσαί, Ἰεσσαί δὲ
τὸν Δαυὶδ, δς τὸν βάρβαρον Γολιάθ καταγωνισάμενος
ἐκρίθη ὑπὸ πάντων μέγας, Σαούλ δὲ ὑπεκρίζετο. Ἦνίκα
δὲ Σαούλ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἦλω καὶ τὸν βίον μετήλ-
λαξεν, εὐθὺς βασιλεὺς ἀπεδείχθη τοῦ Ἰσραὴλ. Δαυὶδ
δὲ διάδοχον τῆς βασιλείας τὸν ἑαυτοῦ παῖδα Σολομῶνα
ἀπέδειξεν· ἐν οἷς καὶ ὁ Τρωϊκὸς ἐκινήθη πόλεμος· ὅστις
Σολομῶν οἰκοδομεῖ τὸν ἐν Ἱερουσαλὴμ ναόν· ἐδίκασέ
τε τῷ λαῷ ἐν σοφίᾳ. Γυναῖκας δὲ χιλίας ἀγαγόμενος
πεύθεται ὑπ' αὐτῶν εἰδωλολάτρης γίνεσθαι· διὸ καὶ
προσέταξεν ὁ Θεὸς διαμερισθῆναι τὴν αὐτοῦ βασιλείαν.

18.

Exc. De virt. p. 781 : "Οτι ὁ Σαούλ ὁ βασιλεὺς
τῶν Ἰουδαίων ὑπὸ δαίμονος κατείχετο, καὶ οὔτε ἐκά-
θευδεν οὔτε ἐκοιμᾶτο. "Οντινα ὁ Δαβὶδ ταῖς μελωδίαις
κατέβαλπεν.

2. "Οτι ὁ Δαβὶδ ὁ βασιλεὺς ἐν πολέμοις ἄριστος ἦν
καὶ τῶν νόμων ἀκριβὲς φύλαξ, καὶ πάντας τοὺς πολε-
μίους ἐχειρώσατο. Ὀλίγοις τέ τισι πταίσμασι τὸ σῶμα

πιεσθεὶς θεαῖς ἐπαιδεύετο μάστιγι. Πρὸς γὰρ τῶν ἑαυ-
τοῦ παίδων μικροῦ δεῖν τῆς βασιλείας ἐξέπεσεν, γέλως
τε τοῖς πολεμίοις ἀπεδείχθη. Καὶ ταῦτα μὲν μετανοίας
καὶ δάκρυσιν ἐδεράπευσεν.

3. "Οτι Σολομῶν ὁ υἱὸς Δαβὶδ ὁ βασιλεὺς Ἰουδαίων
φρονήσει τε καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ περιφανὲς ἦν. Δι-
κάζων τε τῷ λαῷ ἐν σοφίᾳ τοῦ κρείττονος οὐ διέλει-
πεν. Ἦσκει τε πᾶσαν σοφίαν θείας χάριτος γέμουσαν,
καὶ τῆς διδασκαλίας ἀκροατὰς πλείστους τῆς ἰδίας
ἐποιεῖτο. Ταῦτά τε καὶ τὰ τοιαῦτα διαπραττόμενος
τῷ τῆς φύσεως εὐαλότῳ περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδον-
ὰς ὑπαγόμενος, ἀγεται μὲν γυναικας χιλίας τὸν ἀρι-
μὸν· πείθεται δ' ὑπ' αὐτῶν εἰδωλολάτρης γίνεσθαι. Διὸ
προσέταξεν ὁ Θεὸς μερισθῆναι τὴν αὐτοῦ βασιλείαν,
οὐκ ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ, διὰ μνήμην Δαβὶδ τοῦ πα-
τρὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτήν.

19.

Exc. De ins. p. 4 ed. Cramer : "Οτι Συναχειρία
ὁ τῶν Ἀσσυρίων βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ ἰδίου παιδὸς ἀνῆ-
ρέθη, πρὸς Αἰθίοπας ἀγωνιζόμενος.

20.

Exc. cod. 1630 : Ἐν δὲ τῇ τῶν Ἑλλήνων χώρα
Λάπαθος ὁ βασιλεὺς ἔσχεν υἱούς δύο, τὸν Ἀχαιοὶν καὶ
τὸν Λάκωνα· καὶ τελευτῶν ἐμέρισεν αὐτοῖς τὴν βασι-
λείαν, καὶ ὁ μὲν Ἀχαιοὶς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μοῖραν ἐκά-
λεσεν Ἀχαιοὶν, ὁ δὲ Λάκων, Λακωνικήν. [Καὶ μετ' αὐ-
τὸν ἐδασίλευσαν Λακῶνων ἄλλοι τινές] ἄρρι τῆς βα-
σιλείας Θεοτίου. Ὁ [δὲ] Θεότιος ἔσχε θυγατέρας γ', τὴν
Λήδαν, τὴν Κλυτίαν καὶ τὴν Μελανίπην. Ἔσχεν οὖν
ἡ Λήδα [ἀνδρα] Τ[υνδαρέα], ἐξ οὗ ἔσχε θυγατέρα Κλυ-
ταιμνήστραν τὴν γαμηθεῖσαν Ἀγαμέμνονι. Ἡ τοίνυν
Λήδα μοιγευθεῖσα ὑπὸ τινος ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς Κύνου,
ἐκύνησεν ἅμα παῖδας τρεῖς, Κάστορα καὶ Πολυδεύκην
καὶ Ἑλένην τὴν Μενελάου γυναῖκα.

21.

Exc. De virt. p. 782 : "Οτι Σθενέβοια ἡ Προῖτου
γυνὴ φιλήσασα τὸν Βελλεροφόντην, καὶ μὴ ἐπιτυχούσα
διὰ τὴν ἐκείνου σωφροσύνην, τούναντίον διέβλαεν αὐτὸν
τῷ Προίτῳ, ὡς βουλόμενον αὐτὴν μοιχεύσαι. Καὶ
ἀγανακτήσας ὁ Προῖτος ἐπέμψεν αὐτὸν τῷ Ἰοβάτῃ, τῷ
πατρὶ τῆς Σθενεβοίας, ἵνα ἐκείνος αὐτὸν φονεύσῃ.

Fr. 16. Eadem Suidas v. Σαμφών. — Δαλιᾶ [Δαλιᾶ cod., item ap. Suidam cod. A, Δαλᾶ; cod. E V.

Fr. 18. § 1. Eadem Suidas v. Σαούλ. Quae praeter haec ap. Suid. s. v. Σαούλ leguntur excerpta duo, probabiliter ad eundem Joannem referre licet. — § 2. Eadem Suidas v. Δαυίδ, et ex parte Exc. De ins. p. 1 ed. Cramer : "Οτι Δαβὶδ ὁ βασιλεὺς Ἱερουσαλὴμ, ἕως μὲν ἦν τῶν νόμων φύλαξ, πάντας τοὺς πολεμίους ἐχειρώσατο· ὀλίγοις δὲ etc. usque ad v. ἐξέπεσεν. — ἀκριβὲς] sic Suidas. ἀκ. ἡ. cod. — τὸ σῶμα] sic Suidas; τοῦ σώματος cod. — μετανοίας] Suidas; μετανόια cod. Ceterum quae antecedunt apud Suidam : Διῶκοντας αὐτὸν τοῦ Σαούλ, μετανοία κτλ., ad quae proxime accedit Cedrenus p. 156, item Joanni vindicaverim. — § 3. Eadem Suidas v. Σολομῶν. Cf. fr. 17. — ὦ λα ὦ] τὸν λαὸν Suidas. — Ante σοφίᾳ Suidas addit : φρονήσει καὶ. — τῆς ἰδίας om. Suidas.

Fr. 19. Quum in seqq. Excerptis De ins. sermo sit de Græcorum rebus antetrojanis, intelligis auctorem, antequam ad haec accederet, historiam Judaicam usque ad Ezechiae tempora recensuisse. Similiter Cedrenus. Aliter Malalas.

Fr. 20. Cf. Malalas p. 81, Cedrenus p. 211. — Καὶ μετ' αὐτὸν. ἄλλοι τινές] supplevi e Mal. et Cedreno. — Μελανίπην] sic Malalas p. 82, 10; Cedren. p. 212, 4 Μελίπην, codex noster Μελίτην. — Κύνου] κύνου cod.

Fr. 21. Eadem Suidas v. Σθενέβοια. Cf. Mal. p. 83; Cedren. 212.

Ὁ γὰρ Προίτος ἀνελείν αὐτὸν οὐκ ἠβουλήθη, ἐπειδὴ ἐν τάξει τέκνον ἀνεθρέψατο αὐτόν. Αἰσθόμενος δὲ ὁ Ἰοδάτης ὅτι ψευδὴς ἐστὶν ἡ κατ' αὐτοῦ κατηγορία, ἐφέεσατο τοῦ Βελλεροφόντου. Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ Προίτου Ἀκρίσιος ἐβασίλευσεν.

22.

Exc. De insid. p. 390 : Αἰγεύς, ἀγγεληέντος αὐτῷ φεύδους, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θησεύς ὑπὸ Μινωταύρου ὦλετο, ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκλήθη ὁ τόπος Αἰγαίος.

23.

Exc. De virt. p. 782 : Ὅτι Πριάμος ὁ Φρυγῶν βασιλεὺς συνελθὼν Ἐκάβῃ εἶχεν ἐξ αὐτῆς Πάριν τὸν καὶ Ἀλέξανδρον. Ὅτις ἐγκυος οὖσα ἔδοξε λαμπάδα πυρὸς τίκτειν. Καὶ ἐπερωτήσας εἰς τὸ μαντεῖον ὁ Πριάμος ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι τριακονταετής γενόμενος ἀπολέσει τὴν Τροίαν. Καὶ τοῦτον ἀπέπεμψεν εἰς τὸ Πάριον λεγόμενον. Παρελθόντος δὲ τοῦ τριακостоῦ ἐνιαυτοῦ μεταστελαιμένος τοῦτον ὁ πατὴρ ἐν τῇ Τροίᾳ ἑορτὴν ἐπέτελλεσε. Καὶ δεδοκῶς αὐτῷ δῶρα, καὶ πρὸς τοὺς τοπάρχας ἀποστείλας ἀπέστειλεν αὐτὸν θυσίασαι τοῖς κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἱεροῖς. Καὶ παραγενόμενος εἰς Σπάρτην τὴν ὑπὸ Μενελάου τότε βασιλευσμένην εὔρε τὸν μὲν Μενέλαον πλεῖν μέλλοντα ἐπὶ τὴν Κρήτην, τάγματος ἕνεκα καὶ θυσίας ἐξ ἔθους προσαγομένης παρ' αὐτοῦ τῇ Εὐρώπῃ, ἐξ ἧς ἔλεγεν ἔχειν τὸ γένος. Ὁ τοίνυν Μενέλαος ὡς ἐδέξατο τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὰ γράμματα τοῦ Πριάμου καὶ τὰ δῶρα, ἐν τιμῇ τε ἐποίησατο τὸν ἄνδρα καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἐν τῷ παλλατίῳ διαίτῃσθαι· καὶ ἤτησεν αὐτὸν ἀναμειναι τὰς ὀλίγας ἡμέρας, ἄχρις ἂν αὐτὸς τὴν εὐχὴν ἐκτελέσας ἀπὸ τῆς Κρήτης ἐπανάβῃ. Οὕτω τοίνυν Ἀλέξανδρου διατριβόντος ἐν τῇ Σπάρτῃ, συνέβη τὴν Ἑλένην τὴν Μενελάου γυναῖκα οἶσαν ἐν παραδείσῳ θεαθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. Συνῆσαν δὲ αὐτῇ Ἀθρα τε καὶ Κλυμένη, ἐκ τοῦ γένους καταγόμενα Πέλοπος καὶ Εὐρώπης. Ὡς οὖν εἶδεν ὁ Πάρις τὸ κάλλος τῆς Ἑλένης, ἔρωτι βληθείς εἰς αὐτὴν διὰ τῆς Αἴθρας τε καὶ Κλυμένης ὑπονοθεύει ταύτην, καὶ φεύγει διὰ τῶν πλοίων ὧν εἶχεν. Λαβὼν οὖν αὐτὴν μετὰ χρημάτων λιτρῶν τριακασίων καὶ ἀργύρου πολλοῦ καὶ κόσμου ἀπέπλευσεν εἰς Σιδῶνα, ἐκεῖθεν τε εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν βασιλέα Πρωτέα. Καὶ ἔμεινεν ἄχρι τινὸς παρ' αὐτῷ καταφθνήσας ὧν ἐκελεύσθη θυσῶν. Ὡς

οὖν ἐγνωρίσθη τοῦτο τοῖς τὴν βασιλικὴν φυλάττουσιν αὐλὴν τοῦ Μενελάου, παραχρῆμα ἀπέστειλεν τινα ἐν Γορτύνη τῇ πόλει τῆς Κρήτης ἀπαγγελοῦντα Μενελάῳ τὸ γεγονός. Ὁ δὲ ἀκούσας ἐπανάβη εὐθέως ἐν τῇ Σπάρτῃ, πέμπων εἰς ἀναζητήσιν αὐτῶν ἐν παντὶ τόπῳ. Καὶ ὅτε ἔμαθε τούτους εἶναι ἐν τῇ Τροίᾳ, ἐπεμψε κατασκόπους ὀφείλοντας αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν ἀπαγγεῖλαι· καὶ ἀποστέλλει πρέσβεις ὁ Μενέλαος μετὰ χρημάτων ἀποδοθῆναι αὐτοῖς τὴν Ἑλένην. Ἀπράκτων δὲ τούτων ἐπανελθόντων, πάλιν ἀπέστειλεν. Ὡς δὲ οὐδὲν ἔδρα, ταρτατομένου τοῦ δήμου πρὸς τὸ ἀποδοθῆναι αὐτήν, οἱ τοῦ Πριάμου παῖδες ἀνθίσταντο. Ὁ δὲ Μενέλαος ὑποστραφεὶς σὺν Ἀγαμέμνονι τῷ βασιλεῖ περιτρεῖ τοὺς τοπάρχας τῆς χώρας, παρακαλῶν μὴ παριδεῖν τὴν ὕβριν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ συμμαχεῖν αὐτῷ καὶ συναγωνίσασθαι κατὰ τῶν ταῦτα τολμησάντων βαρβάρων. Καὶ συνήγαγον βασιλεῖς καὶ τοπάρχας, καθὼς φησιν Ὅμηρος καὶ Δίκτυς.

24.

Exc. Salm. p. 390 : Ὁ Πάρις ἐγκόμιον ἐξέθετο τῆς Ἀφροδίτης, ἡγοῦν τῆς ἐπιθυμίας, καὶ συγκρίνας αὐτὴν μετὰ Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς, δέδωκεν αὐτῇ τὸ μῆλον, ἥτοι τὴν νίκην, εἶπε δὲ [εἰς] αὐτὴν καὶ ὕμνον τὸν λεγόμενον κεστόν.

2. Ὁ Παλαμήδης διὰ τῆς τάβλας τὸν γῆινον κόσμον ἠνίζατο, τὸν ζωδιακὸν κύκλον διὰ τῶν δώδεκα κάσων, διὰ τοῦ ψηφοδόλου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἑπτὰ κοκκίων τὰ ἑπτὰ ἄστρα τῶν πλανήτων· διὰ δὲ τοῦ πύργου τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ οὗ δίδοται πᾶσι καλὰ τε καὶ φαῦλα.

3. Δίκτυς ὁ μετὰ Ἰδομενέως συστρατεύσας ἐπὶ Τροίαν φησὶν ὅτι Πριάμος ἐπεμψε καὶ πρὸς τὸν Δαυὶδ πρεσβείαν, καὶ πρὸς Ταυτάνην βασιλέα Ἀσσυρίων· καὶ ὁ μὲν Δαυὶδ οὐ προσήκατο ταύτην, ὁ δὲ Ταυτάνης ἐπεμψε τὸν Τιθωνὸν καὶ τὸν Μέμνονα μετὰ πλήθους Ἰνδῶν. (4) Φησὶ δὲ καὶ ὅτι Ἐκτορι εἰς ὑπάντησιν Πενθεσιλείας τῆς Ἀμαζόνος ἐξερχομένου νυκτὸς ἐπιθέμενος Ἀχιλλεὺς αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἀπέκτεινεν. (5) Ὁ αὐτὸς λέγει ὅτι καὶ τὸν παρὰ Πολυμνήστορος φυλαττόμενον Πολυδώρον Πριάμου παῖδα ἔλαθεν Αἴας ὁ μέγας πολεμῶν Πολυμνήστορι· ἀναγαγόντος οὖν αὐτόν, οἱ Ἕλληνες πρὸ τοῦ τέλους τῆς πόλεως διεκέρκυον λαβεῖν τὴν Ἑλένην καὶ δοῦναι τὸν παῖδα· ὥς δ' οὐκ ἐπέειντο, πάντων ὁρῶντων κατετοξεύθη.

Fr. 22. V. Malalas p. 87, cujus narratio quum proxime accedat ad ea quae Suidas v. Αἰγεύς habet, nihil dubito quin ex Joannis nostri Excerptis Suidiana fluxerint.

Fr. 23. Eadem fusiis exponunt Malalas p. 92 sqq. et Cedrenus p. 216 sqq. Post verba εἰς τὸ Πάριον ex serie narrationis ponenda sunt ea quae de Paride iudice Joannes ἀλλήγορεῖ in fr. 24, § 1, collato Malala p. 92, 10—20.

Fr. 24. § 1. Cf. Tzetzes in Allegor. fabularum Homer. expositione (quem locum e cod. Bodlej. laudat Humphredus Hodus in Prolegg. ad Joann. Mal. p. XXVI) : Καὶ ῥήτωρ δὲ γενόμενος (sc. Πάρις) γράφει πολλὰ μὲν ἄλλα, εἰς ἐν δὲ τούτων σύγγραμμα τὰς τρεῖς θεὰς συγκρίνει, τὴν Ἀθηνᾶν τὴν φρόνησιν, τὴν Ἥραν τὴν ἀνδρείαν, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν δὲ φημὶ τὴν Ἀφροδίτην. Ἡ καὶ τὸ μῆλον δέδωκε, τῆς νίκης τὰ πρωτεῖα. Ὡς Ἰωάννης χρονικὸς Ἀντιοχεύς που γράφει, αὐτὸ μόνον ἀλλήγορων, τ' ἄλλα παραλιπνάνων. — § 2. V. Malal. p. 103, Cedren. p. 220. — τάβλας | ταύλας codex. — § 3. Ταυτάνης deb. Τεῦταμον. V. Diodor. II, 22. Epistola Priami ad Teutam. habes ap. Cephalionem in Euseb. Chron. p. 41 Mss. — § 4. V. Malalas p. 123, 5. — § 5. V. Mal. p. 102 sq. Cedren. p. 223.

6. Ῥῆσος τὰς οἰκήσεις ἔχων ἐν Βυζαντίῳ ἐν τῇ λεγομένῳ Ῥηάτῳ (Ῥησίῳ S.), ἔπου νῦν ἐστὶν ὁ τοῦ μεγαλομάρτυρος Ἀγίου Θεοδώρου ναός. (7) Τὸ ἐν Τροίᾳ Παλλάδιον ζώδιον ἦν μικρόν, ὑπὸ Ἀσίου τινὸς φιλοσόφου κατασκευασθὲν εἰς φυλακὴν τῆς πόλεως. (8) Ἐν τῷ μέλλειν τὴν Τροίαν ἀλίσκεσθαι, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν ἀναθημάτων, τὸ τοῖς θύμασιν ἐπιβαλλόμενον πῦρ οὐχ ἤπτεν, ἀλλ' ἐσβέννυτο· τοῦτο εἰπὼν Ὀδυσσεὺς τοῖς Ἑλλήσιν ἦδη ἀπαγορεύσασιν καὶ μέλουσιν ὑποχωρεῖν, ἐθάρρυνεν αὐτούς.

9. Ἡ Σικελία τρίγωνος οὖσα ὁπὸ τριῶν ἀδελφῶν ἐβασιλεύετο, ὧν ὁ μὲν ἐλέγετο Κύκλωψ, ὁ δὲ Πολύφημος. Καταπονθηθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ, καὶ πολλοὺς τῶν οἰκείων ἀποβαλὼν, δώροις δελεάσας αὐτὸν καὶ οἶνω, τὴν αὐτοῦ μονογενῆ θυγατέρα ἀρπάσας ἔφυγεν, ὡς Σίσυφος ὁ Κῶιος ἱστορεῖ. Ὅτι γοῦν ἀλλήλοισι συνήρχοντο οἱ τρεῖς ὀνομαζόμενοι Κύκλωπες, καὶ ἐμυθεύσαντο ὅτι τρεῖς θύβαλμοὺς ἔχον, σημαίνοντες τοὺς τρεῖς ἀδελφούς ἀλλήλους συγκειμένους· ὁ δὲ Πολύφημος ἕνα, ὃν διὰ πυρὸς διετύφλωσεν Ὀδυσσεύς, ὅτι τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἐκκαυθεῖσαν ἐρωτῇ ἀφείλετο. (10) Καλυψὼ καὶ Κίρκη Ἥλιου καὶ Σελήνης ἦσαν ἱέρειαι.

25.

Exc. De ins. p. 4 : Ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων ἀποπλεύσας ἀπὸ τῆς Ἰλίου εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, εὔρε τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Κλυταιμνήστραν ὑπὸ Αἰγίσθου μοιχευομένην. Ἀκούσασα γὰρ αὕτη ὅτι τὴν Κασσάνδραν ἔλαβεν ἐν τῇ Τροίᾳ γυναῖκα, καὶ ἀφορμὴν εὐρύγκυια, θάνατον κατασκευάζει σὺν τῷ Αἰγίσθῳ τῷ ἑαυτῆς μοιχῷ, καὶ αὐτῷ γένους ὄντι βασιλικῷ. Ἐνδύσασα γὰρ τὸν ἄνδρα χιτῶνα πανταχόθεν ὑφασμένον, παρεσκευάσεν αὐτὸν ὑπὸ Αἰγίσθου σφαγῆναι· καὶ λαμ-

βάνει τοῦτον ἄνδρα, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ θυγατέρα Ἥριγόνην. Ταῦτα τοίνυν ἀκούσας ὁ Ὀρέστης, ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος υἱός, ἦλθεν ἀπὸ τοῦ Σχοινέως, ταῦ θρέψαντος αὐτὸν, τοῦ πατρὸς τὸν θάνατον ἐκδίκησεν. Οἱ δὲ περὶ τὸν Αἰγίσθον καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν ἐβουλεύοντο καὶ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἀλλ' ἡ τούτου ἀδελφὴ Ἥλέκτρα, ἐξείπεν αὐτῷ τὴν βουλήν· καὶ σὺν τῷ Στροφίῳ γενόμενος, καὶ τῷ υἱῷ αὐτοῦ Πυλάδῃ, συγγενῶν ὄντων τοῦ Ἀγαμέμνονος, παραγίνεται εἰς τὸ μαντεῖον, καὶ λαμβάνει χρησμόν, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, καὶ ἀνελεῖν τὸν Αἰγίσθον καὶ τὴν αὐτοῦ μητέρα, καὶ τὴν βασιλείαν ἀναλαβεῖν τοῦ πατρὸς. Ὅπερ πέπραχεν ἐπιλαβόμενος καιροῦ, καὶ ἐπελθὼν αὐτοῖς ἐν τῇ παλλατίῳ, ἀμφοτέρους κατασφάζει. Κινήσεως οὖν κατ' αὐτοῦ γενομένης ὑπὸ τε τοῦ πατρὸς Κλυταιμνήστρας καὶ τῶν συγγενῶν Αἰγίσθου, καὶ δίκης ἀγωνισθείσης παρὰ τῷ Ἀρείῳ πάγῳ, ψῆφον ἔλαβεν ὁ Ὀρέστης, δικαίως ἀνελεῖν τὴν μητέρα. Τούτῳ τοίνυν τῷ τρόπῳ, διαφυγὼν τὰς κατηγορίας, βασιλεύει τοῦ Ἄργους. Καὶ εἰς μανίαν ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ἀπεδήμησε τῆς χώρας, ἐν ὁλοῖς τοῖς ἱεροῖς θυσιάζων, καὶ δεόμενος ἀπαλλαγῆναι τῆς μανίας, ἄχρις οὗ παραγέγονεν εἰς τὸ Σίλιπτον ὄρος, ἐν ᾧ νῦν Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη κεῖται· καὶ ἐκεῖ θεραπευθεὶς ἐπανῆλθε. Καὶ παραγενόμενος ἐν Σκυθίᾳ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν Ἰφιγένειαν, ἱέρειαν οὖσαν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ προσάγουσαν τοὺς ξένους εἰς θυσίαν, λέγει τῷ Πυλάδῃ· « Ἰδοὺ τοσοῦτων ἐκφυγόντες κινδύνων, μέλλομεν εἰς θυσίαν προσάγεσθαι· πολλῶν γὰρ ἀνθρώπων ὀρώμεν ἐνταῦθα ἐρριμένα δότεια. » Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· « Ἀγώμεν εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐρωτήσωμεν εἰ ζῇ Ἰφιγένεια ἡ σὴ ἀδελφὴ, καὶ προσπίπτοντες αὐτῇ σοκώμεθα. » Καὶ ποιήσαντες τοῦτο, καὶ γνωρισθέντες

— § 6. Eadem accuratius Suidas : Ῥῆσος, ὄνομα κύριον· στρατηγός τῶν Βυζαντιῶν, τὰς οἰκήσεις ἔχων πρὸ τῆς πόλεως ἐν τόπῳ ἐπιγεομένῳ Ῥησίῳ, ἐνθα νῦν ὁ οἶκος τοῦ μεγάλου μάρτυρος Θεοδώρου γνωρίζεται. Ἦλθεν εἰς συμπόσιον τὸν Τρώων, καὶ καταλύσας ἐν τῷ πεδίῳ τῷ πρὸ τῆς πόλεως κειμένῳ, ἀτυχῶς ἀπῆλλαξε· διὰ νυκτὸς γὰρ Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τοῦτον κατασφάζουσιν. — § 7. De his Joannem nostrum Antiochenum laudat Tzelzes ad Lyc. 355 p. 537 : Ἰωάννης δὲ ὁ Ἀντιοχεύς οὐκ ἐξ οὐρανοῦ λέγει πεσεῖν τὸ Παλλάδιον, Ἀσίον δὲ τινὰ φιλόσοφον μαθηματικὸν τοῦτο ποιῆσαι ὠροσκοπία καλλίστην, εἰς τὸ ἀπόρρητον εἶναι τὴν πόλιν ἐκείνην, ἐνθα ἂν τοῦτο μὲν πεφυλαγμένον καὶ ἄσυλον. Χαρίσασθαι δὲ τὸ τοιοῦτο Παλλάδιον τῷ Τρωί. Τὰς δὲ ἀλληγορίας καὶ τὸ ἐπὶ ἐπεκτείνει τὴν ἱστορίαν ἐατέον· οὗτος γὰρ, ὡς μυρiάκις ἔφη, μυθικῶς γράρει. Ead. tangit Tzelzes Exeg. II. p. 135 ed. Herm. Ex Joanne fluxerunt etiam quae leguntur apud Suidam : Παλλάδιον. Τοῦτο ἦν ζώδιον μικρὸν ξύλινον, ὃ ἔλεγον εἶναι τετελεσμένον, φυλάττον τὴν βασιλείαν τῆς Τροίας· ἐδόθη δὲ Τρωί τῷ βασιλεῖ, κτείνοντι τὴν πόλιν, ὑπὸ Ἀσίου τινὸς φιλοσόφου καὶ τελεστοῦ· διὸ δὲ εἰς τιμὴν Ἀσίου τὴν ὑπ' αὐτοῦ βεβασιλευμένην χώραν, πρότερον Ἠπειρον λεγομένην, Ἀσίαν ἐκάλεσαν. Οἱ δὲ ποιητικῶς γράψαντες ἐκ τοῦ ἄερος εἶπον τὸ Παλλάδιον τοῦτο κατενεχθῆναι τῷ Τρωί βασιλευσύντι Φρυγῶν. Τοῦτο Διομήδης καὶ Ὀδυσσεύς, ὅτε τὴν πρεσβείαν ἐποιήσαντο πρὸς Πρίαμον, ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐσύλησαν, προδεδωκυῖας αὐτὸ θεαυοῦς, τῆς τοῦ Ἀντήνορος γυναικὸς, ἱερείας τυγχανούσης καὶ φυλαττούσης αὐτό· ἦσαν γὰρ ἀπὸ χρησμοῦ καὶ Ἀντήνορος μαθόντες, ὅτι εὖς οὐ μένει τὸ Παλλάδιον ἐν τῇ Τροίᾳ, ἀσάλευτος ἔσται ἡ βασιλεία τῶν Φρυγῶν. Πολλὴ τοίνυν μεταξὺ Αἰαντος καὶ Ὀδυσσεύς ἐκίνηθη ἔρις, τίς τοῦτο εἰς τὴν ἰδίαν ἀπενήγκοι πατρίδα, δικαζόντων αὐτοῖς τῶν ἄλλων βασιλέων καὶ προμάχων. Πολλῶν τοίνυν μεταξὺ λόγων κινήθησαν, καὶ γενομένης ὀφίας, ἔδοξεν αὐτοῖς παραθέσθαι τὸ βρέτας Διομήδῃ, μέχρις ἂν γέννηται πρῶν. Καὶ τούτου γενομένου, διὰ τῆς νυκτὸς εὐρέθη ὁ Αἴας ἱσχυρότερος· ἀδύνατος δὲ δόλῳ φονεῦσαι αὐτὸν τὸν Ὀδυσσεῖα. Καὶ ἐλιδονεικῆσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀπέπλευσαν. Eadem verba habet schol. Hom. II. ζ, 311. Eodem modo rem narrat Malalas p. 109, Cedren. p. 229. Cf. Eustath. in Dion. 620. — § 8. Τοῦτο εἰπὼν Ὀδ.] sc. U ysses cum Diomedem Trojam ingressus erat, ὅτε τὰς ἐορτὰς τῶν ἀναθημάτων εἶχον οἱ Φρύγες καὶ οἱ Ἕλληνες. — § 9. V. Malalas p. 114. — τριῶν] tertii nomen est Antiphatēs, qui erat rex Laestrygonum. — καταπονθηθεὶς] sc. Ὀδυσσεύς ὑπὸ Πολυφῆμου. V. Mal. p. 116. — θυγατέρα] Ἐλπην dicunt Malalas et Tzelzes Hist. X, 934. — § 10. Ead. Malalas p. 117, 21.

Fr. 25. Eadem iisdem saepe verbis narrat Cedrenus p. 234 et Malalas p. 133 sqq. (ex Dictyis libro sexto) et Anon. Chron. cod. Paris. 854 in Cramer. Anecd. II, p. 222.

ὕπ' αὐτῆς, ἔλαβον αὐτὴν σὺν τῷ ἀγάλματι τῷ χρυσῷ τῆς Ἀρτέμιδος. Καὶ περιελθόντες γῆν πολλὴν ἐπ' ἀνέρχονται εἰς Μυκῆνας τὴν ἰδίαν πατρίδα· καὶ δίδωσι τὴν Ἥλέκτραν τὴν ἀδελφὴν πρὸς γάμον τῷ Πυλάδῃ. Μαθὼν δὲ ὁ τῆς Σκυθίας βασιλεὺς ἐπέμψε στρατιώτας πολλοὺς ἐπιδιώκοντας αὐτούς. Οἱ δὲ κατὰ τὴν Παλαιστίνην ἐλθόντες, καὶ ἀρεσθέντες τοῖς τόποις, ὤκησαν ἐν αὐτῇ, τὴν πρώην λεγομένην Νύσαν Σκυθῶν μετονομάσαντες πόλιν.

26.

Exc. De virt. p. 786 : Ὅτι Μανασσῆς ὁ τῆς Ἱερουσαλὴμ βασιλεὺς ἐξέκλινεν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τοῦ θεοῦ καὶ πρὸς τὰ ἀγάλματα τὸν νοῦν ἐπλανήθη, τὰ τῶν καλουμένων Ἑλλήνων ἀποδεχόμενος δόγματα· διεπολέμει δὲ καὶ τοῖς ἐκλεκτοῖς τοῦ θεοῦ, τὸν τε Ἡσαΐαν ξυλὴν πρίονι διελὼν, καὶ τοὺς ἄλλους προφῆτας φυγάδας καταστήσας τῆς Ἱερουσαλὴμ. Διὸ παρεδόθη εἰς χεῖρας τῶν ἐναντίων αὐτοῦ. Καὶ βασανισθεὶς ἐν πέδαις σιδηραῖς, ἐπέγνωσε τὸν θεὸν οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ προσελθὼν οὐ παρώφη. Βασιλεύσας δὲ ἔτη πέντε καὶ πεντήκοντα μετέλλαξε τὸν βίον.

27.

Exc. De ins. p. 5 : Ὅτι Καμβύσης ὁ Περσῶν βασιλεὺς καθῆκε τὰς Αἰγυπτίας Θῆδας, καὶ ταύτας εἰς ἔδαφος κατέσκαψεν· Ἀμασίς τε ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς ἅμα τῷ βίῳ καὶ τὴν βασιλείαν κατέστρεψεν, τὸν ἔθνους τῶν Αἰγυπτίων τελεῖν ὑπὸ Πέρσας ὁμολογήσας. Ἐπὶ δὲ τὴν ἐνδοτεράν ἐλαύνειν προθυμούμενος, ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης ἐκωλύθη, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὸν μάγων, βασιλεύσας ἔτη η'. Οὗτοι γὰρ μετὰ τὸν Καμβύσου θάνατον τῇ ἀρχῇ προσπηδήσαντες, μῆνας ζ' κατετῶνθησαν, ἄχρις οἱ τῶν Περσῶν ἄρχοντες αὐτοὺς μὲν ἐπὶ τῆς αὐλῆς κατεχρήσαντο, τῆς δὲ βασιλείας προστάτην ἀπέδειξαν Δαρεῖον.

28.

Ibid. p. 5 : Ὅτι ἐπὶ τῆς ἀναγορεύσεως Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, τῶν Αἰγυπτίων ἐβασίλευε Νεκταναβός. — Καὶ ὁ τῶν Ἀργείων βασιλεὺς Δαναὸς διὰ τῶν αὐτοῦ ν' θυγατέρων τοῖς τοῦ ἀδελφοῦ Αἰγύπτου παισὶ ν' ὅσιν ἐμηχανήσατο θάνατον, πλὴν Λυγκέως.

29.

Exc. Salmas. p. 391 : Οἰνόμαος πρῶτος ἐφεῦρε τὰ τοῦ ἵπποδρόμου χρώματα, καὶ ἐποίησε τὸν ἀγῶνα Μαρτίου κῶ', γῆς καὶ θαλάσσης. Ἐβάλλοντο κληροὶ, καὶ δὲ ἔλαβεν ὑπὲρ τῆς γῆς ἀγωνίσασθαι, ἐφόρει γλοαὸν, δὲ δὲ ὑπὲρ τῆς θαλάσσης, κυανόν. Ἐτίθει δὲ Οἰνόμαος ἐπαθλον τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, καὶ ὁ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν θεωμένων ἀναιρεῖτο. Ἐῖχον οὖν σημεῖον οἱ τότε, καὶ εἰ μὲν τὸ γλοαὸν ἐνίκα, τῆς γῆς εὐφρομένην ἤλπιζον, καὶ οὕτως ἐγίνετο· εἰ δὲ τὸ κυανόν, τῆς θαλάσσης εὐπλοῖαν· καὶ ἡῤυγντο οἱ μὲν γεωργοὶ τὸ γλοαὸν νικᾶν, οἱ δὲ ναυτικοὶ τὸ κυανόν. Πρῶτον δὲ Ἐνυαλίου τινὸς διπλώλῃ χρησαμένου ἄρματι, ἐν τούτῳ πρῶτος Οἰνόμαος τετραπώλῃ ἐχρήσατο.

30.

Ibid. p. 391 : Οἱ Ῥόδιοι θαλασσοκρατήσαντες στήλην ἔστησαν, ἣν διὰ τὸ μέγεθος Κολοσσὸν ἔλεγον. καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθησαν Κολοσσασεῖς. Ἡ Καρχηδὼν χώρα ὑπὸ Καρχηδόνας τοῦ Τυρίου ἐκτίσθη.

31.

Ibid. p. 391 : Ῥωμῦλος πρῶτος ἐν Ῥώμῃ ἔκτισεν ἱππικὸν, καὶ διεῖλε τὸν δῆμον εἰς μέρη δ', εἰς τιμὴν τῶν δ' στοιχείων, καὶ τὰς ἑβ' θύρας κατὰ τύπον τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου ἰσότηρην, τὸ δὲ πέλας τῆς γῆς πάσης, καὶ τὸν Εὐριπὸν τῆς θαλάσσης ὑπὸ [τῆς] γῆς μεσαζομένης· τὸν ἐπὶ τὰς θύρας καμπτόν, τὴν ἀνατολὴν, καὶ τὸν ἐπὶ τὴν σφενδόνην, τὴν δύσιν, ὥς φησι Ἰάραξ· τὰ ἑπτὰ σπάτια τὸν δρόμον [τῶν] ἑπτὰ πλανητῶν. Τὸ βένετον ἀπὸ Βενετίας ὠνόμασεν, ἐν ᾗ γίνονται κυανὰ χρώματα· καὶ προσεκόλλησε τῷ πρασίνῳ, ἥτοι τῇ γῇ (ὅπερ ἀπὸ τοῦ πραίσεως ὠνόμασε διὰ τὸ παραμένον), τὸ λευκόν, ἥτοι τὸν ἀέρα, διότι ἐκάτερα τῆς ἀλλήλων συγκράσεως δέονται. Τὸ δὲ ρούσιον, ἥτοι τὸ πῦρ, τῷ κυανῷ, ἥτοι τῷ ὕδατι, ὑπέταξε, διότι τὸ πῦρ ὑπείκει τῷ ὕδατι.

32.

Exc. De insid. p. 5 sq. : Ὅτι Ῥωμῦλος βασιλεύσας Ῥωμαίων διετέλει εἰς μὲν τοὺς πολέμους διαπρέπων, εἰς δὲ τοὺς πολίτας ὑπερρηρῶν, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς τῆς βουλῆς ἐξέχοντας. Τοῖς μὲν γὰρ στρατευομέ-

Fr. 29. Y. Malal. p. 173, Cedren. p. 207, Chron. Pasch. p. 208, Anonym. in Cram. An. II, p. 191. Interponunt hæc chronologi modo laudati eo loco, quo de ludis a Romulo institutis sermonem faciunt. Ducta videntur ex Historiis Characis (cujus vide fragm. 19, tom. III, p. 6.0).

Fr. 30. Vide Malalam p. 149.

Fr. 31. Μεσαζομένης] sic Malalas ceterique; βασιταζομένης codex. — σπάτια] ὑπάτια codex. — τὸ βένετον] Anle hæc excerptor omisit nonnulla. Malalas p. 175, 20 ita habet: Καὶ ἐπέθηκεν ὁ Ῥώμος τοῖς αὐτοῖς τέτρασι στοιχείοις τὰ ὀνόματα, τῇ γῇ τὸ Πράσινον μέρος, ὃ ἐστὶ τὸ χλοῶδες· τῇ δὲ θαλάσῃ, ὃ ἐστὶ τοῖς ὕδασι, τὸ Βένετον μέρος, ὡς κυανόν· τῷ δὲ πυρὶ τὸ Ρούσιον μέρος, ὡς ἐρυθρόν· τῷ δὲ ἀέρι τὸ Ἀλβόν μέρος, ὡς λευκόν. Κάκειθεν ἐπενοήθη τὰ τέσσαρα μέρη ἐν Ῥώμῃ. — πραίσεως] πραίσειντος? Cedren. p. 258, 22: τὸ δὲ πράσινον ἐκάλεσε ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ πρασίεντος, διὰ τὸ εἶναι παράμικτον· ἴδιον γὰρ τῆς γῆς τὸ χλοῶδες ἐστὶ παντός. Chron. Paschal. p. 208, 20: ἐκάλεσε δὲ τὸ πράσινον μέρος πραίσειντος, ὃ ἐστὶ Ῥωμαϊκῇ λέξει, ἥτις ἐρμηνεύεται ἐπαράμικτον· πραισεντεύειν (sic etiam Mal. p. 173, 3; παρουστεύειν Chron. Anon. ap. Cranr. p. 192, 26) γὰρ λέγεται τὸ παραμένειν κτλ. — ὑπείκει] Ap. Cedren. 259, 3 legitur ὑπόκειται. Malalas p. 176, 11: καθὼς σθένεισι τὸ ὕδωρ τὸ πῦρ, ὡς ὑποταταμένον αὐτῷ. Eodem modo Chron. Paschale.

Fr. 32. Cf. Plutarch. Rom. 26 sqq

νοις προσφιλῆς ἦν, καὶ χώρας αὐτοῖς νέμων, καὶ τῶν λαφύρων διδούς· πρὸς δὲ τὴν γεουσίαν οὐχ ὁμοίως διέκειτο· θθεν μισήσαντες αὐτὸν καὶ περιέχοντες ἐν τῷ βουλευτηρίῳ δημηγοροῦντα διεσπάρξαν τε καὶ διέφθειραν. Συνήρατο δὲ αὐτοῖς πρὸς τὸ λαθεῖν ῥάλη μεγίστη τοῦ αἵρος καὶ ἐκλειψις ἡλίου· ὅπερ ποῦ καὶ ὡς ἐγεννᾶτο γέγονε. Καὶ ὁ μὲν Ῥωμύλος αὐταρχήσας εἴ' καὶ λ' ἔτη τοιοῦτον ἔσχε τὸ τέλος. Ἀφανισθέντος τε οὕτως αὐτοῦ, τὸ πλῆθος καὶ οἱ στρατιῶται μάλιστα ἐκείνον ἐζήτουν. Αὐτοὶ δ' ἐν ἀπόρῳ ἦσαν, μήτε ἐξεῖπεν τὸ πράχθῃν ἔχοντες, μήτε βασιλέα καταστήσαι δυνάμενοι. Ταρρασομένων οὖν αὐτῶν, καὶ τι παρασκευαζομένων δράσαι, Ἰούλιός τις Πρόκλος, ἀνὴρ ἱππεύς, στείλαμενος, ὡς καὶ ἐτέρωθεν ποθεν ἦκων, εἰσπετήδησεν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ ἔφη· « Μὴ λυπεῖσθε Κυριῖται· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τὸν Ῥωμύλον εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνιόντα εἶδον· καὶ μοι ἔφη, εἰπεῖν τε ὑμῖν ὅτι θεὸς ἐγένετο, καὶ ὅτι Κυριῖνος ὀνομάζεται, καὶ προσπαραινέσθαι ὑμῖν βασιλέα τε πάντως εὐθὺς ἐλέσθαι τινα, καὶ τοῦτω πολιτεύματι κεχρησθαι. » Λεγθέντων τούτων, ἄπαντες ἐπίστευσαν, καὶ τῆς ταρχῆς ἀπαπαύσαντο· εὐθὺς τε ναὸν Κυριῖνῳ ὠκοδόμησαν, καὶ πᾶσι μὲν ἐδόκει βασιλεύεσθαι, οὐ μέντοι καὶ ὠμοφρόνουν· οἱ τε γὰρ καταρχᾶς Ῥωμαῖοι καὶ οἱ ἐκ τῶν Σαβίνων προσοικισθέντες, ἑκάτεροι ἐξ αὐτῶν βασιλέα γενέσθαι ἤξιον· ἐκ τούτου τε ἀναρχία συνέβαινε. Ἐνιαυτὸν γοῦν ὅλον ἡ σύγκλητος τὸ κῆρος τῶν κοινῶν εἶχε πραγμάτων, πενθήμερον ἀρχὴν τοῖς ἐπιφανεστάτοις τῶν βουλευτῶν ἐκ διαδοχῆς κατανέμουσα, οὐς μεσοβασίλεις ὠνόμασεν.

33.

Exc. Salmas. p. 392 : Νουμᾶς δ βασιλεὺς ἐκέλευσεν ἐν τοῖς ὑποδήμασι Ῥωμαίων τῶν πατρικίων τυποῦσθαι τὸ Ῥωμαϊκὸν κάππα, δ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἔστι βῶν, οἱ δὲ τὰ τῶν κοινῶν ἐπιμελεῖσθαι πατέρων

ἔσχον ἐπωνυμίαν. Ἐφόρουν οὖν οἱ πατρίκιοι τὰ καππάγια, ὡς οὐκ ἐξὸν ἄλλως δρᾶσθαι τῷ βασιλεῖ. (2) Ὁ αὐτὸς πρῶτος ἀπὸ χαλκοῦ καὶ σιδήρου ἐποίησεν ἀσάρια, τῶν πρὸ αὐτοῦ δι' ὀστρακίων καὶ σκυτίνων τὴν χρεῖαν πληρύντων, ἅπερ ἀπὸ τοῦ οἰκείου ὀνόματος νομμία ἐκάλεσε. Τὸ δεσμιωτήριον (?) τὸ νομέρον καὶ τὰ ὀρύγματα οἱ ὑπόνομοι ἀπὸ τοῦ Νουμᾶ τοῦ βασιλέως ὀνομάζονται, ὡς πρῶτου ἐπινοησαμένου αὐτά.

34.

Exc. De ins. p. 6 : Ὅτι Πρίσκος Ταρκύνιος δ τῆς Ῥώμης βασιλεὺς τριακοστῷ καὶ ὀγδῶ τῆς βασιλείας ἔτει ὑπὸ τῶν Μαρκίου παίδων, τοῦ πρότερον δυναστεύσαντος τῆς Ῥώμης, ἀναιρεθείς, ὁμοῦ τε τῆς βασιλείας καὶ τοῦ βίου παύεται.

35.

Ibid. p. 6 : Ὅτι Σέρβιος Τούλλιος ἐπὶ βιωφελεστάταις πράξεσι κοσμούμενος, τετάρτῳ καὶ τεσσαρκοστῷ τῆς ἀρχῆς ἔτει διαφθείρεται, δολοφονηθείς ὑπὸ Ταρκυνίου Σούπερβου, συνοικοῦντος μὲν τῇ αὐτοῦ Σεργίου θυγατρὶ Τούλλια, ἔλκοντος δὲ τὸ γένος ἀπὸ Ταρκυνίου Πρίσκου τοῦ πρὸ Σεργίου βασιλεύσαντος· συνεφαπμένης, ὡς φασι, τῆς γυναικὸς τοῦ μιάσματος, καὶ χεῖρας ἐναγείς τῷ τοῦ πατρὸς προσενεγκούσης φόνῳ.

36.

Exc. De virt. p. 786 : Ὅτι Ταρκύνιος Σούπερβος τῆς ἀρχῆς ἐπιλαβόμενος μετεκαίνισεν ἐπὶ τὸ αὐθαδέστερον, καὶ βαρυτέραν τὴν πολιτείαν ἀπέφηνεν, οἷα δὲ ἐκ τοιούτων παρελθὼν εἰς τὴν ἡγεμονίαν δραμάτων· τοὺς τε νόμους μεταθείς, καὶ ἄρχοντας παρὰ τὸ σύνθηδες προβαλλόμενος, καὶ δι' αὐτῶν τὸν δῆμον αἰκίζόμενος, δεσμὰ τε καὶ μάστιγας, κλιδοὺς ξυλίνους καὶ σιδηροὺς, πέδας, ἀλύσεις, μέταλλα καὶ ἐξορίας ἐφευρών· φιλοπόλεμός τε εἰ καὶ τις ἄλλος πώποτε γέγονεν,

— στείλαμενος] Suidas : Στείλαμενος, εὐσταλῶς ἐπελθών. — θεὸς ἐγένετο] ὡς ἐγ. cod. — Κυριῖνος] Cramer.; κυριος cod. Cf. Suidas : Κυριῖνος· οὕτως Ἰούλιός τις Πρόκλος ἐπλάσαστο κεκληθῆναι ἀκηκοέναι Ῥωμύλον. Quae fort. sunt ex Joanne nostro petita. — ἐπιφανεστάτοις] ἐπιφανεστέροις Suidas v. μεσοβασίλεις, ubi postrema haec, absque fontis mentione, exscribuntur. — ὀνόμασεν] sic cod. A ap. Suidam; ὀνόμασεν cod.; ὀνόμασαν vgo ap. Suid.

Fr. 33. § 1. Cf. Plutarch. Qu. Rom. p. 282, A. Castor. fr. 25. — § 2. Cf. Suidas : Ἀσάρια, οἱ ὀβολοί. Νουμᾶς δ πρῶτος μετὰ Ῥωμύλον βασιλεὺς Ῥωμαίων γεγονὼς ἀπὸ σιδήρου (ἀσήμεν inepte Cedren.) καὶ χαλκοῦ πεποιημένα πρῶτος ἐχαρίσατο Ῥωμαίους, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων διὰ σκυτίνων (καὶ ξυλίνων addit Cedren. ex ditto gr.) καὶ ὀστρακίων τὴν χρεῖαν πληρύντων· ἅπερ ὀνόμασεν ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος νομμία (νομμία Cedren.), ὡς φησι Τράγκυλλος (sc. Suetonius Περὶ ὀνομμάτων κυρίων καὶ ἰδεῶν, ἰσθημάτων καὶ ὑποδημάτων). Eadem Cedren. p. 259. Chronicon Paschale horum loco ex eodem Suetonio quaedam assert de togis purpuratis, quas a Pelasgis Numa adoptaverit. Utrumque ex eodem Joanne nostro fluxerit. Porro vix erraverim ex Joannis Excerptis descripta esse statuens quae leguntur ap. Suidam : Νουμᾶς Πομπήλιος. Τούτων οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ μὴ ἐπιδόμιμον ὄντα, προεβόλοντο μετὰ τοὺς μεσοβασίλεις, καὶ αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἡγεμονίαν ἐκ προβουλεύματος ἔδωκαν. Καὶ τὰ πολιτικά ἐθι οὗτος διεκήσατο· ἐνιαυτὸν τε πρῶτος εὐρατο, εἰς δώδεκα μῆνας τὴν ἡλιακὴν κατανεμάς περίοδον, χύδην τε καὶ ἀκατανοήτως παντάπασιν πρὸ αὐτοῦ παρὰ Ῥωμαίους φερομένην· ἱερά τε καὶ τεμένη ἰδρύσατο καὶ τοὺς λεγομένους Ἰωντίριας καὶ Φλαμινίους τοῖς ἱερεῦσιν ἐπέστρεψε· Σαλίους τε τοὺς τὴν ὀρχήσιν ἀσκήσαντας· τὰς τε Ἑστιάδας παρβένους τοῦ πυρὸς καὶ ὕδατος τὴν ἐπιμελείαν ἔχειν ἐπέτρεψεν· αἱ τὴν μὲν ἀκραν τιμὴν παρὰ Ῥωμαίους εἶχον, διὰ βίου δὲ τὴν παρθενίαν ἐφύλαττον· κἄν τις αὐτῶν ἠδρώθη, κατεχώννυτο· καὶ διὰ τοῦτο οὐ μύρῳ, οὐκ ἄνδρασιν, οὐχ ἡμιῶν χρῆσθαι συνεχωροῦντο, πλὴν λευκοῦ. Cum his cf. Cedren. p. 259. — νομμία] νοννομία cod.

Fr. 35. Σέρβιος Τούλλιος] Σέρβιος Ταρκύνιος codex.

Fr. 36. Eadem Suidas v. Ταρκύνιος Σούπερβος, omisiss verbis δεσμὰ τε... ἐφευρών; sed haec quoque exhibet s. v. Σούπερβος. Porro Joannem exscribit Cedrenus pag. 262. — πώποτε] om. Suidas. — δεσμὰ τε κτλ.] « Eadem memorantur in Historia miscella : Iste excogitavit primus vincula, laureas, fustes et lautumias, compedes, catenas, exilia, metalla, carceres, quae iisdem paene verbis leguntur in Isidori Originibus, l. IV extremo. » VALESIIUS.

υπερόπτης τε καὶ ἀλαζών· ὄθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην ἀπηνέγκατο· Σούπερβους γὰρ τοὺς υπερηφάνους ὠνόμαζον Ῥωμαῖοι.

37.

Exc. De insid. p. 7 : Ὅτι Ταρκύνιος Σούπερβος ἤξη γέρον ὦν ἐκπίπτει τῆς δυναστείας, πάλαι μὲν ἀδελῶς διὰ τὸν τρόπον μισούμενος, τότε δὲ καὶ νεύσαντος τοῦ πλήθους ἐς φανεράν ἀπόστασιν τῇ τοῦ διμωύμου παιδὸς ἀκολασία. Ὁ μὲν γὰρ ἔτυχεν τὴν Ἀρδεατῶν περικαθήμενος πόλιν καὶ (1. δέκα) πρὸς τοῖς ρ' σταδίοις τῆς Ῥώμης ἀπωκισμένην. Ταρκύνιος δέ, ὁ τοῦ βασιλέως διμωύμους, Λουκρητίαν γυναῖκα, γένους παρὰ Ῥωμαίοις γνωριμωτάτου, Κολλατίνῳ συνοικοῦσαν, ἐμίανεν. Ἐπανελθούσης, καὶ τῷ πατρὶ τῇ τε λοιπῇ κατεμήνυσε συγγενείᾳ τῷ τε ἀνδρὶ, ἐπαρσαμένη τε πολλὰ τοῖς ἀφ' αἵματος, εἰ τὴν συμφορὰν αὐτῆς καταλείποιεν ἀτιμωρητον, σπασαμένη τὸ ξίφος, ὅπερ ὑπὸ τοῖς κολποῖς ἀφανῶς ἔφερεν, ἐκτυτὴν ἐν ὄψει τῶν παρόντων κατεργάσατο. Τοῦτο δὲ τοὺς τε ἄλλους εἰς ὄργην ἀνῆψεν ἐλέω τῆς ἀνθρώπου (παρῆσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι Ῥωμαῖοι ἐπὶ θάνα τοῦ πάθους), καὶ οὐχ ἥμισυ Βρούτον, προσήκοντα μὲν κατὰ γένος ἐκείνῃ, ἄνδρα δὲ δημοτικόν τε καὶ μισοτύραννον, δὲ μάλιστα τὸν πλήθος εἰς τὴν τῶν βασιλέων ἡγίειραν ἀπόστασιν, ἀφείλετο δὲ τῆς ἐξουσίας παντελῶς τὸν Ταρκύνιον. Ἄμα γὰρ τῇ κατὰ τὴν πόλιν ἐπαναστάσει καὶ ἡ πρὸς τὴν Ἀρδεαν οὔσα στρατιὰ τῶν Ῥωμαίων, ἀπολιπούσα τὸν τύραννον ὥχeto, οὐδὲν οὔτε ἀνακαλοῦντος οὐδὲ μένειν δεομένου πεφροντικυῖα. Ταρκύνιος δὲ τοῖς παροῦσιν ἀμχανῶν ἤλαυνεν ἐπὶ τὴν Ῥώμην, ὡς παύσων τῇ παρόδῳ τὴν ταραχὴν, καὶ τὴν

δυναστείαν μετὰ πειθοῦς ἀναληφόμενος. Ἀπεωσθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν, ἀπεχώρει σὺν τοῖς οἰκείοις, βασιλεύσας ἔτη δ' πρὸς τοῖς κ'. Καθ' ὃν δὴ χρόνον ἡ πόλις ἀπελύθη τῆς τυραννίδος, ἑπτὰ μὲν δυναστῶν ἐφεξῆς ἀνασχομένη, τρία δὲ καὶ μ' καὶ σ' κατὰ μοναρχίαν ἔτη πολιτευσάμενη, συνεσταλμένον αὐτῇ τῶν τῆς ἀρχῆς ὄρων ἔτι, οὐ πέρα τε σταδίων ρ', ἐνθα δὴ μήκιστον, ἐκτισμένον. Ἐντεῦθεν ἐγένοντο β' κονσούλοι, οὓς Ἑλληνες ὑπάτους διὰ τὴν ὑπεροχὴν ἐκάλεσαν.

38.

Ibid. p. 7 : Ὅτι Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς Ἀρσάμου παῖς, μέχρι τῆς κατὰ Βιθυνίαν Χαλκηδόνος τὰς στρατιὰς προεδιάσας, ὑπὸ πολλῶν τε βασιλέων δορυφορούμενος, καὶ μεγίσταις ἐντροπῶν παρατάξει, τὸν μὲν ὑπὸ Βαγῶου τοῦ προκοίτου θάνατον διαφυγὼν, αὐτὸν τε τὸ πρόσφερόμενον πιεῖν ἀναγκάσας φάρμακον, παραχρῆμα διέφθειρεν. Καὶ ὁ μὲν Βαγῶας δίκας ὑποστάς ὦν περὶ τοὺς προτέρους ἤμαρτε βασιλείας, Ἀρσαμόν τε καὶ Ὡχον, ὑπὸ τοῦ ἰδίου φαρμάκου ἀναιρεῖται· ὁ δὲ Δαρεῖος ἐξ ἔτη πρὸς δυσὶ μῆσιν δυναστεύσας, ἅμα τῷ βίῳ καὶ τὴν βασιλείαν κατέλυσεν.

39.

Exc. Salm. p. 39a : Δαρεῖος ὁ υἱὸς Ἀρσάμου, ὃν ὁ Μακεδὼν καθέλειεν Ἀλέξανδρος, προσαχθεὶς αὐτῷ κύλικος ὑπὸ Βαγῶου τοῦ εὐνοῦχου, ἡνάγκασεν αὐτὸν πιεῖν, καὶ πῶν ὁ Βαγῶας ἀπέθανεν.

2. Ὅτι κατὰ τοὺς Ἀβραὰμ χρόνους Νίνος καὶ Σεμίραμις ἐβασίλευον. Φαραὼ τινὸς βασιλέως Αἰγύπτου πολλοὺς τῶν προσοικῶν καταγωνισαμένου, καὶ τοὺς ληστρικοὺς ἄνδρας μεταρρυθμίσαντος πρὸς τὸ φιλάν-

Fr. 37. Eadem ferte Cedrenus p. 262. — καὶ νεύσαντος τοῦ πλήθους] κινεύσαντος τὸ πλήθος codex; κινήσας τὸ πλ. conj. Cramer. — ἐπανελθούσης] Ab exc. corrupta. Cedren. : ἡ δὲ τὸ περὶ αὐτὴν ἀδίκημα τῷ τε ἀνδρὶ μικρόν ὕστερον ἐπανελθόντι καὶ τῷ πατρὶ καὶ τῇ λοιπῇ κ. συγ. — Sumpta haec ex versione Eutropii I, 8 : *Postea Ardeam oppugnans, in octavo decimo milliaro ab urbe posita civitatem, imperium perdidit. Nam quum filius ejus, et ipse Tarquinius junior, nobilissimam feminam Lucretiam, eandemque pudicissimam, Collatini uxorem, stuprasset, eaque de injuria marito et patri et amicis quæsta fuisset, in omnium conspectu se occidit. Propter quam causam Brutus, parens et ipse Tarquinius, populum concitavit, et Tarquinto ademuit imperium. Mox exercitus quoque eum, qui civitatem Ardeam cum ipso rege oppugnabat, reliquit : veniensque ad urbem rex portis clausis exclusus est. Quumque imperasset annos viginti quinque, cum uxore et liberis suis fugit. Ita Romæ regnatum est per septem reges annis 243, quum adhuc Roma, ubi plurimum, vix usque ad quintum decimum milliarium possideret. Hinc consules cæpere pro uno rege duo hac de causa creari, ut, si unus malus esse voluisset, alter eum, habens potestatem similem, coaceret. Et placuit ne imperium longius quam annum unum haberent, ne per diuturnitatem potestatis insolentiores redderentur, sed civiles semper essent, qui se post annum scirent futuros esse privatos.* — τὴν Ἀρδεαν] Cedren. : τὸν ἄνδρα cod. — ἀπεωσθεὶς cod. — ὄρων] ὄρων ἔτη cod. — ἐντεῦθεν ἐγένοντο κτλ.] Pleinius hæc (ex Exc. Joannis) tradit Suidas : Ὑπαταί, οἱ τὴν τῶν Ῥωμαίων πολιτείαν διοικοῦντες. Ἀποσεισάμενη γὰρ τὴν δουλείαν ἡ πολιτεία μετὰ θάνατον Ταρκυνίου δύο στρατηγούς, ἐνιαυσιαίαν ἔχουσιν ἀρχὴν, τὴν ἐξουσίαν ἐπέτρεψε : τῷ μὲν ἀριθμῷ τῶν ἀνδρῶν τὸν τῆς μοναρχίας διωθυμένην φόβον, τῷ δὲ συνεσταλμένῳ τῆς ἐξουσίας μετρίους τοὺς ἐν τῇ προστασίᾳ τῶν κοινῶν ἀπεργαζομένη. Ὁ γὰρ νῦν ὑπὸ πελῆκας τε καὶ ῥάβδους δορυφορούμενος καὶ στρατοπέδων ἐξηγούμενος, τῆς μετ' ὀλίγον μεταβολῆς εἰς ἐννοίαν καθιστάμενος, μετρίον τε καὶ δημοτικὸν παρῆγεν αὐτόν τοις ἀρχομένοις· εἰ δ' ἄρα τις βαρέως τε καὶ ἀλαζονικῶς χρῆτο τῇ δυναστείᾳ, ῥάβδῳ οὗτος ὑπὸ θατέρου τῶν ἡγεμόνων, ἰσοπαλὴ δύναμιν ἔχοντος, γυμνοῦται τοῦ φρονήματος. Τοῦτο οὖν δὴ τῷ τρόπῳ τῆς πολιτείας φυγούσης τυραννίδος βαρύτητα καὶ δημοκρατίας ἀκολασίαν, προχειρίζεται πρῶτους στρατηγούς· αὐτοκράτορας ἄνδρας δύο, Κονσούλους αὐτοὺς ὀνομάσασα, οἷα δὴ πρεσβούλους καὶ προηγόρους τινάς· οὓς Ἑλληνες μετὰ ταῦτα διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἐξουσίας Ὑπατάτους προσηγορεύεσθαι. Quæ deinde ap. Suidam sequuntur de Eutropio eunucho consule, item e Joannis Exc. Περὶ ἀρετῆς desumpta sunt. Vide infra. — Nonnulla ex h. l. Suidas repetit v. Κονσούλους.

Fr. 38. Cf. Diodor. XVII, 5. 6; Elian. V H. VI, 8. Nescio unde sua habeat Suidas v. Λαβάζις· Ὅτι Βαγῶας ὁ Αἰγύπτιος ἔφαζεν Ὡχον τὸν Πέρσην, καὶ τὰ μὲν χρέατα ἔφαγε, τὰ δὲ ὀστέα μαχαίρῳ ἐργάσατο λαβάζις.

Fr. 39. § 2. Fortasse Joannes postquam Asie et Ægypti regna ab Alexandro eversa esse dixerat, ad altiora adscendens paucis fortunam horum imperiorum recoluit.

θρωπον, καὶ οἱ λοιποὶ βασιλεῖς Αἰγύπτου εἰς τιμὴν ἐκείνου Φαραὼ ἐκαλοῦντο. Ἐβασίλευσαν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ οἱ καλούμενοι ποιμένες· κατάγεσθαι δὲ δοκοῦσιν ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰακώβ ὄντων ποιμένων.

40.

Exc. De insid. p. 8 : "Οτι ἐπὶ Δαρείου τοῦ βασιλέως Περσῶν, Φιλίππου τῆς Μακεδονίας βασιλεύοντος χρόνους α' καὶ κ', πολλὴν τε τῆς Ἑλλάδος καταστρεψαμένου μοῖραν, καὶ τοῦ τε πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸν στρατηγὸν Δημοσθένην ἐχομένου πολέμου ἐκκοπεῖς πρότερον τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν, ὑπὸ Πausανίου τοῦ ὑπαπιστοῦ διαφθεῖρεται ἐν θεάτρῳ· κινήσεως τε μεγίστης τῶν στρατιωτῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τούτου γενομένης, ἔμεινεν ἡ ἀρχὴ τετραετίαν γυμνῇ.

41.

Suidas v. Ἀλέξανδρος : "Οτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν θαυμαστὸν βίον ἐβίωσε. Πίστιν δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγγέγυον ἡ τῶν ἀγώνων παρέσχευ πρᾶξις. Οὐδὲ γὰρ ἔστιν εὐρεῖν ἐν παντὶ τῷ τοῦ κόσμου κύκλῳ ἓνα ἄνδρα τοσοῦτοις κατορθώμασι πλεονεκτοῦντα. Τοῖς τε γὰρ ἀρίστοις ἀνδράσιν εἰς (τε) λόγους οὐ μείων τῶν εἰς ἄκρον ἐπαινουμένων εὐρέθη, πρὸς τε τὰ πολέμια διελθὼν θαυμαστά μᾶλλον ἢ πειθοῦς ἀξία διεπράξατο. Καὶ πρὸς Δαρεῖον τὸν Περσῶν βασιλέα συνάψας πόλεμον, τοῦτον κατακράτος νικᾷ. Κάκεινος αἰτεῖται εἰς διαλλαγὰς ἔλθεῖν καὶ δοῦναι αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα Ῥωξάνην πρὸς γάμου κοινωνίαν. Ὁ αὐτὸς πάντα τὰ ἔθνη καταστρεφάμενος διεφθάρη τὸν νοῦν, etc., ut in loco sq.

Exc. De virt. p. 788 : "Οτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν τὴν τῶν Περσῶν βασιλείαν καθελὼν καὶ τὸν Δαρεῖον ἀνελὼν διεφθάρη τὸν νοῦν, καὶ πρὸς τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς ἐωλίσθησε, Περσικὴν τε στολὴν ἐνδυσάμενος, μυρίοις δὲ νέοις δορυφορούμενος, τριακοσίαις τε παλλακαῖς χρώμενος, ὡς τὴν Μακεδονικὴν πᾶσαν τῶν βασιλέων συνήθειαν εἰς Πέρσας μεταρρυθμίσαι, ἐντεῦθεν τέ τινες τῶν ἰδίων διαβληθέντας ἀνελεῖν, Λαγγέα μὲν καὶ Παρμενίωνα τοῦ στρατοπέδου ἐξάρχοντας τῆς τε Μακεδονικῆς νεολαίας οὐκ ὀλίγους.

Suidas l. 1 : "Υστερον δὲ εἰς Ἰνδιὸν ἀφικόμενος ὑπὸ Κανδάκης τῆς βασιλίσσης συνελήφθη ἐν ἰδιώτῳ σχήματι. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· « Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, τὸν κό-

σμον παρέλαβες καὶ ὑπὸ γυναικὸς συνεσχέθης; » Καὶ εἰρήνην πρὸς αὐτὴν ἐποίησατο, καὶ τὴν χώραν αὐτῆς ἀβλαβῇ διεφύλαξεν.

42.

Exc. De ins. p. 8 : "Οτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, ὡς φησι Ἰωάννης δ' Ἀντιοχεὺς, ἐπὶ τοσοῦτοις κατορθώμασιν ὑπὸ Κασάνδρου τοῦ ἰδίου στρατηγοῦ φάρμακον δεξάμενος τὸν βίον μετέλλαξεν.

Suidas v. Ἀλέξανδρος : "Οτι ὁ αὐτὸς ὀκτακοσίοις ἀνδράσιν ἐνέτυχεν ὑπὸ Περσῶν πάλαι ἐν Ἑλλάδι ληφθεῖσιν, ἀκρωτηριασμένοις τὰς χεῖρας, οὓς μεγάλας δωρεαῖς ἐφιλοφρονήσατο καὶ παρεμυθήσατο. Εἰς δὲ τὴν λίμνην τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀφικόμενος τὸ διάδημα ἀπέβαλεν, ὁμβρου πολλοῦ καταρραγέντος, καὶ μόλις ἐπὶ τὴν γῆν διενήξατο. Καὶ ὑπὸ Κασάνδρου τοῦ ἰδίου στρατηγοῦ φάρμακον δεξάμενος ἐσπαράχθη. Καὶ οὕτως ἐπὶ τοσοῦτοις κατορθώμασι τὸν βίον μετέλλαξεν.

43.

Exc. De virt. p. 788 : "Οτι Λούκιος Βαλέριος Ποπλικὸς ὑπατος καταλείπει τὸν βίον, οὕτω δὲ μεταίτιος τε καὶ χρημάτων ἄπορος ὡς κοινοῖς ὑπὸ τοῦ δήμου ταφῆναι χρήμασι, τὰς τε κατὰ τὴν πόλιν γυναικῆς παραπλησίως αὐτὸν ἀποθρηνῆσαι τῷ Βρούτῳ, ἐπειδὴν καὶ συνῆρξεν αὐτῇ τῆς τῶν τυράννων ἐξόδου.

44.

Exc. De ins. p. 8 : "Οτι ἔκτωρ τῆς ὑπατείας χρόνῳ μετὰ τὴν τῶν τυράννων ἐξέλασιν, Κασσίου τε καὶ Σουλικίου τὴν ἀρχὴν παραλαβόντων, ἐς πᾶν μὲν κινδύνου προῆλθεν ἡ πόλις, τοῦ δουλικοῦ πλήθους ὑπὸ τῶν τυράννων ἀναπεισθέντος ἐπιθέσθαι νύκτωρ τοῖς κεκτημένοις, καὶ διαφθεῖραι τοὺς ἄνδρας ἐν ταῖς εὐναῖς, ἐπειδὴν αὐτοὶ τε προσάγωσι, καὶ οἱ συλλαβόμενοι σφίσι τῶν πολιτῶν τὰ ἐρυμνά καταλάβοιεν τοῦ ἀστυος. Οὐ μὴν ἀπέβη τι τούτων, Σουλικίου τοῦ ὑπάτου σωφρόνως τοὺς θ' ἡγεμόνας τῆς ἐπιχειρήσεως συλλαβόντος, καὶ τὸ κεκινημένον τοῦ δημοτικοῦ κατασπάσαντος.

45.

Ibid. p. 8 : "Οτι ἐνάτω τῆς ἐλευθερίας ἐνιαυτῷ, Πόπλου Καμινίου καὶ Τίτου Λευκίου ὑπατευσόντων,

Fr. 40. Eadem narrat Cedrenus p. 265. — ἀρχὴ τετραετίαν γυμνῇ] Quæ antecesserunt regnum Philippi cum iis quæ subsequuta sunt, auctor confundit.

Fr. 41. Exc. De virt. : Περσικὴν τε] τε omi. Suidas. — μεταρρυθμίσαι κτλ.] Suidas μεταρρυθμίσαι, καὶ τῶν ἰδίων τινὰς διαβληθέντας ἀνελεῖν· ὕστερον δὲ etc., quæ Excerpto De Virt. subjunximus. — Λαγγέα μὲν] in latinis Valerius habet Lyncestem. An Κλεῖτον τὸν μέλανα? Καλλισθένη?

Fr. 42. Eadem Cedrenus p. 271. Cf. Arrian. VII, 27; Plutarch. Alex. c. 77; Droysen. *Hellenism*. I, p. 706 sq.

Fr. 43. Eadem Suidas v. Μέταιτος, προσαίτης, ἐπαίτης. « Οὕτω δὲ μέταιτος ἐτελεύτησε καὶ χρημάτων ἄπορος, ὡς κοινοῖς ταφῆναι χρήμασι. » Eutropius I, 11 : Quinto anno Valerius ille, Bruti collega et quater consul, fataliter mortuus est, adeo pauper, ut collatis populo nummis sumptum habuerit sepulturae : quem matronæ sicut Brutum annum luxerunt.

Fr. 44. Κασσίου τε κ. Σ.] Hæc a tabb. consul. nostris abhorrent. Sp. Cassius consul fuit an. 502; Serv. Sulpicius an. 500 a. C; ideoque ad nonum vel undecimum libertatis annum pertinerent.

Fr. 45. Πόπλου Καμ. κ. Τίτου Λευκίου] Debebat : Ποστούμιου Κομινίου καὶ Τίτου Λαρκίου (Dion. Hal. V, 50, Livius II, 18, Cassiodor.), coss. an. 501. — Ἐπειδὴ Μαμήλιος] ἐπ. Μάλιος perperam Suidas, qui s. v. Δικτάτωρ

ἐπειδὴ Μамήλιος ἀνὴρ Λατίνος μὲν τὸ γένος, καὶ μέγα παρὰ τοῖς δημοφύλοις δυνάμενος, συνοικῶν δὲ τῶν Ταρκυνίων θυγατρῶν τῇ νεωτάτῃ, ἀναστήσας πανδημεὶ τὸ Λατίνων γένος, χεῖρά τε μισθοφόρον πολλὴν ἀγείρας, τιμωρεῖν τοῖς κηδεσταῖς, ἀτίμως παρεωσμένοις τῆς δυναστείας, ἡξίου, ἢ βουλῇ (δὲ) καταδείσασα τὸ πλῆθος τοῦ πολεμίου νέφους, καινὸν ἡγεμονίας ἀνευρίσκει γένος, προχειρισαμένη τότε πρῶτον δικτάτορα, [δς καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν κληθεῖν ἂν εἰσηγητὴς τῶν λυσιτελῶν· ὑπερέχων μὲν τῆς τῶν ὑπάτων ἀρχῆς, τοῖς δὲ βασιλεῦσι προσφερέστατος· ἀνυπεύθυνον τε γὰρ τῶν ὄλων εἶχε τὸ κράτος, καὶ ἰσοτύραννον ἐν τῷ καθεστηκότῃ χρόνῳ τὴν ἐξουσίαν. Τοιγαροῦν Γάιος Καῖσαρ πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον Αὐγουστος Ὀκταουῖος, ὧν ἕστερον κατὰ τοὺς οἰκείους χρόνους μνημονεύσομεν, ὑπὸ τῷδε ὀνόματι τῆς μοναρχίας ἀντιλαμβάνεσθαι δειγνῶσαν].

46.

Ibid. p. 9 : Ὅτι καὶ κατὰ τὴν πόλιν ἐμφύλιος ἀνεφλέγετο παραχῇ, τοῦ δήμου πρὸς τὸ συνέδριον ἀπεχθῶς ἔχειν ἡρεθισμένου, ἀποστάντος δὲ σὺν ὅπλοις τῆς πόλεως, καὶ οὔτε συνοικεῖν ἔτι οὔτε κοινωεῖν τῶν ἀγῶνων βουλομένου τοῖς εὐπατριδαῖς, εἰ μὴ τῶν τ' ὄφλημάτων ἀπολυθεῖν, καὶ δικασταῖς χρῆσθαι τὸ ἐντεῦθεν οἰκείους ἐπιτραπέη, ὡς ἐπικουρίαν τοῦ δημοτικοῦ τε καὶ εὐτελοῦς ὄγλου, οἱ τοῖς παρὰ τὸ προσήκον ὑπὸ τῶν δυνατῶν κατεργαζόμενοι ἀρχήσιν, καὶ τῶν πολλῶν ἐλεύθερα διαφυλάττειν τὰ σώματα. Δείσαντες δὲ οὖν οἱ ἐν τέλει, μὴ ἐν τούτῳ τι πρὸς τῶν περιοίκων νεωτερισθεῖν,

τοῦ δήμου πολεμίου τε δντος καὶ πρὸς τὰς ἐξω στρατίας οὐχ ὑπακούοντος, τὰ ἐξαιτησόμενα ** καὶ διαλλαγὰς ἐπὶ τούτοις εὐρίσκονται.

47.

Ibid. p. 9 : Ὅτι Ποπλίου αὖθις καὶ Βαλερίου τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένων, ἡ(τε) κατὰ πόλιν ἐμφύλιος ἀνάπτει ζάλη, τοῦ δήμου πρὸς τοὺς πατρικίους στασιάζοντος. Καὶ πρῶτον μὲν Καῖσαρ τὸν ἀπὸ ** περιπεζάμενος εἰς οἶκτον τοὺς ὀρώντας συνήλασεν· ἔπειτα καὶ Σαβῖνιο Σερδωνίον πρὸς τυραννίδα ἐκίνησαν, δς ταχέας ἔτυχε καθαιρέσεως, θεραπευθέντος τοῦ δήμου καὶ τοῖς ὑπάτοις συμπράξαντος.

48.

Exc. De virt. p. 789 : Ὅτι Κύντιος Κικιννάτος ὁ δικτάτωρ πολλαῖς μὲν καὶ πρότερον ἐνήθλησε στρατιαῖς, ἀρχαῖς τε καὶ τιμαῖς Ῥωμαϊκαῖς πολλὰς κεκοσμημένος. Οὕτω δὲ ἦν μέτριος καὶ σώφρων, ὡς ἐπὶ καλῷ λυπρᾷ καὶ ὀλίγῃ γῆς μέτρῳ ζῆν, τὸν αὐτοῦργόν τε ἀγαπᾶν βίον. Ὅς δικτάτωρ προβαλλόμενος ἔτυχε πρὸς ἀρότρῳ πονούμενος, δτε ἀφίκοντο πρὸς αὐτὸν οἱ τὰ παρασῆμα τῆς ἀρχῆς κομίζοντες· ἀπονιψάμενός τε [καὶ δεξάμενος] τὰ σύμβολα * πρὸ ἐστιάσεως ἄμα τῇ οἰκείᾳ δυνάμει τοῖς πολεμίοις ἐπιγίνεται φόνον τε πολὺν τῶν ἐναντίων ἐργασάμενος ἐπάνεισιν ἐκκαιδεκάτῃ μετὰ τὴν ἐξοδὸν ἡμέρα, τοὺς μὲν οἰκείους τοῦ περιστάντος κινδύνου λυσάμενος, τὸν δὲ τῶν πολεμίων διαρπάσας χάρακα· καὶ τὸν στρατηγὸν τῶν Ἑκωνῶν δέσμιον ἐπὶ τὴν πομπὴν κατάγει τὴν ἐπινίκιον.

locum nostrum exhibet. Octavius Mamilius ap. Liv. II, 18. — μισθοφόρον] sic etiam Suidae codd. B E; reliqui Suidae codices : μισθοφόρων. — τῆς δυναστείας ἡξίου] ἡξίου τῆς δυν. Suidas. — ἢ βουλῇ δὲ] δὲ non habet Suidas; aptiusque abesset particula; non est tamen, cur tollatur. — ἀνευρίσκει] Cramer.; ἢ εὐρίσκει codex; εὐρίσκει Suidas. — δς καθ' Ἑλλάδα κτλ.] Haec addidi e Suida. — Ceterum cum nostro fragm. conferri meretur Eutropius I, 12 : *Nono. anno post reges exactos, quum gener Tarquinii, ad injuriam soceri vindicandam, ingentem collegisset exercitum, nova Romae dignitas est creata, quae dictatura appellatur, major quam consularis. Eodem anno etiam magister equitum factus est, qui dictatori obsequeretur. Neque quidquam similis potest dici, quam dictatura antiqua, huic imperii potestati, quam nunc tranquillitas vestra habet : maxime quum Augustus quoque Octavianus, de quo postea dicemus, et ante eum Caius Caesar, sub dictaturae nomine atque honore regnaverint.*

Fr. 46. De re [an. 490] v. Liv. II, 30; Dionys. H. VI, 39 sq.; Eutrop. I, 13; Dion. Cass. Exc. Vatic. p. 144 sqq. Mai (tom. I, p. 72 sqq. in Dion. ed. Gros.); Zonaras VII, 14. — ὡς ἐπικουρ.] malim eis; at cf. ὡς πέρας fr. 64. — Postrema fragm. pars mutila. Dio l. I. ita habet : Οἱ δὲ βουλευταὶ φοβηθέντες μὴ ἐπὶ πλείον οὗτοί τε ἐκπολεμηθῶσι, καὶ τοὺς περιοίκους πρὸς τὰ παρόντα συνεπιθῶνται σφισι, διεκηρυκίσαντο αὐτοῖς πάντ' ὅσα καθ' ἥδονην ἡλπίζον ἔσεσθαι προτείνοντες. Deinde, memorato Agrippae apologo : Καὶ διὰ τούτ' ἡπιώτεροι ἐγένοντο καὶ κατηλλάγησαν, ἄρεσιν τῶν τε δανεισμάτων καὶ τῶν ὑπερημεριῶν εὐρόμενοι.

Fr. 47. Ποπλίου... διαδεξαμένων] Debat : Ποπλίου Οὐαλερίου Ποπλικόλα αὖθις καὶ Γαίου Κλαυδίου Σαβῖνου τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένων (an. 460 a. C; 294 ab u. c.). *Eo anno exules servique... duce Herdonio* (Σερδωνίου Joan.) *Sabinus nocte Capitolum atque arcem occupare*, Liv. III, 15. V. Dionys. Hal. X, 14 sqq. — Καῖσωνα κτλ.] Quid in his lateat non assequor. Caeso Quinctius, ferox juvenis, nobilitate gentis insignis, lingua manuque promptus, impetus tribunicios popularesque procillas strenue sustinebat, donec a Virginio tribuno accusatus exilio se condemnationi subduceret. V. Liv. III, 11 sqq. Dionys. X, 2. Ceterum haec acta sunt anno praecedente, 461. Serdonius in Capitolio occisus est, sec. Liv. III, 18.

Fr. 48. Eadem Suidas v. Κύντιος Κικιννάτος, et brevius s. v. λυπρᾷ. — καὶ δεξάμενος] suppl. Valesius. — πρὸ ἐστιάσεως] Locus mutilus in cod. nostro. Conspirat Suidas v. Κικιν. Idem v. λυπρᾷ post vocem πονούμενος ita habet : δς ἀπονιψάμενος ἐπάνεισι, καὶ συμβαλὼν τοῖς πολεμίοις νικᾷ κατακράτος, καὶ τὸν στρατηγὸν τῶν πολεμίων ἀγεί ἀιχμάλων. Num scrib. τὰ σύμβολα τῆς προστάσεως? Bernhardus vertit : *quum insignia magistratus induisset, protinus ut erat impransus Romam venit, ductoque in hostem exercitu etc.* Complura excidisse laud credo, quum eadem brevitate Eutropius, lib. I, 16 : *Is quum in opere et arans esset inventus, sudore delerso, togam praetextam accepit et caesis hostibus liberavit exercitum.* Fusius Livius III, 26. — ἐκκαιδεκάτῃ] ἐνδεκάτῃ Suidas. — τὸν δὲ τῶν πολ.] τῶν δὲ πολέμων διαρπάσας τὸν χάρακα Suidas. — τῶν Ἑκωνῶν] i. e. *Aequorum*; an Ἑκουλανῶν? τῶν ἐναντίων Suidas.

49.

Suidas v. Κελτοί: « Ὅτι Κελτοὶ κατὰ Ῥωμαίων ἐστράτευσαν. Ἄνῃρ δέ τις τῶν Κελτῶν ἡγεμονικός, τό τε σῶμα εὐπρεπὲς καὶ τὸν θυμὸν ἀλκιμώτατος, προελθὼν τοῦ οἰκείου πλῆθους ἐς μονομαχίαν προῦκαλεῖτο τῶν ἐναντίων τὸν ἄριστον. Βαλέριος δέ τις ἡγεμὼν φάλαγγος ὑπέστη τὸ ἀγώνισμα, καὶ θεῖα δέ τι μοῖρα κατὰ γνώμην ἀποθάντος ἔτυγε τοῦ βουλευμάτος. Ἐπεὶ γὰρ προῆλθε τοῦ οἰκείου τάγματος ὀπλισάμενος, κόραξ προσιζάνει τῷ δεξιῷ τοῦ ἀνδρὸς βραχίονι· ἀντιπρόσωπος δὲ τῷ Κελτῷ κατὰ τὸν ἀγῶνα φερόμενος, καὶ τοῖς τε θύξιν ἀμύττων τὸ πρόσωπον καὶ τοῖς πτέρυξιν ἐπικαλύπτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφύλακτον τῷ Βαλερίῳ τὸν πολέμιον παραδίδωκεν· ὁμοῦ τήν τε νίκην τῷ ἀνδρὶ καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἐπινυμίαν χαρισάμενος. Κορβίνος γὰρ δὴ τούτευνθεν ἐπεκλήθη, τῆς τε μαρτυρηθείσης ἀρετῆς ἕνεκα παρὰ τὰ καθεστηκότα Ῥωμαίσις νόμιμα τῆς ὑπατικῆς ἀρχῆς ἔτι μεираχίον ὦν τυγχάνει. »

50.

Exc. De virt. p. 789: « Ὅτι Μάρκελλος καὶ Σχιπίων οἱ ὑπατοὶ (222 a. C.) μετὰ τὴν νίκην τὴν κατὰ Γαλατῶν** — Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν (265 a. C.) καὶ Οὐολσινίους δόλῳ κρατηθέντας τε καὶ αἰκίζομένους πικρῶς ἠλευθέρωσαν. Οἱ γὰρ ταύτην οἰκοῦντες τὴν γῶραν, ἐν πολλῇ τρυφῇ τοῦ σώματος διαιωόμενοι, αὐτοὶ τε τῶν ὅπλων καταφρονήσαντες τοῖς οἰκέταις ταῦτα χειρίζειν ἐπέτρεψαν. Ἐπειδὴν δὲ δυνάμεως ἐπελάδοντο,

πρῶτα μὲν τὰς ἑαυτῶν δεσποίνας πρὸς βίαν κατήσχυαν· ἔπειτα τοῖς δεσπόταις χεῖρας ἐπιβαλόντες τοὺς μὲν ὡς ἔτυγε διαφθείροντες, τοὺς δὲ τιμωραῖς αἰσχίσταις ὑποβαλόντες κατηγάλωσαν.

51.

Ibid. p. 789: « Ὅτι καὶ Μάρκος Μινούκιος Ῥούφος καὶ Πόπλιος Κορνήλιος οἱ ὑπατοὶ (221 a. C.) Ἰστριανοὺς κακουργοῦσι τὰς σιταγωγὰς Ῥωμαίων ὀλκάδας δίκην ἐπέθεσαν, ἀπαντας ὀλίγου τοῖς οἰκείοις ὑποθέντες ὅπλοις.

52.

Suidas: Διῆγε, παρεξέτεινεν. Ἰωάννης Ἀντιοχείας· « Ὅς ἔρμυνα χωρία παρελιθῆς ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων τὴν τοῦ Ἀννίβου δξύτητα χρονίαις διατριβαῖς. »

Idem: Ἀμβλύνω, τὸ ἐκλύω. « Ὁ δὲ ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον ἀμβλύνων τὴν τοῦ πολεμίου (πολέμου codd.) δξύτητα χρονίαις τε καὶ μακραῖς τοῦ ἔργου διατριβαῖς. »

53.

Exc. De ins. p. 9: « Ὅτι κατὰ τὸν χρόνον δτε Ἀννίβας ἐπολέμει τοῖς Ῥωμαίοις, Ἀντίοχος δ τῆς Συρίας βασιλεὺς ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Αἰγυπτίων ἀρχόντος πολεμούμενος, Ξέρξη τῷ Ἀρμενίων τυράνῳ τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν συνοικίσας, ἐκείνον μὲν διὰ τῆς ἀδελφῆς διεγρήσατο, τὴν δὲ Περσῶν βασιλείαν αὖθις ἀνεκτήσατο.

Fr. 49. Quum loci quam plurimi, quibus Suidas cum Eutropio ad verbum fere conspirat, ex Joanne Antiocheno petiti sint, idem etiam de eo loco, quem modo apposui, sicuti de aliis nonnullis statuere licet, etsi ex Exc. nostris Joanne rem probare non possis. Eutropius II, 3 ita habet: *Quæ (legiones) quum profectæ essent adversus Gallos, dux L. Furio, quidam ex Gallis unum e Romanis, qui esset optimus, provocavit. Tum se M. Valerius tribunus militum obtulit, et quum processit armatus, corvus ei supra dextrum brachium sedit. Mox commissa adversus Gallum pugna, idem corvus alis et unguibus Galli oculos verberavit, ne rectum posset aspiciere. Ita a tribuno Valerio interfectus, non solum victoriam ei, sed etiam nomen dedit. Nam postea idem Corvinus est dictus. Ac propter hoc meritum, annorum trium et viginti consul est factus.* Fons vero, unde hic locus promanavit, Dio fuit Cassius, cujus ipsissima verba sæpenumero in Joanne nostro deprehendimus. Sic hoc quoque loco verba: *Κόραξ προσιζάνει...* παραδίδωκεν Dionis esse liquet ex Dionis Exc. Vatican. p. 534 ed. Rom. (cf. Dio Cass. ed. Gros tom. I, p. 134). Quæ verba Suidas repetit v. ἀμύσσειν. — Antecedit apud Eutropium (II, 3) narratio de T. Manlio Torquato, quam iisdem fere verbis græce habes in Dionis Exc. Vat. Planud. p. 530 ed. Mai, et paullo plenius in Suida v. Τορρούατος, sed absque mentione auctoris, adeo ut de his quoque parum liqueat, an ex Dionis vel Joannis Exc. Suidas arripuerit.

Fr. 50. « Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ Οὐολσινίους;] Male hæc cum superioribus cohærent, Joannisne Ant. culpa an exscriptoris haud facile dixerim: utriusque certe satis mihi comperta negligentia est. Hæc quidem Vulsiniensium calamitas vindicata est a Romanis anno Urbis 488 (265 a. C.) Q. Fabio et L. Manilio Coss., ut ex Dione tradit Zonaras. De quo consulendi sunt Fasti Sigonii ad hunc annum. Ejusdem rei meminit Orosius I. 4, c. 5, et Val. Max. I. 9, c. 1. Sed in Orosii codicibus depravati sunt numeri annorum. Marcelli vero et Scipionis consulatus incidit in annum Urbis 531 (222 a. C.), tanto post Vulsiniensem triumphum intervallo. » VALESIIUS.

Fr. 51. Cf. Eutrop. III, 2: *M. Minucio Rufo, P. Cornelio Coss., Istris bellum illatum est, quia latrocinati naves Romanorum fuerant, quæ frumenta exhibebant, perdomitque omnes.* Orosius IV, 13; Zonar. VIII, 20, tom. II. p. 174 ed. Bonn., ubi pro ἐκ Ἰστρου legendum ἐκ Ἰστρου, monente Valesio.

Fr. 52. Eutrop. III, 4: *Missus adversus Annibalem postea a Romanis Q. Fabius Maximus. Is eum differendo pugnam ab impetu fregit; mox inventa occasione vicit.* Vox Ἀντιοχείας non est cur mutetur in Ἀντιοχείς. Vide Dindorf. præf. ad Malalam p. VII.

Fr. 53. Antiochum III pacem cum Xerxe ad Armosatam urbem iniisse eique Antiochidem filiam despondisse docemur a Polyb. Exc. lib. VIII, 25 (circa an. 215). Perfidum Antiochi consilium nescio an indicet Polybius I. I., ubi Antiochus, rebus sic compositis, Armeniorum amorem sibi conciliasse dicitur δόξα μεγαλοφύχως καὶ βασιλικῶς τοῖς πράγμασι κερχεῖσθαι. — ἐκεῖνον] ἐκεῖνος codex.

ἐπειδὴ Μαμήλιος ἀνὴρ Λατίνος μὲν τὸ γένος, καὶ μέγα παρὰ τοῖς ὁμοφύλοις δυναμένος, συνοικῶν δὲ τῶν Ταρκυνίου θυγατρῶν τῇ νωτάτῃ, ἀναστήσας πανδημεῖ τὸ Λατίνων γένος, χεῖρά τε μισθοφόρον πολλὴν ἀγείρας, τιμωρεῖν τοῖς κηδεσταῖς, ἀτίμως παρεωσμένοις τῆς δυναστείας, ἡξίου, ἢ βουλή (δὲ) καταδείσασα τὸ πλῆθος τοῦ πολεμίου νέφους, καινὸν ἡγεμονίας ἀνευρίσκει γένος, προχειρισαμένη τότε πρῶτον δικτάτορα, [δὲ καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν κληθεῖν ἂν εἰσηγητῆς τῶν λυσιστελῶν ὑπερέχων μὲν τῆς τῶν ὑπάτων ἀρχῆς, τοῖς δὲ βασιλεῦσι προσφερέστατος· ἀνυπεύθυνόν τε γὰρ τῶν ὄλων εἶχε τὸ κράτος, καὶ ἰστυράννον ἐν τῷ καθεστηκῶτι χρόνῳ τὴν ἐξουσίαν. Τοιγαροῦν Γάιος Καῖσαρ πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον Αὐγουστος Ὁκταούσιος, ὧν ὕστερον κατὰ τοὺς οἰκείους χρόνους μνημονεύσομεν, ὑπὸ τῷδε ὀνόματι τῆς μοναρχίας ἀντιλαμβάνεσθαι διέγωνσαν].

46.

Ibid. p. 9 : "Ὅτι καὶ κατὰ τὴν πόλιν ἐμφύλιος ἀνεφλέγετο ταραχὴ, τοῦ δήμου πρὸς τὸ συνέδριον ἀπεχθῶς ἔχειν ἡρεθισμένου, ἀποστάντος δὲ σὺν ὅπλοις τῆς πόλεως, καὶ οὔτε συνοικεῖν ἔτι οὔτε κοινωνεῖν τῶν ἀγώνων βουλομένου τοῖς εὐπατρίδασι, εἰ μὴ τῶν τ' ὄφλημάτων ἀπολυθεῖν, καὶ δικασταῖς χρῆσθαι τὸ ἐντεῦθεν οἰκείας ἐπιτραπείῃ, ὥς ἐπικουρῶν τοῦ δημοτικοῦ τε καὶ εὐτελοῦς ὄχλου, οἱ τοῖς παρὰ τὸ προσήκον ὑπὸ τῶν δυνατῶν κατεριζομένοις ἀρήξοιεν, καὶ τῶν πολλῶν ἐλεύθερα διαφυλάξαιεν τὰ σώματα. Δεῖσαντες δὲ οὖν οἱ ἐν τέλει, μὴ ἐν τούτῳ τι πρὸς τῶν περιοίκων νωτεριθεῖν,

τοῦ δήμου πολεμίου τε ὄντος καὶ πρὸς τὰς ἐξω στρατιᾶς οὐχ ὑπακούοντος, τὰ ἐξαιτησόμενα ** καὶ διαλλαγὰς ἐπὶ τούτοις εὐρίσκονται.

47.

Ibid. p. 9 : "Ὅτι Ποπλίου αὐθις καὶ Βαλερίου τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένων, ἡ(τε) κατὰ πόλιν ἐμφύλιος ἀνάπτειται ζάλη, τοῦ δήμου πρὸς τοὺς πατρικίους στασιάζοντος. Καὶ πρῶτον μὲν Καῖσαρ τὸν ἀπὸ ** περιπελέζαμενος εἰς οἶκτον τοὺς δρώντας συνήλασεν· ἔπειτα καὶ Σαβῖνοι Σερδώνιον πρὸς τυραννίδα ἐκίνησαν, δὲ ταχέως ἔτυχε καθαιρέσεως, θεραπευθέντος τοῦ δήμου καὶ τοῖς ὑπάτοις συμπράξαντος.

48.

Exc. De virt. p. 789 : "Ὅτι Κύντιος Κικιννάτος ὁ δικτάτωρ πολλὰς μὲν καὶ πρότερον ἐνήθλησε στρατιαῖς, ἀρχαῖς τε καὶ τιμαῖς Ῥωμαϊκαῖς πολλάκις κεκοσμημένος. Οὕτω δὲ ἦν μέτριος καὶ σώφρων, ὥς ἐπὶ καλύτῃ λυπρᾷ καὶ ὀλίγῃ γῆς μέτρῳ ζῆν, τὸν αὐτοῦργον τε ἀγαπᾶν βίον. Ὁς δικτάτωρ προβαλλόμενος ἔτυχε πρὸς ἀρότρῳ πονούμενος, δτε ἀφίκοντο πρὸς αὐτὸν οἱ τὰ παρὰ στήμα τῆς ἀρχῆς κομίζοντες· ἀπονιψάμενός τε [καὶ δεξάμενός] τὰ σύμβολα * πρὸ ἐστιάσεως ἅμα τῇ οἰκείᾳ δυνάμει τοῖς πολεμίοις ἐπιγίνεται φόνον τε πολλὴν τῶν ἐναντίων ἐργασάμενος ἐπάνεισιν ἑκαδεκάτῃ μετὰ τὴν ἐξοδὸν ἡμέρᾳ, τοὺς μὲν οἰκείους τοῦ περιστάντος κινδύνου λυσάμενος, τὸν δὲ τῶν πολεμίων διαρπάσας χάρακα· καὶ τὸν στρατηγὸν τῶν Ἑκτανῶν δέσμιον ἐπὶ τὴν πομπὴν κατὰγει τὴν ἐπινίκιον.

locum nostrum exhibet. Octavius Mamilius ap. Liv. II, 18. — μισθοφόρον] sic etiam Suidae codd. B E; reliqui Suidae codices : μισθοφόρων. — τῆς δυναστείας ἡξίου] ἡξίου τῆς δυν. Suidas. — ἢ βουλή δὲ] δὲ non habet Suidas; aptiusque abesset particula; non est tamen, cur tollatur. — ἀνευρίσκει] Cramer.; ἀ εὐρίσκει codex; εὐρίσκει Suidas. — δὲ καθ' Ἑλλάδα κτλ.] Hæc addidi e Suida. — Ceterum cum nostro fragm. conferri meretur Eutropius I, 12 : *Nono. anno post reges exactos, quum gener Tarquinius, ad injuriarum soceri vindicandam, ingentem collegisset exercitum, nova Romæ dignitas est creata, quæ dictatura appellatur, major quam consularis. Eodem anno etiam magister equitum factus est, qui dictatori obsequeretur. Neque quidquam similis potest dici, quam dictatura antiqua, huic imperii potestati, quam nunc tranquillitas vestra habet : maxime quum Augustus quoque Octavianus, de quo postea dicemus, et ante eum Caius Cæsar, sub dictaturæ nomine atque honore regnaverint.*

Fr. 46. De re [an. 490] v. Liv. II, 30; Dionys. H. VI, 39 sq.; Eutrop. I, 13; Dion. Cass. Exc. Vatic. p. 144 sqq. Mai (tom. I, p. 72 sqq. in Dion. ed. Gros.); Zonaras VII, 14. — ὥς ἐπικουρ.] malim εἰς; at cf. ὥς πέρας fr. 64. — Postrema fragm. pars mutila. Dio I. I. ita habet : Οἱ δὲ βουλευταὶ φοβηθέντες μὴ ἐπὶ πλείον οὗτοί τε ἐκπολεμῆθωσι, καὶ τοὺς περιοίκους πρὸς τὰ παρόντα συνεπιθῶνται σφισι, διεκχυκλεύσαντο αὐτοῖς πάντ' ὅσα καθ' ἥδον ἡλπίζον ἔσσεσθαι προτείνοντες. Deinde, memorato Agrippæ apologo : Καὶ διὰ τούτ' ἡμῖν ἐγένοντο καὶ κατηλλάγησαν, ἄρεσιν τῶν τε δανεισμάτων καὶ τῶν ὑπερμεριῶν εὐρόμενοι.

Fr. 47. Ποπλίου... διαδεξαμένων] Debebat : Ποπλίου Οὐαλερίου Ποπλικόλα αὐθις καὶ Γαίου Κλαυδίου Σαβίνου τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένων (an. 460 a. C.; 294 ab u. c.). *Ex anno exules servique. duce Herdonio (Σερδωνίου Joan.) Sabinus nocte Capitolium atque arcem occupavere*, Liv. III, 15. V. Dionys. Hal. X, 14 sqq. — Καῖσωνα κτλ.] Quid in his lateat non assequor. Cæso Quinctius, ferox juvenis, nobilitate gentis insignis, lingua manuque promptus, impetus tribunicios popularesque procillas strenue sustinebat, donec a Virginio tribuno accusatus exilio se condemnationi subduceret. V. Liv. III, 11 sqq. Dionys. X, 2. Ceterum hæc acta sunt anno præcedente, 461. Serdonius in Capitolio occisus est, sec. Liv. III, 18.

Fr. 48. Eadem Suidas v. Κύντιος Κικιννάτος, et brevius s. v. λυπρᾷ. — καὶ δεξάμενος] suppl. Valesius. — πρὸ ἐστιάσεως] Locus mutilus in cod. nostro. Conspirat Suidas v. Κικιν. Idem v. λυπρᾷ post vocem πονούμενος ita habet : δὲ ἀπονιψάμενος ἐπάνεισι, καὶ συμβαλὼν τοῖς πολεμίοις νικᾷ κατακράτος, καὶ τὸν στρατηγὸν τῶν πολεμίων ἀγεί αἰχμάλωτον. Num scrib. τὰ σύμβολα τῆς προστάσεως? Bernhardus vertit : *quum insignia magistratus induisset, protinus ut erat impransus Romam venit, ductoque in hostem exercitu etc.* Complura excidisse haud credo, quum eadem brevitate Eutropius, lib. I, 16 : *Is quum in opere et arans esset inventus, sudore delerso, togam prætextam accepit et cæsis hostibus liberavit exercitum.* Fusius Livius III, 26. — ἑκαδεκάτῃ] ἑνδεκάτῃ Suidas. — τὸν δὲ τῶν πολ.] τῶν δὲ πολεμίων διαρπάσας τὸν χάρακα Suidas. — τῶν Ἑκτανῶν] i. e. *Æquorum*; an Ἑκουλῶν? τῶν ἐναντίων Suidas.

49.

Suidas v. Κελτοί: « Ὅτι Κελτοὶ κατὰ Ῥωμαίων ἐστράτευσαν. Ἄνῃρ δέ τις τῶν Κελτῶν ἡγεμονικός, τό τε σῶμα εὐπρεπὲς καὶ τὸν θυμὸν ἀλκιμώτατος, προελθὼν τοῦ οἰκείου πλῆθους ἐς μονομαχίαν προὔκαλεϊτο τῶν ἐναντίων τὸν ἄριστον. Βαλέριος δέ τις ἡγεμὼν φάλαγγος ὑπέστη τὸ ἀγώνισμα, καὶ θεῖα δέ τι μοῖρα κατὰ γνώμην ἀποθάντος ἔτυχε τοῦ βουλευμάτος. Ἐπεὶ γὰρ προῆλθε τοῦ οἰκείου τάγματος δπλισάμενος, κόραξ προσιζάνει τῷ δεξιῷ τοῦ ἀνδρὸς βραχίον· ἀντιπρόσωπος δὲ τῷ Κελτῷ κατὰ τὸν ἀγῶνα φερόμενος, καὶ τοῖς τε θυξιν ἀμύττων τὸ πρόσωπον καὶ τοῖς πτέρυξιν ἐπικαλύπτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφύλακτον τῷ Βαλερίῳ τὸν πολέμιον παραδίδωκεν· ὁμοῦ τήν τε νίκην τῷ ἀνδρὶ καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἐπωνυμίαν χαρισάμενος. Κορβίνος γὰρ δὴ τούντεσθεν ἐπεκλήθη, τῆς τε μαρτυρηθείσης ἀρετῆς ἕνεκα παρὰ τὰ καθεστότα Ῥωμαίσις νόμιμα τῆς ὑπατικῆς ἀρχῆς ἔτι μεираχίον ὦν τυγχάνει. »

50.

Exc. De virt. p. 789: « Ὅτι Μάρκελλος καὶ Σχιπίων οἱ ὕπατοι (222 a. C.) μετὰ τὴν νίκην τὴν κατὰ Γαλατῶν** — Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν (265 a. C.) καὶ Οὐολσινίους δόλῳ κρατηθέντας τε καὶ αἰκίζομένους πικρῶς ἠλευθέρωσαν. Οἱ γὰρ ταύτην οἰκοῦντες τὴν χώραν, ἐν πολλῇ τρυφῇ τοῦ σώματος διαιωόμενοι, αὐτοὶ τε τῶν ὅπλων καταφρονήσαντες τοῖς οἰκέταις ταῦτα χειρίζειν ἐπέτρεψαν. Ἐπειδὴν δὲ δυνάμειος ἐπελάδοντο,

πρῶτα μὲν τὰς ἑαυτῶν δεσποίνας πρὸς βίαν κατήσχυαν· ἔπειτα τοῖς δεσπόταις χεῖρας ἐπιβαλόντες τοὺς μὲν ὡς ἔτυχε διαφθείροντες, τοὺς δὲ τιμωρίαις αἰσχίσταις ὑποδαλόντες κατηγάλωσαν.

51.

Ibid. p. 789: « Ὅτι καὶ Μάρκος Μινούκιος Ροῦφος καὶ Πόπλιος Κορνήλιος οἱ ὕπατοι (221 a. C.) Ἰστριανοὺς κακουργοῦσι τὰς σιταγωγὰς Ῥωμαίων ὀλκάδας δίκην ἐπέθεσαν, ἀπαντας ὀλίγου τοῖς οἰκείοις ὑποθέντες δπλοις.

52.

Suidas: Διῆγε, παρεξέτεινεν. Ἰωάννης Ἀντιοχείας: « Ὅς ἔρμυνα χωρία παρελιθῶς ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων τὴν τοῦ Ἀννίβου ὀξύτητα χρονίαις διατριβαῖς. »

Idem: Ἀμβλύνω, τὸ ἐκλύω. « Ὁ δὲ ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον ἀμβλύνων τὴν τοῦ πολέμου (πολέμου codd.) ὀξύτητα χρονίαις τε καὶ μακραῖς τοῦ ἔργου διατριβαῖς. »

53.

Exc. De ins. p. 9: « Ὅτι κατὰ τὸν χρόνον δτε Ἀννίβας ἐπολέμει τοῖς Ῥωμαίοις, Ἀντίοχος δ τῆς Συρίας βασιλεὺς ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Αἰγυπτίων ἀρχόντος πολемоῦμενος, Ξέρξη τῷ Ἀρμενίων τυράνῳ τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν συνοικήσας, ἐκείνον μὲν διὰ τῆς ἀδελφῆς διεχρήσατο, τὴν δὲ Περσῶν βασιλείαν αὐτῆς ἀνεκτήσατο.

Fr. 49. Quum loci quam plurimi, quibus Suidas cum Eutropio ad verbum fere conspirat, ex Joanne Antiocheno petiti sint, idem etiam de eo loco, quem modo apposui, sicuti de aliis nonnullis statuere licet, etsi ex Exc. nostris Joanne rem probare non possis. Eutropius II, 3 ita habet: *Quæ (legiones) quum profectæ essent adversus Gallos, dux L. Furio, quidam ex Gallis unum e Romanis, qui esset optimus, provocavit. Tum se M. Valerius tribunus militum obtulit, et quum processit armatus, corvus ei supra dextrum brachium sedit. Mox commissa adversus Gallum pugna, idem corvus alis et unguibus Galli oculos verberavit, ne rectum posset adspicere. Ita a tribuno Valerio interfectus, non solum victoriam et, sed etiam nomen dedit. Nam postea idem Corvinus est dictus. Ac propter hoc meritum, annorum trium et viginti consul est factus.* Fons vero, unde hic locus promanavit, Dio fuit Cassius, cujus ipsissima verba sæpenumero in Joanne nostro deprehendimus. Sic hoc quoque loco verba: *Κόραξ προσιζάνει...* παραδίδωκεν Dionis esse liquet ex Dionis Exc. Vatican. p. 534 ed. Rom. (cf. Dio Cass. ed. Gros tom. I, p. 134). Quæ verba Suidas repetit v. ἀμύσσειν. — Antecedit apud Eutropium (II, 3) narratio de T. Manlio Torquato, quam iisdem fere verbis græce habes in Dionis Exc. Vat. Planud. p. 530 ed. Mai, et paullo plenius in Suida v. Τορρούατος, sed absque mentione auctoris, adeo ut de his quoque parum liqueat, an ex Dionis vel Joannis Exc. Suidas arripuerit.

Fr. 50. « Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ Οὐολσινίους;] Male hæc cum superioribus cohærent, Joannis Ant. culpa an exscriptoris haud facile dixerim: utriusque certe satis mihi comperta negligentia est. Hæc quidem Vulsinienensium calamitas vindicata est a Romanis anno Urbis 488 (265 a. C.) Q. Fabio et L. Manilio Coss., ut ex Dione tradit Zonaras. De quo consulendi sunt Fasti Sigonii ad hunc annum. Ejusdem rei meminit Orosius I. 4, c. 5, et Val. Max. I. 9, c. 1. Sed in Orosii codicibus depravati sunt numeri annorum. Marcelli vero et Scipionis consulatus incidit in annum Urbis 531 (222 a. C.), tanto post Vulsiniensem triumphum intervallo. » VALESIIUS.

Fr. 51. Cf. Eutrop. III, 2: *M. Minucio Rufo, P. Cornelio coss., Istris bellum illatum est, quia latrocinati naves Romanorum fuerant, quæ frumenta exhibebant, perdomitque omnes.* Orosius IV, 13; Zonar. VIII, 20, tom. II. p. 174 ed. Bonn., ubi pro ἐκ Ἰστρου legendum ἐκ Ἰστρούς, monente Valesio.

Fr. 52. Eutrop. III, 4: *Missus adversus Annibalem postea a Romanis Q. Fabius Maximus. Is eum differendo pugnam ab impetu fregit; mox inventa occasione vicit.* Vox Ἀντιοχείας non est cur mutetur in Ἀντιοχέας. Vide Dindorf. præf. ad Malalam p. VII.

Fr. 53. Antiochum III pacem cum Xerxe ad Amosatum urbem iniisse eique Antiochidem filiam despondisse docemur a Polyb. Exc. lib. VIII, 25 (circa an. 215). Perfidum Antiochi consilium nescio an indicet Polybius I. I., ubi Antiochus, rebus sic compositis, Armeniorum amorem sibi conciliasse dicitur δόξα μεγαλοφύχως καὶ βασιλικῶς τοῖς πράγμασι χεῖρῃσθαι. — ἐκεῖνον] ἐκεῖνος codex.

54.

Exc. de ins. p. 9: Ὅτι Πτολεμαῖου (Ἀγαθόκλειαν) τὴν ἐαυτοῦ γυναῖκα ἐκβαλόντος, καὶ μὴ τινὶ τῶν ἐταίριδων συναφθέντος, εἴτα τελευτήσαντος Πτολεμαίου, ἡ Ἀγαθόκλειαν Ἀρσινόην διαφθείρει ὁλόῃ καὶ ταύτης σὺν τοῖς βασιλείοις διαφθαρείσης, πολλῆς τε ταραχῆς ἐντεῦθεν Αἰγυπτίοις ἀναφθείσης, ὃ τε τῆς Συρίας βασιλεὺς Σέλευκος, καὶ τῆς Μακεδονίας Φίλιππος, ἐλπίδι τοῦ κρατήσκειν τῆς χώρας σὺν προθυμίᾳ στρατεύουσιν· οὗς δὲ Ῥωμαῖοι φθάσαντες τῆς ἐγχειρήσεως, τὴν τῶν Αἰγυπτίων ἐμφύλιον ἀπέσβασαν ἐπανάστασιν, Πτολεμαῖον τὸν Ἐπιφανῆ αυτοκράτορα τῶν ἔθνους ἀποδείξαντες, Προυσίου τότε τῶν Βιθυνῶν βασιλεύσαντος.

55.

Ibid. p. 10: Ὅτι Ἀντίοχου, οὗ ἐπώνυμός ἐστι πόλις παρὰ Ἀσσυρίοις, υἱὸς Σέλευκος καὶ Ἀντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς Θεός· ἀλλ' ὁ μὲν Σέλευκος, ἐπιβουλεύειν ὑποπτευθεὶς τῷ πατρὶ, κατακτείνεται.

56.

Ibid. p. 10: Ὅτι Δημήτριος υἱὸς ἦν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως, ὃν οἱ Ῥωμαῖοι ὁμηρον ἔσχον· συμμαχήσαντος δὲ Φιλίππου τοῖς Ῥωμαίοις, τοῦτον ἀμειβομένοι τῆς ἐννοίας (εὐν.), ἀρῖσσι τὸν παῖδα τῆς ὁμηρείας. Ἐπανελθόντα δὲ τὸν Δημήτριον ἐκποδῶν ὁ Φίλιππος ἐποίησατο, πρώτους τῶν ἀπὸ τοῦδε τοῦ γένους μαιωνήσας ἐς τοὺς οἰκείους.

57.

Exc. De virt. p. 790: Ὅτι Αἰμίλιος ὁ ὑπατος, ὁ τὸν Περσέα τὸν τῶν Μακεδόνων βασιλέα χειρωσάμενος, ἀνὴρ ἦν σῶφρων καὶ φέρειν εὐπραγίας εἰδώς, καὶ ἱκανὸς ὢν. Ἄμα [γὰρ] βασιλικῇ θεραπείᾳ τὸν ἄνδρα ὑπεδέξατο, πεσεῖν τε βουλευθέντα πρὸς τοῖς γόνασιν αὐτοῦ ἀναστήσας καὶ ἐπειπών, « Ἀνθρώπε, τί μου καταβάλλεις τὸ κατόρθωμα; » ἐπὶ τινος βασιλεί-

αὐτοῦ θρόνου πάρεδρον ἐαυτῷ κατεστήσατο. Μακεδόνας δὲ καὶ Ἰλλυριοὺς, τῆς πρόσθεν δουλείας ἀπηλλαγμένους, ἐλευθέρους εἶναι καὶ αὐτονόμους προσταττέει τὸ συνέδριον, δασμόν τε φέρειν βραχὺν, καὶ πολλῶν [τινι] τοῦ πάλοι κομιζομένου τοῖς ἐκατέρων βασιλεῦσι καταδέεσθαι· ὡς ἂν ὁμολογοῖτο πρὸς ἀπάντων Ῥωμαίους τῶν ὑπαρξάντων εἰς αὐτοὺς ἀδικημάτων [ἡπερ ἐφείσει τῆς Μακεδονικῆς ἡγεμονίας ἐξενηνοχέαι τὸν πόλεμον. Ὁ γὰρ Αἰμίλιος ἐς τὴν ἀπάντων] τῶν παρόντων ἀκοῇ (ἦσαν δὲ πολλοὶ ἐκ πολλῶν ἔθνων συνειλεγμένοι) τὸ τῆς βουλῆς ἐξενεγκὼν δόγμα ἐλευθέρους εἶναι τοὺς ἄνδρας ἀπερνήνατο· τοὺς τε παρ' αὐτὸν ἀφικομένους τῶν Εὐρωπαίων [πρέσβεις] εἰστία πολυτελῶς, τῇ λαμπρότητι τοῦ συμποσίου φιλοτιμούμενος. Ἐλεγε γὰρ δὲ τῶν αὐτῶν ἀνδρῶν εἶναι, τῷ τε πολέμῳ κρατεῖν, καὶ ταῖς παρασκευαῖς τῶν συμποσίων ἐπιμελεῖς τε καὶ φιλοτίμους φαίνεσθαι.

58.

Exc. De ins. p. 10 sq.: Ὅτι Ἀντίοχος (sc. ὁ Ἐπιφανής), ὁ τῆς Συρίας βασιλεὺς, τοῦ Σελεύκου (sc. τοῦ Φιλοπάτορος) τοῦ ἀδελφοῦ παῖδα ὑποτοπήσας διέφθειρεν· ἑτέροις τὸν τοῦτου φρόνῳ ἐπανεγκῶν, οὗς δὲ καὶ διὰ φόβον διεχρήσατο· αὐθὶς τε πρὸς Πτολεμαῖον (sc. τὸν Φιλομήτορα) στρατεύει, ἀναπαλαίνει ταῖς συνθήκαις ἐπιχειροῦντα. Καὶ πολεμήσας αὐτῷ κατὰ τὸ Πηλούσιον, κρατήσας τε παντελῶς τοῖς ὅπλοις, φυγεῖν ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἡνάγκασεν.

Καὶ ὁ μὲν Πτολεμαῖος οὐ προσδεχθεὶς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, προσφύγει τῇ γαμβρῇ Ἀντιόχῳ· ὁ δὲ τοῦτον πάλιν εἰς τὴν βασιλείαν ἀποκαθίστησιν· ἐκείθεν τε κατὰ Ἰουδαίων δρμήσας, αἰρεῖ μὲν αὐτῶν τὸ ἄστυ, καὶ τοὺς θησαυροὺς ἅπαντας καὶ τὰ ἱερὰ σκευή, καὶ τοὺς ναοὺς συλῆσας συνέχευε τὰ τοῦ ἔθνους νόμιμα, δειναῖς τε τιμωρίαις τοὺς ἄνδρας ὑποβαλὼν, ἑλληνίζειν ἡνάγκαζε· τὸν τε πάτριον αὐτῶν ἀφελόμενος κόσμον, Διὸς

Fr. 54. Ἀγαθόκλειαν] Uncis errorem excerptoris coercuit. Debebat: καὶ Ἀγαθόκλειαν μὴ τινι κτλ. — σὺν τοῖς βασιλείοις] Cramer; σὺν τῇ βασιλείᾳ; cod. Num igitur incendio regiae, vel partis regiae, Agathoclea Arsinoen occidit? Hoc si est, intelligitur quo spectent verba Polybii Fragm. Exc. Περὶ ἐπιβουλῶν in Fragm. Histor. tom. II, p. xxvii: Ἐπὶ δὲ τοῖς δύο κἀλπίδας ἀργυρᾶς εἰσέγκαν, ὡς τῆς μὲν μῆδ' ἐχούσης τὰ τοῦ βασιλέως ὄστα, τῆς δ' ἑτέρας τὰ τῆς Ἀρσινόης. Εἶχε δὲ ἡ μὲν μία κατ' ἀλήθειαν τὰ τοῦ βασιλέως, ἡ δ' ἑτέρα πλήρης ἦν ἀρωμάτων. Sunt tamen quæ obstande huic sententiae videantur; nostrumque locum ita licet intelligere ut sermo sit de direptis regiae thesauris.

Fr. 55. Antiochum Soterem duos filios habuisse, Antiochum et Seleucum, etiam Joan. Malalas tradit p. 205: ἀρ' ἤς (Στρατονίκης) εἶχεν υἱὸς δύο, Σέλευκον, ὅστις μικρὸς ἐτελεύτησε, καὶ Ἀντίοχον τὸν ἐπικληθέντα θεοειδῆ. Nescio an alibi Seleuci huius mentio fiat. Mortuus igitur est ante an. 261, quo Ant. Soter diem obiit.

Fr. 57. Eadem Suidas v. Αἰμίλιος. Codex noster habet Αἰμύλιος. — ἄμα γὰρ] γὰρ addidi e Suida. — ἀπάντων Ῥωμαίων] ἀπ. ὅτι Ῥ. Suidas. — ἡπερ. ἀπάντων] suppl. e Suida. — ἐκ πολλῶν] καὶ ἐκ π. cod. A. ap. Suidam. — παρ' αὐτὸν] πρὸς αὐτὸν Suid. — Cf. Eutrop. Mox e Suid. add. πρέσβεις. IV, 4: Ipse rex, quum desereret ab amicis, venit in Paulli potestatem. Sed honorem ei Aemilium non quasi victo habuit. Nam et volentem ad pedes sibi cadere, non permisit, sed iuxta se in sella collocavit. Macedonibus et Illyriis hæc leges a Romanis datur, ut liberi essent, et dimidium eorum tributum præstarent, quæ regibus præstitissent: ut appareret, populum Romanum pro æquitate magis quam avaritia dimicare. Atque in conventu finitimorum populorum Paullus hæc pronuntiavit, et legationes mularum gentium, quæ ad eum venerant, magnificentissimo convivio pavit, dicens: ejusdem hominis esse debere et bello vincere et convivii apparatu elegantem esse.

Fr. 58. Σελεύκου παῖδα] Notus est Demetrius Soter, Seleuci Philopatoris f., qui postea regno potitus est, quemque Excerptor fr. 59 perperam Antiochi Epiphanis filium dicit. Alter vero Seleuci Philop. filius, quem Antiochus occidit, aliunde, quantum scio, non notus est. — κατὰ τὸ Πηλούσιον] V. Joseph. A. J. XII, 5, 2. — προσφύγει. ἀποκαθίστησιν] Minus accurate hæc narrantur.

Ὀλυμπίου ἀνέστησεν ἀγαλμα· ἐντίϋδέν τε ὥς ἐπὶ τὴν Σαμαρείαν ἀνῆλθε, καὶ Διὸς ξενίου τέμενος ὠκοδόμησεν. Καὶ Μαθίας Ἀσμωνίου παῖς τὴν ἱερατείαν παρέληπεν ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ τοὺς Ἀντιόχου στρατηγούς διεχρήσατο. Ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ Σαμαρείας οἰκῶν*, αὐτόν τε τὸν Μαθίαν ἀναιρεῖ, καὶ τοὺς λεγομένους Μακκαβαίους κολάζει, τὸ τε ἱερὸν χιρείοις αἵμασι βεβηλωτῷ, καὶ στρατηγοὺς ἰδίους ἄρχειν τοῦ ἔθνους καθίστησιν. Αὐτὸς τε ἐπὶ τὴν Συρίαν ἀνελθὼν μεταλλάττει τὸν βίον, Ἀντιόχου τοῦ Εὐπάτορος τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενός.

59.

Ibid. p. 11 : Ἐπειδὴ δὲ Δημήτριος Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς υἱὸς παρὰ Ῥωμαίοις δημεύων, τὸν τοῦ πατρὸς ἐπύθετο θάνατον, καὶ τὴν βασιλείαν πρὸς τοῦ Εὐπάτορος ἀρπαγείσαν, ἱκετεύσας τὴν βουλήν, καὶ πολλῆς ἐπικουρίας τυγχόν, ἐπὶ τὴν Συρίαν ἐπανερχεται. Καὶ κατακτείνει μὲν τὸν Εὐπάτορα δύνῃ ἑστῆσι ἐπιtrupήσαντα, ἀναλαμβάνει [δὲ] τὴν βασιλείαν· καὶ σύμμαχος τοῦ Ῥωμαίων γένους κληθεὶς, βεβαίως ἀπῆλαυσε τῆς ἡγεμονίας. Ἐνιαυτοὺς δὲ β' πρὸς τοὺς δέκα βιώσας, ὑπ' Ἀλεξάνδρου δολοφονεῖται, τοῦ καὶ τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενός.

60.

Ibid. p. 11 : Ὅτι κατὰ τὴν Ἰδηρίαν Βοριάνθος (deb. Βορίατος) ἦν ἀνὴρ ἀραγῆς τὸ γένος, εὐτελής τε τὴν ἐπιτήδευσιν, οὐδὲν δὲ μὴ ποιήων τὸ κατ' ἀρχάς· οὗτος μετὰ ταῦτα ληστρικῷ τινος ἡγήσατο τάγματός· τελευταῖον τοσαύτην περιεβάλετο δύναμιν, καὶ τοσαῦτα κοινωῆσαι οἱ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀνέπεισε γένῃ, ὡς ἀξί-

μαχος νομισθῆναι Ῥωμαίοις, ἱκανὸς τε πρὸς τὴν ἀρχαίαν καὶ πάτριον τοὺς Ἰδηρας ἐπαναγαγεῖν πολιτείαν. Πρῶτος γοῦν Κόϊντος Κεκίλιος Μέτελλος ἐπὶ τὸνδε τὸν πόλεμον στρατηγὸς ἐκπέμπεται, [δς] ἀρίστα καὶ τῆς Ῥωμαίων δυνάμεως ἀξίως τοῖς ἀποστάσι Κελτιβήρων προσεπολέμησε. Μηκυνομένου δὲ παρ' ἐλπίδα τοῦ πολέμου, Κόϊντος Πομπήϊος αὖθις στρατηγὸς ἐξέπλει, μεθ' ὃν Κόϊντος Καίπιων ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἐξεπέμφθη πόλεμον. Ὡν μάλιστα πάντων ἑνεκα δέισαντες οἱ βάρβαροι, κτείνουσι τὸν Βοριάνθον, τέσσαρα καὶ δέκα Ῥωμαίους ἐπὶ ἐναντίας πολεμήσαντα· ταύτη προσάγεσθαι τὸν ἡγούμενον τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς εἰς εὐνοίαν αὐτῶν καὶ φειδῶ λογισάμενοι. Καὶ δὴ ἀφικόμενοι τῶν αὐθεντῶν τοῦ Βοριάνθου τινὲς ἄλλα τῶν περὶ τὸν ἄνδρα πεπραγμένων ἡξίουσαν παρὰ τοῦ ὑπάτου κομίζεσθαι. Οἷς δὲ Καίπιων ἀποκρίνεται, μηδαμῶς εἶναι Ῥωμαίοις ἔννομον ἔπαινεσθαι τὰς κατὰ τὴν στρατηγῶν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιχειρουμένας ἐπιβουλάς.

61.

Ibid. p. 12 : Ὅτι ἐπὶ ὑπάτων Γαίου Κεκιλίου Μετέλλου καὶ Γναίου Κάρβωνος, ἐπὶ τῆς ρζ' Ὀλυμπιάδος ὁ δουλικὸς πόλεμος ἐγένετο ἐν Σικελίᾳ. Οἱ γὰρ ταύτην νεμόμενοι τὴν γῶραν, πολλῇ τῶν ἐπιτηδεύων ἐνtrupφῶντες θαφιλείᾳ, οὐ σταθμητὸν ἐκτῆσαντο δούλων πλῆθος, πρὸς τε τὰς τῶν ἀγρῶν ἐξασκούντες αὐτὸ τριθάς, καὶ τῇ πανοπλίᾳ γυμνάζοντες, οὐ μόνον τοὺς περιοίκους ἐλθίζοντο, ἀλλὰ καὶ τοὺς διοδευομένους ξένους ἐπαφιέντες σούτους, τῶν ἐπιφερομένων αὐτοὺς ἀφροῦντο φορτίων. Καὶ τοῖς μὲν δραπεταῖς οὐδὲν τῆς λείας παρῆγον, αὐτοὶ δὲ πολλῶν γεγεννημένοι κύριοι χρημάτων, ἐκράτουσαν μα-

— Ἀσμωνίου παῖς] Perperam. Josephus XII, 6, 1 : Ματθαίας, τοῦ Ἰωάννου, τοῦ Συμεῶνος τοῦ Ἀσμωναίου — τοὺς Ἀντ. στρατηγούς] τοῖς Ἀ. στρατηγοῖς codex. Joseph. XII, 7, 2 : τὸν στρατηγὸν τοῦ βασιλέως Ἀπελλῆν διεχρήσατο μετ' ὀλίγων στρατιωτῶν. — οἰκῶν] ἔλθων vel ὄρων; Ceterum quae sequuntur ab historia abhorrent. V. Josephum.

Fr. 59. Initio huius loci dicendum erat : Ἐπειδὴ Δημήτριος Σελεύκου τοῦ Φιλοπάτορος υἱός... τὸν τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς ἐπύθετο θάνατον. — πολλῆς ἐπικουρίας τυγχόν] in Syria sc., non vero a Romanis; nam clam Roma aufugit, connivente, ut videtur, senatu. V. Polyb. XXXI, 12. 20. 24. — βιώσας] deb. βασιλεύσας.

Fr. 60. Eutropius IV, 7 : Eodem tempore Metellus in Celtiberia apud Hispanos res egregias gessit. Successit ei Q. Pompejus, nec multo post Q. quoque Caepio ad idem bellum missus est, quod quidam Viriatus contra Romanos in Lusitania gerebat. Quo metu Viriatus a suis interfectus est, quum quattuordecim annis Hispanias adversum Romanos movisset. Pastor primo fuit, mox latronum dux : postremo tantos ad bellum populos concitavit, ut assertor contra Romanos Hispaniae putaretur. Quum interfectores ejus praemium a Caepione consule peterent, responsum est, nunquam Romanis placuisse, imperatorem a suis militibus interfici. In Dionis Exc. Vatican. p. 547 ed. Mai. (Dion. tom. II, p. 66 ed. E. Gros) posterior huius fragmenti pars ita habet : Ὅτι Καίπιωνος (Σκηπ. cod.) μαχομένου τοὺς Ἰδηρίαν, οἱ βάρβαροι τοῦτον δέισαντες ἀποκτείνουσι τὸν αὐτῶν βασιλεῖα Βοριάνθον· ὃν ἀφικόμενοί τινες πρὸς Καίπιωνα (Σκηπ. cod.) ἄλλα παρ' αὐτοῦ τῶν πεπραγμένων λαβεῖν ἡξίουσαν. Ὅ δὲ ἀποκρίνεται μηδαμῶς εἶναι Ῥωμαίοις ἔννομον ἐπαινεσθαι τὰς κατὰ τῶν στρατηγῶν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιβουλάς. Denique Joannis nostri Exc. exscripsit Suidas : Βορίανθος. Ὅτι βάρβαροί τινες κτείνουσι τυρνανήσαντα, ταύτη προσάγεσθαι τὸν τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸν ἡγούμενον εἰς εὐνοίαν. Καὶ δὴ ἀφικόμενοι τῶν τοῦ Βοριάνθου αὐθεντῶν τινες... ἡξίουσαν παρὰ Σκιπίωνος κομίζεσθαι. Ὅ δὲ Σκιπίων... ἔννομον ἐπαινεσθαι τὰς κατὰ τῶν στρατηγῶν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιβουλάς. — Βορίανθος] « Quem admodum Romanorum litteram V consonam in nominibus propriis ab aliis quidem librariis graecis per diphthongum ou, ab aliis vero per litteram β expressam saepenumero videmus : sic in codice, e quo fragmentum nostrum Suidas transcripsit, Βορίανθος vel Βορίανθος scribi debuerat : ex quo duarum litterarum mutatione inauditum nomen Βοριάνθος est exortum. » Schweighauser. Opusc. II, p. 152. De varia Viriathi nominis scriptura graeca latinaque vide quae idem Schweigh. l. l. congescit. Adde E. Gros ad Dion. Cass. tom. II, p. 50. — In sqq. codex semel Κόϊντος, bis Κύντος; porro Κεκίλιος, et Σκηπίων pro Καίπιων, obvia passim nominum confusione. — Ceterum cum Dionis narratione cf. Oros. V, 4. Reliquos scriptores de Caepione aliter referre constat. V. Gros. l. l. p. 372 sq.

Fr. 61. Κάρβωνος] Κάρκων codex. C. Caecilius Metellus et Cn. Papirius Carbo consules fuerunt Ol. 113. sive 113 a. C., quo anno bellum Cimbricum ortum est. Servile autem in Sicilia bellum a consulibus C. Fulvio Calpurnio Pisone et P. Rupilio gestum est annis 134-132; Ol. 161,3-162, 1. Igitur vehementer Joannes erravit. — δούλιον πλῆθος] De re

54.

Exc. de ins. p. 9: "Ὅτι Πτολεμαίου (Ἀγαθόκλειαν) τὴν αὐτοῦ γυναικα ἐκβαλόντος, καὶ μῖξ τινὶ τῶν ἐταίριδων συναφθέντος, εἴτα τελευτήσαντος Πτολεμαίου, ἡ Ἀγαθόκλειαν Ἀρσινόην διαφθείρει δόλῳ· καὶ ταύτης σὺν τοῖς βασιλείοις διαφθαρείσης, πολλῆς τε ταραχῆς ἐντεῦθεν Αἰγυπτίοις ἀναφθείσης, ὃ τε τῆς Συρίας βασιλεὺς Σέλευκος, καὶ τῆς Μακεδονίας Φίλιππος, ἐλπίδι τοῦ κρατήσιν τῆς χώρας σὺν προθυμίᾳ στρατεύουσιν· οὓς δὲ Ῥωμαῖοι φθάσαντες τῆς ἐγχειρήσεως, τὴν τῶν Αἰγυπτίων ἐμφύλιον ἀπέσβεσαν ἀνανάστασιν, Πτολεμαῖον τὸν Ἐπιφανῆ αὐτοκράτορα τὸν ἔθνους ἀποδείξαντες, Προυσίου τότε τῶν Βιθυνῶν βασιλεύσαντος.

55.

Ibid. p. 10: "Ὅτι Ἀντίοχου, οὗ ἐπώνυμός ἐστι πόλις παρὰ Ἀσσυριοῖς, υἱὸς Σέλευκος καὶ Ἀντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς Θεός· ἀλλ' ὁ μὲν Σέλευκος, ἐπιβουλεύειν ὑποπτευθεὶς τῷ πατρὶ, κατακτείνεται.

56.

Ibid. p. 10: "Ὅτι Δημήτριος υἱὸς ἦν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως, ὃν οἱ Ῥωμαῖοι ὁμηρον ἔσχον· συμμαχήσαντος δὲ Φιλίππου τοῖς Ῥωμαίοις, τοῦτον ἀμειβόμενοι τῆς ἐννοίας (εὖν.), ἀφίστι τὸν παῖδα τῆς ὁμηρείας. Ἐπανελθόντα δὲ τὸν Δημήτριον ἐκποδῶν ὁ Φίλιππος ἐποίησάτο, πρῶτος τὴν ἀπὸ τοῦδε τοῦ γένους μισαιφονήσας ἐξ τῶν οἰκείους.

57.

Exc. De virt. p. 790: "Ὅτι Αἰμίλιος ὁ ὕπατος, ὁ τὸν Περσέα τὸν τῶν Μακεδόνων βασιλέα χειρωσάμενος, ἀνὴρ ἦν σόφρων καὶ φέρειν εὐπραγίας εἰδώς, καὶ ἱκανὸς ὢν. Ἄμα [γὰρ] βασιλικῇ θεραπείᾳ τὸν ἀνδρα ὑπεδέξατο, πεσεῖν τε βουληθέντα πρὸς τοῖς γόνασιν αὐτοῦ ἀναστῆσας καὶ ἐπειπὼν, « Ἀνθρώπε, τί μου καταβάλλεις τὸ κατόρθωμα; » ἐπὶ τινος βασιλι-

κοῦ θρόνου πάρεδρον αὐτῷ κατεστήσατο. Μακεδόνας δὲ καὶ Ἰλλυριοὺς, τῆς πρόσθεν δουλείας ἀπὸ πηλαγμένους, ἐλευθέρους εἶναι καὶ αὐτονόμους πρостаττεῖ τὸ συνέδριον, δασμόν τε φέρειν βραχύν, καὶ πολλῶν [τινι] τοῦ πάλοι κομιζομένου τοῖς ἐκατέρων βασιλεῦσι καταδέεσθαι· ὡς ἂν ὁμολογοῖτο πρὸς ἀπάντων Ῥωμαίους τῶν ὑπαρχάντων εἰς αὐτοὺς ἀδικημάτων [ἥπερ ἐφείσει τῆς Μακεδονικῆς ἡγεμονίας ἐξεντηνοχέαι τὸν πόλεμον. Ὁ γὰρ Αἰμίλιος ἐς τὴν ἀπάντων] τῶν παρόντων ἀκοήν (ἦσαν δὲ πολλοὶ ἐκ πολλῶν ἔθνων συνειλεγμένοι) τὸ τῆς βουλῆς ἐξενεγκὼν δόγμα ἐλευθέρους εἶναι τοὺς ἀνδρας ἀπεφάνετο· τοὺς τε παρ' αὐτὸν ἀφικομένους τῶν Εὐρωπαϊῶν [πρέσβεις] εἰστία πολυτελῶς, τῇ λαμπρότητι τοῦ συμποσίου φιλοτιμούμενος. Ἐλεγε γὰρ δὴ τῶν αὐτῶν ἀνδρῶν εἶναι, τῷ τε πολέμῳ κρατεῖν, καὶ ταῖς παρασκευαῖς τῶν συμποσίων ἐπιμελεῖς τε καὶ φιλοτίμους φαίνεσθαι.

58.

Exc. De ins. p. 10 sq.: "Ὅτι Ἀντίοχος (sc. ὁ Ἐπιφανῆς), ὁ τῆς Συρίας βασιλεὺς, τοῦ Σελεύκου (sc. τοῦ Φιλοπάτορος) τοῦ ἀδελφοῦ παῖδα ὑποτοπήσας διέφθειρεν· ἐτέροις τὸν τούτου θρόνον ἐπανεγκῶν, οὓς δὴ καὶ διὰ φόβον διεγρήσατο· αὐτοὺς τε πρὸς Πτολεμαῖον (sc. τὸν Φιλομήτορα) στρατεύει, ἀναπαλαίειν ταῖς συνθήκαις ἐπιχειροῦντα. Καὶ πολεμήσας αὐτῷ κατὰ τὸ Πηλούσιον, κρατήσας τε παντελῶς τοῖς ὅπλοις, φυγεῖν ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἠνάγκασεν.

Καὶ ὁ μὲν Πτολεμαῖος οὐ προσδεχθεὶς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, προσφεύγει τῷ γαμβρῷ Ἀντίοχῳ· ὁ δὲ τοῦτον πάλιν εἰς τὴν βασιλείαν ἀποκαθίστησιν· ἐκεῖθεν τε κατὰ Ἰουδαίαν δρμήσας, αἰρεῖ μὲν αὐτῶν τὸ ἄστυ, καὶ τοὺς θησαυροὺς ἅπαντας καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη, καὶ τοὺς ναοὺς συλῆσας συνέχει τὰ τοῦ ἔθνους νόμιμα, δειναῖς τε τιμωρίαις τοὺς ἀνδρας ὑποδολῶν, ἐλληνίζειν ἠνάγκασεν· τὸν τε πάτριον αὐτῶν ἀφελόμενος κόσμον, Διὸς

Fr. 54. Ἀγαθόκλειαν] Uncis errorem excerptoris coercui. Dehebat: καὶ Ἀγαθοκλείᾳ μῖξ τινι κτλ. — σὺν τοῖς βασιλείοις] Cramer.; σὺν τῆς βασιλείας cod. Num igitur incendio regiae, vel partis regiae, Agathoclea Arsinoen occidit? Hoc si est, intelligitur quo spectant verba Polybii Fragn. Exc. Περὶ ἐπιβουλῶν in Fragn. Histor. tom. II, p. xxvii: Ἐπὶ δὲ τούτοις δύο κάλπιδας ἀργυρᾶς εἰσθήνγκαν, ὡς τῆς μὲν μιᾶς ἐχούσης τὰ τοῦ βασιλέως ὄστα, τῆς δ' ἐτέρας τὰ τῆς Ἀρσινόης. Εἴς τε δὲ ἡ μὲν μία κατ' ἀλήθειαν τὰ τοῦ βασιλέως, ἡ δ' ἐτέρα πλήρης ἦν ἀρωμάτων. Sunt tamen quæ ob stare huic sententiae videantur; nostrumque locum ita licet intelligere ut sermo sit de direptis regiae thesauris.

Fr. 55. Antiochum Soterem duos filios habuisse, Antiochum et Seleucum, etiam Joan. Malalas tradit p. 205: ἀφ' ἧς (Στρατονίκης) εἶχεν υἱοὺς δύο, Σέλευκον, ὅστις μικρὸς ἐτελεύτησε, καὶ Ἀντίοχον τὸν ἐπικληθέντα θεοειδῆ. Nescio an alibi Seleuci huius mentio fiat. Mortuus igitur est ante an. 261, quo Ant. Soter diem obiit.

Fr. 57. Eadem Suidas v. Αἰμίλιος. Codex noster habet Αἰμύλιος. — ἄμα γὰρ] γὰρ addidi e Suida. — ἀπάντων Ῥωμαίων] ἀπ. διτ' P. Suidas. — ἡ περ ἀπάντων] suppl. e Suida. — ἐκ πολλῶν] καὶ ἐκ π. cod. A. ap. Suidam. — παρ' αὐτὸν] πρὸς αὐτὸν Suid. — Cf. Eutrop. Mox e Suid. add. πρίσβεις. IV, 4: Ipse rex, quum desereretur ab amicis, venit in Paulli potestatem. Sed honorem ei Aemilium non quasi victo habuit. Nam et volentem ad pedes sibi cadere, non permisit, sed juxta se in sella collocavit. Macedonibus et Illyriis hæc leges a Romanis dāx, ut liberi essent, et dimidium eorum tributorum præstarent, quæ regibus præstitissent: ut appareret, populum Romanum pro æquitate magis quam avaritia dimicare. Atque in conventu finitimorum populorum Paullus hæc pronuntiavit, et legationes multarum gentium, quæ ad eum venerant, magnificentissimo convivio pavit, dicens: ejusdem hominis esse debere et bello vincere et convivii apparatu elegantem esse.

Fr. 58. Σελεύκου παῖδα] Notus est Demetrius Soter, Seleuci Philopatoris f., qui postea regno potitus est, quemque Excerptor fr. 59 perperam Antiochi Epiphanis filium dicit. Alter vero Seleuci Philop. filius, quem Antiochus occidit, aliunde, quantum scio, non notus est. — κατὰ τὸ Πηλούσιον] V. Joseph. A. J. XII, 5, 2. — προσφεύγει. ἀποκαθίστησιν] Minus accurate hæc narrantur.

Ὀλυμπίου ἀνέστησεν ἀγαλμα· ἐντίϋδέν τε ὥς ἐπὶ τὴν Σαμαρείαν ἀνῆλθε, καὶ Διὸς ξενίου τέμενος ὠκοδόμησεν. Καὶ Μαθίας Ἀσμωνίου παῖς τὴν ἱερατείαν παρέληφεν ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ τοὺς Ἀντιόχου στρατηγούς διεχρήσατο. Ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ Σαμαρείας οἰκῶν*, αὐτόν τε τὸν Μαθίαν ἀναιρεῖ, καὶ τοὺς λεγομένους Μακκαβαίους κολάζει, τό τε ἱερὸν χιρείοις αἵμασι βεβηλωτῷ, καὶ στρατηγούς ἰδίους ἀρχεῖν τοῦ ἔθνους καθίστησιν. Αὐτός τε ἐπὶ τὴν Συρίαν ἀνελθὼν μεταλλάττει τὸν βίον, Ἀντιόχου τοῦ Εὐπάτορος τὴν ἀρχὴν διαδεξιμένου.

59.

Ibid. p. 11 : Ἐπειδὴ δὲ Δημήτριος Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς υἱὸς παρὰ Ῥωμαίοις δημεύων, τὸν τοῦ πατρὸς ἐπύθετο θάνατον, καὶ τὴν βασιλείαν πρὸς τοῦ Εὐπάτορος ἀρπαγίσαν, ἱκετεύσας τὴν βουλὴν, καὶ πολλῆς ἐπικουρίας τυγῶν, ἐπὶ τὴν Συρίαν ἐπανερχεται. Καὶ κατακτείνει μὲν τὸν Εὐπάτορα δύο ἔτεσιν ἐπιτροφύσαντα, ἀναλαμβάνει [δὲ] τὴν βασιλείαν· καὶ σύμμαχος τοῦ Ῥωμαίων γένους κληθεὶς, βεβαίως ἀπῆλause τῆς ἡγεμονίας. Ἐνιαυτοῦς δὲ β' πρὸς τοὺς δέκα βιώσας, ὑπ' Ἀλεξάνδρου δολοφονεῖται, τοῦ καὶ τὴν ἀρχὴν διαδεξιμένου.

60.

Ibid. p. 11 : Ὅτι κατὰ τὴν Ἰθέρϊαν Βοριάνθος (deb. Βοριάθος) ἦν ἀνὴρ ἀραγῆς τὸ γένος, εὐτελής τε τὴν ἐπιτήδευσιν, οὐδὲν δὲ μὴ ποιμὴν τὸ κατ' ἀρχάς· οὗτος μετὰ ταῦτα ληστρικῷ τινος ἡγήσατο τάγματος· τελευταῖον τοσαύτην περιεβάλετο δυνάμειν, καὶ τοσαῦτα κοινωῆσαι οἱ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀνέπεισε γένῃ, ὡς ἀξίω-

μαχος νομισθῆναι Ῥωμαίοις, ἱκανὸς τε πρὸς τὴν ἀρχαίαν καὶ πάτριον τοὺς Ἰθέρϊας ἐπαναγαγεῖν πολιτείαν. Πρῶτος γοῦν Κόϊντος Κεκίλιος Μέτελλος ἐπὶ τόνδε τὸν πόλεμον στρατηγὸς ἐκπέμπεται, [δς] ἀρίστα καὶ τῆς Ῥωμαίων δυνάμεως ἀξίως τοῖς ἀποστάσι Κελτιβήρων προσεπολέμησε. Μηκυνομένου δὲ παρ' ἐλπίδα τοῦ πολέμου, Κόϊντος Πομπήτιος αὖθις στρατηγὸς ἐξέπλει, μεθ' ὃν Κόϊντος Καίπιων ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἐξεπέμφθη πόλεμον. Ὡν μάλιστα πάντων ἕνεκα δέισαντες οἱ βάρβαροι, κτείνουσι τὸν Βοριάνθον, τέσσαρα καὶ δέκα Ῥωμαίους ἐπὶ ἐναντίας πολεμήσαντα· αὐτῇ προσάγεσθαι τὸν ἡγούμενον τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς εἰς εὐνοίαν αὐτῶν καὶ φειδῶ λογισάμενοι. Καὶ δὴ ἀφικόμενοι τῶν αὐθεντῶν τοῦ Βοριάνθου τινὲς ἄλλα τῶν περὶ τὸν ἄνδρα πεπραγμένων ἡξίουσαν παρὰ τοῦ ὑπάτου κομίζεσθαι. Οἷς δὲ Καίπιων ἀποκρίνεται, μηδαμῶς εἶναι Ῥωμαίοις ἔννομον ἱπαινέσθαι τὰς κατὰ τὸν στρατηγὸν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιχειρουμένας ἐπιβουλάς.

61.

Ibid. p. 12 : Ὅτι ἐπὶ ὑπάτων Γαίῳ Κεκιλίου Μετέλλου καὶ Γναίῳ Κάρβωνος, ἐπὶ τῆς ρζ' Ὀλυμπιάδος ὁ δουλικὸς πόλεμος ἐγένετο ἐν Σικελίᾳ. Οἱ γὰρ ταύτην νεμόμενοι τὴν γῶραν, πολλῇ τῶν ἐπιτηδείων ἐντροφῶντες δαψιλείᾳ, οὐ σταθμητὸν ἐκτίσαντο δούλων πλῆθος, πρὸς τε τὰς τῶν ἀγρῶν ἐξασκούντες αὐτὸ τριθάς, καὶ τῇ πανοπλίᾳ γυμνάζοντες, οὐ μόνον τοὺς περιοίκους ἐληίζοντο, ἀλλὰ καὶ τοὺς διοδομενοὺς ξένους ἐπαφίεντες σούτους, τῶν ἐπιφερομένων αὐτοὺς ἀφροῦντο φορτίων. Καὶ τοῖς μὲν δραπεταῖς οὐδὲν τῆς λείας παρεῖχον, αὐτοὶ δὲ πολλῶν γεγεννημένοι κύριοι χρημάτων, ἐκράτους μα-

— Ἀσμωνίου παῖς] Perperam. Josephus XII, 6, 1 : Ματθαίας, τοῦ Ἰωάννου, τοῦ Συμεῶνος τοῦ Ἀσμωναίου — τοὺς Ἀντ. στρατηγούς] τοῖς Ἀ. στρατηγοῖς codex. Joseph. XII, 7, 2 : τὸν στρατηγὸν τοῦ βασιλέως Ἀπελλῆν διεχρήσατο μετ' ὀλίγων στρατιωτῶν. — οἰκῶν] ἐλθὼν vel ὄρμῶν? Ceterum quae sequuntur ab historia abhorrent. V. Josephum.

Fr. 59. Initio huius loci dicendum erat : Ἐπειδὴ Δημήτριος Σελεύκου τοῦ Φιλοπάτορος υἱός... τὸν τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς ἐπύθετο θάνατον. — πολλῆς ἐπικουρίας τυγῶν] in Syria sc., non vero a Romanis; nam clam Roma aufugit, connivente, ut videtur, senatu. V. Polyb. XXXI, 12. 20. 24. — βιώσας] deb. βασιλεύσας.

Fr. 60. Eutropius IV, 7 : Eodem tempore Metellus in Celtiberia apud Hispanos res egregias gessit. Successit ei Q. Pompejus, nec multo post Q. quoque Cæpio ad idem bellum missus est, quod quidam Viriatus contra Romanos in Lusitania gerebat. Quo metu Viriatus a suis interfectus est, quum quattuordecim annis Hispanias adversum Romanos movisset. Pastor primo fuit, mox latronum dux : postremo tantos ad bellum populos concitavit, ut assertor contra Romanos Hispaniae putaretur. Quum interfectores ejus praemium a Cæpione consule peterent, responsum est, nunquam Romanis placuisse, imperatorem a suis militibus interfici. In Dionis Exc. Vatican. p. 547 ed. Mai. (Dion. tom. II, p. 66 ed. E. Gros) posterior huius fragmenti pars ita habet : Ὅτι Καίπιωνος (Σκη. cod.) μαχομένου τοὺς Ἰθέρϊαν, οἱ βάρβαροι τοῦτον δέισαντες ἀποκτείνουσι τὸν αὐτῶν βασιλεῖα Βοριάνθον· ὧν ἀφικόμενοί τινες πρὸς Καίπιωνα (Σκη. cod.) ἄλλα παρ' αὐτοῦ τῶν πεπραγμένων λαβεῖν ἡξίουσαν. Ὅ δὲ ἀποκρίνεται μηδαμῶς εἶναι Ῥωμαίοις ἔννομον ἐν ἱπαινέσθαι τὰς κατὰ τῶν στρατηγῶν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιβουλάς. Denique Joannis nostri Exc. exscripsit Suidas : Βοριάνθος. Ὅτι βάρβαροι τινες κτείνουσι τυρηνήσαντα, ταύτῃ προσάγεσθαι τὸν τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸν ἡγούμενον εἰς εὐνοίαν. Καὶ δὴ ἀφικόμενοι τῶν τοῦ Βοριάνθου αὐθεντῶν τινες... ἡξίουσαν παρὰ Σκιπίωνος κομίζεσθαι. Ὅ δὲ Σκιπίων... ἔννομον ἐν ἱπαινέσθαι κτλ. Pars horum repelitur s. v. ἐπιβουλή. — Βοριάνθος] « Quem admodum Romanorum litteram V consonam in nominibus propriis ab aliis quidem librariis graecis per diphthongum ou, ab aliis vero per litteram β expressam saepenumero videntur : sic in codice, e quo fragmentum nostrum Suidas transcripsit, Βοριάθος vel Βοριάθος scribi debuerat : ex quo duarum litterarum mutatione inauditum nomen Βοριάνθος est exortum. » Schweighauser. Opusc. II, p. 152. De varia Viriathii nominis scriptura graeca latinaque vide quae idem Schweigh. l. I. congescit. Adde E. Gros ad Dion. Cass. tom. II, p. 50. — In aeq. codex semel Κόϊντος, bis Κύντος; porro Κικίλιος, et Σκηπίων pro Καίπιων, obvia passim nominum confusione. — Ceterum cum Dionis narratione cf. Oros. V, 4. Reliquos scriptores de Cæpione aliter referre constat. V. Gros. l. I. p. 372 sq.

Fr. 61. Κάρβωνος] Κάρκων codex. C. Caecilius Metellus et Cn. Papirius Carbo consules fuerunt Ol. 113. sive 113 a. C., quo anno bellum Cimbricum ortum est. Servile autem in Sicilia bellum a consulibus C. Fulvio Calpurnio Pisone et P. Rupilio gestum est annis 134-132; Ol. 161,3-162, 1. Igitur vehementer Joannes erravit. — δούλιον πλῆθος] De re

νικῶς ἀπάσης τῆς Σικελίας. Οἱ γοῦν δραπέται τῇ σπᾶναι τῶν ἀναγκαιῶν βεβιασμένοι, τῇ τε τῶν δπλων θαρροῦντες ἀσκήσει, καὶ τῇ καθαρᾷ συναλυνόμενοι δίκη, ἐπὶ τοὺς αὐθέντας τῶν δεινῶν μεταβάλλουσι τὰς χεῖρας, σύνθημα νυκτερινὸν ἐπαγγεῖλαντες παντὶ τῷ δουλικῷ πλήθει, Εὐνοῦν τέ τινα λεγόμενον δραπετήν, φύσει τε μιᾶρὸν καὶ πανούργον καὶ τῆς μουσαρᾶς μισιφονίας αὐθέντην, [βασιλέα] ἀποδείκνυντες.

Ἐπειδὴ δὲ οὗτος τῆς νυκτερικῆς ἐκείνης μανίας βασιλεὺς ὠνομάσθη, συνεσκεύαζε τὰς ἀρχὰς δορυφόρους τε πλείστους, καὶ τῶν δραμάτων ἀρχοντας ἀπεδείκνυ. Καὶ παλαιοὶ μὲν τοῖς ἑαυτοῦ δεσπόταις ταῦτα τερατεῦομενος ἐπήγγελλο· ἐπειδὴ δὲ τῆς ὀλεθρίας ἐπελάθετο δυναστείας, μυριάδας (τε) πλείους ἢ τεσσαράκοντα συναιθροίσας, ἐν αὐτοῖς τοῖς οἴκοις ἀναιρεῖ τοὺς δεσπότης· τοὺς μὲν αἰκίας ὑποβάλλων, τοὺς δὲ καὶ κατὰ τῶν πλευρωμάτων ἀκοντίζων, ἑτέρους δὲ τῶν κεφαλῶν ζημιῶν διετίθει· γυναικῶν δὲ ὅσαι μὲν ἐν παρθενίᾳ ὑπάρχον, συνηρπάζοντο δουλεύειν τοῖς δραπεταῖς ἡναγκασμένοι, ὅσαι δὲ τὸ πρὶν ἤδη τοῖς ἀνδράσι συνώκουν, πρὸς βίαν ἡσχύνοντο. Τοῦ δὲ πάθους καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἐπιδημοῦντος, μέλλοντός τε καὶ ἐπ' αὐτῇ ἐπιφοιτᾷ τῇ Ῥώμῃ, Πόπλιος Σκιπίων κατ' αὐτῶν στρατεύσας, τούτων τοὺς μὲν ἀναιρεῖ, τοὺς δὲ ὑπὸ ζυγὸν τίθησιν.

62.

Ibid. p. 12 : Ὅτι μετὰ τὴν τῶν ἀποστατῶν δούλων καθαίρεσιν, Σκιπίων Ἀφρικανὸς κατὰ τὸ βουλευτήριον Τιθέριον Γράχκον, ἄνδρα τῶν ἐν τέλει στρατηγῶν, νεωτέρων ἀπτόμενον καὶ τὸν δῆμον ἀνασεύοντα, ξύλῳ παίσας κατέκτανεν.

63.

Ibid. p. 13 : Ὅτι ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, ἐπαναστάτος τοῦ δήμου, Σκιπίων Ἀφρικανὸς φυγὰς τῆς πόλεως γίνεται, ζημιούται δὲ καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα σὺν παρθένῳ παιδί, καὶ τῆς οἰκίας ἅμα τοῖς ὑπάρχουσιν ἀποστερεῖται. Τὰ μὲν γὰρ πυρὶ κατεφλέχθη, τὰ δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου διηρπάγη τε καὶ ἀνιρέθη· ὡς δόγματι τῆς βουλῆς μετὰ ταῦτα ἐκ τοῦ δημοσίου μοῖραν οὐ μικρὰν τῷ ἀνδρὶ ἐπιδοῦναι.

64.

Ibid. p. 13 : Ὅτι Ποπλίου Σκιπίωνος, ἐπὶ κλησιν Νασικᾷ, καὶ Καλπουρνίου Βεστίου ὑπατευόντων, αὐθις ἐς τὴν Λιβύην ἐπεραιούντο Ῥωμαῖοι, ἐναντία Ἰουγούρθῃ τῷ Νομιδῶν δυνάστῃ πολεμήσοντες. Αἰτία δὲ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα διαφορᾶς τοιαύταί τις ἦν. Μασσανάσης ἐγγεγόνει κατὰ τοὺς ἄνω χρόνους βασιλεὺς τῆς Νομιδίας, Ῥωμαίοις γεγονὸς πιστὸς σύμμαχος. Τούτῳ παῖδας γίνονται Μασσανάβαλλος τε καὶ Γολούσσας καὶ τρίτος Μισφίχας. Τελευτησάντων δὲ τῶν ἑτέρων νέων ἔτι, Μισφίχας χρόνους ὕστερον τὴν βασιλείαν ἐκδέχεται· γενομένοις δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ δύο παῖσι Ἀδερβάλλῳ τε καὶ Ἰεμψάλῳ, τὸ τῆς Νομιδίας παραπέμπει τούτοις κράτος, συνάρχοντα τοῖς ἑαυτοῦ παῖσιν ἀπορήνας τουτονὶ τὸν Ἰουγούρθῃν, Μασσαναβάλλου μὲν τοῦ ἀδελφοῦ παῖδα τυγχάνοντα, τεχθέντα δὲ ἐκ παλλακίδος. Ὁ δὲ Ἰουγούρθας, τοῦ θεοῦ μεταστάντος, οὐκ ἀγαπήσας τὴν οἰκίαν τῆς βασιλείας μοῖραν, ἐπιβουλεύει τοῖς περὶ τὸν Ἀδερβάλλον, ἅμα τῷ παππῷ καὶ πατρὶ καὶ κλήρῳ καὶ τὴν πρὸς Ῥωμαίους εὐνοίαν τε καὶ φιλίαν διαδεξαμένους, καὶ διαφθείρας τοὺς ἄνδρας, αὐτὸς ἀπάσης παρανόμως ἐκράτει τῆς Νομιδίας. Ἐδόκει δὲ οὖν τῷ δήμῳ μὴ περιορᾷν ἀνδρῶν ἀνέκαθεν φίλων τε καὶ συμμάχων συμφορὰν, ἀλλ' ἀμύνειν πάσῃ δυνάμει· καὶ δὴ στρατεύειν ἐπ' αὐτὸν ἄτερος τῶν ὑπᾶτων Βεστίας προστάτεται· ὅς τοις δώροις τοῦ Ἰουγούρθου διαφθαρεῖς, εἰς διαλλαγὰς αἰσχυρὰς τε καὶ τῆς Ῥωμαίων δυνάμεως ἀναξίας ἀφίκετο. Ταύτας οὖν διαλύσαν καὶ ἀχύρους εἶναι ψηφισάμενον τὸ συνέδριον, ἀπαλλάττει τῆς ἀρχῆς τὸν Βεστίαν, ἡγεμόνα δὲ τῷ κατόπιν ἐνιαυτῷ τοῦδε τοῦ πολέμου Στόριον Πιστούμιον Ἀλβίνον ἀποδείκνυσιν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὗτος ἀμαθῶς τε καὶ λίαν ἀσθενῶς διὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῖς ἐναντίοις προσεπολέμησεν, ἤττων τῶν βασιλικῶν χρημάτων γενόμενος, τρίτον Κόιντον Κεκύλιον Μέτελλον τὸν ὑπατον ἐπὶ τὸν αὐτὸν τοῦτον ἐκπέμπει πολεμον. Ὁὐκ ἀφικόμενος τὴν μὲν στρατιὰν διεφθαρμένην ὑπὸ τῆς κακίας τῶν ἐμπροσθεν ἡγησαμένων, φρονήματι γενναίῳ καὶ μετρίᾳ τῶν ἁμαρτανομένων ἐπανορθώσει πρὸς τὸν Ῥωμαϊκὸν ἐπανήγαγε κόσμον, οὐδὲν ἀπηνὲς οὐδὲ πικρὸν ἐς οὐδένα τῶν ὑπὸ κῶν εἰρ-

v. Diodorus Siculus, tom. II, p. 532 sqq. ed. Didot. — πρὸς γε τὰς] πρὸς γε τὰς codex. Verba πρὸς γε in sqq. male codex repetit; habet enim : καὶ πρὸς γε τῇ πανοπλίᾳ γυμναζ. — αὐτὸ τρ.] vel αὐτοῦ τρ.; cod. αὐτοῦ τρ. — Σικελίας] Λιβύης cod., excerptoris negligentia. — βασιλέα] supplevi; κύριον dicit Diodorus, sec. quem postea demum regis titulum Eunius assumpsit. — συνεσκεύασε] Cramer.; συνεσχίασε cod. — πάλαι.. ἐπήγγελλτο] V. Diodor. XXXIV, 2, 7. — αἰκίας] αἰκίας cod. — πλευρωμάτων] βρυμάτων codex. — τῶν κεφαλῶν ζημιῶν] Possis : τὰς κεφαλὰς vel ταῖς κεφαλὰς ζημιῶν, nisi excidit verbum : ut, τ. κεφαλῶν (ἀποτομῇ) ζημιῶν (κάκιστα) διετίθει. — ὅσαι δὲ] Cramer.; ὥστε δὲ cod. — Πόπλιος Σκιπίων] Nihil in his negotiis fuit Scipioni.

Fr. 62. Σκιπίων Ἀφρικανὸς] inepte. P. Cornelius Scipio Nasica, pontifex, in Gracchanorum turbam irrui (v. Diodor. XXXIV, 7, 2. Appian. Bell. Civ. I, 15). Quo tempore Scipio Africanus Numantiam oppugnabat.

Fr. 63. Hæc si de Scipione Africano Joannes narravit, hariolatus est. Probabiliter hoc quoque loco intelligendus est Scipio Nasica pontifex, qui quom ob necem Tiberii in odium multitudinis incurrisset, in Asiam legatus abiit, ubi haud ita multo post mortuus est, teste Plutarcho in Tib. Gracch. c. 21. Cic. Pro Flacco c. 31.

Fr. 64. Καλπουρνίου Βεστίου] Καλαβεστίου codex. Consul an. 111. a. C. — Μασσανάβαλλος] Μασσαναβάς Appian. Pun. 106, Zonar. IX, 27. — Μισφίχας] deb. Μισφίχας. — Ἰεμψάλῳ] ἐμψάλῳ cod. — παραπ. τοῦτοις] π. τούτῳ cod. — διαδεξαμένοις] διαδεξαμένος cod. — ἀνέκαθεν] καθεν cod. — Βεστίας]...τίας cod. Inde ab his eadem Eutropius IV, 11 : Missus adversus eum consul Calpurnius Bestia, corruptus regis pecunia, pacem cum eo flagitiosissimam fecit, quæ

γασμένο· τὸν δὲ Ἰουγούρθην συχναῖς ἐταπείνωσε μά-
χαις, πόλεις τῶν Νουμιδῶν πολλὰς κατὰ κράτος ἐξε-
λῶν, καὶ τῶν ἐλεφάντων τοὺς μὲν διαφθείρας, τοὺς δὲ
ζῶντας χειρωσάμενος. Οὐ πόρρω γοῦν ἀπέχων τοῦ τέ-
λους τῶν πραττομένων, παρελύθη τῆς ἀρχῆς, Γαίου
Μαρίου τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενου. Παραλαβὼν δὲ τὰς
δυνάμεις ὁ Μάριος κρατεῖ μὲν ἀντιταξαμένων τῶν περὶ
τὸν Ἰουγούρθην τὸν βασιλέα τῶν Μαυρουσιῶν, πόλεις
δὲ καὶ οὗτος τινὰς τῶν Νουμιδῶν καθελὼν, ὡς πέρας εὐ-
τυχὲς δι' ὀλίγου τοῦ παντὸς ἀγῶνος ἀφίκετο, ἔχων ὑπὸ
χεῖρα τὸν βασιλέα τῶν ἐναντίων, προδοθέντα μὲν ὑπὸ
Βόκχου τοῦ Μαυρουσίου συμμάχου τοῖς ἐναντίοις, ἀχ-
θέντα δὲ αἰχμαλώτων ὑπὸ Κορνηλίου Σύλλου, ἀνδρὸς
μεγάλου τε καὶ γενναίου τὰ πολεμικά. Ὁ γάρ τοι
Βόκχος τιθασσευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σύλλου, καὶ φιλοφροσύνῃ
λόγου πρὸς εὖνοιαν ὑπαχθεὶς, τὸν μὲν Ἰουγούρθην κα-
ταφυγόντα μετὰ τὴν ἥτταν ὡς αὐτὸν, καίτοι γαμβρὸν
ὄντα, σὺν ὀλίγοις στρατιώταις ἀφικόμενος τῷ Σύλλῳ
δίδωσιν ἄγειν, αὐτὸς δὲ τὰ Ῥωμαίων εἴλετο. Οὕτως
ἄρα λόγος μέτριος καὶ φιλοφροσύνῃ μείζονα πολλάκις
τῶν ὀπλῶν καὶ τῶν πολυανθρώπων καθώρθωσε στρα-
τοπέδων. Ὁ γοῦν Σύλλας ἐπὶ τούτων μεγαλαυχούμε-
νος, καὶ πᾶν τὸ πραχθὲν περὶ τὸν Ἰουγούρθην οἰκειού-
μενος, ἐς τοῦτο προῆλθε φιλοτιμίας, ὅς ἐντυπῶσαι
δακτυλίῳ τὴν εἰκόνα τῆς πράξεως· ἐν ἐγγύλπτῳ γὰρ
ὁ μὲν Βόκχος παραδιδούς, ὁ δὲ Σύλλας τὸν Ἰουγούρ-
θην παραλαμβάνων· ἐφ' ᾧ δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ καὶ
φθονεῖν ἀδῆλως ὁ Μάριος ἤρξατο.

65.

Ibid. p. 15 : Ὅτι Τρύφων τὸν βασιλέα Συρίας
Ἀντίοχον, οὗ μικρὸν πρόσθεν σύμμαχος ἐγεγονέι, διε-
χρήσατο δολῶ· αὐτὸς τε τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος, αὐ-

τίκα ὑπὸ τῶν Σύρων διαφθείρεται. Κρατεῖ δὲ τῆς
ἡγεμονίας Ἀντίοχος ὁ Σιδήτης, Δημητρίου μὲν παῖς
τοῦ προτέρου (sc. τοῦ Σωτήρος) γεγονώς, ἀδελφὸς δὲ
τοῦ δευτέρου Δημητρίου (sc. τοῦ Νικατόρος).

66.

Ibid. p. 15 : Ὅτι Ἀντίοχος ὁ Σιδήτης ἐπὶ κλην,
δὴ τὴν Ἱερουσαλὴμ πορθήσας, Συρίας βασιλεὺς, Ἀρσάκη
τῷ Παρθυαίων δυνάστῃ προσπολεμήσας, ἀναιρεῖται,
ἐνάτῳ τῆς βασιλείας ἐνιαυτῷ. Σέλευκος δὲ ἐπὶ τούτῳ
τὴν ἀρχὴν διαδέχεται. Ἄλλ' ὁ μὲν ὑπὸ Δημητρίου
αὐθις ἐπανεληθόντος καθαιρεῖται τῆς ἐξουσίας, κατα-
φεύγει τε πρὸς τὸν Παρθυαίον, καὶ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα
λαβὼν, μένει κατὰ τὴν χώραν.

2. Σκυθῶν δὲ τότε τὴν μέσσην τῶν ποταμῶν ἐπιτρε-
χόντων, καὶ τὴν Ἀρσάκου βασιλείαν ληζομένων, αὐ-
τὸς τε ὁ Παρθυαῖος κατὰ τὸν πόλεμον ἀναιρεῖται, καὶ
ὁ μετὰ τούτων τὴν ἡγεμονίαν παρειληφώς, ὑπόφορος
γίνεται Σκυθαῖς.

3. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ πρεσβύτερος, ἐκ τῆς Ἀραβίας
ἔκων, πολὺ τε πλήθος ἀκοντιστῶν ἐπαγόμενος, Δημη-
τρίῳ κατὰ τὴν Συρίαν ἐπολέμει. Ἐπὶ πολὺ τε αὐτοῖς
τῆς μάχης ἐκτεινομένης φεύγει Δημήτριος εἰς Τύρον,
καὶ συλληφθεὶς ἀναιρεῖται, ἔτη δ' τῆς ἀρχῆς ἀπολαύ-
σας. Συνδιαφθείρεται δὲ τούτῳ κατὰ τὴν Δαμασκὸν
καὶ ὁ παῖς Σέλευκος, ὑπὸ τῆς αὐτοῦ μητρὸς δολοφο-
νηθεὶς Ἀπάμης.

67.

Exc. De virt. p. 790 : Ὅτι αἰτίαν τῇ πολιτικῇ
κινήσει παρεῖχε Γάιος Μάριος, ἔκτον γεγωνὸς ὑπάτος.
Ἡ μὲν γὰρ βουλή τῶν ὑπὸ τοῦ Μιθριδάτου νεωτε-
ρισθέντων αἰσθημένη τὴν τε Ἀσίαν ᾗδῃ καὶ τὴν
Ἑλλάδα κατειληφτότας, Κορνήλιον Σύλλαν τὸν ὑπάτον

a senatu reprobata est. Postea contra eundem, insequenti anno, Spurius Albinus Postumius profectus est. Is quoque per fratrem ignominiose contra Numidas pugnavit. Tertio missus Q. Cæcilius Metellus consul, exercitum ingenti severitate ac moderatione correctum, quum nihil in quemquam cruentum faceret, ad disciplinam Romanam reduxit; Jugurtham variis praeliis vicil, elephantos ejus vel occidit vel cepit; multas civitates ejus in ditonem accepit. Et quum jam bello finem impositurus esset, successum est ei a C. Mario. Is Jugurtham et Bocchum, Mauritaniæ regem, qui auxilium Jugurthæ ferre cæperat, pariter superavit. Aliquantula et ipse oppida Numidiæ cepit, belloque terminum posuit capto Jugurtha per quæstorem suum Cornelium Syllam, ingentem virum: tradente Boccho Jugurtham, qui pro eo ante pugnaverat. — ὡς πέρας] malim εἰς π.

Fr. 66. τῷ Παρθυαίῳ] τῷ cod. — Σέλευκος... τὴν ἀρχὴν διαδέχεται] Porphyrius (v. tom. III, p. 713) postquam dixerat Antiochum Sideten prælio contra Arsacem commissio cecidisse (an. 158), addit: *At ejus filium tenera ætate Seleucum, qui erat in patris comitatu, Arsaces captivum abduxit regioque more custodiendum curavit.* Præterea hujus Seleuci ab Arsace capti mentionem facit e Posidonii (fr. 19) Historiis Athenæus IV, p. 153, A, quo loco eum βασιλέα appellat. Fortasse igitur Seleucus captivus per aliquod tempus, usque dum Demetrius in Syriam redux regnum firmasset, regis titulum sibi vindicavit. Idque fecerit antecore Arsace, quem, devicto Antiocho, *pau- nitere dimissi Demetrii cepit: ad quem retrahendum quum turmas equitum festinato misisset, Demetrium, hoc ipsum meventem, jam in regno missi invenerunt, frustra que omnia conati ad regem suum reversi sunt* (Justin. XXXIX, 10). Hæc porro ansam dederint falsæ isti narrationi, quam sequitur Joannes noster. — αὐτὸς οὗ θυγατέρα] αὐτοῦ θ. codex. Magnopere vereor ne Seleucum Noster confuderit cum Demetrio Nicatore, cui captivo Arsaces Rodogunen filiam in matrimonium dederat. — 2. De morte Arsacis VII s. Phraati II. v. Justin. XLII, 1, deque ejus successore Arsace VIII Artabano II, v. ibid. c. 2. — 3. Ἀλέξ. ὁ πρεσβύτερος] sc. Alexander II Zabina, qui dicendus erat ὁ νεώτερος, quandoquidem hoc nomine distinguitur ab Alexandro I Bala. De Demetrio sine v. Justin. XXXIX, 2, Porphyrii fragm. chronol. tom. III, p. 713 ibique laudatos. — Ἀπάμης] Hoc falsum est. Apame uxor fuit Seleuci Nicatoris (v. Appian. Syr. 57); Demetrius vero Nicator duxerat Cleopatram, Ptolemai Philometoris f.; quæ filium suum Seleucum necavit (an. 125). V. Appian. Syr. 68; Livius Epit. 60.

Fr. 67 Eutrop. V, 3: *Caussam bello civili C. Marius, sexies consul, dedit. Nam quum Sylla consul contra Mithridatem gesturus bellum, qui Asiam et Achiam occupaverat, mitteretur, isque exercitum in Campania pau-*

ἡγεμόνα τοῦδε τοῦ πολέμου προχειρίσατο. Ἐπεὶ δὲ οὗτος κατὰ τὴν Καμπανίαν σὺν στρατιᾷ διέτριβε, τὸν κινήθοντα τῶν συμμάχων πόλεμον καθιστάμενος, ἀναιρῶν τε ὅπερ ἦν τῆσδε τῆς ταραχῆς λείψανον, ὁ Μάριος ἐπιθυμήσας τῆς ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατηλασίας καὶ προσλαβὼν Σουλπίκιον τὸν δῆμαρχον, ἄνδρα μοχθηρὸν καὶ μετὰ πάσης τόλμης καὶ ὠμότητος τὴν Ῥώμην ταρασσόντα, βιάζεται πληθεὶ καὶ ὅπλοις τὴν βουλὴν αὐτὸν ἀντιτάξαι τῷ Μιθριδάτῃ. Καὶ τὸν Σύλλαν ἀπὸ στρατοπέδου πάροντα μικροῦ μὲν ἐδέξηνον ἀνελεῖν· ἐπεὶ δὲ συγχωρεῖν αὐτὸς ἔφη τοῖς γινομένοις, παρήκεν ἀπαθῆ. Καὶ δὲ ἀφικόμενος αὐθις πρὸς τοὺς στρατιώτας, καὶ τὰ πεπραγμένα διεξελθὼν ἐπάγει τῇ πόλει συντεταγμένην τὴν στρατιάν, καὶ κρατεῖ τῶν περὶ τὸν Μάριον ἀντιταξαμένων, πρῶτός τε Ῥωμαίων σὺν ὅπλοις ἐντός παρελθὼν τῆς πόλεως, Σουλπίκιον μὲν τὸν δῆμαρχον καταμνηυθέντα πρὸς τοῦ θεράποντος ἀποσφάττει, Μάριον δὲ φυγάδα τῆς πόλεως **.

68.

Ibid. p. 793 : "Οτι ληζάντων τῶν ἐμφυλίων πολέμων φόνοι καὶ προγραφαὶ τῶν ἐπιφανῶν οἰκων διεδέξαντο τὴν Ῥώμην, ἐς πᾶν ἐπεξιόντος τοῦ Σύλλου τοῖς ἀντιστασιώταις, ὡς τὴν Μαρίου τελευτὴν οὐκ ἀπαλλαγὴν, ἀλλὰ μεταβολὴν τυραννίδος νομισθῆναι Ῥωμαίοις. Τὰ μὲν γὰρ πρῶτα τοὺς ἐχθίστους οἱ τῶν πολιτῶν ἐκποδῶν ποιήσασθαι διεγνωνῶς, διὰ πάσης ὠμότητος ἐπέβηε τὴν τε πόλιν καὶ τὴν ἄλλην Ἰταλίαν. Τελευτῶν δὲ ἐστὶν οὗς ἡ χρημάτων ἡ κτημάτων ἔνεκα ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἑαυτοῦ φίλων διέφθειρε. Λέγεται γοῦν Κοῖντον ἄνδρα ἐπιφανῆ, ἐπιεικῆ τε καὶ σώφρονα, οὐδετέρας μὲν γεγονότα μερίδος, ἀδοκῆτως δὲ ἐν τοῖς προγεγραμμένοις θεασάμενον ἑαυτὸν, « Οἷμοι τάλας, εἰπεῖν, διώκει με τὸ ἐν Ἀλβανοῖς χωρίον. » Καὶ ὁρθῶς γε Σαλούστιος δ' Ῥωμαῖος συγγραφεὺς ἔφη καλοῖς αὐτὸν ἐγγειρήμασι κάκιστον ἐπεννηνοχέαι τὸ τέλος. Εἰ μὲν γὰρ τὴν Μαρίου καταβαλὼν δυναστείαν, ἄνδρὸς ἀρχῆνεν τε χαλεποῦ καὶ ἐπιτείναντος ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τὴν φύσιν, παρέδωκε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τὴν πολιτείαν, θαυμαστὸς ἂν ἦν· νῦν δὲ μέτριος τὰ πρῶτα καὶ πολιτικὸς φανείς, καὶ δόξαν δημωφελοῦς ἡγεμόνος παρασχών, ἐπειδὴ τῶν ἐναντίων ἐκράτησεν, αὐτὸς ἀντ' ἐκείνου ἦν. Καὶ τυραννίδα φάσκων ἐλαύνειν ἐκ τῆς

πόλεως ἐτέραν εἰσήγε χαλεπωτέραν. Δικτάτωρα μὲν γὰρ ἀνεῖπεν ἑαυτὸν· ἐμπληχτα δὲ καὶ ἀπάνθρωπα ἐς τε τοὺς πολίτας καὶ τοὺς ἄλλους ὑπὸ κήρους ἐπιπολὺ διεπράττετο, οὐ μὴν ἀλλὰ οὕτω γε τῇ τύχῃ κατεπίστευσε πρὸς ἅπασαν αὐτῷ μεταβολὴν δεξιῶς ἐπομένην, ὥστε πολλοὺς μὲν ἀνρηκτότα, καινότητά δὲ τοσαύτην εἰς τὴν πολιτείαν εἰσενεγκάμενον, ἀποθέσθαι τὴν ἀνυπεύθυνον ἀρχὴν, καὶ τὸν δῆμον αὐθις τῶν ὑπατικῶν ἀρχαιρεσιῶν ἀποφῆναι κύριον· καίτοι Λεπίδου παρελθεῖν εἰς τὴν ὑπατείαν διὰ τοῦ Πομπηίου περὶ τὸν ἄνδρα σπουδὴν προσδοκωμένου, ἀνδρὸς θρασυτάτου τε καὶ οἱ τὰ μέγιστα πολέμου· ἀλλ' ὅμως ἐν ἰδιώτῳ τάξει καὶ ἰσχυροῖα τοῖς πολλοῖς ἐντεύθεν ἦν. Ἀποδειχθέντος δὲ ὑπάτου Λεπίδου, χαίροντα τῷ γεγονότι Πομπήιον ἰδὼν, « Εὖγε, ἔφη, τῆς σπουδῆς, ὦ νεανία, στί καὶ Κατούλου πρότερον ἀνηγόρευσας Λέπιδον, τοῦ πάντων ἀρίστου τῶν πολιτῶν τὸν ἐμπληκτότατον· ὦρα μέντοι σοι σκοπεῖν ὅπως ἰσχυρὸν γεγονότα καταγωνίσῃ τὸν ἀντίπαλον. » Τοῦτο μὲν οὖν ὁ Σύλλας ὥσπερ ἀρεθόσπισα. Μετ' ὀλίγον γὰρ ἐξυδρίσας ἐς τὴν ἀρχὴν ὁ Λέπιδος, πολέμιος κατέστη τοῖς περὶ τὸν Πομπήιον.

Κινήσεώς τε αὐθις ἐμφυλίου γενομένης Σύλλαν ἐπὶ τὴν ἀνυπεύθυνον ἀρχὴν ἡ Ῥωμαίων βουλὴ προεβάλετο. Τῶν γὰρ ἱππέων ἅμα πάντων συμφραξαμένων οὐκ ἀνεκτὸν ἦν τοῖς ἐν τέλει. Ὁ μὲν οὖν Σύλλας ἐπὶ τὴν εἰρημένην ἔλθων ἀρχὴν, σύνθημα τοῖς κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἀνδράσι λαθὼν ἅπαντας τοὺς τῆς Ῥώμης ἔδωκεν, ἐγγειρίδιὰ τε αὐτοὺς ξίρη κομιζομένους εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν προσέταξεν, ὀπληνῆκα τῆς Ῥέας ἡμέραν πανηγυρίζουσι Ῥωμαῖοι, ὡς ἂν δι' αὐτῶν τοὺς τῆς πόλεως ἱππεῖς διαχρήσῃται. Ὁ μὲν οὖν περὶ τὴν Ἰταλίαν ὄχλος ἐναντία τοῖς στρατιώταις φρονῶν κατὰ τὴν ὀρισμένην ἀπήντησεν. Ἀρξάμενος τε τῆς ἐμφυλίου κινήσεως, ἅμα τε καὶ τὸν ὅμιον προσλαβόμενος πολλοὺς τῶν ἱππέων διέφθειρε. Τούτων δὲ κατὰ τὴν πόλιν πραττομένων, ὁ Σύλλας βουλευθεὶς τὸν ὄχλον τῆς ἐμφυλίου ταραχῆς ἀποστῆσαι, διεσοφίστατο μηνύσεις τινὰς ἐκ τῶν πανταχόθεν ὑπάρχον, βαρβάρων ἐπιδρομὰς ἐπιφαινούσας. Καὶ εὐθὺς ἀναλαβὼν ἅπαντα τὰ στρατεύματα, ἐπιστήσας τε αὐτοῖς στρατηγούς, τοῦ παντὸς πλήθους τὴν πόλιν ἀπήλλαξεν.

lisper teneret, ut belli socialis (de quo diximus), quod intra Italiam gestum fuerat, reliquiæ tollerentur, Marius adfectavit, ut ipse ad bellum Mithridaticum mitteretur. Quare Sylla commotus cum exercitu ad urbem venit. Illic contra Marium et Sulpicium dimicavit. Primus urbem armatus ingressus est; Sulpicium interfecit, Marium fugavit. Cf. Orosius V, 19; Flor. III, 21; Plutarch. Mar. c. 34 sqq., Syll. c. 7 sqq.; Appian. B. C. I, 55 sqq; Liv. Ep. 77.

Fr. 68. Hæc ex Dione Cassio transcripta esse liquet ex duobus Dionis fragmentis Vatican. p. 550 sq. ed. Mai. (v. Dion. ed. Gros. tom. II, p. 204 sqq.). Plura horum etiam Plutarchus in Sylla c. 30. 33 sqq. simili plane modo exponit. Neque tamen hinc colligas Joannem quoque Plutarchum adhibuisse. Nam constat Dionem et Plutarchum quamplurima ex iisdem hausisse fontes, adeo ut verbotenus interdum consentiant. — τὰ μὲν γὰρ... τὴν ἄλλην Ἰταλίαν] Hæc om. Exc. Vatican. — διεφθαιρε] ἐτιμωρεῖτο Dion. Exc. Vat. — μερίδος] στάσεως Exc. Vat. — τὸ ἐν Ἀλβ. χωρίον] Hucusque pertinet primum fragm. Vaticanum. Alterum incipit a verbis Ἀποδειχθέντος δὲ ὑπάτου Λεπίδου, pertinetque usque ad v. τοῖς περὶ τὸν Πομπήιον. — ὑπάτου Λεπίδου] ὑπ. τοῦ Λεπ. Dio Cass. — Κινήσεώς τε αὐθις κτλ.] Unde hæc Joannes arripuerit, quaero.

69.

Exc. De ins. p. 15 : "Οτι Μιθριδάτης ὁ τοῦ Πόντου βασιλεὺς χαλεπὸς ὢν καὶ τραχὺς, καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ παιδὸς Φαρνάκου παρὰ τοῖς οἰκείοις στρατιώταις, πρὸς τὴν θάνατον ἀναγκαῖον συνελασθεὶς, φάρμακον δηλητήριον ἐκπιὼν, τελευτᾷ περὶ τὸν Βόσπορον.

70.

Suidas : Πομπήιος. « Ὅτι Πομπήιος ὁ μέγας ἐπικληθεὶς, ὑπάτος καὶ στρατηγὸς Ῥωμαίων, τὸν πρὸς Μιθριδάτην καὶ Τιγράνην πόλεμον ἀνεδέξατο. Καὶ τὸν μὲν Μιθριδάτην κατὰ τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν νυκτομαχίᾳ κατηγωνίσατο, ὥς τὸ στρατοπέδον αὐτοῦ διαρπάσαι, καὶ τρεῖς μυριάδας ὀπλιτῶν καταβαλεῖν. Ὁ οὖν Μιθριδάτης γυμνωθεὶς παντάπασι τῆς δυνάμεως διαφεύγειν ἀγαπητῶς ἅμα τῇ γαμετῇ καὶ δύο τισὶν ἀκολούθοις ἱκανὸς γέγονεν· εἰτα καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ παιδὸς Φαρνάκου παρὰ τοῖς οἰκείοις στρατιώταις, καὶ πρὸς θάνατον ἀναγκαῖον ἐλαθεὶς, φάρμακον δηλητήριον ἐκπιὼν τελευτᾷ περὶ τὸν Βόσπορον. Ὁ δὲ δὴ παῖς αὐτοῦ Φαρνάκης γίνεται διάδοχος τῆς ἀρχῆς. Ὁ δὲ Πομπήιος ἐπὶ Τιγράνην ἄγει τὴν στρατιάν. Ὁ δὲ Ἀρμένιος διὰ μάχης ἔλθειν τοῖς Ῥωμαίοις οὐ λυσιστελεὶς ἡγησάμενος ἐνδιδοὺς ἑαυτὸν ἀφίκετο πρὸς Πομπήιον, καὶ πρὸς τοὺς γόνυασι αὐτοῦ πεσὼν καὶ τὸ εἰάδημα τῆς κεφαλῆς ἀφελὼν ἐν ταῖς ἑκείνου χερσὶ κατέθετο. Οἷς δὴ καμφθεὶς τὸν θυμὸν ὁ Πομπήιος ἀνίστησιν ἐπ' αὐτὸν καὶ τὸ εἰάδημα πάλιν ἀποδίδωσιν, αὐτὸς τῇ τοῦ Ἀρμένιου τοῦτο περιθεὶς κεφαλῇ, τὰ τε ἄλλα διὰ τιμῆς τὸν ἄνδρα ἤγεν· ἀφαιρέσει δὲ ὅμως μέρους τινοῦ τῆς ἀρχῆς καὶ χρήμασι πολλοῖς ἐξημίωσε τὸν Ἀρμένιον. Συρίαν τε γὰρ καὶ Φοινίκην ἀπετέμετο,

καὶ πεντακισχίλια τάλαντα ἀργυρίου τοῦ Ῥωμαίων δικαίῳ (δῆμῳ καταβαλεῖν Wolf.), ἅτε χειρῶν ἀδίκων ἀρξάμενον, προσηνάγκασε. Μετὰ ταῦτα Ἀλθανοῦς ὑπέταξε, καὶ τὸν βασιλέα τῶν Ἰδῶρων Ἀρσάκην (1. Ἀρτάκην) φεύγειν ἠνάγκασε, καὶ τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν Δηιοτάμῳ τοῦ δυνάστη τῆς Γαλατίας ἐδωρήσατο, Ἀτταλὸν τε καὶ Πυλαιμένηα ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀρχῆν τῆς Παφλαγονίας κατήγαγεν, ἐξεληλαμένους πρὸς τοῦ Μιθριδάτου. Κόλχοις τε ἐφίστησιν ἡγεμόνα. Ἐφ' οἷς Σύρους τε καὶ Ἀραβας κατεστρέψατο, καὶ Ἰουδαίους τρίτῳ μηνὶ παρεστήσατο. Ἐκ δὲ τῶν τοῦ ἱεροῦ ἀναθημάτων οὐδὲν διήρπασεν, ἀλλὰ πάντα ὑπὸ ἀναγραφὴν ποιησάμενος Ἀριστοβούλῳ παρέδωκεν. Ὑγκανὸν γὰρ εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐξέπεμψεν δέσιμον.»

71.

Exc. De virt. p. 797 : "Ὅτι Λούκιος Σέργιος Κατιλίνος, ἀνὴρ γένους μὲν ὢν ἐπιφανεστάτου, ἄλλως δὲ πονηρὸς τὴν φύσιν, τολμητῆς τε καὶ μεγαλοπράγμων, καὶ τὸ ἦθος ποικίλος, ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς πατρίδος συνώμοσε, τοὺς θρασυτάτους καὶ τολμηροτάτους τῶν εὐπατριδῶν εἰς τὴν ἑαυτοῦ πίστιν ἐνδυσάμενος. Λέγεται γὰρ ἀνθρωπῶν καταθύσας γέυσει τοῦ αἵματος τοὺς συνωμώτας, περιάγων εἰς πάντας τὴν κύλικα πλήρη οἴνου τε καὶ ἀνθρωπείου αἵματος, εἴτε καταγοιτεύων τοὺς ἄνδρας τοῦ τοιῷδε ὅρκῳ, εἴτε καὶ πρὸς πᾶν τόλμημα καὶ πᾶσαν ἐθίζων ἀνοσιουργίαν, ἅτε οἰκείῳ καὶ πολιτικῷ ἐπιχειρῶν αἵματι, καὶ μεταγαγεῖν τὴν πολιτείαν εἰς τυραννίδα φόνῳ τε πολλῷ τῶν ἀρίστων καὶ καταπρήσει τῆς πόλεως μηχανώμενος. Ἐπῆρε δὲ ἄρα τὸν Κατιλίνον εἰς ταύτας τὰς ἀτόπους ἐννοίας βάρη τε ὀφλημάτων νικῶντα τὸ τίμημα τῆς οὐσίας, καὶ [τὸ] συνεῖδος ἐκθέ-

Fr. 69. V. Dio Cass. XXXVII, 12 sq. Livius ep. 62. Plutarch. Pomp. c. 41. Oros. VI, 5. Cf. Eutrop. VI, 10 : *Neque multo post, quum in suos seiviret, Pharnacis, filii sui, apud milites seditione ad mortem coactus, venenum hausit.*

Fr. 70. Hunc Suidæ locum ad Joannem referendum esse liquet e fragmento antecedente et ex comparato Eutropio, qui in nonnullis Joanne vel certe Joannis excerptore uberior ita habet VI, 10 sq : *Mox ei (Pompeio) delatum bellum eliam contra regem Mithridatem et Tigranem : quo suscepto Mithridatem in Armenia minore nocturno prælio vicit, castra diripuit ; quadraginta millibus ejus occisis, viginti tantum de exercitu suo perdidit et duos centuriones Mithridates cum uxorē fugit et duobus comitibus. Neque multo post, quum in suos seiviret, Pharnacis, filii sui, apud milites seditione ad mortem coactus, venenum hausit. Hunc finem habuit Mithridates ; peritit autem apud Bosporum, vir ingentis industriæ consiliique : regnavit annis sexaginta, vixit septuaginta duobus : contra Romanos bellum habuit annis quadraginta. Tigrani deinde Pompeius bellum intulit. Ille se deditit, et in castra Pompeii sexto decimo milliario ab Artaxata venit ; ac diadema suum, quum procubuisse ad genua Pompeii, in manibus ejus collocavit : quod ei Pompeius reposuit, honorificeque eum habitum, regni tamen parte multavit, et grandi pecunia. Adempta est ei Syria, Phænice, Sophene ; sex millia præterea talentorum argenti, quæ populo Romano daret, quia bellum sine causa Romanis commovisset. Pompeius mox etiam Albani bellum intulit, et eorum regem Orodem ter vicit. Postremo per epistolas et munera rogatus veniam ei ac pacem dedit. Iberiæ quoque regem Artacen vicit acie et in deditionem accepit ; Armeniam minorem Delotaro, Galatiæ regi, donavit, quia socius belli Mithridatici fuerat. Attalo et Pylæmeni Paphlagoniam reddidit, Aristarchum Colchis regem imposuit. Mox Ituræos et Arabas vicit : et quum venisset in Syriam, Seleuciam, vicinam Antiochiæ civitatem, libertatem donavit, quod regem Tigranem non recepisset. Antiochensibus obsides reddidit : aliquantum agrorum Daphnensibus dedit, quo lucus ibi spatiosior feret, delectatus amantitate loci et aquarum abundantia. Inde ad Judæam transgressus, Hierosolymam, caput gentis, tertio mense cepit, duodecim milibus Judæorum occisis, ceteris in fidem acceptis.*

Fr. 71. Eadem usque ad verba ἐξήλασε τῆς πόλεως leguntur apud Suidam v. Λούκιος Σέργιος. Eutrop. VI, 12 : *L. Sergius Catilina, nobilissimi generis vir, sed ingenii pravissimi, ad delendam patriam conjuravit cum quibusdam claris quidem, sed audacibus viris. A Cicerone urbe expulsus est ; socii ejus deprehensi, in carcere strangulati sunt.* De iis quæ præter hæc Joannes habet, v. Dio. Cass. XXXII, 30 ; Plutarch. Cic. 10 ; Sallust. Cat. 30. — Κατι-

36.

σμων καὶ μυσαρῶν πράξων. Τόν τε γὰρ υἱὸν ἔτι παῖδα ὄντα τοῦ τῆς Ὀρεσιτῆλας ἔνεκα γάμου διέφθειρε, καὶ θυγατρὶ παρθένῳ συνελθὼν. Δι' αὐτὴν καὶ ὑπατείαν μετιῶν ἀπηλάθη, Κικέρωνος ἐς τὴν τοῦδε χώραν αἰρεθέντος. Ἐξ οὗ δὴ καὶ μάλιστα τὰ ἀτοπώτατα τῶν δραμάτων ὁ Κατιλίνος ἐπὶ νοῦν ἐβάλετο, οὐδαμοῦ τῶν κακῶν ἰστάμενος, οὐδὲ ἀναπαύων τὴν γνώμην. Οὐ μὴν ἀλλὰ ὁ Κικέρων, εἰπεῖν τε δεινὸς ὢν καὶ τὸ ἀληθὲς ἀνευρεῖν ἱκανός, γινώσκει τε τὸ μέλλον ὀξύτατος, πολέμιον αὐτὸν ἀποφῆνας ἐξήλασε τῆς πόλεως. Ὁ μὲν γὰρ οὐχ ὑπομείνας τοὺς ἐλέγχους, φεύγων ὡς Μάνλιον τὸν συνωμότην ἤρχετο, συχνὰς ἤδη δυνάμεις περὶ τὴν Ἀπουλίαν καὶ Τυρρηνίαν ἡθροικότα. Οἱ δὲ κοινωνήσαντες αὐτῷ τῶν κατὰ τῆς Ῥώμης βουλευμάτων, δίκης τῆς προσηκούσης ἐς τὸ δεσποτικὸν ἔτυχον.

72.

Exc. De ins. p. 15 : Ὅτι Κάσσιος ὁ ταμίαις πρῶτος τὸν τοῦ Καίσαρος φόνον ἐπὶ νοῦν ἐβάλετο, τοὺς περὶ Βρούτου εἰς τὴν τοῦ ἔργου κοινωνίαν προελόμενος. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ Κράσσου συμφορὰν, ὁ πολιτικὸς διεξέξατο πόλεμος, ἐπάρατός τε καὶ πολλῶν δακρύων γενοῦς αἷτιος.

Ὅτι δὴ πρὸς ταῖς ἄλλαις ταῖς κατ' αὐτὸν συμβεβηκυῖαι συμφοραῖς καὶ ἡ τύχη τοῦ δήμου ἐκ τοῦ ἡγεμονικοῦ μετέστη πρὸς τὸ ὑπὴκοον. Γάτος δὴ Καῖσαρ ἀναστρέφων ἐκ τῆς Γαλατίας, πολλῶν τε καὶ ἀλκίμων ἐθνῶν νικητὴς, ὑπατεῖαν ἐπήγγειλεν, ἀναμφιλόγως οἱ διὰ τῶν πεπραγμένων προστεθήσεσθαι ταύτην ὑπολαμβάνων. Ἀντιεπὸντων δὲ τῇ ἐξαίτησιν Μαρκέλλου τε τοῦ ὑπάτου καὶ Βιβούλου, ἔτι τε Πομπηίου καὶ τοῦ φιλοσόφου Κάτωνος, ἐπανεῖναι πρὸς τὴν πόλιν, τὰς δυνάμεις διαφεῖς, παρτάττεται. (3) Οἱ δὲ οὐχ ὑπατεῖαν, ἀλλὰ θριάμβου καταγωγὴν αἰτοῦντι τῷ Καίσαρι ἐναντιωθῆναι τοὺς περὶ τὸν Πομπήιον· οἱ δὲ προσθήκην τινὰ τοῦ ὠρισμένου χρόνου λαβεῖν βουλόμενον, ἐπὶ τῷ

πάντας διὰ τοὺς βαρβάρους καταγωνίσασθαι, οὐ προσδεχθῆναι μὲν ἀπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς· Κουρίωνος δὲ τοῦ κατ' ἐκεῖνο δημαρχοῦντος μόνου ψηφισαμένου, διαλύει μὲν τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον ὁ Καῖσαρ, θυμωθεὶς δὲ πολέμια κατὰ τῆς βουλῆς φρονεῖν ἤρξατο. (3) Ἄρα δὲ ἐξ Ἀριμίνου πόλεως, οὗ τὰς δυνάμεις εἶχεν ἡθροισμένας, συντεταγμένῃν ἐπῆγε τῇ πόλει τὴν στρατιάν. Οἱ δὲ ὑπατοὶ καὶ ὁ Πομπήιος ἅμα τῇ βουλῇ καὶ παντὶ τῶν ἀστῶν γνωριμωτέρῳ, καταδείσαντες τὴν τοῦ Καίσαρος ὁρμὴν, τὴν μὲν πόλιν ἐκλείπουσιν, ἐς δὲ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἥπειρον φεύγοντες ὄχοντο. (4) Καὶ ὁ μὲν Πομπήιος σὺν τοῖς ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐνταῦθα δυνάμεις ἡθροίζε, καὶ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἐξηρτύετο. Καῖσαρ δὲ παρελθὼν εἰς τὴν Ῥώμην, οὐδενὸς ἐναντιουμένου, καὶ ἀποδείξας ἑαυτὸν δικτάτωρα, τοὺς τε δημοσίους θησαυροὺς ἀναρρήξας εἰς τοὺς στρατιώτας ἐκένωσεν, καὶ εὐθέως πρὸς τὰς ἐν Ἰβηρίᾳ δυνάμεις τοῦ Πομπηίου τρέπεται, ὡς μηδεὶς ὑπολείποιο κατὰ νότον πολέμιος.

5. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Πομπήιος ἔγνω προκατελιθῆναι τὰ ἐν Ἰβηρίᾳ, ἐπὶ τὸ Βρεντησίον στρατοπεδεύσας, ἐς χεῖρας τῷ Καίσαρι γίνεται. Διαμαρτήσας δὲ τῆς ἐλπίδος, αὐθις ἐπὶ τὸ Δυρράχιον καταφεύγει, πολὺν τε διατρέψας χρόνον, ἀπαντα τὰ τοῦ πολέμου παρσκευάζετο, καίτοι πρὸς μικρὸν ἀναβαλλόμενος ἐπετελεῖσθαι τῷ πολέμῳ (πολεμῷ?) ἔνεκεν σημείων τιῶν.

6. Αἱ μὲν οὖν Ῥωμαίων δυνάμεις μετέωροι πρὸς τὴν κατ' ἀλλήλων διέκειντο μάχην· ἥ τε σύγκλητος τὰ δίκαια τῆς Ῥώμης κατὰ τὴν Θεσσαλονικὴν μεταγαγούσα, προεκάθητο τῶν πραττομένων· αὐτὸς τε Καῖσαρ καὶ Πομπήιος διὰ τῶν ὀπλῶν ἐκρίνοντο.

7. Τρεῖς δ' οὖν στρατιᾶς ἐνταῦθα καὶ μεγάλας Καῖσαρ καταγωνισάμενος, ὅς' ἡγεμόσι ταττομένης Λουκίου τε Ἀφρανίου καὶ Μάρκου Πετρονίου (1. Πετρηίου) καὶ Μάρκου Βάρωνι, ἐν οὗ πολλῷ χρόνῳ, διὰ μάχης ἐλθὼν τῷ Πομπηίῳ φεύγει τὸ πρῶτον ἐλαττωθεὶς, καὶ

λίτος] sic Suidas; Κατιλίνος codex h. l. et infra. — ἀνοσιουργίαν] Suidas; τὴν ἀνοσιουργίαν cod. — τὸν γὰρ υἱὸν κτλ.] τὸν τε γὰρ παῖδα τῆς Ὀρ. διέφθειρε δι' αὐτὴν κτλ. Suidas corrupte. — ὁ Κατιλίνος ἐπὶ νοῦν] ὁ Κατ. om. Suidas. Idem mox : τῶν κακῶν οὐδαμοῦ. Idem post v. γνώμην pergit : Ὁ δὲ Κικέρων. — τὸ ἀληθὲς] τὰληθές Suid.

Fr. 72. Cassii et Bruti inquam Caesaris interfectorum mentio anticipando est injecta. — Ὅτι δὲ] Hæc cum proxime antecedentibus arctissime coherent. Quare scripserim : ὅτε δὲ Eadem Eutropius VI, 16 : Hinc (post Crassi necem, an. 53) jam bellum civile successit execrandum et lacrimabile; quo præter calamitates, quæ in præliis acciderunt, etiam Romani nominis fortuna mutata est. Caesar enim, rediens e Gallia victor, cepit deposcere alterum consulatum : atque quum sine dubietate aliqua deferretur, contradictum est a Marcello Cons., a Bibulo, a Pompeio, a Catone, jussusque dimissis exercitibus ad urbem redire. — προστεθήσεσθαι] προσθήσεσθαι codex. — βουλόμενον] βουλόμενοι codex. — ψηφισαμένου] num ἀντιψηφισαμένου? De re v. Appian. Bell. civ. II, 27; Dio Cass. XL, 62 sqq.; Plutarch. Pomp. 58. Ceterum sententiarum junctio minus foret inconcinna, si scriptum esset : οὐ προσδεχθῆναι ἀπὸ τῆς βουλῆς, Κουρίωνος, τοῦ... δημαρχοῦντος, μόνου ἀντιψηφισαμένου. Τότε δὲ διαλύει μὲν κτλ. — θυμωθεὶς δὲ κτλ.] Eutropius post allata pergit : Propter quam injuriam ab Arimino, ubi milites congregatos habebat, adversus patriam cum exercitu venit. Consules cum Pompeio, senatusque omnis atque universa nobilitas ex urbe fugit et in Græciam transit : apud Epirum, Macedoniam, Achaiam, Pompeio duce, senatus contra Caesarem bellum paravit. Caesar vacuum urbem ingressus dictator se fecit. Inde Hispanias petiit. — § 5. Quæ hoc et sequente segmine leguntur, aliunde interposuit auctor. — Βρεντησίον cod. — § 6. προεκάθητο] προσεκάθη cod. Ceterum male hæc contracta sunt. Quid voluerit auctor, fusius explicat Dio XLI, 43, quem Noster in compendium redegit. — § 7. τρεῖς οὖν στρ. ἐνταῦθα] sc. in Hispania. His continuatur narratio segminis 4. Eutropius I. l. : Inde Hispanias petiit. Ibi Pompeii exercitus validissimos et fortissimos cum tribus ducibus, L. Afranio, M. Petreio, M. Varone, superavit. Inde regressus in Græciam transiit, adversus Pompeium dimicavit. Primo prælio victus et

μικρὸν ἀποσχῶν ἐλαττωθῆναι παντάπασι· οὐ γὰρ ἂν ὑπεξέδω τὸ κακὸν, εἰ μὴ νῦν ἐπιγενομένη τῷ ἔργῳ, τὸν μὲν ἅμα τοῖς ὑπολειπομένοις τῶν οἰκείων διέσωσε, Πομπήιον δὲ τὴν στρατιὰν ἀπάγειν ᾔθτην ἢ δεῖ παρεσκευάσθαι, κατὰ σκότος ποιεῖσθαι τὴν διώξιν οὐ προελλόμενον. Φασὶ γοῦν τὸν Καίσαρα παρ' ὅσον ἦλθε κινδύνου λογιζόμενον, πολλάκις εἰπεῖν, ὡς μάχεσθαι μὲν ἀγαθὸς εἴη Πομπήιος, νικᾶν δὲ ἀμαθῶς ἔχει· οὐ γὰρ ἐν ἐτέρῳ χρόνῳ ἢ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ γεγενῆσθαι τοῖς ἐναντίοις ἀλώσιμος. Μετὰ δὲ τοῦτο, πόλεως Θεσσαλικῆς Φαρσάλου πλησίον, μεγάλας αὖθις ἐκάτεροι δυνάμεις ἀγείραντες, συνήεσαν. Πομπήιῳ μὲν οὖν τέσσαρες μυριάδες ὀπλιτῶν ἦσαν, καὶ ἱππεῖς πλείους ἢ τετρακισχίλιοι, καθ' ἑκάτερον τῶν κεράτων νενεμημένοι· πρὸς δὲ τούτοις τὸ ἐξ ἀπάντων τῶν ἐφ' ἑαυτῶν συμμαχικὸν, καὶ πᾶν δ' ἦν ἐπίσημον Ῥωμαίων εἶπετο, οἳ τε ἀπὸ τῆς βουλῆς, πλῆθος οὐκ εὐαρίθμητον ὄν, συνετάκτον· ἐν [οἷς] στρατηγικοὶ τε καὶ ὑπατικοὶ ἄνδρες ἦσαν, πολλῶν ἤδη στρατοπέδων ἐξηγησάμενοι, καὶ πολλοὺς διαπεπραγμένοι πολέμους. Καίσαρὶ γε μὴν οὐδὲ ὄλαι τρεῖς μυριάδες ἀπεπλήρουν τὴν φάλαγγα, καὶ οἱ ἱππεῖς χίλιοι. Οὐδὲπωποτε δὲ τοσαύτῃ Ῥωμαῖκαὶ συνῆλθον ἐς τὸ αὐτὸ δυνάμεις, οὐδὲ ὑπὸ βελτίοις ἡγεμόσι ταττόμενα· αἱ βραδύς ἂν ἄπασαν ἐσχατιὰν τῆς γῆς ὑποκύψαι Ῥωμαῖοις ἠνάγκασαν, εἰ πρὸς θοнееύς ἀλλὰ μὴ πρὸς ἐμφυλίου ἀγῶνας ἤχθησαν.

8. Τότε δ' οὖν συνελθόντες ἐμάχοντο καρτερῶς, οὐδέτεροι διὰ τε ἀρετὴν καὶ τὴν εἰς τοὺς ἐναντίους ἀπέχθειαν εἰκοντες. Πολλῆς τε διαφθορᾶς ἀπ' ἐκατέρων γενομένης, τέλος οἱ περὶ τὸν Πομπήιον ἐκλείπουσι, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτοῦ πίπτουσι, πολλοὶ δὲ σποράδες ἀπεχώρου, τὸ στρατοπέδον ἐρημόν διαρπάσαι τοῖς ἐναντίοις παραδόντες. Αὐτοὺς δὲ Πομπήιος ὀλίγοις ἅμα τῶν ἐταίρων καὶ τοῖς φιλάτοις ἀπεχώρει, Αἴγυπτον καταλαβεῖν ἐν σπουδῇ ποιοῦμενος, ὡς ἂν δοθείη οἱ πρὸς τοῦ

τότε δυναστεύοντος ὠφέλεια, ὅπερ δὴ πάλαι τὸν πάτερα ὑπὸ τῶν πολιτῶν φυγαδευθέντα εἰς τὴν βασιλείαν ἀποκατέστησεν.

9. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἀναπεισθεὶς ὑπὸ Θεοδότου τοῦ Χίου, πονηροῦ τὸν τρόπον ῥήτορος, τῆς τῶν κρατούντων γενέσθαι μοίρας, ἐν οὐδενὶ δὲ θέσθαι τὰ τῶν φίλων ἀτυχούντων· πρὶν καταπλεῦσαι μὴδὲν [μὴτ' εἰπόντα] μῆτε ὀδυρόμενον ἀναιρεῖ τὸν Πομπήιον. Ὡς γὰρ ᾔσθετο ὅτι οὔτε λαθεῖν οὔτε διαφυγεῖν δύναται, συνεκαλύψατο ἅμα καὶ ἀπώλετο. Ἀνοσία τε πράξει μείζον ἐτι προστιθείς ὁ Πτολεμαῖος ἀσέβημα, τῆς κεφαλῆς ἀφαιρεῖται τὸν ἄνδρα.

10. Μετὰ δὲ τὸ πάθος τοῦ Πομπηίου παρῆν εὐθὺς καὶ ὁ Καίσαρ ἐς Αἴγυπτον, πάλαι μὲν διώκων τὸν πολέμιον, τότε δὲ ὡς παρὰ φίλον τὸν Πτολεμαῖον ἀφιγμένος. Ὁ δὲ ἄρα παραπλήσια καὶ κατὰ τοῦ Καίσαρος ἐβουλεύετο, ἀνελθεῖν τὸν ἄνδρα λόγῳ διεγνωνκώς. Ἀνοιχθείσης δὲ τῆς ἐπιβουλῆς, πολέμιος ὁ Πτολεμαῖος ἀναφαίνεται, καὶ διὰ μάχης ἐλθὼν τοῖς Ῥωμαίοις, κατ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα διαφείρεται. Μικρὸν γοῦν ὕστερον ἐν τοῖς νεκροῖς ἀνευρέθη κρικωτὸν θώρακα χρυσῶν περιειμένος. Αἴγυπτον δὲ Καίσαρ ἐλὼν, Κλεοπάτρα τὴν ἀρχὴν παραδίδωσιν, ἀδελφῇ μὲν τοῦ πρότερον βασιλευντος οὖσα, ἀπὸ δὲ τῆς ὄρας αὐτῷ τοῦ σώματος ἐγνωσμένη. Φασὶ γὰρ αὐτὴν τῷδε πρώτῳ Ῥωμαίων ἐς κοινωσίαν λέγους ἔλθειν. Ἐνδομῶντος δὲ διὰ ταύτην τοῦ Καίσαρος ἐν Αἰγύπτῳ, λόγος κατέσχε τὸ πλῆθος, ὡς καὶ ἐπανάστασιν αὐτῷ παρὰ τῶν ἐγγχωρίων γενέσθαι, καὶ πολλὰς μυριάδας ὑπὸ τῶν Ῥωμαϊκῶν δπλων ἐντεῦθεν διαφραθῆναι.

11. Ὁ δὲ Καίσαρ ἀκούσας τὸν Μιθριδάτου παῖδα Φαρνάκην αὖθις ἐωτερίζειν ἀρξάμενον, ἀπῆρε μὲν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου· καὶ καταστρατεύσάμενος ἐπ' αὐτόν, καὶ περικλείσας ἐν τόπῳ τινὶ τῆς Θετταλίας, πρὸς αὐτόχειρα θάνατον τοῦτον ἐλθεῖν ἠνάγκασεν, ἐς ταύτην

fugatus, evasit lamen, quia nocte interveniente Pompeius sequi noluit: dixitque Caesar, nec Pompeium scire vincere, et illo tantum die se potuisse superari. Deinde in Thessalia apud Palaeopharsalum, productis utrimque ingentibus copiis, dimicaverunt. Pompeii acies habuit XL millia peditum, equites in sinistro cornu sexcentos, in dextro quingentos (aliter Joannes); praeterea totius Orientis auxilia, totamque nobilitatem, innumeros senatores, praetorios, consulares, et qui magnorum jam populorum victores fuissent. Caesar in acie sua habuit peditum non integra XXX millia, equites mille. Numquam adhuc Romanæ copiae in unum, neque majores, neque melioribus ducibus, convenerant, totum terrarum orbem facile subacturæ, si contra barbaros ducerentur. — § 8. Eutrop. : *Pugnatum tamen est ingenti contentione, victusque ad postremum Pompeius et castra ejus direpta sunt. Ipse fugatus Alexandriam petiit, ut a rege Aegypti, cui tutor a senatu datus fuerat propter juvenilem ejus aetatem, acciperet auxilia; qui fortunam magis quam amicitiam secutus, occidit Pompeium, caput ejus et annulum Caesari misit.* — οἱ πρὸς... ὠφέλεια] οἱ τῇ πρὸς τοῦτο τε δυναστεύοντος ὠφέλεια codex. — § 9. Inclusa supplēvi e Dion. XLII, 4, ubi sic: ... ἀπέκτεινον αὐτὸν πρὶν καταπλεῦσαι, μὴδὲν μὴτ' εἰπόντα μὴτ' ὀδυρόμενον· ὡς γὰρ τάχιστα τῆς γε ἐπιβουλῆς ᾔσθετο, καὶ ἐγνώσθη ὅτι οὐτ' ἀμύνασθαι σῆμα οὔτε διαφυγεῖν δύνασται, συνεκαλύψατο. Theodoti mentio in nostro Dione non est. — § 10. Eutrop. VI, 17: *Mox Caesar Alexandriam venit. Ipsi quoque Ptolemæus parare voluit insidias; qua causa regi bellum illatum est. Victus in Nilo perit, inventumque est corpus ejus cum lorica aurea. Caesar Alexandria politus, regnum Cleopatraz dedit, Ptolemæi sorori, cum qua consuetudinem stupri habuerat.* — παραδίδωσι] περιδίδωσι cod. — ἐγνωσμένη] ἐγνωσμένης codex. — § 11. Eutropius: *Rediens inde Caesar, Pharnacem, Mithridatis Magni filium, qui Pompeio in auxilium apud Thessaliam fuerat, rebellantem in Ponto, et multas populi Romani provincias occupantem, vicit acie; postea ad mortem cogit.* — Θετταλία:] Pharnaces praelio victus est ad Zeltiam urbem, uti constat. Thessaliæ mentio in nostro fragm. vel auctoris vel excerptoris negligentia debetur. Quid in fonte Joannis fuerit, intelligitur ex Eutropio. Quamquam hoc ipsum historiae contrarium esse videtur. Nam sec. Caesarem in Bello Alex. c. 69 et Dion. Cass. XLII, 63; XLII, 47, Pharnaces Pompeio ad Pharsalum pugnanti non tulerat auxilium. — αὐτόχειρα θάνατον] Hoc

αὐτὸν ἀγαγὼν τὴν τελευτὴν τοῦ βίου, ἐς ἣν αὐτὸς πρότερον τὸν πατέρα συνήλασεν.

12. Ἐπειδὴ ταῦτα διαπραξάμενος ἐπανήλθεν ἐς τὴν Ῥώμην, τρίτον ἑαυτὸν ὑπατον ἀνείπων, καὶ κοινὸν τῆς ἀρχῆς προσελόμενος Μάρκον Αἰμιλίον Λέπιδον, δὲ κατὰ τὸν ἐμπροσθεν ἐνιαυτὸν ἱππαρχος ἦν αὐτῷ κατὰ μοναρχίαν ἐξηγουμένῳ, πολλοὺς τε τῶν Πομπηϊανῶν ἀνακαλεσάμενος, τῷ τε δήμῳ Ῥωμαίων μεγάλας δωρεὰς καὶ ἀξέσεις χρεῶν χαρισάμενος, στρατηγούς τε τῶν ἀναγκαίων ἐπιμελητάς, καὶ ἱερεῖς ὑπὲρ τὸ νενμισμένον καταστήσας τῇ πόλει, τοὺς τε ἱππέας καὶ ἑκατοντάρχας ἄλλους τε τινὰς καταλέξας, Σαλουστίῳ τὴν πολιτικὴν διοίκησιν καταλιμπάνει καὶ τοὺς γεγηρακότες στρατιώτας, αὐτὸς τε ἐπὶ τὴν Λιβύην ἐπεραιούτο, ἔνθα τὸ πολὺ καὶ γνωριμώτατον τῆς Ῥωμαϊκῆς εὐγενείας συνελθόν, συμμαχῶν τε χρώμενον Ἰώδῃ τῷ βασιλεῖ τῶν Μαυρουσίων, ἀνενοῦτο τὸν πόλεμον.

13. Ἦγούντο δὲ τῶν συνεληλυθόντων ἐνταῦθα Ῥωμαίων Πόπλιος Κορνήλιος, Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ γηγόνος, κηδεστής δὲ Πομπηίου τυγχάνων, καὶ Μάρκος Πετρήσιος καὶ Κόϊντος Βάρος, καὶ Μάρκος Πόρκιος Κάτων ὁ φιλόσοφος, καὶ Κορνήλιος Φαῦστος Σύλλου τοῦ μοναρχήσαντος πατρὸς ὧν· οἷς ἀντιταξάμενος ὁ Καῖσαρ μετὰ πολλὰς προσβολὰς καὶ διαφόρους τῶν πραττομένων τύχας, κρατεῖ παντάπασιν· ὡς Κάτων μὲν καὶ Σκιπίωνα, Πετρήσιον τε καὶ Ἰώδαν αὐτοχείρας σφῆς αὐτοὺς ἀνελεῖν, Φαῦστον τε τὸν παῖδα Σύλλου συνοικούντα θυγατρὶ Πομπηίου, πρὸς αὐτοῦ διαφθερῆναι τοῦ Καίσαρος.

14. Ἐνιαυτὸν δὲ οὖν ὕστερον ἀναστρέψας ἐπὶ τὴν Ῥώμην ὁ Γάιος, τέταρτον ἑαυτὸν ἀπέδειξεν ὑπατον, καὶ τὰς δυνάμεις ἀναλαβὼν, εὐθὺς [ἐπὶ] τὰς Ἰβηρίας ἐχώρει. Οἱ γὰρ δὴ τοῦ Πομπηίου παῖδες, ἑαυτοῖς τε καὶ τῷ πατρὶ καθεστῶτες δμῶνυμοι, Γναῖος Πομπήσιος καὶ Σεξτός Πομπήσιος, μεγάλας ἐγείραντες αὐτῶν δυνάμεις, ἀνενοῦντο τὸν πόλεμον. Ἐπεὶ γοῦν Καῖσαρ ἀφίκετα, πολλοὶ μὲν καὶ καρτεροὶ συνίστανται μάχῃ· ἐσχάτῃ

δὲ πόλεως Μούνδης πλησίον γίνεται· καθ' ἣν φασὶ παρὰ τὸσον ἔλθειν κινδύνου τὸν Καῖσαρ, ὡς παρερηγμένης ἦδη τῆς οἰκείας φάλαγγος, σπᾶσαι καθ' ἑαυτοῦ τὸ ξίφος, τεθνάναι βουλούμενον πρὶν μετὰ τοσύνδε τῶν πολεμικῶν ἔργων δόξαν, ὑπὸ χεῖρα δύω μεираκίων πέσοι ἀνὴρ ἦδη πρὸς γῆρας σγεδὸν ἀφίγμενος. Ἀνακαλεσάμενος δὲ ὁμοῦ τοὺς φεύγοντας, καὶ τὰς τάξεις ἀνανεωσάμενος, ἐπιπίπτει τοῖς ἐναντιοῖς, καὶ κρατεῖ περιφανῶς. Τῶν δὲ Πομπηίου παίδων ὁ μὲν πρεσβύτερος ἐν τῇ παρατάξει διαφθείρεται, ὁ δὲ νεώτερος ἀγαπητῶς διασώζεται.

15. Ὁ τοίνυν Καῖσαρ, ἀπάντων ἦδη τῶν ἐμφυλίων πολεμίων (1. πολέμων) κατεριγασμένων, ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἀνεστρέφετο, τότε τὴν φρόνημα ταῖς συνεγέσαι ἀνδραγαθίαις ἐξωγκωμένος, καὶ παρὰ τὸ σύνθημα τῇ Ῥωμαίων ἐλευθερίᾳ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλαζονευόμενος. Ἐπεὶ γοῦν τὰς τε τιμὰς καὶ τὸ κῆρος τοῦ δήμου παρελόμενος αὐτὸς ἐπέτρεπεν οἷς ἐβούλετο, καὶ, τῆς βουλῆς πρὸς αὐτὸν ἰαύσης, οὐχ ὑπανίστατο, ἀλλὰ βασιλικοῖς εἶτε, ἀληθέστερον εἰπεῖν, τυραννικοῖς χαίρων ὄμιλος ἦν ἐπιτηδεύμασιν (εἰκόνας τε γὰρ καὶ ἀνδριάντας καὶ ἀνδρῳμάτα τινες αὐτῷ τῶν καλῶν προσέφερον, ἄλλοι τε καὶ βασιλέα προσηγόρευον), οὕτω τοίνυν πάντων τῶν ἐν μνήμῃ Ῥωμαίων κρείττων φανεῖς, διὰ τὴν ὑπὲρ ἀνθρώπων δύναμιν θεὸς ὀνομάσθη. Εἰσι δὲ ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ Ἰούλιον Καῖσαρ ἐνιαυτοὶ χίλιοι ρχδ'.

16. Ἐπεὶ δὲ Καῖσαρ ὑπερόγκῳ φρονήματι ἐς τὴν σύγκλητον διεγένετο, βουλευοῦσι κατ' αὐτοῦ θάνατον, φθόνῳ τε τοῦ προσήκοντος καὶ μίσει τοῦ προτετιμημένου, ἄνδρες ὑπὲρ ἑ' τῶν τε ἀπὸ τῆς συγκλήτου καὶ τῶν ἐς τοὺς ἱππέας τελούντων, ὄρκῳ τὴν κατ' αὐτοῦ σύστασιν βεβαιωσάμενοι. Ἐνῆγον δὲ ἄρα μάλιστα πάντων τοὺς συνωμότας ἐς τὴν ἐπιχείρησιν Βροῦτοι δύο, γένους ὄντες ἀνέκαθεν αὐστηροτάτου· ἐς γὰρ δὴ τὸν παλαιὸν Βροῦτην τοῦ αἵματος ἀνέφερον τὴν ἀρχὴν, [ἐς] τοὺς τυράννους ἐν τοῖς ἀνωτάτοις χρόνοις ἐκβαλὼν, πρῶτος ἀπέδειχθη παρὰ Ῥωμαίων ὑπάτος.

17. Καίτοι φασὶ τινες δημοτικῷ γεγενῆσθαι πατρὸς

fictum est more poetarum. Non sua, sed aliorum manu Pharnaces periiit. Vide locos laudatos. — § 12. Eutrop. VI, 18 : *Inde Romam regressus, tertio se consulē fecit cum M. Emilio Lepido, qui ei dictatoris magister equitum ante annum fuerat. Inde in Africam profectus est, ubi infinita nobilitas cum Juba, Mauritaniae rege, bellum reparaverat.* — συνελθόν] συνελθών cod. — ἀνενοῦτο] ἐνεν. cod. — § 13. Eutr. : *Duces autem Romani erant P. Cornelius Scipio, ex genere antiquissimo Scipionis Africani (hic etiam socer Pompeii Magni fuerat), M. Petreius, Q. Varus, M. Porcius Cato, L. Cornelius Faustus, Syllæ dictatoris filius. Commisso prælio post nullas dimicaliones victor fuit Cæsar. Cato, Scipio, Petreius, Juba, ipsi se occiderunt; Faustus, Syllæ quondam dictatoris filius, Pompeii gener, a Cæsare interfectus est.* — § 14. Eutrop. c. 19 : *Post annum Cæsar Romam regressus, quarto se consulē fecit, et statim ad Hispanias est profectus, ubi Pompeii filii, Cnæus et Sextus, ingens bellum reparaverant. Multa prælia fuerunt; ultimum apud Mundam civitatem: in quo adeo Cæsar pæne victus, ut, fugientibus suis, se voluerit occidere, ne post tantam rei militaris gloriam in potestatem adolescentium, natus annos sex et quinquaginta, veniret. Denique reparatis suis vicit; et Pompeii filius major occisus est, minor fugit.* — § 15-18. Eutrop. brevius : *Inde Cæsar, bellis civilibus toto orbe compositis, Romam rediit, agere insolentius cepit, et contra consuetudinem Romanæ libertatis. Quum ergo et honores ex sua voluntate præstaret, qui a populo ante deferebantur, nec senatui ad se venienti adsurgeret, atque regia ac pæne tyrannum faceret: conjuratum est in eum a LX vel amplius senatoribus equitibusque Romanis. Præcipui fuerunt inter conjuratos duo Bruti, ex eo genere Bruti, qui primus Romæ consul fuerat, et reges expulserat, C. Cassius et Servilius Casca. Ergo Cæsar, quum senatus die quadam inter ceteros venisset ad curiam, XXXIII vulneribus confossus est.* — § 17. Ποσειδώνιος] Eadēm e Posidonio (fr. 47, tom. III, p. 272) narrat Plutarchus in Bruti c. 1.

αὐτοὺς, ἄρτι καὶ πρῶτην ἐς ἀρχοντας παρεληλυθότος· οὐ γὰρ τῷ παλαιῷ γε Βρούτῳ λειψθῆναι γένος, ἀνελόντι τοὺς υἱάς· οἷς δ' φιλόσοφος ἀντιλέγων Ποσειδώνιος, τοὺς μὲν ἐν ἡλικίᾳ φησὶν ἀπολωλέναι τοῦ Βρούτου παῖδας, τρίτον δὲ λειψθῆναι νήπιον, ἀφ' οὗ τὸ γένος εἰς τούτῳ καθήκειν. Μήτηρ δὲ αὐτοῖς ἀδελφὴ τοῦ φιλοσόφου Κάτωνος, δὴ μάλιστα Ῥωμαίων δ' πρεσβύτερος ἐξήλωσε Βρούτος, θεῖον ὄντα καὶ κηδεστήν ὑστερον γινόμενον. Πορκία γὰρ δὴ τῇ **.

18. Ἐπὶ δὲ τοῖς Βρούτοις Γάιος Κάσιος ἦν ἐν τῇ συνωμοσίᾳ, δ' Κράσῳ ἐπὶ Παρθυαίους συστρατευσάμενος, καὶ Σεργίλιος Κάσκα, δεδὴ καὶ πρῶτος σπάσαι τὸ ξίφος κατὰ τοῦ Καίσαρος λέγεται. Ἐπιστάντος δὲ τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἶδει τὴν βουλὴν συνελθοῦσαν χρηματίζει τι περὶ τῶν κοινῶν, παρῆν καὶ δ' Καῖσαρ ἐς τὸ βουλευτήριον, μεθέξων τῶν γινομένων. Ὡς δὲ τὰ ξίφη διεκόμεσαν ἐν κιβωτίῳ τινὶ κατακρύψαντες, τρόπον δὲ συμβολαίῳν παρὰ τὸ συνέδριον ἤγαγον, αὐτίκα ἀναστάντες καὶ περιστάντες τὸν Καίσαρα κατετίτρωσκον. Ἐπιθεμένων δὲ αὐτῶν, τὰ μὲν πρῶτα διώθει τοὺς ἐπιόντας, καὶ κατὰ δύναμιν ἡμύνετο· ἐπεὶ δὲ τὸν Βρούτον γυνῇ τῷ ξίφει ἐπ' αὐτὸν γωροῦντα καὶ σὺν τοῖς πολεμίοις τεταγμένον ἰθεάσατο, ἐγκαλυψάμενος παρέδωκε παλεῖν τὸ σῶμα. Τρεῖς γοῦν καὶ κ' πληγὰς ἀναδεξάμενος ἀναλίσκεται, ἔτῳ (δὲ) τῇ πόλει μετὰ τὸν ἀνοικισμὸν ἐννέα πού πρὸς τοῖς ψ' γεγονότων.

72 a.

Tzetzes Chil. III, 23, v. 16 :

Ἡ Ἱπτολεμαίου σύναιμις, δέσποινα Κλεοπάτρα...
αὕτη σὺν ἀρχιτέκτονι Κυπρίῳ Δειράνῃ
τὴν θάλασσαν χερσώσασα τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας
δοσαν πρὸς τετραστάδιον, εἴτε μικρὸν τι πλεον,
τὸν πύργον ἐξεργάσατο τὸν μέγιστον τῆς Φάρου,
ὀλκάσι ῥῶς σωτήριον μάλλον ἐν ζάλῃ φαίνειν.
Μέννηται μὲν Βιργίλιος ταύτης τῆς Κλεοπάτρας,
Λουκιανὸς καὶ Γαλήνιος καὶ Ἰλλούταρχος σὺν τούτοις,
Διόδωρος, Γεώργιος δ' χρονικὸς σὺν ἄλλοις,
καὶ Ἰωάννης μετ' αὐτοῖς Ἀντιοχεὺς ὑστερώς.

73.

Exc. Salm. p. 392 : Γάιος Ἰούλιος Καῖσαρ νέος ὢν ἐδοξε καθ' ὕπνου συνουσιάζειν τῇ ἰδίᾳ μητρὶ, καὶ ἐν ταῖς ἀγέλαις αὐτοῦ ἵππος ἐτέγητο χηλοῦς ἔχων ἀντὶ δολῆς, καὶ οὐδὲνα ἕτερον ἀναβάτην ἐδέχετο, εἰ μὴ αὐτὸν

μόνον, ὡς δ' Βουκέφαλος τὸν Ἀλέξανδρον. Πρὸ δὲ μιᾶς ἡμέρας τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἐδοξεν δρᾶν ἡ γυνὴ αὐτοῦ πεπτωκυῖαν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν τραυματίαν καὶ αἵματι κατάρρυστον ἐμπεσεῖν τοῖς κόλποις αὐτῆς. Προϊόντι δὲ αὐτῷ ἔδωκε τις ἐν χάρτῃ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλὴν· ὃ δὲ ἄλλο τι νομίσας εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀναγνοῦς, ἀλλὰ δοὺς τοῖς ὑπογραφεῦσιν, ἐσφάγη.

74.

Exc. De ins. p. 21 : Ἐπειδὴ Καῖσαρ ἀνηρέθη κατὰ τὸ βουλευτήριον, αὐθις ἐμφύλιος ἀνήφητο πόλεμος. Τοὺς μὲν γὰρ αὐθέντας τοῦ Καίσαρος, ὅσα τῆς κοινῆς ἐλευθερίας προστάτας, περιεῖπε τὸ συνέδριον· ὃ γε μὴν ὑπατος Ἀντώνιος, τοῖς ἀχθομένοις τῇ τοῦ Καίσαρος τελευτῇ προσθέμενος, πιέζειν τοὺς ἀνδρας καὶ καταναλίσκειν ἐκ παντός ἐπενόει τρόπου· καὶ οὐ καθῆκεν ἄχρις οὗ φυγάδας τῆς πόλεως τοὺς περὶ τὸν Βρούτον κατέστησεν· οἱ μὲν γὰρ ὑπεξῆλθον, δέισαντες τὴν τοῦ Ἀντωνίου δύναμιν δημαγωγούντος κατ' αὐτῶν τὸ πλῆθος. Ἡ δὲ βουλὴ ἀρχάς τε καὶ τιμὰς τοῖς ἀνδράσι προσέειπεν, ἄρχην Συρίας τε καὶ Μακεδονίας ψηφισαμένη. Ταραχθεῖσας δὲ τῆς πόλεως ἐν ἑαυτῇ, πολλὰ τε καὶ ἔκνομα τὸν Ἀντώνιον διαπραττόμενον, πολέμιον ἀνείπεν ἡ βουλὴ, ἐπὶ τε τῇ συλλήψει τοῦ ἀνδρός ᾗδ τῆς πόλεως σὺν ταῖς οἰκείαις δυνάμεισιν ἀπεληλυθότος, Πάνσαν τε καὶ Ἴριον τοὺς ὑπάτους ἐκπέμπει, τρίτον ἡγεμόνα τούτοις ἐπιτάξας τὸν Ὀκταούσιον, ἔτι νέον ὄντα. Ζή[τει ἐν **.]

75.

Exc. De virt. p. 798 : Ὅτι Φοιλούα ἡ Ἀντωνίου γυνὴ Κικέρωνος τοῦ ῥήτορος ἀποτεμοῦσα τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπὶ τοῖς γόνασι λαβοῦσα, πολλὰ μὲν ἐς αὐτὴν ἐξυβρίσαι καὶ ἐμπύσαι. Τέλος δὲ τὸ αὐτῆς διανοήσασα στόμα, ἐκείνου τε τὴν γλῶτταν ἐξελκύσαι καὶ τῇ βελόνῃ τῇ κατὰ τὴν κεφαλὴν κατακεντῆσαι, πολλὰ τε καὶ μιὰρὰ προσφθεγξαμένη, ἐπὶ τὸ βῆμα τεθῆναι προσέταξεν, ἢ ὅθεν κατ' αὐτῆς δημηγορῶν ἤκούετο, ἐκείθεν καὶ δρῶτο.

Οὗτοί γε μόνοι ἐσώθησαν τότε, παρ' ὧν γε πλείονα ἔλαβον ἥπερ τελευτησάντων εὐρεῖν ἤλπισαν. Καὶ ἵνα μὴ κεναὶ ἐν τοῖς λευκώμασι τῶν ἀνδρῶν αἱ χυῖραι ὦσιν, ἐτέρους ἀντέγραψαν ὃ τε Καῖσαρ καὶ Λέπιδος καὶ Ἀντώνιος. Τοιαῦτα μὲν περὶ τὰς σφαγὰς, πολλὰ δὲ καὶ

— Πορκία γὰρ τῇ] nonnulla exciderunt. Dixit auctor M. Junium Brutum, repudiata Claudiā, uxorem duxisse Catonis filiam Porciam. — § 18. ἐν κιβωτίῳ κτλ.] Ex Dionis lib. XLIV, 16.

Fr. 72 a. Cf. Malalas p. 218, 14. Veriora v. ap. Strabon. XVII, p. 791, ibique Groskurd.

Fr. 73. Cf. Dio XLIV, 17 sq.

Fr. 74. Eutropius VII, 1 : Anno urbis DCC fere ac nono, interfecto Cæsare, bella civilia reparata sunt. Percussoribus enim Cæsaris senatus favebat. Antonius consul, partium Cæsaris, civili bello opprimere eos conabatur. Ergo turbata republica multa Antonius scelera committens, a senatu hostis judicatus est. Missi ad eum persequendum duo coss. Pansa et Hirtius, et Octavianus adolescens. — ὑπεξῆλθον] ἐπεξ. cod. — τιμὰς] τινὰς cod. — Ἴριος] Ἰρικός cod.

Fr. 75. Excerpta, male tamen, e Dion. XLVII, c. 9 ubi sic : Ὡς δ' οὖν καὶ ἡ τοῦ Κικέρωνος ποτε (κεφαλὴ) ἐκομίσθη σφίσιν... ὃ μὲν Ἀντώνιος πολλὰ αὐτῇ καὶ δυσχερῇ ἐξονειδίσας, ἐπειτ' ἐκάλυψε αὐτὴν ἐκρανέστερον τῶν ἄλλων ἐν τῷ βήματι προτεθῆναι, ἢ ὅθεν κατ' αὐτοῦ δημηγορῶν ἤκούετο, ἐνταῦθα μετὰ τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς, ὥσπερ ἀπετέμνητο, δρῶτο. Ἡ δὲ δὴ Φουλουῖα ἐς τε τὰς χεῖρας αὐτῇ, πρὶν ἀπακομισθῆναι, ἐδέξατο, καὶ ἐπιπικραναμένη αἱ καὶ ἐμπύσασα, ἐπὶ τε τὰ γόνατα ἐπέ-

περί τὰς τῶν ἄλλων οὐσίας συνέβαινε· καίτοι ταῖς τε γυναιξίν τῶν ἀναιρουμένων τὰς προίκας, καὶ τοῖς τέκνοις τὸ δέκατον τῆς οὐσίας μέρος παρεῖχεν ὁ Καῖσαρ. Ἐπορθεῖτο γοῦν πάντα ἀδελφῶς. Τῶν μὲν γὰρ ἐνοικίων οἱ κτήτορες [τὸ ὅλον] ἀφροῦντο, τῶν δὲ προσόδων τὸ ἥμισυ. Καὶ πρὸς γε τοὺς στρατιώτας ἀπέτρεφον προίκα. Δεκάτας τε αὖθις εἰσφέρειν τῶν προσόδων ἐπιτραπέντες μόλις αὐτοὶ δέκατον ἐκαρποῦντο μέρος. Αὐξήσεως γὰρ τῶν τελῶν πολλῆς γενομένης, καὶ πρὸς ἀνάγκης ἐς τὸ ναυτικὸν ἀπαιτούμενοι παῖδας, ἔστιν ὅτε καὶ ὠνούμενοι ἐδίδουσαν. Τὰς τε ὁδοὺς οἰκείους δαπανήμασιν ἐπεσκεύαζον. Μόνον δὲ οἱ τὰ ὅπλα ἔχοντες ἐπλούτουν. Οἱ μὲν γὰρ τὰς οὐσίας τῶν τελευτησάντων δλας καὶ ἤτουν καὶ ἐλάμβανον, οἱ δὲ καὶ ἐς τὰ τῶν ζώντων ἔτι γερόντων τε καὶ ἀτέκνων γέννησι κινεῖν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐμφύλιον. Ἦν δὲ οὗτος ἀδελφὸς Μάρκου Ἀντωνίου, τοῦ σὺν Καίσαρι Βρούτῳ καὶ Κασσίου συμπολεμήσαντος. Οὐ πολλῷ γε μὴν χρόνῳ ἐν Περουσίᾳ πόλει Τυρρηνικῇ σφόδρα τῶν ἀναγκαίων ἐνεία πισθεῖς, ἤλω μὲν, οὐ μὴν ἀνῆρέθη, ἀλλ' ἐξηλάθη τῆς Πρώμης πρὸς τοῦ Καίσαρος, σὺν τῇ γαμετῇ τοῦ Ἀντωνίου Φολουίᾳ· οὗς ὁ Καῖσαρ ἤλασεν ὡς νεωτεροποιούς καὶ πολυπράγμονας.

76.

Exc. De ins. p. 22 : "Οτι μετὰ τὸ ἀνελεῖν Βρούτον καὶ Κάσιον τοὺς αὐθέντας Καίσαρ τὸν Αὐγουστον καὶ διαλαχεῖν κλήρῳ τὴν ἀρχήν, Ἀντώνιος ὁ ὑπάτος πόλεμον ἔγνων κινεῖν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐμφύλιον. Ἦν δὲ οὗτος ἀδελφὸς Μάρκου Ἀντωνίου, τοῦ σὺν Καίσαρι Βρούτῳ καὶ Κασσίου συμπολεμήσαντος. Οὐ πολλῷ γε μὴν χρόνῳ ἐν Περουσίᾳ πόλει Τυρρηνικῇ σφόδρα τῶν ἀναγκαίων ἐνεία πισθεῖς, ἤλω μὲν, οὐ μὴν ἀνῆρέθη, ἀλλ' ἐξηλάθη τῆς Πρώμης πρὸς τοῦ Καίσαρος, σὺν τῇ γαμετῇ τοῦ Ἀντωνίου Φολουίᾳ· οὗς ὁ Καῖσαρ ἤλασεν ὡς νεωτεροποιούς καὶ πολυπράγμονας.

77.

Exc. De virt. p. 801 : "Οτι μετὰ τὰς σπονδὰς φρσι δειπνεῖν παρὰ τῷ Πομπηίῳ τῷ παιδὶ Πομπηίου τόν τε Καίσαρα (Ἰούλιον) καὶ Ἀντώνιον, ἐν τῇ στρατηγίδι νῆι παρασκευασαμένῳ τὸ δεῖπνον. Τοῦτο γὰρ

ἔφη αὐτῷ μόνον καταλειφθαι πατρῶον οἶκον. Ἦδη δὲ ἔνδον ὄντων καὶ τῆς συνουσίας ἀκμαζούσης Μηνᾶν τὸν πειρατὴν τὰ πλείστου ἀξία τῷ Πομπηίῳ ὑπηρετοῦντα, καὶ τότε προσελθεῖν τε αὐτῷ ἡσυχῇ, καὶ, « Βούλει, φάναι, τὰς ἀγκύρας τῆς νεῆς ὑποτεμῶν ποιήσω σε μὴ Σικελίας καὶ Σαρδῶνος, ἀλλὰ τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας κύριον; » Τὸν δὲ Πομπηῖον ἀποκρίνασθαι· « Ἐδεις, ὦ Μηνᾶ, τούτο πεποικημένοι μὴ προειπόντα ἐμοὶ τὴν ἐπιχείρησιν. Νῦν δὲ οὐ πρὸς ἡμῶν ἐπιορκεῖν· τὰ παρόντα στέργωμεν. »

AUGUSTUS.

78.

Exc. Salmas. p. 392 : Ὁκταῖος [ἐδασίλευσε] ἔτη ζ', ἡμέρας β'. Ἡμέρας μιᾶς πρὸ τεχθῆναι τοῦτον, εἶδεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ὡς τὰ σπλάγχνα αὐτῆς ἐξαρπαγέντα εἰς οὐρανὸν ἐφέρετο· καὶ ἐν τῇ νυκτὶ ἥ ἐγεννήθη εἶδεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὅτι ἐκ τῶν κόλπων τῆς αὐτοῦ γυναικὸς ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος. Νιγίδιος δὲ τις βουλευτὴς ἀστρολόγος, βραδύτερον προελθόντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, ὅ δὲ ἔφη υἱὸν αὐτῷ τεχθῆναι· κάκεινος, « Ὡ τί ἐποίησας; δεσπότην ἡμῖν ἐγέννησας, » ἀνέβόησε. Τρεφομένου δὲ τοῦ παιδὸς ἐν ἀγρῷ, αὐτὸς καταπτάς ἄρτον ἐκ χειρῶν αὐτοῦ ἀφείλετο, καὶ ἐπανελθὼν πάλιν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἀπέβητο. Ἐν παισὶ δὲ τελοῦντα εἶδε καθ' ὕπνου αὐτὸν Κικέρων χρυσῇ ἄλυσει δεδεμένον, καὶ μάλιστα κρατοῦντα ἐν τῷ Καπιτωλίῳ χαλασθῆναι οὐρανὸν. Ἐν δὲ τῷ μέλλειν αὐτὸν τελευτᾶν, κεραυνὸς ἐμπέσων εἰς τὴν εἰκόνα αὐτοῦ τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἠφάνισε, καὶ προεῖπον οἱ μάντιες ὅτι ἀποθάνεται.

2. Οὗτος τοὺς λογίους τιμῶν μετεωρολόχας ἀπήλαυσε, τὸδε τὸ λόγιον προφερόμενος·

Μῆτι πελώρια μέτρα γῆς ὑπὸ σὴν φρένα βάλλου,
μὴδὲ μέτρει μέτρῳ ἡλίου κανόνας συναθροίσας·
αἰδίου βουλή φέρεται πατρός, οὐχ ἔνεκεν σοῦ·
ἀστέριον προπύλεμα σέθεν γάρην οὐκ ἐλοχεύθη.

3. Δρούσου θυγάτηρ Αἰουία γαμετῇ ἦν Νέρωνός τι-

θηκε, καὶ τὸ στόμα αὐτῆς διοίξασα (I. διορίζασα, ut ap. Xiphil. et n. l.), τήν τε γλώσσαν ἐξεῖλκυσε καὶ ταῖς βελόνας, αἱς ἐς τὴν κεφαλὴν ἐχρῆτο, κατεκέντησε, πολλὰ ἄμα καὶ μιὰ προσεπισκώπτουσα. Καὶ οὗτοι δ' οὐν ὁμοῦ ἐσωσάν τινας, παρ' ὧν γε καὶ πλείω χρήματα ἔλαβον ἡ τελευτησάντων εὐρήσειν ἤλπισαν. Καὶ ἵνα μὴ γε κεναὶ αἱ ἐν τοῖς λευκάμασι χώραι τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ὦσιν, ἑτέρους ἀντενεγράψαν. *Sequentia simili modo exscripta sunt e cap. 14 sqq., ubi tu ipse videas.*

Fr. 76. Eutrop. VII, 2 : *Primo praelio victi sunt Antonius et Cæsar, perit tamen dux nobilitatis Cassius : secundo Brutus et infinita nobilitas, quæ cum iis bellum gesserat. Ac sic inter eos divisa est respublica, ut Augustus Hispanias, Gallias, Italiam teneret, Antonius Asiam, Pontum, Orientem. Sed intra Italiam L. Antonius consul bellum civile commovit, frater ejus, qui cum Cæsare contra Brutum et Cassium dimicaverat. Is apud Perusiam, Tuscia civitatem, victus et captus est, neque occisus.* — ἤλω μὲν] ἤλω μὴν, οὐ μὲν cod.

Fr. 77. Eadem de Sexto Pompeio habet Suidas : Πομπηῖος, Ῥωμαίων στρατηγός· περὶ οὗ φασιν ἂν μετὰ τὰς σπονδὰς δειπνεῖν τὸν Καίσαρα καὶ Ἀντώνιον παρὰ Πομπηίῳ τῷ παιδὶ Πομπηίου ἐν τῇ στρατηγίδι etc. — τοῦτο γὰρ] τοῦτον γὰρ ἔφη μόνον αὐτῷ Suid. — βούλει] sic pro vg. βούλη Suidæ codd. V E. — νεὼς] νῆος scripsit Bernhardt ap. Suid. — στέργωμεν] e Suida; στέργωμεν cod. Hæc etiam ap. Suidam v. στέργω afferuntur ita : Πολύθεος· « Νῦν δὲ οὐ πρὸς ἡμῶν ἐπιορκεῖν· τὰ παρόντα στέργωμεν. » — Partem hujus loci iterum affert Suidas v. τὰ πλείστου ἀξία. Ceterum de his Joannes, contra quam solet, Dione Cassio (XLVIII, 38) uberior est, ut suspicio nasci possit Dionem in his esse brevialum. Attamen fieri potest ut sua Joannes duxerit ex Plutarch. Anton. c. 32.

Fr. 78. § 1. ἐδασίλευσε] addidi, nescio an recte. Illud intellige tempus quod ab pugna Actiaca labitur usque ad an. 23, quo Octavianus nomen Augusti adscivit. De prodigiis, quæ in seqq. memorantur, discretiora vide ap. Sueton. Octav. c. 9i et 97. — § 2. τὸδε τὸ λόγ.] τὸ δεῖ λόγ. codex — § 3. Αἰουία] Ἰουλία codex. Fluxerunt hæc ex Dione Cass.

νος, ἐξ οὗ καὶ παῖδα Τιβέριον εἶχεν· εἴτα ῥ' μηνῶν ἐγγύου οὐσης, ἀναγκάσθη Νέρων δ' ταύτης ἀνὴρ, εἴτε ὑπὸ τοῦ πρώτου Καίσαρος, εἴτε ὑπὸ τοῦ Ὀκταυίου, ἐκδοῦναι αὐτὴν αὐτῷ, ὡς πατὴρ. Τεκούσης οὖν μετὰ τρεῖς μῆνας τοῦ γάμου, τὸ μὲν τεχθὲν Νέρωνι τῷ πατρὶ ἀπέπεμψεν. Ἐντεῦθεν δὲ αἰτιος γέγονε τοῦ λέγεσθαι παροιμίαν, « τοῖς εὐτυχοῦσι καὶ τρίμηνα παιδία. »

4. Οὗτος τοσοῦτον ὑπὸ πάντων ἡγαπᾶτο, ὥστε καὶ τις ἐκέλευσε τοῖς ἑαυτοῦ κληρονόμοις θῆσαι, ὅτι ζῶντα τὸν Σεβαστὸν καταλείπει. Δυστυχῆσας δὲ περὶ γάμου καὶ τὰ εἰς παῖδας ἐκβεβηκότα, ἐβόα·

Αἰὲτ' ὦφελον ἀγαμός τ' ἔμεναι ἀγόνος τ' ἀπολέσθαι.

Περὶ δὲ ὀρθογραφίαν ἐσπουδάκει, ὥστε καὶ διάδοχόν τινα τῶν ἀρχόντων ἐπεμψεν, ὅτι αὐτῷ ἐπιστελλῶν τῆς ὀρθῆς ἐχούσης ἐσφάλη γραφῆς.

5. Τούτου ποτὲ δικάζοντος, καὶ πολλῶν θάνατον καταψηφισαμένου, Μηκῆνας τις ἀνὴρ σοφὸς ἀγαπώμενος ὑπ' αὐτοῦ, μὴ δυνάμενος ἐντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸ πληθός, ἔγραψεν ἐν χάρτῃ « ἀνάστηθι, δέμει, » καὶ σημενόμενος ἔρριψεν ἐν τῷ κολπῷ αὐτοῦ. Ὁ περ ἀναγνὼν ἐκεῖνος ἀνέστη, καὶ ἐκέλευσεν ἀργῆσαι τὰ χρηθέντα. Τινὸς ποτε τῶν συστρατευσαμένων αὐτῷ δεηθέντος τῆς εἰς τὸ βουλευτήριον αὐτοῦ παρουσίας, εἶπεν αὐτὸς μὲν ἀσχολεῖσθαι, ἐπιτρέψαι δὲ τινα τῶν φίλων παραγενέσθαι καὶ τὴν γρεῖαν πληρῶσαι· καὶ δὲ ὀργισθεὶς ἔφη, « Ἐγὼ μὲν τοι δσάκις τῆς ἐμῆς ἐπικουρίας ἐδεήθης, οὐκ ἄλλον ἀντ' ἐμοῦ ἐπεμψα. » Ἐρυθρίασας οὖν ὁ Καῖσαρ καὶ συναπῆλθε καὶ συνέπραξε.

6. Μανιώδης δὲ ἦν περὶ τὰς ἀλλοτριὰς γυναῖκας, ὡς καὶ τοὺς ἀνδρας αὐτῶν ἐξυπηρετεῖν τῷ μίσματι. Ἡνίκά γάρ ἤρχετο τις τῶν βουλευτῶν πρὸς αὐτὸν, ὥραιαν ἔχων γυναῖκα, ἐπεμπε πρὸς αὐτὸν τὸν οἰκεῖον δακτύλιον, καὶ ἤϊον ἐμβαλεῖν τὴν γαμετὴν ἐν τῷ καταστέγῳ φορεῖω, καὶ κατασημενόμενον αὐθις τὸν δακτύλιον ἀντιπέμψαι· καὶ οὕτως δεχόμενος τὴν γυναῖκα ἐν τῷ φορεῖῳ ἀσελγαίνων ἐσφράγιζε καὶ ἀνταπέστελλε. Ποτὲ γοῦν ἐκέλευσέ τινα τὴν δμευνέτιν αὐτῷ πέμψαι.

Ὁ δὲ μὴ δυνάμενος ἀντειπεῖν, ἀπωδύρετο. Ἐπιστάς δὲ ὁ Ἀθηνόδωρος ὁ Ἀλεξανδρεὺς, δν ὡς σοφὸν αἰεὶ σύνοικον καὶ διδάσκαλον ἔσγεν ὁ Καῖσαρ, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν, ἑαυτὸν ἤτησεν ἐμβαλεῖν τῷ φορεῖῳ, καὶ κατασημενόμενον ἀποστεῖλαι γυμνὸν ξίφος ἐπιφερόμενον. Ἀπαχθέντος δὲ, δοκῶν δὲ Καῖσαρ τὴν τοῦ συγκλητικοῦ εἶναι γυναῖκα, κλείσας τὰς θύρας ἀνέωξε τὸ φορεῖον, καὶ ἐξέθορε ξιφῆρης ὁ Ἀθηνόδωρος, καὶ πάνυ τὸν Καίσαρα κατέπληξε· δεδιότα δὲ αὐτὸν ἀνακτησάμενος ἐκεῖνος τοῖς μεγίστοις δροκοῖς κατέδρασε, μηδέποτε ἄλλοτε τοῦτο πράττει. Ὁν τοσοῦτον ὑπερηγάπησεν, ὥστε τὴν συγκλητον συναγαγὼν καὶ πολλὰ τὸν Ἀθηνόδωρον ἐγκωμιάσας, καὶ τοῦτο προσέθηκεν, ὡς κακὸν βίον ἐσχληκὸς ὑπὸ Ἀθηνόδωρου ἐπληρωθῆναι.

7. Οὗτος ὁ φιλόσοφος ἡϊοῦ τὸν Καίσαρα συγχωρῆσαι αὐτῷ εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθεῖν. Καὶ μόλις πείσας, ἀσπαζόμενος αὐτὸν, ἐπικύψας πρὸς τὸ οὖς παρεκάλε· ἵνα δσάκις ὀργισθῇ, μὴ πρότερον κελεύσῃ τὸ πρακτέον, πρὶν ἂν καθ' ἑκὺν ἀριθμῇ τὰ [κδ'] γράμματα· ἥδει γὰρ αὐτοῦ τὸ δεῦθυμον καὶ εὐμετάδλητον. Ὁ δὲ Καῖσαρ ἀσπαζόμενος ἔφη, « Εὖγε ὑπέμνησάς με, ὡς ἀτελής εἰμί, καὶ οὐ συγχωρήσω σοι τέως τῆς ἐνεγκάμενης ἐπιβῆναι. » Παρεγγύησεν δὲ Καῖσαρ ἵνα ἐν τῇ τελευτῇ αὐτοῦ κροτήσῃ καὶ γελάσῃ, ὡς ἐπὶ μίμου τελευτῇ, δηλονότι ἀποσκώπτων εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.

79.

TIBERIUS.

Exc. De virt. p. 801 : Ὅτι Τιβέριος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἰδιωτάτῃ φύσει ἐκέχρητο· οὔτε γὰρ ὧν ἐπεθύμει προσεποιεῖτο τι, καὶ ὧν ἔλεγεν οὐδὲν ὡς εἰπεῖν ἐβούλετο· ἀλλ' ἐναντιωτάτους τῇ προαιρέσει τοὺς λόγους ποιοῦμενος πᾶν [τε] δ' ἐπόθει ἡρνεῖτο, καὶ πᾶν δ' ἐμίσει προετίθετο. (2) Τοιοῦτος δὲ τις ἂν τοὺς ἀρχοντας οὓς ὑπὲρ τὸ διατεταγμένον λαμβάνοντας εὕρισκεν ἢ καὶ τὰ δημόσια σφετερίζοντας, ἐκόλαζε, λέγων· « Κεῖρε-

XLVIII, c. 44. Cf. Sueton. Oct. 62. Tiber. c. 4; Vellejus II, 94; Aurel. Vict. Epit. 4. Res pertinet ad an. 38. — ὑπὸ τοῦ πρώτου Καίσαρος] Quomodo hoc dicere auctor potuerit, hand capio. — ὡς πατὴρ] Dio l. I. : ἐξέδωκεν αὐτὴν αὐτὸς δ' ἀνὴρ ὥσπερ τις πατὴρ. — ἐντεῦθεν κτλ.] Dio : Καῖσαρ τὸ γεννηθὲν Λιουῖα τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ παιδίον Νέρωνι τῷ πατρὶ ἀπέδωκε. Καὶ ἐκεῖνος τελευτῶν οὐ πολλῷ ὕστερον ἐπίτροπον καὶ τούτῳ καὶ τῷ Τιβερίῳ αὐτὸν τὸν Καίσαρα κατέλειπεν. Ὁ δ' οὖν ἄλλος ἄλλα τε ἐπὶ τούτῳ πολλὰ διεθρόλλει, καὶ τοῖς εὐτυχοῦσι τρίμηνα παιδία γεννᾶσθαι ἔλεγεν· ὥστε καὶ ἐς παροιμίαν τὸ ἔπος προχωρήσας. — § 4. Οὗτος τ' οὐ σοῦτον κτλ.] v. Sueton. Oct. c. 59. — δυστυχῆσας δὲ] v. Sueton. Oct. 65. — διὰ δὲ οὐχ ὅν τινα] δ. τινα, cui suprascriptum est τινα, cod. De re vide Sueton. c. 69. — § 5. Τούτου vel τοῦ αὐτοῦ ποτὲ] ταῦτα ποτὲ codex. Quae hoc segmine leguntur iisdem pæne verbis habet Chron. Anon. cod. Paris 954 in Cram. An. II, p. 276. Μηκῆνας κτλ.] Μηκῆνας cod. De re v. Dio Cass. LV, 7. Zonar. p. 638, C. — Τινὸς ποτε κτλ.] vide Zonar. p. 538, A. — § 6. Palcis hæc tanguntur in nostris Dionis codd. libr. LVI, 43. Fusius rem narrat Zonaras p. 544, B. Cf. etiam Chron. cod. 854, p. 276 ed. Cram. — § 7. Eisdem verbis hæc narrat Chron. Anonym. l. I. Cf. Plutarch. Apophthegm. Regg. p. 207, D. Dio Cass. LII, 37.

Fr. 79. Idem excerptum in brevius contraxit Suidas v. Τιβέριος. — § 1. Prima hæc usque ad δ' ἐμίσει προετίθετο excerpta sunt ex Dione Cass. LVII, 1 init. — λόγους] sic dedi e Dione pro λογισμούς, quod codex noster et Suidas exhibent culpa excerptoris. Mox part. τε ex eodem Dione addidi. — προετίθετο] scripsi pro προσετίθετο, quod codex et Suidas; certe ita scribere excerptor poterat; quamquam apud Dionem est : προετίθετο (προσετίθετο var. lect.); quodsi hoc ipsum nostro quoque loco restitui malis, nihil refragor. Vulgatam προσετίθετο quidam firmare studuerunt scribendo τούτῳ προσετ., uti est in Suidæ codicibus, non optimis quidem, sed plurimis. — § 2. Τοιοῦτος... λέγων] Pro his Suidas abrupte : τοὺς περισσὰ ἐπαίροντας ἀρχοντας ἐκόλαζε λέγων.

σθαί μου τὰ πρόβχτα, ἀλλ' οὐκ ἀποξυρᾶσθαι βούλομαι. »
 (α) Οὕτω τε ἐς πάντα ἴσος καὶ ὅμοιος ἦν, ὥστε, ὀρχη-
 στήν τινα τοῦ δῆμου ἐλευθερωθῆναι ποτε βουλευθέντος,
 μὴ πρότερον συνεπαινεῖσαι, πρὶν τὸν δεσπότην αὐτοῦ
 πεισθῆναι καὶ τὴν τιμὴν λαβεῖν. Τοῖς γε ἑταίροις ὡς
 ἐν ἰδιωτείᾳ συνῆν, δικαζομένους συναγωνιζόμενος, καὶ
 ὅσοις συνεορτάζων, νοσοῦντάς τε ἐπισκεπτόμενος,
 μηδεμίαν φρουρὰν ἐπαγόμενος. (β) Ἀλλὰ καὶ δόγμα
 προέβηκεν, ὥστε μὴτε αὐτὸν μήθ' ἑτερόν τινα σπριχὴ
 ἐσθῆτι χρῆσθαι, τὸν τε χρύσειον δλον κόσμον γυναῖ
 μόναις ἐπιτρέψας· πολλὰ δὲ καὶ εἰς ἐπανορθώσεις τῶν
 πόλεων δαπανήσας. (γ) Τῶν τε Ἰουδαίων πολλῶν ἐς τὴν
 Ῥώμην συνελθόντων καὶ συγχούς τῶν ἐπιχωρίων ἐς τὰ
 σφέτερα ἔθη μεθιστάντων, τοὺς πλείονας ἐξήλασε.
 (δ) Τοιοῦτος οὖν τις ὢν, αἰφνιδίως εἰς τὴν χεῖρωνα
 γυναικὴν μετεβλήθη, ὥστε αὐτὸν καὶ παραφρονεῖν νο-
 μισθῆναι καὶ ὑπὸ τινος ἐλαύνεσθαι δαιμονίου. Πολλοῦ
 τε πάθους αἷτιος τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο, κοινῇ τε καὶ
 ἰδίᾳ προσαναλίσκων τοὺς ἄνδρας. (ε) Ἐδοξε γὰρ αὐτῷ
 τὰς τῶν κυνηγίων θεάς τῆς πόλεως ἀπελάσαι. Καὶ διὰ
 τοῦτο τινες ἐξω ταύτας τελεῖν πειραθέντες, αὐτοῖς συνδιε-
 φθάρσαν τοῖς θεάτροις ἐκ τινων σανίδων εἰργασμένους.
 (ζ) Ὁ αὐτὸς τὰς τῶν ἐπιστήμων ἀνδρῶν ἐνουβρίζων γυ-
 ναῖκας, ἅπαντα δι' αὐτῶν τὰ κοινὰ κατεμάνθανε, καὶ
 πρὸς γε συνεργούς αὐτὰς τῶν μαρῶν πράξεων, ὡς καὶ
 γαμηθησόμενας, ἐποιεῖτο. Ἐπὶ τούτοις τε Μουκίαν
 καὶ τὸν ταύτης ἄνδρα ἄμα δυσὶ θυγατράσιν ἀνείλε διὰ
 τὴν πρὸς τὴν αὐτοῦ μητέρα φιλίαν. (θ) Σεῖανόν τε,
 ἄνδρα ὑπ' αὐτοῦ τε καὶ τῆς βουλῆς ἐπὶ τοῖς μεγάλοις
 ἀξιώμασι προαχθέντα, αὐτοκράτορά τε ψηφισθέντα,
 παρὰ τὰς ἁπάντων ἐλπίδας διέφθιρεν. Ὅν γὰρ αὐτὸς

καὶ παῖδα καὶ διάδοχον ἐκάλει, τοῦτον ἐλκεσθαι διὰ τῆς
 ἀγορᾶς παρεσκευάκει· καὶ δὴ ἅπαντες οἱ τῆς βουλῆς
 ἐδορυφόρου, τοῦτον ἐκ τοῦ συνεδρίου ἐπὶ τὸ δεσμοκτή-
 ριον ἀπύγαγον, ἀντὶ στεφάνου δεσμὰ καὶ ἀντὶ ἄλουργίδος
 τριβώνιον περιθέντες· ὡς καὶ διὰ τούτου ἂν τις τὴν ἀν-
 θρωπείαν ἀσθένειαν κατεῖδε. Σεῖανός μὲν δὴ, μέγιστον
 τῶν πρὸ αὐτοῦ δυνηθείς, τοιοῦτον ἔσχε τέλος. (θ) Φίλοι
 δὲ αὐτοῦ καὶ συγγενεῖς ἀδίκως διεφθείροντο. Ὡς τοσοῦτον
 ἐκλείψαι τὴν σύγκλητον, ὥστε μηδὲ ἐς τὰς κατ' ἔτος
 ἀρχαιρεσίας διαρκεῖν. Παρακαλούμενός τέ ποτε ὑπὸ
 τῶν φίλων τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον ἐφθέγγετο·

Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μυχθήτω πυρῖ.

Πολλάκις δὲ καὶ τὸν Πρίαμον ἐμακάρισε, ὅτι μετὰ
 τῆς πατρίδος ἀπώλετο καὶ τῆς βασιλείας. (10) Οὕτω
 τοῖνυν τὴν ἀρχὴν διωκίστατο, φοβεῖ μὲν ὡμότητι,
 μυσσαρᾷ δὲ πλεονεξία, αἰσχροῦ τε ἡδυπαθείᾳ χρησάμε-
 νος. Καὶ στρατεύσας κατὰ Περσῶν ἐπὶ συνθήκαις ὑπέ-
 στρεψεν.

79 α.

Suidas v. Τιθέριος. « Ἄριστος δὲ ὑπάρχων ἐν
 νεότητι καὶ πρὸς γῆρας ἐλθὼν αἰφνιδίον εἰς τὴν χεῖρωνα
 μετεβλήθη γνώμην, ὥστε καὶ παραφρονεῖν αὐτὸν νο-
 μισθῆναι καὶ ὑπὸ δαίμονος ἐλαύνεσθαι πρὸς πᾶσαν ἀνο-
 σιουργίαν τε καὶ μανίαν καὶ οἰστηλασίαν, οὐ μόνον ἐν
 τοῖς κατὰ φύσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς παρὰ φύσιν, καὶ ἐν
 πάσῃ ἀδικίᾳ καὶ τυραννίδι. Οὕτω δὲ μεταπεσὼν εἰς
 κακίαν καταστρέφει τὸν βίον. » Hæc junge cum fr.
 79, § 5.

— ἀποξυρᾶσθαι] ἀποξύρασθα. Valesius; ξυρᾶσθαι Suidas; ἀποξύρασθαι Dio Cass. LVII, 10 extr. Idem dictum ap.
 Sueton. Tiber. c. 32, Orosium VII, 4. — § 3. οὕτω... ἐπαγόμενος] Verba sunt Dionis LVII, 11, mutatis levissimis
 quibusdam. Suidas hæc partim corrupti, partim omisit. Ipse tu videas. — ὀρχηστήν] Accium histrionem, teste Suetonio.
 — πεισθῆναι] καὶ π. Dio. — τοῖς γε] τοῖς γὰρ Suid.; Dio : τοῖς τε ἐτ. ὡς καὶ ἐν l. συνῆν· καὶ γὰρ δικαζομένοις σφίσι συναγω-
 νίζετο, καὶ ὅσοις συνεορτάζε, νοσοῦντάς τε ἐπισκέπτετο, μηδ. φρ. ἐπεισαγόμενος. — ἐπανορθώσεις τῶν πόλεων] v. Dio LVII,
 17. — § 4. Dio LVII, 15 ita : Ὁ Τιθέριος ἀπέμπε μὲν ἐσθῆτι σπριχὴν μνηδὲν ἄνδρα χρῆσθαι (χρᾶσθαι noster cod. et Xiph.
 in cod. Coisl.), ἀπέμπε δὲ καὶ χρυσῷ σκευῇ μνηδὲν, πλὴν πρὸς τὰ τερά, νομίζων (Cf. Tacit. II, 33). — § 4. τῶν δὲ Ἰου-
 δαίων, etc.] « At hæc in Dionis exemplaribus hodie non leguntur, ob eam causam quam supra in notis ad Dionem
 adduxi, quia scilicet ii Dionis libri a nescio quo brevati ad nos pervenerunt. Ceterum de turba ac multitudine Judæorum
 qui Romæ omnes angiportus impleverant, testis sit Cicero in Orat. pro Flacco, ubi de auro Judaico loquitur. Scis, in-
 quit, *quantula sit manus, quantula concordia, quantum valeat in concionibus*. Adeo verum est quod de iisdem Judæis
 ait Rutilius Numatianus in Itinerario : *Latius exercisæ gentis contagia serpunt, Victoresque suos natio victa premit*. »
 VALESIIUS. — τοὺς πλείονας ἐξήλασε] « Anno Urbis 772 M. Silano, L. Norbano coss., ut scribit Tacitus l. 2 in fine,
Actum de sacris Ægyptiis Judaicisque pellendis. Suetonius in Tiberio (c. 36), Philo in Legatione ad Caium, et
 omnium optime Josephus l. 18 Antiq. c. 4 et 5. » VALESIIUS — § 5. τοιοῦτος ὢν κτλ.] De mutatis Tiberii moribus verbo
 monuit Dio LVII, 19 init. et c. 19 extr., qui locus ex Exc. Peirescanis additus est. Fortasse etiam nostra in integro Dionis
 opere legebantur. Ceterum hunc locum uberiores exhibere licet ex alio Exc. titulo, quo Suidas usus est. Is enim ad
 Tiberium Iustinum II successorem inepte refert quæ ad Nostrium pertinent hæc : « Ἄριστος δὲ ὑπάρχων ἐν νεότητι etc.,
 quæ subiunxit in fr. 79, a. — § 8. ἂν τις... κατεῖδεν] αὐθις... κατεῖδεν codex; em. Valesius. Etenim Dio LVIII, 11,
 narrata nece Sejani, dicit : Ἐνθα δὴ καὶ μάλιστα ἂν τις τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν κατεῖδεν, ὡς μὴδμη μὴδαιμῶς φασθῆναι.
 — § 9. ἐμοῦ θανόντος... τῆς βασιλείας] Verba Dionis LVIII, 23. Cf. Sueton. Tiber. c. 67. — § 10. τὴν ἀρχὴν
 διωκίστατο... χρησάμενος] Eadem verba habes apud Suidam in eo articulo, quem sub num. 79 b apposui, quemque
 latine præbet Eutropius VII, 6 : *Tiberius ingenti socordia imperium gessit, gravi crudelitate, scelestis avaritia,
 turpi libidine. Nam nusquam ipse pugnavit : bella per legatos suos gessit : quosdam reges, per blanditias ad se
 evocatos, nunquam remisit : in quibus Archelauum Cappadocem, cujus etiam regnum in provinciam formatum re-
 degit, et maximam civitatem appellari nomine suo jussit, quæ nunc Cesarea dicitur, quum Mazaca ante vocaretur*.
 — καὶ στρατεύσας κτλ.] Inepta hæc Excerptoris negligentie debentur. Postquam de Archelao auctor dixerat,
 haud dubie addidit etiam contra Parthos Tiberium astu et consiliis egisse, arma procul habuisse (Tacit. Ann. VI, 32).

79 b.

Suid : Τιβερίος, Ὀκταβίου υἱός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἐμπλήκτως καὶ ἀνοήτως τὴν ἀρχὴν διωκῆσατο, φοβερὰ μὲν ὤμοτητι, μωσαρὰ δὲ καὶ ἀθέσμως πλεονεξίᾳ, αἰσχρὰ τε ἡδυπαθείᾳ χρησάμενος· στρατείαν μὲν γὰρ ἔπασαν αὐτὸς ἡγήσατο, διὰ δὲ τῶν ὑποστρατήγων γλίσχρους καὶ βαθύμους τοῖς ἐναντίοις προσπολεμῶν *. Κακὴ θῆς δὲ ὢν ἔστιν οὗς τῶν συμμάχων βασιλεῖς τῶν οἰκείων ἀρχῶν ἀπάτη μετελθὼν ἀφείλετο ὢν Ἀρχέλαος ἦν δὲ Καππαδόκων βασιλεὺς, δν ἡπίους καὶ θεραπευτικοὺς καλέσας ὡς ἑαυτὸν λόγοις, οὐκ ἐτι πρὸς τὴν οἰκείαν ἀπονοστῆσαι συνεχώρησεν, ἀλλ' ἐπαρχίαν τὴν Καππαδοκίαν ἀπέφηνε, καὶ τὴν μεγίστην τῶν τῆδε πόλεων, Μάζακα ἐμπροσθεν ὑπὸ τῶν ἐπείκων ὀνομαζομένην, ἀφ' ἑαυτοῦ φέρειν τὴν προσηγορίαν ἐπέταξεν· ἥπερ δὴ καθ' ἡμᾶς Καίσαρός ἐστι ἐπώνυμος. *Ες γῆρας δὲ δμῶς μακρὸν προελθὼν θνήσκει. Cf. fr. 49, § 10.

80.

Exc. De ins. p. 22 : Ὅτι Ἡρώδης δὲ τὸν Ἡρόδρου ἀποκεφαλίσας, γενόμενος ἐμπλήθης, ἐκρίνετο μῆνας ἦ', καὶ κατὰ τὸν αὐτοῦ κοῖτινα ἀνθρώπῳ ξίφει, συνειδυίας, ὡς φασι, καὶ τῆς γυναίκος αὐτοῦ.

81.

Ibid. p. 22 : Ὅτι ἐπὶ Τιβερίῳ τοῦ βασιλέως γενόμενος δὲ Κύριος Ἰησοῦς ἐτῶν λγ', ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων κατηγορεῖτο, ὡς καταλῶν αὐτῶν τὴν δόξαν, καὶ ἐτέραν ἀντείστατον καινὴν. Καὶ συναχθέντες ἅπαντες ἐν Ἱεροσολύμοις, στάσις ἐκίνησαν κατ' αὐτοῦ, βλασφημίας καταχέοντες εἰς τε τὸν Θεὸν καὶ τὸν Καίσαρα. Ἐντεῦθεν παρρησίαν λαβόντες, καὶ κρατήσαντες αὐτὸν ἐν νυκτὶ, παρέδωκαν Ποντίῳ Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι· ὅστις εἶτε διὰ δειλίαν τοῦ πλήθους, εἶτε δι' ἐπαγγελίαν χρημάτων, μηδεμίαν αἰτίαν εὐρηκώς, ἐκέλευσεν αὐτὸν σταυρωθῆναι. Καὶ σταυρωθέντος αὐτοῦ, σεισμός ἐγένετο μέγας καὶ σκότος ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. Γευσάμενος δὲ θανάτου, ἀνέστη ἀπὸ τῶν νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Μάρτυρες γεγενῆσθαι πολλοὶ θεασάμενοι καὶ συγγράψαντες.

82.

CAIUS CALIGULA.

Exc. De virt. p. 80a : Ὅτι δὲ Γάιος μιαιφύλακός τις καὶ ἀνοσιώτατος ἐγένετο. Καὶ τοσοῦτον δρᾶσθον κακῶν συνειληφώς ἐπεκαλύψε τὰ [τοῦ] Τιβερίου μειονεκτήματα. Ὅσα γὰρ τῷ Αὐγούστῳ ἐν πολλῷ χρόνῳ περιποιήθη, οὗτος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπεκτένησεν. Μοιχικώτατός τε ἀνθρώπων γενόμενος καὶ γυναῖκας ἡρμωσμένας καὶ γεγαμημένας ἐλάμβανε. Τὴν τε ἑαυτοῦ τιθήνην ἐπιτιμήσας ἀνόσιας ἐς ἀνάγκην ἑκουσίου θανάτου κατέστησεν. Ἐχρήστο δὲ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς καὶ παρανόμων ἐκωνῶναι μίσειν, ὡς καὶ πατὴρ ἀνοσίας καταστῆναι γονῆς ἐκ μιᾶς αὐτῶ τῶν ἀδελφῶν ἀποκυθηθείσης. Ναούς τε καὶ θυσίας ὡς ἡμιθέω γίνεσθαι παρεσκεύαζε. Τοιοῦτω τότε αὐτοκράτορι οἱ Ῥωμαῖοι παρεδόθησαν· ὥστε τὰ τοῦ Τιβερίου ἔργα, καίπερ χαλαρώτατα δόξαντα γεγονέναι, τοσοῦτον τὰ τοῦ Γαίου, ὅσον τὰ τοῦ Αὐγούστου παρ' ἐκείνου παρενεγκεῖν. Τιβερίος μὲν γὰρ αὐτὸς τε ἤρχε, καὶ ὑπηρεταῖς τοῖς ἄλλοις πρὸς τὸ ἑαυτοῦ βούλημα ἐχρήτο· Γάιος δὲ ἤρχετο μὲν καὶ ὑπὸ τῶν ἀρματοῦλατων καὶ δολωμαχούντων καὶ σκηναίων καὶ τραγωδῶν πολλᾶς καὶ αὐτὸς ἐνδεικνύμενος, καὶ τὴν βουλὴν πρὸς ἀνάγκας μετακαλούμενος. Εἰκοστὸν γὰρ δὴ καὶ πέμπτον ἄγων ἔτος τὴν προτέραν γαμετὴν ἐκβαλὼν τὴν Κορνηλίου Ὀρέστου ἤρπασε θυγατέρα ἐν αὐτοῖς τοῖς γάμοις, ἐργεγυμμένην Καλπούριον. Πολλοὺς τε διὰ ταῦτα συκοφαντῶν ἀνῆρει· τὸ δὲ ἀληθὲς διὰ τὰς οὐσίας. Οἱ τε γὰρ θησαυροὶ ἐξανάλωντο, καὶ οὐδὲν αὐτῷ ἐξήρχε. Αὐτὸς δὲ ταύτην ἐκποδὼν ποισάμενος, Λολίαν ἡγάγετο, αὐτὸν τὸν ἄνδρα αὐτῆς Μέμμιον Ῥηγοῦλον ἐγγυῆσαί αὐτὴν γυναῖκα ἀναγκάσας, ἵνα μὴ καὶ ἀνέγγυον αὐτὴν παρὰ τοὺς νόμους λάβῃ. Ἐκ δὲ τῶν μοιχῶν, ὡς καὶ τὴν πᾶσαν Κελτικὴν καὶ Βρεττανικὴν χειρωμένων, αὐτοκράτωρ τε πολλὰς Γερμανικὰς καὶ Βρεττανικὰς ἐπεκλήθη. Ἐπαρθείς τε ἐπὶ τούτοις Ζεὺς τε ἐλέγετο, καὶ τὰς ἐκείνου στήλας εἰς αὐτὸν μετερρῦθμιζε. Ταῖς τε γὰρ βρονταῖς ἐκ μηχανῆς τινος ἀντεβρόντα, καὶ ταῖς ἀστραπαῖς ἀντήστραπτεν· ὅπου (ὁπότε Dio) δὲ κερανὸς κατέπεσε λίθον ἀντηκόντιζεν.

Fr. 80. Cf. Malalas p. 239, 18 : Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ἡρώδης δὲ Φιλίππου (Herodes Antipas, Philippi frater, Herodis M. filius), γενόμενος ἐμπλήθης ἐκρίνετο ἐπὶ μῆνας ἦ' καὶ ἐσφάγη ἐν τῇ κουβικλίῳ αὐτοῦ μετὰ τοὺς ἦ' μῆνας, συνειδυίας καὶ τῆς γυναίκος αὐτοῦ, καθὼς δὲ σοφώτατος Κλήμης συνεγράψατο. Pro expirato, quod nostra quoque Exc. exhibent, Chilmeadus ad Mal. scribi vult ἐκρίνετο. — ἐμπλήθης] ex obesitate decumbens. Eandem vocem ἐμπλ. iterum habet Joannes ap. Suidam v. Νέρων. — Ἡρόδρου dici constat Joannem Baptistam. Herodem Antipam in exilio obiisse tradit Josephus; de mortis genere tacet. Fortasse ex eodem Joanne sua habet Suidas v. Ἡρώδης. Ceterum mortem Antipae Joannes anticipando commemoravit, ut ex serie fragmentorum colligitur.

Fr. 82. Eadem usque ad verba παρ' ἐκείνου leguntur apud Suidam v. Γάιος p. 1060, 18 ed. Bernh., coll. v. ὀμαβῆς. Excerpta sunt ex Dion. Cass. LIX, 5 sqq. Cf. Eutrop. VII, 7 : Successit ei Caius Caesar, cognomento Caligula, ... sceleratissimus ac funestissimus, et qui etiam Tiberii dedecora purgaverit... stupra sororibus intulit : ex una etiam natam filiam agnovit. Ceterum ex Joanne etiam fluxerit alter de Caio articulus, qui apud Suidam nostro loco praemittitur. — τὰ τοῦ Τιβερίου τοῦ add. e Suida. — ἐχρήστο] ἐχρῶτο Val. — ἀποκυθηθείσης] ἀπογεννηθείσης Suid. — τότε αὐτοκρ.] τότε om. Suidas, habet Dio Cass. LIX, 5 init. — παρ' ἐκείνου] sic Dio 59, 5; παρ' ἐκείνου codex.; fort. erat παρὰ τὰ ἐκείνου; παρ' ἐκείνου Suid. codd. A B E. — παρενεγκεῖν] παρήνεγκαν Suid. — πρὸς ἀνάγκας] velim saltem ὡς πρ. ἀν. Disertius Cassius l. l. : ὡς καὶ ἐπ' ἀναγκαῖον τι βούλημα μεταπεμφόμενος. — τὴν Κορνηλίου κτλ.] V. Dio 59, 28 p. 934, 30.

83.

Exc. Salm. p. 395 : Γάιος τὰς δύο ἀδελφὰς αὐτοῦ διεπαρθένευσεν. Ἰδὼν δὲ πηλὸν ἐν στενωπῷ, ἐκέλευσεν ἀχθῆναι Οὐδеспасиανόν, [τότε ἀγορανόμον] ὄντα, καὶ ἐμβληθῆναι τὸν πηλὸν εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ. Οὗτος κυδεύων ποτὲ ἐν Γαλλίαις, καὶ μαθὼν ὡς οὐκ ἔστιν αὐτῷ ἀργύριον, ἀναστὰς ἐκέλευσε πολλοὺς πλουσίους ἀναيرهθῆναι· καὶ ἔλθων πρὸς τοὺς συγκυβευτάς εἶπεν, « Ἐν ᾧ ὑμεῖς περὶ ὀλίγου φιλονεικεῖτε, ἐγὼ πληθῶς χρημάτων συνήγαγον. » Ἐλέγετο δὲ Καλλιγόλας, ὅτι ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὰ πολλὰ ἐτρέφετο, καὶ τοῖς στρατιωτικοῖς ἐχρήτο ὑποδήμασιν ἐκ τῶν καλλίων οὖν Καλλιγόλας ἐλέγετο.

84.

Exc. De ins. p. 22 : Ὅτι ποτὲ τὸν δῆμον συνελθόντα ἐν ἱπποδρομίῳ, καὶ τοῦτον ἐλέγχοντα ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν διέφθειρεν· ἐξ οὗπερ πάντες ἐσιώπησαν, ἄχρις οὗ Κάσιος τε Χαιρέας καὶ Κορνήλιος Σαθίνος, καίτοι χιλιάρχιας παρ' αὐτοῦ πεπιστευμένοι, συνωμόσαντο, πάντες τε ὡς εἶπεν οἱ περὶ αὐτὸν ὑπὲρ τε σφῶν καὶ τῶν κοινῶν ἐκινήθησαν· καὶ τηρήσαντες αὐτὸν ἐκ τοῦ θεάτρου ἐργόμενον, ὅτε δὴ τοὺς ἐκ τῆς Ἑλλάδος παῖδας ἐπὶ τὸν ἴδιον ὕμνον μετεπέμπετο, ἐν στενωπῷ τινι τόπῳ προσπεσόντες τιτρώσκουσιν, ἄλλοι τε ἐκ τῶν

σαρκῶν αὐτοῦ ἐγεύσαντο. Καὶ τὰ μὲν Ἰάτου τοιαῦτα· τρισὶν ἔτεσι καὶ μῆσι θ', ἡμέρας τε ἡ' καὶ κ' βασιλεύσατος. Καὶ αὐτοῖς τοῖς ἐργοῖς, ὡς οὐκ ἦν θεὸς, ἐξέμαθεν. Ὅφ' ὧν τε καὶ μὴ παρὼν προσεκυνεῖτο, τότε κατεπτύετο· καὶ ὅφ' ὧν τε Ζεὺς καὶ θεὸς ὀνομάζετο τε καὶ ἐγράφετο, σφάγιον ἐγίνετο· ἀνδριάντες τε αὐτοῦ καὶ εἰκόνες ἐσύρηντο, μεμνημένου μάλιστα τοῦ δήμου ὧν ἐπεπόνθει δεινῶν. Οἱ δὲ στρατιῶται ὅσοι μὲν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ μέρους ἦσαν, ἐθορύβουν τε καὶ ἐστασίαζον, ὥστε καὶ σφαγὰς ποιεῖν· ὅσοι δὲ ἄλλως πῶς ἐπὶ τῇ βουλῇ ἐποιήσαντο, πεισθέντες τοῖς ὁρκοῖς ἡσύχασαν. Τούτων δὲ περὶ τὸν Ἰάτον πραττομένων, Σέντιός τε καὶ Σεκουνδὸς οἱ ὑπατοὶ εὐθὺς ἐκ τῶν θησαυρῶν τὰ χρήματα εἰς τὸ Καπιτώλιον μετεκόμισαν, φυλακὰς τε τοὺς πλείους τῆς γερούσιας ἐπέστησαν, καὶ στρατιώτας ἱκανοὺς, ἵνα μὴ διαρπαγῇ ὑπὸ τοῦ πλήθους γέννηται. Οὗτοί τε ἅμα τοῖς ἐπαρχοῖς καὶ τοῖς περὶ Σαθίνον καὶ Χαιρέαν τὸ πρακτέον ἐσκοπούντο.

85.

CLAUDIUS.

Exc. De virt. p. 805 : Ὅτι Κλαύδιος δ βασιλεὺς Ῥωμαίων τὴν μὲν ψυχὴν οὐ φαῦλος ἐγεγόνει, ἀλλὰ καὶ ἐν παιδείᾳ ἥσκητο ὡς καὶ συγγράφαι τινά· τὸ δὲ δὴ σῶμα νοσώδης, ὥστε καὶ τῇ κεφαλῇ καὶ ταῖς χερσίν

Fr. 83. τότε ἀγορανόμον] supplevi e Chron. Anon. cod. Par. 854, ap. Cram. An. II, p. 279. Ceterum v. Dio LIX, 12, p. 915, 78. — ὑμεῖς περὶ] ἡμεῖς πρό codex. Dionis verba (LIX, 22, p. 926, 25) in editis ita habent : κυδεύων δὲ ποτε καὶ μαθὼν ὅτι οὐκ εἴη οἱ ἀργύριον, ἤτῃσέ τε τὰς τῶν Γαλατῶν ἀπογραφὰς, καὶ ἐξ αὐτῶν τοὺς πλουσιωτάτους θανατωθῆναι κελεύσας, ἐπανηλθὲ τε πρὸς τοὺς συγκυβευτάς καὶ ἔρη ὅτι « Ὑμεῖς περὶ ὀλίγων ὀραγμῶν ἀγωνίζεσθε, ἐγὼ δὲ εἰς μυριάς καὶ πεντακισχιλίας μυριάδας ἤρροισα. » Putaveris igitur suis verbis Nostrum narrationem Dionis reddidisse. Id vero non esse videtur. Nam Dionis Exc. Vaticana De sententiis, p. 204 ed. Rom. eandem rem *iisdem plane verbis*, quibus Noster ulitur, exponunt, nisi quod addunt nonnulla, quæ Noster omisit. Ita locus habet : Ὅτι αὐτὸς (l. οὗτος, ut n. l., aut ὁ αὐτός) κυδεύων... ἀναστὰς [ἐξῆτῃσθε τῶν εὐπῶρων ἀπογραφὴν καὶ] ἐκέλευσε πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἀναيرهθῆναι, [καὶ τὰ χρήματα αὐτῶν εἰσενεχθῆναι] καὶ ἔλθων... συνήγαγον. Eadem discrepantia, et major etiam, aliis locis quam plurimis inter Dionem editum atque Exc. Vaticanam intercedit, uti constat. Quod num recte explicetur ex codicum Dionis diversitate, ego dubito quam maxime. Locus noster, qualis in Dionis historiis editis legitur, vere Dioneum orationis habet colorem; in Exc. Vaticanam autem agnoscis inferioris ingenii hominem, qui Dionis orationem pro libitu immutat; hunc vero non fuisse scribam Constantinianum loco Joannis nostri comprobatur. Immo existisse debet historia quædam Romana, quæ Dionis e libris congesta erat. Ex hac fluxerunt Exc. Vaticana, et quæ Joannes affert. Porro hæc historia ultra usque ad Constantini tempora perducta erat; nam Excerpta Vaticana non in Alexandri Severi temporibus subsistunt, sed ad Constantinum usque pertinent. — ἐλέγετο δὲ Καλλιγόλας κτλ.] Ead. Suidas v. Καλλιγόλας (codex noster Καλλιγοῦλας). Cf. Dio LVII, 5, p. 851, 95.

Fr. 84. ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν διέφθειρεν] Dio Cassius noster (LIX, 28 extr.) h. l. ex Xiphilino suppletus, nihil nisi hæc habet : ... ἐξ δὲ τὸν ἱπποδρομον εὐθὺς σπουδῇ συνέδραμον καὶ δεινὰ συνεβόησαν. Nihil ibi de populo trucidato. V. Joseph. XIX, 1, 4. — Κάσιος... Σαθίνος] Κάσιος; τε καὶ Χαιρέας, Κορνήλιος τε καὶ Σαθίνος codex. V. Dio c. 29. — συνωμόσαντο] Cramer; συνωμόσατο codex; συνώμοσαν Dio l. l. — ὅτε δὴ... μετεπέμπετο] Hæc et seqq. male Excerptor contraxit. Ita Dio l. l. : Ἀλλὰ τηρήσαντες αὐτὸν ἐκ τοῦ θεάτρου ἐξελθόντα (ἵνα τοὺς παῖδας θεάσθαι, οὓς ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰωνίας πᾶν πάντοθεν ἐγγενῶν, ἐπὶ τῷ τὸν ὕμνον τὸν εἰς αὐτὸν πεποιημένον ἄσαι, μετεπέμψατο δὴθεν) ἀπέκτειναν, ἐν στενωπῷ τινι ἀπολαθόντες. Καὶ αὐτοῦ συμπεσόντος οὐδὲς τῶν παρόντων ἀπέσκητο, ἀλλὰ καὶ νεκρὸν αὐτὸν ὄντα ὡμῶς (ὡμῶς conj. Oddy) ἐτίτρωσκον· καὶ τινες καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ ἐγεύσαντο, τὴν τε γυναικὰ καὶ τὴν θυγατέρα εὐθὺς ἐσφαζαν. — ἡ καὶ κ' μ καὶ κ' codex. V. Dio LIX, 30. Pro diebus 28 nonnisi octo ponit Eutropius VII, 12; Zonaras, Clem. Alex. Strom. I, p. 339, Euseb. Chron. V. interpr. ad Dion. — Καὶ ὅφ' ὧν et cetera usque ad finem fragmenti.] De his nihil Dio (LX, 4), nisi quod statuas Caii noctu tollendas Claudius curaverit. — οἱ δὲ στρατιῶται κτλ.] V. Joseph. XIV, 1, 15 sqq.

Fr. 85. Eadem Suidas v. Κλαύδιος (coll. v. φαῦλος), sed plenius nonnulla et accuratius, alia negligentius. Excerpta et pleraque ad verbum etiam transcripta sunt ex Dion. LX, c. 2. — ἐγεγόνει] qm. Suidas; ἐγένετο Dio. — ἀλλὰ καὶ ἐν π.] Suidas et Dio; ἐν παιδείᾳ τε cod. — ὡς καὶ] ὡς αἰ καὶ Dio. — τὸ δὲ δὴ] δὴ e Suid. et Dione additum. — νοσώδης, ὥστε καὶ] v. ἦν, καὶ... ὑποτρέμων cod. Pro ὑποτρέμειν Dionis ap. Suidam est τρέμειν.

υποτρέμειν. Καὶ διὰ τοῦτο καὶ τῷ φωνήματι ἐσφάλλετο, καὶ οὐ πάντα θσαεῖς τὸ συνέδριον εἰσέφερεν, αὐτὸς ἀνεγίνωσκεν, ἀλλὰ τῷ ταμίᾳ ὡς γε πληθεῖ ἀναλέγεσθαι ἐδίδουσα δ' αὐτὸς ἀνεγίνωσκε, καθήμενος ὡς τὸ πολλὸν ἐπέλεγετο. Καὶ μέντοι καὶ δῖφρῳ καταστέγω πρώτος Ῥωμαίων ἐχρήσατο. Οὐ μέντοι καὶ διὰ ταῦτα οὕτως ὅσον ὑπὸ τῶν ἐξελευθέρων καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν αἷς συνῆν ἐκακύνετο. Περιφανέστατα γὰρ ἐγυναικοκρατήθη καὶ ἐδουλοκρατήθη, ἅτε ἐκ παίδων ἐν νοσηλείᾳ καὶ ἐν φόβῳ τραφεῖς· καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ πλεόν τῆς ἀληθείας εὐθίσθειαν προσεποιεῖτο, ὅπερ πού καὶ αὐτὸς ὁμολόγησε. Καὶ πολλὸν μὲν χρόνον τῇ τηβῇ Λιουῖα, πολλὸν δὲ καὶ τῇ μητρὶ Ἀντωνία τοῖς τε ἀπελευθέροις συνδιαιτηθεῖς, καὶ προσέτι καὶ ἐν συνουσίαις γυναικῶν πλείοσι γενόμενος, οὐδὲν ἐλευθεροπρεπὲς ἐκέκτητο. Ἐπετίθεντο δὲ αὐτῷ ἐν τε τοῖς συμποσίοις μάλιστα καὶ ἐν ταῖς συμμίξεσι. Πάνυ γὰρ ἀπλήστως ἐν ἀμφοτέροις δέικετο· καὶ ἦν ἐν τῇ καιρῷ τούτῳ εὐάλωτος. Πρὸς δὲ καὶ δειλὸν εἶχεν, ὅφ' ἥς πολλὰς ἐκπληττόμενος οὐδὲν τῶν προσηκόντων ἐξελογίζετο. Ἐκεῖνόν τε γὰρ ἐκροβοῦντες ἐξεκαρποῦντο, καὶ τοῖς ἄλλοις δέος ἐνέβαλλον. Τοιοῦτος οὖν δὴ τις ὢν οὐκ ὀλίγα καὶ δεόντως ἐπραττεν, θσαεῖς ἔξω τῶν εἰρημένων παθῶν ἐγίνετο.

86.

Exc. De ins. p. 23 : Ὅτι δ Κλαύδιος δ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων τὸν τε Χαιρέαν καὶ τινὰς ἄλλους, καίπερ ἐπὶ τὸν τοῦ Γαίου θάνατον ἡσθεῖς, πρῶτα μὲν τῆς πόλεως ἐξέβαλεν, ἔπειτα καὶ ἐδολοφόνησεν. Οὐ γὰρ ὅτι τὴν ἀρχὴν διὰ τὴν ἐκείνων πρᾶξιν εἰλῆφει χάριν αὐτοῖς εἶχεν, ἀλλ' ὅτι ἐτόλμησαν αὐτοκράτορα ἀποσφάζαι ἐδυσχέραινε.

87.

Exc. Salmas. p. 395 : Κλαύδιος δειλὸς ὢν πάντας τοὺς προσιόντας αὐτῷ [ἐποίησεν] ἀνερυνᾶσθαι, μὴ τι ξιφίδιον ἔχωσι, καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις ὀπλισμένοι παρῶν ἔχουσιν αὐτῷ.

88.

Exc. De virt. p. 808 : Ὅτι δ αὐτὸς ταῖς ὁπλομαχαῖς ἀκορέστως προσκείμενος οὐ μόνον τὰ τῶν δορυα-

λῶτων καὶ κατακρίτων κατανήλiske σώματα, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπελευθέρων. Ταῖς τε τῆς γαμετῆς Βαλερίας Μεσσαλίνης γυναικοῦ ἀκολάστου καὶ τυραννικοῦ διαβολαῖς ὑπαγόμενος, συγχοῦς τῶν ἐπισήμων τῆς βουλῆς διέφθειρεν. Ἀπέχετο δὲ οὐδὲ τῶν ἀφ' αἵματος. Καὶ γὰρ τούτων ἔστιν οἱ ἀπώλοντο, τοῦ μὲν ἀδασανίστους τὰς διαβολὰς δεχομένου, τῆς δὲ ἀφ' ἐτέρου εἰς ἕτερον ἀγούσης τὸν Κλαύδιον, τῇ τε κουφότητι τοῦ ἀνδρὸς κατακεχρημένης. Τὰς γοῦν δύο ἀδελφὰς διαβληθείσας ἀνείλεν, αὐθὶς τε τοὺς γαμβροὺς μηδὲν ἡμαρτηκότας. Ἐκεῖνους γὰρ μάρτυρας τῶν κατηγοριῶν ἡ Μεσσαλίνα ἐποιεῖτο τοὺς τὸ κράτος ἔχοντας· καὶ τοὺς τι δυναμένους μηνῦσαι τῶν ὑπ' αὐτῆς πραττομένων, οὓς μὲν εὐεργεσίαις, οὓς δὲ τιμωρίαις προκατελάμβανεν, ὡς οὐ τὴν πολιτείαν μόνην ὑπ' αὐτῆς διοικεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰς στρατείας καὶ ἐπιτροπείας πάντα τε [τάλλα] ἀπειδοῖς πωλεῖν καὶ καπηλεύειν. Ἐξ ὅπερ ἀναγκασθῆναι τὸν Κλαύδιον, εἰς τὸ ἄρειον πεδῖον τοῦ πλήθους συνελθόντος, τὰς τιμὰς διατάζει. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ αὐτὴ γε, εἰς πᾶν ἀκολασίας τε καὶ ὁμότητος προελθοῦσα, καὶ μιγνυμένη μὲν ἀναίδην οἷς ἐπιθυμήσειεν, ἀναιροῦσα δὲ καὶ τῶν ὁμιλούντων αὐτῇ συγχοῦς, μόλις πρὸς τοῦ Κλαυδίου τῆς ἀτοπίας αἰσθημένου διαφθείρεται. Ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἀπέχρυσεν αὐτῇ μοιχεύεσθαι πολλάκις καὶ ἐπὶ οἰκῆματος σὺν ταῖς ἄλλαις τῶν ἐπιφανῶν γυναιξὶ καθεζομένη, ἀλλ' ἐπεθύμησε κατὰ νόμον δὴ καὶ συμβόλαια πλείοσι συνοικεῖν ἀνδράσιν, ἐνταῦθα καταμηνυθεῖσα τῷ Κλαυδίῳ πρὸς Ναρκίσσου τινὸς ἀπελευθέρου τοῦ βασιλέως ἀναιρεῖται, τῶν μὲν βασιλείων ἐξωσθεῖσα, περὶ δὲ τοὺς Ἀσιατικοῦ κήπους πλανωμένη, ὧν ἕνεκα τὸν δειλαῖον Ἀσιατικὸν μικρῷ πρόσθεν ἀπολωλέκει. Μεθ' ἣν καὶ τὸν ἑαυτοῦ δοῦλον δ Κλαύδιος ὑβρίσαντά τινα τῶν ἐν ἀξιώσει διέφθειρεν.

89.

Exc. De ins. p. 23 : Ὅτι Κλαύδιος ὑπὸ Ἀγριππίνης ἀναιρεῖται τρώπῳ τοιῷδε. Αὐτῇ γὰρ φάρμακον δηλητήριον ὑπὸ Λουκούστης ἀνελομένη, ἐν τοῖς καλοῦς μένοις μύκησιν ἐνέβαλεν. Ὅ δὲ ὑπὸ τοῦ οἴνου καὶ τῆς ἄλλης διαίτης μηδὲν τι τοιοῦτον ὑποπτέων ἐπε-

— καὶ διὰ τοῦτο] Suid. et Dio; ἐξ οὗ δὴ cod. — φωνήματι] Dio; φρονήματι Exc. et Suid. cod. V. — ἐσφάλλετο] Post hæc codex plura omittens vel perperam mutans pergit : Τοιοῦτος δὲ ὢν ὑπὸ τῶν δούλων καὶ γυναικῶν αἷς συνεκάθειδεν ἐκακύνετο. — καὶ ἐδουλοκρατήθη] om. Suidas; habet Dio. — νοσηλείᾳ] sic Dio; ἀσφαλείᾳ cod. et Suidas. — εὐθίσθειαν] εὐθείας codex Exc. — τηβῇ] sic etiam Dio; τῇ τηβῇ καὶ τῇ μητρὶ συνδ. Suidas. Noster Dionem reddidit, nisi quod articulum ponat ante v. Ἀντωνίαν, quem sustuli. — συνδιαιτηθεῖς] Dio et Suidas; ἐνδιαιτηθεῖς cod. — ἐν συνουσ.] ἐν om. Suidas. — συμμίξεσι] μίξεσι Dio. — ἐν ἀμφ. διεκ.] ἀμφοτέροις. προσέκειτο Dio. — εὐάλωτος] Hoc f. rependendum ap. Dion., ubi codices εὐάλωτος; (εὐάλωτοτατος em. Steph.) — ἐκεῖνόν τε γὰρ etc.] Ante hæc non omittenda fuissent verba Dionis· καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦτο προσλαμβάνοντες, οὐκ ἐλάχιστα κατεργάζοντο. — τοιοῦτος... ὢν] sic etiam Dio; οὗτος οὖν τοιοῦτος ὢν Suidas. — δεόντως ἐπρ. ὅς.] τῶν δεόντων, ὅποτε Dio.

Fr. 86. Χαιρέαν καὶ τινὰς ἄλ.] e Dion. LX, 3 p. 941, 91. Χαιρέαν καὶ τοὺς ἄλ. codex. — ἡσθεῖς... ἐδολοφόνησεν] Dio noster nihil nisi hoc... ἡσθεῖς ὅμως ἀπέκτεινε.

Fr. 87. ἐποίησεν] addidi e Chron. cod. 854, p. 279 ed. Cramer., ubi eadem leguntur.

Fr. 88. Vid. Dio LX, 14 sqq. — τὰς τιμὰς] i. e. pretia rerum venalium; τινὰ codex. Male hæc contracta sunt. Dio c. 17 : Ἢ δ' οὐν Μεσσαλίνα οἱ τε ἀπελευθέροι αὐτοῦ οὕτως οὐ τὴν πολιτείαν μόνον, οὐδὲ τὰς στρατείας καὶ τὰς ἐπιτροπείας τὰς τε ἡγεμονίας, ἀλλὰ καὶ τὰλλα πάντα ἀπειδὴς ἐπώλουν καὶ ἐκαπήλευον, ὥστε σπανίσαι πάντα τὰ ὄνια· καὶ τούτου καὶ τὸν Κλαυδίον ἀναγκασθῆναι ἐς τε τὸ ἄρειον πεδῖον συναγαγεῖν τὸ πλῆθος, κἀνταῦθα ἀπὸ βήματος τὰς τιμὰς αὐτῶν διατάζει. Do seqq. v. Dio LX, 31.

εουλεύθη. Καὶ ἐκ μὲν τοῦ συμποσίου ὡς καὶ ὑπερκορῆς μέθης ἐξεκομίσθη, διὰ δὲ τῆς νυκτὸς ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη ξ' καὶ γ' καὶ μῆνας β', ἡμέρας ιγ', αὐταρχήσας δὲ ἔτη ι' καὶ γ'. Ταῦτα ἡ Ἀγριππῖνα ποιῆσαι ἠδυνήθη, ὅτι τὸν Νάρκισσον συνέβη [μὴ] παρῆναι, ἐπεὶ παρόντος αὐτοῦ οὐκ [ἂν] ἐδεδράκει τοῦτο· τοιοῦτός τις φύλαξ τοῦ δεσπότου ἦν. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Κλαυδίου, καὶ αὐτὸς εὐθὺς διεφθάρη, παρὰ τῇ Μεσσαλίνῃς μνημείῳ ἐκ τινος συντυχίας, ὅπερ εἰς τιμωρίαν ἐκείνης ἐνομίσθη. Καὶ Κλαύδιος μὲν ὑπὸ τῆς Ἀγριππίνης τῆς γυναικὸς τῆς τε ἀδελφῆς, δι' ἣν τὰ τε ἄλλα καὶ ἐπιόρκησεν, ἐπεβουλεύθη ἐν τῇ σιτίῃ, καὶ διεφθάρη κακῶς, ἵνα τε ὁ υἱὸς αὐτῆς μοναρχήσῃ, καὶ ὁ Βρεττανικὸς αἴτε ἀδελφαὶ αὐτοῦ ἀπολωνται.

90.

ΝΕΡΩΝ.

Exc. De virt. p. 809 : «Οἱ βασιλεύοντες νέου τοῦ Νέρωνος Βούρρος καὶ Σενέκας διώκουν τὰ πράγματα. Ὁ δὲ λόγιος ἐσχόλαζε φιλοσόφους, καὶ τὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ κατεμάνθανεν. Ἐτι γὰρ ἐνόμιζεν αὐτὸν τοῖς ἀνθρώποις συναναστρέφεται. Καὶ μαθὼν ὅτι ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἐσταυρώθη, ἠγανάκτησε. Καὶ προσέταξεν ἔλθειν τοὺς ἱερεῖς Ἄνναν καὶ Καϊάφην καὶ αὐτὸν Πιλάτον, τὸν ἀρχοντα τότε γενόμενον, σιδηροδεσμίους. Καὶ [καθίσας ἐπὶ τῆς συγκλήτου] τὰ περὶ αὐτοῦ πεπραγμένα κατεμάνθανεν. Οἱ οὖν περὶ τὸν Ἄνναν καὶ Καϊάφην ἔλεγον, ὅτι «Ἡμεῖς τοῖς νόμοις αὐτὸν παρεδώκαμεν, καὶ εἰς καθοσίωσιν οὐχ ἡμάρτομεν. Ὁ γὰρ Πιλάτος ὢν ἀρχὼν ὅσα ἡβουλήθη ἐπραξε. » Καὶ τοῦτον ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ κατέκλεισε, τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἄνναν καὶ Καϊάφην ἀπέλυσεν. [Ἡμέρα δὲ τότε καὶ Σίμων ὁ Μάγος. Καὶ διαλεγόμενον Πέτρον καὶ Σίμωνος παρουσίᾳ Νέρωνος, ἤλθη Πιλάτος ἀπὸ τοῦ δεσμοτηρίου· καὶ παρισταμένων τῶν τριῶν τῷ Νέρωνι, ἐρωτᾷ τὸν Σίμονα «Σὺ εἶ ὁ Χριστός; » Ὁ δὲ λέγει· «Ναί. » Ἐἵτα ἐρωτᾷ τὸν Πέτρον· «Σὺ εἶ ὁ Χριστός; »

Ὁ δὲ λέγει· «Οὐ· ἐμοῦ γὰρ παρισταμένου εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελήφθη. » Ἠρώτησε δὲ καὶ τὸν Πιλάτον, ποίος ἐστὶν ἐκ τούτων ὁ λεγόμενος Χριστός. Καὶ εἶπεν· «Οὐδὲ εἰς· ὁ μὲν γὰρ Πέτρος μαθητὴς αὐτοῦ γέγονε, καὶ εἰσηνέχθη παρ' ἐμοῦ ὡς μαθητὴς αὐτοῦ, καὶ ἠρνήσατο αὐτὸν λέγων· «Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον. » καὶ ἀπέλυσσεν αὐτόν. Οὗτος δὲ ὁ Σίμων οὐδαμῶς ἐγνωσταί μοι, οὐδεμίαν δὲ ἔχει ὁμοιότητα πρὸς ἐκείνον· ἐστὶ γὰρ οὗτος καὶ Αἰγύπτιος καὶ ἐμπληθὴς καὶ κατακόμος καὶ μέλας, παντελῶς τῆς ἐκείνου μορφῆς ἀλλότριος. » Ἀγανακτήσας οὖν ὁ βασιλεὺς κατὰ μὲν τοῦ Σίμωνος, ὡς ψευσαμένου καὶ εἰπόντος ἑαυτὸν Χριστόν· κατὰ δὲ τοῦ Πέτρον, ὡς ἀρνησαμένου τὸν διδάσκαλον, ἐξέβαλεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ συνεδρίου· τὸν δὲ Πιλάτον τῆς κεφαλῆς ἀπέτεμεν, ὡς τηλικούτου ἀνθρώπου ἀνελεῖν τολμήσαντα δῖχα βασιλικῆς κελεύσεως. Καὶ μετὰ ταῦτα Πέτρον μὲν ἐσταύρωσε, Παῦλον δὲ τῆς κεφαλῆς ἀπέτεμε.

Καὶ τὸ μὲν πρότερον τοιαῦτα ἐπραττεν ὁ Νέρων. Ἐπεὶ δὲ τρουφαῖς καὶ κώμοις καθημερινοῖς ὁ Νέρων ἐντραφεῖς πράττειν (τε) τὰ τῆς ἀρχῆς (ἐφ' ἧς) ἑαυτὸν ἤξιον, ταχὺ τὸ σεμνὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς τῆς τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίας εἰς τὸ ἀκοσμὸν τε καὶ ταπεινὸν μετεβέβληκεν, ἀθήναι τινὰ μετιῶν καὶ δαπανηρὸν ἀκολασίας τρόπον, ἐκθέσμοις τε καὶ παρανόμοις ἐγγειρῶν δράμασι· λουτρον μὲν γὰρ ἦν αὐτῷ ζηλοῦντι τῆς πολυτελείας καὶ ἐκδιαιτήσεως τοῦ Καλιγούλου, οὐ γὰρ ὕδωρ, ἀλλὰ μύρον, τὸ μὲν θερμαίνον καὶ, τὸ δὲ ψυχρόν, καὶ εἰς ἑκατέραν τὴν χρεῖαν τοῦ λουτροῦ παρασκευαζόμενον. Ἐχρῆτο δὲ δικτύοις παρὰ τὰς ἀγρας τῶν ἰχθύων χρυσοῖς, ἐξέλκων τοὺς κόπους τῶν δικτύων καλωδίοις ἐξ ἑρίου πεποιημένοις, ἀστράπτουσι τῇ βαφῇ τῆς κόχλου. Ἐς τοῦτο γὰρ μὴν προῖον ἀτοπίας ἐλήλυθεν, ὡς παρίεναι μὲν εἰς τὴν σκηνήν, ὑπὸ δὲ τῇ πάντων ὄψει ὀρχεῖσθαι τε καὶ ὠδᾶς τινας διεξίεναι, ἀναλαμβάνοντα σκευὴν νῦν μὲν κιθαριστῶν, νῦν δὲ τραγωιδίας ὑποκριτῶν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰ καὶ σφόδρα τὴν ἀργὴν ἐλυμαίνετο, γέλωτά γε ὅμως καὶ ἥδονην παρείχετο τοῖς θεωμένοις. Τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον καὶ δεινότατον ὅτι

Fr. 89. V. Dio LX, 34. μέθης] Dio; μέθη cod. — ἔτη ξγ' κτλ.] Dio : ζήσας ξ' καὶ γ' ἔτη, αὐταρχήσας ἔτη ι' καὶ γ' καὶ μῆνας ὀκτώ καὶ ἡμέρας κ'. — παρὰ τῷ... ἐνομίσθη] De his nihil apud Dionem. — τὰ τε ἄλλα] verbum excidisse videtur.

Fr. 90. Primam hujus fragmenti partem, quæ de Pilato est, Suidas quoque exhibet v. Νέρων. — καὶ αὐτὸν Πιλάτον τὸν ἀρχ. τ. γενόμενον] e Suida. Codex nihil nisi : καὶ τὸν Πιλάτον. — καθίσας ἐ. τ. συγκλ.] addidi e Suida. — ἡμεῖς τοῖς νόμοις] τοῖς γὰρ νόμοις Suidas v. καθοσίωσις, ubi iterum hic locus occurrit. — Ὁ γὰρ Πιλάτος... κατέκλεισεν] Integriora sunt quæ Suidas habet : ὁ γὰρ ἐξουσίαν ἔχων, ὅσα ἡβουλήθη, ἐπραξε. Ἀγανακτήσας οὖν ὁ Νέρων Πιλάτον ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἐπέβαλε — καὶ Καϊάφην] addidi e Suida, sicuti ea quæ deinceps sequuntur uncinis distincta. Cf. Malal. p. 254. Codex Valesii post ἀπέλυσεν pergit : Ὑστερον δὲ τὸν Πιλάτον τῆς κεφαλῆς ἀπέτεμεν κτλ. Pro quibus ex Suida dedimus : τὸν δὲ Πιλάτον κτλ. — κελεύσεως] προστάξεως Suidas. — πράττειν τε] illud te abundat. Fortasse nonnulla exciderunt. Mox etiam verba ἐφ' ἧς uncis inclusi. Legi possit ἐφ' ἑαυτοῦ. De re cf. Dio (Xiphilin.) LXI, 4 sq. Deinde vero cum Nostro componendus Eutropius VII, 9 : Successit huic Nero... qui imperium Romanum et deformavit et diminuit : inuistatæ luxuriæ sumptuumque, ut qui exemplo Caji Caligulæ calidis et frigidis lavaret unguentis, retibus aureis piscaretur, quæ blattis funibus extraheret. (Infinitam partem senatus interfecit : bonis omnibus hostis fuit.) Ad postremum se tanto dedecore prostituit, ut saltaret et cantaret in scena, citharædion habitu vel tragico. — ζηλοῦντι.] Post hanc vocem excidisse videtur accusativus aliquis; nisi scribi velis aut τὴν πολυτέλειαν etc., aut τῆς πολυτελείας κ. ἐ. τὸν Καλιγούλου. Cf. Dio LXI, 5 : ὡς δ' ἀπαξ ἐκλήσας αὐτὸν (Caligulam) ἐπεθύμησε, καὶ ὑπερεβόλετο. — ἐς τοῦτο γὰρ κτλ.] excerpta ex Dion. LXI, 17 sq. — ὀπλομαχεῖν] μονομαχεῖν sec. Dion. c. 17, p. 997, 42.

καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας οὐ μόνον τῶν εἰς τὸν δῆμον καὶ τοὺς ἱππεῖς τελούντων, ἀλλὰ καὶ τοῦ βουλευτικοῦ ἀξιώματος, καὶ οὐχ ὅπως νέους, ἀλλ' ἤδη καὶ παρηγηκότας δπλομαχεῖν ἐν τοῖς θεάτροις ἠνάγκαζε καὶ θηρία φονεύειν καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ ἄδειν καὶ πρὸς πᾶν ἀσχημοσύνης ἵναί· ἵνα δὲ δὴ εὐπρεπὲς εἴη, καὶ αὐτὸς ἐς τὸ θέατρον παρῆι. Καὶ εἶδον οἱ τότε ἄνθρωποι τὰ γένη τὰ μεγάλα, τοὺς Φουρίους, τοὺς Ὀρατίους, τοὺς Φαβίους, τοὺς Πορκίους, τοὺς Βαλερίους κάτω ἐστηκότας καὶ τοιαῦτα δρᾶν ἀναγκαζομένους, ὧν ἓν καὶ οὐδ' ὑπὸ ἄλλων γινόμενα πρόσθεν δρᾶν ἠνείχοντο· Αἰλία γινῶν Κατέλλα γυνὴ τοῦτο μὲν γένει, τοῦτο δὲ καὶ πλούτῳ προήκουσα, πρὸς γῆρας τε μακρὸν ἀφιγμένη (ὀγδοηκοντούτις γὰρ ἦν) ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὀρχήσατο, οἱ τε ἄλλοι τῶν ἐπιφανῶν, ἡ δὲ γῆρας ἡθὶά νόσον οὐδὲν ἰδίᾳ ποιῆσαι δυνηθέντες, ἦδον κατὰ χοροὺς ἰστάμενοι. Ἐπετέλει δὲ ταύτας τὰς ἐκθέσεις θεᾶς ἐπὶ τῇ γενεῇ τὸ πρῶτον ψιλωθέντι, καὶ ἐπὶ τῇ τῆς μητρὸς φόνῳ· ἀπολελοῖπει γὰρ αὐτὸν οὐδὲ τὸ φονικὸν τε καὶ ἀπηνές, καίτοι γε παίζειν δοκούντα· ἀλλ' ἦν μὲν καθάπαξ τοῖς ἀγαθοῖς τε καὶ πεπαιδευμένοις ἔγκοτος. Τὸ δὲ πλείστον καὶ κράτιστον ἐπὶ παραλόγοις αἰτίαις ἀπανηλῶκει τῆς βουλῆς μέρος, τοὺς μὲν δτι εὐγενεῖς, τοὺς δὲ δτι περιουσίας ἔχοντας, τοὺς δὲ δτι σώφρονες ἦσαν μισῶν τε καὶ κολαζόντων. Μουσωνίων τε καὶ Κορνοῦτον μικροῦ μὲν ἐδέχθη ἀποκτείνειν, τῆς δὲ Ῥώμης ἐξῆλθεν· ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐπικαλῶν, δτι δὲ σοφοὶ καὶ ἀριστοὶ [τὸν] βίον ἐγενέσθην. Συγγενῶν τε φόνους ἐκάσθη, ὡς εἰπεῖν, ἐμιαίνετο τῆς ἡμέρας. Τὸν γὰρ Βρεττανικὸν ἀδελφὸν οἱ εἶναι δοκούντα, πρῶτα μὲν εἰς τὴν ὥραν ἀσελγῶς ὑβρίσεν, ἔπειτα δὲ παρὰ δειπνὸν δηλητηρίῳ φαρμάκῳ διέφθειρεν· ὡς δεινὸν μὴ μόνον ἀκούεσθαι, ἀλλὰ καὶ δρᾶσθαι· πελιδνὸς γὰρ βλος ἐγένετο, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀνεωγμένοι καὶ τοὺς ἐφόρους πρὸς τιμωρίαν καλοῦντες. Καὶ τὴν ἑαυτοῦ γαμετὴν Ὀκταβίαν δι' ἣν εἰς τὴν ἀρχὴν οὐχ ἤκιστα παρελγύθει, πρῶτον μὲν ἀπεπέμψατο, ἔπειτα καὶ ἀπέκτεινε. Καὶ ἐν νυκτὶ ἐκώμαζε κατὰ πᾶσαν [τὴν] πόλιν, ὑβρίζων τὰς γυναῖκας καὶ ἀσελγαίνων εἰς τὰ μειράκια, ἀποδύων τε τοὺς ἀπαντῶντας, παίων, τιτρώσκων, φονεύων· καὶ ἐδόκει λαυθάνειν ἄλλοτρίαις ἐσθῆσι χρώμενος· τὰς τε τῶν ἐλευθέρων γυναῖκας ἐξ ἐπηρεῖας ὑβρίζων, καὶ ταῖς παρθένοις ὡς καὶ ἑταιρίαις μετὰ τῶν φίλων χρώμενος. Ἡ δὲ Ἀγριππίνη ἐς τε τὰ συνέδρια ἔφοιτα, ταῖς τε πρεσβείαις ἐχρημάτιζε, καὶ ἐπιστολάς δῆμοις καὶ ἀρχοῦσι καὶ βασιλεῦσιν ἐπέστελλεν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν Ἀγριππινὴν ἔπραττεν, ἄχρις οὗ

ὁ Νέρων τὴν Σαβίνην ἡγάγετο. Τότε γὰρ καὶ τὴν μητέρα ἐφόνευσεν. Αἰτίαν δὲ τῆς ἀνοσιουργίας τῆσδε γεγενῆσθαι Σαβίναν γυναῖκα γένους ἐπιφανοῦς· ἥς ἐρασθεὶς ὁ Νέρων πρῶτον μὲν αὐτὴν πρὸς βίαν τοῦ ἀνδρὸς Ποπλίου ἀπήγαγεν· ἔπειτα σὺν ταῖς παλλακίσαι τάττειν οὐκ ἀνασχόμενος, ἀλλὰ γαμετὴν ποιήσασθαι διγνωκῶς, τὴν μὲν Ἀγριππίνης ἀφαιρεῖται τιμὴν, Αὐγούστην δὲ τὴν Σαβίναν ἀποδείκνυσιν· ὡς ἐκ τούτου ἀνόσιόν τι καὶ μιαιώτατον ἔργον τὴν μητέρα αὐτοῦ μελετῆσαι. Ὡςπερ γὰρ τὸν θεῖον αὐτῆς τὸν Κλαύδιον εἰς ἔρωτα φαρμακείαις εἰσῆγαγεν, οὕτω καὶ τὸν ἑαυτοῦ παῖδα πρὸς τὴν τοιαύτην δυσσέβειαν παρέτρεψεν. Ἀλλ' ὅμως καὶ μετὰ τὰς τοιαύτας πράξεις διαβληθεὶς ὅτι πρὸς τῆς Σαβίνης, Ἀνικίτῳ τινὶ τῶν σωματοφυλάκων πρὸς διαφθορὰν ἐξέδοτο. Οὗ γενομένου, ἔγνω τε ἐκείνη καὶ ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης, τὴν τε ἐσθῆτα περιεργάζατο, καὶ τὴν γαστέρα γυμνώσασα, « Παῖε, ἔφη, ταύτην, Ἀνίκητε, ὅτι Νέρωνα ἔτεκε. » Καὶ τὰς περιττάς μιαιρίας προεγράψαμεν ἐκ τῆς ἱστορίας Δίωνος, περὶ τε τῆς μητροκτονίας καὶ τοῦ Σπόρου τοῦ ἐρωμένου καὶ τῶν λοιπῶν.

91.

Exc. De ins. p. 24 : Ὅτι ἐν τῇ Ἰβηρίᾳ Γαῖος Ἰούλιος Οὐίνδις ἐπανίσταται τῷ Νέρωνι, πολλοὺς τε τῶν τῆς συγχλήτου βουλῆς φυγάδων προσλαβόμενος Γάλβαν ἀποδείκνυσι βασιλέα· δς τὰς δυνάμεις εὐθὺς ἐξοπλίσας, καὶ πάντα τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρασκευασάμενος ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἐλαύνει. Ὁ γοῦν Νέρων, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτῳ ταραχθεὶς, στρατηγὸν τοῦ πολέμου Ῥούφον Γάλλον ἐκπέμπει· δς οὐδὲ ἐς χεῖρας ἔλθειν ἀνασχόμενος πρὸς τὸν Γάλβαν, διμολογεῖται καὶ σπένδεται πρὸς τὸν Οὐίνδικα· αὐτὸς μὲν τῶν Γαλλίων ἀρχεῖν ἐπιλεξάμενος, Οὐίνδικι δὲ τὴν Ἰβηρίαν προσήκειν, καὶ τῷ Γάλβῳ πᾶσαν μοῦ τὴν Ἰταλίαν, καὶ ὅσα τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ πρὸς ὑπακοὴν ἔθνη τυγχάνει. Τούτων αὐτοῖς διωμολογηθέντων, τινὲς τῶν τοῦ Ῥούφου στρατιωτῶν ἐπιβουλεύουσι τῷ Οὐίνδικι, ἀγνοῖα μὲν τῶν διμοληθέντων, ζήλῳ δὲ τῆς πρὸς αὐτὸν δυναστείας. Ἀλλ' ὁ μὲν Οὐίνδις, καίτοι βραδίως δυνάμενος σωθῆναι, ἀγανακτήσας καὶ ὀλοφύραμενος, δτι ἐκ τῶν μοσφρονούντων ἐκακώθη, καὶ δτι τὰ ἐναντία τῷ Νέρωνι ἀμφοτέροις πράττοντες ἑαυτοὺς ἀπώλλουσιν, καὶ προσεῖτι τοῦ ἀνθρωπεύου βίου καταγνοῦς, καὶ τι πρὸς τὸ δαιμόνιον εἰπὼν, δτι τοιοῦτου πράγματος ἀρξάμενος οὐκ ἐπλήρωσεν, ἑαυτὸν προσκατεῖργάσατο. Ὁ γοῦν Ῥούφος δεινὸς ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ πάθει ὑπεραγλήσας, καὶ τινὰς τῶν στρατιωτῶν κολά-

— τοὺς Φουρίους] τ. Φορίους codex. Τοὺς Ὀρατίους non habet Xiphilin. l. l. — Αἰλία ε Dion. c. 19, p. 998, 88 ; δέλλα codex. Ceterum ut Nostra passim e Xiphilino emendanda sunt, sic in nostris complura habes quae ipsius Dionis verba accuratius quam Epitome ista repraesentant. — ψιλωθέντι] hac Dionis voce h. i. etiam usus fuerit Xiphilinus c. 51, ubi codd. ψιλῶσθαι, quod Sturz. mutavit in ψιλισθῆναι. — Μουσωνίων τε καὶ Κορνοῦτον] V. Dio 62, 27 de Rufo Musonio, c. 29 de Cornuto. — Βρεττανικὸν κτλ.] V. Dio 61, 7. — Ὀκταβίαν] V. Dio 62, 13. — Ἀγριππινὴ] V. Dio 61, 3 sqq. — παῖε, ἔφη] V. Dio 61, 13. — Σπόρου] V. Dio 62, 27. 63, 12. Nilil de Sporo in Exc. nostris.

Fr. 91. Ἐν Ἰβηρίᾳ] deb. ἐν Γαλλίᾳ. V. Dio LXIII, 22 sqq. Complura nostris insunt, quae in Xiphilino desiderantur.

σας ἐν ἀφασίᾳ κατέστη. Ταῦτα ὡς ἡγγέλθη τῷ Νέρωνι, οὐδεμίαν τοῦ λοιποῦ τῶν δπλων ἐλπίδα ἐποίησατο, ἀλλ' ἐβουλεύσατο ἀμφ' αὐτὸν ἄλλο πρᾶξαι. Καὶ ἄλλων ἄλλα λεγόντων, τέλος ἔγνω τοὺς τε βουλευτάς ἀποκτείνειν, καὶ τὴν πόλιν καταπρῆσαι νύκτωρ, ἔς τε τὴν Ἀλεξάνδρειαν πλεῦσαι· εἰπὼν « ὅτι κὰν τῆς ἀρχῆς ἐκπέσωμεν, τό γε τέχνιον ἡμᾶς θρέψει. » Οἱ δὲ τῆς βουλῆς ἀκούσαντες ταῦτα, πρὸς τοὺς δορυφόρους καὶ τοὺς ἄλλους, οἱ τὴν βασιλείαν φρουροῦσιν, αὐτὴν προσδιαλεχθέντες, πείθοσσι τε αὐτοὺς ἅμα γενέσθαι, καὶ μεταποιήσασθαι τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὗτοι τῆς τῶν βουλευσάντων ἐγένοντο γνώμης, αὐτίκα μὲν τὸν τοῦ στρατοπέδου ἐπαρχὸν Σκίππουλον ἀναιροῦσιν· ἀφίστανται δὲ τῆς τοῦ βασιλέως φρουρᾶς.

Ὁ δὲ Νέρων ὡς καὶ ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων κατελείφθη, ἀποκτείνεται μὲν ἑαυτὸν οὐκ ἐτόλμησεν, ἵνα τὴν αἰσχύνην κερδάνῃ· φυγεῖν δὲ ἐπεχείρησε, πρότερον κεραυνωθείς αὐτοῦ τῆς τραπέζης· ἐσθῆτά τε φαύλην ἐνδυσάμενος, καὶ ἐφ' ἵππον οὐδὲν βελτίονα ἀναβάς, κατακεκαλυμμένος πρὸς χωρίον τι Φάωνος Καισαρείου μετὰ Ἐπαφροδίτου καὶ Σπόρου κατέφυγε. Νυκτὸς δὲ ἔτι οὕσης, καὶ αὐτοῦ ταῦτα πράσσοντος, σεισμὸς ἐξαίσιος ἐν τῇ Ῥώμῃ γέγονε. Καὶ αὐτὸν γνωρισθέντα ὑπὸ τιμῶν ἀποδῆναι μὲν τοῦ ἵππου παραχρῆμα, ἔς τινα δὲ πλησίον καταφυγεῖν καλαμών· ἐν δὲ μέχρι πολλοῦ ἐρριμμένος, πάντα μὲν παριόντα ὑπετοπεῖτο, πᾶσαν δὲ φωνὴν, ὡς καὶ ἀναζητούσαν [αὐτὸν], ὑπέτρεψε, θρηγῶν τε καὶ ὀλοφυρόμενος ἐν οἷς ἦν πρότερον, καὶ ὅτι ἐν κοπρίᾳ ἔρριπτο.

Νέρων μὲν οὖν αὐτὸς παρ' ἑαυτοῦ ἐτραγῶδει, καὶ ὁφέποτε, ἐπεὶ μηδεὶς αὐτὸν ἐώρα, μετῴληεν εἰς τὸ πλησίον ἄντρον, καὶ διηγήσας ἐπιεν ὕδωρ. Ἡ δὲ τῶν Ῥωμαίων βουλὴ πολέμιον αὐτὸν ἀνειποῦσα, δοῦναι οἰκίας τῶν κατὰ τὴν ἀρχὴν ἡμαρτημένων τοιόνδε τινὰ τρόπον ἐψηφίσατο· ἀχθῆναι μὲν γὰρ ἐς τὸ δεσμωτήριον γυμνὸν, κεραίας ἐπιβεβλημένης τῇ τραχήλῳ, προστάττεται, μετὰ δὲ σφοδρὸν αἰκισμὸν τοῦ σώματος ὡσθῆναι κατὰ τινος πέτρας. Ἄ δὲ προαισθόμενος ὁ Νέρων, τοὺς τε

χωροῦντας ἐπ' αὐτὸν καταδείσας, προσέταξε τοῖς παροῦσι καὶ ἑαυτὸν καὶ ἑαυτοὺς ἀποκτείνειν. Ἐπεὶ δὲ γε οὐκ ὑπήκουσαν, τὸ μὲν ὅτι οὐκ ἐτόλμων, τὸ δὲ ὅτι τὴν ταφὴν αὐτοῦ προεφασίσαντο, δεινῶς ἀλγήσας ἐστέναξεν, ὅτι μὴδὲν ἐδύνατο. Μετὰ δὲ τοῦτο· τὸν Σπόρον βουληθεὶς ἀποκτείνειν διήμαρτεν, ἀποφυγόντος ἐκείνου. Τότε ἔφη· « Ἐγὼ οὐδὲ φίλον οὐδὲ ἐχθρὸν ἔχω » καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἑαυτὸν ἐπάταξεν· δυσθανατοῦντα δὲ ὁ Ἐπαφρόδιτος προσκατειργάσατο. Καὶ ὁ μὲν Νέρων φῦς ἄριστα καὶ τραφεὶς κάκιστα, οὕτω τῆς ἀρχῆς ἐξέπεσε, ἢ μὲν ἐξ αὐτῆς ὠδίνος γεγονὸς ἔτη, βασιλεύσας δὲ ἰδὺεῖν μηνῶν ἀποδέοντα. Καὶ ἡ πόλις στεφανώμασι καὶ δαδουχαῖς κεκόσμητο, εὐχάς τε ἀληθεῖς καὶ ἑορτὰς ἐπετέλουν, καὶ τοὺς τε δυνηθέντας ἐπὶ τοῦ τυράννου φονεύοντες, ὡς καὶ αὐτὸν ἐκείνῳ αἰκίζοντες διετέλουν.

92.

Exc. Salm. p. 395 : Νέρων ἰδὼν τοὺς ἀναιρήσοντας αὐτὸν, παρακάλει τοὺς συνόντας ἀνελεῖν αὐτὸν· ὡς δ' οὐδεὶς ὑπήκουεν, ἑαυτὸν διεχρήσατο· τελευτῶν δὲ ἔφη· « Ὡ Ζεῦ, οἷος (κιθαρωδὸς) τεχνίτης ἀπόλλυμαι. » Ὅτε δὲ ἐτέθη, εἰπὼν ὁ ἀστρολόγος, ὅτι καὶ βασιλεύσει ταὶ τὴν μητέρα φονεύσει· ἦν δὲ καὶ λόγιον·

Ἐσχάτος Αἰνεαδῶν μητροκτόνος ἡγεμονεύσει.

93.

ΓΑΛΒΑΣ.

Exc. De ins. p. 26 : Ὅτι Γάλβας ὁ μετὰ Νέρωνα θαυμαζόμενος, ἐν τοῖς κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐπιτηδεύμασιν ἐδοξέ πως εἶναι τραχὺς τε καὶ πρόχειρος ἐν ταῖς τῶν ἁμαρτανόμων ἐπανορθώσεσι· βραχὺν γάρ τινα χρόνον τῆς ἡγεμονίας διατελέσας, ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀθωνος, ἀναιρεῖται κατὰ μέσσην ἀγοράν.

94.

ΘΘΩΝ.

Exc. De virt. p. 814 : Ὅτι Ὀθων ὁ μετὰ Γάλβαν βασιλεύσας γένους ἀσήμεου καὶ ἀφανοῦς ὢν, καὶ τὸν

— τό γε τέχνιον] τὸ δὲ codex ; Dio c. 27 : ἀν καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκπέσωμεν, ἀλλὰ τό γε τέχνιον ἡμᾶς ἐκεῖ διαθρέψει. — Φάωνος Καισαρείου] e Dion 63, 27 ; πρὸς χωρίον τι λεγόμενον Καισαρίου codex. Cf. Sueton. Nero. 48. — παριόντα] παριόντα codex ; καὶ πάντα μὲν τὸν παρόντα (παριόντα em. Sylb.), ὡς καὶ ἐφ' ἑαυτὸν ἦγοντα, ὑποπτεύων Dio. c. 27. — Mox e Dione addidi αὐτὸν post v. ἀναζητούσαν. — ὀλοφυρόμενος ἐν οἷς κτλ.] hic male contracta. Dio : αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν τῇ ψυχῇ καὶ ἐθῷ καὶ ὀλοφύρετο· ἐλογίζετο γὰρ τὰ τε ἄλλα καὶ προσέτι ὅτι πολυανθρωποτάτῃ ποτὲ θεραπείᾳ γυναικῶν μετὰ τριῶν ἐξελουθέρων ἐκύπταζε. — ἀχθῆναι κτλ.] non habet Xiphilinus. Cf. Eutrop. : *Quum quaereretur ad pœnam (quæ pœna erat talis ut nudus per publicum ductus, furca capiti ejus inserta, virgis usque ad mortem caderetur, atque ita præcipitaretur de saxo), e palatio fugit etc.* Sueton. Nero c. 49; Victor. V, 7. — βασιλεύσας δὲ ἰδὺεῖν μηνῶν ἀποδέοντα] scribi possit ἰδ', δ' μηνῶν ἀποδέοντα. Nam 13 annis mensibusque octo regnasse Neronem Xiphilinus narrat. Sed accuratius Zonaras XI, 13 : ἔτη ιγ' καὶ μῆνας ὀκτώ· ἐν οἷς ἡμέραν δέοντας. Idque ipsum etiam Dio dixerit, in eamque sententiam noster locus, si corrigere excerptorem licet, refingendus est. Vitæ tempus item Zonaras accuratius definit, fuisse dicens ann. 30, mens. 5, dierum 28. Ap. Xiphilinum legitur ἔτη λ' καὶ μῆνας θ'; confusæ nimirum sunt, ut passim, siglæ θ' et ε'.

Fr. 92. ἀπόλλυμαι] ἀπόλλυται codex, consentiente Chron. Anon. in Cram. An. II, p. 280; κιθαρωδὸς vocem inclusi. Zonar. XI, 13 : ὦ Ζεῦ, οἷος τεχνίτης ἀπόλλυμαι (παπαπόλλυμαι Xiphil. 63, c. 29). Sueton. Nero 49 : *Qualis artifex pereo.* — ἔσχάτος κτλ.] v. Dio 62, c. 18.

Fr. 93. V. Dio. LXIV, 2—6. Eutrop. VII, 10 : *Hujus (Galbæ) breve imperium fuit, et quod bona haberet exordia, nisi ad severitatem propensior videretur. Insidiis tamen Othonis occisus est imperii mense septimo, jugulatus in foro Romæ.* — χρόνον] πρὸς τὸν codex.

Fr. 94. Eadem Suidas v. Ὀθων. — ἀσήμεου] μὴ ἀσήμεου scribend. esse videtur, monente Küstero ad Suidam. Eu-

ἐμπροσθεν βίον ἐξίτηλός τις, καὶ τῷ Νέρωνι κατὰ τὸ τῆς ἐκδιαιτήσεως ὁμοιότροπον οἰκειότατος ἐν γε μὴν τῇ βασιλείᾳ τὸν συνήθη τοῦ βίου μετελθεῖν τρόπον οὐχ ἱκανὸς γέγονε, πολέμων αὐτῷ χαλεπῶν εὐθὺς ἐκραγόντων.

95.

Exc. De ins. p. 26 : Ὅτι Ὁθων ἀνελὼν τὸν Γάλβαν, ὡς παρῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν, Βιτέλλιος ὑπὸ τῶν Γαλατικῶν τε καὶ Γερμανικῶν στρατοπέδων αὐτοκράτωρ ἀναγορευθεὶς, ἤλασεν ἐπ' αὐτόν. Ὁθων δὲ σὺν ταῖς οἰκείαις ὑπαντήσας δυνάμειν, ἐλαττοῦται κατὰ τὴν πρώτην συμβολήν, καὶ τοῖς παροῦσιν ἀθύμως διατεθεὶς, καίτοι στρατιᾷς αὐτάρχους αὐτῷ καθεστηκυίας, ὑπεξάγειν ἑαυτὸν ἐκ παντὸς ἐγὼν τρόπου. Δεομένων δὲ τῶν στρατιωτῶν, μὴ ταχέως οὕτω τὰς περὶ τοῦ παντὸς καταβαλεῖν ἐλπίδας, ἀποκρινάμενος, οὐδαμῶς ἀξίον ἑαυτὸν ἡγείσθαι τοσαύτης ἐμφυλίου παραχῆς καὶ κινήσεως· ἐκουσίως ὑποδέχεται τὸν θάνατον, ὁγδῶν καὶ λ' τῆς ἡλικίας ἔτει, τῆς γε μὴν βασιλείας ἡμέρας ε' καὶ ζ'. Ἡ δὲ στρατιὰ ἐπέπλησεν αὐτὸν, ἡττηθέντες τοῦ πάθους. Καὶ ὁ μὲν τὴν ἀσέλγειαν τοῦ ἐμπροσθεν βίου ἐν τούτοις θαυμαστῶς συνεσχίαστο, βεβαίως τὸν τοιόνδε πόλεμον τῷ ἑαυτοῦ κατασβέσας αἵματι.

96.

ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ.

Exc. Salm. p. 395 : Οὐιτέλλιος μῆνας ὀκτώ ἡμέ-

ρας πέντε. Οὐιτέλλιος ἔθηκε πρόγραμμα τοὺς γόητας καὶ ἀστρολόγους ἐντὸς ἡμέρας ἀπαλλαγῆναι τῆς Ἰταλίας, καὶ αὐτοὶ νυκτὸς ἀντιτεθείκασιν πρόγραμμα παραγγέλλοντες, ἀπαλλαγῆσθαι [αὐτὸν] τοῦ βίου ἐντὸς [τῆς] ἡμέρας, ἐν ᾗ τελευτᾶν ἔμελλεν.

97.

Exc. De virt. p. 814 : Ὅτι Βιτέλλιος βασιλεύσας τραχέως τε καὶ λίαν ἐπαχθῶς ἡγείτο, καὶ πᾶν αἷσχος ἀναδεδεγμένος ἐν τε τοῖς ἄλλοις τοῖς κατὰ τὸν βίον, καὶ οὐχ ἥκιστα τῷ γαστρὸς ἀκρατῶς τε καὶ ἀκορέστως ἔχειν. Πολλάκις γὰρ οὐ μόνον τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ τῆς νυκτὸς σῖτον ἤρειτο, καὶ παρὰ τὰς τῶν δειπνῶν παρασκευὰς τὸ πολὺ τῶν δημοσίων ἀπετρώετο. Δέκα γὰρ δὴ μυριάδας σταθμοῦ ἀργυρίου ἐπὶ δισχιλίαις καὶ πεντηκοσίαις ἐς τὰ δειπνα δαδπανηκέναι ἰστόρηται, συνεχῶς μὲν καὶ ἀπλήστως ἐμφορούμενος, συνεχῶς δὲ ἅπαντα ἐξερευγόμενος τε καὶ ἐξεμῶν· ὃ δὴ καὶ μόνῳ διεγένετο, ἐπεὶ οἱ γε σύσσιτοι αὐτοῦ καὶ πάνυ κακῶς εἶχον. Βίβιος γοῦν Κρίσπος, διὰ νόσον χρόνου τινὸς ἀπολειφθεὶς τοῦ συσσιτίου, μάλα στωμύλους ἔφη· « Εἰ μὴ ἐνενοσῆκειν, ἀπωλόμην ἄν. » Ἐς τὸδε [γοῦν καὶ τὸ παρὰ τῷ ἀδελφῷ] δειπνῶν τοῦ Βιτέλλου ἐπίσημον γεγονὸς διαμνημονεύεται· καθ' ὃ φασὶ δέχα τῆς λοιπῆς πολυτελείας δισχιλίους μὲν ἰχθῦς, ἐπτακισχιλίους δὲ ὄρνις ἐπὶ τὴν θοίνην παρενεχθῆναι. Ἐπῆναι δὲ καὶ τὰ Νέρωνος, καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Νέρωνος ἐς κοῖλόν τινα καὶ ἀφανῆ τάφον κατακείμενον ἀπεσέμνυνε. [Πρὸς δὲ

tropius : VII, 11 : *Otho, occiso Galba, invasit imperium, materno genere nobilior quam paterno, neutro tamen obscuro. In privata re mollis et Neronis familiaris : in imperio documentum sui non potuit ostendere. Nam quum isdem temporibus, quibus Otho Galbam occiderat, etiam Vitellius factus esset a Germanicis exercitibus imperator, bello contra eum suscepto, quum apud Bebricum in Italia levi praelio victus esset, ingentes tamen copias ad bellum haberet, sponte semel ipsum occidit. Petentibus militibus ne tam cito de belli desperaret eventus, quum tanti se non esse dixisset, ut propter eum civile bellum commoveretur, voluntaria morte obiit, trigesimo octavo ætatis anno, nonagesimo et quinto imperii die.*

Fr. 95. V. Eutrop. I. 1. — ε' καὶ ζ'] *Consentit de vitæ et imperii tempore præter Eutropium etiam Suetonius. Xiphilinus LXIV, 15 : Τούτο τὸ τέλος Ὁθωνι ἐγένετο ζήσαντι μὲν λζ' ἔτη, ἐνδεκα ἡμερῶν δέοντα, ἀρξάντι δὲ ἡμέρας ἐνενήκοντα. Sec. Joseph. B. J. IV, 9, 4, regnavit 92 dies. A vero longius recedunt Eusebius et Clemens. V. interpret. ad Xiphil. I. 1.*

Fr. 96. Οὐιτέλλιος] Οὐιτέλλιος cod. — μῆνας ἡ' ἡμ. ε'] sic etiam Josephus B. J. IV, 11, 4. Secundum Eutropium : *perit imperii mense VIII, et die I. Xiphil. LXV, 22 et Zonaras XI, 16 regnasse dicunt ἐνιαυτὸν δέκα ἡμερῶν ἐπιδέοντα. Illud a morte Othonis, hoc a die, quo imperator a militibus Vitellius declaratus est, computari debet. Utrumque, opinor, in Dione legere erat. Plura de his v. apud Tillemont. Hist. des emp. I, p. 623, et interpretes ad Xiphil. — αὐτὸν] addidi ex Dionis Exc. Vatican. p. 218 ed. Rom., quæ ad verba nostri loci proxime accedunt. Possis etiam vocem αὐτῷ addere ante ἀντιτεθείκασιν (ut Xiphil. LXV, 1), vel juxta v. παραγγέλλοντες, uti Zonaras XI, 16. — τῆς ἡμ.] articulum addidi e Zonara et Xiphilino. Excerptum Vat. verba ἐντὸς τ. ἡμέρας omittit.*

Fr. 97. Eadem Suidas v. Βιτέλλιος. — τραχέως... ἡγείτο] om. Suidas — σῖτον ἤρειτο] sic Suidas I. 1. ; ἐστοποιεῖτο codex Exc. et Suidas v. ἤρειτο, ubi hic locus repetitur. At quum locus vocis ἤρειτο gratia adducatur, patet illud ἐστοποιεῖτο non esse genuinam Joannis vocem, sed ejus interpretamentum, monente Küstero et Bernhardy. — τὸ πολὺ τῶν δημ. ἀπετρώετο] Suidas v. Βιτέλλ. et ἀπετρώετο ; nisi quod art. τῶν omittunt codd. ABNE s. v. Βιτέλλιος. Codex Exc. : τὰ πολυτελῆ τῶν δημ. ἀπετρώετο. Quæ item e glossematis profecta sint. Ad v. τὸ πολὺ τ. δ. aliquis annotavit : τὰ τέλη vel τὸ πολὺ τῶν τελῶν τ. δημ. — σταθμοῦ] om. Suidas. Corrigenenda hæc sunt, puto, ex Xiphilino LXV, 3, ubi : πρὸς πάντων ὁμοίως ὡμολόγηται δύο τε αὐτὸν μυριάδας μυριάδων καὶ δισχιλίας πεντακοσίας ἐν τῷ τῆς ἀρχῆς χρόνῳ ἐς τὰ δειπνα δαδπανηκέναι, i. e. novies mille sestertium, uti est ap. Tacit. II, 95. — ἐξεργ.] ἀπερ. Suidas. — Βίβιος] Βέβιος Exc. et Suidas. V. Xiph. XLV, 2, ubi Οὐιδίος. Cf. Dion. Exc. Vat. p. 218. — συσσιτίου] sic etiam Xiphil. ; συμποσίου Suidas. — γοῦν... ἀδελφῷ] Hæc uncis inclusit Valesius ; videntur igitur desiderari in cod. Exc., et e Suida accita esse ; quamquam in notis Valesius de Suida ne verbum quidem habet. De re cf. Eutrop. VIII, 12 : *Notissima certe cæna memorix prodita est, quam ei frater Vitellius exhibuit ; in qua super ceteros sumptus, duo millia piscium, septem avium millia apposita traduntur. Hic quum Neroni similis esse vellet, atque id adeo præ se ferret, ut etiam exsequias Neronis, quæ humiliter sepultæ fuerant, honoraret, a Vespasiani ducibus*

τῶν στρατηγῶν Οὐεσπασιανοῦ, μεταποιομένου τῆς βασιλείας ἤδη, κατακτείνεται.]

98.

Exc. De ins. p. 26 : Ὅτι Βιτέλλιος βασιλεύσας κακῶς καὶ αἰσχροῦς, τῶν Ἰουδαίων νεωτερίζειν ἀρξάμενων, Βεσπασιανὸν στρατηγὸν ἐκπέμπει τῆς ἔω, τὴν τούτων κλεύσας αὐτῷ καταλύσαι θρασύτητα. Ὡς οὖν ἐπολιόρχει τὴν Ἱερουσαλὴμ, οἱ στρατιῶται περὶ αὐτὸν ἀθροισθέντες, ἀναγορεύουσιν αὐτὸν βασιλέα. Ὅπερ ἀκηκόους Βιτέλλιος, Σαβῖνον τὸν ἀδελφὸν Βεσπασιανοῦ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ προσφυγόντα συγκατέπρησε τῷ ἱερῷ. Κινήσεως δὲ ἐντεῦθεν μεγίστης γενομένης, ἐπειδὴ καὶ ὁ Βεσπασιανὸς στρατὸς ἐγγίζει ἐμέλλει τῇ πόλει, συνδραμόντες ἅπαντες κρατοῦσι τὸν Βιτέλλιον, καὶ προσάγουσι τοῖς Βεσπασιανοῦ στρατιώταις, καὶ κατακρίνουσιν αὐτὸν τελευτῆς ἀσχήμονος, τῆς ἐπὶ τῷ Νέρωνι πρώτῃ ἐψηφισμένης. Εὐλόγησεν γὰρ διὰ πάσης τῆς πόλεως γυμνὸς ἐσθήματος, ἀνελκομένου μὲν αὐτῷ τοῦ κρανίου διὰ τῆς κόμης, τοῦ δὲ ξίφους ὑποβεβλημένου τῷ ἀνθρεῶνι, βαλλόμενος ὑπὸ τῶν προστυγχανόντων, τέλος διατηρηθεὶς τὸν λαὸν ἐνέβληθ' ἐν τῷ Θύδριδι, ἔβδομον καὶ ν' ἔτος ἄγων.

ΒΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ.

99.

Exc. De virt. p. 817 : Ὅτι Βεσπασιανὸς οὕτως ἦν ἡπιοὺς καὶ προσηγνός, ὥς μὴδὲ τὰς εἰς αὐτὸν τε καὶ τὴν βασιλείαν γινομένας ἀμαρτίας πέρα τιμωρεῖσθαι φυγῆς. Τὰς τε γὰρ ἀπεχθείας καὶ τὰ προσκρούματα τῆς διανοίας ταχέως ἀπεσιεῖτο, καὶ σκώμματα βητόρων, ὑφ' ὧν ἠφρίετο, καὶ δόξιν ἐς αὐτὸν ἀπορριπτούμενα κούφως τε καὶ γαληνῶς ἔφεραν· ἐς τε τὰς ἐντεῦξεις κοινὸς καὶ δημοτικὸς ὢν, ἀπεσκήνου μὲν ὥς τὰ πολλὰ τῶν βασιλέων.

occisus est, interfecto prius Sabino, Vespasiani imp. fratre, quem cum Capitolio incendit. Cf. fr. 98. — ἐπ' ἡνὲν τὰ Νέρωνος] Cf. Xiphilin. XLV, 4. Dion. Exc. Vat. p. 218. — πρὸς δε... κατακτείνεται] e Suida addidi.

Fr. 98. Pergit Eutropius : *Interceptus autem et cum magno dedecore tractus per urbem Romam publice, nudus, erecta coma et capite, subjecto ad mentum gladio, stercore in vultum et pectus ab omnibus obvitiis appetitus, postremo jugulatus et in Tiberim dejectus, etiam communi caruit sepultura. Perit autem ætatis anno septimo et quinquasemo, imperii mense XIII et I (V²).* Cf. Xiph. LXV, 20, 21. — ἔβδομον καὶ ν'] Sic etiam Sueton. c. 18; Tacit. III, 86; Victor Ep. VIII, 5. Xiphilin. et Zonaras nonnisi 54 annos numerant. V. not. 114 ad Dion. lib. LXV.

Fr. 99. Eadem Suidas v. Βεσπασιανός, qui deinde alteram glossam subjicit, quæ Eutropii narrationem græce exhibet, ac probabiliter ex eodem Joanne petita est : Οὗτος τοῖς ἀρίστοις τῶν πώποτε βασιλέων παραβάλλεσθαι ἀξίος ἦν· ὅς γε καὶ τὸν ἰδιώτην ἑαυτοῦ βίον ἐπίδοξον πολλοῖς τε καὶ μεγάλαις ἀπετέλεσε κατορθώμασι. Κλαυδίῳ γὰρ τῷ βασιλεῖ στρατηγῶν ἐπὶ Γερμανοῦς καὶ Βρεττανοῦς, ἧ' καρτερὰς μάχας πρὸς τοὺς πολεμίους ἀντιπαρεστήσατο· εἰς δὲ τὴν ἡγεμονίαν παρελθὼν μετρίως τε καὶ σωφρόνως τὴν ἀρχὴν διώκητο, ἐπιθυμητικῶς μὲν δοκῶν ἔχειν χρημάτων, οὐ μὴν ὥστε παρὰ δίκην ἀφαιρεῖσθαι τινα τῶν οὐκείων. Καὶ τὸν πλοῦτον οὐκ ἐς τὰς ἡδονὰς, ἀλλ' ἐς τὰς δημοσίας χρείας ἱποκείτο. Οὐκ οὐκ εὖρος τις ἂν ἔπρεπεν πρὸ τοῦδε βασιλέα οὔτε θαυμάσιον οὔτε πρὸς τὸ ἴσον τε καὶ δίκαιον ἐξητασμένον τὴν πρὸς τὰς δωρεὰς ἐλευθερίότητα. Cum nostro loco cf. Xiphil. LXVI, 10 sqq.

Fr. 101. τοσοῦτος] sic pro τοσοῦτον dedi e Xiphilin. LXVI, 16.

Fr. 102. Eadem Suidas v. Τίτος. Eutropius VII, 14 : *Huic Titus filius successit, qui et ipse Vespasianus est dictus, vir omnium virtutum genere mirabilis adeo, ut amor et delicie humani generis diceretur. Facundissimus, bellicosissimus, moderatissimus. Caussas latine egit : poemata et tragædias græce composuit.*

Fr. 103. Eadem Suidas v. Τίτος. — ἀποκαλοῦντες] ἀνακαλοῦντες Suidas.

Fr. 104. De secundo hoc Pseudo-Nerone nihil habet Xiphilinus; sed meminit ejus Zonaras XI, 18, p. 578, C : Ἐπὶ

100.

Exc. De ins. p. 43 : Ὅτι ὁ Βεσπασιανὸς οὕτως ἄρα τὸ πεπρωμένον ἐπὶ τοῖς παισὶν ἐγίνωσκε τέλος, βίου τε αὐτῶν περὶ, καὶ τῆς ἐς τὴν ἡγεμονίαν παρόδου, ὥς πολλὰκις μηνυθείσης ἐπιβουλῆς, μὴδὲν μὲν ἐργάσασθαι τοὺς ἐπ' αὐτῷ συνεστῶτας κακόν, διαρρήδην δὲ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ὑπὸ τῇ πάντων ἀκοῇ προσειπεῖν, ἣ τοὺς παῖδας ἔξεν ἢ μὴδὲνα παντελῶς τῆς βασιλείας διάδοχον.

101.

Exc. Salm. p. 395 : Οὐεσπασιανὸς ἔτι δέκα. Οὐεσπασιανὸς τελευτήσαντος οἷνος ἐν καπηλείῳ τινὶ τοσοῦτος ὑπὲρ τὸ ἀγγεῖον ἐξεχύθη, ὥς καὶ εἰς τὴν δόδον προχωρῆσαι.

ΤΙΤΟΣ.

102.

Exc. De virt. p. 817 : Ὅτι Τίτος, Οὐεσπασιανὸς υἱός, ἀνὴρ ἦν πᾶν ἀρετῆς συνειληφώς γένος, ὥς πρὸς ἀπάντων ἔρωις τε καὶ τρυφῇ τοῦ θνητοῦ προσαγορευθῆναι γένους. Εὐγλωττότατός τε γὰρ καὶ πολεμικώτατος καὶ μετρίωτατος ἦν, καὶ τῇ μὲν Λατίνων ἐπιχωρίῳ γλῶττι πρὸς τὰς τῶν κοινῶν ἐγγρῆτο διοικήσεις, ποιήματα δὲ καὶ τραγῳδίας Ἑλλάδι φωνῇ διεπονείτο.

103.

Ibid. p. 817 : Ὅτι ἐπεὶ ἤρχηται τὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Τίτος, Συρία τε πᾶσα καὶ Αἴγυπτος καὶ ὅσα τῇ Παλαιστίνῃ πρόσκεια γένη ἑσπεφάνουν τὸν ἄνδρα, νικητὴν ἀποκαλοῦντες. Ὁ δὲ διωθεῖτο τοὺς στεφάνους, οὐκ αὐτὸς λέγων εἰργάσθαι ταῦτα, θεῷ δὲ φήναντι ὀργὴν ἐπιδεδωκέναι τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας. Οὕτως ἦν μέτριος καὶ σωφροσύνης μεστός.

104.

Exc. De ins. p. 27 : Ὅτι ἐπὶ Τίτου τοῦ Ῥωμαίου βασιλέως, ἀνήρ τις [Ἀσιανός] ὦν [ἦν?] τὸ γένος, Τερέντιος Μάξιμος ὄνομα, τὰ τε ἄλλα καὶ τὴν φωνὴν προσεοι-

κὼς τῷ Νέρωνι· καὶ γὰρ δὴ καὶ οὗτος ἤδε πρὸς κιθάραν, Νέρων τε εἶναι ἐπλάττετο, καὶ διαπεφευγῆναι πάλαι τοὺς ἐπ' αὐτὸν σταλέντας στρατιώτας, ἐν ἀφανεί δέ που πεποιῆσθαι τὰς διατριβὰς ἐς τότε. Πολλοὺς γοῦν ἐκ τε τῆς κάτω Ἀσίας τούτοις ἀπατήσας τοῖς λόγοις, ἐπεσθαὶ οἱ ἀνέπεισεν, καὶ ἐπὶ τὸν Εὐφράτην προῖων πολλῶν πλείους προσεποιήσατο. Τίλος πρὸς Παρθυαίους, ὡς καὶ ἀπειλομένης αὐτῷ πρὸς ἐκείνων ἀμοιβῆς τινος διὰ τὴν τῆς Ἀρμενίας ἀπόδοσιν, κατέφυγεν. Οὐ μὴν ἀξίον τι τῆς ἐπινοίας εἰργάσατο, ἀλλὰ φωραθεὶς δς ἦν, ταχέως ἀπόλωτο.

105.

Ibid. p. 27 : "Οτι πολλῶν ἀγαθῶν ἕνεκα πέρα τοῦ συνήθους πρὸς πάντων ποθοῦμένους τε καὶ θαυμαζόμενος νόσῳ τελευτῇ τὸν βίον προστὰς τῆς ἡγεμονίας Ῥωμαίων β' ἔτη πρὸς μῆσιν ἧ'. Γέγονε μὲν οὖν πολλοῖς οὐ διὰ μικρᾶς ὑπονοίας ἐπιβουλευθέντα μὲν πρὸς τοῦ ἀδελφοῦ τεθνησκέαι, λαγὼν θαλάσσιον ἐν δαιπνῶ τινι προσεγεγχαμένον. Φασὶ δὲ προσιπεῖν αὐτῷ τὸν Ἀπολλώνιον, φυλάττεσθαι μάλιστα τὴν ἀπὸ τῶν οἰκειοτάτων ἐπιβουλήν, τοῦ δὲ ἐρομένου, « ἀποθανοῦμαι δὲ τίνα τρόπον » ; εἰπεῖν τὸν Ἀπολλώνιον· « ὅ γε Ὀδυσσεὺς λέγεται »· φασὶ γὰρ κάκεινῳ ἐκ θαλάττης ἀφικέσθαι τὸν θάνατον. Φασὶ δὲ [ὅτι Δομετιανὸς] αὐτὸν ἔτι ἔμπνουν ὄντα, καὶ τυχὸν περιγενόμενον, ἐς λάρνακα πλήρη χιόνος ἐμβαλὼν, ὡς ἂν θάττον ἀπὸ ψυχῆς ἐκλείποι, αὐτὸς ἐπὶ τὴν Ῥώμην παραληφόμενος τὴν βασιλείαν ἀφίππευσεν. "Οδ' οὖν Τίτος ψυχόρραγῶν ἤδη ἔφη « ἐν μόνον ἐπλημέλῃσα »· τὸ δὲ τί τοῦτο ἦν, αὐτὸς μὲν οὐ διασάφησεν· οἱ δὲ παρόντες ἐς τὸν Δομετιανὸν οὐκ ἔξω τοῦ εἰκότος ἀποτελεῖν ἐλογίσαντο, ὅτι αὐτὸν ἐπιβουλευσάντα οἱ πολλάκις λαβὼν μεθήκε, καὶ περιέμενεν αὐτὸς ὑπ' ἐκείνου διαφραγῆναι, καὶ τὴν ἀρχὴν εἰς ἄνδρα κακὸν καὶ ἀνοσιουργὸν περιελθεῖν.

ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ.

106.

Exc. De virt. p. 817 : "Οτι Δομετιανὸς ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου νεώτερος, Νέρωνι καὶ Καλιγολᾷ καὶ Τιβερίῳ, τοῖς αἰσχίστα καὶ φαυλότατα προστάσι τῆς ἡγεμονίας, ἥπερ τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἀδελφῷ προσεοικῶς τὸν τρόπον. Μετρίους γὰρ δὴ τῆς ἀρχῆς προσιμίοις χρησάμενος, εὐθὺς εἰς πλείονά τε καὶ ἄτοπα τῆς γνώμης ἐκπίπτει μειονεκτήματα, πλεονεξίαν τε νοσῶν ἀμετρον καὶ ἀσέλγειαν, θυμοῦ τε ἀκρατῆς ὦν καὶ ἀπαραίτητος ἐν ταῖς κολάσεσι, φιλαπεχθήμων τε καὶ φιλάργυρος εἰ καὶ τις ἕτερος. Ταχέως γοῦν πρὸς ἀπάντων μίσος ἐφελκύσατο, ὡς τό τε τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ πατρὸς ἀποσδέσαι κλέος. Σφαγαῖς τε γὰρ τῶν ἐπισήμων τῆς βουλῆς ἐκάστης ἡμέρας ἐμίαινε τὴν πόλιν, τὰς τε ἴσας τοῖς κρείττοις μεταδιδῶναι τιμὰς, οὐχ ὑπέμεινεν ἑτέρων αὐτῷ γίνεσθαι κατὰ τὸ Καπιτώλιον ἀνδριάντων στάσιν ἢ ἐκ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πεποιημένων. Ἀπέσχετο δὲ οὐδὲ τοῦ τῶν συγγενῶν φόνου, ἀλλ' ἐπὶ πάντας τοὺς ἀφ' αἵματος τὴν ἀνοσίαν ἤγαγε δεξιάν, οὔτε θεοὺς ὁμογνίους, οὔτε δίκην αἰδούμενος, ἀλλ' ὁμοῦ τὰ τε θεία περιφρονῶν καὶ τὰ ἀνθρώπινα.

107.

Exc. De ins. p. 28 : "Οτι ἄπασιν ὁ Δομετιανὸς διὰ τὸ φονικὸν καὶ θηριῶδες τῆς γνώμης ἐχθιστος ὢν, πρὸς τῶν οἰκείων συστάντων ἐπ' αὐτῷ κατακτείνεται, ε' καὶ λ' γενονῶς ἔτη, ἀρξας δὲ ιε'. Τό γε μὴν σῶμα τοῦ ἀνδρὸς ὑπὸ τῶν ἀτιμοτάτων τῆς πόλεως ἀφορηθὲν, ἀσήμεν τε καὶ ἀπρεπεῖ παρεδόθη ταφῇ. Ἐπιβουλευσαὶ δὲ μάλιστα τούτῳ τὸν φόνον Παρθινίον τε καὶ Σιγρὸν τοὺς προκοίτους καὶ Ἐντελλὸν τὸν τὰ τῆς ἀρχῆς διέποντα βιβλίδια· οὔτε τῆς Δομετίας τῆς τοῦ τυ-

τούτου καὶ ὁ Ψευδόνερων ἐφάνη, δς Ἀσιανὸς ἦν, ἐκαλεῖτο δὲ Τερέντιος Μάξιμος, προσεοικῶς δὲ τῷ Νέρωνι καὶ τὸ εἶδος καὶ τὴν φωνήν· καὶ γὰρ καὶ ἐκθαυρῶδει. Ἐκ τε τῆς Ἀσίας τινὰς προσεποιήσατο, καὶ ἐπὶ τὸν Εὐφράτην προχωρῶν πολλῶν πλείους ἀνηρτήσατο, καὶ τέλος πρὸς Ἀρτάβανον τὸν τῶν Πάρθων κατέφυγεν ἀρχηγόν· δς καὶ δι' ὀργῆς τὸν Τίτον ποιοῦμενος ἐδέξατο τοῦτον καὶ καταγαγεῖν εἰς Ῥώμην παρεσκευάζετο.

Fr. 105. β' ἔτη πρὸς μῆσιν ἧ'] Regnavit Titus annos duos, mensesque duos et dies viginti, uti ex Xiphilino (LXVI, 18 et 26), Zonara (XI, 18, p. 578, A), Suetonio (Tit. c. 11), Victore (Ep. X, 1) constat; ac omnino res extra dubitationem posita est. Igitur n. l. scribendum foret μῆσι β', praesertim quum nihil frequentius sit permutatione litterarum β' et ἧ'. Nihilò secius manum abstinui. Nam neque scribæ neque excerptoris neque ipsius Joannis error subest; verum litteræ istæ confusæ jam erant in fonte unde hauserunt Joannes et Eutropius, qui item habet : morbo perit... post biennium, menses octo, dies viginti. Cf. fr. 108 extr. — προσιπεῖν αὐτῷ] pr. αὐτὸν cod. Fluxerit hoc ex Philostrat. Vit. Apoll. p. 126 ed. Kayser. — ὅτι Δομετιανὸς] supplēvi. — τυχὸν περιγενόμενον] περιγενόμενον? καὶ τάχα περιγενόμενον δυνάμενον Xiphillin. c. 26 et Zonaras l. l.

Fr. 106. Eadem Suidas v. Δομετιανός. Eutrop. VII, 15 : Domitianus mox accepit imperium, frater ipsius junior; Neroni aut Caligulae aut Tiberio similior quam patri vel fratri suo. Primis tamen annis moderatus in imperio fuit; mox ad ingentia vitia progressus libidinis, iracundiæ, crudelitatis, avaritiæ, tantum in se odium concitavit, ut merita et patris et fratris aboleret. Interfecit nobilissimos ex senatu : dominum se et deum primum appellari jussit : nullam sibi nisi auream et argenteam statuam in Capitolio ponti passus est : consobrinos suos interfecit : superbia quoque in eo execrabilis fuit. — προσεοικῶς] aut comparativus desideratur, aut vox μάλλον post v. Νέρωνι excidit. — τῆς γνώμης] τῆς οἰμ. Suidas. — πρὸς ἀπάντων μίσος] τὸ πρ. ἀ. μ. cod. A. Suidas. — τοῦ πατρὸς] τοῦ add. e Suida. — ἑτέρων αὐτῷ] ἑ. αὐτοῦ Suidas.

Fr. 107. Eutrop. l. l. : Verum quum ob scelera universis exosus esse cœpisset, interfectus est suorum conjuratione in palatio, anno ætatis XLV, imperii decimo quinto. Funus ejus cum ingenti dedecore per vespillones exportatum, et ignobiliter est sepultum. — ε' καὶ λ'] scribæ vitio, ut videtur, pro ε' καὶ μ'. V. interpret. ad Dion. LXVII, 18, not. 106. — Ἐντελλὸν τὸν] ἐντελλόντων cod. Excerpta sunt ex Dion. LXVII, 15.

27.

τῶν στρατηγῶν Οὐεσπασιανοῦ, μεταποιουμένου τῆς βασιλείας ἤδη, κατακτείνεται.]

98.

Exc. De ins. p. 26 : Ὅτι Βιτέλλιος βασιλεύσας κακῶς καὶ αἰσχρῶς, τῶν Ἰουδαίων νεωτερίζειν ἀρξάμενων, Βεσπασιανὸν στρατηγὸν ἐπέμπει τῆς ἑω, τὴν τούτων κλεύσας αὐτῷ καταλύσαι θρασυτήτα. Ὡς οὖν ἐπολιόρχει τὴν Ἱερουσαλὴμ, οἱ στρατιῶται περὶ αὐτὸν ἀθροισθέντες, ἀναγορεύουσιν αὐτὸν βασιλέα. Ὅπερ ἀκηκῶς Βιτέλλιος, Σαδῖνον τὸν ἀδελφὸν Βεσπασιανοῦ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ προσφυγόντα συγκατέπρησε τῷ ἱερῷ. Κινήσας δὲ ἐντεῦθεν μεγίστης γενομένης, ἐπειδὴ καὶ ὁ Βεσπασιανὸς στρατὸς ἐγγίζειν ἐμελλε τῇ πόλει, συνδραμόντες ἅπαντες κρατοῦσι τὸν Βιτέλλιον, καὶ προσάγουσι τοῖς Βεσπασιανοῦ στρατιώταις, καὶ κατακρίνουσιν αὐτὸν τελευτῆς ἀσχήμονος, τῆς ἐπὶ τῷ Νέρωνι πρώτῃ ἐψηφισμένης. Εἰλικύσθη γὰρ διὰ πάσης τῆς πόλεως γυμνὸς ἐσθήματος, ἀνελκομένου μὲν αὐτῷ τοῦ κρανίου διὰ τῆς κόμης, τοῦ δὲ ξίφους ὑποθεβλημένου τῷ ἀνθρεῶνι, βαλλόμενος ὑπὸ τῶν προστυγχανόντων, τέλος διατμηθεὶς τὸν λαίμονα ἐνεβλήθη τῷ Θύδριδι, ἔδδομον καὶ ν' ἔτος ἄγων.

ΒΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ.

99.

Exc. De virt. p. 817 : Ὅτι Βεσπασιανὸς οὕτως ἦν ἥπιος καὶ προσηγῆς, ὥς μὴδὲ τὰς εἰς αὐτὸν τε καὶ τὴν βασιλείαν γινομένας ἀμαρτίας πέρα τιμωρεῖσθαι φυγῆς. Τὰς τε γὰρ ἀπερχθείας καὶ τὰ προσκρούματα τῆς διανοίας ταχέως ἀπσειετο, καὶ σχώματα ῥητόρων, ὑφ' ὧν ἤφιετο, καὶ δῆμων ἐς αὐτὸν ἀπορριπτούμενα κούφως τε καὶ γαληνῶς ἔφερεν· ἐς τε τὰς ἐντεῦξαις κοινὸς καὶ δημοτικὸς ὢν, ἀπασχῆνον μὲν ὥς τὰ πολλὰ τῶν βασιλέων.

100.

Exc. De ins. p. 43 : Ὅτι ὁ Βεσπασιανὸς οὕτως ἄρα τὸ πεπρωμένον ἐπὶ τοῖς παῖσιν ἐγίνωσκε τέλος, βίου τε αὐτῶν περὶ, καὶ τῆς ἐς τὴν ἡγεμονίαν παρόδου, ὥς πολλὰχίς μνηνεύσας ἐπιβουλῆς, μὴδὲν μὲν ἐργάσασθαι τοὺς ἐπ' αὐτῷ συνεστῶτας κακόν, διαρρήδην δὲ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ὑπὸ τῇ πάντων ἀκοῇ προσειπεῖν, ἢ τοὺς παῖδας ἔξιν ἢ μὴδὲνα παντελῶς τῆς βασιλείας διάδοχον.

101.

Exc. Salm. p. 395 : Οὐεσπασιανὸς ἔτη δέκα. Οὐεσπασιανοῦ τελευτήσαντος οἶνος ἐν καπηλείῳ τινὶ τοσοῦτος ὑπὲρ τὸ ἀγγεῖον ἐξεχύθη, ὥς καὶ εἰς τὴν ὁδὸν προχωρῆσαι.

ΤΙΤΟΣ.

102.

Exc. De virt. p. 817 : Ὅτι Τίτος, Οὐεσπασιανοῦ υἱὸς, ἀνὴρ ἦν πᾶν ἀρετῆς συνειληφὴς γένος, ὥς πρὸς ἁπάντων ἔρωις τε καὶ τρυφῇ τοῦ θνητοῦ προσαγορευθῆναι γένους. Εὐγλωττότατος τε γὰρ καὶ πολεμικώτατος καὶ μετριώτατος ἦν, καὶ τῇ μὲν Λατίνων ἐπιχωρίῳ γλώττῃ πρὸς τὰς τῶν κοινῶν ἑργῶν διοικήσεις, ποιήματα δὲ καὶ τραγῳδίας Ἑλλάδι φωνῇ διεπονείτο.

103.

Ibid. p. 817 : Ὅτι ἐπεὶ ἤρῃκει τὰ Ἱερουσόλυμα ὁ Τίτος, Συρία τε πᾶσα καὶ Αἴγυπτος καὶ ὅσα τῇ Παλαιστίνῃ πρόσουκα γένη ἑσπεφάνουν τὸν ἄνδρα, νικητὴν ἀποκαλοῦντες. Ὁ δὲ διωθεῖτο τοὺς στεφάνους, οὐκ αὐτὸς λέγων εἰργάσθαι ταῦτα, θεῷ δὲ φήναντι ὀργὴν ἐπιδεδωκέναι τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας. Οὕτως ἦν μέτριος καὶ σωφροσύνης μεστός.

104.

Exc. De ins. p. 27 : Ὅτι ἐπὶ Τίτου τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως, ἀνὴρ τις Ἰσπανὸς ὢν [ἦν ?] τὸ γένος, Τερέντιος Μάξιμος ὄνομα, τὰ τε ἄλλα καὶ τὴν φωνὴν προσεoi-

occisus est, interfecto prius Sabino, Vespasiani imp. fratre, quem cum Capitolio incendit. Cf. fr. 98. — ἐπ' ἡν· τὰ Νέρωνος] Cf. Xiphilin. XLV, 4. Dion. Exc. Vat. p. 218. — πρὸς δς... κατακτείνεται] e Suida addidi.

Fr. 98. Pergit Eutropius : *Interceptus autem et cum magno dedecore tractus per urbem Romam publice, nudus, erecta coma et capite, subjecto ad mentum gladio, stercore in vultum et pectus ab omnibus obviis appellitus, postremo jugulatus et in Tiberim dejectus, etiam communi caruit sepultura. Perit autem ætatis anno septimo et quinquagesimo, imperii mense XIII et I (V²).* Cf. Xiph. LXV, 20, 21. — ἔδδομον καὶ ν'] Sic etiam Sueton. c. 18; Tacit. III, 86; Victor Ep. VIII, 5. Xiphilin. et Zonaras nonnisi 54 annos numerant. V. not. 114 ad Dion. lib. LXV.

Fr. 99. Eadem Suidas v. Βεσπασιανός, qui deinde alteram glossam subjicit, quæ Eutropii narrationem græce exhibet, ac probabiliter ex eodem Joanne petita est : Οὗτος τοῖς ἀρίστοις τῶν πῶποτε βασιλέων παραβάλλεσθαι ἀξίος ἦν· δς γε καὶ τὸν ἰδιώτην ἑαυτοῦ βίον ἐπίδοξον πολλοῖς τε καὶ μεγάλοις ἀπετέλεσε κατορθώμασι. Κλαυδίῳ γὰρ τῷ βασιλεῖ στρατηγῶν ἐπὶ Γερμανοῦς καὶ Βρεττανοῦς, ἧ καρτερὰς μάχας πρὸς τοὺς πολεμίους ἀντιπαρεστήσατο· εἰς δὲ τὴν ἡγεμονίαν κατελθὼν μετρίως τε καὶ σωφρόνως τὴν ἀρχὴν διώκητο, ἐπιθυμητικῶς μὲν δοκῶν ἔχειν χρημάτων, οὐ μὴν ὥστε παρὰ δίκην ἀφαιρεῖσθαι τινα τῶν οἰκείων. Καὶ τὸν πλοῦτον οὐκ ἐς τὰς ἡδονὰς, ἀλλ' ἐς τὰς δημοσίας χρεῖας ἐποιεῖτο. Οὐκ οὖν εἴροι τις ἂν ἔτερον πρὸ τοῦδε βασιλέα οὔτε θαυμάσιον οὔτε πρὸς τὸ ἴσον τε καὶ δίκαιον ἐξητασμένον τὴν πρὸς τὰς δωρεὰς ἐλευθεριότητα. Cum nostro loco cf. Xiphil. LXVI, 10 sqq.

Fr. 101. τοσοῦτος] sic pro τοσοῦτον dedi e Xiphilin. LXVI, 16.

Fr. 102. Eadem Suidas v. Τίτος. Eutropius VII, 14 : *Huic Titus filius successit, qui et ipse Vespasianus est dictus, vir omnium virtutum genere mirabilis adeo, ut amor et delicie humani generis diceretur. Facundissimus, bellicosissimus, moderatissimus. Caussas latine egit : poemata et tragædias græce composuit.*

Fr. 103. Eadem Suidas v. Τίτος. — ἀποκαλοῦντες] ἀνακαλοῦντες Suidas.

Fr. 104. De secundo hoc Pseudo-Nerone nihil habet Xiphilinus; sed meminit ejus Zonaras XI, 18, p. 578, C : Ἐπὶ

κῶς τῷ Νέρωνι· καὶ γὰρ δὴ καὶ οὗτος ἤδε πρὸς κιθάραν, Νέρων τε εἶναι ἐπλάττετο, καὶ διαπεφευγῆναι πάλαι τοὺς ἐπ' αὐτὸν σταλέντας στρατιώτας, ἐν ἀφανεί δέ που πεποιῆσθαι τὰς διατριβὰς ἐς τὸδε. Πολλοὺς γοῦν ἐκ τε τῆς κάτω Ἀσίας τούτοις ἀπατήσας τοῖς λόγοις, ἐπεισθαί οἱ ἀνέπεισεν, καὶ ἐπὶ τὸν Εὐφράτην προῖων πολλῶ πλείους προσποιήσατο. Τέλος πρὸς Παρθυαίους, ὡς καὶ φειλομένης αὐτῷ πρὸς ἐκείνων ἀμοιβῆς τινος διὰ τὴν τῆς Ἀρμενίας ἀπόδοσιν, κατέφυγεν. Οὐ μὴν ἄξιόν τι τῆς ἐπινοίας εἰργάσατο, ἀλλὰ φωραθεὶς δὲ ἦν, ταχέως ἀπώλετο.

105.

Ibid. p. 27 : "Οτι πολλῶν ἀγαθῶν ἕνεκα πέρα τοῦ συνήθους πρὸς πάντων ποδοῦμένους τε καὶ θαυμαζόμενος νόσῳ τελευτᾷ τὸν βίον προστάς τῆς ἡγεμονίας Ῥωμαίων β' ἔτη πρὸς μῆσιν ἧ'. Γέγονε μὲν οὖν πολλοῖς οὐ διὰ μικρᾶς ὑπονομίας ἐπιβουλεύθεντα μὲν πρὸς τοῦ ἀδελφοῦ τεθνησκῆναι, λαγὼν θαλάσσιον ἐν δέπνῳ τινὶ προσενηκάμενον. Φασὶ δὲ προειπεῖν αὐτῷ τὸν Ἀπολλωνίον, φυλάττεσθαι μάλιστα τὴν ἀπὸ τῶν οἰκειοτάτων ἐπιβουλήν, τοῦ δὲ ἐρομένου, « ἀποθανοῦμαι δὲ τίνα τρόπον »· εἰπεῖν τὸν Ἀπολλωνίον· « ὅ γε Ὀδυσσεὺς λέγεται »· φασὶ γὰρ κἀκεῖνον ἐκ θαλάττης ἀφικέσθαι τὸν θάνατον. Φασὶ δὲ [ὅτι Δομετιανὸς] αὐτὸν ἐτι ἔμπνουν ὄντα, καὶ τυχὸν περιγενόμενον, ἐς λάρνακα πλήρη χιόνος ἐμβαλὼν, ὡς ἂν θάπτον ἀπὸ ψύχους ἐκλείποι, αὐτὸς ἐπὶ τὴν Ῥώμην παραληφόμενος τὴν βασιλείαν ἀφιπέυσεν. "Οδ' οὖν Τίτος ψυχόραγῶν ἤδη ἔφη « ἐν μόνον ἐπλημμελῆσα » τὸ δὲ τί τοῦτο ἦν, αὐτὸς μὲν οὐ διασάφησεν· οἱ δὲ παρόντες ἐς τὸν Δομετιανὸν οὐκ ἔξω τοῦ εἰκότος ἀποτεινέιν ἐλογίσαντο, ὅτι αὐτὸν ἐπιβουλεύσαντά οἱ πολλάκις λαβὼν μεθῆκε, καὶ περιέμενεν αὐτὸς ὑπ' ἐκείνου διαφραῆναι, καὶ τὴν ἀρχὴν εἰς ἄνδρα κακὸν καὶ ἀνοσιουργὸν περιελαθεῖν.

ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ.

106.

Exc. De virt. p. 817 : "Οτι Δομετιανὸς ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου νεώτερος, Νέρωνι καὶ Καλιγολᾷ καὶ Τιβερίῳ, τοῖς αἰσχίστα καὶ φαυλότατα προστάσι τῆς ἡγεμονίας, ἥπερ τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἀδελφῷ προσεοικῶς τὸν τρόπον. Μετρίοις γὰρ δὴ τῆς ἀρχῆς προοιμίους χρησάμενος, εὐθὺς εἰς πλείονα τε καὶ ἄτοπα τῆς γνώμης ἐκπίπτει μειονεκτήματα, πλεονεξίαν τε νοσῶν ἀμετρον καὶ ἀσέλγειαν, θυμοῦ τε ἀκρατῆς ὦν καὶ ἀπαραιτήτος ἐν ταῖς κολάσεσι, φιλαπεχθήμων τε καὶ φιλάργυρος εἰ καὶ τις ἕτερος. Ταχέως γοῦν πρὸς ἀπάντων μῖσος ἐφειλύσατο, ὡς τό τε τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ πατρὸς ἀποσθῆσαι κλέος. Σφαγαῖς τε γὰρ τῶν ἐπισήμων τῆς βουλῆς ἐκάστης ἡμέρας ἐμίαινε τὴν πόλιν, τὰς τε ἴσας τοῖς κρείττοσι μεταδιώκων τιμὰς, οὐχ ὑπέμεινεν ἑτέρων αὐτῷ γίνεσθαι κατὰ τὸ Καπιτώλιον ἀνδριάντων στάσιν ἢ ἐκ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πεποιημένων. Ἀπέσχετο δὲ οὐδὲ τοῦ τῶν συγγενῶν φόνου, ἀλλ' ἐπὶ πάντας τοὺς ἀφ' αἵματος τὴν ἀνοσίαν ἤγαγε δεξιάν, οὔτε θεοὺς ὁμογνίους, οὔτε δίκην αἰδούμενος, ἀλλ' ὁμοῦ τὰ τε θεία περιφρονῶν καὶ τὰ ἀνθρώπινα.

107.

Exc. De ins. p. 28 : "Οτι ἄπαντι ὁ Δομετιανὸς διὰ τὸ φοινικὸν καὶ θηριώδες τῆς γνώμης ἐχθιστὸς ὦν, πρὸς τῶν οἰκείων συστάντων ἐπ' αὐτῷ κατακτείνεται, ε' καὶ λ' γενονῶς ἔτη, ἀρξας δὲ ιε'. Τό γε μὴν σῶμα τοῦ ἀνδρὸς ὑπὸ τῶν ἀτιμοτάτων τῆς πόλεως ἀφορηθὲν, ἀσήμε τε καὶ ἀπρεπεῖ παρεδόθη ταφῇ. Ἐπιβουλεύσαι δὲ μάλιστα τούτῳ τὸν φόνον Παρθινίον τε καὶ Σιγρὸν τοὺς προκοίτους καὶ Ἐντελλὸν τὸν τὰ τῆς ἀρχῆς διέποντα βιβλίδια· οὗτε τῆς Δομετίας τῆς τοῦ τυ-

τούτου καὶ ὁ Ψευδονέρων ἐφάνη, δὲ Ἀσιανὸς ἦν, ἐκαλεῖτο δὲ Τερπντίος Μάξιμος, προσεοικῶς δὲ τῷ Νέρωνι καὶ τὸ εἶδος καὶ τὴν φωνήν· καὶ γὰρ καὶ ἐκθαυροῦ. Ἐκ τε τῆς Ἀσίας τινὰς προσποιήσατο, καὶ ἐπὶ τὸν Εὐφράτην προχωρῶν πολλῶ πλείους ἀνηρτήσατο, καὶ τέλος πρὸς Ἀρτάβανον τὸν τῶν Πάρθων κατέφυγεν ἀρχηγόν· δὲ καὶ δι' ὀργῆς τὸν Τίτον ποιοῦμενος ἐδέξατο τοῦτον καὶ καταγαγεῖν εἰς Ῥώμην παρεσκευάζετο.

Fr. 105. β' ἔτη πρὸς μῆσιν ἧ'] Regnavit Titus annos duos, mensesque duos et dies viginti, uti ex Xiphilino (LXVI, 18 et 26), Zonara (XI, 18, p. 578, A), Suetonio [Tit. c. 11], Victore (Ep. X, 1) constat; ac omnino res extra dubitationem posita est. Igitur n. l. scribendum foret μῆσι β', praesertim quum nihil frequentius sit permutatione litterarum β' et ἧ'. Nihilò secius manum abstinui. Nam neque scribae neque excerptoris neque ipsius Joannis error subest; verum litterae istae confusae jam erant in fonte unde hauserunt Joannes et Eutropius, qui item habet : *morbo perit... post biennium, menses octo, dies viginti*. Cf. fr. 108 extr. — προειπεῖν αὐτῷ] πρ. αὐτὸν cod. Fluxerit hoc ex Philostrat. Vit. Apoll. p. 126 ed. Kayser. — ὅτι Δομετιανὸς] supplevi. — τυχὸν περιγενόμενον] περιγενεσόμενον? καὶ τάχα περιγενέσθαι δυνάμενον Xiphillin. c. 26 et Zonaras l. l.

Fr. 106. Eadem Suidas v. Δομετιανός. Eutrop. VII, 15 : *Domitianus mox accepit imperium, frater ipsius junior; Neroni aut Caligulae aut Tiberio similior quam patri vel fratri suo. Primis tamen annis moderatus in imperio fuit; mox ad ingentia vitia progressus libidinis, iracundiae, crudelitatis, avaritiae, tantum in se odium concitavit, ut merita et patris et fratris aboleret. Interfecit nobilissimos ex senatu : dominum se et deum primus appellari jussit : nullam sibi nisi auream et argenteam statuam in Capitolio poni passus est : consobrinos suos interfecit : superbia quoque in eo execrabilis fuit.* — προσεοικῶς] aut comparativus desideratur, aut vox μᾶλλον post v. Νέρωνι excidit. — τῆς γνώμης] τῆς om. Suidas. — πρὸς ἀπάντων μῖσος] τὸ πρ. ἀ. μ. cod. A. Suidas. — τοῦ πατρὸς] τοῦ add. e Suida. — ἑτέρων αὐτῷ] ἑ. αὐτοῦ Suidas.

Fr. 107. Eutrop. l. l. : *Verum quum ob scelera universis exosus esse capisset, interfecit suorum conjuratione in palatio, anno aetatis XLV, impertii decimo quinto. Funus ejus cum ingenti dedecore per vespillones exportatum, et ignobiliter est sepultum.* — ε' καὶ λ'] scribae vitio, ut videtur, pro ε' καὶ μ'. V. interpret. ad Dion. LXVII, 18, not. 106. — Ἐντελλὸν τὸν] ἐντελλόντων cod. Excerpta sunt ex Dion. LXVII, 15.

27.

ράννου γαμετῆς (ἦτο γὰρ δὴ ταύτην παῖδα τοῦ Τίτου τυγχάνουσιν) ἀγνοούσης τὴν ἐπιβουλὴν, οὔτε Νωρβάνου καὶ Σεκούδου τῶν ὑπάρχων. Τούτους γὰρ δὴ μαθόντας, ὅτι σφᾶς ἐκποδὼν ἀθρόως ὁ Δομετιανὸς ποιήσασθαι διέγινσκε, καὶ τινα καὶ γράμματα περὶ τούτου θεασαμένους, οὐκ ἀναβάλλεσθαι τὴν πρᾶξιν, ἀλλ' ἐς τὴν ἐπιούσαν εὐθέως παρασκευασαμένους εἰσπέμψαι σὺν ξιφιδίῳ Στέφανον τὸν ἀπελευθερον· καὶ τοῦτον προσπεσόντα Δομετιανῷ καθεύδοντι τὸ μεθήμερινόν, πατάζει μὲν, οὐ μὴν καιρίαν. Ἀναπηδήσαντος γοῦν ἐκείνου, καὶ τὸν Στέφανον καταβάλλοντος, δέισαντας τοὺς περὶ τὸν Παρθένιον μὴ καὶ περιγένηται, ἐπισελεῖν, καὶ παντελῶς αὐτὸν προσκατεργάσασθαι.

Προσημῆναι δὲ τῷ Δομετιανῷ τὴν τελευταίαν ἄλλα τε πολλὰ, τοῦτο μὲν τέρατα, τοῦτο δὲ ὀφείκει ὀνειρών, καὶ μάλιστα πάντων Λαργίνον ἀστρολόγον τινά· τοῦτον γὰρ δὴ παρὰ τοῖς Γαλάταις προειπόντα δημοσίᾳ τὴν τελευταίαν τοῦ τυράννου καὶ τὸν χρόνον ἀποδηλώσαντα πρὸς τοῦ ὑπάρχου ἀναπειμῶσθαι τῷ Δομετιανῷ ἐπὶ κολάσει, καὶ αὖθις τὰ αὐτὰ εἰπόντα καὶ τὴν ἡμέραν προαγορεύσαντα καταδικασθῆναι μὲν, οὐ μὴν ἀποθανεῖν τοῦ τυράννου ἀναβαλλομένου τὴν τιμωρίαν ἐς τὸν ῥηθέντα χρόνον, ὅπως δὴ διαφυγὼν δικαιότερον αὐτὸν ὡς ψευδόμενον κολάσει· κἀν τούτῳ ἀναιρεθέντος τοῦ Δομετιανοῦ, διαφυγεῖν τὸν ἄνδρα.

Κάκεινο δὲ θαυμαστὸν παρὰ τὴν τοῦδε τελευταίαν συμβεβήκει. Ἀπολλώνιον γὰρ τὸν Τυανέα κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, μᾶλλον δὲ παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς σφαγῆς, προειπεῖν Ἑφesiοῖς ἐν κοινῇ τὸ περὶ τὸν Δομετιανὸν πάθος τοῖςδε τοῖς ῥήμασι, « Καλῶς, ὦ Στέφανε, εὖγε ὦ Στέφανε, καίε τὸν μαιφόνον. Ἐπληξας, ἔτρωσας, ἀπέχτεινας. »

10.

Exc. Salm. p. 396 : Δομετιανὸς ἐτῆ πέντε [καὶ δέκα]. Προεῖπεν ἀστρολόγος καὶ πότε καὶ ὅπως τεθνήσκει. Πρώτῃσιν οὖν αὐτὸν ἐκείνος, ποίῳ τέλει αὐτὸς χρήσεται καὶ εἰπόντος, θέλων ἀπελέγξει αὐτὸν ψευδόμενον, ἐκέλευσε ζῶντα καυθῆναι, ἀφθέντος δὲ πυρός, ὑετὸς πολὺς καταρραγεῖς τὴν πυρὰν ἐσθесе, καὶ κύνες

ὀπίσω τῷ χεῖρε δεδεμένου τοὺς δεσμούς διεσπάρξαν. Δομετιανὸς δὲ εἶδε πρὸ μιᾶς ἡμέρας τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὡς ἰππῷ μελανί ἐπεκάθητο ἑνοπλος· καὶ πεσόντων αὐτομάτως ἐξ αὐτοῦ τῶν ὄπλων σὺν τῷ ἰππῷ εἰς τὸ χάσμα κατηνέθη. Λαργίνος δὲ Πρόχλος ἐν Γερμανίᾳ προεῖπε δημοσίᾳ τὴν ἡμέραν ἐν ᾗ ὁ βασιλεὺς τεθνήσκει· διὸ δέσμιος Δομετιανῷ εἰς Ῥώμην ἐπέμφθη. Καὶ εἶπεν αὐτῷ εἰς ὅσον τὸ αὐτό. Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν φυλαχθῆναι, ὡς ἂν τῆς ἡμέρας ἐκείνης διαδραμούσης ἀναιρεθῇ· ἀλλὰ θανόντος τοῦ βασιλέως, ἀπελύθη ἀβλαβής. Πρὸ Δομετιανοῦ Τίτος πρεσβύτερος ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἐτῆ δύο, μῆνας ὀκτώ, ἡμέρας κ'.

NEPBAΣ.

109.

Ibid. p. 396 : Νέρβας ἔλεγεν ὡς « Οὐδὲν τοιοῦτον πεποίηκα, ὥστε μὴ δύνασθαι τὴν ἀρχὴν καταθέσθαι καὶ ἀσφαλῶς ἰδιωτεῦσαι. » Καὶ τισι δὲ ἔδωκε ξίφη, λόγῳ μὲν ἵνα ἐπισκεψώνται αὐτὰ εἰ ὄξεια εἰσίν, ἔργῳ δὲ ἐνδεικνύμενος, ὡς οὐδὲν αὐτῷ μέλει κἀν παραχρῆμα ἀποθάνῃ. Οὗτος ἀπηγόρευσεν ἐκτέμνειν ἐν Ῥώμῃ.

110.

Exc. De ins. p. 29 : Ὅτι Νέρβας, ἐπειδὴ πρὸς τινων διὰ τὸ γῆρας καταφρονηθεὶς δεσουλευθῆ πολλὰς, καὶ τὸν Πετρώνιον καὶ τὸν Παρθένιον, προσφιλεστάτους ὄντας, ἐκδοῦναι τοῖς στρατιώταις πρὸς Αἰλιανῷ τοῦ τῶν δορυφόρων ἡγουμένου ἐβιάσθη· ἐφ' οἷς δὴ καὶ σφόδρα ἠνίχτο. Λέγεται δὲ Τραϊανῷ ἄλλα τέ τινα τελευτῶν αὐτοχειρὶ ἐπιστεῖλαι, καὶ τὸν Ὀμηρικὸν (II. α, 42) ἐπιθεῖναι στίχον,

Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσιν.

ΤΡΑΪΑΝΟΣ.

111.

Exc. De virt. p. 818 : Ὅτι Τραϊανὸς τοῖς Χριστιανοῖς ἀνακωχὴν τινα τῆς τιμωρίας παρέσχεν. Οἱ γὰρ κατὰ καιρὸν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τὰς ἀρχὰς ὠνούμενοι, πρὸς θεραπείαν τῶν τότε βασιλέων διαφόρους ἐπήγον τοῖς Χριστιανοῖς κολάσεις. Ὅθεν καὶ Τιβεριανὸς ἡγε-

— παῖδα τοῦ Τίτου] immo Corbulonis filia Domitia erat. Confundit excerptor Domitiam cum Julia, Titi f., cum qua rem Domitianus habuit. — Νωρβάνου] Norb. codex. Ceterum excerptum hoc etiam Suidas v. Δομετιανὸς habet, sed valde mutilum : Οὗτος διὰ τὸ φονικὸν καὶ θηριῶδες ἔχθιστος ὢν πρὸς τῶν οἰκείων συστάντων ἐπ' αὐτῷ κατακτείνεται, καὶ * παρασκευασαμένους εἰσπέμψαι σὺν ξιφιδίῳ Στεφάνον τὸν ἀπελευθερον· καὶ τοῦτον προσπλέοντα Δομετιανῷ καθεύδοντι τὸ μεθήμερινόν πατάζει μὲν, οὐ μὴν καιρίαν· ἀναπηδήσαντος γοῦν ἐκείνου **. — Λαργίνον] Λαργίνων codex. V. Xiphilin. LXVII, 16 ; Zonaras p. 581, C. — ἀποδηλώσαντα] ἀπολώσαντα codex. — κάκεινο δὲ θαυμαστὸν κτλ.] V. Xiphilin. LXVII, 18 ; Zonar. p. 582, A ; Philostratus VIII, 26 sq. Tzetzes Chil. III, v. 962.

Fr. 108. Τοὺς δεσμούς διεσπάρξαν] V. Xiphilin. LXVII, 16, ubi nunc legitur : ἡ δὲ πυρὰ ἐσθέσθη, κάκεινον κύνες ὅπως τῷ χεῖρε δεδεμένον καὶ ἐπικείμενον ἐπ' αὐτῆς εὐρόντες διεσπάρξαν. Sic etiam Sueton. Dom. c. 15. At liberatum potius a canibus hominem esse, cum nostro refert Manasses Chron. p. 43. — ἐπεκάθητο ἑνοπλος] non se ipsum, sed Minervam vidit. Xiphilin. I. I. : τὴν Ἀθηνᾶν, ἣν ἐν τῇ κοιτῶνι ἰδρυμένην εἶχε, τὰ ὅπλα ἀποδεδηκέναι, καὶ ἐπὶ ἄρματος ἰππῶν μελάνων ἐς χάσμα ἐσπίπτειν ἔδοξε. Cf. Sueton. I. I. — Λαργίνος] λάργιος codex.

Fr. 109. V. Xiphilin. LXVIII, 3. — τισιν] sc. Calpurnio Crasso ejusque sociis conjurationis. — ἐκτέμνειν] εὐνοχίζεσθαι Xiph. I. I. c. 2.

Fr. 110. Αἰλιανῷ] κλιανῷ codex. V. Xiphilin. LXVIII, 3. De seqq. cf. idem c. 4, Zonar. p. 584, A.

Fr. 111. Eadem Suidas v. Τραϊανός. Antecedit apud Suidam locus, quem ad eundem Antiochenum probabiliter referas : Τραϊανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, δὲ ἀγαθὸς καὶ μισοπονηρὸς καὶ δίκαιος τοσοῦτον ὑπῆρχεν, ὥστε ποτὶ γυνώσκας ῥομφαίαν

μονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους ἀνήγαγεν αὐτῷ λέγων, ὡς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς Χριστιανοὺς φρονεῖν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπισαγόντων ἑαυτοὺς τῇ κολάσει. Ἐντεῦθεν ὁ Τραϊανὸς πᾶσιν ἅμα τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἀπιγόρευσε τοῦ τιμωρεῖσθαι τούτους.

112.

Exc. De ins. p. 29 : Ὅτι ὁ Τραϊανὸς τὸ πιστὸν πρὸς τοὺς φίλους οὕτως εἶχεν ἀκίνητον, ὥστε Σούραν Λικίνιον, ἄνδρα μέγα μὲν παρ' αὐτῷ δυνάμενον, διαβληθέντα δὲ πρὸς τινων φθονούντων οἱ τῆς εὐπραγίας, μήτε ὑποπεύσας, μήτε μισήσας, ἐγκειμένων τῶν διαβαλλόντων καὶ ἐπιβουλεύειν αὐτῷ τὸν ἄνδρα πασκόντων, ἐπὶ δειπνῶν ὡς τὸν Λικίνιον ἀπῆλθε ἄκλητος, καὶ πᾶσαν τὴν φρουρὰν ἀποπεμψάμενος, πρῶτα μὲν τὸν ἱατρὸν τὸν τοῦ Λικινίου καλέσας, ὅπ' ἐκείνου τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑψηλείψατο, ἔπειτα δὲ τὸν κουρέα μετακαλεσάμενος, ἑρπεῖν ἐκείνῳ τὸ γένειον παραδέδωκεν. Ἐπεὶ δὲ ἀπῆλθεν οἶκαδε πρὸς τοὺς εἰωθότας διαβάλλειν τὸν ἄνδρα, « Εἰ ἤθελε με Σούρας ἀποκτείνειν, χθὲς ἂν ἀπέκτεινεν ». Οὕτως ἄρα τὸ πιστὸν τῆς γνώμης ἐξ ὧν αὐτῷ συνήδει πεπραγόντι μᾶλλον ἢ ἐξ ὧν ἕτεροι ἰδοῦσά τον, ἔδεδαιότο. Διὸ δὴ ζῶν τε ὁμοίως ἔτι καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ βίου παυσάμενος, κατ' ἴσον προσεκυνοῖτο τοῖς κρείττοσιν.

113.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 818 : Ὅτι Ἀδριανὸς ἦν ἡδὺς μὲν ἐντυχεῖν, καὶ ἐπήνθει τις αὐτῷ χάρις, τῇ τε Λατίνων καὶ Ἑλλήνων ἀρίστα γλώττῃ χρώμενος· οὐ μὴν ἐπὶ πραότητι τρόπων ἑθαυμάζετο· περὶ τε τὴν τῶν δημοσίων χρημάτων ἐσπουδακῶς ἀδρόσιν.

114.

Exc. Salm. p. 396 : Ἀδριανὸς Σίμιλιν τινα, ἄν-

ἐνώπιον τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ ἐπέδωκε τῷ ὑπάρχῳ, λέγων· « Δέξαι τὸ ἔφος τοῦτο, καὶ εἰ μὲν καλὸς ὑπάρχω, ὑπὲρ ἑμοῦ, εἰ δὲ μὴ, κατ' ἑμοῦ χρῆσαι. » Cf. Xiphil. LXVIII, 16.

Fr. 112. E Dione. V. Excerpt. Peir. in Dion. LXVIII, 16. — Σούραν Λικίνιον] Cramer.; Σ. λίνιον codex. — ὑψηλείψατο] e Dione; ἀπηλείψατο cod. — ἐξ ὧν αὐτῷ] Cramer.; ἐξ ἡν αὐτῷ codex.

Fr. 113. Eadem Suidas v. Ἀδριανός. Eutropius VIII, 13 : *Facundissimus latino sermone, græco eruditissimus fuit : non magnam clementiæ gloriam habuit ; diligentissimus tamen circa ærarium et militum disciplinam.*

Fr. 114. Σίμιλιν] Σιμίλιον codex. V. Xiphil. LXIX, 19. — αὐτοὺς τε τοὺς [π.] αὐτοὺς δὲ τ. I. codex.

Fr. 115. Eadem Suidas v. Ἀντωνίνος. — Νουμῆ] Cf. Eutrop. VII, 4 : *Vir insignis et qui merito Numæ Pompilio conferatur, ita ut Romulo Trajanus æquatur. Vixit ingenti honestate privatus, majori in imperio, nulli acerbus, cunctis benignus ; in re militari moderata gloria, defendere magis provincias, quam amplificare studens ; viros æquissimos ad administrandam rempublicam quærens, bonis honorem habens, improbos sine aliqua acerbitate detestans ; regibus amicis venerabilis non minus quam terribilis, adeo ut barbarorum plurimæ nationes, depositis armis, ad eum controversias suas litesque deferrent, sententiaque ejus parerent. Hic ante imperium ditissimus, opes quidem omnes suas stipendiis militum et circa amicos liberalitatibus minuit, verum ærarium opulentum reliquit. Pius propter clementiam dictus est.* — ἐνομίσθη] ὥρθη Suidas. — τὴν ἀπὸ τοῦ δ.] τὴν om. Suid. — τοὺς τῆς ἀρχῆς] Excidit aliquid vel corruptum est. Leunclavius et Küsterus ad Suidam suppleunt δρους. In sequentibus Suidas pro ποιούμενους habet ποιούμενος. In quo acquiescens Bernhardus jungit τοὺς τῆς ἀρχῆς ἄνδρας, contra Küsterum monens hæc : « Librorum tamen fidem confirmat Capitolini Pius c. 9 a Salmasio dudum adhibitus : *Quum semper amaverit pacem, eo usque ut Scipionis sententiam frequentarit, qua ille dicebat, malle se unum civem servare quam mille hostes occidere.* » Verum nullo magis ad rem nostram pertinet contulisse Eutropiana ista : *defendere magis provincias quam amplificare studens.* — τῶν ἡγεμόνων] τὴν ἡγεμονίαν Suidas, male. — ἀλλοφύλων] e Suida ; ἄλλων codex. — ἐπιτρέποντάς τε] te om. nonnulli codd. Suidæ, cum iisque ed. Bernh. « Ora-

δρα φρονήσει καὶ ἐπιεικείᾳ κεκοσμημένον, ἡνάγκασε τὴν ἀρχὴν τῶν δορυφόρων παραλαβεῖν, καὶ μόλις μὲν, ἔπεισε δ' οὖν. Ὀλίγον δὲ ἐπισχῶν καὶ δευθεὶς ἐξέστη τῆς ἀρχῆς, καὶ ἐν ἀγρῷ ἔτη ζ' διαγαγὼν τελευτᾷ, ἐπιγραφῆναι προτάξας ἐν τῷ μνημείῳ αὐτοῦ· « Σίμιλις ἐνταῦθα κεῖται, βιούς μὲν ἔτη ν', ζήσας δὲ ἔτη ζ'. » Ἐγένετο δὲ μετὰ θάνατον Ἀδριανῷ τηλικούτον ἄγαλμα μετὰ τεθρίππου, ὥστε διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκάστου ἵππου παχύτατον ἄνδρα διείναι· οἱ δὲ ἐν γῇ βαδίζοντες, ἐκ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ ὕψους τοῦ κτίσματος, αὐτοὺς τε τοὺς ἵππους βραχυτάτους καὶ τὸν Ἀδριανὸν νομίζουσι.

115.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ Ο ΕΥΣΕΒΗΣ.

Exc. De virt. p. 818 : Ὅτι Ἀντωνίνος ὁ βασιλεὺς ἀριστος ἦν, καὶ μάλιστα Νουμῆ κατὰ τὸ τῆς ἡγεμονίας ὁμοiotροπον ἀξιος παραβάλλεσθαι, καθάπερ δὴ Ῥωμύλῳ Τραϊανὸς ἐνομίσθη παραπλήσιος. Τὸν τε γὰρ ἰδιώτην ὁ Ἀντωνίνος ἀρίστα καὶ ἐντιμότερα διετέλεσε βίον, καὶ κατὰ τὴν ἡγεμονίαν ἀμείνων ἔδοξεν εἶναι καὶ σωφρονέστερος· οὐδενὶ τραχὺς οὐδὲ φορτικὸς, ἀλλὰ πρὸς ἅπαντας χρηστός τε καὶ ἡπιος ὢν· ἐν γε μὴν τοῖς πολεμικοῖς τὴν ἀπὸ τοῦ δικαίου μᾶλλον ἢ τοῦ κερδαλέου δόξαν θηρώμενος, φυλάττειν σώους ἤπερ εἰς μέγεθος ἐκφέρειν τοὺς τῆς ἀρχῆς * ἐγίνωσκεν· ἄνδρας, ὡς ἐνὶ μάλιστα πλείστην τοῦ δικαίου ποιούμενους ἐπιμέλειαν, ταῖς τῶν δημοσίων ἐπιστάς διοικήσας, τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἡγεμόνων ταῖς παρ' αὐτοῦ τιμαῖς ἀμειδοῦμενος, τοὺς γε μὴ φαύλους δῖχα τινὸς τραχύτητος τῶν κοινῶν ἀπελαύνων πραγμάτων. Οὐκ οὖν ὑπὸ τῶν οικείων μόνων, ἀλλ' ἡδὴ καὶ πρὸς τῶν ἀλλοφύλων ἑθαυμάζετο· ὡς τῶν προσοίκων τινὰς βαρβάρων τὰ δπλα κατατιθεμένους, ἐπιτρέποντάς τε τῷ βασιλεῖ τὰς δίκας, διαλύεσθαι ταῖς ἐκείνου ψήφοις. Αὐτὸς δὲ παρὰ τὸν ἰδιώτην βίον πολὺ τι πλῆθος χρημάτων κεκτημένος,

ἐπειδὴ παρῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν, τὴν μὲν ἑαυτοῦ περιουσίαν εἰς τε τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν φίλων ἀπανάλωσε δωρεάς· τῷ δὲ δημοσίῳ θησαυρῷ πλῆθος παντοδαπῶν ἀπέλιπε χρημάτων· τὴν τε τοῦ Εὐσεβοῦς ἐπικλησιν πρῶτος ἀπάντων αὐτοκρατόρων ἐκ τῆς τοῦ ἥθους ἀπλότητος ἀπηνέγκατο.

116.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΓΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ.

Ibid. p. 821 : Ὅτι Μάρκος ἀνὴρ δν ἐκπλήττεσθαι σιωπῇ μᾶλλον ἢ ἐπαινεῖν βράδιον, οὐδενὸς λόγου ταῖς τοῦ ἀνδρός ἀρεταῖς ἐξισουμένον. Ἐκ πρώτης γὰρ [ἤδη] τῆς ἡλικίας ἀρεταῖς τε καὶ ἡσύχιον βίον ὑποστησάμενος, οὔτε κατὰ δέος οὔτε καθ' ἡδονὴν τραπεῖς τὸ πρόσωπον ὥρθῃ πώποτε. Ἐπὶ γὰρ δὲ τῶν φιλοσόφων τοὺς ἀπὸ τῆς στοᾶς καὶ ἦν ἀρα ἐκείνων μιμητής, οὐ μόνον κατὰ τὴν τῶν διαιτημάτων ἐπιτήδευσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν τῶν μαθημάτων σύλληψιν. Οὕτω γοῦν ἐκ νέας κομιδῇ τῆς ἡλικίας ἐξέλαμπεν, ὥς πολλάκις τὸν Ἀδριανὸν ἐπὶ τοῦτον ἐθέλῃσαι τὸν τῆς βασιλείας ἀγάγειν κληρὸν. Ἐπεὶ δὲ ἔφθασε τὸν Εὐσεβῆ πρότερον κατὰ νόμον παῖδα ποιησάμενος, ἐκείνῳ μὲν τὴν ἑαυτοῦ διαδοχὴν ἐφύλαξε, τοῦτον δὲ συνοικεῖν ἐγὼ διὰ τῆς ἐπιγαμίας τῷ Εὐσεβεῖ, ὥς ἂν κατὰ τὴν τοῦ γένους διαδοχὴν ἐς τὴν ἡγεμονίαν παρελθοί. Τὸν τε γοῦν ἰδιώτην βίον ἐν ἰσηγορίᾳ τοῖς πολλοῖς Ῥωμαίοις ἐβίω, οὐδὲν τῇ ἐσποήσει τοῦ βασιλείου γένους ἀλλοιωθεῖς. Καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν κατὰ μοναρχίαν ἐξηγουόμενος, καὶ τὴν ἀκρὰν δυναστείαν καρπούμενος, πρὸς οὐδεμίαν ἀλαζονείαν ὑπῆχθη πώποτε· ἀλλ' ἦν ἐλευθέριος μὲν καὶ δαψιλὴς ἐν τοῖς εὐεργετήμασιν, ἀγαθὸς δὲ καὶ μέτριος ἐν ταῖς τῶν ἐθνῶν διοικήσεσιν.

117.

Exc. Salm. p. 396 : Μάρκος ἔτη ιθ'. Πρὸ τοῦ Μάρκου Τίτος Αὐρηλίου Φουλβίου Βοιώνιος Ἀντωνῖνος Πίος

(ὁ κληθεὶς Εὐσεβὴς) ἔτη κδ'. Μάρκος Ἀντωνῖνος, ἐν πολέμῳ τῶν δημοσίων ἐξηγλημένων ταμείων, πράξασθαι μὲν χρήματα παρὰ τὸ σύνθεσις οὐκ ἠνέσχετο, πάντα δὲ τὸν βασιλικὸν κόσμον ἐπ' ἀγορᾶς ἀγαγὼν πρὸς χρυσίον ἀπέδωκε. Καταστάσης δὲ τῆς βαρβαρικῆς κινήσεως, τοῖς μὲν ἐκουσίαν ποιούμενοι τὴν τῶν βασιλικῶν σκευῶν ἀνάδοσιν, τὸ αὐτὸ μέτρον τῆς τιμῆς ἀπέδιδου, τοὺς δὲ μὴ θέλοντας οὐκ ἠνάγκαζε. Τούτῳ ἡ βουλὴ μετὰ τελευταῖαν χρυσοῦν ἀνδριάντα ἔστησεν διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ. Μετὰ Μάρκον ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κόμοδος ἔτη ιγ'. Μετὰ Κόμοδον Παρτίνας μῆνας ζ'. Μεθ' ὃν Δίδιος Ἰουλιανὸς ἡμέρας ξ'.

118.

Exc. De ins. p. 29 : Ὅτι Κάσσιος ὁ τῆς Συρίας ἡγούμενος, ἀνὴρ δεινὸς τὰ πολέμια, πλείστα τε καὶ λόγου ἀξία κατὰ τὸν Παρθικὸν πόλεμον ἀποδειξάμενος, ἄλλως δὲ ὢν νεωτεροποιὸς, καινοτομεῖν ἐπήρθη, πρὸς τῆς Φαυστίνης τῆς τοῦ Μάρκου γαμετῆς ἐς τὴνδε προαχθεὶς τὴν ἔνοικον. Αὕτῃ γὰρ τὸν Μάρκον ἀρρωστήσαντα τεθνήξεσθαι ἄλλως τε καὶ νοσῶντα ὄντα οἰηθεῖσα, μὴ εἰς ἕτερον περιελθούσης τῆς ἡγεμονίας ἰδιωτεύσει, τοῦ Κομόδου ἔτι νέου ὄντος καὶ ἀρχεῖν οὐκ ἐπιτηδεύει, ἐπεισε τὸν Κάσσιον, κρύφα πέμψασα τῶν αὐτῇ πιστῶν τινὰς, ἐπιθέσθαι τῇ βασιλείᾳ, ἣν αἰσθηταὶ τὸν Μάρκον τεθνεῶτα, συνοικήσειν τε αὐτῷ καὶ τὰλλα συμπράξειν ὑποσχομένη. Ὅς, φήμης τινὸς ψευδοῦς τεθνηκέαι οἱ δηλωσάσης τὸν βασιλέα, προεξανέστη τῆς ἀληθείας, ἄκων τε πολέμιος ἀνεφάνη τῷ αὐτοκράτορι.

Τούτων μὲν οὖν ἐνεκα ὁ Μάρκος τὸν τε Κόμοδον ἐκ τῆς Ῥώμης διεπέμψατο, καὶ ἐπὶ τὴν Συρίαν ἐκ τῆς Παιονίας ἐστάλη· οὐ μὴν ὅλων αὐτῷ κατὰ τῶν ἐπαναστάντων ἐδέχεν· ὁ γὰρ τοι Κάσσιος ἀναιρεθεὶς πρὸς τινος τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἐφθασε. Καθ' ἡσυχίαν δ' οὖν τὴν τε Συρίαν καὶ Αἰγυπτὸν ἐπέλθων, οὔτε δῆμον οὔτε πόλιν, οὔτε ἰδιώτην οὔτε ἀρχοντα ἐσπουδακέναι τὰ τοῦ Κασσίου δόξαντα ἐπολυπραγμότησεν ἢ ἐκόλασεν, ἀλλὰ

tionis series et sensus potius requirit, ut legatur ἐπιτρέπειν τῷ βασιλεῖ. » Küster. Præter necessitatem. Post δίκας interponxi. — τῷ δὲ δημ. θησαυρῷ τῶν τε δημοσίων θησαυρῶν Suidas. — ἐπὶ κλησιν κτλ.] ἐπὶ κλησιν ἐκ τοῦ ἥθους πρῶτος ἀπηνέγκατο Suidas.

Fr. 116. Eadem Suidas v. Μάρκος. Eutropius VIII, 6 : *Post eum Marcus Antoninus solus rempublicam tenuit : vir quem mirari facilius quis quam laudare possit. Principio vitæ tranquillissimus, adeo ut ex infantia quoque vultum nec ex gaudio nec ex mœnore mutaret. Philosophiæ deditus stoicæ ; ipse etiam non solum vitæ moribus sed etiam eruditione philosophus ; tantæ admirationis adhuc juvenis, ut eum successorem paraverit Adrianus relinquere : adoptato tamen Antonio Pio, generum esse ei idcirco voluerit, ut hoc ordine ad imperium perveniret.... Hic cum omnibus Romæ æquo jure egit, ad nullam insolentiam elatus imperii fastigio ; liberalitatis promptissimæ, provincias ingenti benignitate et moderatione tractavit. — γὰρ ἡδη] ἡδη add. e Suida v. Μάρκος ; idem γὰρ δὴ habet v. ὑποστησάμενος, ubi hæc iterum apponuntur. — ἐξέλαμπεν] in ἐξέλαμψεν mutavit Valesius. — τοῦ βασιλείου γένους] βασ. om. Suidas. — ἐλευθέριος] ἐλευθέρος Suidas.*

Fr. 117. Eutrop. I. I. : *Ad hujus belli sumptum, quum xario exhausto largitiones nullas haberet, neque indicare provincialibus aut senatui aliquid vellet, instrumentum regii cultus, facta in foro divi Trajani sectione, distraxit : vasa aurea, pocula crystallina et murrhina, uxoriæ ac suam sericam et auream vestem, nulla ornamenta gemmarum ; ac per duos continuos menses venditio habita est, multumque auri redactum. Post victoriam tamen emptoribus pretia restituit, qui reddere comparata voluerunt ; molestus nulli fuit, qui maluit semel empta retinere. — Βοιώνιος] Βοτώνιος codex.*

Fr. 118. ἄλλως τε καὶ] τε καὶ ἄλλως codex. — οἰηθεῖσα, μὴ] οἰηθεῖσα τὸ μὴ codex. Fortasse erat οἰηθεῖσα, φοβηθεῖσα τε, vel οἰηθεῖσα, ἐφοβήθη μὴ ... καὶ ἐπεισεν. Cf. Xiphillin. LXXI, 22 : αὕτη γὰρ τὸν ἀνδρα ἀρρωστήσαντα προσόκησας ὅσον οὐκ ἡδη τελευτήσεν, ἐφοβήθη μὴ τῆς ἀρχῆς ἐς ὧλον τινὰ (ἀπὸ τοῦ Κομόδου καὶ νέου καὶ ἀπλουστεύου τοῦς

καὶ ὑπὲρ τῶν ἐν Ῥώμῃ συνειλημμένων (ἐξεληλαγμένοι γὰρ ἦσαν κἀνατῶνα τῶν βουλευτῶν συγχολὰ τὰ τοῦ Κασσίου περιφανῶς ἐσπουδακότες) ἐπέστειλε τῇ βουλῇ, μηδὲν χαλεπὸν γνῶναι, τούτοις ἀντικρυ τοῖς βήμασι χρησάμενος· αὐτὰ γὰρ εἰρήσεται, τὴν χρηστότητα τοῦ ἀνδρὸς σαφῶς ἐνδεικνύμενα. Ἦν δ' οὖν τοιαῦτα· « Ἰκε-
« τεῦμα ὑμᾶς, ὦ βουλή, καθαρὰν μου τὴν ἀρχὴν ἀπὸ
« παντὸς αἵματος βουλευτικοῦ φυλάξασθαι. Μὴ γένοιτό
« τινα ἐξ ὑμῶν ἐπ' ἐμοῦ ἢ τῇ ἐμῇ ἢ τῇ ὑμετέρᾳ ψήφῳ
θανατωθῆναι. » Καὶ τέλος ἔφη, ὅτι « Ἄν μὴ τούτου
τύχῃ, ἀποίσομαι πρὸς τὸν θάνατον » καὶ οὐκ ἐπῆρε
τὸν Μάρκον, οὐδὲ προσηγάγετο ἐκθῆναι τῶν συνήθων
λογισμῶν οὐ τὸ ἀδικον καὶ ἀνόσιον τῶν τετολημμένων,
οὐχ ἡ ἀπιστία τῶν τολημσάντων οὐ τὸ ὑπὲρ ὁμοίων ἐς
αὐτοῦ δέος.

119.

ΚΟΜΜΟΔΟΣ.

Ibid. p. 30 : « Ὅτι μέχρι μὲν τινος ὁ Κόμοδος
πάντα ἐπραττε τοῖς πατρικοῖς φίλοις συμβούλοις χρώ-
μενος. Ἐπειδὴ δὲ Περένιον ἔπαρχον τῶν στρατοπέδων
κατέστησεν, ἀνδρὰ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτην, πονηρὸν
[δὲ] τὸ ἦθος, αὐτὸς μὲν τρυφαίς καὶ συμποσίοις ἐσχό-
λαζεν, οὗτος [δὲ] πάσης τῆς ἀρχῆς τὴν ἐξουσίαν ἐνδύ-
σάμενος, τοὺς τε πατρώους φίλους πρῶτους διαβάλλειν
ἤρξατο, καὶ ὅσοι πλούσιοι ἦσαν, τούτους εἰς ὑποψίαν
ἄγων, τὸ μειράκιον ἐξεφόβει, ὥς ἂν αὐτοὺς διαχρησά-
μενος ἀφορμὴν αὐτῷ παράσχοι ἀρπάξαι τὰ ἐκείνων.
Μέχρι μὲν οὖν τινὸς ἐπέιχε τὸν νέον ἢ τοῦ πατρὸς
μνήμη καὶ ἡ τῶν φίλων αἰδώς· ἀλλ' ὥσπερ τινὸς βα-
σκάου τύχης ἀνατρεπούσης αὐτοῦ τὴν κοσμίαν ἀρχὴν,
συνέβη τι τοιοῦτον. Λουκίλλα ἦν τῷ Κομόδῳ πρεσβυ-
τάτῃ ἀδελφῇ· αὕτη πρότερον Λουκίῳ Βήρῳ αὐτοκρά-
τορι συνέκει, ὃν κοινωνὸν τῆς βασιλείας Μάρκος ἐποίη-
σατο. Ἐπειδὴ οὖν συνέβη τὸν Λούκιον τελευτήσαι, με-
νόντων τῇ Λουκίλλῃ τῶν τῆς βασιλείας συμβόλων,
Πομπηιανῶν ὁ πατὴρ ἐξέδοτο αὐτῇ· ἀλλὰ καὶ ὁ Κόμο-
δος ἐφύλαττε τὰς τιμὰς τῇ ἀδελφῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἡγά-
γετο αὐτὸς Κρισπίναν, ἀνάγκη τε ἐγένετο τὴν προεδρίαν
ἀπονέμεσθαι τῇ τοῦ βασιλεύοντος γυναικί, δυσφόρως
τοῦτο φέρουσα ἡ Λουκίλλα, τῷ μὲν ἀνδρὶ οὐκ ἐθάρρη-

σεν εἰπεῖν, Κοδράτῳ δὲ τινι, εἰς ὃν καὶ διεβάλλετο,
ὑπέθετο τὸν Κόμοδον ἀνελεῖν· ὁ δὲ Κυντιανῶ νεανίᾳ
θραυστάτῳ τε καὶ φονικωτάτῳ τὴν ὀλεθρίαν ἐπέτρεψε
πρᾶξιν. Ὅστις λαβὼν ἑγχειρίδιον, καὶ ὑποστὰς ἐν τῇ
τοῦ θεάτρου εἰσόδῳ (ἔστι δὲ αὕτη ζωφώδης), ὥρμησε
κατὰ τοῦ Κομόδου. Ὡς δὲ διήμαρτε τῆς πληγῆς, κρα-
τηθεὶς ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων, ἅπαντα διήλεγξε. Καὶ
αὐτὸς μὲν παραχρῆμα δίκην ἀνοίας ὑπέσχετο· ὁ δὲ Κό-
μοδος ἔκτοτε κοινούς ἐχθροὺς ἅπαντας ἐλογίζετο.
Ἵπῃρξε δὲ καὶ τῷ Περεννίῳ πρόφασιν, ἣν ἐζήτει· τὴν
τε γὰρ ἀδελφὴν ὁ Κόμοδος διεχρήσατο, καὶ πάντας
ἀφειδῶς τοὺς τε ὄντας ἐν τῇ συνωμοσίᾳ καὶ τοὺς ὡς
ἔτυχε διαβαλλομένους ἀπεσκευάζετο, μάλιστα τοὺς
πατρώους καὶ ἀναγκαίους φίλους.

2. Τοῦτο τοῦ Περεννίου κατασκευάζοντος ποιησά-
μενός τε (γὰρ) ἑαυτὸν ὑπὸ ἐξουσίαν, ἐπιβούλευε τῇ
ἀρχῇ, τὸν τε Κόμοδον κατεργάσασθαι βουλόμενος, καὶ
τοῖς ἑαυτοῦ πασι τὴν βασιλείαν διανεῖμαι. Ἐγνώσθη
δὲ ἡ ἐπιβουλὴ παραδόξως ὑπὸ φιλοσόφου τινὸς ἐν τῷ
θεάτρῳ μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀνακράζοντος· καὶ ὁ μὲν ὑπὸ
τοῦ Περεννίου δίκας τῆς παρρησίας λαβὼν, πυρὶ παρε-
δόθη· ὁ δὲ Κόμοδος ὑπετόπει τε τὸν Περένιον, καὶ
ἐμμένοντο τῶν λεχθέντων. Ὀλίγου δὲ χρόνου διελθόντος,
στρατιῶται τινες τῶν Ἰλλυριῶν, λαθόντες τὸν Περεν-
νίου παῖδα, νομίματα ἐκόμισαν ἐκτετυπωμένα τὴν
ἐκείνου εἰκόνα· ἅπερ ἑωρακὼς ὁ Κόμοδος, πεισθεὶς δὲ
τοῖς λεχθεῖσιν αὐτῷ πολλάκις, πέμψας διὰ νυκτὸς, ἀπο-
τέμνει τὴν κεφαλὴν τοῦ Περεννίου, καὶ τὴν ταχίστην
ἐκπέμπει πρὸς τὸν αὐτοῦ παῖδα (ὃς ἦν ἔπαρχος τοῦ ἐν
Ἰλλυριοῖς στρατοπέδου) τὰ ἐπὶ τῆς Ῥώμης ἐτι ἀγνο-
οῦντα, κελεύει τε αὐτὸν διὰ (τε) φιλικῶν γραμμάτων
ἔχειν ἐν τῇ Ῥώμῃ, ὡς καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ βουλο-
μένου, καὶ τὴν ὑπατον ἀρχὴν αὐτοῦ ληφόμενου. Ὁ δὲ,
τῶν ἀγγέλων εἰπόντων ταῦτα, ἀσφάλῃ μὲν δὲ ἀτελῇ
κατέλιπε τὰ τῆς τυραννίδος, θαρρῶν δὲ τῇ τοῦ πατρὸς
δυνάμει, ποιεῖται τὴν ὁδοιπορίαν. Γενόμενον δὲ αὐτὸν
κατὰ τὴν Ἰταλίαν, οἷς τοῦτο ἐντέταλτο, διεχρήσαντο.
Τοιοῦτον μὲν δὴ τέλος ἐκείνους κατέλαβεν.

3. Ὁ δὲ Κόμοδος δύο τοὺς ἐπάρχους καταστήσας,
ἀσφαλέστερον ᾤθη πράττειν. Χρόνου δὲ τινος διαδρα-
μόντος, ἑτέρα τις ἐπιβουλὴ κατ' αὐτοῦ γέγονε. Μά-

τρόπους ὄντος) περιελθούσης, ἰδιωτεύσῃ· καὶ ἐπεισε τὸν Κάσιον δι' ἀπορήτων παρασκευάσασθαι, ἵν', ἂν τι ὁ Ἀντωνίνος
πάθοι, καὶ αὐτὴν καὶ τὴν αὐταρχίαν λάβῃ. — δς, φήμης] ὡς φήμης codex. — Ἰκετεύω ὑμᾶς κτλ.] plenius haec quam
quae Xiphilinus LXXI, 30 praebet. — ἐπ' ἐμοῦ] sic etiam ap. Xiphilinum scribendum pro vulgata ἐπ' ἐμοί. — θανατω-
θήναι] σφαγῆναι Xiph. — ἀποίσομαι] σπεύσω Xiph.

Fr. 119. A Commodi regno Historiarum initium sumpsit Herodianus, quem in sequentibus praeter ceteros ducem Joannes
sibi elegit. Quae in hoc fragmento leguntur, excerpta sunt ex Herodian. I, 8 sq. — αὐτοὺς διαχρησ.] Herodian. I, 8;
αὐτὸς δ. codex. — Κρισπίναν] Herod.; Σκριπίναν codex. — εἰς ὃν καὶ διεβάλλετο] ἐπ' οὗ καὶ λαθανούσης συνουσίᾳ
διεβάλλετο Herod. — Κυντιανῶ] Herod.; Κυντιανῶ cod. — § 2. κατασκευάζοντος, ποιησάμενός τε κτλ.] Oratio
claudicat. Herodian. I, 9 : Ὁ δὲ Περένιος ἀποσκευάζων πάντας... ποιησάμενός τε αὐτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, ἐπεβούλευε τῇ
ἀρχῇ. — ὑπὸ] ἐπὶ Herod., quod etiam nostro loco reponendum videtur; nisi forte vells ὑπ' αὐτὸν τὴν ἐξουσίαν. — τὴν
βασιλείαν διανεῖμαι] ἐγχειρίσας τὴν πρόνοιαν τῶν Ἰλλυρικῶν στρατευμάτων Herod. — ἀνακράζοντος] Verba phi-
losophi, quae excidisse videntur, haec sunt (Herod. I, 9) : Οὐ πανηγυρίζει σοι καιρὸς, Κόμοδε, νῦν, οὐδὲ θέσις καὶ
ἐορταὶς σχολάζειν· ἐπίκειται γὰρ σου τοῖς αὐχναῖς τὸ τοῦ Περεννίου ἔπος. — διὰ τε φιλικῶν] τε abundat, excerptoris
culpa. Sc. Herodianus : γράμματα τε φιλικὰ ποιήσας καὶ μείζονσι φήσας καλεῖν ἐλπίσιν αὐτόν. — ἐντέταλτο] ἐντέτατο
cod. — § 3. κατ' αὐτοῦ] vel κατὰ τὸ αὐτό, ubi est ap. Herod.; κατ' αὐτοὺς codex. — δεινὰ] Her.; δυνά cod. — χα-

τερνός τις, ἐκ τῶν στρατιωτῶν φυγὰς, πολλὰ καὶ δεινὰ διαφορῶς τολμήσας, πείσας τέ τινας ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἔργων, χεῖρα πολλῶν κακούργων συναθροίζει· καὶ πρότερον μὲν τὰς πλησίον ἐλήστευσε πόλεις· εἴτα καὶ μέζονα τολμήσας, εἰς τὴν Ἰταλίαν εἰσέδω· καὶ ἐπιτηρήσας ἡμέραν, ἐν ᾗ ὁ βασιλεὺς πανδημεὶ ἑορτὰς ἐπιτελεῖ, καὶ πάντες τὰ ἑαυτῶν σχήματα διήλλαττον ὡς ἐβούλοντο, καὶ ῥὺν ἐπιτήδειον νομίσας, λαβὼν τε δορυφόρου σχῆμα ἐπεπήδησε διαχρήσασθαι τῷ Κομόδῳ. Ἄλλ' εἰς τῶν σὺν αὐτῷ κακούργων παρορυσθεὶς ὑπὸ φθόνου, προδιαγγέλλει τοῖς τοῦ βασιλέως οἰκείοις· καὶ συλλαβόντες τὸν Μάτερνον, ἀπέτεμον αὐτοῦ τὸν αὐχένα. Κόμοδος δὲ τοῖς ἑαυτοῦ θεοῖς ὁμολογήσας χαριστήριους τινὰς, ὑπὲρ τε τῆς σωτηρίας καὶ τῆς βασιλείας ἐπανηγύριζεν.

4. Ὁ δὲ Κόμοδος ἐκφυγὼν τὴν Ματέρνου ἐπιβουλὴν, πλειονί τε φρουρᾷ ἐχρήσατο, καὶ σπανίως τοῖς δήμοις ἐφαίνοτο, τὰ πλείστα ἐν προαστείσις διατρίβων. Συνέβη γὰρ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον καὶ λοιμώδη νόσον κατασχεῖν τὴν Ἰταλίαν, καὶ πολλοὺς διαφθεῖρειν. Ἐπέσγε δὲ καὶ λιμὸς κατ' αὐτὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τοιαύτης αἰτίας. Κλέανδρός τις, τῷ μὲν γένει Φρυγῆ, συναυξηθεὶς τε τῷ Κομόδῳ, εἰς τοσοῦτον ὑπ' αὐτοῦ τιμῆς προήλθεν, ὡς καὶ τὴν τοῦ σώματος φρουρὰν καὶ τὴν τοῦ θαλάμου καὶ τῶν στρατιωτῶν πρόνοιαν ἐγγχειρισθῆναι· ὑπὸ δὲ πλοῦτου καὶ τρυφῆς ἀνεπίεσθη καὶ πρὸς βασιλείας ἐπιθυμίαν προήλθεν· ὠνούμενος δὲ πλείστον σίτον, ἀπέκλειεν, ἐλπίζων τὸν τε δῆμον καὶ τὸ στρατόπεδον ἐν σπάνει καταστήσας, ἐπιδόσει λαμπραῖς ἀλόντας ὑπαγαγέσθαι· καὶ γυμνάσιον καὶ λουτρὸν μέγιστον κατασκευάσας, τούτους ἐδελέαζεν. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀπεχθῆς ἔχοντες πρὸς αὐτὸν, καὶ τῶν δεινῶν τὰς αἰτίας εἰς ἐκεῖνον ἀναφέροντες, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεάτροις κακῶς ἡγόρευον, τὸ δὲ τελευταῖον καὶ ἐν τῇ προαστείῳ τοῦ Κομόδου πανδημὴ ἐπελθόντες κατεβῶν, καὶ τὸν Κλέανδρον πρὸς θάνατον ἤτουν. Ταρχῆς δὲ οὔσης, τῷ μὲν Κομόδῳ ἐκώλυσε γνωσθῆναι, αὐτὸς δὲ στρατιώτας ἐπαφῆκε τῷ δήμῳ, καὶ μέχρι τῆς πόλεως διωκόμενον ἔκοπτεν· ὡς δὲ ἐν τῇ πόλει εἰσῆλθεν, οἱ ἐν αὐτῇ μέιναντες, αἰσθόμενοι τὸ κατελιγφὸς πάθος, ἀποκλείσαντες τὰς εἰσόδους, ἐκ τῶν δωματίων λίθοις καὶ κεράμιοις ἐβαλλον τοὺς ἱππέας. Οἱ δὲ ἐπασχον ἄπερ ἐδράκεισαν· τιτρωσκόμενοι τοίνυν καὶ μὴ φέροντες εἰς φυγὴν ἐτράπησαν, πολλοὶ δὲ καὶ διεφθάρσαν.

5. Ἐμφυλίου τε πολέμου τηλικούτου τὴν Ῥώμην κατέχοντος, ἄλλος μὲν οὐδεὶς ἀγγεῖλαι τῷ Κομόδῳ τὰ πραττόμενα ἐβούλετο, δέει τῆς Κλεάνδρου ἐξουσίας· ἡ δὲ πρεσβυτάτη τῶν ἀδελφῶν τοῦ βασιλέως λυσαμένη τὰς τρίχας, καὶ ῥίψασα ἑαυτὴν ἐπὶ τῆς γῆς, ἅπαντα διηγόρευε τὰ τῷ Κλεάνδρῳ πεπραγμένα, καὶ ὅτι τῆς βασιλείας ἐκβάλλονται, εἰ μὴ τὴν ταχίστην πρὸς θάνατον ἐκδοθεῖη. Τότε καὶ τῶν παρόντων τινὲς θαρρήσαντες τοῖς τῆς ἀδελφῆς λόγοις τὸν Κόμοδον ἐξετάραξαν. Ἐκπλαγεὶς δὲ ἐκεῖνος τὸν τε ἐπικείμενον κίνδυνον καταλαβὼν, τὴν κεφαλὴν ἀποτημῆναι καλεῖται τοῦ Κλεάνδρου, καὶ ἐπὶ δόρατος μακροῦ ἐκπέμπει τῷ δήμῳ. Ὁ δὲ παραχρῆμα τῆς μανίας ἐπαύσατο, προσανελὼν μέντοι καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Κλεάνδρου. Καὶ ὁ μὲν Κλεάνδρος οὕτω τε ἤνθησεν ἐν ὀλίγῳ, καὶ οὕτω διεμαράνθη.

6. Ὁ δὲ Κόμοδος εἰσελθὼν ἐν τῷ ἄστει μεγαλοφρόνως ὑπεδέχθη· πειραθεὶς δὲ τοσοῦτων κινδύνων, ἀπίστως προσφέρειτο πᾶσιν ἀπειδῶς τε φονεύων καὶ πᾶσαις διαβολαῖς πιστεύων, σχολάζων τε ἀλλεπαλλήλοις καὶ ἀκολάστοις τοῦ σώματος ἡδοναῖς, ἡνιόχοις τε καὶ ὑποκριταῖς καὶ θηρίων σφαγαῖς· ὑπὸ δὲ τινος τύχης ἐλαυνόμενος, εἰς τοσοῦτον μανίας καὶ παροινίας προϋχώρησεν, ὡς τὴν ἰδίαν προσηγορίαν παραιτήσασθαι. Ζήτει ἐν τῷ Περὶ κακίας καὶ ἀρετῆς.

120.

Exc. De virt. p. 822 : Ὅτι ὁ Κόμοδος ὑπὸ τινος τύχης ἐλαυνόμενος ἐς τοσοῦτον μανίας καὶ παροινίας προϋχώρησεν, ὡς τὴν ἰδίαν προσηγορίαν παραιτήσασθαι, Ἡρακλῆα τε καὶ Διὸς υἱὸν ὀνομάζεσθαι, τοὺς τε μῆνας ἅφ' ἑαυτοῦ φέρειν τὰς προσηγορίας προσέταξεν οὕτως· Ἀμαζόνιος, Κόμοδος, Αὐγουστος, Ἡράκλειος, Ῥωμαῖος, Ὑπεραίρων, Ἀνίκητος, Εὐσεβής, Εὐτυχής, Λούκιος, Αἴλιος, Αὐρήλιος. Ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων σχῆμα, λεοντῆν ὑπεστρώννυτο καὶ ῥοπαλον ἐπέφερετο· οὕτω τε θηρίοις καὶ ἀνθρώποις δημοσίᾳ ἐμονομάχει, εὐστόχως τε κατὰ τὸ ἀληθὲς ἀκοντίζων, καὶ παρὰ πάντων, ὡς εἰπεῖν, θαυμαζόμενος. Ἐπειδὴν δὲ εἰς πολλὴν μαιφονίαν ἐτράπη, πάντας ἀπειδῶς τοὺς ἀθλοῦς καὶ λελωθμένους ἀνδράς εἰς τὸ θέατρον συναγαγὼν, δρακοντοειδῆ τέ τινα περιθεὶς ἐκ τῶν γονάτων ὑπάσματα, ὡς γίγαντας τῷ ῥοπαλῷ κατειργάσατο. Καθεύδων γὰρ ἐν τοῖς μονομαχείοις, ἐκείθεν ἐς

ριστήριους τινὰς] Herodian. I, 10 : ὁ δὲ Κόμοδος θύσας τε τῇ θεῇ καὶ χαριστήρια ὁμολογήσας, τὴν ἑορτὴν ἐπετελεῖ, παρῆπεμπε τε τὴν θεὸν χαίρων· καὶ σωτήρια τοῦ βασιλέως ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε. — § 4. συναυξηθεὶς τε] κλέτης δὲ βασιλικὸς γενόμενος συναυξηθεὶς τε Herod. I, 12. — εἰς τοσοῦτον] Her.; εἰς τοῦτον codex. — καὶ τὴν τοῦ θαλ.] τὴν add. ex Herod. — προήλθεν] melius abesset, ut ap. Herod. Possis tamen : προελθεῖν. — λαμπραῖς] Her., λαπραῖς cod. — ὑπαγαγέσθαι] ὑπαγέσθαι cod. — κατεβῶν] Cramer., ἐβῶν Her., κατεύου codex. — δωματίων] δομαζίων cod. — § 5. ἄλλος μὲν οὐδ.] ἄλλως μ. ο. cod. — θαρρήσαντες τοῖς] Herod. I, 13. θάρρησαν, καὶ τοῖς cod. — πειραθεὶς] Her., παραθεὶς codex.

Fr. 120. Eadem Suidas v. Κόμοδος. V. Herodian. I, 14-16. — τὰς προσηγορίας] Suidas; τὴν προσηγορίαν cod. Nomina mensium ap. Herodianum I, 14 non traduntur. Habes apud Xiphilinum LXXII, 15 (et Zonaram) tum nomina mensium tum ordinem, quem Noster neglexit. Vide interpretes ad Xiphil. (not. 88, pag. 738 ed. Sturz) et qui ibi laudantur. — εὐστόχως τε] τε om. Suidas. — ὡς εἰπεῖν] om. Suidas. — τῶν γονάτων] τῶν om. Suid. — ὑπάσματα] φάσματα Suid.

τάς πανηγύρεις καὶ ἑορτάς πρὸς τῆς συγκλήτου βουλῆς ὑπαντῶμενος, ἐκ πάντων μὲν κακῶς διεβάλλετο, ὥστε καὶ τὴν Μαρκίαν, ἣν εἶχε τῶν παλλακῶν τιμιωτάτην, καταγνῶναι αὐτοῦ καὶ ἀπαγορεῦσαι τοῖς πραττομένοις. Πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἰκέτευον αὐτὸν μὴδὲν ἀνάξιον τῆς βασιλείας ποιεῖν.

121.

Exc. De ins. p. 34 : Ὅτι μετὰ τοῦτο ὁ Κόμοδος ἐπὶ τοῖς οἰκείοις ἀσχάλλων, τοὺς μὲν ἀπεπέμψατο, αὐτὸς δὲ ἐπανελθὼν ἐς τὸ δωματίον, ὡς δῆθεν καθευδήσων, λαβὼν δέλτον, γράφει δσους χρῆ φονεῦσθαι (ὧν πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἰποντο δὲ Λαῖτος καὶ Ἑκλεκτος· ἐπὶ δὲ τοῖς πολὺ πλῆθος τῶν τῆς συγκλήτου πρωτευόντων), ὡς ποτε τὰς Στυμφαλίδας ὄρνεις κατατοξεύσαι τοὺς ἐν τῷ θεάτρῳ βουλόμενος, τοὺς μὲν (γὰρ) ὡς πρεσβύτας καὶ πατρίους φίλους αἰδούμενος ἔχειν αἰσχροῦ βίου σεμνοὺς ἐπόπτας, τῶν δὲ πλουσίων τὰς οὐσίας χαρίσασθαι βουλόμενος μονομάχοις. Τὴν δὲ δέλτον τίθησιν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἐνθα μὴδεὶς εἰσῆει. Παιδίον δὲ τι μικρόν, ὅπερ ἡγάπα ὁ Κόμοδος καὶ Πετρέπιτο, Φιλοκόμοδόν τε ὠνόμασε, τοῦτον λαβὼν τὴν δέλτον, ἔπαιζεν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος. Αἰφνιδίῳ δὲ τοῦ Κομόδου προελθόντος, ἔμεινε παρὰ τῷ παιδίῳ τὸ γραμματεῖον· ὅπερ ἀνελομένη ἡ Μαρκία, δεδοικυῖα μὴ τι τῶν ἀναγκαιῶν ὑπὸ νηπιότητος διαφθείρη, γνωρίσασα τὴν τοῦ Κομόδου χεῖρα, διεξῆλθε, καὶ εὗρεν αὐτὸ θανατηφόρον, καὶ πρὸ πάντων αὐτῇ· ἀνομιώξασα δὲ καθ' ἑαυτὴν, τὸν Ἑκλεκτον μεταπέμπεται· δδῶσα δὲ τὸ γραμματεῖον, « Ὅρα, ἔφη, ποῖαν μέλλομεν παννυχίζειν ἑορτήν. » Ὁ δὲ ἀναγνούς κατεπλάγη, καὶ τοῦτο διὰ τινος πιστοτάτου παραπέμπει παραχρῆμα τῷ Λαίτῳ. Ταρχαθὶς δὲ κακείνους ἀφικνεῖται πρὸς Μαρκίαν, ὡς δὴ συσχεψόμενος αὐτοῖς· οὐδὲ γὰρ ἦν καιρὸς μελλήσεως. Ἀρέσκει δὲ δοῦναι φάρμακον τῷ Κομόδῳ· ὑπέσχετο δὲ ῥῆστα δώσειν ἡ Μαρκία· εἰδοὶ γὰρ αὕτη κινρᾶν αὐτῷ ἐν τῷ δειπνῶ τὴν πρώτην δόσιν. Ἐλθόντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ λουτροῦ δίδωσι καλῶς κεράσασα· ὁ δὲ πῶν ἀναισθήτως, αὐτίκα ἔπεσεν εἰς ὕπνον, ὑπὸ τε τοῦ κόπου καὶ τῆς ἀλλεπαλλήλου ἡδονῆς ἔλκόμενος· καὶ μικρόν τι ἡσυχάσας ἤρξατο ἐμείν σὺν τῇ προεγκειμένη τροφῇ καὶ τὸ φάρμακον· ἡ δὲ Μαρκία φοβηθεῖσα μὴ (εἰς) πᾶν ἐξεμεθῇ, ἡ δὲ τὴν πλῆμην τῆς τροφῆς ἡ διὰ τὸ προλαμβανόμενον ὑπὸ τῶν βασιλέων ἀλεξιφάρμακον, καὶ πάντες ἀπόλυνται, μετακαλεῖται νύκτωρ τὸν

Λαῖτον καὶ τὸν Ἑκλεκτον. Οἱ δὲ ὡς ταῦτα ἐπύθοντο, θαρροῦσι τοῦτο Ναρκίσσῳ τινὶ ἀχμαιοτάτῳ ἀποπνίξαι τὸν Κόμοδον. Ὁ δὲ εἰσδραμὼν καὶ παρειμένον εὐρὼν ὑπὸ τοῦ φαρμάκου καὶ τῆς μέθης, ἀποσφίγξας τὸν τράχηλον, φονεύει. Τοιοῦτῳ μὲν τέλει βίου ὁ Κόμοδος, βασιλεύσας ἔτεσι ιγ' μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν, ἐχρήσατο.

122.

ΠΕΡΤΙΝΑΞ.

Ibid. p. 35 : Οἱ δὲ ἐπιβουλεύσαντες αὐτῷ, κρύψαι τὸ γινόμενον βουλευσάμενοι, εἰς στρωμνὴν τινα εὐτελεῖ ὑποβαλόντες τὸ σῶματιον, καὶ καταράψαντες, δι' οἰκετῶν, πάντας λαθόντες, τῆς βασιλείου αὐλῆς ἐξεφόρησαν· αὐτοὶ δὲ τὸ πρακτέον ἐβουλεύοντο, φήμην ἔγκασπεύραντες, ὅτι ἐν τῷ μονομαχίῳ ἀποπληξία ὁ Κόμοδος ἐτελεύτησεν. Ἐδοξεν δὲ αὐτοῖς ἐπιλέξασθαι ἄνδρα πρεσβύτην τινὰ, τὸν διαδεζόμενον τὴν ἀρχὴν, ὅπως ἀπὸ τῆς πικρᾶς καὶ ἀκολάστου τυραννίδος πάντες ἀναπνεύσειεν.

2. Καθ' ἑαυτοὺς δὲ λογιζόμενοι, οὐδένα οὕτως ἐπιτήδειον εὕρισκον ὡς Περτίναξα, τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτην, ἐν [δὲ] πολλαῖς πράξεσι στρατιωτικαῖς εὐδοκίμησαντα, μόνον τῶν Μάρκου φίλων περιλειφθέντα· πρὸς δὲ τῆς νυκτὸς ἀκμαζούσης παραγίνονται, αὐτοὶ τε καὶ τινες ὀλίγοι τῶν συνωμοτῶν. Ἐπιστάντες δὲ ταῖς θύραις διεγείρουσι τὸν φύλακα. Ἀνοίξας δὲ ἐκεῖνος, καὶ θεασάμενος στρατιώτας καὶ τὸν ἐπαρχον, ἀγγέλλει τῷ δεσπότῃ. Ὁ δὲ ἔχειν αὐτοὺς κελεύει, προσδοκῶν παραχρῆμα ἀποτέμενεσθαι. Εἰσελθόντας δὲ αὐτοὺς ἡσπασατο, καὶ τὸ κελευσθὲν γίνεσθαι προέτρεπε. « Τούτο γὰρ, ἔφη, διὰ παντὸς ἐνενόουν, μόνος περιλειφθεὶς τῶν πατρίων αὐτοῦ φίλων. » Προέτεινέ τε πολλὰς τὸν τράχηλον ἀπὸ τοῦ σκίμποδος. Πρὸς ταῦτα ὁ Λαῖτος· « Παῦσαι, » φησὶν « ἀνάξια σαυτοῦ καὶ τῶν προβιωμένων σοι λέγων. Οὐ γὰρ ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σὺ ἤκομεν, ἀλλ' ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ τε ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῆς Ρώμης· κεῖται μὲν [γὰρ] ὁ τύραννος, δίκην δούς τὴν προσήκουσαν, [καὶ] ἄπερ αὐτὸς ἡμᾶς δρᾶσαι διανοεῖτο [ταῦτα πρὸς ἡμῶν παθῶν]. Ἡμεῖς δὲ ἤκομεν [σοὶ] τὴν βασιλείαν ἐγγεῖριοντες, δν ἴσμεν προὔχοντα ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ βίῳ, μεγέθει, ἀξιώματι, ἡλικίᾳ, σεμνότητι, πόθῳ τε τοῦ δήμου. »

3. Ὁ δὲ Περτίναξ· « Παύσασθε χλευάζοντες πρε-

— καὶ ἑορτάς] om. Suid. — τῶν παλλακῶν] τῶν om. Suid. — τοῖς πραττομένοις] τὰ πραττόμενα Suid.

Fr. 121. Hæc ex Herodiano (I, 17) petita continuum cum superioribus narrationem efficiunt. — δῆθεν] δὴ Her. — πρώτη μὲν] Her.; πρῶτον cod. — ὡς ποτε... ἐν τῷ θεάτρῳ βουλόμενος] Hæc in Herodiano non leguntur. — τοὺς μὲν γὰρ] γὰρ inclusi; excerptoris est negligentis. Ita Herodianus : τοὺς μὲν γὰρ πρεσβυτέρους καὶ λοιποὺς πατρίους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν, αἰδούμενος ἔχειν κτλ. — ἐνθα μὴδεὶς εἰσῆει] οἰηθεὶς μὴδένα ἐκείσε εἰσελεύσεσθαι Her. — μετακαλεῖται] μεγακαλεῖται cod.

Fr. 122. V. Herodian. II, 1-2. — § 2. γίνεσθαι προέτρεπε] γένεσθαι pr. cod. — ἐνενόουν] ἐνενόει cod. Hæc. Herodianus : Πάλαι μὲν καὶ πάσης νυκτὸς τότε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος· μόνος τε τῶν πατρίων περιλειπόμενος φίλων ἐτι, ἰθαυμάζον ἐπ' ἐμοὶ Κόμοδον βραδύνοντα. — [καὶ] ἄπερ] ἦπερ codex. Inclusa ex Herod. supplēvi. — βίῳ, καὶ γέθει κτλ.] Herodianus II, 1, ita habet : δν ἴσμεν προὔχοντα ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ σωφροσύνην βίου, μεγέθει τε ἀξιώματος καὶ ἡλικίας σεμνότητι, ποθούμενόν τε καὶ τιμώμενον ὑπὸ τοῦ δήμου.

σούτην. » « Ἀλλὰ μὴν, ἔφη ὁ Ἑκλεκτος, ἀνάγνωθι τὸ γραμματεῖον· γνωρίζεις δὲ τὴν Κομόδου χεῖρα. » Ἐπιγινούς δὴ τὰ γεγραμμένα ὁ Περτίναξ, πεισθείς τε ἀνδράσι καὶ πρότερον αὐτοῦ φίλοις, πάντα πυθόμενος τὰ πεπραγμένα, ἐπιδίδωσιν ἑαυτὸν. Καὶ συμπαραλαβόντες καὶ τῶν λοιπῶν ὅσοι παρῆσαν, ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἡπείγοντο. Διαπέμπουσι δὲ τινὰς τοὺς διαδοήσοντας, ὅτι Κόμοδος [μὲν] τέθνηκε, Περτίναξ δὲ ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἀπεισι βασιλεύς. Διαδραμούσης δὲ τῆς φήμης, πᾶς ὁ δῆμος ἐνθουσιῶντι ἑοικώς ἐξεδράχχευε καὶ διέτρεχε, βοῶν τε ἀπρεπῇ, καὶ ὅσα πρότερον ἐπέιχεν ὁ φόβος, ταῦτα, προσελθούσης ἀδείας καὶ ἐλευθερίας, [ῥαδίως] ἐλέγετο. Ἐπεὶ δὲ ἐγένοντο ἐν τῷ στρατοπέδῳ, ὅτε Λαίτος καὶ Ἑκλεκτος εἰσῆλθον ἄγοντες τὸν Περτίνακα· καὶ ἀναγορεύεται βασιλεύς.

4. Ὅτι εὐταξίας καὶ εὐμοιρίας κατεχούσης τὸν βίον, βασιλεύοντος Περτίναχος, μόνον οἱ δορυφόροι ἀσχάλλοντες μνήμη μάλιστα τῆς προγεγεννημένης αὐτοῖς τυραννίδος, ἀρπαγὰς τε καὶ βίας ποθοῦντες, ἐβουλεύσαντο ἀποσκευάσασθαι τὸν Περτίνακα, ζητῆσαι δὲ τινὰ τὸν πάλιν αὐτοῖς παρέχοντα ἀκόλαστον ἐξουσίαν. Αἰφνιδίως τοίνυν, οὐδενὸς προσδοκῶντος, ἀλλὰ πάντων ἡσυχάζοντων, προσπηδῶσι τοῖς βασιλείαις τὰ ξίφη σπασάμενοι. Οἱ δὲ ἐν τῇ βασιλείῳ ὑπηρεσίᾳ ταραχθέντες, οὐκ ἔμενον, ἀλλ' ἕκαστος ἦν εἶχε φρουρὰν καταλιπὼν ἔφυγεν. Ὅλγοι δὲ τινες ἀπαγγέλλαντες τῷ Περτίνακι τὴν ἔφοδον, συνεβούλευον φυγεῖν, καὶ τῇ τοῦ δήμου καὶ τῇ τῆς συγκλήτου βοηθείᾳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. Ὁ δὲ οὐκ ἀνασχόμενος, βασιλείας οὐκ ἀξία ταῦτα νομίσας, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, προσδοκῶν πείθειν αὐτοὺς καὶ παύσειν τῆς ἀλόγου ὀργῆς, αἰδουμένους τὸ τοῦ βασιλέως σχῆμα καὶ τὴν τοῦ ἀνδρὸς φιλοσοφίαν. Ἐπεὶ δὲ λαλοῦντος τοῦ πρεσβύτου καὶ πολλὰ παραινούντος, ἐπιπίπτουσι τε αὐτῷ καὶ φονεύουσι, δράσαντες ὄντως ὦμόν ἔργον· καὶ δεδιότες τὴν ἔφοδον τὴν τοῦ δήμου, εἰς τὸ στρατόπεδον δρόμῳ ἀναχωρήσαντες καὶ τὰς πύλας ἀποκλείσαντες, ἐπὶ τοῦ τείχους ἀνῆλθον, φρουρὰς καταστήσαντες, ἀμύνουμένοι τοὺς ἐπιόντας.

5. Ἐπειδὴ δὲ διεφοίτησεν εἰς τὸν δῆμον ἡ τοῦ βασιλέως ἀναίρεσις, ταραχῇ τε καὶ πένθος πάντας κατεῖχε, διέθεόν τε ἐνθουσιῶσιν ἑοικότες, μὴδὲ εὐρεῖν μὴδὲ ἀμύνασθαι δυνάμενοι τοὺς δεδρακότας. Μίᾳς δὲ πού καὶ δευτέρας ἡμέρας διαδραμούσης, οἱ μὲν δημόται ἕκαστος καθ' ἑαυτὸν δεδιώς ὑπανεχώρει, οἱ δὲ ἐν ἀξιώμασιν ὄντες ἐς τὰ πορρωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀπεδίδρασκον, ὥς ἂν μή τι δεῖν ἐκ τῆς ἐσομένης ἀρχῆς παρόντες πάθοιεν. Τοιοῦτον μὲν δὴ τέλος τῷ Περτίνακι βασιλεύσαντι μῆνας ἕξ.

6. Οἱ δὲ στρατιῶται, ὡς εἶδον μὴδὲνα τολμῶντα ὑπεξελθεῖν τῷ φόνῳ, ἀναβάντες ἐπὶ τὸ τείχος ἐκῆρυτον, « Τίς βούλεται τὴν βασιλείαν ὠνήσασθαι; » Ὡς [δὲ] διεφοίτησεν ἡ φήμη, Ἰουλιανὸς τις, ἥδη μὲν τετελεχώς τὴν ὑπατον ἀρχὴν, ἐν εὐπορίᾳ δὲ πολλῇ [εἶναι δοκῶν], ζῶν δὲ κραipaλάις καὶ τρυφαῖς, καὶ ἄλλοις κακοῖς **.

123.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 822 : Ὅτι Ἰουλιανὸς ὁ ὑπάτος, ὁ ὠνησάμενος τὴν βασιλείαν, ἐπεὶ παρῆλθεν εἰς τὴν ἀρχὴν, εὐθέως τρυφαῖς καὶ κραipaλάις ἐσχόλαζε, τῇ μὲν τῶν δημοσίων ἐπιμελείᾳ ῥαθύμως προσφερόμενος, εἰς δὲ τὸ ἀβροδίατον ἐπιδιδούς ἑαυτόν. Εὐρίσκειτο δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας ψευσάμενος· οὐτε γὰρ οἴκοθεν ἦν αὐτῷ τούσαυτα χρήματα, καὶ οἱ δημόσιοι θησαυροὶ ἐκεκένωντο ὑπὸ Κομόδου. Ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας οἱ τε στρατιῶται ἡγανάκτουν, καὶ ὁ δῆμος ἐν τοῖς θεάτροις ἐν καταφρονήσει αὐτὸν ἐποίει.

124.

ΝΙΓΡΟΣ.

Exc. De ins. p. 37 : Ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας οἱ τε στρατιῶται ἡγανάκτουν, καὶ ὁ δῆμος αἰσθόμενος ἐν καταφρονήσει αὐτὸν ἐποίειτο, καὶ Νίγρον ἐν τοῖς θεάτροις ἐπεκάλει, βοηθόν τε αὐτὸν γενέσθαι τὴν ταχίστην τῇ Ῥωμαίων [ἀρχῇ] ἡξίου, ὡς ἐφύδριστα πασχούσῃ. Καὶ τοῦτον ἀναγορεύουσι βασιλέα. Ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ἐξυπτίζεται πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν, καὶ ἀνειμένως τοῖς Ἀντιοχεῦσι συνευφραίνεται, εἰς ἐορτὰς καὶ θέας ἐπιδιδούς [ἑαυτὸν], τῆς τε εἰς τὴν Ῥώμην ἀφόδου ἡμέλει, τοῖς τε Ἰλλυριοῖς στρατεύμασι δὲ ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτὰ, οὐδὲ τῶν πρᾶττομένων τι αὐτοῖς ἐδήλου, ἐλπίζων πάντας δημογνώμονας ἐσεσθαι τῇ Ῥωμαίων εὐχῇ. Ταῦτα δὲ αὐτοῦ πράττοντος, διηγέσθη εἰς Ἰλλυριοὺς καὶ πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικόν, ὅτι ταῖς ὁχθαῖς Ἰστρου τε καὶ Ῥήνου ἐπικείμενον ἀπείργει τοὺς ἐπέκεινα βαρβάρους, καὶ φρουρεῖ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν. Ἠγεῖτο δὲ τούτων Σεβῆρος, τὸ μὲν γένος Αἰβυς, εἰς δὲ πραγμάτων διοίκησιν γενναῖος.

125.

ΣΕΒΗΡΟΣ.

Exc. De virt. p. 825 : Οὗτος ὁ Σεβῆρος τὸ μὲν γένος ἦν Αἰβυς, ἐς δὲ πραγμάτων διοίκησιν γενναῖος ἄμα καὶ θυμοειδὴς, σκληρῶ τε βίῳ καὶ τραχεῖ ἐνειθισμένος, πόνους τε ἀνέχων ῥᾶστα, νοῆσαι τε ταχύς καὶ τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι δξύς.

— § 4. Novum incipit excerptum. Vide Herodian. II, 5. — τοὺς ἐπιόντας] τοῖς ἐπιούσιν cod. — § 5. V. Herodian. II, 6. — τοὺς δεδρακότας] τοῖς δεδρακόσι codex. — § 6. Finis hujus segmenti mutilus (vide Herodianum c. 6). Quæ sequuntur continuo in Exc. de insid. : Ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας (fr. 124), jungenda sunt cum extremis verbis fragmenti sequentis. Fr. 123. Eadem Suidas v. Ἰουλιανός p. 1012 ed. Bernh. Petita sunt ex Herodian. II, 7. Fr. 124. V. Herodian. II, 7 sqq. — τῇ Ῥωμαίων εὐχῇ] Herod. II, 9; τῇ Ῥ. ἀρχῇ codex. Fr. 125. Eadem Suidas v. Σεβῆρος p. 701 ed. B. Descripta ex Herodian. II, 9. — πόνους ἀνέχων] πόνους ἀντέχων Herodian. — ταχύς... δξύς] δξύς... ταχύς Herod. Sequuntur ap. Herod. quæ leguntur fragm. seq.

126.

Exc. De ins. p. 37 : Οὗτος πυθόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἀρπάξασθαι, καταγνοὺς τοῦ μὲν βαθυμῖαν, τοῦ δὲ δυσπραγίαν (ἐνέπειθον δὲ αὐτὸν καὶ ὀνειράτα καὶ χρησμοὶ καὶ σύμβολα· τό γε τελευταῖον ῥήθη τὸν Περτίνακα ἰδεῖν ἐφ' ἵππου προΐοντα, τὸν δὲ ἵππον ἐκεῖνον μὲν ἀποσεισάμενον, Σεβήρον δὲ ἀναλαβόντα)· οὕτω τοίνυν ὁ Σεβήρος ἀρθεὶς τὴν γνώμην ἀπόπειραν τῶν στρατιωτῶν ἐποιεῖτο. Ἐὰ μὲν πρῶτα κατ' ὀλίγους ἡγεμόνας τε καὶ χιλιάρχους οἰκισούμενος, περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς διελέγετο, ὡς ἐρρέριπτο, οὐδενὸς ὄντος τοῦ κατ' ἀξίαν αὐτὴν λαμβάνοντος καὶ Περτίνακος φόνον ζητοῦντος· ἡγεμῶν γὰρ τῶν Ἰλλυριῶν ἐπὶ Μάρκου καταστάς ὁ Περτίναξ μνήμης εἶχε παρ' αὐτοῖς μεγάλως.

2. Τοιαῦτα τοίνυν λέγοντος τοῦ Σεβήρου, ἐπέδωσαν ἑαυτοὺς οἱ στρατιῶται, μάλιστα διὰ τὸν Περτίνακος φόνον, ὥστε παραχρῆμα καὶ αὐτοκράτορα ἀποδείξαι τὸν Σεβήρον. Ὁ δὲ τὴν ἀρχὴν ὑποδεξάμενος, καὶ τινα προδιαλεχθεὶς τῷ στρατοπέδῳ, εὐθέως τὴν ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἀφίξιν προηγόρευσε, ὀλίγων δὲ δούε καιρὸν τοῖς στρατιώταις ἀναπαύσεως. Ὡς δὲ τῆς ὁδοπορίας ἤρξατο, οὐδαμοῦ τρυφὴν βασιλικὴν ἐνδείκνυμενος, ἀλλὰ σὺν τοῖς στρατιώταις διαιτῶμενος, ἐπέσθη τε τοῖς τῆς Ἰταλίας ὁροῖς, τὴν τε φῆμιν προφθάσας τοῖς ἐκείσε παρῶν ὥσθη· καὶ πάντες αὐτὸν θαυμάζοντες καὶ ταῖς πύλαις ἡνεωγμέναις ἐδέχοντο. [Ὡς δὲ ταῦτα τῷ Ἰουλιανῷ ἀπηγγέλλετο, ἐν ἐσχάτῃ ἀπογνώσει ἦν,] τοῦ μὲν στρατοῦ τὴν δύναμιν καὶ τὸ πλῆθος ἀκούων, οὕτε δὲ τῷ δήμῳ πιστεύων, οὕτε τοῖς στρατιώταις θαρρῶν οὐδὲ ἐψεύσατο. Καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ τῆς πόλεως προελθεῖν ἐτόλμα, ἀλλὰ τὰ ἐνδον παρασκευάζετο, ὡς τὴν Σεβήρου μάχην ἐν τῇ πολει ποιησόμενος.

3. Ἐκεῖνον δὲ ταῦτα βουλομένου, ὁ Σεβήρος κατέλαβε τὰ τεῖχη, καὶ κελεύει διὰ πάσης ὁδοῦ λανθάνοντας καὶ κρύπτοντας τὰ ὅπλα ἐν ἰδιωτῶν σχήματι εἰσδύναι τοὺς στρατιώτας· καὶ ἥδη οἱ πολέμιοι ἐνδον ἦσαν, τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐξυπτιάζοντος τὰ ἀγνοοῦντος τὰ πραττόμενα. Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα διάπυστα τῷ δήμῳ ἐγένετο,

ἐν πολλῇ ταραχῇ ὄντι διὰ τὴν δύναμιν τοῦ Σεβήρου, τὰ ἐκεῖνον φρονεῖν προσεποιούντο, τοῦ μὲν Ἰουλιανοῦ καταγινώσκοντες ἀνανδρεῖαν, τοῦ δὲ Νίτρου μέλλουσαν τε καὶ ῥαθυμίαν. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἀπασίγατε [καὶ ἀπορία] καταληφθεὶς πέμπει πρὸς τὸν Σεβήρον, κοινῶν αὐτὸν τῆς βασιλείας ἀποφηνάμενος.

4. Ἡ δὲ σύγκλητος ὁρῶσα τὸν Ἰουλιανὸν ἐν ἀπογνώσει, τῷ δὲ Σεβήρῳ πάντας ἤδη προσχωροῦντας, συνέδριον ποιησαμένη ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ποτε οἱ ὑπατοὶ τὰ πράγματα διώκουν, ψηφίζεται τὸν μὲν ἀναيرهθῆναι, ἀποδεχθῆναι δὲ μόνον αὐτοκράτορα Σεβήρον. Πρεσβείαν τε πρὸς αὐτὸν ἐκπέμπει διὰ τῶν ἐξοχωτάτων τῆς βουλῆς, πάσας τε αὐτῷ προσφέρει τὰς σεβασμίους τιμὰς· ἐπὶ δὲ τὸν Ἰουλιανὸν χιλιάρχον, ἀποκτενοῦντα ἀνάνδρον καὶ ἀθλιον πρεσβύτην, ἰδίῳι χρημασιν ὠνησάμενον οὕτω πονηρὸν τέλος. Ὁ μὲν οὖν εὐρεθεὶς ἔρημος, αἰσχροῦς ὀλοφυρόμενος ἐφονεύθη. Ἐπεὶ δὲ τὰ παρὰ τῆς συγκλήτου ἐδηλώθη τῷ Σεβήρῳ, ἥ τε τοῦ Ἰουλιανοῦ ἀναίρεσις, ἀναδᾶς ἐπὶ τοῦ βήματος, αὐτοκράτωρ καὶ Αὐγούστος ὑπὸ Ῥωμαίων ἀνηγορεύθη.

127.

Exc. Salm. p. 397 : Σεβήρος ἐστειλε γράμματα εἰς Ῥώμην ὑπαντῆσαι αὐτῷ τοὺς στρατιώτας. Συνελθόντας δὲ ὠνείδισεν, εἰπὼν, ὅτι κἂν μὴ αὐτοὶ ἐγένοντο αὐτόχειρες Περτίνακος τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ δεόν αὐτοὺς ἀνελεῖν τοὺς ἀποκτείναντας ἐκεῖνον· τοῦτο μὴ ποιήσαντες ὑπ' αἰτίαςιν εἰσι φόνου. « Ἐπὶ φυλακῇ γὰρ βασιλικῇ ταχθέντες, ἔφη, οὐκ ἐν τῷ ἀριστερῷ μέρει τὰ ξίφη διακύνουσθε, ἀλλ' ἐν τῷ δεξιῷ. » Καὶ ἀπολαβὼν τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἵππους, ἀπεδίωξεν αὐτούς. Εἰς δὲ στρατιώτης, οὐκ ἀνασχομένου τοῦ ἵππου ἀπολιπεῖν αὐτὸν, ἀλλ' ἀκολουθοῦντος καὶ χρεμετίζοντος, ὑπεραλγὲς γενόμενος, τὸν ἵππον ἀπέσφαξε καὶ ἑαυτόν.

Οὗτος ὁ βασιλεὺς τὸ Βυζάντιον παραλαβὼν τὰ τεῖχη καθεῖλεν. Εἶχε δὲ πύργους ἑπτὰ ἐκ τῶν Θρακίων πυλῶν ἀρχομένους καὶ ἐπὶ τὴν ἀρκτῶαν καθήκοντας θάλασσαν. Καὶ τούτων εἰ τις ἐτίθει τῇ πύργῳ προσῆλθεν, οὐδεμία αἰσθησις τοῖς ἄλλοις ἐγένετο· εἰ δὲ τῷ πρῶτῳ ἐνεβύησεν ἢ λίθον ἢ [νέ]βαλεν, αὐτὸς τε ἤχει, καὶ σιωπήσας

Fr. 126. ἀρπάξασθαι] ἀρπάσαι codex. — ζητοῦντος] i. e. ἐπεξεληθόντος τῷ φόνῳ; nisi potius fuit ἀμύνασθαι ζητοῦντος. Herodian. : ἐλαγε δὲ δεῖν ἀμύναι καὶ ἐπελθεῖν τῷ Περτίνακος φόνῳ. — § 2. ἀφίξιν] ἐξοδον Herod. II, 11. — τρυφὴν] Her.; τροφὴν cod. — ὡς δὲ ταῦτα κτλ.] inclusa supplēvi e Herodiano. — τοῦ μὲν στρατοῦ] ex Herod.; codex: τὸ γὰρ πλῆθος τοῦ στρατοῦ τὴν δύναμιν καὶ τὸ πλῆθος ἀκούων. — προελθεῖν] προσελθεῖν cod. — § 3. διάπυστα] διάπιστα codex. — διὰ τὴν δύναμιν] διὰ τε τὴν δύναμιν. codex. — § 4. τῷ δὲ Σεβήρῳ πάντας] τῶν δὲ Σεβήρου π. codex. — χιλιάρχον] melius oratio procederet si cum Herodiano dicere auctor voluisset: ἀποπέμπεται χιλιάρχον ἀποκτείνειν ἀνάνδρον κτλ. — ἀναίρεσις, ἀναδᾶς] Inter v. ἀναίρεσις et ἀναδᾶς complura ommissa sunt. Scilicet nuntiata nece Juliani, Severus Romam misit, qui iuberent milites absque armis ex urbe obviam ire, imperatorem salutatuos. Quo facto, cinxit inermes, necem Pertinacis iis exprobat, ac deinceps dispellit. Vide fr. 127. Post hæc Romam ingressus in senatu verba facit.

Fr. 127. Severi ad milites Romanos orationem habes ap. Herodianum II, 13; sed nostra ibi non leguntur. Joannes sua hausit e Dione, ex quo etiam sequentia, εἰς δὲ στρατιώτης κτλ., exscripsit. Vide Xiphilinum. LXXIV, 4. — ἀλλ' ἐν τῷ δεξιῷ] Monet de his Salmasius ad Æl. Spartanum in Sever. c. 6, quo loco etiam Excerptorum nostrorum mentionem facit. Cf. interpr. ad Xiphil. l. l. — Βυζάντιον] De capto Byzantio v. Herodian. III, 6, et Xiphilinum. LXXIV, 14. Quæ de turribus vocalibus sequuntur, ex Dione petita sunt. — ἐτέρῳ τῷ πύργῳ] ἐν ἐτέρῳ πύργῳ codex. — τῷ πρῶτῳ ἐνεβύησεν] e Xiphil.; ἐν τῷ πρ. ἀνεβύησεν codex. — σιωπήσας] hoc excerptoris est. Ita Xiphilinus: αὐτὸς δὲ ἤχει καὶ ἐλάλει, καὶ τῷ δευτέρῳ τὸ αὐτὸ ποιεῖν παρεδίδου· καὶ οὕτω διὰ πάντων ὁμοίως ἐχώρει. Ceterum eadem habet Suidas v. Βυζάντιον, præmissis verbis Herodiani (III, 1, 6): Ὅτι τὸ Βυζάντιον ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασιλέως τῶν Ῥωμαίων τεταχιστο

τῷ δευτέρῳ μετεδίδου τῆς ἡχοῦς, καὶ εἶτα τῷ τρίτῳ, καὶ ἐφεξῆς.

128.

Exc. De ins. p. 39 : 'Ο δὲ Σεβῆρος θυμῷ καὶ ὀργῇ εὐθέως πρὸς τοὺς ἐν 'Ρώμῃ φίλους αὐτοῦ ἐχρήσατο, καὶ τοῦ Ἀλβίνου τὴν κεφαλὴν δημοσίᾳ ἀνασταυρωθῆναι ἐπέμψεν· αὐτὸς δὲ τὰ κατὰ τὴν Βρεττανίαν διοικήσας, δύο τε ἡγεμόνας ἀντὶ ἐνὸς καταστήσας, πάντας τε τοὺς Ἀλβίνου φίλους φονεύσας, εἰς τὴν 'Ρώμην εἰσήλασεν.

129

Exc. De virt. p. 825 : 'Οτι Σεβῆρος μετὰ τὸ εἰσαλθεῖν εἰς τὰ βασίλεια, τῶν Ἀλβίνου φίλων ἐπὶ τῆς συγκλήτου κατηγορεῖ, γράμματά τε αὐτῶν καὶ ἐλέγχους προέφερεν· ἄλλας τε ἄλλοις ἐπιφέρων αἰτίας, πάντας τοὺς ἐξέχοντας τότε τῆς συγκλήτου, καὶ τοὺς κατὰ ἔθνη πλούτῳ τε καὶ γένει ὑπερέχοντας διέφθειρε. Πάνυ δὲ ἦν αὐτῷ καὶ τὸ φιλόχρυσον, ὥς υπερβάλλειν τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἀνδρείας.

130.

Exc. De ins. p. 39 : 'Οτι Σεβῆρος τῷ υἱῷ Ἀντωνίνῳ τὴν τοῦ Πλαυτιανοῦ θυγατέρα κατεγγύησεν, ὅς ἦν ἐπαρχος. 'Ο δὲ Ἀντωνίνος ἀπαρεσκόμενος τῷ γάμῳ, τὴν τε γυναῖκα ἐμυσάττετο, καὶ τῷ πατρὶ αὐτῆς ἠπέλει. 'Ο δὲ Πλαυτιανὸς ὁρῶν τὸν μὲν Σεβῆρον πρεσβύτην καὶ ὑπὸ νόσου ὀγκλούμενον, τὸν δὲ Ἀντωνίνον ἐμβριθὴ καὶ θρασύν νεανίαν, δεδιώς τε αὐτοῦ τὰς ἀπειλάς, δράσαι τι μᾶλλον φοβήσας ἢ παθεῖν ἀναμείνας, μηχανᾶται τὸν Σατουρνίνον ἀναπεύσαι, ὅς ἦν χιλιάρχος τῶν στρατιωτῶν, οἰκειότατος δὲ τοῦ Πλαυτιανοῦ, ὑποσχόμενος αὐτῷ τὴν ἐπαρχότητα παρασχεῖν, εἰ τῆς βασιλείας ἐπιτύχοι. Ταῦτά τε καὶ τοιαῦτα ἀκούσας ὁ ἀνὴρ, ἐξεπλάγῃ μὲν τὴν ψυχὴν, οὐκ ἐτόλμησε δὲ ἀντειπεῖν, ὥς μὴ παρ' αὐτὰ κολασθεῖ. Εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ὃν δύο βασιλεῖς διακρήσασθαι, καὶ ταῦτα ἐν διαφόροις οἰκοῖς διατρίβοντας, μηχανεῖ τε αὐτὸν τῷ Σεβῆρῳ, καὶ διαγγέλλει ἅπαντα, δεικνύει τε αὐτῷ καὶ γραμματεῖον τῆς ὑποσχέσεως. Τοιαῦτα δὲ τινα λέγοντος αὐτοῦ, ὡς εἶδε τὸν Σεβῆρον μὴ πιστεύοντα διὰ τὸ πρὸς Πλαυτιανὸν φίλτρον, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ τὸν υἱὸν ὑποπτεύοντα, ἔφη· « Δέσποτα, κελεύσατέ μοι δηλῶσαι αὐτῷ διὰ τίνος τῶν ἐμῶν, ὅτι δὴ τὸ ἔργον κατείργασται, καὶ εὐθέως δρᾷτε αὐτὸν ἐνταῦθα προερχόμενον, οἴομενον ἔρῃμα τὰ βασίλεια καταλήψεσθαι· ἡσυχίαν δὲ εἶναι τῶν πρακτομένων κελεύσατε. »

2. Ταῦτα εἰπὼν ἐντέλλεται τινὶ τῶν πιστοτάτων· ὁ δὲ ἄγει τὸν Πλαυτιανὸν παραγρῆμα ἐνδυσάμενον θώρακα τῆς τοῦ σώματος ἀσφαλείας χάριν. 'Ὡς δὲ πάντες αὐτὸν ὑπεδέχοντο, οἴομενοι ὑπὸ τῶν βασιλέων κεκληθῆναι, ὃ τε χιλιάρχος ἐνεδρεῦναι προσεῖπεν αὐτοκράτορα, καὶ τῆς χειρὸς λαβόμενος εἰς τὸ δωμάτιον εἰσῆγαγεν, ἐνθα ἔφασκεν ἐρρίφθαι τὰ τῶν βασιλέων σώματα· ἡδὴ δὲ παρεσκευάκει ὁ Σεβῆρος νεανίας τῶν περὶ αὐτὸν σωματοφυλάκων, οἱ συλληφόμενοι εἰσελθόντα ἐτάχθησαν. 'Ο δὲ Πλαυτιανὸς, ὡς εἶδε τοὺς βασιλεῖς ἐστῶτας, ἑαυτὸν δὲ συνεχόμενον, ἀπολογεῖσθαι ἐβούλετο· ὡς δὲ καὶ τὸ τοῦ θώρακος ὑπεφάνη μέρος, τότε δ' Ἀντωνίνος τοῖς σωματοφύλαξιν ἐπέτρεψεν ἀνελεῖν αὐτὸν, καὶ δημοσίᾳ ρίψαι. 'Ο μὲν οὖν Πλαυτιανὸς τοιοῦτῳ ἐχρήσατο τέλει.

3. 'Ο δὲ Σεβῆρος τοῦ λοιποῦ δύο ἐπάρχους τῶν στρατοπέδων κατέστησεν, αὐτὸς δὲ τὰ πλείστα διέτριβεν ἐν τοῖς βασιλικαῖς προαστείαις, τοῖς παραλίοις τῆς Καμπανίας, δικάζων τε καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν· τὴν δὲ τοῦ Πλαυτιανοῦ θυγατέρα καὶ τὸν ταύτης ἀδελφὸν εἰς Σικελίαν ἐπέμψεν, αὐτάρχη δούς περιουσίαν, μιμησάμενος τὸν Σεβαστόν· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τοῖς Ἀντωνίου παῖσιν οὕτως ἐχρήσατο. 'Επειρᾶτο δὲ καὶ τοὺς παῖδας συνάγειν εἰς φιλίαν, μύθοις τε ἀρχαίοις χρώμενος, καὶ τὰ παρεσκευασμένα ὑποδεικνύς· οἱ δὲ οὐδαμῶς ἐπείθοντο, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ χεῖρον ἐτράποντο, οἳα τε νεανία ὄντες, καὶ ὑπὸ βασιλικῆς ἐξουσίας εἰς πάσας ἡδονῶν βροτὰς ἀπλήστως ὁρμώμενοι· καὶ ἡσχαλλεν ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ βίῳ τῶν παίδων. Νικήσας δὲ τοὺς Βρεττανικοὺς, καὶ ἡδὴ γηραιὸς ὢν, καὶ ὑπὸ τῆς νόσου ὀγκλούμενος, ἠναγκάζεται οἶκοι μένειν· τὸν δὲ Ἀντωνίνον ἐπειρᾶτο ἐκπέμπειν, διοικήσοντας τὰ τῶν στρατοπέδων· ὅστις τοῦ μὲν πολέμου κατεφρόνει, μοναρχήσῃν δὲ ἡπείγεται, καὶ τὸν πατέρα βραδύνοντα πρὸς τὸν θάνατον, ὀκλήρῳ ἐνόμιζεν, καὶ τοὺς μὲν ἱατροὺς καὶ ὑπηρετάς ἀνέπειθε κακουργῆσαι περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ γέροντος, ὡς ἂν θάπτον αὐτοῦ ἀπαλλαγήν. Πλὴν ἀλλὰ μόλις ποτὲ Σεβῆρος, λύπη τὸ πλεῖστον διαφθαρεῖς, ἀνεπαύσατο, βασιλεύσας ἰ' καὶ ἡ' ἔτη.

131.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ Ο ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΣ.

Ibid. p. 41 : 'Ο δὲ Ἀντωνίνος τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος λαβόμενος ἐξουσίας, εὐθὺς πάντας φονεύειν ἤρ-

γενναίῳ τείχει, πεπονημένῳ μυλῇ λίθῳ, ἐς τετράγωνον εἰργασμένῳ. Ἐπτά μὲν γὰρ ἦσαν ἀπὸ τῶν Θρακίων πυλῶν πύργοι etc., ut ap. Xiphil. Quæ probabiliter fluxerunt ex Joanne Dionem et Herodianum miscere solito. Idem fortasse statuendum est de iis quæ v. Σεβῆρος præter ea quæ ex Exc. De virt. hausta sunt (fr. 125 et 129), apud Suidam exstant.

Fr. 128. Exscripta sunt ex Herodian. III, 8 init.

Fr. 129. Ex Herodian. III, 8. Eadem Suidas v. Σεβῆρος. — εἰς τὰ βασίλεια] Herodian. : Κατελθὼν ἐς τὴν σύγκλητον βουλὴν, ἀνελθὼν τε εἰς τὸν βασιλεῖον θρόνον, πικρῶς κατηγορεῖται τῶν Ἀλβίνου φίλων. — π ρ ο ε φ ε ρ ε ν] προσέφερεν cod. et Suidas; προκομίζων Herod.

Fr. 130. Ex Herod. III, 10—15.

Fr. 131. Ex Herodian. III, 15—IV, 1. ὡς δὲ αὐτοῦς κτλ.] Male hæc excerpta. Herodianus IV, 1, ita : 'Ὡς δὲ ἀπὸ-

ξατο, τοὺς τε ἱατροὺς μάλιστα, οἳ μὴ ὑπήκουσαν αὐτῷ· ἰδίᾳ τε δούροις καὶ μεγάλαις ὑποσχέσεσι τοὺς τῶν στρατιωτῶν ἡγεμόνας ἐθεράπευεν, ὥς ἂν μόνον αὐτὸν αὐτοκράτορα ἀποδείξουσιν. Οὐ μὴν ἐπειθεὶς τὸ στρατιωτικόν. Μεινιμένοι γὰρ τοῦ Σεθήρου, ἴσῃν αὐτοῖς τιμὴν τε καὶ εὐνοίαν παρεῖχοντο. Ὁ δὲ Ἀντωνίνος, ἐπεὶ μὴ προσεχώρει αὐτῷ τὰ τῶν στρατοπέδων, σπείσάμενος εἰρήνην εἰς τοὺς βαρβάρους, ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἡλείγετο. Καὶ ἐπειδὴ κατέλαβε τὴν μητέρα καὶ τὸν ἀδελφὸν ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ῥώμης, ἅμα αὐτοῖς ἐπὶ τὴν πόλιν ἀφίκετο. Ὡς δὲ αὐτοὺς ὁ δῆμος δαφνηφορῶν ὑπεδέξατο, ἥ τε σύγκλητος αὐτοκράτορας προσηγόρευεν· καὶ κηδεύσαντες τὸν πατέρα ἀνήλθον εἰς τὰ βασιλεία· διελόμενοι δὲ αὐτὰ ἑκάτερος ὥκει, παραφράττεσθαι κελεύσας πᾶσας εἰσόδους, εἴ τινες λαυθάουσαι ἦσαν· μόναις δὲ [ταῖς] δημοσίαις ἐρχῶντο, ἰδίας φρουράς ἐπιστήσαντες, οὐδὲ συνιόντες, [εἰ μὴ πρὸς ὀλίγον, ὅσον δημοσίᾳ εἴποτε ὀφίλῃται]. Ἐπετέλεσαν δὲ πρὸ πάντων] τὴν πρὸς τὸν πατέρα τιμὴν. [Ἐξ ἐκείνου δὲ] ἐτασίαζον πρὸς ἀλλήλους, ἐμίσουν τε καὶ ἐβουλεύοντο κατ' ἀλλήλων, καὶ [πάντα ἐπραττεν ἑκάτερος,] τίς πρῶτος τὸν ἕτερον ἀποσσεύασεται. Ἐμερίζοντο δὲ καὶ πάντων αἱ γνῶμαι, ὅσοι ἐν ἀξιώμασιν ἦσαν.

2. Ὁ μὲν γὰρ Γέτας ἐπιεικεῖας τρόπον ἐπεδείκνυτο, ὁ δὲ Ἀντωνίνος ὠμότης. Τούτους δὲ ἡ μήτηρ [συνάγειν ἐπειρᾶτο] μέλλοντας διαιρεῖσθαι τὴν ἀρχήν. Καὶ τοῦ μὲν Ἀντωνίνου πάντα τὰ ὑπ' Εὐρώπην δεχομένου, τοῦ δὲ Γέτα τὴν ἀντικειμένην ἡπειρὸν Ἀσίαν καλουμένην πᾶσαν, ἤρεσκε τὸν μὲν Ἀντωνίνον ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ ἰδρύσαι τὸ στρατόπεδον, τὸν δὲ Γέταν ἐν Χαλκηδόνι τῆς Βιθυνίας οὕτω τε τὴν τε σύγκλητον καὶ τὰ ἔθνη καὶ τοὺς στρατιώτας μερίσασθαι.

3. Ταῦτα δὲ αὐτὸν διατυπούντων, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες σκυθρωποῖς προσώποις εἰς τὴν γῆν ἔνευσαν· ἡ δὲ Ἰουλία, «Γῆν μὲν, ἔφη, ὧ τέκνα, καὶ θάλασσαν εὐρίσκετε ὅπως νείμῃσθε, τὴν δὲ μητέρα πῶς ἂν διέλοισθε, καὶ πῶς ἡ ἀθλία εἰς ἑκάτερον ὑμῶν νευηθείην; πρῶτον δὴ ἐμὲ φονεύσατε, καὶ διελόντες ἑκάτερος παρ' ἐαυτῷ τὸ μέρος θαπτέτω. » Ταῦτα λέγουσα μετὰ δακρύων καὶ οἰμωγῆς, ἀμφοτέροις τε τὰς χεῖρας περιβάλλουσα, καὶ ὑπὸ τὰς ἀγκάλας λαβούσα, συνάγειν ἐπειρᾶτο. Πάντας δὲ οἵκτου λαβόντας, διελύθη τὸ συνέδριον, τὸ δὲ μῖσος καὶ ἡ στάσις ἤρξετο. Εἰς πάντα γὰρ τὰ ἐναντία ἀλλήλοις ἐφρόνουν, καὶ οἰνογόους καὶ ὀλοποιοὺς ἀνέπειθον ἐμβαλεῖν δηλητήρια φάρμακα. Οὐ βραδίως δὲ αὐτῶν οὐδετέρῳ προϋχώρει· πολλῇ γὰρ ἐρχῶντο περὶ τὰ

τοιαῦτα φρουρᾷ. Τέλος δὲ μὴ φέρων ὁ Ἀντωνίνος, ἀλλ' ὑπὸ τῆς περὶ τὴν μοναρχίαν ἐπιθυμίας ἐλαυνόμενος, διὰ ξίφους ἐχώρησε, καὶ τὸν ἀδελφὸν ἐπὶ τοῖς στήθεσι τῆς μητρὸς καταφυγόντα διεκρήσατο.

4. Κατεργασθέντος οὖν αὐτῷ τοῦ φόνου, προπηδᾷ τοῦ οἴκου θέων, φερόμενος τε δι' ὧν τῶν βασιλείων, ἐβόα μέγαν κίνδυνον ἐκπεφυγέναι, μόλις τε σωθῆναι· τοὺς τε στρατιώτας οἱ φρουροῦσι τὰ βασιλεία, κελεύει αὐτὸν ἁρπάσαντας ἀπάγειν εἰς τὸ στρατόπεδον. Πιστεύσαντές τε ἐκείνῳ, τὸ [τε] πεπραγμένον ἐνδον οὐκ εἰδότες, θέοντι αὐτῷ συνεξέδραμον πάντες· ταραχὴ τε τὸν δῆμον κατεῖχεν, ὥρῳτες περὶ δαίλην διὰ μέσης φερόμενον τῆς πόλεως δρόμῳ τὸν βασιλέα. Ὡς δὲ εἰσπῆδησεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἕς τε τὸν ναὸν, ἐνθα τὰ σημεῖα ἔκειτο, ῥίψας ἐαυτὸν [εἰς γῆν] ὡμολόγει χάριτας τῆς σωτηρίας· καὶ τοῖς μὲν στρατιώταις τὸ πραχθέν οὐχ ὡμολόγει· ἐβούλετο γὰρ νοεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀκούεσθαι· καὶ διὰ τοῦτο ὅσα ἐν [ἐτεσι] ἡ' ὁ Σεθῆρος ἤθροισεν, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἰς τοὺς στρατιώτας ἐξέχεεν, ἵνα τὸν ἀδελφοῦ θάνατον κυρώσωσι, καὶ τοῦτον αὐτοκράτορα ψηφίσουνται.

5. Καὶ ἐπιβὰς τοῦ θρόνου, τοῦ τε ἀδελφοῦ πολλὰ κατηγορεῖ, καὶ τοὺς αὐτοῦ φίλους ὀριμέα διεβλέπετο. Οἱ δὲ καὶ ὀδυρόμενοι ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις, αὐτοκράτορα αὐτὸν καὶ μονάρχην προσηγόρευσαν. Ὁ δὲ Ἀντωνίνος τρέμοντας καὶ χωριώντας τοὺς πλείστους καταλιπὼν, ἀνέδραμ' ἐπὶ τὰ βασιλεία· ὅσοι τε τῆς συγκλήτου βουλῆς, καὶ ὅσοι γένει ἢ πλούτῳ περιεῖχον, [ἀνηροῦντο,] καὶ ἡ Κομόδου ἀδελφὴ, πρεσβυτικῇ ἡδὴ καὶ ὑπὸ πάντων ὡς Μάρκου θυγατὴρ τιμωμένη, προσαπώλετο, διὸ ἐδάκρυσε παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ τοῦ παιδὸς φόνῳ. Τὴν τε γυναῖκα γενομένην αὐτῷ Πλαυτίλλαν, οὖσαν ἐν Σικελίᾳ, καὶ τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Σεθῆρω τε ὁμώνυμον καὶ τὸν Περτινάκου υἱόν, τῆς τε Κομόδου ἀδελφῆς Λουκίλλης υἱόν, καὶ εἴ τι γένος ἦν βασιλικόν [ἦ] ἐν συγκλήτῳ ἐξ εὐπατριδῶν καταβαῖνον, πᾶν ἐξέκοψεν. Εἰς τε τὰ ἔθνη πέμπτων ἡγεμόνας τε καὶ ἐπιτρόπους, ὥς ἐκείνου φίλους, διεκρήσατο πάντας. Πᾶσά τε νύξ ἐφερε φόνους παντοδαπῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐν ἱπποδρομίᾳ πολλοὺς ἐφόνευσεν.

132.

Exc. De virt. p. 825 : «Οἱ ἐπὶ Ἀντωνίνου τοῦ υἱοῦ Σεθῆρου πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ ταῖς μισαιφονίαις καὶ οἱ στρατιῶται, τοῦ βιάζεσθαι τε καὶ ἀρπάζειν λαβόντες ἐξουσίαν, οὐκέτι κατ' οὐδὲν διεκρίνοντο·

κοντο εἰς τὴν Ῥώμην, ὃ τε δῆμος αὐτοὺς δαφνηφορῶν ὑπεδέξατο ἡ τε σύγκλητος προσηγόρευσεν. Seqq. ex Herodiano resarcivi. — § 2. ὑπ' Εὐρώπην] Herod.; ὑπὲρ Εὐρ. codex. — ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ] Her.; ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ cod. — § 3. νείμῃσθε] Her.; νείμῃσθε cod. — διέλοισθε] Her., διέλησθε cod. — ὑμῶν] Her., ἡμῶν cod. — πρῶτον δὴ] Her., πρ. δὲ cod. — περιβάλλουσα] Her., περιβαλοῦσα cod. — συνάγειν ἐπειρᾶτο] σ. τε ἐπ. cod. — § 4. εἰσεπήδησεν] ἐσέπεσεν Her. — § 5. ἐπιβὰς τοῦ θρόνου] sc. in senatu, in quem die cædem subsecuto se contulit. V. Herod. IV, 5. — καὶ ὅσοι γένει] καὶ ὅσοι delenda puto. Herodian. IV, 6 : τῆς τε συγκλήτου βουλῆς ὅσοι γένει ἢ πλούτῳ ὑπερεῖχον. — ὑπὸ πάντων] πρὸς πάντων βασιλείων in Her. legitur. — Πλαυτίλλαν] Πλαυτίαν cod.; scribi etiam possit : Πλαυτιανοῦ [θυγατέρα] οὖσαν, uti est in Herodiano. — ἐφερε φόνους παντοδαπῶν ἀνθρώπων] ex Herod.; ἐφερε τῶν ἀνθρώπων φόνους πάντων ἀνθρώπων codex. Fr. 132. Eadem brevius Suidas v. Ἀντωνίνος. Vide Herodian. IV, 6—12. — βιάζεσθαι τε καὶ] τε om. Suid. —

Τοιαῦτα δὲ πράττων ὑπὸ τε τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐν τῇ πόλει διατριβὴν ἀπεχθῶς ἔχων, ἀπεδήμει τῆς Ρώμης, ὡς δὴ καὶ τὰ στρατόπεδα διοικήσων καὶ τὰ ἔθνη ἐπολιόμενος. Ἐπεὶ δὲ τὸν Ἰστρον κατέλαβε, καὶ τοὺς ἐκέισε Γερμανοὺς ἐφιλοποιήσατο, ὡς καὶ συμμάχους παρ' αὐτῶν λαβεῖν καὶ τοῦ σώματος φρουροὺς, καὶ ταῖς φορεσίαις αὐτῶν χρῆσθαι. Οὕτω τε ὑπὸ τῶν βαρβάρων καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἡγαπᾶτο, κοινὸς ὢν πρὸς ἅπαντας, ὡς συστρατιώτης μᾶλλον ἢ βασιλεὺς παρ' αὐτῶν χαίρειν λεγόμενος. Ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀφίκετο, εὐθέως τε Ἀλέξανδρον ἑαυτὸν ὠνόμασεν· ἐκείθεν τε εἰς Πέργαμον παρεγένετο καὶ ἐπὶ τὸν Ἀχιλλέως τάφον, καὶ στεφάνοις κοσμήσας καὶ ἀνθεσι, τὸν Ἀχιλλέα ἐμίμειτο. Καὶ διὰ τῆς Ἀσίας καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο, καὶ διατριβὰς χρόνον τινα, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐπέσπευτο, πρόφασιν ποιούμενος ποθεῖν τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν. Ὡς δὲ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ σὺν παντὶ τῷ στρατῷ, ὑπεδέχθη παρὰ τῶν Ἀλεξανδρέων, ὡς οὕπω τις βασιλεὺς πρότερον. Καὶ ἔλθων εἰς τὸν Ἀλεξάνδρου μνημεῖον, τὴν τε χλαμύδα ἣν ἐφόρει καὶ τὸν δακτύλιον καὶ τὴν ζώνην καὶ εἰς τὴν πολυτελεῖς, περιελόμενος ἐπέθηκε τῇ ἐκείνου σορῷ. Ὁ δὲ δῆμος ὁρῶν ὑπερέχαιρε παννυχίζων τε καὶ ἐορτάζων, οὐκ εἰδὼς τὴν τούτου λανθάνουσαν γνώμην. Ἐγὼ γάρ ἐν τῇ Ρώμῃ ὡς ὅτι πολλὰ εἰς αὐτὸν τε καὶ τὴν μητέρα ἀπέσχωσαν. Ὅργιστος τε ὢν φύσει ὁ Ἀντωνίνος, ὡς εἶδε πᾶσαν τὴν πόλιν πλήθους μεγίστου πεπληρωμένην, διὰ προγράμματος τὴν νεολαίαν εἰς τὴν πεδίον κελεύει συναλθεῖν, φήσας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου τιμὴν φάλαγγα βούλεσθαι συστήσασθαι. Ταῦται αὐτοῦ ταῖς ὑποσχέσεσι πεισθέντες οἱ νέοι συνῆλθον ἅμα γυνεῦσι καὶ ἀδελφοῖς συνηδομένοις αὐτῶν ταῖς ἐλπίσιν. Ὁ δὲ Ἀντωνίνος ὡς εἶδεν αὐτοὺς ἐστῶτας στιχῆδον, αὐτὸς μὲν ὑπεξῆλθε μετ' ἧς εἶχε φρουρᾶς· τοὺς δὲ στρατιώτας ἐπαφῆκε, καὶ πᾶσαν [τὴν] ἐν μέσῳ νεολαίαν συνέκοψεν. Οὐκ ὀλίγοι δὲ καὶ τῶν στρατιωτῶν ἀπώλοντο. Τοσοῦτος δὲ ἐγένετο φόνος ὡς καὶ πάντα τὸν Νεῖλον ὑπὸ τοῦ αἵματος φοινιχθῆναι. Τοιαῦτά τινα ἐργασάμενος πάλιν εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο. Καὶ μετὰ τὸ ψεύσασθαι τὸν γάμον τοῦ Παρθουαίου διέτριβεν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ἡνιοχεῖαις καὶ θηρίων σχολάζων σφαγαῖς, δύνω τοὺς στρατοπέδων ἐπάρχους ἔχων ἅμα, Ἀδούεντον καὶ Μακρίνον. Ὁ μὲν γὰρ στρατιωτικὸς, ὁ δὲ λογικὸς. Διὸ καὶ

πολλάκις ἀπέσχωπτε τὸν Μακρίνον ὡς διαίτη ἐλευθερίῳ χρώμενον.

133.

Exc. De ins. p. 43. Ὅτι εἶδει τὸν Ἀντωνίνου βίον τέλος λαβεῖν· περιεργότατος γὰρ ὢν, ἐβουλήθη μαθεῖν τὸν μετ' αὐτὸν βασιλεύσοντα, ὑποπτεύων τε πάντας αὐτῷ πρὸς κολακίαν θεσπίζοντας, ἐπιστέλλει Ματερνιανῷ τινί, τότε πάσας αὐτῷ τὰς ἐν Ρώμῃ πράξεις ἐγκεχειρισμένῳ, πιστοτάτῳ τε εἶναι δοκοῦντι, κελεύει τε αὐτῷ μάγων τοὺς ἀρίστους ζητήσαντι, νεκύα τε χρησάμενον μαθεῖν. Ὁ δὲ ἀδελῶς τοῖς κελευθεῖσι χρησάμενος, καὶ μαθὼν σημαίνει τῷ βασιλεῖ. Οἱ δὲ διακομίζοντες ἐφίστανται τῷ Ἀντωνίνῳ, ἥδη τε σκευὴν ἡνιόχου ἀναλαβόντι καὶ τοῦ ἄρματος ἐπιβαίνοντι, προσκομίζουσι τε τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιστολῶν, ἐν αἷς ἦν καὶ τὰ περὶ Μακρίνου γράμματα. Ὁ δὲ Ἀντωνίνος ὁρμὴν ἥδη περὶ τὴν ἱπποδρομίαν ἔχων, κελεύει τῷ Μακρίνῳ ιδιᾶσαντι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι, καὶ εἰ τι ἐπείγον εἴη, ἄγειν πρὸς αὐτόν. Ὁ δὲ ἀναγνούς, καὶ περιτυχὼν τῇ κατ' αὐτοῦ θανατηφόρῳ γραφῇ, ταύτην μὲν ἀποκρύπτει, περὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἀγγέλλει. Φοβηθεὶς δὲ μὴ καὶ δεύτερον ταῦτα ὁ Ματερνιανὸς ἐπιτελεῖη, τολμᾷ δὴ τι τοιοῦτον.

2. Ἦν τις ἐκατόνταρχος Μαρτιάλιος τῶν σωματοφυλάκων Ἀντωνίνου· τούτου τὸν ἀδελφὸν ἀνηρῆκει ἐπὶ ψευδεῖ διαβολῇ, ἡπειλεῖ τε καὶ αὐτῷ τῷ Μαρτιάλῳ. Τοῦτον ἐπιστάμενος ὁ Μακρίνος ἀλοῦντα, πείθει ἐπιβουλεύσαι τῷ Ἀντωνίνῳ. Καίρου δὲ τινος δραξάμενος, ὅτε ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τῆς ἐν Κάρραις αὐλῆς ἐπὶ τὸν νεὸν ἡλείετο τῆς Σελήνης (ἀφειστήκει δὲ τῆς πόλεως οὐ μικρόν), ἐπειχθέντα αὐτὸν πρὸς χρεῖας ὑποσπεί, καὶ μονωθέντα παίει. Καίρου δὲ τῆς πληγῆς γενομένης, καὶ πεσόντος αὐτοῦ, πηδῆσας ἱππῳ ἐφυγεν ὁ Μαρτιάλιος, καὶ ἐπιδιωχθεὶς κατηκοντίσθη.

134.

Exc. Salm. p. 397 : Ἀντωνίνος ἔτη ς', μῆνας β'. Μετὰ Ἀντωνίνον τὸν Καράκαλλον Μακρίνος ἔτος α', μετ' ὃν Βασιανὸς, ὃν ὡς ἱερωμένον ἤλιν, ὃν Φοίνικας Ἐλεάβαλον λέγουσιν, Ἠλιογάβαλον ἔλεγον. Ὀνομασθὴ δὲ Ἀντωνίνος, ὡς τοῦ Καρακάλλου λεγόμενος εἶναι οὐδὲς, καὶ ἐκράτησεν ἔτη ς'· μετ' ὃν Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίαις, ἐξάδελφος αὐτοῦ, ἔτη ιδ'. Μετὰ Ἀλέξανδρον Μαξιμίνος.

τῶν ἔργων] τῆς τῶν ἔργων συνέσεως Herod. IV, 7, 1. — ἐν τῇ πόλει] τῇ om. Suid. — οὕτω δὲ ὑπὸ] οὕτω τε καὶ ὑπὸ Suid. — χαίρειν λεγόμενος] χαίρειν om. Suidas. συστρατιώτης τε ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον ἢ βασιλεὺς καλούμενος χαίρειν προσποιεῖτο Herod. — εὐθέως τε] om. Suidas. Part. τε melius abesse; εὐθέως Ἀλέξανδρος ἦν Herod. IV, 8, 1. — παρεγένετο] παραγένετο Suidas. — ὁ δὲ δῆμος ὁρῶν κτλ.] Suidas : ὁ δὲ δῆμος ἔχαιρεν, οὐκ εἰδὼς τὴν etc. — ἐν τῇ Ρώμῃ ὡς] om. Suid. — ἀπέσχωσαν... προγράμματος] ἀπέσχωσαν] ἀπείσχωσαν Suidas. — συστήσασθαι] Post hanc vocem Suidas nihil nisi hæc habet : Οἱ δὲ συνῆλθον ἀγαθαῖς ἐλπίσιν. Στιχῆδον δὲ ἐστῶτας ἰδὼν αὐτὸς μὲν ἐξῆλθεν, ἐπαφῆκε δὲ τοὺς στρατιώτας· καὶ πάντας συνέκοψεν. Τοσοῦτος δὲ ἐγένετο φόνος, ὥστε τὸν Νεῖλον φοινιχθῆναι. — Ἀδούεντον] Ἀδουέντιον codex. Est M. Coclatinus Adventus. V. interpret. ad Herodian. VI, 12, 1; Dion. LXXVIII, 13, not. 74. Fr. 133. V. Herodian. IV, 12-13. — Μαθεῖν τὸν μετ' αὐτὸν βασιλεύσοντα] τὰ θεῖα τε καὶ τὰ δαιμόνια πολυπραγμαίνειν Herod. — ἐπιστέλλει M.] Her., ἐπὶ τῷ Ματερνίῳ cod. — χρησάμενον μαθεῖν] χρησάμενον μαθεῖν περὶ τοῦ τέλους τοῦ βίου αὐτοῦ, καὶ μὴ τις ἄρα ἐπιβουλεύει τῇ ἀρχῇ Herod. — ὁ δὲ ἀδελῶς] ex Her., ὁ δὲ ὡς cod. — § 2. Κάρραις] Cramer; Κάρραις cod.

Ἀντωνίνῳ τῷ Καρχαλλῷ Σεραπίων ὁ μάγος εἶπεν, ὡς τεθνήσκειται, καὶ Μακρίνος αὐτὸν διαδέξεται, δείξας αὐτὸν τῷ δακτύλῳ. Ὁ δὲ ὑπὸ θυμοῦ, μᾶλλον δὲ ὑπὸ τύχης, ἕτερον ὑπονοήσας, ἀνείλεν ἐκεῖνον. Τούτου τὴν τελευταίαν ἐξοδὸν ἀπὸ Ἀντιοχείας ποιουμένου, ξιφῆρης ὁ πατὴρ [δυναρ] ἐπέστη λέγων, « ὡς σὺ τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας, καὶ γὰρ σὲ [ἀποσφάζω]. » Ἀπέκτεινε γὰρ οὗτος τὸν μικρὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς μητρὸς, ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἐσφάγη.

135.

Exc. De ins. p. 44 : Οἱ δὲ ἐν τῷ στρατοπέδῳ συν-
έδραμον ἅπαντες· καὶ πρῶτος ὁ Μακρίνος ἐπιστὰς τῷ
πτύματι, ὀλοφύρεσθαι τε καὶ θρηνεῖν προσπειοίετο· οἱ
δὲ λοιποὶ ἐχθαλέπαινον· συστρατιώτην γὰρ καὶ οὐκ ἀρ-
χόντα ᾧοντο ἀποβεβληκέναι, καὶ οὐδεμίαν ἐπιβουλὴν
ὑπώπτευσεν ἐκ τοῦ Μακρίνου. Οὕτω μὲν οὖν ἕκαστος εἰς
τάς σκηνάς ἐπανήρξατο. Ὁ δὲ Μακρίνος πυρὶ παραδοὺς
τὸ σῶμα, καὶ τὴν κόνιν ἐν κάλπῃ βαλὼν ἐπέμψεν τῇ
μητρὶ αὐτοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ διατριβούσῃ. Ἐκεῖνη δὲ ἐπὶ
ταῖς τῶν παίδων συμφοραῖς ἀπεκαρτέρησε. Τοιοῦτῳ
μὲν δὴ τέλος ἐχρήσατο Ἀντωνίνος καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ.
Ὁ δὲ χρόνος ἐν ᾧ ἐμονάρχησεν ἐν ἑξ ἔτεσι συνετε-
λέσθη.

136.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ.

Ibid. p. 44 : Ὅτι Μακρίνος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων
ἐν Ἀντιοχείᾳ διατρίβων, τρόπῳ τέ τινι φιλοσόφου τὸ
γένειον καὶ τὸ βῆμα φυλάττων ἐπεβουλευθῇ. Οἱ γὰρ
στρατιῶται παραβάλλοντες τὰς Ἀντωνίνου μνήμας,
κατεγίνωσκον τῆς Μακρίνου διαίτης, ἐλυποῦντο δὲ διότι
μηδὲ τὴν Ῥώμην ἠπείγετο, ἀλλ' ἐν ἀλλοδαπῇ διέ-
τριβε χώρᾳ, ἔσθ' ὅτε καὶ τῶν ἀναγκαίων σπανίζοντες.
Ὁρώντες δὲ τὸν Μακρίνον ἐν τρυφῇ καὶ χλιδῇ ζῶντα,
προφάσεως ὀλίγης λαβέσθαι ἤρχοντο εἰς τὸ ἀποσκευά-
σασθαι τὸ λυποῦν. Ἐχρῆν δὲ ἄρα Μακρίνον ἐν αὐτοῦ
μόνου τῇ βασιλείᾳ ἐπιτροφῆσαντα ἅμα τῷ βίῳ καὶ τὴν
ἀρχὴν καταλῦσαι, μικρὰν καὶ εὐτελῆ πρόφασιν τοῖς
στρατιώταις τῆς τύχης παρασχούσης.

3. Μαῖσά ἦν τις ὄνομα, τὸ γένος Φοίνισσα, ἀπὸ
Ἑμέσου καλομένης οὕτω πόλεως, ἀδελφὴ δὲ Ἰουλίας
τῆς Σεβήρου γυναικὸς, Ἀντωνίνου δὲ μητρὸς· παρὰ

πάντα οὖν τὸν τῆς ἀδελφῆς βίον ἐν τοῖς βασιλείοις διέ-
τριψε. Ταύτην ὁ Μακρίνος μετὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς τε-
λευτὴν προσέταξεν εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθοῦσαν, ἐν
τοῖς οἰκείοις καταβῶναι, πάντα ἔχουσιν τὰ ἑαυτῆς·
πλείστον γὰρ ἦν χρημάτων πλήρης. Ἐπανελθοῦσα δὲ
διέτριβε [ἐν] τοῖς ἑαυτῆς.

4. Ἦσαν δὲ θυγατέρες αὐτῇ δύο, Σοαιμὶς μὲν ἡ πρε-
σβυτέρα, ἡ δὲ ἑτέρα Μαμαῖα. Παῖδες ᾤσαν, τῇ μὲν πρε-
σβυτέρᾳ Βασιανὸς ὄνομα, τῇ δὲ νεωτέρᾳ Ἀλεξιανός·
ὑπὸ δὲ ταῖς μητρσὶ καὶ τῇ μάμμῃ ἀντρέφοντο. Καὶ
ὁ μὲν Βασιανὸς περὶ ἑτῆ γεγονὸς τεσσαρακαίδεκα,
ὁ δὲ Ἀλεξιανὸς δεκάτῳ ἐπιβεβηκὼς ἔτους, ἱερῶντο,
σχῆματι βαρβάρῳ χιτῶνας τε χρυσοῦφεις φοροῦντες,
καὶ ἀλουργίδας ἐνδιδοσκόμειοι. Οὕτω τε ὁ Βασιανὸς
ὠραίῳ τοῖς στρατιώταις ἐφάνετο, γένους τε βασιλικοῦ
ὑπάρχων, καὶ ἀκμῇ ἡλικίας, ἄλλως τε καὶ τοὺς Φοίνι-
κης στρατιώτας ἔχων ὑπερασπίζοντας, ἔτι δὲ καὶ Ἀν-
τωνίνου υἱὸς ἐφημίζετο, βασιλεὺς τε παρὰ παντὸς τοῦ
στρατεύματος ὠνομάζετο.

5. Ὡς δὲ ταῦτα διηγέσθη, ἐπέδωκεν ἑαυτὴν ἡ πρε-
σβυτις, ἐλομένη πάντα κίνδυνον ἀναδέξασθαι. Νύκτωρ
τε λάθρα τῆς πόλεως ὑπεξῆλθε σὺν ταῖς θυγατρσὶ καὶ
τοῖς ἐγγόνις. Καὶ γενόμενοι πρὸς τῷ τείχει τοῦ στρα-
τοπέδου, ῥᾶστα ὑπεδέχθησαν. Εὐθὺς τε τὸν παῖδα
πᾶν τὸ στρατόπεδον Ἀντωνίνον προσηγόρευσε, τῇ τε
πορφυρᾷ χλαμύδι περιβαλόντες εἶχον [ἐνδόν]· πάντα
τε τὰ ἐπιτήδεια, καὶ παιδάς καὶ γυναῖκας, ὅσα πε εἶχον
ἐν κόμαις ἢ ἀγροῖς τοῖς πλησίον, εἰσκομίσαντες, καὶ
τάς πύλας ἀποκλείσαντες, ἑαυτοὺς παρεσκεύαζον.

6. Ὡς δὲ ταῦτα ἀπηγγέλθη τῷ Μακρίνῳ ἐν Ἀντιο-
χείᾳ διατρίβοντι, ἥ τε φήμῃ διέδραμεν ἀνὰ τὰ λοιπὰ
στρατόπεδα, ὅτι τε Ἀντωνίνου υἱὸς ἐβῆρθε, καὶ ὅτι
ἡ Ἰουλίς ἀδελφὴ χρήματα διδῶσι· πάντα τὰ λεγόμενα
ἀληθῆ πιστεύσαντες τὰς ψυχὰς ἐξεπτόντο. Ἐνῆγε δὲ
αὐτοὺς εἰς πραγμάτων καινοτομίαν τὸ Μακρίνου μῖσος
καὶ ἡ Ἀντωνίνου μνήμη καὶ πρό γε πάντων ἡ τῶν
χρημάτων ἐλπίς, ὡς πολλοὺς καὶ αὐτομολοῦντας φοιτᾶν.

7. Ὁ δὲ Μακρίνος καταφρονῶν τοῦ πράγματος ὡς
παιδαριώδους, χρώμενός τε τῇ συνῆθει βαθυμῆτι, αὐ-
τὸς μὲν οἶκοι μένει, πέμπει δὲ ἕνα τῶν ἐπάρχων τοῦ
στρατοπέδου, δύναμιν δούς δσσην ὥστε ἐκπορθῆσειν τοὺς
ἀνδραγαθήτας. Ἦν δὲ ὁ ἐπαρχος Ἰουλιανός. Οὗτος ὡς

Fr. 134. Σεραπίων ὁ μάγος εἶπε κτλ.] Nihil de his Herodianus. Petita sunt e Dione, ut videtur. V. mutilam narrationem Xiphilini. LXXVIII, 4, ubi hæc accidisse dicuntur paucis diebus antequam Macrinus insidias regi pararet. Eadem e Nostro, puto, Cedrenus refert I, p. 448 ed. Bonn. : Σεραπίων δὲ τις μαθηματικὸς ἔλεγεν ὡς τεθνήσκειται οὐκ εἰς μακρὰν Ἀντωνίνος, καὶ Μακρίνος αὐτὸν διαδέξεται· καὶ εἰδειν αὐτὸν τῷ δακτύλῳ παρεστῶτα μετὰ τῆς συγκλήτου. Ὁ δὲ ὑπὸ θυμοῦ, μᾶλλον δὲ ὑπὸ τῆς τύχης, οὐ συνῆκε τὸ πρόσωπον Μακρίνου, ἀλλὰ ἕτερον τῶν πλησίον ἐκέλευσεν ἀποκτανθῆναι. — δυναρ εἰ ἀποσφάζω] addidi ex Xiphilini. LXXVIII, 7. Cedrenus I. l. verba ὡς κτλ. Macrino tribuit.

Fr. 135. V. Herodian. IV, 13. θρηνεῖν] Her., θνήσκειν cod. — κάλπῃ] Her. κάλπει cod. — συνετελέσθη] Her. συνετέλεσεν cod.

Fr. 136. V. Herodian. V, 2. — τὸ γένειον] τὸν νῆδον codex corrupt. Herod. V, 2 : ἐν δὲ τῇ Ἀντιοχείᾳ διέτριβε, γένειον τε ἄσπων, βαδίζων τε πλέον τοῦ δένοντος ἡρμαίως. — παραβάλλοντες] Her., παραλαβόντες cod. — τὸ λυποῦν] Her., τὸ λοιπὸν cod. — § 3. Μαῖσά] Her., μέσα cod. — § 4. Σοαιμὶς] Her., σοσγμία cod. — οὕτω τε κτλ.] pessime hæc excerpta sunt. — § 5. χλαμύδι] Her., χλανίδι cod. — εἶχον ἐνδόν] Her., ἦγον cod. — ἑαυτοὺς παρεσκεύαζον] addit Her. : ὡς, εἰ δέοι, ὑπομενοῦντες πολιορκίαν. — § 6. τὰς ψυχὰς] τὰς τε ψυχὰς cod. — χρώμενός τε] Her., χρώμενος δὲ cod.

τῇ τείγῃ τοῦ στρατοπέδου παρέστη, οἱ ἔνδοθεν στρατιώται ἀνελθόντες ἐπὶ τοὺς πύργους, τὸν παῖδα τῷ ἔξωθεν στρατῷ δεικνύουσιν, Ἀντωνίνου υἱὸν εὖφημοῦντες, βλαάντιά τε χρημάτων μεστὰ ἐπεδείκνυν. Οἱ δὲ πιστεύσαντες αὐτοῖς, τοῦ μὲν Ἰουλιανοῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνουσι, καὶ πέμπουσι τῷ Μακρίνῳ· αὐτοὶ δὲ πάντες εἰς τὸ στρατόπεδον εἰσεδέχθησαν. Οὕτως ἡ δύναμις αὐξήθεισα, οὐ μόνον ἦν πρὸς τὸ ἀπομάχεσθαι πολιορκίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀντιστάσεως ἀγωνίζεσθαι ἀξιοχρεως.

8. Ὁ δὲ Μακρίνος, ὡς ταῦτα ἐπύθετο, ἀθροίσας πάντα ὃν εἶχε στρατὸν ἀπήγει· καὶ ὁ Ἀντωνίνος οὐκ ἀναμείνας ὑπήντησε. Συμμιζάντων δὲ ἀλλήλοις τῶν στρατοπέδων, προεδόθη τε ὁ Μακρίνος, καὶ φοβηθεὶς ἀποδιδράσκει ἐν ἰδιώτῳ σχήματι. Καὶ ὁ μὲν ἐφευγεν, ὁ δὲ στρατὸς ἐκατέρωθεν ἐμάχετο, ἄχρις οὗ Ἀντωνίνος διεκχυκεύσατο, τὴν τε Μακρίνου φυγὴν διαγγέλλων, καὶ ἀμνηστίαν τοῖς ὑπὲρ ἐκείνου μαχομένοις ἔνορκον ὑπισχυόμενος. Οἱ μὲν οὖν πεισθέντες προσεχώρησαν. Ὁ δὲ Ἀντωνίνος ἐκπέμπει τοὺς διώζοντας τὸν Μακρίνον, καὶ καταλαβόντες αὐτὸν ἐν Χαλκηδόνι τῆς Βιθυνίας κρυπτόμενον, τὴν κεφαλὴν ἀπέτεμον· ἐλέγετο δὲ εἰς τὴν Ῥώμην σπεύδειν. Τέλει μὲν δὴ τοιοῦτω ἐχρήσατο ὁ Μακρίνος, συναιρεθέντος αὐτῷ καὶ τοῦ παιδὸς, βασιλεύσας ἑνιαυτὸν ἕνα.

137.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ Ο ΕΛΕΓΒΑΛΟΣ.

Exc. De virt. p. 829 : Ὅτι Ἀντωνίνος ὁ νέος μετὰ τὸ ἀναγορευθῆναι βασιλεῖα ἐν Νικομηδείᾳ ὢν ἐξεβάχχευεν, ἐνδύμασι τε ξένοις χρώμενος, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς προερχόμενος· τὴν γὰρ Ῥωμαϊκὴν πᾶσαν ἐσθῆτα ἐμυσάττετο. Ἡ δὲ Μαισὰ ταῦτα ὁρῶσα πᾶν ἡσχαλλε, πείθειν τε ἐπειρᾶτο μεταμφιεσασθαι τὴν Ῥωμαϊκὴν στολὴν, μέλλοντα εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐς τὴν σύγκλητον ἐσελεύσεσθαι. Ὁ δὲ καταρρονήσας τῶν ὑπὸ τῆς πρεσβυτέρου λεχθέντων, μὴδὲ ἄλλω τινὶ πεισθεὶς (οὐδὲ γὰρ προσίετο εἰ μὴ τοὺς ὁμοιοτρόπους τε καὶ κολακας αὐτοῦ τῶν ἀμαρτημάτων), δούς τε τὰς συνήθεις τῷ δῆμῳ νομὰς ἐπὶ τῇ τῆς βασιλείας διαδοχῇ, φιλοτίμους τε ἐπιτελέσας θέας, νεῶν τε μέγιστον κατασκευάσας, ἐκάστοτε προῖων ἐκατόμβας ἔθουε, καὶ περὶ τοὺς βωμοὺς ἐχόρευεν ὑπὸ παντοδαποῖς ἡχοῖς ὀργάνων. Περιεστῆκει δὲ πᾶσα ἡ σύγκλητος καὶ τὸ ἱππικὸν τάγμα ἐν θεάτρῳ σχήματι. Ὅμως δὲ, καίτοι χορεύειν ἀεὶ καὶ ἱερουργεῖν δοκῶν, πλείστους ἀπέκτεινε τῶν ἐνδόξων, διαβληθέντας αὐτῷ ὡς σκώπτοντας αὐτοῦ τὸν βίον. Ὁ αὐτὸς νεῶν μέγιστον ἐν τῷ προαστείῳ κατασκευάσας τοὺς τε θεοὺς αὐτοῦ ἐπὶ ἄρματι χρυσῷ καὶ λευκοῖς ἐξαζύγοις ἵπποις ἀναβιβάσας, αὐτὸς τε ἡνίοχει, καὶ πάντες οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ παντοδαπῆς δαδουχίας καὶ ἀνθῶν προεπόμπευον.

Ὡς δὲ ἐν τῷ ναφῷ ἰδρύσθησαν, ἀναβὰς ὁ Ἀντωνίνος ἐπὶ πύργον ἐρρίπτει τοῖς ὄχλοις ἐκπώματα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἐσθῆτάς τε καὶ θόνας παντοδαπάς, ζῳά τε πάντα ὅσα ἡμέρα, πλὴν χοίρων· πολλοὶ δὲ καὶ ἐν ταῖς ἀρπαγαῖς διεφθείροντο. Αὐτὸς δὲ ἑωρᾶτο πολλάκις ὀργούμενος, ἡνιοχῶν, προΐει τε ὑπογραφόμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθαίνων, φύσει τε πρόσωπον ὥραιο ἐβρίζων βαφαῖς ἀσχήμοσιν. Ὁρῶσα δὲ ταῦτα ἡ Μαισὰ, ὑποπτεύουσά τε τοὺς στρατιώτας ἀπαρέσκεισθαι, πείθει αὐτὸν θέσθαι υἱόν.

138.

Ibid. p. 829 : Ὅτι ἡ Μαμαία τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἀλέξανδρον ἀπήγει μὲν τῶν αἰσχυρῶν καὶ ἀπρεπῶν τοῖς βασιλεῦσιν ἔργων, διδασκάλους τε πάσης παιδείας λάθρα μετεπέμπετο, παλαίστραις τε καὶ τοῖς ἀνδρῶν γυμνασίοις [εἰθίζεν]. Ἐφ' οἷς Ἀντωνίνος ἡσχαλλε καὶ μετεγίνγνωσκε, τοὺς τε διδασκάλους ἀπεσόβει. Ἐς τοσοῦτον δὲ ἐξώκειλεν, ὥς ἂν πάντας τοὺς ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τῶν δημοσίων θεάτρων μεταγαγεῖν ἐπὶ τὰς μεγίστας ἀρχάς, καὶ τοῖς μὲν στρατοπέδοις ἔπαρχον ἐπιστῆσαι ὀρχηστὴν τινα γεγονότα, τῆς τε τῶν ἱππέων ὑποστάσεως προέστησεν ἡνίοχον. Τοῖς τε δούλοις αὐτοῦ καὶ ἀπελευθέροις τὰς τῶν μεγίστων ἐθνῶν ἐξουσίας ἐνεχείριζε. Πάντων δὲ οὕτως τῶν παλᾶι δοκούντων σημῶν ἐς ὕβριν καὶ παροινίαν ἐκδεβακχυμένων, οἱ τε ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι καὶ μάλιστα οἱ στρατιῶται ἤχθοντο. Ἐμυσάττοντο δὲ αὐτὸν ὀρῶντες τὸ μὲν πρόσωπον καλλωπιζόμενον, περιδεραιοῖς τε χρυσοῖς καὶ ἐσθῆσιν ἀπαλαῖς ἀνάνδρως κοσμούμενον. Ἐπιρρεπεστέρως τόνων τὰς γνώμας πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον εἶχον.

139.

Exc. De ins. p. 46 : Ὅτι οἱ στρατιῶται ὀρῶντες τὸν νέον καλλωπιζόμενον καὶ ἀνάνδρως κοσμούμενον, ἐπιρρεπεστέρως τὰς γνώμας πρὸς τὸν τῆς Μαμαίας Ἀλέξανδρον εἶχον, καὶ ἐλπίδας κρείττους· ἐφρούρουν τε αὐτὸν παντοῖως ὀρῶντες ἐπιβουλεύμενον ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου. Ἡ τε μήτηρ αὐτοῦ οὔτε ποτὸν οὔτε ἐδωδιμόν τι εἶα τὸν παῖδα προσφέρεσθαι τῶν ὑπ' ἐκείνου πεμπομένων. Ὁψοποιοῖς τε καὶ οἰνοχοοῖς ὁ παῖς ἐχρήτο, οὐ τοῖς βασιλικαῖς, ἀλλὰ τοῖς τῆς μητρὸς. Ἐδίδου καὶ χρήματα λαθραῖως τοῖς στρατιώταις. Ταῦτα μὲν Ἀντωνίνος παντὶ τρόπῳ ἐπεβούλευε τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ τῇ μητρὶ αὐτοῦ· ἀλλὰ τὰς ἐπιβουλάς διεκώλυν ἡ κοινὴ μάμμη. Ὡς δὲ τὰ τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ [οὐ] προὔχῳρει, παραλῦσαι τῆς τοῦ Καίσαρος τιμῆς ἠθέλησε τὸν παῖδα· καὶ οὔτε ἐν ταῖς προσαγορεύσεσιν οὔτε ἐν ταῖς προσδοκίαις Ἀλέξανδρος ἐτιμᾶτο· οἱ δὲ στρατιῶται ἐπεζήτουν τε αὐτὸν, καὶ ἡγανάκτουν, μὴδὲ τὴν συνήθη φρουρὰν τῷ Ἀντωνίνῳ πέμποντες.

2. Ὁ δὲ Ἀντωνίνος, ἐν δέει πολλῷ γενόμενος, πα-

Fr. 137. V. Herodian. V, 5—7. τοὺς τε θεοὺς] τὸν τε θεόν Herod. V, 6.

Fr. 138. V. Herodian. V, 7—8.

Fr. 139. V. Herodian. V, 8. — προσφέρεσθαι] προφ. cod. — ἐτιμᾶτο] Her.; ἑωρᾶτο cod.

ραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον κατῆλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον. Οἱ δὲ ἀνοίξαντες τὰς πύλας, ἐδέξαντο αὐτοὺς, ὑπερφυῖς τὸν Ἀλέξανδρον εὐφημοῦντες. Ἐφ' οἷς δ' Ἀντωνῖνος ἀγανακτήσας, ἐκέλευσε τινας πρὸς τιμωρίαν ἐκδοθῆναι. Ἐκείνοι δὲ μᾶλλον ταραχθέντες, ἄλλως τε καὶ τὸν Ἀντωνῖνον ἀποσκευάσασθαι θέλοντες, ἀσχημονοῦντα βασιλέα, τότε δὴ καὶ τοῖς συλλαμβανομένοις ἐπαμύνειν δεῖν ἡγούμενοι, καιρὸν εὐκαιρον καὶ πρόφασιν δικαίαν νομίζοντες, τὸν μὲν Ἀντωνῖνον αὐτὸν τε καὶ τὴν μητέρα Σοαιμίδα (παρῆν γάρ) ἀναιροῦσι, τοὺς τε περὶ αὐτὸν πάντας, ὅσοι ἔνδον κατελήφθησαν, ὑπηρέται [τε] καὶ συνεργοὶ ἐδόκουν εἶναι τῶν ἀμαρτημάτων. Τὰ δὲ σώματα τοῦ τε Ἀντωνίου καὶ τῆς μητρὸς παρέδωσαν σύρειν τε καὶ ὑδρίζειν τοῖς βουλομένοις· ἅπερ ἐπὶ πολὺ διὰ μέσης τῆς πόλεως κένοντα καὶ λωθθέντα, εἰς τοὺς ὄχλους ἀπερίφρη τοῦ Θύβριδος. Ἀντωνῖνος μὲν οὖν, εἰς ἕκτον ἔτος ἐλάσας τῆς βασιλείας, καὶ χρησάμενος τῷ προειρημένῳ βίῳ, οὕτως ἅμα τῇ μητρὶ κατέστρεψεν.

140.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΕΒΗΡΟΣ.

Exc. De virt. p. 830 : "Οτι Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίας σὺν τῇ μητρὶ ἄρξας ὑπ' ἐκείνην τὰ πάντα διώκει, ἥτις πανταχόθεν ἐφρώρει τὴν ἀρχήν. Δικάζειν τε οὖν αὐτὸν ἐπειθεν ἐπὶ πλείστον, ὥς ἂν ἐν τοῖς ἀσχολούμενοις μὴ ἔχοι καιρὸν εἰς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἀμαρτημάτων. Ἰππῆρχε δὲ αὐτῷ καὶ φυσικὸν ἦθος πρῶτον καὶ ἡμερον, εἰς τε τὸ φιλόφρων πᾶν ἐπιρρεπές. Εἰς τεσσαρεσκαιδέκατον οὖν ἐλάσας ἔτος τῆς βασιλείας, ἀναιμωτὶ ἤρξε, καίτοι τιῶν μεγίστης αἰτίας ὑποπεσόντων, ὥς μετὰ τὴν Μάρκου τελευταίην τὴν βασιλείαν θαυμάζειν Ἀλεξάνδρου. Ἡτιᾶτο δὲ καὶ τὴν μητέρα, καὶ πᾶν ἥσχαλλεν, ὥρῳ αὐτὴν οὖσαν φιλοχρήματον, καὶ πολλὰ ἐξ ἐπηρεῶν θησαυρίζουσιν. Πολλὰ δὲ ἡναγκάζετο ὑπ' αὐτῆς πράττειν. Ἦρχε γὰρ αὐτοῦ ὑπερβαλλόντως ἡ μήτηρ.

141.

Exc. De ins. p. 47 : "Οτι Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμαίας μετὰ τὴν ἐν Πέρσας συμφορὰν κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν διατρίβοντος, ἀγγέλλεται αὐτῷ, ὅτι Γερμανοὶ Ῥῆνον καὶ Ἰστρον διαβάτες, τὴν Ῥωμαίων πορθοῦσι γῆν, καὶ τὰ ἐπὶ ταῖς ὁχθαῖς στρατόπεδα κατατρέχουσι, πόλεις τε καὶ κώμας ἐμπιπρᾷσι· δεῖσθαι τοίνυν τῆς αὐτοῦ παρουσίας. Δηλωθέντα δὲ ταῦτα τὸν Ἀλέξανδρον ἐτάραξε, καὶ τοὺς ἐκ τοῦ Ἰλλυρικοῦ στρατιώτας ἐλύπησε, διπλῇ δοκοῦντας κεχρησθῆαι συμφορᾷ, ἕκ τε ὧν

ἐπεπόνθησαν Πέρσας μαχόμενοι, καὶ ἐξ ὧν ἐπυνθάνοντο τοὺς οἰκείους ὑπὸ Γερμανῶν ἀπολωλότας. Ἠγανάκτου οὖν καὶ τὸν Ἀλέξανδρον εἶχον ἐν αἰτία. Ἦν δὲ καὶ αὐτῷ θεός περὶ τῆς Ἰταλίας· οὐδὲ γὰρ πολλὴν ὁδὸν ἀπέχει ἀπὸ τῶν Ἰλλυριῶν ἐθνῶν τὰ Ῥωμαίων. Ἐπαγγέλλει δὲ καὶ ἄκων τὴν ἐξοδὸν, καταλιπὼν δύναμιν αὐτάρκη ταῖς Ῥωμαίων ὁχθαῖς. Ἀνύσας δὲ τὴν ὁδοποιρίαν, ἐρίσταται τῷ Ῥῆνῳ, καὶ τὰ πρὸς τὸν Γερμανικὸν πόλεμον παρεσκευάζει· τὸν τε ποταμὸν ναυσι γεφυρώσας, Παρθυαίους τε καὶ Μαυρουσίους πολλοὺς τῷ Ῥωμαίων στρατῷ συμμίξας, ἤρτυε τὸν πόλεμον. Ἐδοξε δὲ πρότερον πρὸς αὐτοὺς καὶ χρήματα ἐπαγγείλασθαι, ὥς ἂν τῇ φιλαργυρίᾳ πεισθέντες παύσωνται τοῦ πολέμου. Καὶ οἱ μὲν στρατιῶται χαλεπῶς ἔφερον, διατριβῆς τε ματαίας αὐτοῖς γινομένης, καὶ μηδὲν πρόθυμον ἡ γενναῖον παρέχοντος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' ἐν ἡνιοχίαις τε καὶ τρυφαίς σχολάζοντος.

2. Ἦν δὲ τις ἐν τῷ στρατῷ Μαξιμίνοιο ὄνομα, τὸ μὲν γένος Θράξ μικροῦ ἄρχαρος· πρότερον μὲν ἐν παιδὶ πομαίνων, ἐν ἀκμῇ δὲ γεγνημένος εἰς τοὺς ἱππεῖς στρατιώτας ταχείς, εἴτα κατ' ὀλίγον αὐτὸν χειραγωγούσης τῆς τύχης, καὶ ἐθνῶν ἀρχὰς πιστευθείς. Τότε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος πάσης αὐτὸν τοῦ στρατοῦ νεολαίας ἐπέστησεν, ὥς ἂν ἀσκοίη τε αὐτοὺς καὶ εἰς τὸ πολεμεῖν ἐπιτηδεύειν παρασκευάζοι. Ὁ δὲ μετὰ πάσης σπουδῆς τὰ ἐγκεχειρισμένα ποιούμενος, εὖνοιαν πολλὴν παρὰ τῶν στρατιωτῶν ἐκτέλεσσε. Ὅθεν οἱ νεανῖαι, ἐν οἷς ἦν τὸ πολὺ πλῆθος [Παϊόνων] μάλιστα, τῇ μὲν ἀνδρείᾳ τῇ Μαξιμίνου ἔχαιρον, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον ἐπέσκειπον, ὥς ὑπὸ τῆς μητρὸς ἀρχόμενον. Ἰπερίμνησκον δὲ ἀλλήλους τῶν τε ὑπὸ ταῖς ἀνατολαῖς διὰ μέλλουσαν αὐτῶν πταισμάτων, καὶ ὅτι μηδὲν γενναῖον παρέχοντο ἐς Γερμανοὺς ἐλθόν. Ὅντες οὖν καὶ ἄλλως εἰς τὸ καινοτομεῖν ἐπιτηδεύοντες, καὶ τὸ μὲν [παρὸν] τῆς ἀρχῆς βαρὺ διὰ μῆκος ἐξουσίας ἡγούμενοι, ἀκερδῆς τε ᾗδον, πάσης προανηλωμένης φιλοτιμίας, ἐβουλεύσαντο ἀποσκευάσασθαι μὲν τὸν Ἀλέξανδρον, ἀνειπεῖν δ' αὐτοκράτορα καὶ Αὐγουστον τὸν Μαξιμίνου.

3. Ἀθροισθέντες οὖν εἰς τὸ πεδῖον ὠπλισμένοι, ὥς ἐπὶ τὰ συνήθη γυμνάσια προελθόντα καὶ ἐπιστάντα αὐτοῖς Μαξιμίνου, πορφύρα περιβαλόντες βασιλικῇ, αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν. Ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρητεῖτο, καὶ τὴν πορφύραν ἀπέριπτεν· ὥς δὲ ἐνέκειντο ξιφῆρες ἀποκτείνειν ἀπειλοῦντες, τοῦ παρόντος κινδύνου τὸν μέλλοντα προελόμενος, ἀνεδέξατο τὴν τιμὴν. Ὡς δὲ ταῦτα ἡγγέλθη τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ἐν μεγίστῃ ταραχῇ γεγνημένος, προπηδήσας τῆς σκηνῆς, ἐνθουσιῶν

— § 2. ἄλλως τε καὶ τὸν Ἀντωνῖνον· Herodian. : ἄλλως μὲν μισοῦντες τὸν Ἀντωνῖνον, καὶ ἀποσκευάσασθαι θέλοντες ἀσχημονοῦντα βασιλέα, τότε δὲ καὶ etc. — Σοαιμίδα] Σοαγμίδα cod. — μέσης τῆς πόλεως] πάσης τ. π. cod. — τοὺς ὀχθετοὺς] τὰς ὁχθας cod. ; Herodian. : εἰς τοὺς ὀχθετοὺς ἀπερίφρη τοὺς εἰς τὸν Θύβριν ποταμὸν ῥέοντας.

Fr. 140. Eadem Suidas v. Ἀλεξάνδρος. Vide Herodian. VI, 1. — τὰ πάντα] τὰ om. Suidas. — ἐλάσας] sic etiam Herodian. ; ἄρξας Suid., qui post fragmenti verba ultima ὑπερβαλλόντως ἡ μήτηρ, alia quaedam assuit, quae in antecedente in Exc. De virt. fragmento leguntur.

Fr. 141. Vide Herodian VI, 6—9. — § 2. μικροῦ ἄρχαρος] Her. VI, 8, μεσοῦ ἄρχαρος cod. — ἐν παιδὶ] Her. ; ἐν πεδίῳ cod. — τότε τε δὲ] τὸν δὲ Μαξιμίνου τοῦτον Her. — § 3. βούλονται] βούλονται cod.

καὶ δακρύων καὶ τρέμων, τοῦ τε Μαξιμίνου τῆς ἀπιστίας κατηγορεῖ, καὶ τοὺς νεανίας ἔλεγε ταῦτα [προπειτῶς καὶ ἐπιόρκως] τετολημμέναι, δώσειν τε πάντα ὑπισχνεῖτο ὅσα αὐτοὶ βούλονται.

4. Ὡς δὲ ὁ Μαξιμίνος ὤφθη πλησίον, βοή τε καὶ ἦχος ἐξηκούσθη, πάλιν ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς στρατιώτας ἐλιπαρεῖ, προμαχεῖν καὶ σώζειν ὃν ἀνθρώπων, καὶ ὑφ' ᾧ βασιλεύοντι τεσσαρεσκαίδεκα ἔτεσιν ἀμέμπτως βεβιώκεισαν· πάντας τε εἰς οἶκτον καὶ ἔλεον προκαλούμενος, ὁπλιζεσθαι ἐκέλευσεν. Οἱ δὲ στρατιῶται τὰ μὲν πρῶτα ὑπισχνοῦντο, κατ' ὀλίγους δὲ ἀνεγύρουν, καὶ οὐδὲ ὅπλα λαβεῖν ἤθελον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπάρχοντα καὶ τοὺς οἰκείους Ἀλεξάνδρου ἤτουν πρὸς ἀναίρεσιν. (Παπιανὸς δὲ ἦν ὁ νομοθέτης.) Οἱ δὲ καὶ τὴν μητέρα ἐμέμφοτο. Καὶ μέχρι μὲν τινος τοιαῦτα βοῶντες προσέμενον.

5. Ὡς δὲ ὁ τοῦ Μαξιμίνου στρατὸς ἤγγισεν, [καὶ] βοῶντες οἱ νεανίαι προῦκαλοῦντο τοὺς συστρατιώτας, καταλιπεῖν μὲν γύναιον μικρολόγον καὶ μεираκίον δειλὸν μητρὶ δουλεῦον, προσιέναι δὲ συστρατιῶτῃ ἐν ὅπλοις αἰεὶ καὶ πολεμικοῖς ἔργοις διητημένῳ· πεισθέντες οἱ στρατιῶται, τὸν μὲν Ἀλέξανδρον καταλιμπάνουσιν, αὐτοὶ δὲ προσίσαι τῷ Μαξιμίνῳ· αὐτοκράτωρ τε ὑπὸ πάντων ἐκείνος ἀναγορεύεται. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος τρέμων καὶ λειποψυχῶν, μόλις εἰς τὴν σκηνὴν ἐπανερχεται, καὶ τῇ μητρὶ περιπλακεῖς καὶ ἀποδυρόμενός τε καὶ αἰτιώμενος αὐτὴν, ἀνέμενε τὸν φονεύοντα.

6. Ὁ δὲ Μαξιμίνος ὑπὸ πάντων Σεβαστὸς προσαγορευθεὶς, πέμπει τινὰς τοὺς φονεύσαντας τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν μητέρα, καὶ εἰ τινες ἀνθίσταντο τῶν σὺν αὐτῷ. Οἱ δὲ ἐπιτιθησάντες τῇ σκηνῇ, αὐτὸν τε ἀναιρούσι καὶ τὴν μητέρα, καὶ εἰ τινες ἐδόκουν ἐκείνῳ φίλοι, πλὴν τῶν πρὸς ὀλίγον φυγεῖν δυνθέντων· πάντας γὰρ ὁ Μαξιμίνος μετ' οὐ πολὺ συλλαβὸν ἀπέκτεινεν. Τέλος μὲν δὴ τοιοῦτο κατέλαβε τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν μητέρα, βασιλεύσαντα ἔτεσι ἰδ', ὅσον πρὸς τοὺς ἀρχομένους, ἀμέμπτως καὶ ἀναιμωτῇ· φόνου τε γὰρ καὶ ὁμότητος ἀκρίτων τε ἔργων ἀλλότριος ἐγένετο, εἰς τε τὸ φιλόανθρωπον καὶ ευεργετικὸν ἐπιρρεπής. Πάνυ γοῦν [ἂν] ἢ Ἀλέξανδρου βασιλεία εὐδοκίμησεν εἰς τὸ δλόκληρον, εἰ μὴ διεβέβλητο αὐτῷ τὰ τῆς μητρὸς εἰς φιλαργυρίαν τε καὶ μικρολογίαν.

142.

ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 830 : Ὅτι Μαξιμίνος παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν, πολλὴν τὴν μεταβολὴν ἐποίησατο,

τραχύτητα καὶ μετὰ πολλοῦ φόβου τῇ ἐξουσίᾳ χρώμενος, ἐκ τε ἡμέρου βασιλείας εἰς τυραννίδος ὁμότητα μεταγαγεῖν πάντα ἐπειράτο. Φύσει δὲ ἦν τὸ ἥθος, ὥσπερ καὶ τὸ γένος, βάρβαρος, τό τε φονικὸν πάτριον ἔχων. Εὐθέως οὖν τοὺς τε φίλους πάντας, οἱ συνῆσαν τῷ Ἀλεξάνδρῳ, σύνεδροί τε ὑπὸ τῆς συγκλήτου ἐπὶ λελθόντες, ἀπεσκευάσατο, μόνος εἶναι βουλόμενος ἐν τῷ στρατῷ, καὶ μηδένα αὐτῷ παρεῖναι ἐκ συνειδήσεως εὐγενοῦς [κρίττου]. Πλείστους δὲ αὐτῶν καὶ ἀπέκτεινεν ἐπιβουλὰς ὑποπτεύων. Τὸν τε γὰρ Μάγνον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ διὰ τὴν πρὸς Γερμανοὺς νομισθεῖσαν προδοσίαν ἀνείλεν. Εἶχετο γὰρ τῆς πρὸς αὐτοὺς μάχης.

143.

Exc. De ins. p. 49 : Ὅτι ἐπὶ Μαξιμίνου τοῦ βασιλέως ἐγένετό τις καὶ Ὀσροηνῶν ἀπόστασις, οἱ πάνυ ἀλγοῦντες ἐπὶ τῇ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ, τινὶ Κουαρτίνῳ, τὴν ὑπατον ἀρχὴν διανύσαντι, φίλῳ δὲ γενομένῳ τοῦ Ἀλεξάνδρου, πορφυρίδα τε δλεθρίαν περιέβαλον ἀκοντί, καὶ αὐτοκράτορα ὠνόμασαν. Ἐκεῖνος μὲν οὖν ἐν τῇ σκηνῇ καθεύδων ἐπιβουλευθεὶς νύκτωρ ἀνηρέθη ὑπὸ τοῦ σύνοντος αὐτῷ φίλου πρὸς χάριν τοῦ Μαξιμίνου.

144.

Exc. De virt. p. 833 : Ὅτι καὶ ἀποστάσεις ἐγένοντο ἐπὶ Μαξιμίνου. Ἔτι γὰρ εἰς τραχύτητα μέλλον καὶ ὁμότητα ἠκόνθησαν τὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχὴν, καὶ πρότερον οὕτω πεφουκίαν. Ἦν δὲ καὶ τὴν ὄψιν φοβερώτατος καὶ μέγιστος τὸ σῶμα.

145.

Ibid. p. 833 : Ὅτι ἐπὶ Μαξιμίνου πολλὰ τις ἦν περὶ τοὺς ὑπηκόους ἀπανθρωπία καὶ φόνοι πολλοί. Ἀνείσθη γὰρ πᾶσα ἡ Ῥωμαίων πολιτεία συκοφανταῖς τε καὶ δούλοις ἐκδοθεῖσα. Ἐκάστης γοῦν ἡμέρας ἦν ἰδεῖν τοὺς χθὲς πλουσίους μεταιτουήτας. Τοσαύτη τις ἦν τῆς τυραννίδος ἢ φιλοχρηματία. Πολλοὶ δὲ καὶ φυγαῖς καὶ θανάτοις ἐζήμιοντο. (Καὶ) ἐφ' ὅσον μὲν οὖν εἰς τοὺς καθ' ἓνα ταῦτα ἐπράττετο, οὐ πάνυ τι τοῖς δήμοις ἔμελε· τὰ γὰρ τῶν εὐδαιμονεῖν δοκούντων ἢ πλουσιῶν πταίσματα πρὸς τῶν ὀχλῶν οὐ μόνον ἀμελεῖται, ἀλλὰ τινες τῶν κακοῦθιων καὶ φαύλων ἔσθ' ὅτε καὶ εὐφραίνει τῷ φθόνῳ. Ἐπεὶ δὲ ὁ Μαξιμίνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἰκῶν εἰς πενίαν περιστήσας, ὥσθι μετελθεῖν εἰς τὰ δημόσια, καὶ εἰ τινα χρήματα ἦν πολιτικά καὶ εἰς εὐθηνίας ἢ νομῆς τῶν δημοτῶν ἡθροισμένα, εἰς ἑαυτὸν μετήγαγε, καὶ τὰ ἀναθήματα καὶ ἀγάλματα πόλεων, καὶ εἰ τι καλλώπισμα ἦν, ἐχωνεύετο (ὑπερμά-

— § 4. Παπιανὸς... νομοθέτης] Hæc non sunt ap. Herodianum. E margine irreperint. — § 5. προῦκαλοῦντο] Her., προσεκ. cod. — δειλὸν] μικρὸν Her. — φονεύοντα] Her., φονεύσαντα cod. — § 6. πρὸς ὀλίγον] Her., προσολίγον cod. — πάντας γὰρ] οὐς πάντας Her.

Fr. 142. Eadem Suidas v. Μαξιμίνος. Vide Herodian. VII, 1, 1-20. — μηδένα αὐτῷ] Herod.; μηδὲν αὐτῷ cod. et Suidas. Mox κρίττου ex Herodiano supplevi. — τὸν τε γὰρ Μάγνον κτλ.] Hæc om. Suidas.

Fr. 143. V. Herodian. VII, 1, 21. — Κουαρτίνῳ] Herod., Κουαρτίων codex.

Fr. 144. V. Herodian. VII, 1, 25, qui postquam de Quartiano verba fecit, subjicit : Τοιαῦτα μὲν δὴ τινες αἰτίαι ἐτι μέλλον εἰς τραχύτητα καὶ ὁμότητα κτλ., ut ap. Nostrum.

Fr. 145. V. Herodian. VII, 3, 1-17. — Καὶ ἐφ' ὅσον] Εἰς ὅσον Her. — εὐδαιμονεῖν] Her., εὐδοκίμεῖν cod. — ἀγάλματα πόλεων] θεῶν ἁγ. Her. Fort. : καὶ εἰ τι πόλεων κ.

λιστα τοὺς δῆμους ἐλύπει, πένθος τε δημόσιον ἐνεποίει, δίχα μάχης ὅψις πολιρκίας, ὥς τινες τῶν δημοτῶν καὶ εἰς χεῖρας ἔλθειν)· ἐντεῦθεν μάλιστα αἱ ψυχαὶ τῶν ἀπάντων ἀπηρέσκοντο, οἳ τε στρατιωτὰς ὠνεϊδίζοντο, ὥς δὴ δι' αὐτοὺς ταῦτα πράττοντος Μαξιμίου. Αἰτίαι μὲν οὖν αὗται εἰς μῖσος καὶ ἀπόστασιν ἅπαντας παρῶζονον.

146.

Exc. De ins. p. 50 : "Οτι διὰ τὴν τραχύτητα καὶ ὁμότητα τοῦ Μαξιμίου εἰς μῖσος καὶ ἀπόστασιν πάντες παρωζύονοντο, ἄρξασθαι δὲ οὐδεὶς ἐτόλμα, ἄχρις οὗ Λίβυς ἐπαnéστησαν, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ἐπετρόπευέ τις τῆς Καρχηδονίας χώρας τραχύτητα καὶ μετὰ πάσης ὁμότητος, καταδικὰς τε ποῶν καὶ χρημάτων εἰσπράξεις, βουλόμενος εὐδοκίμειν παρὰ τῷ Μαξιμίῳ. Ἐκεῖνός (τε) γὰρ τοὺς ἀρμόζοντας τῇ αὐτοῦ γνώμῃ ἐπελέγετο. Διὸ τῆς Λιβύης ἄρχων πᾶσιν μὲν βίβλως ἐπεφέρετο, νεανίσκους δὲ τινὰς τῶν παρ' ἐκεῖνους εὐ γεγονότων [καὶ] πλουσίων, καταδικὰς περιβαλὼν, εἰσπράττειν [τὰ] χρήματα εὐθέως ἐπειράτο, πατρῶν τε καὶ προγονικῶν οὐσίων αὐτοὺς ἀναιρεῖσθαι. Ἐφ' οἷς ἀλγήσαντες οὗτοι, τὰ μὲν χρήματα δώσειν ὑπέσχοντο, τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν· συνωμοσίαν δὲ ποιησάμενοι, πάντας οὓς ᾔδεισαν ἢ πεπονησάσθαι τι δεινὸν ἢ παθεῖν δεδοικότες, πείσαντες, κελύουσιν νύκτωρ κατελθεῖν τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν νεανίσκους, ζύλα τε καὶ παλέκεις ἐπιφέρειν. Οἱ δὲ μέγα τὴν πλῆθος συνελθόντες, ἅμα τῷ περιόρητον γενέσθαι εἰς τοὺς τῶν δεσποτῶν οἴκους ἀπαντῶσι, καὶ σὺν αὐτοῖς πάντες ὁρμῶσι ξιφίρεις· καὶ πρότερον μὲν τὸν ἐπίτροπον αἰφνιδίως ἀναιροῦσι, καὶ πολλοὺς τῶν περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν· ἔπειτα καὶ τὸν τῆς χώρας ἡγούμενον.

2. Ὡς δὲ ταῦτα αὐτοῖς προεχώρησεν, ἐν ἔργοις μείζους ἤδεσαν [μόνην ἑαυτοῖς σωτηρίαν ὑπάρχουσαν]· πᾶν τε τὸ ἔθνος ἀναπέσαντες εἰς ἀπόστασιν (ὅπερ ἤδεσαν πάλαι μὲν εὐχέσθαι μίσει Μαξιμίου, φόβῳ δὲ καλύεσθαι), μεσαζούσας ἡμέρας [ἐπίαςιν] ἐπὶ τὴν τοῦ ἀνθυπατεύοντος οἰκίαν· Ἰορδιανὸς δὲ ἦν ὄνομα, κλήρω μὲν τὴν ἀνθυπατον λαχὼν, πρεσβύτης δὲ εἰς ἔτος π' ἑλληλακῶς, πολλῶν τε πρόταρον [ἄρξας ἔθνων, ἐν τε πράξεις μεγίσταις ἐξετασθεῖς].

3. *** πράξεις ὑπατικὰς (Σαβίνος δὲ ἦν ὄνομα αὐτῷ), βουλόμενος κωλύσαι τὰ γινόμενα, ζύλῳ παισθέντα κατὰ τοῦ κρανίου τελευτῆσαι. Καὶ δὲ μὲν δῆμος ἐν τούτοις ἦν. Ἡ δὲ σύγκλητος ἅπαξ ἀναρριφθέντος κινδύνου, πάντα ἐπραττεν εἰς τὸ ἀποστήσαι τὰ ἔθνη, πρεσβείαν πρὸς πάντας ἡγουμένους πέμπουσα, καὶ τὴν Ῥωμαίων

γνώμην δηλοῦσα, δεομένη τε συναίρεσθαι τῇ πατρίδι. Οἱ πλείστοι μὲν οὖν προσήκοντο τὴν πρεσβείαν· ὀλίγοι δὲ τινες διεκρήσαντο τοὺς ἐλθόντας.

3. Καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν Ῥωμαίων πόλιν τε καὶ γνώμην τοιαῦτα ἦν. Ἐν δὲ τῇ Καρχηδόνι οὐχ ὥς ἡλπίσαν τὰ πράγματα προϋχώρει. Καπελλιανὸς γὰρ ἦν τις ὄνομα τῶν ἀπὸ συγκλήτου· ἡγεῖτο δὲ Μαυρουσίων τῶν ὑπὸ Ῥωμαίοις Νομάδων, ἔχων καὶ στρατιωτῶν οὐκ εὐκαταφρόνητον δύναμιν. Τούτων δὲ Γορδιανὸς τῆς ἀρχῆς παραλύσας, τοῦ ἔθνους ἐξελεῖν ἐκέλευσεν. Ὁ δὲ τὸν στρατὸν ἀθροίσας, κατήλθεν ἐπὶ τὴν Καρχηδόνα. Ὡς δὲ ἀπηγγέλθη τῷ Γορδιανῷ ὁ στρατὸς προσῶν τῇ πόλει, αὐτὸς τε ἐν ἐσχάτῳ δέσι ἦν, οἳ τε Καρχηδόνιοι ταραχθέντες, οἰόμενοι τε ἐν πλῆθει ὄχλου, οὐκ ἐν εὐταξίᾳ στρατοῦ, νικᾶν, πανδημεῖ πάντες ἐξίσιν.

6. Ὁ Γορδιανὸς μὲν οὖν ὁ πρεσβύτης ἅμα τῇ τῆς Καρχηδόνος ἐπιθεῖναι ἐν ἀπογνώσει γεγόμενος, ἐννοῶν τὴν δύναμιν Μαξιμίου, οὐδὲν δὲ ὄρων ἐν Λιβύῃ ἀξιόμαχον, ἀνῆρτησεν ἑαυτὸν βρόχῳ. Κρυπτομένης [δὲ] αὐτοῦ τῆς τελευτῆς, τὸν υἱὸν αὐτοῦ στρατηγίσοντα τοῦ πλῆθους εἶλοντο. Γενομένης δὲ συμβολῆς, ἅπαντες οἱ Καρχηδόνιοι διεφθάρσαν· οὐχ ὑπομείναντες γὰρ τὴν ἐφοδὸν τῶν βαρβάρων, ἀλλὰ πάντα ἃ ἐπεφέροντο ὅπλα ρίψαντες ἐφυγον· ὠθούμενοι δὲ ὑπ' ἀλλήλων οἱ πλείους ἀπώλοντο. Ἐνθα καὶ ὁ τοῦ Γορδιανοῦ υἱὸς ἀνῆρθε, καὶ οἱ περὶ αὐτὸν πάντες, ὥς διὰ πλῆθος πτωμάτων μηδὲ τοὺς νεκροὺς ταφῆναι μηδὲ τοῦ Γορδιανοῦ τοῦ νέου εὐρεθῆναι σῶμα. Πολλὴ δὲ οἰμωγὴ κατὰ τὴν πόλιν γυναικῶν τε καὶ παίδων ἐγένετο. Τοιούτῳ μὲν δὴ τέλει ὁ Γορδιανὸς ἐκρήσατο, βιώσας τὰ πρῶτα εὐδαιμόνως, ἐν εἰκόνι τε βασιλείας τελευτήσας.

8. Ὁ δὲ Καπελλιανὸς εἰς Καρχηδόνα εἰσελθὼν, πάντας τε τοὺς πρωτεύοντας ἀπέκτεινεν, καὶ εἰ τινες διεσωθήσαν ἐκ τῆς μάχης, ἐφείδετο οὐδεὶνος, οὔτε ἱερῶν συλήσεως, οὔτε χρημάτων ἀρπαγῆς· ἀλλὰ καὶ τὰς λοιπὰς περιεῖχε πόλεις τοιαῦτα ὄρων. Ὡς δὲ ἐς τὴν Ῥώμην ἐδηλώθη ἡ τοῦ πρεσβύτου τελευτὴ, ἐν πολλῇ ἀφασίᾳ ἐγένοντο. Ἐδόξεν οὖν αὐτοῖς συνελθεῖν καὶ περὶ τῶν πρακτέων σκέψασθαι, καὶ προστισταμένους ἐπιλέξασθαι βασιλέα. Συνῆλθον [οὖν] εἰς τὸ Καπιτώλιον, καὶ ψηφίζονται βασιλεῖς Μάξιμόν τε καὶ Βαλδίνον, εὐθέως τε αὐτοκράτορας ὀνομάζουσιν.

7. Ὁ δὲ Μαξιμῖνος ἥσθη μὲν ἐπὶ τῇ τῶν Ἰταλιωτῶν εὐθὺς φυγῇ, ἐλπίζων πάντας τοῦτο ποιήσιν· ὁ δὲ στρατὸς ἤχθετο, ἐν ἀρχῇ λιμοῦ περῶμενος. Διανυκτερεύ-

— καὶ εἰς χεῖρας ἔλθειν] male; καὶ χεῖρας ἀνατείνειν καὶ τοὺς νεῶς φρουρεῖν Herod.

Fr. 146. V. Herodian. VII, 4, 1 usque ad finem operis. — ἐπετρόπευέ τις] Her., ἐπιτροπεύεται cod. — ἐκεῖνός τε γὰρ] te bene habet ap. Herodianum; male in Excerpto nostro. — νεανίσκους] Her., νεανίους cod. — ἐπειτα καὶ τὸν τῆς χώρας ἡγούμενον] i. e. Gordianum. Sed eum tunc non interfecerunt, ut ex seqq. patet. De suo hac excerptor adjecit. — § 2. ἐν ἔργοις] ἐνέργοις cod. Dein codex: μ. ἔδωκεν, quod ex Herod. in ἤδεσαν mutavi adjecto supplemento. — πολλῶν δὲ πρότερον] sententiam explevi ex Herodian. VII, 5, 3. Deinde lacunæ signum posui. Etenim quæ continuè sequuntur in codice verba πράξεις πρότερον, Σαβίνος δὲ κτλ., ea leguntur in Herodian. VII, 7, 8. Folium codicis ejus ex quo noster codex descriptus est, excidisse videtur. — § 4. Καπελλιανὸς] Herodian. VII, 9, 1; Καπελιανὸς cod. — νικᾶν] deb. cum Herodiano: τὸ εὐέλπι τῆς νίκης εἶναι. — § 6. καὶ εἰ τινες] καὶ οἵτινες cod. εἰ τινες καὶ... ἐφείδετο τε οὔτε ἱερῶν κτλ. Herod. — § 7. διανυκτερεύοντες cod.

σαντες οὖν [οἱ μὲν ἐν τῇ πόλει, οἱ δ' ἐν τῷ πεδίῳ] ἐπὶ τὰς Ἀλπεῖς ἤγοντο, ὅρη ὑψηλά. Ὡς δὲ ταύτας διέβησαν ἀκωλύτως, καταβαίνοντες εἰς τὸ πεδίον, ἤδη ἀνεθάρρησάν τε καὶ ἐπαιάνισαν. Ἐνθα ἦν πόλις Ἀκυληία· πρὸς ἣν καταχθεις ὁ Μαξιμῖνος εὔρε μὲν τὰς πύλας κλεισμένας, τὸν δὲ στρατὸν ἤδη ἀπαγορεύειν καὶ ἀναχωρεῖν βουλούμενον τῆς πολιορκίας, βαλλόμενον λίθοις τε καὶ δόρασιν. Ὁ δὲ Μαξιμῖνος ἀγανακτήσας πρὸς τοὺς στρατηγούς, ὡς ἀμελέστερον μαχομένους, αὐτὸς τῆς μάχης εἶχετο.

8. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Ἀκυληίας πανδημεὶ ἐπὶ τῶν τειχῶν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἀπεμάχοντο. Ἐστρατήγουν δὲ αὐτῶν καὶ πάντα διὰ φροντίδος εἶχον ἄνδρες β' ἀπὸ ὑπατείας, ἐπιλεγθέντες δὲ ὑπὸ τῆς συγκλήτου· ὃν ὁ μὲν Κρισπίνος, ὁ δὲ Μηνόφιλος ἐκαλεῖτο· καὶ μετὰ πολλῆς προνοίας τὰ ἐπιτήδεια εἰσεκομίσαντο. Ἦν δὲ καὶ ὕδατος ἀφθονία. Τῷ δὲ Μαξιμῖνῳ ἔδοξε πέμπειν ἐν σχήματι πρεσβείας τοὺς κάτωθεν διαλεζομένους, εἰ ἄρα πείσειαν αὐτοὺς ἀνοίξαι τὰς πύλας. Ὁ δὲ Κρισπίνος περιέβη, δεόμενος μὴ πείθεσθαι ὑποσχέσει τυράννου ἐπιόρχου, ἀλλὰ πρὸς τὴν Ῥωμαίων σύγκλητον εὐνοίαν φυλάττειν· πολλῶν δὲ καὶ χρησμῶν αὐτοῖς καὶ μαντείων αἰσίων γενομένων, ἔπεισεν αὐτοὺς ἀποδιῶσαι τοὺς πρέσβεις.

9. Ὁ δὲ Μαξιμῖνος ταῦτα μαθὼν πλείονι τῷ θυμῷ ἐχρήσατο, καὶ γεφυρώσας τὸν παραρρέοντα ποταμὸν, προσήγγισε τῷ τείχει, καὶ τειχομαχεῖν ἤρξατο παντὶ σθένει. Πολλῶν δὲ σχεδὸν ἐκάστης ἡμέρας γενομένων προσβολῶν, καὶ παντὸς τοῦ στρατοῦ ὡς περ σαγηνεύοντος τὴν πόλιν, μετὰ πολλῆς βίας καὶ προθύμου μάχης ἀντείχον οἱ Ἀκυληῖοι πανδημεὶ ἅμα γυναῖζι καὶ παισίν, οὐδὲ τις ἦν, ὃς μὴ μετέιχε τῶν ὑπὲρ πατρίδος πόνων· οὐδὲ ᾤετο Μαξιμῖνος ἄλλως αὐτῷ τὴν ἐπὶ Ῥώμην ὁδὸν ἔσεσθαι εὐπρεπῆ, εἰ μὴ πρότερον τὴν ἀντιστᾶσαν τῆς Ἰταλίας πόλιν καθέλῃ. Ὑποσχέσασί τε οὖν καὶ δωρεαῖς αὐτοὺς τε καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, ὃν πεποιήκει Καίσαρα, περιθέοντες τὸν στρατὸν ἀνέπειθον.

10. Οἱ δὲ Ἀκυληῖοι λίθοις τε [καὶ] κινῶντες θείῳ καὶ ἀσφάλτῳ πίσσαν καὶ ἔλαιον ἐβαλλον τὸν στρατόν· πυρώσαντες γὰρ ταῦτα, ὁμβροῦ δίκην κατεχώνυον, ὥστε γυμνοῦσθαι αὐτοὺς τῶν ὅπλων καιομένων, καὶ διαφθεῖρεσθαι τὰ τε πρόσωπα καὶ τὰς χεῖρας ἀκρωτηριαζομένους· ἀλλὰ μὴν καὶ τὰς προσαγομένας μηχανὰς ταύτῃ τῇ σοφίᾳ κατέκαιον. Τῶν μὲν οὖν πρώτων ἡμερῶν ἀντίπαλός πως καὶ ἰσόρροπος ἔμενεν ἡ τύχη τῆς μάχης· χρόνῳ δὲ γενομένου, ὃς τε στρατὸς τοῦ Μαξιμῖνου ὀκνηρὸς ἐγένετο, καὶ πταίων τῆς ἐλπίδος ἀθύμως διέκειτο· οἱ δὲ Ἀκυληῖοι ἐρρώνυντο τε καὶ τῶν στρατιωτῶν κατεφρόνουν, ὥστε καὶ σκώπτειν τὸν Μαξιμῖνον, καὶ ὕβρεις αἰσχροῖς [εἰς] αὐτὸν ἀπορρίπτειν· ἐφ' αἷς ἐκείνους κινούμενος τοὺς ἰδίους ἐκόλαζεν, ὡς βρᾶθύμως καὶ ἀνάνδρως προσφερομένους τῇ πολιορκίᾳ· ὅθεν αὐτῷ

περιεγένετο πρὸς μὲν τῶν οἰκείων μῖσός τε καὶ ὀργή, πρὸς δὲ τῶν ἀντιπάλων καταφρόνησις.

11. Συνέβαινε δὲ τοῖς Ἀκυλησίοις πολλὴν ὑπάρχειν τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονίαν, πάντων ἐν τῇ πόλει εἰσωρευμένων· ὁ δὲ στρατὸς τούναντιον ἐν σπάνει πάντων ὑπῆρχεν, ὑπὸ σκηναῖς τε αὐτοσχεδίοις καὶ γυμνῇ τῷ ἀέρι διατρίβων. Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι πάντα προκατέλαβον, ὑπατικούς ἄνδρας προχειρισάμενοι τῆς κατὰ τὴν Ἰταλίαν φρουρᾶς. Συνέβαινε δὲ καὶ τὸν στρατὸν δοκούντα πολιορκεῖν, αὐτὸν πολιορκεῖσθαι· ὅθεν ἐν ἀπογνώσει γενόμενοι οἱ στρατιῶται, τὰ τε κατὰ τὴν Ῥώμην καὶ πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν πυθόμενοι, αἰφνιδίως, ἀναπαυμένου τοῦ Μαξιμῖνου ἐν τῇ σκηνῇ, καὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐν ἀνέσει τοῦ πολέμου οὔσης, τῶν τε πλείστων εἰς τὰς σκηνὰς ἀνακεχωρηκότων, ἔδοξε τοῖς στρατιώταις, οἱ πρὸς τῇ Ῥωμαίων πόλει στρατόπεδον εἶχον ὑπὸ τὸ καλούμενον Ἀλδανόν, ἔνθα παῖδας καὶ γυναῖκας καταλελοίπεσαν, φονεύσαι τὸν Μαξιμῖνον, ὡς παύσαινο χρόνῳ πολιορκίας, μηκέτι [δὲ] πορθεῖν Ἰταλίαν ὑπὲρ τυράννου κατεγνωσμένου καὶ μεμισημένου. Τολμήσαντες οὖν ἐπίσσι τῇ σκηνῇ περὶ μέσῃ ἡμέρᾳ, συναραμένων αὐτοῖς καὶ τῶν δορυφόρων, τὰς τε εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατασπῶσι, καὶ αὐτὸν σὺν τῷ παιδὶ ἀναιροῦσι. Φονεύουσι δὲ καὶ τὸν ἐπάρχοντα τοῦ στρατοῦ, πάντας τε ἀναιροῦσι τοὺς ἐκείνῳ θυμῆρεις· ῥίψαντες τε τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυδρίζειν, [εἶσαν κυσί τε καὶ ὄρνισι βοράν]· τούτων δὲ τὰς κεφαλὰς ἐς Ῥώμην ἐπεμψαν. Τοιούτῳ μὲν δὴ τέλει Μαξιμῖνος καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ ἐχρήσαντο, βασιλεύσαντες ἐτη γ', δίκας πονηρᾶς ἀρχῆς υποσχόντες.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΚΑΙ ΒΑΛΒΙΝΟΣ.

12. Ὁ δὲ στρατὸς ὥς ἐπύθετο τὰ γενόμενα, πρὸς τὴν Ἀκυληίαν παραγνεόμενος ἐν εἰρηνικῷ σχήματι, ἐντὸς μὲν τῶν τειχῶν οὐχ ὑπεδέχθη, τοὺς δὲ ὑπὸ τῆς συγκλήτου ἀναδειχθέντας αὐτοκράτορας εὐφήμε· ὅτω τε ἔμεινεν παρὰ τὰ τείχη, κομιζόμενος τὰ χρειώδη παρὰ τῶν ἔνδον. Οἱ δὲ ἱππεῖς οἱ τὴν Μαξιμῖνου κεφαλὴν κομιζόντες, μεταξὺ Ἀλτίου τε καὶ Ῥαβέννης περιέτυχον Μαξιμῷ αὐτοκράτορι, διατρίβοντι ἐν Ῥαβέννῃ, ἔνθα τοὺς τε ἀπὸ Ῥώμης ἐπιλέκτους καὶ τοὺς ἀπὸ Ἰταλίας λογάδας ἤβροιζεν· ἀφίκτο δὲ αὐτῷ καὶ συμμάχων πλῆθος. Παρασκευάζοντι δὲ αὐτῷ τὰς δυνάμεις προσίσσιν [οἱ] τὴν κεφαλὴν Μαξιμῖνου φέροντες καὶ τοῦ παιδὸς· εὐθὺς τε Μάξιμος πέμπει τοὺς ἱππεῖς ἐς τὴν Ῥώμην, ἀγγέλλοντας τὰ πραχθέντα τῷ δήμῳ, καὶ τὴν κεφαλὴν κομιζόντας τοῦ πολεμίου ἀνεσκολοπισμένην, ὡς πᾶσι περίοπτος εἶη. Καὶ οὐδὲν εἰπεῖν ἔστιν λόγῳ ἐκείνης τῆς ἡμέρας τὴν ἑορτήν. Οὐδὲ γὰρ ἡλικία τις ἦν ἢ μὴ πρὸς τοὺς βωμούς τε καὶ τὰ ἱερὰ ἡπείγετο· [οὔτε τις ἔμενεν οἶκος, ἀλλ' ὥσπερ ἐνθουσιῶντες ἐφέροντο,]

— ἐπαιώνησαν cod. — § 10. πίσσαν καὶ ἔλαιον] καὶ πίσση καὶ ἐλαίῳ cod. Herodian. VIII, 4, 26 : οἱ δὲ Ἀκυληῖοι λίθοις τε ἐβαλλον ἄνωθεν, καὶ κινῶντες θείῳ καὶ ἀσφάλτῳ πίσσαν ἐλόντες (1. ἐλαίον τε)... κατεσκαδύνουν.

συνηθόμενοι τε ἀλλήλοις καὶ ἐς τὸν ἱππόδρομον συνθέοντες [ὥσπερ ἐκκλησιάζοντες χωρίῳ. Ὁ δὲ Βαλδίνος] καὶ αὐτὸς ἑκατόμβας ἔθυν· ἀρχαί τε πᾶσαι καὶ ἡ σύγκλητος, ἕκαστός τε ὥσπερ ἀποσεισάμενος πέλεκυν τοῖς αὐχέσιν ἐπικείμενον, ὑπερευφραίνετο, εἰς τε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες διεπέμποντο. Καὶ ὁ Μάξιμος ἐπιστάς τῃ Ἀκυληίᾳ, ὑπεδέχθη μεγαλοφρόνως, πρεσβείας τε ἐκ πάσης τῆς Ἰταλίας δεχόμενος, εἰκόνας τε καὶ ἀγάλματα καὶ στεφάνους. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ στρατὸς ὁ τὴν Ἀκυληίαν πορθήσας προΐει ἐν εἰρηνικῷ σχήματι δαφνηφορῶν ἀνάγκη· ἡγανάκτουν γὰρ ὀρῶντες τὸν μὲν ὑπ' αὐτῶν ἐπιτεχθέντα βασιλεύειν καθηρημένον, κρατούντας δὲ τοὺς ὑπὸ τῆς συγχλήτου ἡρημένους.

13. Ὁ δὲ Μάξιμος, συγκαλέσας πάντας, βασιλικῶς ἀπεφώνητο, ἀμνηστίαν τε πάντων ὑποσχόμενος καὶ χρημάτων πολλῶν διανομάς· ὀλίγων τε ἡμερῶν διατρίψας, τὴν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπάνοδον συνεκρότει. Καὶ τὸ μὲν ἄλλο στρατιωτικὸν ἀπέπεμψεν εἰς τὰ ἔθνη καὶ εἰς τὰ οἰκεία στρατόπεδα, αὐτὸς δὲ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην σὺν τοῖς δορυφόροις καὶ τοῖς ὑπὸ Βαλδίνῳ στρατευομένοις. Ἐπανῆλθον δὲ καὶ οἱ ἀπὸ Γερμανίας ἐληλυθότες σύμμαχοι· ἐθάρρει γὰρ αὐτῶν τῇ εὐνοίᾳ, ὥς καὶ τοῦ ἔθνους ἐπικικῶς πρότερον ἄρξας, ὅτε ἰδιώτευεν. Εἰσιόντι δὲ αὐτῷ εἰς τὴν Ῥώμην ὁ τε Βαλδίνος ὑπὴντετο, ἐπαγόμενος Γορδιανὸν Καίσαρα, ἣ τε σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος εὐφραμύοντες ὥσπερ θριαμβεύοντα ὑπεδέχοντο· ἔχαίρει τε ὁ δῆμος αὐτοῖς, σεμνυνόμενος εὐπατριδαὶ καὶ ἀξίους τῆς βασιλείας.

14. Οἱ δὲ στρατιῶται διοίδαιον τὰς ψυχὰς ἐβαρουντό [τε] αὐτῶν αὐτὴν τὴν εὐγένειαν, καὶ ἡγανάκτουν ὅτι ἄρα ἔχοιεν ἐκ συγχλήτου βουλῆς βασιλέας. Ἐλύπου δὲ αὐτοὺς καὶ οἱ Γερμανοὶ παρόντες· ἀντιπάλους γὰρ ἤλπιζον ἔχειν· τό τε Σιδήρου ὑπόδειγμα αὐτοὺς ἐτάραττεν, ὅς τοὺς Περτίνακα ἀποκτείναντας ἀπέσωζεν. Ἐπιτελουμένου δὲ ἀγῶνος τοῦ τῶν Καπιτωλίων, πάντων τε περὶ τὴν πανήγυριν ἀσχολουμένων, αἰφνιδίως ἦν εἶχον γνώμην λαμβάνουσαν ἐξέφηναν, καὶ τοῦ θυμοῦ μὴ κρατήσαντες ἀνῆλθον ὁμοθυμαδὸν εἰς τὰ βασίλεια, καὶ τοῖς πρεσβύταις βασιλεύειν ἐπεισῆλθον. Συνέβαινε δὲ κακέινους μὴ πάνυ τι ἀλλήλοις ὁμονοεῖν, ὅλ' ἄπερ ἡ μοναρχίας ἐπιθυμία εἴωθε ποιεῖν· ὅπερ αὐτοῖς γέγονεν ἀπωλείας αἰτίον. Ὡς γὰρ ἐπύθετο ὁ Μάξιμος ἀφικνεῖσθαι τοὺς πραιτωριανοὺς καλούμενους, ἐβούλετο μεταπέμψασθαι τοὺς Γερμανοὺς συμμαχούς. Ὁ δὲ Βαλδίνος οἴομενος ὁλόν τινα εἶναι κατ' αὐτοῦ καὶ σφίσιμα (ἤδει γὰρ τοὺς Γερμανοὺς τῷ Μαξίμῳ εὐνοοῦντας), ἐκώλυε, φάσκων οὗ διὰ τοὺς πραιτωριανοὺς αὐτοὺς ἀφίξεσθαι, ἀλλ' εἰς τὸ περιποιῆσαι τῷ Μαξίμῳ τὴν μοναρχίαν. Ἐν ᾧ δὲ περὶ τούτων διεφέροντο, εἰσδρα-

μόντες οἱ στρατιῶται, ἐκστάντων αὐτοῖς τῶν πυλωρῶν, ἀρπάξουσιν τοὺς πρεσβύτας· περιρρήξαντες δὲ ἅς εἶχον ἐσθῆτας, γυμνοὺς τῆς βασιλείου αὐλῆς ἐξάγουσιν μετὰ πάσης αἰσχύνης καὶ ὕβρεως, παίοντες καὶ ἀποσκώπτοντες, γενεῖων τε καὶ ὀφρύων σπαραγμοῖς [καὶ πάσαις ταῖς τοῦ σώματος λώδαις ἐμπαροινούντες. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα πυθόμενοι] οἱ Γερμανοὶ ὅπλα ἐλάμβανον ὡς ἀμυνοῦντες αὐτοῖς, μαθόντες οἱ πραιτωριανοὶ ἀφικνουμένους αὐτοὺς, [φονεύουσιν] ᾗδ' ὅλη πᾶν τὸ σῶμα λευωμένους τοὺς βασιλέας, [καὶ] ἐπὶ τῆς λεωφόρου ἀπέρριψαν· ἀράμενοι τε τὸν Γορδιανὸν αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν, ἐπειδὴ πρὸς τὸ παρὸν ἄλλον οὐχ εὖρον· βωῶντες τε πρὸς τὸν δῆμον, ὅτι ἄρα εἴησαν ἀποκτείναντες, οὗς ὁ δῆμος ἐν ἄρχῃ οὐκ ἐβούλετο ἄρξαι, Γορδιανὸν τε ἐπελέξαντο, ἐκείνου τε ἀπόγονον, καὶ ὃν αὐτοὶ Ῥωμαῖοι ἐξεδιάσαντο· ἔχοντες τε αὐτὸν ἀπῆλθον εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ κλείαντες τὰς θύρας ἡσύχαζον. Οἱ δὲ Γερμανοὶ μαθόντες ἀνηρημένους καὶ ἐρριμμένους, ὧν γὰρ ἠπείγοντο, οὐχ ἐλόμενοι πολέμονι μάταιον ὑπὲρ ἀνδρῶν τεθνηκότων, ἐπανῆλθον ἐς τὸ αὐτῶν καταγώγιον. Τέλει μὲν δὴ τοιούτῳ ἐχρήσαντο οἱ προειρημένοι πρεσβύται.

147.

ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ.

Ibid. p. 56 : Ὅτι ἐπειδὴ καὶ Γορδιανὸν ἐμελλε τὸ κοινὸν τοῦ βίου καταλαβεῖν τέλος, ὁ τῆς Συρίας ἡγούμενος ἐπιστέλλει τὸν Περσῶν βασιλέα τοὺς ἰδίους δρούς ὑπερβάντα τὴν τῶν Ῥωμαίων γῆν κατατρέχειν, καὶ δεῖσθαι τῆς αὐτοῦ παρουσίας τὸν πόλεμον. Ταῦτα Γορδιανὸς ὁ νέος πυθόμενος, λίαν τε ἐν ἀθυμίᾳ γενόμενος, ὁμῶς ἐπαγγέλλει τὴν ἐπὶ Πέρσας ἐξοδόν, καὶ τὰς τοῦ Ἰαννοῦ πύλας ἀναπετάσας, αἴπερ ἐπὶ τῶν μεγίστων πολέμων διηνοίγοντο, ὥγετα πρὸς τὴν ἐν. Καὶ ὡς εἰς τὸν Εὐφράτην ἀρίκετο εἰς τε τὰ τοῦ Τίγρητος στόμια, συμβαλὼν ταῖς βαρβάραις, εὐτυχέστατα τὸν πόλεμον διεχείρισε, μεγάλοις ἀγῶσι τὰς Παρθικὰς δυνάμεις καταβαλὼν. Ἐκείθεν δὲ μετὰ τὸ πέρας ἐπανιών, ἐκτὶ τῆς ἡγεμονίας ἐνιαυτῷ, πρὸς αὐτοῖς ἤδη τοῖς ὅροις τῆς οἰκείας ἀρχῆς, ὑπὸ Φιλίππου, τὴν βασιλείαν διαδεξάμενος, τοῦ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ τὴν τῶν στρατιωτῶν νεολαίαν ἀσκούντος; ἐδολοφονήθη· καὶ Φίλιππος ἀνηγορεύθη βασιλεὺς.

148.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

Ibid. p. 57 : Ὅτι Φίλιππος βασιλεύσας καὶ τοὺς Σκύθας νικήσας, ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἤλauen. Καὶ ἐλθὼν ἐς Πέρινθον, ὡς ἡγγέλθη αὐτῷ ἐμφυλίου στάσεις συμβῆναι κατὰ τὴν Ῥώμην, ἄστινας Δέκιος ἐποίησεν, ἀπὸ

Fr. 147. διεχείρισεν] διεχείρησεν codex. Joannes, quem inde a Commodi temporibus Historias Herodiani exscripsisse vidimus, nunc redit ad fontem exilloreum. Cf. Eutropius IX, 2 : Gordianus... Janum geminum aperuit, et ad orientem projectus, Parthis bellum intulit, qui jam moliebantur erumpere. Quod quidem max feliciter gessit, patrisque ingentibus Persas afflixit. Rediens, haud longe a Romanis finibus, interfectus est fraude Philippi, qui post eum imperavit. — ἀνηγορεύθη] ἀναγορευθεὶς cod.

ὑπάτων καὶ ἔπαρχος τῆς πόλεως, τοὺς δυναμένους ἐπισχεῖν τὰ πραττόμενα στέλλει, καὶ τὴν Δεκίου προκαταληφόμενος ἐπανάστασιν· αὐτὸς τε σὺν τοῖς παισὶν ἐπακολουθεῖν ἐπηγγέλτατο. Ὡς δὲ ἐς τὴν Ῥώμην ἔφθασαν οὗς ἐπεμψε Φιλίππος, δώροις τε καὶ κολακείαις τοῦ δήμου καὶ τῆς βουλῆς ὑπαρχόντες, ἀπαγορεύουσί τε Φιλίππῳ καὶ τὸν Δέκιον αὐτοκράτορα σὺν τοῖς Ῥωμαίοις προσαγορεύουσι. Τούτων ἀγγελθέντων τῷ Φιλίππῳ, κατὰ τὴν Βερόνην φεύγοντι** καὶ τοῖς ὑποκολπίοις ἔφρεσιν ἀναιροῦσιν, πέμπτον ἑνίαυτον προστάντα τῶν πραγμάτων. Ἐν δὲ τῇ Ῥώμῃ τὸν παῖδα τούτου οἱ τῆς πόλεως στρατιῶται διέφθειραν. Καὶ τὰ μὲν κατὰ τούτους τοιοῦτον ἔσχε τέλος.

149.

ΔΕΚΙΟΣ.

Exc. De virt. p. 384 : Ὅτι Δέκιος δ' Ῥωμαῖον βασιλεὺς Φιλίππου διάδοχος βασιλικῷ θεσπίσματι τοὺς τὰ Χριστιανῶν δοξάζοντας θανάτου καὶ τοὺς οὐ θεοὺς προσκυνεῖν θέλοντας ἡνάγκαζε.

150.

ΓΑΛΛΟΣ ΚΑΙ ΒΟΥΛΟΥΣΙΑΝΟΣ.

Exc. De ins. p. 57 : Ὅτι ἐπὶ Γάλλου καὶ Βουλουσιανοῦ Αἰμιλιανὸς δ' τῆς Μυσίας ἔπαρχος καινοτομεῖν ἐπεβάλετο, αὐτῷ τε τὴν βασιλείαν ἐκ προγόνων ἀρμόττειν φιλονεικῶν, καὶ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς μεγίστας κατηγορίας ποιοῦμενος· ἐφ' οὗ οἱ τῆς Ῥωμαίων προστατοῦντες ἐξουσίας, μεγίστῳ πλήθει στρατεύσαντες, ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπιβουλεύθεντες διεφθάρησαν, οὕτω τρίτον ἑνίαυτον ἐν τῇ προστασίᾳ τῶν κοινῶν διατετελε-

κότες, οὐδὲ τι λαμπρὸν ἢ βασιλείας ἄξιον κατειργασμένοι, ἐν μνήμῃ δὲ μόνῃ τῶν βασιλέων γενόμενοι. Ὁ γὰρ μὴν Αἰμιλιανὸς ἐπιτηδύσας τῇ ἀρχῇ κατὰ τὴν Σκυθῶν χώραν καὶ τὴν ἐπὶ Ῥώμην ἀφίξιν προθυμούμενος, τετάρτῳ μηνὶ τῆς τυραννίδος προδιεφθάρη τε καὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἡφάνισται.

151.

Exc. Salm. p. 397 : Γάλλου βασιλεύσαντος, ἐ' ἔτη (μῆνας?) ἐκράττησε λοιμὸς, κινήθεις ἀπὸ Αἰθιοπίας ἕως τῆς δύσεως· μετεδίδото δὲ ἀπὸ ἱματίων καὶ ψιλῆς θέας· καὶ οἱ Σκύθαι περάσαντες τὸν Ἰστρον ἔλαβον φ' πόλεις. Τὰς γυναῖκας βουλομένας ἐγκύους γενέσθαι λέγουσι πίνειν ἀπὸ τοῦ Σερμυόνος ποταμοῦ καὶ κύειν.

152.

ΓΑΛΛΗΗΝΟΣ.

Exc. De ins. p. 57 : Ὅτι Γαλληῖνος ἀνηρέθῃ πρὸς τῶν οἰκείων στρατιωτῶν, ἐς ὀργὴν ἀναφθέντων, ὅτι δὴ πόλιν Μογοντιάν, συναραμένην Λολλιανῷ, δν νεωτερίσαντα καθεῖλε Ποστούμιος, διαρπάσαι μετὰ τὴν νίκην οὐ συνεχώρησε. Μετὰ δὲ τοῦτον Μάριος, ἀνὴρ εὐτελὴς καὶ τῶν περὶ τὰς βαναύσους γεγινὼς τέχνας, τὴν ἀλουργίδα περιδόμενος, δευτέρᾳ τῆς βασιλείας ἡμέρᾳ κατακτείνεται. Ἐφ' ᾧ Βικτωρίῳ τῶν Γαλλῶν τὸ κράτος ἐκδέχεται· ἄριστος μὲν ἐν τοῖς πολέμοις, ταῖς δὲ τοῦ σώματος ἡδοναῖς ἡττημένος, ἀλλοτρίους τε ἐνουβρίζων γάμους, καὶ παρθένους ἀρπάζων. Ὅθεν ἐν Ἀγριππῇ, πόλει Γαλατικῇ, πρὸς τινος στρατιωτοῦ διαφθείρεται, δευτέρῳ τῆς ἡγεμονίας ἑνίαυτῷ. Καὶ τοῦτον τῆς ἀρχῆς διαδέχεται Γέτρικος τῶν ἀπὸ τῆς συγχλήτου βουλῆς ἐς τὴν Ἀκυτανίαν πρότερον ἡγεμονεύων, βασιλεὺς ὑπὸ

Fr. 148. Σὺν τοῖς παισὶ] σὺν τῷ παιδὶ? — καὶ κολακείαις] καὶ λαλίας codex. Possis etiam : καὶ λαλιαῖς. Mox lacunæ signum posui. Eutropius IX, 3 : *Ambo deinde ab exercitu interfecti sunt, senior Philippus Veronæ, Romæ junior. Annis quinque imperaverunt.*

Fr. 150. Series narrationis eadem ap. Eutrop. IX, 4 : *Mox imperatores creati sunt Gallus, Hostilianus et Gallus filius Volusianus. Sub his Emilianus in Mæsia res novas molitus est : ad quem opprimendum quum ambo profecti essent, Interamnæ interfecti sunt, non completo biennio. Nihil omnino clarum gesserunt. Sola pestilentia et morbis atque xgritudinibus notus eorum principatus fuit. Emilianus obscurissime natus obscurius regnavit, ac tertio mense extinctus est.* — Βουλουσιανός] sic etiam in Syncelli codd. p. 376, A, nomen scribitur : ubi Scaliger correxit Βολουσιανός. — Αἰμιλιανός] Αἰμ. cod. — ἐφ' οὗ] ἐφ' ὧν cod. — οὕτω τρίτον ἑνίαυτὸν] *non completo biennio* Eutrop., Syncell. : οἱ καὶ βασιλεύουσι κατὰ Δέξιππον (fr. 16) μῆνας ιη', πράξαντες οὐδὲν ἀξιόλογον· κατὰ δὲ ἄλλους πνῆς ἔτη γ', καὶ κατ' ἑτέροις ἔτη β'. *Tres annos habet Chron. Pasch. p. 505 ed. Bonn. Plura de his v. ap. Tillemont. tom. III, p. 508 sqq.* — τετάρτῳ μηνὶ] *tertio mense* Eutrop. Cum nostro facit Zonaras p. 629, A (592 ed. Bonn.) : Κτείνουσι τὸν Αἰμιλιανὸν οὕτω τέσσαρας μῆνας ἡγεμονεύσαντα. Quattuor menses ei tribuit Victor et Chron. An. cod. Paris. 851.

Fr. 151. Ex eodem fonte vel ex ipso Joanne hausit Chron. Anonym. cod. Paris. 754 in Cramer. An. II, p. 289 : Γάλλος καὶ Βουλουσιανὸς ἐβασίλευσαν ἔτη β', μῆνας η'. Γέγονε δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν λοιμὸς, κινήθεις ἀπὸ ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως· καὶ οὐδεμία πόλις εὐρὴν ἄμοιρος ταύτης τῆς ἀπειλῆς· ἐκράττησε δὲ ἔτη ια' (ιε' n. fr.), ἀργόμενος ἀπὸ φθινώρου καὶ λήγων τῇ τοῦ Κυνὸς ἐπιτολῇ. Μετεδίδото δὲ ἡ νόσος αὐτῇ ἀπὸ τε ἱματίων καὶ ψιλῆς θέας. Καὶ οἱ Σκύθαι περάσαντες τὸν Ἰστρον, πᾶσαν τὴν δύσιν καὶ Ἰταλίαν, ἀνατολὴν τε καὶ Ἀσίαν ἐπόρθησαν καὶ κατέλαβον, δίχα μόνῃς Ἰλίου καὶ Κυζίκου.

Fr. 152. Ὅτι Γαλληῖνός] Hæc excerptoris culpa turbata sunt. Debebat : ὅτι ἐπὶ Γαλληῖνῳ Ποστούμιος ἀνηρέθῃ... καθεῖλε, διαρπάσαι κτλ. Eutrop. IX, 7 : *Qui (Postumus) seditione militum interfectus est, quod Moguntiacum, quæ adversus eum rebellaverat, Lolliano res novas moliente, diripiendam militibus tradere noluisse. Post eum Marius, vilissimus opifex, purpuram accepit, et secundo die interfectus est. Victorinus postea Galliarum accepit imperium, vir strenuissimus. Sed quum nimis libidinis esset, et matrimonia aliena corrumpere, Agrippinæ occisus est, actuario quodam machinante dolum, imperii sui anno secundo. Huic successit Tetricus senator, qui Aquitaniam honore præsidis administrans, absens a militibus imperator electus est, et apud Bur-*

τῶν στρατιωτῶν καὶ μὴ παρὼν ἡρέθη· περιθέμενός τε τὴν πορφύραν ἐν Βουρδογάλῳ πόλει τῆς Γαλατίας μεγίστας ἀνέπεσε ταραχαῖς.

2. Ὅτι Ὀδενάθος ἐξ ἐπιβουλῆς Γαλλιανοῦ ἀναιρεῖται· καὶ τῶν ἐκεῖσε πραγμάτων ἀντιλαμβάνεται Ζηνοβία, συνοικοῦσα μὲν Ὀδενάθῳ, φρονήματι δὲ ἀνδρείῳ χρωμένη, καὶ διὰ τῶν ἐκείνῳ συνόντων τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς ἐκδικοῦσα.

3. Ὅτι Γαλλιανὸς περὶ Μεδιολανον πόλιν, σὺν τῷ ἀδελφῷ Βαλεριανῷ, μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν, δὲ ἐβασίλευσεν ἐνιαυτοὺς ἕξ, ἀπὸ τοῦ Δελματῶν ἱπάρχου κατακτείνεται· οὗτος δὲ ἦν Ἡρακλειανός, δὲ συμπραξάμενος Κλαυδίῳ διὰ τινος τῶν τολμηροτάτων κατὰ τὸ δειπνῶν τὸν Γαλλιανὸν ἀποσφάττει.

153.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ.

Exc. De ins. p. 58 : Ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου τοῦ βασιλέως Αὐρίολος ἐπὶ χρόνον συχρὸν ἔξω τῆς Γαλλιανοῦ καταστήσας ἑαυτὸν ἐξουσίας, ἐπικηρυκεῖται παραχρῆμα πρὸς Κλαυδίον, καὶ παραδούς ἑαυτὸν, ὑπὸ τῶν περὶ τὸν βασιλεῖα στρατιωτῶν ἀναιρεῖται τῇ διὰ τὴν ἀπόστασιν ἐχομένων ὁρῇ.

154.

ΚΥΝΤΙΑΛΟΣ.

Ibid. p. 58 : Ὅτι Κυντίλλος ἀδελφὸς Κλαυδίου, δὲ ἐβασίλευσε Ῥωμαίων, ἅμα τῷ γυναικὶ τὴν βασιλείαν Αὐρηλιανῷ παραδεδομένην, ἐκόντα τῆς ἀρχῆς ἀποστήναι [λέγεται] καὶ τῶν ἱατρῶν τινὸς τεμόντος φλέβα αὐτῷ, καὶ ἐνδόντος βρῆσαι τὸ αἷμα, μέχρις αὖτος ἐγένετο.

155.

ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 835 : Ὅτι Αὐρηλιανὸς ὁ βασιλεὺς τὰ πολέμια δεινῶς ἦν ἡσχημένος, ἀάθεκτος δὲ

περὶ τὴν γνώμην, καὶ πολὺ πρὸς ὀμότητα ἔπεων. Τῶν τε κατὰ πόλιν ἐπισήμων θανάτῳ πολλοὺς ἐξημίωσεν ὑπὸ Ζηνοβίας ἐλεγχθέντας, χαλεπὸς τις καὶ φονικὸς ὑπάρχων, καὶ μᾶλλον ἀναγκαῖος στρατηγὸς ἤπερ αἰρετὸς βασιλεὺς, ἐν παντὶ δὲ καιρῷ δυσχερὲς καὶ ἀπρόσιτος, ὥς μηδὲ τοῦ τῶν οἰκείων αἵματος διαμεῖναι καθαρὸς· τὴν γὰρ τοῦ παιδὸς γαμετὴν καὶ ἀνέγκλητον διεγρήσατο. Τοῦ δὲ τῶν στρατιωτῶν τάγματος καὶ τῶν ἐξιτλήων καὶ διαλελυμένων ἡθῶν ὥς ἐπίπαν γενναῖος ἐπανορθωτὴς ἦν.

156.

Exc. De ins. p. 58 : Ὅτι Αὐρηλιανὸς ἔκτω τῆς ἡγεμονίας ἐνιαυτῷ διαφθείρεται, τῶν εἰς τάχος γραφόντων οἰκετῶν τινὸς κατασκευάσαντος αὐτῷ τὸν θάνατον· δὲ τὴν τοῦ ἀνδρὸς μιμησάμενος χεῖρα, πρὸς τινὰς χιλιάρχους αὐτῷ τε τῷ Αὐρηλιανῷ φίλους γραμματῖδιν τι ἐκόμισε, τῆς τῶν ἀνδρῶν τούτων φέρον προσηγορίας σεσημειωμένας, ἐπιψευσάμενος ταῦτα τὸν Αὐρηλιανὸν ἀναγεγραμέναι. Οἱ δὲ τὸ πιστὸν ἐκ τῆς τοῦ βασιλέως πρὸς ἅπασαν πρᾶξιν ἄτοπον καὶ σκληρὰν δξύτητος εἰληφότες, φθάσαι τι δράσαντες πρὶν ἢ παθεῖν ἔγνωσαν· διαφθείρουσι τε αὐτὸν κατὰ μέσσην τὴν πορείαν, ἐκ Βυζαντίου πρὸς Ἡράκλειαν ἰόντα, περὶ τὸ λεγόμενον Καῖνὸν φρούριον. Οὐ μὴν ἀτιμώρητος ἐτελεύτα. Οἱ τε γὰρ φονεῖς αὐτοῦ δίκας ἐπέσχον, καὶ αὐτὸς τοῖς θεοῖς τῶν αὐτοκρατόρων * ἐφηρίσθη.

157.

ΤΑΚΙΤΟΣ.

Ibid. p. 59 : Ὅτι Τακίτου τὰ τῆς Ῥώμης ἀναδεξαμένου βασιλεία, Σκύθαι διὰ τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἐπεραιώθησαν· οὐς καταπολεμήσας ἐπὶ τὴν Εὐρώπην ἐξώρμησεν. Ἐνθα δὴ καὶ εἰς ἐπιβουλὴν ἐμπεσὼν, ἐξ αἰτίας ἀναιρεῖται τοιαύσδε. Μαξιμίνῳ γένει προσήκοντι τὴν Συρίαν ἀρχὴν παραδέδωκεν. Οὗτος τοῖς ἐν τέλει τραχύτατα προσφερόμενος, εἰς φόβον ἅμα καὶ

diglam purpuram sumpsit : seditiones multas militum pertulit. — § 2. Hæc sumpta e Zosimo I, 36, 4 : Ἐπεὶ δὲ διατρίβων κατὰ τὴν Ἑμεσαν καὶ τινὰ γενέθλιον ἄγων ἑορτὴν ἐξ ἐπιβουλῆς ἀνῆρέθη, τῶν ἐκεῖσε πραγμάτων ἀντιλαμβάνεται Ζηνοβία, συνοικοῦσα μὲν Ὀδενάθῳ, φρονήματι δὲ ἀνδρείῳ χρωμένη καὶ διὰ τῶν ἐκείνῳ συνόντων τὴν ἰσὴν εἰσφέρουσα τοῖς πράγμασιν ἐπιμελείαν. — Γαλλιανοῦ] Hæc vereor ne de suo male dederit excerptor. Suorum insidiis Odenathus sublati est sec. Zosimus et Pollionem in Trig. Tyr. c. 14, Syncell. p. 382, C. — § 3. Excerpta e Zosim. I, 40, 3. — δὲ συμπραξ.] ὁ συμπρ. cod.

Fr. 154. Hæc iisdem verbis habes ap. Zosimum I, 41, 2.

Fr. 154. Exscripta e Zosim. I, 47. — Κύντιλλος] κυντίλλιος cod. — ἅμα τῷ γυν.] ἅμα δὲ τῷ γυν. cod. — λέγεται] supplevi. — τινὸς] Zos.; τιμὸς cod. — ἐνδόντος] εὐδόντος cod. — αὖτος] Zos.; ἀναυδος cod. Ceterum ex eodem Zosimo vel ex Joanne suo hausit Anon. Chron. cod. Paris 854, p. 290 ed. Cramer.

Fr. 155. Eadem Suidas v. Αὐρηλιανός. Eutrop. IX, 9 : *Aurelianus... vir in bello potens, animi tamen immodici et ad crudelitatem propensioris .. Plurimos nobiles capite damnavit; sævus et sanguinarius, ac necessarius magis in quibusdam quam in ullo amabilis imperator, trux omni tempore, etiam filii sororis (filii uxoris sec. Joan. Exc.) interfecto : disciplinæ tamen militaris et morum dissolutorum magna ex parte corrector.*

Fr. 156. Eutrop. l. l. : *Occiditur servi sui fraude, qui ad quosdam militares viros, amicos ipsius, necina pertulit adnotata, falso manum ejus imitatus, tanquam Aurelianus ipsos pararet occidere. Itaque ut præveniretur, ab iisdem interfectus est in itineris medio quod inter Constantinopolim et Heracleam est strata veteris. Locus Cænophrurium (l. Cænophrurium) appellatur. Mors tamen ejus inulta non fuit. Meruit quoque inter vivos referri.* — πρὸς τινὰς χιλιάρχους] πρὸς τινος χιλιάρχου cod. Deinde codex φέρων et σεσημειωμένων.

Fr. 157. Hæc exscripta sunt ex Zosimo (I, 63), cujus verba Joannes in nonnullis integratiora præbet, quam in edi-

φόβον τὸν βασιλέα κατέστησε. Τεκόντων δὲ τούτων μίσος, τὸ λειπούμενον εἰς ἐπιβουλὴν ἐτελεύτησεν, ἥς κοινωνοὺς ποιησάμενοι τοὺς Αὐρηλιανὸν ἀνελόντας, αὐτῷ μὲν ἐπιθέμενοι τῷ Μαξιμίνῳ κατέσφαξαν· διώξαντες δὲ ἀναzeugνύντα ἐπὶ τὴν Εὐρώπην Τάκτιον ἀναιροῦσιν, ἐξ ἡμερῶν τοῖς θλοῖς βασιλεύσαντα.

158.

ΠΡΟΒΟΣ.

Ibid. p. 59 : Ὅτι Πρόβος καὶ Φλωριανὸς οἱ δύο ἅμα συνεβασίλευσαν. Καὶ ὁ Πρόβος οὐ κατὰ τὴν αὐτοῦ προαίρεσιν ἀνείλε τὸν Φλωριανόν, μήνας β' πρὸς ἡμέρας κ' ἀπολύσαντα τῆς ἐξουσίας.

2. Ὅτι Πρόβος βασιλεύσαντος Ῥωμαίων, Σατούρνινος τῷ γένει Μαυρούσιος, ὦν εἰς τὰ μάλιστα τῷ βασιλεῖ προσφιλὴς, διὰ τοῦτο τε καὶ τὴν τῆς Συρίας ἀρχὴν ἐπιτετραμμένος, τῆς βασιλείας ἀποστάς πίστεως, εἰς ἐπαναστάσεως ἐννοιαν ἦλθεν. Ὅπερ ἀκούσαντι τῷ Πρόβῳ καὶ διανοουμένην τὸ ἐγγεῖρημα μετελθεῖν, ἐφθησαν οἱ κατὰ τὴν ἑῶαν στρατιῶται, συγκατασβέσαντες τὴν τυραννίδα τὸν ἄνθρωπον. Ἐπαυσε δὲ καὶ ἄλλην ἐπανάστασιν ἐν τῇ Βρεττανίᾳ, μελετηθεῖσαν διὰ Βικτωρίνου Μαυρουσίου τὸ γένος. Ὅπερ πεισθεὶς ἔτυχε τὸν ἐπαναστάντα τῆς Βρετανίας ἀρχοντα προστησάμενος. Καλέσας δὲ τὸν Βικτωρίνον πρὸς ἑαυτὸν, καὶ ἐπὶ τῇ συμβουλῇ μεψάμενος, τὸ πταίσμα ἐπανορθώσαντα πέμπει. Ὅ δὲ ἐπὶ τὴν Βρεττανίαν εὐθὺς ἐξορμήσας, περινοίᾳ οὐκ ἄφρονι τὸν τύραννον ἀναιρεῖ.

159.

Exc. Salm. p. 398 : Πρόβος ἀρχθέντος, βροχὴ γέγονε σίτον κατὰγουσα, ὃν συναγαγόντες σωροὺς μεγάλους ἐποίησαν. Ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ ψεκᾶδες ἀργυραὶ κατηνέχθησαν.

160.

Exc. De ins. p. 60 : Ὅτι πολλὰ διαπραξαμένου τοῦ Πρόβου, καλῶς τε καὶ δικαίως οἰκονομήσαντος τὴν ἀρχὴν, ἐπανάστασις ἐκ τῆς ἐσπέρας ἀγγέλλεται, τῶν ἐν Ῥαιτιά καὶ Νωρικῷ δυνάμεων Κάρῳ περιθέντων τὴν ἀλουργίδα. Τοῦ δὲ δυνάμει ἐναντιωσομένην αὐτῷ στείλαντος, οἱ μὲν πεμφθέντες πρὸς Κάρον μετέστησαν· αὐτοὶ δ' ἐπὶ πάντας ἐρήμῳ βοηθείας τῷ Πρόβῳ, κωλύοντες οὐδενός, διεγρήσαντο βασιλεύσαντα ἐνιαυτοῦς ἐξ, μήνας δ'.

ΚΑΡΟΣ.

161.

Exc. Salm. p. 398 : Νουμεριανὸς τυφλωθεὶς ἐν κεκαλυμμένῳ φορεῖῳ ἀπὸ Περσίδος ἐβαστάζετο· ὃν λάθρα ἀνείλεν ὁ πενθερός, καὶ ἔλαθεν νεκρὸς φερόμενος ἕως ἐκ τῆς δυσωδίας ἐδηλώθη. Καρίνος ὡμότατος ἦν· ὃς καὶ τοὺς ποτε ἐν τῷ παιδευτηρίῳ σκώψαντας εἰς αὐτὸν ἡμύνατο.

162.

Exc. De virt. p. 834 : Ὅτι Καρίνος ὁ τοῦ Κάρου υἱὸς βασιλεύσας πρᾶγμα μὲν εἰς κοινὸν ὄφελος φέρον οὐδὲν εἰργάσατο, τρυφῇ δὲ καὶ ἐκδεδιγμένην βίῳ τὰ καθ' ἑαυτὸν παραδοὺς, παρανάλωμα τῆς τρυφῆς ἐπέποιετο φόνους οὐδὲν ἡδικοχότων ἀνθρώπων, κατὰ τι προσε-

tionibus Zosimi leguntur. — Μαξιμίνῳ γένει.] Μαξιμῷ γ. cod. — τὸν βασιλέα] om. Zos. — Αὐρηλιανὸν] Αὐρηλίον cod. Verba ἐπὶ τὴν Εὐρώπην desunt in edit. Zosimi, leguntur vero in codice Parisino.

Fr. 158. § 1. Negligenter hæc excerpta sunt. Joannes sua transcripsit e Zosim. (I, 64, 5, quem vide). De regni tempore, quod in Zosimo nostro non notatur, cum Joannes facit Eutropius. — § 2. Verba sunt Zosimi I, 66. — συγκατασβέσαντες] Zos., συγκαταθήσαντες cod. — ἔπαυσε δὲ] part. δὲ Zosimo restituenda. — ὡπερ] Zos., ὅπερ cod. — καλέσας δὲ] hoc repone ap. Zosim., ubi vgo καλ γάρ. — συμβουλῇ] συμβολῇ cod.

Fr. 159. ἀρχθέντος] Sic codex. Forte : τῆς ἐπαγωγῆς τῶν ἐπιτηδεύων εἰρχθέντος, vel tale quid; nisi excerptor voluit scribere ἀρξάντος. Zosimus I, 67, 1 : Ἐνισταμένου δὲ τοῦ πολέμου καὶ λιμοῦ πᾶσι τοῖς αὐτοῖσι τόποις ἐνσκήψαντος, ἀπλετος ὄμβρος καταρραγεῖς συγκατήγαγε ταῖς ψεκᾶσι καὶ σίτον, ὥστε καὶ σωροὺς αὐτομάτως ἐν τόποις τισὶ συνετεθῆναι. Cf. Zonar. XII, 29.

Fr. 160. Ex his Zosimum supplere licet. Etenim post verba οἰκονομήσαντες τὴν ἀρχὴν in Zosimi codd. ingens lacuna est, quæ finem primi libri et initium secundi absumpsit. — αὐτοὶ δ' ἐπὶ πάντας] αὐτῷ δ' ἐπιστάντες?

Fr. 161. Eutrop. IX, 12 : Numerianus quoque, filius ejus (Cari), quem secum ad Persas duxerat, adolescens egregiæ indolis, quum oculorum dolore correptus in lecticula veheretur, impulsore Apro, qui socer ejus erat, per insidias occisus est : et quum dolo occultaretur ipsius mors, quousque Aper invadere posset imperium, factore cadaveris prodita est. Milites enim, qui eum sequebantur, factore commoti, diductis lecticulæ palliis, post aliquot dies mortem ejus notam habere potuerunt. Interea Carinus, quem Casarem in Parthos proficiscens Carus in Illyrico, Gallia, Italia reliquerat, omnibus se sceleribus coinquinavit : plurimos innoxios fictis criminibus occidit : matrimonia nobilia corruptit : condiscipulis quoque, qui eum in auditorio vel levi fatigatione taxaverant, perniciosis fuit. Ob quæ omnibus bonis invidus, non multo post pœnas dedit.

Fr. 162. Eadem Suidas v. Καρίνος, et ex parte iterum v. παρανάλωμα, ubi pro Καρίνος in codd. perperam scriptum est Μαρίνος. Ceterum ut in antecedentibus sæpius jam vidimus Joannem nostrum præter Eutropium ad verbum excerpisse Zosimi historias, sic noster quoque locus una cum sequente ad explendam qua hincat Zosimea narratio lacunam adhiberi debet. Zosimus in hac historiarum parte secutus est Eunapium, uti constat. Eundem vero fontem etiam ex nostro loco licet intervidere, collatis inter se verbis παρανάλωμα τῆς τρυφῆς ἐπέποιετο φόνους οὐδὲν ἡδικοχότων et Eunapianis istis (Eun. fr. 4, p. 14) : ὁ δὲ ἐγκλήματ' ἀνέπλεττε καὶ εἰδικάζε τοὺς ἀδικουμένους, καὶ τῶν δικαζομένων οὐδεὶς ἐσώζετο· ὅπου γε πολλῆς οὕσης καὶ ἀζηγῆτου τῆς φθορᾶς, παρανήλίσκοντό τινες τῶν εὐδαιμόνων, ὥσπερ ἐν κοινοῖς δέικνους ἀλεκτορίδες, ἐς τὴν Καρίνου τρυφῇ.

κρουέναι νομισθέντων αὐτῶ. Βαρυνομένων δὲ πάντων ἐπὶ τῇ πικρᾷ τυραννίδι συναναμιχθεῖσι νεότητι, καὶ πάντα ἐκμελῶς καὶ δίχα λογισμοῦ πραττούσῃ**.

163.

Exc. De ins. p. 60 : "Οτι Καρίνου βασιλεύσαντος τοῦ υἱοῦ Κάρου, καὶ πάντα ἐκμελῶς καὶ λογισμοῦ δίχα πράττοντος, ἀγγελεῖσθαι τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ τῆς Νουμεριανοῦ τελευτῆς, ἐπὶ τῇ Καρίνου περὶ πάντα ἐκμελείᾳ καὶ ὁμότητι δυσχεράναντες οἱ τῶν ἐκείσε στρατοπέδων ἡγούμενοι, Σαβινῶ Ἰουλιανῶ τὴν ὑπαρχὸν ἀρχὴν ἔχοντι βασιλικὴν στολὴν περιθέντες, μάχεσθαι σὺν αὐτῶ διανοοῦντο Καρίνω. Καρίνος δὲ γνοὺς τὴν ἐπανάστασιν, ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν ἐστέλλετο. Τότε δὴ τῶν στρατιωτῶν συμφρονῆσαι σφίσιν τοὺς ἀπὸ Περσῶν ἐπανελθόντας ἀναπεισάντων, Διοκλητιανὸν ἤδη κατὰ τὴν Νικομήδειαν τὴν ἀλουργίδα περιθέμενον ἀγοῦσι κατὰ τὴν Ἰταλίαν. Ἐτι δὲ ὄντος αὐτοῦ κατὰ τὴν δόδον, συμβαλὼν ὁ Καρίνος τοῖς Σαβινῶ Ἰουλιανοῦ στρατιώταις, καὶ στρέψας ἐν τῇ μάχῃ τούτους, τῶν σὺν αὐτῶ τινῶν ἐπελθόντων, αἰφνιδίον ἀναιρεῖται, τῶν χιλιάρχων ἑνὸς, οὗ τὴν γυναῖκα διαφθεύρας ἔτυχεν, ἀνελόντος αὐτόν.

ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ.

164.

Ibid. p. 60 : "Οτι ἐπὶ Διοκλητιανοῦ Καραυσίος τις ἀνὴρ τεχθεὶς μὲν ἐν ἀφανεστάτῃ πόλει, περὶ δὲ στρατιωτικᾷ σπουδῇ καὶ γενναϊότητι διαφέρων κατὰ μικρὸν δόξαν ἀρίστην κτησάμενος, ἐκ τοιαύτης αἰτίας νεωτερίζειν ἤρξατο. Βελγικὸν καλούμενον κλίμα, κατὰ τὴν

τῆς Ἀλμυρίδος θάλασσαν, Φράγχοι τε καὶ Σάξονες, ἔθνη Κελτικά, διατάραττον, ληϊζόμενοι τοὺς ἐμποροῦς, καὶ τῶν χωρίων πορθοῦντες τὰ ἐπιθαλάσσια. Σταλείς τοίνυν οὗτος ἐκ Βονωνίας πόλεως Γαλατικῆς, ἐπειδὴ πολλοὺς μὲν τῶν βαρβάρων ἐχειρώσατο, τὴν δὲ λείαν τὴν ἐκ τοῦ πολέμου οὔτε τοῖς ἐποίκοις τῶν ἐθνῶν ἀπαίδου οὔτε τοῖς βασιλεῦσιν ἀπέπεμπεν, ἐκουσίως προπέμπειν τοὺς πολεμίους ὑποπτεύθη ἀναιρεθῆναι τοίνυν ὑπὸ τοῦ Ἐρκουλίου προσταχθεὶς, τὴν τε πορφύραν περιέθετο, καὶ τὴν Βρεττανίαν καταλαμβάνει. Καὶ τοῦτο τοῦτο πεπραχὸς, καὶ κεκινημένων πάντων τῶν πραγμάτων, καὶ Ἀχιλλεὺς κατὰ τὴν Αἴγυπτον ἐνεωτέρειζεν, καὶ ἡ Ἀφρικὴ πρὸς πέντε ἀνδρῶν, Γεντιανῶν τὴν προσηγορίαν, ἐπεπολιέμετο.

165.

Exc. De virt. p. 834 : "Οτι Διοκλητιανὸς μνήμη καὶ ὀργῇ τῶν περὶ τὴν ἀρχὴν νεωτερισθέντων περὶ τὴν Αἴγυπτον, οὐ μετρίως οὐδὲ ἡμέρως τῷ κρατεῖν ἀπεχρήσατο, ἀλλὰ προγραφὰς τε καὶ φόνοις τῶν ἐπισήμων μιαιῶν ἐπῆλθε τὴν Αἴγυπτον. "Οτε δὴ καὶ τὰ περὶ χημείας ἀργύρου καὶ χρυσοῦ τοῖς παλαιῶς αὐτῶν γεγραμμένα βιβλία διερευνησάμενος ἔκαστε, πρὸς τὸ μηκέτι πλοῦτον Αἴγυπτίους ἐκ τῆς τοιαύτης περιγίνεσθαι τέχνης μήτε χρημάτων αὐτοὺς θαρρῶντας περιουσίᾳ τοῦ λοιποῦ Ῥωμαίοις ἀνταίρειν. Διοκλητιανὸς μὲν ποικίλος τις καὶ πανοῦργος ἦν, τῷ δὲ λίαν συνετῷ καὶ ὀξεὶ τῆς γνώμης ἐπικάλυπτε πολλὰς τὰ τῆς οἰκείας φύσεως ἐλαττώματα, πᾶσαν σκληρὰν πράξιν ἐτέροις ἀνατιθεῖς. Ἐπιμελὴς δὲ ὅμως καὶ ταχὺς ἐν ταῖς τῶν πρακτέων ἐπιβολαῖς, καὶ πολλὰ τῶν τῆς βασιλικῆς θεραπείας

— πραττούσῃ**] In media sententia excerptor substituit, quod quæ sequebantur ap. Joannem, reservata essent Excerptis De Virtutibus. Excidit probabiliter solenne istud : Ζῆται ἐν τοῖς Ἡερὶ ἀρετῆς καὶ κακίας.

Fr. 163. Σαβίνω Ἰουλ.] Σαβινῶ Ἰ. h. l. codex. Sabinus Julianus Venetiæ præfectus erat. — ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν] fort. fuit ἐπὶ τὴν Ἰλλυρίαν. Carinus in Illyriam tetendit contra Diocletianum; in ipso itinere obviam factus ei Julianus, quem ad Veronam prælio victum occidit; deinde apud Margum cum Diocletiano congressus pugna vincit quidem, sed hostem persequens a centurione, cujus uxorem stupraverat, occiditur. Sic Aurel. Vict. Cæs. c. 39. Aliter Noster, modo integra sit narratio. — στρέψας] f. leg. τρέψας.

Fr. 164. Eutropius IX, 13 : *Per hæc tempora etiam Carausius, qui vilissime natus, strenuæ militiæ ordine famam egregiam fuerat consecutus, quum apud Bononiam per tractus Belgicæ et Armoricæ pacandum mare accepisset, quod Franci et Saxones infestabant, multis barbaris sæpe captis, nec præda integra aut provincialibus reddita, aut imperatoribus missa, quum suspicio esse cæpisset, consulto ab illo admitti barbaros, et transiuntibus exciperet, atque hac se occasione dilaret, a Maximiano jussus occidi, purpuram sumpsit et Britannias occupavit. — Ita quum per orbem terrarum res turbata essent, et Carausius in Britanniiis rebellaret, Achilleus in Ægypto, Africam Quinquegentiani infestarent, Narseus Orienti bellum inferret : Diocletianum Maximianum Herculum ex Cæsare fecit Augustum etc.* — Βελγικὸν] Σαβινῶν cod. — κεκινημένων πάντων] x. ὄντων cod.

Fr. 165. Eadem Suidas v. Διοκλητιανός, ubi : οὗτος ὁ ἄνους καὶ μισόχριστος μνήμη καὶ ὀργῇ etc. Antecedit alius locus de Diocletiano Christianos atrociter persequente, nescio an ex eodem Joanne repetitus. — Eutrop. IX, 15 : *Diocletianus obsessum Alexandriæ Achilleum octavo fere mense superavit, eumque interfecit. Victoria acerbè usus est : totam Ægyptum gravibus proscriptionibus cædibusque sædavit. Ea tamen occasione ordinavit provide multa et disposita, quæ ad nostram ætatem manent.* — χημείας] χημίας cod. χυμείας Suid. v. Διοκλ., χημίας s. v. χημεία, ubi h. l. repetitur. « Herm. Conring. De hermet. medic., quum nesciret ex quo scriptore hæc forent derivata, Suidæ non esse credendum censuit audacius quam par erat. Eum refellit Ol. Borrich. in Hermet. et Ægypt. Chemic. sæp. Vindl. p. 84 sqq. » Hemsterhus. ad Suid. — Διοκλητιανὸς μὲν... πανοῦργος ἦν] ἦν δὲ τὸ ἥθος... πανοῦργος Suidas. Eutropius IX, 16 : *Diocletianus moratius callide fuit, sagax præterea, et admodum subtilis ingenio, et qui severitatem suam aliena invidia vellet expleri. Diligentissimus tamen et solertissimus princeps, et qui imperio Romano primus regiæ consuetudinem magis quam Romanæ libertatis invezit, adorarique se jussit, quum ante eum cuncti salutarentur.*

ἐπὶ τὸ αὐθαδέστερον παρὰ τὰ καθεστηκότα Ῥωμαίοις
πάτρια μετεσκεύασεν.

166.

Ibid. p. 837 : Ὅτι Ἑρκούλιος καὶ δῖχα παντὸς
προκαλύμματος ἀγρίος τε ἦν καὶ τυραννικός, τὸ τῆς
οἰκείας γνώμης τραχὺ τῷ καταπληκτικῷ τοῦ προσώπου
παραδηλῶν. Τῇ γοῦν ἑαυτοῦ φύσει παντάπασιν ἐνδι-
δοὺς, καὶ τῷ Διοκλητιανῷ πρὸς ἅπαν ἀποπὸν τε καὶ
σκληρὸν βούλευμα ἐκούσιος ὑποῦργος καθίστατο.

167.

Exc. Salm. p. 398 : Θρίαμβος ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν
πρώτων ἐπῶν τῶν εἰς τὸν Διόνυσον· θρίασιν γὰρ τὴν
τῶν ποιητῶν μαγίαν φασίν· ἢ ἀπὸ τῶν θρίων, τῶν
φύλλων, τῆς συκῆς ἀνακειμένης Διονύσου· πρὶν γὰρ
ἐπινοηθῆναι τὰ προσωπεῖα, συκῆς φύλλοις τὰ ἑαυτῶν
ἐκάλυπτον πρόσωπα, καὶ δι' ἰάμβων ἀπέσκωπτον.
Ἐποιοῦν δὲ τοῦτο καὶ οἱ στρατιῶται, καὶ εἰς τοὺς θριαμ-
βεύοντας ἐσκωπτον.

2. Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς μὴ δυνηθέντες πε-
ριγενέσθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ μνέντες, τὴν βα-
σιλείαν κατέθεντο. Καὶ Διοκλητιανὸς μὲν δώδεκα ἔτη
πρωτεύσας ἀπέθανε· Μαξιμιανὸς δὲ βουλευθεὶς πάλιν
ἀναλαβέσθαι τὴν βασιλείαν, καὶ ἀποτυχὼν, ἀπήγξατο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΕΡΙΟΣ.

168.

Exc. De virt. p. 837 : Ὅτι Κωνσταντίος ὁ ἀπὸ
Καίσαρος βασιλεύσας, μετὰ τὴν διακλήρωσιν ἀποχρῆν
ἡγούμενος τὴν τε τοῦ Αὐγούστου καὶ αὐτοκράτορος ἐπί-
κλησιν, τῆς τε Ἰταλίας καὶ Λιβύης ἐκουσίως ἀπίστη τῷ
συνάρχοντι, τὸ εὐδαιμον οὐκ ἐν μεγέθει ἀρχῆς, ἀλλ' ἐν
τῷ ἡσυχίᾳ τε καὶ ἀπράγμονι θέμενος. Ἄνηρ ἀριστος καὶ
δημοτικός διαφερόντως τὸν τρόπον, καὶ τοὺς μὲν τῶν
ἰδιωτῶν οἴκους περιέπων, τὰς δὲ τῶν βασιλείων θησαυ-

ρῶν αὐξήσεις οὐ σφόδρα διὰ σπουδῆς ἀγων. Βέλτιον γάρ
οἱ εἶναι ἔδοκει τὰς δημοσίας χορηγίας ἐν ταῖς τῶν ὑπη-
κόων περιουσίαις ἔχειν τὸ βέλαιον, ἢ ὑπὸ ἐν κλειθρὸν
τὸν ἀπάντων κατακεκλεισθαι πλοῦτον. Οὕτω, δὲ ἄρα
μέτριός τις ἦν καὶ λιτὸς ἐς τε τὰ ἄλλα καὶ ἐς τὴν καθ'
ἡμέραν τοῦ βίου διαίταν, ὥς μὴτε κοῖλον ἀργυρον ἐς
πλήθος κεκτῆσθαι, μὴδὲ ἕτερόν τι πρὸς τρυφὴν βλέπον,
ἀλλὰ παρὰ τὰς ἱερὰς καὶ δημοτελεῖς εὐφροσύνας τῷ τῶν
ἰδιωτῶν ἀργύρῳ καὶ στρωμαῖς κοσμεῖν τὰ βασίλεια,
θθεν καὶ Παῦπερ ὠνομάζετο. Ἐποίει γὰρ δὴ πολλὴν
τὴν ἐπ' αὐτὸν τῶν ἀρχομένων εὐνοίαν ὃ τε οἰκεῖος τρό-
πος πρὸς τὸ βέλτιστον καὶ ὠφελιμώτατον ἡσχημένος,
καὶ οὐχ ἥμισυ αἱ τῶν ἐμπροσθεν ἡγῆσασμένων φύσει,
ἀσμένως τῶν Γαλατῶν (τὴν τε ὑποπτον Διοκλητιανοῦ
σύνεσιν καὶ τὴν Μαξιμιανοῦ ὠμότητα ἐννοούντων) τοὺς
αὐχένους ὑποκλινάντων τῇ τούτου πράττει.

169.

Exc. De virt. p. 61 : Ὅτι ὁ Γαλέριος ἐπειδὴ τῶν
κατὰ τὴν Ῥώμην ἤσθετο νεωτερισθέντων, ἐν μεγάλῳ
τὸ πραχθὲν ποιούμενος, ἐπὶ καταλύσει τῆς τε τῶν Πραι-
τωριανῶν στάσεως, οἵτινες Μαξιμιανὸν Ἑρκούλιον
ἀνείπον βασιλεία, καὶ τῆς Μαξεντίου ἀρχῆς Σεβήρον
σὺν ἀποχώρῃ στρατιᾷ καταπέμπει τὸν Καίσαρα.
Ὅς ἀφικόμενος πρὸς τὴν Ῥώμην, τὰ μὲν πρῶτα πε-
ριῶν ἐπολιόρχει τὸν Μαξέντιον. Καταληφθεὶς δὲ ἀδο-
κῆτως ὑπὸ τῶν τῆς ἐναντίας γενομένων μοίρας, φεύγει,
καὶ ἀλοὺς ἐν Ῥαβέννῃ διαφθείρεται. Συνέβη γοῦν
ἐντεῦθεν τὰς τοῦ Μαξεντίου αὐξηθῆναι δυνάμεις, καὶ
τὴν ἀρχὴν αὐτῷ βεβαιωθῆναι. Ἄλλ' ὁμως ὁ Ἑρκούλιος
μανικῶς τῆς δυναστείας ἔρων, οὐ πολλῷ ὕστερον,
ἐγεθνέντων εἰς τὸ αὐτὸ τῶν στρατοπέδων, ἀφελῆσθαι
τὸν παῖδα τῆς ἀλουργίδος ἐπεχείρησε. Καταστασια-
σθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, καὶ κινδυνεύσας ἀναίρε-
θῆναι, ἀπῆλθεν ἐς τὴν Γαλατίαν, ἐξεῶσθαι πρὸς τοῦ
υἱοῦ τῆς Ἰταλίας πλαττόμενος, ὥς ἂν ὑπὸ τοῦ Κων-

Fr. 166. Eadem Suidas v. Ἑρκούλιος. Eutrop. IX, 16 : *Herculius autem propalam ferus et incivis ingenii, asperitatem suam etiam vultus horrore significans. Hic naturæ suæ indulgens Diocletiano in omnibus etiam severioribus consiliis obsecutus est.*

Fr. 167. Eadem Suidas v. Θρίαμβος. Sumpta ex eo loco, ubi de triumpho Diocletiani sermo erat. Similiter hac occasione de origine triumphique quædam interponunt Zonaras XII, 32, et anonymus Dionis Cassii continuator fr. 13, p. 198. — εἰς τὸν Διόνυσον] εἰς Δ. γεγραμμένων, ἐξ Ἰνδίας ἐπὶ ἀρματος τίτλων ἐκπαρέρχοντων Suidas. — Idem mox : ἢ ἀπὸ τοῦ θρία, τὰ φύλλα, τῆς etc. — πρὶν γὰρ] καὶ ὅτι πρῶτον πρὶν ἐπὶ πρ. σ. φ. ἐκάλυπτον πάντες τὰ ἑαυτῶν πρόσωπα Suidas. — οἱ στρατιῶται] addit Suidas : μιμούμενοι τοὺς ἐπὶ σκηνῆς.

Fr. 168. Eutropius X, 1 : *His igitur abeuntibus ab administratione reip., Constantius et Galerius Augusti creati sunt; divisusque inter eos ita Romanus orbis, ut Galliam, Italiam, Africam Constantinus; Illyricum, Asiam, Orientem Galerius obtineret, sumptis duobus Cæsaribus. Constantius tamen, contentus dignitate Augusti, Italiam atque Africam administrandæ sollicitudinem recusavit: vir egregius et præstantissimæ civilitatis, divitiis provincialium ac privatorum studens, fisci commoda non admodum affectans, ducensque melius, publicas opes a privatis haberi, quam intra unum claustrum reservari. Adeo autem cultus modici, ut serialis diebus, si cum amicis numerosioribus esset epulandum, privatorum ei argento ostiatum petito triclinia sternerentur. Hic non modo amabilis, sed etiam venerabilis Gallis fuit; præcipue quod Diocletiani suspectam prædentiam et Maximiani sanguinariam temeritatem imperio ejus evaserant.*

Fr. 169. Eutropius X, 2 : *Se adversus motum prætorianorum atque Maxentii Severus Cæsar Romam misit a Galerio cum exercitu venit, obsidensque urbem, militum suorum (Joann. : τῆς ἐναντίας μοίρας, sc. in ipso Galerii exercitu) scelere desertus est. Auctæ Maxentio opes, confirmatumque imperium. Severus fugiens Ravenna interfecit. Herculius tamen Maximianus post hac in concione exercitus filium Maxentium denuotare conatus, seditionem et convicia militum tulit. Inde ad Gallias profectus est, dolo composito, tanquam a filio esset*

στανίνου, κηδεστού ὄντος, ἀνυπόπτως ὑποδεχθεῖν. Ἰνώμην δὲ ἐποιεῖτο καιροῦ πρὸς ἐπιβουλὴν ἀφικόμενος τοῦ κατακτείνειν τὸν Κωνσταντῖνον. Πολλὴ δὲ τις κατεῖχεν εὐνοία τοὺς στρατιώτας εἰς τὸν Κωνσταντῖνον, διὰ τε τὰ ἄλλα καὶ τὴν ἐν πολέμοις εὐτυχίαν. Φραγκοὺς γάρ τε καὶ Ἀλαμανοὺς, οἱ Καλτῶν εἰσι δυνατώτεροι, πανστρατὶ διαφθείρας, καὶ τοὺς ἡγεμόνας τούτων ἑλὼν, ἐν τῇ τῶν ἐπινικίων πανηγύρει διαγωνίσασθαι πρὸς θηρία παρεσκεύασεν. Ἀνοιχθείσης οὖν τῆς ἐπιβουλῆς διὰ Φαύστης τῆς τοῦ Μαξιμιανοῦ θυγατρὸς (αὕτῃ γὰρ συνοικοῦσα τῷ Κωνσταντίνῳ κατεμήνυσεν τὸν τοῦ πατρὸς δόλον), φεύγει μὲν ὁ Ἑρκουλίος, καταληφθεὶς δὲ περὶ Μασσαλίαν, ὡς πρὸς τὸν καὶ δα πάλιν ἀπαίρειν εἰς Ἱταλίαν διεγνώκει, τιμωρίαν ἐξέτισεν, ἀναίρεθείς ἐν δίκῃ.

170.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 838 : Ὅτι Κωνσταντῖνος, ὡς φησιν οὗτος ὁ Ἰωάννης, τῆς ἀδελφῆς τὸν υἱὸν Κομμόδης διαφθείρει δόλῳ, καὶ τῶν φίλων πολλοὺς καὶ ἐπιτηδείων. Διὸ δὴ τὰ πρῶτα δόξας ἄριστος εἶναι βασιλεὺς, καὶ τοῖς ἐπαινετοῖς τῶν αὐτοκρατόρων ἄξιος παραβᾶλ-
· λεσθαι, μετ' ὀλίγον τοῖς εἰρμημένοις μειονεκτήμασι πρὸς τὸ χεῖρον τῆς δόξης μεταβέβληκεν· καίτοι τῆς φύσεως αὐτὸν, καὶ τῶν ὅσα παρὰ τοῦ δαιμονίου φοιτᾷν ἀνθρώποις εἴωθεν, ἄριστον ἀναμφιβόλως ἀποφαινόντων. Οὐ γὰρ βράδιον εἰπεῖν ὑπόσαι τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος διέλαμπον ἀρεταὶ τὸν ἄνδρα, τὴν ἐκ τῶν πολεμικῶν δόξαν μεταδιώκοντα, καὶ παρὰ τὰς μάχας τύχῃ τε δμοῦ δεξιωτάτῃ καὶ τῶν στρατηγικῶν ἐπιστήμῃ οὐ μείζονι χρώμενον. Οὐ γὰρ ἐν τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις μόνοις περιῆν τῶν ἐναντιῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τούτους

Σκύθαις πολλάκις προσπολεμήσας ὑποκύψαι τούτους ἠνάγκασεν, ἔς τε σπονδῶν αἰτήσιν καταφυγεῖν. Ὡν μεταδούς καὶ οὐκ ἀποχρησάμενος τοῖς προτερήμασι, μεγίστας παρὰ τοῖς βαρβάροις ἔθνεσι δικαιοσύνης τε καὶ ἰσχύος μνήμας ἀπέλιπεν. Ἐχαιρε δὲ ἀνέκαθεν ἐλευθερίοις μαθήμασι καὶ ἐν ἐπαίνῳ παιδείαν ἐποιεῖτο καὶ λόγους. Δίκαιόν γε μὴν ἐξ ἀπάντων ἔρωτα θηρώμενος ἐτύγγανε τῆς σπουδῆς, τῷ δεξιῷ τε τῆς φύσεως καὶ περὶ τὰς θωρεὰς δαφιλεῖ. Ὡς γὰρ δὴ πρὸς τινὰς τῶν γνωρίμων ὑπούλως τε καὶ οὐχ ὑγίως ἔσχεεν, οὕτως ἄρα πρὸς τοὺς πολλοὺς βέβαιος ὤφθη καὶ πιστότατος, οὐδένα καιρὸν παρείς, οὐδὲ ἀπολιπὼν τι φροντίδος, ὡς δυνατωτέρους τε χρήμασι καὶ λαμπροτέροις ταῖς τύχαῖς ἀποφαίνοι τοὺς ἐπιτηδείους.

171.

Exc. Salm. p. 398 : Κωνσταντῖνος ὁ μέγας λίθους πολυτελεῖς πέμψας τοῖς πέρας Ἰστροῦ ἔθνεσιν, ἐπέγραψε « Τῷ μείζονι τῷ ὄωρον. » Τοῦτο γέγονεν αὐτοῖς αἴτιον ἀπωλείας.

171 a.

Codinus De ædif. Const. p. 113, 16 ed. Bonn. Περὶ δὲ τοῦ Βοσπορίου ἑπωνυμίας ταῦτα φησὶν Ἰωάννης ὁ Ἀντιοχεὺς, ὅτι εἰς τὸ σιγματοιεῖς τοῦ τείγους εἶχον ἔθος πωλεῖν τοὺς βόας (ὁ καὶ ἐκράτει μέχρι τοῦ Κοπρωνύμου), εἰς δὲ ποτε βούς οἰστρολατῆσας εἰσῆλθε τὴν θάλασσαν καὶ ἐπέρασεν εἰς Χρυσόπολιν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη Βοσπόριον.

ΚΩΝΣΤΑΣ ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ.

172.

Exc. De virt. p. 838 : Ὅτι Κώνστας ὁ παῖς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου χρόνον τινὰ προὔστη τῆς ἡγε-

expulsus, ut Constantino genero jungeretur : moliens tamen Constantinum reperta occasione interficere, qui in Gallis et militum et provincialium ingenti jam favore regnabat, cæsis Francis atque Alamannis, captisque eorum fegibus, quos etiam bestiis, quum magnificentum spectaculum muneris parasset, objecit. Detectis igitur insidiis per Faustam filiam, quæ dolum viro nuntiaverat, profugit Hercules, Massiliæque oppressus (ex ea etenim navigare ad filium præparabat), pænas dedit justissimo exitu. — Ἀλαμανοὺς] Ἀλβανούς cod. — ἀναίρεθείς ἐν δίκῃ] Post hæc in cod. sequuntur, tanquam ad eandem rem pertinentia : ὁ γὰρ γὰρ που καὶ εἰκοστῇ etc., quæ leguntur in fragm. 174.

Fr. 170. Eutropius X, 4 : *Verum insolentia rerum secundarum aliquantum Constantinum ex illa favorabili animi docilitate mutavit. Primum necessitudines persecutus Crispum filium, egregium virum et sororis filium, commodæ indolis juvenem (τῆς ἀδελφῆς τὸν υἱὸν Κομμόδης Joann.), interfecit; mox uxorem, post numerosos amicos. Vir primo imperii tempore optimis principibus, ultimo mediis comparandus. Innumeræ in eo animi corporisque virtutes claruerunt. Militaris gloriæ appetentissimus, fortuna in bellis prospera fuit, verum ita, ut non superaret industriam. Nam etiam Gothos, post civile bellum, varie profligavit, pace his ad postremum data, ingentemque apud barbaras gentes memoriam gratiæ collocavit. Civilibus artibus et liberalibus studiis deditus, affectator justæ amoris, quem ab omnibus sibi et liberalitate et docilitate quæsit. Sicut in nonnullos amicos dubios, ita in reliquos egregius : nihil occasionum prætermittens, quo opulentiores eos clarioresque præstaret. — Κομμόδης] Latina Eutropii non satis intellexit interpres. — ἀποχρησάμενος] Hunc locum citat Suidas v. ἀποχρησάμενος.*

Fr. 171. a. Codex Paris. 3058 hæc ita habet : Ὅτι τὸ Βοσπόριον, καθὼς φησιν Ἰωάννης ὁ Ἀντιοχεὺς, ὅτε Βύζας ἔκτισε τὸ Βυζάντιον, βούην ἀπέστειλεν ἀπὸ τοῦ προσπορίου (βοσπορίου?), καὶ ἀπῆλθεν εἰς Χρυσόπολιν, καὶ οὕτως ἐκλήθη Βοσπόριον. Ἐκεῖ δὲ ἐπωλόντο οἱ βόες καὶ εἰς τὸ σιγματοιεῖς τείχος μέχρι τοῦ Κοπρωνύμου. Ἐκεῖνος ὥρισεν εἰς τὸν Ταῦρον πωλεῖσθαι. Copronymus est Constantinus V, Leonis f. (741—775). Quemadmodum Hesychius Milesius quo loco de urbe a Constantino condita agit, etiam de originibus Byzantii et incrementis sermonem instituit, sic Joannem quoque fecisse suspicor. Quare hunc fragmento locum assignavi.

Fr. 172. Eutropius X, 5 : *Constantis imperium strenuum aliquamdiu et justum fuit. Mox quum et valetudine*

μονίας ὀρθῶς· τὸ δὲ τελευταῖον ἀτόπους νοσῶν ἐπιθυμίας καὶ φίλων ὁμιλίας οὐχ ὑγιανούσας χρώμενος πρὸς βαρύτατα κατηνέχθη μειονεκτήματα. Δι' ἃ δὲ φορτικὸς τοῖς τῶν ἐθνῶν ἐποίκοις καὶ οὐ πρὸς θυμοῦ τοῖς στρατιώταις ἦν.

Ὅτι καὶ ἐν τοῖς οἴκοι διαιτήμασιν οὐκ ἐπαινετὸς γέγονεν. Ἐν δὲ δὴ τοῖς ἐπὶ τῶν στρατοπέδων ἄριστος ὡς τὸ πολὺ καὶ εὐτυχέστατος. Τοῖς τε γὰρ στρατιωτικοῖς τέλεσιν ἐν παντὶ φοβερὸς τῷ βίῳ, καίπερ ἐς οὐδεμίαν πώποτε προαχθεὶς ἀπηνῆ τε καὶ σκληρὰν τῶν ἁμαρτανομένων κώλασιν. Κωνσταντίος γε μὴν ἐναντίαν ταῖς εἰρημέναις εἰλήχει τύχην, ἄριστος μὲν ὢν τὰ πολιτικά, οὐ δεξιῷ δὲ παρὰ τὰς μάχας δαίμονι χρώμενος.

173.

Ibid. p. 841 : Ὅτι Βετρανίων δ' ἐν Ἰλλυριοῖς ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς πρὸς μακρὸν ᾗδ' ἡγῆρας ἐληλακῶς, ἐμπειρίας τε καὶ τύχης ἔνεκα τῆς ἐν τοῖς στρατηγικοῖς ἀνὴρ δεδοκιμασμένος καὶ ἀρχαῖος τὸ ἥθος τῷ τε κοινῷ καὶ δημοτικῷ τῶν τρόπων προσαγόμενος τὸ ὑπήκοον· πλὴν ὅσον παιδείας γε παντάπασιν ἀμαθῶς τε καὶ ἀμυήτως ἔχων, ὥς μὴδὲ τὰ πρῶτα παρὰ τοῖς γραμματισταῖς ἐκμεμαθηκῶς στοιχεῖα, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐν γήρᾳ καὶ μόλις παρὰ τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας τὴν γῶσιν παρείληφώς.

174.

Exc. De ins. p. 62 : Ὁγδόη γάρ που καὶ εἰκοστῇ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ἡμέρᾳ πρὸς τῶν Μαγνηντίου στρατηγῶν ἁλούς διεφθάρη, τῆς κεφαλῆς ἀφαιρεθεὶς· ἥν ἐπὶ κοντοῦ τινὸς αἰωρήσαντες, περὶ πᾶσαν τὴν πόλιν οἱ ἀλόντες ἤγαγον· ἐφ' ᾗ δὴ χρημάτων τε ἀπαγωγὰν βαρεῖαν καὶ φόνοι τῶν ἐπιφανεστάτων Ῥωμαίων ὑπονοῖα τῆς πρὸς Νεπωτιανὸν κοινωνίας ἐγένοντο. Οὐ

πολλῷ γε μὴν ὑστερον Μαγνέντιος Μορσῆς πόλεωκ πλησίον ἐξεωσθεὶς τῆς παρατάξεως πρὸς τῶν περὶ τὸν Κωνσταντίον, καὶ οὐ πολλὸν ἀποσχὼν καὶ αὐτὸς ὑπὸ χεῖρα τοῖς πολεμίοις πεσεῖν, φεύγει, πολλῆς ἐκατέρωθεν Ῥωμαϊκῆς ἐν τούτῳ τῷ ἀγῶνι διεφθαρμένης, ἣ πρὸς ὀθνείους τε καὶ βαρβαρικοὺς ἀχθεῖσα πολέμους, ἀξιοχρεὼς ἂν ἐγένετο, καὶ πολλῶν ἐπινικίων πομπῶν ἀσφαλείας τε τοῖς ὁμοφύλοις κατέστη πρόξενος. Κωνσταντίος δὲ πρὸς τὸν ἐμφύλιον τρέπεται πόλεμον. Μεθ' ὃ δὴ Μαγνέντιος συχναῖς ἐλαττωθεὶς μάχαις, ἑαυτὸν αὐτοχειρὶ θανάτῳ περὶ Λούγδουνον πόλιν ἐξάγει τοῦ βίου, τὴν μητέρα προανελὼν, τετάρτῳ τῆς βασιλείας ἐνιαυτῷ καὶ μηνὶ ἐβδόμῳ. Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ κοινωνοῖ τοῦ θανάτου, Καῖσαρ ἐπὶ φυλακῇ τῶν Γαλλῶν ἀποδεδειγμένος.

Περὶ τούτους γε μὴν τοὺς χρόνους ὑπὸ Κωνσταντίου τοῦ βασιλέως Ἰάλλος ὁ Καῖσαρ ἐπὶ πολλαῖς καὶ ἀτόποις ἀναίρειται πράξεσιν, ἀνὴρ ἄγριος τὴν φύσιν ὢν, καὶ τυραννίδα τὴν ἀρχὴν καταστησόμενος ἂν, εἴπερ αὐτοκράτορι γνῶμη προστῆναί οἱ τῆς ἡγεμονίας ἐξεγένετο. Σιλβανὸς δὲ τις κατὰ τὴν Γαλλίαν νεωτέρων ἀπτόμενος, πρὸ τριακοστῆς ἡμέρας ἐκποδὼν κατέστη.

175.

Exc. De virt. p. 841 : Ὅτι Κωνσταντίος ὁ παῖς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου μόνος τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἀπάσης καταστάς, βαρὺς ἦν τοῖς μὴ βουλομένοις τὰ Ἀρείου φρονεῖν, ποικίλαις τε τιμωρίαις αἰκίζων ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. Καὶ ξένοι παρὰ τὰς Ἑλλήνων κολάσεις ὑπὸ τῶν χριστιανίζειν λεγόντων ἐγίνοντο.

2. Ὅτι Κωνσταντίος ἀνὴρ ἦν ἥπιος καὶ γαληνὸς τὸν τρόπον, καὶ τοῖς φίλοις τε καὶ οἰκείοις ἐς τὰ μέλιστα πιστός· ἀπὸ τε τῆς τοῦ ἡθοῦς πρᾶγματος καὶ ταῖς οἰκείαις τῶν γυναικῶν πέρα τοῦ μετρίου κεχαρισμένος.

improspera et amicis pravioribus uteretur, ad gravia vitia conversus, quum intolerabilis provincialibus, militibus injucundum esset, factione Magnentii interfectus est (obiit haud longe ab Hispaniis in castro, cui Helenæ nomen est, anno imperii decimo septimo, ætatis trigesimo); rebus tamen plurimis strenue in militia gestis, exercituique per omne vitæ tempus sine gravi crudelitate terribilis. Diversa Constantii fortuna fuit.

Fr. 173. Eutrop. X, 6 : *Post Constantis necem... etiam Illyricum res novas habuit, Vetranione ad imperium consensu militum electo : quem grandævum jam et cunctis amabilem, diuturnitate et felicitate militiæ, ad tuendum Illyricum principem creaverunt : virum probum et morum veterum ac jucundæ civilis, sed omnium liberalium artium expertem adeo, ut ne elementa quidem prima literarum nisi grandævus et jam imperator acceperit.* — ἀλλὰ καὶ] ἄμα καὶ cod.

Fr. 174. Fragmentum acephalum. V. not. ad fr. 169. Eutrop. X, 6 : *Romæ quoque tumultus fuit, Nepotiano, Constantini sororis filio, per gladiatoriam manum imperium invadente, qui sævis exordiis dignum exitum nactus est. Vigesimo enim et octavo die a Magnentianis ducibus oppressus pænas dedit. Caput ejus pilo per urbem circumlatum est. Gravissimæque proscriptiones et nobilium cades fuerunt. Non nullo post Magnentius apud Mursam profligatus acie est, ac pæne captus. Ingentes Romani imperii vires ea dimicatione consumptæ sunt, ad quælibet bella externa idoneæ, et quæ multum triumphorum possent securitalisque conferre. Orienti mox a Constantio Cæsar est datus patrum filius Gallus : Magnentiusque, diversis præliis victus, vim vitæ suæ apud Lugdunum attulit, imperii anno tertio, mense septimo; frater quoque ejus Senonis, quem ad tuendas Gallias Cæsarem miserat. Per hæc tempora etiam a Constantio, multis incivilibus gestis, Gallus Cæsar occisus est, vir natura ferus et ad tyrannidem pronior, si suo jure imperare licuisset. Silvanus quoque in Gallia res novas molitus, ante diem trigesimum exstinctus est.* — ὑπονοῖα] Cramer; ὑπονοῖαν cod.

Fr. 175. § 2. Eutrop. X, 7 : *Vir egregiæ tranquillitatis, placidus, nimis amicis et familiaribus credens, mox etiam uxoris deditior.*

176.

Exc. Salm. p. 398 : 'Ιουλιανὸς Καῖσαρ προβληθεὶς εἶπεν,

ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή·

ὡς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐν τούτῳ τῷ σχήματι ἀπολω-
λὸτος. Κωνσταντῖνος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τῆς αὐτοῦ τε-
λευτῆς ἔδοξε κρατεῖν σφαῖραν, ταύτην δὲ παῖδα τινὰ
προσελθόντα ἀρπάζειν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΣ.

177.

Exc. De ins. p. 62 : 'Οτι 'Ιουλιανὸς ὁ παραβά-
της μέχρι μὲν τινος δευτέρα λόγων διετελεῖ τῷ αὐτο-
κράτορι. Ἐπεὶ δὲ πρὸς φθόνον τῶν οἱ δρωμένων κινήσεις
Κωνσταντῖος τὰς Γερμανικὰς καλουμένας φάλαγγας,
ἐπὶ φυλακῇ τῆς Γαλατίας ἐκ τοῦ παλαιότητος καθιδρυ-
μένας, ἀπέναι τῆς συνήθους ἡνάγκαζε διατριβῆς, ὡς
μονωθεὶς 'Ιουλιανὸς αὐτῷ τε καὶ τοῖς βαρβάροις εὐε-
πιχείρητος εἴη, καταινέσει τῶν στρατιωτῶν, αἰσθημέ-
νων τῆς τοῦ Κωνσταντίου γνώμης, αυτοκράτωρ ἀπο-
δείκνυται· ἐνιαυτὸν τε καταμείνας αὐτόθι, τὴν Γαλατίαν
κατεστῆσατο. Ἄρας δὲ τὸν στρατὸν, οὔτε ἐπὶ Ἰταλίᾳ
τὴν πορείαν ἐποιεῖτο, οὔτε εὐδὴλος ἦν πρὸς τὸν ἐμφύ-
λιον ὠρμημένους πόλεμον· ἀλλ' ἐπὶ τοῖς βαρβάρους αὐθις
ἴετο. Γενόμενος δὲ πρὸς τῷ ποταμῷ, καὶ ἐπιστρέψας
τὴν πορείαν ἐγώρει [ἐπὶ] τῶν Ἑρκυνίων καλουμένων
ὀρυμνῶν· ἐκεῖ δὲ ναῦς ποταμίας κατασκευασάμενος, καὶ
τῆς στρατιᾶς ὅσον ἦν κράτιστον ἀναλαβὼν, παρὰ τὴν
ποταμίαν ὄχθην ἐκομίζετο, ὡς ἂν λάθοι. Καὶ πολλὰ
εἰργάσατο. Ὁ δὲ Κωνσταντῖος ἐπεὶ ᾔσθετο τοῦτο, πρὸς
τὸν ἐμφύλιον πόλεμον σὺν ὀργῇ τρέπεται· οὐ μὴν ἐξε-
γένετό οἱ διὰ μάχης ἔλθεῖν τῷ 'Ιουλιανῷ, βραβεύσαν-
τος τοῦ θεοῦ τὸν πόλεμον, καὶ κατὰ μέσσην αὐτῷ τὴν
πορείαν ἐπιγενομένης τῆς τελευτῆς περὶ Μοψουεστίαν
πόλιν, ἐν ὁροῖς Κιλικίων τε καὶ Σύρων κειμένην, με-
τῆς ἡλικίας ἐνιαυτῷ, τῆς δὲ βασιλείας λη'.

178.

Exc. Salm. p. 398 : Ἀδαρνάσης παιδίον ὦν ἡρω-
τῆθι ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς Ναρσαίου, βασιλέως Περ-
σῶν, εἰ καλὴ εἴη ἡ σκηνὴ ἢ προσαχθεῖσα αὐτῷ ἐκ δερ-
μάτων Βαβυλωνίων· ὁ δὲ εἶπεν, ὡς, εἰ καὶ κρατήσῃ
τῆς βασιλείας, καλλίονα ταύτης ποιήσει ἐξ ἀνθρωπίνων
δερμάτων καὶ κρατήσας ἐξέπεσε τῆς βασιλείας, ἔχων
δύο ἀδελφοὺς, ὧν τὸν μὲν ἕνα Σάπωρον κρατήσας ἐτύ-
φλωσε, τὸν δ' ἕτερον Ὀρμίσδην εἶχεν ἐν φυλακῇ· οὐ

ἡ μήτηρ, συνειδυίας καὶ τῆς αὐτοῦ γυναίκος, δεσμούς
σιδηροῦς τέχνην τινὴ κατασκευάσασα μαργαριτῶν ἔσωθεν
ἐνέπληξε, καὶ δεηθεῖσα τῶν φυλάκων, τοὺς μὲν προ-
τέρους δεσμούς ὡς βαρεῖς ἀφείλετο, ἐκείνους δὲ ἐπιτέ-
θεικεν, ὡς ἂν, εἰ δυνηθεὶς φυγεῖν, ἀνευ βάρους πλοῦτον
ἐπιφέρειτο. Ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ ῥινίον αὐτῷ δέδωκεν,
καὶ δειπνίσασα τοὺς φύλακας ὑπνώσαι ἐποίησεν. Ὁ δὲ
καιρὸν εὐρὼν ἐπιτήδειον τὰ δεσμὰ ῥήξας ἔφυγε, καὶ
ἵππῳ χρησάμενος κατὰ διαστήματα ἐν σχήματι δου-
λικῷ παρὰ Λικιννίου φιλοτίμους ὑπεδέχθη. Ἦν δὲ ἀκόν-
τιστὴς τοιοῦτος, ὥστε ἐκείνον μόνον ἀναίμακτον λέγε-
ται ἐσχηκέναι τὸ δόρυ, δὲ μετὰ ταῦτα ἐν εἰκόνι κατέχων
ἐγράφη.

2. 'Ιουλιανὸς ὥραθι τισὶ συναιρεσιώταις αὐτοῦ ὑπὲρ
πελάγους ἀπείρου καὶ ἀγρίου ἐν τῷ ἀέρι κρεμάμενος,
εἰς τὴν θάλασσαν αἰεὶ πεσεῖσθαι προσδοκῶν, καὶ σιδη-
ροῦς κόραξ εἶχετο αὐτοῦ τοῖς δνυξί, ῥάμφει δὲ σιδηρῷ
τὴν αὐτοῦ κορυφὴν ἀπαύστως ἐπληττεν. Οὗτος ἐλθὼν
εἰς Ταρσὸν, εὐδαίμονά τινα μονόφθαλμον ἱερέα Ἀσκλη-
πιοῦ διὰ τὴν τυφλότητα αἰσχυρόμενον ὁραθῆναι αὐτῷ,
ἀναζητήσας, τὸν ἡτυχηκότα ὀφθαλμὸν αὐτοῦ ἐνώπιον
πάντων κατεφίλησε.

3. Νουμεριανὸς κατηγορεῖτο ὑπὸ τινὸς ὡς κεκλοφῶς
δημόσια χρήματα· ὁ δ' ἔαρνος ἦν· ὁ δὲ κατήγορος οὐκ
ἔχων ἐλέγχους, « Καὶ τίς, ἔφη, βασιλέων ἀρίστε, τῶν
ὑπαίτιων δίκην ὑπόσχῃ, εἰ πρὸς ἔκφυλιν τὸ ἀρνηθῆναι
μόνον ἀρκεῖ; » Ὁ δὲ 'Ιουλιανός, « Καὶ τίς, ἔφη
ἀναίτιος εὐρεθήσεται, εἰ ὁ κατήγορος ἐλέγχων χωρὶς
πιστεύοιτο; »

4. Ἰοβιανὸς ἠκολούθει ποτὲ 'Ιουλιανῷ, καὶ, συμβάν
οὕτω, τὴν χλαμύδα αὐτοῦ ἐπάτησεν. Ὁ δὲ στραφεὶς
πρὸς αὐτόν, καὶ ὥσπερ ἐρμηνεύων τὸ μέλλον εἶπεν,
« Εἴθε γοῦν ἀνθρωπος ἦν. » Καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ
'Ιοβιανὸς αὐτὸν διεδέξατο.

179.

Exc. De virt. p. 841 : 'Οτι 'Ιουλιανὸς ὁ μισόθεος
καὶ μισόχριστος διανυκτερεύων λόγους συνέγραψε, καὶ
τούτους ἐπὶ τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐπεδείκνυτο. Ἐτίμα
δὲ καὶ τοὺς περὶ παιδείαν ἀσχολουμένους, μάλιστα
τοὺς φιλοσοφίαν ἐπαγγελλομένους. Ταῦτα αὐτοῦ ἀσχοῦν-
τος οἱ τῶν ἐπαρχῶν ἄρχοντες λαμβάνειν τὰ τῶν Χρι-
στιανῶν βουλόμενοι πολλοὺς τιμωρίας ἐπέβαλλον. Καὶ
ὁ μὲν 'Ιουλιανὸς κατ' ἀρχὰς τοῖς προσιοῦσιν ἡπίας ὦν,
οὐχ ὁμοίως τότε διεγένετο, ἀλλὰ πολλὰ τῶν πρᾶτ-
τομένων ὑπὸ τῶν ἐλληνίζειν δοκούντων παρώρα. Καὶ

Fr. 176. Κωνσταντῖνος] an Κωνσταντῖος?

Fr. 177. δευτέρα λόγων] scrib. aut δευτέρα λέγων aut δευτερολογῶν. — ἐπεὶ δὲ] Cram., ἐπὶ δὲ cod. — ἀπέναι] vel ἐξέναι. Codex ἐπέναι. — τῷ ποταμῷ] sc. Danubio. — Ἑρκυνίων] ὀρκυνίων cod. Inserui ἐπὶ. — ἐν ὁροῖς] Cramer., ἐν ὀλίγοις cod. — Μοψουεστίαν] deb. Μοψουκρήνην. V. Ammian. XXI, 15, 2. — λη'] corrupte.

Fr. 178. Hæc ex eodem auctore fluxerunt ex quo hausit Zonaras XIII, 5. Paullo aliter rem narrat Zosimus II, 27. Hormisdæ fuga ad Constantini Magni tempora (an. 323) pertinet; Joannes vero eo loco, ubi de Juliani expeditione Persica exposuit, altius res repelens de Hormisdæ dixisse videtur. — Ὀρμίσδην] Ὀρμίδην cod.

Fr. 179. Ex parte eadem ap. Socratem H. Eccl. III, 1.

ποτε Χριστιανούς ἐκώλυσεν Ἑλληνικῆς παιδείας μεταλαμβάνειν, καὶ πρὸς τὴν βασιλικὴν δορυφορίαν στρατεύεσθαι. Ἐν οἷς ἦν Ἰοβιανός τε καὶ Βαλεντινιανὸς καὶ Οὐάλης, οἱ μετ' αὐτὸν βασιλεύσαντες. Ἐπεὶ δὲ εἶχε τῆς ἐπὶ Πέρσας ὁδοῦ, διὰ τε τῆς Ἀσίας ἐπὶ Συρίαν καὶ τὴν Ἀντιόχου διελθὼν πόλιν πλείστα παρὰ τῶν Χριστιανῶν ἐπορίσατο χρήματα, καὶ μικροῦ δεῖν κατὰ τοῦ δήμου διαγερεῖς, ὥς εἰς αὐτὸν ἀποσκώψαντος, ὑπὸ Σαλουστίου τοῦ τῶν πραιτωρίων ἐπάρχου παρεκλήθη.

180.

Ibid. p. 842 : Ὅτι φησὶν ὁ Ἰωάννης οὗτος περὶ τοῦ Παραβάτου Ἰουλιανοῦ, ὡς μόνος τὸ Ῥωμαϊκὸν καλῶς διώκησεν, ἀνῶρθωσέ τε αὐτὸ, εἰ μὴ ἐς ἐναντίωσιν τὰ ἐκ τοῦ δαιμονίου κατέστη· πάσης γὰρ παιδείας τὰ τε Ῥωμαίων, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ Ἑλληνίδα γλώτταν ἐς ἄκρον συνειλήφει, ὅξυς μὲν ὦν συνιδεῖν τὸ πρακτέον, ἐτοιμότερος δὲ τοῦτο ἐξαγγεῖλαι τε καὶ ἐρμηνεύσαι, μνήμην τε ἀπάντων βεβαίαν ἔχων, σοφὸς μὲν τὰ οὐράνια, ἔμφρων δὲ τὰ ἀνθρώπινα. Πρὸς δὲ τοὺς φίλους μεγαλόφρων τε καὶ ἐλευθέριος, πλὴν ὅσον οὐκ ἐξητασμένος οὐδὲ ἀκριβὴς ἦν ἐν ταῖς τούτων κτήσεσι τὸν ἀρμόζοντα τοῦδε βασιλεῖ τρόπον. Ἐγένοντο γοῦν τινες ἐκ μῶμων τῇ τοῦ ἀνδρὸς δόξῃ τοῖς ἑαυτῶν ἀνέβουσαν μειονεκτήμασι, πολλὰ τῶν ἀλλοτρίων λαμβάνοντες προφάσει τῆς Ἑλληνικῆς δοκῆσεως, οὐ μόνον ἀγνοοῦντος τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ καὶ κωλύοντος. Τοῖς γε μὴν τῶν ἐθνῶν ἐποίκοις τὰ τῶν δασμῶν καθόσον ἡδύνατο καθήρει μέτρα καὶ τὸ δημοτικὸν καὶ κοινὸν τοῦ ἡθοῦς πρὸς ἀπαντας ὁμοίως τοὺς ὑπηκόους ἐξέφερε· χρημάτων μὲν ἀθροίσεως ὀλίγα πεφροντικῶς, δόξης δὲ ἐπιθυμητικῶς τε καὶ

ἀκορέστως ἔχων, ὥς πολλάκις καὶ τὸ μέτρον ὑπερβαίνειν ταῖς ἐγγειρήσεσι. Ἐδέβλαπτο δὲ μόνον περὶ τὴν τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ δόξαν ἐναντίως ἔχων καὶ ἐπιστάμενος τοῖς τὰ Χριστιανῶν μετιοῦσι δόγματα, οὐ μὴ ὥστε ὠμὸν ἢ φονικὸν τι ἐργάσασθαι πώποτε. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, Μάρκω Ἀντωνίῳ προσόμοιος ἦν, ὃν δὴ καὶ ζηλοῦν ὥς ἐπίπαν ἱσπούδαζεν.

IOBIANOS.

181.

Ibid. p. 845 : Ὅτι Ἰοβιανὸς ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων δὲ μετὰ Ἰουλιανὸν ἄρξας τῇ τοῦ πατρὸς ἄλλων ἤπερ τῇ οἰκείᾳ δόξῃ τοῖς περὶ τὸ στρατοπέδον ἔγνωστο. Ὅς ἤνικα Ἰουλιανὸς αἴρῃσιν τοῖς στρατευομένοις ἐτίθει, θύειν ἢ ἀποστρατεύεσθαι, μᾶλλον τὴν ζώνην ἀποθέσθαι ἐβούλετο. Ἐλθὼν δὲ εἰς Νίσιβιν πόλιν πολυάνθρωπον καὶ εὐδαίμονα, δῶμα μόνων ἡμερῶν ἐνδιατρίψας αὐτῇ, ὅσαπερ εἶχε χρήματα κατηνάλωσε, τοῖς ἐν αὐτῇ κατοικοῦσι μηδενὸς μεταδούς ἢ λόγου φιλανθρώπου ἢ πράξεως ἀγαθῆς νυκτὸς τε ὑπεχώρησε χαίρειν αὐτῇ πολλὰ φράσας, ὥσπερ ἔχθρῳ καὶ νεκρῷ σώματι μηδὲ δάκρυον ἐπισταλάζας, δι' ἣν αὐτὸς τε ἐσώθη καὶ τοὺς ὑπολειφθέντας ἐκ τῶν τοῦ πολέμου κινδύνων διέσωσεν· ἀνθρωπος οὐ δι' ἀρετὴν οἰκείαν, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ πατρὸς δόξαν εἰς τοσοῦτον τύχης προελθὼν. Ἦν μὲν γὰρ οὐδὲ παντάπασιν ἀσθενὴς τὸ σῶμα, οὔτε πολεμικοῖς ἐργοῖς ἀγύμναστος· ἀμελέτητος δὲ ὦν καὶ ἀγευστος παιδεύσεως, καὶ ἦν εἶχε φύσιν διὰ ῥαθυμίας ἡμαῦρου καὶ ἡφάνιζε. Διόπερ καὶ τὴν Νισιβηνῶν πόλιν φεύγων, ὥς εἰπεῖν, ὄχγετο, ἀπολαῦσαι σπουδαζῶν τῷ συμβάντι

— Χριστιανούς ἐκώλυσεν Ἑλληνικῆς παιδείας μεταλαμβάνειν.] « Idem tradit Socrates, Theodoretus ac Sozomenus, liisue posteriores Zonaras ac Cedrenus. Constat tamen Julianum non discendi, sed docendi tantum ac publice profutendi facultatem Christianis ademisse. Sic Marcellinus l. V : *Inter quæ erat illud inclementis quod docens veluit magistros rhetoricos et grammaticos Christianos ni transissent ad numinum cultum.* Accedit Eunapius (Vit. Proxres. p. 92 ed. Boiss.), qui Proxresium magistrum suum imperante Juliano scribit a docendi munere exclusum fuisse eo quod Christianus esse videretur. Nec dissentit Orosius, cujus hæc sunt verba l. VII : *Aperto tumen præcepit edicto ne quis Christianus docendorum liberalium studiorum professor esset.* Postremo exstat edictum ipsum Juliani inter ejusdem epistolas, quo disertè edicit eam legem ad solos professores ac magistros pertinere. Τοῖς μὲν καθηγημοῖσι καὶ διδασκαλοῖς οὕτως κοινὸς καίται νόμος· ὁ βουλομένος γὰρ τῶν νέων φοιτᾶν οὐκ ἀποκλείεται. Sed edictum ipsum obscurioribus verbis de industria conceptum fuisse mihi videtur, eo ut invidia atque atrocitas rei molliretur. Plura vide in Annalibus Cardinalis Baronii, cujus opinionem temere reprehendit Rob. Montacutus in Notis ad Gregorii Σηλιατικόν. » VALESIUS.

Fr. 180. Eutropius X, 8 : *Vir egregius et rempublicam insigniter moderaturus, si per fata licuisset. Liberalibus disciplinis apprime eruditus : Græci doctior, atque adeo ut Latina eruditione nequaquam cum Græca scientia conveniret. Facundia ingenti et prompta, memoriæ tenacissimæ, in quibusdam philosopho propior. In amicos liberalis, sed minus diligens, quam tantum principem decuit. Fuerunt enim nonnulli, qui vulnera gloriæ ejus inferrent. In provinciales justissimus, et tributorum, quatenus fieri posset, repressor ; civilis in cunctis ; medicrem habens ærarii curam ; gloriæ avidus, ac per eam animi plerumque immodici ; nimis religionis Christianæ insectator, perinde tamen ut crure abstinere ; Marco Antonino non absimilis, quem etiam æmulari studebat.*

Fr. 181. Ὅτι Ἰοβιανός... ἔγνωστο] Eutrop. X, 9 : *Post hunc Jovianus, qui tunc domesticus militabat, ad obediendum imperium consensu exercitus electus est : commendatione patris, quam sua, militibus notior. Quæ sequuntur aliunde petita sunt, in iisque recurrunt, quæ modo ex Eutropio citavimus. — δς ἡνίκα κτλ.] Inde ab his verbis eadem habet Suidas v. Ἰοβιανός, in nonnullis brevior, in aliis plenior. — δύο μόνων ἡμερῶν] δύο μόνων ἡμερῶν ap. Suidam e 2 codd. Paris. reposuit Bernhardus. Priores editiones exhibebant δύο μῆνας ; in uno Suidæ cod. legitur : δύο χρόνους, duos annos. — νυκτός τε... διέσωσεν] Hæc om. Suidas. Ceterum Marcellinus de Joviano ad Nisibin urbem aggresso ita habet lib. XXV : *Post quæ itinere festinato Nisibi cupide visa extra urbem stativa castra posuit princeps, rogatusque, enixe precante multiplice plebe, ut ingressus palatium mors succederet principum, pertinaciter reluctatus est, erubescens agente se intra muros urbem inezpugnabilem iratis hostibus tradi. — τοσοῦτον τύχης] τ. ἀρχῆς Suid. — ἡφάνιζε] Quæ post hanc vocem sequuntur, sic non le-**

αὐτῷ παρ' ἐλπίδα ἀξιώματι, καὶ γίνεσθαι τῶν Ῥωμαϊκῶν ἐθνῶν ἐντός εἰς ἐπίδειξιν τῆς τύχης· καὶ ἤλαυνεν ἐπὶ Συρίαν μετὰ τοῦ στρατοῦ παντός. Οἱ δὲ Ἀντιοχεῖς οὐχ ἡδέως διέκειντο πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἀπέσχωπον αὐτὸν ὥδαῖς καὶ παρυθλαῖς καὶ τοῖς καλουμένοις φαμώσσοις, μάλιστα μὲν διὰ τὴν τῆς Νισίβιδος προδοσίαν, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ περὶ σφῶν αὐτῶν δεδιότες, μή ποτε καὶ αὐτοὺς πρόοιτο, ἀγαπήσας καὶ ἐν ὀλίγῳ μέρει τῆς Ῥωμαϊκῆς οἰκουμένης κρατεῖν· καθαπτόμενοι καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ διὰ τὴν τοῦ ἱεροῦ καταστροφὴν. Ἀδριανὸς μὲν γὰρ ὁ βασιλεὺς εἰς ἀποθέωσιν καὶ τιμὴν τοῦ πατρὸς Τραϊανοῦ ἔκτισε μικρὸν τινα καὶ χαριέστατον ναὸν, ὃν Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης βιβλιοθήκην κατασκεύασεν· ὃν σὺν τοῖς βιβλίοις Ἰοδιανὸς κατέκαυσε. Καὶ πολλὰ εἰς αὐτὸν εἰπόντων τῶν Ἀντιοχέων, [ἐπράχθη ἂν ἄτοπα,] εἰ μὴ Σαλούστιος παραγενόμενος ἔπαυσε τὴν στάσιν καὶ τὸν Ἰοδιανὸν μὴ βουλόμενον παρώρμησεν ὁδοπορῆσαι, καὶ ταῦτα χειμῶνος ὄντος, ἐπὶ Κιλικίαν καὶ Γαλατίαν. Καὶ Ἰοδιανὸς μὲν ἐν Δαδαστάνοις ἀφίκετο τὴν τοῦ Χριστοῦ δόξαν ἀνακηρύττων.

Ὅτι Ἰοδιανὸς κατὰ τὴν ἡγεμονίαν κοινὸς τε καὶ ἐλευθέρους ἔδοξεν εἶναι.

ΟΥΑΕΝΤΙΝΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΑΛΗΣ.

182.

Exc. De virt. p. 846 : Ὅτι Οὐαλεντινιανὸς χριστιανὸς ὢν καὶ τὰ τοῦ δημοσίου φρονῶν, οὐδὲν τοὺς ἐναντίους ἡδίκει. Ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὸ νομοθετεῖν ἐτοιμότερος, φροντίζων καὶ τῆς τῶν θησαυρῶν δικαίας

ὑποδοχῆς, πρὸς δὲ ταῖς τῶν ἀρχόντων αἰρέσεσιν ἀκριβῆς καὶ τιμωρὸς τῶν ἀπειθούντων ἀπαραίτητος, ἐπὶ δὲ τοῖς πολέμοις ἀριστος. Ὁ δὲ Οὐάλης τῆς Ἀρείου δόξης μεταποιούμενος μέγιστον ἐκίνει κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν, ὡς πολλοὺς μὲν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναιρεῖσθαι, πολλοὺς δὲ καὶ ἐξορίαις ὑποβάλλεσθαι, καὶ αὐτοὺς δὲ τοὺς κατὰ τὴν ἔρημον ἐμφυλιέοντας τῶν ἰδίων σηκῶν ἀπελαύνεσθαι. Καθ' ὃν χρόνον τῆς μὲν ἐν Ῥώμῃ ἐκκλησίας Λιβέριος προεστήκει, τῆς δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἀθανάσιος, καὶ τῆς ἐν Κωνσταντινίου πόλει Εὐδόξιος τῆς Ἀρείου θρησκείας διδάσκαλος.

183.

Exc. Salm. p. 399 : Οὐαλεντινιανὸς ὁ μέγας. Οὐαλεντινιανῷ προσήλθε γυνὴ χήρα, τῆς οὐσίας αὐτῆς ὑπὸ Ῥοδανῷ πραιποσίτου ἀρπαγείσας· ὁ δὲ ἐπέτρεψε Σαλουστίῳ κρίναι αὐτὴν, καὶ κατεκρίθη ὁ Ῥοδανὸς ἀποδοῦναι τὰ ἀρπαγέντα. Ὡς δ' οὐκ ἐπειθετο, καὶ ἡ γυνὴ ὤχλει, ἔκαυσε αὐτὸν ἐν τῷ ἵπποδρομῷ ὁ βασιλεὺς.

184.

Exc. De insid. p. 63 : Ὅτι ἐπὶ Οὐάλεντος τοῦ ἀρειανόφρονος καὶ Γρατιανοῦ, Προκόπιος τῆς σχολῆς ἐπιλαθόμενος, ἐπανίσταται τῇ Κωνσταντινίου πόλει, ἐθορύβει τε τὰ ἐν αὐτῇ βασιλεία ἱκανῶς, πολλῶν τε γίνεται φόνων καὶ συμφορῶν αἴτιος. Καὶ μέχρι μὲν οὖν τινὸς τῆς τύχης διαφορῶς αὐτῷ τε καὶ Οὐάλεντι βραβευούσης, ἔμενε δὲ τύραννος ἀκλινής· ἐπειδὴ δὲ ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐγυμνώθη, δέσμιος ἐν Νακολείᾳ πόλει Οὐάλεντι προσήχθη· ἐκεῖ τε δυνάμει δένδρων ἐκδεθείς διεσπα-

guntur ap. Suidam, qui ita pergit : Οὗτος μετὰ Ἰουλιανὸν, ὡς εἰρηται, τῆς Ῥωμαίων βασιλείας ἐγκρατὴς γενόμενος, πάντων καταφρονήσας ἐσπούδαζε τοῦ συμβάντος αὐτῷ ἀξιώματος ἀπολαύσαι, καὶ φεύγων ἐκ Περισίδος ἐσπευδε γενέσθαι τῶν Ῥωμαϊκῶν ἐθνῶν ἐντός εἰς ἐπίδειξιν τῆς τύχης, καὶ τὴν Νισίβιν πόλιν τοῖς Πέρσαις, πάλαι Ῥωμαίοις οὖσαν κατήκοον, ἐκδίδωσιν. Ἀπέσχωπον οὖν αὐτὸν ὥδαῖς καὶ παρυθλαῖς καὶ τοῖς καλουμένοις φαμώσσοις (cf. Suid. v. Φάμωσσα), διὰ τὴν τῆς Νισίβιδος προδοσίαν. Ὁ δὲ Ἰοδιανὸς ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ κινήσει τὸν ὑπὸ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως κτισθέντα ναὸν χαριέστατον ἐς ἀποθέωσιν τοῦ πατρὸς Τραϊανοῦ, παρὰ δὲ τοῦ Ἰουλιανοῦ κατασταθέντα βιβλιοθήκην εὐνούχῳ τινὶ Θεοφίλῳ, κατέφλεξε σὺν πᾶσιν οἷς εἶχε βιβλίαις, αὐτῶν τῶν παλλακίδων ὕψπτουσῶν μετὰ γέλωτος τὴν πυρὰν. Οἱ δὲ Ἀντιοχεῖς ἡγανάκτησαν κατὰ τοῦ βασιλέως, καὶ τὰ μὲν ἀπέριπτον διὰ βιβλίων ἐς τὸ ἔδαφος, ὥστε ἀναίρεσθαι τὸν βουλόμενον καὶ ἀναγινώσκειν· τὰ δὲ τοῖς τοίχοις προσεκόλλησαν. Ἦν δὲ τοιαῦτα·

Ἥλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὥφελος αὐτὸς ὀλέσθαι·

καί,

Δύσπαρι, εἶδος ἀρίστε,

καὶ τὰ ἐξῆς· καί,

Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω, χλαῖνάν τ' ἡδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει· αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοῶς ἐπὶ Πέρσας ἀγῆσω.

Γραῦς δὲ τις μέγαν καὶ καλὸν αὐτὸν θεασαμένη, μαθοῦσά τε ἀνόητον εἶναι, ἐφθέγγετο· α· Ὅσον μῆκος καὶ βάθος ἡ μυρία. » Καὶ ἄλλος δὲ ἰδιώτης ἀποτολήσας μεγάλῃ τῇ φωνῇ βοῆσαι ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ, γέλωτα παρέχευε πᾶσιν, εἰπὼν κενὰ καὶ ψυχρὰ τῇ ἡλικίᾳ αὐτοῦ. Καὶ ἐπράχθη ἂν ἄτοπα, εἰ μὴ Σαλούστιος τις ἔπαυσε τὴν στάσιν. Ὁ δὲ Ἰοδιανὸς χειμῶνος ὄντος ὥδοι- πόρει ἐπὶ Κιλικίαν καὶ Γαλατίαν, καὶ ἐν Δαδαστάνοις ἀπέθανε, μύκητα πεπαρημαγμένον φαγών. Κατὰ δὲ τὴν ἡγεμονίαν κοινὸς καὶ ἐλευθέρους ἔδοξεν εἶναι. Cum postremis cf. Eutrop. l. i. : *Ac benignitate principum, qui ei successerunt, inter divos relatus est. Nam et civilitate propior, et natura admodum liberalis fuit.* Ceterum v. Tillemont. IV, p. 584 et 702.

Fr. 182. Eadem Suidas v. Οὐαλεντινιανός. — ἐπὶ δὲ τοῖς [ἐπὶ τὰ τοῖς Suidas cod. A. — μεταποιούμενος κτλ.] μεταποιούμενος πολλοὺς ἐξορίαις ὑπέβαλε. Καθ' ὃν χρόνον κτλ. Suidas. — ἐκίνει] ἐνίκει cod. — τῆς K. πόλεως] ἐν K. πόλει Suidas.

Fr. 183. Eadem rem narrat Suidas v. Σαλούστιος (vide Eunapii fr. 30), Chron. Pasch. p. 558, Cedrenus I, p. 544 eidd. Bonn. et Symeon logotheta in Chron. ms.

Fr. 184. Νάκολεϊα] Νάκολεϊα cod.

ράχθη. Καὶ ὁ Οὐάλης τῇ κατὰ Βιθυνίαν ὀργισθεὶς Ἁλ-
κηδόνη, ὅσα τῷ τυράννῳ συνελθούσῃ, καὶ αὐτὸν ἐξ-
δρασάσῃ, τοὺς μὲν εἰς αὐτὴν οἰκούντας διέφθειρε, καὶ
τὴν τοῦ τείχους αὐτῆς καταλύσιν ἐποιεῖτο, τοὺς ἐκεῖθεν
λίθους εἰς τὸ λεγόμενον Κωνσταντίνου λουτρὸν μετα-
φέρων· ἔνθα καὶ χρησμοὶν εὐρεθῆναι ἐγκεκολαμένον
ἐντὸς τῶν ἀφελκομένων λίθων.

2. Ὅτι Οὐάλης ὁ ἀρειανόφρων τὸ τῶν Γότθων γένος
χριστιανίζειν παρασκευάσας, ὑπ' αὐτῶν ὕστερον ἐπο-
λεμείτω, ὥς καὶ μέχρι τειχῶν τῆς πόλεως ἀφικέσθαι.
Ἀπέσφαξε δὲ καὶ τὸν Μάρκελλον καὶ πολλοὺς ἄλλους,
ἐκ τῆς εἰς βασιλείαν ὑποψίας· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐκιν-
δύνειον ἅπαντες, ὅσοι τὸ Θ' ἀρχὴν τῆς προσηγορίας
ἐλάβανον, μάλιστα Θεοδόσιοι καὶ Θεόδοτοι· τοῦτο
γὰρ ἡ τῆς νεκυίας αὐτῷ μαντεία ἀπέφηνεν· αὐτίκα
δὲ κατὰ τῶν βαρβάρων ἐχώρει· καὶ τελευτᾷ ἡττηθείς.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ.

185.

Exc. De virt. p. 846 : Ὅτι Γρατιανὸς ὡς ἐπύθετο
τὴν τοῦ Οὐάλεντος τοῦ θείου τελευτῇ, αὐτίκα πρὸς τὴν
ἐρίαν Ῥώμην διέθει, καὶ καταγνοὺς τῆς τοῦ θείου Οὐά-
λεντος περὶ τοὺς Χριστιανοὺς ὁμότητος, τοὺς μὲν ὑπ'
ἐκείνῳ ἐξορισθέντας διὰ ταχέων ἀνεκαλείτο, οὐσίας τε
αὐτοῖς ἀποδίδους καὶ θεραπειῶν τὰς βλάβας· πᾶσι τε
νόμον παρείχεν ἀδελῶς καὶ ἀδελφίως ἐν ταῖς ἰδίαις ἐκ-
κλησίαις συνάγεσθαι, μόνους δὲ τῶν εὐκτηρίων εἰργα-
σθαι Εὐνομιανούς, Φωτεινιανούς, Μανιχαίους.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ.

186.

Exc. De ins. p. 64 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βα-
σιλέως Μάξιμος ἐκ τῶν περὶ τὰς Βρεττανίας μερῶν
ἐπαναστὰς τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, κάμνοντι τῷ Γρατιανῷ
εἰς τὸν κατὰ Ἀλαμανῶν πόλεμον ἐπιτίθεται, καὶ δι'
Ἀνδραγαθίου, τοῦ τῆς τυραννίδος κοινωνοῦ, πρὸ Λου-
γδούνου τῆς ἐν Γαλλίᾳ πόλεως ποταμὸν διαβαίνοντι
ἐπιβουλεύεται δολίως. Ἐτελεύτα μὲν οὖν Γρατιανὸς,
βιώσας ἔτη κδ', βασιλεύσας ἔτη ιε'.

2. Αἰτία δὲ τῆς κατὰ Γρατιανοῦ κινήσεως τῷ Μα-

ξίμῳ γέγονεν ἥδε. Οὗτος Θεοδοσίῳ τῷ βασιλεῖ κατὰ
τὴν Βρεττανίαν συστρατευσάμενος ἐν τοῖς Οὐάλεντος
χρόνοις, δυσανασχετῶν ὅτι Θεοδόσιος ἀπὸ Γρατιανοῦ
βασιλείας ἠξιώθη, αὐτὸς δὲ οὐδὲ εἰς ἀρχὴν ἐντιμὸν
ἔτυχε προελθῶν, ἤγειρε τοὺς ἐν Βρεττανίᾳ στρατιώτας
εἰς τὸ κατὰ τοῦ βασιλέως ἔχθος· καὶ ἀνηγορεύθη παρ'
αὐτῶν βασιλεὺς.

3. Τοῦ τοίνυν Γρατιανοῦ κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον
ἀναιρεθέντος, περιῆλθεν ἡ ἀρχὴ εἰς Οὐαλεντιανὸν τὸν
νέον καὶ Θεοδόσιον. Ὅπηνικα δὲ τὸν τοῦ βασιλέως
φόνον εἰργάσατο Μάξιμος, εὐθέως ἐπὶ τὴν Ῥώμην
ἀφίκετο. Τότε δὴ καὶ ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος ἐν φροντίδι
μεγίστῃ καθίστατο, δυνάμειν τε κατὰ τοῦ τυράννου ὑπ-
τρέπιζεν, εὐλαδούμενος μὴ καὶ τῷ νεωτέρῳ Οὐαλεντι-
νιανῷ ἐπιβουλεύσειεν. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς εἰς τὸν κατὰ
Μαξίμου πόλεμον ἤλαυνε, καταλιπὼν ἐν τῇ Κωνσταν-
τίνου πόλει Ἀρχάδιον βασιλεύοντα. Καὶ καταλαμβάνων
τὴν Θεσσαλονίκην, εὐρίσκει τοὺς περὶ Οὐαλεντιανὸν
ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ διάγοντας, ὅτι δι' ἀνάγκην τὸν τύ-
ραννον ὡς βασιλέα ἐδέξαντο. Ἀναλαβὼν οὖν τὰς δυ-
νάμεις τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων, ἐπὶ τὴν Μεδιό-
λανον ἐχώρει· ἐκεῖ γὰρ ὁ Μάξιμος τὰ τοῦ πολέμου
διήρτυεν. Οἱ δὲ περὶ τὸν τύραννον, ὡς τὴν τοῦ βασι-
λέως ἀφίξιν ἐπύθοντο, οὐ πρὸς μικρὸν τὴν ὁρμὴν ἐνεγ-
κεῖν ἠδυνήθησαν, ἀλλὰ καταπτήξαντες δέσμιον αὐτῷ
τὸν Μάξιμον ἄγουσιν, ὃς ἀνηρέθη ἐν τῇ κ' τοῦ Αὐγού-
στου μηνός. Ἀνδραγαθίος δὲ ὁ τοῦ βασιλέως φονεὺς,
τῆς ἡττης γενομένης, εἰς τὸν παρακείμενον ποταμὸν
ρίψας ἑαυτὸν ἀπεπνίγη. Τότε οὖν οἱ βασιλεῖς νικηφό-
ροι ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἐχώρουν, συμπαρομαρτυοῦντες
αὐτοῖς καὶ τοῦ Θεοδοσίου παιδὸς Ὀνωρίου. Ἦσαν οὖν
ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπινικίους ἐορτὰς ἐπιτελοῦντες· ὅτε δὴ
καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀγαθότητα Θεοδόσιος περὶ τὸν Σύμ-
μαχον ἐπεδείξατο. Οὗτος γὰρ εἰς τοὺς ἀπὸ ὑπατίας
τελῶν βασιλικῶν λόγον εἰς τὸν Μάξιμον διεξῆλθεν, καὶ
δεδιὼς τὸ τῆς καθοσιώσεως ἐγκλήμα, τοῖς τῶν ἐκκλη-
σιῶν ἀσύλοις προσκατέφυγεν· ὃν ὁ βασιλεὺς πάσης φι-
λανθρωπίας ἠξίωσε, καὶ τῷ τῆς βουλῆς τάγματι συγκα-
τέγραψεν.

187.

Ibid. p. 65 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως,

— διεσπαράχθη] δισπαράχθη cod. Capite truncatum esse referunt Ammian. XXVI, 8 et Philostorg. IV, 5; Zosi-
mus IV, 8 genus supplicii non definivit. Cum Joanne autem facit Socrates H. Eccl. IV, 5, cujus narrationem jure respuit
Tillemont. V, p. 693. — § 2. ἀπέσφαξε Μάρκελλον] V. Ammian. XXVI, 10, 1; Zosim. IV, 8, 3. — ὅσοι τὸ θ']
Hæc jungenda sunt cum narratione de conjuratione Theodori, de qua v. Zosim. IV, 13.

Fr. 185. Eadem Suidas v. Γρατιανός.

Fr. 186. § 1. Excerpta sunt ex Socrat. H. Eccl. V, 11. — Ἀλαμανῶν] Socrat.; Ἀλαμανῶν codex. Eodem modo de
morte Gratiani (an. 383) exponit Sozomenus VII, 13. De aliorum narrationibus v. Tillemont. V, p. 179. — ἔτη ιε'] e So-
crate et Sozomene reposui pro ἔτη ιθ', quod aperte corruptum est. V. Tillemont. V, p. 724. — § 2. Hæc non habet So-
crates. — § 3. Οὐαλεντιανὸν] Οὐαλεντιανὸν codex h. l. et in sqq. — τότε δὴ] τότε δὲ Socrates V, 12 sq., unde hæc
descripta sunt. — τὸν τύραννον] sc. Maximum; τοῦ τυράννου codex. — ἐν τῇ κ'] ἐν τῇ αὐτῇ ὑπατείᾳ, ἐβδόμῃ καὶ εἰκάδῃ
τοῦ Αὐγούστου μηνός Socrates V, 14. — ἀσύλοις] σημαῖς codex; Cramer. dedit συγλήτοις, in nota monens : « Dubie
lecturæ est hæc vox. » Socrates l. l. : Διὰ τοῦτο δὴ δεδιὼς τὸν θάνατον, τῇ ἐκκλησίᾳ προσέφυγεν. — καὶ τῷ τῆς βουλῆς
τάγμ. συγκ.] De his nihil apud Socratem.

Fr. 187. Narrationem hanc eodem modo introducit et persequitur Zosimus IV, 53 sqq., nisi quod non novit præces

Οὐαλεντινιανὸς δὲ νέος βασιλεὺς ἀγγέλλεται ἐξ ἐπιβουλῆς τοῦτ᾽ ὅδε τεθνηκέναι. Ὁ τούτου πατὴρ Οὐαλεντινιανὸς γυναιξὶ πλείοσιν ἐγγράστο παρὰ τοὺς διατεταγμένους Ῥωμαίων νόμους. Ἡ τοίνυν τούτου δευτέρα γυνὴ θυγάτηρ μὲν ἐλέγετο γεγενῆσθαι Ἰούστου, Μαγνεντίου δὲ γυνὴ τοῦ τυραννήσαντος κατὰ Κωνσταντίου χρόνους, [ῥ] διὰ νεότητά οὐ τοχούσα τέκνων ἐξ ἐκείνου χηρεύουσα καὶ ἐγκρατευομένη διατέλει. ῥς διὰ κάλλους ὑπερβολὴν ἐρασθεὶς δὲ βασιλεὺς, ἀγεται ταύτην κατὰ δεύτερον γάμον· ἐξ ῥς Οὐαλεντινιανὸς δὲ νέος, ὁ Θεοδοσίῳ συμβασιλεύσας, ἐτέχθη, καὶ Γάλλα ἡ Θεοδοσίῳ συναφθεῖσα μετὰ τὴν Φλακίλλης τελευτήν, καθ' ὃν καιρὸν τὸν τε Μαξιμὸν ἐνίκα καὶ τὸν Οὐαλεντινιανὸν ἔσωξεν· ὥστε ὑπῆρχεν αὐτῷ πρὸς τὰ κοινὰ τῆς βασιλείας καὶ ἡ τῆς κηδείας συνάφεια. Τότε δὴ οὖν τῆς τοῦ Οὐαλεντινιανοῦ ἀναίρεσως διαγγελθείσης, μέγιστον κατείχε πένθος αὐτὸν τε τὸν βασιλέα τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ τετελευτηκότος, βασιλῖδα Γάλλαν· μεγάλη τε ἐμελεῖτο τοῦ πολέμου σπουδὴ κατὰ τοῦ τὸν φόνον ἐργασαμένου. Ἀρβογάστης δὲ ἦν, ἐκ τοῦ Φράγκων γένους, Βαυδώνος, τοῦ πρὸς Γρατιανοῦ τοῦ βασιλεύσαντος τὴν στρατοπεδαρχικὴν ἐξουσίαν ἐπιτραπέντος, υἱὸς, φλογιοδῆς τε καὶ βάρβαρος τὴν ψυχὴν· ὅς τὸν Οὐαλεντινιανὸν βιασάμενος, εἰς τὴν τοῦ πατρὸς παρῆλθε στρατηλασίαν· οὐ γὰρ ἦν ἀντιλέγειν αὐτῷ, διὰ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις ῥώμην· οὗτος γὰρ πολλοὺς τῶν ἐν ἀξιώματι παρὰ τὴν τοῦ βασιλέως βουλὴν διεχειρίζετο, καὶ τούτους οὐ μόνον ἀγνοοῦντος τοῦ κρατοῦντος, ἀλλὰ καὶ κωλύοντος· ἐν οἷς καὶ τὸν Ἀρμόνιον, ὃς Ταύρου μὲν ἦν παῖς, τοῦ τὴν ὑπακὸν διέποντος, ἐπειδὴ δὲ τὸν Ἀρβογάστην ἐλύπησεν, ὁ μὲν ἐπὶ τὸ ζῆφος τὴν χεῖρα ἔτρεψεν, ὁ δὲ Ἀρμόνιος τῷ βασιλεὶ τὸ σῶμα παραδούς, σὺν τῇ ἀλουργίδι κατετέμενετο· ἐκ τούτου τε πολλὴ πρὸς τὸν στρατοπεδαρχὴν καὶ τὸν βασιλέα γέγονεν ἡ ὑπόνοια. Καὶ ὁ μὲν Οὐαλεντινιανὸς τὴν Θεοδοσίῳ λάθρα μετέπεμπο συμμαχίαν, ὡς μὴ δυνάμενος φέρειν τὴν τοῦ τυράννου θρασυτητα· πλὴν ὥς τε σορὸν κατὰ τοῦ τυράννου πράττειν ἡγούμενος, γραμματείαν αὐτῷ τῆς διαδοχῆς ἐπὶ τοῦ συνεδρίου δίδωσι· ὅπερ δεξάμενος ὁ βάρβαρος καὶ ἀναγνούς, παραχρῆμα τοῖς ὄνυξι διεσπάραξεν, λεοντώδεις δὲ τῇ φωνῇ κατὰ τοῦ βασιλέως ὀργισθεὶς, ἀπῆγε πρόκωπον ἔχων τὸ ζῆφος. Πολέμιος τοίνυν ἀπεδείχθη φανερός τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ· καὶ ὁ μὲν Οὐαλεν-

τινιανὸς ἐβούλετο παραχρῆμα πρὸς τὸν Θεοδοσίον ἐξιπεύσασθαι. Ὁ δὲ βάρβαρος, τὴν κατ' αὐτοῦ κίνησιν ἐπιτείνας, πρὸς τι πολισμάτιον Ἰταλικόν, Βέρναν λεγόμενον, διατρίβοντι καὶ βραθυμότερον περὶ τὴν τοῦ πολυχίου φρουρὰν διαγενομένην προσπεσὼν καὶ ἀφύλακτον τοῦτον εὐρών, ἔριπε διεγρῆστο. Οὕτω μὲν οὖν Οὐαλεντινιανὸς ὁ νέος βιώσας ἔτη κ', βασιλεύσας δὲ ἔτη η', καταστρέφει τὸν βίον.

Ὁ δὲ Ἀρβογάστης, Εὐγένιον αὐτῷ ἐπὶ σοφιστικὸν ἐγκαθήμενον θρόνον, καὶ ὑπὸ γλώττης εὐδοκίμουνα, ὁ θεὸς ἐπέστησε Ῥιχομήριος, ἡνίκα παρὰ τὸν Θεοδοσίον μετὰ τὴν Μαξίμου νίκην ἐν τοῖς ἐσώοις βασιλείοις ἀπήγετο. Καὶ ὁ μὲν Ῥιχομήριος τὸ σῶμα καμῶν ἐτελεύτα κατὰ τὴν Κωνσταντίου· τὸν δὲ Εὐγένιον ὁ βάρβαρος βασιλέα τὸν ἐσπερίων ἀποδείξας, ἀκοντὶ γε περιτίθησι τὸ σῆμα. Ὅστις εὐθὺς πρεσβείαν πρὸς τὸν Θεοδοσίον ἔστειλε, πειρώμενος εἰ ὁμολογήτῃ φίλος εἶναι, καὶ δέχοιτο αὐτὸν βασιλεύοντα. Οὐς δὲ ὁ Θεοδοσίος ποικίλοις διακρουσάμενος λόγοις, καὶ φιλανθρώποις ἀποκρίσει δελεάσας, ἀπεπέμψατο. Αὐτὸς δὲ Ῥωμαῖκὸν μὲν Τιμάσιον, Σκυθικὸν δὲ τὸν Γαῖαν, ἐξ Ἀλαβῶν δὲ τὸν Σαοὺλ, ἀρχοντας τῶν στρατοπέδων παραλαβὼν, ἅμα δὲ καὶ Στιλίχωνα τοῖς στρατεύμασιν ἐπιστήσας (ὃς ἦν μὲν καὶ αὐτὸς ἀνάκαθεν τοῦ Σκυθικοῦ γένους, τῆς δὲ τοῦ βασιλέως ἀδελφῆς Σερήνης αὐτῷ προσμανεΐσης, βασιλέως οὐδὲν ἀπελείπετο), πολλοὺς τε τῶν Θρακίων Οὐννων, σὺν τοῖς παρεπομένοις φυλάρχοις διαναστήσας, εἶχετο τῆς πρὸς τὴν Ἰταλίαν πορείας, ὡς ἂν τὸν Εὐγένιον, μηδὲν τι προσδοκῶντα, ἀπάρασκευον καταλάβοι. Ἐξίόντι δὲ αὐτῇ τῆς αὐλῆς ἡ βασίλισσα τελευτᾷ.

Ὁπηνίκα δὲ τοῖς τῆς Ἰταλίας προσῆλθεν δροῖς, τῷ παραλόγῳ τῆς οὐζύτης καὶ τῷ τάχει τῆς ἀφράστου διαδρομῆς ὁ Εὐγένιος ἐπτήξεν, ἀνὴρ ἀπειρος πολέμου καὶ σάλπιγγος. Ὁ δὲ Ἀρβογάστης ἀντεμάνη, ἐπιθυμῶν πολέμου καὶ μάχης καὶ φόνων, καὶ πολλὴ τῆς ἡμέρας διαγωνισάμενος· καθ' ἣν ὁ ἥλιος ἀφανὴς ἐγένετο τοῖς ἀνθρώποις περὶ μέσην τῆς ἡμέρας ὥραν, ὥστε καὶ ἀστέρας φανῆναι, καὶ νυκτομαχοῦντες ἅπαντες ἀνηλίσκοντο συνδαπανώμενοι ξίφεσιν. Ἀχρι μὲν οὖν περὶ τρίτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἐν τούτοις τὰ τῶν στρατοπέδων ὑπῆρχεν. Ἐπειδὴ δὲ Θεοδοσίος, τότε μὲν ὑπαναχωρήσας, τὸν δὲ Θεὸν ἱκετεύσας, καθεύδουσι τῇ ἐξῆς

istas quibus Theodosius victoriam a deo redemisse dicitur. Joannes sua hausisse videtur ex auctore quodam Christiano, qui Eunapii historias adhibuerat. — Βαυδώνος υἱὸς] Βάνδωνος υἱὸς codex. Apud Zosimum Arbogastes ὑποστράτης, apud Eunapium (fr. 53) δευτεραγωνιστῆς Βαυδώνος dicitur. Cf. Tillemont. V, p. 351. — φλογιοδῆς] Eodem verbo Eunapius I. I. de Arbogaste loquens utitur. — οὗτος γὰρ πολλοὺς] οὕτω γ. π. codex. Sed fortasse praestabat lacunam notare ante v. οὕτω. Nam nonnulla h. l. excerptor omisisse videtur. Zosimus IV, 53, 1 : διὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ πολεμικὴν ἐπιστήμην καὶ χρημάτων ὑπεροφίαν ἐπὶ μέγα προῆλθε δυνάμει, καὶ τοσοῦτος ἦν ὥστε καὶ πρὸς τὸν βασιλέα παρησιάζεσθαι, καὶ ὅσα μὴ καλῶς αὐτῷ μὴδὲ προσκόντως ἔχειν ἐδόκει κωλύειν. — Ἰταλικόν, Βέρναν] deb. Κελτικόν, Βίενναν. — ἐπέστησε Ῥιχομήριος] ἐπέστη Σεριχομήριος codex. Quo commisso, alius librarius etiam in seqq. dedit : ὁ μὲν Σεριχομήριος. Zosimo vir dicitur Ῥιχομήρης. — Σερήνης] Σερήνης codex. Ceterum Serene non erat soror regis. Scribendum erat : τοῦ βασιλέως ἀδελφὸς καὶ θυγάτηρ. Cf. Zosim. V, 4, 1 : Σερήνη δὲ ἦν παῖς Ὀνωρίου, ὃς Θεοδοσίῳ τῷ τῶν βασιλευντων πατρὶ γέγονεν ἀδελφός. Eo autem Zosimi loco, qui nostro huic respondet, codices praebent : Σερήνη τῇ τοῦ βασιλέως ἀδελφῆς (deb. ἀδελφοῦ) θυγατρὶ. — προσμανεΐσης] corrupte; leg. vid. προσγαμψείσης.

τοὺς ἐναντίους ἐπιπίπτει, τὸ μὲν πλεῖστον ἐν ταῖς εὐναῖς, τὸ δὲ ἀνίσταμενον τῶν ὅλων γεγυμνωμένον διεχειρίζετο, αὐτὸν τε τὸν Εὐγενίον ζωγράφας, τῆς κεφαλῆς ἀποτέμνει, καὶ μακρῷ δόρατι περιπῆξας, ἐν ὁλοῖς τοῖς τῆς Ἰταλίας ὁροῖς διεπόμευσεν· ὡς ἅπαν τὸ τῶν πολεμίων πλῆθος πρὸς τὸν νενικηκότα χωρεῖν, καὶ τοῖς αὐτοῦ πείθεσθαι διατάγμασιν. Ὁ δὲ Ἀρβογάστης ἐν τούτῳ τε τὸ μανικὸν τῆς βαρβάρου φύσεως ἀποδείξας, αὐτοχειρίᾳ διεφθάρη, τῷ σφετέρῳ περιπεσὼν ξίφει. Ἐπὶ τούτοις τε ὁρίμβοι κατὰ τὴν Ῥώμην ἐγένοντο· καὶ στεφανηφορεῖν τὴν ἅπαντα τοῦ τῶν ὑπηκόων γῆν ἐδόκει, καὶ πανηγυρίζειν ἐπὶ τῇ καθαιρέσει τοῦ τύραννου.

188.

Exc. De virt. p. 849 : Ὅτι οἱ ἐπίτροποι Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου Ρουφίνος καὶ Στελγίων ἄμφω τὰ πάντων συνήρπαζον, ἐν τῷ πλούτῳ τὸ κράτος τιθέμενοι. Καὶ οὐδεὶς εἶχεν ἴδιον οὐδὲν εἰ μὴ Ῥουφίνῳ καὶ Στελγίῳ ἐδοξε· δίκαι τε ἅπασαι πρὸς τούτων ἐκρίνοντο· καὶ πολλὸς ἦν ὄχλος τῶν περιθεόντων εἰ πού τινι χωρίον κάλλιστον ἦν· καὶ ὁ δεσπότης εὐθὺς συνηρπάζετο. Ἐκαστέρος τε αὐτῶν τὴν βασιλείαν περιεσκόπει.

189.

Ibid. : Ὅτι Εὐτρόπιος δὲ τοῦ Ἀρκαδίου πρόκοιτος οὐδὲν τῶν δεινῶν ἀπέλιμπανε, τὰς μὲν ἀρχὰς δημοσία πιπράσκων, καὶ τοὺς τι δυναμένους συκοφαντῶν, ἐξορίσας τε τοὺς μεγιστᾶνας υποβάλλων, καὶ πᾶσαν ὕβριν τοῖς τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐπάγων. Ἀλλ' οὐδὲ τῆς τῶν βαρβάρων ἀπειχέτο συμβαίεας, ὡς ἂν αὐτὸς ἐλπίζων εἰς τὴν τοῦ βασιλέως μεταβαίνειν ἄζιαν. Καί ποτε καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις πεφευγότας συλλαμβάνειν βουλόμενος νόμον προὔθηκεν ἐπιτρέποντα καὶ τοὺς ἐκ τῶν θυσιαστηρίων ἀφέλκεσθαι. Καὶ ὁ μὲν νόμος ἐγγράπτο, δίκη δὲ εὐθέως τῆς ὁμότητος ἠκολούθει. Μετ' οὐ πολὺ γὰρ προσκρούσας τῷ βασιλεῖ Εὐτρόπιος ἐν τοῖς πρόσφυνι ἐγένετο καὶ ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον ἔκειτο, Ἰωάννου ἐπισκοποῦντος τοῦ Χρυσοστόμου, ἐκεῖθεν τε ἀφαιρεθεὶς νυκτὸς τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Οὕτω μὲν οὖν Εὐτρόπιος δίκας τῆς ἁμαρτάδος ὑποστὰς καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ καταλόγου τῶν ὑπάτων ἡλείφθη, μόνου τοῦ συνυπατεύσαντος Θεοδοῦρου γεγραμμένου.

190.

Exc. De ins. p. 67 : Ὅτι Ῥουφίνος, ὁ ἐπίτροπος Ἀρκαδίου, ἐξ ἐπιβουλῆς Εὐτροπίου τοῦ προκοίτου τῆς Ἀρκαδίου διήμαρτε κηδίας· ἀλλ' ὅμως τῇ πλεονεξίᾳ καὶ τῇ χαλεπότητι τῶν τρόπων πᾶσιν ὑπέροπτος ἦν, τὸν τε βασιλέα οἰκειότητι τῶν βαρβάρων καταπλήττων, καὶ βαρεῖαν ἐπιτιθεὶς ἀνάγκην πρὸς τὸ κοινωνῆσαι τῆς ἀλουργίδος αὐτῷ, ποτὲ δὲ καὶ πλῆθος βαρβάρων εἰσαγαγὼν, ὧν Ἀλάριχος ἡγεῖτο, πᾶσαν ὁμοῦ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ περὶ τὴν Ἰλλυρίδα διαπόρθει· ὡς καὶ ὄλος ἅπασι γενέσθαι τῇ τῆς τυραννίδος ἐπιβουλῇ.

Ὁ μὲν γὰρ ὑπέχαιρε, καὶ τὸν κοινὸν θλεθρον ἰδίαν κρηπίδα τῆς βασιλείας ὑπελάμβανε· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐν ἀφασίᾳ διετέλει· οὐ μὴν καὶ ὁ Στελγίων ἐνταῦθα ὅμοιος ἦν, ἀλλὰ διέπλευσε μὲν αὐτὸς ἐς τὴν Ἑλλάδα, καίτοι μὴδὲν προσήκουσαν τοῖς τῆς ἐσπερίας τέρμασι, τὰς τῶν ἐνοικούντων οἰκτεῖρας συμφορὰς, καὶ τοὺς βαρβάρους σπᾶνει τῶν ἀναγκαιῶν διαφθείρας, ἔπαυσε τῆς [κχτὰ] τῶν ἐπιχωρίων ὁρμῆς. Συγκαλεσάμενος δὲ Γαῖναν, ὃς τότε τῶν ἐσπερίων στρατοπέδων ἐξαρχὸς ἦν, ἀρτίως τὴν κατὰ Ῥουφίνου σκευὴν· ὅτε δὲ καὶ ὁ τοῦ Ἀρκαδίου στρατὸς ἐκ τε τῆς Εὐγενίου καθαιρέσεως καὶ τῆς τῶν βαρβάρων τῶν κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα διώξεως ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν ἐχώρει. Ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς κατὰ τοὺς παλαιούς νόμους εἰς ὑπάντησιν τῶν στρατοπέδων ἐκ τῆς πόλεως προῆλθεν· καὶ ὁ Γαῖνὰς αὐτὸν ἐφρούρει· πᾶσα δὲ ἦν ἀνάγκη καὶ τὸν τῆς αὐλῆς ἐπαρχον συνεξίναι (Ῥουφίνος δὲ ἦν). Καὶ ἅμα τε ὁ βασιλεὺς ὑπὸ τῶν στρατοπέδων Αὐγουστας ὀνομάζεται, καὶ Ῥουφίνος κατετέμνεται, ταύτης τε ἔτυχε τῆς τελευτῆς. Παιδὲς δὲ αὐτοῦ καὶ γαμετὴ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν κατέφυγον· διηρπάζοντο δὲ ἀκωλύτως ἅπαντα ὅσα κατὰ τὴν δυναστείαν ἐκτίσαστο.

[Τότε] Γαῖνὰς ὁ τῶν ἐφῶν στρατοπέδων ἐξαρχος,

Fr. 188. Hæc ex Eunapio Joannes vel auctor ejus deprompsit. V. Eunapii fr. 63, p. 42. — τὰ πάντων συνήρπαζον] τὰ πάντα σ. Eunap. ap. Suidam v. Ρουφίνος. — πρὸς τούτων ἔκρ.] πρὸς τούτου ἔκρ codex. — πού τινι] Suid., τῷ τινι cod.

Fr. 189. Eadem Suidas v. Εὐτρόπιος. Idem v. ὑπάτος Ita habet : Πρώτος δὲ ὑπάτος εὐνοῦχον ἀπεδείχθη ἐπὶ Ὀνωρίῳ καὶ Ἀρκαδίῳ, τῶν υἱῶν Θεοδοσίου, Εὐτρόπιος ὁ πρωτόκοιτος τοῦ βασιλέως. Ἐδιφρορεῖτο δὲ διὰ τῆς πόλεως οὐδὲν τῶν δεινῶν ἀπολιμπάνων κτλ. ut nostro l. — τοὺς τι δυναμένους] sic et Suidas v. ὑπάτος, sed idem v. Εὐτρόπ. : τοὺς τῆς δυνάμεως. — καί ποτε κτλ.] Quæ sequuntur petita ex Socrat. VI, 5. — νόμον προὔθ. ἐπ. καὶ τοὺς] sic Suidas v. ὑπάτος; contra v. Εὐτρόπ. et in codice Excerpti. legitur : προὔθηκεν ἐπιτρέποντα τούτους. Plenius hæc Socrates l. l. — ἀφέλκεσθαι] Post hanc v. Suidas v. ὑπάτος in brevius contrahens pergit : ὃς προσκρούσας τῷ βασιλεῖ καὶ καταφυγῶν ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου ἐκεῖθεν ἀφῆρθε. Scilicet glossa s. v. ὑπάτος petita est ex alio titulo, v. c. ex tit. Περὶ πολιτικῶν. Hinc fit ut prima fragm. pars plenius exhibeatur, posterior contracta sit. Inverso ordine egit excerptor tit. Περὶ ἀρετῆς; καὶ κακίας. — ἐπισκοποῦντος] lex. pulo ἐπισκώποντος. Socrates l. l. : Ὁ οὖν ἐπισκώπος, τοῦ Εὐτροπίου ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον κειμένου, καὶ ἐκπεληγότος ὑπὸ τοῦ φόβου, καθεσθῆς ἐπὶ τοῦ ἀμβώνος, ὅθεν εἰσθεν καὶ πρότερον ὁμιλεῖν χάριν τοῦ ἐξακουέσθαι, λόγον ἔλεγε καὶ ὃν ἐξέτεινε κατ' αὐτοῦ ἐφ' ᾧ πλεον ἐδόκει προσκρούειν τισίν, ὅτι τὸν ἀνυχοῦντα οὐ μόνον ἤλει, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου καὶ ἤλεγχεν.

Fr. 190. Cf. Zosinus V, 3 sqq. — Ρουφίνος δὲ ἦν] 'P. τε (non τις, ut ed. Cram.) ἦν cod. — [τότε] Γαῖνὰς] V. τότε de meo addidi. Codex : τι γαῖνὰς; in quibus voc. τι cento est narrationis uberioris. Etenim quæ jam sequuntur exscripta sunt ex Socrat. H. Eccl. VI, 6, p. 305 sq. (coll. Sozom. VIII, 4), ubi ita : Πράγμα δὲ ἄξιον μνήμης ἐκί τῶνδε τῶν χρόνων γενόμενον διηγήσονται, δεικνύς ὅπως ἡ ἐκ τοῦ θεοῦ πρόνοια τὴν πόλιν καὶ τὰ Ῥωμαίων ἐκ τοῦ μεγίστου

βάρβαρος ὢν τὸ γένος, καὶ ὑπὸ Ῥωμαίων κατ' ὀλίγου ἐπὶ τὴν στρατηγίδα προσελθὼν, ἄρχειν διενεοῖτο, ὅπως ἂν καὶ αὐτῆς τῆς βασιλείας κρατήσοι. Καὶ πᾶν μὲν τὸ Γότθων ἔθνος ἐκ τῆς ἑαυτοῦ χώρας μετεπέμφατο, τοὺς δὲ αὐτῶ ἐπιτηδεύουσιν τῶν στρατιωτῶν ἀριθμὸν ἔχειν κατέστησεν. Τριβιγildου δὲ ἐνὸς τῶν ὑποστρατήγων αὐτῶ, χιλιάρχοντος τῶν ἐνιδρυμένων τῇ Φρυγίᾳ στρατιωτῶν, καὶ γνώμη αὐτοῦ Γαῖνᾱ νωτερίσαντος, καὶ τὰ Φρυγῶν ἔθνη παντάπασιν ἀνατρέποντος, ἐπειδὴ Ἀρχάδιος μὴδὲν προσιδόμενος τὸν Γαῖαν ἐπεμψεν, αὐθὺς ἐπορεύετο, τῷ μὲν λόγῳ κατὰ Τριβιγildου, τῷ δὲ ἔργῳ τυραννῆσαι βουλόμενος. Ἦγε δὲ μετ' αὐτοῦ Γότθων τε καὶ ἑτέρων βαρβάρων οὐκ ὀλίγος μυριάδας· καὶ καταλαβὼν τὴν Φρυγίαν, πάντα ἀνέτρεπεν. Εὐθὺς οὖν ἐν ταραχῇ τὰ Ῥωμαίων, οὐ μόνον διὰ τὸ προσὸν τῷ Γαῖνᾱ [πλήθος βαρβάρων], ἀλλὰ ὅτι καὶ τὰ τῆς ἐώας ἐπὶκαιρα μέρη κινδυνεύειν ἐμελλεν.

Ἀλλὰ τότε μὲν ὁ βασιλεὺς διαπεμφάμενος πρὸς τὸν βάρβαρον, λόγοις αὐτὸν καὶ ἔργοις θεραπεύειν ἔτοιμος γίνετο· τοῦ δὲ ξηαιτούντος δὴ τῶν προσωτῶν τῆς συγκαλήτου λαβεῖν ἀπὸ τῶν ὑπᾶντων ἀνδρῶν, Σατορνιόν τε καὶ Αὐρηλιανόν, ἀκοντὶ αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς τῇ ἀνάγκῃ τοῦ καιροῦ παρείχε. Καὶ οἱ μὲν ὑπὲρ [τοῦ] κοινοῦ προαποθνήσκειν αἰρούμενοι, γενναίως τῇ τοῦ βασιλέως κελεύσει ὑπήκουον, καὶ πόρρω τῆς Χαλκηδόνος ἐν χωρίῳ ἱπποδρόμῳ ὑπῆντων, ἔτοιμοι πάσχειν πᾶν ὅ τι ὁ βάρβαρος ἤθελεν. Ἀλλ' οὗτοι μὲν οὐδὲν φαῦλον ἐπέμειναν, ὁ δὲ παρῆν ἐπὶ τὴν Χαλκηδόναν. Ἀπῆντα δὲ ἐκέισε καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀρχάδιος. Γενόμενοι δὲ πρὸς τῷ οἴκῳ τῆς μάρτυρος Εὐφημίας, ὄρκοις ἐπιστοῦντο ἀλλήλους. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς ἐφύλαττεν· Γαῖνᾱ δὲ παρσπόνδει, καὶ τοῦ οἰκείου σκοποῦ οὐκ ἐξέβαινεν· ἀλλ' ἐμπρησμόν τε καὶ λαφυραγωγίας ἐμελέτα ποιήσασθαι κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ κατὰ πάσης τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. Βεβαρβάρωτο γοῦν ἡ πόλις ὅπου τοῦ πολλοῦ πλήθους καὶ πάντες οἱ κατ' αὐτὴν ἐν αἰχμαλώτων μοίρᾳ ἐγένοντο. Ὅσοοις [δὲ] ἦν ὁ ἐπικρεμασθεὶς τῇ πόλει κίνδυνος, ὥς καὶ κομήτην μέγιστον τοῦ οὐρανοῦ φανῆναι.

Ὁ μέντοι Γαῖνᾱς πρῶτον μὲν ἐπειράθη ἀρπαγὴν τῶν ἐργαστηρίων ποιήσασθαι· ὥς δὲ, τῆς φήμης προμηνυσάσης τὴν ἐφοδὸν, ἐφυλάξαντο προεῖναι ἐν ταῖς τραπέζαις τὸν ἄργυρον, αὐθις ἐπὶ ἑτέραν ἐχώρει γνώμην. Νυκτὸς γὰρ ἐπιμεσοῦσης, ἐκπέμπει πλήθος βαρβάρων

ἐπὶ τῷ ἐμπρῆσαι τὰ βασίλεια καὶ τὴν πόλιν. Ὅτε δὲ καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ περιφανὴς ἐδείχθη πρόνοια περὶ τε τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν καὶ τὴν πόλιν. Ἀπροόπτως γὰρ τοῖς ἐπελθοῦσιν ἐφάνησαν ἄγγελοι, ἐν σχήματι ὀπλιτῶν, μέγала ἔχοντες σώματα· οὐς ὑποτοπήσαντες οἱ πολέμιοι ἀληθῆ στρατὸν εἶναι πολλὸν καὶ γενναῖον, καταπλαγέντες ὑπεχώρησαν. Ὡς δὲ ἀπαγγελθέντος τούτου Γαῖνᾱ, ἀπιστον κατεφαίνετο (ἡπίστατο γὰρ μὴ παρῆναι τὸ πολλὸν τῶν Ῥωμαίων ὀπλιτικόν, κατὰ γὰρ τὰς πόλεις ἐνιδρυτο), πέμπει καὶ αὐθις ἑτέρους τῇ ἐχομένῃ νυκτὶ, καὶ μετὰ ταῦτα πολλάκις. Ὡς δὲ καὶ διαφόρως ἀποστείλαντι τὰ αὐτὰ ἀπηγγέλλετο (αἱ γὰρ τοῖς ἐπιβουλεύουσιν οἱ ἄγγελοι τὴν αὐτὴν παρεῖχον φαντασίαν), τέλος αὐτὸς σὺν πληθεὶ πολλῶν παρελθὼν πείραν τῶν ἀκουσθέντων λαμβάνει· ὑπονοήσας δὲ ἀληθῶς στρατιωτῶν εἶναι πλῆθος, ὑποκρίνεται ὥς ἐπὶ τὸν μάρτυρα Ἰωάννην ὁδεύειν, ὃς ζ' σημείους τῆς πόλεως ἀφειστήκει, συνεξέσσαν δὲ αὐτῷ καὶ οἱ βάρβαροι, τὰ δπλα λαθραίως κομίζοντες. Ὡς δὲ οἱ φρουροὶ τῶν πυλῶν διεκώλυον, οἱ βάρβαροι τὰ ζῖψη γυμνῶσαντες, τοὺς ἐπὶ ταῖς πύλαις διχειρίσαντο.

Ἐντεῦθεν πολέμιος ἀπεδείχθη Γαῖνᾱς· καὶ οἱ μὲν περὶ τὴν πόλιν ἅπαντες πρὸς τὴν τείχους φυλακὴν διέθεον. Ὁ δὲ βασιλεὺς κελεύει τοὺς ὑπολειφθέντας ἐν τῇ πόλει βαρβάρους ἀνακρίεσθαι. Συμβολόντες οὖν οἱ στρατιῶται τοῖς πολέμοις περὶ τὴν ἐκκλησίαν τῶν Γότθων (ἐνταῦθα γὰρ οἱ περιλειφθέντες ἡθροίσθησαν), διαφθεῖρουσιν ἅπαντας, ἐμπιπρῶσι δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν. Γαῖνᾱς δὲ μαθὼν ἀνηρῆσθαι τοὺς μὲν φθάσαντας τῶν πυλῶν, γνοὺς δὲ αὐτῷ μηκέτι προχωρεῖν τὰς ἀπαντήσεις, ἄρας ἀπὸ τοῦ μαρτυρίου, ἤλαυνεν ἐπὶ τὰ Θράκια μέρη· καὶ καταλαβὼν τὴν Χερρόνησον, ἐξ αὐτῆς διαπεραιούσθαι καὶ καταλαμβάνειν τὴν Λάμψακον ἔσπευδεν, ὅπως ἂν τῶν ἐξῶν κρατήσαι δυνήσεται.

Ὡς δὲ ὁ βασιλεὺς ἐφθῇ δύναμιν ἀποστείλαις διὰ τε γῆς καὶ θαλάσσης, ἐνταῦθα πάλιν τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας ἐδείκνυτο θαύματα. Ὡς γὰρ οἱ βάρβαροι σχεδίας συμπήξαντες ἐπεραιούντο, αἱ τε τῶν Ῥωμαίων νῆες παρῆσαν, οἱ μὲν στρατιῶται βραδίως ταῖς δόξαις διέπλεον, οἱ δὲ βάρβαροι ἐν ταῖς σχεδίαις διώκοντο ὑπὸ τοῦ κλύδωνος ἐκριπτούμενοι. Πολλοὶ δὲ καὶ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐφθειρόντο· καὶ τὸ πλεῖστον τῶν πολεμίων ἀπώλετο. Γαῖνᾱς δὲ ἀναζεύξας διὰ τῆς Θράκης, καὶ φυγῇ χρησάμενος περιπίπτει Ῥωμαϊκῇ δυνάμει, καὶ

κινδύνου παραδόξῳ βοηθείαις ἐρύσαστο. Τί δὲ ἐστὶν τοῦτο λεκτέον. Γαῖνᾱς βάρβαρος μὲν ὢν τὸ γένος κτλ. — τῶν στρατιωτῶν ἀριθμὸν ἔχειν κατέστησε] Hoc ferri posse puto. Quamquam videri possit legendum esse : τῶν στρατιωτικῶν ἀριθμῶν [στρατηγῶν vel τὰς ἀρχὰς] ἔχειν κ., collato Socrate : Τοὺς δὲ αὐτῶ ἐπιτηδεύουσιν τῶν στρατιωτικῶν ἀριθμῶν τούτους (τὰς ἀρχὰς conj. Vales.) ἔχειν παρεσκευάσεν. Sed Socratis verba e Nostro potius correxerim. — τῶν ὑποστρατήγων αὐτῶ] τῶν αὐτοῦ συγγενῶν Socrat. ; αὐτῶ γένει προσήκων Sozom. — αὐτοῦ Γαῖνᾱ] α. γαῖαν cod. — διὰ τὸ προσὸν κτλ.] διὰ τὸ πρὸς τὸ γενναῖον, ἀλλ' ὅτι κτλ. codex. Correxī e Socrate. — [ἱπποδρόμῳ] Socrat. ; ὑποδρόμῳ cod. — ἀρπαγὴν τῶν ἐργαστηρίων π.] Socrates. : πρῶτον μὲν ἐπειράθη ἀνοίξῃν διαρπαγὴν τοῦ δημοσίου ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις πικνουμένου ἀργυρίου ποιήσασθαι. — ὥς δὲ τῆς φήμης.] ex Socrate ; τῆς δὲ φήμης cod. Exc. — νυκτὸς γὰρ ἐπιμεσοῦσης] leg. vid. v. ἐπιμέσου οὐσης. Socrat. : καὶ νυκτὸς μὲν οὐσης. — πέμπει καὶ αὐθις] Socrat. ; π. τε αὐθις cod. — ὑπονοήσας δὲ ἀληθῶς] Socrat. ; ὑπονοήσαντες ἀληθῶς codex. In seqq. Socratis narrationem auctor contraxit. — ἐπὶ Ἰωάννην] sc. ad ecclesiam Joannis apostoli. — μαθὼν ἀνηρῆσθαι] ex Socrat. ; μ. ἀνακρίεσθαι cod.

ἀναιρεῖται ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ βαρβάροις. Φλαυιανὸς μὲν οὖν ὁ στρατηγὸς τοῦδε τοῦ πολέμου γενόμενος, ἐπὶ τὴν ὑπατον προῆλθεν ἀρχὴν, καθ' ἣν ἐτέλθη Ἀρκαδίῳ τῷ βασιλεῖ ὁ μικρὸς Θεοδόσιος.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Ο ΝΕΟΣ.

191.

Exc. De virt. p. 849 : "Οτι Θεοδόσιος ὁ νέος διὰ τὴν ἄγαν τῆς ἡλικίας νεότητα οὐδὲ πρὸς τὸ φρονεῖν, οὐδὲ πρὸς τὸ πολεμεῖν ἱκανὸς ἦν· ἀλλὰ μόνον ὑπογραφὰς τοῖς βουλομένοις παρέιχε, μάλιστα δὲ τοῖς περὶ τὴν βασιλείαν εὐνούχοις. Ἐξ ὧν ἅπαντες, ὡς εἰπεῖν, τὰς οὐσίας ἠρπάζοντο. Οἱ μὲν γὰρ ἐτι ζῶντες ἐκκληρονομῶντο, οἱ δὲ τὰς γαμετὰς ἐτέροις παρέπεμπον, καὶ τέκνων ἐστηροῦντο βιαίως, ἀντιλέγειν τοῖς τοῦ βασιλέως διατάγμασιν οὐ δυνάμενοι. Ἐν τούτοις μὲν οὖν τὰ Ῥωμαίων ὑπῆρχεν.

192.

Ibid. p. 850 : "Οτι Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς χαίρειν εἰπὼν τοῖς παιγνίοις, ἐπὶ λόγους ἐλευθέρους μετέβαλε τὴν γνώμην, Παυλίνου τε καὶ Πλακίτου συναναγινωσκόντων αὐτῷ· οἷς καὶ ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας ἐχαρίσατο μεγάλας.

193.

Ibid. p. 850 : "Οτι Θεοδόσιος ὁ νέος ἐν βασιλείᾳ τελθεὶς οὐδὲν εἶχεν ὑπέρογκον, ἀλλ' οὕτως γέγονε φρόνιμος, ὡς τοῖς ἐντυγχάνουσι νομίζεσθαι πείραν πολλῶν εὐχρημάτων πραγμάτων· καρτερικὸς τε οὕτως ὡς κρύος καὶ καύμα γενναίως ὑπομένειν. Τὸ δὲ ἀνεξίκακον καὶ φιλόανθρωπον αὐτοῦ πάντας ἀνθρώπους, ὡς εἰπεῖν, ὑπερέβαλεν. Ἰουλιανὸς μὲν γὰρ ὁ βασιλεὺς καίτοι φιλοσοφεῖν ἐπαγγελλόμενος οὐκ ἤνεγκε τὴν ὀργὴν κατὰ τῶν Ἀντιοχείων αἰνιζαμένων αὐτὸν, ἀλλὰ βασιάνους [τῷ Θεοδώρῳ] προστήγαγε. Θεοδόσιος δὲ χαίρειν τοῖς Ἀριστοτέλους φράσας συλλογισμοῖς τὴν δι' ἔργων ἡσκει φιλοσοφίαν, ὀργῆς τε κρατῶν καὶ λύπης καὶ ἡδονῆς, ζῶντων τε παντελῶς ἀπεχόμενος· καὶ ποτέ τινας τῶν ἐγγὺς ἐρομένου αὐτὸν διὰ τί τοὺς ἀδίκους μὴ θανατοῖ, ἔφη, « Εἴθε δυνατόν ἦν καὶ τοὺς τελευτήσαντας ἐπαναγαγεῖν εἰς τὴν ζωὴν. » Εἰ γάρ τις καὶ ἀξία κεφαλικῆς τιμωρίας πεπραχὸς ἀπήγετο, ἢ τῆς φιλανθρωπίας ἀνάκλησις τὸν ἐκείνου θάνατον παρελάμβανε.

194.

Ibid. p. 850 : "Οτι Θεοδόσιος τὴν ἀρχὴν παρὰ Ἀρκαδίου τοῦ πατρὸς διαδεξάμενος ἀπόλεμος ἦν καὶ

δειλὴ συνέζη, καὶ τὴν εἰρήνην χρήμασι καὶ οὐκ ὀπλοῖς ἐκτήσατο. Καὶ ὑπὸ τοῖς εὐνούχοις πάντα ἐπραττε. Καὶ ἐς τοσοῦτο τὰ πράγματα ἀτοπίας φέρεσθαι οἱ εὐνούχοι παρεσκεύασαν, ὡς συνελόντι εἰπεῖν ἀποδοικολοῦντες τὸν Θεοδόσιον, ὥσπερ τοὺς παῖδας ἀθύρμασιν, οὐδὲν ὅτι καὶ ἀξίον μνήμης διαπράξασθαι συνεχώρησαν, καίτοι ἀγαθῆς ὑπάρχοντα φύσεως· ἀλλ' εἰς πεντήκοντα ἐνιαυτοὺς συνελάσαντα βαναύσους τέ τισι τέχναις καὶ θήραις προσκαρτερεῖν παρέπεισαν, ὥστε αὐτοὺς τε καὶ τὸν Χρυσάφιον ἔχειν τὸ τῆς βασιλείας κράτος, ὅνπερ ἡ Πουλχερία μετήλθε, τοῦ ἀδελφοῦ τελευτήσαντος.

Suidas : Θεοδόσιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ μικρὸς. Οὗτος διαδεξάμενος παρὰ πατρὸς τὴν ἀρχὴν, ἀπόλεμος ὦν καὶ δειλὴ συνζῶν, καὶ τὴν εἰρήνην χρήμασιν, οὐκ ὀπλοῖς κτησάμενος, πολλὰ προσεξένησε κακὰ τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ. Ὑπὸ γὰρ τοῖς εὐνούχοις τραφεῖς πρὸς πᾶν σφίσιν ἐπίταγμα εὐπειθὲς ἦν· ὥστε καὶ τοὺς λογάδας τῆς ἐκείνων δέισθαι ἐπικουρίας, καὶ πολλὰ νοχμεῖσθαι ἐν τοῖς πολιτικοῖς καὶ στρατιωτικοῖς τάγμασι, μὴ παριόντων εἰς τὰς ἀρχὰς ἀνδρῶν τῶν διέπειν ταῦτα δυναμένων, ἀλλὰ τῶν χορηγούντων χρυσίον, διὰ δὲ τῶν τῶν εὐνούχων πλεονεξίαν καὶ τῶν Σιδασιανοῦ δορυφόρων πειρατικὸν συστάν τὸν τε Ἑλλήσποντον καὶ τὴν Προποντίδα διαταράξει. Ἐς τοῦτο τὰ πράγματα οἱ εὐνούχοι ἀτοπίας παρεσκεύασαν, ἀποδοικολοῦντες τὸν Θεοδόσιον, ὥσπερ τοὺς παῖδας ἀθύρμασιν· οὐδὲν ὅτι καὶ ἀξίον μνήμης διαπράξασθαι παρεσκεύασαν· ἀλλ' εἰς ν' ἐτῶν ἡλικίαν ἐληλυθὼς διετέλεσε βαναύσους τέ τινας μετὶ τῶν τέχνης καὶ θήρα προσκαρτερῶν· ὥστε τοὺς εὐνούχους καὶ τὸν Χρυσάφιον ἔχειν τὸ τῆς βασιλείας κράτος· ὅνπερ ἡ Πουλχερία μετήλθε, τοῦ ἀδελφοῦ τελευτήσαντος.

195.

Exc. De ins. p. 70 : "Οτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου. [Ἰωάννης] πρωτοστάτης ὢν τῶν βασιλικῶν ὑπογραφῶν, μὴ ἐνεγκὼν τὴν εὐτυχίαν τῆς ἰδίας ἀξίας, τὴν βασιλείαν ἀρπάζει, καὶ πρεσβείαν ἀποστέλλει πρὸς τὸν Θεοδόσιον δεχθῆναι εἰς βασιλέα δεομένην· οὗς δὲ ὁ βασιλεὺς ἐν φρουρᾷ ποιησάμενος, πέμπει τὸν στρατοπεδάρχην Ἀρδαβούριον, δὲ τὸν Περσικὸν πόλεμον ἡγωνίστατο. Καὶ ὁ μὲν εἰς Σαλῶνας παραγενόμενος, ἐπλεῖ ἐπὶ τὴν Ἀκυλίαν, καὶ χρῆται τύχῃ ἐναντιότητι, μᾶλλον δὲ θειότητι, ὡς ὑπερὸν ἀπεδείχθη. Ἄνεμος γὰρ οὐκ αἰσιος πνεύσας εἰς τὰς γαῖρας αὐτὸν τοῦ τυράννου ἐνέβαλεν· δὲ συλλαβὼν αὐτὸν, ἤλπιζεν εἰς ἀνάγκην τὸν

Fr. 193. Haec descripta sunt e Socratis H. Eccl. VII, 22, p. 361, paucis vel omissis vel mutatis. — ἐπαγγελλόμενος] malim ἐπαγγεῖν· ex Socrate. — αἰνιζαμένων] Socrat.; ἀνιξαμένων codex; ἀνισαμένων excudit Valesius. — τῷ Θεοδώρῳ] addidi ex Socrate. — ἐπαναγαγεῖν] hoc reposuerim in Socrate, ubi vgo legitur ἐπαγαγεῖν. — εἰ γάρ τις κτλ.] Socrates ita : εἰ ποτέ τις ἀξία κεφαλικῆς ἐπλημμέλῃσε τιμωρίας, οὐδ' ἄχρι τῆς πόλεως τῶν πυλῶν τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπήγετο, καὶ ἡ ἐκ τῆς φιλανθρωπίας εὐθὺς ἀνάκλησις εἶπετο.

Fr. 194. Suidae locum Niebuhrus Prisco vindicaverat.

Fr. 195. Excerpta haec ex Socrate. II. E. VII, 23-24. Cf. Philostorg. XII, 13, p. 538. Tillemont. VI, p. 183. — πρεσβείαν] πρεσβείας Socrat. — δεομένην] δεόμενος Socr. — Ἀρδαβούριον] δαβούριον cod. — μᾶλλον δὲ θειότητι] μᾶλλον δὲ δειότητι codex; δειότητι ed. Cramer. Apud Socratem locus hic mutilus est et c Nostro corrigendus : καὶ

αυτοκρατόρα καταστήσαι τοῦ ψηφίσασθαι αὐτὸν συμβασιλεύοντα. Ἄλλ' ὁ μὲν Θεοδοσίος ἐν ἀγῶνι ἐγένετο καὶ ὁ τοῦ Ἀρδαβουρίου παῖς Ἀσπαρ, καὶ ἀφασία κατέϊχε τὰ Ῥωμαίων πράγματα. Ὁ δὲ Θεὸς ἀγγελὸν ἐν σχήματι ποιμένος ἀπέστειλεν δδηγεῖν τὰ Ῥωμαίων στρατόπεδα καὶ τὸν στρατηγὸν Ἀσπαρ, ἀγεῖ τε ἅπαντας διὰ τῆς παρακειμένης τῇ Ῥαβέννῃ λίμνης (ἐν ταύτῃ γὰρ τῇ πόλει ὁ τύραννος διέτριβεν), ὅθεν οὐδεὶς οὐδέποτε διαβεβηκέναι ἰσότηρται. Οὕτως οὖν διαβάντες τὴν ἄβαντον, καὶ βατὴν διὰ ξηρᾶς τὴν πορείαν εὐρόντες, ἀνεωγμένως τε τὰς πύλας κατιδόντες, τῆς πόλεως ἐγκρατεῖς ἐγένοντο· καὶ τοῦτον ἀνελόντες γνώριμα τῷ βασιλεῖ τὰ πεπραγμένα ἐποίησαντο· ὃς εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ ἐσκόπει τίνα τῶν ἐσπερίων ἀναδείξει βασιλέα.

196.

Exc. Salm. p. 399 : Πλακιδία εἶχε δύο στρατηγούς, ὧν τῷ μὲν ἐνὶ Βονιφατίῳ τὴν Λιδύην ἐπέτρεψεν, Ἀέτιον δὲ παρακατέσχεν. Ἐφθόνησεν Ἀέτιος καὶ ἔγραψε Βονιφατίῳ, ὅτι « ἡ βασιλίσσα ἔχει κατὰ σοῦ, καὶ τοῦτο σημεῖον, ὅτι μετακαλέσεται σε ὑπ' οὐδεμιᾶς αἰτίας. Ἐὰν οὖν γράψῃ σοι ἔλθειν, μὴ ὑπακούσῃς· ἀναιρήσει γὰρ σε. » Εἶτα κατῆλθε τὴν βασιλίσσαν λέγων, ὡς ἀποστασίαν μελετᾷ ὁ Βονιφατίος. « Καὶ τοῦτο γνώση σαφῶς· ἐὰν γὰρ μετακαλέσῃ, φησὶν, αὐτὸν, οὐκ ἐλευσεται. » Καὶ ἐπεὶ ἔγραψεν αὐτῷ ἔλθειν ἡ βασιλίσσα, ἀληθῆ νομίσας ἐκείνος τὰ ὑπὸ Ἀετίου αὐτῷ μνηυνθέντα, τὴν Λιδύην ἐνεχείρισε Γότθοις, καὶ οὐδὲ ἐκεῖνος ἔλθειν ἐπέθετο. Ὅστερον δὲ σταλέντων τινῶν πρὸς αὐτόν, καὶ συμβάσεως γενομένης, τὸ ψεῦδος ἠλέγχθη. Κάκεινον μὲν πλέον ἡγάπησεν ἡ βασιλίσσα, τὸν δ' Ἀέτιον ἐμυσάττετο μὲν τοιαῦτα ραδιουργήσαντα, οὐ μέντοι δράσαι τι κακὸν ἠδυνήθη. Τὴν Λιδύην οὐποτ' ἰσχυσεν εἰς ἐκεῖνους ἐπανασώσασθαι.

197.

Ibid. p. 400 : Οὐαλεντινιανὸς μικρὸς, οὐχ ὁ τοῦ μεγάλου Οὐαλεντινιανοῦ υἱός, [δς] ἦν αὐτῷ ἐκ τῆς δευτέρας γαμετῆς, ἣν ἐπέγημεν ἐτὶ ζωῆς τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, ἀλλ' ὁ υἱὸς Κωνσταντίου Κόμητος, τοῦ τιμηθέντος εἰς βασιλείαν Ῥώμης παρὰ Ὀνωρίου τοῦ βασιλέως, καὶ Πλακιδίας ἀδελφῆς Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου τῶν βασιλέων.

198.

Exc. De ins. p. 71 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, Χρυσάφιος διώκει τὰ πάντα, τὰ πάντων ἀρπάζων, καὶ ὑπὸ πάντων μισούμενος. Τότε μὲν οὖν Ἀττίλας, πρόφασιν τὴν Κωνσταντίου προβαλλόμενος αἰτήσιν, ἦν αὐτὸν περὶ τοῦ γάμου τῆς Σατορνίλου θυγατρὸς ἤτει, ἐπανίσταται τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, καὶ τὸν εὐνοῦχον Χρυσάφιον ἐκδοθῆναι οἱ παρεκελεύετο, ὡς φωραθέντα τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλῆς. Ἐντεῦθεν πάλιν Ἀνατόλιος καὶ Νόμος πρὸς τὸν Ἀττίλαν παραγίνονται, καὶ πείθουσιν αὐτὸν δώροις ἀποσχέσθαι τῆς κατὰ τοῦ εὐνοῦχου ὀργῆς.

199.

Ibid. p. 71 : Ὅτι Θεοδοσίος ὁ νέος πρὸς τὸν Ζήνωνα ἐχαλέπαινε· ἐδεδίδε γὰρ μὴ ποτε καὶ τυραννίδι ἐπιθῇται, ἀκινδύνου αὐτῷ γενέσθαι τῆς ἀρπάγης. Ὅπερ ἔτι μάλιστα ἐξετάραττεν αὐτόν. Καὶ πᾶσι τοῖς ἁμαρτήμασι ραδίως νέμων συγγνωμὴν, χαλεπὸς τε καὶ ἀμετάτρεπτος ἦν οὐ μόνον κατὰ τὸν τυραννίδα μελετησάντων, ἀλλὰ καὶ τῶν βασιλείας ἀξίων νομισθέντων, καὶ σφὰς ἐκποδὸν ποιεῖν διὰ παντὸς ἐχέωρει τρόπου. Καὶ πρὸς τοῖς εἰρημένοις προσώποις καὶ Βαύδωνα καὶ Δανήλῳ, ὡς τυραννίδι ἐπιθεμένους, ἐξέβαλεν. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς τοίνυν προαιρέσεως καὶ τὸν Ζήνωνα ἀμύνασθαι ἐσπουδακώς, τῆς προτέρας εἴχετο βουλῆς, ὥστε διαβῆναι μὲν τὸν Μαξιμίνον εἰς τὴν Ἰσαυροπόλιν, καὶ τὰ ἐκεῖ χωρία προκαταλαβεῖν, στεῖλαι δὲ διὰ θαλάσσης ἐπὶ τὴν εἰς δύναμιν τὴν τὸν Ζήνωνα παραστησομένην· καὶ τῶν αὐτῷ δεδογμένων οὐκ ἀφίστατο· μείζονος δὲ αὐτὸν ἐκταράζαντος φόβου, τὴν παρασκευὴν ἀνεβάλετο.

2. Ἦκε γάρ τις ἀγγέλλων, τὸν Ἀττίλαν τοῖς κατὰ τὴν Ῥώμην ἐπιθέσθαι βασιλείοις, Ὀνωρίας τῆς Βαλεντινιανοῦ ἀδελφῆς ἐς ἐπικουρίαν ἐπικαλεσαμένης αὐτόν. Ἡ γὰρ Ὀνωρία τὴν βασιλικὴν καὶ αὐτὴ ἐχομένη σκήπτρων, Εὐγενίῳ τινί, τὴν ἐπιμέλειαν τῶν αὐτῆς ἔχοντι πραγμάτων, ἤλω ἐς λαθραῖον ἐργολομένη λέχος, καὶ ἐπὶ τῷ ἁμαρτήματι ἀνθρώπῳ μὲν ἐκεῖνος, ἡ δὲ τῶν βασιλείων ἐλαθεῖσα, Ἐρκουλάνῳ κατεγγυᾶται, ἀνδρὶ ὑπατικῷ καὶ τρόπων εὖ ἔχοντι, ὡς μήτε πρὸς βασιλείαν μήτε πρὸς νεωτερισμὸν ὑποτοπεῖσθαι. Ἐν συμφορᾷ δὲ καὶ ἀνία δεινῇ τὸ πρᾶγμα ποιουμένη, παρὰ τὸν Ἀττίλαν Ὑάκινθον εὐνοῦχον ἐκπέμπει τίνα, ὥστε

χρῆται τύχη, καθὼς ἐνομιζέτο, ἡ τύχη (1. ἐναντιωτάτη), μᾶλλον δὲ, ὡς ὕστερον ἐδείχθη, (supple. θεοιτάτη). — καταστῆσαι] καταστήναι cod. — ποιμένος] ποιούμενος cod. — τὸν στρατηγὸν Ἀσπαρ] τὸν στρ. Ἀρδαβούριον codex. — ἐγκρατεῖς ἐγένοντο] ἐγκρατῆς ἐγένετο codex.

Fr. 196. V. Procop. De bell. Vandal. c. 3. Cf. Prosper. Chron. p. 654. Tillemont. VI, p. 191.

Fr. 197. V. Socrates VIII, 24, qui post ea quae fragm. 195 Joannes exscripsit, pergit ita : Ἦν δὲ ἀνεψιὸς αὐτῷ κομιδῇ νέος, Οὐαλεντινιανὸς ὄνομα, ἐκ Πλακιδίας τῆς αὐτοῦ θείας γενομένης· ἦτις θυγάτηρ μὲν ἦν Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου βασιλέως, Ἀρκαδίου δὲ καὶ Ὀνωρίου τῶν δύο αὐγούστων ἀδελφῆ· πατὴρ δὲ ἦν ὁ Οὐαλεντινιανὸς Κωνσταντίου, ὃς ὑπὸ Ὀνωρίου βασιλεὺς ἀναδειχθεὶς καὶ βραχὺν αὐτῷ χρόνον συμβασιλεύσας, εὐθὺς ἐτελεύτησε. Τοῦτον τὸν ἀνεψιὸν Καίσαρα καταστήσας κτλ. — Κωνσταντίου] Κωνσταντίου codex.

Fr. 198. Cf. Prisci fragm. 5. 13.

Fr. 199. γενέσθαι] γενέσθαι μελλούσης? — Βαύδωνα] Βάνδωνα cod. — αὐτοδεδογμένων codex. — § 2. Ὀνωρίας τῆς Βαλ.] Ὀνωριάδος τ. B. codex. Primam hujus loci partem habes ap. Suidam v. Ὀνωρία. De re cf. Jornand. De success. regn. 92; De reb. Get. c. 42; Priscus fr. 15; Marcellin. Chron.; Gibbon. cap. XXXV.

ἐπὶ χρήμασιν αὐτῇ τιμωρήσει τῷ γάμῳ ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ δακτύλιον ἔπεμψε, πιστομένην τὸν βάρβαρον. Καὶ δὲ μὲν παρεσκεύαζεν ἑαυτὸν χωρεῖν κατὰ τῆς τῶν ἑσπερίων βασιλείας. Ἐβούλετο δὲ ὅπως τὸν Ἀέτιον προκαταλάβοι· μὴ γὰρ ἄλλως τεύεσθαι τῆς ἐλπίδος, εἰ μήγε ἐκείνον ποιήσοιτο ἐκποδῶν.

Ταῦτα τοῖνυν Θεοδοσίος μεμαθηκώς, ἐπιστέλλει τῷ Βαλεντινιανῷ τὴν Ὀνωρίαν ἐκπέμπειν τῷ Ἀττήλῃ. Καὶ δὲ μὲν συλλαβὼν τὸν Ὑάκινθον ἅπαντα διηρεύνησε, καὶ μετὰ πολλοὺς τοῦ σώματος αἰκισμοὺς, τῆς κεφαλῆς ἀποτμηθῆναι ἐκέλευσεν. Ὀνωρίαν δὲ τὴν ἀδελφὴν Βαλεντινιανὸς τῇ μητρὶ δῶρον ἔδωκε πολλὰ αἰτησάμεναι αὐτήν. Οὕτως μὲν οὖν Ὀνωρία τότε τῆς * ἀπελύετο.

200.

Exc. Salm. p. 400 : Οὐαλεντινιανὸς ἐρασθεὶς τῆς γυναικὸς Μαξίμου συγκλητικῷ συνεπέτευεν αὐτῇ· ἐπεὶ δὲ ἤττηθῇ ὁ Μαξίμος, καὶ οὐκ εἶχεν στίβοι, ἔλαβεν ὁ βασιλεὺς τὸν δακτύλιον αὐτοῦ, καὶ ἀναστὰς (ὡς ἐπιδίδωσι τὸν δακτύλιόν τινα συνήθει Μαξίμου, ὥστε ἀπελθόντα ὑποδείξει τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, ὡς τοῦ ἀνδρὸς κελεύσαντος ἤκειν εἰς τὰ βασιλεία συνδεδειγμένησαν τῇ αὐτοῦ. Ἡ δὲ ἀληθὲς τοῦτο νομίσασα ἤκε, καὶ μνηστὴρ τῷ βασιλεῖ ἀνέστη, καὶ ἀγνοοῦντος τοῦ Μαξίμου, συνεφθάρη αὐτῇ. Μετὰ δὲ τὴν παιδίαν ἐλθόντι ὑπαντάζει ἡ γυνὴ κλαίουσα, καὶ ὀνειδίζουσα αὐτὸν ὡς προδότῃν αὐτῆς· ὁ δὲ μαθὼν τὸ πᾶν ἐνείχε τὸν βασιλεῖα. Εἰδὼς δὲ ὡς ζῶντος τοῦ Ἀετίου αὐτὴν δυνήσεται τιμωρῆσαι αὐτὸν, παρεσκεύασε διὰ τῶν εὐνοῦχων τοῦ βασιλέως ἀνελεῖν αὐτὸν δῆθεν ὡς ἐπίδουλον. Ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθῃ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τινα τῶν στοχάζεσθαι δυναμένων· « Οὐ καλῶς μοι ὁ θάνατος Ἀετίου εἰργασται; » ὁ δὲ, « Εἰ καλῶς, φησὶν, ἢ μὴ, οὐκ οἶδα· γινώσκω δὲ ὅτι τῇ λαῖᾳ χειρὶ τὴν δεξιάν σου ἀπέκοψας. »

2. Οὗτος οὖν ὁ Μαξίμος ἔρρηκτον Ἀετίου τὸν βασιλέα εὐρὼν, ἀπέκτεινε, καὶ τῇ βασιλίδι Εὐδοξίᾳ συνῆλθεν. Ἦν δὲ αὐτῇ Εὐδοξία θυγάτηρ τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου βασιλέως. Δοκῶν δὲ εἰς εὐνοίαν ἐφελκύσαι αὐτήν, φησὶν ὅτι· « διὰ τὸν πρὸς σε ἔρωτα αὐθέντης Οὐαλεντι-

νιανοῦ γέγονα· » ἡ δὲ ἐλευθερογόνῳ ὄσα, καὶ λογισαμένη ὡς « φεῦ, εἰ παραίτιος ἐγὼ τῆς τοῦ συνεῖναι καὶ βασιλέως τελευτῆς, » γράφει Γίκερλῳ ἥδη Αἰδύτῃ κατέγοντι, διὰ τάχους ἐλθεῖν καὶ τὴν Ῥώμην παραλαβεῖν. Ὁ δὲ ἐλθὼν τὴν πόλιν εἶλε, καὶ Εὐδοξίαν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς. Μαξίμος δὲ μισηθεὶς διὰ τὸν βασιλέως φόνον διώκεται καὶ ῥαδίως ἀναίρεται.

201.

Exc. De ins. p. 72 : Ὅτι τὰ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων ἐν ταραχῇ ἦν. Μαξίμος τις ἀνὴρ εὐγενὴς καὶ δυνατὸς καὶ δεύτερον ὑπατεύσας, Ἀέτιον τῷ στρατηγῷ τῶν κατὰ τὴν Ἱταλίαν ταγματῶν δυσμενὲς ὢν, ὡς ἔγνω καὶ τὸν Ἡρακλίον (εὐνοῦχος δὲ οὗτος καὶ τὴν μεγίστην παρὰ τῷ βασιλευνόντι ἔχων ροπήν) τῆς αὐτῆς τῷ Ἀετίῳ ἐχθιστον ὄντα προαιρέσεως (ἄμφω γὰρ τῆς ἐκείνου τὴν σφετέραν ἐπειρῶντο ἀντεισάγειν δύναμιν), ἐς συννομοσίαν ἔρχεται· καὶ πείθουσι τὸν βασιλέα, ὡς εἰ μὴ φθάσει τὸν Ἀέτιον ἀνελεῖν ταχέως, ὑπ' αὐτοῦ φθορῆσεται.

2. Ὁ δὲ Βαλεντινιανὸς, ἐπειδὴ αὐτῷ ἐχρῆν γενέσθαι κακῶς τὸ τεῖχος τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς καταλόντι, προσέειπε τε τοὺς λόγους Μαξίμου τε καὶ Ἡρακλίου, καὶ διαρτύνει τῷ ἀνδρὶ τὸν θάνατον, ὅτε δὲ ὁ Ἀέτιος ἐν τοῖς βασιλείοις ἐγένετο, κοινωνεῖν τῷ κρατοῦντι μέλλων ἐπὶ τοῖς βουλευμασιν, καὶ προνοίας χρυσίον εἰσάγειν πειρώμενος. Ὡς δὲ τὰ περὶ τῶν πόρων Ἀέτιος προὔθηκε καὶ ἀναλογισμὸν ἐποιεῖτο τῶν ἐκ τῆς εἰσφορᾶς ἀθροισθέντων χρημάτων ἀθρόων, ὁ Βαλεντινιανὸς ἀνακραγὼν ἀνέθορε τε τοῦ θρόνου, καὶ οὐκέτι ἔφη εἶσεν τοσαύταις ἐμπαροινούμενος μοχθηρίαις· ἐπ' αὐτὸν γὰρ φέροντα τὴν κακῶν αἰτίαν παρελθεῖν αὐτὸν, ὥσπερ τῆς ἐφ' αὐτὴν βασιλείας, καὶ τοῦ τῆς ἐσπέρως βούλεσθαι κράτους παραδελῶν (τῆς ἀρχῆς). Τὸ δὲ παράδοξον τῆς ὀργῆς ὡς ἀπεθαύμαζεν ὁ Ἀέτιος, καὶ ἐπειράτο τῆς ἀλόγου * τοῦ κολεοῦ τὸ ζῆφος, σὺν τῷ Ἡρακλεῖ ὥρμησεν, ἥδη καὶ αὐτῷ τὴν κοπίδα ἐντροπῇ ὑπὸ τὴν χλαμύδα φέροντι (Πριμικίριος γὰρ τῶν κοιτώνων ἦν)· καὶ ἄμφω κατὰ τοῦ Ἀετίου κεφαλῆς συνεχεῖς ἐπενεγκόντες πληγὰς, ἀνείλον αὐτὸν, πολλὰ ἀνδρὸς ἔργα διαπραξ-

— ἐβούλετο] malim ἐβουλεύετο. — διηρεύνησε] διηεῦρσε cod.

Fr. 200. Cf. Procop. Vand. bell. I, 4; Evagrius II, 7. — καὶ μνηστὴρ τῷ βασιλεῖ] hæc dura admodum pro : οὐ μνηστὴρ τῷ βασιλεῖ, ἀνέστη. — διὰ τῶν εὐνοῦχων τοῦ βασιλέως] δ. τ. ε. τὸν βασιλέα codex. Possis etiam : τῶν βασιλείων. Cf. Suidas v. Θλαδίας, εὐνοῦχος. « Ἰπποκρίτης τοῖνυν [supple ὁ θλαδίας, i. e. Heraclius] τοὺς Οὐαλεντινιανῷ (Οὐαλέντιος cold.) μυστικούς, τὴν γυναικωνίτην λέγω φάλαγγα, οἵπερ εἰσὶν αἱ τῶν φαύλων πράξεις ἐμπύρευμα, κατηγορήσας τοῦ Ἀετίου κατὰ βασιλέως ἐμμελετῶν, ὡς ἂν ἐπιβατεύσῃ τῆς ἐξουσίας. [Οἱ δὲ] ἀγωνίζονται πείσαι τὸν βασιλέα. Ἦν γὰρ βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποσχεθέντος χρυσίου ὁ ὑποσμήχων (ὑποσμήχων conj. Küster. et Hemsterh.) αὐτῶν τὰ ἐνδοθεν δεινὰ γὰρ εἰς τὸ συρράφαι βλάβας, προκειμένης χρυσίου ὑποσχέσεως· ἀπληστον γὰρ τὸ γένος καὶ πρὸς πλεονεξίαν αἰεὶ κέχνη, καὶ οὐκ ἔστι τῶν φαύλων ἀνεῖ τῆς αὐτῶν δυστροπίας ἐν τοῖς βασιλείοις τελούμενον. Πείθεται ταῖς συκοφαντίαις ὁ βασιλεὺς, καὶ λόγου ταχύτερον πρὸς τὸν φόνον Ἀετίου κινηθεὶς τούτον ἀναίρει. Καὶ ὡς ἔρμαιον αὐτῷ τὸ πραχθὲν λογιζάμενός φησι πρὸς τινα τῶν (τὸν cold.) στοχάζεσθαι τὰ ἀπόρητα δυναμένων (δυνάμενον cold.) » « Οὐ καλῶς μοι πέπρακται ἡ τοῦ Ἀετίου, ὡς οὗτος, ἀναίρεσις; » Ὁ δὲ φησιν· « Εἰ καλῶς ἢ μὴ, οὐκ οἶδα· γινώσκω (γίνωσκε cold.) » δὲ ὅτι τῇ λαῖᾳ χειρὶ τὴν δεξιάν σου ἀπέκοψας. » Hunc locum Prisco vindicavit Reinesius. Idque verum esse non dubito. Cf. nol. ad fr. 203. Alii de Eunario vel Malcho cogitantur inepte. Ceterum hæc Excerpti Salmas. narratio parum quadrare mihi videtur cum iis quæ in Exc. De ins. (fr. 201) de Maximo narratur. Cf. Tillemont. VI, p. 252. — § 2. πρὸς σε] πρὸς γε codex; em. Cramer.

Fr. 201. § 2. προσέειπε] προσέειπε δὲ cod. — χρυσίον] χρυσίου cod. — τῆς ἀλόγου *] suppleri possit : τῆς ἀλόγου αὐτὸν παύειν ὀργῆς, ὁ βασιλεὺς ἐκπαύσας τοῦ κολεοῦ κτλ. — αὐτῷ... φέροντι] αὐτοῦ... φέροντος cod. — πριμικίριος] πριμικίριος cod.

μενον πρὸς τε ἐμφυλίου καὶ ὀθνεύου πολέμους. (3) Τὴν μὲν γὰρ Πλακιδίαν, ἥτις τοῦ Βαλεντινιανοῦ μήτηρ ἦν, καὶ τὸν παῖδα, νέον ὄντα, ἐπετρόπευσε, διὰ τῆς τῶν βαρβάρων συμμαχίας· τὸν δὲ Βονιράτιον, σὺν πολλῇ διαβάτῃ χειρὶ ἀπὸ τῆς Λιβύης, κατεστρατήγησεν, ὥστε ἐκεῖνον μὲν ὑπὸ φροντίδων νόσῳ τελευτῆσαι, αὐτὸν δὲ τῆς αὐτοῦ γαμετῆς καὶ τῆς περιουσίας κύριον γενέσθαι. Ἀνεῖλε δὲ καὶ Φήλικα δόλῳ, τὴν στρατηγικὴν σὺν αὐτῷ λαχόντα ἀρχὴν, ὡς ἔγνω ὑποθήκη τῆς Πλακιδίας ἐς τὴν αὐτοῦ ἀναίρεσιν παρασκευαζόμενον. Κατηγωνίσαστο δὲ καὶ Γότθους τοὺς ἐν Γαλατίᾳ τῇ πρὸς ἑσπέραν τῶν Ῥωμαίων ἐμβατεύσαντας χωρίοις. Παρεστήσαστο καὶ Αἰμοριχianoὺς ἀφηνιάσαντας Ῥωμαίων ὡς δὲ συνελόντα εἰπεῖν, μεγίστην κατεστήσαστο δύναμιν, ὥστε μὴ μόνον βασιλεῖς, ἀλλὰ καὶ παροικούντα ἔθνη τοῖς ἐκείνου ἡκεῖν ἐπιτάγμασιν.

4. Μετὰ δὲ τὸν Ἀετίου φόνον καὶ Βοθθιον ὁ Βαλεντινιανὸς, ὑπαρχον ὄντα, ἀνείλεν, ἐκεῖνον εἰς τὰ μάλιστα κεχαρισμένον. Ὡς δὲ ἀτάρους αὐτοὺς ἐπὶ τὴν ἀγορὰν προῦθηκεν, εὐθέως τὴν γερούσιαν μετακαλεσάμενος, πολλὰς τῶν ἀνδρῶν ἐποιεῖτο κατηγορίας, εὐλαδοῦμενος, μὴ πως διὰ τὸν Ἀετίου ἐπανάστασιν ὑπομείνοι. Ὁ δὲ Μάξιμος μετὰ τὴν Ἀετίου ἀναίρεσιν παρὰ τὸν Βαλεντινιανὸν ἐφοῖτα, ὡς ἂν ἐπὶ τὴν ὑπατον ἀρχὴν προαχθεῖ· ταύτης δὲ διαμαρτῶν τῆς πατρικιοτήτος τυχεῖν ἐβούλετο· ἀλλ' οὐδὲ ταύτης ὁ Ἡράκλειος τῆς ἑξουσίας συνεχώρει· ἐκ τῆς αὐτῆς γὰρ δρῶν μένος, τὰς τοῦ Μάξιμου ἀνέκοπτεν ὁρμὰς, παραπίθων τὸν Βαλεντινιανὸν, ἀπῆλλαγμένον τῆς Ἀετίου βαρύτητος, μὴ χρῆναι τὴν ἐκεῖνου πάλιν εἰς ἐκείνους μεταφέρειν δύναμιν. Ἐντεῦθεν ὁ Μάξιμος ἀμφοτέρων διαμαρτῶν ἐχάλεπαινε, καὶ τὸν Ὀπτήλαν καὶ Θραυστήλαν μεταπεψύχμενος, ἀνδρας Σκύθας καὶ κατὰ πόλεμον ἀρίστους, σὺν Ἀετίῳ δὲ στρατευσαμένους, καὶ Βαλεντινιανῷ προσοικειωθέντας, ἐς λόγους ἦλθε, καὶ πίστει δούς καὶ λαβὼν, τὸν βασιλέα ἐν αἰτίᾳ ἐτίθετο τοῦ φόνου τοῦ Ἀετίου ἕνεκα, καὶ μετιέναι αὐτὸν ἄμεινον ἐδίδασκεν· ἔσσεσθαι γὰρ αὐτοῖς τὰ μέγιστα ἀγαθὰ ἐν δίκῃ τῷ πεσόντι τιμωροῦσιν.

5. Ἡμερῶν δὲ διαγενομένων οὐ πολλῶν, ἐδόκει τῷ Βαλεντινιανῷ ἵπασθῆναι κατὰ τὸ Ἄρεος πεδίον, ὀλίγους ἅμα δορυφόροις, καὶ τοῖς περὶ τὸν Ὀπτήλαν καὶ Θραυστήλαν. Ὡς δὲ ἀποδὰς τοῦ ἵππου, ἐπὶ τὴν το-

ξείαν ἐχώρει, ἔνθα δὲ ἐπέθεντο Ὀπτήλας καὶ οἱ περὶ αὐτόν. Καὶ ὁ μὲν Ὀπτήλας κατὰ τοῦ κροτάφου παῖει τὸν Βαλεντινιανόν· ἐπιστραφέντα δὲ ἰδεῖν τὸν πατάξαντα, δευτέραν κατὰ τῆς ὀψεως ἐπαγαγὼν, καταβάλλει. Ὁ δὲ Θραυστήλας τὸν Ἡράκλειον καθείλεν, καὶ ἀμφὼ τε τὸ διάδημα τοῦ βασιλέως καὶ τὸν ἵππον λαβόντες, ἐς τὸν Μάξιμον ἀπέτρεχον. * εἶτε δὲ καὶ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις τῶν ἀνδρῶν δόξαν τῶν παρόντων ἐποτημένων, ἀκίνδυνος αὐτοῖς ἢ ἐπιχείρησις ἦν. Δαιμόνιον δὲ τι ἐπὶ τῷ Βαλεντινιανῷ θανάτῳ συνέβη. Μελισσῶν γὰρ ἐσμὸς ἐπιγενομένος τὸ ἐς τὴν γῆν ἀπ' αὐτῷ βρῦν αἷμα ἀνιμήσαστο καὶ ἅπαν ἐμύζησεν. Τελευτᾷ μὲν οὖν ὁ Βαλεντινιανός, ἔτη βιώσας ἑπτὰ καὶ τριάκοντα.

6. Τὸ ἐντεῦθεν δὲ ἡ Ῥώμη ἐν θαρρύῳ καὶ ταραχαῖς ἦν, τὰ τε στρατιωτικὰ διηρεῖτο πλῆθι, τῶν μὲν τὸν Μάξιμον βουλομένων παράγειν ἐς τὴν ἀρχὴν, τῶν δὲ Μαξιμιανὸν ἐσπουδακῶτων χειροτονεῖν· δὲ ἦν μὲν πατὴρ Δομνίνου, Αἰγυπτίου πραγματευτοῦ, εὐμεροῦς· σάντος δὲ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, καὶ τῷ Ἀετίῳ τὴν τοῦ δομestικοῦ διακονοῦμενος χρεῖαν· τῷ δὲ Μαϊουρίνῳ ἐσπουδάκει καὶ Εὐδοξία ἡ τοῦ Βαλεντινιανοῦ γαμετὴ γενομένη· ἀλλὰ τῇ τῶν χρημάτων χορηγία ὁ Μάξιμος περὶ τῶν βασιλείων ἐκράτει. Οἰθήεις δὲ βεβαίαν αὐτῷ ἔσσεσθαι τὴν ἀρχὴν, βιάζεται τὴν Εὐδοξίαν, θάνατον ἀπειλῶν. Οὕτω μὲν οὖν Μάξιμος ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν ἦλθε. Καὶ Γζέριχος, ὁ τῶν Βανδάλων ἀρχων, τὴν Ἀετίου καὶ Βαλεντινιανοῦ ἀναίρεσιν ἐγνωκώς, ἐπιτίθεσθαι ταῖς Ἰταλίαις καιρὸν ἡγησάμενος, ὡς τῆς μὲν εἰρήνης θανάτῳ τῶν σπεισασμένων λιθίσης, τοῦδε εἰς τὴν βασιλείαν παρελθόντος μὴ ἀξιοχρεῶν κεκτημένου δύναμιν, οἱ δὲ φασὶ καὶ ὡς Εὐδοξίας τῆς Βαλεντινιανοῦ γαμετῆς ὑπὸ ἀνίας διὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀναίρεσιν καὶ τὴν τῶν γάμων ἀνάγκην, λάθρα ἐπικαλεσαμένης αὐτόν, σὺν πολλῷ στόλῳ καὶ τῷ ἵπῳ αὐτὸν ἔθνευ ἀπὸ τῆς Ἀφρῶν ἐς τὴν Ῥώμην διέβαινε. Ἐπειδὴν δὲ ἐν τῷ Ἀζέστω (τόπος δὲ οὗτος τῆς Ῥώμης ἐγγύς) τὸν Γζέριχον ὁ Μάξιμος ἐγνω στρατοπεδεύόμενον, περιδεὴς γενομένος, ἐφευγεν ἵππῳ ἀναβάς, καὶ αὐτῶν τῶν βασιλικῶν δορυφόρων καὶ τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἐλευθέρων οἷς μάλιστα ἐκείνος ἐπίστευεν, ἀπολιπόντων, οἱ δρῶντες ἐξελαύνοντα ἐλοιδοροῦν τε καὶ δειλίαν ὠνειδίζον· τῆς δὲ πόλεως ἐξείναν ἐμέλλοντα βαλὼν τις λίθῳ κατὰ τοῦ κροτάφου ἀνείλε· καὶ τὸ πλῆθος ἐπελ-

— διαπραξάμενον] διαπραξάμενος cod. — Φήλικα] Φήλικα cod. Prosper Chron. ad Theodos. an. 13, Valentin. an. 3 : *Aetius Felicem cum uxore sua Padusia, et Grunnitum diaconum, eos insidiari sibi quum præsensset, interimit.* Cf. Tillemont. VI, p. 202. — Αἰμοριχianoὺς] voluit auctor haud dubie Ἀρμορικανούς. Gallos Armoricæ rebelles Aetius subegerat (an. 336). — § 4. πάλιν εἰς ἐκείνους] exspectabam π. ε. ἐκεῖνον, Maximum sc. — Θραυστήλαν] sic ap. alios nomen se habet (V. Tillemont. VI, p. 253); codex Θραυστήλα; in seq. § 5 semel codex Θραυστήλαν et semel Θραυστήλας. — § 6. κατὰ τὸ Ἄρεος πεδίον] « In Campo Martio interitum Valentinianum III scribunt Victor Tununensis, Senator, etc. In Campo Martio, quum pro tribunali residens concionaretur ad populum, Renatus Frigeridus apud Gregor. Tur. Hist. II, 8. *Extra urbem ludo gestationis intentum, Idatius; in palatio, Theophanes, Cedrenus, Symeon Logoth. et Zonaras.* » DUNCAN ad Chron. Paschl. p. 592 ed. Bonn. Auctor Chron. Paschl. regem inter duas lauros interfectum dicit. — τὸν πατάξαντα] καὶ π. cod. — εἶτε δὲ καὶ] excidit alterum orationis membrum, quod voce εἶτε introducebatur. — ἑπτὰ καὶ τριάκοντα] Alii aliter. V. Tillemont. VI, p. 253. — Μαϊουρίνας] sic codex ubique; deb. Μαζοριανός.

θὸν τὸν τε νεκρὸν διέσπασε, καὶ τὰ μέλη ἐπὶ κόντι φέρων ἐπαιωνίζετο. Ταύτης μὲν οὖν ἐκεῖνος ἔτυχε τῆς τοῦ βίου καταστροφῆς· ἐπὶ τῇ τυραννίδι μηνῶν αὐτῷ διαγενομένων τριῶν. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ Γιζήριχος ἐς τὴν Ῥώμην ἐσέβαλε.

202.

Ibid. p. 76 : Ὅτι Ἀβίτου βασιλεύσαντος τῆς Ῥώμης, καὶ λιμοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν γενομένου, ἐν αἰτίᾳ τὸν Ἀβίτον δὲ δῆμος ποιησάμενος, ἠνάγκασε τοὺς ἐκ Γαλατίας αὐτῷ συνεισφρήσαντας συμμάχους ἀπάγειν τῆς Ῥωμαίων πολέως. Ἀπέπεμπε δὲ καὶ τοὺς Γότθους, οὓς ἐπὶ τῇ σφετέρᾳ ἐπήγετο φυλακῇ, χρημάτων αὐτοῖς ποιησάμενος διανομὴν ἐκ τῶν δημοσίων ἔργων, τοῖς ἐμπόροις χαλκὸν ἀποδόμενος· οὐ γὰρ χρυσίον ἐν τοῖς βασιλικαῖς ταμεῖοις ἔτυχεν ὃν· ὅπερ τοὺς Ῥωμαίους πρὸς στάσιν διανέστησεν, ἀφρημένους τοῦ τῆς πόλεως κόσμου.

Περιφανὸς δὲ καὶ ὁ Μαιουρίνος καὶ ὁ Ῥεχίμερ ἐπανίσταντο, τοῦ ἐκ τῶν Γότθων ἀπηλλαγμένου δέους, ὥστε αὐτὸν, πῇ μὲν τὰς ἐμφυλίου ταραχᾶς, πῇ δὲ τοὺς τῶν Βανδάλων πολέμους ὑποραθέντα, ὑπεξελθεῖν τῆς Ῥώμης, καὶ ἔλθεσθαι τῆς ἐπὶ Γαλατίαν ὁδοῦ. Ἐπιθέμενοι δὲ αὐτῷ κατὰ τὴν ὁδὸν, Μαιουρίνος τε καὶ Ῥεχίμερ, εἰς τέμενος φυγεῖν κατηνάγκασαν, ἀπαγορεύοντα τῇ ἀρχῇ, καὶ τὴν βασιλείον ἀποδυσάμενον στολήν. Ἐνθα οἱ περὶ τὸν Μαιουρίνον οὐ πρότερον τῆς πολιορκίας ἀπέστησαν, πρὶν ἢ λιμῷ πεισθεῖς τὸν βίον ἀπέλιπε, ὁκτῶ ἐπὶ τῆς βασιλείας διαγενομένων μηνῶν· οἱ δὲ φασὶ ὅτι ἀπεπνίγη. Καὶ τοῦτο μὲν Ἀβίτῳ τοῦ βίου τέλος καὶ τῆς βασιλείας ἐγένετο.

203.

ΛΕΩΝ.

Ibid. p. 76 : Ὅτι Μαιουρίνος, ὁ τῶν Ἑσπερίων βασιλεὺς, ὡς αὐτῷ οἱ ἐν Γαλατίᾳ Γότθοι σύμμαχοι κατέστησαν, καὶ τὰ παροικοῦντα τῇ αὐτοῦ ἐπικρατείᾳ ἔθνη τὰ μὲν λόγους, τὰ δὲ ὅπλοις παρεστήσατο· καὶ ἐπὶ τὴν Λιβύην σὺν πολλῇ διαβαίνειν ἐπειρᾶτο δυνάμει,

νητῶν ἀμφὶ τὰς τ' αὐτῷ ἡθροισμένων· καὶ ἐπὶ συνθήκαις αἰσχροῖς καταλύσας τὸν πόλεμον, ἐπανελεύνηεν. Ἦδη δὲ ἐς τὴν Ἰταλίαν διαβηκότες ὁ Ῥεχίμερ θάνατον ἐπαβούλευσεν. Ὁ μὲν γὰρ τοὺς συμμάχους μετὰ τὴν ἐπάνοδον ἀποπέμφας, σὺν τοῖς οἰκείοις ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἐπανάρχετο. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ῥεχίμερα συλλαβόντες αὐτὸν, τῆς ἀλουργίδος καὶ τοῦ διαδήματος ἐγύμνωσαν, πληγὰς τε ἐντείναντες, τῆς κεφαλῆς ἀπετίμνοντο. Τοῦτο μὲν τῷ Μαιουρίνῳ τῆς τοῦ βίου καταστροφῆς γίνεται τὸ τέλος.

204.

Ibid. p. 77 : Ὅτι ὁ Γιζήριχος ἐπόρθει τὰς Ἰταλίας, βουλόμενος βασιλεύσαι τῶν Ἑσπερίων Ὀλύβριον διὰ τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν. Οὐκ ἐποίητο δὲ προφανῇ τοῦ πολέμου αἰτίαν, τὸ μὴ τὸν Ὀλύβριον ἐς τὰ τῆς Ἑσπερίας διαβῆναι βασιλεία, ἀλλὰ τὸ μὴ τὴν Βαλεντινιανοῦ καὶ Ἀετίου δεδῶσθαι αὐτῷ περιουσίαν, τὴν μὲν, ὀνόματι Εὐδοκίᾳς, ἣν ὁ τούτου παῖς εἶχε, τὴν δὲ, ὡς Γαυδεντίου παιδὸς διάγοντος παρ' αὐτῷ.

205.

Ibid. p. 77 : Ὅτι ἐπὶ Ἀνθεμίου καὶ Λέοντος τῶν βασιλέων Οὐλλιβος ὑπὸ Ἀναγαστοῦ ἀνῆρέθη κατὰ τὴν Θράκην, ἀμφοτέρω τοῦ Σκυθικοῦ γένους, καὶ πρὸς τὸ νεωτερίζειν ἐπιτήδαιοι.

206.

Ibid. p. 77 : Ὅτι τῶν Ἰσαύρων ἐν τῇ Ῥοδίων νήσῳ πρὸς ἀρπαγὴν τραπέντων καὶ φόνους ἐργασαμένων, οἱ στρατιῶται τοὺς διεχειρίσαντο. Καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τὰς αὐτῶν φυγόντες ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου ἄμα Ζήνωνι τῷ ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ βασιλέως γαμβρῷ παραγενομένοι, καὶ τοὺς τὴν ἀγορὰν προτιθέντας διαθοροῦντες, τὸν δῆμον εἰς λιθοβολίας διανέστησαν. Ἐμφυλίου δὲ ἐνταῦθεν κινήσαντος πολέμου, νύξ ἐπιλαβοῦσα τὴν στάσιν διέλυσεν.

2. Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Ἀναγαστῆς, ὁ τῶν Θρακίων τελῶν ἑξαρχος, πρὸς τὸ νεωτερίζειν ἀρθείς, τὰ Ῥωμαίων ἐπέτρεχε φρούρια. Αἰτία δὲ τῆς αὐτοῦ διαφορᾶς ἐλέγετο, ὡς Ἰορδάνου τοῦ Ἰωάννου παιδὸς,

Fr. 202. συνεισφρήσαντας] i. e. συνεισέλθοντας. Cf. Suidas v. εισφρήσῃσι. Steph. Thes. v. εισφρέω. — Ceterum quæ hic de Avito traduntur, aliunde non nota sunt.

Fr. 203. Quemnam auctorem Joannes in hac historiæ parte secutus sit, hucusque non satis firmo judicio asserere licebat. Præ ceteris tamen se commendare videbatur Priscus, ad quem in antecedd. sæpius jam lectorem relegavimus. Ac revera Priscum illum a Nostro exprimi luculentissime hocce indicatur loco, quippe cujus primam partem usque ad verba ἡθροισμένων verbotenus eandem habemus in Prisci fragm. 27, pag. 103. Nec dubium est etiam ea quæ sequuntur apud Joannem eodem modo e Prisco exscripta esse. — νηῶν] νικῶν cod. — συνηθροισμένων] Post hæc multa ab excerptore ommissa esse sponte intelligitur. Partem eorum præbent Prisci fr. 27. 28 et 29.

Fr. 204. Prima hujus fr. verba concludunt cum verbis postremis in Prisci fragmento 29, p. 104 : ἀλλὰ μᾶλλον αὐτάς (τὰς Ἰταλίας καὶ τὴν Σικελίαν) ἐξέπόρθει, μετὰ τὸν Μαιουριανὸν βουλῆθεις βασιλεύειν τῶν ἐν τῇ ἑσπερίᾳ Ῥωμαίων Ὀλύβριον διὰ τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν.

Fr. 205. Οὐλλιβος] nomen procul dubio corruptum. Anagastes interfecit Attilæ filium Δεγγιζιχ vel Dinziric vel Dincio (v. Chron. Alex. p. 743, coll. Prisco fr. 38. Tillemont. VI p. 391). In codd. Joannis olim fuisse videtur Ὀύνικος. — ἀμφοτέροι] Igitur de duobus Hunnorum ducibus in Joanne sermo fuit. Alter, cujus mentionem excerptor omisit, probabiliter est vel *Hernac*, frater Dengizic, vel *Hormisdac*, quem eodem fere tempore Anthemius ad mortem adiecit (v. Tillemont. p. 391).

Fr. 206. § 1. Hæc aliunde non novimus. Evenerunt circa an. 469 vel 470. Nam qui in seqq. memoratur *Jordanus*, Joannis Vandali f., consul fuit an. 470.

ὅνπερ Ἀνεγίσκλος ὁ Ἀναγίστου πατὴρ ἀνηρέκει, ἐς τὴν ὑπατὸν ἀνιέντος τιμὴν, τὴν (γὰρ) ἐπ' αὐτῷ γενομένην ὁ Ἀναγίστης οὐκ ἐδέξατο ψῆφον, ὡς ἐπιληψίαν νοσῶν τε καὶ δεδιὺς (φησί) μήποτε ἐν τῷ τῆς γερουσίας αἴσχος ἀπενέγκοιτο τῷ πάθει, ἂν οὕτω τύχοι. Ἄλλοι δὲ φασὶ αὐτὸν χρημάτων ἐφίεμενον, ἐς τὴν ἐπανάστασιν χωρεῖν. Πολλῆς δὲ τῆς περὶ αὐτοῦ γενομένης ὑποψίας, τέλος ἐκ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς σταλέντες τινὲς, ἔπεισαν αὐτὸν παύσασθαι τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὁ μὲν οὖν Ἀρδαβούριον, τὸν Ἀσπαρος, αἴτιον τῆς τυραννίδος ἀπέφηνε, καὶ τὰ τοῦτου γράμματα παρὰ τὸν βασιλεύοντα ἔπεμπεν. — Ὁ δὲ τοῦ βασιλέως γαμβρὸς Ζήνων, τὴν ὑπατὸν ἔχων ἀρχὴν, ἔστειλε τοὺς τὸν Ἰνδακὸν ἀποστήσοντας ἀπὸ τοῦ λεγομένου Παπιρίου λόφου. Τοῦτον γὰρ πρῶτος Νέων ἐφώλευε· μεθ' ὃν Παπίριος καὶ ὁ τοῦδε παῖς Ἰνδακὸς, τοὺς προσοίκους ἅπαντας βιαζόμενοι, καὶ τοὺς διοδεύοντας ἀναιροῦντες. Ἐστελλετο δὲ καὶ κατὰ Ζάνων βοήθεια, ληιζομένων τὰ περὶ τὴν Τραπεζοῦντα χωρία. Διανέστη δὲ τότε πρὸς πόλεμον καὶ τὸ Γότθων ἔθνος, Γαλατίαν τὴν πρὸς Ἑσπέρας νεμόμενον· οἵπερ πάλαι μὲν Ἀλλαρίχου ὠνομάζοντο· ἔτι γε μὴν καὶ τὸ ἐν Παιονίᾳ βαρβαρικὸν πλῆθος, πρότερον μὲν ὑπὸ Βαλίμερι, μετὰ δὲ τὴν ἐκείνου ἀναίρεσιν ὑπὸ Θεοδόμερι ταττόμενον, τῷ Βαλίμερος ἀδελφῷ.

207.

Ibid. p. 78 : Ὅτι ὁ τῶν Ἑσπερίων βασιλεὺς Ἀνθέμιος, νόσῳ περιπεσὼν ὑπὸ μαγγανείας χαλεπῇ, πολλοὺς ἐπὶ τούτῳ ἄλόντας ἐκόλασε· μάλιστα Ῥωμανόν, ἐν τῇ τοῦ μαγίστρου ἀρχῇ τελέσαντα καὶ ἐν τοῖς πατρικίοις ἐγγεγραμμένον, ἐπιτήδειόν τε ἐς τὰ μάλιστα ὄντα τῷ Ῥεκίμερι· δι' ὃ ἀνιαθεὶς τῆς τε Ῥώμης ἐξῆλθε, καὶ ἔξακισχίλιους ἀνδρας ἐς τὸν κατὰ Βανδήλων πόλεμον ὑπ' αὐτὸν ταττομένους ἀνεκαλέσατο.

208.

Ibid. p. 78 : Ὅτι ἐπὶ Λέοντος τοῦ βασιλέως Ἰορδάνης ὁ τῆς ἐώας στρατηγὸς καὶ ὑπατος, εἰς ἔσχατον ἦλθε κινδύνου· ἅμα δὲ αὐτῷ Μισαήλ (Μιχαήλ?) καὶ Κοσμάς τῶν βασιλείων ὄντες θαλαμηπόλοι, ὅτι τὰ βασιλεία φυλάττειν καταλελησμένοι, τοῦ βασιλέως ἔξω διαιτωμένου, Ἰορδάνῃ τὰ ἐνδον ἱστορησάι βουλευθέντι ἐφῆκαν.

209.

Ibid. p. 78 : Ὅτι ὁ Ῥεκίμερ εἰς διαφορὰν πρὸς τὸν Ἀνθέμιον καταστάς, τὸν βασιλεῖα τῶν Ἑσπερίων, καὶ ταῦτα θυγατέρα αὐτοῦ κατεγγυηθεὶς Ἀλυπίαν, ἐμφύλιον ἔδον τῆς πόλεως συνεκρότησε πόλεμον, ἐπὶ μῆνας θ' (1. ε')· καὶ Ἀνθέμιῳ μὲν συνεμάχουν οἱ τε ἐν τέλει καὶ ὁ δῆμος, τῷ δὲ Ῥεκίμερι τὸ τῶν οἰκείων βαρβάρων πλῆθος. Συνῆν δὲ καὶ Ὀδόακρος, γένος ὦν τῶν προσγορευομένων Σκίρων, πατὴρ δὲ Ἰδικῶνος, καὶ ἀδελφὸς Ὀνοούφου καὶ Ἀρματίου, σωματοφύλακος τε καὶ σφαγῆς γενομένου. Καὶ ὁ μὲν Ἀνθέμιος κατέκει ἐν τοῖς βασιλείοις· ὁ δὲ Ῥεκίμερ τὰ περὶ τὸν Τίθεριν διαφράζας, λιμῷ τοὺς ἐνδον ἐβίαζετο. Ἐντεῦθεν αὐτοῖς συμβολῆς γενομένης, πολὺ τῆς Ἀνθεμίου κατέπεσε μοίρας· τοὺς δὲ λοιποὺς ὁ Ῥεκίμερ παραστησάμενος δόλῳ, βασιλεῖα τὸν Ὀλύβριον ἀποδείκνυσιν. Πέντε γοῦν δόλου μῆνας ἐμφύλιος τῆς Ῥώμης ἐπεκράτει πόλεμος· ἄχρις οὗ τῶν περὶ τὸν Ἀνθέμιον ἐνδόντων τοῖς βαρβάροις καὶ τὸν βασιλεύοντα γυμνὸν καταλιπόντων, αὐτοῖς τοῖς πτωχεύουσιν ἀναμιχθεὶς, ἐν τοῖς πρόσφρξι τοῦ μάρτυρος Χρυσογόνου γίνεται. Ἐκεῖ τε τῆς κεφαλῆς ἀποτέμενται ὑπὸ Γονδουβάνδου τοῦ Ῥεκίμερος ἀδελφοῦ, βασιλεύσας ἔτη πέντε, μῆνας γ', ἡμέρας ὀκτωκαίδεκα.

2. Ὁ δὲ Ῥεκίμερ αὐτὸν μὲν βασιλικῆς ἡξίωσε ταφῆς, τὸν δὲ Ὀλύβριον ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀνήγαγεν (αὐτόν). Ὀλύβριον δὲ κατὰ τὸν ἐρημένον τρόπον τὴν Ῥω-

— § 2. Ἀνεγίσκλος] scrib. vid. Ἀρνεγίσκλος; sic enim ap. Jornandem vocatur, in eandemque formam corrigendum Ὀρνεγίσκλος, quod codex habet in Prisci fragm. 33. Interfectus Joannes Vandalus an. 441. V. Theophan. p. 84, A, Tillemont. VI, p. 89. — νοσῶν τε] νοσοῦντα cod. — Ἀρδαβούριον τὸν] Ἀρδαβούριος τὸν cod.; em. Cramer. — Παπιρίου λόφον] Παπίριον φρούριον ex Eustathio Epiphani. (fr. 3, p. 139) memorat Enagrius III, 27, ubi in eo custoditam esse dicit Verinam (cf. Theodorus Anagn. p. 558 ed. Vales.). Apud Theophan. p. 197 et p. 196 scribitur Παπουρίου καστέλλον. Pag. 196 Theophanes (uti etiam Theodorus An. p. 557) dicit eo Marcianum rebellem relegatum esse; contra vero Eustathi. fr. 4 Marcianum in Caesaream Cappadociae urbem missum dicit. Unde conjeceris castellum istud haud longe a Caesarea dissitum fuisse. Ad Papirium latronum ducem fortasse pertinet glossa Suidae: Παπίριος, ὄνομα κύριον. «Οὐ γὰρ οὐδὲ τούτων ἀτριψὶ ἦν Παπίριος.» — Ἰνδακὸν] De hoc ita Suidas: Ἰνδακός, ὄνομα κύριον. Ἦμκαζε δὲ ἐπὶ Λέοντος τοῦ μετὰ Μαρκιανὸν βασιλέως, λαμπρὸς τὴν τόλμην καὶ τοῖς ποσὶ χρήσασθαι δυνατώτατος, τῶν χειρῶν τὴν ἀριστερὰν ἀμείνων, ταχυτῆτι τῶν ποδῶν διαφέρων. Εὐχίδου γὰρ καὶ Ἀσάπου καὶ Χρυσομάζου καὶ Ἐχίονος, καὶ εἰ τις ἕτερος ἐπὶ ποδῶν ὠκύτητι διεδοθήθη, ὕψτερος ἦν. Οὗτος γὰρ ἐξεραίνετο οἰκῶν καὶ ἠφανίζετο αὐτὸς οἰκὰ τις ἀστραπῇ, κατὰ κρημνῶν οὐ τρέχοντι μᾶλλον ἀλλὰ πετομένῳ οἰκῶς. Ἦν γὰρ κλειυθὸν ἀνὴρ δι' ἱππῶν ἀμειβῆς αὐθήμερον οὐκ ἔσθνε δρᾶσαι, τοῖς ἰδίοις αὐτὸν ποσὶν ἰσχυρίζετο ἀναλγῆτως διατρέχειν. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρύματος Χέρως (leḡ. vid. Χέρρεως) διὰ μιᾶς ἐφοῖτα ἐς τὴν Ἀντιόχου, καὶ πάλιν τῇ ἐξῆς ἐς τὸ ῥῆθεν εὐρίσκειτο φρούριον· ἐκ δὲ τούτου αὐθις, μὴ ἀναπαύλης δεόμενος, διὰ μιᾶς ἡμέρας εἰς Νεάπολιν ἐγένετο Ἰσχυρίας. Cf. idem v. Χέρρεως, φρούριον τι. Cf. fr. 214. Ceterum Suidae locus probabiliter fluxit ex postrema parte historiarum Prisci. — κατὰ Ζάνων] Καταζάνων codex. Τζάνοι vel Τζάνοι dicuntur ap. Agath. V, 1 et passim, Procop. De bell. Pers. c. 15. Σάνοι et Τζάνοι ap. Phot. Bibl. p. 23, 32. Σάνοι ap. Strabon. XII, p. 548; Arrian. Peripl. c. 11, 1, p. 258 ed. Didot. — ἐν Παιονίᾳ] sic Pannonia etiam in Petri fragmentis nominatur.

Fr. 207. De Romano cf. Tillemont. VI, p. 452, qui interfectum dicit an. 470, eundemque esse suspicatur, quem Priscus fr. 8, p. 89, commemorat. Ceterum quia hoc fr. traduntur aliunde non nota. Idem valet de fr. 208.

Fr. 209. μῆνας ἑ'] infra μῆνας πέντε (ε'). Quod etiam hoc loco reponendum erit. Plurima horum nova et historico gratissima. De notis v. Tillemont. VI, p. 3.9 sq.

μαίων παρειληφότες ἀρχήν, Ῥεχίμερ ἡμερῶν εἰσὼ λ' καταλύει τὸν βίον, αἵματος αὐτοῦ πλείστου ἐξεμεθέντος. Ὀλύβριος δὲ μετὰ τούτων ἰγ' ὁμόως ἐπιβιούς ἡμέρας, ὑδέρῳ συσχεθεὶς μεταλλάττει τοῖς βασιλεῦσιν [ἐν] ἀριθμηθεὶς εἰς μῆνας ἑξ. Τὴν δὲ τοῦ Ῥεχίμερος ὑπείσελθὼν Γουνδουβάλης, ἀνεψιὸς ὢν αὐτοῦ, Γλυκερίον, τὴν τοῦ Κόμητος τῶν δομεστικῶν ἀξίαν ἔχοντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἄγει. Γνοὺς δὲ Λέων ὁ τῶν Ἐφῶν βασιλεὺς τὴν τοῦ Γλυκερίου ἀναγόμεναι, ἐπιστρατεύει κατ' αὐτοῦ, Νέπῳτα στρατηγὸν ἀποδείξας. Ὅς ἐπειδὴ τὴν Ῥώμην κατέλαβεν, ἀμαχεῖ τὸν Γλυκερίον ἐχειρώσατο, καὶ τῶν βασιλείων ἐξώσας ἐπίσκοπον Σάλωνος προχειρίζεται, ἡ μῆνας ἐντροφίσαντα τῇ ἀρχῇ. Εὐθὺς γοῦν ὁ Νέπῳς βασιλεὺς ἀναδειχθεὶς, ἤρχε τῆς Ῥώμης.

210.

ZENON.

Ibid. p. 79 : Ὅτι ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως Θεοδέρχου ὁ Τριάρριον, τὴν στρατηγίδα τῶν Θρακίων διέπων, Ἡράκλειον τὸν Φλώρου πρὸς τὸ Χερρονήσου τεῖχος ἀνέειλεν, καὶ τῆς πρὸς Ῥωμαίους ὑπακοῆς καταφρονήσας, ἐμφανῶς εἰς πόλεμον ὤρμησεν. Βοηθήσων τοίνυν τοῖς ἐκείσε δ' Ἰλλοὺς σταλείς ὑπὸ Ζήνωνος, πολλὴν ὠφέλειαν ἐπεδείχματο. Ἀναμιχθεὶς δὲ Βασιλίσκῳ καὶ συνδιατρίψας αὐτῷ, κοινωνὸν τῆς κατὰ τοῦ βασιλέως ποιεῖται βουλῆς. Καὶ δὴ καὶ Ἀρμάτιον προστεθῆναι αὐτοῖς ὑποσχομένῳ Βασιλίσκῳ, γράμματα λαβὼν δ' Ἰλλοὺς πρὸς τὸν Ἀρμάτιον, ἐς τὴν Κωνσταντινίου πόλιν ἐπανήκεν. Ὁ δὲ αὐτίκα εἰσῆγείτο Βηρίνην ἄνδρα ποιησαμένη Πατρίκιον, τὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ μαγίστρου, τῆς αὐτοκράτορος ἐπιλαθεσθαι ἐξουσίας, μηδὲ ἐτέρῳ ταύτην προεῖσθαι. Ἦδε καὶ ἐξ αὐτῆς τούτου ἐφιεμένη ῥῆσά τε ἐπέκλινε πρὸς τὰ εἰρημμένα, καὶ τὴν πρώτην τῆς ἱπποδρομίας θῆαν τοῦ Ζήνωνος συντελοῦντος, στέλλει τινὰ πρὸς αὐτὸν, ἥκειν θᾶττον αὐτὸν παρακελευσαμένη. Ὡς δὲ καταλιπὼν ἅπαντα Ζήνων πρὸς

αὐτὴν ἐγένετο, ἔφη ταχέϊαν αὐτοῖς δεῖν φυγὴν, ἣ γενέσθαι ὑπὸ τοῖς ἀναιροῦσιν· ἀπάντων γὰρ εἰς τοῦτο συνελθυθέναι τὴν γνώμην. Ὁ μὲν οὖν Ζήνων εἰς οὐδὲν ἀναβαλλόμενος, [ὥς] ἤκουσεν ὡς δέον αὐτοὺς ἀποδρᾶναι, νύκτωρ ἅμα τῇ γαμετῇ Ἀριάνῃ καὶ τῇ αὐτοῦ μητρὶ Λαλλίδι ἀναλαβὼν πάντα ὅποσα τοῖς βασιλείοις κεῖμῃλια ἦν ἐν τε ἐσθῆτι καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ, ἐνᾷ τῆς ὑπατείας ἡμέρα, περαιωθεὶς κατὰ Χαλκηδὼνα σὺν πολλοῖς τῶν Ἰσαύρων ὤχετο, ἡμιόνους καὶ ἵππους χρώμενος.

211.

Ibid. p. 80 : Ὅτι μετὰ τὴν ἐπάνοδον Ζήνωνος, φωραθέντες τινὲς ἐπὶ προφάσει τυραννίδος ἀπώλοντο. Οὕτω δὲ τοῦ πρώτου διαγενομένου ἐνικυτοῦ ἐκ τῆς ἐπάνοδου Ζήνωνος, μικροῦ πρὸς διαφορὰν ἤλασαν Ἰλλοὺς τε καὶ αὐτὸς, ἐκ τοῦ κρατηθῆναι Παῦλον, τὸν τοῦ βασιλέως οἰκέτην, πρόκωπον ἔχοντα ξίφος εἰς ἐπιβουλήν Ἰλλοῦ. Ἀλλὰ τότε μὲν ὁ Ζήνων θεράπευσε τὸ δεινόν, ἐκδόους εἰς τιμωρίαν τὸν παῖδα. Τῷ δὲ ἐπὶ τὸν ἐνικυτῷ (478), ὑπάτου μὲν ἀποδοδεγμένου Ἰλλοῦ, καὶ πρὸς τὴν ἐπανάρθωσιν τῆς βασιλικῆς ἐσπουδαχότος στοῖς, ἑτέρα τις κατ' αὐτοῦ γίνεται ἐπιβουλή, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Βάρβαρος τις Ἀλανὸς τὸ γένος, κατὰ τὴν τοῦ μαγίστρου σχολὴν ἐπελθὼν τῷ Ἰλλοῦ ξιφῆρης συνέχεται, καὶ βασάνους ὑποπεσὼν, ἐξ ὑποθήκης Ἐπινίκου τὸ πρᾶγθὲν ὁμολόγησεν. Οὗτος δὲ ἦν γένος μὲν Φρύξ, ἐν δὲ τοῖς τὰ συμβόλαια τελοῦσι τεταγμένος, Οὐρβικίῳ δὲ τῷ τῶν θείων αὐλῶν προκοίτῳ ἐκ τινος περιπετείας γνωρισθεὶς, καὶ τὴν δλην αὐτῷ περιουσίαν διωκηκώς, καὶ πρὸς γε τῇ Βηρίνῃ ὠκειωμένος ἐπὶ τὴν τῶν περιβάτων ἀνέδραμεν ἀρχήν, ἐκείθεν τε καὶ τῶν βασιλείων θσαυρῶν, καὶ πρὸς τὸν ὑπαρχον ἀνέβη θρόνον. Οὗ δὴ διελεγθὲντος, ὁ Ἰλλοὺς, ὡς ἦν πρὸς τὸ θησαυρίζειν τὰς ὀργὰς ἐπιτήδειος, καὶ τοῦτο διαφῆκεν, οὐδὲ τὸν ἀλόντα κρατήσας.

2. Τότε μὲν οὖν ὁ Ζήνων τὸν Ἐπινίκον ἐξ αὐτοῦ καθελὼν τοῦ θρόνου, καὶ τῆς οὐσίας καὶ τῆς ἀξίας ἐγύμνωσε, θεραπεύσαι τὸν Ἰλλοῦν ἐσπουδακώς, καὶ τὸν

— § 2. ἀξίαν ἔχοντα] ἀξίως ἔχ. cod. — βασιλείων ἐξώσας] Cramer. βασιεώσας cod. Cf. Tillemont. p. 495. Fr. 210. Ἡράκλειον ἀνέειλεν] Captum a Theodericho Heraclium, deinde a Zenone redemptum, sed in reditu a Gothis nonnullis interfectum esse tradit Malchus fr. 5. Joannes quem anclorem in Zenonis historia secutus sit dicere non habeo. De Isauricis Candidi cogitavit Cramerus. Ceterum haec de Zenone fragmenta in tanta reliquorum testimoniorum tenuitate maximi sunt momenti. — Θεοδέρχου] Θεοδώριχου cod. — ὁ Ἰλλοὺς] Illum in hoc negotio commemorat etiam Agathias p. 270, 14 ed. Bonn. De re cf. Candidi fr. p. 136.

Fr. 211. Παῦλον] Has insidias a Zenone structas paucis memorat Eustathius Epiphan. fr. 4, pag. 140, ap. Euagr. III, 27. Fusius de iis narrat Theophanes p. 197 ed. Bonn, ubi Ariadna imperatrice instigante Zeno Urbicium hortatus esse narratur, ut sicarium Illo immitteret. Urbicium rem demandasse Spanicio cuidam, qui in circo Illo aggressus aurem ei praeclerit, ceterum auso exciderit. Cf. Tillemont, p. 510, qui rem refert ad an. 481, quum ex nostro loco pateat ponendam esse ante consulatum Illi (478). — ἐσπουδαχότος] ἐσπουδαχότι cod. — βάβρ. τις Ἀλανός] De his insidiis cf. Candidus l. I. — Ἐπινίκος] De hoc Epinico Suidas (ex Malcho, ut videtur): Ἐπινίκος, ὑπαρχος τῆς πόλεως ἐπὶ Βασιλίσκῳ, θρον χρηματισμοῦ μὴ λαμβάνων μηδὲνα, καὶ τὰ ἐθνη καὶ τὰς πόλεις πάσας κατηγεύων, καὶ ἀτόπων τὰς ἐπαρχίας προσταγμάτων ἐμπλήσας· αὐτὴν φέρουσαι ἐπὶ τῶν ἀρχόντων αἱ τάξεις μηδὲ αἱ ἐξω βουλαί, εὐνοῦσαι κατέλιπον τὰς τῶν φόρων εἰσπραξίας. Ἐκ δὲ τῆς τούτου πλεονεξίας ἀρχόμενοι (ἀρχόμενοι? Bernh.) ἰκέται ἐν τοῖς κοινοῖς ἱεροῖς ἐκαθεύδοντο, ἐλέγχοντες τὰ τούτου κλέμματα. Ἦν δὲ πᾶσιν ἀπεχθὲς, τιμὴν οὐδενὶ νέμων προσήκουσαν. Καὶ τοῦτον τῆς ἀρχῆς ἀπῆλλαξαν ἀτίμως· ἀνθαιροῦνται δὲ ἄνδρα * Λαυρέντιον, δε ἦν ἐξ ἀρχῆς τῶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τῆς μεγάλης ῥητόρων, καὶ πρωτεύσας ἐν ταύτῃ. Ὅτῳ δὲ συνεῖποι, οὕτε τρίθειν, ὡς ἂν μάλλον καρδαίνου, οὕτε διεκλινε ἠνείχετο. — προκοίτῳ] Post h. v. codex habet περιουσίαν διωκηκώς, quae verba ipso redeunt. — κατὰ τὴν Ἰσαύρων] κ. τῶν Ἰσ. codex. — λαβόμενος τοῦ τε θανάτου κτλ.] Aliter Theophanes p. 198 : Καὶ ἠτήσατο τὸν βασιλεῖα ἐπὶ τὴν ἀνατολήν ἀπελθεῖν, διὰ τὸ τοῦς ἄερας ἀλλάξειν, οἷοι ἡσθῆναι ἐκ τῆς πληγῆς (ex vulnere quod Spanicius iste inflixerat).

Θευδέρικον προχειρίζεται, τὸν ἐπιλεγόμενον Στραβὸν, δωρεαῖς τε αὐτὸν πολλαῖς σύμμαχον καὶ φίλον ἐποίησατο. Ὁ δὲ Ἰλλοῦς τὸν μὲν Ἐπίνικον κατὰ τὴν Ἰσαύρων ἐπεμφε φυλάττεσθαι, αὐτὸς δὲ λαβόμενος τοῦ τεθνάναι οἱ τὸν ἀδελφὸν Ἀσπάλιον, ἔξοδον αἰτήσας παρὰ τοῦ βασιλέως, ἀφορμήθη. Καὶ κατὰ τὴν ἐνεγκαιμένην γενόμενος, καὶ τῷ Ἐπινίκῳ ἐντυχὼν, καὶ γνοὺς ἐξ αὐτοῦ τὰ τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ ὑπὸ Βηρίνης συνταγέστα, προσεποίησατο ἄχρις οὗ Ζήνων, μεταπεμφόμενος αὐτὸν, ἐκ τῆς συμβάσεως ὑπὸ σεισμῶν συμφορᾶς *. Ὡς δὲ τὸν Παμπρέπιον ἐπαγόμενος Ἰλλοῦς, ἄνδρα ἐκ τῆς Πανὸς ὠρμημένον πόλεως Αἰγύπτου, γραμματικὴν δὲ μετιόντα, καὶ ἐκ πολλοῦ κατὰ τὴν Ἑλλήνων οἰκήσαντα, ἤκεν· πρῶτα μὲν αὐτὸν Ζήνων ἀποδέχεται σὺν πᾶσι τοῖς τέλεσι πρὸ πεντήκοντά που σταδίων τῆς Χαλκηδόνος· ἐπειτα [τὰ] ἐκ τοῦ Ἐπινίκου λεχθέντα ἀπαγγεῖλαι, καὶ διαλογισάμενος οὐκ ἀσφαλὲς εἶναι αὐτῷ ἐπιβάνειν τῇ Κωνσταντίνου, ἐξαιτῇ τὴν Βηρίναν· καὶ λαβὼν αὐτὴν παρὰ τοῦ Ζήνωνος ἔκδοτον, Ματρωνιανῶν κατατίθεται τῷ τῆς ἑαυτοῦ γαμετῆς ἀδελφῷ· ὃς ἐπὶ τὴν Ἰσαυρίαν σὺν πλήθει πολλῶν ταύτην ἀγαγὼν, ἐν τῇ κατὰ Ταρσὸν ἐκκλησίᾳ καθιεροῖ, ἐκείθεν τε ἐς Δαλίσανδον ἐφρουρεῖ.

3. Καὶ ὁ Ἰλλοῦς ἅμα Ζήνωνι καὶ τῇ βασιλίδι ἐς τὴν Κωνσταντίνου πόλιν παραγεγόμενος, παραυτίκα τῷ Ἐπινίκῳ τὴν ἀπόδοτον διεπράξατο, τῆς καταμηνύσεως χάριν. Τῷ δὲ Παμπρέπιῳ τὸ λοιπὸν ἐν πάσῃ εὐροίᾳ τὰ πράγματα ἦν, τιμηθέντι καὶ τῇ τοῦ κοιναίστορος ἀξίᾳ. Συνέστη δὲ καὶ πόλεμος ἐμφύλιος πρὸς τῷ τέλει τῆς Ζήνωνος ὑπατείας (479), ὑπὸ Μαρκιανοῦ καὶ Προκοπίου τῶν ἀδελφῶν, διὰ τὴν πρόφασιν Βηρίνης. Καὶ πλῆθος ἀθροίσαντες βαρβάρων ἅμα πολλοῖς τῶν πολιτῶν πρὸς τὴν Καισαρίου λεγομένην οἰκίαν στρατοπεδεύουσιν· ἐκείθεν τε ὁ μὲν ἐν τοῖς βασιλείοις κατὰ τοῦ Ζήνωνος ἐπανίσταται, ὁ δὲ ἕτερος κατὰ Ἰλλοῦ ἐν τοῖς λεγομένοις Οὐαράνῳ. Ἄρτι τε τῆς ἡμέρας μεσοῦσης, καὶ τῶν βασιλείων ἡρεμούντων, ἐφίσταται κατὰ τὴν τοῦ Δέλφακος στοάν, ἐν ᾗ οἱ Δελφικοὶ κίονες ἐστήκασιν, ποικίλου χρώματος ὄντες. Καὶ συμπεσόντες τοῖς φρουροῖς, πολλοὺς διεχειρίσαντο τῶν ἑνδόν, καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ βασιλέως ἐκράτησαν ἂν, εἰ μὴ μικρὸν ἀποδράς διεώθη. Συνεμάχουν δὲ τούτοις Βουσαλβός τις ἡγούμενος στρατιωτικῷ τάγματι, καὶ Νικητάς καὶ ὁ Τριαρίου Θευδέρικος. Καὶ ὁ τῆς πόλεως δμίλος ἐκ τῶν δωμάτων διὰ πάσης ὕλης ἐχώρει κατὰ τῶν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως ἀγωνιζομένων. Ἀχρι μὲν οὖν φῶς ἦν, οἱ περὶ τὸν

Μαρκιανὸν ἐνίκων· ἐπιλαβομένης δὲ τῆς νυκτός, Ἰλλοῦς διὰ προνοίας τοὺς ἐκ τῆς Χαλκηδόνος Ἰσαύρους πωλιανοὺς διεβίβασε πλοίοις, τῶν ἐκείσε διαπορθευμένων ὑπὸ τοῦ Μαρκιανοῦ προκαταλελημμένων, ἅτε καὶ κυρίου ὄντος τοῦ ἐκείσε λιμένος. Καὶ τῇ ὑστεραίᾳ τοῦ βασιλέως τοὺς ἐν τέλει πάντας συναγαγόντος, καὶ ἐπισχόντος ἐν ταῖς βασιλείοις αὐλαῖς, εἴτα καὶ στρατιωτικὴν ἐπαφάντος χεῖρα, τρέπεται τὸ τοῦ Μαρκιανοῦ μέρος, καὶ φεύγει, πολλῶν ἐξ ἐκατέρων ἀναιρεθέντων. Ὀλίγοι δὲ τινες τῶν φυγάδων καὶ τὴν Ἰλλοῦ ἐπίμψαν οἰκίαν.

4. Ὁ μὲν οὖν Ζήνων, τῆς ἐμφυλίου παραχρῆς πεπαυμένης, τὸν Μαρκιανὸν ἐν τοῖς λεγομένοις πρεσβυτέροις κατατάττει, καὶ εἰς τὴν Καππαδοκίαν Καισάρειαν ἐλαύνει, καὶ τὴν τούτου γυναῖκα Λεοντίαν ἐν τοῖς λεγομένοις Ἀκομήτοις φυγοῦσαν καταλιμπάνει, τοὺς δὲ λοιποὺς πρὸς Θευδέρικον ἀποδράντας ἀφαιρεῖται τῶν ὑπαρχόντων. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ ὁ ἕτερος Θευδέρικος, ὁ Οὐαλίμερος ἐπὶ τὴν νέαν Ἠπείρον ἐκδραμὼν, ἐγκρατὴς γίνεται πόλεως Δυρραχίου, Ἰσαυροὶ τε Κώρυκον καὶ Σεβαστὴν τῆς Κιλικίας εἶλον. Καὶ Μαρκιανὸς δὲ ἀποδράς τοὺς φρουροῦντας, καὶ σὺν πολλῷ πλήθει γεωργικῷ ἐπελθὼν τῇ κατὰ Γαλατίαν Ἀγκύρᾳ, ἀπεκρούσθη, Τροχούνδου προκαταλαβόντος [τὸ] χωρίον, καὶ διὰ τῶν αὐτοῦ δορυφόρων κρατῆθέντα τοῦτον ἅμα γυναῖκα καὶ παῖσιν εἰς τι φρούριον τῶν ἐν Ἰσαυρίᾳ καταστήσαι *. Ὅθεν ὁ βασιλεὺς Θευδέρικον τὸν Τριαρίου παραλῶσας τῆς ἀρχῆς, Τροχούνδῳ προχειρίζεται, καὶ Ἀέτιον τῶν ἐν Ἰσαυρίᾳ τελῶν προκαθίζει. Ἐν ᾧ χρόνῳ συνωμοσίαν ποιησάμενοι Ἐπινίκος τε καὶ Διονύσιος ὑπαρχος τῆς αὐλῆς ὦν, καὶ Θραυστήλας στρατηγικὴν ἀξίωσιν ἔχων, ἀλόντες ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐτιμωρήθησαν. Καὶ ἡ τῶν Θευδερικῶν συζυγία αὖθις τὰ Ῥωμαίων ἐτάραττε, καὶ τὰς περὶ τὴν Θράκην πόλεις ἐξέπορθε, ὥς ἀναγκασθῆναι τὸν Ζήωνα τότε πρῶτον τοὺς καλούμενους Βουλγάρους εἰς συμμαχίαν προτρέψασθαι.

5. Ἐπειδὴ δὲ Θευδέρικος ὁ Τριαρίου ἐπιτυχὼν πρὸς τοὺς Οὐνοὺς ἐπραξε πολέμῳ, καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν Κωνσταντίνου πόλιν ὥρμησεν· καὶ ταύτην βαδίως ἂν ἐπηγάγετο, εἰ μὴ ὁ Ἰλλοῦς προκαταλαβὼν τὰς πύλας ἐφύλαττεν· ἐκείθεν τε ἐπὶ τὰς λεγομένας Συκάς διαδραμὼν, αὖθις τῆς ἐγχειρήσεως ἤμαρτεν· ὥς λοιπὸν ἐπὶ τὸν Πρὸς Ἑστίαις τόπον καὶ τὸ καλούμενον Λωσθένιον διελθεῖν, καὶ διαπορθεύεσθαι κατὰ τὴν Βιθυνίαν ἐγχειρεῖν. Ἀλλὰ καὶ κατὰ ναυμαχίαν ἡττηθεὶς, ὥχετο πρὸς τὴν Θράκην· ἐκείθεν τε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἀφορ-

— § 2. ἄχρις οὗ κτλ.]. Dixisse auctor videtur: « Illus ab Epinico de Verinæ insidiis edoctus, rem dissimilavit usque ad illud tempus quo Zenon, post terræ motum Constantinopoli Chalcedonem profectus, eum revocavit. » Terræ motus a Theophane p. 198, 1 assignatur d. 25 Sept. anni qui redditum Zenonis subsecutus est, i. e. anni 478 (cf. Tillemont. p. 491. 509). — Δαλίσανδον] Hujus loci etiam Capito in libro primo Isauricorum mentionem facit. Posteaquam Marcianus rebellis in Papirium castellum inclusus esset, eodem etiam Verina abducta est, teste Theodoro Lectore p. 557, alius (v. Tillemont. p. 509). — § 4. Καισάρειαν] sic etiam Eustath. Epiph. fr. 3, p. 140. Theodorus Lector et Theophanes pro Casarea Papirium castellum memorant, uti dixi. — ὁ ἕτερος Θευδέρικος] ὁ ἑ. θεοδώριχος cod. Cf. Malchi fr. 8. Cum iis quæ deinceps de Marciano narrantur cf. Candidi fragm. — καταστήσαι] leg. καταστήσαντος, nisi aliquid excidit. — τῶν Θευδερικῶν] τ. θεοδωρικῶν cod. Eadem scriptura in seqq. redit.

μηθείς σὺν τῷ παιδί 'Ρεκιτάχ, καὶ ἀδελφοῖς δύο καὶ γαμετῇ, Σκυθὸν τε ἀμρὶ τὰς Ἀ' χιλιάδας, γενόμενός τε κατὰ τὸν Διομῆδους καλούμενον στάβλον ἀναιρεῖται, ἐξ ἐωθινοῦ ἀναβάς τὸν ἵππον, καὶ καταβληθείς ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ δόρατος ὀρθοῦ παρὰ τὸν τῆς σκηνῆς τοίχον ἵσταμένου. Οἱ δὲ καὶ τὴν πληγὴν αὐτῷ ἐπενεχθῆναι ἰσχυρίσαντο ὑπὸ τοῦ παιδὸς 'Ρεκιτάχ, μαστιγωθέντος πρὸς αὐτοῦ. Παροῦσα δὲ ἡ γαμετὴ Σίγιλδα, νύκτωρ καταθάπτει τοῦτον. Καὶ τὴν μὲν τοῦ πληθους ἐπικράτειαν διαδέχεται 'Ρεκιτάχ Θεοδέρῳ παῖς· παρεδυνάστευον δὲ αὐτῷ οἱ ἐκ τοῦ πατρὸς θείτοι, οὓς ἀνελὼν μικρὸν ὕστερον, μόνος τῆς Θρακῶν ἐδυνάστευεν, ἀτοπώτερα τοῦ πατρὸς ἀπεργαζόμενος.

212.

Ibid. p. 83 : "Οτι ἐπὶ Ζήνωνος Θεοσέβιος τις Προκόπιω τῷ Μαρκιανοῦ ἑμπερῆς, πλείστας περινοστήσας τῶν τῆς ἀνατολῆς πόλεων, πολλοὺς τῇ περὶ αὐτοῦ ἀπατήσαι (ἡπάτησε?) ὁδῆν.

213.

Ibid. p. 83 : "Οτι [πρὸς] Θεοδέρῳ τὸν ἕτερον αὐδὺς νεωτερίσαντα, καὶ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν καὶ τὰ πρόσοικα τῆς Ἑλλάδος ληϊζόμενον, Ἰωάννην τὸν Σκύθην πέμπει καὶ Μοσχιανὸν στρατηγούς, δολοφονήσας πρότερον Σαβινιανὸν τὸν ἐν Ἰλλυριοῖς ἀρχοντα.

214.

Ibid. p. 83 : "Οτι Ζήνων τῆς πρὸς Ἰλλοῦν ἐχθρας κατάρχεται, πρῶτα μὲν Λογγίνον λαβεῖν ἐξαιτούμενος, ἔπειτα Ἰωάννην τὸν Σκύθην διάδοχον αὐτῷ τῆς ἀρχῆς ἀποστείλας. Δημηγορεῖ δὲ καὶ πρὸς τὸν δῆμον ὅσα ἐχθρὸς κατὰ τοῦ Ἰλλοῦ, καὶ κελεύει τοὺς οἰκειοτάτους αὐτοῦ τῆς πόλεως ἀπελευθεῖν, καὶ τὰς περιουσίας τοῦτον δωρεῖται ταῖς Ἰσαύρων πόλεσιν.

2. "Ο δὲ Ἰλλοὺς ἐς φανερὰν ἀποστασίαν ἔλθων, τότε Μαρκιανὸν ἀναζώννυσι, καὶ πρὸς τὸν Ὀδόακρον ἔστελλε, τὸν τῆς ἐσπερίας Ῥώμης τύραννον, καὶ πρὸς τοὺς τῶν Περσῶν καὶ Ἀρμενίων ἀρχοντας· παρεσκευάζεν δὲ καὶ πλοῖα. Καὶ ὁ μὲν Ὀδόακρος τὸ μὴ δύνασθαι συμμαχεῖν ἀπεκρίνατο, οἱ δὲ ἄλλοι τὴν συμμα-

χίαν ὑπέσχοντο, ἐπειδὴν τις πρὸς αὐτοὺς ἤξει. Ζήνων δὲ Κόνωνα τὸν Φουσκιανοῦ, ἐν ἱερεῦσι καταλεγόμενον, ἀναλαβεῖν αὐθὺς τὰ δπλα παρασκευάζει κατ' Ἰλλοῦ, Λίγγην δὲ τὸν νόθον αὐτοῦ ἀδελφὸν στρατηγὸν ἀναδείκνυσιν. Πρὸς ἄπερ Ἰλλοὺς ἐν Ταρσῷ ἀγαγὼν τὴν Βηρίναν, στολῇ χρῆσασθαι βασιλικῇ παρεσκεύασε, καὶ ὅλα κυρίαν οὖσαν τῆς βασιλείας, Λεόντιον ἀναγορεύσαι βασιλεῖα, στήσαν ἐν βῆματι. Ἦν δὲ οὗτος γόνεων τε ἀφανῶν, καὶ πόλεως Δαλιανδου. Ὡς οὖν ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν προῆλθεν, αὐτίκα τὰς ἀρχὰς διωκῆσατο, καθ' ὅν ἐδοκίμασε τρόπον· καὶ χρημάτων δεικνόμενος ποιησάμενος, ἐπὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἀφίκετο.

3. "Ο δὲ Ζήνων τὸν 'Ρεκιτάχ, ἐπειδὴ ἤσθετο φθόνῳ πρὸς Θεοδέρῳ ἀφιστάμενον, ἀναιρεθῆναι διεπράξατο πρὸς τοῦ Οὐαλμέρος παιδὸς, ἀνελίου ὄντος τοῦ 'Ρεκιτάχ, ἔχοντος καὶ παλαιὰν ὀργὴν πρὸς αὐτὸν ὅσα τὸν αὐτοῦ ἀποκτείναντα. Ἐπράττε δὲ τὴν ἀναίρεσιν ἐν προαστείῳ Βονοφατιανῶς προσαγορευομένῳ, ἥνικα πρὸς τὴν ἐστίασιν ἐκ βαλανεῖου ἤξει ὁ 'Ρεκιτάχ, διελάσας αὐτοῦ τὴν πλευράν.

4. Ἐπὶ δὲ τὸν Ἰλλοῦ πόλεμον στέλλει Θεοδέρῳ ὕπατον· καὶ γενόμενον κατὰ τὴν Νικομήδειαν ἐπανάγει, ἔνοιον λαθὼν ἀπιστίας· πέμπει δὲ αὐτῷ τινὰς τῶν καλουμένων Ῥόγων σὺν Ἀρμεναρίῳ τῷ Ἀσπαρος παιδί. Καὶ στόλον δὲ διὰ θαλάσσης ἤρξει, ναυάρχους ἐπιστήσας Ἰωάννην τὸν κατὰ Βασιλίσκον, καὶ Παῦλον τὸν ἐκ δούλων γενόμενον αὐτοῦ σκελάριον.

5. Ἐν δὲ τούτῳ παραγίνονται ἐκ τῶν Ἰλλοῦ ἀποσταλέντες Ἀρτεμίδωρος ὁ Τροκούνδου ἱπασπιστής, καὶ Πάπιμος, δς ἦν ἵππαρχος τῷ Ἰλλοῦ. Ἐξ ἐκατέρων τοίνυν βασιλέων παρασκευῆς γενομένης, ἐμεινεκτεῖτο τὸ Ἰλλοῦ στράτευμα, ὡς εὐλαβηθῆναι σφόδρα ἐπὶ τὸ Χέρρειως ἰδεῖν φρουρίον· καὶ πρῶτα μὲν τὰ τε πρὸς ἀποστραφὴν ἀρκούντα ἐπεμψεν αὐτῷ, καὶ τὴν γαμετὴν Ἀστερίαν· καὶ ἄλλοις καὶ Βηρίνῃ τῇ βασιλίσσῃ ἐπέστελλε, καὶ Λεοντίῳ, ἐκλιπόντι τὴν Ἀντιόχειαν θάττον ἤκειν πρὸς αὐτόν. Ὡς δὲ ταῦτα οἱ στρατηγοῦντες αὐτῶν ἔμαθον, ἕκαστος τοῖς πλησιάζουσι φρουρίοις κατέφειγεν·

Fr. 213. Sabinianus sec. Chron. Marcellin. mortuus est an. 481. V. Tillemont. p. 501.

Fr. 214. § 1. Cf. Theophanes p. 201 ed. B. — § 2. Κόνωνα τὸν Φουσκιανοῦ] *Hic ille est Conon, qui postea cum Isauris contra Anastasium rebellavit. Euagrius III, 35, p. 366, B: Κόνων, ἐπίσκοπος τῶν ἐν Ἀπαμείᾳ τῶν Σύρων ἐπαρχίας γεγονώς, τοῖς Ἰσαύροις ὡς Ἰσαυρος συνεστράτευσεν. Theophanes p. 213, 5, de eodem bello loquens: Νινυίγγης γὰρ ἦν ὁ τῶν Ἰσαυρίας ἡγεμὼν ἐπὶ Ζήνωνος καταστάς ἀνὴρ θρασυτάτος, καὶ Ἀθηνόβωρος ἀπλούστατος ἄνθρωπος, εἰς τῶν συσκλητικῶν, καὶ Κόνων ὁ τῆς Ἀπαμείας ἐπίσκοπος, καταλιπὼν μὲν τὸν θρόνον, εἰς ὀπλίτην δὲ καὶ στρατηγὸν ἐξ ἱερέως μεταταξάμενος Oriundus ille Conon fuit e Psimadis, Isauriae oppido, uti ex Capitonis Isauricis (fr. 5, p. 135) colligo. — κατ' Ἰλλοῦ] Cramer.; καὶ Ἰλλοῦ codex. — Ἀλίγγην] Cf. Suidas: Βίαιοι οὗτοι ἐγένοντο Φάλαρις, Ἐχρετος, Διονύσιος, καὶ ὁ Κασανδρῶν τύραννος, ὑπερβαλὼν παρανομίαν· καὶ Ἀίγγις, ἀδελφὸς Ἰλλου νόθος, καὶ οὗτος βίαιος. Ni fallor, idem est cum eo quem Theophanes l. l. appellat Νινυίγγην, Euagrius vero l. l. Ἰνδην, Jornandes Reg. c. 49, p. 655, *Lilingem*. — πρὸς ἄπερ Ἰλλοὺς κτλ.] Cf. Theodorus Anagn. p. 558, A; Theophan. p. 198, 15; Tillemont. VI, p. 512. — § 3. Θεοδέρῳ] Θεοδωρίῳ cod. et mox iterum. Intelligit Th. Valamiri filium. — ὅσα τὸν αὐτοῦ ἀποκτείναντα] ὁ αὐτὸν αὐτοῦ ἀποκτείναντος codex. In antec. malim καὶ ἔχοντος καλ. — § 4. Ἀσπαρος] Ἀσπιρος cod. — σακελάριον] σκελάριον cod. — § 5. ἰδεῖν φρούριον] ἔλθειν vel φυγεῖν φρ.; — ἐπέστελλε] Ad nuntios illos Leontium et Verinam perferendos haud dubie usus est Isidoro illo perniciosissimo, qui ap. Suidam unius diei itinere ex Cherreo castello Antiochiam (ad Leontium), deinde altero die Neapolim in Isauria (ubi Verinam tum degisse suspicor) se contulisse dicitur (v. not. ad fr. 206). Quum reliqui auctores referant illum in Papirii castello obsessum esse, vix dubium quin idem sit castellum quod Χέρρειως (genitiv. v. Χέρρης) dicit Joannes.*

αὐτοὺς δὲ Ἰλλοὺς ἄμκ Λεοντίῳ διανυκτερεύσας, ἀνῆλ-
θεν εἰς τὸ Χέρρεως φρούριον, τῶν Ἰσαύρων αὐτοὺς
κατὰ μικρὸν ἀπολιμπανόντων, καὶ τὰ τοῦ βασιλείως Ζή-
νωνος αἰρούμενων, ἔ' καὶ * μόνας ἡμέρας τοῦ Λεοντίου
ἐν εἰκόνι βασιλείας διαγενομένου. Ἐπομένῳν δὲ αὐτοῖς
οὐ μείον ἢ δισχίλιον ἀνδρῶν, τοὺς μάλιστα αὐτῶν εὐ-
νοὺς ἐπιλεξάμενοι, τοὺς λοιποὺς ἐν τοῖς ἄντροις ἀπε-
χώρησαν*, ἃ πολλὰ γοῦ τῇ φύσει τῶν τόπων εἰργαστο.

α. Ἀγγελθείσης δὲ τῆς Ἰλλοῦ καὶ Λεοντίου φυγῆς,
ὁ Ζήνων Κοττομένην στρατηγὸν ἑκατέρων ποιεῖται δυ-
νάμεων, Λογγίνον δὲ τὸν ἐκ Καρδάμων μάγιστρον. Καὶ
τὸ μὲν Θεοδερῖχου πλῆθος ἀνεκαλέσατο, τοὺς δὲ τῶν
Ῥόγων μένειν [ἐν] τῇ γῶρᾳ προσέταξεν. Ἐν δὲ τῇ τοῦ
φρουρίου προσεδρία πολλάκις συμβολαὶ διηγωνίσθησαν.
Βηρίνα δὲ μετ' ἐνάτην ἡμέραν τῆς ἐν φρουρίῳ καταφυ-
γῆς παρεθίσα ἐτελεύτησε, καὶ ἐν μολιβδίνῃ ἐταρι-
χεύθη λάρνακι. Ἀλλὰ μὴν καὶ Μάρσος μετὰ ἁ' ἡμέρας
ἀποθανὼν, τῇ ἴσῃ παρεδόθη ταφῇ. Ὁ δὲ Ἰλλοὺς, τὴν
τοῦ φρουρίου φυλακὴν ἐπιτρέψας Ἰνδακῷ Κοττοῦνῃ, τὸ
λοιπὸν ἐσχολάζεν ἐν ἀναγνώσει βιβλίων. Καὶ ὁ Λεόν-
τιος ἐν νηστείᾳ τε καὶ ὁρήνοις διετέλει. Ἐμειονεκτεῖτο
δὲ ἐκ τούτου τὰ περὶ τὸν Ἰλλοῦν· καὶ ὁ ἀντικατέστροφος
δὲ ὑπὸ τῶν ἐνδόν Ῥωμαίων προεδόθη, ὡς ἐν ἀπογνώ-
σει τοὺς περὶ τὸν Ἰλλοῦν γενέσθαι.

7. Ἰπάτου δὲ τοῦ Λογγίνου κατὰ τὸν ἐξῆς ἀποδε-
δειγμένου χρόνον (an. 486), ὅτε Θεοδερῖχος πάλιν εἰς
ἀποστασιν εἶδε, καὶ τὰ περὶ τὴν Θράκην ἐλυμαίνετο
χωρία, (καὶ) ὁ Ζήνων πρὸς τὸν Ὀδοάκρον τὸ τῶν Ῥό-
γων ἐπανεστῆσε γένος, ὡς ἔγνω τούτων πρὸς τὴν Ἰλλοῦ
συμμαχίαν παρασκευαζόμενον. Λαμπρὰν δὲ ἀναδησα-
μένων νίκην τῶν περὶ τὸν Ὀδοάκρον, πρὸς δὲ καὶ πει-
ψάντων δῶρα τῷ Ζήνωνι τῶν λαφύρων, ἀποπροσποι-
σάμενος συνήδετο τοῖς πραγμαῖσιν. Οἱ δὲ τῇ Ἰλλοῦ καὶ
Λεοντίου προσδρεύοντες πολιορκίᾳ, μετὰ τὸ ἐπιτυχεῖν
τοῦ ἀντιφρουρίου πολλοῖς μηχανήμασιν ἐβρώτων. Ἀν-
τικαθεζομένην δὲ τῶν στρατευμάτων, καὶ ἐς λόγους
φιλίου ἀνῆλθον Ἰλλοὺς τε καὶ Ἰωάννης ὁ Σκύθης,
καὶ γραμματίων πρὸς τὸν Ζήνωνα διεπέμψαντο, ὑπο-
μνησκον αὐτὸν ***.

215.

Exc. De virt. p. 853: Ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀναστά-
σιος ἐπὶ τὸ χεῖρον τραπεῖς πᾶσαν ὁμοῦ τὴν τῆς πολι-
τείας ἀριστοκρατείαν μετέστησε, τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπά-
σας ἀπεμπολῶν καὶ τοῖς ἀδικοῦσι συγχωρῶν, καὶ πρὸς
γε χρημάτων ἀκόρεστον ἐπιθυμίαν τραπεῖς· ὡς κενὰς
ἐντεῦθεν γενέσθαι καταλόγων τὰς ἐπαρχίας, καὶ πρὸς
τὸ ἀήθες καὶ ξένον καταπεπλῆχθαι τοὺς ἀνδρας. Οὐδὲ
γὰρ ὅπλοις τοὺς ἐπιόντας βαρβάρους ἡμύνετο, ἀλλὰ
χρήμασι τὴν εἰρήνην ἐξωνοῦμενος διετέλει. Πρὸς δὲ γε
τούτοις καὶ τὰς τῶν τελευτώντων οὐσίας ἐπολυπρα-
γμόνει, κοινὴν ἅπασι διωρούμενος τὴν πενίαν. Ὡν γὰρ
αὐτὸς ἐλάμβανε τὰς οὐσίας, τούτοις μετ' ὀλίγον διεδίδου
τῷ τῆς εὐσεβείας τρόπῳ· καὶ ὧν ἐγύμνου πόλειον τοὺς
ἐνοικοῦντας, τὰς οἰκοδομὰς· ἀνενοῦ· ὡς καὶ τὴν ἐνεγ-
καμένην [ἐπιμελῶς] κοσμήσαι, καὶ τρισὶ περιβαλεῖν
στεφάνοις.

216.

Ibid. p. 853: Ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου τοῦ βασι-
λέως δεῖναι ταῖς κατὰ Λιβύην πόλεσιν ἐπέσκηψαν θλί-
ψεις ὑπὸ τῶν καλουμένων Μαζικῶν. Ἐδέδοντο γὰρ θυ-
γατριδῷ Μαρίνου ἐς ἡγεμονίαν, ἀνδρὶ νέῳ καὶ πολὺ τὸ
κοῦφον κεκτημένῳ· καὶ μετ' ἐκείνου ἄυθις Βασσιανῶ
τῷ παιδί. Ὁ δὲ οἷς ἔπραξε παντοίως τὰς τοῦ πρό αὐ-
τοῦ ἀρξάντος ὑπερβαλλόμενος ἀσελγείας, ἔδωκε Λίβυ-
σιν αἰρεῖσθαι τὰ πρότερα, καὶ ταῦτα τοῖς μὲν πενίας,
τοῖς δὲ θανάτῳ μνήμην καταλείψαντα. Οὕτως, εἰ δέοι
εἰπεῖν, οἱ τε ἀφ' αἵματος καὶ ἀπλῶς [οἱ] τὴν Μαρίνου
παρευτυχῆσαντες εὖνοι, τοῖς Λιβύων διαφερόντως
καὶ Αἰγυπτίων ἐνεφορήθησαν κτήμασιν.

217.

(Cod. Vatican.) : Λογιστάμενος Ἰουστινιανὸς τὴν
δαπάνην τῶν τοσοῦτων χιλιάδων δεῖν ἔκρινε μᾶλλον
δι' ὀλίγων δυνάμεων συμβάλλειν ἀλλήλοις τοὺς τῶν ἐθνῶν
ἄρχοντας, ἵνα τοὺς μὲν μῆτε τοσαῦτα δαπανᾷ εἰς τὸν
στρατὸν μῆτ' ὀχλεῖται πέμπων κατ' αὐτῶν, ἐκείνοι δὲ
ἀλλήλοις αἰτία φθορᾶς γίνοντο, ὃ δῆτα τῶς ἐπὶ τοῖς
ἐκεῖθεν τοῦ Ἰστροῦ Οὐννοὶς ἐποίησεν. Ἐγραψε γὰρ πρὸς

— εἰς τὸ Χέρρεως φρ.] εἰς τὸ Χερριφρούριον cod. — ἀπολιμπανόντων] ἀπολιπαρόντων cod. — ἔ' καὶ *] forte
luit : ἔη' μόνον — ἀπεχώρησαν] f. ἀποχωρήσαι ἐκέλευσαν. — εἰργαστο] εἰργάσαντο cod. — § 6. τὸν ἐκ Καρδάμων
Κάρδωμα locum non novi. Longinus ille num est frater Zenonis, qui an. 486 consul fuit? Offendit certe hunc ab Joanne
designari verbis τὸν ἐκ Καρδάμων, nisi fortasse Cardama est nomen castelli, in quo per plures annos illud eum detinue-
rat. Cf. Tillemont. p. 516. — τῶν Ῥόγων] τῶν Ῥωδιῶν cod.; τῶν Ῥοζίων dederat Cramer. Fortasse erat τῶν Ῥογίων,
sicut in latinis scriptoribus populus ille modo Rugii vocatur. — παρεθεῖσα] Quid manu leni sit repone-
ndum nescio. An παραλυθεῖσα? Theophanes p. 201, 3: Βηρίνη δὲ ἐκεῖ (in Papirio cast.) νοσήσασα ἐτελεύτησε, καὶ μετὰ
χρόνον ἀνεκομίσθη εἰς τὸ Βυζάντιον ὑπὸ Ἀρκαδίου. Cf. Euagr. III, 27. — § 7. νίκην] Odoacer Favam Rugorum regem
vicit d. 15 Nov. an. 487, uti disco ex Tillemontio p. 520, qui testem citat Ennadem in Panegyri. Theodorici p. 298.
— πρὸς δὲ] προσήδε codex. — ὑπομνησκον αὐτόν] ὑπομνησάμενος cod. F. ὑπομνήσκοντες. Reliqua desunt.

Fr. 215. Eadem Suidas v. Ἀναστάσιος. — τὴν τῆς πολιτείας ἀριστοκρατείαν] τὴν βασιλείαν εἰς ἀριστοκρατείαν Suidas.
— De fide narrationis Bernhardus confertur Endlicherum in Priscian. p. 60 sq. — τὴν ἐνεγκαμένην] « Byrrachium
sc., ut testatur Euagrius III, 29. » VALESIIUS. V. Procopii Gaz. Panegyri. c. 2. Bernhardus. Vocem ἐπιμελῶς addidi e Suida.

Fr. 216. Eadem Suidas l. l. — θυγ. Μαζικῶν] λαζικῶν Suid. ed. Med. — Μαρίνου] sic codex et Suidas habent.
Valesius scripsit Μαρῖνον « At quum Marinum Anastasii nepotem nullus tradiderit, Endlicherus in Prisc. p. 71, aut
illud (Μαρῖνον) probabat aut ante θυγατριδῷ avum Marini commemoratum opinabatur. » Bernh. — αὐθις] Suidas;
εὐθὺς Exc.; dein Βασσιανῶ Suid. — καὶ ἀπλῶς] om. Suidas.

ένα τῶν ἀρχόντων, ὅτι « Τῷ κρείττονι ὑμῶν πέπομφα δῶρα· καὶ ἐγὼ μὲν σὲ οἰόμενος εἶναι τὸν κρείττονα διὰ σὲ τοῦτο ἔγραψα, ἕτερος δὲ τις ἀφείλετο ταῦτα βία λέγων ἐκεῖνος εἶναι κρείττων. Σπούδασον οὖν ὅτι σὺ πάντων ὑπερέχεις, καὶ λάβε τὰ ἀφαιρεθέντα τιμωρησάμενος αὐτὸν κατὰ λόγον. Εἰ δὲ μὴ τοῦτο ποιήσης, εὐδην δὲ ἔστιν ὁ μείζων, καὶ πάντως ἡμεῖς ἐκείνῳ προσκεισόμεθα, καὶ σὺ στερηθήσῃ τοσούτων. » Ταῦτα μαθὼν ὁ Οὐννος ἐκρότησε πόλεμον κατὰ τῶν ὁμοεικῶν. Καὶ οὕτως ἐπὶ πολὺ μαχόμενα ταῦτα τὰ ἔθνη ὑπ' ἀλλήλων ἀπώλοντο.

218.

Ibid. : Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως σὺν Οὐννοῖς ἐπτακισχιλίοις διαβὰς τὸν Ἰστρον Ζαθεργάν ἐγγὺς τῆς

βασιλίδος ἔφθασε λεηλατῶν τὰ μεταξὺ, ἅτε μὴ στρατιᾶς που φρουρούσης· ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων [εἰς] ἑξακοσίας καὶ τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδας μαχίμων ἀνδρῶν ὁ τῶν Ῥωμαίων ἐκορυφῶτο στρατός· Ἰουστινιανὸς δὲ μόλις εἰς ἑκατὸν καὶ πενήκοντα περιέστησεν. Ὡστε μὴδὲ δύνασθαι ἔξαρχεῖν ἐν τῇ Λαζικῇ καὶ Ἀρμενίᾳ καὶ Λιθύῃ καὶ Γόθοις καὶ Ἰταλίᾳ.

219.

Exc. De virt. p. 853 : Ὅτι εἶχε φίλην ὁ Φωκᾶς Καλλινίκην ἀπὸ προῖσταμένων. Ὁ αὐτὸς Φωκᾶς ὑπῆρχεν αἰμοπότης.

Τέλος τῆς ἱστορίας Ἰωάννου μοναχοῦ.

Fr. 217 et 218. Hæc duo fragmenta de rebus Justiniani ex Joannis Antiocheni Collectaneis affert Alemannus in Comment. ad Procop. Hist. arcan. p. 400 et 454 ed. Bonn. Sunt procul dubio Exc. περὶ ἐπιβουλῶν codicis Vaticani. De rebus cf. quæ monet Alemannus l. l. [Fr. 217, l. 4, ἵνα τοὺς μὲν scribendum videtur ἵν' αὐτὸς μὲν.]

ADDENDA ET CORRIGENDA.

VOLUMEN I.

PROLEGOMENA.

HECATÆUS. Pag. x, a, lin. 7. — *Idem cadit in Strabonis locum* (XII, p. 828 Alm., 550 Cas.) *ubi Hecatæus Xenocratis familiaris* (potius: *discipulus*) *fuisse dicitur.* Non Strabo, sed editores Strabonis errarunt. Etenim vulgo ap. Strab. legitur: τὴν Ἑκαταίου τοῦ Μιλησίου καὶ Μενεχράτους τοῦ Ἐλατίου, τῶν Ξενοκράτους γνωρίμων ἀνδρῶν. Quam lectionem in fragmentis Menecratis (tom. II, p. 342, fr. 3) ita mutavi ut pro ἀνδρῶν scriberem ἀνδρὸς, adeo ut unus Menecrates sit Xenocratis discipulus. Sic enim in tribus certe codicibus legi e Tzschuckio noveram. Nunc e Crameriana editione disco eandem lectionem, a Cramero quoque receptam, etiam in reliquis codicibus esse omnibus, exceptis duobus.

Ibid. in not. lin. penult. — Pro δ Κιττιεύς scribe: δ Κιττιεύς (deb. δ Σιγείεύς).

P. xi, a. — Commemoranda h. l. est inscriptio in Lero insula reperta, quam edidit Lud. Rossius (Inscr. gr. ined. fasc. 2, p. 68. an. 1842): [εὐ]νοία[ν] καὶ προθυμίαν δικαίαν παρε[χόμενος] ἐς τὴν νήσῳ κατοικοῦντας τῶν [πολ]ιτῶν δεδότηναι τῇ ἐκκλησίᾳ ἐπ[ι]νησθαι Ἑκαταίων ὑπὸ τῶν οἰκητόρων τῶν ἐλ Λέρῳ [ἀ]ρετῆς ἕνεκα καὶ ἐπιμελείας, ἣν ἔχει περὶ αὐτοῦς ὑπάρχειν δὲ καὶ φιλίαν Ἑκαταίων πολλὴν καὶ εὐνοίαν παρὰ τῶν ἐν τῇ νήσῳ κατοικούντων καὶ αὐτῶ καὶ ἐκγόνοις· τὸ δὲ ψήφισμα τὸδε ἀν[αγράφ]αι ἐς στήλην λιθίνην καὶ στήσαι κατὰ τὴν ἀγορὰν, ὅπως [τ]αῦτα.... Demonstrare studet Rossius Lerum tunc non fuisse sui juris civitatem, sed cleruchiam Milesiorum. Quando et qua ratione in hanc redacta fuerit conditionem docere Herodotum (V, 125). Auctorem autem rei fuisse Hecatæum nostrum, quem tamquam οἰκιστὴν et πρόξενον cleruchi in insula honorarint. (Cf. etiam L. Ross. *Reisen in die gr. Inseln* II, p. 119.) Oblocutum his esse Gottfr. Heroldum in *Münchener Gel. Anzeigen* 1843, n. 158 sq. monet Creuzerus in *Wiener Jhrb.* tom. 106, p. 31.

P. xii, b, p. 21 sqq. — Tabulam geographicam, quam Aristagoras Cleomeni regi ostendit, ab Hecatæo delineatam fuisse, post Gronovium (ad Herod.

V, 49), Santo-Crucium (*Exam. crit. des hist. d'Al.* p. 662), Ukertum (*Geogr.* I, 1, p. 70) et Clausenium nuper etiam Rheinganum (*Gesch. der Erd-und Lænderabbildungen der Alten.* Jena 1839, I, p. 109) et Forbiger. (*Alt. Geogr.* II, p. 58) censuerunt.

Ib. lin. 42. — *ad insulanum quendam.* Ap. Athenæum pro Καλλίμαχος γὰρ νησιώτῳ αὐτὸ ἀναγράφει, probabiliter cum Dindorfio scribendum est Νησιώτῳ, cujus nominis proprii exempla habes ap. Boeckh. C. Inscr. II, n. 1930, 2655, nec non ap. Plinium in H. N. XXXIV, 8, 9 (ex cod. Bamberg.) et Lucian. Rhet. præc. c. 9; quibus locis itidem nomen proprium viri docti addubitant usque dum confirmaretur inscriptt. Atheniensibus, de quibus agitur in *Kunstblatt* 1836 N. 16; 1840, N. 17 et in *Pauly's Realencycl.* tom. II, p. 761 v. *Kritios*.

Ib. not. 1. — Dele verba: *Verum nescio etc...* continebat.

P. xvi, b, 31. — Fragmentum ex schol. Thucyd. petitum insere p. 26, post fr. 341.

XANTHUS. P. xx, b, lin. 12. — Pro: fr. 19 lege: fr. 102, p. 262. Quæ ibidem leguntur: *atque huic historiæ scribendæ auctorem fuisse* (Ephorus: Ἡροδότῳ τὰς ἀφορμὰς δεδωκέναι), humanissimus censor, Creuzerus (in *Wien. Jhrb.* t. 106, p. 38) parum accurate dicta esse censet, idque merito. Sed de industria ambiguo sermone usus sum, nescius quippe quo potissimum sensu verba Ephori accipienda sint. Ad græca propius accedere licebat vertendo *ansam dedisse*, verum nihilo magis eo modo rem ipsam definiissem. Apponit Creuzerus verba Valckenarii De Aristobulo p. 65, ubi hæc: « Ἀφορμὴν εἰληφότες et ἀφορμηθέντες hinc illinc dicebantur, qui sua partim aliis debebant, sive ex aliorum scriptis derivarant; quique præbuerant aliis materiam, cujus ope potuerint eniti ad sua scribenda, ἀφορμὰς δεδωκότες ». Atque hoc sensu etiam Ephori verba de Xantho intelligenda esse Creuzerus cum Galeo et Larchero (ad Her. t. I, p. 381) censet, adeo ut materiam historiæ Lydiæ scribendæ a Xantho Herodotus acceperit. Contra ipse Valckenarius ad Herodot. p. 300 negat historiæ

patrem Lydica sua e Xantho mutuatum esse. « Quia in re, Creuzerus ait (Hist. ant. fr. p. 143), si probabiliter disputare licet, hactenus incautius iudicasse videtur criticus Batavus, quod nimium tribueret illi uni loco Dionysii, in quo discedens a Xanthi sententia Herodotus Tyrrenos Lydorum colonos facit. Potest enim fieri ut is in re quadam primaria diversa secutus sit, neque tamen in aliis rebus tradendis non ejusdem vestigia legerit. Namque lectitatum ab eo fuisse Xanthi scriptum vix dubitare licet cuiquam, qui meminerit, quod in Præfatione monuimus, eum in ipsis rebus Lydiis aliorum testimonia attigisse. Quidni igitur dicamus, si vere fuerunt illius Lydica, eadem in nonnullis ab ipso adhibita esse? » Verumenimvero tutius jam de re judicare licet, quæ in meras fere conjecturas hucusque retrusa erat. Nacti enim sumus Nicolai, quem Xanthi sectatorem in rebus Lydiis esse nemo nescit, fragmenta luculentissima de rebus Candaulis Gygisque, quæ ab Herodotea narratione tantopere discrepant, ut nihil inveniri possit dissimilius. Igitur e Xantho Herodotum materiam petiisse is demum contendere ausit, qui omnia hæc Dionysii Scytobrachionis sive Pseudo-Xanthi figmenta dixerit. Sed vix quemquam fore puto, qui indolem narrationis vere Lydicas traditiones sapere non agnoverit, quas a vetusto Xanthii opere acceptas Dionysius interpolaverit, ornaverit, partim etiam mutaverit, minime vero de suo omnes effinxisse sit censendus. Num igitur dixeris Xanthi exemplum Herodotum excitasse, ut ipse quoque historias scribendas susceperet; id vero ita eum fecisse, ut in minima illa operis sui parte, quæ de rebus Lydorum est, diversas prorsus traditiones adoptaret, nulla habita ratione Xanthi Lydi? Haud tu probaveris. Immo non noverit unquam Xanthum Herodotus, ut etiam nunc cum Dahlmanno statuo; Ephorus vero fabellam narraverit qualem alii narrarunt de Thucydide Herodotum audiente, et de Hellanico qui Hecataem apud Amyntam regem convenisse inepte fingitur. Nimirum priscis illis historicis idem prorsus accidit quod philosophis antiquissimis accidisse constat: quos singulos quum disciplinæ et successionis vinculis inter se conjungere senior ætas temere allaboraret, factum est ut historia eorum magna vi mendaciorum sit adulterata. (Cf C. Fr. Hermann. *Disput. De philosophorum ionicorum ætatibus*. Gœtting. 1849, p. 5 sq.)

Ibidem. — Inter eos, qui Xanthi meminerunt, omisi Solinum c. 42 ed. Steph.: *Ingenia Asiatica inclyta per gentes fuere... historiæ conditores Xanthus, Hecataeus, Herodotus, cum quibus Ephorus et Theopompus*.

HELLANICUS. Pag. xxv a, lin. 3. — Quodsi Hellanicum non Ol. 74, 3, ut ex conjectura posui, sed Ol. 75, 1, ipso illo anno, quo ad Salaminem Græci vicerunt, natum esse malueris, nihil refragor, neque ipse quidquam conjecturæ meæ tribuo. Simili modo Plutarchus De mal. Her. 39 Adimantum liberos Salaminæ victoriæ causa appellasse dicit Nausidicen, Acrothinium, Alexibiam, Aristæum, notante Krügero in *Leben des Thucyd.* p. 28.

Ibid. b, lin. 30. — *Appendix Deucalionæ fuisse videtur Asopis*.] Prellerus partem Troicorum fuisse statuit, collato Apollodoro; idque verum esse puto.

P. xxvii a, 6-12. — *Itaque quum etc.* Hæc deleas. Præ ceteris cum Hellanici opere genealogico conferri merentur Andronis Halicarnassensis Συγγένεια, quod opus simili modo adornatum fuisse per est probabile. Vid. tom. II, p. 346. — Ibid. lin. 34 pro *Callisthene* lege *Clisthene*.

P. xxix, b, 30. — Τῇν Χίου κρίσιν Prellerus partem Λεσθιακῶν fuisse censet. Res ambigua. — Ib. 36-38 dele verba: *accedit... verior sit*.

P. xxx, b, 18. — Pro *Ælii Severi* lege *Ælii Dii*. De loco Damasci quem in nota laudavi, v. Lobeck. Aglaopham. p. 340.

P. xxx, a, 35. — Orphica theologia Hellanici, quam nonnulli Hieronymo nescio cui (de Rhodio peripatetico cogitare noli) tribuisse videntur, vel quam Hieronymus exscripserat, non referenda est inter spuria Hellanici nostri opera, sed ad alium Hellanicum pertinet, ad eum, puto, cujus filius et ipse de Orpheo scripsisse dicitur. Contra vero Hellanico historico illa affingebantur opera, quæ sunt de Ægyptiis aliisque populis barbaris.

P. xxxi, a, 26. — *Libyorum*] 1. *Libyum*. — b, 38. *edidit, ut ita dicam, Hieronymus*] 1. *aliquis edidit, ut ita dicam*.

P. xxxiv, a, not. lin. 12 ab ima. — Lege: *pro ἐν ταῖς ἱστορίαις scribendum suspicatur ἐν ταῖς ἱεραῖαις*.

ACUSILAUS. Pag. xxxvii, b. De tabulis æneis cf. Nitzsch. Hist. Hom. p. 73. — Ibid. ad testimonia adde Menand. Περὶ ἐπιδείκτ. in Rhett. gr. tom. IX, p. 144 Walz.: Οἱ μὲν... καὶ τὰς γενεαλογίας μύθους εἶναι φασιν, ὅον, εἰ βούλει, δσα γε Ἀκουσιλειως καὶ Ἠσιόδοος καὶ Ὀρφεὺς ἐν ταῖς Θεογονίαις εἰρήκασιν.

ANTIOCHUS. Pag. xlv, not. 10 lin. ultim. pro *et Phot. Bibl.* lege: *in Phot. Bibl.* — Ceterum Antiochus, Μυθικῶν auctor, idem esse mihi videtur cum illo Antiocho, cujus Περὶ θεῶν opus laudat

Plutarchus in Lucull. c. 28 (v. locum in fragm. 8 Strabonis, tom. III, p. 492); unde colligas auctorem hunc Pompeii fere ætate vixisse.

PHILISTUS. Pag. XLV. Vit. Philisti, lin. 1. *Archimenedæ filius.*] Sic Hemsterhusius scripsit ad Pollucem X, 42, p. 1191. At Pausanias V, 23 6 (sic lege pro X, 23) habet Ἀρχομενίδου. Veram nominis formam dederit Suidas l. l., apud quem Philistus est Ἀρχωνίδου υἱός.

Pag. XLV, b, lin. 4, ab ultima. — Pro: *Ol.* 98, 4, lege: *Ol.* 98, 3 sec. *Diodorus* XV, 7. — In seq. pag. XLVII, a, lin. 15, calami lapsu scriptum est *Ol.* 103, 1 pro *Ol.* 98, 3. Ceterum de Diodori narratione ita habet Arnoldtius (*De Athana, Gumbinnæ* 1841, p. 14): « Diodori autem tota ea est narratio ut, etiamsi Philistum Leptinemque *Ol.* 98, 3 (386) et exterminatos esse et revocatos scribit, res tamen omnis redeat ad conjecturam. Nam ille, posteaquam XV, 6 et 7 generatim atque univarse de studiis poeticis locutus est, in quibus factum *Ol.* 97, 1 (392) per pacem Punicam otium Dionysius prior consumpserit, narrat deinde quam ægre tyrannus Philoxeni Platonisque reprehensionem tulerit, quoque furore etiam in proximos inter eosque in Leptinem fratrem et Philistum familiarem sævierit, ex quo carmina ejus Olympiæ turpiter ceciderint. Sed quanquam Diodorus hunc casum sub *Ol.* 98, 3, accuratius persecutus est, Dionysii prioris ista ignominia, etiamsi suo loco (XIV, 109) a Diodoro diserte non esset præmonitum, a nobis referri non posset nisi ad *Ol.* 98, 1 (388. V. Kayser. Hist. crit. tragg. gr. p. 263). Ac Plutarchus quidem pro irato percitoque tyranni animo ut certiore ita probabilior affert Philisti Leptinisque relegationis causam. Sed quoniam ex Diodoro illud saltem colligendum videtur, Dionysii iram, quum Leptinis et Philisti collusio detegeretur, nondum defervisse: bibliothecæ conditor, nisi forte is animi ardor per biennium tenuit, parum verisimili ratione viros illos non ante *Ol.* 98, 3 in exilium actos fecit. Nam qui Diodori mos est ut ad servandam narrationis perpetuitatem juxta ponat re nexa, temporibus discreta: Philistum Leptinemque quo anno in patriam reductos, eodem item exilio affectos videtur retulisse. Ac Leptinem quidem, ut qui recrudescente bello Punico *Ol.* 99, 2 in prælio ad Cronium commisso caderet (*Diod.* XV, 17; *Ælian.* V. H. XIII, 45; *Plutarch.* Mor. p. 738, B), revera circa illud tempus domum revocatum putem; de Philisti autem reditu ad Diodor. XV, 7 jam Weselingius dubitavit. Nam Diodori testimonium contra Plutarchi et Corn. Nepotis auctoritates eo

minus stabit, quo proclivior erat, levi præsertim scriptori, error, ut quos simul e civitate pulsos, eosdem simul esse in patriam reductos scriberet. Quocirca quam diu Leptines exulabat, Philistus habitasse una cum eo videtur, ut Diodorus ait, Thuriis: qua in urbe domus fuisse, quæ hospitibus Syracusanis paterent, neutiquam est cur diffidamus (*Schiller.* De rebb. Thuriorum p. 35). Posteaquam autem Leptines Syracusas rediit, Philistus relictus in exilio solus sedem ac domicilium subinde mutasse videtur. Nam præter hospitium Hadrianum Plutarchus Epirum quoque memorat, *De exil.* c. 14, p. 637: Θουκυδίδης Ἀθηναῖος συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελ. καὶ Ἀθ. ἐν Θράκῃ περὶ τὴν Σκαπτήν ὕλην, Ξενοφῶν ἐν Σκυλλοῦντι τῆς Ἠλείας, Φίλιστος ἐν Ἡπείρῳ κτλ. »

P. XLII, a, not. 2. — Adde Marcellin. Vit. Thuc. § 27: Οἱ πολλοὶ τοῖς ἰδίοις πάθει συνέθεσαν τὰς ἱστορίας, ἥκιστα μελήσαν αὐτοῖς τῆς ἀληθείας... Τίμαιος δ' ὁ Ταυρομενίτης Τιμολέοντα ὑπερεπήνεσε τοῦ μετρίου, καθότι Ἀνδρόμαχον τὸν αὐτοῦ πατέρα οὐ κατέλυσε τῆς μοναρχίας, Φίλιστος δὲ τῷ νέῳ Διονυσίῳ τοῖς λόγοις πολεμεῖ (προσπολεμεῖ conj. Grauert; an κολακεύει?).

P. XLVII, b, lin. 19 ab ima. — Post: *Cum Timonide facit etiam Tzetzes*, adde: *Eadem magis etiam exaggerat Timæus ap. Plutarch. l. laudato.*

P. XLVIII, b, lin. 16. — Dele verba: quos neque Diodorus XV, 94 in computum suum refert. Vide tom. II, p. 81 sq.

P. XLIX, a, lin. 24. — Pro: *retractavit eam et ad finem perduxit*, lege: *eam ad finem perduxit.*

P. XLIX, a, lin. 29. — Quod ei ridicule sane crimini vertit Dionysius Hal.] Succurrere Dionysio studet Krügerus in Dionys. Historiographicis p. 46. Etenim quæ in Dionysio leguntur: Φίλιστος δὲ μιμητὴς ἐστὶ Θουκυδίδου... Ἐξήλωκε δὲ πρῶτον μὲν τὸ τὴν ὑπόθεσιν ἀτελῆ καταλιπεῖν τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ τρόπον, ea ita mutanda esse censet, ut pro ἀτελῆ καταλιπεῖν legendum sit ἀτελῆ ἐκλέγειν, *argumentum simplex sibi eligere.* « Nam quum ineptum sit credere, inquit, historicum de industria opus suum non absolvisse, tum longe ineptius est, hanc primam ejus cum Thucydide similitudinis notam ponere, quum potius de argumenti, quod elegerit, natura dicendum fuisse videatur. » Equidem ejusmodi ineptias quæ ab historiæ ignorantia proficiscuntur, minime alienas esse a Dionysio, leviusculo sane historico, usu doctus dudum mihi persuasi.

TIMÆUS. P. I, not. 3. — Dele verba: nisi forte Neanthes Cyzicenus et quæ sequuntur.

Pag. II b, lin. 36. — Libri tres De regibus Syriæ, quos Timæo Suidas affingit, probabiliter re-

ferendi sunt ad *Athenæum*, quem de iis scripsisse compertum habemus. Vide tom. III, p. 657.

Pag. LIV, not. 1. — Adde : Anecd. Paris. I, p. 392, cod. 2610 fol. 31 : Τίμαιος ὁ Ταυρομένιος γρασουλλέκτρια ἐλέγετο διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν.

Pag. LVI, a, lin. 10 ab ima. — Ad Agatharchidis testimonium adde : Vitruv. VIII, 4 : *Theophrastus, Timæus, Posidonius, Hegesias, Herodotus, Aristides, Metrodorus, qui magna vigilantia et infinito studio locorum proprietates, aquarum virtutes, ab inclinatione cæli regionum qualitates, ita distributas esse scriptis declaraverunt.*

Pag. LVI, b, not., lin. 4 ab ima. — Dele verba : *ita tamen emendari potest etc.* Nihil emendandum, quum omnia sana sint. Vide Fragm. Chonol. p. 124 sq., ubi de computu Timæi exposui.

EPHORUS. P. LVII, b, et LVIII, a. — Quod ibi probare studuimus apud Suidam pro ἐννεακοστῆς τρίτης Ὀλ. legendum esse ἑκατοστῆς τρίτης, confirmatur loco Eudociæ p. 230, ubi : ἐπὶ τῆς ργ' Ὀλυμπ.

P. LXIII, b, lin. 2. Pro *mutuata lege mutuatum.*

THEOPOMPUS. P. LXV, b, not., lin. 8 ab ima. — Pro Θεογόνῳ Welckerus restitui voluit Θεοπόμπῳ. Potius corrigendum videtur Θεογένη. Vide tom. II, p. 12.

P. LXVII a, not. 2. — De his v. Welcker. Gr. Trag. p. 1070 sq.

P. LXVII, b, lin. 6 ab ima. — Pro : *Isocratis discipulus lege : Metrodori Isocratici disc.*

P. LXVIII, a. — In vita Theopompi fabulam non commemoravi quam narrat Josephus A. J. XII, 2, 13. Etenim Ptolemæus rex cum Demetrio Phalereo confabulans mirari se ait qui fiat ut admirabiles istas leges Judæorum neque historicus unquam neque poeta attigisset. Ὁ δὲ Δημήτριος μηδὲνα τολμῆσαι τῆς τῶν νόμων τούτων ἀναγραφῆς ἄψασθαι, διὰ τὸ θείαν αὐτὴν εἶναι καὶ σεμνὴν, ἔφασκε, καὶ ὅτι βλαβεῖεν ἥδη τινὲς τούτοις ἐπιχειρήσαντες ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, δηλῶν ὡς Θεόπομπος βουλευθεὶς ἱστορῆσαι τι περὶ τούτων ἐταράχθη τὴν διάνοιαν πλείοσιν ἢ τριάκοντα ἡμέραις, καὶ παρὰ τὰς ἀνέσεις ἐξιλίσχετο τὸν Θεὸν, ἐντεῦθεν αὐτῷ γενέσθαι τὴν παραφροσύνην ὑπονοῶν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὄνυχρ εἶδεν, ὅτι τοῦτ' αὐτῷ συμβαίη περιεργαζομένῳ τὰ θεῖα καὶ ταῦτ' ἐκφέρειν ἐπὶ κοινούς ἀνθρώπους θελήσαντι· καὶ ἀποσχόμενος κατέστη τὴν διάνοιαν. Eadem narrant Euseb. P. Ev. VIII, p. 354; Cedren. p. 165 ed. Paris. et Anonym. in Chron. cod. Parisin. 854 in Cram. Anecd. Par. II, p. 272. — Denique inter historicos una cum Charace καὶ ἄλλοις ἀναρίθμους Theopompum recenset Euagrius H. Eccl. V, 24.

Pag. LXVIII, a, not. 6. — De Theopompi Epitome Historiarum Herodoti quæ scripsit Frommelius in Creuzeri Meletum. III, p. 136 sqq. sero nactus sum. Nihil auctor dubitat quin libellus ille sit genuinus sœtus Theopompi Chii, in Suidæ testimonio locisque duobus ubi laudatur Th. ἐν Ἡρ. Ἐπιτομῇ bona fide acquiescens; nihil tamen attulit, quo res per se parum probabilis ad maiorem veri speciem adduceretur. Nam quod Theopompus in historiis suis Hellenicis vel Philippicis interdum de rebus exponit quas Herodotus quoque vel tractavit vel attigit, id ne minimum quidem facit, ut Xenophontis jam ætate exstitisse virum oratorem nobis persuadeamus, qui excerpto modici ambitus opere excerptisque in publicum edendis obscuram inferioris ævi sedulitatem æmulatus sit. Ceterum Epitomen istam non tam junioris alicujus Theopompi fuisse opellam, sed a seriore quodam grammatico sub Theopompi Chii nomine dividentam esse crediderim.

Pag. LXVIII, b, lin. 5. — Ipsa verba Anonymi, de cuius loco sermo est, adscribam. Anonym. Vit. Thuc. § 5, p. 201 in Bioy. Westermanni : Πέπαιται δὲ τὸ τῆς συγγραφῆς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῇ περὶ Κυνὸς σῆμα, τουτέστι περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐνθα δοκοῦσι καὶ νενικηχέναι Ἀθηναῖοι. Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἐτέροις γράφειν κατέλιπε, Ξενοφῶντι καὶ Θεοπόμπῳ· εἰσὶ δ' αἱ ἐφετῆς μάχαι· οὔτε γὰρ τὴν δευτέραν ναυμαχίαν τὴν περὶ Κυνὸς σῆμα, ἣν Θεόπομπος εἶπεν, οὔτε τὴν περὶ Κύζικον, ἣν ἐνίκα Θρασύβουλος καὶ Θηραμένης καὶ Ἀλκιδιδῆς, οὔτε τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, ἐνθα νίκησιν Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίους, οὔτε τὸ κεφάλαιον τῶν κακῶν τῶν Ἀττικῶν, τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν, ὅπου καὶ τὰς ναῦς ἀπώλεσαν Ἀθηναῖοι καὶ τὰς ἐξῆς ἐλπίδας· καὶ γὰρ τὸ τεῖχος αὐτῶν καθρέθη καὶ τῶν λ' τυραννὶς κατέστη καὶ πολλαῖς συμφοραῖς περιέπεσεν ἡ πόλις, ἃς ἠκρίβωσε Θεόπομπος. Conferri Westermannus jubet Spilleri Quæst. De Xenophont. Hist. Gr. p. 22.

P. LXX, a, lin. 17 ab ima. — Pro *quorum lege quarum.*

PHYLARCHUS. P. LXX, b, lin. 29. — Post vocem *Plutarchus* adde : *De gloria Athen.* c. 1 p. 423 ed. Didot.

DEMO. Pag. LXXXIII. De Demone lin. 3, ad verba : *Demone Sicyonio, philosopho Pythagorico, cui vindicanda nobis esse videntur, quæ apud schol. ad Lucian. Icaromen. 19 leguntur.* — Erravit frater meus. Apud schol. Lucian. l. 1. legitur allegorica interpretatio fabulæ de Oto et Ephialte, ὡς ἱστορεῖ Δημῶ (sic). Quibus verbis neque Atthidis scriptor Δημῶν laudatur, neque philosophus quem

Iamblichus V. Pyth. 36 inter Pythagoreos recenset, nisi forte virum cum femina confundi putaveris. Etenim schol. Luc. laudat Δημὴν feminam, quæ mythos allegorice interpretata est, quamque de aliis fabulis laudat Eustathius ad Hom. p. 1154, C, et schol. Il. β', 205, et ε', 727.

FRAGMENTA.

HECATÆUS. Pag. 8, fr. 123. — Cf. Hellanici fr. 110.

P. 11, fr. 160. — Hæc Hecatæo Abderitæ vindicavi in tom. II, p. 388, fr. 6 a.

P. 17, fr. 254. — Cf. Chæroboscus in Bekker. An. p. 1181: 'Ο Χνᾶς, τοῦ Χνᾶ· οὕτω γὰρ ἐλέγετο δ' Ἀγήνωρ, θένει καὶ ἡ Φοινίκη 'Οχνα (Χνᾶ? Canaan.) λέγεται, de quibus v. Buttmann. *Mytholog.* I, p. 233, citante Fr. Creuzero in *Wiener. Jahrb.* 1844, tom. CIV, p. 35. Ceterum nescio an aptius fr. 254 referatur ad Hecatæum Abderitam, quem istam regionem adiisse deque ea scripsisse constat.

P. 20, fr. 291. — Hoc quoque Hecatæo Abderitæ tribui in tom. II, p. 389, fr. 10. Ibidem in annot. inter Abderitæ fragmenta posui locum Damascii, ubi de Ægyptiorum placito philosophico Hecatæus laudatur. Creuzerus eum ad Milesium Hecatæum refert l. I. itemque in *Anseigen d. Münchner Academ.* 1848, Num. 110. Verum etiamsi placitum illud (τὸν ἥλιον εἶναι τὸν νοῦν τὸν νοερόν), quod Ægyptiis affingunt, ab Ionicis philosophis non alienum est, tamen ad Abderitam locum istum referri malui, quippe quem constat Περὶ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίας scripsisse, dum simile quid de Milesio compertum non habemus.

P. 25, fr. 333. — Cf. not. ad Characis fr. 48 in tom. III, p. 644.

P. 26, fr. 341. — Ibi addas schol. Thucyd. I, 3, quod in Prolegg. p. xvi adscripsimus. Rem tractat Creuzerus in *Briefe über Homer u. Hes.* p. 218, et in *Symbolik* tom. IV, p. 186 ed. tert.; Welcker. *Æsch. Tril.* p. 20.

P. 28, fr. 357. — Hæc plenius exhibet schol. codicis Veneti (ed. Cobet) : .. γράφωιν οὕτως· α' 'Ο δὲ Αἰγυπτὸς αὐτὸς μὲν οὐκ ἦλθεν εἰς Ἄργος. Παῖδας μὲν, ὡς μὲν Ἡσίοδος, ἐποίησε πεντήκοντα, ὡς λέγω δὲ (l. ὡς ἐγὼ δὲ λέγω), οὐδὲ εἰσίν. » Καὶ Διονύσιος δ' κυκλογράφος ἐν τῷ πρώτῳ τὰ παραπλήσια φησι. Λέγεται δὲ τις κτλ. ut in editis. Novum hoc exemplum est, quod de crisi, quam vetustissimus historicus fabulis adhibuerit, nos doceat. Cf. fr. 332.

P. 29. — Post fragm. 361 insere hæc: Schol. Sophocl. O. C. 1320 : 'Ενιοὶ οὐ τὸν Ἀταλάντης φασί

Παρβеноπαῖον στρατεῦσαι (sc. ἐπὶ Θηδῶν), ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, θνένιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος δ' Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσι, συγγραφέων δὲ Ἐκαταῖος δ' Μιλήσιος. Cf. Apollod. I, 9, 13.

P. 30. — Post fr. 371 adde Apollon. De pronom. p. 118 ed. Bekk. : Αἱ πληθυντικαὶ καὶ κοινολεκτοῦνται κατ' εὐθείαν πρὸς τε Ἴωνων καὶ Ἀττικῶν, ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς. Ἔστι πιστώσασθαι καὶ τὸ ἀδιαίρετον τῆς εὐθείας παρ' Ἴωσιν ἐκ τῶν περὶ Δημόκριτον, Φερεκύδην, Ἐκαταίων· τὸ γὰρ ἐν Εἰδωλοφανεὶ ὑμέες, αἰόλιον. — Præterea memorasse liceat glossam Hesychii, quæ vulgo sic habet : ὑπ' αὐν ἤν· παρ' Ἐκαταῖω Φιλητᾶς. At codex : ὑπ' αὐν ἤν, παρεκατέω φιλιτάς. Reponendum esse Φιλητᾶς pro Φιλιτάς, forma ap. Hesych. constanter obvia (uti Bachius Phil. carm. p. 77 ait), certum sit; reliqua quid sibi velint, nondum liquet.

CHARON. P. 34, a. — Ante fragm. 8 addas hæc, quæ ex Ὁροις Λαμψακηνῶν sive ex libris Περὶ Λαμψακοῦ, quorum primam partem Κτίσεων nomine signatam reperisse alicubi Suidas videtur, deprompta fuerint :

Phot. Lex. : Κύβητος, δ' κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, θεοφόρος. Χάρων δὲ δ' Λαμψακηνὸς ἐν τῇ πρώτῃ τῇ Ἀφροδίτῃ ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Λυδῶν Κυβήτην λέγεσθαι (sc. φησίν). Cf. Steph. Thes. v. κυβήτειν.

Idem ib. : Ὁστακός, οἱ δὲ ἀστακός· καράβου εἶδος καὶ τὴν πόλιν τὴν Ἀστακόν, Ὁστακόν Ἰωνες. Παρ' δ' (κάρ' ὃ cod.; ejicienda cens. Dobræus) Χάρων· » Ὁστακος ἐκτίσθη ὑπὸ Χαλκηδονίων. » Mela I, 19, Strabo XII, p. 563 et Memnon. c. 21 Astacum Megarensium coloniam dicunt, quod quidem nihil morarer, quum Chalcedonii item essent Megarenses, nisi Eusebius Astacum 33 annis ante Chalcedonem esse conditam diceret. Sc. Astacum ait conditam Ol. 18, 2. 707; Chalcedonem Ol. 26, 3. 674. Memnon. c. 21 (tom. III. p. 536) Astaci origines refert ad Ol. 17, 1. 712. Aliter de his statuere debet Charon Lampsacenus; nisi forte ad tralaticium istud refugeris, non de primis conditoribus Charonem hoc loco dixisse censens, sed de iis, qui postmodum urbem bellis accisam denuo incolis frequentasse videantur. — De ἀστακῷ ἢ ὀστακῷ cf. Athen. III, p. 105, B.

P. 35, b, fr. 12. — Post verba συγγενέσθαι αὐτῇ schol. Apoll. Rh. sic habet : ὑπέσχετο δοῦναι τοῦτο, φυλάσασθαι μέντοι γε ἑτέρας γυναικὸς ὁμιλίαν παρήγαλιν· ἔσεσθαι δὲ μετὰ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν etc., ut ap. Etym. M., nisi quod in fine habet : περρωθῆναι αὐτόν.

P. 35, b, fr. 13. — Καὶ τὴν γῆν χῶματι] lege

ferendi sunt ad *Athenæum*, quem de iis scripsisse compertum habemus. Vide tom. III, p. 657.

Pag. LIV, not. 1. — Adde : Anecd. Paris. I, p. 392, cod. 2610 fol. 31 : Τίμαιος δ Ταυρομένιος γρασουλλέκτρια ἐλέγετο διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν.

Pag. LVI, a, lin. 10ab ima. — Ad Agatharchidis testimonium adde : Vitruv. VIII, 4 : *Theophrastus, Timæus, Posidonius, Hegesias, Herodotus, Aristides, Metrodorus, qui magna vigilantia et infinito studio locorum proprietates, aquarum virtutes, ab inclinatione cæli regionum qualitates, ita distributas esse scriptis declaraverunt.*

Pag. LVI, b, not., lin. 4 ab ima. — Dele verba : *ita tamen emendari potest* etc. Nihil emendandum, quum omnia sana sint. Vide Fragm. Chonol. p. 124 sq., ubi de computu Timæi exposui.

EPHORUS. P. LVII, b, et LVIII, a. — Quod ibi probare studuimus apud Suidam pro ἐνεακοστῆς τρίτης Ὀλ. legendum esse ἑκατοστῆς τρίτης, confirmatur loco Eudociæ p. 230, ubi : ἐπὶ τῆς ργ' Ὀλυμπ.

P. LXIII, b, lin. 2. Pro *mutuata lege mutuatum*.

THEOPOMPUS. P. LXV, b, not., lin. 8ab ima. — Pro Θεογόνῳ Welckerus restitui voluit Θεοπόμπῳ. Potius corrigendum videtur Θεογένῃ. Vide tom. II, p. 12.

P. LXVII a, not. 2. — De his v. Welcker. *Gr. Trag.* p. 1070 sq.

P. LXVII, b, lin. 6 ab ima. — Pro : *Isocratis discipulus* lege : *Metrodori Isocratici disc.*

P. LXVIII, a. — In vita Theopompi fabulam non commemoravi quam narrat Josephus A. J. XII, 2, 13. Etenim Ptolemæus rex cum Demetrio Phalereo confabulans mirari se ait qui fiat ut admirabiles istas leges Judæorum neque historicus unquam neque poeta attigisset. Ὁ δὲ Δημήτριος μηδένα τολμῆσαι τῆς τῶν νόμων τούτων ἀναγραφῆς ἀψασθαι, διὰ τὸ θεῖαν αὐτὴν εἶναι καὶ σεμνήν, ἔφασκε, καὶ ὅτι βλαβεῖεν ἥδη τινὲς τούτοις ἐπιχειρήσαντες ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, δηλῶν ὡς Θεόπομπος βουλευθεὶς ἱστορῆσαι τι περὶ τούτων ἐταράχθη τὴν διάνοιαν πλείοσιν ἢ τριάκοντα ἡμέραις, καὶ παρὰ τὰς ἀνέσεις ἐξιλίσκετο τὸν Θεὸν, ἐντεῦθεν αὐτῷ γενέσθαι τὴν παραφροσύνην ὑπονοῶν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὄναι εἶδεν, ὅτι τοῦτ' αὐτῷ συμβαίη περιεργαζομένῳ τὰ θεῖα καὶ ταῦτ' ἐκφέρειν ἐπὶ κοινούς ἀνθρώπους θελήσαντι· καὶ ἀπασχόμενος κατέστη τὴν διάνοιαν. Eadem narrant Euseb. P. Ev. VIII, p. 354; Cedren. p. 165 ed. Paris. et Anonym. in Chron. cod. Parisin. 854 in Cram. Anecd. Par. II, p. 272. — Denique inter historicos una cum Charace καὶ ἄλλοις ἀναριθμοὺς Theopompum recenset Euagrius H. Eccl. V, 24.

Pag. LXVIII, a, not. 6. — De Theopompi Epitome Historiarum Herodoti quæ scripsit Frommelius in Creuzeri Meletem. III, p. 136 sqq. sero nactus sum. Nihil auctor dubitat quin libellus ille sit genuinus sætus Theopompi Chii, in Suidæ testimonio locisque duobus ubi laudatur Th. ἐν Ἡρ. Ἐπιτομῇ bona fide acquiescens; nihil tamen attulit, quo res per se parum probabilis ad maiorem veri speciem adduceretur. Nam quod Theopompus in historiis suis Hellenicis vel Philippicis interdum de rebus exponit quas Herodotus quoque vel tractavit vel attigit, id ne minimum quidem facit, ut Xenophontis jam ætate exstitisse virum oratorem nobis persuadeamus, qui excerpando modici ambitus opere excerptisque in publicum edendis obscuram inferioris ævi sedulitatem æmulatus sit. Ceterum Epitomen istam non tam junioris alicujus Theopompi fuisse opellam, sed a seriore quodam grammatico sub Theopompi Chii nomine dividentam esse crediderim.

Pag. LXVIII, b, lin. 5. — Ipsa verba Anonymi, de cuius loco sermo est, adscribam. Anonym. Vit. Thuc. § 5, p. 201 in Bion. Westermanni : Πέπαιται δὲ τὸ τῆς συγγραφῆς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῇ περὶ Κυνὸς σῆμα, ταυτέστι περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐνθα δοκοῦσι καὶ νενικηκέναι Ἀθηναῖοι. Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἐτέροις γράφειν κατέλιπε, Ξενοφῶντι καὶ Θεοπόμπῳ· εἰς δ' αἱ ἐφεξῆς μάχαι· οὔτε γὰρ τὴν δευτέραν ναυμαχίαν τὴν περὶ Κυνὸς σῆμα, ἣν Θεόπομπος εἶπεν, οὔτε τὴν περὶ Κύζικον, ἣν ἐνίκησεν Θρασύβουλος καὶ Θηραμένης καὶ Ἀλκιβιάδης, οὔτε τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, ἐνθα νικῶσιν Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίους, οὔτε τὸ κεφάλαιον τῶν κακῶν τῶν Ἀττικῶν, τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν, ὅπου καὶ τὰς ναῦς ἀπώλεσαν Ἀθηναῖοι καὶ τὰς ἐξῆς ἐλπίδας· καὶ γὰρ τὸ τεῖχος αὐτῶν καθήρηθη καὶ ἡ τῶν λ' τυραννὶς κατέστη καὶ πολλαῖς συμφοραῖς περιέπεσεν ἡ πόλις, ἃς ἠκρίβωσε Θεόπομπος. Conferri Westermannus jubet Spilleri Quæst. De Xenophont. Hist. Gr. p. 22.

P. LXX, a, lin. 17 ab ima. — Pro *quorum lege quarum*.

PHYLARCHUS. P. LXX, b, lin. 29. — Post vocem *Plutarchus* adde : *De gloria Athen. c. 1 p. 423 ed. Didot.*

DEMO. Pag. LXXXIII. De Demone lin. 3, ad verba : *Demone Sicynio, philosopho Pythagorico, cui vindicanda nobis esse videntur, quæ apud schol. ad Lucian. Icaromen. 19 leguntur.* — Erravit frater meus. Apud schol. Lucian. I. I. legitur allegorica interpretatio fabulæ de Oto et Ephialte, ὡς ἱστορεῖ Δημῶν (sic). Quibus verbis neque Attididis scriptor Δῆμων laudatur, neque philosophus quem

Iamblichus V. Pyth. 36 inter Pythagoreos recenset, nisi forte virum cum femina confundi putaveris. Etenim schol. Luc. laudat Δημῷ feminam, quæ mythos allegorice interpretata est, quamque de aliis fabulis laudat Eustathius ad Hom. p. 1154, C, et schol. Il. β', 205, et ε', 727.

FRAGMENTA.

HECATÆUS. Pag. 8, fr. 123. — Cf. Hellanici fr. 110.

P. 11, fr. 160. — Hæc Hecatæo Abderitæ vindicavi in tom. II, p. 388, fr. 6 a.

P. 17, fr. 254. — Cf. Chæroboscus in Bekker. An. p. 1181: 'Ο Χνᾶς, τοῦ Χνᾶ· οὕτω γὰρ ἐλέγετο δ' Ἀγλήνωρ, θένει καὶ ἡ Φοινίκη 'Οχνα (Χνᾶ? Canaan.) λέγεται, de quibus v. Buttmann. *Mytholog.* I, p. 233, citante Fr. Creuzero in *Wiener. Jahrb.* 1844, tom. CIV, p. 35. Ceterum nescio an aptius fr. 254 referatur ad Hecatæum Abderitam, quem istam regionem adiisse deque ea scripsisse constat.

P. 20, fr. 291. — Hoc quoque Hecatæo Abderitæ tribui in tom. II, p. 389, fr. 10. Ibidem in annot. inter Abderitæ fragmenta posui locum Damascii, ubi de Ægyptiorum placito philosophico Hecatæus laudatur. Creuzerus eum ad Milesium Hecatæum refert l. I. itemque in *Anseigen d. Münchner Academ.* 1848, Num. 110. Verum etiamsi placitum illud (τὸν ἥλιον εἶναι τὸν νοῦν τὸν νοερόν), quod Ægyptiis affingunt, ab Ionicis philosophis non alienum est, tamen ad Abderitam locum istum referri malui, quippe quem constat Περὶ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίας scripsisse, dum simile quid de Milesio compertum non habemus.

P. 25, fr. 333. — Cf. not. ad Characis fr. 48 in tom. III, p. 644.

P. 26, fr. 341. — Ibi addas schol. Thucyd. I, 3, quod in Prolegg. p. xvi adscripsimus. Rem tractat Creuzerus in *Briefe über Homer u. Hes.* p. 218, et in *Symbolik* tom. IV, p. 186 ed. tert.; Welcker. *Æsch. Tril.* p. 20.

P. 28, fr. 357. — Hæc plenius exhibet schol. codicis Veneti (ed. Cobet) : .. γράφον οὕτως· « Ὁ δὲ Αἰγυπτὸς αὐτὸς μὲν οὐκ ἦλθεν εἰς Ἄργος. Παῖδας μὲν, ὡς μὲν Ἡσίοδος, ἐποίησε πεντήκοντα, ὡς λέγω δὲ (l. ὡς ἐγὼ δὲ λέγω), οὐδὲ εἰσίν. » Καὶ Διονύσιος δὲ κυκλογράφος ἐν τῷ πρώτῳ τὰ παραπλήσια φησι. Λέγεται δὲ τις κτλ. ut in editis. Novum hoc exemplum est, quod de crisi, quam vetustissimus historicus fabulis adhibuerit, nos doceat. Cf. fr. 332.

P. 29. — Post fragm. 361 inserte hæc· Schol. Sophocli. O. C. 1320 : Ἴωνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης φασί

Παρθενοπαῖον στρατεῦσαι (sc. ἐπὶ Θηβῶν), ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, δν ἐνίοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος δὲ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσι, συγγραφέων δὲ Ἐκαταῖος δὲ Μιλήσιος. Cf. Apollod. I, 9, 13.

P. 30. — Post fr. 371 adde Apollon. De pronom. p. 118 ed. Bekk. : Αἱ πληθυντικαὶ καὶ κοινολεκτοῦνται κατ' εὐθείαν πρὸς τε Ἴωνων καὶ Ἀττικῶν, ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς. Ἔστι πιστώσασθαι καὶ τὸ ἀδιαίρετον τῆς εὐθείας παρ' Ἴωσιν ἐκ τῶν περὶ Δημόκριτον, Φερεκύδην, Ἐκαταίων· τὸ γὰρ ἐν Εἰδωλοφανεῖ ὑμέες, αἰδολιον. — Præterea memorasse liceat glossam Hesychii, quæ vulgo sic habet : ὕπ' αὐν ἤν· παρ' Ἐκαταίῳ Φιλητᾶς. At codex : ὕπ' αὐν ἤν, παρεκατέω φιλιτάς. Reponendum esse Φιλητᾶς pro Φιλιτάς, forma ap. Hesych. constanter obvia (uti Bachius Phil. carm. p. 77 ait), certum sit; reliqua quid sibi velint, nondum liquet.

CHARON. P. 34, a. — Ante fragm. 8 addas hæc, quæ ex Ὠροῖς Λαμψακηνῶν sive ex libris Περὶ Λαμψακοῦ, quorum primam partem Κτίσεων nomine signatam reperisse alicubi Suidas videtur, deprompta fuerint :

Phot. Lex. : Κύβητος, δ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, θεοφόρος. Χάρων δὲ δ Λαμψακηνὸς ἐν τῇ πρώτῃ τῇ Ἀφροδίτῃ ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Λυδῶν Κυβήτην λέγεσθαι (sc. φησίν). Cf. Steph. Thes. v. κυβήτειν.

Idem ib. : Ὀστακός, οἱ δὲ ἀστακός· καράβου εἶδος· καὶ τὴν πόλιν τὴν Ἀστακον, Ὀστακον Ἰωνες. Παρ' δ (κάρ' ὧ cod.; ejicienda cens. Dobræus) Χάρων· « Ὀστακος ἐκτίσθη ὑπὸ Χαλκηδονίων. » Mela I, 19, Strabo XII, p. 563 et Memnon. c. 21 Astacum Megarensium coloniam dicunt; quod quidem nihil morarer, quum Chalcedonii item essent Megarenses, nisi Eusebius Astacum 33 annis ante Chalcedonem esse conditam diceret. Sc. Astacum ait conditam Ol. 18, 2. 707; Chalcedonem Ol. 26, 3. 674. Memnon. c. 21 (tom. III, p. 536) Astaci origines refert ad Ol. 17, 1. 712. Aliter de his statuere debet Charon Lampsacenus; nisi forte ad tralaticium istud refugeris, non de primis conditoribus Charoneni hoc loco dixisse censens, sed de iis, qui postmodum urbem bellis accisam denuo incolis frequentasse videantur. — De ἀστακῷ ἢ ὀστακῷ cf. Athen. III, p. 105, B.

P. 35, b, fr. 12. — Post verba συγγενέσθαι αὐτῇ schol. Apoll. Rh. sic habet : ὑπέσχετο δοῦναι τοῦτο, φυλάξασθαι μέντοι γε ἐτέρας γυναῖκας ὁμιλίαν παρήγειν· ἔσεσθαι δὲ μετὰ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν etc., ut ap. Etym. M., nisi quod in fine habet : πηρωθῆναι αὐτόν.

P. 35, b, fr. 13. — Καὶ τὴν γῆν χῶματι] lege

καὶ τὴν δρῶν γ. e cod. Vit. et Ciz. In fine pro ὡς καὶ φησι Ἀπολλωνίος lege ὡς φησι Ἀπ. Ceterum cum Sebastiano (ap. Müller. ad schol. Tzetz. p. 633) statuo Tzetzem Charonis narrationem (fr. 12), qualem habet schol. Apollonii cum alia confudisse, perperamque ab eo citari Charonem, cujus mentionem non aliunde nisi ex ipsis scholl. ad Apoll. arripuerit. Nec minus negligenter Tzetzes ipsum Apollonium citat; is enim narrat Parrhæbii patrem quercum, hamadryadis sedem, spretis nymphæ precibus cecidisse, idque ob facinus iram nymphæ expertum esse. Porro quæ de Arcade, Jovis vel Apollinis filio, deque ejus ex Chrysopelia liberis Tz. habet, ea sumpsit ex Apollodoro I, 9, 1, ex quo pro Προσπείλεια corrigendum est Χρυσόπείλεια. Quodsi quis miretur ejusmodi rerum confusionem, parum ille novit qualis Tzetzes vir sit.

XANTHUS. Cum Xanthi fragmentis de rebus Lydorum omnino comparanda sunt quæ de iisdem leguntur in Nicolai Damasceni fragm. 22-29, 62-65. 68, præ ceteris vero luculentissimum fr. 49 (tom. III, p. 380-386). Satis enim liquet Damascenum sua ex Nostro esse mutuatum.

P. 36, fr. 2 *extr.* scribendum est: καὶ αὐτὸς τοὺς Λυδοὺς ἐδίδαξε, καὶ τὰ μέλη διὰ τοῦτο Τορρήθια ἐκαλεῖτο. Vide not. ad Nicolai Dam. fr. 22, p. 370.

Pag. 37. fr. 5 a. — Schol. Venet. et Vatican. (ed. Cobet.) ad Eurip. Androm. 10, ubi Andromeda dicit: πόσιν μὲν Ἔκτορ' ἐξ Ἀχιλλέως Θανόντ' ἐσείδον, παῖδα θ' ὃν τίκτω πόσει Ῥιζθέντα πύργων Ἀστυάνακτ' ἀπ' ὀρθίων. Ad hæc schol.: Λυσανίας κατηγορεῖ Εὐριπίδου, κακῶς λέγων αὐτὸν ἐξειληφέναι τὸ παρ' Ὀμήρῳ (II. ω, 734) λεχθέν.

ἢ τις Ἀχαιῶν
ρίψει χειρὸς ἐλὼν ἀπὸ πύργου

οὗχ ὡς πάντας γενησόμενον (sic Cob.; γενόμενον Ven., γιγνόμενον Vat.), ἀλλ' εἰκαζόμενόν ἐστιν ὑπ' αὐτῆς, ὡς εἰ ἔλεγε κατακαυθῆσθαι τὸν παῖδα ἢ τι ἄλλο. [Ξάνθον δὲ τὸν Λυδιακὰ [συντάξαν] τὰ φασιν εἶναι Εὐριπίδῃ σύνθητες προσέχειν περὶ τοῖς Τρωικοῖς..... τοῖς δὲ χρησιμωτέροις..... φοις. Σησίχορον μόνον ἱστορεῖν εἶναι τεθνήκοι, καὶ τὸν τὴν Περσίδα συντεταχότα... ποιητὴν εἶναι καὶ ἀπὸ τοῦ τείχους ῥιζεῖν. Supplementa sunt Cobeti. Igitur dixit scholiasta Xanthum, Lydicorum auctorem, de rebus Troicis plerumque facere cum Euripide. Quid vero deinde auctor voluerit ob lacunas est ambiguum. Scribi ita potest: .. περὶ τῶν Τρωικῶν· οὐχ οὕτως δὲ τὴν ἱστορίαν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἔχειν τοῖς γε χρησιμωτέροις ἱστοριογράφοις, vel similem in sententiam, ut dicat auctor: Xanthum quoque pro more suo ipsum Euripidem secutum narrare Astyanactem periisse; verum non

ita se rem habere apud melioris notæ scriptores; quamquam poetæ Stesichorus et Arctinus (v. Cyclic ep. fr. ad calcem Homeri p. 584 Didot.) eum periisse de turri dejectum finxissent (cf. schol. Hom. I. I.). Ita vero si statuamus, aut falsa tradidit scholiasta, aut Homericus ille Ἀστυάναξ δ καὶ Σκαμάνδριος, Hectoris et Andromaches filius, distinguendus est ab alio Scamandrio, Hectoris filio notho, uti fecit Anaxicrates in Ἀργολοῖς ap. schol. Venet. in Androm. 224 (vid. tom. IV, p. 301), ipseque Euripides finxisse debet v. 224, ubi spurii Hectoris filii a poeta memorantur. Nimirum Strabo e Xantho (fr. 5) refert Scamandrium post Troica Phryges ex Europa in Asiam transduxisse. Porro ex Asia in Europam profectum Scamandrium dicit Xanthi sector Nicolaus Damascenus fr. 29 (tom. III, p. 373). Sed ne spurium hunc Hectoris filium Xanthus dixerit illud videtur obstare, quod diserte apud Nicolaum appellatur δ Ἐκτορος καὶ Ἀνδρομάχης. Fieri tamen potest ut Andromaches mentio ab ipso Nicolao vel ejus excerptore addita sit. Et hoc fere crediderim. Sin minus, scholium ita foret refingendum, ut sensus sit: Xanthum dicunt, etsi plerumque de Troicis rebus Euripidem sequi soleat, in hac tamen re probatoribus se addixisse auctoribus. Ceterum quod Xanthum attinet Lydica sua ad Euripidis fabulas accommodantem, noli cogitare de vetusto historico, qui Herodoto τὰς ἀφορμὰς δεδωκέναι dicitur, sed istum intellige Pseudoxanthum, qualem Dionysius Scytobrachion efformavit. Denique Lysanias, qui ap. scholiastam citatur, magnopere vereor ne esse debeat Lysimachus, quem sæpius in iisdem scholiis laudatum videmus, ut in sqq. ad Androm. v. 24 (Lys. fr. 13), 33 (fr. 14), 888 (fr. 18) et in schol. Vat. ad Troad. 31, ubi Persis Arctini ex eo laudatur, sicuti nostro loco; quem si totum ad Lysaniam qui dicitur referendum esse concesseris, sequitur non posse intelligi Lysaniam Cyrenæum, operis de poetis auctorem, quippe qui Eratosthenis præceptor fuit (Suidas v. Ἐρατοσθ.), ideoque ætate longe superare debuit Pseudoxanthum sive Dionysium Scytobrachionem. Sponte igitur se offert Lysimachus.

P. 37, fr. 6. — Ξάνθος... δς καὶ διὰ τοῦ ξ γράφει ἐν τόποις, Λοκοῖς (τας τούτους καλῶν.)] Scribendum puto ἐντοπίως vel ἐντοπίῳ τύπῳ.

P. 38, fr. 9. — Cf. Anticlidis fr. 18 in Scriptt. Rerum Alex. M. p. 151. In versione dele verba: *dicis causacædis pœnam sumentes*. — In fragm. 10 post v. Suidas adde v. Ξάνθος. Cf. Nicolai Dam. fr. 49, p. 382, not. 29.

P. 38, fr. 11. — Pro Μόφου corrige Μόξου. Cf. Nicolaus fr. 24, p. 374 not. — Deinde adde glossam

Hesychii : Ἀτταγάθη, Ἀθάρη, παρὰ τῷ Ξάνθῳ.
« Primitus scriptum fuerit Ἀτταγάθη pro Ἀταργάθη
vel Ἀταργάτις. V. Strabo XIV, p. 1085 sq. ed.
Alm. Cf. Heyn. De sacerdot. Comanensi p. 108;
Hisely. Hist. Cappadociæ p. 98 et *Symbolik u.
Mythol.* II, p. 349, 403 sqq. ed. tert. » CREUZER.
in *Wiener Jahrb.* tom. 106, p. 41.

Hesychius : Βουλεψίη· ἡ λέξις παρὰ Ξάνθῳ· λέ-
γει δὲ τὰς Ἀμαζόνας, ἐπειδὴν τέκωσιν ἄρρεν, ἐξορύσ-
σιν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοχειρία. Creuzerus,
cui hunc sicuti antecedentem locum debeo, con-
ferri jubet *Symbolik* II, p. 573 sqq. et præ ceteris
p. 672 ed. tertiæ.

Ibid. fr. 12. — Cf. Nicolai fr. 28, p. 372.

Ibid. fr. 13. — Initio scribe : Parthenius Erot.
c. 33 : Περὶ Ἀσασάνος. Ἰστορεῖ Ξάνθος Λυδια-
κοῖς καὶ Νεάνθης β' καὶ Σιμμία δ' Ῥόδιος. Διαφόρως
κτλ. Cf. Neanthis fr. 28, tom. III, p. 9. Subjunge
schol. Eurip. Phæn. 159 : Ξάνθος δὲ ὁ Λύδιος (sc.
τὴν Νιόβην φησὶ παῖδας εἶχειν) δέκα καὶ δέκα ἐκ Φιλό-
του τοῦ Ἀσσυρίου, δς ὄκει ἐν Σιπύλῳ· [δς ἀνῆρέθη ἐν
κυνηγεσίῳ ὑπὸ ἄρκτου.] Postrema addit codex Flo-
rent., qui in antec. omittit verba καὶ δέκα. Vul-
gata significat : δέκα ἄρρενας καὶ δέκα θηλείας.
Nomen Φιλότου ex Parthenio reposuit Valckena-
rius pro vg. Φιλοξένου. Idem deinde pro τοῦ Ἀσ-
συρίου ex eodem Parth. scribendum proponit : θυ
(i. e. θυγατέρα) οὖσαν Ἀσασάνος. De re v. Creuzer.
Symbolik IV, p. 553, 781 sq.

Post fr. 14 insere : Joann. Lydus De mensib.
III, c. 14 : Ὅτι δὲ τὸν ἐνιαυτὸν ὡς θεὸν ἐτίμησαν, δῆ-
λον ἐξ αὐτῆς τῆς Λυδῶν βασιλίδος πόλεως. Σάρδιν γὰρ
αὐτὴν καὶ Ξῶριν δ' Ξάνθος καλεῖ· τὸ δὲ Σάρδιν ὄνομα
εἴ τις κατὰ ἀριθμὸν ἀπολογίσεται, πέντε καὶ ἐξήκοντα
καὶ τριακοσίας εὐρήσει συνάγων μονάδας ὡς κἀντεῦθεν
εἶναι ὄηλον, πρὸς τιμὴν Ἡλίου, τοῦ τσαύταις ἡμέραις
τὸν ἐνιαυτὸν συνάγοντος, Σάρδιν ὀνομασθῆναι τὴν πό-
λιν. Νέον δὲ Σάρδιν τὸ νέον ἔτος ἐστὶ καὶ νῦν λέγεσθαι
τῷ πληθει συνομολογεῖται· εἰσὶ δὲ οἱ φασὶ τῇ Λυδῶν
ἀρχαίᾳ φωνῇ τὸν ἐνιαυτὸν καλεῖσθαι Σάρδιν. « Eodem
modo Nilus pro anno accipiebatur, computatis
huius nominis literis item efficientibus anni dierum
numerus. Cf. Heliodor. Æthiop. IX, 22, p. 381
ed. Coray., quem locum tractat Creuzer. in Com-
mentatt. Herodot. I, p. 184, nostri quoque facta
mentionē. » ROETHEN. Cf. Creuzer. *Symbolik* II,
p. 624, 632.

Ibid. fr. 16. — Cf. not. 38 ad Nicolai fr. 49, p. 383.

Ibid. fr. 17. — Cf. Nicol. l. l. not. 55, p. 384.

Pag. 40, b. lin. 5 sqq. Vide not. 7 ad Nicolai
fr. 62, pag. 396.

P. 43, fr. 27. — Scribe : Ξάνθος δὲ ὁ Λυδὸς περὶ
τὴν ὀκτωκαιδεκάτην, ὡς δὲ Διονύσιος περὶ τὴν πεντε-
καιδεκάτην, Θάσον ἐκτίσθη.

Ibid. post fragm. 27 inserendus locus Hephæ-
stion. De metris p. 14 ed. Gaisf. : Προτάσσε-
ται δὲ ἡμίφωνον ὕγροῦ.. καὶ τὸ σ τοῦ λ, κατὰ πάθος,
ὡς ἐν τῷ μάσλης, καὶ σπανίως τοῦ ν, ὡς Πάσνης
καὶ Μάσνης, ἃ δὲ ὀνόματα (sc. ποταμῶν) παρὰ
Ξάνθῳ εἰσὶν ἐν τοῖς Λυδιακοῖς. Eadem, omissa Xanthi
mentionē, grammat. cod. Barocc. ap. Gaisford. ad
Hephæst., et Etym. M. p. 249, 18 : Δάσληρα.
Δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ Δάσληρα (ὄνομα ἐστὶ λίμνης)
καὶ Βρυσμὸς (ἐστὶ δὲ ὄνομα βασιλείας) καὶ Πάσνης καὶ
Μάσνης (ὀνόματα ποταμῶν) καὶ Ὀσροήνη (ὅπερ τινὲς
Ὀρροήνη λέγουσιν· ἐστὶ δὲ χώρα οὕτω καλουμένη ἐν
Συρίᾳ) τὸ σ ἐν συλλήψει ἔχει μετὰ τῶν ἐπιφερομένων
συμφώνων. —

Μάσνης nomen, uti inter fluvios, sic etiam inter
antiquissimos Lydiæ reges occurrit. Certe Μάσνεω
formam codex Vat. habet ap. Dionys. I, 27, ubi ce-
teri Μάνεω, a Μάνης, quæ usitata Græcis forma est.
V. Steph. Thes. v. Μάνης. Pro Μάσνης alii dixisse
videntur Μάσσης. Plutarch. Moral. p. 360, B :
Φρύγες μέχρι νῦν τὰ λαμπρὰ καὶ θαυμαστὰ τῶν ἑρ-
γῶν μανικὰ καλοῦσι, διὰ τὸ Μάνιν (Μάνην) τινὰ τῶν
παλαιῶν βασιλέων ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ δυνατὸν γενέσθαι,
ὃν ἐνιοὶ Μάσσην (sic Dübnerus e codd. pro vg.
Μάσδην, quæ manu lenissima mutari possit in
Μάσλην) καλοῦσι. Idem Plutarchus De mus. c. 7.
p. 1033, D : Τὸν δὲ Μαρσύαν φασὶ τινες Μάσσην κα-
λεῖσθαι. Hinc nescio an coniecere liceat Μάσσην
fluvium eundem esse cum *Marsya fluvio*, sive ille sit
qui prope Celænas ex Aulucrene lacu oritur, sive
ille qui iuxta Harpasum fluv. e Caria in Mæandrum
influit e regione *Nasli* urbis, quæ hodie est (v. *For-
biger*. II, 341, 211). Mitto Marsyam Syriæ fluv.

HELLANICUS. Sturziana operum Hellanici dis-
tinctio fragmentorumque distributio secundum
ea quæ ipse in Prolegomenis disputavi atque Prel-
lerus in egregio De Hellanici scriptis libello expo-
suit, hunc fere in modum mutanda est :

I. ΦΟΡΩΝΙΣ βιβλ. β'. In libro primo auctor
post antiquissimas Argolidis fabulas tractavit stir-
pem Agenoris; in altero Beli prosapiam. LIBER I :
Fr. 37 (Ἑλ. ἐν Ἀργολικοῖς), Phoronei filii, Pelasgus,
Iasus, Agenor. Divisum inter eos imperium. Pe-
lasgus *Arcadiam* obtinet. Quare Prellerus ex eo-
dem libro petita esse censet quæ leguntur fr. 79.
(Ἑλ. ἐν τῷ Περὶ Ἀρχαίδας) de Cephleo Arcade,
et fr. 60 de Mænalo monte. Quibus adde fr. 77 de
Arcade autochthone. (Possis hæc etiam ad *At-
lantidem* referre). — Fr. 1 (ἐν Φορωνίδι), de Pe-
lasgorum migratione in Italiam, ex Dionys. H. I,
28 (*). — Fr. 29 (De Pelasgis in Thessalia). Larissa

(*) De hoc Dionysii loco Prellerus p. 16 : « Vides, ait,
Hellanicum opponere Hellenes, h. e. genus Deucalionis, et

ab Acrisio condita, nomen habet a Pelasgi filia. Fr. 2 et 9 (Φορων. α'). Cadmus, Agenoris f.; Sparti. — Fr. 8. Thebarum κτίσεις ('Ελ. ἐν Βοιωτικοῖς). — • Eodem retuleris schol. Vatican. Eur. Rhes. 28 : 'Ο δὲ Ἡσίοδος Εὐρώπης μὲν φησιν αὐτὸν (sc. τὸν Σαρπηδόνα), ὡς Ἑλλάνικος. Quamquam malim cogitare de Hellanico chorizonte. » Preller. — LIBER II. Beli stirps. Hercules historia : Fr. 4 (ἐν δευτέρῳ [δεκάτῳ codd.] Φορ.) Hercules Stephanephori pater ex una Thespiadum. — Fr. 3. (β' Φορ.) Archiam talitro necat. — Nemeæum leonem debellat. Quo pertinet locus Stephani B. (v. Prolegg. p. xxxiii not.) : Βεμδῖνα, κόμη τῆς Νεμέας. Ἑλλάνικος δὲ Βέμβινον καὶ πόλιν φησίν... Πανύσας (fr. 1 ed. Dübner.) ἐν Ἡρακλείας πρώτῃ. • Δέρμα δὲ θῆριον Βεμδινήτῳ λέοντος κτλ. » Cf. Müller. Dor. II, p. 472. — Fr. 40. Hydra Lernæa. Iolaus. — Fr. 61. Stymphalides aves. — Fr. 98. Diomedis equæ. Abderus. — Fr. 33. Amazones. — 97. Bores Geryonis. — Fr. 39. Hylas. — Fr. 102. Hercules e Malide apud Omphalen serva filius Aceles, qui in Lycia urbem condit. — Fr. 90, de primo Hellanodicarum numero, peti potuit ex narratione de ludis Olymp. ab Hercule institutis. — Præterea Phoronidi diserte adscribitur fr. 5 de Hesiodo Orpheo postero; cui adde fr. 6 de Homæro item ab Orpheo genus ducente. Mirum est hoc ex Phoronide afferri, quum de Homeridis in Atlantide sermo fuisse dicatur. V. infra.

II. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΙΑ β6λ. β'. LIBER I : Fr. 15. (Δευκ. α') Prometheus. Deucalion. Cf. Apollodor. I, 7, 2. — Fr. 16. Diluvium. Navigium ad Othryn in Thessalia appellit. Deucalion et Pyrrha in Cyno deinde habitant, ubi nata Protogenia. (Vulgo Deucalionem appulisse narrant ad Parnassum, quem Hellanicus fr. 94 ab heroe indigena nomen

habere refert.) — Fr. 88. De priscorum hominum longævitate. — Fr. 17. (Δευκ. α') Erysichthon, Myrmidonis f. (ex Pisidice Æoli f., Deucalionis neptide). — Porro ex Deucalionea prosapia civitatum plurimarum repetebantur origines. Memorantur Thessaliæ urbes : *Thegonium* fr. 21 (Δευκ. α'); *Misgomenæ* fr. 24 (Δ. α'); *Phemiæ* fr. 25 (Δευκ. α'), ἀπὸ Φημίου τοῦ Ἀμρυκος (Amryx vel Ampyces f. Peliae, Salmonei, Æoli, Deucalionis). Ampyx pater est Mopsi (Pausan. V, 17, 10). A Mopso, opinor, genus duxerit Aspendus, qui fr. 20 (Δευκ. α') Aspendum in Pamphylia condidisse dicitur. — Fr. 23 (Δ. α') *Laceria*, Magnesiae urbs. — Fr. 22 (Δ. α') *Calliarus*, ἀπὸ Καλλιάρου Oedodoci et Laonomes f.; fr. 19 (Δ. α') *Alpones*; fr. 106 *Oeanthe*, quæ tres sunt Locridis urbes. — Fr. 18 (Δ. α') *Agathia* in Phocide. — E LIBRO SECUNDO : Fr. 27 et 13 (Δ. β'), Bæotiæ urbs *Salmos* vel *Salmon*, aliis *Almon* vel *Olmon* (ἀπὸ Ὀλμοῦ τοῦ Σισύρου St. B. s. v.). — Fr. 26 (Δ. β'), *Midæum* in Phrygia. — Ad Deucalioniam pertinent etiam quæ de tetrarchia Thessalica ἐκ τῶν Θετταλικῶν Ἑλ. citantur fr. 28; et probabiliter schol. in Aristid. Panath. p. 83 ed. Frommel. : Καὶ γὰρ Δωριεῖς ὄντες (οἱ Λακεδαιμόνιοι), Πελοποννήσιοι ὕστερον γεγόνاسι, ὡς Ἑλλάνικος λέγει καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν. A Deucalionis progenie etiam Ætoliae civitates insigniores conditæ esse dicuntur (v. Apollod. I, 7, 6). Quare Deucalioniam respexerit Strabo (fr. 111), carpens Hellenicum quod *Macyntiam* et *Molycrion* Ætoliae urbes, post Heraclidarum reditum demum conditas, ἐν ταῖς ἀρχαῖαις recenseat; contra vero *Olenum* et *Pylenen* urbes, dudum ab Ætolis dirutas, ita memoret, quasi steterint adhuc. — Ab urbiū originibus revertamur ad fabulas nobiliores. De *Pelie* et *Nelei* historia Hellenicus citatur in Epimer. Hom. ap. Cramer. An. I, p. 344 : Ἑλλάνικος δέ· « Καὶ τὸν (τὸν μὲν;) Περίαν ὠνόμαζέτο (ὠνόμαζεν? ὠνόμαζον?), ἐπεὶ ἐπελιώθη αὐτῷ ἡ ὄψις λακτισθέντι ὑπὸ τοῦ ἵππου (*). —

Pelasgos, h. e. genus Phoronei; nam Deucalion cum Hellenibus suis Pelasgos ex Thessalia eiecit, quod narratur apud Dionys. A. R. I, 17, quæ maximam partem ex eodem Hellenico fluxisse videntur : Πρῶτον μὲν γὰρ περὶ τὸ καλούμενον νῦν Ἀχαϊκὸν Ἄργος ὤκησαν (Pelasgi) αὐτόχθονες ὄντες, τὴν δὲ ἐπωνομίαν ἔλαβον ἀπὸ τοῦ Πελασγοῦ βασιλέως. Ἦν δὲ ὁ Πελασγὸς ἐκ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης τῆς Φορωνέως, ἡ πρώτη γυναικὶ θνητῇ μίσγεται ὁ Ζεὺς κτλ. Deinde narratur de Pelasgorum sedibus in Thessalia, deque dispersione eorum, qua alii in Cretam delati sint, alii in Cycladas insulas, alii Hestiaeon propter Olympum et Ossam tenuerint, alii in Bæotiam, Phocidem, Euboeam transmigraverint, alii denique in Asiæ oram, quæ Hellesponto propinqua est, vicinasque insulas et Lesbum primam cum Æolibus mixti coloniam duxerint. Quibus narratis sic pergitur : Τὸ δὲ πλεῖον αὐτοῖς μέρος διὰ τῆς μεσογείου τραπόμενοι πρὸς τοὺς ἐν Δωδώνῃ κατοικοῦντας σφῶν συγγενεῖς κτλ., quibuscum aretissime cohaerent quæ modo laudata sunt de protectione in Italiam. Sed ita in universum adumbratis originibus earum regionum, quæ a Pelasgis antiquitus incolebantur, singularium fabulam secutam esse suspicor. »

(*) Preller. l. I. p. 9 scribit : καὶ Περίαν ὠνόμαζεν αὐτόν. Schneidewin. Conject. crit. p. 99 (a Prellero p. 14 citatus) καὶ τὸν II. ὠνόμαζον, adeo ut τὸν sit ionice dictum pro τοῦτον. Nescio an μὲν post τὸν supplendum sit, adeo ut in media enuntiatione excerptor substituerit, pergendumque fuisset : τὸν δὲ Νηλέα ἐκάλεσεν etc. Cf. Apollodor. I, 9, 8 : Ὁ δὲ ὑποφορβὸς ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας ἀγελόμενος ἐθρεψέ, καὶ τὸν μὲν πελειώθεντα Περίαν ἐκάλεσε, τὸν δὲ ἕτερον Νηλέα. Schol. II. x, 334 : Τυρῶ γὰρ ἡ Σαλμωνέως γεννήσασα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, παρὰ τοῖς Ἐνιέως τοῦ ποταμοῦ βίηθροις κατέλιπε. Τὸν μὲν οὖν ἕτερον κύων, ἀφαιρεθέντων αὐτῆς τῶν πόνων (l. γάνων; τέκνων Did.), παρέχουσα θηλὴν ἐθρεψέ τὸν δὲ ἕτερον ἵππου κατὰ τὸ μέτωπον ἐπάτησεν. Ἐπελθόντες οὖν οἱ ἵπποφορβοὶ ἀνελάμενοι τε τὰ παῖδια ἐθρεφον, καὶ ὠνόμασαν τὸν μὲν, ἐπεὶ ἐκ συνδρομῆς αἵματος ἐπελιώθη, Περίαν, τὸν δ' ἕτερον, ἐπεὶ κύων κατηλέησεν, Νηλέα. Quæ probabiliter ex Hellenico derivata.

Fr. 64, de Neleo ex Iolco in Messeniam migrante ibique Pylum condente. (Cf. fr. 10, genealogia a Deucalione ad Codrum; qui locus ex Attide petitus est.) — Sequuntur *Argonautica*: Fr. 88, de Helles obitu. — Fr. 87, de aureo vellere. — Fr. 32, de origine Iasonis. — Fr. 35, de Aphetis (v. Apollodor. I, 9, 19). — Fr. 38, de Phineo Agenorida, Paphlagoniæ rege (*). — Fr. 34, de Iasone apud Corinthios (cf. fr. 30, de Iasonis et Medæ filio Polyxeno. V. infra τὰ Περσικά). — Mentio Dactylorum Idæorum ap. schol. Apoll. I, 1129 (v. Pherecyd. fr. 7) num ad *Argonautica* referenda sit, ut Prellerus putat, an ad Troica, parum liquet.

III. ΑΤΑΝΤΙΑΣ ἐν βέλ. β'. — Fr. 56 ('Ελλ. ἐν α' Ἀτλαντικῶν), Atlantides septem. Quarum natu maxima *Alyone*, mater *Æthuse* (Apoll. III, 10, 1, 2), a qua stirpem Homeri et Hesiodi deducunt Charax (fr. 20, tom. III, p. 640) et Agon Hom. Adde Suidam v. 'Ησιόδος, qui Hesiodum et Homerum, ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντος κατάγεσθαι refert. Cum his cohæret fr. 55: 'Ελλάνικος ἐν τῇ Ἀτλαντιάδι ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ φησὶν ὠνομάσθαι τοὺς Ὀμηρίδας (cf. Welck. *Cycl.* p. 148). (**). Idem Hellenicus fr. 6 Hesiodum ab Orpheo (qui in stemmate Characis quintus est ab *Æthusa*) genus ducere dixisse fertur ἐν Φορωνίδι. Quo loco totum genealogiarum opus a prima ejus parte designari puto nomine Phoronidis, dum nostro loco accuratius ad suum titulum res narrata revocatur. — Ab *Alyone* descendit etiam Amphion, maritus Niobes, de cujus liberis agitur in fr. 54 (ἐν τῇ Ἀτλαντιάδι). Eodem igitur pertinent, quæ ex subsequente Thebarum historia memorantur fr. 12 et 11 de OEdipi filijs, deque bellis Thebanis. — *Steropes* Atlantidis filius fuit OEnomaus, pater Hippodamiæ, de cujus e Pelope liberis est fragm. 42. — E *Taygete* genus ducit Tyn-dareus, maritus Λήδας τῆς Καλυδωνίας (fr. 86), quæ mater est Helenæ. Hanc a Theseo raptam esse narratur fr. 74; quanquam hoc fragmentum ita est comparatum, ut Atthidi potius sit vindicandum. Ceterum Helena ducit ad Trojanas fabulas. Transierit igitur genealogus ad *Electram* Atlantidem. Ejus e Jove liberi sînt Dardanus, Iasion, Harmonia, de quibus agitur in fr. 58 et 129. Posteriori loco laudatur 'Ελλάνικος ἐν α' Τρωικῶν. Hæc non diversa esse a libris duobus Atlantiadis, cujus libro primo jam ad *Electræ* stirpem auctor

transierit, quam præ ceteris persecutus sit, statui in Prolegomenis. Prellerus Troica ab Atlantiade distinguit, nescio an recte. Utut est, pertinent huc: fr. 130 (α' Τρωικ.), de Batea, Dardani uxore. Hæc filia erat Teucri (Apollod. III, 12, 1, 5; Mnaseas ap. St. B. v. Δάρδανος; Arrian. ap. Eustath. ad Hom. p. 351, 30). Nepos Dardani fuit Tros, de cujus filiis adde locum in fragm. omissum ap. schol. Il. o, 332, ubi ad verba Homeri: Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο, Ἰλὸς τ' Ἀσπαράχος τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης, scholiasta notat: Τρωὸς καὶ Καλλιρρόης τῆς Σκαμάνδρου, ὡς 'Ελλάνικος. Pergit poeta v. 236: Ἰλὸς δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα. Ad hæc scholia duo Victoriana; quorum alterum: 'Εξ Εὐρυδίκης τῆς Ἀδράστου (sic etiam Apollodor.); alterum: 'Εκ Βατείας τῆς Τεύκρου, ὡς 'Ελλάνικος. At non potuit hoc Hellenicus dicere. Diversa scholiasta confundit. — Fr. 136 et 138, de Laodamante in Neptunum et Apollinem, deinde in Herculeum ingrato; de Troja ab Hercule capto. — Fr. 137. 142. 140, de Priamo Strymūs filio, fratre Tithoni, cui Hemera peperit Memnonem. — Fr. 139, oraculum, quo Trojani a mari abstinere jubentur. — Hæc omnia legebantur in libro priore; cui insertum vel adjectum fuerit caput, quod Ἀσωπίδος nomine indigitat Marcellinus (fr. 14). Præclare hoc eruit Prellerus p. 19. α' Apollodoros (III, 12, 6), ait, his (sc. rebus Troicis usque ad initia belli Trojani) narratis, transgreditur ad genus *Æaci* atque *Pelei*, quam sectionem præfatur sic: 'Ο δὲ Ἀσωπὸς ποταμὸς Ὠκεανοῦ καὶ Τήθυος κτλ., unde colligas quid sibi velit ἡ Ἀσωπίς Hellenici, quam laudat Marcellinus in Vit. Thuc. § 4, p. 313 Poppo: Μαρτυρεῖ τοῦτοις καὶ Ἑλλάνικος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀσωπιδί. Erat pars Troicorum, qua *Æaci* prosapia recensebatur, adjunctis fabulis de *Peleo*, *Thetide*, *Achille*, *Patroclo*. Quo spectant quæ leguntur ap. St. B. v. Θεστίδειον (fr. 100), ap. schol. Il. μ, 1 (fr. 37) de Patrocli fuga ad *Peleum* (coll. Apollodor. III, 13, 8); apud schol. Il. o, 336 de matre *Ajacis* ('Ομοίως τῷ ποιητῇ καὶ Ἑλλάνικος τὴν Ἐριώπην μητέρα Αἰαντός φησι). Restat locus apud Harpocrat. v. Κριθώτη (fr. 131): μία πόλις τῶν ἐν Χερσονήσῳ, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν α' Τρωικῶν, quæ ex parte repetuntur a Marcell. l. l.: Μιλτιάδης, δς ὥκισε Χερρόνησον· μαρτυρεῖ τούτοις καὶ Ἑλλάνικος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀσωπιδί, coll. Suida v. Κριθώτη, πόλις τῶν ἐν Χερρονήσῳ, κατοικισθεῖσα ὑπὸ Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μιλτιάδῃ ἐκεῖ παραγενομένων. — E LIBRO II: Fr. 132 (β' Τρ.), de *Achille*. — Fr. 31, de *Cyno* ab *Achille* interfecto. — Fr. 126 (β' Τρ.), de *Corytho*, *Helenæ* amatore. — Fr. 125 memoratur *Cabassus*, *Lyciæ* urbs (ex qua oriundus

(*) Hoc fragmentum ad Persica refert Prellerus p. 32. Si genealogiam spectes, ad Phoronidem revocare possis.

(**) Aliter Prellerus p. 18: α' Apollodoros, ait, nominato Mercurio, Majæ Atlantidis filio, fabulam Mercurii illustrat ex hymno Homeri; quod si ab Hellenico quoque similiter factum esse sîltuas, idoneum locum nactus eris, ubi de Homeridarum gente disputari potuit. »

erat Othryoneus, cui Cassandram Priamus desponderat. Hom. II. v, 363). — Fr. 146, de Penthesilea. — Fr. 135, de Apolline Dymbræo (in cuius templo Achilles occisus). — Fr. 127 (Τρωϊκ.), de Trojæ expugnatione, fugaque Æneæ; de Ascanio regnum Trojæ recuperante; quam narrationem respicit Strabo XIII, p. 602 (fr. 145). De die quo Troja expugnata sit cf. fr. 144. 146 ex libro De Junonis sacerdotibus. — His adde nomina locorum : fr. 133 (β' Τρωϊκ.) Agamea, Troadis promontorium; fr. 124 Azotæ, gens Troadis (Ἑλλ. ἐν τοῖς Περὶ Ἀνδίων); fr. 128 (Τρωϊκ.), Phœtiæ, Acarnaniæ oppidum. Hujus meminerit Hellanicus in historia de *Ulysse* in patriam reduce. Troica etiam Straboni obversabantur (fr. 108), ubi dicit : Οὐδ' Ἑλλάνικος Ὀμηρικὸς, Δουλίχιον τὴν Κεφαλληνίαν λέγων. — Ad reditum *Menelai* refero quæ in fragmentis omitta leguntur ap. schol. Odys. δ, 228 : Ὁ Θῶνος βασιλεὺς ἦν τοῦ Κανόθου καὶ τοῦ Ἡρακλείου στόματος, δς πρὶν μὲν ἰδεῖν Ἑλένην ἐφιλοτιμεῖτο Μενέλαον ἰδὼν δὲ αὐτὴν ἐπιχειρεῖ βιάζεσθαι. Ὁ γούος Μενέλαος ἀναιρεῖ αὐτόν· ὅθεν ἡ πόλις Θῶνος ὠνόμασται, ὡς ἰστορεῖ Ἑλλάνικος. — Ad ea quæ *Agamemnonis* reditum secuta sunt, pertinere videtur fr. 82 de Orestis iudicio, et fr. 43 de Electræ et Pyladis filiis Strophio et Medonte.

IV. ΑΤΘΙΣ βέλ. δ'. — LIBER I (usque ad tempus migrationis Ionicæ) : Fr. 77, Athenienses αὐτόχθονες. — Fr. 62, Ogyges. — Fr. 69 (α' Ἀτθ.), primum in Areopago iudicium. — Fr. 65 (α' Ἀτθ.), Erichthonius Panathenæa instituit. — Fr. 66 (α' Ἀτθ.), Erechtheus Phorbantem occidit. — Fr. 73, Theseus Minotaurum occidit. — Fr. 76, idem Isthmia instituit; Amazonem rapit. — Fr. 84, Amazonum in Atticam expeditio. — Fr. 74, Theseus Helenam rapit. — Fr. 75, Acamas et Demophon Æthram repetentes. — (Fr. 82, de Oreste in Areopago iudicium. Priora in Areopago iudicia recensentur.) — Fortasse ex Atthide fluxit etiam fr. 64, de Neleo Pyli conditore. Certius huc pertinet fr. 10, de Codri majoribus inde ab Deucalione. — Fr. 63, Neleus, Codri f., Erythras in Ionia condit. — Fr. 95 : Κάδμοι, οἱ Πριηνεῖς, ὡς Ἑλλάνικος. Scilicet pars eorum, qui Prienen condiderunt, a Cadmeis Thebanis oriundi erant (*). — Fr. 67, Helotes post Helos captum a Lacedæmoniiis servituti addicti, ὡς... Ἑλλ. ἐν τῇ πρώτῃ sc. Ἀτθίδος, ut puto. Nam, si recte numerus libri habet, ad sacerdotis Junonis locus hic refert non potest. Porro singulare de rebus Laconicis a Hellanico

opus scriptum esse, ut Prellerus putat, nemo testatur, neque probabile est : nam quod Ephorus dicit Lycurgi omnino non meminisse Hellanicum, id fieri vix potuit, si data opera Lacedæmoniorum historiam tractasset. Contra vero Doriensium in Atticam invasio aptam præbebat occasionem, qua Eurystheus et Procles tamquam reipublicæ Spartanæ conditores commemorarentur (fr. 91). Et fortasse sec. Hellanicum jam Eurystheus Helos urbem cepit, quæ vulgo a successoribus ejus Soo vel Agide expugnata esse dicitur. Quamquam etiam ὁ ὀῖτες Atheniensium vel alia res opportunitatem mentionis Helotum suppeditare poterant. — LIBER II præ ceteris origines sacrorum et pagorum Atticorum gentiumque cum his junctarum exposuisse videtur. — Fr. 4 (β' Ἀτθ.), stephanephori heroum. — Fr. 79, Colænus Dianæ Colænidis fanum condidit. — Fr. 70 (β' Ἀτθ.), hierophantiarum genus. — Fr. 71, Munychia a Munychio rege nomen habet. — Fr. 68 (β' Ἀτθ.), Hippothoon tribus eponymus. — E LIBRO TERTIO nihil servatum. — LIBER QUARTUS, a Medicis fortasse temporibus initio sumpto, usque ad finem belli Peloponnesiaci, vel certe usque ad annum 406 pertinebat. Hunc librum innuit Thucydides I, 97, ubi res inter Medica bella et bellum Pelop. interjectas ab Hellanico recenseri ait βραχέως τε καὶ τοῖς χρόνοις οὐκ ἀκριβῶς. — Fr. 72 (δ' Ἀτθ.), Πηγαί, τόπος ἐν Μεγάρους (*). — Fr. 78, Andocides stirpem ducit (materno genere?) a Nausicaa et Telemacho, itemque (paterno genere?) a Mercurio (**). Stemmatis pars fuerit fr. 141, ubi Perseptolis, Nausicaæ et Telemachi f., memoratur. Ceterum hæc exposita fuisse puta ad an. 415, quo loco de Hermocopidis sermo erat. — Fr. 80, de servis, qui ad Arginusas (an. 406) cum Athen. pugnaverant, manumissis, et eodem civitatis jure, quo Platæenses fruebantur, donatis. Hæc narravit Hellanicus διεξιών τὰ ἐπὶ Ἀντιγένους (arch. Ol. 93, 2). Adde schol. Arist. Ran. 720 : Τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπὶ Ἀντιγένους Ἑλλάνικός (sic em. Bentleyus pro ἀλλὰ νικᾷ) φησι χρυσὸν νόμισμα κοπῆναι· καὶ Φιλόχορος (fr. 120) δμοίως, τὸ ἐκ τῶν χρυσῶν Νικῶν.

ΛΕΣΒΙΑΚΑ (Ἀϊολικᾶ), βέλ. β'. — De his audiamus Prellerum (p. 28) : « Antiquissima Lesbii

(*) « Pegarum, portus Megarici, frequens mentio fiebat in illis expeditionibus, quibus Pericles juvenis præfectus erat; inde enim et ad Peloponnesum circumnavigandam profectus est et in expeditione adversus Sicyonios. V. Thuc. I, 103. 107. 111. 115. IV, 21; Plutarch. Pericl. I. » PRELLER. p. 27.

(**) « Erat Andocides ex Cerycibus, qui a Mercurio derivabantur; quem quod simul repetebat a Telemacho, id videtur proprium familiæ Andocidæ stemma fuisse. » PRELLER.

(*) « Quos Cadmeos ex Gephyraeis fuisse suspicor, qui relicta Boeotia in Atticam olim se transtulerant. V. *Demeter u. Persephone* p. 392 sqq. » PRELLER.

colonia Pelasgorum erat, qui Macare duce postquam e Græcia in Asiam trajecerant, quum alias ex vicinis Hellesponto insulas tum Lesbum occupaverunt; v. Dionys. I, 18, quem verisimile est in his sequi Hellanicum. Ex Lesbo deinde in Chium insulam, Samum, Cōn, Rhodum colonos missos esse perhibet Diodorus V, 81; quo referendum videtur fragmentum 112, ubi citatur Ἑλλ. ἐν τῷ Περὶ Χίου κτίσεως. Cf. fr. 113, quo loco narratur de colonis Lesbum puta navigantibus atque ad Tenedum et Lemnum appellentibus, ubi pars eorum manebat: Τούτοις (i. e. primis Lemni incolis, qui Sinties appellabantur propter fabricam armorum atque telorum πρὸς τὸ σίνεσθαι τοὺς πλῆσιόν) συνώκισαν αὐτοὺς ἀναμίξ ὡς ἦλθον αὐτόθι καὶ κατέλιπον ναῦς πέντε, scilicet quum pergebant in insulam Chium. Si de Rhodi etiam atque Coi originibus proditum erat, adjunxeris quæ de his exstant fr. 107 et 103. Sed alteram deinde coloniam Lesbus accepit post Troica, ubi ducibus Tisameno, Penthilo, aliis Æoles primam illam insulam, deinde Æolidem quæ inde nominabatur petebant; de qua re Hellanicus laudatur fr. 114: Περὶ δὲ τῆς Ὀρίστου εἰς τὴν Αἰολίδα ἀποικίας Ἑλλ. ἐν τῷ πρώτῳ Αἰολικῶν δεδῶλκεν, et ibid.: Τὰ δὲ περὶ τῆς ἀποικίας Λέσβου Ἑλλ. δ. Λέσβιος ἱστορεῖ ἐν α' Αἰολικῶν, unde patet Æolica et Lesbica eodem volumine exposita fuisse. Mirum quod narrabat Orestem ipsum pervenisse Lesbum, contra quam tradunt ceteri. — *Libro primo* adscribitur fr. 117, de Lesbi loco, quem Μᾶλλόεις dicebant; fr. 118, de Tragasis in Troade; *libro secundo* fr. 119 et 120, de Nape, Lesbi loco. Adde fr. 121, de Metao opp. Leslico; fr. 116 et 134, de Asso et Gargaris opp; fr. 115, de Pitana, quam a Pelasgis subactam Erythraei in libertatem vindicarunt.

ΠΕΡΣΙΚΑ, βιβλ. β'. — *LIBER I* (Assyriorum et Medorum historia): Fr. 160 et 159 (α' Περσ.), Perses, Persei f., Cephei ex Andromeda nepos, a Chaldæis e Cephēnia ejectus in Artæa (ἐς τὰ Ἀρταῖα) transit. — Fr. 163 et 169, de Atossa regina. — Fr. 158 (α' Περσ.), Sardanapalli duo. — Fr. 30. Pro Medo, Medæ et Ægei f., quem Medis (olim Ariis) nomen dedisse perhibent, Hellanicus habet Polyxenum, Medæ et Iasonis f. — Fr. 168, Ariæ et Ariorum mentio. — *LIBER II*: Fr. 164, Cambyses frater Marphii et Memphidis. — Fr. 167, Daphernes (unus ex septem, qui Pseudosmerdin interfecerunt). — Fr. 166, Darii filii undecim (*).

(*) Fragmenta 164, 167 et 166 petita sunt ex schol. Æsch. Pers. v. 775, 778, 779. Veri simillimum est, quod Prellerus monet, ex eodem fonte fluxisse quæ ap. eundem schol. ad v. 771 leguntur de ratione qua ad regnum Darius pervenerit. « Quæ narratio, Prellerus p. 33 ait, discrepat ab

— Fr. 161 (β' Περσ.), Tyrediza in Thracia (ex hist. expeditionis Xerxis, ut ap. Herod. VII, 25). — Fr. 162 (β' Περσ.), Strepsa, Thraciæ urbs. — Fr. 81, Naxii navibus sex contra Persas Græcis auxiliantur. — Adde fr. 165, ubi Ctesias Hellanicum notasse dicitur, quod ignorasset legem Persarum, ex qua cremare mortuos nefas est.

ΙΕΡΕΙΑΙ ἩΡΑΣ, βιβλ. γ'. *LIBER I*: Fr. 44 (Ἱερ. α'), Sipylus urbs Phrygiæ (ex Tantali historia). De fonte quodam ad Magnesiam prope Sipylum v. fr. 125. — Fr. 46 (Ἱερ. α'), Ceryra Asopis, a qua insula vocitata, mater Phæacis. — Fr. 45 (Ἱερ. α'), Macedo, Æoli f., a quo Macedones. — Fr. 51 et 53, *Alcyones* sacerdotis (quæ erat filia Stheneli sororque Eurysthei) anno vicesimo sexto, tertia generatione ante Troica, Siculi ex Italia in Sicaniam transeunt. [Quæ ordinis chronologici causa hic interposui; Hellanicus de his in secundo libro dixisse fertur, eo haud dubie loco ubi de Græcorum coloniis in Siciliam deductis sermonem fecit.] — [Alcyonæ succedit *Admeta*, filia Eurysthei. Syncellus p. 172: Ἀδμήτη, θυγάτηρ Εὐρυσθέως, ἐν Ἀργεὶ ἱεράτευσεν ἔτη λη' (1. νη'), Αἱ ἀπὸ ταύτης τὴν ἱερωσύνην διαδεξάμεναι Φαλίδες καλοῦνται.] — Fr. 47. (Ἱερ. α'), Nisæa in Megaride a Niso, Pandionis filio, conditur. — [*Admetre sacerdotis anno 58, qui postremus erat hujus sacerdotis, apotheosis Herculis, sec. Marm. Farnes., ubi: Ἡρας Ἀργείας ἱέρεια Ἀδμάτα, Εὐρυσθέως καὶ Ἀδμάτας τὰς Ἀμφιδάμαντος ἔτη νη'*] (*).

illa quæ legitur apud Herodotum et Ctesiam, habetque eam formam, ut fando magis quam certa cognitionis fide ad auctorem pervenisse eam, neque post Herodotum atque Ctesiam ad illum modum tingi potuisse affirmes. Cambysem dicit in Ægyptum proficiscentem duobus magis administrationem regni mandasse, consilio simul ex nobilibus ad regnum participandum formato; certe tale quid subesse videtur illis, ἐπειδὴ οἱ Ἡέραι πάντα τῇ βουλῇ διεπράττοντο, idemque consilium habes apud Æschylum in Persis. Magos illos appellat Artaphernem et Darium, quæ nomina ne confusione orta putemus, facit quod additur, hunc Darium alium fuisse atque eum qui regnum postea adeptus sit; unde patet auctorem de veris nominibus nondum comperit habuisse. Magos illos post mortem Cambysis ab ceteris de regno dejectos esse. Jam plurimos regnum ultro detrectasse; sibi magis placere ad suum arbitrium vivere. Artaphernem vero, vel potius Daphernem quem Hellanicus appellabat, atque Darium certamen equestre inisse, pacto ut cujus equus, ubi ad metam ventum esset, primum hinniret, ei regnum obtineret. Jam Dario cum equisone suo callide convenisse ut tunicam ad genitalia equæ femine affricaret, eamque fatali illo momento ad nares equi admooveret. Ita factum esse ut Darius regno potiretur. Aliis aliter rem narrari. »

(*) Operæ pretium est dispicere, num de ratione chronologica celeberrimi hujus sacerdotum catalogi probabiliter aliquid statui queat. — Pertinuisse librum *primum* usque ad annum postremum Admetæ, quo ad divos Hercules abiit, *secundum* vero librum initium fecisse a *Phalidibus* sacer-

LIBER II. F. 47 ('Isp. β'), Minos Nisum capit, Pandionis f., et Megareum Onchestium. — Fr. 143 et 144, *Callisto sacerdote*, Thargelionis mensis die duodecimo Troja capta est, Demophontis regis Athen. anno primo. — Fr. 73, Æneas ex Mo-

lossorum terra cum Ulysse in Italiam profectus Romam condit. — Fr. 49 ('Isp. β'), Chæronea a Chærone, Apollinis et Therūs f., conditur (Stemma: Hercules. Antiochus. Phylas. Thero. Chæron. V. Pausan. I, 5, 2. II, 4, 3. IX, 40, 3),

dotibus, tam est rei consentaneum, ut pro certo ponere laud dubites. Porro liquet finem libri primi atque initium libri secundi in iis versari temporibus, quibus apud Atticos regnavit Ægeus: nam Nisaram a Niso Ægei fratre conditam Hellenicus primo libro, eundem vero Nisum a Minoe occisum esse jam notavit libro secundo. In isto autem bello Minos post capta Megara etiam Athenienses eo adegit, ut notum illud tributum humanum solverent. Quod quum non anno post ex pacto renovandum esset, tum Theseus quoque in Cretam missus est (Diodor. IV, 61, 4, coll. Apollod. III, 15), qui necato Minotaurum, in Atticam revertens velo atro mortem attulit Ægeo pareuli. Hinc igitur colligimus bellum Minois ponendum esse novem vel decem annis ante necem Ægei. Huius vero successores Theseus et deinde Menestheus in chronol. Att. regnant annis 53 (v. Euseb.). Demophontis autem anno primo capta est Troja, teste Hellenico. Itaque ab Ilii excidio usque ad bellum Minois anni fere sunt 63. Qui quidem numerus annorum quum cyclum involvat, ideoque aptissimus sit ad determinandas epochas nobiliores: vix erraverim si Sacerdotum libri secundi vel Phalidum initium cum anno 63 ante Troj. excidium componendum esse statuam. Quodsi Clemens in Strom. I, p. 139 Sylb. dicit: 'Ἐντεῦθεν (sc. ἀπὸ τῆς Ἡρακλέους ἀποθεώσεως) ἐπὶ τὴν Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἀποθιώσιν, ἐτὶ πεντήκοντα τρία. Ἐνταῦθ' αὖ ποὺ καὶ ἡ Ἰλίου κατὰληψις' id ipsum ad nostrum computum facile licet revocare. Videlicet anni isti 53 non ad annum excidii sed ad initium belli Troiani numerandi erant. Qua quidem terminorum confusione nihil frequentius est. — Jam videamus de *Hypermnestra* sive de prima sacerdote Danaide. Eusebius Arm. sacerdotium ejus memorat ad an. Abraham. 582 (i. e. 1634 a. Chr.), qui in Canone Euseb. est Danaï annus 39: *Apud Argos sacerdotio functa est Danaï filia* ('Ἐν Ἀργεὶ ἱεράτευσεν Ὑπερμνήστρα Δαναοῦ, Syncell. p. 125, B). Hieronymus (ed. Amstel. an. 1651) idem notat ad an. Abr. 851 sive 1635 a. Chr. Ab hoc autem initio usque ad Trojæ excidium (1635—1184 inclus.; vel, si mavis: 1634—1183) anni labuntur 252, sive 4×63: adeo ut sacerdotium anni inde ab *Hypermnestra* usque ad finem *Admetæ* sint 189 sive 3×63. Auctor vero ex quo *Hypermnestræ* epocham Eusebius apposuit, aperte ita regum Argivorum tempora adornaverat, ut *Hypermnestræ* sacerdotii initium etiam Danaï regis esset annus primus. Nam pulsus Inachidis quum novus rerum ordo Danaï imperio induceretur, nemo erit qui Eusebii Canoni inpitens contenderit sacerdotium Junonis nihilominus etiam sub Danaï regno per 39 annos penes Inachidas fuisse, vel totidem annis Junonem sacerdotibus caruisse. Igitur auctor Eusebii inde a Danao usque ad excidium Trojanum computavit annos 252, eosque procul dubio ita distribuit ut Danaidis regibus annos 126, totidemque successoribus eorum assignaret. Nam quum Eusebius lib. I, p. 131, laterculum exhibeat, in quo a Danaidarum fine usque ad Trojæ excidium numerantur anni 126 (modo Eurystheo pro 45 annis tribuas annos 43, uti est in Canone), facili conjectura est hæc ex ipso illo chronologo fluxisse, ex quo in Canone notatur sacerdotium *Hypermnestræ*. — Restat *Jo Callithyia*, quæ prima erat ex Inachidarum gente sacerdos. De hac Hieronymus ad an. Abr. 376 sive 1640 a. C., qui Hieronymo est primus *Criasi* regis, ita habet: *In Argis prima sacerdotio functa est Callithyia Piranthi filia*. (In Eusebio Armenio

hæc omissa sunt.) Secundum hæc inter *Callithyiam* et *Hypermnestram* intercedunt anni 206 (1640—1434). Nos vero jure quodam postulamus ut hoc quoque spatium, sicuti posteriora, certo quodam cyclorum numero determinatum fuerit, adeo ut pro annis 205 exputentur aut anni 189 (= 206—17) aut 252 (= 206+46). Ac revera Eusebii auctorem Inachidis sacerdotibus tribuisse annos 252, adeo ut Inachidæ et Danaidæ et Persidæ usque ad Phalides sacerdotia gesserint per annos 441 (252+189) sive per annos 7×63 sive per unum cyclum maximum, haud difficile est demonstratu: modo teneas quæ de diversis rationibus, quibus Argivorum tempora chronologi adornaverint, in fragm. Chron. exposui. Paucis dicam quæ ad nostram rem proximè pertinent. Nimirum duo maxime computi antiquiores distinguendi sunt hunc in modum:

	Comp. A.	Comp. B.
Inachidæ	an. 441	378
Danaidæ	126	189
Persidæ et Pelopidæ		
usque ad exc. Troj.	126	126
A Tr. exc. ad reditum		
Heraclidarum	63	63
	756	756

His respondent alteri duo computi recentiores, in quibus pro 63 annis usque ad red. Her. numerantur anni 80, sive 63+17, deinde vero vel Inachidis vel Danaidis detrahuntur anni 17, adeo ut summa annorum laud mutetur:

	Comp. A.	Comp. B.
Inachidæ	424 (441—17)	378
Danaidæ	126	162 (189—17)
Persidæ etc.	126	126
A Troj. ad red. H.	80 (63+17)	80 (63+17)
	756	756

Ex his computus B est in Canone Eusebii, qui Danaidis tribuit annos 162. Computus A vindicandus auctori ex quo *Hypermnestræ* epocham Eusebius enotavit. Hunc enim in Danaidarum et Persidarum etc. temporibus cyclos veteres non mutasse supra vidimus. Igitur Inachidis pro 441 annis dedit annos 424, quæ annorum summa computum B superat annis 46 (424—378). Illos ipsos vero annos 46 si Eusebii annis 206 addideris, intervallum inter *Callithyiam* et *Hypermnestræ* sacerdotia nanciscimur annorum 252, uti res postulat. Recte igitur Eusebius *Callithyiam* adscripsit ad primum annum *Criasi* regis, quatenus ad hunc etiam in auctore suo eam positam reperire potuit; sed quum aliam chronologiam ipse, aliam ille de Inachidis sequeretur, non potuit simul etiam temporum intervalla observare. Quodsi vero hoc potius duxisset, multo etiam absurdius egisset. Nam ponenda tum *Callithyia*: epocha erat in N. 330, adeo ut sacerdos illa creata esset 46 annis ante obitum Argi, qui avus erat *Callithyia*. — Sed hæc hactenus. Satis enim patet, opinor, sacerdotum istum laterculum secundum easdem leges adnotatum fuisse, quas reliqua chronologia sequitur. — Præterea superstitem habemus seriem sacerdotum Neptuni Halicarnassensium; quod quum sui generis unicum sit monumentum, apponere liceat:

Marmor Halicarnassense in Boeckh. C. Inscr. II, p. 449,

circa an. 60 post Troica (*). — Fr. 48 ('Ιερ. β'), Phricium, mons Locridis, ejusque accolæ Phricæ (ex narratione de Cyme Phriconide ab Æolus condita, an. 60 p. Troica. V. Strabo p. 621). — Fr. 50 ('Ιερ. β'), Theocles Naxum in Sicilia condit, Ol. 11, 1. 736 sec. Euseb. Hac occasione altius Siciliæ historiam repetens, de Siculorum in Sicaniam adventu dixit. V. supra. — Fr. 104, Gela a Gelone, Ἄετλæ f., nomen habet. Adde schol. Thucyd. VI, 4, 3 (p. 102 ed. Didot.), ubi ad Thuc. verba ἀπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ Τζεττæ versus aliquot leguntur cum glossis, quibus Hellenici et Theopompi mentio fit :

οὕτως Ἐπαρρόδιτος, ὥς λέγεις, γράρει·
Γέλας δ' ἐκλήθη τῷ πᾶννι πολλὴν φέρειν·
κλήσιν ἐκεῖ γὰρ ἡ πᾶννη ταύτην φέρει. [γεί
δὲ Πρόξενος δὲ σὺν τισιν ἄλλοις (σὺν Ἑλλανίκα gloss.) λέ-
Γέλωνος ἀνδρὸς ἐκ τινος Γέλαν πόλιν.
(Οὗτος δὲ Γέλων υἱὸς Αἰγνῆς καὶ Ὑμάρου gloss.)
Ἐξ Ἀντιρήμου δ' αὖ γελωτός τις λέγει·

Nº. 2655 : [*** ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, εἰπόντες (vel γραμματεύοντες vel simile) τοῦ δέιγος τοῦ Ἀριστοκλέους· μεταγράψαι [ἐκ τῆς ἀρχαίας στήλης τῆς παρεστῶσης τοῖς ἀγγέλμασι τοῖς τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἰσθμίου τοὺς γεγενημένους] ἀπὸ τῆς κτίσεως κατὰ γένος ἱερεῖς τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ καθιερυνθέντος ὑπὸ τῶν τῆν ἀποικίαν ἐκ Τροιζήνης ἀγαγόντων Ποσειδῶνι καὶ Ἀπολλῶνι.]
Εἰσὶν δὲ ἐν αὐτῇ ἱερεῖς τοῦ Ποσειδῶνος οἷδε·

1. Τελαμῶν Ποσειδῶνος.	ἐτη. ιβ' 12
2. Ἀντίδιος Τελαμῶνος.	κζ'
3. Ὑπέρης Τελαμῶνος.	θ'
4. Ἀλκυονίδης Τελαμῶνος.	ιβ'
5. Τελαμῶν Ἀντιδίου.	κβ'
6. Ὑριεύς Ἀντιδίου.	η'
7. Ἀνθας Ἀλκυονίδος.	ιβ'
8. Νησιώτης Ὑριέως.	κδ'
9. Ἰππαρχος Αἰθαλῆως.	ζ'
10. Ἀλκυονίδης Ἀνθα.	ιζ'
11. Πορύκρητος Νησιώτου.	κε'
12. Φυλέως Ἰππαρχου.	ιβ'
13. Ἀνδρων Φυλέως.	κε'
14. ** ἦρος Ἰέρωνος.	ιδ'
15. Ποσειδῶνιος Ἀριστία.	κα'
16. Ἀνδροσθένης Ἀνδρωνος.	κγ'
17. Ἰππαρχος Φυλέως.	δ'
18. Δημήτριος Διοσκουρίδου.	θ'
19. Φίλιστος Δημητρίου.	ιζ'
20. Εἰσανδρος Ἀνδρωνος.	κβ'
21. Δημόφιλος Θεοδώρου.	ζ'
22.κράτης Κρατίνου.	ισ'
23. [Ἀνδροσθένης] Π[ο]λ[ε]ίταις?.	λ'
24. Ἀθήνιος Ἀνδροσθένους.	ν'
25. Πολεΐτης Ἀνδροσθένους.	ε'
26. Εὐαΐων Πολεΐτου.	κη'
27. Πολεΐτης Εὐαΐωνος. καθ' ὅθεν (ὁθεν) Ἀπολ- λωνίδου.	κζ'

* Halicarnassius h'c catalogus quo tempore transcriptus ex prisca tabula est, obsoleverat ibi jam dorica dialectus : itaque illud vix uno vel altero ante Christianam epocham seculo factum esse videtur : prisca vero illa tabula fortasse

(ὁ Θεόπομπος glossa. At ap. Steph. v. Ἰέλα lau-
datur Ἀρισταίνετος. V. tom. IV, p. 319.)

χρησμῶ μαθὼν γὰρ ὡς πόλιν μὲν ἐκκτίσαι [μὲλλη κτί-
γελᾷ, δοκῆσας τῶν ἀνελπιστῶν τοῖδε· [σαι?]
κλήσιν ὅθεν τέθεικε τῇ πόλει Γέλαν.

— LIBER III. Fr. 52, ubi ex Ἱερῶν Ὁρας γ' af-
feruntur verba : Ἀμβρακιωτῶν καὶ οἱ μετ' αὐτῶν
Χάονες καὶ Ἡπειρώται, « ubi mihi non dubium,
Prellerus ait, quin sermo sit de bello inter Acar-
nanes et Ambraciotas gesto Ol. 87, 4. 429. »
V. Thucyd. II, 80 : Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους οὐ πολλῶ
ὑστερον τούτων Ἀμβρακιωτῶν καὶ Χάονες βουλόμενοι
Ἀχαρνανίαν πᾶσαν καταστρέψασθαι κτλ... Ἐστρατεύ-
σαντο δὲ μετὰ Χάονων καὶ Θεσπρωτοὶ ἀδασάλευτοι κτλ.

KAPNEONIKAI. — Fr. 122 et 123, primus
Carneis vicit Terpander, Midæ regis æqualis (**)
Fr. 85, Arion Methymnæus primus choros cycli-
cas instituit.

non multo ante eum scribi cæpta erat, qui ultimo loco exa-
ratus est. Qua de re utut judicabis, non erit quisquam,
qui fabulosa nomina initio catalogi collocata tum, quum illi
heroes vixisse dicuntur, inscripta esse credat, sed plurimi,
opinor, concedent, primam certe nominum partem omnino
fictam a posterioribus sacerdotibus esse. « Hæc BOECKHIUS,
qui deinceps fusius exponit Halicarnassensem sec. Hero-
dotum, Strabonem, alios nonnisi post reditum Heraclidarum
condi a Doriensibus (sub Antha duce) potuisse. Verrum
Dorienses in hac plaga colonos majorem sibi auctoritatem
et jus antiquis vindicare conatos esse fingenda vetustiore
horum locorum possessione, idque aliis exemplis compro-
bati. Antham vero illum, quem historici tamquam condi-
torem urbis memorant, in nostra tabula esse eum qui septimo
recensetur loco. — Sed de his ipsum adeas Boeckhium
sueta doctrinæ ubertate hæc elucidantem. Ego quidem cre-
diderim totam hanc tabulam compositam esse post alteram,
sequentes sacerdotes exhibentem, qui re vera suo quis-
que tempore inscripti erant. Simulatum nostrum antiqui-
tatis monumentum, quo series retro continuatur, annos
recenset 504. Unus sane in lapide numerus corruptus est,
nam nomini vicesimo sexto adscribuntur anni KN; quod
nihil est; sed patet operarium exarare debuisse KH, mo-
nente Boeckhio. Jam vero anni 504 cyclos octo exhibent.
Igitur in hoc quoque laterculo tempus ἀγαφον priscae me-
moræ usque ad certum quoddam παράπνευμα cyclis qui-
busdam includi videmus. — Ab Anthæa ad Telamonem
Neptuni f. sunt anni 90; totidem vero inde ab Hellanici fere
ætate permulti numerarunt ab reditu Heraclidarum usque
ad expeditionem Trojanam; ut suspicere cum hac ipsa fabu-
losas istas Halicarnassi origines ex mente ejus, qui latercu-
lum confecit, jungendas esse. Jam prouti ab epocha Trojana
anni 1280 vel 1217 vel 1193 etc. proficisceris, laterculus de-
sinit in an. 776 vel 713 vel 689 etc. a. C.

(*) « Müllerus Orchom. p. 148 Chæroneam arbitrat
a Minyis conditam esse; sed traditur illa regio antiquitus
Arne vocata esse (Pausan. IX, 40, 3), unde mihi verissi-
milius Bæotos ejus fuisse colonos, quorum migratio cadit in
an. 60 p. Troica. » PRELLER.

(**) Τοὺς ἐμμέτρους Καρνεονίκαζ, qui l. l. citantur juxta
prosarios, Prellerus fretum esse putat senioris cujusdam
grammatici.

OPERA SPURIA. — Αἰγυπτιακά. Fr. 148 sive Prolegg. p. xxx. (Stoicorum) placitum de bonis, malis et ἀδιαφόροις. Hæc ex ea operis parte, ubi de Ægyptiorum doctrina philosophica exposuit auctor (*). — Fr. 154, Osiris ap. Hellanicum ubique appellatur ὕσιρις, quod ἔοικεν ἀγκυρόναι ὑπὸ τῶν ἱερέων λεγόμενον. — Fr. 152, Thebarum urbis spelunca. — Fr. 149, de Ægyptiorum suppellectile. — Fr. 150, de festo et templo Tyndii urbis. — Fr. 155, vitis in Plinthine urbe inventa. — Fr. 153, Erembi ad Nili fontes. — Fr. 151, de Amasi rege.

Ἡ εἰς Ἀμμωνος ἀνάβασις (εἰ γνήσιον τὸ σύγγραμμα). — Fr. 157, de phœnice arbore.

Περὶ ἔθνων (fr. 92). Ἐθνῶν ὀνομασίαι (fr. 93). Κτίσεις (fr. 109. 110). Νόμιμα Βαρβαρικά (ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάστου συνηγμένα, fr. 173). — Fr. 173, de Zamolxi, Getis initia monstrante (ex Herodot. IV, 95). — Fr. 110, (Pæones) brytum ἐκ ῥιζῶν, sicuti Thracæ potum ἐκ κριθῶν bibunt. — Fr. 92, Sindi et Mæotæ Scythæ. — Fr. 172, Scythæ Alazones et Callipidæ. — Fr. 170, Amadoci Scythæ (Ἑλλ. ἐν Σκυθικοῖς). — Fr. 171, Amorgium, apud Sacos campus (Ἑλλ. ἐν Σκυθ.). — Fr. 109, Cercetæi, Moschi, Heniochi, Coraxi. — Fr. 9 Nomadum in Libya supellex (ex Herodot. IV, 190). — (Fr. 96, Hyperboreorum victus, et justitia (Ἑλλ. ἐν ἱστορίαις). — Præterea fr. 147, Carpasia, Cypri urbs, a Pygmalione condita, memoratur ex Hellanico ἐν Κυπριακοῖς, quæ item pars operis fuerint in quo barbarorum terras, urbes, mores Pseudohellanicus perlustravit.

Διὸς πολυπτυχία, fr. 174, scriptum, ut videtur, argumenti cosmogonici.

ADDENDA ET CORRIGENDA IN FRAGMENTIS HELLANICI. — P. 45, fr. 3. ἐν ταῖς ἱστορίαις] ἐν ταῖς ἱεραῖς scrib. conjicit Preller. p. 17, not. Cf. Prolegg. p. xxviii.

P. 45, fr. 4. — ἐν δευτέρῳ Φορωνίδος] lege: ἐν δευτέρῳ. V. Prolegg. p. xxvi. In nota ad hoc fragm. dele verba postrema: *Quod verum videtur*.

Pag. 49, fr. 30. — Hæc uberius exscribenda erant. Medea, Pausanias ait, relicto Ægeο, Athenis fugit in Ariam: παραγενομένη δὲ ἐς τὴν λεγομένην τότε Ἀρίαν, τοῖς ἀνθρώποις ἔδωκε τὸ ὄνομα καλεῖσθαι Μήδους ἀπ' αὐτῆς. Τὸν δὲ παῖδα, ὃν ἐπήγετο φεύγουσα ἐς τοὺς Ἀρίους, γενέσθαι λέγουσιν ἐξ Αἰγέως, ὄνομα δὲ οἱ Μῆδον εἶναι. Ἑλλάνικος δὲ αὐτὸν Πολύξενον καλεῖ καὶ πατρὸς Ἰάσονός φησιν εἶναι.

(*) Similiter Hecataeus Abderita Ægyptiacis suis caput vel librum περὶ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίας præmisit, itemque Stoicorum placitum aliquod (τὸν ἥλιον εἶναι τὸν νοῦν τὸν νοητόν) Ægyptiis attribuit.

P. 50, fr. 38. — *Apollon. III, 178]* lege: *Apollon. II, 187*.

P. 51, fr. 49. — Ita exhibendum erat: Χαίρωνεια, πόλις πρὸς τοῖς ὄροις Φωκίδος. Ἑκαταῖος... Ἀριστοφάνης ἐν Βοιωτικῶν δευτέρῳ. « Λέγεται δ' οἰκιστὴν γενέσθαι τοῦ πολιέματος Χαίρωνα. Τούτων δὲ κτλ... » Ἡρας. ** Ἀθηναῖοι κτλ. Hellanicum laudavit Aristophanes Bæotus. Verba Ἀθηναῖοι κτλ. aut ejusdem Aristophanis sunt, aut alius scriptoris, cujus mentio excidit. Theopompi esse conjeceram in Prolegg. p. xxviii.

P. 52, fr. 54. — Titulus esse debet: Ἀτλαντιάς, non Ἀτλαντίς, monente Prellero.

P. 53, fr. 64. — Cf. cod. Harlej. in Crameri Anecd. Parisin. tom. III, p. 431: Νηλεὺς μαχέσασθαι κτλ... παρασχόντων. Ἱστορεῖ Ἑλλάνικος.

P. 54, fr. 66. — Quæ antecedunt apud Harpocrat., ea vide in Andronis Halicarnassensis Συγγενειῶν libro octavo, tom. II, p. 351 fr. 10.

Ib. fr. 71. Cum Ulpiani loco cf. similem narrationem in Nicolai fr. 53 (Exc. De ins.), tom. III, p. 387; coll. Müllero in *Min.* p. 391.

P. 55, fr. 75. — Pro λάβωσιν e cod. Guelph. scribe λαβεῖν. Idem cod. post v. δώροις, addit: καὶ μὴ ἔῃσαι ταύτην ὑπὸ τούτων κατασκαφῆναι. Codex Venetus (ed. Cobet.) post v. δώροις addit: ἦσαν δὲ καὶ μετὰ Χαλκιδόντος ἐν Εὐβοίᾳ.

P. 56, fr. 80. — Post v. συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς adde: διεξιὼν τὰ ἐπὶ Ἀντιγένοῦς (arch. Ol. 93, 2) τοῦ πρὸ Καλλίου, quæ habet cod. Raven., omissa tamen vocola πρό.

P. 56, fr. 82. — Initio fragmenti Prellerus p. 24 scribendum conjecit: ... οἱ Ἀθηναῖοι ἔρασαν τέλος (litem dijudicabant?), ἀμφοτέρων ἐπαίνουμένων. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὴν δίκην ἔστασαν ἐννέα γενεαῖς ὕστερον ** Ἀρης κτλ. Vereor ne majus ulcus lateat. Quæ vero deinceps sequuntur haud minus corrupta emendasse mihi videor in not. ad Nicolai fragm. 34, tom. III, p. 375.

Ib. fr. 83. — γ' Ἑλλ.] lege η' Ἑλλ. V. Theopomp. fr. 15 a, p. 280.

P. 57, fr. 85. — V. Prolegg. p. xxix. Pro Κραναῖκοις codex Venetus Καρναῖκοις, ad verum propius accedens.

P. 58, fr. 94. — Cf. Andron. fr. 2, tom. II, p. 349. — Ib. fr. 96 pro κρηφαγοῦντας l. κρηφαγοῦντας.

P. 59, fr. 104. — τοῦ Αἴτνης καὶ Ὑμέρου] Preller. p. 49 dedit τοῦ Αἴτνου τοῦ Ὑμέρου. Etenim in cod. Voss. et in Rhedig. est Αἴτνου, suprascripto ης, et Salmasius in codd. Palatt. esse dicit τοῦ Αἴτνου τοῦ Ὑμέρου. Ceterum vulgata habetur etiam in schol. ad Thucyd. (Vide supra in Sacerdotibus Junon.). Ὑμέρου nescio an fuerit Ἰούρου, ut Gelon

sit *Ætnæ nymphæ* et *Himeræ fluvii*. Gelon noster diversus est a Gela illo Tenio, cujus Herodotus VI, 3 meminit.

Ibid. fr. 108. — Cf. Andronis Hal. fr. 8. Cum fr. 110 cf. Hecataei fr. 123.

P. 60, fr. 118. — Pro ἐν Ἠπειρῷ leg. ἐν ἡπειρῷ in continente (sc. in Troade).

P. 60, fr. 114. — Antecedunt apud Tzetzem ad Lyc. 1324 hæcce : Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Αἰγίσθου καὶ Κλυταίμνηστρας παρὰ τοῖς Ἀἰῶσιν Ἀρκάσιν ἐνιαυτὸν Ὀρέστης ἐνδιατρίβας, ὡς καὶ Εὐριπίδης φησὶν, χρησμὸν ἔλαβε στέλλεσθαι πρὸς ἀποικίαν· ὅς συνάξας ἐκ διαφόρων ἐθνῶν λαοὺς, οὓς ἐκάλεσαν Αἰολεῖς, διὰ τὸ ἐκ διαφόρων τόπων εἶναι, ἦλθεν εἰς Λέσθον. Αὐτὸς μὲν ταχὺ ἀποθανὼν πόλιν κτίσαι οὐκ ἠδυνήθη· ἀπόγονος δὲ τούτου καλούμενος Γρᾶς μετὰ ἑκατὸν ἔτη κυριεύσας τῆς Λέσθου, πόλιν ἐκτίσας.

P. 61, fr. 124. — Cf. Hesych. : Ἀξιώται, ἔθνος Τρωάδος.

P. 62, fr. 128. — Post v. Ἀκαρνανίς adde : ἀπὸ Φοιτίου, τοῦ Ἀλκμαίωνος, τοῦ Ἀμριαράου.

P. 63, fr. 130. — Cf. Etym. M. v. Βάτεια. Apud St. B. v. Ἀρίσθη cod. Rhedig. pro Ἀτεια habet Ἀντεια.

Ib. fr. 132. — ἐν τῇ Ἰδῇ θέν καὶ ὁ Σκ.] Post v. Ἰδῇ excidit φησὶν. Pro θέν καὶ, ingeniose Prellerus : ὁ θεὸς ἔε, καὶ. Idem ubique formas ioniacas refinxit. — Ibid. fr. 135. Cf. Bachmann. An. I, p. 467, 21, ubi de eadem re Hellanicus laudatur.

P. 64, fr. 139. — In antecedd. scholiasta hæc habet : Λακεδαιμόνιοι λοιμῷ (λιμῷ in codd. L. V.) κρατηθέντες ἐμαντεύοντο περὶ ἀπαλλαγῆς. Ὁ δὲ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν ἐξιλιάσκειν τοὺς Τεύκρων δαίμονας (codd. BLV : τοὺς ἐν Τροίᾳ Κρονίου δαίμονας, Χιμαίρεά τε καὶ Λύκον [Ἰμερτω καὶ Λ. cod. V.])· οὕτως δὲ πρότερον οἱ Ἰλίου ἐκαλοῦντο. Μενέλαος οὖν ἀφικόμενος εἰς Ἴλιον, τὸ προσταχθὲν ἐπράσσει· κάκειθεν εἰς Δελφούς παρεγένετο περὶ παίδων γενέσεως χρησμὸν ληψόμενος. Συνείπετο δὲ αὐτῷ καὶ Ἀλέξανδρος περὶ γυναικὸς μαντευόμενος. Γενομένῳ οὖν ἀμφοτέρων ἐπὶ τὸ μαντεῖον, λέγεται χρῆσαι τὴν Πυθίαν τάδε·

Τίποτε δὴ βασιλῆες, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν, οὐκέθ' ὁμοφρονέοντες ἐμὸν δόμον εἰσανέβητε ; ἦτοι ὁ μὲν πῶλοιο γόνον διζήμενος εὐρεῖν, αὐτὰρ ὁ πῶλον ἐλεῖν. Τί νυ μῆσαι, ὦ μεγάλε Ζεῦ ;

Τοὺς δὲ μὴ νοήσαντας τὸ λόγιον χωρισθῆναι... Ἑλλάνικος δὲ κτλ.

P. 65, fr. 144. — Versu sexto pro παρθένου εἰσ-ελάσας scribendum : παρθένος, εἰσελ.

P. 67, fr. 148. — Vid. Prolegg. p. xxx.

P. 67, fr. 158. — Dele quæ leguntur inde a verbis Εἰς τὸ αὐτό. (Ἄλλως. Ὁ δὲ Ἑλλάνικος in edit. Dübner.), a quibus novum scholium in-

cipit. A codice Ravennate verba ὁ δὲ Ἑλλάνικος ... γεγενῆσθαι, sicuti quæ deinceps sequuntur, absunt. Quæ antecedunt ap. schol. Arist., vide in Apollodor. fr. 69, tom. I, p. 440. Suidas v. Σαρδανάπαλλος, qui de duobus Sardanapallis laudat Καλλισθένη ἐν β' Περσικῶν, Callisthenis et Hellanici mentionem, quam apud auctores suos reperit, perperam miscuisse videtur. Laudabatur haud dubie de Sardanapallo Callisthenes libro II de Alexandro, et Hellanicus ἐν Περσικοῖς. V. Script. Rer. Alex. p. 7 et 21.

P. 67, fr. 160. — Pro (lege Χώχην) etc. scribe : (lege Κηφηνήν) ἔσθον. [Suppl. Ἀπὸ τούτου δὲ vel Ἀρ' οὐ] οὐκέτι etc. Vid. not. ad Nicolai Dam. fr. 13. Latine locus interpretandus hunc in modum : « Cepheo jam defuncto, e Babylone profecti Chaldaei Cephene e sedibus suis expulerunt, ipsique Cepheneiam occuparunt ; quæ regio ab hoc inde tempore non amplius Cepheneia (sed Chaldaica) appellata est, neque Cephene incolæ, sed Chaldaei vocitati sunt. »

Pag. 68, fr. 165. — In latinis scribe : « Meminit Ctesias etiam viri (non constat cujusnam), qui patris cadaver contra legem cremaverit. »

Pag. 69, fr. 173, lin. 2. — Lege : Ἑλλάνικός τε, uti est in mss., quamquam τε mallem abesse.

PHERECYDES. Pag. 70. — [Fr. 1 a.] Schol. Aristid. p. 313, 20 ed. Dindf. : Εὐεργετῆς φησι τὸν Διόνυσον καὶ* δοῦναι ἀνθρώποις. Δηλοῖ δὲ ὁ Φερικύδης, καὶ μετ' ἐκείνων Ἀντίοχος, λέγοντες καὶ διὰ τοῦτο κεκληῖσθαι Διόνυσον, ὡς ἐκ Διὸς ἐς νύσας βρόντα· νύσας γὰρ, φησὶν, ἐκάλουν τὰ δένδρα· εἴτ' ἐπεξίασιν φυσικώτερον τῷ λόγῳ λέγοντες ἴσιν μετωνομάσθαι τὴν γῆν, ἀπὸ τῆς περὶ τὴν θέσιν τὴν κατὰ μέσον ἰσότητος, ταύτης δὲ ἀδελφὸν Ὅσιριν καθ' Ἑλλήνας καὶ (δὲρ) Διόνυσον τὸν ἐκ Διὸς εἰς γῆν βρόμενον Βρόντου παῖδᾶ, τὸν ὄρον τὸν ἀρειον ἡδύκαρπον. Ταῦτα δὲ* λέγουσι Ὠγύγου καὶ Θήβης, τῆς τούτου γυναικὸς, τῶν Ἀττικῶν αὐτοχθόνων, ἐλθόντων ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, τὰ τε μυστήρια πρῶτον αὐτοῖς κατασκευάσασθαι τὰ περὶ τὴν Ἰσιν, καὶ θεοὺς οὕτως ὀνομάσαι τούτους μετὰ τὸ κτίσαι τὸν Ὠγυγον τὰς ἐκεῖ Θήβας τὴν πόλιν. Hæc Antiochi (de quo cf. fr. 101) potius quam Pherecydis esse censeo.

Pag. 70, adde fragm. 2 a ex Cramer. Anecd. Paris. IV, p. 183, 21 : Θριά Θριακή(?) Ἀρχιλοχός καὶ ὅτι ἀπὸ Θριάων τῶν Διὸς θυγατέρων διωνομάσθησαν, ὡς Φερικύδης ἱστορεῖ, ἐπεὶ τρίαί εἰσιν, οἷον τρισαὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν. Cf. Philochori fr. 196, p. 416.

Pag. 70, fragm. 2 b. — Schol. Il. ω, 343 : Ταύτην (sc. τὴν ῥάβδον, ἣ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει) Ἀπόλλων αὐτῷ (sc. Ἑρμῇ) δέωσκεν, ὡς φησι Φερικύδης.

P. 72, fr. 9. — φησὶ καὶ Ἀρατος] sic cod. Pa-

risinus; sed schol. vulgata pro Ἄρατος habent Ἄραιος; scribendum est Ἀρίαιθος. Vide Ariæthi fragm. 4, tom. IV, p. 319.

Ibid. adde ad fragm. 16 schol. cod. Venet. ad Eurip. Andrōm. 18 (ed. Cobet.). Ait Andromache: Φθίας δὲ τῆςδε καὶ πόλεως Φαρσαλίας ξύγγορτα ναῖω πεδί', ἐν' ἡ θαλασσία Πηλεΐ συνώκει χωρὶς ἀνθρώπων Θέτις, φεύγουσ' ὁμίλον' Θεσταλὸς δὲ μιν λεῖως Θετίδειον αὐτῇ θεᾷ χάριν νυμφευμάτων. Ad hæc schol.: Τοῦτο ἀπὸ ἱστορίας εἰληφεν· αὐθις (1. αὐθι vel αὐτόθι) γὰρ αὐτῇ συνώκησε Πηλεὺς καὶ ἡ (καὶ ἐγέννησεν?) Ἀχιλλεΐα· τὸ Θετίδειον δῖοπερ (1. δῖοπερ τὸ Θετίδειον) ἐστὶ πόλις Θεσσαλίας, ὡς φησι Φερεκύδης καὶ Σουΐδας (sc. ἐν Θεσσαλικαῖς). De Thetidis urbe cf. Hellenici fr. 100. Urbem vero intellige fanum Thetidis cum ædificiis aliquot ad id pertinentibus. Meminerunt loci Strabo IX, p. 431, Polyb. XVIII, 3, 6. 4, 1. Cf. Dindorf. in Steph. Thes. v. Θετίδειον in Addendis. — Ceterum ap. Tzetz. Lyc. 175 (in fr. 16) scribe ἐπὶ τῶν ἱππῶν, οἰκαῖ, sic enim cod. Vit. et Ciz. Mülleri. —

P. 74, fr. 24 a. — Schol. Victor. Hom. II, v, 663 : Φερεκύδης οὕτω γενεαλογεῖ· ἀπὸ Μελάμποδος Μαντίον, οὗ Κλεῖτον, οὗ Κοίρανον, οὗ Πολύιδον· εἰτα Πολύιδος, φησί, γαμῆ Εὐρυδάμειαν τὴν Φυλέως τοῦ Αὐγέα· τῶν δὲ γίνονται Εὐχύνωρ καὶ Κλεῖτος, οἱ Θήβας εἶλον σὺν τοῖς ἐπιγόνοις· ἔπειτα εἰς Τροίαν ἔρχονται σὺν Ἀγαμέμνονι, καὶ θνήσκει Εὐχύνωρ ὑπ' Ἀλεξάνδρου.

Pag. 75, b, lin. 21. — Apollonii schol. codex Parisinus pro ὑπὸ τοῦ ἐρκίου habet ὑπὸ τὸ ἐρκίον, quod præstat. De re v. Creuzer. Commentt. Herod. p. 236 sqq. (sive in Herodot. tom. III, p. 804 ed. Bæhr.), Symbolik I, p. 80 ed. tert.

P. 77, fr. 27. — Eodem fonte, ex quo sua hausit schol. Odyss. λ, 265, usus est etiam schol. ad II, ξ, 323, adeo ut in singulis interdum verbis conciniant. Ceterum alter scholiasta altero est modo brevior modo fusior. Quare adscribam verba schol. Iliadis : Ἀλκμήνης τῆς Ἥλεκτρυόνης τῆς Ἀναξοῦς τῆς Ἀγκαίου ἐράσθη Ἀμφιτρώων, δὲ ἀνελὼν Ἥλεκτρυόνα βοῶν ἀμφισθητήσεως χάριν ἐξ Ἀργεῶν ἐφυγεν εἰς Θήβας· σὺν αὐτῇ δὲ καὶ Ἀλκμήνη. Ὑποδεχθέντες δὲ ἀσμένους ὑπὸ τῶν βασιλευόντων τῆς πόλεως Κρέοντος καὶ Ἡνιόχης, τιμῆς ἐτύγχανον μεγίστης. Οὐ βουλομένης δὲ τῆς Ἀλκμήνης γαμηθῆναι, εἰ μὴ οἱ φονεῖς τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἀναιρεθῶσι Τηλεβόαι, κατηγωνίσαστο αὐτοὺς Ἀμφιτρώων, προσλαβόμενος συμμάχους Βοιωτοὺς καὶ Λοκροὺς, ἔτι δὲ Φωκείας, ἐνισχυτὸν προσεδρεύσας. Ὡς δὲ ὑποστρέψας ἀπὸ τῆς στρατείας ἦγε τοὺς γάμους ἑαυτοῦ τε καὶ Ἀλκμήνης, τῇ αὐτῇ νυκτὶ ἐρασθεὶς αὐτῆς δὲ Ζεὺς καὶ εἰκασθεὶς Ἀμφιτρώωνι ἐμίγη καὶ υἱὸν ἐποίησεν· ὁμοίως δὲ καὶ Ἀμφιτρώων τῇ αὐτῇ νυκτὶ. Ἦδ' ὁ δ' ἐκαίνης τὸν ἑπταμηνιαῖον χρόνον τῆς μίξεως ἐχούσης,

γεννᾶται Ἡρακλῆς μὲν ἐκ Διὸς, Ἴφικλῆς δὲ ἐξ Ἀμφιτρώωνος. — Φασὶ Δία συγκοιμώμενον Ἀλκμήνῃ πείσαι τὸν Ἥλιον μὴ ἀνατεῖλαι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· ὅθεν ἐπὶ τρεῖς νύκτας συγκοιμηθεὶς αὐτῇ δὲ Ζεὺς τὸν τριεσπερον Ἡρακλῆα ἐποίησεν. Hæc Veneti codd. duo et schol. Didymi quæ vocantur. Addit cod. Vratislav. ap. Heynium : Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδης.

P. 78, fragm. 31. — Verbis scholiastæ præmitte verba Homeri: ἀλοχὸν Σοφελίου Περσηϊάδα.

Pag. 81 a, lin. 4 (fr. 33). — Pro Ἰφίτος corrigendum est Εὐρυτος ex Herodoro ap. schol. Eurip. Hippolyt. 545 (V. not. ad Herodot. fr. 33, tom. II, p. 37). Quo facto, nihil est cur postrema verba fr. 33 a Pherecyde aliena esse putemus. Initio fragmenti verba μετὰ τὸν ἀγῶνα significant : post institutum certamen Olympicum. — *Ibid.* ad verba ἐν Θούλῃ τῆς Ἀρχαδίας nescio an admoveri debeat locus Stephani Byz. : Θούλη, πόλις Ἀρχαδίας.

Ibidem post fragm. 35 insere schol. Lucian. p. 139 ed. Jacobitz : Ἀπελιθώθησαν δὲ οὗτοι (Cercopes), ὡς Φερεκύδης φησί. Quo loco non est cur cum Jacobitzio Pherecratelem comicum Pherecydi substituendum esse putemus.

Pag. 82 a, lin. 3 pro Κώμαρχος corrigendum esse censeo Κλέαρχος.

Pag. 82, fr. 36 a. — Schol. II, ψ, 296 : Ἀκουσῖλαος ἐν τρίτῳ Γενεαλογίῳ κύριον ἤκουσε τὸ Ἐλέπωλος, οὕτως· « Κλεωνύμου δ' Ἀγχίσης, τοῦ δὲ Ἐχέπωλος ». Καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ τρίτῳ· « Κλεωνύμου δὲ δ Πέλοπος ὥκει Κλεωναῖσι, καταστῆσαντος Ἀτρέως τοῦ δὲ γίνεται Ἀγχίσης, τοῦ δὲ Ἐχέπωλος. » Fragmento 36 sermo est de Hercule ad Cleonas Molionidas interficiente. Echepolus apud Homerum est Sicyoniūrum princeps, cui Agamemnon remisit expeditionem, equo accepto strenuo.

P. 82, fr. 38 a. — Schol. Hom. II, x, 266 : Φερεκύδης δὲ Βοιωτὸν τὸν Ἀμύντορά φησιν. De Amyntore ab Hercule interfecto v. Apollodor. II, 7, 7.

P. 85, fr. 51, lin. 2. — Μενέππου] scrib. Μελανέππου, uti in nota diximus. Idque ipsi etiam codd. nonnulli habere videntur, quum ita ediderit Bekkerus, qui in schol. ad Homer. corrupta non solet corrigere.

Ibid. insere fragm. 51 b : Schol. II, θ, 336 : Ὅμοίως τῷ ποιητῇ καὶ Ἑλλάνικος τὴν Ἐριώπην μητέρα Αἰαντός φησι. Φερεκύδης δὲ ἐν ἐω' (ἐν ε'?) καὶ Μνασίας ἐν γ' Ἀλκιμάχην.

Pag. 86, fragm. 52, lin. 1 pro matrem scribe novercam. — In fragm. 53 dele verba : Fragmenta etc... pertinere.

P. 87, fragm. 60, lin. 5 : ἀσάνδαλος] Ut prisca dialectus restituitur, e codice Gotting. revocanda est forma ἀσάμβalos, monente Bœckhio in Expl. Pindar. p. 370.

Ibid. cum fragm. 63 junge quæ de Orpheo Homeri proavo leguntur in Hellanici fr. 6, p. 46, ubi Hellanico sociatur Pherecydes.

P. 89, fragm. 73. — Matthiæi conjectura minime nunc mihi probabilis esse videtur.

Pag. 60, fragm. 76, lin. ultima, pro ἀνέστησε (quod Valckenarius dedit pro vg. ἀνέστη) e codd. Vatican. et Florent. scribendum ἀνίστη. Porro addenda erant quæ in eodem schol. paullo post subiunguntur : Φερεκύδης ἐν τῇ ἱστορίᾳ (ἐν τῇ ἡ' cod. Vatican.) τοὺς ἐν Δελφοῖς θνήσκοντας αὐτὸν ἀναβιώσκειν.

Pag. 91, fr. 82. — Post vocem τὸ σῶμα adde : Ἀγρίου δὲ καὶ Δίας τῆς Πορθάονος αὐτὸν φησιν (sc. Φερεκύδης).

Pag. 92, fragm. 87, lin. 2, deleta voce ἦν, lege : διαδᾶς εἰς Ἀρχαδίαν (ἦν γὰρ ἀψιμαχία τις ἐκεῖ Ἀρκάσιν τε καὶ Βοιωτοῖς τοῖς αὐτοῦ πολίταις περὶ ὄρων γῆς), πλείστην κτλ. Verba in parentheses posita ita exhibet codex Parisin. 2679 in Cramer. An. P. III, p. 10 : ἦν γὰρ ἀψιμαχία τοῖς βεβρότων (τοῖς ἐκεῖ τῶν?) Βοιωτῶν πολίταις καὶ τοῖς Ἀρκάσι περὶ γῆς ὄρων. — Deinde post verba κράτιστος ἀνὴρ schol. Venet. ita pergit : λόγον ποιήσας ἔσαισε (sic cod. Par.; ἔπεισε ap. Bekk.) τὴν πολλὴν τοῦ Ἀρηιόθου φάλαγγα, ἀνείλε τε αὐτὸν καὶ ὑπολαβὼν τὴν λείαν, ἔτι καὶ πρὸς ἄμυναν [τὴν] παντευχίαν μετὰ καὶ τῆς κορύνης *.

Pag. 93, fr. 92. — Cf. Plutarch. De frat. am. c. 11, p. 483, C; Proverb. Plutarchi I, 74, p. 332 ed. Leutsch. et Schn.; Libanius Ep. 389 extr.

P. 94, fr. 95 a. — Schol. Il. τ, 53, ad verba poetæ : ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ἔλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ οὐτὰ Κῶων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρὶ : Φερεκύδης Κύνωνά φησιν· ἀμεινον δὲ παρὰ τὴν σύνεσιν· Ἀντήνορος γὰρ αὐτὸν λέγει.

Pag. 95, fragm. 98 a. — Schol. Venet. ad Eurip. Androm. 1217 : Ὅτι μὲν ἐν Δελφοῖς ὁ Νεοπτόλεμος τέθαιπται καὶ Φερεκύδης ἱστορεῖ· ὅτι δὲ νεκρὸς ἔλθων εἰς Φθίαν πάλιν εἰς Δελφοὺς ἐπέμφθη, διεψεύσθη.

Ibid. fr. 99, lin. ult., adde : Corrupta hæc emendatius et plenius exhibet schol. Venet. ad Eur. Hecub. 1 ed. Cobet, ubi sic : Φερεκύδης γράφει οὕτως : « Πρίαμος δὲ ὁ Λαομέδωντος γαμεῖ Ἑκάβην τὴν Δύμαντος, τοῦ Ἰονέως (l. Ἠιονέως) τοῦ Πρωτέως ἢ Σαγγαρίου τοῦ ποταμοῦ, καὶ Νηϊδὸς νύμφης Εὐαγόρας (Εὐνόης sch. Il. π, 718). » Γλαυκίπτην δ' ἔνιοι τὴν Ξάνθου τῆς Ἑκάβης παρέδωσαν μητέρα. Adde schol. Victor. ad Il, π, 718, ubi Asius, frater Hecubæ, filius esse dicitur Δύμαντος καὶ Εὐνόης νύμφης, ὡς Φερεκύδης, Ἀθηνίων δὲ Κισσέως καὶ Τηλεκλείας.

Pag. 95, fr. 101, lin. 1. — Pro : p. 163 lege p. 103. Lin. 9 lege κατενηγεμένων ἐν τῇ τῶν γιγνάν-

των. Verba corrupta : Λέγοι δ' ἂν καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν Παλλαδίων, τοῦ τε κατὰ λχόμενον (sic cod. B; καταλυόμενον cod. D. ap. Dindorf. p. 320) τὸν αὐτόγθονα καὶ τῶν περὶ αὐτεφυρῶν (περὶ αὐτῶν γεφυρῶν cod. B.) καλουμένων κτλ., ex parte recte sanavit O. Müller. scribendo κατ' Ἀλαλχομενόν, uti monui ad Phylarch. fr. 79 p. 357. Quas vero de sequentibus protulerunt Müllerus et Luchtius conjecturas, ex longius a traditis recedunt quam ut verisimiles sint. Ego restituendum puto καὶ τῶν παρὰ [vel ἐπὶ] τῶν γεφυρῶν καλουμένων, quo ducit cod. B. et solennis vocum περὶ et παρὰ confusio. Cf. Joann. Lydus De mens. I, 21 : Διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Σπερχεῖου ποταμοῦ ἱερατεύειν τῷ Παλλαδίῳ sc. Gephyraei vocantur. Aliud in ponte Palladium habuit Attica.

Pag. 96, fragm. 105 bb : — Schol. Il. ω, 617 : Φερεκύδης δὲ ἐν ἡ' « Ἡ δὲ Νιόβη ὑπὸ τοῦ ἄχρεος ἀναχωρεῖ εἰς Σίπυλον, καὶ ὄρῃ τὴν πόλιν ἀνεστραμμένην καὶ Ταντάλῳ λίθον ἐπιχειρῶμενον, ἄρᾳται δὲ τῷ Διὶ λίθος γενέσθαι. » Πρὶ δὲ αὐτῆς δάκρυα, καὶ πρὸς ἄρκτον ὄρῃ. » Nos cum Matthiæo Niobes historiam ad librum decimum retulimus. Quod falsum esse locus hic coarguit, nisi pro ἐν ἡ' scribendum est ἐν ι'; certe de Amphione Niobes marito sermo fuisse prohibetur ἐν τῇ δεκάτῃ (fr. 102 a).

Pag. 98, fragm. 112. — Cf. Stephan. Byz. v. Τέως : Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς Ἀθάμαντος θυγατρὸς Ἀρᾶς. Σκοπούμενου γὰρ τοῦ Ἀθάμαντος ἐνθα ἰδρύσει τὸν ναὸν, ἀθύρουσα, ὅα δὲ παῖς, ἐκ λίθων οἰκίαν δειμαμένη ἔλεγεν, « ἔως σὺ χώρον ἐσκόπεις, τέως ἐγὼ πόλιν σοι ἑδεύμαίνην. » Καὶ διὰ τοῦτο ἡ πόλις οὕτω ὠνομάσθη.

Pag. 99. — Fragmentis sedis incertæ adde locum Strabon. X, p. 456 : Οὗτ' οὖν Δουλίχιον ἢ Κεφαλληνία (uti statuit Hellanicus fr. 108) καθ' Ὁμηρον, οὔτε τῆς Κεφαλληνίας τὸ Δουλίχιον, ὡς Ἀνδρῶν φησί... οὐδὲ Παλεῖς Δουλίχιον ὑφ' Ὁμήρου λέγονται, ὡς γράφει Φερεκύδης. — Apollon. De pronom. p. 82 Bekk. : Καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ Θεολογίᾳ, καὶ ἔτι Δημόκριτος ἐν τοῖς Περὶ ἀστρονομίας καὶ ἐν τοῖς ὑπολειπομένοις συντάγμασι συνεχέστερον γρῶνται τῇ ἐμεῦ καὶ ἐτι τῇ ἐμέο. Alium Apollonii locum, quo Pherecydis mentio fit, v. in Addendis ad Hecataei fr. 371.

ANTIOCHUS. P. 184, fr. 15. — Hoc fragmentum ei potius vindicandum est Antiocho, qui τὰ κατὰ πόλιν μυθικά scripsit.

PHILISTUS. P. 187, fr. 16. — Pro : non constat, lege : v. ap. Aristot. Rhet. II, 20, 5; Horat. Ep. I, 10; Nicephor. Bas. Progymn. p. 424 ed. Walz.

Pag. 189. — Post fr. 45 inserte schol. Pindar. Ol. VI, 158, quem locum exscripsi in Timæi fr. 91, p. 215.

P. 190, fr. 46 ita emendandum esse censet doctissimus PICCOLO : Δημοσθένην δὲ καὶ Νικίαν ἀποθανεῖν Τίμαιος οὐ φησιν ὑπὸ τῶν Συρακουσίων καταλευσθέντας (v. l. κελευσθέντας),... ἀλλ' Ἐρμοκράτους πέμψαντος, ἔτι τῆς ἐκκλησίας συνεστώσης, μαχαίριδας, ἀφ' ἑνὸς κελεύσματος (vgo :... συνεστώσης, καὶ δι' ἑνὸς τῶν φυλάκων κτλ.), τῶν φυλάκων παρόντων, αὐτοὺς δι' ἑαυτῶν ἀποθανεῖν. Sintenis dedit :... συνεστώσης, μηδενὸς τῶν φυλάκων παρόντος, αὐτοὺς κτλ.

TIMÆUS. Pag. 195, fr. 13, lin. 3. — Pro ἔβαλε, lege ἐνέβαλε. — Ib. p. 196 a, lin. 5, lege : ὡν ἐνέβαλε τότε πτλ... Ὑστερον δὲ ἀνελὼν κτλ... Οὔτοι δὲ ἀνεχόμενοι κτλ. Cf Comes Natal. VII, p. 727.

Pag. 197, fr. 21. — Apud Syncellum lege Τίμαιος μὲν πρὸ ἧ καὶ λ' τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος cum Dindorfio.

Pag. 199 a, lin. ult. fr. 29. — Dele : (scr. ἐπιτιθεῖναι). — Deinde adde schol. ad Platon. Remp. p. 347, qui reliquis accuratius rem narrat : Οἱ γὰρ τὴν Σαρὼν κατοικοῦντες, ὡς φησι Τίμαιος, ἐπειδὴν αὐτοῖς καταγρησάσκωσιν οἱ γονεῖς καὶ νομίσωσιν ἱκανὸν βεβιωκέναι χρόνον, ἀγούσιν αὐτοὺς ἐπὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ μέλλουσι θάψαι, κακεῖ λάκκους ὀρύζαντες ἐπ' ἄκρων χειλῶν τοὺς μέλλοντας ἀποθνήσκειν καθίζουσιν· ἐπειτα ἕκαστος αὐτῶν σχίζων ἔχων τύπτει τὸν ἑαυτοῦ πατέρα καὶ εἰς τοὺς λάκκους περιωθεῖ· τοὺς δὲ πρεσβύτεας χαίροντας ἐπὶ τὸν θάνατον παραγίνεσθαι ὡς εὐδαίμονας καὶ μετὰ γέλωτος καὶ εὐθυμίας ἀπολλυσθαι. Ἐπεὶ οὖν γελᾶν μὲν συνέβαινε, οὐ πάνυ δὲ ὁ γέλως ἐπ' ἀγαθῷ τινι ἐγένετο, παρὰ τοῖς Ἑλλήσι τὴν προκειμένην βῆθῆναι παροιμίαν. Multa de hoc proverbio congressit Leutsch. ad Zenob. V, 85.

Pag. 200, fr. 37. — Præ ceteris conferendus erat Appianus Illyr. c. 2 : Πολυρήμη γὰρ τῷ Κύκλωπι καὶ Γαλατεῖα Κελτὸν καὶ Ἰλλυριὸν καὶ Γάλαν παῖδας ὄντας, ἐξορμησά (φασί) Σικελίας, καὶ ἄρξαι τῶν δι' αὐτοὺς Κελτῶν, Ἰλλυριῶν καὶ Γαλατῶν λεγομένων. Cf. G. A. Schmidt *De fontibus veterum auctorum in enarrandis expeditionibus a Gallis in Macedoniam atque Græciam susceptis* (Berolini, 1834). Quo in libro auctor probare studet Diodorum, Trogum Pompeium sive Justinum et Pausaniam in exponendis Gallorum expeditionibus istis eodem esse usos fonte, hunc vero esse Timæum, qui in libris de Pyrrho Epirota res illas Galatarum per excursus narrasse videretur. Quod uti pernegari, sic affirmari nequit, quum certioribus argumentis probatio prorsus careat. Sic v. c. nihil obstat quin fons iste fuerit Menodotus Perinthius sive Samius, qui in

Hellenicis suis tempora ista tractavit, et quem inter fontes Diodori fuisse certo scimus, qui denique quum ex altero De Samii templi donariis opere etiam tanquam periegeta notus sit, præ ceteris aptus esse videatur, cui Pausanias se addixerit. Droysenius *Hellenism.* I, p. 650, etiam de Demochare cogitari posse dicit. Nec minus Agatharchides in præsto est.

Pag. 202, fr. 48. — Verba καὶ τεσσαράκοντα exterminari vult Clintonus F. H. II, p. 423 not.

Pag. 203, fr. 53. — De hoc computo Timæi v. Prolegg. p. lvi.

Pag. 204, fr. 57 a. — Zenobius I, 31 : Ἀρπαγὰ τὰ Κινάροῦ. Ταύτης μὲν μένηται Καλλιμαχὸς ἐν Ἰάμβοις· Τίμαιος δὲ ἔφη, ὅτι Κίνναρος ἐγένετο πορνοβόσκος Σελινούσιος. Πλουσιώτατος γούν ἐκ τῆς ἐργασίας γένόμενος, ζῶν μὲν ἐπηγγέλλετο τὴν οὐσίαν ἱερὰν τῇ Ἀφροδίτῃ καταλεῖπει, τελευτῶν δὲ τὰ ὄντα προῦθηκεν εἰς ἀρπαγὴν. » Proverbii originem Lobeckius *Aglaoph.* II, p. 1031 enucleare studet. » LEUTSCH.

Pag. 207, fr. 64 extr. — Pro ἐπιπνὰς lege ἐπιπτάς. Deinde pro ἐκέλευσεν ἔαν censor Beckmanni Gotting. conj. ἐκέλευσε νικᾶν, notante Westermanno in *Paradoxogr.* p. 61.

Pag. 211, fragm. 80 a. — Schol. Venet. ad Eurip. Hecub. 129 ed. Cobet. : Κοπίδας τε τὰς τῶν λόγων τέχνας (sc. ἔλεγον) ἄλλοι τε καὶ Τίμαιος, [ὅς] οὕτως γράφει· « Ὅστε καὶ φαίνεσθαι μὴ τὸν Πυθαγόραν εὐρόμενον [τὰ] τῶν ἀληθινῶν κοπίδων, μηδὲ τὸν ὑφ' Ἡρακλείτου κατηγορούμενον, ἀλλ' αὐτὸν Ἡράκλειτον εἶναι τὸν ἀλαζονεύμενον. » Cf. Etym. M. p. 529, 27 : Καὶ τὰς τῶν λόγων τέχνας κοπίδας ἔλεγον· « μὴ τὸν Πυθαγόραν εὐρόμενον ὄντα (ὄντων cod. Havn.; l. εὐρόμενον τὰ τῶν) ἀληθινῶν κοπίδων. Post κοπίδων excidisse vox videtur.

Pag. 212, fr. 81. — V. not. ad Neanthis fr. 20, tom. III, p. 6.

Pag. 213, post fr. 87 vel alio quovis loco adde : Cicero De rep. III, 31 : *Urbs illa præclara* (Syraacusæ), *quam ait Timæus Græcarum maximam, omnium autem esse pulcherrimam, arx visenda, portus usque in sinus oppidis et ad urbis crepidines infusi, viæ latæ, porticus, templa, muri, nihilo magis efficiebant, Dionysio tenente, ut esset illa res publica; nihil enim populi, et unius erat populus ipse.*

Deinde memoro locum Æliani, quem Timæo vindicarunt viri docti. Ælianus V. H. IV, 7 : Οὐκ ἦν ἄρα τοῖς κακοῖς οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος, ἐπειδὴ μηδὲ τότε ἀναπαύονται· ἀλλ' ἡ παντελῶς ἀμοιροῦσι ταφῆς, ἡ καὶ, ἐὰν φθάσωσι ταφέντες, ὁμῶς καὶ ἐκ τῆς τελευταίας τιμῆς καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων σωμάτων δρμου, καὶ ἐκεῖθεν ἐκπίπτουσι. Λακεδαιμόνιοι γούν Πausanίαν μηδίσαντα, οὐ μόνον λιμῷ ἀπέκτειναν, ἀλλὰ γὰρ καὶ

τὸν νεκρὸν ἐξέβαλον αὐτοῦ ἐκτὸς τῶν ὄρων, [ὥς?] φησὶν Ἐπιτιμίδης.

« Crediderim cum Scheffero, Fabro, Kuhnio intelligi Timæum, qui nomine Epitimæi ob continuas obtrectiones fuit appellatus, eoque nomine citatus etiam ab Athenæo VI, 20. Facile autem επιτιμαῖος potuit corrumpi in επιτιμίδης, nisi quis malit credere, ut facit Kuhnus, consulto ita appellatum ab auctore ea forma, qua supra (III, 7) δυσμενίδας vocavit, qui erant proclives in malevolentiam h. e. δυσμενείας. » PERIZONIUS. Ceterum hæc longius petita esse videntur. Quodsi Timæum Ælianus citavit, cur, quæso, id fuisset voce ista utens, quæ fidem imminueret rei, qua placitum suum auctor illustrandum esse ducit? Accedit quod nomen, quale est in codd., nihil offendit. Novimus certe e Diog. II, 86 Epitimidem philosophum Cyrenæum, qui ipse forsitan librum scripsit qualem Περὶ παλαιᾶς τρυφῆς Aristippus Cyrenæus scripsisse dicitur.

Pag. 215, fr. 91 a, lin. 4. — Dele illud : (leg. σθ'); nam numerus, quem libri mss. præbent, etsi corruptissimus esse videatur, nihilominus bene habet. V. Fragn. chronol. p. 125.

Pag. 223, fr. 119 a. — Schol. Æschin. p. 751 ed. Reisk. : Τίμαιος γὰρ ἐν τῇ σ' (1. ἐν τῇ ις') ἱστορεῖ γυναῖκά τινα, Ἱμεραίαν τὸ γένος, ἰδεῖν ὄναρ ἀνιούσαν αὐτὴν εἰς τὸν οὐρανὸν πρὸς τινος ἀγεσθαι θεασομένην τὰς τῶν θεῶν οἰκήσεις. Ἐνθα ἰδεῖν καὶ τὸν Δία καθεζόμενον ἐπὶ θρόνου, ὑπ' οὗ ἐδέδετο πυρρός τις ἄνθρωπος καὶ μέγας ἀλύσει καὶ κλοιῷ. Ἐρέσθαι οὖν τὸν περιάγοντα ὅστις ἐστίν· αὐτὸν δὲ εἰπεῖν « ἀλάστωρ ἐστὶ τῆς Σικελίας καὶ Ἱταλίας· καὶ εἰπερ ἀφεθῇ, τὰς χώρας διαφθερεῖ. » Περιαναστᾶσαν δὲ χρόνους ὑστέροις ὑπαντῆσαι τῷ Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ μετὰ τῶν δορυφόρων, καὶ ἰδοῦσαν ἀνακραιῖναι ὡς οὗτος εἴη ὁ τότε δειχθεὶς· καὶ ἅμα ταῦτα λέγουσαν πεσεῖν εἰς τοῦδαφος ἐκλυθεῖσαν· μετὰ δὲ τρίμηνον οὐκ ἔτι ὀφθῆναι τὴν γυναῖκα μηδενὸς τοῦτο ἱστορήσαντος (ῥῖστοσοστήσαντος apogr. Goens.). Cf. Valerius Max. I, 7, 6 : *Intra privatum autem habitum Dionysio Syracusano adhuc se continente, Himeræ quædam non obscuri generis femina inter quietem opinione sua cælum conscendit, atque ibidem, deorum omnium lustratis sedibus, animadvertit prævalentem virum flavi coloris, lentiginosi oris, ferreis catenis vinctum, Jovis solio pedibusque subjectum : interrogatoque juvene, quo considerandi cæli duce fuerat usa, quisnam esset, audiit illum Siciliæ atque Italiæ dirum esse fatum, solutumque vinculis, multis urbibus exitio futurum. Quod somnium postero die sermone vulgavit. Postquam deinde Dionysium inimica Syracusarum libertati capitibusque insontium infesta fortuna cælesti custodia liberatum, velut fulmen*

aliquod, otio ac tranquillitati injecit, Himeræorum moenia inter effusam ad officium et ad spectaculum ejus turbam intrantem ut adspexit, hunc esse quem in quiete viderat, vociferata est. Id cognitum tyranno, curam tollendæ mulieris dedit.

Suidas (et Phot.) : Ἱερείας ἐνύπνιον. Ἄλλοι δὲ φασὶ δεινὸν μᾶλλον Ἱμεραίας ἐνύπνιον λέγεσθαι. Ἱμεραία δὲ γραῦς τις, ὥς φασιν, ὄρα ἑαυτὴν ἐδόκει ἀναγομένην εἰς οὐρανούς· καὶ ὅτ' αὐτὴ ἐλθοῦσαν εἰς τὰ τοῦ Διὸς οἰκήματα θεάσασθαι ἄνδρα πυρρὸν, δεδεμένον ἀλύσει σιδηρᾷ ὑπὸ τὸν βασιλέως θρόνον· πυθομένην δὲ τίς εἶη, ὁ ἀλάστωρ, ἀκοῦσαι, τῆς Σικελίας. Τὸ μὲν ἐνύπνιον ἐν τούτῳ· ὑστερον δὲ χρόνους ἰδοῦσα τυραννοῦντα τὸν Διονύσιον τό τε ὄναρ πολλοῖς διηγήσατο, καὶ αὐτὸν εἶναι τὸν θεααμένον ἀτήγγειλεν· ἦν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινε Διονύσιος. Cf. Bekk. An. p. 266, Proverb. Coisl. 267 et Heraclides Pont. ap. Tertullian. p. 346 ed. Rigalt. (V. tom. II, p. 200, not. Eustath. in Hom. II. p. 1213, 6. Suidas v. Ἱμεραία.)

Pag. 224 a, lin. 4, ad fragm. 123 adde quæ in antec. Marcellinus ait c. 25 : Μὴ πειθώμεθα Τίμαιῳ λέγοντι ὡς φυγὼν (Θουκυδίδης) ὤκησεν ἐν Ἱταλίᾳ. Cf. Krüger. *Leben d. Thucyd.* p. 51.

Pag. 225, fr. 129 a. — Plutarchus Dion. 35, postquam de morte Philisti Timonidis narrationem memoraverat (v. Timon. fr. 2, tom. II, p. 83, et Ephori fr. 152), pergit : Ἐτι δὲ μᾶλλον ἐρυθρίζων δὲ Τίμαιος ἐκ τοῦ σκέλους φησὶ τοῦ γυῖου τὰ παιδάριον τὸν νεκρὸν ἐφαπτάμενα τοῦ Φιλίστου σύρειν διὰ τῆς πόλεως, χλευαζόμενον ὑπὸ τῶν Συρακουσίων πάντων, ὁρώτων τοῦ σκέλους ἐλκόμενον τὸν εἰπόντα, μὴ δεῖν ἐκ τυραννίδος φεῦγειν Διονύσιον ἵππων ταχεῖ χρόνιενον, ἀλλὰ τοῦ σκέλους ἐλκόμενον. Καίτοι τοῦτο Φίλιστος, ὡς ὑπ' ἐτέρου λεχθέν, οὐχ ὑπ' αὐτοῦ, πρὸς Διονύσιον ἐξήγγειλεν. Cf. Prolegg. p. XLVI.

Pag. 225, fr. 133. — Plenius exhibendum erat hunc in modum : Διασύρας δὲ Πολύβιος τὸν Τίμαιον ἐν πολλοῖς, αὐθὶς φησὶ· « Τίς ἂν ἔτι δόξη συγγνώμην τοῖς τοιοῦτοῖς ἁμαρτήμασιν, ἄλλως τε καὶ Τίμαιῳ τῷ προσφυσμένῳ τοῖς ἄλλοις πρὸς τὰς τοιαύτας παρωνυχίας; ἐν αἷς Θεοπόμου μὲν κατηγορεῖ κτλ.

P. 230 ad fr. 145. — Cramer. An. Paris. IV. p. 86 : Ἀγαθοκλῆς. Οὗτος ἐγένετο τύραννος, καὶ, ὡς λέγει Τίμαιος, κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν κοινὸς πόρνος, ἔτοιμος τοῖς ἀκρατεστάτοις.

EPHORUS. Pag. 235, fr. 8. — Addenda erant quæ sequuntur apud Theonem : καὶ περὶ τοῦ Ἀριστοδήμου, ὡς ἐτελεύτησε κεραυνόβλητος. Idem paullo post : Πλείω δὲ ἔχομεν παρὰ τῶν ἄλλων ἱστορικῶν λαβεῖν· παρὰ μὲν Ἐφόρου ἐκ τῆς πρώτης τὰ περὶ τὴν διαίρεσιν τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον.

Pag. 237, fr. 8. — Cf. Diodori fr. 4 in Exc. De insidiis.

Ibid. fr. 18. — Cf. Nicolai Dam. fr. 35.

Ibid. fr. 19. — De Strabonis verbis postremis in codd. misere mutilis vide nunc edit. Cramerii p. 163.

Ibid. fr. 20. — Cf. Nicolai fr. 39.

Pag. 242. — Ante fr. 31 insere schol. Aristid. p. 11, 17 ed. Dindorf.: Οἱ δὲ τὰς ἀποικίας κα-
ταλέγουσιν] Εἰς Ἐφορον ἀποτείνεται, ὅς περὶ τῆς
Ἰωνικῆς ἀποικίας ἔγραψε.

Pag. 251 *b*, lin. 3 ab ima. — Pro σιδηρῶν Tyr-
whitt. conj. ασιδῆρων. Heraclides Pont. fr. 3 habet
ξύλα.

Pag. 256, fr. 70. — Locum Etym. M. etiam ex-
hibet schol. II. in cod. Parisin. 2556 ap. Cramer.
Anecd. Paris. III, p. 119; ibi vero pro τοῦνομα
Υἱὸν bene legitur τοῦνομα Ὑρ, et pro Ἐφορος ἐν
τῇ Εὐρώπῃ habes Ἐφ. ἐν τοῖς Εὐρήμασιν, qui libri
titulus rei narratæ bene convenit. « Idem scholion
videtur habere codex Neapolit. 159. V. Salvat.
Cyrill. Catal. codd. gr. reg. Bibl. Borbon. p. 141. »
CRAMER. In hoc cod. Neap. legitur υἱόν, sicuti ap.
Etym. M., teste Salvat. l. I.

Pag. 264, fr. 109. — Apud Theonem in Progymn.
pro vulgata ἐν τῇ ἐνδεκάτῃ τῶν ἱστοριῶν, marg.
Vict. habet ἐν τῇ πέμπτῃ, notante Walzio in
Rhett. Gr. I, p. 161. Apud Joann. Lydum fr. 108
leg. ἐν τῇ πρώτῃ. Nullus dubito quin hæc de Nili
incrementis fragmenta ad librum *quintum*, quem
geographicum fuisse constat, ex marg. Vict. au-
toritate referenda sint. Contra vero fragmentum
ex libro undecimo, ni fallor, desumptum præbent
scholia in Aristid. p. 515, de Cimone : Ἰοναῖκα δὲ
εἶχεν Ἰσοδίκην. Καλλίας δὲ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, κατέβαλεν
ὑπὲρ αὐτοῦ πεντήκοντα τάλαντα· κατέβαλε δὲ ἐπὶ τῷ
πρὸς γάμον λαβεῖν τὴν Ἑλπινίκην... Ἐφορος δὲ ἐν τῇ
πρώτῃ (l. ἐν τῇ 12') φησὶν ἐκτίσαι αὐτὸν τὰ πεντή-
κοντα τάλαντα, γήμαντα γυναῖκα πλουσίαν. Verba
δὲ υἱὸς αὐτοῦ num scholiastæ stupori debeantur,
an corrupta sint, nescio. De Miltiade Ephorum
libro X egisse constat. Probabilis igitur nostra
verborum ἐν τῇ πρώτῃ correctio.

Pag. 269 adde : (Fragm. 125 a.) Schol. Odys.
γ, 215 : Ἐν τῇ ἑξακαιδεκάτῃ (sic) ἱστορεῖ Κλεοφόρος
περὶ τοὺς θεοὺς, πολλάκις μεθίστησαν τοὺς βασιλεῖς
μαντεῖα. Ibi Bœckhius (notante Buttmanno in Ad-
dend. p. 569) scrib. censet : ἱστορεῖ δ' Ἐφορος περὶ
τοῦδε, ὡς πολλάκις κτλ.

Pag. 270, fr. 28. — Ad locum Clementis adde :
Bekker. Anecd. p. 782 : Φοινίκεια δὲ τὰ γράμματα
ἐλέγοντο, ὡς φησιν Ἐφορος ὁ Κυμαῖος καὶ Ἡρόδοτος,
ἐπεὶ Φοινίκες εὗρον αὐτά. Ibid. p. 783 : Τῶν στοι-
χείων εὕρετὴν ἄλλοι τε καὶ Ἐφορος ἐν δευτέρῳ Κάδμων

φασί. — Deinde in schol. Homer. post παρέδωκεν
Ἀθηναῖος lege : ἐπὶ ἀρχόντος Εὐκλήτου (l. Εὐκλεί-
δου), ὡς φησιν Ἐφορος.

Pag. 274, fragm. 150 a. — Tertullian. De
anima c. 46 : *Philippus Macedo, nondum pater,
Olympiadis uxoris naturam obsignasse viderat an-
nulo. Leo erat signum. Crediderat præclusam ge-
nituram, opinor, quia leo semel pater est. Aristode-
mus vel Aristophon* (deb. *Aristander* vates, v.
Plutarch. Alex. c. 2) *conjectans imo nihil vacuum
obsignari, filium et quidem maximi impetus por-
tendi. Alexandrum qui sciunt, leonem annuli reco-
gnoscunt. Ephorus scribit.* Retuli hæc ad finem li-
bri XXIX. Quodsi ad initium libri XXX referre
malis, nihil refragor.

Pag. 274 post fragm. 152. — Insere quæ exscripti
tom. II, pag. 88 a, ex scholiis Venet. II. XIII, 301,
ubi laudatur Demophili liber tricesimus.

Pag. 276, fr. 161. — De loco Harpocratonis v.
not. ad Aristotelis fr. 177, tom. II, p. 159.

Pag. 277, *b*, fragm. 164. — In Syncelli loco,
scribendum puto : οὗ Ἐφορος ἀνεψιὸν καὶ [οὐ]
σύγχρονον Ὀμηρόν φησι. — Ceterum adde Chronic.
Anonym. cod. Parisin. 854 in Cramerii Anecd.
Par. II, p. 227 : οὗ (sc. τοῦ Σαμουήλ) τρισκαίδε-
κάτου ἔτους ἐνεστῶτος (i. e. sec. Euseb. ann. Abrah.
913, a. C. 1103), γίνεται ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν καθό-
δος ἐν Πελοποννήσῳ, ληξάντων τῶν Πελοπιδῶν. Ἐν
τούτοις τοῖς χρόνοις καὶ Ὀμηρον τὸν ποιητὴν τὴν
Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν ἐκθέσθαι. Οὐκ ἀγνοοῦμεν οὖν
ὡς Ἐφορος καὶ τινες ἄλλοι τῶν συγγραφεῶν πολλὰς
γενεαὶς ὑστερεῖν αὐτὸν φασιν· οὐδ' ὡς ἐνιοὶ γεγράψαν
Ἡσιόδῳ τῷ ποιητῇ συνηκακότα· οὐ μὴν ἡμεῖς γε
τούτοις συγκατατιθέμεθα, καθὼς Διόδωρος ἀποδείκνυσι
τοῦτον πρὸ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου τετελευκῶτα.

Hieronymus in Chron. : *Agrippa apud Latinos
regnante* (Nº 1102-1141=915-876 a. C.), *Homerus
poeta in Græcia claruit, ut testatur Apollodorus
grammaticus et Ephorus* (*Euphorbus* vgo) *histo-
ricus, ante urbem conditam CXXIV* (l. CXXVI),
*et, ut Cornelius Nepos, ante Olympiadem primam
annis C.* Nihil in his adeo corruptum est; dis-
sensus inde ortus, quod Cornelii et Ephori de
condita Roma sententiæ confunduntur. V. Fraggm.
Chron. p. 126 sq.

P. 277. Fragmentis Ephori subijce locum Hom.
Epim. in Cramerii An. Oxon. I, p. 340 : Τὰ δὲ τῷ
ο παραληγόμενα βαρύνεται μονογενῆ ὄντα· ὦτος, χλω-
τος, Δῶτος, ὄνομα αὐλητοῦ, νῶτος· καὶ γὰρ τούτου
ἡ χρῆσις· καὶ τὸ μὲν οὐδέτερον πολὺ, τὸ νῶτον, ἥδη
δὲ καὶ τὸ ἀρσενικὸν ἱστορεῖται παρὰ Ξενοφῶντι καὶ
Ἐφώρῳ. V. Steph. Thes. v. νῶτον.

Aliud fragmentum ex Eustathio ad Od. γ', 149,
petitum dedimus in Prolegg. p. LXI, not.

THEOPOMPUS. Pag. 278 ad fragm. 1. — Cf. Herodot. VIII, 126. Ex eadem epitome Herodoti, quæ sub Theopompi nomine circumferebatur, fluxisse videntur hæc : Suidas : *ἐμπηρα, πεπηρωμένα.* « Αἱ δὲ γυναῖκες ἔτικτον ἐμπηρα καὶ τέρατα· οἱ δὲ τῶν τετολμημένων σφίσι λήθην καταχέαντες ἤκον εἰς Δελφούς. » Eorundem particulam iterum Suidas affert v. *λήθην.* Contulit hæc Wesselingius cum Herodoteis lib. I, 167. « Arbitror, inquit, ex Theopompi epitome Herodoti hæc venisse. Falli possum opinione; sunt tamen ejusmodi, ut hinc propagata dejerares. » Suffragantur Valckenarius in Adoniasus. p. 260 et Frommel in Creuzeri Melet. III, p. 138. — Ex eadem epitome Wesselingius ad Herod. VI, 75, fluxisse putat quæ Suidas habet v. *κατεχόρδησεν, ἀνεῖλεν, ἐξηνάρειζεν.* « Εἴτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε, καὶ μανεῖς αὐτὸν μαχαίρα κατεχόρδησε. » Wesselingium sequitur Frommel. l. 1. p. 163. Parum probabilem hanc sententiam esse censet Bernhardus ad Suid. « Probo Hemsterhusium, ait, qui hæc retulit ad Ælianum in v. *Ἐξέπλευσεν,* ubi persimilis exstat dictio. » — Cum fragm. 2 et 3 cf. Herodot. I, 192 et IV, 95.

Pag. 280, fr. 16. — Cf. schol. Thuc. III, 29 : *Ἐμβατόν, τὸ στενὸν τὸ μεταξὺ Χίου καὶ Ἐρυθρᾶς.*

Pag. 281, ad fr. 23. — Conjecturam Wichersii *Τάχος ἐπεμψε* scribentis pro *οἱ Θάσιοι ἐπεμψαν* impugnat C. Volckmarius meus (De Xenophontis Hellenicis Gotting. 1837, p. 11). « Excederet omnino, inquit, expeditio Agesilai Ægyptiaca Hellenicorum Theopompi finem, quæ ad pugnam Cnidiam perducta erant. » Hoc quidem parum me movet, quum de Agesilai expeditione Ægyptiaca etiam in tertio Hellenicorum libro (fr. 11) sermo fuerit, adeo ut appareat, Theopompum de moribus Agesilai exponentem anticipando hæc attulisse; quod idem fieri poterat nostro loco. Gravioris autem momenti est, quod deinde subjicit Volckmarius : « Tum vero, quum in antecedente libro Theopompus Lysandri mortem (an. 395) retulisset, undecimo hoc Agesilai ex Asia reditum (394) narratum esse probabile est; id quod confirmatur Trallum mentione (fr. 25), cum quo Thraciæ populo Agesilaus pugna conflixit in itinere illo (Plut. Ages. c. 16). » Unde hoc certe colligas, nihil esse apud Athenæum mutandum, quum Thasi mentio non possit offendere. Quodsi quid erratum est, error ipsius fuerit Athenæi, qui ad Thasios retulerit, quod Theopompus data occasione in Hellenicis de Ægyptiis dixerat, eo sc. loco, ubi de Agesilao ad Thasum morante agebatur. Quamquam nihil impedit quin eadem res et Thasiis et Ægyptiis acciderit.

Pag. 282 post fr. 25. — Hellenicorum fragmentis adde Schol. Venet. in Eurip. Androm. 1, ubi postquam e Dicæarcho Thebas Hypoplacias, e Philea Thebas Thessalicas auctor memoraverat, pergit : *Θεόπομπος δὲ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς καὶ περὶ τὴν Μυκάλην * ἄλας (l. Θήβας ἄλλας) εἶναί φησι· ταύτας δὲ Μιλησίους ἀλλάξασθαι πρὸς αὐτούς (αὐτούς?).* Cf. Steph. Byz. v. *Θήβη.* τρίτη Θεσσαλία τῆς Φθιώτιδος· τετάρτη ἐν Κιλικίᾳ Ὑποπλακία, πλησίον τῆς Τροίας... πέμπτη Ἰωνίας κατὰ Μίλητον. Thebes in Asia campum commemorat Xenophon Hellen. IV, 1, 41.

Pag. 283, fr. 30. — Pro τοῦ Κλεοδάτου lege τοῦ Κλεοδαίου.

Pag. 285, fr. 48. — Cum Stephani loco cf. fr. 173.

Pag. 286. — Post fr. 61 adde Polluc. X, 161 : *Σάγματα μὲν οὖν ὑποσυλῶν κατὰ τοὺς πολλοὺς ἐν τῷ πέμπτῳ Φιλιππικῶν ἔστιν εὐρεῖν.* Scribendum aut parā Θεοπόμῳ ἐν τῷ π., aut κατὰ τοὺς πολλοὺς ἐν τῷ πέμπτῳ [τῶν Θεοπόμῳ] Φιλιππικῶν, uti statuit Meineke. Frag. Com. IV, p. 440, monens nomen Theopompi quum haud raro in codicibus Θεόπεμπος scribatur (v. c. ap. Diog. Laert. III, 40), post πέμπτῳ facile excidere potuisse.

Pag. 288 a, lin. 2. — Pro Ἀρίσταρχος καὶ Θεόπομπος Prellerus ad Polemon. p. 59 scribendum esse conjecit, Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος; causam idoneam non perspicio.

Pag. 291, fr. 83. — Pro Πενειὸς l. Πηνειὸς.

Pag. 292. — Fragmentis libri noni addenda sunt, quæ de Alexandro Pheræo in mare demerso leguntur apud schol. II, ω, 428, siquidem hæc ad nostrum historicum, non vero ad grammaticum sive mythologum cum Welckero referenda esse putaveris. Vide locum in Theopompi fr. 339, p. 332. Sane quidem ego quoque nunc dubito, num Chius historicus ista de morte Pheræorum tyranni tradiderit, quum Xenophon Hellen. VI, 4, 36, nonnisi ebrum interfectum esse tradat, et Diodorus quoque καταπόντωσιν illam ignorasse videatur, XVI, 14, 1 (Ἀλέξανδρος ὁ Φερῶν τύραννος ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναικὸς Θήβης καὶ τῶν ταύτης ἀδελφῶν Λυχοφρόνος καὶ Τισιφόνου ἰδολοφρονεῦθη). Ceterum ad Theben uxorem tyranni referenda puto ea, ἃ γέγραφε περὶ τῆς Θήβης Θεόπομπος (fr. 294), quæque inter illustria narrationum exempla memorat Plutarchus; ac, nisi fallor, Conon c. 50 (p. 150 ed. Westerm.) suam de Thebe narrationem e Theopompo mutuatus est. — In scholio Homeri quum Alexander præcipuo cultu Bacchum prosecutus esse dicatur, Cratini fabulam Διονυσιαλέξανδρον ad Pheræum istum tyrannum spectare acute conjecit Meineke Hist. crit. Com. p. 413.

Pag. 237, fr. 8. — Cf. Diodori fr. 4 in Exc. De insidiis.

Ibid. fr. 18. — Cf. Nicolai Dam. fr. 35.

Ibid. fr. 19. — De Strabonis verbis postremis in codd. misere mutilis vide nunc edit. Cramerii p. 163.

Ibid. fr. 20. — Cf. Nicolai fr. 39.

Pag. 242. — Ante fr. 31 insere schol. Aristid. p. 11, 17 ed. Dindorf.: Οἱ δὲ τὰς ἀποικίας καταλέγουσιν [v] Εἰς Ἐφορον ἀποικίνεται, δὲ περὶ τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας ἔγραψε.

Pag. 251 b, lin. 3 ab ima. — Pro σιδηρῶν Tyrwhitt. conj. ἀσιδῆρων. Heraclides Pont. fr. 3 habet ξύλα.

Pag. 256, fr. 70. — Locum Etym. M. etiam exhibet schol. II. in cod. Parisin. 2556 ap. Cramer. Anecd. Paris. III, p. 119; ibi vero pro τοῦνομα Ὑδὼν bene legitur τοῦνομα Ὑρ, et pro Ἐφορος ἐν τῇ Εὐρώπῃ habes Ἐφ. ἐν τοῖς Εὐρήμασιν, qui libri titulus rei narratæ bene convenit. « Idem scholion videtur habere codex Neapolit. 159. V. Salvat. Cyrill. Catal. codd. gr. reg. Bibl. Borbon. p. 141. » CRAMER. In hoc cod. Neap. legitur υἱὸν, sicuti ap. Etym. M., teste Salvat. l. l.

Pag. 264, fr. 109. — Apud Theonem in Progymn. pro vulgata ἐν τῇ ἐνδεκάτῃ τῶν ἱστοριῶν, marg. Vict. habet ἐν τῇ πέμπτῃ, notante Walzio in Rhett. Gr. I, p. 161. Apud Joann. Lydum fr. 108 leg. ἐν τῇ πρώτῃ. Nullus dubito quin hæc de Nili incrementis fragmenta ad librum *quintum*, quem geographicum fuisse constat, ex marg. Vict. auctoritate referenda sint. Contra vero fragmentum ex libro undecimo, ni fallor, desumptum præbent scholia in Aristid. p. 515, de Cimone : Γυναῖκα δὲ εἶχεν Ἰσοδίκην. Καλλίας δὲ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, κατέβαλεν ὑπὲρ αὐτοῦ πεντήκοντα τάλαντα· κατέβαλε δὲ ἐπὶ τῷ πρὸς γάμον λαβεῖν τὴν Ἑλπινίκην... Ἐφορος δὲ ἐν τῇ πρώτῃ (l. ἐν τῇ 12') φησὶν ἐκτίσαι αὐτὸν τὰ πενήκοντα τάλαντα, γήμαντα γυναῖκα πλουσίαν. Verba δὲ υἱὸς αὐτοῦ num scholiastæ stupori debeantur, an corrupta sint, nescio. De Miltiade Ephorum libro X egisse constat. Probabilis igitur nostra verborum ἐν τῇ πρώτῃ correctio.

Pag. 269 adde : (Fragm. 125 a.) Schol. Odys. γ, 215 : Ἐν τῇ ἑξακαίδεκάτῃ (sic) ἱστορεῖ Κλεοφόρος περὶ τοὺς θεοὺς, πολλάκις μεθίστησαν τοὺς βασιλεῖς μαντεῖα. Ibi Bæckhius (notante Buttmanno in Admend. p. 569) scrib. censet : ἱστορεῖ δὲ Ἐφορος περὶ τοῦδε, ὡς πολλάκις κτλ.

Pag. 270, fr. 28. — Ad locum Clementis adde : Bekker. Anecd. p. 782 : Φοινίκεια δὲ τὰ γράμματα ἐλέγοντο, ὡς φησιν Ἐφορος δὲ Κυμαῖος καὶ Ἡρόδοτος, ἐπεὶ Φοινίκας εὗρον αὐτά. Ibid. p. 783 : Τῶν στοιχείων εὗρετὴν ἄλλοι τε καὶ Ἐφορος ἐν δευτέρῳ Κάδμω

φασί. — Deinde in schol. Homer. post παρέδωκεν Ἀθηναίους lege : ἐπὶ ἀρχόντος Εὐκλήτου (l. Εὐκλείδου), ὡς φησιν Ἐφορος.

Pag. 274, fragm. 150 a. — Tertullian. De anima c. 46 : *Philippus Macedo, nondum pater, Olympiadis uxoris naturam obsignasse viderat annulo. Leo erat signum. Crediderat præclusam genituram, opinor, quia leo semel pater est. Aristodemus vel Aristophon* (deb. *Aristander* vates, v. Plutarch. Alex. c. 2) *conjectans imo nihil vacuum obsignari, filium et quidem maximi impetus portendi. Alexandrum qui sciunt, leonem annuli recognoscunt. Ephorus scribit.* Retuli hæc ad finem libri XXIX. Quodsi ad initium libri XXX referre malis, nihil refragor.

Pag. 274 post fragm. 152. — Insere quæ exscripsi tom. II, pag. 88 a, ex scholiis Venet. II. XIII, 301, ubi laudatur Demophili liber tricesimus.

Pag. 276, fr. 161. — De loco Harpocratonis v. not. ad Aristotelis fr. 177, tom. II, p. 159.

Pag. 277, b, fragm. 164. — In Syncelli loco, scribendum puto : οὗ Ἐφορος ἀνεψιὸν καὶ [οὐ] σύγχρονον Ὀμηρόν φησι. — Ceterum adde Chronic. Anonym. cod. Parisin. 854 in Cramerii Anecd. Par. II, p. 227 : οὗ (sc. τοῦ Σαμουήλ) τρισκαίδεκάτου ἔτους ἐνεστῶτος (i. e. sec. Euseb. ann. Abrah. 913, a. C. 1103), γίνεται ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδος ἐν Πελοποννήσῳ, ληξάντων τῶν Πελοπίδων. Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις καὶ Ὀμηρον τὸν ποιητὴν τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν ἐκθέσθαι. Οὐκ ἀγνοοῦμεν οὖν ὡς Ἐφορος καὶ τινες ἄλλοι τῶν συγγραφέων πολλαῖς γενεαῖς ὑστερεῖν αὐτὸν φασιν· οὐδ' ὡς ἐνιοὶ γεγράψαν Ἡσιόδῳ τῷ ποιητῇ συνημαχότα· οὐ μὴν ἡμεῖς γε τούτοις συγκατατιθέμεθα, καθὼς Διόδωρος ἀποδείκνυσιν τοῦτον πρὸ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου τετελευχότα.

Hieronymus in Chron. : *Agrippa apud Latinos regnante* (Nº 1102-1141=915-876 a. C.), *Homerus poeta in Græcia claruit, ut testatur Apollodorus grammaticus et Ephorus* (*Euphorbus* vgo) *historicus, ante urbem conditam CXXIV* (l. CXXVI), *et, ut Cornelius Nepos, ante Olympiadem primam annis C.* Nihil in his adeo corruptum est; dissensus inde ortus, quod Cornelii et Ephori de condita Roma sententiæ confunduntur. V. Fragg. Chron. p. 126 sq.

P. 277. Fragmentis Ephori subijce locum Hom. Epim. in Cramerii An. Oxon. I, p. 340 : Τὰ δὲ τῷ παραληγόμενα βαρύνεται μονογενῆ ὄντα· ὦτος, χλωτός, Δῶτος, ὄνομα αὐλητοῦ, νῶτος· καὶ γὰρ τούτου ἡ χρῆσις· καὶ τὸ μὲν οὐδέτερον πολὺ, τὸ νῶτον, ἥδη δὲ καὶ τὸ ἀρσενικὸν ἱστορεῖται παρὰ Ξενοφῶντι καὶ Ἐφῶφι. V. Steph. Thes. v. νῶτον.

Aliud fragmentum ex Eustathio ad Od. ζ', 149, petitum dedimus in Prolegg. p. LXI, not.

THEOPOMPUS. Pag. 278 ad fragm. 1. — Cf. Herodot. VIII, 126. Ex eadem epitome Herodoti, quæ sub Theopompi nomine circumferebatur, fluxisse videntur hæc : Suidas : ἔμπηρα, πεπηρωμένα. « Αἱ δὲ γυναῖκες ἔτικτον ἔμπηρα καὶ τέρατα· οἱ δὲ τῶν τετολημμένων σφίσι λήθην καταχέαντες ἦκον εἰς Δελφούς. » Forundem particulam iterum Suidas affert v. λήθην. Contulit hæc Wesselingius cum Herodoteis lib. I, 167. « Arbitror, inquit, ex Theopompi epitome Herodoti hæc venisse. Falli possum opinione; sunt tamen ejusmodi, ut hinc propagata deberares. » Suffragantur Valckenarius in Adonizas. p. 260 et Frommel in Creuzeri Melet. III, p. 138. — Ex eadem epitome Wesselingius ad Herod. VI, 75, fluxisse putat quæ Suidas habet v. κατεχόρρησεν, ἀνείλεν, ἐξηνέριζεν. « Εἴτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε, καὶ μανίαις ἑαυτὸν μαχαίρα κατεχόρρησε. » Wesselingium sequitur Frommel. l. I. p. 163. Parum probabilem hanc sententiam esse censet Bernhardyus ad Suid. « Probo Hemsterhusium, ait, qui hæc retulit ad Ælianum in v. Ἐξέπλευσεν, ubi persimilis exstat dictio. » — Cum fragm. 2 et 3 cf. Herodot. I, 192 et IV, 95.

Pag. 280, fr. 16. — Cf. schol. Thuc. III, 29 : Ἐμβατόν, τὸ στενὸν τὸ μεταξύ Χίου καὶ Ἐρυθρᾶς.

Pag. 281, ad fr. 23. — Conjecturam Wichersii Τάχος ἐπεμψε scribentis pro οἱ Θάσιοι ἐπεμψαν impugnat C. Volckmarius meus (De Xenophontis Hellenicis Gotting. 1837, p. 11). « Excederet omnino, inquit, expeditio Agesilai Ægyptiaca Hellenicorum Theopompi finem, quæ ad pugnam Cnidiam perducta erant. » Hoc quidem parum me movet, quum de Agesilai expeditione Ægyptiaca etiam in tertio Hellenicorum libro (fr. 11) sermo fuerit, adeo ut appareat, Theopompum de moribus Agesilai exponentem anticipando hæc attulisse; quod idem fieri poterat nostro loco. Gravioris autem momenti est, quod deinde subjicit Volckmarius : « Tum vero, quum in antecedente libro Theopompus Lysandri mortem (an. 395) retulisset, undecimo hoc Agesilai ex Asia reditum (394) narratum esse probabile est; id quod confirmatur Trallum mentione (fr. 25), cum quo Thraciæ populo Agesilaus pugna conflixit in itinere illo (Plut. Ages. c. 16). » Unde hoc certe colligas, nihil esse apud Athenæum mutandum, quum Thasi mentio non possit offendere. Quodsi quid erratum est, error ipsius fuerit Athenæi, qui ad Thasios retulerit, quod Theopompus data occasione in Hellenicis de Ægyptiis dixerat, eo sc. loco, ubi de Agesilao ad Thasum morante agebatur. Quamquam nihil impedit quin eadem res et Thasiis et Ægyptiis acciderit.

Pag. 282 post fr. 25. — Hellenicorum fragmentis adde Schol. Venet. in Eurip. Androm. 1, ubi postquam e Dicæarcho Thebas Hypoplacias, e Philea Thebas Thessalicas auctor memoraverat, pergit : Θεόπομπος δὲ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς καὶ περὶ τὴν Μυκάλην * ἄλλας (l. Θήβας ἄλλας) εἶναι φησι· ταύτας δὲ Μιλησίους ἀλλάσθαι πρὸς αὐτοὺς (αὐτούς?). Cf. Steph. Byz. v. Θήβη· τρίτη Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος· τετάρτη ἐν Κιλικίᾳ Ἰσοπλaxία, πλησίον τῆς Τροίας... πέμπτη Ἰωνίας κατὰ Μίλητον. Thebes in Asia campum commemorat Xenophon Hellen. IV, 1, 41.

Pag. 283, fr. 30. — Pro τοῦ Κλεοδάτου lege τοῦ Κλεοδαίου.

Pag. 285, fr. 48. — Cum Stephani loco cf. fr. 173.

Pag. 286. — Post fr. 61 adde Polluc. X, 161 : Σάγματα μὲν οὖν ὑποζυγίων κατὰ τοὺς πολλοὺς ἐν τῷ πέμπτῳ Φιλιππικῶν ἔστιν εὐρεῖν. Scribendum aut parὰ Θεοπόμῳ ἐν τῷ π., aut κατὰ τοὺς πολλοὺς ἐν τῷ πέμπτῳ [τῶν Θεοπόμῳ] Φιλιππικῶν, uti statuit Meinek. Frag. Com. IV, p. 440, monens nomen Theopompi quum haud raro in codicibus Θεόπεμπος scribatur (v. c. ap. Diog. Laert. III, 40), post πέμπτῳ facile excidere potuisse.

Pag. 288 a, lin. 2. — Pro Ἀρίσταρχος καὶ Θεόπομπος Prellerus ad Polemon. p. 59 scribendum esse conjecit, Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος; causam idoneam non perspicio.

Pag. 291, fr. 83. — Pro Πενειὸς l. Πηνειός.

Pag. 292. — Fragmentis libri noni addenda sunt, quæ de Alexandro Pheræo in mare demerso leguntur apud schol. Il. ω, 428, siquidem hæc ad nostrum historicum, non vero ad grammaticum sive mythologum cum Welckero referenda esse putaveris. Vide locum in Theopompi fr. 339, p. 332. Sane quidem ego quoque nunc dubito, num Chius historicus ista de morte Pheræorum tyranni tradiderit, quum Xenophon Hellen. VI, 4, 36, nonnisi ebrium interfectum esse tradat, et Diodorus quoque καταπόντωσιν illam ignorasse videatur, XVI, 14, 1 (Ἀλέξανδρος δὲ Φερῶν τύραννος ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναῖκος Θήβης καὶ τῶν ταύτης ἀδελφῶν Λυκόφρονος καὶ Τισιφόνου ἰδολορρονεύθη). Ceterum ad Theben uxorem tyranni referenda puto ea, ἃ γέγραφε περὶ τῆς Θήβης Θεόπομπος (fr. 294), quæque inter illustria narrationum exempla memorat Plutarchus; ac, nisi fallor, Conon c. 50 (p. 150 ed. Westerm.) suam de Thebe narrationem e Theopompo mutuatus est. — In scholio Homeri quum Alexander præcipuo cultu Bacchum persecutus esse dicatur, Cratini fabulam Διονυσιαλέξανδρον ad Pheræum istum tyrannum spectare acute conjecit Meineke Hist. crit. Com. p. 413.

Pag. 293, ad fr. 94. — Cf. Heraclides fr. 1, § 8, tom. II, p. 209.

Pag. 296, ad fr. 111. — Cf. Bæckh. *Manetho* p. 366.

Pag. 295, fragm. 109 a. — Strabo VIII, p. 374 extr. : Μεταξὺ δὲ Τροϊζήνος καὶ Ἐπιδαύρου χωρίον ἦν ἐρυμνὸν Μέθανα καὶ χερρόντηος δμῶνυμος τούτω· παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τισὶν ἀντιγράφοις Μεθώνη φέρεται δμῶνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξέκοπτε τὸν ὀρθαλμὸν πολιορκῶν· διόπερ οἰεταί τινὰς ἐξαπατηθέντας ὁ Σκῆψιος Δημήτριος τὴν ἐν τῇ Τροϊζῇ Μεθώνην ὑπονοεῖν, καθ' ἧς ἀράσασθαι λέγεται τοὺς ὑπ' Ἀγαμέμνονος ναυτολόγους, μηδέποτε παύσασθαι τειροδομεῖν, οὐ τούτων, ἀλλὰ τῶν Μακεδόνων ἀνανευσάντων, ὡς φησι Θεόπομπος· τούτους δ' οὐκ εἰκὸς, ἐγγὺς ὄντας, ἀπειθῆσαι. Hæc eo loco protulit Th., quo de Methone a Philippo obsessa sermo erat. Ol. 106, 4. Cf. Diodor. XVI, 34.

Pag. 297. Fragm. 119 a. — Lexici rhet. fragm. ad calcem Photii Lex. p. 675, 2 ed. Dobr., sive p. 29 ap. Maurit. Meier., qui separatim hoc fragmentum edidit Halæ 1843 : Ἀγαῖροι δὲ οἱ πρεσβευταί (sc. apud Persas vocantur). Θεόπομπος ἐν τῇ τρισκαίδεκάτῃ οὕτως· « Κατέπεμψε πρέσβεις, οὓς ἐκείνοι ἀγγάρους καλοῦσιν. » Εἰρηναῖοι δὲ ἐν τῷ ὑπομνήματι τῷ εἰς Ἡρόδοτον φησι καλεῖσθαι τοὺς ἐκ διαδοχῆς βασιλικούς γραμματεφόρους, ἀγγάρους· ὅθεν καὶ τὸ εἰς βασιλικὰς ἀπάγειν τι χρεῖας ἀγγαρεύειν λέγουμεν· καὶ τὸν ἀγγελιαφόρον, ἀγγαῖρον καὶ ἀγγάριον ἐντεῦθεν· καὶ τὸ ὑπηρετεῖν, ἀγγαρεύειν. « Decimus tertius Philippicorum Theopompi liber quum bella a Persis tum sub Artaxerxe Meinnone contra Acorin tum sub Artaxerxe Ocho contra Tachum gesta comprehenderit, profecto non hic deerat opportunitas de angaris dicendi. » MEIER. Quæ antecedunt vide in Nymphidis fragm. 12, tom. III, p. 14.

Pag. 298, ad fr. 120. — Decimo tertio vel alio libro, in quibus de rebus in Ægypto gestis sermo erat, de Nili incrementis eorumque causis Theopompus egisse videtur. Nam de his Theopompum una cum Ephoro laudat Diodorus I, 39 (v. Ephor. fr. 108, p. 164) et Plutarch. De plac. philos. IV, 1,

Pag. 297. — Apud schol. Aristoph. Avv. 363 de Cilliconte qui Syrum patriam Samiis prodiderit, laudatur Θεόφραστος ἐν τῷ ιγ' τῶν ἱστοριῶν. Reponendum esse Theophrasti locum Theopompum recte procul dubio censet Prellerus ad Polemon. p. 59. Locum hunc, quem exscriptimus in Mæandrii fragm. 1, tom. II, p. 334, inserte post fragm. 122.

Pag. 302, fr. 140 a. — Scymnus Chius v. 369 :

Εἴτ' ἐστὶν Ἀδριανὴ θάλαττα λεγομένη.
Θεόπομπος ἀναγράφει δὲ ταύτης τὴν θέσιν,
ὡς δὴ συνισθίμωσα πρὸς τὴν Ποντικὴν

νήσους ἔχει ταῖς Κυκλάσις ἐμπερεστώτας, τούτων δὲ τὰς μὲν λεγόμενας Ἀψυρτίδας Ἰλεκτρίδας τε, τὰς δὲ καὶ Λιβυρίδας. Τὸν κόλπον ἱστοροῦσι τὸν Ἀδριατικὸν τῶν βαρβάρων πληθὺς τι περὶοικεῖν κύκλω ἐκατὸν σχεδὸν μυριάσι πεντήκοντά τε χώρων ἀρίστην νεμομένων καὶ καρπύμην· διδυμητοκεῖν γάρ φασι καὶ τὰ θρέμματα. Ἄρ' διαλλάττων δὲ παρὰ τὸν Ποντικὸν ἐστὶν ὑπὲρ αὐτοῦς, καίπερ ὄντας πλησίον· οὐ γὰρ νικητέωδης οὐδ' ἀγὰν ἐφυγμένος, ὕψος δὲ παντάπασι διὰ τέλους μένει, ὅξυς ταραχώδης ὢν τε πρὸς τὰς μεταβολὰς, μάλιστα τοῦ θέρους δὲ, πρηστήρων τε καὶ βολὰς κεραυνῶν τοὺς τε λεγομένους ἐκεῖ τυφῶνας. Ἐντεῶν δ' εἰσι πεντήκοντά που πόλεις ἐν αὐτῷ κείμεναι πρὸς τῷ μυγῷ, οὓς δὴ μετελθεῖν φασιν ἐκ τῆς Παφλαγόνων χώρας κατοικήσαι τε περὶ τὸν Ἀδρίαν.

Pro Θεόπομπος codex Parisinus habet θεόπομπος. Plura exscripsi quam diserte Theopompo tribuuntur. Nimirum totum hunc locum ex eodem fluxisse auctore arguit quæ in posteriore parte continuatur Adriaticæ et Ponticæ regionis comparatio, porro Theop. fr. 142 de agrorum ad Adriaticum mare fertilitate; denique rem conficiunt Scymni verba καίπερ ὄντας πλησίον; nam Theopompi opinionem, mare ad Pontum Euxinum adeo vicinum esse mari Adriatico ut ex monte quodam utrumque possit conspici, notat Strabo in Theop. fr. 140.

Pag. 306, ad fragm. 167. — Cf. Meier. De bonis damnat. p. 108 sqq.

Ibid. fragm. 169, lin. 9. — Lege : Ἀρχίνος δ' Ἀθηναῖος, et paullo post : ἔτεσι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου κ' ἐπὶ Εὐκλείδους.

Pag. 307, fr. 173. — Pro Ζεῖρενία leg. Ζεῖρινία.

Pag. 309. — Silubet, addas post fragm. 184 locum Natalis Com. VII, 12, ubi de Gorgonibus laudatur *Nymphodorus libro tertio Historiarum et Theopompus libro XXVII* (V. Nymphod. fr. 22, tom. II, p. 381).

Pag. 311. — Cum fr. 194 cf. Ephori fr. 58, p. 248.

Ibid. fragm. 200 a. — Ælius Promotus Ms. ap. Schneider. ad Nicandr. Alex. pag. 623 : Τὸ ἀκόνιτον φύεται μὲν ἐν Ἀκόναις· λόφος δὲ ἐστὶν ἐν Ἡρακλείᾳ οὗτω καλούμενος Ἀκόναι, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος καὶ Εὐφορίων ἐν Ξενίῳ (fr. 28 Meinek.). Cf. Steph. Thesaur. v. ἀκόνιτον.

Pag. 312. — Ad fragmenta libri 39 adde quod apud schol. Thuc. VI, 4, 3, Theopompus inter auctores laudatur qui de Gela urbe ab Antiphemo ex jussu oraculi condita dixerint. Quod fieri potuit in excursu isto peramplio de rebus Dionysii senioris, qui Gelorum res ordinavit an. 406

(Diodor. XIII, 93, 1). Scholium illud vide in Ad-
dendis ad Hellenicum.

Pag. 321, fragm. 249 a. — Steph. B : Μελινόφα-
γοι, ἔθνος Θράκης. Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσεως ἐβδόμῳ
(7, 5, 7) καὶ Θεόπομπος ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ ἐννάτῳ.

Pag. 321. — Cum fragm. 252 cf. Heraclidis
Pont. fr. 5, tom. II, p. 212.

Pag. 323, fr. 264, lin. 3. — Lege : ὅσον τετταρά-
κοντα σταδίους, διορίζειν δὲ τοὺς Ἀμβρουσίας κτλ.;
mox lin. 7. leg. : [Ἀδύλου δ]ρους; sicuti paullo
post pro τὸ δὲ Ἀδύλιον leg. τὸ δὲ Ἀδύλιον, coll. Plinio
H. N. IV, 12, 7. V. Strab. edit. Cramerii.
tom. II, p. 283. Alteram lacunam Müllerus *Min.*
p. 35 explendam censet hunc in modum : ἀπολει-
πόντων [τῶν ἀντικρὺ δ]ρίων.

Pag. 325, fr. 278. — Cf. Clitarchi fr. 21 in
Scriptt. rerum Alexandr. p. 83. — In titulo se-
quentis fragmenti 279 l. διατριβῆ pro διατριβῆς.

Pag. 326, fr. 282. — Ap. schol. Aristoph. pro
Θεόπομπος post Ruhnkenium Dindorfius recte re-
stituit Θεόφραστος, collato Porphyrio De abst.
II, 21, ubi eadem Theophrasto vindicantur.

Pag. 327. — Ad fr. 288 adde : Quæ lectio com-
mendatur etiam loco Pseudo-Aristotelis *Mirab.*
auscult. c. 131, ubi : ἐν δὲ Κύκλωψι (sic) τοῖς
Θραξὶ κρηνιδίον ἔστιν ὕδωρ ἔχον, δὲ τῇ μὲν ὄφει καθα-
ρὸν καὶ διαφανὲς καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοιον, ὅταν δὲ πῆτι
τι ζῶον ἐξ αὐτοῦ, παραχρῆμα διαφθείρεται.

Pag. 328, fr. 295 not. — Quæ Wichersius
e Theopompo depropterea suspicatur, petita sunt
ex Ione Chio. Cf. Ionis fr. 13, tom. II, p. 50.

Pag. 329. — Post fr. 297 adde Plutarch. De
Pyth. orac. p. 403, E., quem locum habes in Phi-
lochori fr. 195, p. 416.

Pag. 329, fr. 299 ad comicum Theopompum
pertinet. V. Prolegg. p. LXV not.

Pag. 329, fr. 303 a. — Steph. Byz. : Ἀδράνη,
πόλις Θρακικῆ, ἥ μικρὸν ὑπὲρ τῆς Βερενίκης κεῖται, ὡς
Θεόπομπος. Πολύβιος δὲ διὰ τοῦ ἡ' τὴν μέσσην λέγει ἐν
τρισκαίδεκάτῃ, Ἀδρήνη. De Adrane Thraciæ urbe
non constat; neque video quomodo Theopompus
urbis alicujus Berenices mentionem facere potue-
rit. Locus haud dubie corruptus.

Pag. 330. — Post fr. 325 insere : Photius v.
τετύχηκε : Τὸ μέντοι γε γράφηκεν παρὰ Θεόπομπου
καὶ ἑτέροις βάρβαρον. « Historicum eniun περὶ τὰς λέ-
ξεις βάρβυμον fuisse præter alios monuit etiam Dio
Chrysostom. Or. XVIII, p. 479 R. Non dissimu-
landum tamen etiam Theopompi comici orationem
habere non adeo rara labentis Atticismi indicia. »
Meinek. Hist. crit. Com. p. 243.

PHYLARCHUS. Pag. 336, fr. 10. Eadem ex
Athenæo præter Eustathium narrat *Ælianus* V. H.

III, 14. Cf. Damonis fragm. tom. IV, p. 377, et
quem ibi laudavimus Droysenium in *Hellen.* II,
p. 285. Cf. idem Droysenius l. I. p. 295 ad fr. 8;
285 ad fr. 10; 288 ad fr. 11; 296 ad fr. 13; 341
ad fr. 23; 356 ad fr. 30; 425 ad fr. 31 (coll.
Porphyrii fr. in tom. IV, p. 709 not.); 423 ad
fr. 32; 237 ad fr. 40 a; 189 sqq. ad fr. 48.

Pag. 355, fr. 71. — Pro Φύλαρχος procul dubio
legendum est Κλείταρχος. Vide not. ad Duridis
fr. 10, tom. II, p. 472.

Pag. 357, fr. 79. — Cf. Joann. Lydus *Demens.*
I, 21, p. 119 ed. Ræth. : « Ὅτι ποντίφικες οἱ ἀρχιε-
ρεῖς παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγοντο, καθάπερ ἐν Ἀθήναις τὸ
πάλαι γεφυραῖοι πάντες οἱ περὶ τὰ πάτρια ἱερὰ ἐξη-
γήται καὶ ἀρχιερεῖς ὠνομάζοντο, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γεφύ-
ρας τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ ἱερατεύειν τῷ Παλλαδίῳ.
V. Creuzer. *Symb.* II, p. 816; O. Müller. *Min.*
p. 118.

CLIDEMUS. Pag. 365 (Fragm. 30 a). — Plinius
H. N. IV, sect. 21 : (*Eubœa*) *antea vocitata est, ...*
ut Clidemus (leg. vid. *Clidemus*), *Chalcis, ære*
ibi primum reperto.

ANDROTIO. Pag. 371. — Ante fragment. 1
pone hæc : *Fragm. Lexici rhet.* p. 671, 16 ad cal-
cem Photii, p. 20 ed. M. Meier. : Κήρυκες, ** ὡς
Ἀνδροτίων ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος, Κέκροπος γενέσθαι τρεῖς
θυγατέρας, Ἀγρραυλον, Ἀρσην καὶ Πανδρόσσην, ἀπ' ἧς
ἐγένετο Κῆρυξ, Ἑρμῇ συγγενομένης. « Delendum vi-
detur ὡς et rescribendum Ἑρσση καὶ Πάνδρσσον.
Ceryci Eumolpidarum quidem vanitas Eumolpum
patrem fingebat, ipsa Præconum gens in patre
Cerycis Mercurio sibi magis placebat, differebat
autem in matre, quam etsi omnes unam ex Ce-
cropis filiabus jactabant, alii tamen Aglaurum,
alii Pandrosium ferebant; illos Pausanias I, 38, 3
secutus est, hos et Pollux VIII, 103 et hic gram-
maticus. Qui quum doceat Ceryca ab Androtione
filium perhiberi Mercurii, satis probat Androtio-
nis (fr. 34) non esse, quod in schol. Soph. O. C.
1046 (1108) tradatur, Ceryca filium fuisse Eu-
molpi, sed illic pro Ἀνδροτίῳ cum codice et Tri-
clinio rescribi oportere Ἀνδρῶν. » MEIER. Cf. An-
dronis fr. 11, tom. II, p. 351.

Pag. 376, fragm. 44 a. — Schol. Aristid.
III, p. 485 ed. Df. ad verba ἐπὶ μὲν Σάμῳ δέκα-
τος αὐτὸς στρατηγῶν sc. Περικλῆς] : Τῶν δέκα στρα-
τηγῶν τῶν ἐν Σάμῳ τὰ ὀνόματα κατ' Ἀνδροτίωνα·
Σωκράτης Ἀναγοράσιος, Σοφοκλῆς ἐκ Κολωνοῦ ὁ ποιη-
τῆς, Ἀνδοκίδης Κυδαθηναίεϋς, Κρέων Σχαμβωνίδης,
Περικλῆς Χολαργεῦς, Γλαύκιον ἐκ Κεραμεῶν, Καλλί-
στρατος Ἀχαρνεῦς, Ξενοφῶν Μελιτεῦς. Duo nomina
excidisse videntur. De fide quam in hoc recensu

præstiterit Androtion, vehementer dubitat F. Ritter. in *Welck. u. Ritschl's Rhein Mus. Bd. II*, p. 183, 1843 : *Vorgeliebte Strategie des Sophocles gegen Samos*.

Pag. 376, fr. 49 a. — Schol. Aristid. p. 85 Frommel. Τριακόσιοι ἦσαν οἱ φυγάδες, ὡς Ἀνδροτίων φησιν.

DEMO. Pag. 379, ad fr. 5. — Fort. Demonis mentio latet apud Etym. M. v. γλαυξ, πετρήνδον νυκτερινόν δ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ προσανατίθεται... ἐν νυκτὶ δρᾶν δυνάμενον· Δημονικός (sic) δὲ ἱστορεῖ, ὅτι μόνον τῶν γαμψωνύγων καὶ σαρκοφάγων μὴ τυφλὰ τίχτει· ὅτι πολλὴ πυρῶδες καὶ θερμὸν περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχει, δ σφοδρῶς δέξαι καὶ τμητικὸν ὑπάρχον διαίρει καὶ ἀναμίγνυσι τὴν δρασιν· διὸ καὶ ἐν ταῖς σκοτομήνῃσι δρᾷ διὰ τὸ πυρῶδες τῶν ὄψεων. De proverbio γλαυξ εἰς Ἀθῆνας, quod Demo l. l. explicat, v. quæ laudat De Leutsch. ad Zenob. III, 6. Apud Etym. M. si de Phanodemo cogitare liceret, possis scribere : Φαυόδημος Ἰκίος, sc. ex Ico ins. Ph. oriundus.

Pag. 382, fr. 18. — Eadem etiam leguntur in schol. ad Il. β. 233, ubi item Ἀριστοτέλης laudatur pro Ἀριστείδης.

PHILOCHORUS. Pag. 384 a, lin. 24 pro *filio* l. *filia*.

Pag. 388, ad fr. 88. — Eadem etiam schol. Aristid. p. 54, 18, ed. Dindf. sic habet : Φιλόχορος δὲ ἱστορεῖ ὅτι ἡ ναὺς ἐνθα ἦν δ Τριπολεμος, διὰ τοῦτο ἐνομισθὴ ὑπόπτερος, ἐπειδὴ ἐξ οὐρίας ἐφέρετο. Cf. Joannis Antioch. fr. 2, § 4.

Pag. 389, ad fr. 35. — De hoc loco v. Curtius in Delphic. inscript. p. 5 (Berolin. 1843).

Pag. 390, fr. 39. — Eadem Joan. Antioch. fr. 4.

Pag. 393, fr. 55. — Hunc locum e codd. Cramerus sic restituit : ὥστε ἡ ταῦτα ἡκύνεται τὰ ἐλεγεία, ἡ Φιλοχόρῳ ἀπιστητέον τῷ φήσαντι Ἀθηναῖον τε καὶ Ἀφιδναῖον, καὶ Καλλισθένη καὶ ἄλλοις πλείοσι τοῖς εἰποῦσι ἐξ Ἀθηνῶν ἀφικέσθαι, κτλ.

Pag. 394, fr. 65. — Cf. Aristotelis fr. 13.

Pag. 395, fr. 68. — Lege : Bekker. An. p. 345 : Ἀδύνατοι κτλ. Cf. Aristotelis fr. 60.

Pag. 396, fr. 78 b. — Tractavit hunc locum Mauritus Meierus tum proœmio quod indici schol. Halens. an. 1836. 37 præmisit, tum commentatione De ostracismo. Neutra commentatione utilis fuit. Ceterum quæ emendanda sint indicavit Meierus in Fragm. Lexici rhetorici (Halæ 1843) p. 29. Etenim pro προχειροτονεῖ et δε δε δοκεῖ, scribit προχειροτόνει et δε δε δ' ἰδοκεῖ; deinde pro δε πλείστα leg. δε πλείστα, pro ἐντὸς πέρα τοῦ Εὐβοίας, ἐντὸς Γεραίου τοῦ Εὐβ., quod in latinis expressum est; pro διὰ ἐξοστρακισθῆναι conj. δι' Ἀλκιβιάδου

ἐξοστρακισθῆναι vel δοκεῖ ἐξοστρακισθῆναι. In ultimis συνεκβάλαι legit pro συνεκβάλῃ.

Pag. 402, fr. 110, lin. penult. — Lege : φησι ὁ περικοπῆναι.

Ibid., fr. 114. — Ad verba ὅτι κάθοδος ἐδόθη τοῖς φεύγουσιν ex antec. subaudiendum est : μετὰ τὴν ἤτταν τὴν ἐν Σικελίᾳ. Ceterum v. not. ad Cratippi fragm. tom. II, p. 77. Krüger. *Leben des Thucyd.* p. 52 sq. — Quod fragmento 115 præfigitur *Olymp.* XCII, 1, id præfigendum erat fragm. 114.

Pag. 404, fragm. 125 a. — Argumentum in Andocidis orat. De pace (p. 77 ed. Didot.) : Τοῦ Ἑλληνικοῦ μηχανομένου πολέμου, καὶ πολλὰ μὲν Ἀθηναίων κακὰ, πολλὰ δὲ Λακεδαιμονίων ὑπομεινάντων καὶ τῶν ἐκατέρων συμμάχων, Ἀθηναῖοι πρέσβεις ἀπέστειλαν πρὸς Λακεδαιμονίους αὐτοκράτορας, οὗν ἐστὶ καὶ Ἀνδοκίδης. Τινῶν δὲ προταθέντων παρὰ Λακεδαιμονίων, καὶ ἀποστειλάντων ἀκρίειν ἰδίους πρέσβεις, ἔδοξεν ὥστε εἶσθαι τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἐπιβουλεύσασθαι τὸν δῆμον περὶ τῆς εἰρήνης. Καὶ ἐπὶ τούτοις Ἀνδοκίδης συμβουλεύει τοῖς Ἀθηναίοις καταδέξασθαι τὴν εἰρήνην... Φιλόχορος μὲν οὖν λέγει καὶ ἐλθεῖν τοὺς πρέσβεις ἐκ Λακεδαιμονίας, καὶ ἀπράκτους ἀναλθεῖν μὴ πέσαντος τοῦ Ἀνδοκίδου.

Pag. 405, fr. 103 b, lin. 2. — Delendum vide-καὶ ante ἀπὸ τινος. Deinde pro Ἀμοριάδα bis scribendum est Ἀμμοριάδα. Vide not. ad Aristot. fr. 49 tom. II, p. 121. — « Philochorum libro sexto de sacris navibus egisse apparet etiam ex Harpocr. v. ἱερὰ τρίτης (Phil. fr. 130 a) ; quum vero sextus liber Philochori Bæckhio iudice pertinuerit ad Ol. cxv, 2, res autem Demetrii et Antigoni octavo demum libro enarratæ sint : sexto libro non poterat ille nisi quasi præteriens et per additæ Ammonidis opportunitatem accessionem Demetriadis et Antigoniadis commemorare. » MEIER. ad h. l. p. 31.

Pag. 407, ad fr. 141 b. — De hoc loco ita Meierus in Fragmento Lex. Rhetor. p. 25 : « Philochorum libro VII de νομοφυλάκων magistratu disseruisse constitit jam ex Harpocrate; qui quum illud unum tradat, Philochorum illo loco et alia quedam de iis scripsisse καὶ ὅτι οὗτοι τὰς ἀρχὰς ἐπηγάχαζον τοῖς νόμοις χρῆσθαι, nunc ex hoc grammatico insuper nonnulla certe ex illis aliis quibusdam accipimus, quorum etsi pleraque jam ex Polluce VIII, 94 et ex Suid. v. οἱ νομοφύλακες noveramus, non tamen ita noveramus, ut hausta sciremus ex Philochoro. Duo autem hic habet, quæ a reliquis omnibus plane absunt, quorum unum est, quod nomothetas numero dicit septenarium fuisse, alterum in eo continetur, quod eo tempore illos institutos esse scribit, quum Ephialtes sola capitalia reliquerit Areopago. Verum prius non dubito quin corruptum

sit; neque enim *septem* si fuissent nomophylaces, potuissent cum sex thesmothesis confundi, id quod tamen factum ab nonnullis est (ἐδοξέ τις τοὺς αὐτοὺς εἶναι τοῖς θεσμοθέταις, ἀλλ' οὐκ ἔστιν οὕτως), atque ad eam opinionem refellendam omnis hæc glossa pertinet; itaque pro ἐπτὰ sive ζ' rescribendum est ἐξ sive ζ'. — Alterum vero ante hos XII annos a Bæckhio in commentatione de consilio Atthidis Philochoreæ p. 27 in dubitationem vocatum est; qui quum visus sibi esset comprobasse, ab Demetrio demum Phalerens uti gynæconomos ita nomophylaces introductos esse, verba καὶ κατέστησαν... τὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος tantum aberat ut Philochori esse concederet, ut pro nugis indocti grammatici nescio cuius haberet. Verum Bæckhii argumentis satis jam ab Schoemanno (Antiq. jur. publ. p. 299) refutatis, illud tenere licet, nomophylaces primum esse institutos, quum Ephialtes Areopago una capitalia iudicia reliquisset, reliquam detraxisset potestatem. Ephialtes utrum, ut Areopagi auctoritatem suis rogationibus fregit, ita ipse de instituendis nomophylacibus ad populum tulerit, an hoc ab alio oratore latum ad plebem sit, ignoramus quidem, est tamen prius illud aliquanto probabilius. Institutis vero nomophylacibus ea muneris Areopagiticæ pars commissa est, quæ in generali legum curatione constabat; restituta autem sub Euclide antiqua senatus Areopagiticæ potestate nomophylaces aut aboliti aut legum illa curatione carere jussi sunt. Hæc enim si minus per Demetrium Phalerensem, certe ætate demum Demetrii iis reddita atque ita aucta esse videtur, ut in concione atque in senatu juxta proedros sederent, prohibitori quominus populus senatusve in suffragia mitteretur, si qua rogatio non e publica esse videretur. Hinc factum est ut memoria nomophylacum apud antiquiores oratores non exstet, reperiatur demum apud Dinarchum. Verum reprehensus hic locus etiam eo nomine est, quod τὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος non recte sint dicta, quæ φωνικά fuerint dicenda; ea vero reprehensio ut esset justa, nihil amplius efficeret, quam grammaticum eum, qui illa e Philochoro excerpisset, falsum in verbis esse; verba igitur probaret non esse Philochori; at ne sententiam quidem Philochori esse, id vero nullo modo efficeret. Nunc autem nihil est quod nos cogat, ut τὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος alia accipiamus potestate aut omnino alio sensu intelligamus quam forensi et legitimo *capitalium rerum*; immo quod non dixit τὰ φωνικά, sed τὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος, hinc colligere debemus non tantum de cæde iudicia, sed etiam πυρκαϊγὰς et ἀσεβείας crimina, quæ capitalia erant, Areopago iudicanda ab Ephialte esse relicta. Satis hac de re; dicendum enim

nunc est iis de rebus, quarum memoria exstat apud Pollucem quoque et accuratior etiam apud Suidam; earum pars etiam apud *Harpocratonem* et qui hujus thesaurus in compendium redegit, *Suidam* et *Photium*, pars in *Lexic. Seg.* p. 283, 16 reperitur. Jam vero in primo illo οἱ μὲν γὰρ ἄρχοντες ἀνέβαινον εἰς Ἄρειον πάγον ἐστεφανωμένοι, οἱ δὲ νομοφύλακες στροφία χαλκᾷ ἄγοντες, id satis apparet scribendum esse στροφία λευκᾷ ἔχοντες; nam et Pollux scribit: νομοφύλακες μὲν ἐστεφάνωνται στροφίῳ λευκῷ, et Suidas dicit: στροφίος λευκοῖς ἔχρωντο; neque minus certum est tum pro ἄρχοντες potius dicendum fuisse θεσμοθέται, quod etiam Suidas habet, tum ad ἐστεφανωμένοι desiderari aut μυρρίνη sive μυρρίνης στεφάνῳ (cf. Pollux VIII, 86 c. n. intpr.), aut κατὰ τὰ πάτρια, quod est apud Suidam. — In altero emendandum est ex eodem Suida: καὶ ἐν ταῖς θείαις (θείαις cod.) ἐναντίον [τῶν ἐννέα] ἀρχόντων ἐκαθέζοντο· sitne indidem addendum etiam ἐπὶ θρόνων, haud definiam. — Quod vero ad tertium attinet, καὶ τὴν πομπὴν ἐπεμπον τῇ Παλλάδι, id habet sane etiam Pollux, τὴν δὲ πομπὴν πέμπουσι τῇ θεῷ, sed utroque accuratior est Suidas: καὶ τῇ Παλλάδι τὴν πομπὴν ἐκόσμου, ὅτε κομίζοιτο τὸ ξόανον ἐπὶ τὴν θάλασσαν· nam hinc apparere videtur non pompani Panathenæorum, sed aliam nescio sane quam ab nomophylacibus adornatam esse, qua Poliadis simulacrum ad mare deferri solitum sit. — Reliquum est ut dicatur de eo quod novissimum legitur: καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν τῇ βουλῇ μετὰ τῶν προέδρων ἐκάθηντο κωλύοντες τὰ ἀσύφορα τῇ πόλει πράττειν. Hic enim grammaticus unus est, qui cum *Lex. Seguer.* 283, 16 etiam in senatu cum proedris sedisse nomophylacas scribit; nam Pollux et Suidas de senatu tacent, et solam concionem commemorant; in verbis vero Pollucis, τοῖς δὲ προέδροις ἐν ἐκκλησίαις συγκαθίζουσιν ἐν ἡ διακωλύοντες ἐπιχειροτονεῖν ὅσα μὴ συμφέρει, tollendum videtur ineptum illud ἐν ἡ. Suidæ autem narratio: καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐκάθηντο μετὰ τῶν προέδρων κωλύοντες ψηφίζειν, εἴ τι παράνομον αὐτοῖς εἶναι δοξείε καὶ ἀσύφορον τῇ πόλει, ceteroquin diligentior reliquis, unum tamen habet quod displiceat, ψηφίζειν, cujus loco restituendum est e *Lex. Seguer.* ἐπιψηφίζειν. Quæ hactenus disputavimus, satis de monstrant ipsam Philochori orationem in nulla ex tribus trium grammaticorum glossis fideliter redditam esse, eamque sic demum restitui aliquo modo posse, ubi collatis illis inter se quid in unaquaque earum verum sit eliceris.

Pag. 410, fragm. 155 b. — De hoc loco v. notam ad Demetrii Phal. fr. 10, tom. II, p. 364.

Pag. 410, fr. 155 c. — Schol. Aristoph. Pac.

145 : Τῷ ὄντι γὰρ ἔστιν ἐν τῇ Ἀττικῇ κώμῃ λεγομένη οὕτως, Κανθάρου λιμήν, οὐχὶ Κάνθαρος, ὡς Φιλόχορος ἱστορεῖ, ἀπὸ ἥρωος ἐπιχωρίου τινός.

Pag. 411, fr. 158. — Hunc locum tractavit Meier. De theoriis p. x (in libello quo universitati Göttingensi secularia gratulata est universitas Halensis) et Bergk. in Rel. com. Att. p. 39, qui O. Mülleri emendationem ut suam profert. Illo uti non dabatur.

Pag. 411, fr. 162. — Cum hoc fr. june fragm. 194, p. 416.

Pag. 412, fragm. 164 a. — Bekker. Anecd. p. 239 : Δειπνοφόρος ἐορτῆς ὄνομα. Δειπνοφορία γὰρ ἔστι τὸ φέρειν δεῖπνα ταῖς Κέκροπος θυγατρῶσιν Ἑρσῇ καὶ Πανδρόσῃ καὶ Ἀγραύλῳ. Ἐφέρετο δὲ πολυτελῶς κατὰ τινα μυστικὸν λόγον. Καὶ τοῦτο ἐποιοῦν οἱ πολλοὶ φιλοτιμίας γὰρ εἶχετο. Φιλόχορος δὲ φησι τὰς μητέρας τῶν δις ἑπτὰ παίδων, τῶν κατακλεισθέντων ἵνα πεμφθῶσιν τῷ Μινωταύρῳ, πέμπειν καθ' ἡμέραν αὐτοῖς δεῖπνον καὶ φοιτᾶν πρὸς αὐτοὺς, καὶ μετὰ τὴν ὑποτροπὴν ὥσπερ εὐχὴν ἀποδιδόντας ἐν τῇ ἐορτῇ ἄγειν τοὺς παῖδας τὰ δεῖπνα, καλουμένους δειπνοφόρους. Cf. Hyperides ap. Harpocr. v. δειπνοφόρος. Ceterum hæc fluxerint ex Atthidis libro secundo, jungique possint fr. 44, p. 391.

Pag. 412, fragm. 169 a. b. c. — Schol. Venet. ad Eurip. Androm. 446 : ὃ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἐχθιστοὶ βροτῶν] Ταῦτα ἐπὶ τῷ Ἀνδρομάχης προσήματι φησιν Εὐριπίδης, λοιδορούμενος τοῖς Σπαρτιάταις διὰ τὸν ἐνεστώτα πόλεμον· καὶ γὰρ δὴ καὶ παρеспонδῆκεσαν εἰς Ἀθηναίους, καθάπερ οἱ περὶ τὸν Φιλόχορον ἀναγράφουσιν. Ἐλικρινῶς δὲ τοὺς τοῦ δράματος χρόνους οὐκ ἔστι λαθεῖν.

Schol. Eurip. Marcan. ad Hec. 1 : Τὴν δὲ Ἑκάβην Δύμαντος, οἱ πολλοὶ δὲ Κισσέως. Ἔνιοι δὲ γράφουσιν· Ἑκάβης παῖς γεγώς τῆς Κισσέως, καὶ στοχάζονται ἀπὸ γένους τινός τῆς Φρυγίας ἢ κώμης οὕτως αὐτὴν προσαγορεύεσθαι, ὡς καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ πρὸς Ἀσκληπιάδην ἐπιστολῇ.

Ib. aliud scholion : Ἑκάβης παῖς γεγώς τῆς Κισσέως] Τὰ περὶ τὴν Ἑκάβην διαφόρως ἱστορεῖται. Φιλόχορος μὲν γὰρ ἐν τῷ Περὶ τραγωδιῶν Χοιρίλῳ αὐτὴν φησι καλεῖσθαι. Ἴσως δὲ διὰ τὸ πολὺ παιδα γεγενῆσθαι· ἢ γὰρ χοῖρος πολλὰ τίκεται, καὶ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς οἱ χοῖροι ἐκάβαι προσαγορεύονται. Οἱ δὲ λοιποὶ πάντες κυρίῳ αὐτὴν ὀνόματι προσηγόρευσαν.

Asclepiadem intellige Tragilensem, Τραγωδομένων auctorem. Scriptio Περὶ τραγωδιῶν non diversa fuerit ab Epistola ad Asclepiadem. Item quæras num liber Περὶ Εὐριπίδου (fr. 165) ab illo De tragædiis sit distinguendus. Negaverim.

Pag. 413, ad fragm. 172. — Cramer. Anecd. Oxon. II, p. 448 : Θυλαί. Φιλόχορος γῆς παῖδας

εἶναι θυλάδας ἄς πρῶτον θύουσι· θυοσκόοι δὲ, οἱ ἀπὸ τῶν θυομένων διὰ τοῦ πυρὸς μαντευόμενοι· ἱερεῖς δὲ τοὺς ἀπὸ τῶν ἱερῶν σπλάγγων μαντευομένους. Κυρίως μέντοι θυλάδας τοὺς θυλάκους εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται.

Pag. 414, fr. 180. — Cf. Demagoræ fr. 3, et Hegesandri fr. 46, tom. IV, p. 378 et 422.

Pag. 415, fr. 186. — Hic locus Philostephano vindicandus est. V. Philost. fr. 9 a, tom. III, p. 30.

Pag. 415, fr. 188. — Titulus Περὶ εὐρεμάτων delendus; probabiliter verbis Φιλ. ἐν τῇ 18' indicatur liber nonus (θ') Atthidis, in quo de rebus sacris sermonem fuisse fragmenta docent. Ceterum si constaret Philochorum præter Ἐπιγράμματα Ἀττικά (v. Prolegg. p. LXXXIX) etiam Thebaicas et aliarum civitatum inscriptiones collegisse, ad tale potius opus pertinere crediderim fragmentum, quod plenius jam exhibere licet e cod. Paris. 2766 in Cram. Anecd. Par. III, p. 289 : Ὁ δὲ Φιλόχορος ὑπ' Ἀπολλωνῶς φησιν αὐτὸν (sc. τὸν Λίνον) ἀναιρεθῆναι, ὅτι τὸ λίνον καταλύσας πρῶτος χορδαῖς ἐχρήσατο εἰς τὰ ὄργανα. Φησὶν δὲ αὐτὸν ἐν Θήβαις ταφῆναι καὶ τιμᾶσθαι ὑπὸ ποιητῶν θρηνώδεσιν ἀπαρχαῖς. Ἐπιγραφή ἐστὶν ἐν Θήβαις·

Ἵν' Ἀλίνε, πᾶσι θεοῖσι τετιμένε· σοὶ γὰρ ἔδωκαν ἀθάνατοι πρῶτῳ μέλος ἀνθρώποισιν ἀείσαι ἐν ποδὶ δεξιτερῇ· Μοῦσαι δὲ σε θρῆνον αὐταὶ μυρόμεναι· μολπῆσιν, ἐπεὶ λίπες ἡλίου αὐγᾶς.

Pag. 415, ad fr. 19. — Schol. Rom. ad Eurip. Alcest. 983 : Πρῶτος Ὀρφεὺς μυστήρια θεῶν παραδέδωκεν, ὅθεν καὶ θρησκεία τὸ μυστήριον καλεῖται ἀπὸ τοῦ Ὁρακλῆος Ὀρφέως. Καὶ ἄλλως· Καὶ ποιήτης καὶ μάντις ἦν ὁ Ὀρφεύς. Φιλόχορος ἐν πρώτῳ Περὶ μαντικῆς ἐκτίθησιν αὐτοῦ ποιήματα ἔχοντα οὕτως·

οὗτοι ἀριστεροὶ εἰμι θεοπροπίας ἀποπειπεῖν, ἀλλὰ μοι ἐν στήθεσσιν ἀληθεύουσι μέλαινα (μέριμνα? [Cobet; μέλαινα?]).

Ὁ δὲ φυσικὸς Ἡράκλειτος (sic Cob.; Ἡρακλείδης cod.) εἶναι ὄντως φησὶ σανίδας τινὰς Ὀρφέως, γράφων οὕτως· α· Τὸ δὲ τοῦ Διονύσου κατεσκεύασται ἐπὶ τῆς Θράκης, ἐπὶ τοῦ καλουμένου Αἰῶμου, ὅπου δὴ τις ἐν σάνισιν ἀναγραφὰς εἶναι φασιν [ἄς ἔγραψεν Ὀρφεύς vel tale quid excidit. Cob.]

Pag. 416, fr. 196. — Cf. Lex. rhet. in Bekk. An. p. 265, 13. Etym. M. p. 455, 49 et Pherecyd. fr. 2 a in Addendis.

ISTER. Pag. 424, fr. 49 not. scribe : Cf. Pherecyd. fr. 36.

Pag. 426, fr. 52 : — Μητροπόλεως] Libri omnes μεσοπόλεως, præter unum, qui lacunam habet.

APOLLODORUS. Pag. 428, fr. 4 ita exhibendum erat : 'Η δρῦς ἱερὰ τῆς 'Ρέας, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ Περι θεῶν. Δρυῖνοις δὲ αὐτοῦς φησι στέφεσθαι διὰ τὸ μεμερίσθαι τῇ θεῷ τὸ δένδρον τοῦτο, διὰ τὸ καὶ πρὸς στέγας καὶ πρὸς τροφήν πρῶτον χρησιμεῦσαι.

Pag. 431, fragm. 13 a. — Joh. Lyd. De mens. IV, 27 p. 286, ed. Ræth. : Οὐδὲ γὰρ ἂν τις εὔροι κυρίαν θεοῦ (Martis) προσηγορίαν, κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, ἀλλ' οὐδὲ φύσεως γνώριμα, ἐπεὶ νῦν μὲν ἄρρενας; νῦν δὲ θηλείας τὰς ἰδέας εἰσάγουσιν οἱ φιλοσοφοῦντες· ἀλλ' ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ὀνομασίας αὐταῖς ἔθεντο, ἄρρενας μὲν θεοὺς τὰς δημιουργικὰς δυνάμεις, θηλείας δὲ τὰς ζωογόνους εἰσάγοντες.

Pag. 431, fr. 19. — Plutarch. Qu. conv. V, 3, 1, p. 676, A : Οὐ μὲν ἀλλὰ κατ' ἰδίαν τῷ Ποσειδῶνι φαίη τις ἂν τὴν πίτυν προσήκειν, οὐχ ὡς Ἀπολλόδωρος οἴεται, παράλιον φυτὸν οὔσαν, οὐδὲ ὅτι φιλήνεμός ἐστιν, ὥσπερ ἡ θάλασσα (καὶ γὰρ τοῦτο τινες λέγουσιν), ἀλλὰ διὰ τῆς ναυπηγίας μάλιστα.

Pag. 435, fr. 44 a. — Schol. Venet. in Eurip. Hec. 462 : Τᾶς καλλιδίδου Ἀθαναίας] Οὐ μόνον γὰρ παρθένου ὕφαινον, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ Περι θεῶν αὐλῆς (?), ἀλλὰ καὶ τέλειαι γυναῖκες, ὡς Φερεκράτης ἐν Δουλοδιδασκαλίᾳ.

« Αὐλῆς fortasse delendum » COBERT. Latebit libri numerus.

Pag. 435, fr. 44 b. — Servius ad Virg. Georg. I, 16 (p. 174 ed. Lion.), de Pane : *Apollodorus sine parentibus eum sinit, quoniam universum, i. e. τὸ πᾶν, huic deo sit attributum. Cornua, quæ solis lunæque designantur; pellis maculis distincta, quæ variam designat imaginem siderum. Inferior pars hirsuta, ut situs terræ. Cum fistula est, quoniam status ventorum oriuntur. Metus vero ad repentinas fugas Panicus, pro subitaria aeris commotione.*

Pag. 437, fr. 58 a. — Steph. B. : Ζάκυνθος, πόλις Ἰθρηρίας, ἣν εἶλεν Ἀννίβας, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν τρίτῃ.

Idem : Μέσσημα, πόλις Ἰταλίας. Ἀπ. ἐν τρίτῳ Χρονικῶν.

Pag. 440, fr. 70. — Laterculum regum Æg. nunc vide in fragm. Manethonis, tom. II. Ceterum neque Eratosthenis neque Apollodori hæc, sed Christiani hominis fœtum esse, quam auctor claris superioris ævi chronologis affinxit, mihi persuasum est.

Pag. 443, fr. 74 not. 1, lege *Cratetis*. Eadem Tzetzes de Homeri ætate ex Apollodoro repetit Chil. XIII, 647. Adde Vit. Hom. ed. Iriart. p. 233, ubi : Ἐρατοσθένους δὲ μετὰ ρ' τῆς τῶν Ἰώνων ἀποικίας. Ἀπολλόδωρος δὲ μετὰ π' (sc. Ὁμηρον γεγονέναι φησίν). Tzetzes in Exeg. Iliad. p. 18, 15, et p. 21,

27 : Ὁ Ἀπολλόδωρός τε καὶ ὁ Ἀγυρίνος Διόδωρος... παραδίδoσι μαθητὴν Προναπίδου γενέσθαι (τὸν Ὀμηρον). — Ad Chronica Apollodori refer etiam fr. 180.

Pag. 446, fr. 81 a. — Quintilian. XI, 2, 16, de Simonide Dioscurorum ope servato. V. fragment. 7 Apollæ Pontici, tom. IV, p. 307.

Pag. 447, fr. 89 a. — Schol. Platon. p. 331 : Aristophanes com. tres filios habuit, horum tertium Ἀπολλόδωρος μὲν Νικόστρατον καλεῖ, οἱ δὲ περὶ Δικαίαρχον Φιλέταιρον. Plenius locum exscripsimus in Dicæarch. fr. 41, tom. II, p. 248.

Pag. 450, fr. 109 a. — Steph. Byz. : Αὐσχίται, ἔθνος Λιβύης ὑπὲρ Βάρκης. Ἀπολλόδωρος δευτέρᾳ Περιτγήσεως καὶ Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ (c. 180).

Pag. 450, fr. 115. — Pro καὶ Νούμιδες legendum videtur καὶ Νουβάδες.

Pag. 457, fr. 164 a. — St. Byz. : Κορώνη, πόλις Μεσσήνης, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐξδόμῳ τοῦ Καταλόγου.

Pag. 459, fr. 175 a. — Bekker. An. p. 783, 6 : Πυθόδωρος ἐν τῇ Περι στοιχείων καὶ Φίλλιος ὁ Δῆλιος ἐν τῇ Περι χρόνων πρὸ Κάδμου Δαναὸν μετακομίσαι αὐτὰ (sc. τὰ γράμματα) φασιν. Ἐπιμαρτυροῦσι τούτοις καὶ οἱ Μιλησιακοὶ συγγραφεῖς Ἀναξίμανδρος καὶ Διονύσιος καὶ Ἐκαταῖος, οὓς καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν Νεῶν καταλόγῳ παρατίθεται.

Fr. 175 b. — Cramer. An. I, p. 79, 6 : Ἄλος (Il. β, 682), πόλις Θεσσαλίας. Ἀπολλόδωρος δὲ ἄρσενικῶς λέγεσθαι τὴν πόλιν.

Pag. 465, fr. 211. — Eadem in Bekk. An. p. 374, 24. Adde Bekk. An. p. 94, 5 : Ἐργοδοτῶν, ὡς καὶ τῇ συνηθείᾳ. Ἀπολλόδωρος. Id. p. 471, 19 : Ἀφλαστὰ, τὰ ἀχροστόλια. Ἀπολλόδωρος.

Pag. 467. — Post fr. 237 adde : Herodian. Περι μον. λέξ. p. 40, 21 : Κριτής. Οὐδὲν εἰς τῆς λήγον δυσύλλαβον ἄρσενικὸν ὀξύνεσθαι θέλει, ἀλλὰ μόνον τὸ κριτής· τὸ γὰρ ληϊστής τρισύλλαβόν ἐστι διὸ ἔχει προκειμένον τὸ ι· τὸ δὲ ψαλτής Ἀττικόν ἐστι ὀξυνόμενον, ὡς ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος. Apollon. gramm. De pronom. p. 4 ed. Bekk. : Καὶ Ἀπολλόδωρος δ' Ἀθηναῖος καὶ ὁ Θράξ Διονύσιος καὶ ἄρθρα δεικτικὰ τὰς ἀντωνυμίας ἐκάλεσαν.

Cramer. Anecd. Oxon. II, p. 446 : Θεός, ἀπὸ τοῦ θεῖν· τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ αἵτιον εἶναι τοῦ θεᾶσθαι διὰ τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης.

Idem An. Ox. I, p. 48, 18 (Epimer. Hom.) : Ἀνέμοιο (Il. ζ, 346)· ὄνομα προσηγορικὸν ἀπὸ βῆματος. Ἀπολλόδωρος παρὰ τὸ ἀνύειν· ὁ δὲ ποιητὴς παρὰ τὸ αἶν.

Idem ib. I, p. 420, 8 : Ὑπόδρα (Il. α, 143) ἐπίρρημα πόθεν γίνεταί; Ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος δύο λέγει παραγωγὰς, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς μίαν ἀπὸ παρακειμένου εὐτως ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἡρεμῶ γίνεται ἡρέμα,

καὶ ἀπὸ τοῦ σιγῶ σίγα, οὕτως καὶ ἐκ τοῦ δρῶ δρα, καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ ὑπόρα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ ὑπόδρα, τὸ ὑπορᾶσθαι. Καὶ ἄλλως. Ἔστι δρῶ, καὶ σημαίνει τὸ βλέπω, ἐξ οὗ καὶ δράσις καὶ δράμα· ἐκ τοῦ οὖν δρῶ γίνεται δρᾶ, καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ ὑπόδρα, τὸ υποβλέπειν, καὶ δραπέτης. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι ἐκ τοῦ ὑποδρᾶς γίνεται κτλ.

Idem ib. I, p. 66, 3o : Ἀπὸ τῆς ἀμφί προθέσεως τὸ ἀμφίς ἐπίρρημα ταύτης παραλαμβάνεται· « Οἵπερ νέρτεροί εἰσι θεοὶ Κρόνον ἀμφί ἰόντες (Il. o, 225) ». Οὐδεμία γὰρ πρόθεσις πλεονάζει τὸ σ. Τὸ δὲ ε, οἶον ἀμφί ε, ἀντωνομία νῦν ἀρσενική ὀρθοτονουμένη, νῦν μεταλαμβάνομένη εἰς σύνθετον· Ἀπολλόδωρος δὲ φιλοῖ τὸ ε.

Pag. 468, fr. 241. — Eadem Suidas s. v. Dele notam : *In antecedentibus* etc. Etenim Suidas quoque, sicuti Athenæus, et Antiphanis et Apollodori meminit.

Pag. 468, fr. 242 a. — Athenæus XIV, p. 636, F : Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ, « δ νῦν, φησὶν, ἡμεῖς λέγομεν ψαλτήριον, τοῦτ' εἶναι μάγαδιν· ὁ δὲ κλεψίαμβος κληθεὶς, ἔτι δὲ ὁ τρίγωνος καὶ ὁ ἔλυμος καὶ τὸ ἐννεάχορδον ἀμαυρότερα τῇ χρεῖα καθέστηκε ».

Aristoclem intellige eum qui De choris et de musica scripsit.

Pag. 469, b. — Queritur cuiusnam Apollodori sint hæcce : Festus De verb. sign. p. 224 Lindem. : *Apollodorus in Euzenide ait Ænea et Lavinia natos Mayllum Mulum Rhomumque, aique ab Rhomo urbi tractum nomen.*

Plutarch. Qu. Gr. 42, p. 301, C : Ἀπὸ τίνος ἑρρέθη τὸ παροιμιῶδες « Ἀὐτὰ κυρία »; Δίων ὁ Ταραντίνος, στρατηγῶν, ἀνὴρ δ' ὦν ἀγαθὸς ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ἀποχειροτονησάντων αὐτοῦ τινα γνώμην τῶν πολιτῶν, ὡς ὁ κῆρυξ ἀνείπε τὴν νικῶσαν, αὐτὸς ἀνατείνας τὴν δεξιάν, « Ἄδε, εἶπε, κρείσσων. » Οὕτω γὰρ ὁ Θεόφραστος ἱστορήκε· προσιστόρηκε δὲ καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος ἐν Ῥυτίνῳ (?), τοῦ κήρυκος « αὐταὶ πλεῖους· εἰπόντος, ἀλλ' αὐταὶ, φάναι, βελτίους· καὶ ἐπικυρώσαι τὴν τῶν ἑλαττόνων χειροτονίαν. Utinamque locum Meursius et Fabricius ad comicum Apollodorum retulerunt, refragante Meinekio in Hist. crit. com. p. 463. — Ceterum fragmenta Apollodori, grammatica maxime, augeri adhuc posse confido; ego hunc in finem post Heynium veteres auctores excutere nolui; quæ ultro se mihi obtulerunt, enotasse satis habui.

VOLUMEN II.

PROLEGOMENA.

Excerpta Escorialensia Augustus quoque Federus, vir doctissimus, e codice olim descripsit. Sed quibus edendis ante viginti hosce annos paucorum dierum otium sufficisset, eorum particulam nunc demum typis mandare placuit (*Polybii, Diodori atque Dionysii fragmenta cum Nicolai XXV prioribus. Darmstadii an. 1849*). Parisiensem editionem nusquam Federus memorat. Igitur non novit eam; quod qui negarunt, malevolos esse censeo. Ceterum Parisiensis et Darmstadiensis editiones etiam in iis, quæ non in trivio cuique obvia essent, sæpenumero consentiunt. Quod gaudeo. Enotabo quæ nova accedunt. Præterea Nicolaus Piccolo, vir non minus humanitatis quam ingenii et doctrinæ laude clarissimus, egregia multa attulit in appendice ad commentarium suum in Nicolai fragmentum Περὶ βίου Καίσαρος (v. infra Add. ad tom. III). Quorum quidem pleraque jam ante duos abhinc annos v. d. mecum communicaverat.

Pag. VII, 1, lin. 6. ἀνελεῖν μὲν] Federus v. μὲν unciis inclusit, ut de suo additam. At μὲν plenis

literis in cod. exstat; contra vero pro ἀνελεῖν codex ἀν, sicut mox ἀποστᾶι pro ἀποστᾶιται, et fr. 9, ἐν pro ἐννοήσας, et fr. 34, ἥ pro ἥκε etc. Unde patet librarium compendia scripturæ, quæ erant in libro describendo, non satis intellexisse. Federus de hujusmodi rebus plerumque nihil monuit, quasi hæc parvi essent momenti in emendando libro corruptissimo.

Pag. VIII, fr. 4, lin. 4. ἐπὶ τῆς] l. ἐπὶ τὰς, uti est in nota.

Pag. IX, fr. 6, lin. 3. υἱός] Cum Federo corrige υἱωνός. — Ib. fr. 8, lin. 5 προέχων] προσχὼν tacite scripsit Feder. et h. l. et pag. XVIII, fr. 23, lin. 3. Quod sane miror.

Pag. XI, fr. 12, lin. 3. διὰ τοὺς ἰδίους ἐκείνων περισπασμένων] περισπασμούς recte Federus. διὰ τοὺς ἰουδαίους conj. Piccolo. — lin. 6. καρπούμενος] lege ἀρπούμενος, uti est in latinis. Error typothetæ, qui vocem ἀρπούμενος in ἀρπούμενος corrigere jussus erat.

Pag. XII, lin. 14. ἔνεκεν αὐτῶν βασιλέα εἶναι] Hæc quantumvis dura possis tueri : *per ipsos* (Romanos) *Timarcho licere regi esse.* Sin minus hoc placet, leg. ἔδωκεν αὐτόνομον. In not. ad h. l. lege

Μήδων pro Μηδών. — fr. 14, l. 3. τὴν ὁμοιότητα τῆς ὁψεως καὶ τὴν ἡλικίαν ὁμοίαν ἔχοντα] Vario modo hæc ad maiorem concinnitatem revocare licet. Suavissimam medicinam propinat Dübnerus meus, legendum censens : τὴν ὠραϊότητα. Sin excerptoris verba sunt, Diodorus dederit : τὴν τε ὄψιν καὶ τὴν ἡλ. ὁμοίαν ἔχοντα, uti legimus infra p. xvi, lin. 3 in gemella narratione.

Pag. xiii, lin. 6. In nota ad h. l. lege : Codex ὀνομαζέειν ὁ φάνην, unde in contextu dedi ὀνομαζόμενον Ὁφάνην. Sed præstat cum Federo legere ὄνομα Ζηνοφάνην. Certe Zenophanem quendam posterioris ævi in Cilicia tyrannum memorat Strabo XIV, p. 672. — Ibid. lin. 14, 15 corrige sphalma illud ταῖς ἐπὶ pro ἐπὶ ταῖς. — Ib. fr. 15, lin. 2. ἐπιβουλεύσαντας Ἀριαράθην.] Dativum ex vulgari loq. usu reponendum recte, puto, censent Piccolo et Feder. Quamquam accusativi exemplum habes in Steph. Thes. IV, p. 1544, A.

Pag. xiv, not. 6. διασαφεῖν] διαγράφειν conj. Feder. Mox pro ὀργυιῶν codex præbet ὀργυαῖον, quod notare omisi. Dein pro τάλαντων l. ταλάντων. — lin. 4 ab ima. προσεχόντων] iterum Federus tacite προσσχόντων.

Pag. xv, lin. 3. verba πρὸς τέλος ἀγαγεῖν excerptoris esse videntur. Diodorus dixerit : ἐφιλοτιμήθη περὶ τὴν vel ἐπὶ τῇ. — lin. 18. Βυζάντιοι] οἱ B. dedit Feder. — lin. 28 post τέλος excidit [δέ]. V. nota. Contractam esse narrationem patet. At nihil est cur v. ἐγκρατῆς ad Metellum, non vero ad Pseudo-Philippum spectare putemus. — In not. ad fr. 17, lin. 2 pro *ed. Bonn.* lege *ed. Boiss.*

Pag. xvi, fr. 20, lin. 5. Κάσιον] Κάσιον, nomen romanum, Federus, quamquam dubitans, introduxit. Syrorum Ζεὺς Κάσιος, ὅρος Κάσιον etc. satis indicant nihil n. l. inesse a Syria alienum.

Pag. xvii, lin. 14. In not. (3) ad h. l. adde : « Sed præstare videntur quæ in latinis expressimus, ubi vertimus quasi lin. 9 in græcis esset [ἐν οἷς καὶ] τοὺς περὶ τὴν Λάρισσαν. » Idem Federo visum est. — lin. 25 παρὰ πόλιν] περὶ π. male Feder. — lin. ult. Μολκέστης s. Μολκέλης] Optime Federus refinxit Μοχγέτης. « Per temporum rationes, ait, vix diversus esse poterit a *Moagete* Cibyraz tyranno ap. Polyb. 22, 17, indeque Livium (38, 14). Idem nomen a Strabone lib. 13 extr. ultimo ejusdem civitatis tyranno, centum fere annis posteriori, tribuitur; quo e loco simul discimus Pisidarum quodammodo coloniam Cibyram, hujusque in ditione fuisse Bubonem. Qui legationi ad Manlium interfuisse frater a Polybio memoratur, hic noster fortasse Semias fuerit. »

Pag. xix, ante not. 6. πορρωτάτω] προσωτάτω tacite Feder. In not. 4 ad hoc fr. dele verba :

Mox excidisse videtur v. δύνατο. — Ibid. fr. 25, in versione lin. 5, lege *et duces qui a regia familia stabant.* Quod in gr. codex habet τοῦ ἀπὸ τοῦ κτλ. frustra tuetur Feder.

Pag. xxi, lin. 6. ὑπερβολὴν] fort. ἀναβολὴν fuisse conj. Feder. — lin. 9 interpunge ante verba, τὴν Ἑνναν, quæ sunt ecclogarii, qui totum h. locum perperam excerptis. In antec. plura excidisse vel ex particula μὲν, quæ nunc abundat post v. παραχρῆμα, colligas. Nam perperam hoc in excerptis nostris tuearis comparatis aliis optimorum auctorum locis, ubi post μὲν nullum sequitur δέ. Nihil enim subesse nisi excerptoris oscitantiam luculentissime docent ea excerpta quæ cum integro opere conferre licet. — Ut illuc revertar, Eunus Diodoreus hæc dixerit : confestim nulla interposita mora defectionis consilium exsequendum esse, primum vero Ennâ potiri debere; id enim subsequenti-bus cœptis omen esse; nam fati decreto factum, ut hæc ipsis patria urbs data esset, quæ totius insulæ esset acropolis. Pro τὴν πατρίδα fort. fuit ταύτην τὴν πατρίδα. — Federus interpunxit τὴν πατρίδα, τὴν Ἑνναν οὔσαν, ἀκρόπολιν. Quod nihili. — lin. 7. βίαιον? ἀνήμεστον] Pro inepto signo interrogationis pone ἤ, ut tacite pro more Federus, vel μηδ', ut mavult Piccolo.

Pag. xxiii, lin. 1 ἐπιβολῆς] ἀναβολῆς e conj. dedit Feder. — Ib. fr. 31, l. 8 pro ὁ δὲ Ἑξ. cum Federo l. ὁ δὲ Ἑξ. et deinde Σέντιος, coll. Livio Ep. 70, et fr. 32, lin. 3. κατατιμώμενος. — lin. 3 ab ima pro Ταρχύνιος Feder. reponi vult Ταρχύντιος, fort. recte. Apud Plutarch. Sertor. 26, 2 habes : Περπένναν δὲ καὶ Γραχίνον.

Pag. xxiv, l. 4. ἀνακλιθεῖς] κατακλιθεῖς Federus vult. Non opus. Cf. χαμαὶ ἀνέκλινε in Exc. Nicol. tom. III, p. 386, l. 13. — fr. 33, l. 20 ὑπακούεσθαι l. ὑπακούσεσθαι, mon. Federo et Dübnero. — In extr. fragm. Federus pro corrupto εἰς τὰς χεῖρας conjecit εἰσαγείρας, quod a traditis propius abest. De re cf. Strabo XII, p. 576 : Ἑγγὺς ἦλθον οἱ Κυζικηνοὶ τοῦ ζωγρία λαβεῖν τὸν βασιλεῖα ἐν τῇ διώρυγι ἀντιδιорύπτοντες· ἄλλ' ἐφθη φυλαξάμενος καὶ ἀναλαβὼν ἑαυτὸν ἔξω τοῦ ὀρύγματος. Locum, qui me fugit, debeo Federo.

Pag. xxv, ad fr. 34. Federus putat Antiochum, de quo h. l. sermo est, non esse Ant. Asiaticum ut nos statuimus, quia hujus regno Seleucidarum seriem claudat Appianus, in nostro vero fragmento superstes sit adversarius ipse quoque Seleucida. Quæ argumentatio nulla est. Appianus non eum memorare voluit, cujus morte gens Seleucidarum extincta est, sed eum qui postremus Syriæ rex fuit.

Pag. xxvi, fr. 35, l. 6. ταύτην αἰτίαν] l. ταύτην τὴν αἰτ. — l. 21. τῆς ἀμύλλης] τῆς ἀμύλλας ed. Feder.,

et reapse sic codex habet, quod notare omisi. Fort. leg. ἀπειλῆς conj. Feder., de quo ipse quoque cogitaveram. Num fort. ἀμειλιχίας, an τοιαύτης δμιλίας?

Pag. xxviii, l. 7. πρὸς τοὺς περὶ Ἀγαθοκλέα] πρὸς τὸν Ἀγαθ. Federus, nescio quo lapsu. — l. 8. ὑδρείας] l. ὑδρίας. — l. 15. Ἀρσινόης φόνω] Cf. Joan. Antioch. fr. 54, p. 558. — l. 21. τὴν πατέρα] l. τὸν π. — l. 29. προέκειτο] προσέκειτο Feder., quod nisi sphalma est, male habet. — l. 30. Verba ἐξ ἀπιστίας, unde elicui quod sequitur ἐξαπέστειλε, parentheses signis, ut a librario efficta, includenda erant. — lin. ult. μηδὲν] μηδένα scr. Feder.

Pag. xxix, lin. penult. ἤξειν (ἔξειν cod.)] ἔλξει Federus, quod praefero.

Pag. xxx, l. 1. ἔτι μέλλον] ἔτι μέλλον vel ἐπιβάλλον conj. F. — lin. 11. ἐκκηλούμενος] fort. fuisse ἐκκαλούμενος opinatur F. — lb. not. 17. adde : ὑπὸ τούτους conj. Feder. — l. ult. pro καθεστάμενος l. καθεσταμένος.

Pag. xxxi, l. 11. ῥαστώνην] l. ῥάστην cum Piccoloo et Federo. — l. 24. μετὰ τροφῆς] μετὰς τ. conj. Feder. — l. 27. οὐδὲν ἀγαθοῦ] leg. videtur οὐδὲν ἀγαθόν, ut Feder. et Picc., vel οὐδενὸς ἀγαθοῦ. — l. ultim. ἔργω] l. ἔργα, ut Piccolo et Feder.

Pag. xxxii, l. 12. ὀλίγος] ὀλίγου conj. F. — l. 15. πάντων μάλιστα] παντὸς μ. Feder. — l. 36. leg. Μισήνδον. — l. 38. κατέπλησε ταῖς τρ.] verbi dativo juncti exempla v. in Steph. Thes. v. πίπλημι. Quod propter Federum moneo.

Pag. xxxiii, l. 9. ποιήσεται διὰ τὴν ἐκ] Federus conj. ποιήσῃ τὴν διάστασιν ἐκ τῆς κτλ., Piccolous conj. ποιήσεται δικαστήν. Mihī etiam nunc verba αὐτὸν ποιήσεται et αὐτὸν ποιήσεται in eadem linea magnopere displicent, et librario imputanda esse videntur. Scripserim : ἡ τὸν δῆμον ἐρεθίσῃ πρὸς αὐτὸν, διὰ τὴν ἐκ τῆς ἐταιρείας ἐπιβολὴν (sic malim pro ἐπιβουλήν) τινὰ (neutr. plur.) κατ' αὐτοῦ μηχανησάμενος.

Pag. xxxiv, l. 1. ἔχοντι] ἔχοντα maluit Fed. — l. 3. τῷ τε] leg. τῷ δὲ cum Picc. et Fed. — lin. 8. λεγομένων τε καὶ] hæc verba ap. Federum exciderunt. — l. 24. ὅπου] ὅ ποῦ Fed.

Pag. xxxv, l. 3. ὑποκαθίσθαι] ὑποκαθῆσθαι leg. censet F. — l. 9. leg. ἀθρόων, ut Fed. — l. 10. ἀπεκόπη] ἀνεκόπη F. — lin. 13. τῶν Ῥωμαίων] l. τὴν Ῥ. — l. 34. τοῦ θορύβου] supple accus. τὴν πόλιν vel τὸν δῆμον, aut lege τὸν θόρυβον.

Pag. xxxvi, l. 17. ἀποτραπέσθαι μηδὲν] δ. καὶ μηδὲν Fed. — l. 27. ἰσόπεδον μένον] Aut fuit ἰσόπεδον Μήλιον (μέλιον in cod. aliquo fuerit) uti Federus censet, aut verba ὡς ἂν... μένον ex inepta glossa in textum irrepserunt. Deinde in verbis quæ ex Dionys. Exc. Vat. supplevi, scripserim : τόπος οὖν

[Αἶχον] Μήλιον κτλ. — lin. 7 ab ima ἀγειν] ἀπάγειν conj. Feder.

Pag. xxxvii, l. 1. lege γενόμενος cum Piccoloo et Federo. — l. 6. ταῖς οἰκίαις] ἐν τ. οἰκ. conj. Piccolo. — lin. 9. excidit τοῖς ante Καμπανίαν. — l. 13. ἐλάμβανον] eadem vox quum paullo post redeat, Piccolous priori loco fort. leg. suspicatur ἀπέλαινον, aut altero loco μικρὸν ἐβάλλοντο. — l. 21. οἱ δὲ ἀσθενεῖς] fort. fuisse οἱ δὲ πλείστοι ἀσθενεῖς suspicatur Piccolo. — l. 32. ἐκ τοῦ πεδίου] ἐκ τοῦ σπουδαίου eleganter conj. Piccolo, collatis Nicolai verbis (t. III, p. 355) ἀπὸ τοῦ βελτίστου καὶ σπουδαιοτάτου. Federus dedit ἐκ τοῦ παλαιοῦ. Similiter possis ἐκ τοῦ βεβαιοῦ, ἐκ τοῦ αἰδίου, ἐκ τοῦ ἐμπέδου Nec fortasse deerit, qui ipsam vulgatam tueatur, collata v. πεδόθεν, i. e. ἀρχῆθεν, sec. Hesych. — lin. 38. δαί] in δῇ mutavit F. — ib. κωλύσαν] leg. κωλύσον, suadente Piccolo. — l. 40. Σιτηκῆν] Verum gentis nomen, Σιδικῆν, posuit Feder., dubitans tamen. Cf. Steph. Byz. v. Σιτηκόν. — l. 44. ἰάσωμεν] l. ἰάσωμεν, ut bene Federus.

Pag. xxxviii, l. 17. αὐτὸν] αὐτὸς Feder., quod ipse quoque malim, quia propius abest ab αὐτοῖς, uti est in cod. — l. 19. τὰς τότε οὐσας] καὶ τότε οὐσας, et deinde ἐπειδὴ, Feder. — l. 33. διακομίσαι] παρακ. F. — l. 34. χωρήσαντες] l. χωρίσαντες, uti est in lat. — l. 45. Ταρρακινὰ] Hic quoque, ut passim, ad Romanam orthographiam nomina exigens Federus scr. Ταρρακίαν, quamquam refragante Stephano qui ipsum citat Dionysium. — ult. καὶ γὰρ] l. καὶ χεῖρ, ex correctione Federi.

Pag. xxxix, l. 2, not. 14 ἀπάντων] præstat ὑπ' αὐτῶν, ut conj. Feder. — l. 6. συμπεμπόντων] excudi deb. συμπροπεμπόντων. — l. 12. Οὐλτοῦρον] l. Οὐλτοῦρον vel Οὐουλτοῦρνον, coll. Dionys. VII, 3. Strabo V, p. 238, 249. — l. 23. στρατιάν τε γὰρ] fuerit στρατολογίαν γὰρ. Feder. conj. στρατιάν τ' ἀγέρειν. — l. 26. χρονισμοῦ] χρονοῦ, sphalma ap. Fed. — l. 37. φόγον] φόβον Fed. — ib. extr. pro ὑπὲρ τοῦ [τοῦ τοῦ] ὑπάτου Μαλλίου, tacite Feder. : Περὶ τοῦ υἱοῦ Μαλλίου.

Pag. xl, l. 10. ἀπολυθέντων] ἀπεληλυθόντων conj. Fed. — l. 11. ἐν ταῖς ὑποψίαις] artic. tacite om. Fed.; ἐν τινι ὑποψίᾳ conj. Piccolo. — l. 15 sq. ὀκταχοσίους... τετραχοσίους] ὀκτακισχιλίου... τετρακισχιλίου tacite Feder., quasi hæc codex haberet. At non fuisse Reginis 12,000 prædiorum, vel inde collegeris quod infra Pyrrhus cum 500 tantum militibus urbe potiturus fuisse fingitur. Ac nescio qui fiat, ut ipse etiam Federus p. 70 not. Decium dicat cladem istam excisasse « cum suis octingentis Campanis et quadringentis Sidicinis. » — lin. 28. In not. 6 ad h. l. ita lege :... « in antecedentibus post v. πρὸς αὐτοῦ excidissee videtur

παρεκαλείτο vel simile verbum. Quam emendandi rationem proposuit Piccolous, eamque unice veram esse puto. — l. 44. μέλλειν] l. μέλλων ex Dionys. Exc. Ambros. ap. Mai. p. 521, ubi pannus hujus fragm. exstat. — *ib.* φ' (500) στρατιώτας] τετρακοσίους (quod in cod. foret υ') στρ. Federus tacite. Falsum hoc esse subindicat Dionysii Exc. Ambros. l. 1., ubi habes πεντακισχιλίων. Quodsi hic verus numerus est, fortasse etiam supra 8000 et 4000 pro 800 et 400 desiderabis. Nescio an tale quid Federo in mentem venerit; quamquam nihil ille de Dionysii numeris monuit.

Pag. xli, l. 7. καὶ γόνασι προσκυλιόμενους] Hæc non leguntur in ed. Federi. — lin. 17. τίθησι] l. τίθεται et μοχ ἀναμείνασα pro ἀναμένουσα, et lin. 22 insere [τὸν] ante ἕτερον. — lin. 33. ἀντέχσθαι] errore typogr. pro ἀνέχ. — lin. 38. ἐγένετο χρόνος] cum Federo lege ἐγίνετο [δ] χρόνος.

P. xlii, lin. 3. lege ἐπὶ τοῖς κακούργοις, uti scripsit Federus.

FRAGMENTA.

P. 9, fr. 1 a. — Schol. Venet. et Vatican. in Eurip. Orest. 859 : Ἡ πολλὴ δόξα κατέχει μὴ ἀφίχθαι τὸν Αἴγυπτον εἰς Ἄργος, καθάπερ ἄλλοι φασὶ καὶ Ἐκαταῖος γράφων οὕτως (v. Addend. ad vol. I, p. 28)... Καὶ Διονύσιος δὲ Κυκλογράφος ἐν τῷ πρώτῳ (ἐν τούτῳ cod.) τὰ παραπλήσια φησι. Φρύνιχος δὲ δ τραγικός φησι σὺν Αἰγυπτίοις τὸν Αἴγυπτον ἦκειν εἰς Ἄργος. Λέγεται δὲ κτλ. quæ vide in fragm. Diniaæ.

Pag. 3, b., lin. 9 ab ima. — Cf. ἡ κατὰ Κάδμον καὶ Δαναὸν γραμματικὴ, quæ 16 tantum literis utebatur, ap. Syrianum ad Hermogen. p. 17. Fabric. B. Gr. I, c. 23.

P. 5, b, not. — Pro Herod. VI, 69 lege : VI, 98.

P. 5, a, lin. 1. — Τὰ μετὰ Δαρεῖον fuerint τὰ μέχρι Δαρείου sc. Περσικά.

Pag. 7 b, lin. 7. — Eadem ex Socrate habet Nicéphorus Hist. Eccles. X, 13.

Pag. 9, fr. 11 a. — Schol. Hom. Odyss. μ, 85 : Ταύτην (sc. τὴν Σκύλλαν τὴν Φόρκυνος καὶ Ἐκάτης θυγατέρα) λέγεται τὸν Ἡρακλέα, ὅποτε τὰς Γηρυόνου βούς ἦγεν, ὡς εἶδεν ἀπληστευμένην, ἀνελεῖν, τὸν δὲ πατέρα διὰ πυρὸς ἀναγκάσαι πάλιν αὐτὴν ἀναζησαι. Ἡ ἱστορία παρὰ Διονυσίῳ (Διονύσω cod.).

Pag. 10, fragm. 5 a. — Schol. Ven. ad Eur. Hec. 119 ed. Cobet. : Τοὺς Θεσέως παῖδας ἐνιοί φασὶ μὴ ἡγεμόνας στρατεύεσθαι ἐπὶ Ἴλιον, μηδὲ τῆς συμμαχίας χάριν, ἀλλὰ ἀποληφομένους τὴν Αἴθραν. Διὸ καὶ τὸν Ὀμηρον λέγειν τὸν Μενεσθέα ἡγεῖσθαι τῶν Ἀθηναίων. Διονύσιος γοῦν δὲ τὸν Κύκλον ποιῆσαι : « Δημοφῶν δὲ δ Θεσέως εἰδεῖτο αὐτῶν δοῦναι Αἴθραν τὴν

Πιτθέως τὴν τοῦ πατρὸς μητέρα, ὅπως αὐτὴν κομίσωσιν οἰκαδε. Μενέλαος δὲ πρὸς Ἑλένην πέμπει Ταλθύδιον κελεύσας ἄγειν Αἴθραν καὶ Ἑλένη δωρησαμένην Αἴθραν παντοδαπῷ κόσμῳ ἀποστέλλει πρὸς Δημοφῶντα καὶ Ἀκάμαντα. » Ἑλλάνικος δὲ (fr. 75)...

Pag. 12 not. — Rheginum, qui Πολυμνήμονα scripsit, Valesius ad Socrat. H. E. III, 23 eum esse putat, cui Phrynichus sophista unum ex libris, quos de oratoris apparatu scripsit, nuncupavit. Vixisset igitur sub Marco Antonino et Commodio imp. Rheginum ἐπίσκοπον Πανίου τῆς Θρακῶν χώρας habes in Concilio Constantin. 3, p. 500. Vide tom. IV, p. 69 not.

Pag. 15 ad Hippys fr. 7. — Cf. Aristotelis fr. 95, p. 136.

Pag. 16, Eugeneis fr. 1. — Adde in not. : Apud Heraclidem deinde sermo est de alba hirundine, quæ in Samo insula apparuerit. Hoc ex Eugene fluxerit, quem fortasse innuit Antigon. Mir. c. 132 : Ὁ τοὺς Σαμιακοὺς ὄρους συγγεγραφῶς ἐπὶ τῶν πρώτων κληθέντων μαθητῶν τῶν περὶ Ἡρόστρατον φησὶ χελιδόνα λευκὴν φανῆναι. Quid sibi velint verba ἐπὶ τῶν κτλ., obscurum. Cf. not. Schneidewini ad Heraclid. Pont. p. 215. Consentaneum est Samios horographos rerum tempora retulisse ad seriem Junonis sacerdotum, quarum prima fuit Admata sive Admete. Fortasse tale quid etiam h. l. latet. — Præterea nescio an Eugeneis nomen restituendum sit apud Tzetz. Chil. I, 144, ubi Candaulis uxorem Nyssam dici ait παρ' Αλνεία ἐν Σαμιακοῖς λόγοις, teste Ptolemæo (v. Abantis fr. 1, tom. IV, p. 278).

Pag. 24, Glauci fr. 6 a. — Schol. Venet. et Rom. ad Eurip. Hec. 41 : Τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα] Ὑπὸ Νεοπολέμου φασὶν αὐτὴν σφαγιασθῆναι Εὐριπίδης καὶ Ἴδουκος δὲ δὲ τὰ Κυπριακὰ ποιήσας φησὶν ὑπὸ Ὀδυσσεύς καὶ Διομήδους ἐν τῇ τῆς πολέως ἀλώσει τραυματισθεῖσαν ἀπολέσθαι, ταφῆναι δὲ ὑπὸ Νεοπολέμου, ὡς Γλαῦκος γράφει : ἄλλοι δὲ φασὶ συνθέμενον Πριάμῳ τὸν Ἀχιλλέα περὶ τοῦ Πολυξένης γάμου ἀναιρεθῆναι ἐν τῷ Θυμβραίου Ἀπολλωνος ἄλσει. Cypriaca Glaucus laudaverat, opinor. Eadem in schol. Androm. ed. Cobet. vocantur Κυπριακὰ ἱστορία.

Pag. 25. Cum octo libris Ὑπομνημάτων, quæ Democrito attribuantur, conferri potest Ὀκράτευχος, quæ Osthane, mago celeberrimo, Democriti magistro, adscribitur (Euseb. P. E. I, 10 fin. Chron. p. 43). — Quæ pag. 24 not. de temporibus Democriti et Anaxagoræ monui, approbavit ulteriusque exsecutus est C. Fr. Hermannus in Disputatione De philosophorum Ionicorum ætatibus. Gætting. 1849.

P. 30 ad fr. 9. — Cf. Creuzer. Symbolik II, p. 224.

Pag. 32 ad fr. 11. — Cf. Philoponus ad h. l. p. 71. 72.

Ibid. fr. 15 lin. 6. — Post v. *Amyci* excidit : *interfecit*.

Pag. 33, fr. 18, lin. 2. — Pro *Laodamantis* lege *Laomedontis*.

Pag. 34, ad fr. 22. — Adde Steph. Byz. : *Καν-
θηλία, πόλις περὶ Καρχηδόνα. Ἑκαταίος* (fr. 309. 310)
Ἀσ(α. Ἡρόδοτος (Ἡρόδορος?).

Pag. 41, fr. 64. — Hunc locum fortasse cum
fragm. 1 conjungendum esse, quoniam Cephalle-
niam Taphii olim inhabitant, suspicatur Creu-
zerus in *Münchner Gel. Anzeig.* 1849, p. 781.

Pag. 42, Sim. fr. 2. — De fabula v. Creuzer.
Symb. III, p. 377.

Pag. 43 a, lin. 18. — Pro *Hist. Rom. leg. Hist.
Homeri*.

Pag. 47 ad Ionis fr. 1. — In Vita Sophoclis
p. 131 Bioyr. Westerm. leguntur hæc : *Ἡθοποιῇ
δὲ καὶ ποικίλῃ καὶ τοῖς ἐπινοήμασι τεχνικῶς χρῆται,
Ὀμηρικὴν ἐκματτόμενος χάριν. Ὅθεν εἰπεῖν Ἰωνι-
κόν τινα, μόνον Σοφοκλέα τυγχάνειν Ὀμήρου μαθη-
τήν. Ibi Ἰῶνα τὸν ποιητὴν Meinekius, Ἰῶνα τὸν
Χῖτον Bergkiius legendum esse censent. Dubitat
Leutsch. in *Philologo* I, p. 133.*

Pag. 59. — De Hippiia testimoniis adde Apulej.
Florid. p. 676 : *Hippias Eleus sophista, artium mul-
titudine prior omnibus, eloquentia nulli secundus*.

Pag. 58, fr. 18. — Pro *Ἀντιφάνης δὲ*, quod
habent schol. vg., in *Anecd. Cramerii* l. l. est
Ἀντισθένης δὲ.

Pag. 59 b, not. 1. — De hoc Aphareo, tra-
gico poeta, v. Wagner. in *Fragm. tragg.* p. 113.

Pag. 60 b, not. 1. Recte Osannum pro *Thasio*
Hippiia Eleum reposuisse, jam minus confidenter
dixerim. Certe Hippias Thasius quidam, quem Tri-
gintaviri capitis damnarunt, occurrit ap. Lysiam
C. Agorat. § 54.

P. 64 *init. lin.* 4. — *Δαμάστης δ Σιγαιεύς*] Apud
Dionys. A. R. I, 72 (v. Dam. fr. 8) libri plurimi,
ut vid., exhibent δ Σιγεύς; idque recte habere vide-
tur, ut per literas vir summus Bæckhius me admo-
nuit. Nam consentit Avienus verbis *Damastem
nobilinatum Sige*. Apud Dionysium Eusebii Arm.
est *Damastes Sidetes*, i. e. Σιγήτης, quod genui-
num est gentile nomen Σίγη (St. B. : Σίγη, πόλις
Τρωάδος, ὡς Ἑκαταίος Ἀσία. Τὸ ἰθνηδὸν Σιγίτης leg.
Σιγήτης), juxta alteras formas duas Σιγεύς et Σι-
γαῖος. Quamquam licet mirari hancce formam ab
Eusebio exhiberi, quum in nostris libris sit forma
in eus desinens. — Apud Suidam v. *Δαμάστης* pro
Σιγαιεύς (Σιγαιεύς codd. A V) ἀπὸ Σιγαίου τῆς Τρωά-
δος ante Bernhardum legebatur : Σ. ἀπὸ Σιγαίου
γῆς τῆς Τρ., quod ipsum fort. refingendum puta-
veris in Σ. ἀπὸ Σίγης τῆς Τρ., quamquam vox γῆς
abest a codd. ABVE.

Pag. 74, ad Themistogenem. — In Lexico gr. ap.
Hermannum Deemend. rat gr. et in Lecapeno ap.
Matthæium (Lectt. Moscov.) complura ex Xeno-
phonte citantur, quæ in nostris exemplaribus non
leguntur. Sic Lecapen. p. 67 v. θανατώ. *Ξενοφῶν
« Θανατοὶ δὲ σὺν ἄλλοις καὶ τὸν τοῦ Ἀραίου (Ἀριαίου
in Xen.) τοῦ μεγάλου ἀδελφιδούν. »* — Ibid. p. 71
v. μεταφέρων. *Ξενοφῶν « Καὶ ὁ Χειρίσοφος τὸ πλεόν
τοῦ στρατεύματος ὑπὸ τὸν λόφον μεταφέρων ἐξακίνης
οὐ καιρίαν τιτρώσκειται. »* — Id. p. 58 v. ἀκαλάττω.
*Παρὰ Ξενοφῶντι « Ἀπήλλαττε δὲ μετὰ τῶν Σκυθῶν
ὁ Κύρος ἐν Ἰωνίᾳ. »* Hæc aperte ducta sunt ex Ana-
basi aliqua. Num forte igitur ad Themistogenem
vel ad Sophænetum pertinent, adeo ut notius
Xenophontis nomen hisce auctoribus a sciolo quo-
dam substitutum sit? Ceterum ex eodem opere
fluxerint etiam quæ sub Xenophontis nomine affe-
rantur ap. Lecapen. p. 56. 65. 66. 76. 58, et ap.
Hermann. l. l. p. 351. 357. 360. 375. 389.

P. 74. — Apud Plutarchum De glor. Athen.
c. 1, Wyttenbachius cum Meziriaco pro καὶ Θε-
μιστογένη... τὸν Συρακούσιον legi mavult καὶ Θε-
μιστογένει... τῷ Συρακουσίῳ.

Pag. 75. De Cratippo. — In loco Plutarchi Ἀρ-
χίνου pro Ἀρχίππου jam reponi jusserat Wytten-
bachius, qui præterea lacunam statuendam esse
Xenophonteique operis mentionem excidisse su-
spicatur.

Tom. II, p. 81. — Sero nactus sum libellum
J. F. T. Arnoldti *De Athana rerum Siculorum
scriptore* (Gumbinnæ 1846), ex quo disco ea quæ
Heynius de adoratione et ambitu historiarum
Athanæ scripsit, impugnasse etiam Heldium in
Prolegg. in Timol. Plutarchi (Programm. Baruthi
1834, p. 6) et Bættcherum in Præfatione libelli
de rebus Syracusanis apud Livium et Plutarchum
(Progr. Dresdæ 1838, p. 14). Quomodo interpre-
tanda essent verba Diodori, jam viderat Retterus
in dissertatione historico-chronologica de Sicula
Dionysiorum tyrannide (Giessæ 1726, p. 28); cujus
sententiam merito adoptarunt et Heldius et Ar-
noldtius; contra vero quæ Bættcherus protulit
aperte falsa sunt, iisque refellendis majorem quam
par erat Arnoldtius impendit operam. Ceterum non
prætermittenda est conjectura Berkelii haud im-
probabilis, quam p. 5 Arnoldtius commemo-
rat. Etenim suspicatur Berkelius Athanam sive
Athaniam (*) nostrum eundem esse cum illo, cujus
Theopompus meminit apud Stephanum v. Δύμη,

(*) Confert Arnoldt. p. 4 formas promiscue adhibitas
nominum Θαμύρας, Θάμυρις; Ἄλκας; et Ἄλκις; Θήρας; Θήρις;
Θεύδας; Θεῦδις; etc., etc. — Porro Ἀρέτας, Ἀρέτης, Ἀρετις;
Ἀρίστα; Ἀρίστης; Ἀριστις. Πύθας; Πύθης; Πύθις; alia, coll.
Papii Lexic. onomatolog. s. vv.

ubi : Θεόπομος μ'. « Προσάται δὲ τῆς πόλεως ἦσαν τῶν μὲν Συρακοσίων Ἀθηνίς (Ἀθάνις cod. unus Berk.) καὶ Ἡρακλείδης, τῶν δὲ μισθοφόρων Ἀρχέλαος ὁ Δυμαῖος. » Ad hæc Arnoldtius : « Lobeckius quidem attingens nomen Ἀθηνίς Pathol. p. 505 et 524 a rerum Sicularum scriptore iudicare alienum videtur : quanquam quum parum offensionis habeat formæ Ἀθανίς ad vulgare Ἀθηνᾶς nomen accommodatio, equidem non omnino repudiandam censuerim Berkellii suspicionem. Temporis certe ratio non repugnat. Quum enim Theopompus per longam digressionem libris 39-41 res Dionysiorum comprehendisset, non dubitandum est quin, qui Theopompi loco ap. Steph. memoratur Heraclides, notissimus sit Dionis in bello contra Dionysium posteriorem gesto obtrectator atque adversarius (Pseudoplat. Ep. III, IV, et VII, Diodor. XVI, 6 sq., Plutarch. Dion. 32. 48. 49. 53, Cornel. Nep. Dion. 5. 6. 7. Longin. De subl. IV, 3). Quodsi Athanas historicus illius Heraclidis socius fuit, quemadmodum Timonides Leucadius, literis consignavit res, quarum testis oculatus partem haud exiguam ipse administraverat? » — Denique monendum est Athanam Sicularum rerum scriptorem Westermanno non diversum esse videri ab Athanada, qui Ἀμβραχικὰ composuit (vid. tom. IV, p. 344).

Pag. 84, b, lin. 14 ab ima. — Ad eundem Dionysodorum Træzenium pertinere videntur quæ ex Dionysodoro afferuntur ap. schol. Theocrit. V, 21, de proverbio : οὗτος ἄλλος Ἡρακλῆς.

P. 88. Valckenarius ad Theocrit. Adonias. v. 11 p. 304 suspicatur ex Dinone ducta esse quæ de rebus Persicis apud Ælium in Hist. Var. leguntur I, 31 (Περσικὸς νόμος περὶ τοῦ δῶρα προσφέρειν τῷ βασιλεῖ), 32 (Περὶ δωρηθέντος ὕδατος τῷ Περσῶν βασιλεῖ), 33 (Περὶ μεγάλης βροχῆς τῷ αὐτῷ δωρηθέντος), II, 17 (Περὶ μάγων τῶν ἐν Πέρσῃσι σοφίας καὶ ὧρου), VI, 14 (Περὶ Δαρείου ἐπιβουλεύθέντος), XII, 1 (prolixa ac perelegans narratio Περὶ Ἀσπασίας). Quæ suspicio si certa res esset, confidentius sane et commodius de Dinonis dicendi narrantique genere disputari posset.

Pag. 89, ad Dinonis fr. 1. — Nomen Dinonis restituendum puto apud Syncell. p. 167, A, ubi ex Cephalione narratur Semiramidem muris Babylonem cinxisse, ὡς πολλοῖσι λέλεκται, Κτησίᾳ, Ζήνωνι (l. Δέινωνι), Ἡροδότῳ.

P. 90, fr. 4. — Fort. fragmentum hoc non Dinoni, sed Dinīæ vindicandum est; nam hic quoque opus suum in plures συντάξεις diviserat, uti nunc constat ex Eurip. scholiis Venetis (v. tom. III, p. 24, fr. 3); argumentum vero loci Dinīæ magis quam Dinoni convenit.

Pag. 91, ad fr. 7. — Eadem paullo aliter (e Ctesia) narrat Nicolaus Damasc. fr. (Exc. De ins.), tom. III, p. 403.

Pag. 110, ad fr. 13. — Cf. Pollux VIII, 85, quem locum v. in nota ad Heraclid. fr. 1 § 11, tom. II, p. 209 sq.

Pag. 111, ad fr. 17. — Cf. Schol. Arist. Vesp. 500 : Δοκεῖ δὲ ἡ τυραννίς (sc. τῶν Πεισιστρατιδῶν) καταστῆναι, ὡς φησιν Ἐρατοσθένης, ἐπὶ ἔτη ν', τοῦ ἀκριβοῦς διαμαρτάνων, Ἀριστογάνους μὲν τεσσαράκοντα καὶ ἐν φήσαντος, Ἡροδότου δὲ ἐξ καὶ τριάκοντα. Pro Ἀριστοφάνους Bentlejus reponi voluit Ἀριστοτέλους, probante Dindorfio, improbane, et recte quidem, Bernhardy ad Eratosth. p. 216 et Schneidewino ad Heraclid. De reb. publ. p. 38.

Pag. 113 a, lin. 1. — Lege : Ἐτι μὲν (τὰ γράμματα τῆς πόλεως addit Telephus etc. — Deinde lin. 4 dele : (τῆς πόλεως addit Telephus).

Pag. 125, fr. 64. — Cum Aristotele facit Theophrast. ap. Ciceron. De off. II, 18. Cf. Heraclid. fr. 1, § 8, p. 209.

P. 128, fragm. 75 a. — Clemens Strom. I, p. 152 Sylb. (422 Pott.) : Τόν τε Μίνω παρὰ Διὸς δι' ἐνάτου ἔτους λαμβάνειν τοὺς νόμους ἱστοροῦσι φοιτῶντα ἐς τοῦ Διὸς ἄντρον, τὸν τε αὖ Λυκοῦργον τὰ νομοθετικά εἰς Δελφούς πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα συνεχῆς ἀπιόντα παιδεύεσθαι γράφουσι Πλάτων τε καὶ Ἀριστοτέλης καὶ Ἐφορος (fr. 63).

Pag. 131, fr. 88. — Eadem etiam in schol. Venet. Eurip. Androm. 446 : Ἐξῆς δὲ αὐτοὺς (τοὺς Λακεδαιμονίους) εἰς τε τὰ ἄλλα καὶ φιλοχρηματίαν κακῶς λέγει (Εὐριπίδης). Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τοῦτο ἱστορεῖ ἐν τῇ τῶν Λακωνίων πολιτείᾳ καὶ τὸ ὑπὸ θεοῦ αὐτοματισθὲν προστίθῃσιν ἔπος : Ἀφιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο γὰρ οὐδέν.

Pag. 134, fr. 90. — De tempore ad quod hæ συνθῆκαι referendæ esse videntur, vide Müller. Dor. I, p. 190.

Pag. 140, fr. 102 a. — Adde Diogen. L. I, 98 : Οὗτος (ὁ Περίανδρος) πρῶτος δορυφόρους ἔσχε, καὶ τὴν ἀρχὴν εἰς τυραννίδα μετέστησε· καὶ οὐκ εἶα ἐν ἄστει ζῆν τοὺς βουλομένους, καθά φησιν Ἐφορος καὶ Ἀριστοτέλης. Cf. Heraclid. Pont. fr. 5, p. 213.

Pag. 151, fr. 145. — Cf. Schol. Vat. Eurip. Alc. 1164 : Εἰς τέσσαρας διήρητο τότε ἡ Θεσσαλία πόλεις, αἵτινες ἦσαν ὑποτεταγμέναι Ἀδμήτῳ, ὡς καὶ Ἀρίσταρχός φησιν. « Non Aristarchum testem, sed Aristotelem expectares. » SCHNEIDEWIN. in Heraclid. Reliqq. p. LXIX, not. At non Admeti temporibus, sed multo post ab Aleua Thessalicam tetrarchiam constitutam esse Aristoteles dixit.

Pag. 151, fragm. 145 a. — Schol. Ven. Eurip. Rhes. 311 : Πίλτη ἀσπίς ἐστὶ ἔτυν οὐκ ἔχουσα, καθά φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Θεσσαλῶν πολιτείᾳ

γράφων οὕτως : « Διελὼν δὲ τὴν πόλιν Ἀλεύας ἔταξε καὶ τὸν κλῆρον παρέχειν ἐκάστους, ἱππέας μὲν τεσσαράκοντα, πελταστὰς (sic Cobet. pro ὀπλίτας cod.) δὲ ὀγδοήκοντα. Ἦν δὲ ἡ πέλτη ἀσπίς ἴτυν οὐχ ἔχουσα, [οὐδ'] ἐπίχαλκος, οὐδὲ βοός, ἀλλ' αἰγὸς δέρματι περιτεταμένη· καὶ τριακόντα (sic cod.; τρία ἀκόντια?) ἡ μακρὸν δόρυ πάντες ἐφόρου, ὃ σιγέδιον ἐκαλεῖτο. Eadem, laudato Aristotele, sed ommissa operis mentione, habes ap. schol. Platon. p. 453 Bekker. Porro ex eodem Aristotelis loco propagata sunt, quæ de pelta habent Hesychius, Photius, Suidas, Timæus Lex. Plat. p. 211, Lex. Bekk. An. p. 297, 9.

Pag. 151, fr. 146. — *Aminei Thessali* fort. iidem sunt qui ap. Steph. Byz. Ἀμυμνοὶ vel Ἀμυμναῖοι, ἔθνος Ἡπειρωτικόν, vocantur.

Pag. 171. — Ad ea quæ de libro Δικαιώματα πόλεων inscripta diximus, adde locum Joan. Gallesii (ord. fr. minor. in Anglia, sæc. XIV, qui se vitam Aristotelis e græco transtulisse affirmat) in *Summa de regimine vitæ humanæ* (Lugduni, an. 1511, cap. 6, fol. 166 rect.) : *Composuit* (Aristoteles) *scriptas ab eo justificationes græcarum civitatum, quibus Philippus lites Græcorum determinabat*. Attulit hunc locum Hüllemannus in *Staatsrecht des Alterthums* p. 122; ego debeo Schneidewino, qui citavit hæc in Heraclid. Pol. p. XVII, addens hæc : « Rectene Hüllemannus ex illis verbis collegerit Philippum Macedonum in secandis litibus civitatum græcarum Aristotelis opere usum esse haud facile dixeris, et est cur de eo dubitetur : illud recte posuit : « Aristoteles' Werk hat von den herkömmlichen gegenseitigen Gerechtsamen der griechischen Staaten gehandelt, auf die sie sich schon früher in ihren Streitigkeiten zu berufen pflegten (Thucyd. I, 41). » Eodem sensu ego quoque de argumento hujus libri statui.

Pag. 185, fragm. 272 a. — Harpocratio v. Διδάσκαλος. Ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων ἢ τῶν κωμωδιῶν ἢ τῶν τραγῳδιῶν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ Περὶ τοῦ χορευτοῦ (§ 11) « Ἐλαχον, φησὶ, Παντακλῆα διδάσκαλον. » « Ὅτι γὰρ ὁ Παντακλῆς ποιητῆς, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλαῖς. Cf. Stephan. Byz. Ἀτὴν η, δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς... Ὁ δημότης Ἀττηνεύς, « Πατροκλῆς Ἀττηνεὺς ἐγορῆγει καὶ Παντακλῆς », quæ Harpocratonis ope sic restituit Meinekius in Hist. crit. com. p. 6 : Πατρ. Ἀ. ἐγορῆγει, [Ἀντιοχίς] ἐνίκα, Παντακλῆς [ἐδίδασκεν]. Ceterum de Didascaliorum ratione vide quæ post Casaubonum ad Athen. VI, p. 235, E, et Fabricium in B. Gr. II, p. 288 Harl., exposuit Boeckhius in C. Inscr. N. 229, I, p. 350 sq., et Meinekius l. l.

Pag. 186, fr. 274, lin. 2. — In latinis lege : *Nelens Codri filius*.

P. 190. — Ad mythologica Aristotelis nescio cuius, adde schol. Vat. Eurip. Rhes. 28 : Αἰττὰς δὲ τὰς Εὐρώπας ἀναγράφουσι ἐνιοὶ μίαν μὲν Ὠκεανίδα, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ἐν μέρος τῆς οἰκουμένης κληθῆναι, καθάπερ Ἀπίων ἐν τοῖς Περὶ ἐπωνύμων καὶ Ἀριστοτέλης ἐν πρώτῳ τῆς Θεογονίας, ἐτέραν δὲ Φοινικίαν καὶ Ἀγῆνορος.

Pag. 198 a, not., lin. 14. — Pro *architectus ille leg. ab architecto illo*.

Pag. 201, a, lin. 17. — Cum codice Parisino 1657 componendus est codex Escorialensis ω, I, 11, in quo Politiarum fragmenta tanquam pars Variæ hist. Æliani exhibentur. Titulus est : Ἐκ τῶν Ἡρακλείδων (sic) περὶ πολιτίας Ἀθηναίων. Quibus adduci possis, ut unam Atheniensium Politiam Heraclidæ Pontico vindicandam putes. Ceterum codex Escor. (quem scriba in Hispania absolvit die XII Martii an. 1543) Parisino inferior, nec quidquam habet quod enotari mereatur.

Pag. 216, fr. 11, § 2. — Hæc quo pertineant docemur Nicolai fragmento 53 (Exc. De insid.).

Pag. 222, fr. 31. — Conf. quæ similia de muribus in Gyra ins. narrat Antigoni. Mirab. c. 21.

Pag. 239, fr. 11 a. — Schol. Venet. in Eurip. Androm. 1 : Δικαιαρχὸς φησιν ἐνθάδε (ἐν τῇ Θήβῃ Ὑπλακίῳ) ἀπόσπασμά τι μετὰ τοῦ Κάδμου οἰκῆσαι.

Pag. 245, fr. 31, in latinis, lin. 4 ab ult., pro *Crotonem lege Metapontum*.

Pag. 255, fr. 59, § 2 extr. — Vocem ἀνθρώπων (ἄνων in codd. scribi solet) non glossema, sed ex v. εἶναι ortam esse puto.

Pag. 260 a, in not. lin. 12 ab ima. — Lege *vocem nude positam*.

Pag. 263, fr. 61 init. — Corruptum istud στάμ-που nescio an fuerit Στόμφου. Certe Στόμφη vel Τύμφη mons in Thessalia, Epiri et Macedoniæ confiniis situs est, optimeque eo terminus notari potuit. Nomen hoc varie in libris corruptum est. Vide Strabo VII, p. 326 cum not. Cramerii, Arrian. Anab. I, 7.

Pag. 286, ad fr. 64. — Adde Hesych. : Κλεψίαμοι· Ἀριστόζενος, μέλη τινὰ παρ' Ἀλκμῆνι.

P. 294 a, init. — Titulum sic lege : ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ ΕΦΕΣΙΩΝ.

Pag. 301, ad fr. 40. — E Phaniæ libro Περὶ ποιητῶν propagata etiam ea fuerint, quæ eodem loco Eustathius e Timolao (qui Phaniam testem adduxerit) narravit de Demodoco et de Phemio, quorum ille Clytæmnestræ, hic Penelopæ custos sit appositus.

Pag. 332, fr. 6. — Cf. Tertullian. De pallio c. 9, in Alexandri Polyh. fr. 151, tom. III, p. 244.

Pag. 333. — Fortasse nomen Κλύτος vel Κλει-τος corruptum est in Κλειτοφῶν apud schol. Hom.

II. v, 404. V. Clitophontis fr. 5, tom. IV, p. 368.

Page. 337, ad fr. 11. — Mæandri Milesii nomen restituendum puto in schol. Apoll. Rhod. I, 1126, ubi de Milesiorum instituto laudatur Μένανδρος. Locum excrpsi in Menandri fragm. tom. IV, p. 443. Cf. etiam Domitii Callistrati fr. 2 not.; tom. IV, p. 354. — Num huc pertineat etiam Λεάνδρου ἡ Ἀρκτιάδης apud schol. Odys. γ, 344, nescio. Vide not. ad Aretadæ fr. 3, tom. IV, p. 316.

Page. 342, ad fr. 3. — Cf. supra p. 623 Addenda ad Hecat. init.

Page. 345 b, lin. 21. — *Menecratem Ephesium Arati præceptorem.*] Hunc esse puta Menecratem quem de re astrologica laudat schol. Vatican. ad Eurip. Rhes. 524, p. 299 ed. Cobet.

Page. 354, post fragm. 5. — Fragmentis Diodori Periegetæ addendus videtur locus Ulpiani ad Demosth. Or. de coron. p. 73, C ed. Wolf, ubi Diodorus ex Hellanico (v. Hell. fr. 71, tom. I, p. 54) refert Orchomenios a Thracibus pulsos in Atticam venisse sub Munycho rege, locumque iis assignatum Munychiam vocatum esse. Vulgo hæc leguntur in Fragm. Diodori Siculi (tom. II, p. 583 ed. Didot.). Ad periegetam Diodorum retulit Prellerus (De Hellenico p. 25), recte puto.

Page. 356, ad fr. 15. — Adde : Steph. Byz. : Ἀττήνη, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Φρόνυχος δὲ τῆς Ἀτταλίδος φησίν. Ὁ δημότης Ἀττηνεύς. * Πατροκλῆς Ἀττηνεύς ἐρχορήγει, [Ἀντιοχίς] ἐνίκα, Παντακλῆς [ἐδίδασκεν]. * Διονύσιος Ἀττηνίαν τὸν δῆμον (sc. καλεῖ). Ἀλλ' οὐκ ἐξ τῷ Ἀττηνεύς ὀφείλον Ἀττηνεύς.

Page. 370 not. 2 extr. — Dele verba : *Lycus Περὶ Θηβῶν*, etc. Etenim librum *De Thebis* non esse Lysimacho vindicandum, sed revera esse *Lyci Rhegini* patet ex loco auctoris Recogn. ap. Clement. — Quare adde p. 374 quæ huc pertinent hæcce :

ΠΕΡΙ ΘΗΒΩΝ. Fr. 14, a. — Tzetzes ad Lyc. 1206 : Λύκος ἐν τῷ Περὶ Θηβῶν ἱστορεῖ. * Μετὰ τὰ κατὰ Δευκαλίωνα Ζεὺς μιγείει Ἰοδάμα τῇ Ἰώνου τοῦ Ἀμφικτύονος, γεννᾷ Θήβην, ἣν δίδωσιν Ὠγύγω, ἀφ' οὗ Ὠγυγία ἢ Θήβη.

Fr. 14 b. — Auctor Recogn. ap. S. Clement. X, 21, p. 318 A : *Lycus Rheginus ex Iodama, nepte Amphiclyonis, qui avum habuit Prometheum, illam (Theben) genitam scribit.* De Thebes parentibus varias vett. sententias fusius exponit Unger. in Theban. Paradox. p. 63 sq. De Ogygiæ nomine cf. Aristodemus ap. schol. Eur. Phœn. 113. Cf. etiam Müller. *Min.* p. 392.

Fr. 14, c. — Schol. ad Hesiod. Theog. 326 : Λύκος ἐν τῷ Περὶ Θηβῶν (Θηβαίων libri) αὐτὴν (sc. τὴν Σφίγγα) ὑπὸ Διονύσου πεμφθῆναι φησι. Φῖκα δὲ αὐτὴν οἱ Βοιωτοὶ ἔλεγον. Alii Sphingem a Marte vel

ab Junone missam aiunt. V. quæ de his conguessit Unger. l. l. p. 385 sq. De nomine Φίξ (æol. pro Σφίγγι) et de Phicio monte v. Müller. *Min.* p. 33.

Fr. 14, d. — Suidas : Κα δ μεῖα νίκη, λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῶ νικῶντων. Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες ὑστερον ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἡττήθησαν οἱ δὲ ὅτι Οἰδῖπους τὸ αἶνιγμα λύσας ἔπαθλον τὴν μητέρα ἔγημε. Τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀλυσιστελῶν. Ὡς δὲ αὐτὸν (l. Λύκος) ὁ τὰ περὶ Θηβῶν συντάξας, ὅτι Κάδμος ἀνελὼν τὸν τὴν Ἀρεῖαν κρήνην τηροῦντα δράκοντα ἐθήτευσεν Ἀρεῖ ὀκτὼ ἔτη. De re v. Unger. l. l. 107 sqq. Pro Λύκος, quod restitui, Küsterus reponi voluit Λυσίμαχος, Bernhardus *Armenidæ* mentionem latere putavit.

P. 382, ad Calliæ fr. 1. — Apud Macrobius cod. Paris. 6371 pro δὲ χειρὸς ἐστὶν τό τ' ὅρος etc., præbet ΔΕΕΧΥΤΟCECTINOTOPOC, quod Schneidewinus in *Rh. Mus.* 1843, p. 83 corrigit in δὲ ἐγυρὸς ἐστὶν ὁ τόπος. ** Καὶ [ἡ Παλιχὴ], τὸ παλαιὸν κτλ. Post τόπος plura Calliæ verba a Macrobio ommissa, deinde ἡ Παλιχὴ supplendum esse censet. Assentior. — Pro Δεῖλλος ibid. lin. 3, ex aliis scriptoribus legendum videtur Δέλλος; codex Paris. habet h. l. ΔΕΑΛΛΟΥΣ.

Page. 385 a, lin. 25. — Lege : *non diversum fuisse videtur τὸ βεβλῖον* etc.

Page. 385, not. 1, lin. 2. — Lege : *Deque iis quæ Herodotus in Ægypti descriptione ex Hecateo Milesio in opus suum* etc.

P. 386, fr. 2. — Priorem hujus loci partem latine vertit Natalis Comes Myth. IX, 6. Idem IX, 15 hæc affert : *Alii dicunt, inter quos fuit Callisthenes in Navigatione (ἐν Περίπλῳ sc.) et Hecateus de Hyperboreis, duos colles fuisse in Phrygia, qui aures asini vocarentur, super quibus minutissima oppida condita fuerint, e quibus latrones complures viatores et peregrinos adoriebantur. His locis quum arma Midas intulisset, ac oppidis per vim potitus fuisset, obtruncatis eorum locorum latronibus, dictus est fabulose aures asini habere.* Græce hæc leguntur ap. Tzetzem in Lyc. 1401 : Λέγουσιν ἐν Φρυγίᾳ δύο εἶναι λόφους καλούμενους ὤτα θνου, ὧν περὶ ὁ Μίδας κρατήσας καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ληστὰς ἀνελὼν, ἐμυθεύθη ἔχειν θνου ὤτα. Cf. Diogenian. VI, 73, schol. Aristoph. Plut. 287. De Mida quædam afferuntur ap. Stob. Flor. VII, 69 ex Callisthenis (fr. 45) Metamorphosisibus. Hinc fortasse suum Callisthenem finxit Natalis. Unde vero Hecatæum arripuerit, nescio.

Page. 389, fr. 12, lin. 7, in latinis, post : *Olymp. centesimam* adde *octogesimam*.

Page. 453, fr. 3 a. — Sotion. De fluvv. et fontt. fr. XXXIII, p. 188 in Paradox. Westerm. : Ἱερῶ-

νομος ἱστορήσεν, ἐν τῇ Ναβαταίων χώρᾳ τῶν Ἀράβων εἶναι λίμνην πικράν, ἐν ᾗ οὔτε ἰχθύς οὔτε ἄλλο τι τῶν ἐνύδρων ζώων γίνεσθαι, ἀσφαλτοῦ δὲ πλίνθους ἐξ αὐτῆς αἰρεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιγορίων. Ipse Hieronymus lacus huius custodiæ præfectus fuit. Vide Diodor. (XIX, 100 sqq.), qui uberrimam ejus (ex Hieronymo) dedit descriptionem.

Pag. 461. — Post fragmenta Hieronymi Cardiani vellem mentionem injecissem *Stratoclis* oratoris, quippe qui etiam historica quædam scripsisse videtur, quandoquidem Cicero Brut. c. 11 : *Hanc Themistoclem*, inquit, *isti* (sc. Clitarchus et Stratocles) *aiunt, quum taurum immolavisset, excepsisse sanguinem patera, et eo poto mortuum concidisse. Hanc enim mortem rhetorice et tragice ornare potuerunt; illa mors* (qualem Thucydides narrat) *vulgaris nullam præbebat materiam ad ornatum.* Cf. Clitarchi fragm. in scriptt. Rer. Alex. p. 76. De Stratocle oratore vilique Antigoni et Demetrii Poliorcetæ adulate v. Ruhnken. ad Rutilium Lup. I, 9; Westermann. *Gesch. der gr. Bereds.* § 54, 24. 72, 12 sqq.

Pag. 462, Proxeni fr. 5 a. — Schol. Venet. Eurip. *Androm.* 24, de Pyrrhi Epirotæ liberis. Quem locum vide in Lysinachi fr. 13, tom. III, p. 338.

Pag. 363, ad fr. 7. — Eadem (ex Stephano) habes ap. Tzetzem in schol. ad Thucyd. VI, 4. 3. Vide Addenda ad Hellanici fr. 104.

Pag. 465, fr. 5 a. — In latinis pro *Deucalionis filia* lege : *Deucalionis uxore.*

Pag. 465, Suidæ fr. 5 b. — Schol. Venet. in Eurip. *Androm.* 18, de Peleo cum Thetide congresso eo loco, qui Thetidium vocatur. Vide Addenda ad Pherecydis fr. 16.

Fr. 5 c. — Schol. II, π, 175 : Ἐκ τίνος Πηλεὺς Πολυδώραν ἔσχεν; ὥς μὲν Στάφυλος φησιν ἐν τῇ σ'

(l. σ'; ἐν ὑῇ γ' sch. Didym.) Θεσσαλικῶν ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Ἀκτορος θυγατρὸς Φερεκύδης δὲ (fr. 17, p. 73) ἐξ Ἀντιγόνης τῆς Εὐρυτίωνος, ἄλλοι (Σουίδας cod. Ven.) δὲ ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίωνος.

Pag. 482, fr. 52, lin. 2. — In lat. legendum : *Examya... Thelidarum pro Examyo... Thesidarum.*

Pag. 487, fr. 76 lin. ult. — Lege : *Herodor. fr. 28.*

Pag. 504 a, lin. 11. — Pro 243 lege 234. — Ibidem dele notam ad fr. 11 a.

Pag. 509. — In regum tabula Senecharibo adscripti sunt anni 81; lege an. 18.

Pag. 510, fr. 22 lin. 5. — Lege : *CCCCXC* pro *CCCXC.*

Pag. 520 b, lin. 25. — Pro : *Quamquam Bæckhius* p. 36... *censet*, lege : *Quamquam konnulli* (v. *Bæckhius* p. 36)... *censent.*

Pag. 501, fr. 7, lin. 3. — In latinis Eusebii lege *Ottartæ* pro *Otirtæ.*

Pag. 561, fr. 37, lin. 1. — Pro Σταμμενής lege : Σταμμενεμής.

Pag. 577 b, lin. 1. — Dele vocem *suspitor.*

Pag. 615, fr. 12 not. — Corrupta illa τὴν δὲ ἀρχὴν ᾗν Ἑρμειππος δ' ἀστρολογικός, ὥς δ' κόσμος ingeniose emendavit Creuzerus in Dionyso p. 26; hunc in modum : τὴν δὲ ἀρχὴν ᾗν Ἑρμοῦ ἱππὸς ἀστρολογικός, ὥς δ' x. (« Anfangs war (dieses Gefäß) aber des Hermes astrologische Laterne (Spiegel, Becher), etc. ») Quam conjecturam probasse etiam Tælkensium nec non Schweighæuserum vir summus monet in *Münchener Gelehr. Anzeigen* 1849. N. 172, p. 342, deque re conferri jubet *Symbolik* II, p. 109 sqq. ed. tert.

Pag. 26, fr. 8. — Cf. not. ad Ariæthæ Tegeatæ fragm. 5, tom. IV, p. 319.

VOLUMEN III.

Pag. 26, ad fr. 9. — Nescio an Diniae mentio lateat apud Suidam v. οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο, de quo proverbio laudatur Δίων ἐν δευτέρῳ τῆς δευτέρως συντάξεως (v. Dinonis fr. 4, tom. II, p. 90). — Præterea Meinekius in *Hist. crit. com.* p. 385, Diniae nomen reponendum esse suspicatur apud Cramer. *Anecd.* III, p. 351, ubi citatur Αἰνέας ἐν Σαμιακοῖς λόγοις : de quo loco v. not. ad Abanitis fr. tom. IV, p. 278.

Pag. 31, fr. 17. — ἰσχυρὸν δίνῃσιν κτλ.] Egregie hunc locum emendavit Dübnerus meus in præf. ad Himerium p. xxvi, ubi hæc : « Optimus codex

Tzetæ, de quo pluribus retuli in Museo Rhenano, versu 3 recte ἐχθρὸν et δ et τινάζαι, v. 4 ῥηϊδίως. Restat δίνης τῆσιν, quod sæpissime cum diphthongo scribitur ΔΕΙΝΗΙΘΗΙCIN, id est AEINHKTHICIN :

ἐχθρὸν δαὶ νήκησιν δ' πρὶν ποσὶ παῦρα τινάζαι
ῥηϊδίως ἐτηρὴν ἤλασεν ἐς ψάμαθον. »

Pag. 53, fr. 76, not. — Dele verba *Dalionem autem vixisse post Timosthenem* etc. Cf. Aristocreonis fragm. 2, tom. IV, p. 333.

Pag. 54, fr. 81. — Vide supra Addenda ad tom. II, p. 615.

Pag. 70, fr. 9. — Eadem in Crameri Anecd. Parisin. IV, p. 65, 5, ubi pro υἱοὶ Ἀρεως legitur υἱοὶ Αἰαίου, quod procul dubio etiam in Etym. M. reponendum.

Pag. 71. — Ex hoc Simonide Lucianum suam Galatarum pugnae descriptionem mutuatum esse Wernsdorfius cum eoque alii censent. Simonidem de ea carmine, non soluta oratione, scripsisse ex voce ἐποιοῦς ap. Suidam colligit Droysenius *Hel-len.* II, p. 233.

Pag. 149. — De Mnasea egerunt Preller. in *Zeitschrift für Alterthumswissenschaft* 1846, fasc. 8, et post hunc peculiari libello Eugenius Mehlus (*Mnaseæ Patarensis Fragmenta. Lugd. Bat.* 1847). Prelleri scripto uti non licuit.

Pag. 149, not. 1, lin. 3 lege : fr. 6. 15. 33. 39. Linea 6 lege : fr. 5. 9. 35. 46. — Illis locis Mnaseas Πατρεὺς, his Παταρεὺς appellatur. In fragm. 38 in plurimis codd. est Πατρεὺς, in Vaticano Παταρεὺς. Prellerus adoptavit formam Παταρεὺς, itemque Mehlus, qui formam Πατρεὺς errori tribuendam censet, « quod (ait) quum vel ex exiguo locorum istorum pateat numero, eos tacite licebit corrigere. » Sed numerus testimoniorum idem est ab parte utraque; codicum vero numerus et auctoritas major est ab parte eorum scriptorum, qui formam Πατρεὺς exhibent. Aliunde vero nihil afferri licebit, cur ex Lycia potius quam ex Peloponneso oriundum esse scriptorem volueris. — Ibidem lin. 11 pro *Mnaseas Corcyraeus* lege : *Mnaseas* (*Corcyraeus, uti videtur*).

Pag. 149, ad fr. 2. — Cf. Suidas et Etym. M. s. ead. v. et Bachm. Anecd. I, p. 38.

Pag. 150, fr. 3, lin. 5. — Ap. Zenobium pro νομισαντες ἀναμένειν Wytttenbach. et Mehlus legunt δόξαντες ἀναμένειν, recte, puto.

Ib. fr. 6, lin. ult. — Pro σάκρον ex Aristot. H. An. IV, 9 et Ael. H. An. X, 11 leg. κάκρον. Cf. Pausan. VIII, 21, 1; Plin. XI, 112. IX, 34.

Pag. 151, ad fr. 8. — Ead. Eudocia p. 379 et 213. Priore loco pro τοὺς Μολίωνας legitur notum illud τοὺς Μολιονίδας, quod etiam n. l. reponendum esse videtur.

Ibid. fr. 11, lin. 2. — Prellerus vulgatam Διὸς Ἡρακλέους tueri studet. « Effinxit novum deum Jovem-Herculem, ortum Jovis Herculisque e conjunctione, licet analogiis eum studeat fulcire (cf. Heinrich. De hermaphroditis p. 14). » Mehlus, qui ipse in textu verborum dedit : Ἡρακλέους τοῦ Διὸς, Schneideri legens vestigia. In annotatione tamen hanc rejectit conjecturam, urbisque nomen (Διον) latere suspicatur.

Ibid. fr. 12. — Cf. Stephan. v. Σύμη.

Pag. 152, fr. 16. — Mehlus pro *Apollinem*

leg. proponit *Apopidem*. coll. Plutarch. De Is. et Os. tom. VII, p. 442 R.: ἄλλος δὲ λόγος ἐστὶν Αἰγυπτίων, ὡς Ἀποκίς ἡλίου ὢν ἀδελφὸς ἐπολέμει τῷ Διὶ κατὰ. Sed *Ægyptia* hæc male quadrarent cum *tertio libro Europæ*, nec quidquam inest vulgatæ, quod ab euhemeristica Nostri doctrina abhorret. Aliorum de hac re silentium nullius est momenti. Ceterum meminit hujus loci Müller. Prolegg. in myth. p. 307, monente Mehlus.

Ib. fr. 17. — Pro Θελξίνειαν vel Θελξινίαν Mehl. scr. Θελξίνειαν, probabiliter, quamquam Θελξινία nomen habet etiam Hesych. : Θελξινία Ἥρα τιμαῖται παρὰ Ἀθηναίους.

P. 153, fr. 20. — Pro Ἰταλίᾳ Mehl. scripsit Θεσσαλίᾳ, quæ emendatio extra dubitationis alcami posita est.

Ibid. fr. 22. — Pro ὑπὲρ τὸν Ἄθω Mehlus legi vult : ὑπὸ τ. Ἀ., absque causa idonea.

Pag. 153, ad fr. 23. — Eadem Suidas s. v. Cf. Hellanici fr. 173.

P. 154, fr. 25 b. — Cf. Eudocia p. 306.

Pag. 154, post fragm. 31 adde schol. Æsch. Pers. 742 : Ἱερὸν δὲ τοῦτον (sc. τὸν Ἑλλησποντον Αἰσχύλος) φησὶ διὰ τὸ ἰδρῶσθαι αὐτόθι Διὸς Ἱερὸν, ὡς Μνασέας.

P. 155, fr. 35. — Pro Ἑρμαπρόδιτον Mehlus leg. putat Ἑρμοῦ καὶ Ἀπροδίτης, probabiliter. Vulgatam tuetur Heinrichus De hermaphroditis p. 33, quamquam nihil afferens quod ad tuendam eam valeat.

Pag. 156, ad fr. 42, not. — Apud Hygin. I, 23 *Mnaseam* pro *Musæo* reposuit jam Valesius Emen-datt. lib. V, 13, p. 134, notante Mehlus. Si admittis conjecturam (neque enim tam certa est quam videri possit), consequitur eodem modo corrigendum esse ap. schol. Germanici p. 103, ubi de eadem re hæc : *Musæus* (Mnaseas) *de capra hoc refert. Datur Jovis infans nutriendus Themidi et Amaltheæ, quæ fuit domina capræ, quæ ex ea Jovem nutrit. Esse autem hanc capram filiam Jovis dicunt, cujus aspectus tam atrox fuisse dicitur, ut Titanes eam timerent, rogarentque matrem Terram, ut eam abderet. Terra autem in antro clausam Amaltheæ tradidit custodiendam, ibique Jovem cum cura Amalthea educavit. Qui quum esset juvenis, et ille contra Titanas vellet inermis pugnare, ejus pellem dicitur acceptam pro scuto habuisse, quod semper Titanibus agitator timoris fuerit.* Hinc sua Lactantius De f. rel. I, 21, qui item laudat *Musæum*.

Pag. 156, fr. 44. — Eadem in Cramer. An. IV, p. 318.

Pag. 157, fr. 46 : — Εὐρυστέρνας] εὐρυστέρνου Ruhnken. Ep. crit. I, p. 91. Locus mutilus. Ceterum in latinis pro Eurysternas scribe *Eurysternæ*.

Fort. scribendum est :... συναγωγῇ, [Γῆν.] Εὐρυ-
στέρνας vel Εὐρυστέρου κτλ.; sin minus, cum Ruhn-
kenio pro ἀναστῆσαι in seqq. lege ἀναστῆναι.

P. 158. — Apud Plutarchum Qu. Gr. c. 19.
in v. Μνυσσιγείων latere nomen *Mnaseæ* Hülle-
mannus quoque ap. Mehl. l. l. p. 113 coniecit. —
Ceterum fragmentis sedis incertæ adde locum du-
biæ auctoritatis ap. Apulejum De orthogr. p. 5
Osann., de Furiarum parentibus : *Filiæ, secun-
dum Eudemum, Acheruntis et Noctis fuerunt; Or-
pheus Phutonis et Proserpinæ. Virgilius modo hunc
modo illum secutus. Athenodorus et Mnaseas* (*Mnaseas*
cod.; *Mnaseas* em. Mai.) *Orci et Stygis. Eude-
mum Osannus intelligit peripateticum, e cujus
Theologumenis Damascius De princip. xiv, in
Wolfii Anecd. t. III, p. 236, placita de rerum prin-
cipio a Nocte derivando citat.*

Pag. 164, ad fragm. 17 adde locum Hieronymi
in Jovinianum (Opp. Hier. tom. IV, p. 207) : *Re-
fert Satyrus qui illustrium virorum scribit historias,
quod Diogenes palliolo duplici usus sit propter fri-
gus; peram pro cellario habuerit, secumque por-
tarit clavam ob corpusculi fragilitatem, qua jam
senex membra sustentare solitus erat; et ἡμερό-
βιος vulgo appellatus sit, in præsentem horam po-
scens a quolibet et accipiens cibum. Habitavit autem
in portarum vestibulis et porticibus civitatum. Quum-
que se contorqueret in dolio, volubilem se habere
domum jocabatur et se cum temporibus immutan-
tem. Frigore enim us dolii vertebat in meridiem,
æstate ad septemtrionem : et utcunque sol se in-
clinaverat, Diogenes simul prætorium vertebatur.
Quodam vero tempore habens ad potandum cavum
lignum, vidit puerum manu concava bibere, et
elisisse illud fertur ad terram, dicens : « Nescie-
bam quod natura haberet poculum. » Virtutem ejus
et continentiam mors quoque indicat. Nam quum ad
agonem Olympicum qui magna frequentia Græciæ
celebrabatur, jam senex pergeret, febris in itinere
dicitur apprehensus, accubuisse in crepidine viæ;
volentibusque cum amicis aut in jumentum aut in
vehiculum tollere, non acquievit; sed transiens ad
arboris umbram locutus est : « Abite quæso, et spe-
ctatum pergite : hæc me nox aut victorem probabit
aut victum. Si febre vicerō, ad agonem veniam;
si me vicerit, ad inferna descendam. » Ibiq[ue]
per noctem eliso gutture, non tam mori se ait,
quam febre morte excludere.*

Pag. 164, fr. 21. — Eundem locum usque ad
verba συγγένεια οὕτως περιέχει eodem modo, paullo
corruptius tamen, habet Eudocia p. 366, et Du-
cangius in notis ad Zonaram (tom. I, p. 677 ed.
Bonn.). Ceterum initio fragmenti, linea 5, post
verba πρώτῃν κατέστησεν Eudocia addidit τὴν Διο-

νυσίαν, quam vocem ap. Theophilum excidisse mo-
nuimus. Meinek. Anal. Alex. p. 346 τὴν Διονυ-
σίδα dedit, quamquam in seqq. vulgatam τῇ Διο-
νυσίᾳ φιλῇ retinuit. Præterea pro ἐν Κυρήνῃ βασι-
λεύοντος Eudocia melius habet ἐν Κυρήνῃ βασιλεύ-
σαντος. Quæ sequuntur apud Eudociam De regibus
Persarum, Syriæ et Ægyptii usque ad Cleopatram,
ad Satyrum nihil pertinent.

Pag. 165 a, lin. 21 verba Ὅθεν καὶ... ὅῃμοι, quæ
uncis inclusi, transponenda esse ante verba ὅθεν
καὶ ἐν τῇ Διονυσίᾳ κτλ., bene monet Meinek. l. l.
Deinde verba Ἀριάδνης ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Μίνω, γυ-
ναϊκὸς δὲ Διονύσου, παιδὸς πατροφίλης τῆς μιγθέσης
Διονύσου ἐν μορῇ πρυμνίδι, ita dedit, ut in post.
scripserit ἐν ὁροφῇ πρυμναίᾳ. Quæ nimis quæ-
sita verba sunt quam ut cum reliquo loci tenore
conciliari possint. Neque fabulæ ejusmodi quid
suppeditant. Diodorus V, 51, 4 : Διόνυσος δὲ νυ-
κτὸς ἀπήγαγε τὴν Ἀριάδνην εἰς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον
Δρίος (in Naxo ins.). Hinc nostro loco refingere
possis : ἐν κορυφῇ δρυμώδει. At hoc quoque parum
placet. Vereor ne verba παιδὸς... πρυμνίδι, ex glossa
fluxerint, quæ in textum irrumpens corrupta est.
Annotaverit aliquis : τῆς Μίνω παιδὸς καὶ Παισι-
φῆς τῆς μιγθέσης [Μινωταύρω] ἐν [βοδὸς] μορῇ πρι-
νίῃ. In postremis Meinek. pro Εὐατὶς ἀπὸ Εὐνόος,
quod libri habent, scripsit Εὐνεὶς ἀπὸ Εὐνέω. At
Bacchi filium Euneum non novimus.

Pag. 168 a, lin. i. — Pro *Serapionis Sotionis*
f., lege *Serapionis f., Sotionis.*

P. 169, fr. 5, not., lin. 3. — Pro *ab Alexandro*
condita lege ab Alexarcho condita.

P. 196, post fr. 15 non fuerit nefas memi-
nisse Natalis Comititis, qui ita habet lib. IX, 3 :
Scriptis Agatharchides Cnidius libro tertio Rerum
Asiaticarum Chimæram mulierem fuisse Amiso-
dari, qui imperavit Lyciæ, quæ duos fratres habe-
ret, Leonem et Draconem. Hi quum Lyciæ loca in-
cursionibus et insidiis opportuna cum magna manu
juvenum occupassent, adeuntes ea loca obtrunca-
bant; ob concordiam igitur fratrum et sororis cor-
pus unum tria habere illa capita fabulati sunt. Hos
Bellerophontes vi superavit et in servitutem redegit.
Quare dictus est plumbum in eos intrusisse, quod
etiam testatur Isacius in Lycophronem. Verbotenus
fere hæc c. Tzetze ad Lyc. 17, p. 300 ed. M. trans-
lata sunt, nisi quod Agatharchidis mentionem de
suo addidisse Natalis videtur.

Pag. 236, fr. 94. — In hoc fragmento pro
Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Περὶ Κύπρου scribendum vide-
tur Μένανδρος etc. Vide Menandri Ephesii fr.
tom. IV, p. 448.

Pag. 248, not. 1. — Idem cum Posidonio Ari-
starchi anagnosta vel alius grammaticus est *Posido-*

nus Apolloniata, cujus meminit Tzetzes in Exeges. ad II. p. 4, 10 :... ὥσπερ καὶ Ποσειδώνιος ὁ Ἀπολλωνιάτης ὁ τῷ Ἡσιόδῳ μέμψιν ἐπάγων ὡς παραφθοί-ραντί τινας τῶν Ὀμήρου λέξεων, τὸν Ὀϊλέα Ἰλέα εἰπόντι, καὶ τὸν νῆδυμον ἡδυμον, καὶ ἄλλα ἅτα τοιαῦτα. Cf. id. p. 19, 2. 126, 20. — Adde Posi- donium nescio quem ap. Etym. M. p. 645, 52 : Ὅψις, ὡς μὲν Ποσειδώνιος, παρὰ τὸ ἄπτω, ἄψω, ἄψις τις οὔσα ἢ φῶς ἐμποιούσα καὶ καταυγάζουσα τῶν ὑποκειμένων ἕκαστα, ὡς πῦρ.

Pag. 251, b, lin. 4 ab ima. — *Ex ipso M. Bruti facinore duxit originem*] Hoc nimium est (v. Cicero Tusc. IV, 1; Brutus c. 4; ad Att. XIII, 4); attamen ex facinore ita quasi confirmata est, ut in severiorem historiam irrepere potuerit.

Pag. 259, not. ad fr. 20. — Error Athenæi in eo potius quærendus est quod Seleucum illum βασιλέα fuisse dicit. Nimirum sermo est de Seleuco Antiochi Sidetis regis filio, qui patrem in expeditione Parthica comitatus ab Arsace captus est, uti discimus ex Porphyrio. Vide tom. III, p. 713, not. 7.

Pag. 272, fr. 47, not. — Post eadem leguntur adde : *ex Joanne Antiocheno*.

Pag. 277. — Posidonii historiarum fragmentis, quorum incerta sedes est, adde Exc. De sent. Eunarii (fr. 35) p. 268 ed. Mai. : Ὅτι ὁ Ποσειδώνιος ἔλεγεν, ἀπελθόντος Ἀλεξάνδρου τὸ στρατόπεδον εὐκέναι τῶν Μακεδόνων ἐκτετυφλωμένῳ Κύκλωπι.

Pag. 287, fragm. 80 a. — Schol. Basilii minoris ad Gregor. Nazianzen. in cod. Paris. 573, fol. 216 vso, quod edidit E. Millerus in *Périple de Marcien*, p. 137 : Ποσειδώνιος δὲ καὶ Ἐρατοσθένης ἐκ τῶν σκιαθηρικῶν, τοῦτέστι τῶν τὰς σκιάς θηρεύοντων ὀργάνων καὶ ὠρολογίων, καὶ πλάτος αὐτῆς (sc. τῆς γῆς) καὶ μήκος παραδιδόασιν. Ποσειδώνιος μὲν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν μεσημβρίαν Κανώβου ἀστέρος σημειοῦται, ὃς μὲν ἐν Ἑλλάδι οὐδὲ ὁρᾶται, ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτικῶν εἰς μεσημβρίαν ἰούσιν, ἐν Ῥόδῳ φησὶν ὁφθεῖς μόνον ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, εὐθὺς τῇ στροφῇ καταδύεται τοῦ κόσμου· ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ, ἐπειδὴν μεσουρανήσῃ, τέταρτον ζωδίου ἐπέγει, ὃ ἐστὶ τεσσαρακοστὸν ὄγδοον τοῦ διὰ Ῥόδου καὶ Ἀλεξανδρείας μεσημβρινοῦ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ὑπερκείμενον αὐτοῦ μὴ μέρος αὐτοῦ ἐστίν. Ἐπεὶ οὖν καὶ τὸ ὑπερκείμενον μέρος τῆς γῆς τῷ τμήματι σταδίων ἐστὶ, καὶ τὰ τοῖς ἄλλοις ὑπερκείμενα ὁμοίως ἐκεῖ (leg. ε), ὃ ἄρα μέγιστος τῆς γῆς κύκλος εὐρίσκεται μυριάδιων χθ' (240000=5000×48; contra 5025×48=252000, qui computus est Eratosthenis).

Pag. 296, ad fr. 101 addere licet hæc ex Damascio p. 78 in Append. ad Stobæi Floril. edit. Gaisf. : Ποσειδώνιος ὑπὸ μὲν τῆς σελήνης κινεῖσθαι (φησὶ) τοὺς ἀνέμους, ὑπὸ δὲ τούτων τὰ πελάγη, ἐν οἷς τὰ προειρημένα γίνεσθαι πάθῃ.

Pag. 306. — Fort. Asclepiades Ægyptius Θεολογούμενος auctor idem est cum eo qui in inscriptione apud Falconer. (cujus meminit Bernhardt. Gr. Lit. I, p. 369) occurrit, ubi sic : Ἀσκληπιᾶδην Ἀλεξανδρέα, νεωκόρον τοῦ μεγάλου Σαράπιδος καὶ τῶν ἐν Μουσείῳ σιτουμένων ἀτελῶν φιλοσόφων.

Pag. 338, post. fr. 12 pone scholium Vatican. Eurip. Androm. 10, ubi pro Αυστανίας haud dubie scribendum est Αυσίμαχος. Vide locum in Addendis ad Hellanici fr. 5.

Pag. 345 a, lin. 27. — Attamen titulum Περὶ Ἑλληνικῆς ἱστορίας recenset etiam Valesius in præfat. ad Exc. De virtut., adeo ut aliunde de eo constare videatur.

Pag. 348. — In Nicolai reliquiis præter ea quæ sero in arenam descendens, quasi ἔφεδρος, Federus præstitit (Cf. supra p. 650), largam emendationum et conjecturarum messem viri conjunctissimi præbuerunt, N. Piccolous et Fr. Dübnerus. Quorum hic quidem ἀνὴρ κριτικώτατος, quum jam olim haud pauca correxisset, nunc etiam δευτέρων φροντῶν ἁπτων edidit in Præfatione ad Himerium p. xxvi sqq.; ille vero, Adamantii Corais in hac urbe successor, amplissimum illud corruptissimumque Nicolai de vita Augusti fragmentum Escorialense peculiari libello tractandum sibi selegit, idque commentario instruxit bonæ frugis plenissimo, in quo etiam reliquis Damasceni excerptis, quæ medicum adhuc expectabant, manum admovit delinientem. In eodem denique libello de Nicolao et de ipso adeo Augusto imperatore optime meruit egregiæ spei juvenis, Alfredus Didotus, qui græcam historici lævitatem versionis gallicæ elegantia assequi studuit feliciter.

Pag. 349, fr. 2, lin. 9. — Καὶ δι' αὐτὴν ποιητικῆς] καὶ, [vñ] Δία, τῆς ποιητικῆς conj. Piccolo. Sequentia idem vir doctissimus ita legenda censet : τραγωδίας εἰποῖται καὶ κωμωδίας· ἡδοκίμησε δ' ἔτι μᾶλλον ὕστερον αὐξηθεῖς, ὥστε καὶ τὴν δύναμιν συνανθῆσαι βητορικῆς etc., omissa cum codd. B. C. voce ἐπεμελεῖτο. — Ib. not. 9. Vocem προσσυμβαίνει jure, ut puto, damnat Piccolo. Legerim πω, συμβαίνει.

Pag. 350, lin. 11. — Ἦκοντα δὲ τὸν Νικόλαον δεόμενοι] εἶχοντο δὲ τοῦ Νικολάου δεόμενοι leg. censet Piccolo probabiliter.

Pag. 352, lin. 17. — Γίνεται] γίνεται Feder. tacite.

Pag. 353, not. 22. — Συνέπλευσεν δ' οὖν] δὲ particulam tacite intulit Federus, quasi carere ea haud possis. Ceterum ne quis miretur confidentius me de codicis scriptura loqui. Etenim majorem Nicolai fragm. partem ex apographo E. Milleri, viri doctissimi et in legendis describendisque co-

dicibus exercitatissimi, jam transcripseram antequam in Hispaniam proficiscerer. Deinde ipse codicem cum apographo denuo accurate contuli, ac prae ceteris ea quae mendam traxisse videbantur, diligentissime excussi. — Ib. lin. ult. Federus scripsit αὐτῶ pro αὐτοῦ, quod tenor orationis non admittit.

Pag. 354, l. 3. — Ἐπεκάλουν... ἡξίου (αξίου cod.)] Federus ita : ἐπικαλῶν... ἀξίου, quod nescio an praeferendum sit.

Pag. 355, l. 20. — Καὶ διατριβῶν] καὶ δ. conj. Piccolo. — l. 22. πόνου] φρόνου conj. idem.

Pag. 356, fr. 7, lin. 10. — ὑποθάσαντας] ἀποθάσαντας codex ; quod notare omisi.

Pag. 357, l. 1. — Τούς γε (dē cod.) νεανίας] τοσούδε νεανίας Feder tacite perperamque. — Lin. 11. ἐπ' ἄκρου τοῦ ὅρους] ἐπ' ἄκρον τοῦ ὅρους leg. censet Dübnerus. De constructione verbi ἀναβαίνειν agens Bremius ad Lysiam Cont. Alc. § 10 p. 128 : « Plerumque, ait, scriptores addunt accusativo praepositionem ἐπὶ ; nec rejicitur genitivus cum ἐπὶ, quamquam is rarior est. » Ceterum in iis quae sub manu erant, locutionem ἀναβαίνειν ἐπὶ τινος quæsiῖν frustra. Quamquam facile credo constructionem verbi ἐπιβαίνειν interdum etiam in v. ἀναβαίνειν translatam esse. — Lin. 20. ὥσατε] ὥσατε Dübnerus legi vult secundum regulam. Indicativum futuri tuetur Federus, neque ego mutaverim.

Pag. 358, fr. 9, lin. 1. — Ἐπὶ] hanc vocem omisit Feder. — Lin. 3. εἰς τοῦν ἐνθάλετο καὶ ἐνεθυμήθη] εἰς τοῦν ἐθάλετο scribi vult Dübnerus. Quod foret elegantius vitata repetitione praepos. ἐν. Ceterum fuisse εἰς v. ἐνεθάλετο, quod per se bene habet, in codice, quem scribæ Constantini discerpserunt, probant Excerpta De virt., in quibus locus noster repetitur (fr. 8 extr.). — Lin. 6. Ἀσσύριον] Ἀσσυρικὸν tacite et absque causa Feder. — Lin. 14. μαντικῇ τῇ τε δι' ὀνειράτων] Praepositio διὰ excidit. Federum. — Lin. 18. ἐξεφατνίζοντο καὶ πως] De hoc loco Dübnerus : « Constructione nulla et medio verbo posito ubi activum oportebat. Scribo : ἐν τῇ δύο ἡπιοὶ ἐξεφατνίζον τὸ κάρπος, ἐν μισ. κτλ. Sequitur : ἐπιφορεῖν τῷ στόματι ἐπὶ τὸν Ἀρβάκην, καλεῦδοντα καὶ αὐτὸν, ἄγυρα. » Hæc optime Dübnerus. Ceterum vocem κάρπος suppleverim intacta relinquens verba καὶ πως, quæ minime librarium redolere videntur, sed apprimè huic narrandi genere conveniunt, et quemadmodum apud Herodotum sæpius adhibentur, sic in iis Nicolai fragmentis, quæ ex ionicis scriptoribus, Xantho et Ctesia, petita sunt, iterum iterumque occurrunt, ut p. 380, fr. 49 lin. 4, et ibid. lin. penult. ; p. 385, lin. 5 ab ult. ; p. 386, lin. 15 ; p. 397,

fr. 65, l. 6 ; p. 405, l. 37 ; adde p. 366, fr. 15, l. 13, ubi Hellenicum logographum ionicum fontem esse in not. statuimus. Orationi pendenti succurrere licet legendo : πρὸ τῶν θυρῶν [τῇ]. Idem Federus efficere studuit interpungendo hunc in modum : ... ἐν τῇ δύο ἡπιοὶ ἐξεφατνίζοντο, καὶ πως ἐν μεσημβρίᾳ, κατέδαρθεν αὐτόθι. — Lin. 26. Καὶ δὴ] καὶ εἰ δὴ servavit Federus notans : « εἰ δὴ, siquidem, quadam forte elegantia, tamquam minus fidenter ita e mente scilicet istius loquenti, prae magis usitato altero ὅα δὴ placuit. » Dübnerus ita : « Müllerus ei delevit, ego mutem in ὥς, cujus compendium paullo minus quam oportet curvatum simile fit compendio ei. Infra legitur πλέον γάρ τι εἰδὼς λέγω et πλέον τι τεκμαιρόμενος, ut hic quoque putem sic locutum esse Nicolaum : καὶ ὥς δὴ τι πλέον [κατὰ] τὰ θεῖα εἰδὼς. » Mihi olim in mentem venit : καὶ εἰ δὴ τις, et si quis alius. — Lin. 28. παρὰ τὸν Τίγριν] Diodorus (II, 3. 7. 26) Ninum ad Euphratem sitam fuisse dicit ; idque e Ctesia narrari eatenus erat probabile, quatenus hunc prae ceteris auctorem Diodorus in historia Assyriaca secutus esse, quamquam etiam Athenæum quendam et alios quosdam inter fontes suos recenset. Jam vero pro epitome Diodorea variis ex auctoribus consarcinata fragmenta habemus historiæ uberrimæ, quæ tam manifesto colorem ionicum toto narrandi genere singulisque adeo verbis prae se ferunt, ut verbotenus fere e fonte ionico, quem præter logographos unum Ctesiam novimus, descripta esse luce clarius sit. Vel hinc igitur dubitaveris num quæ de Nino Euphratea leguntur, diutius Ctesiani nominis præstigio ornanda putemus, an potius ex ignoto quodam auctore Diodorus accessiverit, an denique ipse ceteris oscitantiae et acrisiæ documentis etiam hancce fluviorum Mesopotamiæ confusionem tamquam coronidem adderit. Multo magis dubites, si rem ipsam spectaveris. Nam falsum esse Diodorum ex unanimi optimorum auctorum consensu viri eruditi collegerunt rectissime ; ejusmodi vero errorem ad Ctesiae ætatem nonnisi coactus retuleris ; ne cogamur, adest Nicolaus. Primus de Nino ad Tigrim sita nos docet Herodotus, qui tribus vix post eversionem urbis generationibus Mesopotamiam adiit. Eo vero tempore jam evanuisse memoriam locorum, in quibus celebratissima steterit metropolis, adeo ut ne de flumine quidem præterfluente constaret, quis tandem persuaderi sibi patiatur ! Ceterum cum Herodoto optime concinit Ctesias Nicolai. Quemadmodum enim ex Herod. II, 150 elicebunt viri docti regiam urbis haud procul a fluvio dissitam fuisse, sic idem etiam e nostro fragmento consequitur. — Porro Ctesiae historiæ Asiaticæ

tam secunda usæ sunt fortuna, ut posteriores scriptores pæne omnes, spreto Herodoto, Ctesiae vestigiis insisterent. Neque tamen seniorum quispiam capitale illud, si fuisset, de Nini situ inter Ctesiam et Herodotum dissidium vel uno verbo attigit. Inter comites Alexandri Nearchus ἐν Παράπλῳ ap. Arrian. Ind. 42 Ninum ad Tigrin memorat. Eodem ducit Diodorus (XVII, 53), quem in Alexandri historia Clitarchum sequi constat. Is enim Darium dicit Babylone profectum inter Euphratem et Tigrin per Mesopotamiam adscendisse, ut exercitum in campos duceret, qui circa Ninum late patentes aciei explicandæ accommodi essent, castraque ad Arbela posuisse, ubi praelium expectans milites exercisset. His adde Strabonem XVI, p. 738 et Plinium VI, 13 et qui Ninum recentiorum memorant, Tacitum An. XII, 13, Ptolemæum VI, 1, Marcellinum XXIII, 6 et 7, Theophrastum I, p. 494, Cedrenum I, p. 730 ed. Bonn. (Quos locos vide ap. Hœfer. *Premier mémoire sur les ruines de Ninive*. Par. 1850. Mitto alium locum Marcellini XIV, 8, 7, collat. Philostrato V. Ap. I, 3, ubi Hieropolis urbs *Vetus Ninus* nuncupatur. Nam hæc ad nostram quæstionem nihil pertinent.). — In hoc igitur auctorum concentu una dissona vox Diodori, quæ, si numeranda sunt testimonia, minimi est, sin recte ponderanda, nullius plane momenti. De duabus denique urbibus, quarum altera a Nino ad Euphratem, altera post Arbace condita sit, senior hodie cogitare nequit. Nam studiorum nostrorum commentum de duobus Assyriorum imperiis, quo chronologiarum discrepantias componendas esse censebant, severior crisis dudum repudiavit. Præterea cavendum est, ne in hac disquisitione Lucianum testem advocemus; id quod olim incauto mihi, (ad fr. Ctesiae p. 15), sicuti nuper Hœfero l. l. accidit. Etenim in Charonte dialogo c. 23, quem circa an. 547 a. C. (quo tempore Othryades contra Argivos pugnavit, c. 24 coll. c. 8) institutum esse Lucianus fingit, Mercurius de rerum humanarum vanitate et imbecillitate verba faciens, inter alia docturus est ipsas etiam urbes maximas haud secus quam singulos homines quasi emori. In eo igitur argumento versans, ἡ Νίνος μὲν, inquit, ἀπόλωλεν ᾗδη, καὶ οὐδὲ ἔγνων εἶτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἰποις ὅπου ποτ' ἦν. Hæc vero si quis putaverit non dicturum fuisse Lucianum, nisi probe compertum habuisset, reapse sexaginta post eversionem annis ne vestigium quidem urbis ingentis superfuisse nec de situ ejus amplius constituisse, adeo ut cuncta nostra antiquitatis de hac re testimonia meris niantur conjecturis: is, inquam, mirum in modum Luciano abuteretur, atque verbis a rhetore fuis-

majorem quam jejunæ historiæ vim tribueret; præsertim quum satis abunde constet, quanta Luciani circa geographica et historica sit levitas. Sic, ut unum proferam, simili modo ac Diodorus, Euphratem cum Tigride confundit, idque ipse Euphratensis homo. Etenim Seleuciam, urbem Babylonæ longe celeberrimam, non prope Tigrin, sed ad Euphratem conditam esse refert (De dea Syr. c. 18). Quo quid dici potuit oscitantius! Sic flocci facit historiam in Icaromenippo, ubi eodem temporis momento evenisse dicit quæ duarum fere generationum intervallo separata erant. Sed ne immoremur rei profligatæ. Nam vel ii qui post Dahlmanni (*Forschungen* I, p. 12-37) de Luciano judicium paullo severius tueri auctorem data opera studuerunt, ingenue tamen fatentur eum, utpote poetam, historiæ veritatem parum curasse, eamque pro re nata poeticis suis vel rhetoricis consiliis accommodasse. (V. Krüger. *Leb. d. Thuc.* p. 12 sqq. Heysius *Quæst. Herod.* p. 37 sqq.) Nihil igitur mirum rhetorem dicere Nini urbis ne levissimum quidem vestigium Cyri temporibus superfuisse. Id enim ad ea quæ probare voluit aptius erat, quam si cum Diodore (II, 8, 3) memorasset Nini regis tumulum, quanquam eversa urbe, adhuc superstitem vel si simile Sardanapalli monumentum ostendisset, quod Alexandri æquales viderunt Chærilus Iasensis et Anyntas.

Pag. 359, l. 9. — Τόδε μοι] τόδε [δέ] μοι Feder. et Dübner. — l. 13. σοι ἐπῆλθε] σου ἐ. Feder. nescio quo lapsus. — l. 26. Λεγε ἀδυνάτων αὐτὸν ἐρᾶν, ut Piccolo et Feder.

Pag. 366, l. 5. — Λεγε : πάσχοι... μόνῃ... εἶρχτο, monente Dübnero. — Ejusdem fragm. lin. ultima ante μῆτέρα excidit τῇν articulus; habet enim codex, eoque opus est. Contra in lin. 2, fragm. 15 Federus scripsit τῇν Ἐπικάστην, ubi codex articulum non præbet, neque eo. opus est. Ibidem pro ἐγίνοντο, quod rectissime codex exhibet, Federus ponit ἐγένοντο, et paullo post pro γίνεταί dedit γίνεταί. — Lin. 6 in nostris male est ἐπέθετο, lege ἀπέθαντο, quod non debebam tacite mutare.

Pag. 367, fr. 15 lin. ante penult. Ἀγαγών] ἄγων Feder. — Lin. penult. λευκαδί] typos. errore pro λευκίδα, in nota item lege : λευκίδα *codex*. • Conjecturas Feder. promittit has : ληίδα συγχῆν, vel παλλακίδι συῶν. vel, quod præfert, ἐνοικίδιος συῶν — Fr. 17, lin. 3. — Λεγ. τὸν Τρωὸς ut Feder.

Pag. 368, fr. 17, l. 6 ab ult. — ἐκείνην] τε addere placuit Federo.

Pag. 369, fr. 20, l. 7 ab ult. — ἐναγόντων] προσ-εναγόντων conj. Piccolo.

Pag. 371, not. lin. 7. — Λεγε : fluvium significari

monet, testante Etym. M. v. Δάσκληρα. Vid. Add. ad Xanthi fr.

Pag. 372, not. lin. 3. — Pro *Alcimius lege Alcimus*.

Pag. 376, not. 8. — Non erat cur mutarem vulg. ἐβουλεύθη; monet Dübner. — Not. 11. ἔξαρνοι ἦσαν] ἐξηγνήθησαν tacite Feder. — Fr. 39, lin. 2. στρατιωτῶν] lege Σπαρτιατῶν, uti codex; quod quum primo conatu in στρατιωτῶν mutassem, factum ut sic excuderetur. Hinc Piccolous proposuit: ἐβασίλευσε τῶν [Μεσσηνίων κρατήσας μετὰ τῶν αὐτοῦ] στρατιωτῶν.

Pag. 377, l. 7. — ἀνεχομένου] Dübnerus leg. censet ἀνεχόμενοι; quod in codice legisse sibi videtur Federus; falso utique. Ceterum Federus quoque edidit ἀνεχομένου, uti nexus narrationis et historia flagitare videntur. In seqq. vero non erat cur supplerem [οἱ ἔγχωροι]; nam hæc quoque ad Doreas Messeniæ referenda sunt. Videlicet Cresphontes statim ab initio res Messeniæ ita arbitrio suo ordinavit, ut Doriensium commoda floccipenderet. Nam regione in quinque civitates divisa, cum Messeniis pacta quædam iniit, deinde etiam prorsus ἰσονόμους Doriensibus esse voluit. Neque id coactus neque bonitate ingenii vel quadam in subditos clementia ductus fecisse putandus est; sed quemadmodum in reliquis tamquam vir vafer malæque in suos fidei apparet (v. Apollodor. II, 8, 4), sic etiam Doriensium in Messenia auctoritatem eo consilio minuit, ut ex rege, qualem mores Dorici patiebantur, tyrannus evaderet. Jam vero consentaneum est Dorienses, qui in singulis civitatibus una cum Messeniis res administrabant, mox detrectasse auctoritatem regis infestissimi, adeo ut complures quasi principatus per Messeniam existerent. Quo intellecto, Cresphontem cæpti pœnituit; mutatoque consilio τὴν ἰσονομίαν quidem tollere, simul vero nonnisi unam civitatem esse (μόνην τὴν Στενόκλαρον νομίσαι πόλιν), in eamque omnes Dorienses congregari voluit. Causam hujus conversionis prætexebat (ἐκ μὲν τοῦ εὐπρεποῦς λέγων) injustum esse Messenios eodem cum Doriensibus frui jure: *revera* autem quid machinaretur, excerptor quidem non enotavit, sed sponte patet regem non Doriensibus, sed suæ ipsius potestati voluisse prospicere. Tum igitur Dorienses τὰ καθεστῶτα omni contentione tuebantur, tantumque aberant ut antiquanda illa ἰσονομία allicerentur, ut violentiæ malæque fidei regem τὸ ἰσόμοιρον jam non amplius tolerandum esse censentem accusarent; denique tollere ipsum regem, et suo quisque loco manere, quam in unam regiam coacti unius viri arbitrio se committere malebant. — Ib. lin. 15 οὗς τότε] οὗς ποτε scripsit Feder., male. — L. 18.

ἔτεχνάσατο] ἔτεχναύσατο Feder. in cod. legit; non ego. Verbum τεχνάζειν habes etiam infra p. 395, l. 12.

Pag. 380, fr. 49, l. 2. — Κατέλιπε] κατέλειπε male Feder. et contra cod. — L. 5. Δαμονῶν] Δαμωνῶ Feder. ex marg. — L. 6. μοιχευθεῖσα] μοιχηθεῖσα tacite Feder., quasi ita codex. At μοιχεύειν, non vero μοιχᾶν habes etiam infra fr. 61, l. 5. — L. 10 φάρμακα] φάρμακον tacite Feder. Pluralis non erat mutandus propterea quod singularis l. l. usitatio foret. — L. 36. Σπέρμω] Σπέρμη tacite Feder. Codex bis habet dativum Σπέρμω, semel nominativum Σπέρμης; adeo ut de genuina nominativi forma possit dubitari. Ceterum ipse quoque malim formam Σπέρμης. — L. penult. ἡράσθη] Optime Dübnerus correxit: τὴν θυγατέρα... ἡγάσθη, collat. p. 313 lin. 3 ab ima.

Pag. 381, lin. 5. — Οἴκοι ἀναπεισθεῖς] ἤκοι ἀν. Feder. tacite. Idem conjecerat Piccolo. Possis etiam οἴκοι ἀναπεισθεῖν. Illud tamen malim. Quamquam etiam negligentiorem codicis orationem licet defendere. — L. 13. διαπύπραχται] in διαπύπραχθαι absque causa mutavit Feder. — L. 19. κειμένην] κείμενον Feder., absque sensu. — Lin. 28. Σπέρμω] Feder. addidit [οὖν], ut passim. — Lin. 38, not. 34. πῶς; Σπέρμω] vocem cod. παῖς ejecit Federus, addens: « Qualia plerumque monstra tacui. » Quod dolendum.

Pag. 382, l. 5. — ἐβασίλευσε] sic bene cod.; ἐβασίλευε Feder.

Pag. 383, ad not. 38. — De Tylone cf. quæ monet O. Müllerus *Kleine Schriften* tom. II, p. 157: « Die Athener sollte Triptolemus nach Syrien geführt haben, der auch in den Stadtsagen des benachbarten Kleinasien viel vorkommt, wo man einen Lydischen Gott oder Dæmon *Tylos* in diesen Eleusinischen Heros der Agricultur umdeutete. V. Annali dell' istit. di corrisp. archeol. tom. II, p. 157. » — L. 14. Σύραν] sic cod.; Federus tacite Συρίων, quasi eo careri non posset. — L. 18. ἀποχωρήσαντος] sic cod., non ἐπιγ., ut Feder. — L. 29. τοῦτον ἐλθόντα] iterum οὖν, et h. l. tacite, interposuit Feder.

Pag. 384, l. 14. — Ἐχθρὸν πατέρων] ἐχθρὸν πατρῶων tacite, ceterum bene dedit Federus. Idem vel ἐχθρὸν πατέρων proposuit Piccolous. — Paulo post Federus vocem ἀποδείξει absque ratione mutavit in ἀπέδειξε. Deinde vero pro ταῦτα λέγων bene correxit ταῦτὰ λέγων. — L. 20. [γαμῖν] ἐμελλε] Dübnerus scrib. censet ἔγημε, quod majusculis literis exaratum facillime abire potuerit in ἐμελλε. Federus supplet ἀγαγέσθαι. — Ibid. Ἀρῶσσο] Hoc Federus mutavit in Ἀρῶος, quia Mysiæ ille rex aliunde non notus Ἀρῶνιον condi-

disse dicitur. Fortasse igitur simili modo corrigendi sunt qui Antiochiam a Seleuco non vero ab Antiocho, et Arsinoen a Ptolemæo, non vero ab Arsinoe conditâs esse dicunt. Ceterum ex Arcadii præcepto oxytone scribendum est Ἀρῳσσός, sicuti Βηρῳσσός, Κηρῳσσός. — Lin. ult. ἡ δὲ] ἡ δὲ tac. Feder.

Pag. 385, l. 1. — Τοὺς φίλους] τοῖς φίλοις κοιν. bene emendavit Feder. — Lin. 21 interpunge : ἡγνῶει μάλιστα, τοῦ κτλ., uti Dübnerus et Feder., nisi malis cum Piccoloo legere : ἡγνῶει, μόλις ποτὶ τοῦ κτλ. — Lin. 5. θεός] Præstaret δ θεός, mōnente Piccoloo; sed constat sibi excerptor p. 388, fr. 54, l. 14. — Lin. 30. Αἰξὼν] Malim cum Piccoloo legere Αἰξω.

Pag. 386, l. 9. — Κατορύξαι] κατορύξαιν dedit Feder., uti est supra p. 385, l. 32. — Lin. 15 ita Federus : [πῶς ἔχοι] πῶς τε δειπνοίη.

Pag. 387, fr. 53. — Ὅτι Ἴωνες] Φωκεῖς repōndendum esse censet Federus. Idem lin. 7 post ἡγεμόνας αὐτῶν ex conjectura paullo audacius intulit nomina Φιλογένην καὶ Δάμωνα. Scilicet de bello ab Ionibus contra Orchomenios gesto non constare dicit. Deinde miratur prolem Ionum spuriam et a legitima prole pulsam postea tamen cum Ionibus in Asiam trajecisse. Censet igitur Iones illos excerptoris deberi oscitantæ. Deinde, « Hoc itaque concedentibus, inquit, anquirendum diligentius cujusnam gentis nomen pro falso huic Ionum substituendum videatur, relinquo; sin quid mihi conjectura tentandum sit, haud scio an finitimos Orchomeniis Φωκεῖς postliminio restituendos censeam, quippe de quibus, si Delphos excipias, omnibus Pausanias 7, 2, 2. (Φωκέες ἀποδάσμοι Herodoto I, 146 audiunt) admixtos Ionum expeditioni socios, acceptis a Philogene et Damone (quorum Strabo tantummodo priorem habet) navibus, eisdemque ducibus constitutis, Phocæam non armorum vi, sed pactione cum Cumæis facta condidisse auctor est. Quæ sane omnia prorsus iis convenire fatendum est, quæ hic de ἔξυλις nothis, quorum patres eclogarii vel librarii culpa Ἴωνες audiunt, explicatius narrata habemus; adeo ut ad hæc ἡγεμόνας αὐτῶν προστησάμενοι illorum potius apud Pausaniam ducum nomina quam τοὺς Κόδρου παῖδας vel Νηλεΐδας excidisse suspicer. » Hæc Federi conjectura probabilitatis aliquid habet ex iis quæ sub finem fragmenti leguntur, ubi Vantias postquam Cumæorum tyrannum nothorum istorum auxilio devicerat, εὐθὺς τὰς πρὸς Φωκαίας (Φωκέους cod.; Φωκαίους Feder., latinum nomen græco substituens) συνθήκας ἡξίου ἐμπεδοῦν, ἃς ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας συνέθετο· οἱ δ' ἐπείσθησαν καὶ τῆς γῆς ἔδοσαν. Etenim Phocæorum in antecedentibus nulla facta mentio est, adeo ut ipsi illi

advenæ intelligendi videantur, atque verba interpretanda sint hunc in modum : « Statim curavit ut rata fierent pacta, quibus libertatem Phocæensibus illis nothis promiserat. Obtemperarunt Cumani et regionis suæ partem illis dederunt. » Sed ne quid certius contendamus, eo impedimur, quod aperte excerptor Nicolai narrationem in breve contraxit. Nam primum non liquet quinam sint ἐκείνοι, quibuscum pacta iniisse nothi dicuntur; nam in antec. de uno Vatia sermo est. Deinde nescimus quid sibi velint verba ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας. Nihil enim præcedit de libertate amissa. Hinc igitur suspiceris agmen nothorum, quod a Cumæorum regione Mennes tyrannus arcuerat, in potestatem venisse Phocæorum, qui socii erant Cumæorum. Deinde Vatia in Mennem fratrem conspirante, inter hunc et Phocæenses convenisse, ut nothi illi pro auxilio suo libertati redditi partem agri acciperent Phocæensium, qui ipsi suos agros a Cumanis acceperant. Jam quod nothi isti dicuntur *Iones* fuisse, offendere sane possit; attamen, ut nunc res habet, a mutando abstinendum esse dixerim. Nam historiam Ionum, inde ab illo tempore quo Peloponneso expulsi in Græciam migrarunt, usque ad emigrationes eorum Asiaticas, prorsus ignoramus. Ac per se parum probabile est totam istam nationem per illud tempus inter angustos Atticæ terminos sese continuisse. Fieri que potuit ut pars eorum se adjungeret Æolensibus Bæotis, qui tum ex Thessalia ejecti in Bæotia ad lacum Copaidem novam Arnen cum Itoniæ Minervæ cultu condiderunt, atque hinc regna Thebanorum et Orchomeniorum everterunt. Spuria vero proles illa Ionico-Orchomenia e Bæotia pulsa in Atticam se contulerit, quod jam olim Orchomenii a Thracibus ejecti eo commigraverant (v. Hellenici fr. 71, tom. I, p. 56). Hinc deinceps quum iterum emigrandum esset ob locorum angustias, quid mirum illos in easdem oras enavigasse, quas reliqui Iones et qui variis e gentibus iis admixti erant, iteratis itineribus appetebant. Ceterum si qui peccatum a librario est, equidem Ionibus substituerem Æoles Itonios, non vero Phocenses, quos tunc non tam bello Orchomenios petisse, sed una cum illis Æoles illos Thessalicos tanquam hostem communem coercere studuisse consentaneum est. — Ib. l. 12. τὸ [δὲ] μεταξὺ] τὸ δὲ μ. dedit Feder.; τὸ διέχον μεταξὺ conj. Piccolo.

Pag. 388, l. 4. — Τοῖς Κυμαίοις] articulus ap. Federum excidit. — Lin. 8. τῆς γῆς ἔδοσαν] τὴν γῆν tacite Feder.; male; ceterum malim μετέδοσαν. — Fr. 54, l. 28. Οἷτινές τε εἶν] τε omisit Feder. — L. 29. ἐφ' ὅτῳ ἤκουεν] ἐφ' ὅτῳ ἤ. tacite Feder. — L. 31. τοῦ Λαοδάμαντος... ὅστις αὐτοῖς εἶπεν ὁ Λαοδά-

μας]. « Haud dubie scribendum *δστις ΔΗΠΟΤΕ* εἶη, ex quo sic obscurato *ΑΗΤΟΙC* ortum αὐτοῖς. » DÜBNER, acute, uti solet. Ceterum v. αὐτοῖς h. l. non molestum; et particula *δήποτε* vel *ποτε* etiam carere licet, ut in noto illo Euripidis Ζεὺς, *δστις* δ Ζεὺς et similibus.

Pag. 389, lin. 16. — *προεῖπεν*] lege *προεῖπεν* cum Federo et Piccolo. Nihil mutaveram ob locum Euripidis Iph. Taur. 370; sed ibi quoque nunc *προεῖπας* pro *προεῖπας* repositum est. — Fr. 55, lin. 6. *ἀναῶσαι*] Particulam *ἀν* addit Feder., quia non opus. — Lin. 8. *παλαί' ἄττα*] Hoc Dübnerus mihi proposuerat. Fortasse illud ἄλλα ortum ex dittographia vocis ἄττα. Cf. infra Add. ad p. 402, lin. 8. Contra Federus : « Illud *πρόβατα*, sane post ἄλλα ἄττα inficetum, pro glossemate recidas. » Quod non assequor. — Lin. 9. *αἱ δὲ διὰ τοῦτο*] ὡς δὲ διὰ τοῦτο tacite maleque Feder. — Lin. 10. *ἐγίνετο*] ἐγένετο tacite Feder. Imperfectum, quod codex habet, unice aptum. — Lin. 19. *Ἰτῶν*] *Ἰτῶν* Feder.; fort. typothetæ culpa.

Pag. 391, fr. 58, lin. 7. — *ἐπὶ τοῦτο*] Lege *ἐπὶ τοῦτῳ*, auctore Dübnero. — Lin. 14. *πολλῶν διαφέροντα*] *πολλῶν* δ. conj. Piccolo; [*τῶν*] *πολλῶν* δ. scripsit Feder.

Pag. 393, fr. 60, lin. 3. *ὦν Εὐαγ.*] ὦν se addidisse Feder ait; at est in codice. Ibidem pro *ἐξαγών* ap. Federum legitur *ἐξάγων*. — Lin. 10. lege *ἐπιθύντο* pro *ἐπιθύντο*. Ib. post v. *βασιλεύοντα* Federus addidit *ἀν*, bene.

Pag. 394, lin. 4. — *ὅστις ἦν Γόργου*] V. *δστις* Federus in apographo suo omisisse videtur; quare conjecit : *καὶ Γόργου μὲν ἦν*. — Lin. 16 pro corrupto *ἐστρατεύσατο* Piccolo fuisse censet *ἡύτρεπίσατο*. — Fr. 61, lin. 3 lege [*ἄς*] *οὐ λάθρα*, uti censent Piccolous et Federus. — Lin. 11 pro αὐτὸν *δράσαντα* lege cum Dübnero *ἀν τὸν δρ.*, vel simpliciter *τὸν δρ.*

Pag. 395, lin. 3. — *Ὁ Ἰσόδημος*] δ om. Feder. — Lin. 6. *θανόντι ὑπὸ τὰδελφῶν*] *ἀποθάνοντι ὑπὸ ἀδ.* tacite Fed. — Lin. 23. Feder. conjecit : *θύειν αὐτῷ καὶ τὰ ἱερὰ* [*ῥέζειν*], idque probabiliter. — Lin. 32. *στράτευμα*] *στράτον* Feder.

Pag. 398, lin. 7. — *Παρέχοι*] leg. *παρέχη*, auctore Piccolo. — Lin. 28 leg. *Ἀρτεμδάρεω*, uti est in ima pagina, pro *Ἀρτεμδάρου*. Monuit Dübnerus.

Pag. 399, lin. 5. *Μεγάλῳ ὄντι*] *μέγα φρονοῦντι* conj. Piccolo.

Pag. 400, l. 3. — Cum Dübnero leg. videtur [*δ*] *οἰωνισάμενος*. Eodem iubente, lege paullo post *ποδαπὸς* [*τὸ*] *γένος*. — Lin. 7. *Οἰδάρας*] Ubique reponendum *Οἰδάρας* cum spiritu aspero. Vide Appendixem in Piccoloi edit. fragm. Nicolai, ubi M. E. Burnouf, vir celeberrimus, quem Pic-

colous consuluit, fusius de hoc nomine exponit. Etenim *Οἰδάρας* Zendica lingua Zoroastri foret *hubdra*, i. e. *afferens bonum*, ἀγαθᾶγγελος; Indice idem nomen scriberetur *subhāra*, quibus responderet nomen *Sæbares* pro OEbares apud Justinum. Præterea Burnoufius monet vocem *hubdra*, *afferens bonum*, tropice etiam significare posse *fortunam*, *potestatem*, *πλοῦτον καὶ δυνάμιν*, utpote quæ bonorum auctores sint. Quare Piccolous in verbis ὥσπερ καὶ τοῦνομα λέγει excidisse censet verba τοῦ ἀνδρὸς s. τοῦ ἀνθρώπου. Alias hæc pertinerent ad vocem, quæ fumum equinum Persarum lingua significat.

Pag. 401, l. 1. — *Ἐνασουλῶτατος*] *ἐνασιμῶτατος* conj. Piccolo, *ἐναμιλλότατος* vel *εὐθουλότατος* Dübner. — Lin. 10 ab ima. *προελθόντα*] *προελθόντες* scribi vult. Dübner.

Pag. 402, l. 8 — *Ἄλλα δπλα*] Alterum utrum ex dittographia ortum esse recte procul dubio statuit Dübnerus. Cf. p. 389, fr. 55, lin. 8. — Lin. 29. *ἐπᾶνιοι*] l. *ἐπᾶνι*, auctore Piccolo.

Pag. 403, not. 47. — *Αἰπόλον κακὸν* conj. Dübnerus.

Pag. 404, lin. 27. — *Περὶ αὐτὸν*] l. π. αὐτὸν; monet Piccolo. — Ib. l. 8 ab ima Dübnerus ita legi vult : *ἡ [νικήσασιν ἡ] ἡττηθεῖσι*.

Pag. 405, lin. 19. — *Διὰ μέσου δὲ διεξίεναι*] δ. μ. δὲ *μηδὲνα διεξ.* conj. Piccolous; δ. μ. δὲ *διεξίει* Dübnerus.

Pag. 406, lin. 24. — *Ὀφέλου*] lege *ὠφελούντο*, corrigente Piccolo.

Pag. 408, not. 10. — *Ὡς μὴ συναπόληται* leg. censet Piccolo.

Pag. 413, lin. 33, not. 22. — *Ἀποίκων*] *ἀν ἀπειρηκότων*? Piccolo.

Pag. 430, cap. 6 vers. fin. : — cum Piccolo leg. censeo : *ὡς μὴ τὴν δίαίταν... μεταβαλὼν τὴν δλην ἔξιν κτλ.*

Pag. 433, not. 2. — Vulgatam ἐν τῇ μετὰ ταῦτα (sc. *ἡλικίᾳ*) recte, opinor, tuetur Piccolo. Idem linea sequente pro ἐν *ἐργοῖς* mallet ἐπ' *ἐργοῖς*.

Pag. 434, fr. 101, lin. 2. — Nisi plura exciderint, fortasse legendum esse Piccolo censet : *ἄγων ἐν Ἀπολλωνίᾳ* vel *disertius* : ἐν Ἀπολλ. *μῆνα μετὰ τὴν ἐκ Ῥώμης ἀποδημίαν*. — Lin. penult. *διατρίψοιεν*] l. *διατρίψειεν*.

Pag. 435, not. 16. — Lege ex Piccoloi correctione : *Τιμωροὶ δὲ ἐσ. Κ. προσεδόκυντο*. — Ib. cap. 17, not. 1. Apollodori nomen in textum reposituit Piccolo.

Pag. 436, not. 11. — *Οἱ τε τῆς*] *εἰ καὶ μὴ τῆς* scr. Picc.

Pag. 437, cap. 18, lin. 3. — *Ἐποίει*] *ἐπεί* Piccolo; recte, puto. — Ibid. post not. 3. Pro ἀπέ-

στείλε leg. ἐπέστειλε, monente Dübnero. — Ib. post not. 5. Piccolo scripsit, φανείσθαι, τοσοῦδε ὀνόματος καὶ ἀρχῆς [οὐ] παραχωρήσων.

Pag. 438, lin. 6. — Τῶν συμπάντων] 1. τῶ σ., corrigente Dübnero. — Not. 8. « Fort. leg. φίλων τινές ἀ καὶ » Piccolo. — Not. 9. « Fort. leg. : καὶ κείνους [προάγειν] εἰς τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπέξοδον, ἄλλως τε καὶ τοῦ ὀνόματος [οἰωνοῦ] μεγάλου [όντος] » Id. Post not. 10. Συναγωνίζειν] ἀνακαίνει conj. Dübner. — Lin. 3 ab ima : ὅπως] ὅποια Dübner. ὅποια Piccolo. — Lin. ult. οὔτε πρότερον] 1. οὔπω pr. cum Dübner., vel οὔποτε pr. ut Piccolo.

Pag. 439, lin. 4. — Κάσσιός τε καὶ] dele τε, mon. Picc. — Lin. 8. « εἰρην βλον εἶχον nihil sunt nisi εἰρηγνὸν εἶχον : nam in vetustis codicibus βι et ι figuram habent inversi w, sic ut in altero medius ductus emineat altior. De ceteris talem conjecturam propono : ἐκείνου δὲ ἡττηθέντος, γενόμενοι ὑπὸ Καίσαρι, τὸ ἀπ' αὐτοῦ εἰρηγνὸν εἶχον ἀδελῆς, πράως καὶ φιλανθρώπως προσαγομένου ἑκαστον. τὸ δ' ἐν τῇ διανοίᾳ δύσελπι αὐτῶν ἀφ' ἡρεῖτο ἀμνησίκακος ὢν τὸ ἦθος etc. In quibus πράως καὶ sunt meliora expstantis, sed ἀδελῆς pro οὐδὲ repositum exemplo nititur, cap. 31, not. 2, ubi οὐδελῆς codex pro ἀδελῆς, et cap. 30, not. 1, ubi ὁρῶν pro ὁρῶντα. » DÜBNERUS. Ex his proficiens Piccolo ita scripsit : τὸ ἀπ' αὐτοῦ εἰρηγνὸν εἶχον ἀδελῆς : [ὥς] οὐδελῆς γὰρ ἄλλος φιλανθρώπως προσαγομένος ἑκαστον, τὸ ἐν τῇ διανοίᾳ δύσελπι αὐτῶν ἀφ' ἡρεῖτο, ἀμνησίκακος ὢν τὸ ἦθος κτλ.

— Lin. 33. Ἄσμενοί τε ἄν] ἄσμενοι κατένευσαν scripsit Piccolo. — Lin 3 ab ima. ἀλλ' ὦν] ἀλλ' οἶων scripsit Piccolo Linea seq. pro ἤχοντο τὸ... σεσῶσθαι πεποιηκότι, Dübner. et Picc. ἤχοντο τῶ... σεσῶσθαι. . πεποιηκότος. Quamquam ferri potest quod codex præbet.

Pag. 440, lin. 4. — « Ita scripserim : καὶ μὲν δὴ κακείνων (nimirum τῶν κρατούντων [?]) τὰ ἔθνη αὐτὰ διάφορα ἦδη ἦν, τῶν τε συστρατευομένων πάλαι ἐν ἰδιωτῶν μοίρα τῶν τε ἡγεμόνων καὶ (hoc deleverim) οὐ τιμῆς μεταποιουμένων τὸ νῦν (τὸ μὲν cod.), ὅτι συγκατετέτακτο εἰς τὸ ἀρχαῖον στρατιωτικὸν τὸ πολέμῳ ἄλλοις etc. » DÜBNERUS. Piccolous vero ita locum constituit : καὶ μὲν δὴ κακείνα τὰ ἔθνη αὐτῶν διάφορα ἦδη ἦν, τῶν τε συστρατευομένων πάλαι ἐν ἰδιωτῶν μοίρα [όντων], τῶν δὲ ἡγεμόνων οὐ τιμῆς μεταποιουμένων τὸ νῦν, ὅτι συγκατετέτακτο κτλ Quorum illud τὰ ἔθνη perelegans conjectura, cui tum ex aliis scriptoribus patrocinari possis (v. Steph. v. ἔθνος), tum etiam ipso Nicolao; nam paullo infra paucis comprehendens auctor classes vel, ut cum Cicerone dicere licet, nationes eorum, qui Cæsari irascebantur, similiter utitur verbo φύλα : Παντοδαπὰ οὖν συνέστη φύλα ἐπ' αὐτὸν κτλ. Ceterum etiam sic, non Nicolai, sed excerptoris verba nos

habere puto : nam illud κακείνα ad præcedentia referri usus communis postulat. Fortasse Nicolaus in hanc fere sententiam scripsit : καὶ μὲν δὴ κακείνα τὰ ἔθνη (δεινότηα διετέθη vel potius διετίθη, πρὸς) αὐτὸν διάφορα [δὲ] ἦδη ἦν [καὶ τὰ] τῶν κτλ. — In sequentibus nolim suppleri ὄντων, quum non de exauctoratis militibus, sed de gregariis, qui inde a longe tempore militabant (sυστρατευομένων πάλαι), sermo esse videatur. Denique τὸ μὲν nescio an non mutandum sit in τὸ νῦν; facilis enim conjectura est post τὸ μὲν εἶ etc. excidisse alterum colon : τὸ δὲ εἶ etc. Quæ servata sunt, spectant querelas gregariorum; quæ exciderunt de ducibus erant. — Ib. not. 16. ὑποτιμωμένων] sic Nicol. p. 435, cap. 17, lin. 2. ὑποτεινομένων Piccolo, quod propius a traditis abest. — Ib. cap. 20; not. 1. [ἀλλαις] ἐπ' ἀλλαις] sic Nicolaus etiam p. 449, lin. 6 ab ima; ἐπαλλήλοις eleganter conj. Dübnerus.

Pag. 441, l. 5. — Τόσον] 1. τοιόνδε ex conj. Dübneri. Καινοτόμον conj. Piccolo. — L. 8 δὲ πάνν] δὴ π. mavult Dübner. Deinde debebam πρὸς αὐτὸ cum Piccolo vel τοῦτο. In lat. leg. *id vero Romanis... suspectum esse solet.* — Lin. 10. ἐπελθ. δὲ] an δὴ? Picc. — Lin. 17. οὐκέτι] οὔτε Dübner. et Picc. — Lin. 20 ἐρῶντα] cod. hab. εὔροντα, non εὔρόντα. — Ib. lin. ultima, parentheses signum, quod est post sec. συναρχόντων pone post v. ἐδημηγόρει. Monuit Dübnerus.

Pag. 442, lin. 1. — Τίθεται] 1. τίθησι; correxit Piccolo; idem orationem aperte contractam fortasse hunc in modum refigendam esse censet... βοῶντος δὲ τοῦ δήμου ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τιθέναι. [Καὶ δὴ ἐποίησεν· Καίσαρος δὲ ἀγανακτοῦντος] καὶ ἐπὶ τοῦτον κτλ. Idem de sanitate verborum ἐπὶ τοῦτον dubius. — Lin. 32. τῆς... γλώττης] τῇ γλώττῃ reposuit Picc.

Pag. 443, lin. 4. — Ῥωμαῖοι ἀριστοὶ] 1. Ῥωμαίων ἀρ., mon. Piccolo. — Lin. 20. Συνόντες] συγγόντες conj. Piccolo. Idem lin. 24 pro βουλόμενοι supplet πεφυκότες. — Lin. 5 ab ima, lege ἐπιθήσονται καὶ ὁποῦ, auctore Dübner.

Pag. 444, lin. 7. — Verba οὐ γάρ... αὐτῆς parentheses signis include, præeunte Piccolo. — Lin. 29. μάλιστα φίλοις] præstat μ. φίλος, ut Piccolo scripsit.

Pag. 445, l. 5. — Πολλὴ μάλιστα] ἦδη μ. Dübner.; πάλιν μ. Piccolo. — Lin. 7. Ἐκέλευσε] leg. ἐπένευσε ex conj. Piccoloi. — Lin. 19. Τύλλιος] servandum est Τίλλιος, monente Piccolo. — Lin. 23. Piccolo succurrere loco studet interpungendo hunc in modum : καὶ τι θρασύτερον, εἰσω τὰς χεῖρας ἔχοντας ἐδόκει δρᾶν. Idem in nota addit : « Fortasse : εἰσω τὰς χεῖρας ἐλὼν ἄκοντας. » Malim καὶ τι θρ. αὐτὸν εἰσω τ. χ. ἔχοντα ἐδ. δρᾶν, vel τοῦ εἰσω... ἔχοντος ἐδό-

και δράσεσθαι. — Lin. 20. Ἀμυνόμενος] l. ἀμυτού-
μενος, Picco. — 42. ε' και λ'] e male exaratis K
και Γ orta esse probabiliter censet Piccolo. —
Lin. 3 ab ima. φυρόντων] l. φευγ. Piccolo.

Pag. 446, lin. 20. Leg. ἐναντιώσεσθαι, corr.
Dübner. — 22. Ἀποφανοῦς] ἀφανοῦς conj. Dübner;
ἀπὸ προφανοῦς Piccolo; fort. ἀπεμφανοῦς. — 29.
εὐρεῖται] μυρίαι conj. Dübner; εὐριπώδεις Piccolo
comparans Plutarch. Cæs. 60. — 35 ἐκεῖ] ἐτί Picc.
— 44. l. μεταμφειννύμενοι.

Pag. 447, l. 11. — Στενὸν] στόνος Dübner; οἰμωγῇ
και στόνω Piccolo. — 25. Προφάσεις] προφάσει
Dübner. — 31. Εἴ τι] εἰ τις conj. Dübner. Quod cod.
præbet Thucydidium est. — 40. l. ἐβουλεύθη, mo-
nente Dübnero.

Pag. 428, 5. — Ὁ χρῆ] ὅτι γ. Piccolo. — 10
comma quod est post Καίσαρος pone post v. μέρει
uti Piccolo. — 11. Ἐκεῖνοι] l. ἐκεῖνοι. Dübner. et
Picc. — 36. Dübnerus correxit : φιλότῃτα και κέρδη
ἴδια, [οἱ] δὲ και v. ἐρῶντες. — Lin. 3 ab ima.
πλέονι] πλεονεκτεῖν conj. Piccolo. — Lin. ult. εἰ-
δότες] εἰδότης conj. Dübner. Simpliciter scripse-
rim ἦσαν οἱ παρεκελεύοντο.

Pag. 449, l. 14. — Dele comina post v. Ἀεπίδω.
— Cap. 28, l. 6. Πρὸς ἀλλήλους inclusit Piccolo,
ut male repetita. — Lin. ult. γενόμενος] γενόμενον...
πρὸς ἑαυτὸν Dübner. et Picc.

Pag. 450, l. 2. — Γενόμενον] γέγονε vel ἐγένετο
conj. Dübner. Potius ex antecce. male repetita. —
15. ἀνάγοντες] l. ἀνάπτοντες cum Dübner. vel ἀναύον-
τες cum Piccolo. — 19. ὅπως αὐτῶν τῇν] δ. αὐτῶ
τινα Picc. — 16. Leg. καταστήσαιτο. — 31. τα-
ραχῇ] ἀρχῇ scrips. Piccolo, cujus vide annot. de
his vocibus passim confusis. — 34. Ex codicis ver-
bis τούτους δὲ κομάνους Λεύκιος optime Dübner.
eliciuit τοὺς δὲ Κομάτους Λεύκιος.

Pag. 451, l. 5. — Τῶν (τε) τῶν τότε Piccolo. —
Cap. 29, post not. 4. Καὶ ταῦτα δοκιμάζων]
ταῦτά και δοκ. Piccolo; idem mox corr. μεσιτεύ-
σειν. — Lin. penult. Piccolo conjecit οὐ γὰρ ἐγνώ-
ριζεν ἔτι.

Pag. 452, l. 11. — Piccolo scripsit : ἅμα και τῇ
βουλῇ τὰ πιστὰ φυλάττοι. Mox post ἐκεῖνοι μὲν inse-
ruit οὖν. — 24. l. οὐς δύναται cum Dübner. —
Cap. 30, l. 5. ἐποιοῦντο] ἐπέθοντο conj. Picc.; ἐπε-
νοοῦντο Dübner. Mox Piccolo γενναίαν δὲ pro γ. τε.

Pag. 453, l. 13 ab ima. — Ὡς οὐδὲ τοῦνομα] ὥς
σπουδῇ τοῦν. conj. Piccolo; ὥς πολὺ τοῦν., vel ὥς
οὐδὲ [προσθεῖη, και] τοῦν. Dübner. — Lin. penult.
ἐνδεῖνον] οὐ δεῖν conj. Picc.; μὴ δεῖν Dübner.

Pag. 454, l. 2. — Που] ποι Dübner. — 6. και
ἀστῶν... διελέγετό τε Dübner. — Cap. 31, l. 8 ἐθε-
λῆσαι] ἀπειθεῖν conj. Picc.; ἐλλοχῆσαι. Dübner. De ἔτι ἐξ
ἀρχῆς, jam inde ab initio, v. Steph. Thes. v. ἔτι

p. 2154, B. — Lin. penult., inserte τῇ ante δυνά-
μει, monente Piccolo.

Pag. 455, 6. — Ἀσφαλῆς] malim τὰσφαλῆς, ut
Piccolo scripsit. — 8. μᾶλλον περ] μὲθ' ὅπλων
παραβάλλεσθαι vel πολεμεῖν παραβαλλόμενον Pic-
colo. — 9. περιωθοῦν.] παρωθ. Picc. — 12. τύχης
ἀγαθῆς] l. τύχῃ ἀγαθῇ, præeunte Piccolo. — 15. ἦν
γὰρ ἐκεῖ ἡ] οὐ vel οὐπερ ἦν ἡ Dübner. — 32. Leg.
ἀναλώσειεν. — L. ult. οὐ πάντα] οὐ πάνυ Dübnerus;
οὐ πάνυ τι Piccolous.

Pag. 499 ad Chæremonis fr. 4. — Locus Hie-
ronymi (In Jovin. II, 13, Opp. tom. IV, p. 205),
quem in nota indicavimus, exscribi meretur. Sic
habet : *Chæremon stoicus, vir eloquentissimus, nar-
rat de vita antiquorum Ægypti sacerdotum, quod
omnibus mundi negotiis curisque postpositis sem-
per in templo fuerint, et rerum naturas causasque,
ac rationes siderum contemplati sint; numquam
mulieribus se miscuerint; numquam cognatos et
propinquos, ne liberos quidem viderint, ex eo tem-
pore quo cœpissent divino cultui deservire : carnibus
et vino se semper abstinerint, propter tenuitatem
sensus et vertiginem capitis, quam ex parvo cibo
patiebantur; et maxime propter appetitus libidinis,
qui ex his cibis et ex hac potione nascuntur. Pane
raro vescebantur, ne onerarent stomachum. Et si
quando comedebant, tusum pariter hyssopum su-
mebant in cibo, ut escam graviorem illius calore
decoquerent. Oleum tantum in oleribus noverant,
verum et ipsum parum, propter nauseam et aspe-
ritatem gustus leniendam. Quid loquar, inquit, de
volatilibus, quum ovum quoque pro carnibus vi-
taverint et lac? Quorum alterum carnes liquidas,
alterum sanguinem esse dicebant, colore mutato.
Cubile iis de foliis palmarum, quas baias vocant,
contextum erat; scabellum acclive et ex una parte
obliquum (ξύλινον δὲ ἡμικυλινδρῖον εὖ λελεασμένον
Porphyr.), in terra pro pulvillo capiti suppone-
bant, bidui triduique inedia sustinentes. Humo-
res corporis, qui nascuntur ex otio et ex mansione
unius loci, nimia victus castigatione siccabant.*

Pag. 499 b. — Post locum e Tzetz. Chil. peti-
tum adde hæc : Tzetzes Exeg. in II. p. 146, 12 :
Περὶ τῶν Αἰθιοπικῶν γραμμάτων Διό... (Διόδωρος?)
μὲν ἐπεμνήσθη και μερικῶς εἶπεν, ἀλλ' ὥσπερ ἐξ ἀκοῆς
ἄλλου μαθὼν και οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸς ἐπιστάμενος [εἰ
δὲ] και τινα τούτων κατέλεξεν ὥσπερ ἐν οἷς οἶδε, παρ-
ρησιάζεται. Χαίρημων δὲ ὁ ἱερογραμματεὺς δλην βί-
βλον περὶ τῶν τοιούτων γραμμάτων συνέταξεν ἅτινα
ἐν τοῖς προ... (προσῆκουσι?) τόποις τῶν Ὀμηρείων
ἐπὶν ἀ[χρ]ι βέστερον και πλατυτέρως ἐρῶ.

Idem p. 123 : Οἱ γὰρ Αἰθίοπες στοιχεῖα γραμμά-
των οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν ζῶα παντοῖα, και
μέλη τούτων και μόρια. Βουλόμενοι γὰρ οἱ ἀρχαῖοιτε-

ροι τῶν ἱερογραμματέων τὸν περὶ θεῶν φυσικὸν λόγον κρύπτειν, δι' ἀλληγορικῶν καὶ συμβόλων τοιούτων καὶ γραμμάτων τοῖς ἰδίους τέχναις αὐτὰ παρεδίδουν, ὡς δ' ἱερογραμματεὺς Χαιρήμων φησί. Καὶ ἀντὶ μὲν χαρᾶς γυναῖκα τυμπανίζουσαν ἔγραφον· ἀντὶ λυπῆς ἀνθρώπου τῇ χειρὶ τὸ γένειον κρατοῦντα καὶ πρὸς γῆν νεύοντα, ἀντὶ δὲ συμφορᾶς ὀφθαλμὸν δακρύοντα, ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχειν δύο χεῖρας κενὰς ἐκτεταμένας, ἀντὶ ἀνατολῆς ὅφιν ἐξερχόμενον ἐκ τινος ὀπῆς, ἀντὶ δύσεως εἰσερχόμενον, ἀντὶ ἀναβιώσεως βάτραχον, ἀντὶ ψυχῆς ἰέρακα, ἔτι καὶ ἀντὶ ἡλίου καὶ θεοῦ· ἀντὶ θηλυγόνου γυναῖκος καὶ μητρὸς καὶ χρόνου καὶ οὐρανοῦ γῦπα, ἀντὶ βασιλείας μέλισσαν, ἀντὶ γενέσεως καὶ αὐτοφυῶν καὶ ἀρρένων κύνθαρρον, ἀντὶ γῆς βοῦν· λέοντος δὲ προτομὴ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ φυλακὴν δηλοῖ κατ' αὐτοὺς, οὐρὰ λέοντος ἀνάγκην, ἔλαφος ἐνιαυτὸν· ὁμοίως δ' οὖν φοινὴ· ὁ παῖς δηλοῖ τὰ αὐξανόμενα, ὁ γέρον τὰ φθειρόμενα, τὸ τόξον τὴν ὀξείαν δύναμιν· καὶ ἕτερα μυρία· ἐξ ὧν Ὁμηρος ταῦτά φησιν. Ἐν ἄλλῳ δὲ τόπῳ, εἴπερ αἰρεῖσθε, ἰδὼν ἐκ τοῦ Χαιρήμονος καὶ τὰς τῶν γραμμάτων αὐτῶν ἐκφωνήσεις Αἰθιοπικῶς εἶπω.

Pag. 530, lin. 5. — Pro τὴν Κύπρον ἐπολιόρκει Droysenius (*Hellenism.* I, p. 343) legendum censet τὴν Τύρον ἐπολιόρκει.

Pag. 534, in not. ad cap. 15 lege : *tom. II, p. 170.*

Pag. 608 b, lin. 2. — Post Λούκιος et ante Μάρκελλος excidit : Ἀχιλλεύς.

Pag. 623, fr. 59. — Pro Εὐρύπης legend. puto Εὐρυπρόης, et fr. 60 pro Εὐρύπης leg. Εὐρώπης. Cf. Hippostrati fr. 1, tom. IV, p. 432.

Pag. 636. — Nulla Charax scripsit Ἰταλικά; nam fr. 21 pro Χάραξ emendandum est Πάρθαξ. V. tom. IV, p. 466.

Pag. 641. — Dele fragm. 26, videque notata ad Parthacis fragm. tom. IV, p. 466.

Pag. 639, ad fragm. 10 et 11. — Adde schol. Aristid. p. 17, 24 ed. Dindf. : Δεῖ δὲ γινῶναι ὅτι ὁ Χάραξ ἱστορεῖ τοὺς Ἀθηναίους ἀποίκους εἶναι τῶν Σαίτιων. Ἔστι δὲ Σαῖς πόλις Αἰγυπτίων, καὶ οἰκιστὴρα ἔσχεν Ἐρεχθέα (deb. Κέκροπα). Διὸ καὶ διφυῆ προσγορεύεσθαι φησιν ὄντα δίγλωσσον· ἕτεροι δὲ φασιν ὅτι πρῶτος ἐδόξαζεν (ἐδειξεν al. schol.) ἐκ τε γυναικὸς

καὶ ἀνδρὸς τοὺς γεννωμένους παράγεσθαι· καὶ διὰ τοῦτο διφυῆς ἐδοξάζετο. Περὶ μὲν οὖν τούτου πολλὰ διαφορά. Ἐκ δὲ τῆς ἀποικίας ὠνομάσθαι φησὶ πολιοῦχον τὴν Ἀθηνᾶν· ἔστι γὰρ ἡ Σαῖς Αἰγυπτίων φωνῇ παρ' Ἑλλήσιν Ἀθηνᾶ. Καὶ τούτου παράγει μάρτυρα τὸ τὴν Ἀθηνᾶν ἐποχεῖσθαι κροκοδείλῳ πρὸς τὴν ἀκροπόλει, δηλοῦσαν τὴν ἀποικίαν ἐκ τοῦ Νείλου τυγχάνουσιν. — In fr. 10 de origine διφυῆς epitheti Characi vindicatur ea sententia, quam Noster secundo loco ponit.

Idem p. 65, 9, ubi de Areopago sermo est : Ἀρίστα δὲ ὁ Χάραξ ἰῶ (ἐν ἡ?) φησὶν διτι πάγος πᾶς ὕψηλός ἐστι τόπος... Ἄρης, ὁ φόνος.

P. 656. — Ad locum Theophili adde hæc : Quæ deinde apud Theophilum sequuntur de temporibus imperatorum Romanorum, quum probabiliter ex Chryserote, quem modo auctorem Theophilus adduxerat, deprompta sint, exscribere liceat : Ἐκράτησαν οὖν Ῥωμαῖον ἐνιαυσίον, ὡς φαμεν, ἔτεσι υνγ'. Ἐπειτα οὕτως ἤρξαν οἱ αὐτοκράτορες καλούμενοι. Πρῶτος Γάιος Ἰούλιος, δς ἐβασίλευσεν ἔτη γ', μῆνας δ', ἡμέρας ἕξ. Ἐπειτα Αὐγουστος ἔτη νς', μῆνας δ', ἡμέραν μίαν. Τιβέριος ἔτη κβ'. Εἴτα Γάιος ἕτερος ἔτη γ', μῆνας η', ἡμέρας ζ'. Κλαύδιος ἔτη κγ', μῆνας η', ἡμέρας κδ'. Νέρων ἔτη ιγ', μῆνας ς', ἡμέρας κη'. Γάλλος ἔτη β', μῆνας ζ', ἡμέρας ς'. Ὀθων μῆνας γ', ἡμέρας ε'. Οὐιτέλλιος μῆνας ς', ἡμέρας κβ'. Οὐεσπασιανὸς ἔτη θ', μῆνας ια', ἡμέρας κβ'. Τίτος ἔτη β', ἡμέρας ς'. Νερούας ἐνιαυτὸν, μῆνας δ', ἡμέρας ι'. Τραϊανὸς ἔτη ιθ', μῆνας ἕξ, ἡμέρας ις'. Ἀδριανὸς ἔτη κ', μῆνας ι', ἡμέρας κη'. Ἀντωνῖνος ἔτη κβ', μῆνας ζ', ἡμέρας ς'. Οὐῆρος ἔτη ιθ', ἡμέρας ι'. Γίνεται οὖν ὁ χρόνος τῶν Καيسάρων μέχρι Οὐῆρου τοῦ αὐτοκράτορος τελευταῖος, ἔτη σζ', ἡμέραι ε'.

Pag. 696, § 7, lin. 6. — Post verba : Πτολεμαίου Λάγου adde : (deb. Πτ. Κεραινοῦ).

Pag. 696, § 8. — Eadem habet Symeon Logotheta in cod. Parisino 1712, fol. 73.

Pag. 704 a, lin. 10. — Post verba *Alexippi Larissæus* exciderunt hæc : Deinde *Cleomachides Enei* (sic) *Larissæus*.

Pag. 715, not., lin. 2 ab ima. — Pro *Grypus* lege *Philippus*.

VOLUMEN IV.

Pag. 103, fr. 27. — Eadem ex Prisco exscripsit Joannes Antiochenus fr. 202, qui omnino in hac historiæ parte Priscum sequitur.

Pag. 104, fr. 29. — Postrema hujus fragmenti verba apud Joannem Antiochenum prima sunt fragmenti 204, ubi vide.

Pag. 133, fr. 14. — Pro *Δαλίσανδα* Joannes Antiochen. fr. 211 habet *Δαλίσανδον*. Dalisandis in custodia erat Verina Augusta.

Pag. 138. — In codice Parisino 1555 fragmentum exstat, cui titulus est : Εὐσταθίου Ἐπιφανέως Συρίας ἐπιτομὴ τῆς ἀρχαιολογίας Ἰωσήπου, νο-

tante Cramero in Anecd. Paris. II, p. 87. Eustathius ille fortasse non est diversus ab historico nostro. Ceterum fragmentum illud quum nonnisi summa capita historię Judaicę paucis verbis indigitet, non erat cur exscriberem.

Pag. 146, not. ad fr. 4, lin. 6. — Nimirum 360 annos habet Suidas v. Ἡράκλειος; annos 362, quos Meursius e Suida affert, idem grammaticus prębet v. Κωνσταντίνος δ μέγας p. 382, 16, ed. Bernh.

Pag. 181. — Apud Codinum De ædif. Constant. p. 114 ed. Bonn. lego hæc : Τὸ παλαιὸν Πιερῖον Πέτρος τις πατρίκιος ἐπὶ τοῖς χρόνοις Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου ἐκτίσεν· ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ Βαρσαυμαχὸν τὸν Σύρον, πολλὰς ἀρχὰς τῷ τότε ἀνύσαντα. Hęc, si quid video, ad historicum nostrum pertinent. Igitur parentes ejus e Syria oriundi Thessalonice habitaverint. Apud Procopium vero Goth. I, 3 (v. testimon. 2, p. 183) pro Ἰλλύριον τὸ γένος scribendum puto Σύρον (in libris fuerit Σύριον) τὸ γένος. Quo admissio, non est cur ad Niebuhrianam vocis Ἰλλύριον explicationem, quantumvis ingeniosam, confugiamus.

Pag. 269. — Post Menandri fragm. 75 adde hæc : Suidas v. Φᾶσις : Καὶ Φασίανοι οἱ οἰκήτορες τοῦ τόπου, καὶ Φασιανὸι κατάλογοι (cohortes Phasianę), οἱ ἀπὸ τοῦ Φάσιδος, παρὰ Μενάνδρῳ.

Idem : Σαπρωθῆναι, σαλευθῆναι « Τὰς μὲν ἐπάλξεις καταρραχθῆναι ταῖς βολαῖς, καὶ τὸν τοῖχον ἅπαντα τοῦ πύργου σαπρωθῆναι τῇ βίᾳ », Μενάνδρος φησι. Meinek. De Menandro com. p. xxxix, hæc, sicuti quę v. Σπαλιῶνες (fr. 73) leguntur, perperam retulit ad Menandrum Ephesium.

Pag. 292, post Agię fragm. 1 — insere : Schol. II. λ, 690 : Αὐγίας (leg. Ἀγίας) δὲ ἐν α' Ἀργολικῶν φησι τῶν Γηρυόνου βοῶν ἀφελέσθαι Νηλέα· ὅθεν Ἡρακλέα Νέστορι παραδοῦναι τὴν ἀρχήν. Τελέσαρχος δὲ κτλ. (V. Teles. fr. 2, tom. IV, p. 508).

Pag. 297, post Alcimi fragm. 6 insere hæc : Laudatur præterea Alcimus sive noster sive alius apud Appulejum De orthogr. p. 4 ed. Osann. : Rhæo... filia Staphyli et Chryseidis, sororibus Mollipadia major, Parthenia minor; quę ab Apolline compressa gravidaque facta, a patre in arca inclusa est, et in mare dejecta in Delum appulit, filiumque genuit nomine Anium, qui clam ab Apolline alitus et divinitate donatus est, Polycarpi, Alcimi, Maximique testimonio. — Qui fuerint illi

Polycarpus et Maximus, cum Osanno ignoro, neque in tam sublestę fidei scriptore diutius quærendum esse ducō.

Pag. 307, fr. 7, lin. ult. — Post v. et Euphorio adde : et Larissęus Eurypylus.

Pag. 314, Archemachi fr. 1. — In lat. lege : qui Arnęam incolebant, hi qui in Bęotiam non abierant.

Pag. 319, ad Arięthi fr. 5. — Nomen Arięthi Prellerus (De Hellanico p. 33 not.) probabiliter restituendum censet apud schol. II. γ, 175 : Ὁ δὲ Πορφύριος ἐν τοῖς Ὀμηρικῶς ζητήμασιν οὕτω φησὶν « Ἐλένης τε καὶ Μενελάου ἱστορεῖ Δίεθος (vel Δίαθος; leg. vid. Ἀρίαιθος) παῖδα Μορράριον (Μοράριον v. l.), ἀφ' οὗ τὸ τῶν Μορραρίων γένος ἐν Πέρσαις· ὡς δὲ Κιναιθῶν, Νικόστρατον. Παρὰ δὲ Λακεδαιμονίους Ἐλένης δύο παῖδες τιμῶνται, Νικόστρατος καὶ Αἰθιόλας. » In schol. Didym. ita est : δ δὲ Πορφύριος οὕτω φησὶν· Ἐλένης δὲ καὶ Μενελάου παῖδες Δίαθος καὶ Μορραρίων etc.

Pag. 319. — Ad Aristęneti fr. cf. Addenda ad Hellanici fr. 104.

Pag. 334, ad Aristocriti fr. 1. — Forma Εὐξάντιος pro v. Εὐξάνθιος reponenda est ap. Apollodorum III, 1, 2, 6.

Pag. 345. — Ad fragm. Athenodori Eretriensis referendus videtur locus Apuleji De orthogr. p. 6 : Athenodorus et Mnastes (Mnaseas) Orci et Stygis sc. filias esse Furias dicunt. — In iis quę deinde subjiciuntur de Augea, lege : corrigendum puto Ἀγίας. Vid. Addend. ad tom. IV, p. 292.

Pag. 403, in not. ad Echemenis fragmentum. — Post verba : Eadem Natalis Comes IX, 13, adde : quo loco Echemenes Cyprius citatur.

Pag. 408. — Post Euelpidem Carystium inseri hæc : EURYPYLUS LARISSÆUS ap. Quintilian. XI, 2, 16, inter eos recensetur, qui domum, in qua Simonides poeta Dioscurorum ope servatus sit, Pharsali, non vero Crannone, fuisse tradiderint.

Pag. 467, post Pausanię fr. 2. — Adde Tzetzes Exeg. in II. p. 138, 15 : Πausaniās δὲ ὁ ἱστορικὸς ἐν τῷ περὶ Ἀντιοχείας χτίσεως γράφει πλατύτερον. Κυπάρισσος ὥραιος ἦν νεανίσκος Αἰγύπτιος· οὗ πεσόντος καὶ ἀποπνιγέντος ἐν φρέατι, οἱ καθ' αἷμα τοῦ νέου τὴν κυπάρισσον, μήπω καλουμένην κυπάρισσον, εἰς ὄνομα τοῦ νεανίσκου κατωνομάκασιν, ὥσπερ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν δένδρων εἰς ἐπωνυμίας ἐτέρων.

INDICES.

I.

INDEX AUCTORUM.

PRÆTER AUCTORES QUI QUATTUOR FRAGMENTORUM VOLUMINIBUS INSUNT, ETIAM ILLI RECENSENTUR
QUORUM BELIQUIAS DEDIMUS AD CALCEM ARRIANI ET HERODOTI.

Primus numerus volumen, alter paginam, tertius fragmentum indicat.

A

- Abas, IV, 277.
Abro s. Habro Batiensis, IV, 277.
Abydenus, IV, 278.
Acario, II, 349 a. III, 16, 18.
Acesander, IV, 285.
Acestodorus Megalopolitanus, II, 464 a.
Acestorides (?), II, 464 a.
Achæus (?), IV, 286.
Acilius (L.) Glabrio, III, 97.
Acusilaus Argivus, I, 100. Add. IV, 624.
Adæus Mytilenæus, III, 132.
Æneas Samius, III, 277.
Ænesidemus Tenius, IV, 286.
Aethlius Samius, IV, 287.
Agaclytus, IV, 288.
Agatharchides Cnidius, III, 190.
Agatharchides Samius, III, 197.
Agatho Samius, IV, 291.
Agathocles Cyzicenus, IV, 288.
Agathonymus, IV, 292.
Agathosthenes, IV, 294.
Agathyllus, IV, 292.
Agasilaus, IV, 292.
Agias Argivus, IV, 292 et Addend. ad h. l.
Aglaosthenes, IV, 293.
Agriopas (?), IV, 407.
Agroetas, IV, 294.
Alcetas, IV, 295.
Alcimus Siculus, IV, 295.
Alexander Ephesius, III, 244.
Alexander Corn. Polyhistor, III, 206.
Alexandrides Delphus, III, 106.
Alexarchus, IV, 298.
Alexis Samius, IV, 299.
Ambryo, II, 86 b.
Amelesagoras Chalcedonius, II, 21.
Amometus, II, 396.
Amphicrates, IV, 300.
Amphilochus, IV, 300.
Amphion Thespiensis, IV, 301.
Amyntas, *Scriptt. Alex. M. p.* 134.
Amyntianus, *Scriptt. Alex. M. p.* 162.
Anaxicrates, IV, 301.
Anaxilaus, II, 84 b; IV, 302.
Anaximander Milesius, II, 67.
Anaximenes Chius, II, 43.
Anaximenes Lampsacenus, *Ser. Alex. M. p.* 33.
Anaximenes varii, *Ser. Alex. M. p.* 33 not.
Anaxis Bœotus, II, 84 a.
Andreas Panormitanus, IV, 302.
Andriscus, IV, 302.
Andrœtas Tenedius, IV, 304.
Andron Alexandrinus, II, 352, 1.
Andron Ephesius, II, 347, 1.
Andron Halicarnassensis, II, 349, 1.
Andron Teius, II, 348, 1.

- Andronicus Alypius, IV, 304.
 Androsthene Thasius, *Scr. Alex. M. p. 72.*
 Androtion, I, 371. Add. IV, 645.
 Anonymus Corinthius, III, 653, 12.
 Anonymus Milesius, III, 647, 1.
 Anonymus Dionis continuator, IV, 191.
 Anonymi alii, III, 649, 4-11. 654, 14.
 Antander Syracusanus, II, 382.
 Antenor, IV, 305.
 Anticlide Atheniensis, *Scr. Alex. M. p. 147.*
 Antidamas Heracleopolites, *Scr. Alex. M. p. 162.*
 Antigenes, *Scr. Alex. M. p. 157.*
 Antigonus III, 132. IV, 305.
 Antileo, IV, 306.
 Antilochus, IV, 306.
 Antimachus, IV, 306.
 Antiochianus, III, 654, 13.
 Antiochus Syracusanus, I, 181. Add. IV, 624.
 639.
 Antiochus fabb. scriptor, IV, 306.
 Antipater Macedo, II, 338.
 Antipater Rhodius, IV, 306.
 Antisthenes Rhodius, III, 174, 182.
 Apellas s. Apollas Ponticus, IV, 307.
 Aphrodisius, IV, 307.
 Apion Oasita, III, 506.
 Apollas. V. Apellas.
 Apollodorus Artemitenus, IV, 308.
 Apollodorus Atheniensis, I, 104, 428; IV, 649.
 Apollodorus Erythræus, IV, 309.
 Apollodorus Ποντικῶν auctor, IV, 304.
 Apollonides Nicenus, IV, 310.
 Apollonides Περίπλου auctor, IV, 309.
 Apollonides Horapion, IV, 309.
 Apollonius Acharnensis, IV, 312.
 Apollonius Aphrodisiensis, IV, 310.
 Apollonius Ascalonita, IV, 312.
 Apollonius Molo, Alabandensis, III, 207.
 Apollonius Rhodius, IV, 313.
 Apollothemis, IV, 314.
 Aratus Cnidius, III, 21.
 Aratus Sicyonius, III, 21.
 Archelaus, *Scr. Alex. M. p. 134*
 Archemachus Eubœus, IV, 314.
 Archinus, IV, 317.
 Architimus, IV, 317.
 Aretades Cnidius, IV, 316.
 Aretes Dyrrhachenus, IV, 317.
 Ariæthus Tegeata, IV, 318.
 Aristænetus, IV, 319.
 Aristagoras Milesius, II, 98.
 Aristæas Argivus, IV, 327, 1.
 Aristæas alius, III, 207.
 Aristides Milesius, IV, 320, 3.
 Aristippus, IV, 327.
 Aristippus Cyrenæus, II, 79.
 Aristo Alexandrinus, III, 324.
 Aristo Pellæus, IV, 328.
 Aristobulus Cassandrensis, *Scr. Alex. M. p. 94.*
 Aristobulus alius, IV, 328.
 Aristocles, IV, 329.
 Aristocrates Lacedæmonius, IV, 332.
 Aristocreon, IV, 333.
 Aristocritus, IV, 334.
 Aristodemus Eleus, IV, 308.
 Aristodemus Nysæensis, III, 307.
 Aristodemus Thebanus, III, 308.
 Aristomenes Atheniensis, IV, 336.
 Aristonicus Alexandrinus, IV, 337, 3.
 Aristonicus Tarentinus, IV, 337.
 Aristophanes Bœotus, IV, 337.
 Aristoteles, II, 102.
 Aristoxenus Tarentinus, II, 269.
 Aristus Salaminus, *Scr. Alex. M. p. 152.*
 Arizelus, III, 336, 6; IV, 340 *init.*
 Armenidas, IV, 339.
 Arrianus Nicomedensis, III, 586.
 Artapanus, III, 207.
 Artavasdes, Armeniæ rex, III, 311.
 Artemidorus Ascalonita, IV, 340.
 Artemon Cassandrensis, IV, 342.
 Artemon Clazomenius, IV, 341.
 Artemon Pergamenus, IV, 341.
 Asclepiades, *Scr. Alex. M. p. 153.*
 Asclepiades Anabazensis, III, 306.
 Asclepiades Arei filius, III, 306.
 Asclepiades Cyprius, III, 306.
 Asclepiades Mendesius, III, 306.
 Asclepiades Myrleanus, III, 298.
 Asclepiades Tragilensis, III, 298.
 Asclepiodotus, III, 665.
 Asinius Quadratus, III, 659.
 Aspasius Byblius, III, 576.
 Aspasius Tyrius, III, 576.
 Astynomus, IV, 343.
 Athanadas, IV, 343.
 Athanas Syracusanus, II, 81.
 Athenæus Naucratis, III, 656.
 Athenæus (*Dino?*), II, 89, 1 *a.*
 Athenicon, IV, 345.
 Athenocles, II, 89, 1 *a.*
 Athenodorus Eretriensis, III, 345.
 Athenodorus Tarsensis, III, 485.
 Aufidius (Cn.), III, 199.
 Augeas (*Agias?*), IV, 345. Addend. ad IV, 292.
 Autesion, IV, 345.
 Autocharis, IV, 346.
 Autocrates, IV, 346.

B

Balager, IV, 346.
 Bæton, *Scr. Alex. M. p.* 134.
 Basilis, IV, 346.
 Baton Sinopensis, IV, 347.
 Bemarchius Cæsarensis, IV, 3.
 Berosus Chaldæus, II, 495.
 Bion Proconnesius, II, 19.
 Bion Solensis, IV, 350.
 Bion alius, IV, 350.
 Bolus Mendesius Democriteus, II, 25 b.
 Botryas Myndius, IV, 351.
 Bruttius s. Brettius, IV, 352.
 Butorides, II, 100; IV, 352.

C

Cadmus Milesius, II, 1.
 Cæcilius Calactinus, III, 330.
 Cæmaro (?), IV, 352.
 Callias Syracusanus, II, 382.
 Callicrates Tyrius, III, 665.
 Callicrates, IV, 352. 449, 3.
 Callidemus, IV, 352.
 Callimorphus medicus, III, 649, 3.
 Callinicus Suctorius Petræus, III, 663.
 Calliphanes, II, 179, 249; IV, 352.
 Callippus Corinthius, IV, 352.
 Callisthenes Olynthius, *Scriptt. Alex. M. p.* 1.
 Callisthenes Sybarita, *Scr. Alex. M. p.* 7.
 Callistratus (Domitius), IV, 353.
 Callixenus Rhodius, III, 55.
 Candidus Isaurus, IV, 135.
 Capito Lycius, IV, 133.
 Carystius Pergamenus, IV, 350.
 Cassander Salaminus, IV, 359, 422.
 Cassius Longinus, III, 688.
 Castor Rhodius, *ad calcem volum. Herodoti p.* 153.
 Cephalion, III, 625.
 Cephalon Gergithius, III, 68.
 Cephisodorus, II, 85.
 Cercidas Megalopolitanus, IV, 359.
 Chæreas, III, 99.
 Chæremon Alexandrinus, III, 495.
 Charax Pergamenus, III, 636.
 Chares Mytilenæus, *Scr. Alex. M. p.* 114.
 Charicles, IV, 360.
 Charon Carthaginiensis, IV, 360.
 Charon Lampsacenus, I, 32. Add. IV, 627.
 Charon Naucratis, III, 495 not.; IV, 360.
 Christodorus Coptites, IV, 360.
 Chrysermus Corinthius, IV, 361.

Chryseros nomenclator, III, 656.
 Cicero (M. T.), III, 297.
 Cincius (L.) Alimentus, III, 94.
 Cineas Thessalus, II, 463.
 Claudius Cæsar, III, 522.
 Claudius Iolaus, IV, 362.
 Claudius Theon, IV, 364.
 Cleander (?) Syracusanus, IV, 365.
 Clearchus Solensis, II, 302.
 Clemens, IV, 364.
 Cleobulus, IV, 365.
 Cleodemus s. Malchus Judæus, III, 207.
 Cleon Curiensis, IV, 365.
 Cleon Magnesius, IV, 365.
 Cleon Syracusanus, IV, 365.
 Cleophanes, IV, 366.
 Cleophorus, III, 366.
 Clinias, IV, 366.
 Clitarchus, *Scr. Alex. M. p.* 74.
 Clitodemus, I, 359. Add. IV, 645.
 Clitonymus, IV, 366.
 Clitophon Rhodius, IV, 367.
 Clodius (S.) Neapolitanus, IV, 364.
 Clytus Milesius, II, 333.
 Cnossus (?), III, 158.
 Conon, IV, 368.
 Cornelius (P.) Scipio, III, 97.
 Cosmes, IV, 369.
 Craterus Macedo, II, 617.
 Crates Atheniensis, IV, 369.
 Cratippus, II, 75.
 Creon, III, 371.
 Creophylus, IV, 371.
 Crepereius Pompeiopolitanus, III, 648, 2.
 Critias Atheniensis, II, 68.
 Critolaus, IV, 372.
 Criton Naxius, IV, 373.
 Criton Pieriota, IV, 373.
 Ctesias Cnidius, *ad calcem volum. Herodoti p.* 1.
 Ctesibius, II, 631.
 Ctesicles, IV, 375.
 Ctesiphon, IV, 375.
 Ctesippus, IV, 376.
 Cydippus Mantinensis, IV, 376. 491, 5.
 Cyllenius, IV, 20 not.
 Cyrsilus Pharsalius, *Scr. Alex. M. p.* 127.

D

Daes Colonensis ex Troade, IV, 370.
 Daimachus Platæensis, II, 440.
 Dalion, IV, 376.
 Damastes Sigensis, II, 64.
 Damocritus, IV, 377.

Damon, IV, 377. II, 330.
 Damophilus Bithynus, III, 656.
 Deiochus s. Deilochus Proconnesius, II, 17.
 Demades, IV, 377.
 Demagoras Samius, IV, 378.
 Demaratus, IV, 378.
 Demetrius Αἰγυπτιᾶκῶν auctor, II, 100.
 Demetrius Byzantius, II, 624.
 Demetrius Callatianus, IV, 380.
 Demetrius Cnidius, IV, 368, 3.
 Demetrius Erythræus, IV, 381.
 Demetrius Iliensis, IV, 381.
 Demetrius Judæus, III, 207.
 Demetrius Odessenus, IV, 382.
 Demetrius Phalereus, II, 362.
 Demetrius Sagalassensis, III, 655, 15.
 Demetrius Salaminus, IV, 382.
 Demochares Leuconoensis, II, 445.
 Democles Pygelensis, II, 20 b.
 Democritus Abderita, II, 24.
 Democritus Ephesius, III, 383.
 Demodamas Milesius et Halicarnassensis, II, 444.
 Demo, I, 378. Add. IV, 626. 646.
 Demodorus, II, 31, 9.
 Demognetus, IV, 384.
 Demophilus, II, 86 a.
 Demosthenes Bithynus, IV, 384.
 Demoteles, IV, 386.
 Dercylus Argivus, IV, 386.
 Dexippus Atheniensis, III, 666.
 Dicæarchus Messenius, II, 225.
 Dieuchidas, IV, 388.
 Dinarchi duo, IV, 391.
 Dinias Argivus, III, 24 et Add. ad h. l.
 Dinon, II, 88.
 Diocles Peparethius, III, 74.
 Diocles Rhodius, III, 79, 6.
 Diodorus Periegeta, II, 353.
 Diodorus Sardinianus, III, 489.
 Diodotus Erythræus, *Scr. Alex. M. p.* 121.
 Diogenes Chalcidensis, IV, 393.
 Diogenes Cyzicenus, IV, 391.
 Diogenes Sicyonius, IV, 392.
 Diognetus, *Scr. Alex. M. p.* 134.
 Dion academicus, IV, 391.
 Dionysius Argivus, III, 26.
 Dionysius Chalcidensis, IV, 393.
 Dionysius Heliopolita (?), II, 11, 11.
 Dionysius Heracleota, II, 494.
 Dionysius Milesius, II, 5.
 Dionysius Mytilenæus, II, 6.
 Dionysius Pergamenus, III, 489.
 Dionysius Phaselita, III, 27.
 Dionysius Rhodius v. Samius, II, 7.

Dionysius Thrax, III, 189.
 Dionysius tyrannus, II, 80.
 Dionysodorus Boeotus, II, 84 a.
 Dionysodorus Træzenius, II, 84 b.
 Diophantus, IV, 396.
 Diophantus Lacedæmonius, IV, 397.
 Dioscorides, II, 192.
 Dius (Ælius), IV, 397.
 Diyllus Atheniensis, II, 360.
 Domitius Callistratus, IV, 353.
 Dorothei varii, *Scriptt. Alex. M. p.* 155 sq.
 Dosiades, IV, 399.
 Dositheus, IV, 400.
 Draco, IV, 402.
 Duris Samius, II, 466.

E

Echemenes, IV, 403.
 Echephylidas, IV, 403.
 Eleusis, II, 336, 3.
 Empodus, IV, 403.
 Empylus Rhodius, III, 327.
 Epaphus, IV, 404.
 Eparchidas, IV, 404.
 Ehippus Olynthius, *Scr. Alex. M. p.* 125.
 Ephorus Cumanus, I, 234. Add. IV, 626. 641.
 Ephorus Cumanus junior, III, 664.
 Epigenes Byzantius, II, 510, 23.
 Epimenides, IV, 404.
 Eratosthenes, *ad calcem Herodoti p.* 182.
 Ergias Rhodius, IV, 405.
 Erxias, IV, 406.
 Eualces, IV, 406.
 Euanoridas Eleus, IV, 407.
 Euanthes Milesius, III, 2 not.
 Euanthes Samius, III, 2 not.
 Eucrates, IV, 407.
 Eudemus Parius vel Naxius, II, 20 a.
 Eudorus, III, 324, 1.
 Eudoxus Rhodius, III, 407.
 Euelpis Carystius, IV, 408.
 Euemeridas Cnidius, IV, 408.
 Euemerus, II, 100 not.
 Eugeon Samius, II, 16.
 Eumachus Neapolitanus, III, 102.
 Eumenes Cardianus, *Scr. Alex. M. p.* 121.
 Eunapius Sardinianus, IV, 7.
 Euphantus Olynthius, III, 19.
 Euphemius, IV, 307.
 Euphorio Chalcidensis, III, 71.
 Eupolemus Judæus, III, 207.
 Eusebius, III, 728.
 Eustathius Epiphaniensis, IV, 138.

Eusthenes (Claudius), III, 729.
Eustochius Cappadox, IV, 3.
Euthymenes, IV, 408.
Eutychianus Cappadox, IV, 4.
Euximenes (?), II, 67, 3.

F

Fabius Pictor (Num.), III, 80.
Fabius Pictor (Q.), III, 80.
Favorinus Arelatensis, III, 577.

G

Glaucippus, IV, 409.
Glaucus, IV, 409.
Glaucus Rheginus, II, 23.
Gorgias Atheniensis, IV, 410.
Gorgon, IV, 410.

H

Habron. V. Abron.
Hadrianus Cæsar, III, 585.
Hannibal, III, 99.
Harmodius Lepreates, IV, 411.
Harpocratio (Ælius), IV, 412.
Hecataeus Abderita, II, 384.
Hecataeus Milesius, I, 1. Add. IV, 623, 627.
Hegemon Alexandrensis, IV, 412.
Hegesander Delphus, IV, 412.
Hegesander Salaminus, IV, 422.
Hegesianax Alexandrensis, III, 68.
Hegesias Magnesius, *Scr. Alex. M. p.* 138.
Hegesidemus Cythnius, IV, 422.
Hegesippus Meciubernæus, IV, 422.
Heliodorus Atheniensis, IV, 425.
Hellanicus Mytilenæus, I, 45.
Heraclides Alexandrinus, II, 95.
Heraclides Callatianus, III, 167.
Heraclides Cumanus, II, 95.
Heraclides Lembus, III, 167.
Heraclides Magnesius, III, 167.
Heraclides Odessenus, III, 167.
Heraclides Ponticus, II, 197.
Heraclitus Lesbios, IV, 426.
Heraclitus Sicyonius, IV, 426.
Hereas, IV, 426.
Hermæus, IV, 427.
Hermesianax Cyprius, IV, 427.
Hermias Hermupolita, II, 81 not.
Hermias Methymnæus, II, 80.
Hermippus Berytius, III, 35 not.
Hermippus Callimachus, III, 35.
Hermippus Smyrnæus, III, 35 b.
Hermogenes Smyrnæus, III, 523.

Hermogenes Tarsensis, III, 523.
Herodorus Heracleota, II, 27 sqq.
Herodorus alius, II, 27 b.
Herodotus Olophyxius, II, 27 b. 30, 6.
Heron, III, 167.
Heron Atheniensis, IV, 428.
Heropythus, IV, 428.
Hesychius Milesius, IV, 143.
Hicesius, IV, 429.
Hierocles, IV, 429.
Hieronymus Ægyptius, II, 450 not.
Hieronymus Cardianus, II, 450.
Hieronymus Rhodius, II, 450 not.
Hippagoras, IV, 430.
Hippasus Lacedæmonius, IV, 430.
Hippias Eleus, II, 59.
Hippias Erythræus, II, 60 b not. IV, 431.
Hippostratus, IV, 432.
Hippys Rheginus, II, 12.
Histæus, IV, 433.
Hypermenes, IV, 434.
Hyperochus Cumanus, IV, 434.
Hypsicrates Amisenus, III, 493, 13 not.

I

Iason Argivus, *Scr. Alex. M. p.* 159.
Iason Byzantius, *Scr. Alex. M. p.* 161.
Iason Cyrenæus, *Scr. Alex. M. p.* 161.
Iason, Nysænsis, *Scr. Alex. M. p.* 159.
Idomeneus Lampsacenus, II, 489.
Ioannes Antiochenus, IV, 534.
Ioannes Epiphaniensis, IV, 272.
Iolaus (Claudius), IV, 362.
Ion Chius, II, 44.
Isigonus Nicænsis, IV, 435.
Ister Cyrenæus, I, 419. Add. IV, 649.
Juba Mauritanus, III, 465.
Judas, III, 657.
Justus Tiberiensis, III, 523.

L

Lætus, IV, 437.
Lamiscus Samius, IV, 438.
Laosthenides, IV, 438.
Leander s. Leandrius, II, 334.
Leo Alabandensis, II, 328.
Leo Byzantius, II, 328.
Leo Pellæus, II, 331.
Leocrines, IV, 438.
Leophantes Heracleopolita, II, 67, 3.
Lepidus, IV, 439.
(Linus OEchaliensis, IV, 438.)
Lobon Argivus, III, 27.

Damon, IV, 377. II, 330.
 Damophilus Bithynus, III, 656.
 Deiochus s. Deilochus Proconnesius, II, 17.
 Demades, IV, 377.
 Demagoras Samius, IV, 378.
 Demaratus, IV, 378.
 Demetrius Αἰγυπτιακῶν auctor, II, 100.
 Demetrius Byzantius, II, 624.
 Demetrius Callatianus, IV, 380.
 Demetrius Cnidius, IV, 368, 3.
 Demetrius Erythræus, IV, 381.
 Demetrius Iliensis, IV, 381.
 Demetrius Judæus, III, 207.
 Demetrius Odessenus, IV, 382.
 Demetrius Phalereus, II, 362.
 Demetrius Sagalassensis, III, 655, 15.
 Demetrius Salaminus, IV, 382.
 Demochares Leuconoensis, II, 445.
 Democles Pygelensis, II, 20 b.
 Democritus Abderita, II, 24.
 Democritus Ephesius, III, 383.
 Demodamas Milesius et Halicarnassensis, II, 444.
 Demo, I, 378. Add. IV, 626. 646.
 Demodorus, II, 31, 9.
 Demognetus, IV, 384.
 Demophilus, II, 86 a.
 Demosthenes Bithynus, IV, 384.
 Demoteles, IV, 386.
 Dercylus Argivus, IV, 386.
 Dexippus Atheniensis, III, 666.
 Dicæarchus Messenius, II, 225.
 Dieuchidas, IV, 388.
 Dinarchi duo, IV, 391.
 Dinias Argivus, III, 24 et Add. ad h. l.
 Dinon, II, 88.
 Diocles Peparethius, III, 74.
 Diocles Rhodius, III, 79, 6.
 Diodorus Periegeta, II, 353.
 Diodorus Sardinianus, III, 489.
 Diodotus Erythræus, *Scr. Alex. M. p. 121*.
 Diogenes Chalcidensis, IV, 393.
 Diogenes Cyzicenus, IV, 391.
 Diogenes Sicyonius, IV, 392.
 Diognetus, *Scr. Alex. M. p. 134*.
 Dion academicus, IV, 391.
 Dionysius Argivus, III, 26.
 Dionysius Chalcidensis, IV, 393.
 Dionysius Heliopolita (?), II, 11, 11.
 Dionysius Heracleota, II, 494.
 Dionysius Milesius, II, 5.
 Dionysius Mytilenæus, II, 6.
 Dionysius Pergamenus, III, 489.
 Dionysius Phaselita, III, 27.
 Dionysius Rhodius v. Samius, II, 7.

Dionysius Thrax, III, 189.
 Dionysius tyrannus, II, 80.
 Dionysodorus Bœotus, II, 84 a.
 Dionysodorus Træzenius, II, 84 b.
 Diophantus, IV, 396.
 Diophantus Lacedæmonius, IV, 397.
 Dioscorides, II, 192.
 Dius (Ælius), IV, 397.
 Diyllus Atheniensis, II, 360.
 Domitius Callistratus, IV, 353.
 Dorothei varii, *Scriptt. Alex. M. p. 155 sq.*
 Dosiades, IV, 399.
 Dositheus, IV, 400.
 Draco, IV, 402.
 Duris Samius, II, 466.

E

Echemenes, IV, 403.
 Echephyllidas, IV, 403.
 Eleusis, II, 336, 3.
 Empodus, IV, 403.
 Empylus Rhodius, III, 327.
 Epaphus, IV, 404.
 Eparchidas, IV, 404.
 Ehippus Olynthius, *Scr. Alex. M. p. 125*.
 Ephorus Cumanus, I, 234. Add. IV, 626. 641.
 Ephorus Cumanus junior, III, 664.
 Epigenes Byzantius, II, 510, 23.
 Epimenides, IV, 404.
 Eratosthenes, *ad calcem Herodoti p. 182*.
 Ergias Rhodius, IV, 405.
 Erxias, IV, 406.
 Eualces, IV, 406.
 Euanoridas Eleus, IV, 407.
 Euanthes Milesius, III, 2 not.
 Euanthes Samius, III, 2 not.
 Eucrates, IV, 407.
 Eudemus Parius vel Naxius, II, 20 a.
 Eudorus, III, 324, 1.
 Eudoxus Rhodius, III, 407.
 Euelpis Carystius, IV, 408.
 Euemeridas Cnidius, IV, 408.
 Euemerus, II, 100 not.
 Eugeon Samius, II, 16.
 Eumachus Neapolitanus, III, 102.
 Eumenes Cardianus, *Scr. Alex. M. p. 121*.
 Eunapius Sardinianus, IV, 7.
 Euphantus Olynthius, III, 19.
 Euphemius, IV, 307.
 Euphorio Chalcidensis, III, 71.
 Eupolemus Judæus, III, 207.
 Eusebius, III, 728.
 Eustathius Epiphaniensis, IV, 138.

Eusthenes (Claudius), III, 729.
Eustochius Cappadox, IV, 3.
Euthymenes, IV, 408.
Eutychianus Cappadox, IV, 4.
Euximenes (?), II, 67, 3.

F

Fabius Pictor (Num.), III, 80.
Fabius Pictor (Q.), III, 80.
Favorinus Arelatensis, III, 577.

G

Glaucippus, IV, 409.
Glaucus, IV, 409.
Glaucus Rheginus, II, 23.
Gorgias Atheniensis, IV, 410.
Gorgon, IV, 410.

H

Habron. V. Abron.
Hadrianus Cæsar, III, 585.
Hannibal, III, 99.
Harmodius Lepreates, IV, 411.
Harpocratio (Ælius), IV, 412.
Hecateus Abderita, II, 384.
Hecateus Milesius, I, 1. Add. IV, 623, 627.
Hegemon Alexandrensis, IV, 412.
Hegesander Delphus, IV, 412.
Hegesander Salaminus, IV, 422.
Hegesianax Alexandrensis, III, 68.
Hegesias Magnesius, *Scr. Alex. M. p.* 138.
Hegesidemus Cythnius, IV, 422.
Hegesippus Mecybernæus, IV, 422.
Heliodorus Atheniensis, IV, 425.
Hellanicus Mytilenæus, I, 45.
Heraclides Alexandrinus, II, 95.
Heraclides Callatianus, III, 167.
Heraclides Cumanus, II, 95.
Heraclides Lembus, III, 167.
Heraclides Magnesius, III, 167.
Heraclides Odessenus, III, 167.
Heraclides Ponticus, II, 197.
Heraclitus Lesbios, IV, 426.
Heraclitus Sicyonius, IV, 426.
Hereas, IV, 426.
Hermæus, IV, 427.
Hermesianax Cyprius, IV, 427.
Hermias Hermupolita, II, 81 not.
Hermias Methymnæus, II, 80.
Hermippus Berytius, III, 35 not.
Hermippus Callimachus, III, 35.
Hermippus Smyrnæus, III, 35 b.
Hermogenes Smyrnæus, III, 523.

Hermogenes Tarsensis, III, 523.
Herodorus Heracleota, II, 27 sqq.
Herodorus alius, II, 27 b.
Herodotus Olophxyus, II, 27 b. 30, 6.
Heron, III, 167.
Heron Atheniensis, IV, 428.
Heropythus, IV, 428.
Hesychius Milesius, IV, 143.
Hicesius, IV, 429.
Hierocles, IV, 429.
Hieronymus Ægyptius, II, 450 not.
Hieronymus Cardianus, II, 450.
Hieronymus Rhodius, II, 450 not.
Hippagoras, IV, 430.
Hippasus Lacedæmonius, IV, 430.
Hippias Eleus, II, 59.
Hippias Erythræus, II, 60 b not. IV, 431.
Hippostratus, IV, 432.
Hippys Rheginus, II, 12.
Histæus, IV, 433.
Hypermenes, IV, 434.
Hyperochus Cumanus, IV, 434.
Hysicrates Amisenus, III, 493, 13 not.

I

Iason Argivus, *Scr. Alex. M. p.* 159.
Iason Byzantius, *Scr. Alex. M. p.* 161.
Iason Cyrenæus, *Scr. Alex. M. p.* 161.
Iason, Nysænsis, *Scr. Alex. M. p.* 159.
Idomeneus Lampsacenus, II, 489.
Ioannes Antiochenus, IV, 534.
Ioannes Epiphaniensis, IV, 272.
Iolaus (Claudius), IV, 362.
Ion Chius, II, 44.
Isigonus Nicænsis, IV, 435.
Ister Cyrenæus, I, 419. Add. IV, 649.
Juba Mauritanus, III, 465.
Judas, III, 657.
Justus Tiberiensis, III, 523.

L

Lætus, IV, 437.
Lamiscus Samius, IV, 438.
Laosthenides, IV, 438.
Leander s. Leandrius, II, 334.
Leo Alabandensis, II, 328.
Leo Byzantius, II, 328.
Leo Pellæus, II, 331.
Leocrines, IV, 438.
Leophantes Heracleopolita, II, 67, 3.
Lepidus, IV, 439.
(Linus OEchaliensis, IV, 438.)
Lobon Argivus, III, 27.

Lucillus Tarrhæus, IV, 440.
 Lucullus (L.) III, 297.
 Lupercus Berytius, III, 662.
 Lyceas Naucratis, II, 91, 11. IV, 441.
 Lycus Rheginus, II, 370.
 Lynceus Samius, II, 466 not.
 Lysanias Cyrenæus, III, 342, 26.
 Lysanias Mallotes, IV, 441.
 Lysimachides, III, 340, 21.
 Lysimachus Alexandrinus, III, 334.
 Lysimachus Theodoreus, III, 2.

M

Macareus, IV, 442.
 Mæandrius Milesius, II, 334.
 Magnus Carhenus, IV, 4.
 Malacus, IV, 442.
 Malchus Philadelphensis, IV, 111.
 Manetho Sebennyta, II, 511.
 Marcellus, IV, 443.
 Marsyas Pellæus, *Scr. Alex. M. p.* 40.
 Marsyas Philippensis, *Scr. Alex. M. p.* 40.
 Medius Larissæus, *Scr. Alex. M. p.* 127.
 Megacles, IV, 443.
 Megacrides, IV, 443.
 Megasthenes, II, 397.
 Melanthius, IV, 444.
 Melanthus pictor, IV, 445.
 Melisseus, IV, 445.
 Melito, IV, 445.
 Memnon, III, 525.
 Menæchmus Sicyonius, *Scr. Alex. M. p.* 145.
 Menander Ephesus s. Pergamenus, IV, 445.
 Menander Protector, IV, 200.
 Menecles Barcæus, IV, 448.
 Menecrates Elaita, II, 342.
 Menecrates Nysæensis, II, 344.
 Menecrates Olynthius, II, 344.
 Menecrates Xanthius, II, 343.
 Menelaus Anæus, IV, 451, 9.
 Menesthenes, IV, 451.
 Menetor, IV, 452.
 Menodotus Perinthius v. Samius, III, 103.
 Menyllus, IV, 452.
 Metagenes (?) Parius, II, 336, 6.
 Metrodorus Chius, III, 205, 14.
 Metrodorus Scepsius, III, 203.
 Metrophanes, IV, 453.
 Minyes (?), II, 335, 3.
 Mnaseas Patrensis, III, 149.
 Mnesimachus Phaselita, IV, 453.
 Mneſiptolemus, III, 71.
 Mœris, II, 32, 15.

Molpis Laco, IV, 453.
 Monimus, IV, 454.
 Musæus Ephesius, IV, 518.
 Myron Priensis, IV, 460, 17.
 Myronianus Amastrianus, IV, 454.
 Myrsilus Methymnæus, IV, 455.

N

Neanthes Cyzicenus, III, 2.
 Nearchus Cretensis, *Scr. Alex. M. p.* 58.
 Nestor, III, 485, not.
 Nicagoras Atheniensis, III, 662.
 Nicagoras Cyprius, II, 332, 5.
 Nicagoras Zelites, II, 332 b.
 Nicander Alexandrinus, IV, 462.
 Nicander Chalcedonius, IV, 461.
 Nicander Thyatirenus, IV, 462.
 Nicanor, *Scr. Alex. M. p.* 152.
 Nicanor Alexandrinus, III, 632.
 Nicanor Cyrenæus, III, 632.
 Nicarchus, III, 335 not.
 Nicias, IV, 462.
 Nicias Maleotes, IV, 463.
 Nicias Nicæensis, IV, 463.
 (Nicobule), *Scr. Alex. M. p.* 157.
 Nicocles Lacedæmonius, IV, 464.
 Nicocrates, IV, 465.
 Nicolaus Damascenus, III, 343.
 Nicomachus, III, 664.
 Nicomedes Acanthius, IV, 464.
 Nicostratus, IV, 466.
 Nicostratus Trapezuntius, III, 664.
 Nommosus, IV, 178.
 Nymphis Heracleota, III, 12.
 Nymphodorus Syracusanus, II, 375.

O

Olympichus, IV, 466.
 Olympiodorus Thebæus, III, 57.
 Olympus, III, 326.
 Onasimus, III, 728.
 Onasus, III, 158.
 Onesicritus Astypalæensis, *Scr. Alex. M. p.* 47.

P

Pæon Amathusius, IV, 371.
 Palæphatus Abydenus, II, 338.
 Palæphatus Atheniensis aut Ægyptius, II, 338 b.
 Palæphatus Parius vel Priensis, II, 338 b.
 Palladius Methonæus, III, 3.
 Pallas, III, 635.
 Pamphila Epidauria, III, 520.

Pamphilus, IV, 466.
 Pampreprius Thebæus, IV, 132, 20 not.
 Pappias, IV, 540, 2, § 1.
 Pappus, IV, 466.
 Parthax, II, 641, 21 not. et Add. ad h. l.
 Pasiteles statuarius, IV, 466.
 Patrocles, II, 442.
 Pausanias Damascenus, IV, 467.
 Pausanias Laco, IV, 467.
 Pausimachus Samius, IV, 471.
 Paxamus, IV, 471.
 Pergamenus, IV, 541, § 14.
 Persæus Cittiensis, II, 623.
 Petellides Cnossius, IV, 471.
 Petrus Patricius, IV, 181.
 Phæstus, IV, 472.
 Phanius Eresius, II, 293.
 Phanocritus, IV, 472.
 Phanodemus, I, 366.
 Phanodicus, IV, 472.
 Pharnuchus Nisibenus, IV, 473.
 Pherecydes Leriensis, I, 71. Add. IV, 637.
 Philalius Corinthius, IV, 473.
 Philemon, IV, 474.
 Philetas Ephesius, IV, 474.
 Philinus Agrigentinus, III, 17.
 Philippus Amphipolita, IV, 475.
 Philippus Chalcidensis, IV, 475.
 Philippus Theangelensis, 474.
 Philistides, IV, 476.
 Philistus Naucratis, IV, 477.
 Philistus Syracusanus, I, 185. Add. IV, 625. 639.
 Phillis Delius, IV, 475.
 Philo, III, 207.
 Philo Byblius, III, 560.
 Philo Heracleota, III, 560 not.
 Philo sophista, III, 560 not.
 Philo Thebanus, III, 560 not.
 Philochorus Atheniensis, I, 385. Add. IV, 646.
 Philocrates, IV, 477.
 Philogenes, IV, 478.
 Philomnestus, IV, 477.
 Philonides, IV, 478.
 Philostephanus Cyrenæus, III, 28.
 Philteas, IV, 478.
 Phlego Trallianus, III, 602.
 Phylarchus, I, 334. Add. IV, 645.
 Pisistratus Liparæus, IV, 478.
 Polemo Iliensis, III, 108.
 Polyænus Atheniensis, III, 522.
 Polyænus Sardianus, III, 522.
 Polyanthus Cyrenæus, IV, 479.
 Polycharmus Naucratis, IV, 479.
 Polycletus Larissæus, *Scr. Alex. M. p.* 129.

Polycrates, IV, 480.
 Polycritus Mendæus, *Scr. Alex. M. p.* 120.
 Polygnostus v. Polygnotus, II, 18, a.
 Polyzelus Messenius, II, 12, a.
 Polyzelus Rhodius, IV, 481.
 Pomponius (T.) Atticus, III, 297.
 Porphyrius Tyrius, III, 688.
 Posidippus, IV, 482.
 Posidonius Alexandrinus, III, 249.
 Posidonius Apamensis sive Rhodius, III, 245.
 Posidonius Olbiopolita, III, 172.
 Possis Magnesius, IV, 482.
 Postumius (A.) Albinus, III, 173.
 Potamo Mytilenæus, III, 505.
 Praxagoras Atheniensis, III, 2.
 Praxion, IV, 483.
 Praxiteles, IV, 483.
 Priscus Panites, IV, 69.
 Procles, Xenocratis disc., II, 342 not.
 Procles Carthaginiensis, IV, 483.
 Promathidas Heracleota, III, 201.
 Promathion, III, 202.
 Protagorides Cyzicenus, IV, 484.
 Protarchus Trallianus, IV, 485.
 Proxenus, II, 461.
 Psaon Platæensis, III, 198.
 Ptolemæus Euergetes, III, p. 186.
 Ptolemæus Lagi, *Scr. Alex. M. p.* 86.
 Ptolemæus Megalopolitanus, III, 66.
 Ptolemæus Mendesius, IV, 485.
 Pyranders, IV, 486.
 Pyrgion, IV, 486.
 Pyrrhon Lipareus, IV, 479, 2.
 Pyrrhus Epirota, II, 461.
 Pythænetus, IV, 487.
 Pythernus Ephesius, IV, 487.
 Pythocles Samius, IV, 488.
 Pythodorus, II, 5, b.

R

Rheginus, II, 12, b, not.
 Rutilius (P.) Rufus, III, 199.

S

Satyrus peripateticus, III, 159.
 Scamon Mytilenæus, IV, 489.
 Scylax Caryandensis, III, 183.
 Scythinus Teius, IV, 491.
 Seleucus Alexandrinus, III, 500.
 Semeronius Babylonius, IV, 591.
 Semus Delius, IV, 591.
 Serenus, III, 590 not. 575.
 Severus imperator, III, 657.

Lucillus Tarrhæus, IV, 440.
 Lucullus (L.) III, 297.
 Luperus Berytius, III, 662.
 Lyceas Naucratis, II, 91, 11. IV, 441.
 Lycus Rheginus, II, 370.
 Lynceus Samius, II, 466 not.
 Lysanias Cyrenæus, III, 342, 26.
 Lysanias Mallotes, IV, 441.
 Lysimachides, III, 340, 21.
 Lysimachus Alexandrinus, III, 334.
 Lysimachus Theodorus, III, 2.

M

Macareus, IV, 442.
 Mæandrius Milesius, II, 334.
 Magnus Carhenus, IV, 4.
 Malacus, IV, 442.
 Malchus Philadelphensis, IV, 111.
 Manetho Sebennyta, II, 511.
 Marcellus, IV, 443.
 Marsyas Pellæus, *Scr. Alex. M. p.* 40.
 Marsyas Philippensis, *Scr. Alex. M. p.* 40.
 Medius Larissæus, *Scr. Alex. M. p.* 127.
 Megacles, IV, 443.
 Megacrides, IV, 443.
 Megasthenes, II, 397.
 Melanthius, IV, 444.
 Melanthus pictor, IV, 445.
 Melisseus, IV, 445.
 Melito, IV, 445.
 Memnon, III, 525.
 Menæchmus Sicyonius, *Scr. Alex. M. p.* 145.
 Menander Ephesius s. Pergamenus, IV, 445.
 Menander Protector, IV, 200.
 Menecles Barcæus, IV, 448.
 Menecrates Elaita, II, 342.
 Menecrates Nysæensis, II, 344.
 Menecrates Olynthius, II, 344.
 Menecrates Xanthius, II, 343.
 Menelaus Anæus, IV, 451, 9.
 Menesthenes, IV, 451.
 Menetor, IV, 452.
 Menodotus Perinthius v. Samius, III, 103.
 Menyllus, IV, 452.
 Metagenes (?) Parius, II, 336, 6.
 Metrodorus Chius, III, 205, 14.
 Metrodorus Scepsius, III, 203.
 Metrophanes, IV, 453.
 Minyes (?), II, 335, 3.
 Mnaseas Patrensis, III, 149.
 Mnesimachus Phaselita, IV, 453.
 Mnesiptolemus, III, 71.
 Mœris, II, 32, 15.

Molpis Laco, IV, 453.
 Monimus, IV, 454.
 Musæus Ephesius, IV, 518.
 Myron Prienensis, IV, 460, 17.
 Myronianus Amastrianus, IV, 454.
 Myrsilus Methymnæus, IV, 455.

N

Neanthes Cyzicenensis, III, 2.
 Nearchus Cretensis, *Scr. Alex. M. p.* 58.
 Nestor, III, 485, not.
 Nicagoras Atheniensis, III, 662.
 Nicagoras Cyprius, II, 332, 5.
 Nicagoras Zelites, II, 332 b.
 Nicander Alexandrinus, IV, 462.
 Nicander Chalcedonius, IV, 461.
 Nicander Thyatirenus, IV, 462.
 Nicanor, *Scr. Alex. M. p.* 152.
 Nicanor Alexandrinus, III, 632.
 Nicanor Cyrenæus, III, 632.
 Nicarchus, III, 335 not.
 Nicias, IV, 462.
 Nicias Maleotes, IV, 463.
 Nicias Nicæensis, IV, 463.
 (Nicobule), *Scr. Alex. M. p.* 157.
 Nicocles Lacedæmonius, IV, 464.
 Nicocrates, IV, 465.
 Nicolaus Damascenus, III, 343.
 Nicomachus, III, 664.
 Nicomedes Acanthius, IV, 464.
 Nicostratus, IV, 466.
 Nicostratus Trapezuntius, III, 664.
 Nommosus, IV, 178.
 Nymphis Heracleota, III, 12.
 Nymphodorus Syracusanus, II, 375.

O

Olympichus, IV, 466.
 Olympiodorus Thebæus, III, 57.
 Olympus, III, 326.
 Onasimus, III, 728.
 Onasus, III, 158.
 Onesicritus Astypalæensis, *Scr. Alex. M. p.* 47.

P

Pæon Amathusius, IV, 371.
 Palæphatus Abydenus, II, 338.
 Palæphatus Atheniensis aut Ægyptius, II, 338 b.
 Palæphatus Parius vel Prienensis, II, 338 b.
 Palladius Methonæus, III, 3.
 Pallas, III, 635.
 Pamphila Epidauria, III, 520.

Pamphilus, IV, 466.
 Pamprepius Thebæus, IV, 132, 20 not.
 Pappias, IV, 540, 2, § 1.
 Pappus, IV, 466.
 Parthax, II, 641, 21 not. et Add. ad h. l.
 Pasiteles statuarius, IV, 466.
 Patrocles, II, 442.
 Pausanias Damascenus, IV, 467.
 Pausanias Laco, IV, 467.
 Pausimachus Samius, IV, 471.
 Paxamus, IV, 471.
 Pergamenus, IV, 541, § 14.
 Persæus Cittiensis, II, 623.
 Petellides Cnossius, IV, 471.
 Petrus Patricius, IV, 181.
 Phæstus, IV, 472.
 Phantias Eresius, II, 293.
 Phanocritus, IV, 472.
 Phanodemus, I, 366.
 Phanodicus, IV, 472.
 Pharnuchus Nisibenus, IV, 473.
 Pherecydes Lerius, I, 71. Add. IV, 637.
 Philalius Corinthius, IV, 473.
 Philemon, IV, 474.
 Philetas Ephesius, IV, 474.
 Philinus Agrigentinus, III, 17.
 Philippus Amphipolita, IV, 475.
 Philippus Chalcidensis, IV, 475.
 Philippus Theangelensis, 474.
 Philistides, IV, 476.
 Philistus Naucratis, IV, 477.
 Philistus Syracusanus, I, 185. Add. IV, 625. 639.
 Phillis Delius, IV, 475.
 Philo, III, 207.
 Philo Byblius, III, 560.
 Philo Heracleota, III, 560 not.
 Philo sophista, III, 560 not.
 Philo Thebanus, III, 560 not.
 Philochorus Atheniensis, I, 385. Add. IV, 646.
 Philocrates, IV, 477.
 Philogenes, IV, 478.
 Philomnestus, IV, 477.
 Philonides, IV, 478.
 Philostephanus Cyrenæus, III, 28.
 Philteas, IV, 478.
 Phlego Trallianus, III, 602.
 Phylarchus, I, 334. Add. IV, 645.
 Pisistratus Liparæus, IV, 478.
 Polemo Iliensis, III, 108.
 Polyænus Atheniensis, III, 522.
 Polyænus Sardianus, III, 522.
 Polyanthus Cyrenæus, IV, 479.
 Polycharmus Naucratis, IV, 479.
 Polycletus Larissæus, *Scr. Alex. M. p. 129.*

Polycrates, IV, 480.
 Polycritus Mendæus, *Scr. Alex. M. p. 129.*
 Polygnostus v. Polygnotus, II, 18, a.
 Polyzelus Messenius, II, 12, a.
 Polyzelus Rhodius, IV, 481.
 Pomponius (T.) Atticus, III, 297.
 Porphyrius Tyrius, III, 688.
 Posidippus, IV, 482.
 Posidonius Alexandrinus, III, 249.
 Posidonius Apamensis sive Rhodius, III, 245.
 Posidonius Olbiopolita, III, 172.
 Possis Magnesius, IV, 482.
 Postumius (A.) Albinus, III, 173.
 Potamo Mytilenæus, III, 505.
 Praxagoras Atheniensis, III, 2.
 Praxion, IV, 483.
 Praxiteles, IV, 483.
 Priscus Panites, IV, 69.
 Procles, Xenocratis disc., II, 342 not.
 Procles Carthaginiensis, IV, 483.
 Promathidas Heracleota, III, 201.
 Promathion, III, 202.
 Protagorides Cyzicenus, IV, 484.
 Protarchus Trallianus, IV, 485.
 Proxenus, II, 461.
 Psaon Platæensis, III, 198.
 Ptolemæus Euergetes, III, p. 186.
 Ptolemæus Lagi, *Scr. Alex. M. p. 86.*
 Ptolemæus Megalopolitanus, III, 66.
 Ptolemæus Mendesius, IV, 485.
 Pyranders, IV, 486.
 Pyrgion, IV, 486.
 Pyrrhon Lipareus, IV, 479, 2.
 Pyrrhus Epirota, II, 461.
 Pythænetus, IV, 487.
 Pythermus Ephesius, IV, 487.
 Pythocles Samius, IV, 488.
 Pythodorus, II, 5, b.

R

Rheginus, II, 12, b, not.
 Rutilius (P.) Rufus, III, 199.

S

Satyrus peripateticus, III, 159.
 Scamon Mytilenæus, IV, 489.
 Scylax Caryandensis, III, 183.
 Scythinus Teius, IV, 491.
 Seleucus Alexandrinus, III, 500.
 Semeronius Babylonius, IV, 591.
 Semus Delius, IV, 591.
 Serenus, III, 590 not. 575.
 Severus imperator, III, 657.

Silenus Calactinus, III, 100.
 Simacus, II, 89, 1 a. III, 336, 3.
 Simonides Ceus, II, 42.
 Simonides Magnesius, III, 71.
 Simonides alius, II, 42, b.
 Sosilus Lacedæmonius vel Iliensis, III, 99.
 Socrates Argivus, IV, 496.
 Socrates Cous, IV, 499, 15.
 Socrates Rhodius, III, 326.
 Sophænetus Stymphalius, II, 74.
 Sosander, IV, 500.
 Sosibius Laco, II, 625.
 Sosicrates Cretensis, IV, 500.
 Sosicrates Cyzicenus, IV, 501, 9.
 Sosicrates Rhodius, IV, 501, 10.
 Sosigenes, III, 198.
 Sosthenes Cnidius, IV, 504.
 Sostratus, IV, 504.
 Sostratus Phanagorensis, IV, 505.
 Soteridas Epidaurius, III, 520.
 Sphærus Bosporanus, III, 20.
 Staphylus Naucratis, IV, 505.
 Stesiclides Atheniensis, IV, 507.
 Stesimbrotus Thasius, II, 52.
 Strabo Amasensis, III, 490.
 Strato, III, 173.
 Strato Lampsacenus, II, 369.
 Strattis Olynthius, *Scr. Alex. M. p.* 111.
 Suidas, II, 464.

T

Telephanes, IV, 507.
 Telephus Pergamenus, III, 634.
 Telesarchus, IV, 508.
 Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Teupalus Andriensis, IV, 509.
 Thallus, III, 517.
 Theagenes Macedo, IV, 509.
 Theagenes Rheginus, II, 12.
 Themiso, IV, 511.
 Themistagoras Ephesius, IV, 512.
 Themistogenes Syracusanus, II, 74.
 Theochrestus Cyrenæus, II, 87, b.
 Theocles, III, 665; IV, 312.
 Theocritus Chius, II, 86.
 Theodectes Phaselita, II, 369.
 Theodori tres, IV, 512.
 Theodorus Gadarens, III, 489.
 Theodorus Hierapolita, IV, 513.
 Theodorus Iliensis, IV, 513.
 Theodorus ὁ παναγής, IV, 514.
 Theodorus Phocæus, IV, 514.

Theodorus Rhodius, IV, 512.
 Theodorus Samothrax, IV, 513.
 Theodotus, III, 207.
 Theognis, IV, 514.
 Theolytus, IV, 515.
 Theophanes Byzantius, IV, 270.
 Theophanes Mytilenæus, III, 312.
 Theophilus, II, 207. IV, 515.
 Theopompus Chius, I, 278. Add. IV, 626. 643.
 Theotimus, IV, 517.
 Theseus, IV, 518.
 Thrasybulus, II, 364, a.
 Thrasyllus Mendesius, III, 501.
 Timæus Tauromenita, I, 193. Add. IV, 625. 640.
 Timagenes Alexandrinus, III, 317.
 Timagetus, II, 317 not. IV, 519.
 Timagoras, IV, 520.
 Timochares, III, 207.
 Timolaus, IV, 521.
 Timomachus, IV, 521.
 Timonax, IV, 522.
 Timonides Leucadii, II, 83.
 Timotheus, IV, 522.
 Trisimachus (?), III, 337, 8. IV, 471.

U

Ulpianus, IV, 524, 11.
 Uranius, IV, 523.

X

Xanthus Sardinus, I, 36. Add. IV, 623. 628.
 Xenagoras, IV, 426.
 Xenion, IV, 528.
 Xenocrates, IV, 530.
 Xenomedes Chius, II, 43.
 Xenophilus, IV, 530.
 Xenophon Lampsacenus, III, 209.
 Xenophon, Syriæ mensor, III, 228, 22.
 Xenophontes alii, III, 101 sq.

Z

Zenis, IV, 530.
 Zeno Rhodius, III, 174.
 Zeno Sidonius, III, 174.
 Zeno alius, III, 174.
 Zenobia, III, 665.
 Zenodotus Træzænius, IV, 531.
 Zenophilus, IV, 530.
 Zoilus Amphipolita, II, 85, a.
 Zopyrio, IV, 531.
 Zopyrus Byzantius, IV, 531.
 Zopyrus Magnesius, IV, 532, 3 not.

II.

INDEX TITULORUM.

TITULOS LIBRORUM QUI AD SINGULORUM POPULORUM REGIONUMQUE HISTORIAM VEL DESCRIPTIONEM PERTINENT,
MORE PERIEGETARUM, EXHIBUIMUS SECUNDUM SITUM TERRARUM.
RELIQUA TITULORUM FABRAGO EX ORDINE LITERARUM SUBJUNGITUR.

EUROPA.

Εὐρώπης κτίσεις, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
Περὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, Demetrius Callatianus, IV, 380.

GRÆCIA.

Βίος Ἑλλάδος, Dicæarchus, II, 233. Iason, *Scriptt. Alex. M. p.* 159.
Ἑλληνικά, Charon Lampsacenus, I, 32, 5. (Ephorus, I, 234.) Theopompus, I, 279. Dionsodorus et Anaxus Bæoti, II, 84. (Zoilus Amphipolita, II, 85.) Anaximenes, *Scriptt. Alex. M. p.* 35. Callisthenes, *ibid. p.* 6. — [Περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, Cephissodorus, II, 85. Callisthenes, *Scriptt. Alex. M. p.* 6. Leo Byzantius, II, 328]. Diyllus Atheniensis, II, 360, 1. Demochares Leuconoensis, II, 448. Deinde cf. Scriptores rerum Alexandri. — [Τὰ μετὰ Ἀλέξανδρον, Arrianus, III, 586. Dexippus, III, 666. — Περὶ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων καὶ ἐπιγόνων, Nymphis Heracleota, III, 12. — Τῶν διαδόχων καὶ ἐπιγόνων ἱστορίαι, Hieronymus Cardianus, II, 452. —] Duris Samius, II, 469. (Phylarchus I, 334.) Neanthes Cyzicenus, III, 3, 1. (Euphantus Olynthius, III, 19.) Silenus, III, 101, 6. Menodotus Perinthius, III, 103. Psaon Platæensis, III, 198. [Εὐρωπαϊκά, i. e. historia eorum qui in Europa post Alexandrum res administrarunt usque ad ætatem auctoris, Agatharchides Cnidius, III, 192. — Ἱστορίαι Posidonii Rhodii, III, 252. — Τὰ μετὰ Πολύβιον, Strabo, III, 490.] Charrax, III, 636.

I. PELOPONNESUS.

Τὰ περὶ Πελοπόννησον, Diogenes Sicyonius, IV, 392.
Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων, Apellas Ponticus, IV, 307, 3. Πελοποννησιακά, Chrysermus,

IV, 361, 1. Pyrande, IV, 486. Theophilus, IV, 515.

Καταμετρήσεις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ὁρῶν, Dicæarchus, II, 253.

a. Lacedæmonia.

Λακωνικά vel Λακεδαιμονικά, Aristocrates Lacedæmonius, IV, 332. Nicomedes Acanthius, IV, 464. Pausanias Laco, IV, 467. Phæstus, IV, 472. Polycrates, IV, 480.

Πρωτάνεις τῶν Λακεδαιμονίων (Χρονικά), Charon Lampsacenus, I, p. xvi.

Λακεδαιμονίων πολιτεία, Critias, II, 68. Aristoteles, II, 127. Heraclides, II, 210, 2. Dicæarchus, II, 241, 21. Dioscorides, II, 192, 1. Proxenus, II, 463, 7. Persæus Cittiensis, II, 623. Sphærus Bosporanus, III, 20, 1. Hippasus Laco, IV, 430. Molpis Laco, IV, 453. Nicocles Laco, IV, 464.

Περὶ Λυκούργου καὶ Σωκράτους, Sphærus Bosporanus, III, 20.

Ὁ Λευκτρικὸς πόλεμος τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων (poema), Hegemon Alexandrensis, IV, 412.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι πόλεων, Polemo, III, 111.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἀναθημάτων, Polemo, III, 121, 18.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι θυσίων, Sosibius Laco, II, 624, 4.

Περὶ τῶν ἐν Λάκῳσι ἑορτῶν, Pausanias Laco, IV, 467.

Περὶ τοῦ παρὰ Ξενοφῶντι καννάθρου (Pertinent hæc ad Lacedæm. Hyacinthia), Polemo, III, 142, 86.

Κυθηρίων πολιτεία, Heraclides, II, 219, 24.

b. Messenia. Arcadia.

Μεσσηνιακά (De bello Mess. I), Myron Priensis, IV, 460.

Ἀρχαδικά, Architimus, IV, 317. Ariæthus Te-

geata, IV, 318. Aristippus, IV, 327. Demaratus, IV, 379, 1. Nicias, IV, 462. Agathyllus, IV, 292. (Polemo, III, 122, 24.)
Περὶ Ἀρχάδων, Staphylus Naucratis, IV, 506, 8. (Περὶ Ἀρχαδίας, Hellanicus, I, 53, 59.)
Ἀτλαντίς, Hellanicus, I, 52, 54.
Κοινὴ Ἀρχάδων πολιτεία, Aristoteles, II, 134, 91.
[Μαντινέων πολιτεία, idem, II, 134, 90.]
Τεγεατῶν πολιτεία, idem, II, 131, 88.
[Ἡραϊέων πολιτεία, idem, II, 134, 90.]
Περὶ τῶν κατὰ Φιγάλειαν νομίμων, Harmodius Lepreates, IV, 411.
Περὶ Κυλλήνης, Philostephanus, III, 30, 9.

c. Elis.

Ἠλιακά, Ister, I, 424, 45. Teupalus Andriensis, IV, 509. (Polemo, III, 121, 9.)
Ἠλείων πολιτεία, Aristoteles, II, 135, 92. Heraclides, I, 213, 6.
Ἐξ Ἠλείους ἐγκώμιον, Gorgias Leontinus, II, 59, α.
Λεπρεατῶν πολιτεία, Heraclides, II, 217, 14.
Περὶ Ὀλυμπίας, Agaclytus, IV, 288.
Ὀλυμπιονίκαι, Hippias Eleus, II, 60. Aristoteles, II, 182. Timæus (Ὀλ. ἃ Χρονικά πραξίδια), I, 232, 152. Eratosthenes, *ad calc. Herodoti*, p. 203, 19. Phlegon, III, 602. Euanoridas Eleus, IV, 407. Agriopas, *ibid. not.* Stesiclides Atheniensis, IV, 507.
Ὀλυμπιάδες, Philochorus, I, p. lxxxix.
Ὀλυμπικὸς λόγος, Gorgias Leontinus, II, 59 α.
Dicæarchus, II, 249, 27.

d. Argolis.

Ἀργολικά, Hippys Rheginus, II, 13. (Hellanicus, I, 49, 37.) Diniās Argivus, III, 24. Ister, I, 424, 43. Agias, IV, 292. Anaxicrates, IV, 301. Demetrius, IV, 383. Dercylus Argivus, IV, 386. Telesarchus, IV, 508. Timotheus, IV, 522.
Φορωνίς, Hellanicus, I, 45, 1.
Περιήγησις Ἀργους, Socrates Argivus, IV, 496.
Ἀργείων πολιτεία, Aristoteles, II, 138, 99.
Τροιζηνίων πολιτεία, idem, II, 135, 94.
[Ἐπιδaurίων πολιτεία, idem, II, 137, 97.]
[Ἀσινάων πολιτεία, idem, II, 137, 98.]
Ἱέρεια τῆς Ἡρας, Hellanicus, I, 51, 44.
Καρνεονίκαί, Idem, I, 53, 85.

e. Achaia. Sicyon. Corinthus.

Ἀχαϊκά, Autesion, IV, 345. Autocrates, IV, 346.
Ἀχαιῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 139, 102.
Πελληναίων πολιτεία, Dicæarchus, II, 241, 20.
Σικυωνιακά, Menæchmus Sicyonius, *Scriptt. Alex.* M. p. 145.

Σικυωνίων πολιτεία, Aristoteles, II, 138, 101.
Περὶ τῆς ποικίλης στοᾶς τῆς ἐν Σικυῶνι, Polemo, III, 120, 14.
Περὶ τῶν ἐν Σικυῶνι πινάκων, idem, III, 120, 16.
Κορινθιακά, Euphorio, III, 72. Theseus, IV, 518.
Κορινθία συγγραφή, Eumelus Corinthius, II, 20 α.
Κορινθίων πολιτεία, Aristoteles, II, 140, 120 α.
Heraclides II, 212, 5.
Περὶ Ἰσθμίων, Euphorio, III, 73, 8.

2. HELLAS.

a. Megaris.

Μεγαρικά, Diæuchidas, IV, 388. Hereas, IV, 426.
Praxion, IV, 483.
Μεγαρέων πολιτεία, Aristoteles, II, 140, 103.

b. Attica.

Ἀττικὰ, Hellanicus, I, 53, 62. Clitodemus, I, 359.
Phanodemus, I, 366. Androtio, I, 371. Demo, I, 378. Philochorus, I, 384. Ister, I, 418. Apellesagoras, II, 22. Andron Halicarnassensis, II, 351, 10. Melanthius, IV, 444.
Ἐπιτομὴ τῆς ἱδίας Ἀττικῆς, Philochorus, I, p. lxxxviii. Πρὸς τὴν Δήμονος Ἀττικῆς sive Πρὸς Δήμονα ἀντιγραφὴ, idem, I, p. lxxxix.
Αὐτόχθονες (ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας), Pherecydes, I, p. xxxiv.
Ἀττικὰ, Palæphatus Abydenus, II, 338 α.
Ἀττικαὶ ἱστορίαι, Cadmus junior, II, 2. Posidonius Olbiopolita, III, 172. Bato Sinopensis, IV, 350, 5.
Ἀθηναίων πολιτεία, Critias, II, 69, 8. Aristoteles, II, 105. Heraclides, II, 208, 1. Dicæarchus, II, 241, 20.
Περὶ Ἀθηνῶν, Callicrates vel Menecles, IV, 352, 449, 3. Staphylus Naucratis, IV, 506, 5.
Περὶ ἀστέος, Telephanes, IV, 507.
Περὶ Ἀθηναίων ἀποικίας, Aristo, III, 324, 3.
Περὶ τῶν Ἰωνῶν Ἀθηναίων, Demetrius Phalereus, I, 362 α.
Περὶ τῶν Ἀθηνῆσι βασιλευσάντων, Praxagoras, IV, 2.
Ἀρχόντων ἀναγραφὴ, Demetrius Phalereus, II, 362, 1.
Ἀρχόντων καὶ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφὴ, Stesiclides Atheniensis, IV, 507.
Περὶ τῶν Ἀθηνῆσι ἀρχάντων ἀπὸ Σωκρατίδου μέχρι Ἀπολλοδώρου, Philochorus, I, p. lxxxix.
Περὶ Θεμιστοκλέους καὶ Θουκυδίδου καὶ Περικλέους, Stesimbrotus Thasius, II, 53.
Περὶ δημαγωγῶν, Idomeneus Lampsacenus, II, 491, 4.
Περὶ τῆς δεκαετίας, Demetrius Phalereus, II, 362 α.
(Περὶ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, Asclepiades, III, 306.)

Περὶ τῶν δῆμων, Diodorus Periegeta, II, 354, 6.
Nicander Thyatireus, IV, 362.

Ἀναγραφή τῶν ἐπωνύμων τῶν δῆμων καὶ φυλῶν,
Polemo, III, 117, 7.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι γενῶν, Melito, IV, 445.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι πολιτῶν, Demetrius Phalereus,
II, 362, 4.

Περὶ τῆς Ἀθήνησι νομοθεσίας, idem, II, 362, 4.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι νόμων καὶ ἐθῶν, Telephanes,
II, 634.

Περὶ τῶν Σόλωνος ἀξόνων, Aristoteles, II, 102. Se-
leucus Alexandrinus, III, 560.

Τῶν ἀξόνων ἐξηγητικά, Asclepiades Myrleanus,
III, 299.

Περὶ τῶν ἀξόνων τοῦ Σόλωνος ἀντιγραφὴ πρὸς Ἀσκλη-
πιάδην, Didymus, II, 109, 12.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι δικαστηρίων, Telephus Pergame-
nus, III, 634.

Ψηφισμάτων συναγωγὴ, Craterus, II, 617, 1.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι μνηῶν καὶ ἑορτῶν, Lysimachides,
III, 340, 21. (Philochorus, I, 411, 161.)

Περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσῶν, Crates Atheniensis, IV,
369. Glaucippus, IV, 409. (Philochorus, I,
412, 170.)

Περὶ τῶν Ἀθήνησι ἀγώνων, Philochorus, I, 411,
159.

Περὶ τοῦ ἀστικοῦ ἀγῶνος (i. e. Περὶ τῶν ἐν ἀστει
Διονυσίων), Charicles, IV, 360. Cf. index tit.
alphabet. v. Διόνυσος.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι μυστηρίων, Philochorus, I, p. xc.

Περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστηρίων, Melanthius, IV,
444.

Περὶ τῶν (Ἀθήνησι) ἑταιρῶν, Glaucippus, IV, 410.
Τετράπολις Ἀττικὴ, Philochorus, I, 410, 156.

Περὶ μνημάτων, Diodorus periegeta, II, 353, 1.

Περὶ τῆς Ἀθήνησι ἀχροπόλεως, Polemo, III, 116, 1.
Heliodorus Atheniensis, IV, 425.

Περὶ τῶν ἐν τοῖς Προπυλαίοις πινάκων, Polemo, III,
117, 6.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι τριπόδων, Heliodorus, IV, 426, 7.

Περὶ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, Polemo, III, 119.

Περὶ Παλληνίδος, Themiso, IV, 511.

Ἐπιγράμματα Ἀττικά, Philochorus, I, p. lxxxi.

(Περὶ τῆς Ἀθήνησι Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας, Polemo,
III, 129.)

c. Boeotia.

Βοιωτικά, Aristophanes Bæotus, IV, 338, 2.

Crates, IV, 370, 6. Ctesiphon, IV, 375. Paxa-
mus, IV, 472. Leo Byzantius, I, 328. 330, 2.

(Hellanicus, I, 48, 11. Polemo, III, 122, 26.)

Θηβαϊκά, Armenidas, IV, 339. Timagoras, IV, 520.

Περὶ Θηβῶν, Lycus Reginus, IV, 655.

Θηβαϊκὰ παράδοξα, Lysimachus, III, 336, 4.

Θηβαϊκὰ ἐπιγράμματα, Aristodemus Thebanus,
III, 108.

Θηβαίων πολιτεία, Aristoteles, II, 143, 110.

Ὅροι Θηβαίων, Aristophanes Bæotus, IV, 337.

Περὶ τῶν Θήβησι Ἡρακλείων, Polemo, III, 123, 26.

Θηβαίς (poema), Menelaus Anæus, IV, 451, 9.

Βίος Ἐπαμινώνδου καὶ Πελοπίδου, Xenophon Athen.,
III, 101.

Ὁ Λευκτρικὸς πόλεμος τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμο-
νίων, Hegemon, IV, 412.

Ἐς Ὀρχομενίου συγγραφὴ, Galippus Corinthius,
IV, 352.

Ὀρχομενίων πολιτεία, Aristoteles, II, 144, 115.
Heraclides, II, 224.

Θεσπιῶν πολιτεία, Heraclides, II, 224.

Ὀρωπίων πολιτεία, Aristoteles, II, 145, 117.

(Εἰς Τροφωνίου κατάδασις, Dicæarchus, II, 266, 71.)

d. Phocis.

Κτίσεις τῶν ἐν Φωκίδι πόλεων καὶ περὶ τῆς πρὸς
Ἀθηναίους συγγενείας αὐτῶν, Polemo, III, 123.

Φωκίων πολιτεία, Aristoteles, II, 146, 124.

Περὶ Ἀμφικτυόνων, Pausanias Laco, IV, 467.

Δελφικά, Apollas Ponticus, IV, 307. Melisseus,
IV, 445.

De tholo Delphico, Theodorus Phocæus, IV, 514.

Περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου, Alexandrides Del-
phus, III, 106, 1.

Δελφικῶν χρησµῶν συναγωγὴ, Mnaseas, III, 157, 46.

Περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς θησαυρῶν, Polemo, III, 123,
27.

Περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, Alcetas, IV, 295.

Περὶ τῶν συλθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, Ale-
xandrides, III, 106, 2.

Πυθιονίκαί, Aristoteles, II, 184, 265.

Πυθικός λόγος (i. e. Πυθιονίκαί), Menæchmus,
Scriptt. Alex. M. p. 146.

Περὶ Λυχωρείας, Alexandrides Delphus, III, 107, 7.

Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι ἀγῶνος, Nicocrates, IV, 465.

Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι Μουσειῶ, Amphion Thespiens-
sis, IV, 301.

e. Ætolia. Acarnania.

Αἰτωλικά, Diocles Rhodius, III, 79, 6. Dercylus,
IV, 387, 5. Dositheus, IV, 401, 5.

Αἰτωλῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 146, 127.

Ἀκαρνάνων πολιτεία, Aristoteles, II, 146, 127.

Ἀμβρακικά, Athanadas, IV, 343.

Ἀμβρακιωτῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 148, 135.

3. EPIRUS. ILLYRIA GRECA.

Ἡπειρωτικά, Proxenus, II, 146, 1. Philostepha-
nus, III, 30, 9 a. Critolaus, IV, 372.

Περὶ Ἡπείρου (?), Aspasius Tyrius, III, 576.

Περὶ Ἀλεξάνδρου (τοῦ Ἡπειρώτου), Lycus Rheginus, II, 370, 1.
 Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἡπειρώτου ἐγκώμιον, Theodectes Phaselita, II, 369.
 Περὶ Πύρρου, Timæus, I, 231, 151.
 Πύρρου στρατεία εἰς Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, Zeno, III, 174.
 Ἔργων ὑπομνήματα, Pyrrhus Epirota, II, 461.
 Ἡπειρωτῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 148, 134.
 Μολοττῶν πολιτεία, idem, II, 148, 137. Heraclides, II, 217, 17.
 Ἀθαμάνων πολιτεία, Heraclides, II, 219, 23.
 [Ἐπιδαμνίων πολιτεία, Aristoteles, II, 149, 140.
 [Ἀπολλωνιατῶν πολιτεία, idem, II, 150, 141.]
De Illyrico tractu, Alexander Polyhistor, III, 231, 30.

4. THESSALIA.

Θεσσαλικά, Suidas, II, 464. Archinus, IV, 37.
 Philocrates, IV, 477. (Hellanicus, I, 49, 28.)
 Δευκαλιωνία, Hellanicus, I, 48, 15.
 Περὶ Θετταλῶν, Staphylus Naucratis, IV, 505.
 Περὶ Θεσσαλίας καὶ Αἰμονίας, Bato Sinopensis, IV, 379, 4.
 Θεσσαλῶν πολιτεία, Critias, II, 68, 7.
 Κοινὴ Θεσσαλῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 151, 145.
 Μηλίων πολιτεία, idem, II, 150, 142.
 [Λαρισαίων πολιτεία, idem, II, 152, 149.
 [Φαρσαλίων πολιτεία, idem, II, 152, 152.]
 Περὶ τῶν Ἀλευαδῶν, Euphoriion, III, 72, 1.

5. MACEDONIA.

Μακεδονικά, Callisthenes, *Scriptt. Alex. M.* p. 7.
 Marsyas Pellæus, *ibid.* p. 42. Aretades Cnidius, IV, 316, Balacer, IV, 346. Heraclitus Lesbios, IV, 426. Nicomedes Acanthius, IV, 464. Theagenes, IV, 509.
 Ἀρχαιολογία (Μακεδονική), Marsyas Philippensis, *Scriptt. Alex. M.* p. 41, 44.
 Μακεδονικὴ περιήγησις, Antigonos, IV, 306, 3.
 Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων, Criton Pieriota, IV, 373.
 (Μακεδόνων πολιτεία? Hippagoras, IV, 430.)
 Φιλιππικά, Anaximenes, *Scriptt. Alex. M.* p. 36.
 Theopompus, I, 283, 26.
 Τὰ κατὰ τὸν Φίλιππον καὶ τὸ Βυζάντιον, Leo Byzantinus, II, 328.
 Φιλίππου ἐγκώμιον, Theopompus, I, 327, 285.
 Περὶ Ὀλυμπιάδος τῆς Ἀλεξάνδρου μητρός, Amyntianus, *Scriptt. Alex. M.* p. 162.
 Τὰ κατ' Ἀλέξανδρον, Callisthenes, *Scriptt. Alex. M.* p. 6. Anaximenes, *ib.* p. 38. Marsyas Pellæus, *ib.* p. 43. Onesicritus, *ib.* p. 47. Clitarchus, *ib.* p. 74. Ptolemæus, *ib.* p. 86. Aristobulus, *ib.*

p. 94. Chares, *ib.* p. 114. (Βασίλειοι ἐφημερίδες, Eumenes et Diodotus, *ib.* p. 121. Περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου καὶ Ἡφιστιώνος μεταλλαγῆς καὶ ταῖς, Erhippus, *ib.* p. 124.) Cyrsilus et Medius, *ib.* p. 127. Polycletus, *ib.* p. 130. (Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας, Bæton, Diognetus, Amyntas, Archelaus, *ib.* p. 135 *sqq.*) Hegesias *ib.* p. 139. Menæchmus, *ib.* p. 145. Anticlides, *ib.* p. 147. Nicanor, *ib.* p. 152. Aristus Salaminus, *ib.* p. 153. Dorotheus, *ib.* p. 154. Nicobule (?). Antigènes, *ib.* p. 157. (Περὶ τῶν Ἀλεξάνδρου ἱερῶν, Iason Argivus, *ib.* p. 160.) Amyntianus, *ib.* p. 162. Praxagoras Atheniensis, Antidamas Heracleopolitanus, *ib.* Leo Byzantius, II, 328. Potamo Mytilenæus, III, 505. Cf. *Scriptt. Alex. M. præfat.*

Ἀλεξάνδρου ἐγκώμιον, Apion, III, 515, 26.
 Ἐπιστολαὶ πρὸς Ἀλέξανδρον, Theopompus, I, 325, 276.
 (Ἀλέξανδρος ἡ ὑπὲρ ἀποικῶν, Aristoteles, II, 102.)
 Περδίκχου πράξεις Ἰλλυρικά, Antipater Macedo, II, 338 a.
 Φιλίππου καὶ Περσέως τῶν Ῥωμαίων πολεμικῶν πράξεις, Strato, III, 173.
 Περὶ Περσέως, Posidonius, III, 172.
 Βοττιαίων πολιτεία, Aristoteles, II, 153, 157.
 Πάτρια Θεσσαλονίκης (poema), Christodorus Coptites, IV, 360.
 Περὶ Θεσσαλονίκης, Lucillus Tarrhæus, IV, 441.
 Χαλκιδίων τῶν ἐπὶ Θράκῃ πολιτεία, Aristoteles, II, 153, 158.
 Παλληνιακά, Criton, IV, 373. Hegesippus, IV, 422.
 Ἀφυσταίων πολιτεία, Aristoteles, II, 153, 18. Heraclides, II, 223, 39.
 Ἀργιλιών πολιτεία, Heraclides, II, 224, 42.
 Ἀμφιπολιτῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 154, 160.
 Περὶ Ἀμφιπόλεως, Zoilus Amphipolita, II, 85 a.
 Περὶ Φιλίππων, Marsyas Philippensis, *Scriptt. Alex. M.* p. 41.

6. THRACIA.

Θρακικά, Callisthenes, *Scriptt. Alex. M.* p. 7. Iason Byzantius, *ib.* p. 160. Thrasyllus, III, 502, 1. Clitonymus IV, 367. Sostratus, IV, 504.
 Θρακῶν πολιτεία, Heraclides, II, 220, 28.
 Περὶ Βυζαντίου, Damon, IV, 377. Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Βυζαντίων πολιτεία, Aristoteles, II, 154, 161.
 Τὰ κατὰ τὸν Φίλιππον καὶ τὸ Βυζάντιον, Leo, II, 323.
 Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως (poema), Christodorus Coptites, IV, 360.
 Ἐκφρασις τῶν ἐν τῷ Ζευξίπῳ (Byz.) ἀγαλμάτων, idem, IV, 360. (Cf. tituli qui ad hist. imperat. Romanorum pertinent.)

Ἀπολλωνιατῶν τῶν ἐν Πόντῳ πολιτεία, Aristoteles, II, 154, 163.

Περὶ Ὀδησοῦ, Heraclides Odessenus, III, 167. Demetrius Odessenus, IV, 382.

Ἰστριῶν τῶν ἐν Πόντῳ πολιτεία, Aristoteles, II, 154.

Περὶ τῆς Τυρικῆς χώρας, Posidonius Olbiopolita, III, 172.

Σκυθικά, vide infra in Asia.

7. INSULÆ.

MARIS ÆGÆI : Samothrace. Peparethus. Icus. — Eubœa. Salamis. Ægina. — *Cyclades* : Ceus. Cythnus. Tenus. Delus. Naxus. Parus. Siphnus. Melus. Amorgus. Thera. — *Asiæ minori adjacentes* : Tenedus. Lesbus. Chius. Samus. Icarus. Lerus. Cos. Rhodus. — Cyprus.

MARIS IONICI : Corcyra. Leucadia. Ithaca. Cephalenia. — Sicilia.

Νησιὰς, Conon, IV, 369.

Νησιωτικά, Aretades Cnidius, IV, 316, 1.

Περὶ νήσων, Heraclides Ponticus, II, 197 *b*. Philostephanus, II, 30, 10. Xenagoras, IV, 527, 8.

Νήσων Κτίσεις, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.

Σαμοθρακικά vel Περὶ Σαμοθράκης, Idomeneus Lampsacenus, II, 494. Polemo, III, 125, 36.

Athenicon, IV, 345. Callistratus, IV, 355. Demetrius Ephesius, IV, 383.

Σαμοθράκης πολιτεία, Aristoteles, II, 158, 171. Heraclides, II, 218, 21.

Πεπαρηθίων πολιτεία, Heraclides, II, 217, 13.

Ἰκιακά, Phanodemus, I, p. lxxxvii.

Περὶ Εὐδοίας, Aristoteles, II, 142, 107. Suidas, II, 465, 6. Archemachus, IV, 314.

Περὶ Ἐρετρίας, Lysimachus Mallotes, IV, 441.

Ἐρετριέων πολιτεία, Aristoteles, II, 142, 109. Heraclides, II, 217, 12.

Χαλκιδίων πολιτεία, Aristoteles, II, 141, 105. Heraclides, II, 222, 31.

[Ἐστιαίων πολιτεία, Aristoteles, II, 142, 109 *b*.]

[Ὀρειτῶν πολιτεία, Idem, II, 142, 109 *a*.]

Σαλαμίνας κτίσις, Philochorus, I, p. xc.

Αἰγινήτικα, Pythænetus, IV, 487. Theagenes, IV, 511, 17.

Αἰγινήτων πολιτεία, Aristoteles, II, 138, 100.

Κείων πολιτεία, Aristoteles, II, 155. Heraclides, II, 214, 9.

Κυθνίων πολιτεία, Aristoteles, II, 155, 167.

Τηνίων πολιτεία, Idem, II, 155, 167 *a*.

Τηνιακά, Ænesidemus, IV, 286.

Δηλιάς, Semus Delius, IV, 492.

Δηλιακά, Philochorus, I, p. lxxxix. Palæphatus Abydenus, II, 338 *b*. Phanodicus, IV, 472. Anticlides, *Scriptt. Alex.* p. 147.

Δηλίων πολιτεία, Aristoteles, II, 154, 164.

Περὶ Δήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν Λητοῦς παίδων, Demades, IV, 377.

Περὶ Δήλου καὶ Λέρου, Dinarchus, IV, 391.

Ναξιακά, Aglaosthenes, IV, 293. Andriscus, IV, 302. Philteas, IV, 478.

Ναξίων πολιτεία, Aristoteles, II, 155, 168.

Παρίων πολιτεία, Idem, II, 157. Heraclides, II, 214, 8.

Σιφνίων ὄροι, Malacas, IV, 442.

[Μηλίων πολιτεία, Aristoteles, II, 155, 167 *b*.]

Ἀμοργίων πολιτεία, Heraclides, II, 218, 19.

[Θηραίων πολιτεία, Aristoteles, II, 155.

Κρητικά, Charon Lampsacenus, I, p. xvi. Dionsysius, II, 11, 11. Alexander Polyhistor, III, 231, 32. Antenor, IV, 305. Dosiades, IV, 399.

Echemenes, IV, 403. Laosthenides, IV, 438.

Petellides Cnossius, IV, 471. Sosicrates, IV,

500. Xenion, IV, 528.

Κρητικά νόμιμα, Pyrgion, IV, 486.

Κρητῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 131, 88 *a*. Heraclides, II, 211, 3. Epimenides, II, 21 *b*.

Αὐτὸ περὶ Κρήτην μυθολογίαι, Dinarchus, IV, 391.

Συναγωγὴ τῶν Κρητικῶν θυσῶν, Ister, I, 424, 47.

Τενεδίων πολιτεία, Aristoteles, II, 157, 169. Heraclides, II, 213, 7.

Περὶ Τενέδου, Androctas Tenedius, IV, 304.

Τενεδίων ἐγκώμιον, Zoilus, II, 85 not.

Λεσβιακά, Hellanicus, I, 60, 117. Myrsilus Methymnæus, IV, 455. Scammon Mytilenæus, IV,

491, 6.

(Λεσβίων?) ὄροι, Theolytus, IV, 515.

Λέσβου κτίσις (poema), Apollonius Rhodius.

Λεσβιακὸς λόγος (scriptum philos.), Dicæarchus, II, 265, 65.

Πρυτάνεις Ἐρεσίων, Phanias Eresius, II, 294, 1.

[Μυτιληναίων πολιτεία, Aristoteles, II, 158, 172.]

[Ἀντισσειῶν πολιτεία, Idem, II, 158, 173.]

Περὶ Χίου, Hypermenes, IV, 434. Zenis, IV, 530.

Κτίσις Χίου, Ion Chius, II, 44. Hellanicus, I, 59, 112.

Χίων πολιτεία, Aristoteles, II, 158, 174.

Περὶ Θεοκρίτου τοῦ Χίου, II, 86 *b*.

Σαμιακά, Æneas, IV, 277, 1. Olympichus, IV, 466.

Ὅροι Σαμίων, Eugeon Samius, II, 16. Duris Samius, II, 480, 47. Potamo Mytilenæus, III, 505

Aethlius Samius, IV, 287. Alexis Samius, IV, 299.

Σαμίων πολιτεία, Aristoteles, II, 159, 175. Heraclides, II, 215, 10.

Τῶν κατὰ Σάμον ἐνδόξων ἀναγραφῇ, Menodotus, III, 103, 1. *De vite Junonis Samiae*, Theodorus, IV, 514.

Ἰκαρίων πολιτεία, Heraclides, II, 224, 41.

Περὶ Λέρου, Pherecydes, I, p. xxxiv. Dinarchus, IV, 391.

Κωακά, Macareus, IV, 442.

[Κῶων πολιτεία, Aristoteles, II, 161, 184.]

Ῥοδιακά vel Περὶ Ῥόδου, Iason Nysæensis, *Scriptt. Alex. M. p.* 159. Dionysius Thrax, III, 189. Antipater, IV, 306. Ergias Rhodius, IV, 405. Epimenides, IV, 404. Encrates, IV, 407. Polyzelus Rhodius, IV, 481.

Ἐντόπιος (Ῥόδου) ἱστορία, Zeno Rhodius, III, 174.

Ῥοδίων πολιτεία, Aristoteles, II, 161, 185. Heraclides, II, 222, 33.

Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσῶν, Gorgon, IV, 410. Theognis, IV, 514.

Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ σμινθίων, Philomnestus, IV, 477.

Κυπριακά vel Περὶ Κύπρου, Hellanicus, I, 65, 147. Palæphatus Abydenus, II, 338 b. Philostephanus, III, 30, 10. Alexander Polyhistor, III, 236, 94. Creon vel Pæon Amathusius, IV, 371. Menander, IV, 448, 7. Timomachus, IV, 521.

Περὶ Κύπρου καὶ Φοινίκης, Asclepiades Cyprius, III, 10, 31.

Κυπρίων πολιτεία, Aristoteles, II, 166, 203.

(Κυπριακά ἐρωτικά, Xenophon Cyprius, III, 102.

Κερκυραίων πολιτεία, Aristoteles, II, 149, 138. Heraclides, II, 220, 27.

Λευκαδίων πολιτεία, Aristoteles, II, 146, 127.

Ἰθακησίων πολιτεία, Idem, II, 147, 129. Heraclides, II, 223, 38.

Κεφαλληνίων πολιτεία, Heraclides, II, 222, 32.

Σικελικά, Hippys Rheginus, II, 13. Antiochus Syracusanus, I, 181, 1. Themistogenes, II, 74. (Polycritus Mendæus, *Scriptt. Alex. p.* 132.) Philistus Syracusanus, I, 185. Hermias Methymnæus, II, 80. Lycus Rheginus, II, 373, 8. Athanas Syracusanus, II, 81. Timæus, I, 193. Alcimus Siculus, IV, 296. Aristides Milesius, IV, 324, 20. Dorotheus, *Scriptt. Alex. p.* 155. Dositheus, IV, 401, 4.

Περὶ Σικελίας, Philostephanus, III, 31, 15.

Σικελίας περιήγησις, Theophilus, IV, 516.

Ἐκφρασις Σικελίας, Phlego, III, 602.

Κτίσεις Ἰταλικῶν καὶ Σικελικῶν πόλεων, Polemo, III, 126, 38.

Περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυματοζομένων, Nymphodorus Syracusanus, II, 375, 1.

Περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυματοζομένων ποταμῶν, Polemo, III, 140, 83.

Περὶ πόρθμων Σικελικῶν, Proxenus, II, 462, 6.

Γενεαλογίαι Σικελικαί, Hippostratus, IV, 432.

Περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων, Phantias, II, 297, 12.

Συρακουσῶν κτίσις vel περιήγησις, Criton Pieriota, IV, 373.

Συρακουσίων πολιτεία, Aristoteles, II, 170, 218.

Περὶ τῶν ἐν Συρακούσαις τυράννων, Baton Sinopen-sis, IV, 349, 3.

Τὰ περὶ Διονύσιον τὸν νεώτερον (pars Ἱστοριῶν, puto), Polycritus, *Scriptt. Alex. M. p.* 132.

Τὰ κατὰ Δίωνα, Timonides Leucadius, II, 83.

Τὰ περὶ Δίωνα καὶ Τιμολέοντα, Arrianus, II, 586.

Τὰ περὶ Ἀγαθοκλέα, Antander et Callias Syracusani, II, 382. Timæus, I, 229, 144. Duris Samius, II, 478, 34.

Περὶ τῶν δουλικῶν (ἐν Σικ.) πολέμων, Cæcilius Calactinus, III, 330, 1.

Ἀκραγαντίων πολιτεία, Aristoteles, II, 169, 211. Heraclides, II, 223, 37.

Μινύων πολιτεία, Heraclides, II, 220, 29.

Γελῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 170, 216.

[Λεοντίνων πολιτεία, Idem, II, 172, 225.]

[Καταναίων πολιτεία, Idem, II, 173, 226.]

[Ζαγχαλαίων πολιτεία, Idem, II, 173, 227.]

Ἰμεραίων πολιτεία, Idem, II, 169, 211.

8. ITALIA.

Ἰταλικά, Agesilaus, IV, 292. Alcetas, IV, 296, 4. Alexander Polyhistor, III, 230, 25. Alexarchus, IV, 298. Antigonus, IV, 305. Antiochus Syracusanus, I, 181, 3. Aristides Milesius, IV, 320. Aristobulus, IV, 328. Aristocles, IV, 329. Chrysermus Corinthius, IV, 362, 7. Clytonymus, IV, 366. Conon, IV, 368. Dercylus, IV, 387, 6. Dorotheus, *Scriptt. Alex. p.* 156. Dositheus, IV, 400. Lycus Rheginus, II, 371, 3. Menyllus, IV, 452. Parthax, III, 641, 21 not. et *Addend. ad h. l.* Promathidas, III, 203. Pythocles, IV, 488. Theophilus, IV, 515. Theotimus, IV, 517, 4. Xenion, IV, 529.

Ῥηγίων πολιτεία, Aristoteles, II, 173, 228. Heraclides, II, 219, 25.

Λοκρῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 173, 229. Heraclides, 221, 30.

Κροτωνιατῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 174, 233. Heraclides, II, 223, 36.

Λευκανῶν πολιτεία, Heraclides, II, 218, 20.

[Συβαριτῶν καὶ Θουρίων πολιτεία, Aristoteles, II, 175, 235.]

[Σιριτῶν πολιτεία, Idem, II, 175, 234.]

Ταραντίνων πολιτεία, Idem, II, 174, 232. Heraclides, II, 220, 26.

Περὶ Ἀρτου (τοῦ Μεσσαπίων βασιλέως), Polemo, III, 145, 89.

Κυμαϊκά, Hyperochus, IV, 434.
 Τυρρηκῶν νόμιμα, Aristoteles, II, 178, 242. Heraclides, II, 217, 16.
 Τυρρηναϊκά, Claudius Cæsar, III, 522. Sostratus, IV, 504.

RES ROMANORUM.

Ῥωμαίων ἱστορίαι. — Q. et Num. Fabius Pictor, III, 80. — (*Bellum Punicum primum*) Philinus Agrigentinus, III, 17. — L. Cincius Alimentus, III, 96. 1. C. Acilius Glabrio, III, 99. — Ἐπιτομή τῶν πεπραγμένων Ῥωμαίοις τε καὶ Καρχηδονίοις, Zeno, II, 174. — (*De adventu Æneæ*) Postumius Albinus, III, 174. — P. Rutilius Rufus, III, 199. — (*Epitome hist. Rom.*) Cn. Aufidius, III, 199. — Περὶ Μαρσικοῦ πολέμου, L. Lucullus, III, 297, et Alexander Ephesus, III, 244. — (*De Ciceronis consulatione*) Cicero et Atticus, III, 297. — Μιθριδατικά, Theophanes Mytilenæus, III, 314. — Περὶ ἔμφυλλου πολέμου, Socrates Rhodius, III, 326. — Περὶ Ῥώμης, Alexander Polyhistor, III, 230, 25. — Περὶ τῆς Ἀπικίου τρυφῆς, Apion, III, 515, 27. — Βρούτου ἐγκώμιον et Καίσαρος ἐγκώμιον, Potamo Mytilenæus, III, 505. — Ῥωμαϊκὴ ἱστορία, Zenodotus Troezenius, IV, 531. — Περὶ Ῥωμαίων, Theodorus, IV, 512. (*Augusti historia*) Timagenes, III, 319. — Βίος Καίσαρος (Aug.), Nicolaus Damascenus, III, 427, 99.
 Ῥωμαϊκὴ ἱστορία, Juba Mauritanus, III, 469, 1. Θριάμβου Παρθικοῦ βιβλία γ', Polyænus Sardinus, III, 522.
 Ἰτιικά (i. e. *Trajani bellum Dacicum*), Criton, IV, 374.
 Ἀδριανοῦ βίος, Hadrianus vel Phlegon, III, 585, 603.
 Περὶ τῆς βασιλείας Ἀδριανοῦ, Philo Byblius, III, 560.
 Ἡ κατ' Ἀδριανὸν Ἰουδαίων πολιορκία, Aristo Pelæus, IV, 328.
 Ἀλανικὴ ἱστορία (res contra Alanos gestæ an. 136), Arrianus, III, 586.
 Παρθικά (res c. Parthos a Rom. gestæ usque ad Trajan.), Arrianus, II, 586.
 Παρθικά. Παρθυηνικά. Παρθικονικικά. Παρθικαὶ ἱστορίαι (bellum contra Vologesum a L. Vero Aug. gestum. 161-165), Crepereius. Callimorphus. Anonymus Milesius. Anonymus Corinthius, Antiochianus. Demetrius Sagalassensis. Callimorphus, III, 646 sqq. — Asinius Quadratus, III, 659, 1.
 Ῥωμαίων ἱστορία (usque ad mortem M. Aurelii Veri), Chryseros Nomenclator, III, 656.
 Βίος Σεβήρου, Severus imperator, III, 657.

Γαλιηνῶν ἱστορίαι, Ephorus Cumanus junior, III, 664.
 Προσφωνητικὸν Γαλιηνῶν, Callinicus, III, 663. (*De rebus Aureliani*), Nicomachus, III, 664. Callicrates Tyrius, III, 665. (*De rebus Diocletiani?*) Asclepiodotus, III, 665.
 Χιλιετηρὶς Ῥωμαϊκὴ, Asinius Quadratus, III, 661, 22.
 Περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀνανεώσεως, Callinicus Petreus, III, 663.
 Τὰ πάτρια Ῥώμης, Callinicus Suctorius, III, 663.
 Πρεσβευτικὸς πρὸς Φίλιππον τὸν Ῥωμαίων βασιλέα, Nicagoras Atheniensis, III, 662.
 Τὰ ἀπὸ Φιλίππου τοῦ μετὰ Γορδιανὸν ἕως Ὀθανάθου τοῦ ἐκ Παλμύρας καὶ τῆς Οὐαληριανοῦ πρὸς Πέρσας ἀφίξεως, Nicostratus Trapezuntius, III, 664. (*Vitæ Cæsarum*), Theocles, III, 665.
 Σχυθικά (bellum a Rom. contra Gothos gestum), Dexippus, III, 674, 17.
 (*Vita Probi imp.*), Onasimus, III, 728.
 (*Historia imp. Rom. ab Augusto ad mortem Cari, 283 p. C.*), Eusebius, III, 728.
 (*Vita Diocletiani, Maximiani, Galerii et Constantii*), Claudius Eusthenes, III, 729.
 Τὰ κατὰ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, Praxagoras Atheniensis, IV, 2. Bemarchius Cæsariensis, IV, 3.
 Τὰ κατὰ Κώνσταντα τὸν βασιλέα, Eustochius Cappadox, IV, 3.
 Τὰ μετὰ Δίωνα (quorum fragmenta ad Constantii tempora pertinent), Anonymus, IV, 191.
 (*Juliani contra Alemannos expeditio*), Cyllenius IV, 20, 14.
 (*Juliani expeditio Persica*), Magnus Carhenus et Eutychianus Cappadox, IV, 4.
 [Ad Juliani usque tempora pertinent Excerpta historiæ Petri Patricii, IV, 181.]
 Ἡ μετὰ Δέξιππον ἱστορία χρονικὴ (usque ad an. 404), Eunapius Sardinus, IV, 11.
 Ἱστορικοὶ λόγοι (historia ann. 407-425), Olympiodorus Thebæus, IV, 57.
 Βυζαντικὴ ἱστορία (τὰ κατὰ Ἀττῆλαν. Γοτθικὴ ἱστορία), historia ann. 434-474, Priscus Panites, IV, 69.
 Βυζαντικά (historia ann. 474-491), Malchus Philadelphensis, IV, 111. Candidus Isaurus, IV, 135.
 Ἱσαυρικά (res sub Leone et Zenone. etc. in Isauria gestæ), Capito Lycius, III, 133. Pamprepus Thebæus, IV, 132. Christodorus Coptites, IV, 360.
 (*Epitome historiarum quæ pertinuerunt usque ad ann. 502 p. C.*) Eustathius Epiphaniensis, IV, 138.
 Ἀμίδης ἄλωσις (ex historia belli quod Anastasius

- gessit contra Cabadem Persam, an. 502), Eustathius Epiphaniensis, IV, 138.
 (*Historia quæ pertinuit usque ad an. 525.*) Joannes Antiochenus rhetor, IV, 536.
 (*Nonnosi in Arabiam et Abyssiniam legatio an. 533.*) Nonnosus, IV, 178.
 Τὰ κατὰ Ἰουστινιανὸν (527-565), Theophanes Byzantius, IV, 270.
 Τὰ κατὰ Ἰουστίνον τὸν νέον καὶ Τιθέριον (565-581), Idem, IV, 270.
 Τὰ μετὰ Ἀγαθίαν (558-582), Menander Protector, IV, 200.
 Τὰ κατὰ Μαυρίκιον βασιλέα (582-602), Theophanes Byzantius, III, 270.

- Ῥωμαίων νόμιμα, Aristoteles, II, 178, 242.
 Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις ἑορτῶν, Phlego, III, 602.
 Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις τόπων καὶ ὧν ἐπικέκληνται ὀνομάτων, Phlego, III, 602.
 Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις ἑορτῶν, Palladius Methopæus, IV, 3.
 Περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου, Philo Byblius, III, 560.

9. GALLIA. HISPANIA.

- Γαλιτικά, Callisthenes Sybarita. (Eratosthenes), *Scriptt. Alex. M.* p. 31. Clitophon Rhodius, IV, 367. (Spectant hæc tum Europæ Gallos tum Asiæ.)
 Μασσαλιωτῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 175, 238.
 Ἰβηρικά, Sostratus Cnidius, IV, 504.
 Περιήγησις τῶν ἔθνων τῶν ἐν τῇ Γουρδτανίᾳ, Asclepiades Myrleanus, III, 301, 5.

A 'A.

- Περὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, Demetrius Callatianus, IV, 380.
 Ἀσίας χτίσεις, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
 Περὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων, Philostephanns, III, 29, 1.
 Τὰ περὶ τὴν Ἀσίαν (Alexandri M. in Asia successorum historia), Agatharchides Cnidius, III, 195, 14.

URBES GRÆCÆ.

IN ORA MARITIMA ASIE MINORIS.

- Περὶ Εὐξείνου πόντου, Alexander Polyhistor, III, 232, 33. Apollodorus, IV, 304.
 Περὶ τῶν ἐν Πόντῳ πόλεων, Polcimo, III, 125.

- Φασιανῶν πολιτεία, Heraclides, II, 218, 18.
 [Σινωπέων πολιτεία, Aristoteles, II, 161, 186.]
 [Ἡρακλειωτῶν τῶν ἐν Πόντῳ πολιτεία, Aristoteles, II, 162, 188.]
 Περὶ Ἡρακλείας, Nymphis, III, 12. Promathidas, III, 201. Memnon, III, 526. Domitius Callistratus, IV, 353.
 Κιανῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 161, 187.
 Περὶ Νικαίας, Menecrates, II, 345, 8.
 Κυζικηνῶν ὄροι, Neanthes Cyzicenus, III, 3, 4.
 Περὶ Κυζικοῦ, Deiochus Proconnesius, II, 17. Polygnostus, II, 18 a. IV, 481. Agathocles Cyzicenus vel Babylonius, IV, 288. Diogenes Cyzicenus, IV, 392.
 Ἐφέδων τῶν ἐν Κυζικῷ ἀσκησις, Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Περὶ Ἑλλησπόντου, Pausanias Laco, IV, 467.
 Περὶ Λαμψακοῦ s. ὄροι Λαμψακηνῶν, Charon Lampsacenus, I, 33, 6.
 [Ἀβυδηῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 162, 189.]

- Αἰολικά, Hellanicus, I, 60, 114.
 Περὶ Αἰόλων, Staphylus Naucratica, IV, 506, 7.
 [Ἀντανδρίων πολιτεία, Aristoteles, II, 162, 190.]
 [Ἀδραμυττηνῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 163, 191.]
 Περὶ τοῦ Γρυνεῖου Ἀπόλλωνος, Hermias Methymnæus, II, 80, 2.
 Περὶ Κύμης σύνταγμα ἐπιχώριον, Ephorus Cumæus, I, 277, 184.
 Κυμαίων πολιτεία, Aristoteles, II, 163, 19, 2.
 Heraclides, II, 216, 11.

- Ἰωνίας (τῆς ὅλης) χτίσις, Cadmus Milesius, II, 1.
 Φωκαέων πολιτεία, Heraclides, II, 223, 35.
 Περὶ Σμύρνης, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
 Πίναξ Ῥωμαίων καὶ Σμυρναίων, διαδοχὴ κατὰ χρόνους, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
 Ὅροι Κλαζομενίων, Artemon Clazomenius, IV, 341, 1.
 [Κλαζομενίων πολιτεία, Aristoteles, II, 163, 196.]
 Περὶ Ἐρυθρῶν, Hippias Erythræus, IV, 431.
 [Ἐρυθραίων πολιτεία, Aristoteles, II, 163, 195.]
 Ὅροι Κολοφωνίων, Heropythus, IV, 428.
 Κολοφωνιακά, Erxias, IV, 406.
 Ἐφεσίων ὄροι, Creophylus, IV, 371.
 Περὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ τυράννων, Baton Sinopensis, IV, 348, 1.
 Ἐφεσίων πολιτεία, Heraclides, II, 222, 34.
 Περὶ τῆς πόλεως Ἐφεσίων, Xenophon Ephesius, III, 102.

Ἐφεσιακά, Eualces, IV, 406.
 Ἐφεσιακά (ἐρωτικά), Xenophon Ephesius, III, 102.
 Περὶ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ, Democritus Ephesius, IV, 383. Ctesiphon, IV, 376.
 Μαγνητικά, Possis Magnesius, IV, 483.
 Μαγνήτων (τῶν ἐπὶ τοῦ Ματιάνδρου) πολιτεία, Aristoteles, II, 164, 198. Heraclides, II, 218, 22.
 Κτίσις Μιλήτου, Cadmus Milesius, II, 1. Zopyrus, IV, 531, 2.
 (Μιλησίῳ πολιτεία, Aristoteles, II, 164, 199.)
 Περὶ Μιλήτου, Clytus Milesius, II, 333. Aristocritus, IV, 334. Hegesippus, IV, 424, 4.
 Μιλησιακά (fab.), Aristides Milesius, IV, 326.
 Πάτρια Μιλήτου (carmen), Christodorus Coptites, IV, 360.
 Ἰασέων πολιτεία, Aristoteles, II, 165, 201 *a*. Heraclides, II, 224, 40.
 Περὶ Ἀλικαρνασσοῦ, Demodamas Halicarnassensis, II, 444, 1.
 Κνίδου κτίσις, Apollonius Rhodius, IV, 313.
 Περὶ Κνίδου, Aristides Milesius, IV, 324, 22. Demognetus, IV, 384. Posidippus, IV, 482. Iason, *Scriptt. Alex. p.* 160.
 [Κνιδίων πολιτεία, Aristoteles, II, 165, 202.]

SCYTHIA. PONTUS. PAPHLAGONIA. CAPPADOCIA. BITHYNIA. GALATIA. PHRYGIA. LYDIA. CARIA. LYCIA. PAMPHYLIA. CILICIA.

Σκυθικά, Hellanicus, I, 68, 170. Agrætas, IV, 295, 6. Agatho Samius, IV, 291. Ctesippus, IV, 376. Timonax, IV, 522. Dexippus. V. Histor. Roman.
 Ποντικά ιστορίαι, Diophantus, IV, 397.
 Μιθριδατικών πράξεων βιβλία ε', Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Μιθριδατικά, Theophanes Mytilenæus, III, 314.
 Τὰ περὶ Τιγράνην, Metrodorus Scepsius, III, 204, 1.
 Περὶ Παφλαγονίας, Alexander Polyhistor, III, 232, 41.
 Ἀρχαιολογία Καππαδοκίας καὶ λοιπῶν ἐθνῶν, Eustochius Cappadox, IV, 3.
 Βιθυνιακά, Asclepiades Myrleanus, III, 300. Demosthenes Bithynus, IV, 384. Arrianus, III, 591, 24.
 Περὶ Βιθυνίας, Alexander Polyhistor, III, 232, 39. Artemidorus Ascalonita, IV, 340.
 Περιπέττειαι (regum Bithyniæ), Nicander Chalcedonius, IV, 461.
 Βίος Τυλλιδόρου τοῦ Ληστοῦ, Arrianus, III, 586.
 Γαλατῶν διάβασις ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀσίαν, Demetrius Byzantius, II, 624.

Γαλατικά, Clitophon Rhodius, IV, 367. Callisthenes Sybarita, *Scriptt. Alex. M. p.* 31.
 Φρυγικά, Agatharchides Samius, III, 198, 2. Demaratus, IV, 379, 2. Hermesianax Cyprius, IV, 427. Timolaus, IV, 521.
 Περὶ Φρυγίας, Alexander Polyhistor, III, 233, 45. Hermogenes, III, 524. Metrophanes, IV, 450.
 Κατὰ Φρυγῶν, Cæcilius Calactinus, III, 331.
 Τρωϊκά, Dionysius (Milesius), II, 5, 6 *b*. Hellanicus, I, 61, 126. Palæphatus, II, 338 *b*. Idomenæus Lampsacenus, II, 494, 18. Hegesianax s. Cephalio, III, 69, 1. Metrodorus Chius, III, 205, 14. Abas, IV, 277, 2. Demetrius Iliensis, IV, 381. Theodorus Iliensis, IV, 513.
 Ἰλίου περιήγησις, Polemo, III, 124, 31.
 Γενεαλογία τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, Damastes Sigeensis, II, 64.
 Νεῶν κατάλογος, Idem, II, 64. Apollodorus, I, 453, 151.
 Τρωϊκὸς διάκοσμος, Apollodorus, I, 459, 176.
 Περὶ τῆς ἐν Ἰλίῳ θυσίας, Dicæarchus, II, 241, 19.
 Δαρδανικά (epos), Hegemon Alexandriensis ex Troade, IV, 412.
 Περὶ τῆς Περγάμου, Telephus Pergamenus, III, 634.
 Περὶ τοῦ ἐν Περγάμῳ Σεβαστείου, Telephus Pergamenus, III, 634.
 Περὶ τῶν Περγάμου βασιλέων, Telephus Pergamenus, III, 634.
 Περὶ Ἀττάλου παιδείας, Lysimachus, III, 2.
 Αἱ περὶ Ἀτταλον ιστορίαι, Neanthes Cyzicenus, III, 4, 7.
 Εἰς Εὐμένη καὶ Ἀτταλον (ἔπη), Musæus Ephesius, IV, 518.
 Πρὸς Ἀτταλον ἐπιστολή, Polemo, III, 135.
 Λυδιακά, Xanthus, I, 36. (Hellanicus, I, 51, 124), Dositheus, IV, 401, 6. Xenophilus, IV, 530. Polycharmus, IV, 479, et epice Christodorus, IV, 360.
 Περὶ Τράλλων, Apollonius Aphrodisiensis, IV, 310.
 Πάτρια Τράλλων (carmine), Christodorus Coptites, IV, 360.
 Καρικά, Leo Alabandensis, II, 328. Apollonius Aphrodisiensis, IV, 310. Philippus Theangelensis, IV, 474. Theagenes, IV, 510, 16.
 Περὶ Καρίας, Alexander Polyhistor, III, 234, 65.
 Καῦνον κτίσις, Apollonius Rhodius, IV, 313.
 Πάτρια Ἀφροδισιάδος (carmine), Christodorus Coptites, IV, 360.
 Τὰ κατὰ τὸν Ἡρακλεῖδην τὸν Μυλασσῶν βασιλέα, Scylax Caryandensis, III, 183.
 Λυκικά, Leo Alabandensis, II, 328. Menecrates Xanthius, II, 343.

Λυκίων πολιτεία, Aristoteles, II, 166. Heraclides, II, 217, 15.
 Περὶ Λυκίας (Περὶ πλοῦς Λυκίας), Alexander Polyhistor, III, 234, 65.
 Περὶ Λυκίας καὶ Παμφυλίας, Capito Lycius, IV, 133.
 Περὶ Φασγλίδος, Aristænetus, IV, 319.
 Παμφυλιακά, Demetrius, IV, 382.
 Περὶ Κυλικίας, Alexander Polyhistor, III, 236, 89.
 Περὶ Τάρσου, Athenodorus Tarsensis, III, 486, 1.
 Ἰσαυρικά, Capito Lycius, III, 133. Pamprepius Isaurus, IV, 132, et carmine Christodorus Coptes, IV, 360.
 PHOENICIA. SYRIA. ARABIA. BABYLONIA. ASSYRIA. MEDIA. PERSIA. INDIA.
 Φοινικικά, Philistus Syracusanus (potius Naucratis), I, p. XLVIII. Hellanicus, I, 65, 146. Ælius Dius, IV, 398, 2. Claudius Iolaus, IV, 363. Histæus, IV, 433. Lætus, IV, 437. Menander Ephesius, IV, 445.
 Περὶ Κύπρου καὶ Φοινίκης, Asclepiades, III, 10, 31.
 Φοινικὴ ἱστορία, Philo Byblius, III, 563.
 Ἀρχαιολογία Φοινικική, Hieronymus Ægyptius, II, 450, not.
 Περὶ στοιχείων Φοινικικῶν, Philo Byblius, III, 560.
 Περὶ ἰθωθίων (?), Philo Byblius, III, 560.
 Σιδωνιακά, Zeno Sidonius, III, 174.
 Περὶ Τύρου, Aspasius Tyrius, III, 576. Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Περὶ Βύβλου, Aspasius Byblius, III, 576.
 Περὶ Συρίας, Alexander Polyhistor, III, 237, 98.
 Συρίας σχοινομέτρησις, Xenophon Lampsacenus, III, 209, 207.
 Περὶ κοιλῆς Συρίας, Hermogenes Tarsensis, III, 523. Theodorus Gadareus, III, 489.
 Περὶ Συρίας καὶ τῶν αὐτῆς πόλεων καὶ βασιλείων, Timæus (?), I, p. XLIX, not.
 Περὶ τῶν ἐν Συρίᾳ βασιλευκόντων, Athenæus Naucratis, III, 656.
 (Τὰ κατὰ Ἀντίοχον τὸν Μέγαν, Simonides Magnesius poeta, II, 42 b.)
 Περὶ Ἀντίοχου (τοῦ Ἐπιφανοῦς?), Timochares, III, 207.
 Τὰ περὶ Ἀντίοχον καὶ Πτολεμαίων καὶ τὴν Λιβύης ὑπ' αὐτοῦ διοίκησιν, Demetrius Byzantius, II, 624.
 Περὶ Ἡρώδου βασιλείας, Ptolemæus, IV, 486.
 Περὶ Ἀντιοχείας, Pausanias Damascenus, IV, 467.
 Περὶ τῶν ἐν Ἀδύρῃ (ad Antiochiam) πανηγύρεων, Protagorides Cyzicenus, IV, 484.
 Περὶ Ἰουδαίων, Pseudo-Hecateus, II, 393, 14. Aristæas, Artapanus, Cleodemus, Demetrius, Eupolemus, Theodotus. Apollonius Molo, III, 207. Nicæarchus, III, 335, not. Alexander Polyhistor, III, 211. Philo Byblius, III, 560.

Damocritus, IV, 377. Theophilus, IV, 516.
 Κατὰ Ἰουδαίων, Apion, III, 512, 14.
 Ἰουδαϊκὴ ἱστορία, Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Χρονικὸν Ἰουδαίων βασιλείων τῶν ἐν τοῖς στέμμασιν, Justus Tiberiensis, III, 523.
 Ἰουδαϊκὸς πόλεμος ἐ κατὰ Οὐεσπασιανοῦ, Justus Tiberiensis, III, 523.
 Ἡ κατ' Ἀδριανὸν Ἰουδαίων πολιτορχία, Aristo Pellæus, IV, 328.
 Περὶ Μακκαβαίων, Iason Cyrenæus, *Scriptt. Alex.* p. 161.
 Περὶ τὰ Ἱεροσόλυμα, Philo poeta, III, 207.
 Περὶ Ἀραβίας, Juba, III, 476, 39.
 Ἀραβικά, Palæphatus Abydenus, II, 338 b. Teucer Cyzicenus, IV, 508. Uranius, IV, 523.
 Ἀραβικὴ ἀρχαιολογία, Glaucus, IV, 409.
 Περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, Agatharchides Cnidius, III, 190.
 Βαβυλωνιακά vel Χαλδαϊκά, Berosus Chaldeus, II, 496. Epigenes, II, 510, 23. Alexander Polyhistor, III, 210. (Abydenus, IV, 279.)
 Βαβυλῶνος ἀναγραφὴ, Castor, *ad calc. volum. Herodoti* p. 154.
 Περὶ τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἱερῶν γραμμάτων, Democritus, II, 25 a.
 Χαλδαϊκὸς λόγος, Democritus, II, 25 a.
 Βαβυλωνιακά (ἑρωτικά), Xenophon Antiochensis, III, 102.
 Ἀσσυριακά, Ctesias *ad calc. Herodoti* p. 1. Dimo, II, 89, 1. Juba, III, 472, 21. Thallus, III, 517. Athenocles, II, 89, 1 a. Symmachus, III, 336, 3. Abydenus, IV, 278. Pamphila, III, 520.
 Μηδικά, auctores sub v. Ἀσσυριακά laudati.
 Περσικά, Ctesias et Dino l. l. Dionysius Milesius, II, 5. Charon Lampsacenus, I, 32, 1. Hellanicus, I, 67, 158. (Callisthenes, *Scriptt. Alex.* p. 6.) Agatharchides Samius, III, 197, 21. Aristides Milesius, IV, 324, 21. Bato Sinopenensis, IV, 347, 1. Chrysermus Corinthius, IV, 361, 3. Ctesiphon, IV, 375. Diogenes, IV, 373. Pharnuchus, IV, 473.
 Περσικά ἰδιώματα. Παρασκευαστικά, Heraclides Cumanus, II, 95.
 Κύρου ἀνάβασις, (Themistogenes Syracusanus, II, 74.) Sophænetus Stymphalius, II, 74.
 Περσικά, Apollodorus Artemitenus, IV, 308. Cf. supra in histor. Roman.
 Ἰνδικά, Ctesias, *ad calcem Herodoti* p. 79. Sosander, *Scriptt. Alex.* p. 47. not. Megasthenes, II, 397. Daimachus Platæensis, II, 440. Basilis, IV, 346. Alexander Polyhistor, III, 236, 95. Cæmaro (?), IV, 352. Chrysermus Corinthius, IV, 361, 4. Clitophon Rhodius, IV, 367.
 Περὶ Ἀττακόρων, Amometus, II, 396, 1.

AFRICA.

ÆGYPTUS. ÆTHIOPIA. LIBYA. CYRENE. CARTHAGO.

- Αἰγυπτιακά, Hellanicus, I, 66, 148. Aristagoras Milesius, II, 98. Hecatæus Abderita, II, 388. (Lynceus Samius, II, 467 *not.*) Manetho, II, 526. Aratus Cnidius, III, 21. Lysimachus Alexandrinus, III, 334. Alexander Polyhistor, II, 237. Chæremon, III, 495. Thrasyllus, III, 502, 2. Apion, III, 508, 1. Agatho Samius, IV, 291, 2. Butorides, IV, 352. Cosmes, 369. Demetrius, IV, 383. II, 100. Hermæus, IV, 427. Lyceas, IV, 441. II, 91, 11. Philistus Naucratis, IV, 477. Ptolemæus Mendesius, IV, 488.
- Ἱστορία Αἰγυπτίων καὶ περὶ τῶν τοῦ Νεῖλου ἀγαθῶν, Aristænetus, IV, 320.
- Παλαιὸν χρονικὸν Αἰγυπτίων, Anonymus, II, 534.
- Βίβλος Σώθεος, Manetho, II, 511.
- Αἰγυπτίων ἀποικίαι, Ister, I, 423, 39.
- Ἐπὶ βίβλος, Manetho, II, 613, 74.
- Περὶ τῆς Αἰγυπτίων θεολογίας, Philistus Naucratis, IV, 467. Palæphatus, II, 338.
- Αἰγυπτιακὰ θεολογούμενα, Asclepiades Mendesius, III, 306.
- Περὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον θεῶν, Leo Pellæus, II, 331.
- Περὶ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίας, Hecatæus Abderita, II, 388, 7.
- Σεμενουθὶ (de Ægyptiorum religione et regibus), Apollonides Horapion, IV, 309.
- Περὶ ἀρχαῖσμοῦ καὶ εὐσεβείας, Manetho, II, 615, 83.
- Περὶ ἐορτῶν, Manetho, II, 615, 82.
- Περὶ κατασκευῆς τοῦ κύβου, Manetho, II, 616, 84 a.
- Περὶ τῶν ἱερῶν γραμμάτων, Chæremon, III, 499.
- Περὶ τοῦ Νεῖλου, Castor, *ad calcem volum. Herodoti* p. 154. Aristo Alexandrinus et Eudorus, III, 324.
- Ἐκ Μέμφεως ἀνάπλους, Amometus, II, 396, 2.
- Περὶ Θηβῶν, Polyænus Sardinus, III, 522.
- Περὶ Ναυκράτεως, Charon Naucratis, IV, 360. Philistus Naucratis, IV, 477.
- Ναυκράτεως κτίσις, Apollonius Rhodius, IV, 313.
- Τὰ πάτρια τῆς Ἑρμουπόλεως, Hermias Hermupolites, II, 81 *not.*
- Κτίσις τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἀρσινόητου, Lupercus Berytius, III, 662.
- Πάτρια Νόκλης (ἔστι δὲ πόλις περὶ Ἡλιοπόλιν, ἐν ᾗ τὰ λεγόμενα Ἀφακα), Christodorus Coptites, IV, 360.
- Ἀλεξανδρείας κτίσις, Apollonius Rhodius, IV, 313.

- Περὶ Ἀλεξανδρείας, Callixenus, III, 55. Nicanor, III, 632. Ælius Dios, IV, 397. Zenobia, III, 665.
- Περὶ τῶν κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἱστοριῶν, Callinicus Sutorius, III, 663.
- Περὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱερέων καὶ τῆς διαδοχῆς αὐτῶν, καὶ περὶ τῶν ἐπὶ ἐκάστου πραχθέντων, Charon Naucratis, IV, 360. III, 495 *not.*
- Περὶ δῆμων Ἀλεξανδρέων, Satyrus, III, 164.
- Περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μουσείου, Aristonicus Alexandrinus, III, 337, 3.
- Περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι παροιμιῶν, Seleucus Alexandrinus, III, 500.
- Ptolemæi Lagi epistolæ*, Dionysodorus, II, 84 b.
- Αἱ περὶ Πτολεμαίων τὸν Φιλοπάτορα ἱστορίαι, Ptolemæus Megalopolitanus, III, 66.
- (Περὶ Κλεοπάτρας), Olympos, III, 326.
- Αἰθιοπικά, Charon Lampsacenus (?), I, p. xvi sq.
- Simonides, II, 42 b. Dalion, IV, 376. Aristocreon, IV, 333. Bion Solensis, IV, 350. Damocritus, IV, 377. Philo, III, 560 *not.* Marcellus, IV, 443.
- Περὶ τῶν ἐν Μερόῃ ἱερῶν γραμμάτων, Democritus, II, 25 a.
- Περὶ Τρωγλοδυτῶν, Agatharchides Cnidius, III, 190.
- Λιευκά, Charon Lampsacenus (Carthaginiensis?), I, p. xvi. Aristippus Cyrenæus, II, 79. Lycus Rheginus, II, 373, 13. Hegesianax, III, 70, 11. Posidonius Olbiopolita, III, 172. Alexander Polyhistor, III, 238, 117. Juba, III, 472, 23. Agrostas, IV, 294. Menecles Barcæus, IV, 448. Theocritus vel Theochrestus, II, 86, 87.
- Περὶ Λιεύης καὶ Συρίας, Philistus Naucratis, IV, 477.
- Εἰς Ἀμμωνος ἀνάδασις, Hellanicus, I, 67, 157.
- Περὶ Κυρήνης, Acesander, IV, 285. Theotimus, IV, 517.
- Κυρηναίων πολιτεία, Aristoteles, II, 166, 206. Heraclides, II, 212, 4.
- Περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως, Favorinus Arelatensis, III, 584, 52.
- Καρχηδονίων πολιτεία, Aristoteles, II, 166, 209. Hippagoras, IV, 430.
- Καρχηδονιακά, Claudius Cæsar, III, 522.
- Περὶ τῶν ἐν Καρχηδόνι πέπλων, Polemo, III, 141, 85.
- Τὰ περὶ Ἀντίβαν, Sosilus Chæreas, II, 99. Silenus, III, 100. Xenophon, III, 101. Eumachus, III, 102. Ceterum confer etiam titulos historiæ Romanæ.

TITULORUM INDEX ALPHABETICUS.

A

- Ἄδαρις, Heraclides Ponticus, II, 197 b.
 Περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, Ephorus, I, p. lxi.
 Περὶ ἀγαλατοποιῶν, Adæus, III, 132.
 Περὶ ἀγαλμάτων. V. voc. ἀνδριάντων et titulus hist. Byzantii.
 Ἄγραφα, Phylarchus, I, p. lxxviii.
 Περὶ ἀγῶνων, Duris Samius, II, 486. Cleophanes, IV, 366. Theodorus Hierapolita, IV, 513.
 Cf. tituli Phocidis et Atticæ, et s. v. μουσικῶν.
 Πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον, Polemo, III, 132.
 Περὶ ἀδόξων ὀνομάτων ἐπιστολή, Polemo, III, 137.
 Περὶ ἀθλῶν ἰδιότητος, Ister, I, 424, 48.
 Αἰσχίνης. V. s. v. σύγκρισις.
 Αἴτια, Philostephanus, III, 31, 14. 36.
 Περὶ ἀλειπτικῆς, Demetrius Scepsius, III, 205, 4.
 Πρὸς Ἀλεξανδρίδην ἐπιστολή, Polemo, III, 137, 76 a.
 Περὶ Ἀλκαίου, Dicæarchus, II, 246, 34.
 Περὶ Ἀλκμᾶνος, Philochorus, I, p. xc. Sosibius, II, 628, 19.
 Περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς εἰρημένων, Alexander Polyhistor, III, 239, 136.
 Πρὸς Ἀλυπον ἐπιστολή, Philochorus, I, 417, 204.
 Ἀμαζονικά, Onasus, III, 158.
 Ἀμαζονίς, Possis Magnesius, IV, 483.
 Πρὸς Ἀμύνταν βιβλία δ', Alcimus, IV, 297, 7.
 Περὶ Ἀμφικτυόνων, Pausanias, IV, 467.
 Εἰς Ἀμμωνος ἀνάβασις, Hellanicus, I, 67, 157.
 Κύρου ἀνάβασις, Themistogenes. Sophænetus, II, 74.
 Ἀναγραφὴ. V. s. v. ποιητῶν, ζωγράφων et tit. Atticæ, Elidis, Sami, Babylonis.
 Περὶ ἀναθημάτων, Menetor, IV, 452. Cf. tit. Phocidis et Laconicæ.
 Ἀναμετρήσεις τῶν ὄρων, Xenophon Lampsacenus, III, 237, 99.
 Ἐκ Μέμφως ἀνάπλους, Amometus, II, 396, 2.
 Περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων, Hegesander Delphus, IV, 421, 55.
 Ἀντιγραφὴ. V. s. v. Ἀδαῖον, Ἀριστοτέλη, Νέαν-θην, Τίμαιον.
 Ἀντιδοξούμενα. V. s. v. Ἡρακλεόδωρον.
 Περὶ Ἀντιμάχου ποιήσεως, Dionysius Phaselita, III, 27.
 Τῆς Ἀντιμάχου Λύδης ἐπιτομή, Agatharchides Cnidius, III, 190.
 Ἀπιστα, Palæphatus, I, 338. Isigonus, IV, 435, 1.

- Ἀποικίαι Αἰγυπτίων, Ister, I, 423, 59.
 Ἀπόλλωνος ἐπιφάνεια, Ister, I, 422, 33. Διὸς ἐπιφάνεια, Phylarchus, I, p. xxix.
 Περὶ τοῦ Γρυνείου Ἀπόλλωνος, Hermias, II, 80, 2.
 Ἀπομνημονεύματα, Dioscorides, II, 196, 6.
 Lynceus, II, 466 not. Favorinus, III, 577. Empodius, IV, 403.
 Ἀποφθέγματα, Callisthenes, *Scriptt. Alex.* p. 7. Lynceus, II, 466 not.
 Πρὸς Ἀράνθιον ἐπιστολή, Polemo, II, 137, 76.
 Ἀράτου καὶ Ὀμήρου σύγκρισις περὶ τῶν μαθηματικῶν, Dionysius Phaselita, III, 27.
 Ἀργοναῦται sive Ἀργοναυτικά, Herodorus, II, 27. Dionysius Mytil., II, 6.
 Περὶ Ἀριστοτέλους, Hermippus, III, 45, 51.
 Περὶ τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν, Nicander Alexandrinus, IV, 462.
 Περὶ Ἀριστοτέλους ἀντιγραφαί, Cephisodorus, II, 85.
 Ἀρκεσίλας, Clearchus, II, 317, 44 a.
 Περὶ ἀρμονικῶν στοιχείων, Aristoxenus, II, 270.
 Περὶ ἀρχαῖσμοῦ καὶ εὐσεβείας, Manetho, II, 615, 83.
 Περὶ Ἀρχιλόχου καὶ Ὀμήρου, Heraclides Ponticus, II, 197 not.
 Ἀρχύτου βίος, Aristoxenus, II, 275, 13.
 Περὶ ἀρχῶν (in re musica), Aristoxenus, II, 270.
 (Ἀρχαιολογία,) Antiquitatum libri XIV, Dio-phantus Lacedæmonius, IV, 397. Cf. tituli Macedoniae, Cappadociae, Phœniciae.
 Περὶ τῆς τῶν Ἀσκληπιαδῶν γενέσεως, Polyantus, IV, 479.
 Ἀσωπίς, Hellanicus, I, 48, 14.
 Ἀτλαντίς, Hellanicus, I, 52, 54.
 Ἀττικά λῆξεις, Ister, I, 426, 53.
 Περὶ αὐλητῶν, Aristoxenus, II, 285, 60. Pyran-der, IV, 486.
 Περὶ αὐλῶν καὶ ὀργάνων, Aristoxenus, II, 286, 61.
 Περὶ αὐταρκείας, Alexis, IV, 299, 3.
 Αὐτόχθονες, Pherecydes, I, p. xxxiv.
 Περὶ Ἀφροδίτης, Polycharmus, IV, 480, 5.
 Περὶ Ἀχίλλεως, Eleusis, II, 336, 3.

B

- Βαρβαρικὸν νόμισμα, Hellanicus, I, 69, 173. Aristoteles, II, 178, 242. Nymphodorus, II, 379, 14. Theodectes, II, 369.
 Περὶ βαρβαρικῶν ἑθῶν, Dionysius Heracleota, II, 194.

Βασιλεῖς οἱ ἐκ παλαιοῦ γεγονότες ἐν ἐκάστῳ ἔθνει,
Charon Naucratica, IV, 360.

Περὶ βασιλείων, Timagenes, III, 319.

Περὶ ἀρχαίων βασιλείων, Dionysius Heracleota, II, 494.

Βασιλείων μεταλλαγαί, Anaximenes, *Scriptt Alex.* p. 38.

Περὶ βασιλείας, Euphantus Olynthius, III, 19.
Sosibius, II, 630, 24.

Βασσαρικά, Dionysius Samius, II, 11, 11.

Περὶ Βησαίου (?), Leo Byzantius, II, 328.

Βιβλιακῆς ἐμπειρίας βιβλία γ', Telephus Pergamenus, III, 634.

Περὶ βιβλίων συναγωγῆς, Artemon Cassandrensis, IV, 342, 9.

Περὶ βιβλίων χρήσεως, Idem, IV, 342, 10.

Βιβλιοθήκη, Apollodorus, I, 104.

Βίοι, Clearchus, II, 303. Hermippus, III, 36, 1.
Satyrus, III, 160 (et Satyri operis epitomen

Heraclides Lembus, III, 169). Seleucus, III, 500. Timotheus Atheniensis, IV, 523. Βίοι ἀνδρῶν, Aristoxenus, II, 272. Βίοι φιλοσόφων, Dicæarchus, II, 243, 24. Βίοι φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν, Eunapius, II, 8. Βίοι ἐνδόξων ἀνδρῶν, Iason, *Scriptt. Alex.* p. 159. Charon Carthaginiensis, IV, 360. Theseus, IV, 518. ἐνδόξων γυναικῶν, Charon Carth., IV, 360. (Cf. infra v. ἐνδοξος.) Βίοι ἐλλογιμῶν, Nicagoras Atheniensis, III, 662. — Βίοι παράλληλοι, Amyntianus, *Scriptt. Alex.* p. 162. — Περὶ βίου (Περὶ βιβλίων?) ἀρχαίων, Damophilus, III, 656.

Γ

Γενεαλογίαι, Acusilaus, I, 100. Hecataeus, I, 25. Simonides, II, 42. Damastes, II, 64. Suidas, II, 465, 7. Epimenides, IV, 404. Cf. tit. Siciliæ.

Περὶ γενῶν, Draco, IV, 402. Cf. tit. Atticæ.

Γεργίθιος, Clearchus, II, 310, 25.

Γεωργικά, Pythocles Samius, IV, 483, 3.

Γιγαντιάς, Dionysius, IV, 510, 10.

Περὶ γιγάντων, Aristocles, IV, 331, 6.

Περὶ γραμματικῆς, Asclepiades Myrleanus, III, 299.

Περὶ γραμματικῶν, Idem ibid.

Περὶ γραφικῆς, Theophanes Mytilenæus, III, 316, 7.

Περὶ γραφικῆς καὶ ζωγράφων, Juba, III, 481, 70.
Pamphilus, IV, 466.

Περὶ γρίφων, Clearchus, II, 321, 61.

Δ

Περὶ δένδρων, Ctesiphon, IV, 375.

Δευκαλιωνία, Hellanicus, I, 48, 15.

Περὶ δημαγωγῶν, Idomeneus, II, 491, 4.

Περὶ τῆς Δημοκρίτου λέξεως, Hegesianax, III, 68.

Τὰ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων, Thrasyllus, III, 504, 4.

Δημοσθένης. V. Σύγχρισις.

Περὶ δῆμων. V. tit. Atticæ et Alexandriæ.

Διαδοχαί. Vid. Φιλοσόφων διαδοχαί.

Περὶ διαθέσεως, Adæus, III, 132.

Διάκοσμος Τρωϊκός, Apollodorus, I, 459, 176.

Διδασκαλαί, Aristoteles, II, 184, 267. Carystius Pergamenus, IV, 359, 17.

Δικαιώματα πόλεων, Aristoteles, II, 181.

Πρὸς Διόδωρον, Phanias, II, 300, 24.

Διονύσου καὶ Ἀθηνᾶς στρατεία, Dionysius Mytilenæus, II, 6 b.

Περὶ τῶν Διονύσου ἐορτῶν, Pherecydes, I, p. xxxiv.

Περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων, Dicæarchus, II, 249, 45.

Νίκαι Διονυσιακῶν ἀστικῶν καὶ Ἀθηναίων, Aristoteles, II, 182.

Περὶ τοῦ Διονυσιακοῦ συστήματος, Artemon Cassandrensis, IV, 342, 11.

Περὶ τῆς τοῦ Διὸς ἐπιφανείας, Phylarchus, I, p. lxxix. Ἀπόλλωνος ἐπιφάνεια, Ister, I, 422, 33.

Περὶ τοῦ Διὸς κωδίου, Polemo, III, 143, 87.

Διὸς πολυπτυχία, Hellanicus, I, 69, 174.

Ε

Περὶ ἐβδομάδος, Philo Berytius, III, 35 *not.*

Περὶ ἐθνῶν sive ἐθνῶν ὀνομασίαι, Hellanicus, I, 57, 92. Hippias Eleus, II, 60 b.

Ἐθνῶν κατάλογος καὶ πόλεων, Damastes Sigeeensis, II, 64.

Περὶ ἐθνοθιῶν [?], Philo Byblius, III, 560.

Πρὸς Εἰδόθρον, Socrates, IV, 498, 8.

Ἐκδημητικός, Ion Chius, II, 45.

Ἐκλογαὶ ἱστοριῶν, Agatharchidas Cnidius, III, 190.

Ἐκφρασσις. V. tit. Siciliæ et Thraciæ.

Ἑλλαδικός, Polemo, II, 112, 121, 20; 123, 28.

Ἑλένης ἐγκώμιον, Gorgias Leontinus, II, 59 a.

Ἐντόπιος ἱστορία, Zeno, III, 174.

Περὶ Ἐμπεδοκλέους, Xanthus, I, 44, 30.

Περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, Neanthes Cyzicenus, III, 4, 8. Megacles, IV, 443. Amphicrates, IV, 300. (Cf. supra v. βίοι.)

Περὶ ἐνδόξων ἱατρῶν, Hermippus Berytius, II, 52, 73.

Περὶ τῶν ἐνύδρων, Clearchus, II, 325, 73.

Ἐξηγητικόν, Clitodemus, I, 362, 19.
 Ἐξηγητικά, Anticlidus, *Scriptt. Alex.* p. 150.
 Περὶ ἑορτῶν, Philochorus, I, 411, 161. Apollonius Acharnensis, IV, 312. Philostephanus, III, 32, 27. Procles, II, 342 *not.* Manetho, IV, 615, 82. Cf. tit. Atticæ et Laconizæ.
 Περὶ ἑορτῶν καὶ θυσίων, Abron Batiensis, IV, 277.
 Ἐπιγράμματα, Christodorus Coptites, IV, 360.
 Περὶ τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγραμμάτων, Polemo, III, 138.
 Ἐπιγράμματα Ἀττικά, Philochorus, I, p. lxxix.
 Ἐπιγράμματα Θηβαϊκά, Aristodemus, III, 108.
 Ἐπιδημίαι, Ion Chius, II, 45.
 Ἐπικλήσεις θεῶν, Socrates Cous, IV, 499, 15.
 Ἐπιμήθεια, Aristoxenus, II, 292, 92.
 Ἐπιστολαί, Christodorus Coptites, IV, 361.
 Ἐπιστολαὶ δειπνητικαί, Lynceus Samius, II, 466 *not.*
 Ἐπιστολῶν σύγγραμμα ἐν βιβλ. β', Antipater Macedo, II, 338 *a.* Cf. tit. Macedonizæ et Ægypti. Cf. etiam s. v. ἀδόξων. Ἀλεξανδρίδην. Ἄλυπον. Ἀρανθον. θαυμασίαι.
 Ἐπιτομαὶ ἱστοριῶν, Pamphila Epidauria, III, 520. Lepidus, IV, 439. Eustathius Epiphaniensis, IV, 138. Ἐπιτ. τῶν Ἡροδότου ἱστοριῶν, Theopompus, I, 278; τῶν Ἡρακλείδου ἱστοριῶν, Heron, IV, 428; τῆς Διονυσίου πραγματείας περὶ ἱερῶν, Philochorus, I, p. xc; τῆς ἰδίας Ἀθίδος, Idem p. lxxxviii. Vide præterea s. v. Ἀντιμάχου. διαδοχῶν. θαυμασίων. μυθικὴ πόλεων, συγγενειῶν.
 Ἐπιφάνειαί. V. v. Ἀπόλλωνος. Διός.
 Περὶ Ἐπιγόρμου, Apollodorus Atheniensis, I, 461, 186.
 Περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας, Polemo, III, 129.
 Ἐργῶν ὑπόμνηματα, Pyrrhus Epirota, II, 461.
 Περὶ Ἐρμιόνης ἱερῶν (?), Aristoteles, II, 190, 287.
 Ἐρωτικά, Clearchus, II, 313, 32. Cf. v. Λύσις.
 Περὶ ἑταιρῶν. V. tit. Atticæ.
 Περὶ ἐτυμολογιῶν, Apollodorus Atheniensis, I, 461, 189.
 Περὶ Εὐδόξου, Phanocritus, IV, 472.
 Περὶ εὐρημάτων (Aristoteles, II, 181.) Heraclides Ponticus, II, 197 *a.* Simonides Ceus, I, 42. Ephorus, I, 275, 158. Damastes, II, 64, 66, 9. Phylarchus, I, p. lxxix. Philostephanus, III, 32, 27. Cydippus Mantinensis, IV, 376. Aristodemus, III, 311. Scamon, IV, 489.
 Εὐρημάτων (Ephori) ἑλεγχοὶ δύο, Strato Lampasacenus, II, 369.

Περὶ Εὐριπίδου, Philochorus, I, 412, 165. Cf. v. ὑποθέσεις.
 Περὶ Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους, Duris Samius, II, 486, 70.
 Περὶ εὐσεβείας, Daimachus, II, 441, 5.
 Περὶ Εὐφορβίου, Juba, III, 473, 26.
 Ἐφημερίδες. V. tit. Macedonizæ.
 Περὶ Ἐφδρου κλοπῆς, Lysimachus, III, 342.

Z

Περὶ ζωγράφων, Duris Samius, II, 487, 77. Artemon, IV, 343, 13. Antigonus, III, 132.
 Ζωγράφων καὶ ἀνδριαντοποιῶν ἀναγραφὴ, Callixenus Rhodius, III, 66.
 Περὶ ζωγραφικῆς, Melanthius, IV, 445. Cf. supra v. γραφικῆ.
 Ζωροάστρης, Heraclides Ponticus, II, 197 *b.*
 Περὶ ζώων, Sostratus, IV, 505.

H

Περὶ ἡμερῶν, Philochorus, I, 413, 176.
 Ὁ καθ' Ἡρακλέα λόγος, Herodorus Heracleota, II, 27.
 Ἡρακλέα, Demodocus, II, 31, 9. Conon, IV, 368.
 Περὶ Ἡρακλείων (τῶν Θήβησι), Polemo, III, 123, 26.
 Τὰ πρὸς Ἡρακλέωδωρον ἀντιδοξούμενα, Aristocritus, IV, 336, 4.
 Περὶ τοῦ κατεψεύσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν, Ælius Harpocratus, IV, 412.
 Ἡρωολογία, Anaximander Milesius, II, 67.
 Περὶ ἡρώων, Diocles, III, 78, 4.
 Περὶ Ἡσιόδου. V. s. v. Ὀμηρος.

Θ

Περὶ τῶν θαλασσοκρατησάντων, Castor, *ad calc. Herodoti* p. 154 et 179.
 Περὶ θαυμασίων, Philo Heracleota, III, 560 *not.* Bolus Mendesius, II, 25 *b.* Pasiteles, IV, 466.
 Θαυμασίων συναγωγὴ, Alexander Polyhistor, III, 243, 146. Monimus, IV, 454.
 Ἐπιτομὴ τῶν συγγεγραπτῶν περὶ συναγωγῆς θαυμασίων ἀνέμων (?), Agatharchides Cnidius, III, 190. Cf. tituli Siciliæ.
 Θαυμαστικαὶ ἐπιστολαί, Chius Theocritus, II, 86 *a.*
 Θεατρικὴ ἱστορία, Juba, III, 481, 73.
 Θεογονία, Abaridis et Aristæ, II, 21 *b.*
 Θεολογούμενα, Euximenes, II, 67, 3. Cf. tit. Ægypti et v. Ὀρφική.

Περὶ θεῶν, Apollodorus Atheniensis, I, 428. Dionysius Samius, II, 11, 11. Cleophorus, IV, 366. Seleucus Alexandrinus, III, 500. Sextus Clodius, IV, 364. Cf. v. νυμφῶν.

Περὶ Ἑλληνικῶν θεῶν, Isigonus, IV, 437, 20. Cf. tit. Ægypti.

Περὶ θινῶν, Clearchus, I, 325, 74.

Περὶ θυσιῶν, Philochorus, I, 412, 170. Demo, I, 383, 22. Epimenides, I, 21 b. Diophantus, IV, 397. Περὶ θυσιῶν, πρὸς Φίλιππον, Andron (Halicarnassensis), I, 352, 16. Cf. v. ἑορτῶν, μυστήρια et tit. Cretæ. Atticæ. Rhodi. Laconicæ.

I

Περὶ ἱατρικῶν, Philo Byblius, IV, 376, 19.

Περὶ ἰδιότητος ἄθλων. V. v. ἄθλων.

Περσικὰ ἰδιώματα, Heraclides Cumanus, II, 95.

Ἱερά βιβλία, Manetho, II, 613, 74.

Ἱέρειαι Ἦρας, Hellanicus, I, 51, 44.

Ἱερεῖς οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Charon, IV, 360.

Τὰ πρὸς τὰς ἱερουργίας, Aristomenes Atheniensis, IV, 336.

Περὶ ἱερῶν, Philochorus, I, p. xc. Cf. v. Ἑρμιόνης.

Περὶ τῶν ἐν Βαβυλῶνι, ἐν Μερῇ, ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν γραμμάτων. V. tit. Babylon. Meroes, Ægypti.

Περὶ Ἰππώνακτος, Hermippus Smyrnæus, III, 52, 74.

Κατὰ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, Zoilus Amphipolita, II, 85 *not*.

Περὶ Ἰσοκράτους καὶ περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν, Hermippus, III, 49, 55.

Ἱστορες, Antiochus, IV, 306.

Ἱστορίαι, Aristodemus, III, 307. Heraclides Lembus, III, 168. Pytherrmus, IV, 488. (Ἱστορίη) Scythinus, IV, 491. Nicolaus, III, 407. Eudoxus Rhodius, IV, 407, alii plurimi.

Περὶ ἱστορίας, Democritus, II, 25 a. II. ἱστορίας, Demetrius Scepsius, III, 204, 2. Theodorus Gadareus, III, 489. Cæcilius Calactinus, III, 330, 2.

Περὶ καταψευμένης ἱστορίας, Apollonides, IV, 310.

Ἱστορία ἐντόπιος, θεατρική, κωμική, παντοδαπή, παιδευτική, παράδοχος, τοπική, φιλόσοφος, φιλόλογος. Vide s. v. ἐντόπιος θεατρική, etc.

Περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγόντων, Bolus Mendesiensis, II, 25 b.

Ἱστορικὰ, Zopyrus Byzantinus, IV, 531. Cf. v. ὑπομνήματα et δμοια.

Περὶ Ἱφιγενείας, Pherecydes, I, p. xxxiv. Περὶ Ἱφιγενείας ἐν Αὐλίδι, Simonides Carystius, II, 42 b.

Περὶ Ἴωνος τοῦ ποιητοῦ, Baton Sinopensis, IV, 350, 7.

K

Περὶ καθαρμῶν, Philochorus, I, p. xc.

Περὶ κακοζηλίας ῥητορικῆς, Neanthes Cyzicenus, III, 2.

Περὶ τοῦ παρὰ Ξενοφῶντι καννάθρου, Polemo, III, 142, 86.

Καρνεονῖται, Hellanicus, I, 53, 85.

Κατάλογος ἐθνῶν καὶ πόλεων, Damastes, II, 64.

Κατάλογος ἐνῶν, Damastes, II, 64. Apollodorus, I, 453, 151.

Περὶ τοῦ Κηρύκων γένους, Theodorus, IV, 514.

Κικέρων. V. σύγκρισις.

Περὶ Κλεοπάτρας τῆς ἐν Τρωάδι, Nicagoras Atheniensis, II, 662.

Πρὸς Κλεοπάτραν, Callinicus, II, 663.

Περὶ τῶν κομητῶν, Chæremone, III, 499.

Κορινθιακός, Dicæarchus, II, 265, 62.

Κοσμολογικὸς λόγος, Ion Chius, II, 44.

Περὶ Κρατίνου, Asclepiades Myrleanus, III, 299.

Περὶ κρηῶν παραδόξων, Philostephanus, III, 32, 27.

Περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων, Philo Byblius, III, 360.

Κτίσεις, Charon Lampsacenus, I, 35. Hellanicus, I, 59, 109. Menecrates Elaita, II, 342, 1. Diocles Peparethius, III, 74. Abydenus, IV, 280. Clitophon Rhodius, IV, 367. Demosthenes, IV, 386. Dercylus, IV, 387, 7. Diogenes Chalcidensis, IV, 393. Lysimachus, III, 337, 8. Trisimachus (?), IV, 471. Apollonius Rhodius, IV, 313. Cf. in titulis populorum : Κτίσις τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἀρσινόης. Κτίσις Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, Ἱταλικῶν καὶ Σικελικῶν πόλεων, Ἀλεξανδρείας, Καύνου, Κνίδου, Λέσβου, Μιλήτου, Ναυκράτειας, Σαλαμῖνος, Συρακουσῶν, Χίου.

Κτίσεις ἱερῶν, Heraclides Ponticus, II, 197 b.

Κύκλοι, Musæus Ephesius, IV, 518.

Κύκλος ἱστορικὸς ἐν βιβλ. ζ', Dionysii Milesii (Samii v. Rhodii), II, 5.

Κυνηγητικὰ, Callisthenes, *Scrr. Alex.* p. 7. Sostratus, IV, 505.

Περὶ κατασκευῆς κυφίων, Manetho, II, 616, 84.

Κωμικαὶ ἱστορίαι, Protagorides Cyzicenus, IV, 485, 4.

Κωμωδούμενα, Harmodius (Herodicus?), IV, 412.

Λ

Περὶ λέξεως, Ephorus, I, 277, 163.

Περὶ λήθων, Draco, II, 86 a. Satyrus, III, 165, 23. Agatharchides Samius, III, 198, 3. Thra-

syllus, III, 502. Aristobulus, IV, 329. Dercylus, IV, 388, 10. Heraclitus Sicyonius, IV, 428. Theophilus, IV, 516. Dorotheus, *Scriptt. Alex.* p. 156.
 Περὶ λιμένων, Cleon Syracusanus, IV, 365. Timagetus, IV, 519. II, 317 *not.* Crates, IV, 370, 7 *not.*
 Λύσεις τῶν ἐρωτικῶς εἰρημένων, Palæphatus Ægyptius vel Atheniensis, II, 338 *b.*
 Λύσεις ἐρωτικῶν ἐν βιβλ. δ', Cadmus Milesius junior, II, 2 *a.*

M

Μαγικά, Xanthus Lydus, I, 43, 28.
 Περὶ μάγου, Apion, III, 515, 28.
 Περὶ μάγων, Hermippus, III, 53, 78.
 Περὶ μακροβίων, Phlego, III, 608.
 Περὶ μαντικῆς δ', Philochorus, I, 415, 190.
 Μελεαγρίς, Antisthenes, III, 182.
 Περὶ μελοποιίας, Aristoxenus, II, 270.
 Περὶ μελοποιῶν, Ister, I, 425, 49. Euphorio, III, 73, 8.
 Περὶ Μενάνδρου, Lynceus Samius, II, 466 *not.*
 Περὶ Μενελάου πλάνης, Aristonicus Alexandrinus, IV, 337, 3.
 Περὶ μεταβολῶν, Aristoxenus, II, 270.
 Μεταλλαγαὶ βασιλέων. V. v. βασιλέων.
 (*De metallica disciplina*,) Apion, III, 506.
 Μεταμορφώσεις, Callisthenes, *Scriptt. Alex.* p. 7. Dorotheus (?), *Scriptt. Alex.* p. 156. Theodorus, IV, 513.
 Μετονομασίαι, Nicanor Alexandrinus, III, 632. Archemachus, IV, 315, 6.
 Περὶ μηνῶν. V. tit. Atticæ.
 Περὶ τῶν τοῦ Μῆθρα μυστηρίων, Pallas, III, 635. Eubulus, II, 25 *b.*
 Περὶ Μῆνω, Hippostratus, IV, 432.
 Περὶ μνημάτων, Diodorus, II, 353, 1.
 Μουσῶν βιβλία ἑννέα, Bion, IV, 350. Cephalion, III, 625,
 Μουσαῖος. V. Ὀρφεύς.
 Περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μουσείου, Aristonicus, IV, 337, 3.
 Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι Μουσείου, Amphion, IV, 30.
 Περὶ μουσικῆς, Aristoxenus, II, 286, 68. Philis Delius, IV, 475. Aristocles, IV, 331, 8.
 Περὶ τῆς μουσικῆς ἀκροάσεως, Aristoxenus, II, 288, 77.
 Περὶ μουσικῶν ἀγώνων, Dicæarchus, II, 248, 43.
 Περὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ μουσικῶν, Glaucus Rheginus, II, 23.
 Μυθικά, Marsyas Philippensis, *Scriptt. Alex.* p. 41. Dionysius, II, 5. Palæphatus Atheniensis vel Ægyptius, II, 338 *b.*

Μυθικαὶ ἱστορίαι, Silenus Chius, III, 100, *not.*
 Ἀρχαίων μύθων συναγωγή, Satyrus, III, 165.
 Μυθικῶν συναγωγή, Aristodemus, III, 310, 11.
 Μυθικῆς ἱστορίας συναγωγή, Sostratus, IV, 505.
 Ἐπιτομὴ μυθικῆς, Phylarchus, I, p. LXXIX.
 Τὰ κατὰ πόλιν μυθικά, Neanthes, III, 9, 28. Acestorides, II, 464 *a.* Antiochus, IV, 306. Cf. tit. Cretæ.
 Περὶ μυστηρίων, Hicesius, IV, 429. Cf. tit. Atticæ et v. Μῆθρας.
 Μυστήρια περὶ θυσίων, Epimenides, II, 21 *b.*

N

Περὶ νάρκης, Clearchus, II, 324, 70.
 Πρὸς Νεάνθη ἀντιγραφαί, Polemo, III, 131, 53.
 Περὶ τῆς Νεστορίδος, Asclepiades Myrleanus, III, 298.
 Περὶ τοῦ Νέστορος, Lycus Rheginus, II, 374, 15.
 Περὶ τοῦ νεῶν καταλόγου, Apollodorus Atheniensis, I, 419, 151.
 Νομικὰ αἰτία, Democriti, II, 25 *a.*
 Περὶ νομίμων, Dioscorides, II, 193, 4. Duris Samius, II, 486, 71. Cf. v. Βαρβαρικά et tit. Cretæ et Arcadiæ.
 Περὶ νομοθετῶν, Hermippus, III, 36, 1.
 Περὶ τῶν νομοποιῶν, Theodorus, IV, 512.
 Νόμοι παιδευτικοί, Aristoxenus, II, 289, 78.
 Νόμοι πολιτικοί, Aristoxenus, II, 289, 80.
 Νόστοι, Clitodemus, I, 362, 24. Anticlides, *Scriptt. Alex.* p. 148. Lysimachus, III, 337, 9.
 Περὶ νυμφῶν καὶ θεῶν (ἱερῶν Suid.), Herodotus Olophyxius, II, 30, 6 *not.*

O

Πρὸς Ὀκταουίαν, Athenodorus Tarsensis, III, 487, 2.
 Ὀλυμπιονῆται. V. tit. Elidis.
 Περὶ Ὀμήρου. Theagenes Rheginus, alii, II, 12 *a.* Stesimbrotus Thasius. Megacrides, II, 232 *not.* IV, 443. Dicæarchus, II, 245. Anaximenes, *Scriptt. Alex.* p. 39. Sosibius, II, 629, 22. Artemon Clazomenius, IV, 341, 2.
 Περὶ τῆς Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου ἡλικίας, Heraclides Ponticus, II, 197 *not.* Cf. v. Ἀρατος.
 Περὶ τῆς Ὀμήρου σοφίας καὶ πατρίδος, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
 Κατὰ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως λόγοι ἑννέα. Ψόγος Ὀμήρου, Zoilus, II, 85.
 Περὶ τῆς ποιήσεως Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, Hecateus Abderita, II, 384 *a.*
 Περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ νόμων, Dioscorides, II, 193, 5.

Περὶ τῆς προσφιλοῦς δμιλίας, Agatharchides Cnidius, III, 190.
 Ὁμοιότητες, Sosibius, II, 630, 23. Juba, III, 483, 84.
 Ὁμοίων ἱστορικῶν κεφάλαια, Myronianus Amastrianus, IV, 454.
 Ὀνειροκριτικά, Philo Berytius, III, 35 *not.* (Dionysius II, 11, 11.)
 Ὀνομαστίαι ἔθνων, Hippias Eleus. II, 60 *b.* Hellenicus, I, 57, 92.
 Ὀνοματολόγος τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμπάντων, Hesychnius Milesius, IV, 143.
 Περὶ ὀργάνων. V. s. v. αὐλῶν.
 Ὀρισμοί, Teucer, IV, 508.
 Περὶ Ὀρφείως, Nicomedes, IV, 465.
 Ὀρφείως καὶ Μουσαίου ἱστορία, Herodorus, II, 27 *b.* III, 65, 33. Cf. v. συμφωνία.
 Ὀρφικὴ θεολογία, Hieronymus, II, 450 *b.* *not.*
 Περὶ Ὀρφείως καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ, Apollonius Aphrodisiensis, IV, 310. Cf. tit. Laconiae et v. ἀναμέτρσις.
 Περὶ ὀρῶν, Ctesias, *ad calcem volum. Herodoti* p. 106. Dercylus, IV, 387, 8.
 Περὶ ὀρῶν καὶ τόπων καὶ πυρὸς καὶ λίθων, Socrates, IV, 499, 17.
 Περὶ ὀσίων, Socrates, IV, 497, 5.

Π

Περὶ παιάνων, Semus Delius, IV, 495, 19.
 Περὶ παιδείας, Clearchus, II, 313, 27.
 Περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ λαμπάντων (δούλων), Hermippus Berytius, III, 51, 72, 73.
 Περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμπάντων, Hesychnius Milesius, IV, 155.
 Παιδευτικὴ ἱστορία, Dionysius Samius, II, 7 *a.*
 Ὑπὲρ Παλαμήδους ἀπολογία, Gorgias Leontinus, II, 59 *a.*
 Παναθηναϊκός, Dicæarchus, II, 249, 46.
 Πανδέκται, Dorotheus, *Scriptt. Alex.* p. 156.
 Περὶ πανικοῦ, Clearchus, II, 324, 71.
 Παντοδαπὴ ἱστορία, Favorinus Arelatensis, III, 579, 17. Hesychnius Milesius, IV, 143.
 Παράγγελα, Mæandrius, II, 337, 12.
 Παράδοξα, Aristocles, IV, 330, 3.
 Παραδόξων τῶν ἑκασταχοῦ βιβλία ιε', Ephorus, I, p. LXI.
 Παράδοξα ὀθηαῖκά, Lysimachus, III, 336, 4. Cf. s. v. κρηνῶν.
 Ἱστορικὰ παράδοξα, Myrsilus Methymnæus, IV, 460.
 Παραδόξων ἔθνων συναγωγή, Nicolaus Damascenus, III, 456, 102.
 Παράδοξος ἱστορία, Philo Byblius, III, 560, 573.

Παράλληλοι βίοι. V. v. βίοι.
 Παράπλους, Nearchus et Androsthene, *Scriptt. Alex.* p. 72 *sqq.*
 Παρασκευαστικά, Heraclides Cumanus, II, 95.
 Παραμβάσεις (?), Phylarchus, I, p. LXXIX.
 Περὶ παροιμιῶν, Aristoteles, II, 188. Clearchus, II, 317, 45. Demo, I, p. LXXXVI. Aristides Milesius, IV, 326. Apollonides Niceus, IV, 310.
 Περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι παροιμιῶν, Seleucus, III, 500.
 Πάτρια Ῥώμης, Μιλήτου, Θεσσαλονίκης, Ἀγροδιαδόος, Νάκλης, Ἐρμουπόλεως. Vide s. v. Ῥώμης, etc.
 Πελοπέα, Herodorus, II, 41, 61.
 Πελοπίδαι, Dositheus, IV, 402, 7.
 Πέπλος, Aristoteles, II, 188.
 Περὶ τῶν ἐν Καρχηδόνι πέπλων, Polemo, III, 141, 85.
 Περιήγησις Dionysii Milesii (*D. Periegetæ*), II, 5. Mnaseas, III, 149. Eumachus, II, 102, 2. Hermias, II, 81, 3. Cf. sub tit. populorum, περιήγησις Ἀργους, Ἰλίου, Μακεδονίας, Σικελίας, τῶν ἔθνων τῶν ἐν τῇ Τουρδιτανίᾳ.
 Περίοδος γῆς, Hecataeus Milesius, I, 1. Dicæarchus, II, 250. Scylax Caryandensis, III, 183. Apollodorus Atheniensis, I, 449, 105.
 Περίοδος Ἑλλησποντικῇ, Menecrates Elaita, II, 342, 3.
 Περιπέται, Nicander, IV, 461.
 Περίπλους, Damastes, II, 64. Ctesias *ad calc. Herodoti* p. 106. Callisthenes, *Scriptt. Alex.* p. 7. Andron Teius, II, 348, 1. Nymphodorus Syracusanus, II, 376, 4. Leon, II, 330, 4. Mnaseas, III, 149. Xenophon (Lampsacenus), III, 209. Apollonides, IV, 309.
 Περίπλους Ἀσίας, Nymphis Heracleota, III, 16, 17.
 Περίπλους τῆς Προποντιδος, Andrætas Tenedius, IV, 304.
 Πόντου περίπλους, Agatho, IV, 291, 3.
 Περίπλους τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης, Alexander, III, 239, 135 *a.*
 Περίπλους τῶν ἐκτὸς (?) τῶν Ἡρακλέους στηλῶν, Scylax Caryandensis, III, 183. Charon Lampsacenus (Carthaginiensis?) I, p. xvi.
 Περὶ πινάκων, Antigonus, III, 132. Hypsicrates, III, 494, 13 *not.* Anaximenes aliquis, *Scriptt. Alex.* p. 33 *not.* Cf. tit. Atticæ et Sicyonis.
 Πλάτωνος ἐγκώμιον, Clearchus, II, 316, 43.
 Κατὰ Πλάτωνος διατριβή, Theopompus, I, 325, 279.
 Κατὰ Πλάτωνος, Zoilus, II, 85 *not.*

Περὶ τῶν ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτείᾳ μαθηματικῶς εἰρημένων, Clearchus, II, 316, 44.
 Κύκλος ἢ περὶ ποιητῶν, Aristoteles, II, 185.
 Περὶ ποιητῶν, Phanias, II, 299, 17. Dionysius Phaselites, III, 27. Lobon Argivus, III, 27. Hieronymus Rhodius, II, 450 *not.* Lysimachus (vel pot. Lysanias), III, 342, 26. Theodorus, IV, 512. Cf. v. μουσικῶν.
 Περὶ ποιημάτων, Demetrius Byzantius peripateticus, II, 624 *not.*
 Ἀναγραφὴ ὑπὲρ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, Glaucus Reginus, II, 23.
 Περὶ ποιητῶν καὶ σοφῶν, Critias, II, 70.
 Περὶ ποιητῶν καὶ σοφιστῶν, Damastes Sigeensis, II, 64.
 Περὶ ποιητικῶν λέξεων, Hegesianax, III, 68.
 Περὶ ποιητικῆς καὶ τῶν ποιητῶν, Heraclides Ponticus, II, 197 *not.*
 Ποικίλης φιλομαθείας βιβλία ε', Telephus Pergamenus, III, 634.
 Περὶ πόλεων, Acestorodorus Megalopolitanus, II, 364 a.
 Περὶ πόλεων καὶ οὐς ἐκάστη αὐτῶν ἐνδόξους ἤνεγκε, Philo Byblius, III, 578, 11.
 Ἐπιτομὴ τῆς Φιλωνος περὶ πόλεων πραγματείας, Serenus, III, 560 *not.* 575.
 Πολιτεῖαι, Critias Atheniensis, II, 68. Aristoteles, II, 102. Heraclides, II, 102. Dicæarchus, II, 241, 20. (Singulas politias sub populorum nominibus, suo quamque loco recensuimus.)
 Πολιτικά, Menesthenes, IV, 451.
 Πρὸς τὴν Πολυβίου ἱστορίαν ἀντιγραφὴ, Scylax, III, 183.
 Πολυμνήμων, Rheginus, II, 12 b, *not.*
 Περὶ ποταμῶν, Ctesias, *ad calc. Herodoti* p. 106. Aristoteles, II, 102 *not.* Dionysius Troezenius, II, 84 b. Asclepiades Anabazensis, III, 306. Chrysermus Corinthius, IV, 362, 5. Demaratus, IV, 379, 3. Leo Byzantius, II, 330, 3. Agathon Samius, IV, 291, 4. Sostratus, IV, 505. Zopyrus, IV, 532, 4. Cf. v. παράδοξος.
 Περὶ ποταμῶν παραδόξων, Philostephanus, III, 32, 20. Polemo, III, 139, 81.
 Πραξιδαμάντια, Aristoxenus, II, 284, 51.
 Πρεσβευτικὸς λόγος, Ion Chius, II, 44.
 Πρυτάνεις. V. tit. Lacedæmoniz et Lesbi.
 Πτολεμαῖς, Ister, I, 423, 38.
 Περὶ Πυθαγόρου, Hermippus, III, 41, 21.
 Πυθαγόρου βίος, Aristoxenus, II, 272, 1. Eubulides, III, 6, 19.
 Περὶ Πυθαγόρου καὶ Πυθαγορείων, Neanthes Cyzicenus, III, 5, 17.
 Περὶ τῶν Πυθαγορείων, Heraclides Ponticus, II, 197 a. Cf. v. συναγωγή.

Πυθαγορικαὶ ἀποφάσεις, Aristoxenus, II, 277, 17. Συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησις, Anaximander Milesius, II, 67.
 Περὶ συμβόλων Πυθαγορικῶν, Androcydes, III, 6, 19. Alexander Polyhistor, III, 239, 138.
 Πυθιονῆαι. Vid. tit. Phocidis.

P

Τὰ ῥηματικά, Philo Byblius, III, 560.
 Ῥητορικὴ πρὸς Ἀλέξανδρον, Anaximenes, *Scriptt. Alex.* p. 39.
 Περὶ ῥητορικῆς, Cæcilius, III, 332.
 Περὶ τῶν παρ' Ἀττικοῖς ῥητόρων, Lysimachides, III, 341, 25.
 Περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων, Cæcilius, III, 332.
 Περὶ ῥυθμικῶν στοιχείων, Aristoxenus, II, 270.

Σ

Σατυρικά, Dercylus, IV, 388, 12.
 Σεμανουθί, Apollonides Horapion, IV, 309.
 Περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἀρκτου καὶ λύχνου καὶ ἱριδος, Bolus Mendesius, II, 25 b.
 Σιμωνίδης. V. v. ὑποθέσεις.
 Περὶ σκελετῶν, Clearchus, II, 324, 72.
 Σμίνθια. V. tit. Rhodi.
 Πρὸς τοὺς σοφιστάς, Phanias, II, 299, 19.
 Περὶ σοφιστῶν καὶ ποιητῶν, Damastes, II, 64.
 Περὶ τῶν Σοφοκλέους μύθων, Philochorus, I, p. xc. Cf. v. ὑποθέσεις.
 Περὶ τῶν ἐπὶ σοφῶν, Hermippus, III, 37, 8. Cf. v. ποιητῶν.
 Σταδιασμοὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
 Σταθμοί. V. tit. Macedoniæ.
 Περὶ στάσεων, Leo Alabandensis, II, 328.
 Στέφανος, Dionysius Samius vel Rhodius, II, 7 b.
 Περὶ στοιχείων, Pythodorus, II, 5 b. Cf. v. ἀρμονικῶν.
 Στρατηγήματα, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
 Συγγένειαι, Andron Halicarnassensis, II, 349, 1.
 Ἐπιτομὴ τῶν συγγενειῶν, Idem II, 352, 15.
 Συγκρίσεις, Aristoxenus, II, 284, 50.
 Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος, Cæcilius, III, 331.
 Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου, Cæcilius, III, 332.
 Λόγοι συμβουλευτικοὶ καὶ δικανικοί, Anaximenes, *Scriptt. Alex.* p. 34.
 Σύμικτα, Simonides Ceus, II, 42. Seleucus Alexandrinus, III, 500.

Σύμμιχτα συμποτικά, Aristoxenus, II, 291, 90.
Cf. v. ὑπομνήματα.

Περὶ συμπτώσεως, Aretades, IV, 40, 3 *not.*

Συμφωνία Ὀρφείας καὶ Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος
περὶ τὰ λόγια, Telephus Pergamenus, III, 636.

Συναγωγὴ, Hippias Eleus, II, 60 *b.*

Συναγωγὴ ἡρωίδων ἥτοι Πυθαγορείων γυναικῶν,
Philochorus, I, p. xc.

Συναγωγὴ τῶν καλῶς ἀναφωνηθέντων ἐξ Ὁμήρου,
Hermippus, III, 52, 75.

Συναγωγὴ θαυμασίων, μυθικῶν. V. s. v. θαυμασ.,
μυθ.

Συναγωγὴ Κρητικῶν θυσίων, Ister, I, 424, 47.

Συναγωγὴ χρησμῶν, Mnaseas, III, 157, 46.

Συναγωγὴ ψηφισμάτων, Craterus, II, 617, 1.

Συνεκδημητικός, Ion Chius, II, 45.

Περὶ συνηθείας, Demetrius Scepsius, III, 205, 12.

Περὶ σχημάτων, Cæcilius, III, 332.

Σχοινομέτρησις Συρίας, Xenophon, III, 209,
207.

Σώθεος βίβλος, Manetho, II, 511.

Σωκράτης, Demetrius Phalereus, II, 366, 14.

Σωκράτους βίος, Aristoxenus, II, 280, 25.

Περὶ Λυκούργου καὶ Σωκράτους, Sphaerus, III, 20.

Περὶ Σωκρατικῶν, Phanias Eresius, II, 299, 20.
Idomeneus Lampsacenus, II, 490, 1.

Περὶ Σωτάρχου, Carystius Pergamenus, III, 359,
19.

Περὶ Σώφρονος, Apollodorus Atheniensis, I, 461,
181.

T

Τακτικά, Pyrrhus Epirota, II, 461. Clearchus, II,
326, 75.

Τελέστου βίος, Aristoxenus, II, 282, 36.

Περὶ τελετῶν, Stesimbrotus Thasius, II, 57, 13.
Neantes, II, 8, 23. Cf. s. v. Ὀρφείας.

Τελχινιακὴ ἱστορία, incerti auctoris, II, 43 *b.*

Τευθραντικός, Leo Byzantius, II, 328.

Τέχνη ὀφνητική, Lynceus Samius, II, 466 *not.*

Περὶ τεχνικῶν, Menæchmus, *Scriptt. Alex.* p. 146.

Πρὸς Τίμαιον ἀντιγραφαί, Ister, I, p. xc.

Περὶ τόνων, Aristoxenus, II, 270.

Τοπικαὶ ἱστορίαι, Dionysius Samius, II, 7 *a.*

Περὶ τορευτικῆς, Duris Samius, II, 487, 79.

Περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως, Aristoxenus, II, 283,
44.

Περὶ τραγωδίας, Duris Samius, II, 486, 69.

Περὶ τραγωδοποιῶν, Aristoxenus, II, 283, 40.
Hieronymus Rhodius, II, 450 *not.*

Περὶ τῶν τριῶν τραγωδοποιῶν, Heraclides Pon-
ticus, II, 197 *not.*

Τραγωδούμενα, Asclepiades Tragilensis, III,
301. Demaratus, IV, 379, 4.

Τριαγμοί, Ion Chius aut Orpheus, II, 49, 12.

Τρικάρανος sive τριπολιτικός, Anaximenes (Epho-
rus), I, p. LXXIV. *Scriptt. Alex.* p. 34.

Πρὸς τὸν Τρικάρανον λόγον, Philistus, I, p. XLVIII,
et IV, 477.

Τριπολιτικός, Dicæarchus, II, 241, 22.

Τρίπους, Andron Ephesius, II, 347, 1.

Περὶ τῆς παλαιᾶς τρυφῆς, Aristippus Cyrenæus,
II, 79.

Τύραννοι, ὅσοι ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ γεγόνασι,
Charon Carthaginiensis, IV, 360. Cf. tituli
Ephesi et Siciliae.

Τυράννων ἀναιρέσεις ἐκ τιμωρίας, Phanias, II,
298, 14.

Περὶ τῆς τύχης, Demetrius Phalereus, II, 368,
19.

Υ

Περὶ τῶν Ὑπερβορέων, Hecatæus Abderita, II,
386, 1.

Περὶ ὕπνου, Clearchus, II, 323, 69.

Ὑποθέσεις εἰς Σιμωνίδην, Palæphatus Ægyptius
vel Atheniensis, II, 338 *b.*

Ὑποθέσεις τῶν Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου μύθων,
Dicæarchus, II, 247.

Ὑπομνήματα, Ion Chius, II, 44. Philostepha-
nus, III, 33, 31. Agathocles Cyzicenus, IV,
290, 9. Apollonius, IV, 314. Aratus Sicyonius,
III, 21. Athenodorus Eretriensis, IV, 345. Bo-
lus Mendesius, II, 25 *b.* Hegesander Delphus,
IV, 412. Ister, I, 425, 52. Ptolemæus Euerge-
tes, II, III, 186. Theodorus Rhodius, IV,
512.

Γελοῖα ὑπομνήματα, Aristodemus, III, 310, 7.

Ὑπομνήματα ἠθικὰ ἢ, Democritus, II, 24.

Ὑπομνήματα θεατρικά, Nestor, III, 485 *not.*

Ἱστορικὰ ὑπομνήματα, Aristoxenus, II, 290, 83.

Theodectes Phaselita, II, 369. Euphoriion, III,
72, 4. Hieronymus Rhodius, II, 450 *not.* Stra-
bo, III, 490. Thallus, III, 517. Pamphila, III,
520. Abas, IV, 277. Carystius Pergamenus,
IV, 356.

Τὰ κατὰ βραχὺ ὑπομνήματα, Aristoxenus, II,
290, 85.

Τὰ σποράδην ὑπομνήματα, Aristoxenus, II, 291,
89. Hieronymus Rhodius, II, 450 *not.*

Σύμμιχτα ὑπομνήματα, Aristoxenus, II, 290,
86.

Ὑπομνήματα πολιρχητικά, Daimachus, II,
442, 8.

Εἰς τοὺς σίλλους ὑπομνήματα, Apollonides Nice-
nus, IV, 310.

Περὶ ὕψους, Cæcilius, III, 332.

Φ

- Φαινόμενα, Hermippus, III, 54, 82. Hegesiana, III, 71. Critolaus, IV, 372, 2.
 Περὶ φθορᾶς (*De interitu hominum*), Dicæarchus, II, 266, 67.
 Περὶ φθορᾶς λέξεως, Juba, III, 484, 86.
 Περὶ φιλίας, Clearchus, II, 313, 30.
 Φιλόστορες, Hierocles, IV, 430.
 Φιλόβιβλος ἢ περὶ ἀξιοκτῆτων βιβλίων, Damophilus, III, 656.
 Φιλόλογοι, Cassius Longinus, III, 688.
 Φιλόλογος ἱστορία, Porphyrius Tyrius, III, 688.
 Περὶ φιλοσοφίας, Seleucus Alexandrinus, III, 500.
 Φιλόσοφος ἱστορία, Porphyrius Tyrius, III, 689.
 Φιλοσόφων βίοι, II, 243, 24.
 Τὰ φιλοσόφων βιβλία διορθωτικά, Asclepiades (Myrleanus), III, 298.
 Φιλοσόφων διαδοχαί, Nicias Nicæensis, IV, 463. Alexander Polyhistor, III, 240, 139. Iason Nysæensis, *Scriptt. Alex.* p. 159. Antisthenes, III, 182. Sosicrates Rhodius, IV, 510, 10.
 Τῶν Σωτῆρος Διαδόχων ἐπιτομή, Heraclides Lembus, III, 169.
 Φωρονίς, Hellenicus, I, 45, 1.
 Φρύγιος λόγος, Democritus, II, 25 a.
 Φυσικά περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν, Bolus Mendesius, II, 25 b.
 Τῶν Φυσικῶν ἐπιτομή, Manetho, II, 614, 79.
 Φυσιόλογα, Juba, III, 480, 68.
 Περὶ φυτῶν, Phantias, II, 300, 25. Ctesiphon, IV, 375.

Χ

- Περὶ χαρακτήρων, Satyrus, III, 164, 20.
 Χειρόκμητα ἢ προβλήματα, Democritus, II, 25 a.
 Περὶ χορῶν, Phillis Delius, II, 5 b. Aristocles, IV, 331, 8.
 Χρεῖται, Theocritus Chius, II, 86.
 Περὶ χρησμῶν, Epimenides, II, 21 b.
 Περὶ χρηστηρίων, Heraclides Ponticus, II, 197 b. Cf. tit. Phocidis.
 Περὶ χρηστομαθείας, Philo Byblius, III, 560.
 Χρονικά, Hippys, II, 63. Damastes, II, 64, 66, 7. Sosibius Laco, II, 625. Eratosthenes, *ad calc. Herodoti* p. 182. Apollodorus, I, 428. Andron Alexandrinus, II, 352, 1. Castor (χρονικὰ ἀγνοήματα), *ad calc. Herodoti* p. 156. 179. Dionysius Halicarnassensis, IV, 396, 14 not. Antileo, IV, 306. Autocharis, IV, 346. Phillis, IV, 475. Ctesicles, IV, 375. Pausanias Laco, IV, 467. Xenocrates, IV, 530. Dexippus, III, 671. Cassius Longinus, III, 688. Porphyrius, III, 688. Hesychius Milesius, IV, 143. Joannes Antiochenus, IV, 534.
 Χρυσὴ βίβλος, Themistagoras Ephesius, IV, 512.
 Περὶ χρυσοφόρου γῆς, Teucer Cyzicenus, IV, 508.

Ψ

- Περὶ τῶν ψευδῶς πεπιστευμένων, Seleucus Alexandrinus, III, 500.
 Περὶ ψυχῆς, Dicæarchus, II, 265.

Ω

- Περὶ ὠκεανοῦ, Posidonius Rhodius, III, 277, 68.
 Ὄροι Ἐφεσίων, Κυζικηνῶν, Λαμψακηνῶν, Σαμίων, Σιφνίων, Λεσβίων. Vid. s. v. Ἐφεσίων, κτλ.
 Περὶ ὦν (?) , Clearchus, II, 326, 74 a.

III.

INDEX NOMINUM ET RERUM

IN VOLUMEN SECUNDUM, TERTIUM, QUARTUM.

A

- Aaron, Amramis f., III, 217. Moſis frater, III, 222; IV, 547, 11.
- Aha, urbs Phocica; hinc Thracæ in Eubœam migrarunt, quæ inde Abantis vocata, II, 141, 105.
- Ababus, Raguelis f., Jothoris frater, III, 224.
- Abæ, Arabiæ urbs, cujus princeps Diocles, II, *præf.* XVI, 20.
- Abala, opp. Æthiopis, III, 478, 42.
- Abantes ex Eubœa in Chium transeunt, regnante ibi CEnopione; ab Hectore e Chio insula ejiciuntur, II, 50, 13. Abantes in Epiro, II, 462, 4.
- Abantia vel Amantia, regio Illyriæ, IV, 306, 1.
- Abantis, vetus Eubœæ nomen, II, 141, 105; IV, 333, 5.
- Abaris, II, 197, not., quando Athenas venerit, IV, 432, 3. Hyperboreos adit, II, 386, 2. Theogoniam scripsisse dicitur, II, 21, *ib.*
- Abas, Neptuni et Arethuse f., a quo Eubœa est Abantis dicta, IV, 333, 5.
- Abas, Deucalionis pater, IV, 327, 3.
- Abas pro Idmonis patre habebatur, II, 38, 41.
- Abas sophista, IV, 277.
- Abaseni, gens Arabiæ, IV, 524, 12.
- Abasgi, Armeniorum contra Persas socii (an. 572), IV, 271.
- Abbarus, Tyrriorum pontifex, IV, 447, 2.
- Abdæus, Tyrius, Chelbæ pater, IV, 447, 2.
- Abdastratus, Belcazari f., Tyri rex; ejus mors, IV, 466, 1.
- Abdelemus, Mytгани et Gerastrati apud Tyrios judicum pater, IV, 447, 2.
- Abdemon Tyrius, vel ejus filius, ænigmata solvit, quæ Salomo proposuerat Hiram Tyrriorum regi, IV, 398, 2; 446, 1.
- Abdera in Turditaniam, Phœnicum opus, III, 274, 49; 301, 5.
- Abderitæ: Anaxarchus, Bion, Democritus, Megasthenes, Ascanius, quos vide.
- Abelbalo (*Abibalo*) Phœnicis regi libros de Judæorum historia dedicavit Hierombalus, IV, 563, 1; ejus ætas, *ib.*
- Abenna vel Cynegetice, Herculis columna, III, 640, 16.
- Abianum fluvium accolunt Abii Scythæ, IV, 397, 3.
- Abibalus, Tyrriorum rex, cui succedit Hiram, IV, 398, 2; 446, 1. Cf. IV, 563, 1.
- Abice, Pontica regio, III, 232, 35.
- Abii vel Gabii, gens Scythica, III, 29, 5, ad Abianum fluv. habitant, IV, 397, 3; nominis etymologia, III, 291, 92; 232, 33; 460, 123; pauperi justique, III, 596, 53.
- Abires. V. Sabiri.
- Abissareenææ, Indiæ gens, II, 413, 18.
- Ablabius, præfectus prætorio, quem, suo damno, honoribus affecit Constantinus M., IV, 14, 7.
- Aborigines. Nominis etymologia, IV, 435, 3. Eorum rex Latinus, II, 383, 5; a quo Latini dicti, III, 469, 1.
- Aborras fluv., IV, 4, 5; 275, 4.
- Abraçaad, Levi f., IV, 547, 11.
- Abraham s. Abramom, a quo Judæi Hebræi dicti, III, 644, 49. Tharræ patris idololatriam aversatus e Carrhis in Palæstinam migrat, IV, 546, 9. E Chaldæorum regione Damascus venit; hinc in Chananæam profectus est, III, 373, 39. Ejus filii, IV, 546, 11. Jezanis p., III, 224. Ejus historia sec. Eupoleum, Artapanum, alios, III, 211, 3 *sqq.* De eo scripsisse dicitur Hecataeus Abderita, II, 395, 17. Commemoratur a Beroso, II, 502, 8.
- Abramus, Nonnosii pater, regnante Justino ad Alamundarum, deinde sub Justiniano bis ad Caisum, Saracenorum principem, legatus mittitur, IV, 179.
- Abrettene, Mysiæ regio, a Brettia nympa, III, 591, 39.
- Abron s. Habron, Calliæ f., scriptor, IV, 277.
- Abrotonum in Thracia, II, 295, 6.
- Abrotonum, meretrix, mater Themistoclis, IV, 300, 1.
- Abrotonum, Libyphœnicum castellum, II, 373, 13.
- Abrytum, Mæsiæ urbs, III, 674, 16.
- Abundantius, vir consularis, ab Eutropio eunucho evertitur, IV, 45, 72.
- Abydenus, scriptor, IV, 278.
- Abydus, III, 70, 5. Ibi resp. turbatur factionibus, quarum una erat Iphiadarum, II, 152, 150. Oligarchia, II, 162, 189. Abydeni cur Venerem meretricem colant, III, 11, 35. Ἀβυδὸν ἐπιφώρμα, IV, 326, 31. Abydo oriundus Palæphatus, II, 338.
- Abydus, urbs Ægypti. Spinæ quæ ibi nascuntur, IV, 383; II, 100 a.
- Abyrtace, edulium barbarorum, II, 380, 19.
- Acacallis, Minois f., Oaxi mater, IV, 529, 10. Amphitheimidis vel Garamantis mater, IV, 295, 4. Apollini parit Naxum, Mercurio Cydonem, III, 231, 32.
- Acacius, cui Archelai cognomen, in locum Marciani, Nisibin frustra obsidentis, a Justino sufficitur, IV, 275, 4.
- Acacius, sophista, Juliani reprehensor, IV, 24, 25.
- Acacius, Constantinop. episcopus, IV, 116, 7.
- Academia, IV, 45, 41; II, 254, 59; olim Echedemia ab Echedemo vocabatur, II, 239, 13. In ea coluntur Promethæus, Minerva et Vulcanus, III, 341, 24.
- Acamantidis tribus demi, Hermus, Itea, Ceramicus, Thoriscus, Cephalo, Cholargus, II, 355, 10.
- Acamantis, priscum Cypri nomen, IV, 478.
- Acamantium urbem Cyrus dat Pytharcho Cyziceno, III, 289, 4.
- Acamas, Antenoris f., in Cyrenen venit, III, 337, 9.
- Acamas, Thesei f., Æthræ gratia Trojam profectus, III, 340, 19. Trojam profectus ad Æthram repetendam, e Laodice Trojana gignit Munitum, IV, 424, 4.
- Acamas, Aledri filius, IV, 527, 10.
- Acinas, Cypri locus, II, 65, 3.
- Acamnaces vel Amnaces, rex Cyrenarum, III, 337, 9.

Acanthus, Thraciæ urbs, unde nomen habeat, III, 153, 22.
 Acanthiorum thesaurus Delphicus, II, 106, 3. Acanthius
 Nicomedes, hist., IV, 464.
 Acarnaniam tenere Leleges, Curetes, Telebæ, II, 146,
 127; et Telebæ quidem, antequam in Taphum ins. ab-
 cederent. Acarnanum cum Ætolis bellum, III, 615, 31. —
 Acarnan, Leucarus, I, 182, 261.
 Acastus Peliae patri ludos funebres celebrans poematum
 certamen instituit, in quo vicit Sibylla, IV, 285, 1. Cf.
 II, 189, 282. Patri in Iolci regno succedit, III, 389, 55.
 Atalantes uxoris calumniis aurem præbens insidias struit
 Peleo, qui bello ipsum petens Iolcum expugnat, III,
 389, 56. Acastus Iasonem et Medeam pellit, II, 13, 3.
 Pheras ad Acastum venit Anthus fraterque ejus Hype-
 res, II, 136, 95. Acastus, Sthenes pater, IV, 477, 2.
 Acastus archon, IV, 408.
 Acatiri (Hunni), gens Scythica, quomodo in Attilæ potesta-
 tem venerint, IV, 82 sq. A Saraguris victi, IV, 105, 30;
 in Persarum ditionem irrumpunt (c. an. 466), IV, 107, 37.
 Acca Larentia, Faustuli uxor, III, 74, 1; 75, 2.
 Accagas, Scythica regio, unde nomen habeat, IV, 247.
 Accameus (*Machamæus* sec. Ammian.), Circesii præsidio
 a Juliano imp. præficitur, IV, 5.
 M. Accellus, e Bononia longævus, III, 608, 29.
 Acceni, gens Arabiæ, IV, 525, 21.
 Ace in Phœnicia ab Hercule condita, unde nomen habeat, IV,
 363, 1; postea vocatur Ptolemais, III, 633, 5; 644, 40.
 Acencheres (*Acherres*), Ægypti regina (dyn. XVIII, 10),
 II, 573.
 Acencheres (*Chebres. Cencheres*), Ægypti rex (dyn.
 XVIII, 12), II, 573.
 Acesamenæ, Macedoniæ urbs, IV, 509, 1.
 Acesamenus, Pieriæ rex, IV, 509, 1.
 Acesander (Cyrenæus), historicus, IV, 285.
 Acesines, Indiæ fluvius, II, 413, 18; III, 633, 10.
 Achæos Thessaliæ quosnam dixerit Homerus, II, 264, 2.
 Achæi cum Doribus sub Tectapho e Thessalia in Cretam
 migrant, II, 349, 3; in Thessalia contra Thessalos bel-
 ligerant, II, 151, 147. Eorum urbs Itonus, III, 389, 55.
 Achæi Sybarim conduunt cum Trezeniis, quos mox colonia
 ejiciunt, II, 175, 235.
 Achæi contra Cleomenem auxiliatur Antigonus Doson, cui
 divinos prope honores deferunt, III, 703, 1.
 Achæi Pontici anthropophagi, II, 180, 251.
 Achæmenes, Persæ f., Persei nepos, III, 635, 13.
 Achæmenidæ Persæ unde dicti, III, 365, 13; quousque ha-
 bitaverint, III, 476, 39.
 Achæus, Lapatii regis f., Laconis frater, IV, 549, 20.
 Achæus, pater Laodices, quam duxit Antiochus Theus, III,
 707, 6, et Alexandri, III, 710.
 Achæus (?), historicus, IV, 286.
 Achæiæ mons Arynium, II, 41, 64. In Achaia Deipneus
 heros colitur, III, 127, 40. Eo venit Lysis Pythagoreus,
 II, 275, 11. Achæiæ urbs Hyperasia, q. v.
 Achaia, postea Cyrbæ, Rhodi urbs, III, 176, 2; in Ialysia
 sita, quam Phalanthus Phœnix ab Iphiclo obsessus dere-
 linquere cogitur, IV, 405.
 ἀχάνας panis, IV, 494, 13.
 ἀχάν, mensura, II, 144, 116.
 Acharnensium parasiti Apollinis, III, 138, 78. Acharnen-
 sis, Epicrates, II, 54, 2.
 Acharoti, Indiæ gens, a fluvio dicti, III, 583, 41.
 Achelous fluv., in eoque linurgus lapis, III, 79, 6; et
 myops herba, IV, 387, 5.
 Achelous, Posidonii f., Deianiram vitiat; ejus contra Ceneum
 et Herculem pugna; moriens Phorbæ fluvio nomen dat,
 III, 631, 8.

Acheron, Heracleotici in Bithynia tractus rex, pater Dar-
 danidis, II, 348, 1.
 Acheron, ad Heracleam fluvius, II, 35, 25; 39, 50.
 Acherotus, Indiæ fluvius, III, 583, 42.
 Acherres. V. Acencheres.
 Acherusium, Heracleæ promontorium, III, 13, 2; ubi Her-
 cules Cerberum in lucem protraxit; aconiti ferax, II,
 35, 25.
 Aches, Memphis, rex Æg. (dyn. III, 7), II, 544.
 Achilles, filius Philomeles aut Thetidis aut alius mulieris,
 II, 442, 8; 473, 16; III, 338, 11. Phœnicem pædago-
 gum habuit, II, 473, 16; II, 3 a; cum Patroclo a Chi-
 rone educatus, III, 33, 35; apud Lycomedem inter vir-
 gines vocabatur Cercysera vel Issa vel Pyrrha, IV, 337, 1.
 Achilles Aspetus et Prometheus, *ibid.* et II, 145, 121. Ex
 Iphigenia Neoptolemum gignit, II, 470, 3. Lesbum de-
 prædans occidit Trambelum, Telamonis filium, IV, 335
 2 a; ibidem interficit Lampetum et Hicetaonem, et Me-
 thymnam urbem proditiōne capit Pisidices, quam lapidi-
 bus obrui jubet, IV, 314. Cum Cycno pugnat, III, 69, 3.
 Ob Briseidem irascitur, II, 469, 2. Patroclo ludos cele-
 brat, II, 189, 282; II, 297, 12. Ad Patrocli rogam
 primus pyrrhichen saltat, II, 166, 205. Ejus mors, II,
 455, 10; funus, II, 543, 4; clypeus, III, 638, 10. Ge-
 nerationum series inde ab Achille usque ad Pyrrhum,
 Epiri regem, Demetrii Polioroetis æqualem, recensetur,
 III, 698, 4 *not.* Achillis ara et thermæ Achilleæ
 Byzantii, IV, 149, 16. Achillis insula, Leuce, IV, 380, 1.
 Achilles, syllogismus, III, 583, 39.
 Achomæ, gens Arabiæ, IV, 524, 15.
 Achoris, Mendesius, rex Æg. (dyn. XXIX, 2), II, 597.
 Achradina Syracusarum, II, 83, 2.
 Aciamus, Lydorum rex, sub quo Ascalon dux in Syria
 Ascalonem condit, III, 372, 26.
 Acicari (Acicari, Achaicari) stela Babylone, II, 25, 1.
 Acidas, Arcadiæ fluvius, IV, 318, 2.
 Mn. Acilius Glabrio consul Antiochum Magnum ad Thermo-
 pylas vincit; Batonem Romam mittit victoriæ nuntium;
 in Ætolos movet; Heracleam capit, III, 615, 33. Prodi-
 gium quod die post pugnam ad Thermopylas accidit,
ibid. Fabella hæc fort. ex ipsa Glabrioris historia
 fluxerit, quæ ejusmodi rebus plena fuisse dicitur.
 De Glabrione historico vide III, 97.
 Acis, Siciliæ fluvius, II, 376, 2.
 Acmonia, Phrygiæ opp., III, 233, 45.
 Aconiti origo, II, 35, 25.
 Acontium, urbs Eubœæ, IV, 527, 5.
 Acous, Thestii f., Aristodamidæ p., III, 165, 21.
 Acra ad Tigridem, III, 589, 13.
 Acracanus fluv. V. Arazanes.
 Acratopotes heros in Munychia, III, 126, 40.
 Acrisius rex, Proti successor, IV, 550, 21.
 Acro medicus, IX, 164, 29.
 Acrocorinthus, III, 22, 3.
 Acrolissus urbs, III, 574, 15.
 Acromitæ, scholarum antistites, IV, 64, 28.
 Acrotadus, ins. sinus Persici, III, 476, 39.
 Actæon, Phœnices pater, II, 344, 5; IV, 489, 2.
 Actæus, rex Atticæ, quæ ab eo Acte dicta, III, 583, 41.
 Acte, priscum Atticæ nomen, ab Actæo rege, III, 583, 41;
 IV, 520, 6.
 Acte Magnesiæ, IV, 520, 6.
 Actis, Solis et Rhodi f., III, 176, 1. Heliopolin condit, III,
 176, 2.
 Actium, cum Apollinis Ἄκτιος fano, in Acarnania, II,
 197 b.
 Actium, Panis fanum ad Cratidem fl., III, 32, 25.

Actor, Myrmidonis filius, pater Philomeles, II, 442, 8; III, 338, 11; IV, 505, 2.
 Actor (*Azei f.*), pater Astyochea, IV, 286; Eurydices, IV, 506, 3.
 Actor (*Deiontis f.*), ex Damocratia pater Menœtis, IV, 487, 4.
 Acusilaus, Diagoræ Rhodii f., Olympionica; ejus statua, II, 183, 264.
 Acusilaus Argivus, septem sapientihus annumeratus, III, 38, 8.
 Acyrum, in Melo ins., II, 187 *not.*
 Adaarmanes, Chosrois regis dux, Romanorum ditionem usque in Calesyriam vastat; Apameam dolo capit, captam incendit, IV, 275, 4.
 Adadus, Damasci et Syriæ rex, cum Davide bellum gerit; ejus posterii cognomines, III, 373, 31.
 Adæus, Philippo mercenariorum dux, ἀλεξτρούων, a Charete prelio vincitur, II, 470, 5.
 Adamantius, Viviani f., ab Zenone legatus mittitur ad Theuderichum, Valamiri filium; ejus cum illo colloquium, IV, 126.
 Adamis, Cercæ curator rerum domesticarum, IV, 93.
 Adamus: ejus statura; ejus liberi, IV, 540, 2.
 Adana, urbs Arabiæ, IV, 524, 13.
 Adanû insula in sinu Arabico, III, 477, 42.
 Adaulphus, qui frater erat uxoris Stilichonis, in regno succedit Stilichoni, IV, 59, 10. Placidiam reddi Honoricho postulat, incassum, IV, 61, 9. Cum suis ad Jovinum accedit; Sarum Gothum occidit, IV, 61, 17. Sebastianum occidit, Jovinum ad Honorium mittit, IV, 61, 19. Massiliam obsidet; a Bonifacio, Africæ præfecto, vulneratus vix effugit, IV, 62, 21. In Narbone Placidiam ducit; nuptiæ describuntur, IV, 65, 24. E Placidia filium suscipit Theodosium, qui infans adhuc moritur; ipse Adaulphus a Dubio domestico interficitur; morientis postrema mandata. In locum ejus sufficitur Sari frater Singerichus, qui Adaulphi liberos e priore uxore susceptos occidit, IV, 63, 26.
 Ἀδελφονεικία fanum Siculum, III, 294, 7.
 Adherbal, Micipsæ f., IV, 560, 64.
 Adiabene, IV, 294, 7. Ejus urbs Dolba, III, 587, 11. Adiabenes insulæ Vulcani, III, 589, 13.
 Adimantes, Demetrii Poliorcetæ assentator, II, 449, 3.
 Adiotomus, Sotiatarum in Gallia rex; ejus satellites Solduril, III, 418, 89.
 Admeta, Eurysthei f., Argis Samum fugit, ubi Junonis sacerdotio fungitur, III, 103, 1.
 Admeto servit Apollo, III, 304, 16.
 Adodus in Phœnicum mythologia, III, 569, 24.
 Adonis, III, 102, ap. Phœnices Gingres vocatur, II, 21, 2. Adonidis statua, II, 319, 48. Adonis Praxillæ poetriæ, III, 147, 100.
 Adrameles Nergilum patrem interficit; ipse a fratre suo Axerdi (Asordano) necatur. In exercitu ejus Pythagoras, IV, 282, 7.
 Adramyles ab Hercule in Thracia debellatus, IV, 313.
 Adramys, sec. alios Granicus Pelasgus, Adramyttium condit; Theben filiam præmium ludi gymnici constituit, II, 238, 11.
 Adramys, Sadyattis ex sorore filius, III, 396, 63.
 Adramyttium, Mysiæ urbs, unde nomen habeat, II, 163, 191. Ejus sub Alyatte præfectus Crœsus, III, 397, 65. Adramytenus, Demetrius, q. v.
 Adramytus, Crœsi frater, Alyattis f., II, 163, 19.
 Adranus, Siciliæ oppidum, cum Adrani dæmonis templo, II, 376, 3.
 Adranus, dæmon in Adrano Siciliæ urbe templum habens canibus suis sacris memorabile, II, 376, 3.

Adrastea urbs inter Priapum et Parium sita et Adrasteæ campus, unde nomen habet, IV, 392, 2; III, 637, 2.
 Adrastea, Melissi f., III, 637, 2.
 Adrastea radix in Argolide, III, 338, 10.
 Adrasti cum Amphiarao dissidium et reconciliatio, III, 305, 23. Datum ei oraculum, III, 157, 48. Ejus sepulcrum Megaris, cenotaphium vero Sicyone est, IV, 389, 3.
 Adria urbs in sinu Ionico a Dionysio seniore condita, III, 407, 2.
 Adrianopolis, IV, 94, 122.
 Adriani imperatoris epistola de moribus et indole Ægyptiorum, III, 624, 65. Ejus servus Faustulus, longævus, III, 610, 4.
 Adrias Messapius, Pausonis f., a quo Adriaticum mare nomen habet, IV, 407, 2.
 Adriaticum mare unde sit nomen nacta, IV, 407, 2. Ejus in sinu considunt Heneti et Thraces, II, 337, 9.
 Adulis, IV, 180.
 Adyattes, Lydorum rex, regnum relinquit Cadyi et Ardyi filiis, III, 380, 49.
 Adyattes, Ardyis regis Lydorum f., Dascylum, Gygis fillum, clam interficit, III, 382.
 ἀδύωνος, Athenis, II, 124, 60.
 Adyrmachides, Amphithemidis f., IV, 294, 1.
 Æa, ad Pontum, postea Dioscurias, deinde Sebastopolis, III, 633, 12; IV, 522, 2.
 Æacidarum tres divinitus oblata nece pereunt, II, 455, 10.
 Æacides, Neoptolemi et Andromaches f., III, 338, 13.
 Æacides, Calliæ f., Metropolitanus, Thessalorum prætor (193 et 190 a. C.), III, 703, 2.
 Æacus, Jovis et Æginæ f., IV, 487, 4; ex Endeide pater Pelei et Telamonis, e Psamathe pater Phoci, III, 33, 35; IV, 316, 3; pater Thessali, III, 648, 8. Cum Peloponnesiis Æginam insulam frequentat, IV, 511, 7.
 Æamænæ, Nabatæorum regio, IV, 524, 5.
 Æanitis, Nabatæorum regio, IV, 524, 6.
 Æantis tribus, IV, 462, 2. Ejus prærogativa, III, 10, 32; demi Tricorythus et Phegæa, II, 356, 14.
 Æantis sinus in sinu Arabico, III, 477, 41.
 Æas mons ad sinum Arabicum, III, 477, 41.
 Æbialis (*Ægialus?*), Cauni rex, pater Helebiæ, socer Lyrçi, IV, 313.
 Æburobisynesia (?), Hispaniæ urbs, III, 609, 1.
 Ædæpæus in Eubœa thermas habet, quarum fontes aliquando obturavit terræ motus, IV, 381, 2.
 Ædesius, Dizæ f., e Parœcopoli Macedoniæ longævus, III, 609, 1.
 Ædoingus domesticus Verina familiariter utebatur; ejus patruelis Sidimundus, IV, 126.
 αἰδώς et αἰσχύνη voces definiuntur, II, 289, 78.
 Æetes, Solis filius, Persei frater, ex Hecate Circes et Mædææ pater, Colchorum et Mæotarum rex, II, 8, 4. Æetes, Antiopæ filius, IV, 397, 1; maritus Eurylytes, II, 40, 54; pater Chalciopæ, II, 37, 36. A sua sobole morientum sibi esse edoctus, Iasonem boves aratro jungere jubet, II, 39, 51. Dolum adv. Argonautas medians a Venere fallitur, II, 40, 54. Redeuntes Argonautas cum exercitu persequitur; currum ejus regit Apsyrtus; pugna commissa, Iphim interficit; postremo cladem patitur, II, 8, 6.
 Æetis regio, IV, 202, 3.
 Ægæ, insula maris Ægei, IV, 465.
 Ægarum in Eubœa vitis mirabilis, IV, 465.
 Ægeon primus longa nave usus est, IV, 315, 5. A Neptuno demersus mari nomen dedit, IV, 368, 3. Confer Briareus.

Ægeum mare unde dictum, III, 594, 42; IV, 368, 3. 465, 2.
Ægeus, Pandionis f., II, 351, 12; quem convenit Medea, II, 13, 3. Ejus mors, IV, 550, 22.
Ægiale, Amorgi ins. urbs, III, 379, 47.
Ægialea, uxor Diomedis, quem exosa Argis expellendum curat, II, *præf.* p. VII, 2.
Ægialea ab *Ægialo* rege olim Peloponnesus vocata, IV, 540, 26.
Ægialus. V. *Æbialis*.
Ægidæ Thebani a Lacedæmoniis contra Amyclæenses auxilio advocantur. Dux eorum Timomachus, II, 127, 75.
Ægidius, magister militum in Gallia, Italiæ bellum minatur; a quo avertit eum cum Gothis disidium, IV, 104, 30.
Ægenses Achæi *Ætolos* prælio navali vincunt; prædæ decimam Apollini dedicant; vanitatem eorum perstringit Pythia, II, 51, 17.
Ægimii poematis auctor laudatur, II, 9, 1.
Ægina e Jove mater *Æaci*, III, 33, 35, et *Damocratizæ*, IV, 487, 4; e Marte mater *Sinopes*, II, 161, 186.
Ægina insula, olim *Ænone*, IV, 487, 1. Ejus incolæ antiquissimi cur sint *Myrmidones* vocati; ad cultiorem vitam adducuntur ab *Æaco* cum Peloponnesiis insulam frequentant, IV, 511, 17. Reipublicæ ibi mutatio, II, 138, 100. *Æginetæ*, III, 106, 2, a Lacedæmoniis adjuvi, clade Athenienses in ins. transgressos afficiunt, II, 481, 50. Mercatorum turba, servorumque numerus ingens, II, 138, 100; 158, 174. In insulam venit Draco legislator, IV, 161, 20. Ibidem in Phidiadæ domo nascitur Plato, III, 580, 23. *Æginetarum* mensis Delphinus Apollini sacer, IV, 487, 5. Ex *Ægina* oriundi *Philiscus* et *Polus*, q. v.
Ægina locus quidam, in quem mater Homeri exposita est, II, 186, 274.
Ægipa, *Æthiopizæ* opp., IV, 351, 3.
Ægira, Ciliciæ urbs, III, 575, 16.
αἰγίς, i. e. *θώραξ* ap. Lacedæmonios, II, 381, 22.
Ægisthus, IV, 551, 25; Mycenarum rex cum Argivorum principibus Diomedem in iudicium vocat, II, *præf.* p. VII, 2.
Ægisthus ab Oreste interfectus, III, 374, 33.
Ægium, urbs Achæiæ, IV, 346, 2. Ibi anser *Amphilochum* puerum amavit, II, 314, 36.
Ægospotamos. Ibi ante Atheniensium cladem lapis de cælo decidit et trabs ignea conspecta est, II, 441, 5.
Ægyptus, Vulcani et *Leucippes* f., *Aganippen* filiam diis mactat; deinde se in flumen dejecit, cui nomen dat, III, 502, 2.
Ægyptus, *Beli* et *Aeriæ* (vel *Sides*, IV, 544, 15) filius, regnat annis 43, regionique ac fluvio nomen indidit, III, 642, 24. Ejus ex *Euryrrhoe* vel *Euryopa* liberi 50, III, 623, 59; IV, 432, 1. Num in Argolidem venerit, necne, III, 24, 3. Cf. *Ammon*.
Ægyptus, priscum Nili nomen, III, 502, 2; 642, 24.
Ægyptus et *Ægyptii*. — *Dynastiæ* deorum, semideorum, manium et heroum secundum fragmenta *Manethonis Eusebiana*, II, 526 sqq.; de isdem fragmentum papyri *Turinensis*, II, 528; de isdem ex rationibus *Panodori*, II, 529 sqq.; de isdem sec. *Excerpta Barbara*, II, 533; sec. *Vetus Chronicon*, II, 534. De adoratione hujus *Chronici*, II, 535 sqq. Cf. quæ *Joannes Antiochenus* de isdem rebus tradit, IV, 539, 21; 543, § 7 sqq. — *Dynastiæ regum mortalium* sec. *Manethonem* in *Excerptis Barbaris*, II, 537. Regum series *Carnaciana* et *Tabula Abydena*, II, 538. *Dynastiæ mortalium* sec. *Manethonem* *Africani* et *Eusebii*, comparato regum laterculo, qui

Eratostheni attribuitur, II, 539 sqq. — *Dynastia I Thinitarum*. De medica arte et anatomia scripsit *Althothes*; ad *Cochomen* pyramides extruxit *Uenephes*; pestis in *Ægypto* sævii sub *Semempse*, II, 539, 542. — *Dynastia II Thinitarum*. Terræ motus ad *Bubastum*. *Apidis* *Mnevidis* et hirci *Mendesii* cultus institutus. Nilus melle fluens, II, 542. — *Dynastia tertia Memphitarum*, sub qua *Libyes* deficient; de arte medica, de architectonica et de arte scribendi bene meruit *Sosorthus* rex, II, 544 sq. — *Dynastia quarta Memphitarum*. *Sophis* II maximam pyramidem, quam *Cheopi* *Herodotus* assignat, ædificat, II, 548. — *Dyn. quinta Elephantinorum*, II, 552. — *Dyn. sexta Memphitarum*. *Nitocris* tertiam pyramidem extruit, II, 554. — *Dyn. septima Memphitarum*, II, 555. — *Dyn. octava Memphitarum*, II, 556. — *Dyn. nona et decima Heracleopolitarum*, II, 556. — *Dyn. undecima Diospolitarum*, II, 557. — *Dyn. duodecima Diospolitarum*. Hujus tertius rex *Sesostris* ille, qui novem annorum apatio *Asiam* et *Europæ* partem subegit. Ejus successor labyrinthum in *Arsinoite* nomo construxit, II 560. — *Dyn. decima tertia Diospolitarum*, II, 565. — *Dyn. decima quarta Xoitarum*, II, 566. — *Dynastia XV-XVII*, *Pastorum* tempora. *Timao* regnante ex oriente pastores in *Ægyptum* invadunt eamque devastant. Primus eorum rex *Salatis* *Memphi* regiam statuit; superiorem et inferiorem *Ægyptum* tributariam facit: fines *Ægypti* contra *Assyrios* munit; *Avarim* in *Sethroite* nomo militum castris frequentat. Ejus successores quot quisque annis regnaverint. *Hyksos* nominis origo (*Pastores* reges a *Jacobo* oriundi, IV, 555, 39). Bellum diuturnum inter pastores atque principes *Thebæos*. Tandem *Tuthmosis* rex (*dynastia XVIII*) eo hostes redigit, ut *Ægypto* excedant. *Rationes* diversæ quibus hæc historia pars apud *Josephum*, *Africanum* et *Eusebium* adornata sit, II, 566-572. — Regum *Diospolitarum* *Dynastiæ* duodevicesimæ et undevicesimæ rationes, II, 572-589. — *Dyn. vicesima Diospolitarum*, II, 589. — *Dyn. vicesima prima Tanitarum*, II, 590. — *Dyn. vicesima secunda Bubastitarum*, II, 590. — *Dyn. vicesima tertia Tanitarum*, II, 592. — *Dyn. vicesima quarta Bocchoris Saitæ*; agnus loquitur, II, 592. — *Dyn. vicesima quinta Æthiopum*, II, 593. — *Dyn. vicesima sexta Saitarum*, *ibid.* — *Dyn. vicesima septima Persarum*, II, 595. — *Dyn. vicesima octava, Amyrteus Saita*, II, 596. — *Dyn. vicesima nona Mendesiorum*, II, 597. — *Dyn. tricesima Sebennytarum*, *ibid.* — *Dyn. tricesima prima Persarum* usque ad *Alexandrum M.*, II, 597 sq. — *Ægyptii* omnium antiquissimi, primi scientiarum cultores, II, 13, 1; 331, 1; IV, 490, 5. Eorum de mundi elementis doctrina theologica, II, 388, 7; 614, 80; 615, 81; III, 496, 2. *Amun*, *Ammon* deus, quid sit, II, 389, 9. *Cneph* deus, III, 572. *Isis* eadem quæ *Ceres Græcorum*, II, 331, 2. *Bes* deus, II, 328. Suum soli et lunæ inimicissimum animal esse cur credant, II, 614, 79. Olim homines *Junoni* immolabant in *Ilithyæ* urbe; morem hunc antiquavit *Ammosis* rex, II, 615, 83; 84. Cf. de *Ægyptiorem* *αὐθιγὰς*, III, 500 *not.* Serpentum religio, III, 572. Cur *scarabæos* colant, III, 515, 29. Sacerdotum placita, III, 496, 3; et vitæ ratio, III, 497, 3; II, 389, 10; sacerdotes quibusnam cibis cur abstineant, II, 99, 7. *Ægyptii* *Maneron* cantilena celebrant, II, 313, 29; III, 14, 9. Nilo sacra faciunt et festum celebrant, IV, 320; *φαιστοί* sunt, IV, 391. *Ægyptiorum* mores quidam, II, 380, 21; 180, 252; indoles et vitæ ratio in epistola ab *Hadriano* imp. describitur, III, 624, 65. *Ægyptiæ* cœnæ quænam vocentur, IV, 484, 1. *Ægyptiorum* *Hermotymbes* bellatores, II, 98, 1. *Pyramides* tyrannicæ potesta-

tis documenta, II, 180, 252. De pyramidibus qui scripserint, II, 99, 9; scriptura hieroglyphica, IV, 660. Labyrinthus, in quo Serapidis statua smaragdea, III, 511, 8. Osymandias monumentum, II, 389, 12; *κρυπτή* suffimentum, II, 616, 84. Ibides, III, 512, 10. Attagen, IV, 499, 17. Ex *Ægypto* sal Ammoniacus ad Persarum reges mittitur, II, 92, 15. Connarum arbor, IV, 289, 6. *Ægypti* rex Bacchus, II, 332, 6; pestis sub Semempsæ rege (dyn. I, 7), II, 539. *Ægyptus* a Ramesse — *Ægypto* (rege dyn. XVIII) nominata, II, 573. *Ægypto* præest Josephus, III, 216. Eam *Æthiopes* invadunt, Moysis temporibus, III, 221. *Ægyptii*, ut peste se liberarent, alienigenas eiecerunt, quorum pars in Græciam, Cadmo et Danao duce, pars in Judæam sub Mose duce migrarunt, II, 391, 13. *Ægyptiorum* pars, Apidis temporibus *Ægypto* ejecta in Palestinam migrat, II, 119, 13. Sub Bocchori rege Judæi *Ægyptum* relinquunt, III, 334. Uaphres rex, Davidi æqualis, III, 225, 18. In *Ægyptum* Helena ab Alexandro abducitur, II, 470, 3; rex Palmanoth, III, 220, 14. *Ægyptii* in ordines a Sesostris distincti, II, 180, 252. II qui Psammetichum fugerunt, Esar oppidum in *Æthiopia* conduunt, in eoque 300 annis habitaverunt, IV, 333, 2. *Ægyptus* a Nahuconossore subacta, II, 507. Eam acquirit Axerdis sive Asordanus, IV, 282, 7. Eo venit Pythagoras, III, 279, 23; et Solon, II, 208, 1, 5. Quam ob causam Cambyzes in *Ægyptum* expeditionem suscepit, II, 91, 12. Ochum asinum appellarunt, quod Apim bovem mactaverat, II, 95, 30. *Ægypti* præfectus sub Alexandro M. Cleomenes, III, 668, 1. Reges inde a Ptolemæo I usque ad Cleopatram recensentur temporaque singulorum notantur, III, 719 sqq. *Ægypti* partem superiorem ad rebellionem contra Ptol. Philometorem excitat Dionysius Petosarapis, II, præf. p. X, 8 et 10. Alexandrii Ptolemæum Physconem exosi, fratrem ejus e Cypro insula revocant (164 a. C.), II, præf. XI, 11. *Ægypti* præfectus quantam pecunie summam muneris obtinendi causa Zenonis temporibus solverit, IV, 120, 12. — *Ægypti* nomi: Sebittiridis, Sebnennitis, Busiritis, Leontopolitis, Athribitis, Arsinoïtes, Xoites, Sethroites, quos vide. — Urbes: This, Napatæ, Ombi, Chenoboscia, Phagrorium, Psinaphus, Ancyropolis, Letupolis, Sethroe, Tentyris, Sais, Bubastus, Cyrtus, Cochoe, Nisibis, Gynæcopolis, Tacompus, Cessa, Leucothea, Heracleopolis, Panopolis, Nicitî-come, Eleusis, quas vide.

Ælanicus vel *Leanicus* sinus, III, 476, 40.

Ælanum vel *Ailanum* vel *Æla*, Arabiæ urbs, IV, 409, 2.

Ælianus, Valentinus dux, e Syedris Isaurus; ejus indoles, IV, 27, 36.

Ælius Bassus, Pannoniæ præfectus sub M. Aurelio 167 p. C., IV, 186, 6.

Ælius Dionysius, scriptor, IV, 398.

Ælius Dios, historicus, IV, 397.

L. *Ælius* Dorotheus libertus, e Bononia longævus, III, 609, 2.

Æmiliani, qui in Mœsia purpuram sumpsit (254 p. C.), ad senatum litiæ, IV, 193, 2.

L. *Æmilianus* *Ælianus* consul (116 p. C.), II, 619, 38.

Æmilios Paullos Pyrrhum Epirotam prælio vincit, IV, 372, 1.

L. *Æmilios* Paullos in Asia legatis Heracleensium perhumaniter respondet, III, 539, 26. Perseum ad Pydnam vincit, III, 702, 4. Ejus in victum clementia, IV, 558, 57.

L. *Æmilios* consul (225 a. C.), II, 619, 38.

T. *Æmilios*, Q. f., Rheginus longævus, III, 608, 29.

Æmilios Censorinus, Segestæ urbis tyrannus, IV, 322, 9.

Enææ somnium, III, 92, 20. Oraculum eidem datum, III, 92, 21. Sacerdotii honoribus ab Alexandro privatus, Tro-

jam Græcia prodit, II, 343, 4. Scamandrii et *Ascanii* pater, III, 70, 5. Euryleontis pater, III, 70, 8. Post Trojam captam cum Anchise et Agesta Dardanum abit, IV, 301. Asryanactem ab Antenore pulsum in regnum restituit, IV, 277, 2. Moritur in Bercynthia urbe; ad Nolon flumen sepultus jacet; ex ejus progenie Romus Romæ conditor, IV, 290, 8. In Thracia diem obit, IV, 423, 3. III, 69, 4. E Thracia in Arcadiam venit, ubi Orchomenum urbem et Nesum locum inhabitat, IV, 318, 3. E Mantinea urbe a Salio in Italiam deducitur, III, 126, 27. E Troja in Idam, hinc in Italiam proficiunt, III, 244. Heleni vaticinio impulsus cum Roma Ascanii filia in Italiam abit, IV, 290, 8. Cum Ulysse e Molossia in Italiam transit, ibique Romam condit, II, 66, 8. Ejus adventus, IV, 435, 3; comes Saon Samothrax, IV, 372, 3. Laviniam condit et de filia nuncupat, III, 469, 2. E Tyrrhenia pater Romuli, avus Albæ, proavus Romi, IV, 297, 6. E Rome pater Romi et Romuli, IV, 366; IV, 70, 8. Cf. II, præf. p. VII, 2.

Enæas, Cleomachidæ Thessalorum prætoris pater, III, 704, 2.

Enesidemus Tenius, historicus, IV, 286.

Enianes, II, 267, 73.

Ennum, *Ægypti* opp., pro quo alii Philoteram scribunt, ad sinum Arabicum, III, 477, 41.

Enus, mons Cephaleniæ cum Jovis *Enii* fano, II, 331, 4.

Enus, Thraciæ urbs ad Hebrum, III, 79, 5. *Enii*, Parron et Heraclides, II, 154, 161.

Æoles unde nomen habent? IV, 451, 8.

Æoli tres, Hellenis f., Hippotæ et Melanippi f., Neptuni et Arnes f., III, 306, 26. Hellenis filius, IV, 390, 9; II, 363, 61; pater Cretei, IV, 390, 9; Arnæ, IV, 370, 7; Perimelæ, II, 387, 3; locastæ, II, 219, 25; Athamantis, III, 34, 37; Alcyones, IV, 514. — *Æolus*, Etruriæ rex, IV, 504, 1.

Æolica insula, Hiæra, II, 383, 4; ignivoma, IV, 290, 9.

Æolida, Phylaceus, III, 31, 15.

Æon, Colpiæ et Baau f., genuit *Γένος* et *Γενέαν*, sec. Phœnices, III, 565, 5.

Æpytus (III), Cresphontis et Meropis f., infans insidias Messeniorum salvus evasit; postea ei perpetuæ cum iisdem discordiæ, III, 477, 39.

Æquimelium, Romæ, unde dictum, II, præf. p. xxxvi.

Aeria, sic olim Creta nominabatur, IV, 400, 3; et Libya, III, 238, 17; et *Ægyptus*, III, 639, 12.

Aeria sive Potamitis, e Belo mater *Ægypti*, III, 642, 24.

Aeropus I, Philippi I f., septimus Macedoniæ rex, 23 annis regnat, III, 690.

Aeropus II (vel Archelaus), Orestis regis tutor, quem regno ejicit, III, 691.

Aeropus, Emathionis f., Pieriæ rex, IV, 445.

Æschines Chius medicus, IV, 7.

Æschines Socraticus, II, 490, 3; aliorum dialogos pro suis venditavit, IV, 155, 3. Alia quædam ex ejus vita, *ibid*.

Æschinis oratoris mater Empusa appellata, II, 493, 17. Ejus præceptores et orationis indoles. In lite, quæ ei cum Demosthene erat, vix absolutus, II, 493, 15.

Æschion, Mytilenæus poëta, Alexandri M. comes et amicus, IV, 462.

Æschion cum Cleopatra, Demetrii Nicatoris uxore, in Seleucia maritima erat, quo tempore Diodotus se Syriæ regem declaravit, II, præf. p. XIX, 25.

Æschylus tertium histriorem primus introduxit, II, 247, 37. Periclitatus est, quod arcana mystica protulisse videbatur, II, 197 *not*. Sero statua honoratus, III, 170, 13. Ejus dictum, II, 48, 4; saltator Telestes, IV, 332, 11.

Æsculapius, Apollinis et Arsinoes sive Coronidis f., ex

- Epione pater Podalirii et Machaonis, IV, 324, 22. III, 45, 41. Cabirorum frater, III, 569, 27. In Epidaurio fano mulierem, cui caput a sacerdotibus abscissum erat, sanitati restituit, II, 15, 8. Glaucum in vitam revocavit, II, 22, 2; item alios; quare fulmine ictus, IV, 479, 3; 506, 8; 508, 1. In Hagio Scythiae loco cultus, III, 232, 38. Aesculapius in Phoenicum mythologia, III, 588, 20. Aesopus in Troadis finibus, II, 65, 2, ad quem Lucullus Mithridatem clade affecit, III, 546, 40.
- Aesion rhetoris de Demosthene iudicium, III, 50, 63.
- Aison, Cretei et Tyrus f., ex Polymela vel Alcimede pater Jasonis, cujus tutorem moriens constituit Peliam fratrem, III, 302, 3.
- Aesopus, pater Phillyrae, quae nupsit Peneo, III, 285, 2.
- Aesopus Thrax, Xanthiservus, dein ab Idmone manumissus in Samo floruit, II, 215, 10, 5. Samius vel Sardonius vel Mesembrianus vel Cotyaeus, II, 16, 3, apud Samios inclaruit, II, 160, 178; quoniam tempore, III, 29, 14. Sacrilegii reus necatur, II, 219, 22. Ejus anima in Patæcum transiit, III, 39, 10.
- Aesopus, Mithridatis anagnostes, qui de Helena scripsit, IV, 159, 11.
- Aesymnetæ, II, 172, 222, apud Cumanos, II, 163, 193. Pittacus apud Mytilenæos aesymnetæ, II, 158, 172.
- Aetes, genere Corinthus, Ephyrae filius, IV, 405, 4.
- Aetæ filius Panticapeum condit, IV, 3.
- Aetæ et muliere vir exstitit Laodiceæ, III, 619, 38.
- Aether ex Ceneo nympha Panem procreat, IV, 319, 5.
- Aetheria, Isoemi uxor, a Palmatio rapitur, IV, 145, 1.
- Ethex, Jani filius, IV, 402.
- Æthiopia terra omnium prima formata, III, 583, 39. Æthiopes quoniam sensu bifariam divisi ab Homero dicantur, III, 282. Æthiopes in Egyptum irrumpunt, Moysis temporibus, III, 221. Memnonis mortem comperientes quid fecerint in Abydo urbe, II, 100 a. Eorum leges Mithras et Phlegyas, III, 583, 40. Æthiopes reges pro Solis filiis habent, nomina eorum non exhibent, matrem vero uniuscujusque Candace appellat, IV, 351, 5. Æthiopes Ἀδύατοι reges creant pulcherrimos quosque, IV, 351, 3. Aliis canis rex est, III, 53, 76. Æthiopes in Egypto reges dynastiae vicesimæ quintæ, II, 593, 543. Sub Theodosio II (447 p. C.) contra Romanos arma movent, IV, 76, 6. Eorum instituta quædam, III, 463, 142. Tearon Æthiops, II, 416, 20. Æthiopiae aves, sues, oves mirabiles, II, 89, 2; mantichora animal, III, 479, 49; smaragdi, III, 480, 63; nilium lapis, III, 480, 65; minium, III, 323, 11. Æthiopes Macrobius, IV, 435, 3; Homeritæ, IV, 271; aliæ gentes, IV, 476, 1 et 2; IV, 180. Pæbo regio, II, 98, 4. Oppida eorum recensentur, III, 477; IV, 351, 1 sqq. Cf. præterea v. Auxumis, Aue, Adulis, Pharsa.
- Aethilius, a quo et Ἀθηναῖοι nomen habent, IV, 539, 20.
- Aethilius Samius, historicus IV, 287.
- Æthra ex Troja a Thesidia repetita, III, 340, 19.
- Æthusa, mater Lini, III, 641, 20.
- Aetion, pater Cypseli, III, 391, 58.
- Aetiles lapis, IV, 362, 6.
- Aetius, pater Carpilionis, IV, 81. Ejus foedus cum Attila initum, IV, 76, 7. Constantium scribam ad Attilam mittit, IV, 84. De Silvano, quem Attila exposcebat, legationem ad Hunnorum regem mittit, IV, 84 sq. Ei Attila dono misit Zerconem, IV, 92. Ipse Zerconem hunc dono dedit Aspari, IV, 96, 11. Bonifacium perdere studet, IV, 613, 196. In discordia Francorum auxilio advocatur, IV, 99, 16. Ejus bona sibi tradi postulat Genserichus, IV, 104, 30. A Valentiniano occiditur, IV, 614, 200 sq. Ejus res gestæ præcipuæ recensentur, ib.
- Aetius quidam a Zenone Isauriae praefectus, IV, 619, 211, 4.
- Ætna, Briarei f., IV, 381, 4. Cæli et Terræ f., IV, 296, 2. Oceani f., Vulcano Palicos peperit, III, 101, 7. Ætnæ et Himari filius Gelon, II, 463, 6. — Ætna iudex sedet, Vulcano et Cerere de Siciliae possessione contententibus, II, 84, 3.
- Ætnæ montis, IV, 60, 15, cineres agros Catanenses secundant, III, 286, 79. In eo Galatææ fanum, II, 479, 43.
- Ætolia unde nomen habeat, II, 442, 8. In eam ex Eubœa immigrant Curetes, IV, 315, 8; e Thessalia Pelasgi a Lapithis pulsati, II, 455, 11. Ætoli non nisi sinistram pedem calceant, II, 187, 278. Eorum indoles, III, 192, 2. Ab Ægiensibus prælio vincuntur, II, 51, 17. Eorum cum Acarnanibus bellum; Polycritus Ætolarcha, III, 614, 31. Ætolorum gens Epei, II, 66, 5; Eurytanes, II, 147, 131. Ætoliae Ortygia, IV, 472, 2. Urbes: Pleuron, Calydon, Cures, q. v.
- Ætolus, Endymionis f., Apin interficit; quare in Ætoliam, quæ ab ipso nominatur, fugit, ibique Pleuronem genuit, II, 442, 8.
- Ætosia ex urbe Pollia Palla longæva, III, 608, 29.
- Afranuis Silo, centurio, in Severiani ducis tumultu sese jugulat, III, 652, 10.
- Africa unde dicta sit, III, 214, 7.
- Agaclytus, historicus, IV, 288.
- Agætes, Scytharum rex, filio Aetæ regionem concedit, in quo hic Panticapeum urbem condit, IV, 3.
- Agæus (vel Agræus), Temeni f., III, 376, 38.
- Agallias Corcyraeus, grammaticus, III, 638, 10.
- Agallis, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Agamede, præstigiatrix et maga, III, 593, 37.
- Agamede, Macariae f., loco Lesbi ins. nomen dedit, III, 379, 48.
- Agamede, locus Lesbi prope Pyrrham urbem, III, 379, 48.
- Agamedes, Stympiali in Arcadia rex, ex Epicaste pater Trophonii et Cereyonis, architectus, fur, captus perit, III, 637, 6.
- Agamemnon et Chryseide gignit Chrysen, IV, 148, 11. Pygelis Dianæ Munychiae fanum consecrat, II, 21, 1. E Troja redux in Atticam appellit cum Palladio, quod tum rapuit Demophon. Quare ἐπεὶ ὤν ἐν Πάλλαςδιῳ iudicium institutum, II, 107, 5. In Creta Lampen condit, IV, 364, 4. Ejus caedes, IV, 551, 25, quanam die perpetrata sit, III, 24, 2. Juppiter-Agamemnon apud Lacedæmonios, IV, 506, 10. Agamemnoni herman Athenis posuerunt Achivi, IV, 450, 5.
- Agamestor, heros ap. Heracleotas, III, 201, 2.
- Aganippe ab Ægypto patre diis mactatur, III, 202, 2.
- Aganus, Alexandri et Helenæ f., III, 340, 18.
- Agatharchides Cnidius, historicus, III, 190.
- Agatharchides Samius, historicus, III, 197.
- Agatharcho Simonides carmen scripsit, III, 72, 3.
- Agathæ, Ligurum urbs, III, 573, 11.
- Agathiae historias continuavit Menander Protector, IV, 202, 1.
- Agatho Samius, historicus, IV, 291.
- Agathoclea, Ptolemæi II amasia, III, 187, 4.
- Agathoclea, Cēnanthes f., Agathoclis soror, Ptolemæi IV pellex, Arsinoen reginam dolo interemit, IV, 558, 54. Curæ ejus committitur Ptolemæus V puer, II, præf. p. xxviii.
- Agathocles Cyzicenus vel Babylonius, historicus, IV, p. 288.
- Agathocles, e Cranone Thessalus, pater Lysimachi regis, III, 688, 4; 703, 1.
- Agathocles, Lysimachi (ex Mecride) filius, machinis Arsinoæ patri suspectus fit, ab eoque condemnatus manu Ptolemæi Cerauni occiditur, III, 532, 8. 698, 4.

Agathocles Syracusanus, Sophronis poetae pater, IV, 175, 60.
Agathocles, Syr. tyrannus olim figulus, III, 330, 2; Bæotum poetam parodicum pellit, III, 129, 45. Quot annos natus obierit, II, 449, 6. Ejus frater Antander, II, 382.
Agathocles, Ptolemæi Philopatoris minister, mortem regis et reginæ populo nuntiat; fictumque recitat testamentum, quo Ptolemæi (Epiphanis) pueri tutela ipsi et Sosibio committitur, II, præf. p. xxvii; odio apud multitudinem laborat; copias largitionibus sibi conciliat; puerum regem Cēanthæ matri et Agathocleæ sorori suæ trahit; insignes viros, quibus diffidebat, amovere omnes studet; mercenarios in Græcia conscribendos curat, *ib.* p. xxviii; dignitates ac munera civitatis inter amicos suos distribuit; vita ejus luxuriosa; consiliis ejus sese opponit Tlepolemus, quem frustra Agathocles perdere studet, p. xxix sq. Agathocles humillimo loco natus, ac puer regisque pincerna humillima pati solitus, *ib.* p. XXX. Ejus affinis Nicon, *ibid.*
Agathadæmon deus, rex Ægypti, II, 526, a. 530, 3.
Agathonymus, scriptor, III, 292.
Agathosthenes scriptor, IV, 291.
Agathyllus poeta, Arcadicōn auctor, IV, 292.
Agave, Penthei mater, IV, 545, 7.
Agave virgo diis a Seleuco Nicatorē immolata, IV, 469.
Aghatanæ duæ, altera Mediæ, altera Syriæ, III, 644, 50.
Agelus, Neptuni f., II, 50, 13.
Agemon, Alciones pater, pæane a Corinthiis celebratur, III, 137, 76.
Agemon, Eleus, Ol. 177 olympionica, III, 606, 12.
Agenor, Neptuni et Libyæ f., Tyrus maritus, IV, 544, 15; pater Cadmi, III, 154, 28; Phineï, III, 302, 4; Phœnicis e Cassiepea, *ib.*; Cilicis et Europæ, IV, 544, 15; Sipyli e Dioxippe, IV, 379, 2.
Agenor Argivus, IV, 361, 2.
Agēsarchus (*Samius vel Priensis*), II, 336, 6.
Agēsarchus, pater Ptolemæi Megalopolitani, II, præf. p. xxviii; II, 66, 1.
Agēsida verna Alcman poeta, II, 209, 2, 2.
Agēstaus, Themistoclis frater, III, 197.
Agēsilai Lacedæm. regis mores, II, 240, 17. Ejus uxor Cleora, filiæ Eupolia et Prolta, II, 240, 17. Asiaticorum captivorum seorsim corpora, seorsim vestes dividit, III, 193, 6. Opem recusans efficit ut Tachos Ægypti regno excidat, IV, 441.
Agēsilaus, historicus, IV, 292.
Agēsitas, Anchisæ cognatus, post Trojæ excidium Dardanum abit, IV, 301, 1.
Agias Argivus, historicus, IV, 292.
Agintheus, dux Romanorum in Illyrico sub Theodosio minore, IV, 78.
Agis rex, Timææ maritus, cum qua rem habuit Alcibiades, I, 484, 63.
Agis rex, III, 22, 1. Arato prælium committere jubenti non obtemperat, IV, 350, 6.
Aglaophon, Thasius pictor, primus Victoriam alatum fecit, III, 359, 15. Ejus opera duo, III, 160, 1. Polygnoti pater, III, 481, 71.
Aglaosthenes, historicus, IV, 293.
Aglaurus, Actæonis f., IV, 439, 2.
Agnon, Theramenis pater, II, 126, 70.
Agnus aureus Atrei, II, 41, 61.
Agocē, opp. Æthiopie, III, 478, 42.
Agon, nomen proprium, II, 487, 75.
Agoranis in Gangem influit, II, 413, 18.
ἀγοράνομοι, Athenis, II, 119, 43.
Agra, regia Leanitarum ad sinum Arabicum, III, 476, 40.
ἀγρᾶριον γράφαί, Theanothetarum jurisdictio, II, 116, 31.

Agraulus, Atticæ demus, II, 619, 5.
Agraulus, Cecropis f., cum sororibus Erichthonium cistæ inclusum servat, II, 22, 1.
Agræ, gens Pæoniæ, III, 642, 26.
Agrianis præfectus Antipater, III, 668, 1.
Agrirentum, III, 18, 3. Quinque sunt hujus nominis in Sicilia urbes, II, 480, 46. Agrirentini Geloorum coloni, IV, 342, 5. Eorum tyrannus Phalaris, et post hunc Alcander, deinde Alcarnes, II, 223, 37. De Phalari cf. II, 170, 213; de Empedocle, II, 170, 214. Agrirentinis contra Syracusanos auxiliatur Pythagoras, III, 41, 23. Ab Empedocle inducuntur, ut æqualitatem civilem amplectantur, III, 6, 22. Agrirentinorum nummi, II, 169, 211. Agrirento oriundi Philinus et Panthea, q. v.
Agriopas, Ὀλυμπιονικῶν scriptor, IV, 407.
Agrippa una cum Octavio educatus, eique conjunctissimus, III, 430, 7. Ejus fratrem in bello Africano captum libertati restituit Octavius apud Cæsarem pro eo intercedens, 430, 7. Apud eum in Ionia versantem Judæi quærentur de vexationibus, quibus obnoxii sint, III, 420, 92.
Agrippina Claudium imp. necat, IV, 573, 89. Ejus mors, IV, 579, 90.
Agroetas scriptor, IV, 294.
Ἄγρος in Phœnicum theologia, III, 567, 8.
Agrospi, Æthiopie opp., IV, 351, 3.
Ἀγρότης vel Ἀγρότης in Phœnicum theologia, III, 567, 8.
Agugo, opp. Æthiopie, III, 478, 42; IV, 351, 2.
Ἀγυεύς Apollo, IV, 388, 2.
Ajax, Locrus, Oilei et Alcimaches vel Eriopes f., III, 153, 19; II, 42, 4. Ejus ara Byzantii, IV, 149, 16.
Ajax, Telamonis et Peribœæ f., IV, 316, 3.
Aides vel Aidoneus, Molossorum rex, IV, 547, 13; 538, 1. αἰδών Lacedæmoniorum, III, 142, 86.
Ala, equus, lingua Carica, IV, 311, 6.
Alabanda, Carie urbs, olim Antiochia. Alia Alabanda urbs. Nominis etymologia, III, 644, 48. Alabandensis, Leo, II, 328.
Alabandus, Euippi f., urbem condit, III, 616, 48.
Alabastra, urbs Phrygiæ, III, 634, 13.
Alaburium, urbs Syriæ, III, 643, 34.
Alænus, Diomedis frater nothus, II, 371, 3.
Alalcomenia, Ogygis filia, IV, 394, 3.
Alamundarus senior, Sarazenorum princeps (*Almondar, Hirensum rex XVI, ap. Pocock. Spec. Hist. p. 69*), ad quem Nonnosus pater Abramus a Justino legatus mittitur, IV, 179. Pater Ambri, IV, 211, 216.
Alamundarus junior, Sarazenorum regulus (*Almondar, Gassanensium rex XXVII, ap. Pocock. Spec. Hist. p. 77*), Romanorum partibus favens ab Ambro bello petitur (566 p. C.), IV, 225, 17.
Alana, opp. Æthiopie, III, 478, 42.
Alanorum dux Sarosius vel Sarodius (regnante Justiniano, 558), IV, 203, 4; 229, 22. Fortasse non diversus a Saroe duce, qui Armeniis contra Persas auxiliatur (572), IV, 271. Alani a Chosroe pecunia inducuntur, ut Zemarcho, Romanorum ad Turcos legato, per terram Alanicam proficiscenti insidias struant, IV, 273, 2. Alanorum legati de pace agunt cum Tiberio (576), IV, 244, 42. Alanus quidam sciacarius, IV, 136. — Alania, IV, 229, 21. Alanus, Aspar, q. v.
Alaparus, Babyloniorum rex ante diluvium, II, 499, 5.
Alaparus, rex Chaldæorum ante diluvium, II, 499, 5; IV, 280, 1, 2.
Alarichus per Thermopylas in Græciam irrupit (396), IV, 43, 65. Quantas mercedes a Romanis accepit, IV, 58. Romam capit, ibique Placidia Honorii sorore potitur, IV, 58. Roma capta, Attalo imperium tradit, IV,

58. Attalum imperio rursus exiit; Jovianum proscibit, IV, 60, 13. Placidiam reddi Honorio postulat Adaulphus. Non obtemperat Alarichus, IV, 61, 20; morbo defuncti successor Adaulphus, IV, 59, 10.
- ἄλᾶστωρ quid significet, IV, 498, 8.
- Alastor, Nelei f., III, 304, 19. Ei Harpalycen despondet Clymenus, IV, 390, 12.
- Alba, Romuli f., mater Romi, IV, 297, 6.
- Alba Longa ab Ascanio condita, III, 92, 21; 96, 1. Ibi Perseus in carcere vitam degit, III, 702, 11.
- Alba, postea Tiberis fluv., III, 92, 21.
- Albanorum rex Tarchetius, III, 203. Metius Fufetius a Tullo Hostilio victus, IV, 298, 1.
- Albani edibus suis moti a Justinii cubicus ultra Cyrum fl. collocantur (576), IV, 242, 41.
- Albatia Sabina, e Parma longæva, III, 609, 1.
- Albini (*M. Nummii Albini, viri consularis sub Aureliano imp.*) morientis dictum, IV, 197, 10.
- Albinus, Romæ præfectus (414), IV, 62, 25.
- Alboinus, Longobardorum dux, Bajanum, Avarum ducem, contra Gepidas et Romanos excitat (568), IV, 230, 24. Justinii auxilium contra Gepidas petit frustra, IV, 231, 25.
- Albula, postea Tiberis, III, 96, 2.
- Albutius, Frontonis p., e Philippis Macedo, III, 609, 1.
- Alcæus, Persei et Andromedæ f., II, 28, 1.
- Alcæus poeta, Mytilenæorum exulum dux, Pittaci adversarius, II, 158, 171. 188, 297.
- Alcæus Sardinus a Mithridate interfectus, III, 314, 1.
- Alcámenes post Alcandrum Agrigenti tyrannus, II, 223, 37.
- Alcander, Trophonii filius, III, 637, 6.
- Alcander post Phalaridem Agrigenti tyrannus, II, 223, 37.
- Alcathous, Pelopis filius, Chrysippum Megaris cædit; leonem regionem vastantem interficit, IV, 390, 8. Pater Peribææ Salaminie, III, 33, 35; 316, 3.
- Alce meretrix, postea Pythagoras, II, 244, 30.
- Alcenor, Argivus, IV, 519, 3.
- Alcestis Iolci desponsata est, II, 476, 28.
- Alcetas, octavus Macedoniae rex, 23 annis regnat, III, 690, pater Amyntæ I, ibi; vini bibebat plurimum, III, 139, 79.
- Alcetas, historicus, IV, 295.
- Alcibiades Pronomum tibicinem magistrum habet, II, 486, 70; cur tibiis canere noluerit, III, 521, 9. Ejus inores et ingenium, III, 160, 1; calcei, ibi. Anytum amat, II, 281, 31; a Socrate amatur, II, 79. Ejus decretum, III, 138, 78. In Siciliam navigans Eupolim demergendum curat, II, 483, 61. Salamina navis ad reducendum eum emissa, II, 121, 49. Cum Timæa Agidis uxore rem habet, II, 484, 63. Ex exilio redit, II, 484. Iterum exulat, II, 357, 14.
- Alcidamantis præceptis usus Demosthenes, III, 49, 60.
- Alcimache, Ajacis mater, III, 153, 19.
- Alcimedæ. Esoni parit Iasonem, quem Centauro educandum tradit, III, 302, 3.
- Alcinus, Aretes maritus, III, 32, 24.
- Alcinus Siculus, historicus, IV, 296.
- Alcinus, locus in Attica, II, 353, 1.
- Alcippe, CEnomai f., uxor Eueni, mater Marpessæ, IV, 401, 5.
- Alcippe, Alcyones f., IV, 422, 46.
- Alcisthenis Sybaritæ luxuria, III, 141, 85.
- Alcmæon, Amphiarai f., Eriphylen matrem interficit, III, 305, 23. Pater Laodamiæ, IV, 506, 3.
- Alcmæon Athen., Leobotæ pater, II, 619, 5.
- Alcmæon Crotoniata, Pythagoræ auditor. Ejus scripta, III, 581, 25.
- cmæoniadæ templum Delphicum reædificant, II, 110, 17.
- Αυκρόπρις, Hippiae tyranno et reliquis Pisistratidis bellum inferentes Lipsydrium muniant, II, 110, 16.
- Alcmæonis, poema, II, 9, 3.
- Alcman poeta, Agesidæ verna, II, 209, 22. Ejus carmina, II, 626, 5.
- Alcmena soror Licymnii, III, 25, 6. Electryone patre interfecto, Argis se Thebas confert, ubi nupsit Amphitryoni Electryonis cardem ultri, II, 28, 1. Concubitus pretium a Jove accipit carchesium, II, 29, 3. Cum Hercule Thebis Tirynthem proficiscitur, III, 369, 20.
- Alcon, Erechthei f., pater Phaleri et Chalciope, cum filia ex Attica in Eubœam fugit, II, 462, 5.
- Alcyone Æoli vel Scironis f., IV, 514, Anthedoni Glaucum parit, III, 151, 12.
- Alcyone, Corinthia, Agemonis f., III, 137, 76.
- Alcyonei gigantis filia: septem, earumque nomina, IV, 422, 46.
- Alcyonii dii quot, IV, 422, 46.
- Ἀλέα, Iudi Arcadicæ, III, 123, 26.
- Aledrus, Acamantis f., pater Chytiri, IV, 527, 10.
- Ἀλῆιον πριδον Lyciæ unde dictum, III, 303, 12; 236, 92.
- Aleta cantilena, II, 164, 197.
- Ἀλῆται sive Titanes in Phœnicum mythologia, III, 567, 8.
- Ἀλητῆρ, Sicyonia et Ithacensis saltatio, II, 284, 50.
- Aletes Corinthio excidit; patriam recuperare studet; a bulculo glebam dono accipit, omen faustum, II, 487, 80.
- Alemanii in Germania, i. e. convenæ, colluvies, III, 662, 31.
- Aleuada, III, 72, 1.
- Aleuas, Pyrrhi f.; sub eo Thessalia in 4 partes distributa, II, 151, 145. Simi pater, III, 72, 2. De ipso Simo v. II, 152, 150.
- Alexamenus Styreus vel Teius, primus dialogos scripsit, III, 579, 15; II, 187, 277.
- Alexander (Paris) ap. Menelaum, IV, 463; quando Helenam rapuerit, III, 503, 3; eam in Ægyptum abducit, II, 470, 3. Ex ea procreat Aganum, III, 340, 18.
- Alexandri amores, vitæque finis, III, 69, 1. Ejus ex CEnone filius Corythus, III, 69, 2.
- Alexander I rex Epiri a Tarentinis contra Barbaros auxilio arcessit, II, 181, 255.
- Alexander I Amyntæ I filius, Macedoniae rex per 14 annos, Xerxis aequalis; filios habuit Perdiccam II et Amyntam, III, 691. Cimonem donis corrupisse putatur, ne in regnum suum arma moveret, II, 55, 4.
- Alexander II, Amyntæ II filius et successor, cui ipsi succedit Ptolemæus Alorites, III, 691.
- Alexandri III Magni stirps ab Oceano et Thetide repetita, III, 584, 49. Attali capiti calicem impigit; ad Illyrios fugit, III, 161, 5. Quando patri Philippo successerit, III, 691; 672, 4. Demagogos decem ab Atheniensibus sibi tradi poscit, II, 471, 9; 493, 16. Thebas evertit, III, 122, 25. In Asiam trajicienti auream coronam afferunt legati Romanorum, III, 538, 25. Quibusnam copiis instructus in Asiam trajecerit, II, 472, 10. Ab exulibus Heracleotis contra Dionysium Heraclæ tyrannum excutatur, III, 529, 4. Ad Ilium sacra faciens Bagoam, quem deperibat, publice exoscultatus est, II, 241, 19. Puerum lassenssem a Delphino amatum Neptuni sacerdotio præfecit, IV, 422. Æneam sacerdotii honoribus arcet, II, 313, 4. Post Tyri expugnationem Pnytagoram donis cumulat, II, 472, 12. Judæos propter probitatem et fidem magni facit; Samaritidem regionem a tributo liberam esse jubet, II, 395, 15. Judæos aliquos Alexandriam transducit, III, 512, 15. Non attigit Cappadociam, II, 452, 1 a. Nulla eum convenit Amazo, II, 474, 18. Statram ducit, Anasirum dat Cratæro, III,

- 529, 4. E Barsine Herculem genuit, III, 694, 697, 2. Oropium Sogdianæ præfectum constituit, III, 668, 1. Phradam in Drangis urbem Prophthasiam appellari jubet, III, 643, 32. Durines eversæ urbis incolas in Characem urbem, quam Alexandriam vocari jussit, transducit, III, 478, 44. Xylenopolim ad Indum condit, III, 476, sq. Currus quo corpus regis Alexandriam vectum est, II, 452, 1. Alexandri corporis fragrantia, II, 290, 84. Ejus in statua apud Coos ambrosia flos nascebatur, IV, 357, 6. Alexander honesti et decori observantissimus, IV, 357, 5. Ejus verecundia, III, 515, 26; temulentia, IV, 357, 4; convivia, II, 474, 20. III, 196, 16; 18. Persicis stolis utitur, II, 477, 31. Cf. de ejus fortuna moribusque, IV, 555, 40-42. Phocionem quomodo honorarit, II, 475, 23; Xenocrati phil. pecuniam mittit, IV, 171, 48. Ejus adulator Nicesias, IV, 414, 7; Anaxarchus, III, 164, 18; (Gergithius sictus assentator, II, 310, 25;) comes et amasius Æschion, IV, 462. Ejus dictum III, 47, 49; in eum dictum Theocriti, II, 86.
- Alexander, Alexandri M. et Roxanes f., III, 694, 1; 668, 1; a Cassandro interfectus, III, 697, 2.
- Alexander, Crateri f., rex Eubææ, maritus Nicææ, III, 71, 694; 703, 3; 697, 2.
- Alexander, Cassandri et Theosalonices f. natu minimus, Lysandram, Ptolemæi I filiam, uxorem ducit; coorto sibi bello cum Antipatro fratre majore, auxilio advocat Demetrium Poliorcetem, a quo occisus est (294), III, 695, 3; 698, 3.
- Alexander Achæi sen. filius, frater Laodices, quæ Antiochi Thæi uxor erat; Sardes tenet; favet cæptis Antiochi Hieracis, III, 710, 8.
- Alexander filius Seleuci Callinici. V. *Seleucus Ceraunus*.
- Alexander Bala, juvenis Smyrneus, qui Antiochi Epiphanis filium se dictabat; ab Attalo II Zenophani traditur, qui e Cilicia eum tempore opportuno in Syriæ regnum duceret, II, præf. p. XII, 14. Exercitu mercenario et Ptolemæi Attalique copiis Demetrium Soterem vincit regnoque Syriæ potitur. Regni tempus. A Demetrio Nicatore, D. Soteris filio, ad Antiochiam victus et imperio ejectus est, III, 711, 15; 712, 16. Ejus filius Antiochus, III, 712, 17. Uxorem duxerat Cleopatram, Ptolemæi Philometoris filiam, quam deinde ademit ei Ptolemæus ac Demetrio Nicatori Syriam sibi armis vindicatore despondet. Antiochenses ab eo deficiunt, auctore Hierace et Diodoto, II, præf. p. XVI, 19; proelio victus, Abasin Arabiam fugit, ad Dioclem, cui Antiochum f. tradiderat; ibi Heliadis et Casii prodicione interficitur, II, præf. p. XVI, 20. Diogenem peripateticum in honore habebat, III, 657. Tanquam filius ejus Alexander Zabina a Ptolemæo Physcone Demetrio Nicatori opponitur, III, 713, 20.
- Alexander Zabina, quasi Alex. Balæ filius, a Ptolemæo Physcone in Syriam mittitur, ut regnum sibi vindicaret. Demetrium Nicatorem prope Damascum vincit, III, 713, 20; IV, 524, 4.
- Alexander I (Ptolemæi VII filius junior, qui post fratrem Ptolemæum Soterem II una cum Cleopatra matre regnavit, 107-89), luxuria diffuens, III, 265, 37. Cf. Ptolemæus IX et X.
- Alexander, Hyrcani f., post Aristobulum fratrem rex Judæorum, a Ptolemæo Lathuro ad Jordanem victus, III, 322, 5, 414, 75.
- Alexander et Aristobulus, Herodis f., Antipatri fratris calumniis circumventi a patre capite plectuntur, III, 351 sq., 5.
- Alexander Severus filiam duxit Martiani; quem deinceps conspirantem interemit, filiamque ejus repudiavit, III, 673, 9. Sub hoc, ut videtur, Carpi stipendia sibi annua solvi postulabant, IV, 186, 8.
- Alexander, Placidia, Olybrii uxoris, procurator, a Zenone commendatus, IV, 120, 13; eundem Zeno Comitum rerum privatarum fecit, ibid. Cf. De rebus Alexandri Exc. ex Herodiani historia, IV, 593 sq.
- Alexander Cytherius, musculus, psalterium perfectius reddidit, III, 482, 77.
- Alexander Ephesius, ὁ λύχνος, hist. et geogr., III, 244.
- Alexander Polyhistor, III, 206.
- Alexander (?), Augusti præceptor, Apollonia in Pergamum patriam redit, III, 435, 17.
- Alexander Argivus, Theodori p., III, 704, 2.
- Alexander, Thrasymachi Thessali pater, III, 704, 2.
- Alexander, Demetrii f., Tiansus e Bithynia, longævus, III, 609, 1.
- Alexandriæ urbis condendæ locus, quomodo Alexandro indicatus sit, II, 199, a. In recens conditam Judæos etiam congregavit Alexander M., II, 395, 15. Alexandria et Rhodus sub eodem meridiano sitæ, III, 286, 80. Alexandria phylæ, quibus Bacchica nomina dedit Ptolem. Philopator, III, 164, 21. Alexandrinorum seditionem dissolvit Horus (453), IV, 101, 22. Alexandrini Hypatiam Theonis phil. filiam discerpunt, III, 176, 87. Ἀλεξανδρεῖται, IV, 584, 52. Alexandrini Andron, Aristonicus, Bathyllus, Chæremon, Isidoreus, Tysimachus, Nicanor, Nicander, Selencus, Timagenes, q. v.
- Alexandria, Troadis urbs, IV, 385, 4. Ex ea Hegemon poeta et Hegesianax, q. v.
- Alexandria; sic ab Alexandro M. Charax urbs appellata est, III, 478, 44.
- Alexandria in Asia a Leonato jussu Alexandri condita, III, 476, 39.
- Alexarchus, Cassandri regis frater, Uranopolim in Atho m. condit; etiam novorum vocabulorum architectus, III, 169, 5.
- Alexarchus historicus, IV, 298.
- Alexandrides (Anaxandrides) Delphus scriptor, III, 106. ad eum Polemonis epistola, III, 137, 76 a.
- Alexini philosophi Olympiæ commoratio, vitæque finis, III, 44, 35; IV, 156, 5.
- Alexinus dialecticus in Craterum Mac. carmen scripsit, III, 46, 42.
- Alexippus, Hippolochi p., III, 704, 2.
- Alexis, Epei frater, Elei filius, II, 189, 281.
- Alexis comicus primus parasitos in scenam produxit, III, 359, 17.
- Alexis Samius, historicus, IV, 299.
- Alimala, Lyciæ opp., IV, 133, 2.
- Alimus herba famem arcens, II, 33, 19; 40, 18.
- Alinda (s. Calynda), Carici opp., III, 234, 60.
- Aliphani in Italia puteus, IV, 437, 16.
- Alipsuri. V. Amilsuri.
- Aliterniorum, Libycæ gentis, mos, III, 463, 138.
- Allobroges, III, 645, 59.
- Allitrochades, Indorum rex, Sandrococti f., ad quem Damachus missus est, II, 423, 30; 440.
- Allovichus Gothus Eusebium præpositum Ravennæ fustibus necari jubet, IV, 60, 13; occiditur ipse, IV, 60, 14.
- Almelon vel Amelon, Babyloniorum rex antediluvianus, II, 499, 5.
- Almene (*Armene*?), urbs ad Pontum Euxinum, III, 598, 62.
- Alone, insula Cyzicena, IV, 392, 1.
- Alope, Locridis urbs, terræ motu læsa, IV, 381, 2.
- Alope, in Amazonum regione, postea Zelia, II, 339, 4; postea Lycia, ad Ephesum sita. Ejus mulieres cur sint Amazones vocatæ, IV, 512, 3.

Alopecensis ex Antiochide tribu Aristides, II, 366, 14.
 Alorus, Chaldaeorum rex ante diluvium, IV, 280, 1. II, 499, 5.
 Alpes olim Πῑπῑα ὄρη, dein Ὀλῑα, postea Ἀλῑα, III, 273, 48. Alpium longitudo, III, 323, 10. Ad Alpes habitantur Hyperborei, III, 289, 90. Circa eas lacus, ad quem calthæ flores, III, 416, 82.
 Alphisibæa Baccho Medum parit, IV, 428, 3.
 Alpheus fluv., III, 44, 35; ad eum posita columna fœderis Lacedæmoniorum et Tegyatarum, II, 134, 90.
 Alpheus, pater Melanthiæ, II, 136, 95. Ex posteris ejus Althephias, II, 135, 94. Alpei et Dianæ ara Olympica, II, 36, 29.
 Alphinous, Hyperidis consobrinus, II, 50, 65.
 Althæa, Thæti f., mater Deianiræ, III, 165, 21.
 Althæis, tribus Alexandriæ, III, 165, 21.
 Althamenes e Creta in Rhodum migrat, ubi templum Jovis Atabyrii condit; patrem Caltreum, Cretensium regem, invitus occidit; præ mœnore moritur; post mortem Rhodius heros, III, 177.
 Althephias, ex Alpei posteris, qui viti cuidam nomen dedit, II, 135, 94.
 Altus, locus prope Thessalonicens, IV, 509, 2.
 Alucius, Apiliutæ f., ex Interanisia Lusitanus longævus, III, 609, 1. Docurii pater, *ib.*
 Alusias (Lusias), fluvius in Thuriorum regione, ubi νομῶν Λουσιάζων antra, II, 372, 6.
 Alyattes Merminada, Sadyattis pater, Alyattis avus, III, 396, 63.
 Alyattes, Sadyattis ex sorore filius, rex Lydorum, III, 396, 63; a Lyde patris sorore ad miliores mores adducitur, IV, 530. Ejus indoles; Smyrnam expugnat, III, 396, 64. Caribus bellum infert, ad quam expeditionem Cræsus filius ex Adramyti copias adducit, III, 397, 65. Pater Cræsi et Adramyti, II, 163, 191. Ad eum Corcyraos pueros castrandos mitti jussit Periander, III, 394, 60. IV, 396, 13. Alyattes Thraces colonos in Lydiam advocat, III, 413, 71.
 Alybe Homericæ in Bithynia sita, III, 495, 45.
 Alybe vel Calpe, Herculis columna, III, 640, 16.
 Alybia, Athemii f., Recimeri uxor, IV, 617, 209.
 Alycus ad Aphidnas a Tyndaridis interfectus, IV, 427, 3.
 Alycus, locus agri Megarici, IV, 427, 3.
 Amadoco Senthæ insidias parat, II, 154, 161.
 Amalchius, oceanus septentrionalis, II, 388, 6 a.
 Amalthæa, Jovis nutrix, III, 156, 42.
 Amalthææ cornu, locus prope Hipponium, a Gelone extructus, II, 479, 41.
 Amaminenes, rex Ægypti (dyn. XII), II, 557, 560.
 Amandra vicus, postea Iconium urbs, IV, 544, 18.
 Amantia in Illyria, v. Abantia, III, 30, 1.
 Amasea ad Pontum, IV, 134, 6; a Lucullo capitur, III, 555, 54.
 Amasias, Aramai f., Gelamii pater, rex Armeniæ, IV, 285, 12.
 Amasis, rex Æg., IV, 552, 27; Inachi æqualis, Anarum excidit, III, 509, 2. Nitetidem ad Cyrum mittit, II, 91, 11.
 Amastrianus Myronianus scriptor, IV, 454.
 Amastris Amazon, IV, 385, 9.
 Amastris, Oxathris f., ab Alexandro datur Cratæro; hoc eam deserente, a Dionysio ducitur, Heracleæ tyranno, cui tres liberos peperit, cujusque post mortem regnum administrat, favente Antigono, et Lysimacho, qui uxorem ducit, et Sardes accessit; ab hoc quoque deserta redit Heracleam, et Amastris urbem in Paphlagonia condit, III, 529 sq., 4; IV, 385, 9. A filiis Clearcho et Oxa-

thre mari suffocatur, III, 531, 5. Cædem ejus ulciscitur Lysimachus, 531, 6.
 Amastris, Paphlagoniæ urbs, ab Amastride Perside (sec. alios ab Am. Amazone), IV, 385, 9; III, 530, 4; urbem tenet Eumenes, qui eam Ariobarzani tradit, III, 535, 16; a Connacorige (post proditam Heracleam) occupatur; dein Triario ab eo traditur, III, 553, 52.
 Amata, Latini uxor; ejus mors, III, 93, 23.
 Amathus Cyprî urbs, II, 472, 12. Amathusius Creou hist., IV, 371.
 Amaurus, pedibus claudus, rex Tenediorum, II, 213, 7, 2.
 Amazonum in Asia sedes, III, 315, 3. II, 21, 1. III, 204, 4. II, 339, 4. IV, 512, 3. Nominis etymologia, IV, 512, 3. Amazones ad Thermodontem a matribus generis seriem recensent, III, 597, 58. E Libya in Asiam transierunt; Atlanticum populum in Libya subegerunt; in Asia urbes condiderunt plurimas, II, 9, 9; ab iis dictæ: Epheusus, Anæa, Myrina, Cyme, Elæa in Bithynia, et Thiba ad Pontum, III, 597, 58. Aliarum Amazonum nomina sunt: Tralla, Isocratea, Palla, III, 597, 58. Sanape, II, 348, 2. Sub Eurypyle expeditionem suscipiunt contra Assyrios Mesopotamiae, III, 595, 48. Contra ipsas expeditionem suscepit Hercules, III, 201, 4, qui regionem inter Mycalen et Pitane sitam iis concessit, II, 222, 34. Amazon dolo a Theseo abducta, II, 19, 1. Amazones contra Athenienses pugnautes, Antipen ad Thesei latus pugnantem occidunt, II, 32, 16. Expeditio in Atticam quo anno facta sit, III, 503, 3. Quæ de Amazone Alexandrum conveniente feruntur, ficta sunt, II, 474, 18; IV, 475, 4.
 Amazonium in Attica, Bæotia et Bithynia, III, 597, 58.
 Ambaron, Persarum castellum, quinque dierum itinere a Circesio distans, IV, 275, 4.
 Ambasum, urbs Phrygiæ, III, 233, 49.
 Ambatus, Docurii f., ex Interanisia Lusitanus longævus, III, 609, 1.
 Ambracia, Phorbantis f., Mesoli uxor, mater Dexameni, II, 148, 135.
 Ambracia, Melanei f., Euryti soror, a qua urbs Ambracia nomen habet, IV, 344.
 Ambracia, Epiri urbs; de ejus possessione coram Cragaleo iudice disceptant Hercules, Apollo et Diana. Herculi urbs adjudicatur, IV, 343 sq. Ambraciæ Apollini servastri sacrificant, IV, 344. Ambraciæ contra Epirotas bellum gerunt, quod adventu Sisiphidarum ad felicem exitum perducitur, IV, 344. Ambraciam coloniam deduxit Gorgus Cypseli frater (filius), IV, 344. Urbis tyranni Phalæcus, Phaylus, Periander; mutationes reipubl., II, 148, 136.
 Ambraciæ pars Dexamenæ, II, 148, 135. Ambraciota Epigonus, q. v.
 Ambrosia Hyas, III, 304, 19.
 Ambrosia flos, IV, 357, 6.
 Ambrus et Yezidus Caisi fratris Byzantium profecti præfecturam Arabicam administrant, IV, 179.
 Ambrus, Alamundari f., tributa sibi debita a Justiniano per Persas postulat (562), III, 216. IV, 211. 216. 220, 15; ad Justinum de stipendiis legatos mittit; nihil obtinet, IV, 223 sq. Camboso fratri jubet ut Alamundari Romanis addicti terram vastet, IV, 225, 17.
 Amegalarus, rex Chaldaeorum ante diluvium, IV, 280, 2; II, 499, 5.
 Amelesagoras Atheniensis, Eleusinius, Chalcedonius, II, 21.
 Amempsinus, Babylon. rex antediluvianus, II, 499, 5. 6.
 Amenophis (Amenophthis), Æg. rex (dyn. XVIII, 3), II, 573, 50; (dyn. XVIII, 8) II, 573; (dyn. XVIII, 17) II, 573; (dyn. XIX, 3) in Æthiopiam fugit cum Setho filio, II, 580 sq. Amenophis, pater Ramesses, nocturnis

- terroribus ut se liberaret, homines impuros Ægypto pellere statuit. At ipse ab impuris istis sub Mose et Josepho ducibus pulsus in Æthiopiam fugit, relicta uxore gravida, quæ Measenem peperit, qui cladis ultor patrem ex exilio revocat, III, 495, 1. — Amenophis Taita, rex Æg. (dyn. XXI, 4), II, 590. — Amenophthis rex, Memnon lapis, III, 522.
- Amensis. V. Amesses.
- Ameritæ. Vide Homeritæ.
- Amesses (Amensis), soror Amenophis, Æg. regina (dyn. XVIII, 4), II, 573.
- Amestris Artaxerxis filia et uxor, II, 97, 7.
- Amida, munitissima Mesopotamiæ urbs, a Cabade Persa capta, postmodo ab Anastasio restaurata, IV, 142, 6.
- Amilcar in Eryce Romanos obsidet, III, 90, 16.
- Amillarus, rex Chaldaeorum, IV, 280, 1.
- Amilmarudachus, Nabocodrosori f., a Neriglisaro genero occiditur, IV, 283, 8. 9.
- Amisuri (*Alipsuri* Jorn.), gens barbara, quæ Hunnorum metu ad Romanorum societatem confugit, IV, 71, 1.
- Aminei Thessaliæ vites suas in Italiam transtulerunt, II, 151, 146.
- Amisodarus, Cariae dynasta, cujus filiam duxit Bellerophon, II, 43, 2.
- Amisus, II, 452, 1 a. Eo ad Mithridatem Heracleotæ frumentum mittunt, III, 538, 24; urbs a Lucullo et Murena obsessa, III, 606, 12; capta, III, 549, 45. Amiseni Hypsicrates et Tyrannion, q. v.
- Amitrochatis Indiæ regis ad Antiochum Soterem epistola, IV, 421, 43.
- Ammanitæ a Davide subacti, III, 225, 18.
- Ammenemes vel Amenemes, Diospolita, rex Æg. (dyn. XII, 6), II, 560; alius (dyn. XIX, 5), II, 581. Cf. reges Æg. XXXII et XXXIII in serie Eratosthenica, II, 561.
- Ammon vel Almelon, rex Chaldaeorum, IV, 280, 1; II, 499, 5.
- Ammeres, Diospolita, rex Æg. (dyn. XII, 5), II, 560.
- Amnigus (s. Amingus), dux Francorum bellum contra Romanos renovat (561), IV, 204, 8.
- Ammites fluv. ad Apolloniæ Chalcidicam in Bolben influit, IV, 420, 40.
- Ammon Jupiter, II, 166, 206. Ammon (*Amun*) quid significet, II, 613, 75.
- Ammon pastor cum pecoribus ex Africa ad Liberum regem in Ægyptum venit, a quo agrum Thebanum accepit. Rei huius memoria in forma qua Ammon effingitur, II, 332, 6. — Ammon semideus, rex Ægypti, II, 531 a. — Ammonis oraculum Lacedæmonii adeunt, IV, 472.
- Ammon, geometra, IV, 67, 43.
- Ammon, Hipponici cognomen, II, 199 b.
- Ammonææ stelæ, quibus vetus de diis doctrina inscripta, III, 564, 5.
- Ammonis insula in mari extero, IV, 443, 1.
- Ammoniacus sal ex Ægypto in Persiam mittitur, II, 92, 15.
- Ἀμμωνιάς, navis sacra Athen., II, 121, 49.
- Ἀμμωνίς vocatur Libya, III, 238, 17.
- Ammus, Cephalenæ locus, II, 41, 64.
- Ammaces, v. Acamnaces, III, 337, 9.
- Amolbus, urbs Magnetum, IV, 346, 1.
- Amor deus. Ei Samii Eleutheria celebrant, IV, 406; sacra ei faciunt Lacedæmonii et Cretenses, IV, 501, 7.
- Amorceus Nocalius (*Amru 'l Kais*, pater Alamundari, avus Ambri, Hierensium rex XVI, ap. Pocock. *Spec. hist.* p. 69), e Persia profugus, partem Arabiæ Petrææ et Jotaben insulam sibi subijcit regnumque ibi condidit. Fœdus cum Romanis initurus Petrum episcopum Sarcenorum ad Leonem imp. mittit, deinde ipse ad imperatorem venit, votique compos et honoribus affectus revertitur (473), IV, 112, 1.
- Amorgus ins., III, 644, 44; ferax, II, 218, 19. Olim Pancale et Psychia, et Carcesia; ejus urbes tres, III, 379, 47.
- Amos. V. Tutlmosis.
- Amosis, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 8), II, 593.
- Amosis rex Æg. priscum in Ilithiæ urbe homines Junoni mactandi morem sustulit, II, 615, 83.
- Ampeliotæ, Libyæ gens, donarium quale Delphos miserint, III, 107, 4.
- Ἀμπελῖται γῆ quæ ad Seleuciam in Pieria effoditur, III, 277, 64.
- Ampelus, Cyrenaicæ regionis urbs, III, 295, 5. Amphiarus, III, 408, Argonauta, II, 17, 1; coactus contra Thebas egrediens quid Alcmaoni filio mandaverit, III, 303, 23; terra haustus, III, 337, 8; IV, 471.
- Ἀμπραζίου Διὸς τερόν, non longe ab Oropo situm, II, 256, § 6. III, 44, 36. Ara ad Byzantium, III, 149, 16.
- Amphicles, Chiorum tyrannus, IV, 431.
- Amphiclus, Eubæus ex Hestiaz, post Ctenopionem rex Chii insulæ, II, 50, 13.
- Amphicrates Atheniensis, historicus, IV, 300.
- Amphictyon, Itoni p., III, 234, 53; IV, 339, 1.
- Amphictyone, Phthii f., Asterio parit Dotidem, III, 153, 21.
- Amphictyones Pythios ludos ob Pythonem interfectum instituunt, II, 189, 282. Solonis auctoritate bellum Cirrhaeis indicunt, II, 184, 265.
- Amphidamas, Arcas, Ereuthalionis pater, IV, 318, 2. Cleosynymi pater, III, 33, 35.
- Amphilochi, opp. Lusitanæ, III, 301, 5.
- Amphilochus in Lusitania diem obit, III, 301, 5.
- Amphilochus puer, Olenius, ab auferre amatur, II, 314, 36.
- Amphilochus historicus, IV, 300.
- Amphilochus quidam, II, 318, 47.
- Amphimeni Coo cum Pindaro contentio fuit, II, 188, 297.
- Amphiphanes, Phlegi f., II, 144, 115.
- Amphion et Zethus. Eorum historia sec. Cephalionem, III, 628. Quomodo Antiopam matrem liberaverint, III, 365, 14. Amphion ab Apolline lyra donatur, II, 196, 8, vel a Musis, IV, 339, 2. Quomodo intelligenda sit fabula de lapilibus lyrae sonos secutis, IV, 539, 10. Homoloei p., III, 309, 2. Amphion et Zethus Ogygen ad Ogygias portas sepulcro condunt, III, 309, 2 a.
- Amphion Thespiensis historicus, IV, 301.
- Amphipolitæ, Chalcidensium colonis in urbem receptis, plerique ab his ejecti sunt, I, 154, 160.
- Amphipoli a Perseo thesaurum conditum esse finxit Andriacus, II, præf. xiv, 16. Amphipolis a Taxile, Mithridatis duce, capitur, III, 542, 32. Amphipolitæ: Zoilus, Sarce, Dizas, Mantis, Capræzus, Philippus, q. v.
- Amphipolis, Syriæ urbs, III, 237, 99.
- Amphirysus sive Ambirysus, Thessaliæ fluvius, II, 7, 2.
- Ἀμπελητήσας δίκαι ad archontem regem pertinent, II, 114, 27 b.
- Ἀμπελῖται quinam sint, III, 283, 70.
- Amphissa, Locridis urbs, unde dicta, II, 145, 120; ah Adremonē condita, *ibid.*
- Amphithemis vel Garamas, Acacallidis f., IV, 295, 4; in Libya gignit filios Adyrmachidem, Araraucelam, Byzam (vel Asbytam), Machlyem, Macam, Psyllum, IV, 294, 1.
- Amphitres Leodamantem occidit, regnoque Mileti potitur; a filiis Leodamantis, qui Assesum se receperant, victus interficitur; filii ipsius fuga disperguntur, III, 388, 54.
- Amphitropensis demus Atticus, II, 620, 6.
- Amphitryo, Electryonis cadem ultus, Alcmenen uxorem ducit, II, 28, 1. Prædam inter socios dividit (in bello

- contra Teleboas gesto); sibi retinet poculum, II, 67, 1. Pater Herculis, IV, 338, 2. Datum ei de Herculis futura gloria oraculum, III, 369, 20. Ejus bubulci, II, 29, 4. Amra, Abracadi f., IV, 547, 11. Pater Mosis et Aaronis, *ib.* Amram, Clathi f., III, 217.
- Amulius (*Aroita*) Asdahagis Medi f., Nabucodrossori despondetur, IV, 282, 7.
- Amulius, III, 74 sqq. 84 sqq. Ejus rex, III, 411, II, *præf.* p. viii, 6.
- Amun, Ammon, ap. *Ægyptios* quid significet, II, 389, 9.
- Amurius (C.) Tiro, e Cornelia urbe longævus, III, 608, 29.
- Amus, Cariae urbs, II, 234, 56.
- Amulthartæus, rex *Æg.* XXXVII, sec. Eratosth., II, 565.
- Amyre sive Cithia, Salaminis Cypriorum regis f., ejus sepulcrum, IV, 469.
- Amyclæ, II, 627, 11. Amyclæus ager ab Heraclidis conceditur Philonomo, qui ex Lesbo colonos adducit, III, 375, 36. Amyclænsium contra Spartanos bellum, II, 127, 75.
- Amyclas, Lacedæmonis f., Leucippi pater, III, 324, 22.
- Amyclas et Clinias Pythagorei, Platonem impediverunt, ne commentarios Democriti combureret, II, 290, 83.
- Ἀμύρνης in India, II, 424, 30; 423, 29.
- Amycus, rex Bebrycum, a Polluce pugilatū victus, II, 19, 9; IV, 548, 15; a Mariandynis occisus, II, 39, 49.
- Amycus (Amyci heroum), locus ad Propontidem, non longe ab Nymphæo Chalcedonio dissitus, IV, 304.
- Amymones, Epiri gens, II, 462, 4.
- Amyndandri, Athamanum regis, filius Galæstes, II, *præf.* xviii, 22.
- Amyntæ, Thesprotiæ populus, II, 143, 134.
- Amyntas I, Aeropi f., regnat 42 annis; succedit Alexander filius, III, 690; II, 152, 154.
- Amyntas II Aridæi f., Amyntæ nepos, Alexandri I pronepos, post Archelaum II vel Aeropum II regnat annum unum; a Pausania ejectus mox redit regnatque annos sex; iterum ejectus iterumque restitutus regnat annos octodecim; succedit Alexander II filius, III, 691. Alter ejus filius Perdiccas III et Philippus II, *ibid.*
- Amyntas filius Alexandri I, frater Perdiccæ II, pater Aridæi, privatam vitam egit, III, 591.
- Amyntas ὁ μύρκος a Derda, quem contumelia affecerat, insidiis appetitur, II, 153, 156.
- Amyntas, Cratis f., Pierius, Thessalorum prætor (194 a. C.), III, 703, 2.
- Amyntor, Pheretis f., Asfydamie p., IV, 286.
- Amyntus in Phœnicum mythologia, III, 567, 8.
- Amyrice (vel Amyrus) Thessaliæ urbs. Amyræi primum vocabantur Eoridi, deinde Leleges et Centauri et Hippocentauri, II, 465, 5.
- Amyrus. V. Amyrice.
- Amyrtæus, *Æg.* rex XXIII sec. Eratosth., II, 558.
- Amyrtæus, Saita, *Æg.* rex (dynast. XXVIII), II, 596.
- Amystis in Gangem influit, II, 413, 18.
- Amythæon, Cretei et Tyrus f., III, 302, 3; Melampodis pater, IV, 390, 9.
- Amythæonidæ prudentia clari, III, 374, 33.
- Amytis (*Amulhis*? Amulhia, Euseb.), Asyagis, Mediæ satrapæ, filia, Nabucodrossori Chaldaeo despondetur, II, 502, 12.
- Amylis. V. Anutis
- Anacampseros herba, III, 515, 30.
- Anaceum Athen. a Polygnoto pictum, III, 481, 71.
- Anacharsis, 7 sapp. unus, II, 244, 28. E Galactophagis Scythia oriundus in Græciam venit, III, 460, 123. Quando Athenas ad Solonem venerit, II, 40, 16; IV, 502, 15. Mysonem convenit, IV, 502, 16.
- Anacreon, III, 73, 8. Ejus ætas, II, 279, 23. Poeta in amando puero Polycratis rivalis, IV, 299, 2. Ejus inventum barbitum, III, 3, 5. Anacreontis locus a Posidonio explicatus, III, 277, 67.
- Anactorium a Cypseli filio colonis frequentatum, III, 392, 58.
- Anacyndaraxes, Sardanapalli pater, II, 180, 253.
- Anacus tibicen, IV, 301.
- Anadoma, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Anara in Caria, Menelai poetæ patria, IV, 451, 9; ab Anazone dicta, III, 597, 58.
- Anagæus (Hunnus), Turcarum dux, ad Bosporum castra habet (576), IV, 247, 43. Utigurorum *præf.*, IV, 247.
- Anagastes Ornigisclii f., Istri fl. custodiæ præfectus, IV, 108, 38. Gothorum manum ad deditionem adigit (467), IV, 108, 39. Ullibum (?) Scythiam interfecit, IV, 616, 205. Rebellat (470), IV, 216, 206, 2.
- Ἀναδείας γῶρος in Troade, II, 370, 21.
- Anaitis, Venus Babyloniorum, II, 498, 2.
- Anaitidis statuæ ab Artaxerxe Memnone dedicatæ, II, 509, 16.
- Anancastes Rom. ad Turcos legatus, IV, 245.
- Ananias, Oniæ f., dux sub Cleopatra regina, III, 491, 3.
- Anaphes insulæ incolæ ob perdicum multitudinem emigrare coacti, IV, 421, 42.
- Anapli Byzantii, IV, 150, 22.
- Auapus, Siciliæ fl., II, 373, 8.
- Anastasius, ex Epidamno urbe ortus, post mortem Zenonis imp., uxore ejus Ariadne atque regno potitur, IV, 141, 5. Longinum, Zenonis fratrem, in Isauriam amandat, IV, 141, 5. Isaurorum rebellionem per Joannem Scytham restingit, IV, 141, 6. Arabes Scenitas, qui vicinas Rom. imp. provincias depopulabantur, per duces suos clade affligit adeo ut pacem petant, IV, 142, 6. Contra Persas, qui ruplo fœdere Armeniam invaserant, duces mittit Ariobindum, Patricium, Hypatem, Appionem, IV, 142, 6 et 7. Avum Nonnosii ad Aretham Sarcenorum Chindenorum principem mittit (c. an. 498), IV, 179. — Ejus rerum publicarum administratio, IV, 621, 215 sq.
- Anatha sive Tyrus, in Euphrate castellum, III, 590, 22.
- Anatole, Indiæ mons, ad Gangem, unde nomen habet, II, 441, 4 a.
- Anatolius magister, Juliani in exp. Persica comes, IV, 5.
- Anatolius ad Attilam legatus mittitur, cum quo pacis conditiones componit, IV, 74, 5; iterum a Theodosio ad Attilam una cum Nomo mittitur (449), IV, 97, 13 et 14 613, 198.
- Anaxagoras philos., IV, 101, 6. Calliade archonte Athenis philosophari cepit (480), II, 362, 2; septem sapientibus annumeratur, IV, 48, 8. Ejus sententia de Homeri carminum argumento, III, 581, 26; de luna, II, 30, 9; de aerolithis, II, 441, 5. Anaxagoras a Democrito reprehensus, III, 582, 33. Ejus accusatores, defensores et condemnatio, III, 163, 14; 43, 31; 243, 141; discipulus Themistocles, II, 53, 1; et Metrodorus Lampsacenus, III, 581, 26. Anaxagoræ cum Sosibio contentio fuit, II, 188, 297.
- Anaxander, Thebanorum in Thermopylis dux, IV, 338, 3.
- Anaxandrides. V. Alexandrides.
- Anaxarchus Eudæmonicus, Alexandri M. adulator, III, 164, 18. Ejus luxuria, II, 308, 14; dictum, IV, 159, 10.
- Anaxibia in India Solis amorem fugit, II, 441, 4 a.
- Anaxicrates, archon Athen., III, 176, 9.
- Anaxicrates, historicus, IV, 301.
- Anaxilas, Rheginorum tyrannus, II, 173, 228; Olympicis ludis rheda victor, Græcos convivio excipit. Epinicion ei scripsit Simonides, II, 219, 25. Post victoriam Olympi-

- cani, monetis rhedam et leporem insculpsit, II, 173, 228 a.
- Anaxilaus medicus, II, 84 b.
- Anaximander Lampsacenus, II, 67, 3.
- Anaximander Milesius, II, 5, 1; gnemonem et horoscopia invenit, III, 581, 27.
- Anaximander Milesius junior, historicus, II, 67 a.
- Anaximenes contra Phrynen oratio Euthiae tribui solet, II, 354, 5; III, 51, 67; maledicus scriptor, II, 84 b. In eum Theocriti Chii dicerium, II, 86 b. Archiae Thuri magister, II, 368, 18.
- Anazarba, Ciliciae opp., patria Aesclepiadis hist., III, 306.
- Ancaeus, Arcadiae mons, IV, 318, 2.
- Ancaeus, Lycurgi et Antinoes vel Antiopes f., apud Arcades colitur, II, 133, 89; IV, 336.
- Ancaeus, Neptuni et Astypalae f., in Samo agriculturam exercens, quomodo mortuus sit, II, 159, 176. Samii rex, II, 215, 10.
- Anchemolus, Rheti f.; ejus facinus, III, 231, 28.
- Anchiale, Iapeti f., a qua urbs cognominis; mater Cydni, a quo fluvius, III, 486, 1; 188, 11.
- Anchiale vel Anthilene (?) Apollini Oaxem parit, IV, 476, 1.
- Anchiale urbs ab Anchiale condita, III, 188, 11; vel a Sardapanallo, II, 305, 5.
- Anchialeus fluv. ad Anchialen urbem, III, 487, 1.
- Anchialus Parin educavit, III, 303, 11.
- Anchialus in Thracia a Gothis vastata, III, 681, 22.
- Anchimolus Lacedaemonius contra Pisistratidas missus repellitur, II, 110, 17.
- Anchimolus philosophus, strenuus aquae potator, IV, 418, 24.
- Anchises. V. Aeneas.
- Anchitus Pausaniae Geloi pater, III, 163, 12.
- Anclia Saliorum, III, 469, 8.
- Ancon, γλυκύ ἀγκών, Sardihs locus dicitur ubi servi Lydorum cum filiabus dominorum ab Omphale inclusi sunt, II, 305, 6; 310, 22.
- Ancyra, Galatiae urbs, unde nomen nacta sit, IV, 312, 13; a Trogmis condita, III, 536, 19. Ibi turbas excitat Marcianus sub Zenone, IV, 137, 1.
- Ancyropolis, Aegypti opp., III, 238, 112.
- Andania, Messeniae urbs, III, 574, 14.
- Andanis, fluv. Carmaniae, III, 476, 39.
- Andatis, Aethiopiae opp., IV, 351, 3.
- Andigan, Hormisdæ regis legatus, de pace ineunda cum Zacharia, Tiberii legato, confabulatur. Ejus dolus (580), IV, 260 sqq., 60.
- Andocides propter hermas truncatos in judicium vocatus absolvitur, II, 75, 1. Andocidis herma, II, 483, 62.
- Andonoballus Herulus apud Claudium imp., IV, 196, 9.
- Andraemon Amphissam in Locride condidit, II, 145, 120.
- Ἀνδρα Cretensium, II, 131, 88 a.
- Andria, urbs Elidis, IV, 509, patria Teupali, *ib.*
- Andriscus, qui se Persei filium dictitabat, a Demetrio Sotere Romam ablegatur. Ex custodia aufugiens Miletum venit. Quamnam de se fabulam finxerit, et quomodo pervenerit, ut haud parvis subsidiis instructus paternum quod dicebat regnum recuperare tentaverit, II, *præf.* xii sq., 16. Assumpto Philippi nomine, per unum annum regno Macedoniae potitur. Captus victus Romam traducitur, III, 702, 13. Cf. Pseudophilippus.
- Andriscus, historicus, IV, 302.
- Andro, unus e 400 viris contra Antiphontem decretum scripsit, II, 621, 10.
- Andro ab Eucle Rhodio pugilatu in Olympia victus, II, 183, 261.
- Andro, Ephesius, Teius, Halicarnissensis, Alexandrinus, historici, II, 346; alii, *ibid.* not.
- Androcalis, opp. Aethiopiae, III, 478, 42.
- Androclus servus, ejusque leo, III, 510, 5.
- Androcottus Phryx, vir mollitie diffuens, III, 152, 14.
- Androcydes Pythagoreus, περί συμβόλων Πυθαγορείων scripsit, II, 279, 23; III, 6, 19.
- Androcydes, Cyzicenus pictor, φιλέχθης, Scyllam pingit, III, 134, 66.
- Androdamas Reginus Chalcidensibus Thraciis leges scripsit, II, 153, 159.
- Andrætas Tenedius scriptor, IV, 304.
- Androgeon, Minois f., sub Eurygyæ nomine ludis honoratur ap. Athenienses, II, 22, 3; IV, 539, 16.
- Androgyni Libyæ, IV, 352; II, 179, 249. Cf. III, 618, 35; 619, 36; 37, 38, 39.
- Andromache et Hector parentes Scamandrii, III, 373, 29. Neoptolemo tres filios parit, III, 338.
- Andromachus Carrihenus Crassum Parthis prodit; facinoris pernas dat, III, 418, 88.
- Andromatis in Gangem influit, II, 413, 18.
- Andromeda, Perseo parit filios quattuor, II, 28, 1. Cf. IV, 544, 18; rupi circa Jopen affixa, III, 325, 27.
- Andronicus Alypius, scriptor, IV, 304.
- Androsthene, Idalii f., Gyrtionius, Thessalorum prætor, (187 a. C.), III, 704, 2.
- Anebus, Babii f., Arbeli (vel Chaali) pater, IV, 284, 11; 285, 12.
- Anementus, animal in cosmogonia Chaldaica, IV, 280, 1.
- Anetussa, Libyæ opp., III, 239, 133.
- Anganes, ab Elesbaa Homeritis præficitur, IV, 178.
- Angares, Astyagis cantor, Cyri consilia Astyagi inter canendum subindicat, II, 90, 7.
- Angues in Troglodytide, III, 16, 20.
- Anguillæ Lethonis fluvii, III, 186, 2; Copaidis, III, 192, 1.
- Angurus mons ad Istrum fl., IV, 519, 3.
- Anicetus, Herculis et Megaræ f., IV, 350, 5.
- Anippe, Nili f., Neptuno parit Busirin, IV, 291, 2.
- Anima. De ea Dicæarchi sententia, II, 265.
- Anio, Italiae fluvius, unde dictus, III, 230, 26.
- Annedotus bellua et semideus ap. Chaldaeos, IV, 280, 1; II, 499, 5 b.
- Annius, Tuscorum rex, III, 230, 26.
- Annuli cur in digito qui est minimo proximus gerantur, III, 511, 7.
- Annus magnus. De eo variorum sententiæ, IV, 317.
- Anobret in mythologia Phœnicum, II, 570, 4.
- Anochus, Madiani f., III, 214, 7.
- Anadaphus, rex Chaldaeorum ante diluvium, IV, 280, 1.
- Anolinus, præfectus prætorio Maximini imp., interficitur, III, 673, 13.
- Anoyphis, rex Aeg. decimus ap. Eratosth. II, 545.
- Antæ ad Avares, qui agros ipsorum vastabant, legatum miserunt Mezamerum, quem Avares occidunt (c. an. 560), IV, 204, 6.
- Antæa, Proeti uxor, Bellerophontis amplexus petit; repulsam ferens, Bellerophontem ficta accusatione ulciscitur, III, 303, 12.
- Anteus Tingi sepultus; ossa ejus effossa vidit Sertorius. Cum Antæ uxore Hercules gignit Sophacem, III, 471, 19. De Antæa fabula explicatur, IV, 539, 13.
- Antagoræ poetæ dictum in castris Antigoni Gonatæ, IV, 416, 15.
- Antalcidas, Leontis f., Lacedaemonius; probrosæ Græcis pacis auctor; summo opere ab Artaxerxe honoratur, II, 94, 28; 296, 11.

Antander, Syracusanus, Agathoclis frater, et rerum ejus scriptor, II, 382.

Antandrus urbs sub Ida sita, olim Edonis et Cimmeris ab incolis appellata, II, 162, 190.

Antenor Græcis Trojam prodit, III, 244. Astyanactem e regno pellit; contra Antenorem vero prospere rem gerit Æneas, IV, 277, 2. Antenor in Italiam trajecit. Ejus comes Opsicelas, III, 301, 5.

Antenor Promnesum Cephalenæ tyrannum occidit, ipseque princeps a populo creatur, II, 222, 32.

Antenor, historicus, IV, 305.

Antenoridarum collis in Cyrene, III, 337, 9.

Anthana, Laconiae opp., III, 644, 43.

Anthæa, Argolidis urbs, III, 574, 15.

Anthæas Lindius; ejus mores et poemata, IV, 477, 2.

Anthedon, Glauci pater, III, 151, 12.

Anthedon. Via Thebis eo ducens; ubi situs, forum; agrorum proventus; incolarum studia, figuræ, ungues; de origine eorum traditio, II, 259, 23. Anthedon, πλεονεξία; sedes, II, 240, 25. Anthedonia vitis ab Antho nominata, II, 135, 94. Anthedonia Myrtis poetria, III, 78, 44.

Anthedonia, vetus Calauriæ ins. nomen, II, 136, 95.

Anthemion Atheniensis, Anyti pater, II, 281, 31 a.

Anthemius ad imperium evectus, IV, 109, 40. Pater Marciani et Procopii, IV, 137, 140, 3. Ex ejus aerario magna pars pecuniæ a Leone in bellum contra Vandalos impensæ fluxit, IV, 137, 2. In Romanum patricium injuste animadvertens. Recimerum generum a se alienavit, IV, 617, 207. Hinc seditio, bellumque, in quo Gundubaldi manu imp. interficitur, IV, 617, 209; 119, 10.

Anthemocritus, Aristomachi tyr. parasitus, III, 193, 5.

Anthemoisia, Lyci fluvii f., Dascyli uxor, Lyci regis mater, II, 39, 49.

Anthemusa, priscum Sami ins. nomen, II, 159, 175.

Anthæna, Laconiae urbs, III, 30, 8.

Anthi gens Arcadica, III, 11, 33.

Anthimus melicus, ut Theudericho favens, a Zenone in exilium agitur (478), IV, 120, 11.

Antium, urbs Italiae, III, 661, 22.

Anthio, Amulii f., III, 75, 2.

Anthropophagi supra Borysthenem, IV, 435, 1.

Anthus, a quo Anthedonia vitis vocatur, II, 135, 94; Hyperetis frater, in Calauria sedem fixit, quæ inde Anthedonia vocata; infans raptus, a fratre investigatur, II, 136, 95.

Anthes, Neptuni f., a Cleomene interfectus, III, 30, 8.

Antheus Halicarnassensis, obses versatus apud Phobum Milesiorum regem, cujus uxor Cleobrea ob contemptum amorem necat Anthemum, II, 164, 199.

Antia in Italia unde dicta sit, IV, 527, 6.

Anticlea, III, 19, 2. Ulysses mater, III, 101, not. II, 147, 130.

Anticles, Theocriti f., II, 86, not.

Anticiles Lacedæmonius, Leonis pater, III, 122, 22.

Anticondylenses in Berothia, III, 337, 1.

Anticrates Laco Epaminondam occidit; ab eo genus ducunt Machæeriones Spartani, II, 192, 3.

Anticyra, Phocidis urbs, IV, 381, 3.

Antigenes ante Calliam archon Athenis, II, 248, 42.

Antigenes archon (407), II, 351, 14.

Antigenides Thebanus tibicen, II, 286, 60. Alcibiadis magister, III, 521, 9.

Antigona, Eurytionis f., Peleo Polydorum parit, IV, 506, 5.

Antigoniam evertit, incolas Antiochiam transducit Seleucus Nicator, IV, 506, 3.

Ἀντιγονιάς, navis sacra Athen., II, 121, 49

Ἀντιγονίς, poculi genus, III, 133, 57.

Antigonus, Philippi f., quam sit provinciam nactus post mortem Alexandri, III, 694, 668, 1. Cyprum oppugnantia auxiliatur Dionysius Heracleæ tyrannus, III, 529, 4.

Antigonus filiorum hujus Dionysii curam habet, *ibid.*

Theocritum Chium, ob dicteria in regem jactata, interficit, II, 87, a. Demonem amat, III, 168, 4; 67, 4; Oxythemidem occidit, III, 168, 4. Contra Seleucum et Lysimachum pugnans occidit vitæ anno octogesimo primo, II, 453, 4; quot annis in Asia regnaverit, III, 706, 1.

Antigonus Gonatas, Demetrii Poliorcetes et Philæ, Antipatro natæ, filius, Gonis in Thessalia educatus, Macedoniae regnum quot annos tenuerit, III, 700, 8. 696, 8. 703, 1. E Græcia in Macedoniam properat contra Ptolemæum Ceraunum; prelio navali victus redit in Berothiam, III, 534, 13. Post necem Ptolemæi Cerauni Macedoniae regnum occupat, III, 534, 14. Menedemi Eretriensis discipulus; Gallos ad Lysimachiam vincit; ad regem Menedemus se confert, III, 44, 36. Antigonus contra Pyrrhum bellum gerit, locisque nonnullis ei cedere cogitur, III, 703, 1. Contra Antigonum bellum parat Antiochus Soter, III, 535, 18. In castris Antigoni Antagoras poeta, IV, 416, 15. Antigonus, inter tutores filiorum Nicomedis Bithyni, III, 537, 22. Zenonem Citiensem magni facit, IV, 165, 30. Persarum stoicum Coriathio præficit, III, 48, 52. Ejus frater Demetrius ὁ καλὸς qui Cyrenen abiit; filius et in regno successor Demetrius, III, 709, 1.

Antigonus Dason (Phuscus macedonice), Demetrii Pulchri et Olympiadis Larissæ filius, post mortem regis Demetrii II uxorem ejus Chryseidem ducit, et tutor Philippi V regnum Macedoniae administrat per annos novem, III, 701, 10. 696, 10. Ab Arato in Græciam vocatur, III, 23, 4. Achæis auxilians Cleomenem Spartanum vicit, Spartanisque libertate donavit, III, 703, 1. Ejus magister Euphrantus, III, 19.

Antigonus historicus, IV, 305.

Antigonus Judæorum rex ab Antonio securi percussus, III, 491, 15.

Ἀντιγονάει in rep. Athen., II, 113, 25.

Antileo Chalcidensium tyrannus, III, 142, 108.

Antileo, Hipparinum amasium ulciscens, Archelaum Heracleotarum tyrannum occidit; ipse a satellitibus tyranni truncatur; statua ei posita, II, 298, 16.

Antileo historicus, IV, 306.

Antilibanus mons unde dictus, III, 566, 7.

Antilochus historicus, IV, 306.

Antilochus Lemnius, Socratis adversarius, II, 187, 279.

Antilochus poeta, II, 485, 65.

Antimachus, Thrasyanoris f., Deiphontis p., III, 376, 38.

Antimachus Dyspontius, Ol. 4. olympionica, III, 605, 4.

Antimachus poeta, Stesimbroti Thasii discipulus, II, 52 a.

Lyden amasiam carmine elegiaco cecinit, II, 316, 42.

Carminem Lysandrum celebrante ab Nicerato superatur, II, 485, 65. Platonis de Antimacho judicium, *ib.* Antimachi de Homeri patria sententia, II, 58, 18.

Antimachus quidam historicus, IV, 306.

Antimenes, Nelei f., III, 304, 19.

Antimenides Mytilenæorum exulum dux, II, 158, 172. E cum Pittaco contentio fuit, II, 188, 297.

Antinoe Lycurgo parit Anacrum et Epiochum, IV, 336.

Antinous, e Bithynio Bithynus, Adriani deliciæ; ejus in Ægypto nex, III, 585.

Antiochiæ ad Daphnen in Syria origines, IV, 468, 4. III, 276, 59. IV, 469. Sapientum urbs terræ motibus quassata, IV, 469. Antiochenes ab Hierace et Diodoto excitati ab Alexandro Bala delinunt, ac Ptolemæo Philometori

- regnum offerunt, II, *præf.* xvi, 19. Antiochenses contra Antiochum Asiaticum rebellantes et vi repressi, Philippum, Philippi Grypi f., in regnum reducere instituunt, II, *præf.* xxiv, 34. Antiochiæ Euphorio sepultus, III, 71. Antiochenses ludos Olympicos a Pisais redimunt, regnante Claudio, IV, 270. Urbis episcopus Calandion, IV, 136, b; et Gregorius, IV, 272, 1. Regnante Justiniano urbs a Persis capta, IV, 207, 11.
- Antiochia; sic Charax urbs ab Antiocho V appellata est, III, 478, 44.
- Antiochia aliquando dicta est Alabanda Cariæ urbs, III, 644, 48.
- Antiochia ad Mæandrum. Ibi androgynus natus, III, 618, 35.
- Antiochianus, belli Parthici scriptor, III, 649, 13.
- Antiochis, tribus Athen., II, 366, 14. III, 117, 7. Ejus pagi Thoræ, Cræia, Colonus, II, 356, 15.
- Antiochus, sub Alcibiade classis dux, a Lysandro vincitur, II, 351, 14.
- Antiochus Soter, Seleuci Nicanoris et Apames Persidis filius, quot annis regnaverit; ex Stratonice, Demetrii Poliorcetes f., procreat Antiochum Theum, Stratonice Demetrii III regis Mac. uxorem, Apamen Magæ uxorem, III, 707, 5. Cf. IV, 558, 55. Initio regni Patroclum ducem cum Hermogene legato in ceteriora Tauri mittit; per eum cum Heracleiensiibus fœdus init; in Bithynia autem (a Zipete) clade afficitur, III, 534, 15. Deinde expeditionem contra Nicomedem Bithyniæ regem instituit, III, 535, 16. 18. 20. Eodem tempore contra Antigonum Gonatam bellum parat, *ibid.* Gallos vincit, III, 71. Amitrochati, Indiæ regi, caricas et vinum mittit, IV, 420, 43. Sostrati tibiicinis filios corporis custodibus adscripsit, IV, 416, 13. Fjus (vel Antiochi II) parasitus Sostratus, III, 310, 7.
- Antiochus II Theus, Antiochi Soteris et Stratonices f., III, 707, 5. Ejus tempora; decessit Ephesi; e Laodice pater Seleuci Callinici, Antiochi Hieracis, Stratonices, quam Ariarathes duxit, et alterius filia, quæ nupsit Mithridati, III, 707, 6. Byzantinis bellum infert, sed quum hosti auxiliarentur Heracleotarum naves, a crepto destitit (c. 238), III, 538, 23. Ejus præfectus in Parthia Pheacles occiditur, Parthique in libertatem se vindicant, III, 586, 1. Magni facit Herodotum logomimum, et Archelaum saltatorem, IV, 416, 13. Ejus amasius Themiso, IV, 488, 2.
- Antiochus Hierax, Antiochi Thei et Laodices f.; ejus contra Seleucum Callinicum fratrem natu majorem bella, ceteraque historia, III, 708 - 710.
- Antiochus III Magnus, Seleuci Callinici f., frater Seleuci Cerauni, pater Seleuci Philopatoris et Antiochi Epiphanis; regni tempus; nex, III, 711, 12. Ad eum Agathocles, Ptolemæi V Epiphanis tutor, Pelopem legatum mittit de servando frædere et societate, II, *præf.* p. xxviii. Cleopatram filiam uxorem dedit Ptolemæo Epiphani (193), III, 720, 2 not. Gazam obsidet; Scopam Ætolum, Ptolemæi Epiphanis ducem, ad Panium montem in Carlesyria vincit. De eo prælio Zenonis historici errores, III, 180 sq. Hannibale consiliario utitur; deinde eum suspectum habuit, III, 98, 6. Ab eo deficit in Armenia Artaxias, II, *præf.* p. x, 9. Cum Xerxe Armenio fœdus et cognationem contrahit, IV, 557, 53. Apud Thermopylas ab Acilio Glabione victus Elateam fugit; hinc Ephesum trajecit. Futuri ejus casus prodigio nuntiantur, III, 616, 32. Inter duces ejus Buplagus Syrus, qui ad Thermopylas cecidit, *ib.* Antiochus a Romanis in Asia debellatus, II, 539, 26. Scriptores in ejus aula versantes, II, 68 sqq.
- Antiochus IV Epiphanes, Antiochi Magni f., Seleuci Philopatoris frater, quamdiu regnaverit; pater Antiochi Eupato-
- ris, III, 711, 14. Ptolemæi Philometoris pueri duces inter Pelusium et montem Cassium prælio vincit; Memphim adscendit; Ptolemæi rebus se providere dicens Ægyptum sibi subjugavit, III, 720, 2 not. IV, 558, 57. Judæorum templum expoliavit, III, 322, 3. 414, 73. 256, 14. Artaxiam imperata facere cogit (an. 165), II, *præf.* p. x, 9. Antiochiæ fontem vino miscuit, IV, 425, 6. Ejus luxuria, III, 186, 1. Pro filio ejus Attali machinatione venditur juvenis quidam, cui Alexandri (*Balæ*) nomen inditum, II, *præf.* p. xii, 14. III, 657.
- Antiochus V Eupator, Antiochi Epiphanis f., rex Syriæ, duos annos regnat, III, 711, 14. Facie simillimus erat Alexandro cuidam, juveni Smyrnao, II, *præf.* p. xii, 4. Ejus tutor Lysias, quem interfecit Demetrius Soter, III, 711, 15. Antiochus Characem Mediæ urbem Antiochiam appellavit, III, 478, 44.
- Antiochus VI, Alexandri Balæ f., III, 712, 17; quem infantem pater apud Dioclem Abarum in Arabia principem deposuerat, II, *præf.* xvi, 20. Puer apud Iamblichum in Arabia degit, unde in regnum eum reducere instituit Diodotus, II, *præf.* xvii, 21. In regnum reductus postea ab eodem Diodoto interficitur, II, *præf.* xix, 25. Diogenem Babylonium peripateticum suffocari jussit, III, 657, 1.
- Antiochus VII Sidetes, Demetrii Soteris f., Demetrii Nicatoris frater, Sidæ educatus, post captum ab Arsace fratrem regno Syriæ politus regnat annis novem. Judæos debellavit, menia Hierosolym. evertit. In expeditione Parthica occumbit; filius ejus Seleucus ab Arsace capitur, III, 712, 18; IV, 561, 68. Tryphonem in Doro urbe obsidet, III, 644, 40. Hierosolyma oppugnat, III, 256, 14. In expeditione Parthica Indaten, Parthorum ducem, ad Lycum fluv. vincit; comitatur eum Hyrcanus, III, 414, 74. Præter Seleucum, quem cepit Arsaces, quattuor habuit liberos, filias duas, quibus Laodices nomen, filios, Antiochum mature extinctum, et alterum Antiochum cui Cyziceni cognomen, III, 713, 19. Ejus luxuria et vinolentia, III, 257, 17. 258, 20.
- Antiochus, Antiochi Sidetis f., mature extinctus, III, 713, 19; frater Antiochi Cyziceni, III, 713, 19.
- Antiochus VIII Grypus sive Philometor, Demetrii Nicatoris (*et Cleopatraz*) f., fratri Seleuco in regno succedit; Alexandrum Zabnam debellat, undecim annis regno politus, adventante Antiocho Cyziceno, potestate abdicata Aspendum se confert, III, 714, 21. Mox reversus una cum Ant. Cyziceno regnat usque ad mortem, III, 714, 22. Ejus uxor Tryphæna, Ptolemæi VIII filia, III, 716, 27. Filii quinque: Seleucus, Philippus, Antiochus major, Antiochus minor, Demetrius Eucærus, III, 715, 23, 25 *ibique not.* Heracleonem Beroensem ad summas dignitates provehit; sed parne ab eo esset regno ejectus, III, 265, 36. Ejus parasitus Apollonius, III, 264, 33. Ludos Daphnenses celebrat splendidissime, III, 263, 31.
- Antiochus IX Cyzicenus, Antiochi Sidetis f., apud Craterum eunuchum educatur; terrore Demetrii Nicatoris Cyzicum fugit, III, 713, 19. Postmodum in Syriam reversus primum solus regnat, deinde una cum Antiocho Grypo, postea, defuncto Grypo, iterum solus usque dum prælio contra Seleucum Ant. Grypi filium victus se ipse interimit, III, 714, 22 et 23. Filius ejus, Antiochus Eusebes, III, 715, 24.
- Antiochus X Eusebes, Antiochi Cyziceni f., Seleucum, Antiochi Grypi filium, ad Mopsuestiam in Cilicia, et deinde fratrem ejus Antiochum debellat, III, 715, 24, 25. Cum tertio Antiochi Grypi filio Philippo de regno certat; uterque partem Syriæ obtinet; tandem superatus Antiochus ad Parthos confugit, III, 715, 26. (Idem

- ab Alexandrinis invitatus, ut in Ægyptum se conferat, ibique regnum cum filia Ptolemæi Dionysi capessat, morbo impeditus diem obit, 716, 26.) Ejus e Selene filius Antiochus Asiaticus, III, 716, 26 *not.*
- Antiochus XI major et Philippus, Antiochi Grypi (*et Tryphænæ Ptolemæo VIII natæ*) filii gemini; cum Antiocho Eusebe de regno certant; Antiochus prælium committens in Orontem fluvium cum equo delapsus perit, III, 715, 25.
- Antiochus XII minor, Dionysus, Antiochi Grypi f., III, 715, 25 *not.*
- Antiochus Asiaticus, clade accepta, contemnitur; Antiochenium rebellionem comprimit; contra Philippum, Philippi Grypi f., cui regnum tradere adversarii volebant, Sampsigeramum advocat; is vero dolo Antiochum interfecit, II, *præf.* xxiv, 34.
- Antiochus XIII Asiaticus, Antiochi Eusebis et Selenæ filius, a Pompeio regnum Syriæ repetens repulsam tulit; ab Alexandrinis, ut in Ægyptum se conferat, invitatus, morbo præventus perit, III, 716, 26.
- Antiope, Ætææ mater, IV, 397, 1.
- Antiope, Lycurgi uxor, Ancaei mater, II, 133, 89.
- Antiope, Nycteo natæ, historia, III, 618, 6. III, 366, 14. Theseo Hippolytum parit, III, 305, 24. Attractionem Solentis Atheniensis repellit et Theseo denuntiat, II, 345, 8.
- Antipas, Herodis f., tetrarcha ab Augusto constituitur, III, 334, 5.
- Antipater Macedo, Iollæ f.; ejus scripta, II, 338. Summa ejus ap. Philippum regem auctoritas, IV, 357, 3. Macedonia, Græciæ, Illyriis, Triballis, Agrianis præficitur, III, 668, 1. Cum Cassandro f. regnum Aridæi et Alexandri administrat, III, 694. Oratores Athen. condemnatos et fuga dilapsos per Archiam investigat, II, 367, 18. Himeræum, Demetrii Phalerei fratrem, interficit, IV, 358, 10. Ejus filia Phila, III, 529, 4; et Eurydice, quam duxit Ptolemæus Lagi, III, 699, 5. Ejus frugalitas; ejus convictu utitur Polydorus Teius medicus, IV, 357, 7; II, 85 *b.*
- Antipater, Cassandri filius, III, 694. 697, 3. 703, 1. Thesalonice matrem interimit; ad Lysimachum, cujus filiam Eurydicen duxerat, confugit; a Lysimacho neci traditur, III, 695, 3. 698, 3. cf. 703, 1.
- Antipater, Philippi filius, Antipatri nepos, Meleagro in regno Macedoniae succedit; 45 diebus post a Sosthene pulsus est, quia ductando exercitui contra Gallos impar erat, III, 699, 6. Etesias appellatur, *ibid.* Postea recuperare regnum studet, 699, 7. 700, 8.
- Antipater, e Tio Bithynus, Chrestes p., III, 609, 1.
- Antipater, Nicolai Damasceni p., III, 348.
- Antipater, Herodis f.; institutum de eo judicium, III, 423 sq., 25; II, 351, 55.
- Antipater, archon Athen. (45 p. C.), III, 618, 35.
- Antiphellus, Lyciæ urbs, III, 235, 80. IV, 479, 4.
- Antiphemus Rhodius, Laciæ frater, et Entimus Cretenses Gelam condunt, IV, 342, 5. 319. III, 29, 1.
- Antiphon prodigiorum interpret, Socratis adversarius, II, 187, 279.
- Antiphonem (contra) decretum scripsit Andron, II, 621, 10.
- Antissa, Macarei f., a qua dicta urbs Lesbi, III, 574, 16.
- Antissa, Lesbi urbs, II, 574, 16. Antissæi Chios exules, quos in urbem receperant, vi ejiciunt, II, 158, 173. Antissæa in regione Orphei caput jacet; ibi suavior est cantus lusciniarum, IV, 458, 8.
- Antissa, una ex Cycladibus ins., III, 574, 16.
- Antissa, Indiæ urbs, II, 444, 2.
- Antissa, urbs Indica, III, 574, 16.
- Antisthenes Socratici de Alcibiade dictum, III, 160, 1; aliud ejusdem dictum, II, 299, 20. Antisthenes in ludis Isthmiis, III, 45, 33. Primus pallium duplicavit, III, 5, 15; IV, 503, 19. Ejus placita, IV, 158, 7.
- Antisthenes Meleagrides auctor, III, 79, 6.
- Antisthenes Rhodius historicus; alius Ephesius; alius Heracleitus, III, 182.
- Antistichus (L.) Soterichus, libertus, e Ravenna longævus, III, 610, 3.
- Antistius (L.) Vetus, consul (116 p. C.), III, 619, 38.
- Anton, Philisti amator; ejus facinus, II, 142, 107.
- Antonia Secunda, Publii f., e Veliæ longæva, III, 609, 1.
- Antonini Pii mors, III, 662, 29; indoles, IV, 581, 115.
- Antoninus Heliogabalus, patruus Alexandri Severi, III, 673, 9. De ejus historia v. IV, 592, 137.
- Antonius Caracalla. V. Caracalla.
- Antonia in honorem Antonini Caracallæ vocatur Byzantium, IV, 153, 38.
- Antoninianæ thermæ Romæ, IV, 67, 43.
- Antonius, Perpennæ in Sertorium conspirantis socius, II, *præf.* xxiv, 32.
- Antonius, Cæsaris collega, III, 443, 22; apud Cleopatram, III, 326; cui Chalcidem in Syria attribuit, III, 724, 9.
- Antigonum Judæorum regem securi feriri jussi, III, 494, 15. Consul quæ post necem Cæsaris Romæ gesserit, III, 448 sqq.
- Antonius (M.), Lucii f., e Placentia urbe longævus, III, 608, 29.
- Antonius (T.) e Parma longævus, III, 609, 2.
- Antonius (T.) e Rhegio longævus, III, 608, 29.
- Antro Coratius, Sabinus, III, 470, 12.
- Antyllus excæcatus oculorum usum recuperavit, III, 323, 17.
- Antyllus, Quintus, jubente C. Graccho, cujus familiaris erat, in Capitolio cruciatur, II, *præf.* xxi, 27.
- Anubis semideus, rex Ægypti, II, 531 *a.*
- Anutis (*potius* : *Amytis*), Xerxis (*Artaxerxis*) soror, Bagazi (*Megabyzi*) uxor, mulier formosissima, et intemperantissima, II, 93, 21.
- Anytus, Alcibiadis familiaris, III, 160, 1. In rep. Athen. corrumpendorum judiciorum auctor, II, 127, 72. Socratem accusavit, III, 43, 32. Rogationem fecit, ut Herodoto qui historias suas Athenis legerat, decem darentur talenta, II, 360, 1.
- Aornum in Adiabene orificium, quod aves supervolare non valent, IV, 294, 7.
- Apachnas (*Pachnan*), in Ægypto rex, II, 567 sqq.
- Apame Persis, Seleuci Nicanoris uxor, mater Antiochi Soteris, III, 707, 5. Ab ea urbs nomen habet, IV, 470.
- Apame, Antiochi Soteris et Stratonices filia, uxor Magæ, III, 717, 5.
- Apame, Prusiæ uxor, III, 51, 72.
- Apameorum bellum cum Larissæis, III, 253, 5. Apamea urbs, III, 276, 59. olim Mazabda vicus; opus Seleuci Nicatoris, IV, 469. Terræ motu quassata tempore Mithridatis, III, 416, 80. Ejus episcopus Conon Isaurus (sub Anastasio), IV, 141, 6. Urbs ab Adaarmane, Chosrois duce, capta, incensa, cives in servitutem abducti, IV, 275, 4. In ea urbe Euphorion sepultus, III, 71. Apamenses: Tryphon, Posidonius, Numerius, q. v.
- Apamea Bithyniæ, olim Myrleæ, quam a Philippo V accepit Prusias Ziæ f., qui nomen ei ab uxore Apame indidit, III, 51, 72. A Triario in bello Mithridatico capitur, III, 547, 41.
- Apamea in Media urbs, III, 308, 4.
- Apappus, Æg. rex XX sec. Eratosth., II, 554.
- Apatura, urbs non longe a Phanagoria, IV, 247.

Apaturiorum festi origo, IV, 539, 19.

Apaturius Gallus, interfector Seleuci Cerauni, Syriae regis, III, 711, 11.

Apellæ (?), III, 106, 2.

Apelles, Melanopis f., pater Mæonis et Dii, II, 66, 10. III, 641, 20.

Apelles pictor, III, 516, 31. Artis descendæ causa Sicyonem se confert, III, 120, 17.

Apelles vel Apollas Ponticus historicus, IV, 307.

Apellico Teius, civis Atheniensis adscriptitijs, Aristotelis et reliquorum peripateticorum libros emendo et furando corrâdit; ex Metroo plebiscita et senatus consulta surripens in furto deprehenditur; capitis periculum fuga evadit; postea tamen redire ei licet; ab Athenione in Delum mittitur; sed ab Orbio Rom. prætore clade affectus vix fuga evadit, III, 269 sq.

Ἀπώνης certamina Olympica, III, 122, 21; ἀπώνη vocabuli origo, III, 122, 21.

Apes chalcoides in Creta, IV, 305, 1.

Apesas heros, et Apesantus mons Argolidia, II, 30, 9.

Ἀπαμῶνται, servorum genus ap. Cretenses, IV, 399, 2.

Apharban Narsæi ad Galerium legatus (297), IV, 188, 13. 189, 14.

Aphareus, pater Idæ, IV, 401, 5.

Aphareus, Hippie e Plathane filius, ab Isocrate adoptatus, II, 50 b, not.

Aphetæ, II, 295, 7.

Aphidas vel Amphidamas Arcas, Ereuthalionis pater, IV, 318, 2.

Aphidas, Oxyntæ filius legitimus, a Thymæte occiditur, III, 386, 50.

Aphidnæ a Tyndaridis captæ, II, 470, 3. III, 118, 10. IV, 427, 3.

Aphormium, in Thespiensium ditione navale, unde Argo profecta, IV, 307.

Aphras, Abraami f., III, 214, 7.

Aphrodisias, Ciliciæ urbs, III, 256, 89. IV, 533, 5. Hinc oriundus Apollonius historicus, q. v.

Aphrodisias insula, III, 100, 3. IV, 477, 3.

Aphrodisium, portus Athen., IV, 430, 4.

Aphrodisius, ab Seleuco I procurator missus in Phrygiæ oppida et quæ Ponto adjacent, III, 533, 11.

Aphumon, castellum Armeniæ in cōfiniis Romanorum et Persarum, IV, 255, 257.

Aphytaeorum institutum, II, 153, 158. 228, 29.

Apicius, homo luxuriosissimus, Rutilio auctor exilii, III, 265, 37.

Apil corona lugubris, II, 486, 74.

Apilocarium oppidum, III, 609, 1.

Apion Oasita, scriptor, III, 506.

Apion, prætorio in Oriente præf., dux Anastasii contra Cabadum Persam, IV, 142, 7.

Apis, Phoronei f., III, 119, 13, a quo Apia olim Peloponnesus dicebatur, III, 374, 32. Ab Ætolo interfectus, II, 442, 8. Argivorum rex, Memphim condit; ab Ægyptiis Sarapis vocatur, IV, 327, 1.

Apis taurus defunctus et in σόπον depositus appellatur *Sorapis*, quod abiit in *Sarapis*, II, 380, 20. Ei Cenephren templum consecrat; III, 222. Notæ bovis et maculæ, II, 99, 8. Apis bos Eudoxi pallium lambit, II, 579, 16. Eum Ochus mactavit, II, 95, 30.

Ἀποδέκται, κωλακρέται, II, 122, 50.

Apollo idem est cum Baccho numen, II, 190, 284. Apollines quattuor, II, 190, 283. Apollo ubi natus sit, IV, 495, 14. A Jove interfectus sepelitur, III, 152, 16. Infans Pythonem occidit, II, 318, 46. Admeto servit, III, 304, 16; 107, 5; statis temporibus ad Hyperboreos venit; quo-

modo apud eos deus colatur, II, 387, 2, 4. Apollo Hyperboreus cognominatus est a Crotoniatis Pythagoras, II, 175, 233 b. Calauriam dat Neptuno, qui Pytho dat Apollini, III, 31, 18. Ei Parnassus sacer, II, 190, 284. Apollo omnes Niobes liberos interficit, IV, 351. Ejus templum Delphicum, II, 50, 13; templum Pagasæ in Thessalia a Trophonio exstructum, II, 198 a. Ei Hyacinthia celebrant hedera coronati, II, 190, 284. Apollo et Neptunus murum exstruunt Oleo, II, 42, 4. Quomodo orta sit fabula de Apolline Trojam muris cingente, II, 32, 18. Cum Neptuno mœnia Byzantii exstruit, IV, 148, 12. Apollo παρῶς ap. Athenienses inde ab Ionis temporibus cultus, II, 105, 1; 115, 30. Apollinis parasiti ap. Acharnenses, III, 138. Apollo Δαρναῖος Thebanorum, III, 628, 4. Ἀκτιος in Acarnania, II, 197 b. Cum Hercule et Diana de Ambraciæ urbis possessione certat; Ambraciotæ Πυθίῳ σωτῆρι sacra faciunt, IV, 344. Ὀφθαγῶς ap. Eleos, III, 135, 70. Apollinis et Mercurii ara Olympica, II, 36, 29. Apollo Arcas, Sileni f., Νόμιος, II, 133, 89. Τετράχειρ et τετράωτος apud Lacedæmonios, II, 627, 11. Apollinis τοῦ γενέτορος in Delo ara, in qua victimas mactare nefas est; in ea sacrificat Pythagoras, II, 155, 166. Apollo Delius Rhodios Phiorbantem accedere jubet, qui a serpentibus eos liberet, III, 177. Ei sacra Thera ins., IV, 430, 4. Apollo apud Tenedios, II, 213, 7, 1; 157, 169 et 170. Telechinus Lindiorum, III, 175. Smintheus in Chryse, II, 200 b; in Troade, III, 124, 31. Κιλλασίου templum ap. Colonenses in Troade, IV, 376. Apollo e Samo rapuit et Miletum transfert Ocyrrhoen, IV, 313. Gryneus, II, 80, 2. Didymæo ad Iaxartem aras statuit Demodamas Milesius, II, 444, 1; eidem phiala a Thaele dedicatur, II, 336, 3. Apollinis festum ap. Milesios, III, 389, 54. Apollo Branchiades unde dictus, III, 205, 7. Apollin' in Triopio a Pentapolitis Doricis ludi aguntur, IV, 324, 23; κλέρις Clarum urbem obtinet, II, 327, 80; oraculum ejus Clarium, II, 190, 284; pater Telmissi, prodigiorum interpretis, IV, 394, 4; et Patari, III, 235, 81. Apollinis Lycii fanum ad Xanthum, III, 175. Ei sacer Daphnes lucus ad Antiochiam, III, 589, 17. Apollo Cyrenen in Cretam, hinc in Libyam transportavit, IV, 294, 2, 25; 5. Apollinis ap. Cyrenenses cultus, III, 187, 6. Ap. Κωμαῖος ejusque panegyris apud Naucratis, II, 80, 2. Pythii sacerdotes apud Naucratis, II, 80, 2. Apollo in Phœnicum mythologia, III, 568, 21. Ei sacra Borsippa urbs, III, 590, 20; semideus, rex Ægypti, II, 531 a. Apollini supplicationes faciunt ramum gestantes lana obvolutum, IV, 369, 1; ἀγρεύς, IV, 388, 2; ἔφος, II, 39, 48. Iasonio (Ecbasio sec. alios) Argonautæ in Dolioniam appellentes aram consecrant, II, 17, 3; ἱθιός unde dictus, II, 485, 66; κεχηνώς, III, 135, 70. Κύννητος, IV, 369, 2, 499, 16. Μεταγείνιος, III, 340, 21. Μουσαγέτης, II, 67, 3. Ei Delphinus mens sacer ap. Æginetas, IV, 487, 5. Ex Acacallide pater Cydonis, III, 231, 32; ex Area pater Mileti, IV, 334, 1; ex Arsinoe sive Coronide pater Æsculapii, IV, 324, 22; e Calliope gignit Linum. Hymenæum, Ialemum, Orpheum, III, 303, 8; pater Mileti, II, 38, 43. Sinopen rapit ex eaque Syrum genuit, III, 29, 3; II, 348, 2; a Sinope fallitur, II, 161, 186. E Therone pater Chæronis, IV, 338, 2. Pater Homeri e Calliope, III, 641, 20. Pater Idmonis, II, 38, 41; Melanet, IV, 344; Oaxis, IV, 476, 1. Ejus soror Sihylla, IV, 474.

Apollinis urbs magna et parva in Ægypto, III, 511, 9.

Apollobeches Coptites, magus, quem Democritus illustrasse fertur, II, 25 a.

Apollodorus Artemitenus, historicus, IV, 308.

- ab Alexandrinis invitatus, ut in Ægyptum se conferat, ibique regnum cum filia Ptolemæi Dionysi capessat, morbo impeditus diem obit, 716, 26.) Ejus e Selene filius Antiochus Asiaticus, III, 716, 26 *not.*
- Antiochus XI major et Philippus, Antiochi Grypi (*et Tryphænæ Ptolemæo VIII natæ*) filii gemini; cum Antiocho Eusebe de regno certant; Antiochus prælium committens in Orontem fluvium cum equo delapsus perit, III, 715, 25.
- Antiochus XII minor, Dionysus, Antiochi Grypi f., III, 715, 25 *not.*
- Antiochus Asiaticus, clade accepta, contemnitur; Antiochensium rebellionem comprimit; contra Philippum, Philippi Grypi f., cui regnum tradere adversarii volebant, Sampsigeramum advocat; is vero dolo Antiochum interfecit, II, *præf.* xxiv, 34.
- Antiochus XIII Asiaticus, Antiochi Eusebis et Selenæ filius, a Pompeio regnum Syriæ repetens repulsam tulit; ab Alexandrinis, ut in Ægyptum se conferat, invitatus, morbo præventus perit, III, 716, 26.
- Antiope, Ætææ mater, IV, 397, 1.
- Antiope, Lycurgi uxor, Ancaei mater, II, 133, 89.
- Antiope, Nycteo natæ, historia, III, 618, 6. III, 366, 14. Theseo Hippolytum parit, III, 305, 24. Attractionem Solentis Atheniensis repellit et Theseo denuntiat, II, 345, 8.
- Antipas, Herodis f., tetrarcha ab Augusto constituitur, III, 334, 5.
- Antipater Macedo, Iollæ f.; ejus scripta, II, 338. Summa ejus ap. Philippum regem auctoritas, IV, 357, 3. Macedonia, Græciæ, Illyriis, Triballis, Agrianis præficitur, III, 668, 1. Cum Cassandro f. regnum Aridæi et Alexandri administrat, III, 694. Oratores Athen. condemnatos et fuga dilapos per Archiam investigat, II, 367, 18. Himeræum, Demetrii Phalerei fratrem, interfecit, IV, 358, 10. Ejus filia Phila, III, 529, 4; et Eurydice, quam duxit Ptolemæus Lagi, III, 699, 5. Ejus frugalitas; ejus convictu utitur Polydorus Teius medicus, IV, 357, 7; II, 85 *b.*
- Antipater, Cassandri filius, III, 694. 697, 3. 703, 1. Thesalonicon matrem interimit; ad Lysimachum, cujus filiam Eurydicen duxerat, confugit; a Lysimacho neci traditur, III, 695, 3. 698, 3. cf. 703, 1.
- Antipater, Philippi filius, Antipatri nepos, Meleagro in regno Macedoniae succedit; 45 diebus post a Sosthene pulsus est, quia ductando exercitui contra Gallos impar erat, III, 699, 6. Etesias appellatur, *ibid.* Postea recuperare regnum studet, 699, 7. 700, 8.
- Antipater, e Tio Bithynus, Chrestes p., III, 609, 1.
- Antipater, Nicolai Damasceni p., III, 348.
- Antipater, Herodis f.; institutum de eo judicium, III, 423 sq., 25; II, 351, 55.
- Antipater, archon Athen. (45 p. C.), III, 618, 35.
- Antiphellus, Lyciæ urbs, III, 235, 80. IV, 479, 4.
- Antiphemus Rhodius, Laciæ frater, et Entimus Cretenses Gelam condunt, IV, 342, 5. 318. III, 29, 1.
- Antiphon prodigiorum interpretes, Socratis adversarius, II, 187, 279.
- Antiphontem (contra) decretum scripsit Andron, II, 621, 10.
- Antissa, Macarei f., a qua dicta urbs Lesbi, III, 574, 16.
- Antissa, Lesbi urbs, II, 574, 16. Antissæi Chios exules, quos in urbem receperant, vi ejiciunt, II, 158, 173. Antissæa in regione Orphei caput jacet; ibi suavior est cantus lusciniarum, IV, 458, 8.
- Antissa, una ex Cycladibus ins., III, 574, 16.
- Antissa, Indiæ urbs, II, 444, 2.
- Antissa, urbs Indica, III, 574, 16.
- Antisthenes Socratici de Alcibiade dictum, III, 160, 1; aliud ejusdem dictum, II, 299, 20. Antisthenes in ludis Isthmiis, III, 45, 33. Primus pallium duplicavit, III, 5, 15; IV, 503, 19. Ejus placita, IV, 158, 7.
- Antisthenes Meleagrides auctor, III, 79, 6.
- Antisthenes Rhodius historicus; alius Ephesius; alius Heracleus, III, 182.
- Antistichus (L.) Soterichus, libertus, e Ravenna longævus, III, 610, 3.
- Antistius (L.) Vetus, consul (116 p. C.), III, 619, 38.
- Anton, Philisti amator; ejus facinus, II, 142, 107.
- Antonia Secunda, Publii f., e Velia longæva, III, 609, 1.
- Antonini Pii mors, III, 662, 29; indoles, IV, 581, 115.
- Antoninus Heliogabalus, patruus Alexandri Severi, III, 673, 9. De ejus historia v. IV, 592, 137.
- Antonius Caracalla. V. Caracalla.
- Antoninia in honorem Antonini Caracallæ vocatur Byzantium, IV, 153, 38.
- Antoninianæ thermæ Romæ, IV, 67, 43.
- Antonius, Perperonæ in Sertorium conspirantis socius, II, *præf.* xxiv, 32.
- Antonius, Cæsaris collega, III, 443, 22; apud Cleopatram, III, 326; cui Chalcidem in Syria attribuit, III, 724, 9.
- Antigonum Judæorum regem securi feriri jussi, III, 494, 15. Consul quæ post necem Cæsaris Romæ gesserit, III, 448 sqq.
- Antonius (M.), Lucii f., e Placentia urbe longævus, III, 608, 29.
- Antonius (T.) e Parma longævus, III, 609, 2.
- Antonius (T.) e Rhegio longævus, III, 608, 29.
- Antro Coratius, Sabinus, III, 470, 12.
- Antyllus excæcatus oculorum usum recuperavit, III, 323, 17.
- Antyllus, Quintus, jubente C. Graccho, cujus familiaris erat, in Capitolio crucidatur, II, *præf.* xxi, 27.
- Anubis semideus, rex Ægypti, II, 531 a.
- Anutis (*potius* : *Amytis*), Xerxis (*Artaxerxis*) soror, Bagazi (*Megabyzi*) uxor, mulier formosissima, et intemperantissima, II, 93, 21.
- Anytus, Alcibiadis familiaris, III, 160, 1. In rep. Athen. corruptorudum judiciorum auctor, II, 127, 72. Socratem accusavit, III, 43, 32. Rogationem fecit, ut Herodoto qui historias suas Athenis legerat, decem darentur talenta, II, 360, 1.
- Aornum in Adiabene orificium, quod aves supervolare non valent, IV, 294, 7.
- Apachnas (*Pachnan*), in Ægypto rex, II, 567 sqq.
- Apame Persis, Seleuci Nicanoris uxor, mater Antiochi Soteris, III, 707, 5. Ab ea urbs nomen habet, IV, 470.
- Apame, Antiochi Soteris et Stratonices filia, uxor Magæ, III, 717, 5.
- Apame, Prusiæ uxor, III, 51, 72.
- Apameorum bellum cum Larissæis, III, 253, 5. Apamea urbs, III, 276, 59. olim Mazabda vicus; opus Seleuci Nicatoris, IV, 469. Terræ motu quassata tempore Mithridatis, III, 416, 80. Ejus episcopus Conon Isaurus (sub Anastasio), IV, 141, 6. Urbs ab Adaarmane, Chosrois duce, capta, incensa, cives in servitum abducti, IV, 275, 4. In ea urbe Euphorion sepultus, III, 71. Apamenses: Tryphon, Posidonius, Numerius, q. v.
- Apamea Bithyniæ, olim Myrlea, quam a Philippo V accepit Prusias Ziela f., qui nomen ei ab uxore Apame indidit, III, 51, 72. A Triario in bello Mithridatico capitur, III, 547, 41.
- Apamea in Media urbs, III, 308, 4.
- Apappus, Æg. rex XX sec. Eratosth., II, 554.
- Apatura, urbs non longe a Phanagoria, IV, 247.

Apaturiorum festi origo, IV, 539, 19.
 Apaturius Gallus, interfectior Seleuci Cerauni, Syriae regis, III, 711, 11.
 Apellæ (?), III, 106, 2.
 Apelles, Melanopis f., pater Mæonis et Dii, II, 66, 10. III, 641, 20.
 Apelles pictor, III, 516, 31. Artis descendæ causa Sicyonem se confert, III, 120, 17.
 Apelles vel Apollas Ponticus historicus, IV, 307.
 Apellico Teius, civis Atheniensis adscriptitijs, Aristotelis et reliquorum peripateticorum libros emendo et furando corradi; ex Metroo plebiscita et senatus consulta surripiens in furto deprehenditur; capitis periculum fuga evadit; postea tamen redire ei licet; ab Athenione in Delum mittitur; sed ab Orbio Romi. prætore clade affectus vix fuga evadit, III, 269 sq.
 Ἀπώνης certamina Olympica, III, 122, 21; ἀπώνη vocabuli origo, III, 122, 21.
 Apes chalcoides in Creta, IV, 305, 1.
 Apesas heros, et Apesantus mons Argolidis, II, 30, 9.
 Ἀπαμῶται, servorum genus ap. Cretenses, IV, 399, 2.
 Apharban Narsei ad Galerium legatus (297), IV, 188, 13. 189, 14.
 Aphareus, pater Idæ, IV, 401, 5.
 Aphareus, Hippiæ e Plathane filius, ab Isocrate adoptatus, II, 50 b, not.
 Aphetæ, II, 295, 7.
 Aphidas vel Amphidamas Arcas, Ereuthalionis pater, IV, 318, 2.
 Aphidas, Oxyntæ filius legitimus, a Thymæte occiditur, III, 386, 50.
 Aphidæa e Tyndaridis captæ, II, 470, 3. III, 118, 10. IV, 427, 3.
 Aphormium, in Thespiensium ditione navale, unde Argo profecta, IV, 307.
 Aphras, Abraami f., III, 214, 7.
 Aphrodisias, Citiæ urbs, III, 256, 89. IV, 533, 5. Hinc oriundus Apollonius historicus, q. v.
 Aphrodisias insula, III, 100, 3. IV, 477, 3.
 Aphrodisium, portus Athen., IV, 430, 4.
 Aphrodisius, ab Seleuco I procurator missus in Phrygiæ oppida et quæ Ponto adjacent, III, 533, 11.
 Aphumon, castellum Armeniæ in confinijs Romanorum et Persarum, IV, 255, 257.
 Aphytæcorum institutum, II, 153, 158. 223, 29.
 Apicius, homo luxuriosissimus, Rutilio auctor exilii, III, 265, 37.
 Apii corona lugubris, II, 486, 74.
 Apilocarium oppidum, III, 609, 1.
 Apion Oasita, scriptor, III, 506.
 Apion, prætorio in Oriente præf., dux Anastasii contra Cabadem Persam, IV, 142, 7.
 Apis, Phoronei f., III, 119, 13, a quo Apia olim Peloponnesus dicebatur, III, 374, 32. Ab Ætolo interfectus, II, 442, 8. Argivorum rex, Memphis condit; ab Ægyptiis Sarapis vocatur, IV, 327, 1.
 Apis taurus defunctus et in σαρὸν depositus appellatur *Sarapis*, quod abiit in *Sarapis*, II, 380, 20. Ei Cene-phren templum consecrat; III, 222. Notæ bovis et maculæ, II, 99, 8. Apis bos Eudoxi pallium lambit, II, 579, 16. Eum Ochus mactavit, II, 95, 30.
 Ἀποδέκται, καλακρέται, II, 122, 50.
 Apollo idem est cum Baccho numen, II, 190, 284. Apollines quattuor, II, 190, 283. Apollo ubi natus sit, IV, 495, 14. A Jove interfectus sepelitur, III, 152, 16. Infans Pythonem occidit, II, 318, 46. Admeto servit, III, 304, 16; 107, 5; statis temporibus ad Hyperboreos venit; quo-

modo apud eos deus colatur, II, 387, 2, 4. Apollo Hyperboreus cognominatus est a Crotoniatis Pythagoras, II, 175, 233 b. Calaurium dat Neptuno, qui Pytho dat Apollini, III, 31, 18. Ei Parnassus sacer, II, 190, 284. Apollo omnes Niobes liberos interficit, IV, 351. Ejus templum Delphicum, II, 50, 13; templum Pagasæ in Thessalia a Trophonio exstructum, II, 198 a. Ei Hyacinthia celebrant hedera coronati, II, 190, 284. Apollo et Neptunus murum exstruunt Oileo, II, 42, 4. Quomodo orta sit fabula de Apolline Trojam muris cingente, II, 32, 18. Cum Neptuno mænia Byzantii exstruit, IV, 148, 12. Apollo πατρώος ap. Athenienses inde ab Ionis temporibus cultus, II, 105, 1; 115, 30. Apollinis parasiti ap. Acharnenses, III, 138. Apollo Δαρναῖος Thebanorum, III, 628, 4. Ἀπτιος in Acarnania, II, 197 b. Cum Hercule et Diana de Ambraciæ urbis possessione certat; Ambraciotes Πυθίῳ σωτῆρι sacra faciunt, IV, 344. Ὀφθαλγός ap. Eleos, III, 135, 70. Apollinis et Mercurii ara Olympica, II, 36, 29. Apollo Arcas, Sileni f., Νόμιος, II, 133, 89. Τετράγειρ et τετράπους apud Lacedæmonios, II, 627, 11. Apollinis τοῦ γενέτορος in Delo ara, in qua victimas mactare nefas est; in ea sacrificat Pythagoras, II, 155, 166. Apollo Delius Rhodios Phorbantem accedere jubet, qui a serpentibus eos liberet, III, 177. Ei sacra Thera ins., IV, 430, 4. Apollo apud Tenedios, II, 213, 7, 1; 157, 169 et 170. Telechinus Lindiorum, III, 175. Smintheus in Chryse, II, 200 b; in Troade, III, 124, 31. Κιλλαιῶν templum ap. Colonenses in Troade, IV, 376. Apollo e Samo rapuit et Miletum transfert Ocyrrhoen, IV, 313. Gryneus, II, 80, 2. Didymæo ad Iaxartem aras statuit Demodamas Milesius, II, 444, 1; eidem phiala a Thalete dedicatur, II, 336, 3. Apollinis festum ap. Milesios, III, 389, 54. Apollo Branchiades unde dictus, III, 205, 7. Apollini in Triopio a Pentapoliis Doricis ludi aguntur, IV, 324, 23; κλέριον Clarum urbem obtinet, II, 327, 80; oraculum ejus Clarium, II, 190, 284; pater Telmissi, prodigiorum interpretis, IV, 394, 4; et Patari, III, 235, 81. Apollinis Lycii fanum ad Xanthum, III, 175. Ei sacer Daphnes lucus ad Antiochiam, III, 589, 17. Apollo Cyrenen in Cretam, hinc in Libyam transportavit, IV, 294, 2, 25; 5. Apollinis ap. Cyrenenses cultus, III, 187, 6. Ap. Κωραῖος ejusque panegyris apud Naucratis, II, 80, 2. Pythii sacerdotes apud Naucratis, II, 80, 2. Apollo in Phœnicum mythologia, III, 568, 21. Ei sacra Borsippa urbs, III, 590, 20; semideus, rex Ægypti, II, 531 a. Apollini supplicationes faciunt ramum gestantes lana obvolutum, IV, 369, 1; ἀγρευς, IV, 388, 2; ἔφος, II, 39, 48. Iasonio (Ecbasio sec. alios) Argonautæ in Dolioniam appellentes aram consecrant, II, 17, 3; ἱός, unde dictus, II, 485, 66; κεχηνώς, III, 135, 70. Κύνειος, IV, 369, 2, 499, 16. Μεταγείνιος, III, 340, 21. Μουσαγέτης, II, 67, 3. Ei Delphinus mens sacer ap. Æginetas, IV, 487, 5. Ex Acacallide pater Cydonis, III, 231, 32; ex Area pater Mileti, IV, 334, 1; ex Arsinoe sive Coronide pater Æsculapii, IV, 324, 22; e Calliope gignit Linum. Hymenæum, Ialeum, Orpheum, III, 303, 8; pater Mileti, II, 38, 43. Sinopen rapit ex eaque Syrum genuit, III, 29, 3; II, 348, 2; a Sinope fallitur, II, 161, 186. E Therone pater Chæronis, IV, 338, 2. Pater Homeri e Calliope, III, 641, 20. Pater Idmonis, II, 38, 41; Melanæi, IV, 344; Oaxis, IV, 476, 1. Ejus soror Sihylla, IV, 474.
 Apollinis urbs magna et parva in Ægypto, III, 511, 9.
 Apollobeches Coptites, magus, quem Democritus illustrasse fertur, II, 25 a.
 Apollodorus Artemitenus, historicus, IV, 308.

- Apollodorus Cyzicenus, II, 24, 5.
 Apollodorus Erythraeus hist., IV, 309.
 Apollonia ad mare Ionicum, quinam ibi nobilissimi, II, 150, 141. Ibi Νυμφαίων, III, 277, 64. Apolloniatarum in Octavium, studiorum causa apud ipsos commorantem, benevolentia, III, 425, 16, 17; gratus erga eos Augusti imp. animus, 436, 17.
 Apolloniatarum Ponticorum seditio, et reip. status innovatio, II, 154, 163; III, 385, 10.
 Apolloniae Chalcidicae rivi Ammites et Olynthiacus; apopyris ibi piscis, IV, 420, 40.
 Apollonides Nicenus, gramm., IV, 310.
 Apollonides alius, geogr., IV, 309.
 Apollonides ὁ καὶ Ὀρτυγίων, IV, 309.
 Apollonius de Sotadis patris carminibus scripsit, IV, 416, 12.
 Apollonius, Chrysippi Solensis p., III, 243, 145.
 Apollonius Rhodius s. Naucratis, IV, 313.
 Apollonius Acharnensis hist., IV, 312.
 Apollonius Aphrodisiensis, sacerdos et historicus, IV, 310.
 Apollonius Ascalonita, hist., IV, 312.
 Apollonius Antiochi Grypi parasitus, III, 264, 33.
 Apollonius Tyaneus cur Protei filius esse creditus sit, IV, 155, 1. Cf. de eo IV, 579, 105; 580, 107.
 Apollonius, Rufi frater sub Marciano ad Attilam legatus, IV, 99, 18.
 Apollonophanes Cyparissius, Ol. 177, Olympionica, III, 606, 12.
 Apollothemis historicus, IV, 314.
 Ἀποπάρις, meretrix, IV, 419, 29.
 Apophis, pastorum in Aegypto rex, II, 567, 568, 43; 570, 49.
 Apopyris piscis, IV, 420, 40.
 Ἀποστασίω δίκαι, polemarchi jurisdictio, II, 114, 28.
 Appius Clodius a Lucullo ad Tigranem mittitur, ut Mithridatem expositat, III, 650, 46.
 Apsichus, Avarum dux sub Bajano; IV, 268, 66; ad Justinum legatus mittitur, (570), IV, 237, 33.
 Apsilia regio, IV, 230, 22.
 Ἀρχῶν (τῶν) δίκαι ad archontem regem pertinent, II, 114, 27 b.
 Apsyrus Aetæ et Asterodæ f., IV, 397, 1; auriga Aetæ Argonautas persequens, II, 8, 6.
 Apterus Cretensis Lycastum cur occiderit; post caedem ad Xanthum in Lyciam confugit, III, 300, 1.
 Aquæ refrigeratio artificiosa, IV, 485, 4.
 Aquila Scythiæ fluvius, II, 34, 23; quem Promethei terram vastantem avertit Hercules, IV, 295, 6.
 Aquilius (Mn.), vir consularis, qui de Sicilia triumphum egerat, a Menophane duce victus, apud Mithridatem captivus, III, 268, 541, 31.
 Ara cornea Deliorum, II, 250, 49.
 Araba, Aethiopiae opp., IV, 351, 3.
 Arabes sunt Eremitæ ap. Homerum, III, 288, 85. Arabes, Nili accolæ inde a Syene usque ad Meroen, III, 477, 42.
 Arabes Heliopolim in Aeg. conduunt, III, 477, 42.
 Arabes reges novem Babyloniae, per annos 245 regnantes, II, 503, 11. Reges in arundinibus sepulti, IV, 525, 20.
 Arabiae princeps Iamblichus, II, præf. xvii, 20; Raguel, III, 222. Ibi regnum condit Amorcesus, IV, 113, 1.
 Regionis thuriferæ rex; ejus vitæ ratio, II, 97, 4. Arabiae principes Sampsigeramus et Azizus, præf. xxiv, 34. Arabum mos, III, 161, 3. Auguriis student, IV, 490, 5. Arabiae sales odorati, III, 277, 65; smaragdi, III, 480, 63; lapis translucidus, III, 479, 61; herba, qua ad vitam homo revocatur, III, 479, 57. Cynæ arbores, III, 479, 58. Arabicum mare βραχία vocatum, IV, 525, 25. Ejus maris χῆρ, III, 478, 46. Fons memorabilis, III, 478, 48; unedones arbores, III, 479, 55; poma Persica, III, 253, 6; palmæ, III, 479, 53, 54; myrrha, thuris arbor, III, 479, 50, 51; odorum commercia, III, 479, 52; hippocentauri, III, 624, 63. Arabici sinus lateris Arabici longitudo, IV, 302, 3. Ejus sinus descriptio, III, 477, 41, 42.
 Arabiae gentes; Ascitæ, Autei, Gebadei, Atapheni, Eualeni, Basinni, Salinni, Maces, Abaseni, Atramites, Chalamotæ, Cebranitæ, Accheni, Nabatai, Manneotes, Edumai, Homeritæ, Sennones, q. v. — Urbes: Abæ, Anatha, Adana, Carmana, Characmoba, Medabe, Motho, Moba, Singara, Tarphara, Zabida, Dumada, Negla, Omana, Alanum, Gadda, Gea, Tamna, q. v. Arabus, Cassiopeæ pater, III, 302, 4.
 Aracassus, Lyciæ opp., IV, 134, 6.
 Arachosia præfectus Sibyrtilus, III, 668, 1; II, 398, 407, 2.
 Aræ, Ioniae insulae tres inter Cnidum et Symen, unde nomen habebant, III, 324, 24; 389, 7.
 Aræus Pulcher, Arami f., rex Armeniae, a Semiramide interficitur, IV, 285, 12.
 Aral lacus, IV, 229, 21.
 Aramæi, Assyrii et Arianis similes; sic se nominant Syri; nomen ad Arabum et Eremborum nomina proxime accedit, III, 288, 85.
 Aramaeus, Armenaci f., Amasiæ pater, rex Armeniae, IV, 285, 12.
 Aramus, Harnæ f., Arazi Pulchri pater, rex Armeniae, IV, 285, 12.
 Aranium, opp. Aethiopiae, III, 477, 42; IV, 351, 1.
 Arantas Bebryx 8 cubitorum, a juvenculo superatus, III, 596, 50.
 Aranthius, ad quem Polemo epistolam scripsit, III, 137, 76.
 Arar, Galliae fluv., IV, 367, 2; 323, 8.
 Ararat montes, IV, 541, 14.
 Ararucelas, Amphithemis f., IV, 294, 1.
 Araros, Aristophanis f., II, 248, 41.
 Arathes s. Ariarathes, Cappadox, a Mithridate, cujus e sorore nepos erat, occiditur, III, 541, 30.
 Aratus ejecto Persæo Corinthum liberat, III, 48, 52; picturas Sicyonias multas in Aegyptum misit Ptolemæo; alias quæ tyrannorum imagines exhibebant, delet. Ejus amicus Nealcæ pictor, III, 120, 17. Arati commentarii, III, 21; epistolæ quæ feruntur, IV, 310.
 Aratus Cnidius scriptor, III, 21.
 Araxa, Lyciæ opp., III, 235, 73.
 Araxæ, Illyriæ gens, III, 239, 136.
 Araxes, Armeniae fluv., unde dictus sit, IV, 375, 2.
 Araxes, Armenius, Pyli f., Arbelum avum sagitta interficit, IV, 375, 2.
 Arazanes, id. qui Euphrates fluvius, IV, 282, 7; 283, 8. Cf. 284, 9, ubi Acracanus dicitur.
 Arbace, Celtiberiæ urbs, III, 471, 16.
 Arbaces Medus cum Belesy contra Sardanapallum conspirat, III, 357 sq., 8, 9; 210, 2.
 Arbazacius, ex Armenia oriundus, qui sub Arcadio imp. contra Isauros bellum gessit, homo dissolutus et rapacissimus, IV, 51, 84.
 Arbelus, Anebi filius, Chaali pater, rex Assyriorum, IV, 284, 11. (In fragm. IV, 285, 12, Arbelus hic in Assyriorum regum stemmate non recensetur, rectius puto.)
 Arbelus, Armenius, pater Pyli, a nepote Araxe occisus, IV, 375, 2.
 Arhis, opp. a Nearcho conditum, III, 476, 39.
 Arbitio senex Valenti ob Procopii rebellionem pavido animo addit, IV, 27, 33.
 Arbogastes (Abrogastes Suid.) Francus, quem una cum Baudone Gratianus Theodosio I contra Gothos auxilia

- nisit; ejus mores et ingenium, IV, 37, 53; nex, IV, 610, 187.
- Arbores memorabiles, III, 293.
- Arcades, urbs Cretæ, IV, 528, 3.
- Arcadia Nyctimo parit Lycastum et Parrhasium, IV, 531.
- Arcadia unde dicta, II, 475, 26. Arcades Proseleni, III, 325, 4. II, 13, 2. 133, 89. 150, 4. IV, 393, 1. Arcadia πολύμηλος, II, 51, 17. Arcadicus Apollo νόμιος, Sileni f., II, 133, 89. 190, 283. In Arcadium Argis venit Pelagus, a quo Pelasgia dicta, III, 642, 25. III, 378, 42. Arcades a Peloponneso diluvio pulsī in Samothraciam migrant, III, 355, 11. Arcades, Echedemus et Marathon, II, 239, 13. Arcadiæ rex Lycaon, III, 378, 43. Cum Arcadibus nonnullis Aristæus in Ceum ins. transit, ut siccitatem averlat, IV, 319, 4. Arcades Parum ins. incolis frequentant, II, 214, 8. Lycurgum honorant, eique festum agunt *ῥωλεῖαν*, IV, 336. Ancaem colunt, II, 133, 89. Sub Ereuthalione rege vincunt Pyllos sub Nestore; monumenti, quod Ereuthalioni a Nestore occiso posuerunt, inscriptio, IV, 318, 2. In Arcadium ex Thracia venit *Æneas*, ibique Orchomenum urbem et Nesum regionem inhabitavit, IV, 318, 3. Caphys vel Caphyas condit *Æneas* comes Capys Trojanus, IV, 318, 3. Arcadibus regiones quædam ab Argivorum rege restituntur, II, præf. p. viii, 5. Iis jus civitatis intercedit cum Lebædibus Bæotia, III, 317. Commune totius Arcadiæ concilium Megalopolitanum, II, 134, 91. — Arcadiæ ludi Lycræa, Coreæ, *Æcæa*, Hermæa, III, 123, 26. II, 189, 282. IV, 366. Eos qui sponte sua in Lycæum intrant, lapidibus obruunt; qui per imprudentiam, Eleutheras deportant, IV, 317. Apud eos *περί κάλλους γυναικῶν ἀγῶν* instituit Cypselus, IV, 462. Arcadium fabula quædam, III, 11, 33. Saltatio, *κίθαρις*, II, 284, 50. Mons *Mænalus*, II, 145, 118. Nonacris, IV, 318, 1. Ancaeus, IV, 318, 2. Acidus fluvius, *ib.* Clitor, fluv., III, 150, 6. Arcadica Anthi gens, III, 11, 33. Locus Balachidæ, III, 379, 44. Urbes: Heræa, Erymanthus, Phegea, Psoplis, q. v. — Bacis Arcas, IV, 474.
- Arcadion Achæus, Philippi osor, II, 471, 8; vino deditus. In eum epigramma, III, 139, 79.
- Arcadiopolis, IV, 115, 4. In Thracia a Theudericho Gotho expugnatur (c. 473), IV, 114, 2.
- Arcadius, Theodosii I f., Honorii frater, a Rufino curatore regebatur, IV, 42, 62. Sub eo omnia erant venalia, IV, 52, 87. Plura de ejus historia, IV, 610, 188 sqq.
- Arcas, Jovis et Callistûs f., frater Panis, IV, 405, 7.
- Arcas, Orchomeni f., Arcadiæ nomen dedit, II, 475, 20. Dryopis pater, II, 137, 98.
- Arcesilai Pitaneî Historia, III, 46, 44.
- Arcesilai III, Cyrenarum regis, mater Pheretima, II, 212, 4.
- Arcesilas, Teucrorum regulus, IV, 245.
- Arcesilaus phil. quando obierit, III, 44, 34. Ejus mores et dicteria, IV, 158, 8. 167, 38. Discipulus Panaretus, III, 141, 84.
- Arcesilaus II, ὁ χαλεπός, rex Cyrenarum; cum fratribus discordias exercens prælio vincitur, et mox a Learcho strangulatur, III, 387, 52. Ejus uxor Eryxo; filius Battus, *ibid.*
- Arcesilaus IV, rex Cyren., Pythonica; Hesperidas colonis occupandas statuit; ejus cognatus Carrhotus, IV, 581, 1. Sub eo corvus albus, infaustum augurium, apparuit, II, 212, 4.
- Arcesine, Amorgi ins. urbs, III, 379, 47.
- Arcesium, Idæ montis antrum, IV, 528, 2.
- Ἀρχαί Athen. in χωρίᾳ ἐκκλησίᾳ ἐπιχειροτονοῦνται et ἀποχειροτονοῦνται, III, 117, 33.
- Archaleus, Phœnicis f., Gadiram condit, IV, 363, 22.
- Archapelus, Narsæo præf. prætorio, IV, 189, 14.
- Archebulus, poeta Theraeus, Euphorionis magister, III, 71.
- Archelaus philos. cum Socrate, quem in deliciis habebat, II, 280, 25, juvene Samum profectus est, II, 49, 9.
- Archelaus, Perdiccæ II filius et successor, per 14 annos regnat; ad eum venit Euripides (et Socrates, III, 243, 141); succedit Archelao Orestes, III, 691. Cum Sirra et Arrabæo bellum gerit; majorem filiam Elimææ regi despondet, minorem Amyntæ filio, qui dissentiebat a filio Archelai et Cleopatrar, II, 152, 154. In Archelaum conspirarunt Cratæas, *ibid.*, et Hellanocrates Larissæus, II, 152, 149. Conspirationis dux Decamnichus, quem rex Euripidi verberandum tradiderat, II, 152, 155.
- Archelaus vel Aeropos, Orestis Archelao rege nati tutor, pupillum regno ejicit, regnatque 4 annis, III, 691.
- Archelaus post mortem Alexandri Mesopotamiam provinciam obtinet, III, 668, 1.
- Archelaus, Heracleotarum in Italia tyrannus ab Antileonte occiditur, II, 298, 16.
- Archelaus saltator ap. Antiochum Deum in honore erat, IV, 416, 13.
- Archelaus, Mithridatidis, Bithynos debellat, III, 541, 31; in Græcia contra Sullam res gessit varia fortuna, III, 543, 45. Cum Timbrianis militibus de transitione acturus, corripitur, manusque ejus cæditur, III, 546, 40; a Sulla in Bœotia vincitur, III, 471, 18.
- Archelai, Herodis f., causam coram Augusto agit Nicolaus, III, 425, 95 a.
- Archelaus, Herodis f. et successor, cum Nicolao Romam proficiscitur, ut cum Antipa de regno coram Augusto contenderet. Quomodo dirempta lis sit, III, 353. III, 425, 95 a.
- Archelaus, mirabilium poeta, III, 28, not.
- Archelaus, pater Cadmi Milesii junioris, II, 2.
- Archemachus Eubæus, hist., IV, 314.
- Archemoro Nemeæi ludi consecrantur, II, 189, 282.
- Archennes, Bubali et Athenidis pater, primus Victoriam alis instructam fecit, IV, 359, 15.
- Archestratus vates tenuissimi corporis, III, 141, 84.
- Archestratus Syracusanus vel Gelous gastrologus, II, 318, 45. Ejus magister Terpsion, III, 319, 51. Gastronomiæ auctor; ejus operis initium, II, 309, 16.
- Archias Syracusas coloniam ducens Teneatas comites habet, II, 157, 169.
- Archias Thebanus, adulter, seditionis causa, II, 143, 113.
- Archias Lacriti Isocratei discipulus, III, 51, 70.
- Archias, Thurius genere, *φυλαδοθήρας*, oratores Athen. condemnatos et fuga dilapsos, Antipatri jussu investigavit; olim histrio; Lacriti vel Anaximenis discipulus, II, 368, 18; III, 51, 70. 50, 62.
- Archidamus, rex Laced., uxorem divitem quam formosam ducere maluit, III, 168, 2. Ejus statua Delphis, IV, 295, 1.
- Archilochus Terpendro antiquior, II, 299, 18; junior, II, 23, 2. Contra se ipsum testatur de multis rebus pessimis, II, 70, 12. A Corace interfectus, II, 214, 8. Quibusnam rhythmis non sit usus, II, 24, 4. Ejus carmina primus in theatris cecinit Simonides Zacynthius, II, 321, 61. Ejus imitator Thaletas, II, 24, 4. Archilochus citatur, II, 211, 3, 1; II, 218, 22.
- Archimedis cædem dolet Marcellus, III, 271, 45. Ejus scriptum, III, 171, 17.
- Archinus Atheniensibus, Euclide archonte, persuasit ut lonum literis uterentur, II, 348, 7.
- Archinus, historicus, IV, 317.
- Archippe meretrix, amatores habet Smicrinem et Sophoclem poetam, IV, 418, 27.

- Apollodorus Cyzicenus, II, 24, 5.
 Apollodorus Erythraeus hist., IV, 309.
 Apollonia ad mare Ionicum, quinam ibi nobilissimi, II, 150, 141. Ibi Νουπῶτον, III, 277, 64. Apolloniatarum in Octaviū, studiorum causa apud ipsos commorantem, benevolentia, III, 425, 16, 17; gratus erga eos Augusti imp. animus, 436, 17.
 Apolloniatarum Ponticorum seditio, et reip. status innovatio, II, 154, 163; III, 385, 10.
 Apolloniæ Chalcidicæ rivi Ammites et Olynthiacus; apopyris ibi piscis, IV, 420, 40.
 Apollonides Nicenus, gramm., IV, 310.
 Apollonides alius, geogr., IV, 309.
 Apollonides ὁ καὶ Ὀρᾶσιων, IV, 309.
 Apollonius de Sotadis patris carminibus scripsit, IV, 416, 12.
 Apollonius, Chryssippi Solensis p., III, 243, 145.
 Apollonius Rhodius s. Naucratis, IV, 313.
 Apollonius Acharnensis hist., IV, 312.
 Apollonius Aphrodisiensis, sacerdos et historicus, IV, 310.
 Apollonius Ascalonita, hist., IV, 312.
 Apollonius, Antiochi Grypi parasitus, III, 264, 33.
 Apollonius Tyaneus cur Protei filius esse creditus sit, IV, 155, 1. Cf. de eo IV, 579, 105; 580, 107.
 Apollonius, Rufi frater sub Marciano ad Attilam legatus, IV, 99, 18.
 Apollophanes Cyparissius, Ol. 177, Olympionica, III, 606, 12.
 Apolothemis historicus, IV, 314.
 Ἀποτάρις, meretrix, IV, 419, 29.
 Apophis, pastorum in Ægypto rex, II, 567, 568, 43; 570, 49.
 Apopyris piscis, IV, 420, 40.
 Ἀποστασίον δίκαι, polemarchi iurisdicatio, II, 114, 28.
 Appius Clodius a Lucullo ad Tigranem mittitur, ut Mithridatem exposcat, III, 550, 46.
 Apsichus, Avarum dux sub Bajano; IV, 268, 66; ad Justinum legatus mittitur, (570), IV, 237, 33.
 Apulia regio, IV, 230, 22.
 Ἀρχῶν (τῶν) δίκαι ad archontem regem pertinent, II, 114, 27 b.
 Apsyrtus Ætæ et Asterodæ f., IV, 397, 1; auriga Ætæ Argonautas persequentis, II, 8, 6.
 Apteris Cretensis Lycastum cur occiderit; post cædem ad Xanthum in Lyciam confugit, III, 300, 1.
 Aquæ refrigeratio artificiosa, IV, 485, 4.
 Aquila Scythiæ fluvius, II, 34, 23; quem Promethei terram vastantem avertit Hercules, IV, 295, 6.
 Aquilius (Ma.), vir consularis, qui de Sicilia triumphum egerat, a Menophane duce victus, apud Mithridatem captivus, III, 268, 541, 31.
 Ara cornea Deliorum, II, 250, 49.
 Araba, Æthiopie opp., IV, 351, 3.
 Arabes sunt Erembi ap. Homerum, III, 288, 85. Arabes, Nili acrolæ inde a Syene usque ad Meroen, III, 477, 42.
 Arabes Heliopolim in Æg. conduunt, III, 477, 42.
 Arabes reges novem Babylonie, per annos 245 regnantes, II, 503, 11. Reges in arundinibus sepulti, IV, 525, 20.
 Arabia princeps Iamblichus, II, præf. xvii, 20; Raguel, III, 222. Ibi regnum condit Amorcesus, IV, 113, 1. Regionis thuriferæ rex; ejus vitæ ratio, II, 97, 4. Arabiæ principes Sampsigeramus et Azizus, præf. xxiv, 34. Arabum mos, III, 161, 3. Auguriis student, IV, 490, 5. Arabiæ sales odorati, III, 277, 65; smaragdi, III, 480, 63; lapis translucidus, III, 479, 61; herba, qua ad vitam homo revocatur, III, 479, 57. Cynæ arboris, III, 479, 58. Arabicum mare βραχία vocatum, IV, 525, 25. Ejus maris χάρη, III, 478, 46. Fons memorabilis, III, 478, 48; unedones arbores, III, 479, 55; poma Persica, III, 253, 6; palmæ, III, 479, 53, 54; myrrha, thuris arbor, III, 479, 50, 51; odorum commercia, III, 479, 52; hippocentauri, III, 624, 63. Arabici sinus lateris Arabici longitudo, IV, 302, 3. Ejus sinus descriptio, III, 477, 41, 42.
 Arabiæ gentes; Ascitæ, Autei, Gebadei, Atapheni, Eualeni, Basinni, Salmeni, Maces, Abaseni, Atramitæ, Chatramotæ, Cehranitæ, Accheni, Nabatai, Manneotes, Edumæi, Homeritæ, Sennones, q. v. — Urbes: Abæ, Anathia, Adana, Carinana, Characmoba, Medabe, Motho, Moba, Singara, Tarphara, Zabida, Dumada, Negla, Omana, Ælanum, Gadda, Gea, Tamna, q. v.
 Arabus, Cassiopeæ pater, III, 302, 4.
 Aracassus, Lyciæ opp., IV, 134, 6.
 Arachosia præfectus Sihyrtius, III, 668, 1; II, 398, 407, 2.
 Aræ, Ioniæ insulæ tres inter Cnidum et Symen, unde nomen habeant, III, 324, 24; 389, 7.
 Aræus Pulcher, Arami f., rex Armeniæ, a Semiramide interficitur, IV, 285, 12.
 Aral lacus, IV, 229, 21.
 Aramæi, Assyrii et Arianis similes; sic se nominant Syri; nomen ad Arabum et Eremborum nomina proxime accedit, III, 288, 85.
 Aramæus, Armenaci f., Amasiæ pater, rex Armeniæ, IV, 285, 12.
 Aramus, Harmæ f., Aræi Pulchri pater, rex Armeniæ, IV, 285, 12.
 Aranium, opp. Æthiopie, III, 477, 42; IV, 351, 1.
 Arantas Bebyrx 8 cubitorum, a juvenculo superatus, III, 596, 50.
 Aranthius, ad quem Polemo epistolam scripsit, III, 137, 76.
 Arar, Galliæ fluv., IV, 367, 2; 323, 8.
 Ararat montes, IV, 541, 14.
 Ararauceas, Amphithemis f., IV, 294, 1.
 Araros, Aristophanis f., II, 248, 41.
 Arathes s. Ariarathes, Cappadox, a Mitridate, cujus e sorore nepos erat, occiditur, III, 541, 30.
 Aratus ejecto Persæo Corinthum liberat, III, 48, 52; picturas Sicyonias multas in Ægyptum misit Ptolemæo; alias quæ tyrannorum imagines exhibebant, delet. Ejus amicus Nealces pictor, III, 120, 17. Arati commentarii, III, 21; epistolæ quæ feruntur, IV, 310.
 Aratus Cnidius scriptor, III, 21.
 Araxa, Lyciæ opp., III, 235, 73.
 Araxæ, Illyriæ gens, III, 239, 136.
 Araxes, Armeniæ fluv., unde dictus sit, IV, 375, 2.
 Araxes, Armenius, Pyli f., Arbelum avum sagitta interficit, IV, 375, 2.
 Arazanes, id. qui Euphrates fluvius, IV, 282, 7; 283, 8. Cf. 284, 9, ubi Acracanus dicitur.
 Arbace, Celtiberiæ urbs, III, 471, 16.
 Arbaces Medus cum Beleys contra Sardanapallum conspirat, III, 357 sq., 8, 9; 210, 2.
 Arbazacius, ex Armenia oriundus, qui sub Arcadio imp. contra Isauros bellum gessit, homo dissolutus et rapacissimus, IV, 51, 84.
 Arbelus, Anebi filius, Chaali pater, rex Assyriorum, IV, 284, 11. (*In fragm.* IV, 285, 12, *Arbelus hic in Assyriorum regum stemmate non recensetur, rectius puto.*)
 Arbelus, Armenius, pater Pyli, a nepote Araxe occisus, IV, 375, 2.
 Arbis, opp. a Nearcho conditum, III, 476, 39.
 Arbitio senex Valenti ob Procopii rebellionem pavido animum addit, IV, 27, 33.
 Arbogastes (*Adrogastes* Suid.) Francus, quem una cum Baudone Gratianus Theodosio I contra Gothos auxilia

- nisit; ejus mores et ingenium, IV, 37, 53; nex, IV, 610, 187.
- Arbores memorabiles, III, 293.
- Arcades, urbs Cretæ, IV, 528, 3.
- Arcadia Nyctimo parit Lycastum et Parrhasium, IV, 531.
- Arcadia unde dicta, II, 475, 26. Arcades Proseleni, III, 325, 4. II, 13, 2. 133, 89. 150, 4. IV, 393, 1. Arcadia πολύμηλος, II, 51, 17. Arcadicus Apollo νόμος, Sileni f., II, 133, 89. 190, 283. In Arcadium Argis venit Pelasgus, a quo Pelasgia dicta, III, 642, 25. III, 378, 42. Arcades a Peloponneso diluvio pulsus in Samothraciam migrant, III, 355, 11. Arcades, Echodemus et Marathon, II, 239, 13. Arcadiæ rex Lycaon, III, 378, 43. Cum Arcadibus nonnullis Aristæus in Ceum ins. transit, ut siccitatem avertat, IV, 319, 4. Arcades Parum ins. incolis frequentant, II, 214, 8. Lycurgum honorant, eique festum agunt *μωλείαν*, IV, 336. Ancæum colunt, II, 133, 89. Sub Ereuthalione rege vincunt Pylios sub Nestore; monumenti, quod Ereuthalioni a Nestore occiso posuerunt, inscriptio, IV, 318, 2. In Arcadium ex Thracia venit Aeneas, ibique Orchomenum urbem et Nesum regionem inhabitavit, IV, 318, 3. Cappyas vel Capiyas condit Aeneas comes Capys Trojanus, IV, 318, 3. Arcadibus regiones quædam ab Argivorum rege restituntur, II, præf. p. viii, 5. Iis jus civitatis intercedit cum Lebædensibus Bœotiae, III, 317. Commune totius Arcadiæ concilium Megalopolitani, II, 134, 91. — Arcadiæ Iudi Lycææ, Coreæ, Aeneæ, Hermææ, III, 123, 26. II, 189, 282. IV, 366. Eos qui sponte sua in Lycæum intrant, lapidibus obruunt; qui per imprudentiam, Eleutheras deportantur, IV, 317. Apud eos *περί κάλλους γυναικῶν ἀγῶν* instituit Cypselus, IV, 462. Arcadum fabula quædam, III, 11, 33. Saltatio, *κίθαρις*, II, 284, 50. Mons Mænalus, II, 145, 118. Nonacris, IV, 318, 1. Ancæus, IV, 318, 2. Acidus fluvius, *ib.* Clitor, fluv., III, 150, 6. Arcadica Anthi gens, III, 11, 33. Locus Batachidæ, III, 379, 44. Urbes: Heræa, Erymanthus, Phlegæa, Psophis, q. v. — Bacis Arcas, IV, 474.
- Arcadion Achæus, Philippi osor, II, 471, 8; vino deditus. In eum epigramma, III, 139, 79.
- Arcadiopolis, IV, 115, 4. In Thracia a Theudericho Gotho expugnatur (c. 473), IV, 114, 2.
- Arcadius, Theodosii I f., Honorii frater, a Rufino curatore regebatur, IV, 42, 62. Sub eo omnia erant venalia, IV, 52, 87. Plura de ejus historia, IV, 610, 188 sqq.
- Arcas, Jovis et Callistis f., frater Panis, IV, 405, 7.
- Arcas, Orchomeni f., Arcadiæ nomen dedit, II, 475, 20. Dryopis pater, II, 137, 98.
- Arcesilai Pitaneî Historia, III, 46, 44.
- Arcesilai III, Cyrenarum regis, mater Pheretima, II, 212, 4.
- Arcesilas, Teucrorum regulus, IV, 245.
- Arcesilas phil. quando obierit, III, 44, 34. Ejus mores et dicteria, IV, 158, 8. 167, 38. Discipulus Panaretus, III, 141, 84.
- Arcesilaus II, ὁ χαλεπός, rex Cyrenarum; cum fratribus discordias exercens prælio vincitur, et mox a Learcho strangulatur, III, 387, 52. Ejus uxor Eryxo; filius Battus, *ibid.*
- Arcesilaus IV, rex Cyren., Pythionica; Hesperidas colonis occupandas statuit; ejus cognatus Carrhotus, IV, 581, 1. Sub eo corvus albus, infaustum augurium, apparuit, II, 212, 4.
- Arcesine, Amorgi ins. urbs, III, 379, 47.
- Arcesium, Idæ montis antrum, IV, 528, 2.
- Ἀργαί Athen. in κυρία ἐκκλησίᾳ ἐπιχειροτονοῦνται et ἀποχειροτονοῦνται, III, 117, 33.
- Archaleus, Phœnicis f., Gadiram condit, IV, 363, 22.
- Archapetus, Narsæo præf. prætorio, IV, 189, 14.
- Archibulus, poeta Thæræus, Euphronis magister, III, 71.
- Archelaus philos. cum Socrate, quem in deliciis habebat, II, 280, 25. juvene Samum profectus est, II, 49, 9.
- Archelaus, Perdiccæ II filius et successor, per 14 annos regnat; ad eum venit Euripides (et Socrates, III, 243, 141); succedit Archelao Orestes, III, 691. Cum Sirra et Arrabæo bellum gerit; majorem filiam Elimææ regi despondet, minorem Amyntæ filio, qui dissentiebat a filio Archelai et Cleopatrar, II, 152, 154. In Archelaum conspirarunt Crataæas, *ibid.*, et Hellanocrates Larissæns, II, 132, 149. Conspirationis dux Decamnichus, quem rex Euripidi verberandum tradiderat, II, 152, 155.
- Archelaus vel Aeropos, Orestis Archelao rege nati tutor, pupillum regno ejecit, regnatque 4 annis, III, 691.
- Archelaus post mortem Alexandri Mesopotamiam provinciam obtinet, III, 668, 1.
- Archelaus, Heracleotarum in Italia tyrannus ab Antileonte occiditur, II, 298, 16.
- Archelaus saltator ap. Antiochum Deum in honore erat, IV, 416, 13.
- Archelaus, Mithridatis filius, Bithynos debellat, III, 541, 31; in Græcia contra Sullam res gessit varia fortuna, III, 543, 45. Cum Timbrianis militibus de transitione acturus, corripitur, manusque ejus cæditur, III, 546, 40; a Sulla in Beotia vincitur, III, 471, 18.
- Archelai, Herodis f., causam coram Augusto agit Nicolaus, III, 425, 95 a.
- Archelaus, Herodis f. et successor, cum Nicolao Romam proficiscitur, ut cum Antipa de regno coram Augusto contenderet. Quomodo dirempta lis sit, III, 333. III, 425, 95 a.
- Archelaus, mirabilium poeta, III, 28 not.
- Archelaus, pater Cadmi Milesii junioris, II, 2.
- Archemachus Eubæus, hist., IV, 314.
- Archemoro Nemææi ludi consecrantur, II, 189, 282.
- Archennes, Bubali et Athenidis pater, primus Victoriam alis instructam fecit, IV, 359, 15.
- Archestratus vates tenuissimi corporis, III, 141, 84.
- Archestratus Syracusanus vel Gelous gastrologus, II, 318, 45. Ejus magister Terpsion, III, 319, 51. Gastronomiæ auctor; ejus operis initium, II, 309, 16.
- Archias Syracusas coloniam ducens Teneatas comites habet, II, 157, 169.
- Archias Thehanus, adulter, seditionis causa, II, 143, 113.
- Archias Lacriti Isocratei discipulus, III, 51, 70.
- Archias, Thurius genere, *φυλαδοὶ ἄρχαι*, oratores Athen. condemnatos et fuga dilapsos, Antipatri jussu investigavit; olim histrio; Lacriti vel Anaximenis discipulus, II, 368, 18; III, 51, 70. 50, 62.
- Archidamus, rex Laced., uxorem divitem quam formosam ducere maluit, III, 168, 2. Ejus statua Delphis, IV, 295, 1.
- Archilochus Terpandro antiquior, II, 299, 18; junior, II, 23, 2. Contra se ipsum testatur de multis rebus pessimis, II, 70, 12. A Corace interfectus, II, 214, 8. Quibusnam rhythmis non sit usus, II, 24, 4. Ejus carmina primus in theatris cecinit Simonides Zacynthius, II, 321, 61. Ejus imitator Thaletas, II, 24, 4. Archilochus citatur, II, 211, 3, 1; II, 218, 22.
- Archimedis cadem dolet Marcellus, III, 271, 45. Ejus scriptum, III, 171, 17.
- Archinus Atheniensibus, Euclidæ archonte, persuasit ut lorum literis uterentur, II, 348, 7.
- Archinus, historicus, IV, 317.
- Archippe meretrix, amatores habet Smicrinem et Sophoclem poetam, IV, 418, 27.

Archippus Tarentinus Cyloneam cædem effugit, II, 275, 11. III, 5, 18.
 Archippi comici fabula *δου σκιά*, II, 185, 270.
 Architeles, præfectus sacrae triremis, ante pugnam ad Salaminem discessum agitant pecunia a Themistocle missa retinetur, II, 295, 7.
 Architimus historicus, IV, 317.
 Archies, pastorum in Ægypto rex, II, 568, 43.
 Archon Athen. eponymus. Ἀρχόντος ὁ χρόνος ἀριθμεῖται, II, 114, 27. *a.* Ejus jurisdictio et munera cetera, II, 113, 27. 27 *a.* Archontis βασιλείας munera, II, 114, 27 *b.* Θεοποθεσίων ἀνάγκησις, et munera eorum alque jurisdictio, II, 115, 29, 30, 31. Archontis πολεμάρχου munera et jurisdictio, II, 114, 28. Archontum πάρεδροι et γραμματεῖς, II, 113, 24.
 Archytas Tarentinus, Hestiae vel Mnesarchi vel Mnesagoræ f., Pythagoreus, II, 275, 13; exercitus dux insuperatus; imperio se abdicat cædens invidiæ, II, 275, 14. Ejus familiaris Polyarchus ὁ ἡδυμαθής, II, 276, 15; IV, 159, 19. Magister Empedoclis, II, 300, 23. Ejus dictum, IV, 159, 10.
 Arciorea; urbs Pontica, Heracleolis subjecta, IV, 354, 5.
 Arcisius, Cephalæ et ursæ f., II, 147, 129, 223, 33; vel Jovis et Enryodæ f., II, 147, 130. Pater Laertis, *ib.*
 Arconesus, Cariae insula, IV, 311, 7.
 Arctinus, Pelei f., Nautæ nepos, Milesius, poeta Homeri discipulus, IV, 341, 2. Cum Lesche certans vincitur, II, 289, 13.
 Ἀρχαῖα, quænam virgines Athenis?, II, 622, 17.
 Ardaburius cum Aspre filio contra Joannem tyr. in Italiam mittitur; ad Joannis partes transgreditur (424), IV, 68, 46; IV, 612, 195.
 Ardaburius, Asparis f., IV, 135 *a.*, Saracenos debellat; a Marciano militum præfectus in Oriente creatus; bello bonus, pace dissolutus vir, IV, 100, 20. Contra Leonem imp. machinans, Isauros suarum partium facere studet, IV, 135 *b.* A Leone occiditur, *ibid.*
 Ardea in Italia ab Ulyssis filio dicta, IV, 645, 58; 527, 6.
 Ardearum genera tria, IV, 532, 3.
 Ardumazanes, Senacheribum patrem, Assyriæ regem, ex insidiis interemit, II, 504, 12.
 Ardynium opp. in Thebes campo ab Arnoso Mysorum rege conditum, III, 384.
 Ardy, Lydorum rex, Adyattis f., cum Cadye fratre simul regnat; post necem fratris, a Damonno, Cadyis uxore, et Spermo mucchio regno pulsus Cumas se confert, ubi currus fabricat, deinde cauponam agit. Ad eum tollendum Spermus mittit Cersen; qui amore captus filia Ardyis, rem prodit, et pro puellæ matrimonio Spermus occidit; ipse vero Spermus occiditur a Thyesso, qui Spermi et Cersæ capita avertit Ardyi. Sic regnum Ardyis recuperat; justitiam colit, Lydorum copias recenset; Dascylum Gygis f. in deliciis habet, quem clam interficit Adyates filius. Ardyis interfectorem, quem ignorat, diris devovet, et post regni annos 70 moritur, III, 380 sq. Cf. II, 216, 11.
 Ardyis Mermnada, Gygis f., avunculus Dascyli Pontici, cujus filium Gygem adoptat, III, 383.
 Area, Cleochi f., Apollini Miletum parit, IV, 58, 1.
 Ἀρχαῖα στόμα, unum ex Istri ostiis, IV, 519, 2.
 Arelaten urbem, in qua Constantinus tyrannus versabatur, obsident Honorii duces Ulphilas et Constantius, IV, 60, 16. Arelatensis Favorinus scriptor, q. v.
 Arcobindus, Dagalaiphi f., Julianæ conjux, militum in Oriente magister, dux Anastasii imp. contra Cahadem regem Persarum, IV, 142, 7.
 Areopagus, II, III, 17. Quinam in senatum Areopagiticum

cooptabantur, II, 126, 66. Ejus potentiam fregit Pericles, effectique opera Ephialtis, ut major pars judiciorum ei adimeretur, II, 126, 66. Viarum publicarum curam gerit, II, 209, 1, 10. Φόνου δίκας archon βασιλείς in Areopagum introducit, II, 114, 27 *b.* Areopagus ante pugnam Salaminiam pecunias erogavit, ut naves milite implerentur, II, 125, 61.
 Ares semideus, rex Ægypti, II, 531 *a.*
 Areslor, Echasi f., Pelasgi p., III, 642, 25; Argi, III, 304, 17; Ios, III, 639, 12.
 Areslorum regio, IV, 242, 41.
 Aretades Cnidius, historicus, IV, 316.
 Arete Alcinoi uxor, III, 32, 27; ejus monumentum, *ib.*
 Arete, uxor Dionis, mater Hipparini vel Aretæi, II, 83, 1.
 Arete fluv. in Croniatarum regione, III, 32, 24.
 Aretes Dyrrachenus, hist., IV, 317.
 Aretes Arabs, legatos ad Augustum mittit, qui Nicolao Syllaum accusante opitulatur, III, 422, 94.
 Arethas (*Al Hareth*, Ambri filius), Saracenorum Chindenorum princeps, Caisæ avus, ad quem avus Nonnosus ab Anastasio legatus missus est (c. an. 498), IV, 178, 179.
 Arethusa Neptuno parit Abantem, IV, 333, 5.
 Arethusa fons Syrac., II, 51, 17; IV, 342, 6.
 Arethuse fontes in Chalcide Eubœæ terræ motu per dies aliquot obturati, III, 285, 76.
 Aretias insula ejusque aves, IV, 520, 4.
 Areus, Asclepiadis scriptoris pater, III, 306.
 Argæus, quintus Mac. rex, filius Perdicæ i, regnat 34 annis, pater Philippi I, III, 690. Cf. III, 591.
 Arganthones et Rhesi amores, III, 300, 1. Arganthone mater Thyni et Mysi, III, 594, 40; 593, 36.
 Arganthonius, Tartessorum rex, longævus, III, 610, 4.
 Argarizis (i. e. ἑρως Ὑψίστου) urbs, III, 212, 3.
 Argas, vilis poeta, II, 299, 19.
 Arge nympha, IV, 504, 1.
 Argennus portus ad mare Erythraeum, III, 476, 39.
 Arges Cyclops. Ejus ex Phrygia liberi, III, 29, 6.
 Argestes ventus, III, 296, 101.
 Argia, Adrasti f., III, 157, 48.
 Argibolus. Vide Tribigildus.
 Argila, Cariae opp., III, 234, 56.
 Argilus, Thraciæ urbs, unde nomen habeat, II, 224, 42.
 Argillus, mons Nilo adjacens, IV, 504, 1. Arginusæ ins. prælio clare, II, 127, 71.
 Argissa, postea Argura, urbs Thessaliæ, III, 574, 15.
 Argius, Licymnii f., cum Hercule contra Laomedontem proficiscens moritur; corpus ejus comburit, cineres ad patrem ejus apportat Hercules, II, 350, 8.
 Argivi. — De Argorum possessione Neptunus et Minerva contendunt, III, 119, 11. Argolidis promontorium Nemea, ubi Deucalion appulit post diluvium, III, 591, 26. Ex Argolide Polybus Patæam novis colonis frequentat post Deucalionis diluvium, III, 575, 13 *a.* Argus Cereris Libyssæ fanum in Charadra loco condidit, III, 119, 12. Argivorum rex Lycus, III, 728, 6. Ludi a Diana instituti, II, 189, 282. Argos ad Prætum venit prolugus Bellerophon, III, 303, 12. Hinc profugus Tlepolemus cum Buta in Rhodum se confert, III, 178. Argivam regionem sorte nactus est Temenus, II, præf. p. viii, 4. In eam Heraclidarum redditus tempore Iones ex Attica tetrapoli immigrarunt, II, 137, 97. Argivorum tribus Hyllis, III, 638, 9. Argivorum rex Phidon, cujus frater Caranus, III, 690. Regnum sub Phidone in tyrannidem abiit, II, 138, 99 *a.* Argivi bello contra Lacedæmonios gesto male affecti; Arcadibus exulibus regiones quasdam restitunt, auctore rege nescimus quo; qui propterea populi in odium incurrens Tegeam aufugit, II, præf. p. viii, 5.

- Cum Lacedæmonia de agro Thyreatico certant, IV, 361, 2. Telesilla opera Lacedæmonios et Cleomenem regem clade afficiunt, IV, 497, 4. Argivi tripodem sapientissimo Græcorum destinarunt; dederuntque Aristodemo Spartano, II, 347, 1. Argivi optimates victoria ad Mantineam de Lacedæmonia elati democratiam antiquare conantur, II, 138, 99 a. Tyrannus Aristippus, III, 26, 9; Aristomachus, III, 193, 5. Argivi a Cleomene victi perieros civitate donant, II, 138, 99 a. — Argivi præ ceteris Junonem colunt, II, 191, 287. Argolica de Jovis et Junonis nuptiis fabula, II, 190, 287. Mons Thornax vel Coccyx, II, 190, 287, Argivæ Junonis sacerdotes, IV, 633 *not.* Juppiter ἀΐεσις, III, 591, 26. Bacchus βου-
γνή; IV, 495, 5. Ilithiæ sacra faciunt, IV, 498, 6. serpentem non necant, Arneidis diebus canes forum ingressos occidunt, II, 327, 79. In luctu albas vestes gerunt, IV, 498, 7. Locus ubi judicia habent, III, 24, 3. Ostracismo utuntur, II, 138, 99 a. Vasis fictilibus usi sunt, III, 134, 61. Ἀργεῖοι λινοθήρηες, χέντρα πολέμοιο, II, 51, 17. Ἀργεῖάδαι, II, 29, 2. In conviviis symbolum χῶν, portionem αἰσῶν vocant, IV, 419, 31. Argolidis urbes: Anthæa, Lampe, Asinæ, q. v. Argivi: Agias, Aristæas, Dercylus, Dinias, Dionysius, Solon, Leonteus, Lacius, Socrates, Tabanus, quos vide.
- Argo navis ex quoniam ligno facta, III, 243, 147; unde dicta, IV, 421, 5; 422, 46. Minervæ opus, III, 302, 3, vel Argi vel Glauci, IV, 483, 520, 5. Ex Aphornio in altum evecta, IV, 307. Gubernator Tiphys, deinde Erginus, II, 41, 59; Euphemus, IV, 517, 2; Anæus, II, 42, 1. Quomodo per Symplegadas transierit, II, 302, 3. Argonautæ, Thestor, Amphiarus, II, 17, 1. Eurybates, II, 38, 40. Idmon, II, 38, 41. Zetes et Calais, II, 38, 42. Hercules, II, 7, 1. (Non erat Hercules inter Argon., II, 37, 38; 35, 27.) Cf. Iason. Expeditionis tempus, III, 583, 3. III, 626. Vellus aureum, liber pergamenteus, III, 639, 14; IV, 548, 15. Cum pluribus navibus navigant, III, 639, 15. Cum Lemniis mulieribus rem habent, II, 38, 47; 368, 18. Ad ostium Ponti sacra faciunt, II, 39, 47. Arani consecrant Apolloni ἑωφ, II, 39, 48. Per Symplegadas mittunt columbam, III, 302, 2. In Acheronte fluv. ancoras jecerunt, II, 39, 50. Ad Lycum veniunt, II, 39, 49. A Cyzico hospitio excipiuntur, II, 17, 2; in Dolionia Apollini Iasonio fanum consecrant, II, 17, 3. Cum Dolionibus pugna, in qua Cyzicus rex cadit, II, 18, 6. Idææ matri templum ad Cyzicum consecrant, III, 3, 6. Cf. IV, 548, 15. Eadem qua venerunt via redeunt, II, 40, 55. Qua redierint, II, 389, 11. Jam redituros persequitur Æetes; pugna commissa Colchi fugantur, II, 8, 6. Argonautis Chiron dixerat absque Orpheo non posse Sirenas præternavigari, II, 38, 39.
- Argus. V. Argivi.
- Argoste, mater Cyri, III, 398.
- Argura, olim Argissa, in Thessalia, III, 574, 15.
- Argura, Eubææ urbs, II, 142, 107.
- Argus, Argivorum rex, a quo Argos appellata est Peloponnesus, III, 374, 32.
- Argus, Argivorum rex, Cereris fanum condidit, III, 119, 12. Ecbasei pater, III, 642, 25.
- Argus panoptes Arestoris f., III, 304, 17. II, 9, 1. III, 148, 6. IV, 547, 13; ad Nemea pecora pascens, III, 591, 26; ab Hermaone occisus, III, 639, 12.
- Argus Junonis statuam Tirynthiam e piri ligno fecit, IV, 383.
- Argus, Phrixi f., e Colchide rediens ad ostium Ponti sacra facit, II, 39, 47. IV, 405, 5.
- Argus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Argyrippa in Italia a Diomede condita, II, 371, 3. Ibi Diomedes colitur, III, 122, 23.
- Aria, Cleochi f., Mileti mater ex Apolline, II, 38, 43.
- Ariadne Theseo parit CEnopionem et Staphylum, II, 50, 13. In Cyprio a Theseo relicta; Ariadnæ Veneris apud Amalthusios lucus; festum ei celebratur, IV, 371, 2. Dionysio parit Maronem, III, 165, 21.
- Ariadna, Leontis imp. f., nubit Zenoni, IV, 136 a. 139, 2; parit ei Leonem, *ib.* Post mortem Zenonis nubit Anastasio, IV, 141, 5.
- Ἀριαδνίς, tribus Alexandriæ, III, 165, 21.
- Ariathus Tegeata, historicus, IV, 318.
- Ariani Indiæ, II, 403, 16.
- Ariarathes Cappadociæ præfectus a Perdicca in crucem agitur, II, 452, 1 a. Quot annis vixerit, II, 453, 2.
- Ariarathes, Cappadociæ rex, uxorem ducit Stratonicen, Antiochi Thei et Laodices filiam, III, 707, 6.
- Ariarathes V, Ptolemæum ex Commiagene in Cappadociam invadentem repellit (163 a. C.), II, *præf.* xi, 12; a Demetrio Sotere regno ejicitur, II, *præf.* xii, 14. Ejectus, Romam proficiscitur. Inde rediens a legatis Orophernis fratris insidiis appetitur, quas salvus effugit, II, *præf.* xiii, 15.
- Ariarathes, Cappadox, e sorore Mithridatis Eupatoris, pater Arathæ, III, 541, 30.
- Arimæsus, qui postea Zeno imp., IV, 139, 2.
- Aridæus, Amyntæ f., Alexandri I nepos, pater Amyntæ regis II, III, 591.
- Aridæus, Philippi III et Philinnæ f., III, 67, 4; 161, 5; post mortem Alex. M. Macedoniæ rex, III, 666, 1. Alexandri M. sepulturam curat, III, 693. Regnat annis septem, III, 693. 697, 1; 703, 1; 719, 1. Philippus a Maced. nominatur, *ibid.* Ab Olympia interfectus, III, 694; 667, 2.
- Aridæus aliquis post Sosthenem Macedoniæ administrator per breve tempus fuit, III, 699, 7.
- Aries Phrixi, ejusque vellus, II, 34, 37.
- Arimanius Persarum, III, 53, 78.
- Arimasparum sedes, II, 65, 1.
- Arimnestus, Pythagoræ f., Democriti magister; ejus donarium in templo Junonis Samiæ, canon musicus, II, 482, 56.
- Arindela, urbs Palestinæ, IV, 409, 4.
- Ariobarzanes, Darii III f., a patre supplicio affectus, IV, 316, 1.
- Ariobarzani contra Ptolemæum II auxiliantur Galli, IV, 312, 13.
- Ariobarzanes I, rex Ponti, successorem habet Mithridatem f., III, 538, 24. In regno Cappadociæ a Murena, Rom. duce, confirmatur, III, 544, 36. Luculli amicus, III, 555, 56.
- Arion Methymnæus cyclicos choros primus instituit, II, 249, 45.
- Arisbe, Teucric f., Dardani uxor, III, 70, 5.
- Arisbe, urbs Troadis, Mytilenæorum colonia, III, 70, 5; cujus clives Antenori contra Astyanactem auxiliantur, IV, 277, 2.
- Arispi, Indiæ gens, II, 413, 18.
- Aristænetus historicus, IV, 319.
- Aristæus, Cyrenes f., a nymphis educatur culturamque olearum et mellificium docetur, II, 190, 283; 214, 9; ex Arcadia in Ceum transit, IV, 319, 4. Autuchi frater, IV, 285, 5.
- Aristagora Corinthia, Demetrii Phalerei amica, IV, 415, 8. Hyperidis pellex, II, 492, 12.
- Aristagoras Milesius, scriptor, II, 98.
- Aristarchus, Demosthenis amasius, II, 492, 13.
- Aristarchus, Ptolemæi Euergetis II magister, II, 186, 2; Menecratis Nysæensis, IV, 344 b.
- Aristæx Proconnesii anima pro lubitu corpore exibat, eo-

- demque redibat, III, 155, 2. Ejus artes, parentes, scripta, *ibid. not.*; II, 2 b. 21 b.
- Aristeas Argivus, historicus, IV, 327, 1.
- Aristidis ἀρχή. II, 491, 9. II, 367, 14. Aristidis redituum publicorum administratio, II, 492, 10. Ejus legatio quam ad Lacedæmonios subiit, II, 492, 11. Ostracismo ejectus, II, 209, 1, 7; exulans in Ionia moritur, II, 620, 6; a paupertate vindicat Demetrius Phalereus, II, 366, 14.
- Aristides, πορνογράφος, III, 120, 16.
- Aristides Milesius, IV, 320.
- Aristion, Samius vel Platænsis, a Demosthene amico ad Hephæstionem missus, II, 361, 2.
- Aristion. V. Athenio.
- Aristippus Cyrenæus, II, 79. Ejus dicta quædam, IV, 156, 4. 416, 17 et 18. Primus inter Socraticos mercedem a discipulis exegit, II, 299, 21; ὀλοπάρος, IV, 416, 17, Scripta non reliquit, IV, 503, 18.
- Aristippus Argivorum tyrannus a Tragisco occiditur, III, 26, 9.
- Aristippus, historicus, IV, 327.
- Aristippus quidam pictor, III, 316, 7.
- Aristo Alexandrinus peripat., III, 324.
- Aristo Argivus, luctationis Platoni mag., III, 243, 143.
- Aristo Chius, philos., IV, 503, 23.
- Aristo Pellæus, historicus, IV, 328.
- Aristo rhetor, Gerasenus, III, 575, 17.
- Aristobulus, frater Epicuri, phil., IV, 455 b.
- Aristobuli, Hyrcani filii, regis Judæorum indoles, et regni tempus, III, 322, 4. 493, 9.
- Aristobulus cum Alexandro fratre ab Herode patre supplicio afficitur insons, III, 351 sq., 5.
- Aristobulus quidam historicus, IV, 328.
- Aristocles, Platonis avus, III, 243, 143.
- Aristocles historicus, IV, 329; alii varii, *ibid. not.*
- Aristocrates, Hipparchi f., Lacedæmonius, historicus, IV, 332.
- Aristocreon, geogr., IV, 333.
- Aristocritus, hist., IV, 334.
- Aristodamidas, Meropis f., Phidonis Carani pater, III, 690.
- Aristodamidas, Acoi f., Carani p., III, 165, 21.
- Aristodemus, Herculis et Megaræ f., II, 9, 4.
- Aristodemus, Aristomachi f., Proclis p., III, 603.
- Aristodemus Spartanus, unus 7 sapientium, tripodem ab Argivis accepit, quem ipse concessit Chiloni, II, 347, 1 et 2; 244, 28; III, 38, 8. Tegata; ejus dictum, II, 369, 1.
- Aristodemus Eretriensis Menedemum philosophum tamquam civitatem Antigono Gonatæ proditurum insinuat, III, 44, 36.
- Aristodemus, Menecratis Nysænsis f., Iasonis frater, quem Nysæ audivit Strabo puer, II, 344 b. Cf. II, 307.
- Aristodicus Tanagræus Ephialtem occidendum curat, II, 126, 67.
- Aristogiton cur contra tyrannos conspiraverit, II, 111, 17.
- Aristogenis contra Phrynen oratio, II, 354, 5.
- Aristolochus, Eleus, Ol. 177 olympionica, III, 606, 12.
- Aristomache, Erythræa poetria, Isthmiis victrix; ejus donarium Delphicum, III, 123, 27.
- Aristomachus, Cleodæi f.,
- Aristomachi pater, III, 603. 690. 165, 21.
- Aristomachus, Argivorum tyr.; ejus parasita Anthemocritus, III, 193, 5.
- Aristomenis Messenii cor villosum, II, 30, 6.
- Aristomenes Thessalus, Phyrini p., III, 704, 2.
- Aristomenes scriptor, IV, 336.
- Ariston Perictionem duxit, quam mundam a conjugali copula servavit usque dum Platonem ex Apolline peperisset, II, 316, 43.
- Aristonicus Tarentinus, scriptor, IV, 337.
- Aristonous citharædus, sexies pythionica; ejus dictum, II, 485, 65.
- Aristonymus Ephesius, Demonstrati vel Martis f., ex asina pater Onosceliæ, IV, 330, 3.
- Aristonymus, cithariata, egregie griphis lusit, II, 322, 67.
- Aristonymidas Cous, Ol. 177 olympionica, III, 606, 12.
- Aristophanes comicus genere Naucratiæ, IV, 425, 5. Ejus filii tres, II, 248, 41. Socratem exagitat, III, 583, 37. De Aristophanis Ranis didascalica, II, 248, 42. Fundum possidebat in Ægina, IV, 511, 18.
- Aristophanes Bocotus, hist., IV, 337.
- Aristophon orator legem contra se ipsum rogavit, IV, 358, 11.
- Aristoteles, postea Battus, Cyrenarum conditor, II, 212, 4, 1; casu fortuito lingua captus erat; cur de medela consulentem Pythia Battum appellaverit IV, 286; e Thera Cyrenen coloniam duxit; ex posteris erat Sesami, qui ipse genus duxit ab Euphemo, IV, 286, 6.
- Aristotelis phil. genus, III, 45, 41; ad Philippum proficiscitur; reversus in Lyceo docuit deambulando, III, 45, 41. Athenis scholæ præest 13 annis; impietatis accusatus Chalcidem abiit. Ejus in Hermiam epigramma, III, 581, 28. Ex Herpyllide Nicomachum genuit, III, 46, 42. Herminæ pellicem amat, II, 79. Solus permansit ap. Platonem De anima dialogum recitantem, III, 580, 22. Ejus persuadendi vis, II, 338 a. Primus orationem judicalem pro se ipso scripsit, III, 581, 29. Ejus dictum, III, 578, 9. — Speusippi libros emit, III, 579, 10. Ejus mors; placita, IV, 156, 6. De nobilitate liber, II, 281, 29; bibliothecam ejus coemit Apellico Teius, III, 269; epistolas collegit Arlemon, IV, 343, 14. Aristotelis nonnisi perhonorifice Aristoxenus meminit, II, 282, 35. In eum insolenter se gessisse dicitur Aristoxenus, II, 269. Theocriti Chii in Aristotelem dicerium. Ejus disc. Antipater Macedo, II, 338 a; παύλα Palæphatus Ahydenus, II, 338 a.
- Aristoxena. V. Petta.
- Aristoxenus Tarentinus musicus; ejus vita et scripta, II, 269.
- Aristoxeni varii, II, 269 *not.*
- Aristrati imago picta in Pæcile stoa Sicyonia, III, 120, 17.
- Aritonorum in India mos, III, 464, 145.
- Arius Heracleopolita Epeis theologi scripta Ægyptia græce vertit, III, 572.
- Arizelus historicus, IV, 340.
- Armaces fluvius ad Babylonem, IV, 283, 8. 284, 9.
- Armais — Danaus (Armesis), rex Æg. (dyn. XVIII, 14), II, 573.
- Arnatius. V. Harmatus.
- Arnenacus, rex Armeniæ, contra Belum Assy. regem beligerans periit, IV, 285, 12; pater Aramæi, *ibid.*
- Armenerichus. V. Ermenerich.
- Armenia unde dicta, IV, 306. Armeniæ reges sex qui regnarunt inde a Beli temporibus usque ad regnum Semiramidis, IV, 285, 12. In Armeniam fugit Semiramis a Zo-roastro pulsa; ibique a filio interfecta, III, 627, 2. Armenii Phœnices vincunt, Abrahami temp., III, 212, 3. Armeniæ magnitudo, III, 522, 3. 315, 5. Armeniorum ad regem (nescimus ad quem) fugit Zeilas, Nicomedis Bithyniæ regis f. (c. 260), III, 537, 22. Rex Artaxias, II, præf. xii, 13. Pacorus, Trajani temp., III, 660 b. Parthamasirus, tempore Trajani, III, 589, 16; præfectus Axidares, ib. Armeniorum qui a Persis ad Romanos defecerant, socii Colchi, Abasgi, Abanes (572 p. c.), IV, 271. Armeniorum dux Joannes (572), IV, 271. Armenii, interfecto Surena præfecto, a Chosroe deficiunt, cum Romanis

- societatem ineunt, IV, 273, 2. Armeniæ gentes Obareni et Ofeni, III, 660, 8; regio Cholobelene, III, 587, 4. Mingas, III, 415, 76.
- Armenidas historicus, IV, 339.
- Armenus Rhodius, a quo Armenia Asiæ regio dicta est, IV, 306.
- Arne, Æoli f., IV, 370, 7. Neptuno Bræotum parit, IV, 465, 3.
- Arne Neptuno parit Æolum, II, 306, 28.
- Arne nymp̄ha olim Sinoessa in Bræotia, IV, 518.
- Arne urbs Thessaliæ, III, 638, 8; Bæotia, IV, 568, 370, 7.
- Arneæ, Lyciæ opp., IV, 134, 3.
- Arnegisclus, Anagastæ pater, IV, 617, 206.
- Ἀργεῖδες ἡμέραι apud Argivos, II, 327, 79.
- Ἀργεῖοι, III, 26, 11.
- Arnosus, Mysorum rex, Ardynium urbem in Thebes campo condit; ejus filiam Tudo ducit Adyattes et post hunc Gyges, III, 384.
- Aroanius Arcadiæ fluv., III, 32, 20.
- Aroita, Asdahagis Medi f. Cf. Amuhia.
- Arphaxad, Semi f., IV, 541, 16.
- Arpinna, mater Cœnomai, de qua Olympia etiam Arpinna dicebatur, III, 633, 8.
- Arrabæus bellum gerit cum Archelao Mac. rege, II, 152, 154.
- Arrianus Nicomedensis scriptor, III, 586.
- Ἀρριεὺς in India, II, 423, 29, 421, 30.
- Arsa, urbs Hispaniæ, III, 643, 37.
- Arsaces Sardanapallum occidit, II, 473, 14.
- Arsaces, a Phriapita Arsacis filio genus ducens, frater Tiridatis, Phereclæm, Parthiæ ab Antiocho II Theo præfectum, interfecit, populumque in libertatem vindicat, III, 586, 1.
- Arsaces Parthorum rex Demetrium Nicatorum vivum capit, II, præf. xx, 25. III, 712, 17. Contra Antiochum Sideten bellum gerens, strategemate usus fratrem ejus D. Nicatorum captivitate solutum mittit in Syriam; Ant. Sideten vincit, filium ejus Seleucum capit, III, 713, 18.
- Arsacis de Antiocho Sidete capto et occiso dictum, III, 258, 20. Contra Scythas proficiscens (c. 128), tutelam regni Himeri commisit, III, 259, 21.
- Arsacia, sic a Parthis vocatur Rhaga urbs, IV, 308, 4.
- Arses, Persarum rex et Ægypti, quot annis regnaverit, II, 598.
- Arsicas. V. Artaxerxes.
- Arsinoe sive Coronis, Leucippi f., Apollini parit Æsculapium, IV, 324, 22, 496, 1.
- Arsinoe, uxor Ptolemæi Lagi, mater Ptolemæi I, III, 719, 1.
- Arsinoe, Ptolemæi Philadelphi soror et uxor; cur obeliscum frater erexit, III, 65, 4, et templum, II, 374, 15. Ejus statua ex topaxis, III, 480, 64. Libyæ ubi nomen dat, III, 238, 129. Uxor Lysimachi, III, 530, 4. II, 466. A Lysimacho obtinet Heracleam; quam administrat per Heraclidem Cumanum, III, 531, 7. Marito suadet ut Agathoclem ex priore uxore filium, tamquam insidias struentem, e medio tollat; quod facinus peregit frater Arsinoes Ptolemæus, III, 532, 8. 698, 4. Postea ducit eam Ptolemæus frater, qui ejus ex Lysimacho liberos trunat; mox ipsam pellit, III, 534, 14.
- Arsinoe, Ptolemæi Philopatoris uxor, quomodo misera perierit, populo investiganti patefactum est, II, præf. p. xxvii. Cf. IV, 548, 54.
- Arsinoe, urbs Libyæ, III, 238, 119.
- Arsinoe urbs in Charandra sinu de sororis nomine sic appellata a Ptolemæo Philadelpho, III, 471, 41.
- Arsinoe ἐν Ἀλώβι Syria urbs ceterum ignota, unde nomen habeat, III, 575, 18 b.
- Arsinoe. V. Ephesus.
- Arsinoites nomus, in quo Labyrinthum edificavit Lachares rex, II, 560.
- Ἀρσίνου τεῖχος, oppidum ad Rhyndacum fl., II, 622, 13.
- Artæus, Medorum rex, non obsecundat Pausaniæ, qui sibi Babylonis satrapiam, quam Nanarus tenebat, tradi postulabat; Nanarus in iram ejus incurrit, quam ille placat pecuniâ, III, 359 sqq., 10.
- Artabanus, Artaxerxis militum præfectus; ejus cum Themistocle colloquium, II, 296, 9.
- Artabanus Darium (II) injussu Xerxis suspenderat; timens sibi Xerxem interire, II, 180, 253; rex Persarum et Ægypti, per septem regnat menses, II, 595, 68.
- Artabanus Tiridatem Parthorum regno pellit (sub Tiberio imp.), IV, 184, 2. an. 35 p. C.
- Artabazus Persa, II, 311, 25.
- Artabrurum metalla, III, 273, 48.
- Artace, urbs Phrygiæ, Milesiorum colonia, III, 385, 6; in Troadis finibus, II, 65, 2.
- Artageres a Cyro juniore in prælio interfectus, II, 92, 24.
- Artaphernes dux in bello Ionico ab Eretriensibus in Sardibus obsidione cingitur, IV, 441.
- Artasyras, Hyrcanorum satrapa, ad Cyrum deficit, III, 406, 66.
- Artavasdes, Armeniæ rex, hist., III, 311.
- Artaxata in Armenia uchs ab Artaxia condita, II, præf. p. x, Cf. III, 660, 6.
- Artaxerxes I Longimanus cognominatus, IV, 306; Ægypti rex, II, 595, 68; quinque civitates Themistocli dat, II, 296, 10.
- Artaxerxis II soror Amytis, II, 93, 21. Antea Arsicas vel Oartes dictus, II, 93, 22. Quomodo se gesserit in prælio contra Cyrum fratrem commissio, II, 93, 24. Quot millia contra Cyrum eduxerit, II, 94, 25. Ejus filia Apama, Pharnabazi uxor; Rhodogune, Oræte uxor; Atossa, Tiribazi uxor, II, 94, 27. Non stat promissis; quare Tiribazem inimicum sibi reddidit, *ibid.* Duas filias, quarum altera Amestris, connubio sibi junxit, II, 97, 7. Memnon Anaitidis statuam Babylone, Susis et Ecbanis posuit, eamque colendam esse Persis suo exemplo demonstravit, II, 509, 16; quibusnam donis Timagoram Atheniensem vel Entimum Cretensem, et Antalcidam honoraverit, II, 296, 11. Regni tempus, II, 95, 28.
- Artaxias in Armenia ab Antiocho M. deficit; Artaxata condit; ab Antiocho Epiphane imperata facere cogitur (a. 165), II, præf. x, 9. Fœdus pangit cum Timarcho Mediæ satrapa, II, præf. xii, 13.
- Artymnesus, Lyciæ urbs, II, 343, 1.
- Artembares, pincernis præfectus in aula Astyagis, III, 398.
- Artemidorus Ascalonita, hist., IV, 340.
- Artemidorus Zenonis ad Theuderichum Valamiri f. legatus, IV, 125, 18.
- Artemis. V. Diana.
- Artemisia, festum Apollini sacrum Cyrenis, III, 187, 6.
- Artenita, prope Æthiam insula Tyrrenica, III, 573, 13.
- Artemita, Babylonis urbs, IV, 308, 3; patria Apollodori hist., IV, 308.
- Artemon ὁ περιόρητος, homo luxuriosus, II, 199, a.
- Artemon, Protagoræ pater, II, 20, 6.
- Artemon Clazoumenis, Pergamenus, Cassandrensis, historici, IV, 340. Alii Artemones, *ib. not.* Art. pictor, IV, 343, 13.
- Arthmiadas Lacedæmonius, Lycurgi socius, III, 37, 4.
- Artogetes, Persa, Sandacæ maritus, II, 295, 8.
- Artus, Messapiorum regulus, III, 145, 89.
- Arundines Arabiæ, IV, 525, 20 a.
- Arms, Tarquinii filius, III, 89, 8.

- Aruntius Paterculus, equum æreum, suppliciorum instrumentum, fabricavit Segestæ tyranno; quam ejus inventi tulerit mercedem, IV, 322, 9.
- Aruntius, Appii f., e Conimbriga urbe longævus, III, 609, 1.
- Aruntius stuprat Medullinam filiam, a qua interficitur, IV, 321, 4.
- Arycanda, Lyciæ opp., IV, 133, 2. Arycandenses Lyciæ ære obruti Mithridatis partibus se adiungunt, III, 194, 4.
- Aryandes, Ægypti præfectus, Pheretimæ Battii III uxori auxiliatur, IV, 449, 2.
- Arynnium, mons Achaïæ, II, 41, 64.
- Arzanene, IV, 257. 261. 273, 3. Romanorum imperio sub Diocletiano adiungitur (297), III, 189, 14. Arzanenes castellum Chlomarum, IV, 258, 57.
- Asachæi Æthiopes, apud quos ingentes serpentes nascuntur, III, 478, 47.
- Asander Cariam provinciam post mortem Alexandri M. obtinet, III, 668, 1.
- Asar, opp. Æthiopiæ, III, 351, 3.
- Asbolus, idem qui Clumus Judæorum, III, 212, 3.
- Asbytas, Amphithemidis f., IV, 291, 1.
- Ascalon, Syriae urbs, a quo et quando condita, III, 372, 26. Ascalonis in lacum Atergatis cum Ichthye a Maxo demersa, III, 155, 32. Ascalonitarum princeps Craterus, a quo Thraces Eulocium furem sibi tradi postulant, IV, 55, 106. Ascalorffia Apollonius, IV, 312.
- Ascalus, Hymenæi f., frater Tantali, Aciami regis Lydorum dux in Syria Ascalonem condit, III, 372, 26.
- Ascania, Troadis, III, 373, 29.
- Ascanius, Æneæ f., 70, 8; pater Romæ; avus Romes, IV, 290, 8; pater Remi, IV, 395, 11. Ascanius et Sramandrius Ariben condunt, III, 70, 5. Ascanius Albam Longam condit, III, 92, 21, 96, 1. Silvium insidiis petit, II, præfat. p. viii; regni tempus, III, 503, 3.
- Ascanius Abderita, II, 384 b, not.
- Ascitæ Arabes, III, 477, 42.
- Asclepiades medicus, Philonidis et Aufidii magister, III, 576, 20.
- Asclepiades Arei f., hist., III, 306.
- Asclepiades Cyprius, hist., III, 306; III, 10, 31.
- Asclepiades Mendesius, hist., III, 306.
- Asclepiades Myrleanus et Tragilensis, scriptores, III, 298.
- Asclepiodotus historicus, III, 665.
- Ascrea Neptuno parit Cæcium, IV, 352, 1.
- Ascrea urbs ab Cæclo condita, III, 352, 1. Ascræi a Thespiensibus trucidantur; superstites Orchomenum fugiunt, II, 144, 115.
- Asculum, prælium ibi a Pyrrho contra Romanos commissum, II, 454, 8.
- Asdahages, Medorum rex, cum quo societatem init Nabopalassar; pater Amuhæ, quam despondet Nabopalassari filio Nabucodonossoro sive Nebucadnezario, IV, 282, 7.
- Asdingi. Cf. Astingi.
- Asdrubalis avaritia et dominandi cupiditas; quomodo in Hispania se gesserit; III, 91, 18. Ejus in Hispania successor Hannibal, III, 91, 13.
- Ἀσδραβίας δίκαια ad archontem regem pertinent, II, 114, 27 b.
- Aseneth, Pentephriæ f., Josephi uxor, III, 216, 219, 10.
- Asel, Æthiopiæ opp., in Medoe ins., IV, 351, 3.
- Aser, Jacobi f., III, 215, 9.
- Aserymus, post Astartium fratrem Tyriorum rex, a Phelate fratre interfectus, IV, 466, 1.
- Aseth, pastorum in Ægypto rex, II, 570, 49.
- Asglia ins. sinus Persici, III, 478, 45.
- Asia, Europæ soror, Oceani et Pompholygæ f., II, 61, 4; 349, 1.
- Asia minor ab Trigibildo vastatur sub Arcadio imp. (399 p. C.), III, 47, 75.
- Asia, castellum ad Ctesiphontem; ibi Julianus mortuus est, IV, 5 et 6.
- Asias cithara a Lesbiis nomen habet, II, 182, 257; 488, 83.
- Asimuntii in Thraciæ finibus fortiter Hunnis resistunt, sed cedere iis ab Theodosio coguntur, IV, 75, 5.
- Asinæis Deiphon suadet, ut ab Argivis deficiant, III, 376, 38.
- Asine Argolidis a Dryopibus habitatur, II, 137, 98.
- Asini sub Theodosio carissimi, IV, 39, 56.
- Asinius Pollio auctor epistolarum quæ Euripidi et Arato affinguntur, IV, 310.
- Asinius Quadratus, historicus, III, 659.
- Asius philosophus, IV, 551, 24.
- Asopodorus Phliasius, iamborum poeta, IV, 478.
- Asopus in Bœotia Sinopes pater, II, 161, 186, 348, 2; III, 29, 3.
- Asordanes, Senacheribi f., II, 503, 11. Babylonis a patre præficitur, II, 504, 12. Post patris obitum regnavit annis 8, *ibid.* Axerdis (sic *Abydenus* nominat *Asordanem*), Assyriæ rex, Nergilum fratrem et parricidam, usque ad Byzantium persequitur tandemque interficit. Ægyptum quoque partesque inferiores Syriæ acquirit, *Abyden.* IV, 282, 7.
- Aspalius, Illi frater, moritur in Isauria (478), IV, 619, 211.
- Aspar cum Ardaburio patre contra Joannem tyr. in Italiam mittitur, IV, 63, 46. In Libya commorans Zeronem Maurusium ab Aetio dono accepit, IV, 96, 11. Effecit ut Leo Marciano in imp. succederet, IV, 100, 20; 135 a.
- Sciris et Gothis inter se belligerantibus auxiliumque a Leone petentibus, neutrorum precibus obtemperandum esse censet, IV, 107, 35. Barbaros, qui sese dederant, trucidari jubet (an. 467), IV, 108, 39. Ejus hereditatem sibi tradi a Leone postulat Theuderichus, Triarii f. (473), IV, 114, 2. Pater Ardaburii, Patricii, Ermenurichi, duarumque filiarum, e ternis nuptiis, III, 135 a. De Tatiano et Viviano cum Leone imp. contendit, IV, 135 b. A Leone occiditur, IV, 135 b.
- Aspasia Megarensis; Periclis amica, II, 200 a; Samiaci et Peloponnesiaci belli causa, II, 314, 35, 482, 58.
- Aspasius Tyrius sophista, III, 576.
- Aspasius Byblius sophista, III, 576.
- Aspendum, abdicata potestate, abit Antiochus Grypus, qui propterea etiam Aspendius vocatur, III, 714, 21.
- Aspendius, Diodorus, q. v.
- Aspetus, in Epiro cognomen Achilles, II, 145, 121; IV, 337, 1.
- Asphaltum quomodo et Serbonide lacu educatur, III, 276, 63.
- Aspis, una ex Cyciadibus ins., IV, 365.
- Aspis, Libyæ urbs, III, 575, 18.
- Aspledon unde nomen habeat; ob aquarum penuriam deserta est, IV, 352, 2.
- Aspledon, Neptuni et Midæ nymphæ f., Aspledonem condit, IV, 352, 2.
- Asprudus, Mediæ fl., IV, 189, 14.
- Assaon Niobes filia amore ardet, filios ejus concremat, se ipse interficit, III, 9, 28.
- Assentatorum animi moresque; varia eorum genera et nomina, II, 310, 25; 313, 32.
- Assessus, urbs in Milesiorum ditone, in quam filii Leodamantis post necem patris se receperunt, III, 388, 54. Cabirorum sacra recipiunt, *ib.*
- Assis, pastorum in Ægypto rex, II, 567.
- Assiorum porci ingentes, III, 188, 9.
- Assuris, Dadanis f., III, 214, 7.
- Assus in Mysia, Mytilenæorum colonia, III, 239, 137; IV, 460, 13.

Assyria a Suri dicta, II, 214, 7; olim Euphratis, deinde Chaldaea, IV, 530. Assyriorum reges sex vel septem qui antecesserunt Ninum (*sec. Abydenum*), IV, 284; II, 285, 12. Assyriaci regni tempus *sec. Thallum*, III, 518, 2. Regum stirpes duae, IV, 351, 6; III, 210, 1, 2. *Assyrii* Babyloniae reges usque ad Phulum per annos 526 regnantes, II, 513, 11; et qui deinceps sequuntur a Phulo ad Sardanapallum, II, 504, 12. Assyriorum regnum quando sit eversum, IV, 284, 4. Assyrii in Cappadocia, a Cappadocia Ninyae f. Cappadoces dicti, III, 595, 48. Ass. reges: Ninus, Semiramis; Ninyon, Belimnus, sub quo Perseus cum classe advenit; Panyas, tempore Argonautarum; post eum Mithraeus, cuius successor Teutamus, tempore belli Trojani. Quot sint anni usque ad Mithraeum, et usque ad Sardanapallum, III, 626. Cf. IV, 91, 542, 409. Assyrii Mesopotamiae ad Euphratem a Babylone ad Ninum habitantes, bello petuntur ab Amazonibus, III, 595, 48. Assyrii Henetos sedibus pelunt, III, 596, 49. Assyriorum instituta, III, 462, 131. Festum, Baegis, II, 331 a. Fluv. Physcus, II, 76, 2. Astacus, Neptuni et Olbiae nymphae f., nomen urbi dat, III, 592, 29. Astacus e Spartorum genere, a quo Astacus urbs nomen habet, III, 536, 20. Astacus, urbs Bithyniae, ab Astaco nominata, III, 592, 29, 536, 20. Ol. 17, a Megarensibus condita, postea Atheniensium colonis aucta, sub Dydalo Bithynorum rege florens, III, 536, 20. Astacus sive Ostacus Chalcedoniurum colonia, IV, 627. *Astapus*, pars Nili fluvii, III, 474, 29. Astarte templum Tyri aedificat Hiromus rex, IV, 446, 1; Cf. de Astarte, III, 569, 24. Astarte in Phoenicum mythologia, III, 568, 18, 19. Astartus, Dazestarti f., Tyriorum rex, frater Aserymi, IV, 466, 1. Aster, gigas a Minerva occisus, II, 189, 282. Aster lapis, IV, 427, 1. Asteria ins., ubi Latona peperit, II, 343, 2. Postea Delus, III, 633, 11; IV, 291, 4. Asteria, Alcyonei f., IV, 422, 46. Asteria, Hydei f., Bellerophonti parit Hydissum, IV, 34, 5. Asteria, Ili Isauri uxor, IV, 620, 214. Asteritis lapis, IV, 159, 11. Asterius, Cretes pater, III, 304, 18. Asterius ex Amphictyone pater Dotidis, III, 153, 21. Asterius mons, postea Cithaeron, unde dictus sit, II, 330, 2. Asterius, Nelei f., III, 304, 19. Asterodia, Oceani et Tethys f., Apsyrta mater, IV, 397, 1. Astibares, Medorum rex, pater Rhoeaë, quae Stagangaeo nupsit, III, 364, 12. Nabuchodonosori in bello contra Judaeos socius, III, 229, 24. Asticosus, e Philippis Macedo, III, 609, 1. Astiges lapis, IV, 362, 6. Astingi (i. q. Asdingi), Vandalorum genus regium, M. Amelio auxiliantur, IV, 187, 7. Astlicia, II, 502, 9. Αστρομοι in India, II, 423, 29; 424; 30, 33, 34. Aston Croniata, librorum auctor, qui Pythagorae inscribentur, III, 170, 8. Astra, meretrix Athen., IV, 410, 1. Astraeus, Boreae pater, IV, 539, 6. Atribae, gens Indica, II, 413, 18. Astyages (i. q. Cyaxares), Mediae satrapa, pater Amytis, quam Nabuchodonosori Chaldaeo despondet; atque cum ejus patre Nabopolassare Ninum evertit et Sardanapallum regno exiit, II, 502, 12. Astyages contemptus a Cyro regno exiit, II, 180, 253.

Ei Angares cantor praeannuntiat imminens a Cyro periculum, II, 90, 7. Astyagis indoles et quomodo a Cyro regno pulsus sit, III, 397 sqq., 66. Astyages a nonnullis Darius nominatus, II, 5, b. Astyanax post discessum Graecorum in Troade regnum obtinuit; ex eo pellitur ab Antenore; verum ab Aeneae restituitur, IV, 277, 2. Astycreon, a Menecrate medico servatus, IV, 414, 5. Astydamos ante Aeschylum statua honoratur, III, 170, 13. Astydamos, Milesius pancratiasta; ejus robur, IV, 513, 2. Astydamia, Amyntoris f., mater Tlepolemi, IV, 286. Αστυνόμοι, Athenis, II, 120, 46. Astynomus historicus, IV, 343. Astyoche, Actoris f., mater Tlepolemi, IV, 286. Astypalaea, Phoenicis f., Neptuno Ancæum parit, II, 159, 176, 42, 1. Astypalaea insula leporum multitudo infestata, IV, 421, 42. Astypalaea, Samiorum tribus, IV, 512, 1. Astyra, Boeotiae opp., III, 642, 27. Asturus, Susi filius, IV, 530. Atabyrus, mons Rhodi, ubi Jovi Atabyrio templum condit Althæmenes, II, 177. Montis altitudo, II, 253, 58. Atalanta ins. juxta Eubream terrae motu rupta, IV, 381, 2. (*Atalante*), Acasti uxor, Peleum deperit, III, 389, 56. Atapheni in Arabia, IV, 409, 1. Atarantum in Libya mos, III, 463, 140. Atargatis dea, IV, 629 a. Atepomarus, Gallorum rex, Romanos bello premit; strategemate repellitur, IV, 320, 1; 367, 2. Atergatis quæ fuerit. Cum Ichthe filio a Moxo capta et in lacum ad Ascalonem demersa, III, 155, 32. Athamanes in Heraclea ad CElam, III, 133, 56. — Athamanes viri pastores, mulieres agricolae, II, 219, 23; eorum rex Amyntander, II, *præf.* xviii, 22. Athamanum fons memorabilis, IV, 436, 11. Athamas Nephelen ducit, ex eaque Phrixum et Hellen genuit; deinde Inonem superinduxit, ex eaque genuit Learchum, Melicertem et Eurycleam. Inonis dolo circumventus liberis e Nephelen susceptos mactare instituit; quare rabiem dii ei injiciunt; insaniens Learchum et Eurycleam occidit, II, 344, 6. Non Athamas sed Ino in filios scivit, II, 377, 8. Athamantis e Themisto liberi Schæneus, Erythrius, Leuco, Ptoeus, Phrixus, Helle; ex Inone liberi Learchus et Melicerte, II, 37, 35. Athamantis historia *sec. Philostephanum*, III, 34, 27. Athanadas historicus, IV, 343. Athanae, urbs Arabiae, III, 478, 45. Athanas Syracusanus, historicus, II, 81. Athanati Aethiopes, IV, 351, 3. Altheas, Scythiarum rex; ejus ad Byzantium epistola, IV, 336, 4. Athenae urbes sex, III, 574, 14. — Atheniensium legislator, Triptolemus, III, 38, 3. Athen. Sain in Aeg. condunt, III, 176, 2. Ione Atticam incolis frequentante Iones dicti sunt, et Apollinem πατρώον colere coeperunt, II, 105, 1; 208, 1. Athenae a Dioscuris direptae, III, 115, 10. Athenienses pueri qui tributis nomine in Cretam mittebantur, pro servis ibi vivebant. Horum pars una cum Cretensibus Delphos, hinc in Iapygiam, hinc in Thraciam venerunt, ubi Bottiaei dicti sunt, II, 153, 157. Athenienses Thesei comites, Euneus, Thoas, Solois, Hermus, II, 345, 8. Seditione laborantes Theseus conciliat, II, 208, 1, § 2. Quomodo Theseus rempublicam constituerit, II, 105, 2; *φύλαξ, φρατρίαί, γένη, γεννηται*, II, 106, 3; *τρίττοις*, II, 106, 4. Eurygyis in honorem ludos funebres celebrant in Ceramicis, II, 22, 3. Atheniensium in ludis Isthmiis proedria, II, 351, 13. Reges De-

monophon, Oxyntes, Aphidas, Thymætes, III, 386, 50. In Areopago de Oreste judicium, III, 375, 34. Athen. sub Neleo in Asiam transmigrant, IV, 368, 5. Homerum mulcant, Tyrtaum delirare dicunt; Astydamanthem ante Æschylum statua honorant, II, 170, 13. Athenienses colonis Astacum augent, III, 536, 20; ex Codridis luxu diffuentes nolunt amplius reges creare. Hippomenis facinus, II, 208, 1, § 3; III, 386, 51. Regum tempora, IV, 547, 13. Dracontis leges, II, 106, 4. Judicia φονικά; ἐφέται, δικαστήριον ἐπὶ Παλαδίῳ, II, 106, 5; ἐπὶ Δελφινίῳ, II, 107, 7. Cylonis conamen, et Megacリス facinus. Megacリス piaculo obnoxios urbe pellunt, II, 208, 1 § 4. Solonis σεισάχθεις, II, 208, 1 § 5. Solonis legislationis indoles, II, 107. δ. ναυκραρίαι, ναύκραροι· δῆμοι, δῆμαρχοι, II, 108, 8, 18. Solonea τιμήματα vel τέλη quattuor, πενταχοσιομέδμοι, ἱππεῖς, ζευγίται, θῆτες, II, 108, 9, 10; δῆμαρχοι, II, 363, 9; ἄξονες, κύρβεις, II, 109, 11, 294; 4, 130, 48. Τοῦ πρώτου ἄξονος lex de σιτήσαι γυναικῶν καὶ ὄρναν, II, 109, 12. Lex in eos, qui in populi dissensione civili, neutri se parti addicunt, II, 109 11 a. Ὁ πρὸς τῷ λίθῳ ἔρκος, quem Soloni jurarunt thesmothelæ et senatus, II, 110, 13; τῶν Κύρβειν lex de Delastis, III, 138, 78. De mulieribus leges, II, 363, 8. Ratio servorum publicorum, II, 150, 140. Athenienses Æginetarum piratis vexati copias in Æginam transducunt; clade afficiuntur, quam unus solus effugit; in hunc scelus a mulieribus Atheniensium commissum; quare fibulis eas uti in vestibus vetitum est, II, 481, 50. Lemnum insulam ejectis Tyrrenis obtinent, II, 272, 1. Athenienses cf. Pisistratus, etc., etc. Olympii templum a Pisistratidis edificatum, II, 111, 17. Pisistratarum tyrannis ejusque eversio, II, 208, 1; § 6, 110, 16 sq: (V. Pisistratus.) Clisthenes ejusque instituta, II, 111, 17, 18; civitatem ii habent, quibus est Jupiter ἔρκιος, II, 363, 6. Quonam anno juvenes in album relati civibusque adscribantur, II, 111, 19; ἐρηβοὶ περίπολοι, II, 111, 20. A quonam ætatis anno χορηγεῖν liceat, II, 112, 21; πρόεδροι τῶν πρυτάνεων qua ratione legebantur; eorumque munera, II, 112, 22; προέδρων ἐπιστάτης, πρυτάνεων ἐπιστάτης, II, 112, 22, 23; III, 635, 2. Γραμματεὺς ὁ κατὰ πρυτανείαν κληρωθεὶς, II, 112, 24. Γραμματεὺς ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου αἰρεθεὶς, II, 112, 24. Ἀντιγραφεὶς, ὁ τῆς διοικήσεως et ὁ τῆς βουλῆς, II, 112, 25. Γραμματεὶς archontum, II, 112, 26. Πάρεδροι archontum, II, 112, 26. Areopagiticus senatus viarum publicarum curam habet, II, 209, 1, § 10. Archontum munera et jurisdictionis; ἀρχοντος ἐπωνύμιον, II, 113, 27, 27 a. ἀρχοντας βασιλῆως, II, 114, 27 b; ἀρχοντας πολεμάρχου, II, 114, 28; θεσμοθετῶν ἀνάκρισις, II, 115, 29, 209, 1 § 11; eorum munera et jurisdictionis, II, 115, 30, 31; εἰσαγγελία, II, 619, 5 sq. 363, 10; παράστασις, II, 363, 7. Ἐκκλησίαι quattuor, et quænam res in singulis tractentur, II, 116, 32, 117, 33. De Heliææ δικαστηρίου ratione; judicium βακτηρίας et σύμβολα, II, 117, 34; διαμετρημένη ἡμέρα, II, 118, 35; ψῆφοι, II, 118, 36, 37; καθίσκος, κῆμος, II, 118, 38. Διαιτηταί, eorum numerus, et munera, II, 119, 39; ἔρκιος, II, 119, 40; κατὰ δῆμον δικασταί, II, 119, 41; ἐρεσις, παράβολον, II, 119, 41 a; ἐπιμεληταὶ ἐμπορίου, II, 119, 42; ναυτοδίκαι, II, 618, 4; ἀγορανόμοι, II, 119, 43; σιτοπούλακες, II, 120, 44; μετρονόμοι, II, 120, 45; ἀστυνόμοι, II, 120, 46; ἐταῖραι, II, 120, 47; ἱεροποιοί, II, 120, 47 a. παράσιτοι, II, 121, 47 b; ταμίαι χρημάτων καὶ ἱερῶν τριπῶν, II, 121, 48, 49; (naves sacræ: παράλος, Σαλαμινία, Ἄμμωνιάς, Δημητριάς, Ἀντιγονιάς, 121, 49;) ἀποδέκταις s. κλακρέταις, II, 122, 50; πωληταὶ καὶ πωλητήριον, II, 122, 51; εὐθύται, II, 122, 52; λογισταὶ καὶ λογιτήρια, II, 123, 53, 54;

συνήγοροι λογιστῶν, II, 124, 55; ἱππαρχοί, II, 124, 56; φύλαρχοι, II, 124, 57; στρατηγοί, II, 124, 58; στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις, II, 124, 59; ἄδυνατοι, II, 124, 60; ostracismi institutum, II, 209, 1, § 7; οἱ ἑνδεκα, II, 209, 1 § 11; etiam νομοφύλακες et θεσμοφύλακες vocati, II, 365, 12; ἡ μὴ οὐσα δίκη, II, 364, 11. Victoriæ Marathoniam primus nuntiat Thersippus vel Eucles, II, 198. b. V. Themistocles, Cimon, Pericles. Bello Medico, quum Themistocles suasisset ut, relicta urbe, Athenienses triremes conscenderent, pecuniam ad implendas milite naves erogavit Areopagus, II, 125, 61. Idem Salaminia victoria ochlocratiam magnopere provexit, II, 125, 61. Pirææ incolæ reliquis civibus δημοτικώτεροι, II, 125, 61. Ἑλληνοταμίαι, II, 125, 62. Athenienses ex pactis conventis, ἀπὸ συμβόλων, jus dixerunt sociis subjectis, II, 125, 63. Imperio potiti contra pacta in socios, Samios, Chios, Lesbios, sævierunt, II, 125, 64. Snadente Cimone, Lacedæmonis contra Helotas rebelles auxiliantur, II, 70, 9. Sesto et Byzantio multos captivos barbaros abducunt, duce Cimone, II, 47, 4. Atheniensium in potestatem per Cimone rediguntur Chersonesus, Thasus insula et eorumdem in continente sita metalla; Cimone, quod a Macedonia abstinuisset, corruptum esse putantes donis Alexandri regis, in judicium vocant, II, 54, 4. Contentiones inter Cimone et Periclem, qui τοῖς θεωρηκοῖς et τῷ δικαστικῷ μισθῷ aliisque χορηγίας populi multitudinem sibi conciliavit, Areopagi potentiam opera Ephialti usque fregit, Cimone denique exulare coegit, II, 125, 66. Merces judicialis aliis temporibus alia, II, 126, 68; primum immodice auxit eam Callicrates, II, 126, 69. Cives optimi, Nicias, Thucydides Melesii f., Theramenes, II, 126, 70. Athenienses Samum oppugnant, II, 55, 7; sub Pericle, a Melisso prælio vincuntur, II, 160, 183. In bello Samio mortui a Pericle oratione funebri laudantur, II, 55, 8. Anyto auctore, decem talenta Herodoto dono dant, II, 360, 1; in Diagoram Melium decretum, IV, 444, 4, 5; II, 621, 8. Resp. a Clione ejusque successoribus corrupta, II, 209, § 8. Ob Hermæ truncatos Andocidem in judicium vocant; accusatum absolvunt, II, 76, 1. Hermæ mutilati dicuntur a Corinthiis, quo Siculam Atheniensium expeditionem impediunt, *ibid.* Post cladem Siculam (412) exulibus redeundi potestatem faciunt, II, 362, 3, exceptis Pisistratidis, II, 77, 3. In Phrynicum militum ducem decretum, II, 622, 11; in Antiphontem, II, 621, 10. Post prelium ad Arginusas Cleophon demagogus persuasit populo, ne conditiones a Lacedæmonis, qui Deceleæ erant, oblatas admitteret, II, 127, 71. Anytus corruptendorum judiciorum auctor, II, 127, 72. Quadringenti viri septem annis ante 30 viros constituti, per 4 menses reip. præfuerunt; quoniam mendacio remp. penes se retinere studuerint, II, 127, 73. In quadringenti viris demagogus exstitit Phrynichus, II, 127, 73. Dracontides decretum de triginta virorum dominatione scripsit, II, 127, 74. Sub his Charicles demagogus viguit, II, 127, 73. Triginta virorum sæva tyrannis; post eos Thrasybulus et Rhinon reip. præfecti, II, 209, 1, § 9. Euclide archonte Ionicas literas adoptaverunt, II, 348, 7. Epaninondæ tempore de Sida agro cum Boeotis litigant, III, 192, 4. A Doxandro contra Mytilenæos excitantur; Pachete duce Mytilenæi capiunt, II, 158, 172. Ad eos legatus venit Pytho Byzantius, II, 329, 1. E. Nymphæo Pontico talentum ins rediit, II, 622, 12. Rogante Theogene, bis mille in Samum mittunt (Ol. 107, 1. 352), a quibus Samii ins. ejiciuntur, II, 216, 10, 7; interfecto Philistide tyranno, Oreum in libertatem vindicant (341 a. C.), II, 643, 31. Chæronensis cladis ostentis prænuntiata, II, 471, 6. Decem oratores ab

- Alexandro postulantur, II, 471, 9. Demetrii Phalerei reip. administratio, II, 448, 2. Degenere adulatione Demetrium Poliorcetem prosequuntur, II, 449, 3 et 4. 476, 30. Beroso astrologo statum inaurata lingua posuerunt, II, 510, 25. Piræum Aratus occupare conatur, III, 22, 3. Athenienses Aristionem philosophum ad Mithridatem mittunt, defectione a Romanis molientes; Mithridatis societate ac Athenionis reducis promissis fidentes bellum suscipiunt; Athenionem summum ducem constituunt, illoque tyrannide polito, sævitiam hominis nequissimi experiuntur, III, 267 sqq. 41, 22. Olympleum in Delo Hadriani opibus instaurant, et Novas Athenas Hadrianæ appellant, III, 607, 21. Athenæ a Gothis sub Alaricho obsessæ (396), IV, 43, 65; et captæ, Dexippo Atheniensium dux, III, 680, 21. Athenis in thronum sophisticum Olympiodori opera evectus Leontius, IV, 63, 28. Quomodo scholastici Athenis initiari soliti sint, IV, 63, 28. Athenienses statuam erigunt Philatio, qui libros conglutinandi rationem ostendit, IV, 64, 32. — Athen. festa, τὰ Διάσια, IV, 313. Ὑποπόρεια, IV, 313; τὰ Χαλκεία, IV, 312. Ἑορταὶ λαμπρές tres, III, 117, 6. Πουανέφια, IV, 312. Ἀπατούρια, IV, 539, 19; inquilini in pompis σακφρόροι, ὄβρισοίροι, II, 363, 5. Furiarum cultus, III, 130, 49. Apollinis Cynnei, IV, 369, 2. Athenienses in Delo sacra facientes, IV, 494, 11. Hyperborei cari, II, 386, 2. Athenas quando venerit Abaris, IV, 432, 3. Sacrificia Minervæ simul et Pandroso offerri solita, IV, 506, 6. Herculis sexaginta viri, IV, 507. Quibus diis νηφέλια sacra faciant, III, 127, 42. Lupum cur in honore habent, III, 33, 32. In acropolim nunquam coturnix involat, II, 352, 16. 22, 1. Hesyclus heros, ejusque sacellum; Hesycharum gens, II, 131, 49; ἀρκτοι quænam; ἀρκτεῦσαι quid? II, 622, 17. Meretricium numerus; nomina præstantissimarum, IV, 410, 1. Vetitum est nequis nomines pentacteridis servæ vel meretrici vel libicini imponat, III, 116, 3. Athenis luctandi ars a Phorbante inventa, III, 132, 55. Charondæ leges ad pocula caneabant, II, 37, 7. — Athenarum urbis et circumjacentis regionis descriptio, II, 254, 59.
- Atheniensium indoles, *ibid.*
- Athenarum urbs in Achillis clypeo, III, 638, 10; urbis laus ex Lysippi comœdia, II, 255, § 5. Ἡ Ἀθηναίων πόλις, ἕως ἐπύρφα, μεγίστη τε ἦν καὶ μεγαλοφυχοτάτους ἔκρεπεν ἄνδρας, II, 200 a. Murus Pelasgicus in acrop., IV, 457, 3. II, 111, 17. Ἐννέα πόλαι, III, 131, 49. Ἰππᾶδες πόλαι, ad quas Hyperidis sepulcrum, II, 354, 2. Portæ Melitides, III, 116, 4. Cimonis sepulcra, *ibid.* Via sacra, III, 119, 11. Pythionica meretricis monumentum ad Athenas viamque Sacram, II, 266, 72. Ceramicus, IV, 449, 3. Portus Piræus tripartitus in Emporium, Aphrodisium et Canthari portum, IV, 450, 4. Athenis Cynosarges, ubi Herculis templum, III, 138, 78; Ἰππολυτεῖον, III, 305, 24. Φορβαντεῖον, II, 351, 10. Ταρχεῖον, II, 367, 15. Propylæa, IV, 425, 1. Odeum, III, 48, 51. Locus Ἰππου καὶ Κόρης, III, 387, 51. Stoa pocile, II, 621, 8. IV, 450, 5. Athenienses Polygnotum civitate donant ob pictam gratis Pœcilen vel Thesaurum et Anaceum, III, 481, 71. Hermae, IV, 450, 5. Attali porticus, III, 268. Ἀθηναῖς ἀγάλμα Athenis, II, 121, 48. Minervæ Νίκης ἑξάκων ἄπτερον, IV, 425, 5. Σαρμῶν statuæ tres, Scopæ et Calamidis opera, III, 127, 41. Hippia pictura Pirithoi nuptias exhibens, III, 134, 63. Ex Metroo Apellicon autographa veterum plebiscitorum et senatusconsultorum surripere tentat, III, 269. — Athenienses: Cratinus, Dexippus, Clitophon, Diyllus, Gorgias, Nicagoras, Palæphippus, Praxagoras, Stratoniceus, Theodorus, Timagoras, quos vide.
- Athenæ novæ Hadrianæ, in Delo locus, III, 607, 26.
- Athenæus mons in Argolide, III, 338, 10.
- Athenæus Pergamenus, Attali frater, Callippen, Persei olim pellicem, amicum habet, II, præf. xv, 16.
- Athenæus Naucratis, scriptor, III, 656.
- Athenais, postea Eudocia, Theodosii II uxor, IV, 94.
- Athenicon historicus, IV, 345.
- Athenidis pater Achennes, IV, 359, 15.
- Athenio, Athenionis pater, Erymnei peripatetici disc., III, 267, 40.
- Athenio (*alibi Aristio*), Athenionis f., civis Atheniensis adscriptilius, literas docet Messenæ et Larissæ; dein ab Atheniensibus legatus mittitur ad Mithridatem, cujus in gratiam se insinuat. Redux ab Atheniensibus honorificentissime exceptus, in concione Mithridatis evehit potentiam, civibusque persuadet ut fidentes ei bellum Romanis inferant. Ipse prætor creatur. Paucis diebus post tyrannidem philosophus occupat, sævitque crudeliter; non modo civium bona diripiens, sed peregrinis etiam manum injiciens ad Delii dei thesauros auferendos misit Apelliconem familiarem; ibi vero ausu excidit, fugaque Apellicon sibi consulere cogitur, III, 267 sqq. Cf. III, 41, 22.
- Athenion, poeta comicus, a Juha laudatur, III, 432, 82.
- Athenodorus Eretriensis, IV, 345.
- Athenodori Tarsenses duo, III, 485 sq.
- Athenodorus pirata Ol. 177, 4 Delios captivos abducit, III, 606, 12.
- Athlibis vel Athribis, Ægypti urbs, III, 632, 2.
- Athoris-V. Rathotis.
- Athos mons, II, 222, 31; III, 153, 22.
- Athos, in Ægypto, ubi templum Judæi construxerunt, III, 219, 10.
- Athothis, Menæ f., rex Ægypti secundus dynastiæ primæ, II, 539. 512, 11.
- Athotes alter, rex Ægypti tertius ap. Eratosthenem, II, 540, 7 a.
- Athribitis, nomus Æg., III, 226.
- Athyras, navale et fluvius ad Byzantium, II, 377, 9.
- Atiæ, Augusti imp. matris, somnium, III, 306, 2. Ejus ad Octavium f., Apolloniæ commorantem, de cæde Carsaris literæ, III, 435, 11. Alteræ ejus literæ, III, 437, 18.
- Atlantica Libyæ gens ab Amazonibus debellata, II, 9, 9.
- Atlantis insula, IV, 443, 1. De ea Platonis sententia, III, 281.
- Atlantis montis altitudo, IV, 443, 2. descriptio, 473, 26.
- Atlas astrologiæ inventor, i. q. Enochus Jud., III, 212, 3. IV, 426, 2. 490, 5. 547, 13. Atlas Phryx Herculem rerum cœlestium scientia instruit, II, 34, 24. Atlas, pater Cælenus, IV, 285, 3. Electræ p. II, 494, 18. Ejus ex Pleione filia quindecim, III, 156, 42. Atlas in Phœnicum mythologia, III, 567, 14.
- Atossa, Persarum regina, prima epistolas scripsit, IV, 490, 5.
- Atracius ex Thessalia Thrasyarchus, q. v.
- Atratales, pater Cyri, III, 398, 399.
- Atræ, urbs inter Euphratem et Tigridem, III, 589, 15.
- Atrælon, opp. in Persiæ et Rom. confiniis, IV, 248, 46.
- Atramitæ, gens Arabiæ, IV, 524, 14.
- (*Atrebatenses putei (puits Artésiens)* in Oasi Æg. IV, 64, 33.)
- Atrene, urbs Lydiæ, III, 29, 6.
- Atrene, Argetis et Phrygiæ f., IV, 29, 6.
- Atridarum aries, II, 9, 3. 41, 61.
- Atron, Argetis et Phrygiæ f., III, 29, 6.
- Attalii (M.) Reguli consulis (204 a. C.) res gestæ, III, 90, 14.
- Attaca, Scythia e genere regio, ad Romanos transfuga, Attalæ traditus necatur, IV, 72, 1. •

Atlacori (*Utaracuri*), Indiae gens beatissima, cum Hyperboreis componenda, II, 396, 1.
 Attaginum in Aegypto voces, IV, 499, 17.
 Attales, Sadyattis ex sorore filius, III, 396, 63.
 Attalus, cuius neptis Cleopatra Philippi uxor. Ejus cum Alexandro M. rixa, III, 161, 5. Pausaniam, qui Philippum occidit, ignominia affecerat, II, 153, 156.
 Attali I assentator Lysimachus, III, 46, 46. Attalus Antiochum Hieracem ad Choloen in Lydia praelio vincit (c. 235 a. C.), III, 710, 10.
 Attalus II contra Demetrium Soterem subornat juvenem quendam (Alexandrum Balam), quem pro Antiochi Epiphanis filio venditat, II, *præf.* xii, 14. Ad eum venit Ariarathes V Orophernis insidias effugiens, II, *præf.* xiii, 15. Ad eum Polemonis epistola, III, 135. Daphnidam grammaticum de rupe præcipitem dari jubet, III, 160, 14.
 Attali stoa Athenis, III, 268.
 Attalus ab Alaricho Gottho post Romam captam, imperator Occidentis declaratur, IV, 58. Honorio insulam, quam securus inhabitat, concedere vult; Jovianum, Honorichii legatum, sibi adjungit; hujus Joviani artibus imperio exiit ab Alaricho, IV, 59, 13. Adaulpho auctor est, ut Jovino se adjungat, IV, 61, 17. In Adaulphi nuptiis præcinit epithalamium, IV, 62, 24.
 Attes, Matris deorum πρότερος apud Phryges, III, 8, 26.
 Attica, olim Acte ab Actæo rege, III, 583, 40; et Ogygia, III, 641, 22. In Atticam venit Ion, II, 105, 1. Attica tetrapolis, ex qua Iones in Argolidem migrarunt, II, 137, 97. Attica quomodo inter Pandionis filios 4 sit distributa, II, 351, 12. Eam humano sanguine lustrat Epimenides, III, 8, 24. Incolarum numerum instituit Demetrius Phalerus Olymp. 115, IV, 375, 1. Atticæ meretrices in Samo Venerem dedicant, IV, 299, 1. Servi rebellantes metallorum præfectos interficiunt, et Sunio potiuntur, III, 264, 35. Atticæ metalla, III, 273, 48. Caricæ (ἰσάδες) dulcissimæ, II, 91, 11 et 12. Atticæ locus Lipsydrium, II, 110, 16. Pagi recensentur, II, 357 sqq. Atticorum propinandi mos, II, 68, 2. Ἀττικὸς πάροικος, quid? II, 485, 68; 622, 15. Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια, proverb., II, 488, 82. Ἀττικοπέδιε, sic Hadrianus appellare solebat Aristomenem Atheniensem, IV, 336.
 Atthis Hegesini poeta, IV, 352, 1.
 Attila, Ruæ in Hunnorum principatu succedit cum Bleda fratre. Eum Theodosii II legati Plinthus et Epigenes prope Margum urbem ad Istrum conveniunt. Fœderis inter Hunnos et Romanos tunc pacti conditiones, IV, 72, 1. Deinde Attila et Bleda contra Soroagos Scythas bellum movent, *ibid.* In fines Romanorum, fœdera neglecta prætexens, irrumpit (442); urbes et castella compluria capit; bellum ingens minatur, IV, 72 sq., 2 et 3. Ad eum Senator a Theodosio legatus mittitur, IV, 74, 4. Romanis in Chersoneso victis rex durissimas imponit conditiones, quibus etiam Asimuntii fortiter resistentes subscribere coguntur, IV, 74, 5. Ex amicis suis, quos Romanorum donis ditare vellet, alios super aliis Constantinopolim mittit, vanas excogitans legationum causas, IV, 75, 6. Edeconem de reddendis transfugis aliisque super rebus ad Theodosium ablegat. Per Edeconem Chrysaphius et Theodosius insidias Attilæ parant, IV, 76, 7. Theodosii legatum Maximinum, qui una cum Edecone reduce venerat, Attila admittere non vult; nam Edeco de insidiis structis regem edocuerat, IV, 79 sq. Tandem, rogante Scotta, adiutum iis dat, IV, 81. Acatiros Scythas subigit, iisque seniore ex filiis regem destinat, IV, 82 sq. Escam filiam uxorem ducit, IV, 83. Legati Aetii, de Silvano, quem Attilas tradi sibi postulaverat, regem conveniunt, IV,

84 sq. Domus regia describitur, IV, 85, 95, 9. Quomodo ad regiam venientem salutaverint chori puellarum et uxor Onegesi, IV, 85. Filius ejus apud Acatiros dextram fregit, IV, 86. Attilæ scriba Constantius, ab Aetio commendatus regi Hunnorum, IV, 84. Attilæ filii in cœna patri assident, IV, 91. Cerca uxor tres Attilæ liberos pepererat. Horum natu maximus rex Acatirorum constitutus erat; reliqui aliarum gentium reguli, IV, 89. Attilas pro ædibus regis jus dicit, IV, 89. Quid legis imperii occid. responderit, IV, 89 sq. De ejus potestate, et Persiam invadendi consiliis, et de imminentibus ab eodem Romanis occid. periculis sermones legatorum occidentalium, IV, 90 sq. Fidit Attila sacro ensi Martio, quem multis seculis non visum tunc denuo e terra bovis ungula eruerat, IV, 91, et 96, 10. Theodosii legatos ad cœnam vocat, IV, 91. Cornæ ratio describitur, 91 sq. Attilæ poculum ligneum, sobrietas, in vestimento simplicitas, 92. Poetæ carmina in cœna recitantes; Zeron scurra, *ibid.* Ex filiis unice amat natu minimum, Eslam, ob datum de eo vaticinium, IV, 93. Iterum legatos ad cœnam vocat; data iis mandata, *ibid.* Attilæ patruus Cebarsius, *ibid.* Legatis ad imperatorem redeuntibus Berichum comitem dat, IV, 94. Biglam insidiarum convictum in vincula conjicit, IV, 95. Orestem et Eslam Constantinopolim mittit qui Chrysaphium exposcant, IV, 95 et 96. IV, 613, 199. Ira ejus in Theodosium et Chrysaphium placatur a Rom. legatis Anatolio et Nomo, quos innumeris ornatos benigne dimittit; Biglam libertati reddit, IV, 97, 14. Legatos mittit ad Valentinianum, Honoriam, quæ matrimonium cum ipso pepigisset, poscentes; alii ad Marcianum, Theodosii successorem, ablegantur tributorum causa (450). Utraque legatione nihil proficit. Quare bellum parat; ac primum quidem contra Valentinianum, IV, 98, 15 et 16. Francos aggreditur, a majore natu puerorum regionum contra minorem et Aetium auxilio advocatus, IV, 99, 16. Italiam vastans cur Romam non sit aggressus, 99, 17. Apollonium Marciani legatum non admittit, 99, 18. Bellum Marciano inferri constituit, IV, 100, 19. De morte Attilæ Marcianus somnio edocetur, IV, 101, 23. Attilæ filii (Dengisch et Irnach) ad Leonem legationem mittunt; postulata non obtinentes, alter bellum inferendum statuit, Irnach refragante, IV, 107, 36.
 Attila (*Ethel, Volga*), fluvius, IV, 229, 21.
 Attis Juppiter, III, 592, 30.
 Attis castrat se, III, 233, 47.
 Atyanas, Hippocratis f., Ol. 177 olympionica, III, 606, 12.
 Atymnius, Phœnicis vel Jovis f., III, 302, 4.
 Aty, Turrhebi pater, III, 370, 22.
 Avaris, Typhonis urbs, II, 579.
 Auasis, Oasis, in Aegypto, Insula beatorum, II, 480, 48.
 Auatha vel Auara, urbs Arabiæ, IV, 523, 6.
 Audata, Illyria, Philippo, Anyntæ f., parit Cynnarn, III, 161, 4.
 Aulax, unus ex Viriathi percussoribus, II, *præf.* xiv, 24.
 Ave, regio inter Auxumiu et Adulin; elephantorum alitrix; acris ibi temperies, IV, 180.
 Aufidius (T.), Scilurus, medicus, III, 576, 20.
 Aufidius (Cn.), hist., III, 199.
 Augeæ thesaurum ædificant Agamenes et Trophonius; eos fures deprehendit, arte Dardali, III, 637, 6. Augeas dolo interfecit Herculis filios, IV, 499, 12. Phylei pater, IV, 638 a.
 Augeas (?) historicus, IV, 345.
 Augusteum Byzantii, IV, 154, 40.
 Augustæ, Ciliciæ et Italiæ urbs, III, 605, 9.
 Augustulus ab Oreste patre Rom. imperio præfectus, IV, 136 a, ab Odoacro regno ejectus, IV, 136.

- Augustus**, cur Apollinis filius existimatus sit, III, 306, 2. Ejus laudes, III, 427, 1. 2. Ejus pater Octavius, 428, 2. Educatur apud Atiam matrem et L. Philippum vitricum, 428, 3. Togam virilem sumit; in pontificum collegium adscribitur; ejus pulchritudo et decetia, 429, 4. 5. Caesarem avunculum in bellum Africanum comitari cupit; at, propter corpus infirmum adhuc, non interfuit huic expeditioni, 430, 6. Pro Agrippae, sodalis sui, fratre captivo apud Caesarem precibus suis intercedit, 430, 7. Caesaris triumphantis currum prosequitur; in theatris et conviviis assiduus ejus comes, 430, 8. Graeci theatri curatio a Caesare ludos edituro demandatur ei; in morbum incidit, 431, 9. Sanitati restitutus ad Caesarem in Hispaniam proficiscitur itinere periculosissimo, 431, 10; ibi de plurimis, quorum causam apud Caesarem suscepit, bene meritis est, 432, 12. Ejus modestia et verecundia, 433, 13; in importunos circumsperta prudentia, 433, 14; sobrietas et temperantia, 434, 15. Apolloniae studiorum causa versans matris literis de caede Caesaris certior factus, cum amicis deliberat, quid faciendum sit, 434, 16. In Italiam transvectus Lupiam contendit, ubi de funere Caesaris et testamento et de tumultu Romano edocetur, 436, 17. Dehinc Brundisium proficiscitur, ubi literas Atiae et Philippi accipit. In Asiam mittit qui apparatus et pecunias, quae Caesar ad bellum Particum praemiserat, reportarent; Brundisio Romanum se confert, III, 437, 18. Quae deinde Augustus gesserit, usque ad tempus quo contra Antonium in Campania veteranos Caesaris milites conscripsit, 449-456. Ejus amicus Nicolaus Damascenus, III, 171, 44. Ad eum Porus Indorum rex legatos cum donis mittit; inter eos Zarmanus, qui Athenis se cremavit, III, 419, 91. Ituro ad Parthicas Arabicasque res filio majore, Dionysium Characenum, geographum, ad commentanda omnia in Orientem praemisit, III, 478, 44. Controversias quae Archelao cum fratre et Judaeis erant, quomodo dijudicaverit, III, 354. Augustus Syllaem Arabem capitis condemnat, cum Herode in gratiam redit, III, 422, 94. 351, 5. Coram eo Archelai, Herodis f., causam tuetur Nicolaus, III, 475, 95 a. Augustus a Musa medico conservatus, III, 423, 27. Eum Constantinus κόσμον τῶν; appellabat, IV, 199, 15.
- Aulis**, Ogygis filia, IV, 394, 3.
- Aulis** in Boeotia, II, 42, b.
- Aulonia**, e. q. Caulonia.
- Aulus**, herba, IV, 112, 12.
- Aureliani** imp. parentes. Futuri imperii auspicia, III, 665. Ravennae de modo regnandi deliberans (270), IV, 197, 10 § 1. Juthungos Scythas acie vincit; victi quum legatos mitterent, pacemque componere vellent, si tributa ipsis solverentur, re infecta eos imp. dimisit, III, 682, 24; anno sequente Vandalos vicit; pace ac foedere cum iis composito in Italiam contendit, in quam Juthungi denuo irruerant, III, 685 sq. IV, 188, 12. Ejus ad Marcomannos prope Placentiam verba, IV, 197, 10, § 3. Tyana obsidet, capique, *ibid.* § 4. Zenobiam per legatos hortatur, ut sese dedat, *ibid.* § 5. — Verba imperatoris seditione militari appetiti, *ibid.* § 6. Ejus epistola ad Mucaporem de belli contra Zenobiam suscepti difficultatibus; ejus ad ipsam Zenobiam epistolae, et reginae rescriptum, III, 664. Bellum Sarmaticum, III, 665. Druidas consulit, *ibid.* De Bonoso dictum, III, 729, 2. Cf. de rebus Aureliani IV, 599, 155 sq. IV, 13, 2.
- Aurelianus**, vir consularis, sub Arcadio imp. a Gaina exposcitur, IV, 611, 190.
- Aurelius** Cotta. V. Cotta.
- Aurelius** (M.). Ab eo Obii et Longobardi praelio victi pacem petunt (167), IV, 186, 6. Quadi pacem oblinent. Astingi et Lacingi auxilia praebent (175), IV, 186, 7. Eum Constantinus Μ. καταγέλαστον dicebat, IV, 199, 15. Ejus libertus, Chryseros, II, 656. Cf. de Aurelii rebus IV, 582, 116-118.
- Aurorae** post casum Bellerophonitis datur Pegasus equus, III, 303, 12. Ei nephelia sacra offeruntur, III, 127, 43.
- Auri** in Graecia olim raritas, II, 470, 4.
- Ausones**, gens Opica, II, 179, 247 a. Romanorum hostes, II, *praef.* xxxvii.
- Ausitis**, regio Syriae, III, 220, 12.
- Ausoriani**, gens Africae, contra quos sub Theodosio II prospere pugnatae Armatus, IV, 98, 14.
- Autariatae**, gens Thesprotica, III, 583, 43. 643, 33. Eorum institutum, III, 458, 112.
- Autei** Arabes, III, 477, 41.
- Autesion** historicus, IV, 345.
- Αὐτοκράδαι** qui? IV, 496, 20.
- Autocharis**, historicus, IV, 346.
- Autochthon** sive Epigeus in Phoenic. mythologia, III, 567, 12.
- Autocles**, vir luxuriosus, cicuta vitam finit, II, 199 b.
- Autocrates**, historicus, IV, 346.
- Αὐτόγλωφος**, lapis, IV, 316, 1.
- Autololes** in Mauritania, III, 473, 28.
- Autolycus**, pater Polyphemes, II, 37, 37.
- Automalaca**, Libyae opp., III, 238, 120.
- Autuchus**, Cyrenes filius, Aristaei frater, IV, 285, 5.
- Auxumis**, Aethiopiae metropolis, IV, 179, 180.
- Auxumitarum** rex Eleshaas Dimnum vel Damianum, Homeritarum regem vicit, regno exiit, et Homeritis regem tributarium e suo ipsius genere praefecit Anganem. Quomodo Nonnosus, Justiniani legatum, exceperit. Pro Romanis bellum Persis inferi, IV, 178 sq.
- Auza** in Libya ab Ithobalo Tyriorum rege condita, IV, 447, 4.
- Avares** ab Oceani accolis ejecti, Sabiros ipsi sedibus pel-lunt, IV, 104, 30. Per Candichum legatum a Justiniano annua stipendia et agros sibi postulant. Imperator eos non vi sed arte a finibus Rom. remove statuit (558), IV, 203, 4. Legatus benigne ab Justiniano excipitur; ac Valentinus imperatoris legatus Avaribus auctor est, ut Hunnicis gentibus bellum inferant. Vincunt Avares Utiguros, Salos et Sabiros (559), IV, 203, 5. Mezamerum, Antaram gentis legatum, occidunt, Antaramque regionem vastare pergunt (c. 560), IV, 204, 6. Avarum altera ad Justinianum legatio, quae re infecta revertitur; hinc Avarum (sub Bajano duce) contra Romanos inimicitia (562), IV, 205, 9. Turcorum res detrimentis afficiunt; deinde fuga se recipiunt. Bello eos aggressurus est Diza-bulus, Turcorum dux (c. 562), IV, 205, 10. Avarum legati a Justino Justiniani successore, tributum petentes cum contemtu remittuntur (565), IV, 218, 14. Avares in Francorum regionem irrumpunt, IV, 219, 14. Avarum (Sirmium oppugnantium) strategema, IV, 236, 31. Avares a Turcis (quibus olim subjecti fuerant, IV, 226) Uarchonitae vocantur, IV, 245 sq. Avarica jurisjurandi formula, IV, 265, 63. Eos ne Justinus recipiat Turci a Justino petunt (c. 568), IV, 270. Quare Avares Pannoniam habitare et pace Rom. frui ab imp. precantes repulsam ferunt, IV, 270. Cf. Bajanus.
- Avaris** ab Amasi (Inachi aequali) excisa, III, 509, 2.
- Aventinus** collis, III, 85 a. Aventinum fanum Dianae in Roma urbe, III, 470, 12.
- Avernorum** rex Bituitus, III, 261, 23.
- Αἶες μονοκέφαλοι**, Aethiopiae, II, 89, 2.
- Avidius** Cassius, L. Veri in bello Parthico dux; ejus gens, III, 661, 21.

Avitus imp. legatus ad Genserichum mittit, nihil proficiens, IV, 102, 24. Corporis custodes Gallos Gothosque dimittere cogitur; Majorini et Recimeri seditione vitam cum regno amittit, IV, 616, 202.

Axerdis, rex Assyriæ. V. Asordanus, IV, 282, 7.

Axidares, Armeniæ præfectus, III, 589, 16.

Axios, (i. q. Ceres), unus Cabirorum, III, 154, 27.

Axiocera (i. q. Persephone) in Cabirorum religione, III, 154, 27.

Axiocersus, i. e. Plato, unus Cabirorum, III, 154, 27.

Axiothea Phlasiæ, Platonis discipula, II, 243, 27.

Ἀξιώτες, legum tabulæ Athenis, II, 109, 11.

Azania Arcadiæ et altera Massiliensium urbs, III, 574, 14.

Azanium (proprie *Euanum*), urbs Phrygiæ; ejus origines, III, 524, 3.

Azarei ad sin. Arabicum, III, 477, 41.

Azarephthus (?), octingenti ejus equi albi, IV, 260, 59.

Azenia, Hippothoontidis pagus, III, 134, 65.

Agrestus locus prope Romam, IV, 615, 201, 6.

Azirus, s. Aziris, s. Azilis, Libyæ urbs, III, 645, 54.

Azizus, Arabiæ princeps, Philippum, Philippi Grypi f., qui auxilium ejus expetiverat, insidiis tollere studet, sed ausis excidit, II, præf. xxiv, 34.

Azonaces, Zoroastriis præceptor, III, 43, 79.

B

Baal, post Ithobalum Tyriorum rex, IV, 447, 2.

Baalitis dea a Saturno Byblum urbem accipit, III, 569, 25.

Baan, i. q. Græcis Νῶξ, Colpiæ vento parit Æonem et Protopogonum, III, 565, 5.

Babadas, Babyloniorum rex, II, 505, 13.

Babes, servi nomen, III, 464, 147.

Babius, Beli f., Anebi pater, rex Assyriorum, IV, 284, 11; 285, 12.

Babyra, Cnacionis fluv. pons, II, 128, 79.

Babylon, Beli f., urbis conditor, III, 575, 17.

Babylon, a Babytone condita, 1002 annis ante Semiramidis ætatem, III, 575, 17; a Chaldaeo condita, II, 237, 8. Urbis situs et proventus, II, 446. Babyloniorum fabulæ cosmogonicae, II, 497. Reges decem qui per 120 saros regnarunt usque ad diluvium, II, 499, 5, 6. De diluvio narratio, II, 501, 7. Reges a diluvii temporibus usque ad Cambysem et Darium, II, 503, 11, 12 (tabulam nominum vide II, p. 509). Babyloniorum observationes siderum inde a quoniam tempore, II, 510, 22. Turris ædificium, II, 502, 10; III, 212, 3; IV, 282, 5. Mœnia urbis Semiramidis excitat, III, 626. Mœnia a Belo olim condita restituit et anget Nabucodrosorus; idem lacum ad Sipara fodit in loco excelso; aquarum claustra construit; maris litus communit; hortos pensiles ædificat; alia ejus opera, quæ a nonnullis ad Semiramidem perperam referuntur, IV, 282, 7-9; II, 507.

Babylon a Cyro capta, II, 508; IV, 283, 8; eo abducuntur Judæi, III, 230, 24. Babyloniam provinciam oblinet Seleucus, III, 668, 1. In Babylonios sævit Himerus, Arsacis satrapa, III, 259, 21. Babylonii fontes naphthæ, III, 276, 62. Unguenta, III, 263, 30. Urbs Camarina sive Chaldaopolis, III, 214, 3.

Babys, Pherecydis pater, III, 240, 139; II, 347, 5.

Bacchiadarum Corinthi postremus Hippoclitides, III, 391, 58. In exilium ejecti in Coryram se recipiunt, III, 392, 58. Bacchiada Philolaus, II, 143, 112, et genere materno Cypselus, II, 391, 581. Cf. Bacchis.

Bacchides Sicyonius, saltator, IV, 301.

Bacchis, Corinthi rex, claudus, justus, septem filiorum pater; ab eo Heracliadæ Bacchiadæ dicti, II, 212, 5.

Bacchis, Samia meretrix, IV, 452.

Bacchus, Διώνυσος vel Διόνυξ; vocis ejus etymologia, II, 58, 16. III, 484, 87; IV, 637 b. Bacchi nutrices Hyades, III, 304, 19. Bacchus, Jovis et Isidis f., III, 325, 3. Idem deus est qui Apollo, II, 190, 284. Cum Epapho, Oenide et Sarapide componitur, III, 155, 37. Ad Sangarium fluv. e Jovis femore erupit, III, 592, 31. Bacchus Sabazius Phrygum, III, 14, 11; 155, 36. Bacchus cur *Liber* dicatur, III, 244, 150. In Thracia Sabadius vocatus, in Zilmisso ædem habet, III, 244, 151. Ejus oraculum in Thracia, II, 190, 284. Bacchicæ speluncæ in Parnasso, II, 190, 284. Templum Lacedæmone, III, 121, 18. Bacchi et Gratiarum ara Olympica, II, 36, 29. Baccho ὠμὸν στῆ Persæ captivi ante pugnam ad Salaminem immolantur, II, 295, 8. B. ὠμῆδος in Chio et Tenedo et Lesbo humanis victimis gaudet, IV, 408, 400, 5. Bacchi status a Chiiis vincitur, III, 146, 90. Bacchus Γοργυρεὺς (Γοργυρεὺς) in Samo, II, 481, 50. Μελίχιος ap. Naxios, IV, 304, 3. Χοροφάλας, ap. Sicyonios, III, 135, 72. Περαικίονος, III, 152, 18. Συκίτης ap. Lacedæmonios, II, 628, 13. Βουγενίης ap. Argivos, IV, 498, 5. Ακκνίτης, *ibid.* Bacchus Perseum prelio vincit, IV, 626. Ejus in Tyrhenos expeditio, III, 641, 22. In Indiam cum exercitu proficiscitur; copias, ut peste liberaret, in Merum montem ducit; hinc orta est fabula de Baccho e femore (μηρῷ) Jovis nato. Indos ad initiorem vitam adduxit; per 52 ibi annos regnavit, posterisque regnum reliquit, II, 404, 20 sqq. In India ὀδῶν panem invenit, IV, 499, 15. Expeditionis in Indiam susceptæ documenta, II, 410, 21. Cf. etiam II, 9, 10; III, 309, 1. Ex India discedens regnum tradit Spatembæ, II, 418, 22. Bacchum Indi XV ætatis Hercule antiquiorem dicunt, II, 419, 420. — Bacchus, Ægypti rex, Hammoni agrum Thebanum assignat, II, 332, 6. — Bacchus de Baccho Ægyptio Cadmi patre nomen habet, III, 639, 13. Contra Pentheum bellum gerit, IV, 545, 7. A Lycurgo sibi timens, Thebis Delphos abit, ubi sepultus jacet, III, 628, 5; IV, 391, 4-8, 5. Bacchi sacerdotes apud Naucratis, II, 80, 2. Bacchi μορῶχου statua, Simmiae opus, III, 136, 73. Bacchica festa Athenis administrat archon eponymus, II, 114, 27 a. Bacchus Nicaeam nympham dolose inebriatam compressit, cum eaque gignit Satyrum, III, 547, 41. Ex Alpheisibæa nymphea Medum genuit, IV, 292, 1; 428, 3. Pater Staphyli, IV, 314. Pater Thoeæ, Euanthis, Staphyli, Maronis, III, 165, 21. Ab eo Pt. Philopator stirpem suam deducit, III, 165, 21. Bacchus in pictura, III, 133, 60.

Bacchus, Ægyptius, pater Cadmi, avus Bacchi Thebani, III, 639, 13.

Bacchus, Theodori pater, IV, 242, 41.

Bacis Bœotus, Atticus, Arcas, IV, 474.

Βακχίπαις judicum Athen., II, 117, 34.

Bactra, II, 443, 3. Bactri, III, 509, 16. Eorum rex Zoroaster, III, 626. Bactriæ reges Græci longissime fines regni protulerunt, maxime Menander et Demetrius Euthydeni filius, IV, 308, 5. Eucratidas rex in India mille urbes possidet, IV, 309, 6. Bactriæ urbs, Zariaspa, III, 645, 51.

Badezorus, Ithobali f., Tyriorum rex; pater Matgeni, IV, 446, 1.

Badiana, Armeniæ regio, IV, 243.

Badomarius, Germanorum princeps, filium suum quem obsidis loco Julianus tenebat, restitui sibi postulat, dum ipse Romanos captivos reddere Juliano recusat, IV, 19, 13.

Bægis, Assyriorum festum, II, 331 a.

Bænis s. Minius fl. Lusitanicæ, III, 295, 98.

Bartis fluv., III, 293.

Bætyla, λίθοι ἐμφυτοί, III, 568, 19.

Bætylus in Phœnicum mythol., III, 567, 14.

Bagada, Ἐθιοπίε opp., IV, 351, 1.

Bagazus (*Megabysus*), Anutis s. Amytis maritus, II, 93, 21.

Bagoas, Dario insidias struit, IV, 554, 38.

Bagoas, eunuchus, quem Alexander perdit amabat, II, 241, 19.

Bajanus, Chaganus Avarum, ob legatos a Justiniano Byzantii detentos et re infecta demum dimissos, Romanis infestus (562), IV, 205, 9. Conmeatus inopia laborans, a Sigisberto Francorum duce, quocum fœdus inierat, sustentatur (568), IV, 230, 23. Bajanum contra Cunimundum Longobardum et Justinum imp. excitant Longobardi (568), IV, 230, 24. Societatis conditiones, quas Longobardis imponere voluerit, IV, 231, 25. Sirmium obsessurus legatos Rom. in vincula conicit, IV, 231, 26. Post multas disceptationes cum Bono, Rom. duce, iratus ab obsidione Sirmii recedit, IV, 231 sq., 27. Cotriguros Hunnos in fines Romanorum immittit, IV, 233, 27. Ejus legati, qui de Sirmio et de stipendiis Avaribus solvendis ad Justinum missi erant, re infecta redeunt, IV, 233 sq., 28. Altera quoque legatione nihil efficit, IV, 235, 29. Gepidas et Hunnos Utiguros et Cotriguros in potestate habet, IV, 234. Tiberium Rom. ducem clade afficit; pacem cum Romanis componit, IV, 237, 35. Apsichum de pace componenda ad Justinum mittit; sed imperator nullas conditiones admittit, (570), IV, 237, 33. Legatos misit ad Sclavinos, ut Avarum imperio se subicerent; legatos barbarice increpat Dauritas dux; deinde a Sclavinia occiduntur; quare, hortante Tiberio, ut bellum iis inferat, haud cunctatur, IV, 252, 48. Fœdere rupto ad Sirmium progressus, Savum trajicere conatur, bellum contra Sclavinos prædens, (580), IV, 263 sq., 63. A Tiberio ut Sirmium sibi concedatur postulat, IV, 265, 64. Quam urbem defendit Theognis, IV, 267, 65. Postremo eam Bajano tradere Romani coguntur, (581), IV, 268, 66. Bajani uxor, IV, 268, 66.

Balager, historicus, IV, 346.

Balatorus, Tyriorum rex, IV, 447, 2.

Balamerus. V. Valamir.

Barbani cum Maximo Pupieno imperator electus contra Maximinum, III, 673, 12. Ejus indoles, III, 673, 14. Plura de eo vide IV, 596, § 12 sqq.

Baldad, Sauchæorum rex, III, 220, 12.

Balearides ins., IV, 478.

Baleazarus, Hiromi f. et in Tyri regno successor; ipsi succedit Abdastatus f., IV, 466, 1.

Balla, Nephthalimi mater, III, 215, 8.

Balla, Macedoniae urbs, IV, 509, 3.

Ballon, i. e. rex ap. Phryges, IV, 427, 1.

Ballomarius, M. Aurelii temporibus rex Marcomannorum, IV, 186, 6.

Baracheliel, Eliûs pater, III, 220, 12.

Baraimanas, Chosrois mil. dux, ad Sargathon vicum a Marciano vincitur, IV, 273, 3.

Barba, Rom. dux in bello Mithridatico, III, 547, 41.

Barbyses fl. ad Byzantium, IV, 147, 3.

Barbytum, Anacreontis inventum, III, 3, 5.

Barcæi omnium primi currus jungere et regere a diis docentur, III, 156, 40. A Cyrenais bello victi, et a Phœretima in crucem acti, II, 212, 4, 2. Barcæus, Meneclæ historicus, q. v.

Barcellon (Barcino) opp., ubi Adaulphi et Placidie filius sepultus est, IV, 63, 26.

Barchochebas, Judæorum dux, IV, 328.

Bardi Gallorum, III, 323, 7. 259, 23.

Barga-Herculi parit Bargasum, IV, 311, 2.

Bargasa, urbs Carie, unde nomen habeat, IV, 311, 2.

Bargasus, Hercules et Barga f., IV, 311, 2.

Bargeni, Troglodytica gens, III, 477, 42.

Βάρβυρον, instrum. musicum, III, 73, 8.

Βάρβυρον, instrum. musicum, III, 73, 8.

Bargosa, Indiae urbs, ex qua Zarmanus oriundus, III, 420, 91.

Bargus, homo nequam, in bene de ipso meritis ingratus, machinis Eutropii eunuchi circumventus poenas dat, IV, 45, 71.

Baris mons in Minyade Armenia; ibi post diluvium arca (Noë) consedit, III, 415, 76.

Barsabas, Thraciae regulus, Andrisco Macedoniae regnum occupaturo se adjungit, II, præf. xv, 16.

Barsaborsus, præfectus sub Narsæo, IV, 189, 14.

Barsine, Pharnabazi f., Alexandro M. Herculem parit, III, 694, 697, 2.

Bas, Botiræ f. et in regno Bithynorum successor, Calam Alexandri M. præfectum vicit, Macedonisque a Bithynia arcet; 51 annis regnavit, III, 537, 20. Succedit Zipætæ filius, ibi.

Bascia, Asticosi f., e Philippis Maced. urbe longæva, III, 609, 1.

Basichus, dux Hunnicus, in Mediam irrupit; postea Romanam venit ad contrahendam armorum societatem, IV, 90.

Βασίλειος. V. Archon.

Basilia insula amantes habet, III, 205, 11.

Basilia ex urbe, P. Nævius et Salvia Varena, longævi, q. v.

Basilica Byzantii, IV, 152, 34; 149, 15.

Basilicæ Ephesi tyrannum Pythagoram evertunt, IV, 348, 2.

Basilidarum oligarchia Erythris sublata, II, 163, 195.

Basilis, hist. vel geogr., IV, 316.

Basiliscus Leontis dux, Gothorum exercitum ad deditionem adigit (467), IV, 108, 39. Verinæ Aug. frater, Gensericum ad incitas redigit, tandem vero ab eo corruptus volens cladem patitur (468), IV, 110, 42; IV, 136 a. In Rusticii, castrorum præfecti, locum delectus est, IV, 116, 7. Post expulsum Zenonem imperator renuntiatur, IV, 136 a. Ejus avaritia sævæque exactiones, dum, pulso Zenone, regnum obtinebat, IV, 116, 7. Ejus uxor Zenonis; cujus precibus subactus Harmatus ad summos honores provehit, IV, 117, 8. Ejus uxorem Harmatus adulterat, IV, 136 b. Basiliscus Patricium occidendum curat, IV, 136 a. Marcum filium Cæsarem, ac post etiam imperatorem creavit, IV, 136 b. Regno expellitur, IV, 119, 10. Basiliscum in tyrannidem promovérat Theoderichus, qui deinde ad ejusdem cadem milites instigavit, IV, 120, 11. Basiliscus cum uxore et liberis in templum fugere a seditiosis cogitur; hinc extractus in Capadociam relegatur, ibique cum tota stirpe necatus est, IV, 136 b.

Basiliscus, Harmati f., a Zenone reduce Cæsar creatur, IV, 136 b; postea lector factus in Blachernis.

Basilis, Lyci et Hemithæ f., Cauniis post patrem impetrat, IV, 314.

Basinni, Arabiæ gens, IV, 409, 2.

Baslachus, Tyrius, Ecnibali frater, IV, 447, 2.

Bassara, Esau uxore, III, 220, 12.

Bassianus, Marini filius, IV, 621, 216.

Basternæ in Mithridatis exercitu Romanos fugant in prælio ad Chalcedonem, III, 545, 39.

Βασνία, quid? IV, 493, 3.

Batanea, Syriæ urbs, III, 644, 50.

Bate, pagus Atticæ, patria Abronis scriptoris, IV, 277.

Batha, opp. Æthiopiarum, III, 478, 42.

Batia, Trois f., Dardani uxor, III, 154, 28. Teucri f., Dardani uxor, mater Erichthonii et III, III, 598, 64.

Batia, locus agri Trojani, a Batia dicta, III, 598, 64.

Batinetes regio, de qua Samii et Prienses litigant Lysimachi temporibus, II, 336, 6.

Baton Sinopensis, historicus, IV, 347.

- Bathycles Arcas phialen reliquit, quam viro sapientissimo destinavit. Filius ejus Thyriion, II, 336, 3.
- Bathyllus Alexandrinus, saltator, IV, 337, 3.
- Batrasabbes, urbs Arabia, III, 478, 45.
- Βατταρίζω, lingua captum esse, IV, 286, 7.
- Battus, Cyrenarum conditor, olim Aristoteles, de linguae medela Pythiam adit; in Libyam proficisci jubetur; primus rei conatus irritus, II, 212, 4, 1. IV, 449, 1. Quomodo a Libyus honoratus sit; Βάττου σὺλφιον, II, 166, 206, 107, 4. Βάττος significat *Rex* lingua Libyca, IV, 286, 7. Cf. Aristoteles. Battus II τοῦ εὐδαίμονος filius, III, 387, 52.
- Battus III, ὁ καλός, post patrem Arcesilaum II, Cyrenarum rex, III, 387, 52.
- Battus IV, ὁ καλός, Cyrenarum rex, II, 212, 4, 3. Sublato regno, in Hesperidas abiit, ibique obiit; caput ejus in mare demersum, II, 212, 4, 5.
- Baulo, uxor Dyssaulæ, mater Protonoes et Nysæ, III, 302, 6; 339, 3.
- Baudon, cum Arbogaste Franco a Gratiano ad Theodosium I mittitur, ut dux sit belli contra Gothos, IV, 37, 53. Imperatori suspectus, IV, 613, 199.
- Bauma, Æthiopiæ opp., IV, 351, 2. III, 478, 42.
- Beatorum insula ap. Herodotum Oasis dicitur, IV, 64, 33.
- Beatorum insula, Thebarum acropolis, IV, 339, 3.
- Bebæa, fons Beotiae, IV, 568, 2.
- Bebia Marcella, ex Ortisia urbe longæva, III, 609, 1.
- Bebon, Typhonis cognomen, quid significet, II, 613, 76.
- Bebryces proceritate insignes, III, 596, 50. Mariandynis infesti, II, 39, 49. Sub Mygdone rege contra Lycum Mariandynorum regem belligerant. Subiguntur ab Hercule, qui regionem eorum Lyco dedit, a quo Heraclea appellatur, II, 32, 15.
- Bechires iidem qui Macrones, II, 39, 46.
- Βέζω, quid? III, 9, 27.
- Beelsamen (i. q. Juppiter) ap. Phoen., III, 565, 5.
- Belesys Babylonius, III, 210, 2; cum Arsace contra Sardanapallum conspirat, III, 357, 9.
- Beleus, Delcetadæ vel potius Dercetadæ f., postremus rex Assy. ex stirpe Semiramidis, IV, 351, 6; III, 210, 1, 2.
- Belinus, Assyriorum rex, sub quo Perscus advenit, III, 626.
- Belis vates Laomedonti prædixit Ilii excidium, IV, 513.
- Belistiche, v. Blistiche, v. Blistiche, Ptolemæi II amasia, III, 186, 4.
- Belitaras hortorum præfectus, regno Assy. potitur, quod apud posteros ejus mansit usque ad Sardanapallum, III, 210, 1; IV, 351, 6.
- Bellerides, Sari Gothi domesticus, a Romanis interfectus, IV, 61, 17.
- Bellerophonces, Corinthius, II, 13, 3; Neptuni vel Glauco f., primum Hipponous dictus, postea ob Bellerum ab eo interfectum Bellerophonces vocatur; cardis reus Corintho ad Prætorum Argos confugit; ibi ab Antæa, cujus libidini obtemperare noluerat, stupri illati accusatus, a Prætoro mittitur ad lobaten Lyciæ principem; post certamina feliciter peracta uxorem ducit Prætoris filiam Casandram, regnique partem accipit; cæstro immisso de Pegaso decidit, III, 303, 12; 367, 16; II, præf. p. vii. Cf. IV, 549, 21. Tarso urbi nomen dedit, III, 189, 236, 92; Xanthios devovet, III, 15, 13; Amisodari filium duxit, II, 43, 2. Ex Asteria gignit Hydissum, IV, 311, 5.
- Bellerus Corinthiorum dynasta ab Hipponoo interfectus, III, 303, 12.
- Belitaras, Parysatidis servus, II, 94, 26.
- Belus, Juppiter Chaldaeorum, II, 498, 2; Βήλος, in Phœnicum mythol., III, 568, 21. Belus-Saturnus, pater Belichanaan, III, 212, 3; Beli in fano imagines conspiciuntur animalium mira formarum varietate, II, 497, § 4.
- Rex Assyriorum cum Titanibus contra Jovem pugnat, III, 517, 2. Ejus atlas, *ibid.* Pater Babii, IV, 284, 11; 285, 12; et Babylonis, III, 575, 17. Babylonem muris cinxit, quos postea Nabuchodonosorus restituit, IV, 283, 8; 284, 9. Armenacum, Armeniæ regem, debellat, IV, 285, 12; ex Aeria gignit Ægyptum, III, 642, 24; Belus, Libyæ et Neptuni f., e Lide pater Ægypti et Danai, IV, 544, 15; 542, 4.
- Belus, urbs Syriæ, IV, 363, 1.
- Beltis (regina), ap. Chaldaeos, IV, 283, 9.
- Bemarchius Cæsariensis, historicus, IV, 3.
- Bendis, II, 51, 15.
- Benjamini natales, III, 215; historia, III, 216.
- Beon (*Bnon*), pastorum in Ægypto rex, II, 567 sq.
- Berecynthia in urbe ad Nolon fluvium sepultus Æneas, IV, 290, 8. Berecynthia mons Cabirus, II, 58, 14.
- Berenice, uxor Ptolemæi I, III, 47, 50; mater Pt. Philadelphii, III, 480, 64; de qua nomen habet urbs ad sin. Arabicum, III, 477, 41.
- Berenice, Ptolemæi XI filia, per absentiam patris regnum sibi vindicat una cum sorore Cleopatra-Tryphæna. A patre reverso morte mulctatur (56), III, 723, 6.
- Berenice in Libya urbs, III, 186, 2.
- Berenice, opp. ad sin. Arabicum, de Pt. Philadelphii matre nuncupatum, III, 477, 41.
- Berenice altera in sinu Arab., quæ Panchrysos cognominata est, III, 477, 41.
- Berenice tertia, Epidires dicta, in sinu Arab., III, 477, 41.
- Beres, Macedonis f., Miezæ pater, IV, 509, 7.
- Bergomum, Orobiorum urbs, III, 231, 29.
- Berichus, Hunus nobilis in aula Attilæ, IV, 91; cum Maximiano Theodosio II legato Constantinopolim ab Attila mittitur, IV, 94. Agreste ejus et ferum ingenium, *ibid.*
- Beroe, urbs Macedoniæ, IV, 510, 7.
- Beronice quadam cum Rhodanus injuriam intulit, IV, 26, 30.
- Berosus Chaldaeus, II, 495.
- Berresa, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42; IV, 351, 2.
- Beruth in Phœnicum mythologia, III, 567, 12.
- Berytum urbem Saturnus dat Neptuno et Καθεῖρος Ἀγρότας τε καὶ Ἀλιεύς, III, 569, 25; urbs unde nomen habet, IV, 433, 1. Berytius, Lupercus Sanchoniathon, q. v.
- Besa, Ægyptiorum deus, II, 328.
- Beshicus, insula Cyzicena, IV, 392, 1; ad ostium Rhyndaci fluvii, Proserpinæ opus, a Beshico Pelasgo nomen habet, IV, 288, 1.
- Bethleem sive Ephratha, III, 215.
- Bias, Priensis, Teutami f., sapiens, III, 162, 9; II, 482, 54; legatus ad Sanios mittitur, II, 160, 179. Ei cum Salario Priensi contentio fuit, II, 188, 297. Ejus in captivas puellas Messenias generositas, IV, 473, 4 et 5. Tripodem recusat, *ib.*
- Biblia vitis a Polli Argivo ex Italia Syracusas apportatur, II, 15, 7.
- Biblina in Thracia, postea Tisare et CEsyme, IV, 339, 6.
- Bibline, Naxi ins. fluvius, IV, 494, 12.
- Biblinum vinum unde dictum? IV, 339, 6; 494, 12.
- Biblis, e. q. Melus insula, IV, 325, 26.
- Biblus Cypri pater, III, 30, 11.
- Bichieris, Memphita, Æg. rex (dyn. IV, 6), II, 548.
- Bieneches (Bienthes. Vibestes), Æg. rex (dyn. I, 8), II, 539.
- Biglas (*Vigilans*) interpres, insidiarum, quas Attalo Chrysaphius struxit, conscius, cum Maximino ad Attilam proficiscitur, IV, 76, 7; cum Esia ad Romanos remittitur, IV, 81; in Attilæ aulam redit, IV, 94; insidiis detectis in vincula conjicitur, IV, 95; pretio soluto dimittitur, IV, 98.

Bigres, rex Ægypti decimus quartus, II, 545.
 Bilistiche. V. Belistiche.
 Bingnes Persa, præfectus Chlomarionis castelli a Mauritio obsessi (480), IV, 258, 57.
 Binorius, Æg. rex, IV, 539, 21.
 Binotheris (Biophris), rex Æg. (dyn. II, 3), II, 543.
 Bionis Ἰθνοπαγίου dictum, IV, 417, 19.
 Bion (?) nescio qui, cum Dione Syracusano componi videtur, II, 83 a.
 Bion Milesius statuarius, III, 135, 68.
 Bioni Borysthenitæ in Chalcide morbo laboranti Antigonus rex duos famulos misit, III, 582, 30. Scriptum in eum epigramma, IV, 159, 12.
 Bion Salensis, historicus, IV, 350.
 Bion Abderita regiones esse dixit, ubi semestris nox sit, IV, 160, 12.
 Bisaltes, Solis et Terræ f., a quo Macedonia regio dicta, III, 583, 44.
 Bisaltia, Marsylorum regis filia, III, 70, 11.
 Bisaltia, Macedonia regio, a Bisalte dicta; ibi lepores duo jecora habent, III, 583, 44.
 Bistacia arbor describitur, III, 253, 6.
 Biston, Ciconis f., III, 30, 7.
 Bistones, gens Thracia, III, 29, 6.
 Bitharmis, opp. in Persia, IV, 214.
 Bithyas, a quo Bithyopolis dicta, III, 591, 27.
 Bithyni nomen habent a Bithyno, Thyni fratre, Phinei vel sec. alios Odrysi filio, III, 594, 41. Bithyniam Cimmerii in Asiam irrupentes occupant; deinde, ejectis Cimmeriis, Thraces, qui sub Patara duce ex Europa venerant, III, 593, 37. Bithyni olim classe valentes; terræ proveniunt iis sunt varii, III, 594, 41. Olim a Bosporo usque ad Rhelantem habitabant; hinc Thyni usque ad Caletum fluv. *ibid.* Thynia et Bithynia Psilio fluvio disterminantur, IV, 354, 4. Bithyni lites disceptantes, in solem conversi sedent, III, 592, 33. In montium cacuminibus invocant Jovem Papam et Attim, III, 592, 30. Velus iis artifex Dædalus; Jovem Stratum colunt, III, 594, 41; Bithynorum reges Dydalsus, Botiras, Bas, Zipotes, III, 536, 20. Bithynorum reges, Nicomedes, Zeilas, Prusias, q. v. Sub Zipote Antiochi Soteris ducem Patrocleum insigni clade afficiunt (280), III, 534, 15. Bithyniæ regem senatus Rom. constituit Nicomedem, Nicomedis et Nysæ f.; huic Mithridates Socratem τὸν χρηστὸν opponit; sed prævalet electio Romanorum, III, 541, 30. Quare bello eos aggredditur Mithridates, cuius a duce Archelao Bithyni prælio victi, in victoris veniunt potestatem, III, 541, 31. Bithynia terra: motu quassata Ol. 203, 1, III, 607, 15; imbrisus immensis obruitur (c. 467), IV, 110, 42. Bithyniæ fl. Horcus, ad quem juratur, III, 595, 43; Hypius fl., III, 595, 44. Urbes: Bithynum s. Claudiopolis, Apamea, Myrlea, Astacus, Heræa, Megaricum, Nicomedium emporium, Mocata, Tarsus, Tarantus, Mazæum, Bithyopolis, Cossus, quas vide. Castellum Libyssa, III, 232, 41, 600, 75 a. Bithyniæ arbor χαμαίεραρος, III, 300, 4. Bithyni Damophilus et Demosthenes historici, q. v.
 Bithynium s. Claudiopolis, Bithyniæ urbs, patria Antinoi, III, 585.
 Bithyopolis Bithyniæ, III, 591, 27.
 Bithys, Dizastæ f., Paræopolitanus, III, 609, 1.
 Bithys, Lysimachii regis parasitus, III, 310, 11.
 Bittera, urbs Palæstinæ, IV, 328.
 Bituitus, Avernorum rex, Luernii filius, III, 260, 23.
 Blachernæ, regio Byzantii, IV, 136 b.
 Blachnum, planta, III, 592, 44.
 Blacia, locus prope Cumas. Βλαχὸς ἀχρηστότερος, proverbium, II, 163, 193.

Blaudus, Phrygiæ urbs, a Blaudo nomen habet, II, 343, 3.
 Bleda frater Attali, cum eo contra Sorosgos in bellum proficiscitur, IV, 77, 1. Una ex ejus uxoribus Romanorum legatos hospitio excipit, IV, 84. Bledæ Zerconi favet, IV, 92, III, 96, 11.
 Bleda episcopus Marciani ad Genserichum legatus, IV, 102, 24.
 Blemmyarum oppida: Prima, Chiris, Thapis, Talmis, smaragdi fodinæ. Has regiones lustravit Olympiodorus, IV, 66, 37. Blemmyes et Nubades a Romanis victi (453). Pacis fœdera, quæ inierint, IV, 100, 21.
 Blistiche. V. Belistiche.
 Blityri quid? III, 482, 78.
 Boa, Paphlagonia, meretrix et tibicina, mater Philetari regis, IV, 358, 12.
 Boagrius, Locridis fl., cursum mutat terræ motu, IV, 381, 2.
 Boanensis lacus juxta Nicomediam, IV, 110, 42.
 Boaz, pater Obedis, IV, 549, 17.
 Bochanus, Turxanthi Turci dux, ad Bosporum occupandum mittitur, (376), IV, 247, 43.
 Bochiana, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
 Bocchoris, Æg. rex, Judæas lepra infectos, mergendos, reliquos in desertum deportandos statuit, III, 334, 1; ejus ætas, *ibid.*
 Bocchoris Saita, rex Æg. (dyn. XXIV), II, 592. Neochabis f. victu frugalis, IV, 299, 3. Cf. IV, 539, 24.
 Bocchi regis elephantis, III, 474, 3. Rex capitur, IV, 561, 64.
 Bochus. V. Boethus.
 Bodone, urbs Thessaliæ; unde Βοδωναῖος Ζεύς, II, 463, 4.
 Bodincus, postea Padus fl., III, 205, 8.
 Bœbeis lacus in campo Pelagico, II, 455, 11. Etiam Nesonis vocatur, IV, 317, 1.
 Bœoti Thessaliæ; datum iis oraculum; Coracæ ad Pagæsticum sinum condunt, II, 188, 280. Bœoti, Arnen Thessalicam obtinentes a Thessalo vincuntur, III, 638, 8.
 Bœotiam Græciæ tenere Leleges, II, 146, 127; 140, 103.
 Bœotiæ gens Sparti, II, 61, 3; 9, 2. In Bœotiam ex Arcadia fugerunt Lycaonis filii Eleuther et Lebadus, IV, 317. Singularum in Bœotia urbium ἀλλοτρήματα, II, 260, 25. Bœoti cum Megarensibus Heracleam condunt, III, 201, 3. E Bœotia in Pontum transfertur Sinope, II, 348, 3. Bœoti de Sida agro cum Athen. certant, Epaminondæ temp., III, 192, 4. Bœotorum communi decreto Menedemus Oropo pellitur, III, 44, 36. Bœotiæ Anticondylenses et Cœlephryges, IV, 337, 1; mons Cotylæus, IV, 315, 3; vinum optimum ap. Tanagraos, II, 257, 8; anguillas Copaidis diis immolant, III, 192, 1. Bœotiæ urbes præcipuæ: Oropus, Tanagra, Plataeæ, Thebæ, Anthedon, Thespiæ, describuntur, II, 256 sqq. Vide etiam v. Lyncus, Cœnophytæ, Eteonus, Ceus, Astyra, Harma, Eleon, Scolus. Bœotorum institutum, III, 458, 113.
 Bœotus, Neptuni et Arnes f., IV, 465, 3; Eurythemisten ducit; Asterio monti nomen imponit, II, 330, 2.
 Bœotus Siculus, parodiæ poeta, III, 128, 45.
 Boethius, Aetio addictus, ab Valentiniano interficitur, IV, 615, 201, 4.
 Boethus (Bochus), rex Æg. (dyn. II, 1), II, 542.
 Bogus, rex in Maurusia, Eudoxi Cyziceni ætate, III, 280.
 Boisci gens ad Istrum, Romanorum ad societatem confugiunt, IV, 71, 1.
 Bolbe Herculi parit Olynthum, IV, 420, 40.
 Bolbe lacus, in quem influunt Ammites et Olynthiacus fluv., IV, 420, 40.
 Βωμός quomodo ab ἰσχάρα differat, III, 9, 29. Cf. II, 486, 73.
 Bombus vates a Thebanis occisus, II, 198 a.

- Bombycum** origo Constantinopoli quando primum cognita fuerit, IV, 270.
- Bonchnæ**, gens Carrhenis finitima, inter Euphratem et Cyrum fluv., III, 660, 15.
- Bonifacius**, Africæ præf., Massiliam ab Adaulpho obsidente urbem liberat, IV, 62, 21. Ex Africa pecunias subministrat Placidia Ravenna expulsæ, aliaque eidem obsequia præstat, IV, 66, 40. Ejus fortitudo et justitiæ amor, IV, 67, 42. Eum perdere studet Aetius, IV, 613, 196.
- Bonnosi**, qui contra Probum imp. surrexit, ingenium vinosum, III, 729, 2.
- Bononia**, IV, 59, 12. Bononienses : Portensius. Ælius Dorothæus. Palla Donata. L. Terentius. Lallia Tionæus. Clodia Potesta. Accelius. Veteranius. Servius Secundus. T. Erusius Pollio. Turella Forensis, q. v.
- Bonus** comes rei privatæ a Narse legatus ad Francos mittitur (561), IV, 204, 8. Istri custodiæ præfectus ut Avarum incursiones impediret (562), IV, 205, 9. Sirmium contra Avars defendit; vulneratur; Bajani legatis respondet (568), IV, 231 sq., 27. Bellum in Avars renovare jubetur, IV, 235, 28. Avarum strategema eludit, IV, 236, 31.
- Bonzes**, Toni f., e Macedonia Paræcopolitanus, longævus, III, 609, 1.
- Boreadæ** tres apud Hyperboreos urbis imperium et sacrum curam habent, II, 387, 2. Boreæ et Chionis filii, II, 387, 4.
- Boreadas**, Zeten et Calain, ad Tenum ins. interficit Hercules, quem hospitio exceptum ex insidiis tollere voluerant, IV, 286. Boreadæ cum Hercule de Iasonis donis litigantes, ab Hercule interficiuntur, II, 58, 17. Cf. IV, 495, 18.
- Boreas** ventus, III, 296, 101. Boreas, Cleopatæ pater, III, 302, 3. Boreas, Stegmonis non filius sed nepos, (Astræi filius, IV, 539, 6) Orithyiam rapit, IV, 427, 4; 539, 6. Boreas e Chione tres genuit Boreadas, Hyperboreorum principes, II, 387, 4. Boreas Celtarum rex, 306, 28.
- Borgodi** in Arabia, III, 478, 45.
- Bornum**, Tityæ f., qui in venatione periit, cantilenis lugent Mariandyni, IV, 253, 2; III, 13, 9.
- Borsippa**, urbs Chaldeorum, Apollini et Dianæ sacra λεωρυγία habet, III, 590, 20. In ea Nabonnedus a Cyro obsidetur, II, 508.
- Borum**, Æthiopiarum opp., III, 351, 1.
- Bosporus** Thracius unde dictus sit, III, 16, 18, 148, 6; 593, 35; olim fretum Mysium dicebatur, III, 593, 35.
- Bosporus** Cimmericus terræ motu concussus; reperta tum ossa humana ingentis magnitudinis, III, 622, 48.
- Bosporus**, urbs Ponti ad sinum Cimmericum, III, 574, 15; a Parisade Mithridati traditur, III, 264, 34 a. Ad eam castra habet Turcarum dux Anagæus, ad eundem occupandum ab Turxantho mittitur Bochanus, IV, 247, 43.
- Botacridæ**, locus in Tegeatica regione, III, 379, 44.
- Botachus**, Lycurgi f., a quo locus Tegeaticus nomen habet, III, 379, 44.
- Botiras**, Bithynorum rex, 75 annis regnat; ei succedit Bas filius, III, 536, 20.
- Botrys** Myndius, scriptor, IV, 351.
- Botrys** Messana oriundus, πατριών poeta, IV, 296, 1.
- Botrys** in Phœnicia ab Ithobalo Tyriorum rege condita, IV, 447, 4; 471, 7.
- Bottiaorum** origo Cretica et Atheniensis, II, 153, 157.
- Boves** Epiri λαρινοί, χαστρινοί, II, 370, 2.
- Βουλεύσεως** γραφαί, Thesmothetarum jurisdictio, II, 116, 31; βουλεύσεως ἐγκλημα, II, 107, 6.
- Βουθήρας**, Lyci Rhegini cognomen, II, 370 a.
- Brachia** cur vocetur mare Arabicum, IV, 526, 25.
- Brachmanes**; eorum vita et doctrina, II, 435 sqq.; IV, 430, 1, 2; III, 236, 95. Eos audivit Pythagoras, III, 239, 138.
- Branchiades** Apollo, III, 205, 7.
- Branchus** Thessalus, ab Apolline amatus, III, 205, 7. Chilonis pater, templum τὸ ἐν Βραγχιδαις condidit, II, 100, 11.
- Brasides** thesaurus Delphicus, III, 106, 3.
- Brathy**, mons Phœnicia, unde dictus, III, 566, 7.
- Bratus** arbor eximii odoris in monte Zagro, III, 522, 1.
- Brauron**. Αἱ ἐν Βραυρωνί πενταετηρίδες, II, 120, 47 a. Brauronia Diana, II, 622, 17.
- Brennus**, Gallorum dux, a Sosthene clade affectus, III, 699, 6. Asiam vastans Ephesus venit, quam urbem capit Demonices proditiōne, IV, 367, 3.
- Brettia** nymphæ, a qua Abrette regio, III, 594, 39.
- Briareus**, Coeli et Telluris f., sive Ἐγαῶν, mari nomen dedit; ejus arx Eubœa; hinc ceteras insulas occupavit; monumentum ejus, *Manus Briarei*, ad Rhyndacum fl., III, 594, 42. Briarei columnæ, quæ postea Hercules col., III, 610, 16. Briareus pater Sicani et Ætnæ, IV, 381, 4.
- Briges** nominis significatio, III, 484, 88.
- Briseæ** nymphæ Aristæum educant et instruunt, II, 214, 9, 2.
- Briseis**, iræ Achillis causa, II, 469, 2.
- Briseus** Etionis pater, III, 154, 29.
- Britagoras** Heracleota civibus suadet, ut urbem Romanis tradant, III, 553, 51. Cum Propylo filio libertatem patriæ recuperare studet beneficio J. Caesaris, quem propterea per duodecim annos comitatus, usque dum senectute exhaustus moritur, III, 557, 60.
- Britomartis**, Hecates filia, unde nomen habeat, III, 8, 23.
- Britannicus** ex insulis stannum Massiliam deportatur, III, 273, 48. In Britannia imperat Constantius *Chlorus*, Const. M. pater; ibidem exercitus contra Honorium rebellans imperatorem creat Marcum (407), dein Gratianum, post hæc Constantinum, IV, 59, 12.
- Brixellensis**: Vettius, Nonius, Nonius Maximus, longævi, q. v.
- Brizo** vates, cui sacra faciunt Delia mulieres, IV, 493, 5.
- Brontinus**, Empedochlis magister, III, 6, 20.
- Bronton**, Theoboi pater, III, 628, 6.
- Brundisios** bello petit Diomedes, II, 220, 27.
- Bruti** (M.) genus, III, 272, 47. Porcia uxoris nex, III, 419, 90. Bruti et C. Cassii in Cæsarem conjuratio prolixè exponitur, III, 439 sqq.
- Bruttii** et Lucani Thuriorum ditionem vastant. Contra eos præsidio Romano se muniant Rhegini, II, præf. p. XL.
- Bruttius** s. Brettius, chronogr., IV, 352.
- Bryaxis** Sesostris fecit Osiridis statuam, III, 487, 4.
- Brychon** ad Pelium montem fluvius, II, 262, § 7.
- Bryson**, sophista, pater Herodori Heracleotæ, II, 27.
- Bryson**, Stilponis f., Pyrrhonis mag., III, 243, 146.
- Buaorum**, Libycæ gentis, institutum, III, 462, 133.
- Bubalsus**, Archennus filius, IV, 359, 15.
- Bubalsus**, Marciani rebellis socius, IV, 619, 211, 3.
- Bubasticum**, Nili ostium, II, 567.
- Bubastitæ** reges dynastiæ vicesimæ secundæ, II, 590.
- Bubastus** in Ægypto; ibi terræ motus, II, 543, 10.
- Bubia**, urbs non longe a Ctesiphonte dissita, IV, 5.
- Bubon**, Lyciæ vel Pisidiæ urbs, ex qua Molcestes tyrannus oriundus, II, præf. xviii, 22.
- Bucellarii** qui? IV, 59, § 7.
- Bucerais** fons apud Plataenses, III, 575, 18 a.
- Bucheta**, Epiri urbs, unde dicta, III, 30, 9.
- Buchetus**, Siciliæ urbs, III, 153, 25.
- Buchetus**, a quo Buchetus Sicula urbs nomen habet, Echietæ pater, III, 153, 25.

Bucolia, locus ad Byzantium, IV, 147, 5.
Bucolii, gens in Ithaca, cujus auctor Philoctetus, II, 148, 133.
Bucolion, Panis f., III, 150, 7.
Bucolus, Coloni f., III, 78, 4.
Budidæ, gens in Ægina, IV, 487, 2.
Budion, CEnones pater, IV, 487, 1, 2.
Budyas, Indorum rex, Spatembæ successit, II, 418, 22.
Bules Lacedæmonius, IV, 519, 2.
Bulgari a Zenone auxilio advocantur contra Theuderichum, IV, 619, 211, 4.
Bulias. V. **Bunas**.
Bunas (s. **Bulias**) Atheniensis, quem iudicem controversiæ faciunt Elei et Calydonii. De eo proverbium, III, 150, 3.
Buplagus Syrus, Antiochi M. dux, in pugna ad Thermopylas cæsus e mortuis surrexit, III, 610, 32.
Buprasis regio Peloponnesi, II, 135, 93.
Bura, Achaia urbs, Pythææ pictoris patria, III, 574, 14.
Burgundionum præfectus Guntarius, IV, 61, 17.
Buria Lychnænis, e Parma urbe longæva, III, 609, 2.
Burichus, Demetrii Poliorcetæ assentator, II, 449, 3.
Busalbus profugus ad Theuderichum, a Zenone exposcitur; ab Th. non traditur, IV, 131, 19.
Busallusorus. Vid. **Nabopalassar**.
Busiris, Neptuni et Anippæ f., advenas mactat; ipse ab Hercule interficitur, IV, 291, 2.
Busiritis nomus Æg., III, 226, in quo Phalereus Demetrius mortuus jacet, III, 47, 50.
Butas una cum Tlepolemo Argis in Rhodum ins. se confert, ubi Tlepolemo in regno insulæ succedit, III, 178.
Buthoe, Illyria urbs, unde dicitur, III, 574, 15.
Buthrotus, chersonesus prope Corcyram, IV, 439, 3; unde nomen habeat, IV, 508, 1.
Buzuges. V. **Epimenides**.
Buthus athleta, Pythionica. Βουθὸς περιποικῆ, proverb., II, 184, 265 a.
Butorides, hist., IV, 352.
Byblis, Mileti f., Cauni fratris amore ardet, vel, sec. alios, frater ipsam deperit; ejus mors, IV, 334, 2.
Byblis fons, e Byblidis lacrimis ortus, IV, 335, 2.
Byblus urbs, III, 567, 12; a Saturno condita, 568, 18. Eam Baaltidi dææ Saturnus dat, III, 569, 25.
Bysius mens. Delphicus, III, 107, 6.
Bydis semideus, rex Ægypti, II, 526 a.
Byzantium, ab Argivis vel ab Megarensibus s. ab Byzante conditum ad Cydarum et Barbysen fl., IV, 147, 3. Semestræ ibi ara; Bucolia locus, 147, 4. Ceras promont., 148, 7. Neptunus et Apollo cum Byzante mœnia extruunt, 148, 12. Septem turres vocales, 149, 13. Herculis turris, 149, 14. Byzas templa consecrat Rheæ, Fortunæ, Hecataë, Dioscuris, Neptuno, Veneri, Dianæ, Minervæ; aras vero Achilli et Ajaci et Amphiarao, 149, 15 et 16. Urbem aggreditur Thraciæ tyrannus Harmus, quem Byzas prostermit, 149, 17. Odryses, Scytharum rex, urbem obsidet; hunc Phidalia Byzantii uxor strategemate repellit, 149, 18. Strombus, Ceroessæ f., bellum Byzantinis infert; at auxilio veniens Chalcedone Dinæus hostem fundit, præturamque urbis obtinet, 150, 20. Urbs serpentibus infestatur; peste hac ciconiæ eam illerant, 150, 23. Ciconiæ lapideæ ab Apollonio Tyaneo consecratae, 151, 25. — Leo, urbis prætor, sub quo Philippus Macedo urbem obsedit incassum, 151, 26. Tymbosynes murus, 151, 27. Hecates lampadifera statua, *ibid.* Byzantios contra Philippum tuetur Chares Athen. dux, qui in promontorio Propontidis Damalin uxorem amittit; mulieris monumentum, 151, 28. — Post Charetis discesum prætor urbis Protomachus, qui contra Thraces

prosperè rem gerit, 152, 31. Dein Timesius Argivus cum Ephesiis ex Ephesiæ loco Byzantium se contulit, ubi prætor eligitur, et legislator exstitit, 152, 32. Tempa restauravit, alia extruxit, 152, 33. Post hunc Calliades prætor, vir domi forisque insignis, Byzantis et Phidaliæ statuas celeberrimas in Basilica extruxit, 152, 34. — Byzantium in Romanorum venit potestatem, 152, 35. Byzantii quum Nigri partibus se addixissent, Severus imperator mœnia urbis dejecit, cives privilegis exutos Perinthiis sive Heracleotis servire jussit, 153, 36. Idem Severus, ira placata, in pristinum statum urbem reduxit; ædificavit Zeuxippum balneum maximum, Hippodromum exornavit; redditus ex militari ærario assignavit urbi, quæ in honorem Antonini Caracallæ vocata est Antoninia; post ejus mortem vetus nomen recuperavit, usquedum Constantinopolis nuncupata est a Constantino, III, 153, 37 sq. Monumenta et mœnia a Constantino extructa, IV, 154, 39. — Ad Byzantios Atheæ, Scytharum regis, epistola, IV, 336, 4. Ad Byzantium multos barbaros capit Cimon, II, 48, 4. Byzantii vinosi; urbe obsessa, Leonides dux in muris cauponum tentoria figi jubet, IV, 377. Ad eos Heracleotæ legatos mittunt de societate ineunda (post mortem Lysimachi), III, 533, 11. Byzantii adversus Istrianos et Calatianos propter Tomini emporium bellum gerunt, superioresque evadunt, III, 537, 21. Inter tutores filiorum Nicomedis regis, III, 537, 22. Antiocho II bellum inferente, Heracleotarum classem sibi adiungunt; quare a cæpto Antiochus destitit. (c. 258), III, 538, 23. Byzantii magna piscatorum turba, III, 154, 162. Andriscum ad ipsos devertentem honoribus afficiunt. Cujus imprudentiæ pœnas dederunt Romanis, II, præf. xv, 16. Byzantium fit Constantinopolis, IV, 3. Byzantii: Telenicus, Demetrius, Theophanes, Aspasius, Epigenes, Zopyrus, q. v.

Byzas, Neptuni et Ceroessæ filius, ad Semestræ nymphæ aram educatus a Byzia nymphâ, unde nomen habet, IV, 148, 9. Qua occasione Byzantium condiderit, 148, 11. 147, 5. Ejus uxor Phidalia, IV, 149, 18. Byzantis et Phidaliæ statuas in Basilica Byzantii posuit Calliades prætor, IV, 152, 34.

Byzas (in Libya), Amphithemis f., IV, 294, 1.

Byzia, nymphâ Byzantem enutrivit, IV, 148, 9.

C

Cabades, rex Persarum, rupto fœdere (12mo anno Anastasii), Armeniam invadit; Theodosiopolim et Amidam in Mesopotamia capit, IV, 142, 6 et 7. Duces ab Anastasio contra eum missi, *ibid.*

Cabalis s. **Cabalissa** in Caria, III, 234, 64.

Cabarnus Cereri raptum filii indicat; ab eo Parus ins. olim Cabarnis, III, 633, 6.

Cabira, castellum, e quo Mithridates ad incitas redactus in Armeniam fugit, III, 549, 43. Eo potitur Lucullus, III, 549, 44. 606, 12.

Cabiri Samothraciæ, III, 272, 46; a Cabiromonte nominati, quorum in honorem sunt instituta Samothracica, II, 58, 14. Idem cum Corybantibus sec nonnullos, *ibid.* Cabiri duo, Dardianus et Iasion, Jovis et Electræ f., e Cabiromonte Phrygiæ in Samothraciam veniunt, IV, 345, 1. Cabiromonte nomina, III, 154, 27; apparitiones, III, 137, 76 a. Eorum sacra ex Phrygia Assesum deportantur ab Onne et Totte; eaque ante phalangem prælata efficiunt ut hostes Assessorum fugam arripiant, III, 388, 54. Cabiri septem Phœnicum, III, 569, 27. Cabiris et Neptuno Saturnus dat Berytum urbem, III, 569, 25.

- Cabirus, Bererynthiæ mons, II, 58, 14. IV, 345, 1.
Καβίρειος ὄρος ad archontem eponymum pertinet, II, 114, 27 a.
- Cacuthis in Gangem influit, II 413, 18.
- Cacyparis, Siciliae fl., II, 373, 8.
- Cadenma, opp. Æthiopiae, III, 478, 42.
- Καδίσκος* in iudiciis Athen., II, 118, 38.
- Cadmea victoria, prov., III, 598, 65.
- Cadmia, lapis, III, 274, 31.
- Cadmilus, Cabirus, II, 84 b.
- Cadmus, Agenoris et Tyrus f., IV, 545, 15; Europam quærens in Rhodum ins. venit, ubi Neptuno fanum consecrat, et Phœnices sacerdotes relinquit, III, 177. Ad Dardanum in Samothraciam venit, ibique, mortua Telephassa, Harmoniam ducit, Dardanumque contra Teucrum in Asiam mittit, III, 154, 28. Samothracia abducit Harmoniam, IV, 378, 1. III, 598, 64. In Thraciam venit, IV, 424, 6. Datum ei oraculum, III, 157, 47. Usque ad ejus adventum desertæ erant Thebæ a Phlegybus dirutæ, II, 86 a. Dracontem Thebanum interficit, ejusque filiam Harmoniam ducit, IV, 387, 4. Thraciam ex exilio revocat, III, 627, 4. Cadmi opus, canales e Cadmea aquam ducentes, II, 258, § 13. Cadmus in Illyria, III, 574, 15. Cadmus Bacchi Ægyptii f. Semeles filium de avi nomine nuncupavit, III, 639, 13. Ejectos ab Ægyptiis alienigenas in Græciam ducit, II, 391, 13. Ejus successor in Thebarum regno Nycteus, III, 628, 6; filiiæ quinque Hyades, IV, 458, 6; Inds pater, II, 344, 6. III, 34, 37. Literas, Phœnicum inventum, in Græciam affert, II, 181, 25. 6. II, 5. III, 176, 2. *Κάδμου πύς*, priscum nomen Ismeni fluvii, IV, 505.
- Cadmus Milesius literarum inventor, II, 1.
- Cadmus Cous, II, 3 a.
- Cadusii, II, 444, 7; hostili in Astyagem animo erant; præfectus eorum Onaphernes prodere gentem regi molitur, III, 399, 400.
- Cadys, Adyattis f., una cum Ardye fratre regnat; Damonis uxoris et Spermi insidiis perit, III, 380, 49.
- Cadyx, e Tylonia gente, pater Sadyattis, III, 383.
- Cæcias ventus, III, 296, 101.
- Cæcilius Telemem, Pseudophilippi ducem, ad defectionem pellicit, II, præf. xv, 18.
- Cæcilius Calactinus gramm. et hist., III, 330.
- Cæchus (Chous), rex Ægypti (dyn. II, 2), II, 542.
- Cæmaro, hist., IV, 352.
- Cæneus. V. Cænis.
- Cænina urbs Italiae, III, 85 b; a Romulo capta, III, 412.
- Cænus, Elati f., a Neptuno in Cæneum transmutatur, II, 244, 30; III, 618, 34.
- Cæpio securitatem promittit viris qui cædem Viriathi pollicebantur, II, præf. xix, 24.
- Cæpræzus, Mantis pater, Amphipolitanus, III, 609, 1.
- Cæsan, Ægypti urbs, III, 219, 10.
- Cæsarea Cappadociae urbs, in quam Marcianus relegatur, IV, 140, 3; patria Bemarchii scriptoris, q. v.
- Cæsarea, Jubæ regia; ibi in Iseo crocodilus dicatus, III, 473, 29.
- Cæsætius (L.) Flavius tribunus, Cæsare auctore exilio multatus, III, 441, 20; cedit, 442. 22.
- Cæsonius (C.) Pætus consul (61 p. C.), III, 622, 49.
- Caicus fluv., II, 163, 191. Ejus ad fontes prope Lydiam Mysi considunt, II, 342, 2.
- Cainas in Gangem influit, II, 413, 18.
- Caisus, Arethæ nepos, regulus Saracenum Chindenorum et Maadenorum; ad hunc Justinianus imp. legatum misit Abramum et deinde filium ejus Nonnosum, qui Caisum Byzantium adduceret, filiumque ejus Maviam obidem acciperet; deinde iterum Abramus ad Caisum mittitur. Præfecturam suam Caisus Ambro et Jezido fratribus dat; ipse Palestinae ab Justiniano præfector, IV, 179.
- Cajus Romanus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Calaber, Geræsti et Tarnari frater, III, 636, 1.
- Calactini e Sicilia Silenus et Cæcilius scriptores, q. v.
- Calais et Zetes ex Hyperboreis Argonautæ, II, 476, 28; IV, 472, 1. V. Zetes et Boreadæ.
- Calamenthe s. Calaminthe, urbs Phœnicum, II, 34, 22.
- Calamine, Lydiae lacus, in quo calami saltant, IV, 436, 8.
- Calamis unam ex tribus Furiarum statuus, quæ Athenis sunt, fecit, III, 127, 41.
- Calamodrys Cyzicenus athleta, voracitatis laude ab Mithridate secundus, III, 415, 77.
- Calandion Antiochiæ episcopus a Zenone constituitur, IV, 136 b.
- Calanus, gymnosophista, II, 439, 42; 323, 69.
- Calarna, Macedoniae opp., IV, 440, 2.
- Calas, Alexandri M. præfectus, a Baa, Bithynorum rege, clade afficitur, III, 537, 20.
- Calauria insula, olim Irene, postea ab Authio et Hypere frequentata Anthedonia et Hyperela vocatur, II, 136, 95; olim eam Apollo, deinde Neptunus tenebat, III, 31, 17.
- Calchas, Chalcedontis p., IV, 150, 21.
- Calendæ unde dictæ, IV, 146, 3.
- Cales fluv., terminus ditionis Thynorum, III, 594, 41; in ditione Heracleensium, III, 538, 22.
- Calingæ, gens Indica, II, 414, 18.
- Callæschrus, Critiæ Atheniensis pater, II, 68 a.
- Callaici in Lusitania, e Græcis oriundi, III, 301, 5.
- Callatia, Heracleiensi colonia. Propter Tomim emporium bello a Byzantinis petiti Callatiani societatem metropolis petunt; ab hoste devicti conditiones pacis subire coguntur, III, 537, 21. Callatianus Demetrius scriptor, IV, 380.
- Calliades, Byzantii prætor, Byzantis et Phidaliæ statuas in Basilica urbis exstruxit, IV, 157, 34.
- Calliades, archon Athen. (480 a. C.), II, 362, 2.
- Calliades comicus, IV, 358, 11.
- Callias multam Milliadi irrogatam solvens a Cimone Elpiniæ in matrimonium accepit, II, 54, 3.
- Callias archon (Ol. 81, 1), II, 185, 272; post Antigænem; sub eo Ranae Aristophanis doctæ, II, 248, 42.
- Callias Atheniensis, Hipponici f., divitiarum ejus origo; vita dissoluta; pauper miserque moritur, II, 199 b.
- Calliæ Atheniensis grammatica tragedia, II, 321, 62.
- Callias, pater Abronis exegetæ et scriptoris, IV, 277.
- Callias Syracusanus, historicus, II, 382; artis præcepta quibus Isocrates et Alcidas utebantur, Demostheni dedit, III, 49, 60.
- Callias Mytilænæus grammaticus, II, 247, 36.
- Calliclea, postea Pythagoras, II, 244, 30.
- Calliclis de Homeri patre sententia, II, 16, 2.
- Callicrates primus judicum mercedem immodice auxit, II, 126, 69.
- Callicrates Ptolemæi III adstantor, III, 19, 2.
- Callicrates scriptor, IV, 449, 3, 352; III, 665.
- Callicratidas, Empedoclis frater, III, 578, 3.
- Callidemus, historicus, IV, 352.
- Callimachus in Sosibium carmen elegiacum scripsit, II, 630, 24. Callimachus laudatur, IV, 161, 16.
- Callimander Alexandrinorum ad Antiochium Asiaticum legatus, II, 716, 26.
- Callimelon ὁ Κάρακος, scurra, IV, 507.
- Callimorphus, belli Parthici scriptor, III, 649, 3.
- Callinice, Phocæ imp. pellex, IV, 622, 219.

- Callinicus Suctorius, Petreus, sophista, III, 663.
 Calliope Apollini parit Linum, Hymenaeum, Ialemum, Orpheum, III, 303, 8; II, 10, 10; mater Homeri, III, 641, 20.
 Callipatira, Diagoræ f., Pisirrholti Olympionicæ mater, ludis Olympicis spectatrix interest, II, 183, 264.
 Calliphanes, Parabryson cognomine, quomodo eruditionis laudem affectaverit, II, 309, 16.
 Calliphanes, historicus, IV, 352.
 Callipolis, e. q. Naxos ins., IV, 294, 4.
 Callipolis, ad Lampsacum, III, 232, 39.
 Calliphon, Crotoniata, Pythagoræ familiaris. De eo narratio, III, 41, 21.
 Callippe, Persei regis, deinde Athenæi Pergameni amica, Andrisum Macedoniæ regnum recuperaturum adjuvat, II, *præf.* xv, 16.
 Callippides, tragediarum histrio, II, 484, 64; III, 4, 9.
 Callippus Corinthius, IV, 352.
 Callippus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
 Callirrhoe, Lyci f., Diomedem liberat, se ipsam fune necat, III, 472, 23.
 Callirrhoe, Mæandri f., Caris uxor, III, 644, 48.
 Callirrhoe. V. Enneacrunos.
 Callistratus Domitius, IV, 353.
 Calliste sive Phace, Ulyssis soror, III, 339, 16, 152, 15.
 Callisto Jovi parit Panem et Arcadem, IV, 405, 7.
 Callisthenem Athen. oratorem tradi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9. Ejus nimia oris libertas, III, 47, 49. Ejus anagostes Strobilus, III, 47, 49.
 Callistratus apud Samios primum 24 literas invenit, II, 348, 7.
 Callistratus orator causam de Oropo dixit. Eum sectatus est Demosthenes, III, 50, 61.
 Callixenus, Ptolemæi II architectus, III, 65, 4.
 Callixenus Rhodius, scriptor, III, 55.
 Καλὸν στόμα Istri fluvii, IV, 519, 2.
 Calpe vel Alype, Herculis columna, III, 640, 16.
 Calpia, Hispaniæ urbs, ubi ad Cæsarem venit Octavius, III, 432, 11. Calpiani Iberiæ, II, 34, 20.
 Calpurnia, uxor Cæsaris, somnio de nece mariti præmonita, III, 444, 23.
 Calpurnius Crassus, Reguli legatus, a Massylis captus, III, 70, 11.
 Calpurnii Pisonis de Sp. Mælio narratio, II, *præf.* p. xxxv.
 Calthæ flores ad lacum prope Alpes, III, 416, 82.
 Calyces amor ab Euathilo repudiatur; vitam sibi demit desperans virgo pudica, cujus sortem celebrat *Harpatyce* cantilena, II, 287, 72.
 Calydon, Pleuronis f., II, 442, 8.
 Calydonii cum Eleis litigantes, III, 150, 3. Calydonii apri venatio, III, 584, 45; III, 23, 35.
 Calypso, Solis sacerdos, IV, 551, 24.
 Camalus, Cantolgunii f., ex Interanesia Lusitanus longævus, III, 609, 1.
 Camara, Cretæ urbs, IV, 528, 7.
 Camarina, Oceani f.; lacus Siciliæ, IV, 342, 6.
 Camarina, Siciliæ urbs, II, 480, 46.
 Camarina sive Urie sive Chaldaepolis in Babylonia urbs, III, 212, 3.
 Cambistoli, gens Indica, II, 413, 18.
 Camblitas, Lydorum rex, uxorem devoravit, Jardanis temporibus, III, 372, 28.
 Cambosus, frater Ambri, Sarazenus terram Atamundari, qui Romanis favebat, incursionibus vexat (566), IV, 225, 17.
 Cambyse (*Cabye*), Opuntis regis f., II, 145, 118.
 Cambyseus regionis temperies, III, 315, 4.
 Cambyse, Cyri et Nitetidis Ægyptiæ f., ut matrem ulcisceretur expeditionem in Ægyptum suscipit, II, 91, 11. Thebas diruit, IV, 552, 27. Memnonis statuam vocalem truncat, III, 522. Quot annis Ægypti imperium tenuerit, II, 595, 68 sq.
 Cambysû sinus in sinu Arabico, III, 477, 41.
 Camesene olim Italia dicta, IV, 485.
 Camicum, Siciliæ opp.; ubi Minos periit a Cocali filiabus; oppidum hoc occupant Hippocrates et Capys a Therone in exilium acti, IV, 433, 5. 6. Cf. II, 480, 46. 131, 88. 373, 8; III, 645, 52; III, 34, 36.
 Camillus dictus Mercurius, III, 469, 7.
 Camillus (L.) Romam a Celtis captam servat, II, 178, 245.
 Camirus, Cercaphi f., III, 177, 2.
 Camirus Rhodi urbs, IV, 324, 23. Eo venit Althæmenes, III, 177. Camiridem regionem in Rhodo occupat Periergus, IV, 389, 7. Camirensium nymphæ Telchinæ, III, 175.
 Camisa, Jani soror, IV, 402.
 Camorius (T.) Tertius, e Fidentia longævus, III, 619, 29.
 Campania, Campi regis f., IV, 299, 2.
 Campania, priscum Epiri nomen, IV, 299, 2.
 Campani Tyrrhenos trucidant, uxoriis, opibus, urbibus eorum potiuntur, II, *præf.* xxxvii. Belli Samnitici tempore a Romanis obtinent, ut præsidarii milites in Campaniæ oppidis ad arcendas Samnitium incursiones relinquuntur. Illi vero vitæ Campanicæ mollitiæ corrupti in perniciem Campanorum conspirant; impendentem iis tempestatem avertit C. Marcii consulis prudentia, II, *præf.* p. xxxvi sqq. Campanorum divitiæ vitæque delicatula, II, *præf.* p. xxxvii. Campaniæ natura, II, *præf.* p. xxxix.
 Campani in bello Latino partim cum Romanis, partim cum Latinis faciebant, II, *præf.* p. xxxix. Campani milites sub Decio duce in Rhegio urbe præsidium a Fabricio cons. relinquuntur, II, *præf.* p. xl. Eorum facinus, *ibid.* Campaniæ populus Sarrastes, IV, 368, 1.
 Campus (*Campys* ?), rex Epiri, quæ ab eo vel a Campania filia est Campania appellata; ejus posterum Campylides. Ejus filia Cestria, IV, 299, 2.
 Camum, Hunnica polio ex hordeo facta, IV, 83.
 Canaria ins. ad Mauritaniam, III, 473, 28.
 Canarii ad Atlantem montem, III, 473, 26.
 Canastrum, Pallenes prom., IV, 422, 46.
 Κάναθρον, vel Κάναθρον ap. Lacedæmonios quid? II, 240, 17.
 Cancræ prægrandes maris Rubri, III, 239, 135 a.
 Candace, i. e. regis mater, ap. Æthiopes, IV, 351, 5.
 Candalus, Solis et Rhodi f., III, 176, 1; in Co ins. proficiscitur, II, 176, 2.
 Candaulæ uxor Nysia, vel Clytia vel Habron, vel Tudus; cur ejus nomen non commemorarit Herodotus, IV, 277, 1.
 Candavia, montes Epiri, IV, 130.
 Candei sive Ophiophagi in sinu Arabico, III, 477, 41.
 Candelia, Libyæ urbs, IV, 651 b.
 Candieh ab Avaribus ad Justinianum legatus mittitur (558), IV, 203, 4.
 Candidiani studio et consilio Adaulphus Placidiam uxorem ducit, IV, 62, 24. A Theodosio II in Italiam mittitur contra Joannem tyr. quem subigit, IV, 68, 16.
 Candidus, dux Rom. sub M. Aurelio, IV, 186, 6.
 Candidus Isaurus historicus, IV, 135.
 Candrogi, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
 Canebium, postea Cynn, Cariæ opp., IV, 311, 3.
 Canes sacri in Adrani templo, II, 376, 3. Canes Indici, II, 410, 10. canes celebres, II, 478, 33.
 Canethus ex Henioche Scironem gignit, II, 351, 13.

- Canicularis cyclus**, II, 534, et sæpius in commentatione de chronologia Manethonis.
Canis, rex apud Ptoëmphas in Æthiopia, IV, 333, 1 et 2.
Canis fluv. Arabiæ, III, 478, 45.
Cannoni decretum, II, 619, 5 a.
Canobica planities, III, 511, 8. **Canobicum Sarapidis** (sive Plutonis) fanum, II, 198 a.
Canobus stella in temone Argos primum Rhodi et Cnidi conspicitur, III, 287, 80, 81.
Cantabrie pars a Laconibus olim occupata, III, 301, 5.
Cantanus, urbs Cretæ, IV, 528, 8.
Canthari portus Athenarum, IV, 450, 4.
Cantharides Cappadociæ, III, 204, 5.
Cantibaris Persa, homo luxuria et voracitate perditus, II, 307, 12.
Cantilenæ: **Harpalyce**, Calyce, II, 287, 72. **Cantilenas cantandi** in conviviis rationes variae, IV, 342, 10.
Cantolgmnius, Camali p., Lusitanus, III, 609, 1.
Canulia a fratre stuprata, a patre Papirio Toluero interficitur, IV, 367, 7.
Capæus (?), Siciliæ fl. mirabilis, II, 373, 8.
Capetus, Tyberini pater, III, 231, 27.
Caphareus, Eubœæ promontorium, unde nomen habeat, III, 11, 36.
Caphira, Oceani f., cum Telchinibus Jovem educat, III, 175.
Caphratham (in) venit Iacobus, III, 215.
Capito, Lycius hist., IV, 133.
Capitolinus Jupiter, III, 18, 2.
Capitolium occupare tentare voluit C. Gracchus, II, præf. xvi, 27.
Capnobatæ Mysi, III, 291, 92.
Cappadox, Ninyæ f., III, 595, 48.
Cappadoces, olim Assyrii dicti, III, 595, 48. **Cappadoces facti sunt Heneti**; quot eorum profecti sint Trojam atque hinc in Italiæ regionem, II, 337, 9. **Cappadociam non attigit Alexander M.**; **Ariarathes Cappadociæ præfectus**, a **Perdicca** in crucem actus; **Eumeni hæc provincia data**, II, 452, 1 a III, 668, 1. **Cappadociæ regionem**, **Mytilenæ**, occupare tentat **Ptolemæus**, sub **Ariarathæ V**, II, præf. xi, 12. **Cappadocia**, interfecto **Arsathæ**, politur **Mithridates Eupator**, III, 541, 30. **Capp. rex Ariobarzanes**, III, 555, 56; in **Cappadocia cantharidum multitudo**, III, 204, 5. **Cappadocia Timonitis**, III, 545, 37. **Cappadociæ opp.**: **Mucissus**, **Camana**, q. v. **Cappadoces**: **Eustochius** et **Eutychianus** historici, q. v.
Capræ Sardinia, II, 377, 6.
Capraria ins. ad **Mauritaniam**, III, 473, 28.
Capua, II, præf. p. xxxix, a **Romo** et **Romulo** condita, III, 70, 9. **Ibi servi rebellant**, II, præf. p. xxii, 30. **Capuana Diana**, III, 202, 7.
Capyæ vel **Caphyæ**, **Arcadiæ** urbs, IV, 318, 3.
Capyæ Trojanus, **Aenææ** comes in **Arcadia** urbem condit **Capyas**, IV, 318, 3.
Capys, **Xenodici** f. **Vide Hippocrates**.
Car, cujus e **Callirrhoe** filius **Alabandam** condit, III, 644, 48. **Idriei pater**, **Euroimi** avus, IV, 312, 12. **Caris regis sepulcrum** in **Suagela** urbe, IV, 474.
Caracalla (**Antoninus**); in ejus honorem **Byzantium** vocatur **Antoniniam**, IV, 153, 38. **De rebus imp. v. IV**, 588, 131-135.
Carambycas, **Hyperboreorum** fluv., qui inde **Carambycæ** vocantur, II, 387, 5.
Caranus, **Aristodamidæ** f., **Cœni** p., III, 165, 21; filius **Aristodamidæ** vel **Porantis**, frater **Phidonis** regis, ab **Hercule** undecimus, ab **Temenoe** septimus, in **Macedoniam** transgressus, **Orestarum** principi auxiliatur; **acquisitæ** hostium terræ partem dimidiam nactus **reerum** condit, quod tenuit annis 30, **Cœnoque** filio reliquit, III, 690.
Carba vel **Carpasia**, **Cypri** urbs, IV, 382.
Carbina, **Iapygiæ** oppidum a **Tarentinis** eversum; **victorum** in subactos **savitia**, II, 306, 9.
Carbo in **senatu** **Cottam** increpat ob **expilatam** et **vastatam** **Heracleam**, III, 557, 59.
Carbonaria insula in **Istro** fluv., IV, 267, 65.
Carcesia, **vetus Amorgi** ins. nomen, III, 379, 47.
Carcesius Naxii colonis **Amorgum** frequentat, III, 379, 47.
Cardamine, ins. **sinus Arabici**, III, 477, 41.
Carduchii, **Mediæ** populus, II, 75, 3.
Carduene cum **Rom.** imp. sub **Diocletiano** conjungitur (297), IV, 189, 14.
Carene, urbs **Mysiæ**, II, 617, 1.
Cares multum vagati cum **Lelegibus**, II, 146, 127. **Leleges eorum** quasi **penestæ** vel **helotes** erant, IV, 474, 1. **Epicdaurum** (**Epicarum** nominatum) et **Hermionem** incolebant; postea cum iis cohabitarent **Iones** ex **Attica** tetrapoli, II, 137, 97. **Cares** in **Chium** insulam veniunt regnante **Cœnopione**; ab **Hectore** rege ex ins. ejiciuntur, II, 50, 13. **Cares** in **Samo** ins., III, 103 sq. IV, 502, 1. **Vitice** coronantur, III, 104. In **Scyro** ins., III, 379, 47. **Cium Mysiæ** urbem ante **Milesios** tenuerunt, III, 161, 187. **Cariea lingua multa** habet **græcæ** vocabula, IV, 474, 2. **Apud eos** **Endymion** degebat, IV, 547, 11. **Caræ dynasta Amisodarus**, II, 43, 2. **Caribus Alyattes bellum** inferit, III, 397, 66. **Car** quidam **Cyrum** minorem interfecisse dicitur; **Cares** a **Persis galli** vocantur, quam ob causam? II, 91, 24. **Caria Asandro** provincia assignatur, III, 668, 1. **Cariaæ** **scorpiones** mirabiles, II, 179, 248. **Caria fluvius**, **Harpastus** vel **Daphnus**, q. v. **Urbes**: **Caropolis**, **Bargasa**, **Cym**, **Hydissus**, **Hylluala**, **Arconesus** insula, **Taba**, **Chrysaoris**, **Lagina**, **Eurozus**, **Cholumitichus**, **Caropolis**, **Naxia**, **Amos**, **Argila**, **Dyndasum**, **Alinda**, **Labara**, **Mumastos**, **Tymnos** (s. **Tymnissus**), **Chersonesus**, **Telandrus**, **Cabalis**, **Dorus**, **Chalcea**, **Pitye**, **Lepsemandrus**, **Laia**, **Suagela**, **Euthenæ**, **Telmessus**, q. v.
Caria (in) **Thracia** **Antiochus Hierax** moritur, III, 710, 10.
Caricum, **Memphidis** locus, II, 98, 5.
Carinus, **Car** i. f.; ejus **indoles**, IV, 14, 4; III, 729, 4 et 5; a **Diocletiano** neci destinatur, IV, 198, 13.
Carinus quidam ab **Odenatho** interfici jubetur, IV, 195, 8.
Carium **Samiis** **Prienensibus** concedunt, II, 336, 6.
Carius, **Jovis** et **Torrliebiæ** f., **cantilenas** **Torrliebias** **Lydos** docet; ejus **fanum**, III, 370, 22.
Carius mons **Lydiæ**, in quo **Carii** fanum, III, 370, 22.
Carmania, II, 508; ejus **oræ** **longitudo**, III, 476, 39. **Carmania** **minium** habet, III, 479, 59. 323, 11. **Ibi oleum e spina** fit, II, 92, 15. **Carmanorum** **mores**, III, 275, 57.
Carmania fluv. **Hyntanis**, III, 476, 39. **Carmania** a **Cyro** præfectus est **Nabunodocus**; qui ex hac provincia a **Dario** pellitur, IV, 283, 8. 284, 9. **Carm. præfectus** **Tlepolemus**, III, 668, 1.
Carmanor, **priscum** nomen **Inachi** fluvii, IV, 291, 4.
Carnana, **Arabia** urbs, IV, 525, 26.
Carnea Olymp. 26 instituta, II, 626, 3.
Carneades phil., **Cyrenæus**, **Epicomi** vel **Philocomi** f., III, 243, 144. **Ejus mors**, IV, 167, 37; in **Mentorem** **Bithynum**, **discipulum**, **dictetium**, III, 582, 31.
Carneades Romæ, III, 200, 2.
Carneonica Excestides, III, 130, 47.
Carnia, **Ionie** urbs, III, 375, 35.
Caropolis, **Caria** urbs, III, 234, 54.
Carpasia vel **Carba**, **Cypri** urbs, IV, 382, 527, 11.
Carpathus insula, IV, 527, 11.

- Carpi a Romanis tributum annuum pendi sibi postulant; ridet eos Messias praefectus Menophilus, (230), IV, 186, 8.
- Carpice, herba Indi fluv., IV, 367, 1.
- Carpilis, Aetii filius, IV, 81.
- Carrhae opp. Mesop., III, 479, 52. 660, 15. IV, 4. Carrheni, Andromachus et Magnus historicus, q. v.
- Carrhotus, frater uxoris Arcesilai IV, colonos in Hesperidas deducendos in Graecia conscribit, IV, 517, 1.
- Carsus, Thraciae castellum, IV, 72, 1.
- Carthago a Dido, Pygmalionis sorore, condita, IV, 466, 1. Primum quadriremes construxerunt, II, 136, 95. 182, 257. IV, 490, 5. Reipublicae ratio describitur et cum Laconica et Cretensi comparatur, II, 167, 209 et 210.
- Carth. cum Tuscis pacta commerciorum iniierunt, II, 169, 210. Cum Romanis foedera, quorum tabulae apud Jovem Capitolinum Romae exstant, III, 18, 2. Carthaginenses a Gelone ad Himeram victi, II, 82, 2. A Dionysio sen. emunt vestem Alcisthenis pretiosissimam, III, 141, 85. Cum Syracusanis bello primo Punico Messanam obsident, III, 17, 1. Belli Punici secundi causae, III, 91, 18. Ab eorum partibus bello Punico secundo, stant Engyii urbis incolae, III, 271, 45. Ad Erycem a Lutatio praelio navali victi, III, 19, 4. Ad Romanos cum exercitu parte transit Himilco Phaeae, equitum dux, II, praef. xv, 17. V. Amilcar, Hanno.
- Carthago Nova, in Hisp.; arbor ibi memorabilis, IV, 293. Urbs a P. Scipione capta, (210 a. C.) III, 100, 2. Caesaris ibi et Octavii commoratio, III, 432, 12.
- Carus imp. ubi natus sit, III, 729, 3; in literis de Carini filii moribus queritur, 729, 4; contra Probum imp. rebellis (282), III, 298, 11. Se imperatorem factum esse dicit ad Persarum exitum (283), IV, 198, 12.
- Caryanda. V. Scylax.
- Carystii: Pergamenus, Euelpis, Glaucus, Simonides, q. v.
- Casamene, Jani soror, III, 656.
- Casia insula in Istro fluv., IV, 267, 65.
- Casilinorum agri et oppidum a Volturno alluuntur, II, praef. p. xxxix.
- Casius, dux Alexandri Balae quem in fuga comitatur, deinde Demetrio Nicatori prodens occidendum curat, II, praef. xvi, 20.
- Casius mons, III, 568, 17; unde dictus, III, 566, 7; III, 477, 41. Inter eum et Pelusium Antiochus Epiphanes Ptolemaei Philometoris duces clade afficit, III, 720, 2 not.
- Casimilus, Cabisus, i. e. Mercurius, III, 154, 27.
- Casperia, secunda Rhœti uxor, III, 231, 28.
- Caspiae portae, IV, 107, 37; II, 475, 25.
- Caspio a mari usque ad Colchicum quot sint stadia, III, 289, 86.
- Cassamenus. V. Scellius.
- Cassander, Antipatri f., etsi jam vir idemque strenuus esset, non accumbebat in cœna, sed sedebat, quia apud nondum interfecerat, IV, 419, 33; cum patre regnum Aridæi et Alexandri administrat, III, 694. Ejus frater Alexarchus, III, 169, 4, et Philippus, III, 699, 6. Cassander Olympiadem interficit, III, 694; 697, 2; item Alexandrum; alterum Alexandri M. filium, Herculem, per Polysperchontem interficiendum curat, 697, 2. E Boeotia in Macedoniam reversus regem et reginam ac Cynnium splendide funere honorat, II, 361, 3. Demetrium Phaleureum Athenis praeficit, II, 362 a; IV, 358, 10. Thessaliconem Philippi f. ducit (de qua urbi nomen indidit, IV, 440, 1) regnoque potitus annis 19, tabido morbo moritur, relictis filiis Philippo, Alexandro, Antipatro, III, 694; 697, 2, 703, 1. Homeri studiosissimus, IV, 358, 8.
- Cassander Salaminus, IV, 359, 422.
- Cassiepea, Arabi f., Phoenici parit Cilicem, Phineum, Doryclum, III, 302, 4.
- Cassiterides insulae, III, 273, 48.
- Cassii (C.) et M. Bruti in Caesarem conjuratio fuse exponitur, III, 439 sqq.
- Cassius Longinus, unus ex conjuratis contra Caesarem, III, 442, 21, 445.
- Cassius Longinus, scriptor, III, 688.
- Cassius (Q.) Rufus, e Rhegio longævus, II, 609, 1.
- Cassope urbs Molossorum, II, 36, 30.
- Cassopi, Epiri gens, II, 462, 4.
- Castalia, urbs Ciliciae, IV, 510, 16.
- Castopudes (C.) Titii f., e Parma longævus, III, 608, 29.
- Castor et Pollux Aphidnas expugnant, IV, 427, 3.
- Castorion Iberiae, III, 274, 50.
- Castorion, Solensis poeta, II, 476, 27. Ejus carmen in Panem cujusmodi? II, 322, 68.
- Casus rex Amycen Cittiam uxorem habet, IV, 469.
- Catadupa, urbs Indica, I, 413, 18.
- Catanæ leges scripsit Charondas; earum indoles et exempla, II, 173, 226. Catanæ gymnasium a Marcello exstructum, II, 272, 46. Catanensis ager Aetnae eruptionibus fecundatur, III, 266, 79.
- Cataræ in Arabia, III, 478, 45.
- Catastigon Bactrianæ locus, III, 147, 98.
- Cathetus e Salia pater Salii et Latini, III, 230, 26.
- Kάθετος, agnus in sacris, IV, 445.
- Catia, Caji f., e Faventia urbe longæva, III, 608, 29.
- Catilinae conjuratio quomodo sit patefacta, II, praef. xxvi, 35.
- Catreus Cretensium rex Althæmenis filii manu perit, III, 177.
- Catuphplus Ephthalita gentem suam prodit Chosroi, apud quem deinceps moratur; hortatur regem, ne commercii pacta cum Sogdatis ineat, IV, 225, 18; deinde ut Turcorum legatos veneno tollat, *ibid.* Ejus dictum, IV, 206, 10.
- Cauaces, Gallorum regulus, Massiliae habitans; ejus generositas, III, 307 sq.
- Caucali filiae Canici Minoem perimunt, IV, 433, 5.
- Caucasus, II, 40, 52. Ejus accolæ cur sacra non faciant Jovi et Minervæ, verum inimice colant Herculem, II, 474, 19.
- Cauconum in Elide sedes, II, 135, 93.
- Canindana, Isauriae vicus, IV, 134, 4.
- Cauliacus scopulus ad Istrum, III, 126, 38.
- Caulonia vel Aulonia, Italiae urbs, III, 641, 21. Eo venit Pythagoras, II, 245, 31.
- Caunus, Mileti f., sororem Byblidem deperiens, domum paternam relinquit, Caunumque condit, IV, 334, 2.
- Caunus urbs a Cauno condita, IV, 334, 2, 416, 12. Ejus rex Ebalus (vel Aegialus), deinde Lyrceus ejusque filius Basilus; κείων Cauni Apollonius Rhodius scripsit, IV, 313.
- Caurus ventus, III, 296, 101.
- Cea, i. q. Cos ins., IV, 507, 11.
- Ceb sive Saturnus, rex Aegypti, IV, 539, 21.
- Cebaleus, Andronis Teji pater, II, 346 a.
- Cebranitæ, gens Arabiae, IV, 525, 17.
- Cebren, CEnones pater, III, 69, 1.
- Cecei, gens Indica, II, 413, 18.
- Cecrops, III, 176, 1; e Sal urbe in Atticam venit, III, 639, 11; cur *ἑρμῆς* vocetur, II, 319, 49; III, 638, 10; IV, 547, 13. Ejus filiae tres, II, 22, 1.
- Cecrops Pythagoreus, Orphici carminis auctor, II, 185, 273.
- Cecropidis tribus denis Xypetæ et Trimenia, II, 356, 12.

- Celæno, Atlantis f., ex Neptuno mater Eurypyli et Tritonis, IV, 285, 3.
- Celagastus frater Mezameri, IV, 204, 6.
- Celmis, Idæus Dactylus, IV, 490, 5.
- Celsus cum Nigrino contra Hadrianum conspirans Bajis occisus, III, 585.
- Celtarum origo, III, 323, 7; mores quidam, 457, 104, 105. Cur apud eos mulierum potestas, quæ esse solet in bellicosius gentibus, non invaluerit, II, 180, 251. Celtæ Romanis capiunt, II, 178, 245. Celtica gens, quæ interdiu oculorum usu orbata cernit noctu, IV, 407, 1. Celtarum rex Boreas, III, 306, 28.
- Celtiberi, gens populosa et pecuniosa, III, 274, 50. Celtiberorum equi, III, 274, 51; urbs Arbace, III, 471, 16.
- Celtius e Conimbriga urbe, pater Tamphii, III, 609, 1.
- Celtius, Pellii f., ex Apilocario urbe longævus, III, 609, 1. Κημῶς, urnæ in iudiciis Athenæ, II, 118, 38.
- Cenæum, Euboræ promontorium, ex parte demersum est terræ motu, IV, 381, 2.
- Cencenes Æg. rex dynastiæ primæ, II, 539.
- Cencheres. V. Aencheres.
- Censorinus, a Seleuco, Sinopes præfecto, prælio navali vincitur, III, 554, 53.
- Centauri, II, 465, 7; equites peritissimi, IV, 539, 15. Contra eos cum Lapithis pugnat Theseus, II, 33, 17.
- Cephale Acamantidis demus, II, 356, 10.
- Cephalus Gergithius scriptor, III, 68.
- Cephalonia, II, 147, 133, a Cephalo nomen habet, II, 147, 129. Cephaloniæ rex Promnesus, vir asper; ejus instituta; ab Antenore necatur, qui in ejus locum succedit, II, 222, 32; in Cephaloniam Homerus venit, II, 222, 32. Cephaloniæ mons Ænus cum Jovis Ænii fano, II, 330, 4. Ammus locus, II, 41, 64. Dianæ fanum a Molossis exilatum, II, 217, 17. Ad Ceph. pertinet Dulichium Homeri, II, 350 b.
- Cephalus, Deionis f., Procridis uxor; ejus canis, III, 309, 5.
- Cephalus a quo Cephalenes dicti, II, 218, 17; ex ura Arcisium generat, II, 223, 38, 147, 129.
- Cephenes, Persæ, III, 601, 78.
- Cephenia, Æthiopia, III, 25, 4; vel Libya, II, 238, 17.
- Cephei filiam Andromedam Perseus liberat, III, 24, 4. Cf. IV, 544, 18.
- Cepheus ex Achaia in Cyprum venit, III, 31, 12.
- Cephisodorus Thebanus, IV, 357, 7.
- Cephisodorus, Isocratis discipulus, II, 85 b.
- Cephius e Sciade genuit Elieum, III, 78, 4.
- Cephius Sicyonis, Atticæ, Argolidis, Bæotiæ fluvius, III, 139, 81.
- Ceramicus Athenarum, IV, 449, 3; in quo Eurygyæ ludi celebrantur, II, 22, 3.
- Ceramicus, Acamantidis demus, II, 356, 10.
- Ceraon, heros, Lacedæmonæ, III, 126, 40.
- Geras, promont. ad Byzantium, IV, 148, 6.
- Cerastia, i. q. Cyprus, IV, 448, 7, 527, 8.
- Cerata, mons Megaridis, de quo Xerxes pugnam Salaminiam spectavit, II, 464 a.
- Ceraunii montes, III, 204, 4.
- Ceraunius collis in Argolide, III, 338, 10.
- Cerberus ad Acherusium promontorium ab Hercule in lumen protractus, bilem vomit, ex qua aconitum nascitur, II, 35, 25. Canis Molossicus, IV, 538, 1.
- Cerca, Attilæ uxor, cui tres filios peperit, IV, 89. Ei dona offert Maximinus legatus Romæ, *ibid.* Romanos legatos ad eam invitat; ejus curator rerum domesticarum Adamis, IV, 93.
- Cereaphus, Solis f., III, 176, 1; post Achimum in Rhodo regnum tenet, pater Lindi, Ialysi et Camiri, III, 177, 2.
- Cercetæorum, Colchicæ gentis, sedes, II, 338, 1; mores, III, 461, 125.
- Cercidas Megalopolitanus, IV, 359.
- Cercion latro; quem sibi adjungit Charietto, IV, 17, 11.
- Cercopes, Olus et Eurybatus, II, 478, 38. Sillus et Tribalus, Æchalienses, IV, 528, 13.
- Cercopitheca Indiæ, II, 410, 10.
- Cercops Hesiodi adversarius, II, 187, 297.
- Cercyon, Agamedis et Epicastæ f., ex Elide cum Trophonio fugiens, Athenas venit, III, 637, 6.
- Cercyræ urbis situs, IV, 309. Cercyra ins. olim Scheria et Drepane; horum nominum origo, II, 149, 138.
- Cercysara, sic Achilles inter virgines ap. Lycomedem vocabatur, IV, 337, 1.
- Cereonia Vercunda, liberta, e Cornelia urbe longæva, III, 609, 2.
- Cerem hospitio excipit Dysaules, II, 339, 3. Ei raptum filia indicat Cabarnus, III, 633, 6; Eleusiniis fructum donat, II, 189, 282; Cereri χθονία celebrant Hermionenses, IV, 330, 5. Cereri Eleusiniæ templum in Arcadia dedicat Cypselus, IV, 463. Ceres ποτριοφόρος, III, 346; χλοή et τούλα, IV, 495, 19. Cereri in simulacrum superbiit Etion s. Iasion, II, 494, 18. Ceres Iasionem amat, IV, 471. Cum Vulcano de Siciliæ possessione litigat, II, 84, 3. Cereris Libysæ Argis fanum, III, 119, 12. Ceres, i. q. Axierus in Cabirotum religione, III, 154, 27. Isis apud Ægyptios, II, 331, 2.
- Cermalus locus ad Tiberim, III, 75, 2.
- Cermichiones (a *gherm*, calidus, et *chun*, sanguis, sec. Niebuhr.), sic Turcæ a Persis vocantur, IV, 270.
- Κέρως, quid, III, 144, 88.
- Ceroessa, Ius f., IV, 148, 8; Neptuno Byzantem peperit, *ibid.* Mater Strombi, IV, 150, 20.
- Cerphes, Memphita, rex Æg. (dyn. III, 9), II, 544.
- Certos, pastorum in Ægypto rex, II, 570, 49.
- Cervi quattuor renes habent, III, 512, 11.
- Cerynes, Temeni f., insidias patri struxit, III, 376, 33; II, præf. p. viii, 4.
- Ceryx, Mercurii f., II, 301, 40; Eumolpi I f., Eumolpi II pater, II, 351, 11.
- Ceryces Athenæ a Ceryce Mercurii f. nominati, II, 301, 40; 138, 78. Cerycum unns tamquam ἐπιμελητής τῶν μυστηρίων archonti regi successit, II, 114, 27 b.
- Ceryx sophista, Gerasenus, III, 575, 17.
- Cessa in Ægypto, III, 220, 14.
- Cestria, Campi regis f., uxor Heleni, IV, 299, 2.
- Cestrini boves, II, 370, 2.
- Cetes, Lycaonis f., pater Megistis, III, 318, 1.
- Cetti, Leontidis demus, II, 355, 9.
- Cotuma, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Ceus e Naupacto Ceum ins. frequentat, II, 214, 9, 1.
- Ceus ins. olim Hydrusa; eam nymphæ habitabant; hæ a leone fugantur (Leo promontorium). Deinde ins. e Naupacto frequentat Ceus, II, 214, 9, 1. Aristæus ibi cultus; mulierum decencia; luctus ratio; incolarum longævitas, II, 214, 9, 2 sqq.; IV, 319, 4. Ceus, Simonides, II, 42, b. Cei fons memorabilis, III, 325, 5.
- Ceus, locus Bæotiæ, III, 336, 6.
- Chaalus (Chaalus IV, 285, 12), Anebi vel Arbeli filius, Arbelique pater, rex Assyriorum, IV, 384, 11; 385, 12.
- Chabrinus, Lasi pater, II, 285, 52; 38, 8.
- Chabryes, rex Ægypti, II, 549.
- Chæreas navarchus ad Cyprum Ptolemæum IX Alexandrum I, regno pulsum, vincit, III, 722, 4.
- Chæreas historicus, III, 99.
- Chæres, Thinita, rex Æg. (dyn. II, 6), II, 543.

- Chæredemus, frater Epicuri ph., IV, 455, 6.
 Chæremon Alexandrinus, hist., III, 495.
 Chæron, Apollinis et Therūs f., Chæroneam condit, IV, 338, 2.
 Chæron, persona in dialogo Dicæarchi, II, 267, 73.
 Chæronca, a Chærone condita, IV, 338, 2. Chæronensis ciades ostentis annunciat, II, 471, 6.
 Χαλκεια (τὰ), Atheniens. festum, IV, 312.
 Chalcea, metalli officinæ in Libya, IV, 386, 15; III, 238, 132.
 Chalcea, Cariæ urbs, II, 622, 16.
 Chalcedon, Calchantis filius, IV, 150, 21.
 Chalcedon, Saturni f., III, 598, 61.
 Chalcedon fluvius, III, 598, 61. IV, 150, 21.
 Chalcedon urbs, quando et a quo sit condita nominataque, IV, 150, 20. Doriensium colonia, a fluvio nominata, fluvius vero a Saturni f. dictus, III, 598, 61. Chalcedonis colonia Astacus, IV, 627. Chalcedoniorum pueros castrat et ad Darium mittit Pharnabazus die ante finem mænis nono, quem propterea infaustum habent, III, 598, 61. Bovem æneam ad Bosporum consecrarunt, III, 593, 38. Ad eos Heracleotæ legatos mittunt de societate ineunda (post mortem Lysimachi), III, 533, 11. Ad Chalcedonem Aurelius Cotta terra marique vincitur, III, 545, 39.
 Chalcedonii, Amaleagoras et Nicander hist., q. v.
 Chalculatorum, Cretæ urbs, II, 622, 16.
 Χαλκίτζε, ancillæ, ap. Lacedæmonios, II, 463, 7.
 Χαλκίωκος Minerva ap. Lacedæm. IV, 361, 3.
 Chalcis, priscum nomen Eubœæ, IV, 352. Curetum olim sedes, IV, 315, 8. Urbis Chalcidis descriptio; incolarum mores et studia, II, 260, 26. E Chalcide Eubœæ Latona Delphos petivit, II, 318, 46. Chalcidenses Alconem Erechtheo repetenti non tradunt, II, 462, 5. Fretienses prælio vincunt per Cleomachum Chalcidensem ex Thracia, vel Thessalum; honor Cleomacho tributus, II, 141, 107. In Thraciæ regione Olynthica urbes conduunt quas Philippus deleuit. Quo tempore Hippobotæ temp. tenebant, colonias in Siciliam deduxerunt, II, 141, 106. Chalcedonem coloniam deducunt, IV, 150, 21. Cum Messeniis Rhegium conduunt, II, 219, 25. Delphos donaria mittunt, II, 320, 59. Phoxum tyrannum pellunt, politiamque instituunt, II, 142, 108. Eorum tyrannus Antileon, II, 142, 108. Oreum in libertatem vindicant (341 a. C.), III, 643, 31. Urbs terræ motu quassata, quo fontes Arethusæ obturati, III, 286, 76. Chalcidenses puerorum amoris dediti, IV, 403. Chalcedem Athenis se contulit Aristoteles, III, 581. Chalcidenses: Lycophron, Euphron, Diogenes, Philippus, q. v.
 Chalcidensibus Thraciis Androdamas Rheginus leges scripsit, II, 153, 159. Chalcidenses coloni Amphipolitas divites urbe eiciunt, II, 154, 160. Elymnia muribus pulsus Cleonas in Atho monte conduunt; eorum lex de ætate magistratuum et legatorum, II, 222, 31. Chalcidensis ex Thracia Xenophilus, II, 275, 11.
 Chalcidicis per Siciliam et Italiam civitatibus leges scripsit Charondas, II, 173, 226.
 Chalcis, Scythica urbs, II, 81, 3.
 Chalcis, urbs in confiniis Syriæ et Arabiæ sita; ad quam castrametatur Diodotus, II, præf. p. xvii, 21.
 Chalcis in Syria, post mortem Lysimachi reguli a M. Antonio Cleopatrarum attribuitur, III, 724, 9.
 Chalcodontis, i. q. Eubœa, IV, 395, 9.
 Chalcomedusa ex Acrisio mater Laertis, II, 147, 130.
 Chalciope, Alconis f., cum patre ex Attica in Eubœam fugit, II, 462, 5.
 Chalciope, Ætæ f., Phrixi uxor, II, 37, 36.
 Chaldæorum reges 10 ante diluvium; IV, 280, 1; reges quadraginta novem, qui post Medos tyrannos Babylonis imperium tenuerunt per annos 458, II, 590. Chaldæi astrologiæ inventores, IV, 490, 5. Eorum doctrina imbutur Pythagoras, III, 9, 30. IV, 282, 7. Urbs Borsippa, III, 590, 20. Cf. v. Babylon.
 Chaldæi ad Colchidem populus, II, 237, 8.
 Chaldæopolis in Babylonia, III, 212, 3.
 Chaldæus post Ninum rex decimus quartus Babylonem condidit, congregatis eo hominibus qui ab eo Chaldæi vocantur, II, 237, 8.
 Chalybdica acies, II, 442, 9.
 Chalybes primi ferrum tractant, II, 182, 257. III, 596, 51. Contra eos pugnans cadit Polyphemus, II, 380, 18.
 Chalybes, Troglodytica gens, III, 477, 42.
 Chalybonium vinum, quo solo utitur rex Persarum, III, 276, 58.
 Chamaeleon, unus ex legatis, quos Heracleotæ ad Seleucum miserunt; ejus vox, III, 533, 11.
 Χαμαικέρας, arbor Bithyniæ, III, 300, 4.
 Chamavi bello petuntur ab Juliano; pacem petentes obtinent, obside regis filio, quem bello ceperat Julianus, IV, 17, 12. Rex eorum fuit Nebigastes, IV, 17, 12; 19, 18.
 Chanaan terra, III, 215.
 Chanaan, Beli f., Phœnicicæ stirpis auctor, III, 212, 3. Chumi pater, *ibid.*
 Chanethoth Mosem per insidias occidere jussus, III, 222.
 Chaon, frater Heleni, a quo in venatione occisus est, regioni nomen dedit, IV, 299, 2.
 Chaonia in Epiro, II, 462, 4; a Chaone nomen habet, IV, 299, 2. Chaoniæ boves χερσιννοί, II, 370, 2.
 Characmoha, urbs Palæstinæ tertiæ, IV, 409, 3. 526, 31.
 Charandra sinus, in quo Arsinoen condidit Ptolem. II, III, 477, 41.
 Charadra, Argis locus, III, 119, 12.
 Charaton, Hunnorum regulus, cujus iram donis Theodosius II placat, IV, 61, 18.
 Charax opp. ad lacum Eulæi et Tigridis, III, 476, 38. Ab Alexandro Alexandria, deinde ab Antiocho Antiochia, deinde a Pasine Arabe iterum Charax appellata, III, 478, 44; ejus situs, *ibid.* Patria Dionysii Periegetæ, *ibid.*
 Charax Pergamenus, scriptor, III, 636.
 Charaxus, Sapphūs frater, Rhodopidem e servitute redimit, IV, 307, 3.
 Chares Byzantium tuetur contra Philippum; in Propontidis litore Damalin uxorem sepelit, monumentumque ei statuit, IV, 151, 28 sq. Victoriam quam de Philippi mercenariis reportaverat, splendido convivio celebrat, II, 470, 5.
 Charietto, latro Gallus, quem socium sibi adjungit contra Quados bellum gerens Julianus, IV, 17, 11.
 Charicles Trigintavirorum assentator, II, 127, 73.
 Charicles, historicus, IV, 360.
 Charidemum Athen. oratorem dedi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9.
 Charidemus, Isodemi tyranni familiaris, III, 395, 61.
 Charilaus Laced. rex quot annis regnaverit, II, 625, 2.
 Charimatæ ad Pontum, II, 338, 1.
 Chariphemus, Philoterpis f. Epiphradis pater, II, 66, 10.
 Charippus quinquertio Epitimum occidit, II, 56, 11.
 Charisium, planta, III, 524, 4.
 Charito, Demostrati uxor, III, 611, 30.
 Chariton et Melanippus, amator et amasius, Phalaridi Agrigentino insidias struunt, II, 200 a.
 Charitoblepharon, planta, III, 479, 56.
 Charmande, trans Euphratem urbs, II, 74, 1.

- Charmander, Charmandridæ f., Pollidem, qui Platonem vendiderat, accusat, III, 581, 24.
- Charmandrides, Charmandri frater, III, 581, 24.
- Charmantidas, Lasi pater, II, 38, 8; 285, 52.
- Charmaus Massiliensis, Posidonii hospes, III, 275, 53.
- Charmon Syracusanus, tibicen, strenuus obsoniorum vorator; ejus dicta quædam, II, 308, 16.
- Charmylus, Arcadionis f., III, 139, 79.
- Charon Naucratis, hist., IV, 360.
- Charon Carthaginiensis, hist., IV, 360.
- Charon Chalcidensis, inter Alexandri M. familiares, IV, 357, 5.
- Charondæ Catanæi legislatio, II, 173, 226; ejus legibus Rhagini utuntur, II, 219, 25. Ad pocula eas caneant Athenienses, III, 37, 7.
- Charra, Mesopotamiæ urbs, III, 214, 8.
- Charybdis, IV, 102, 25.
- Chatramotæ in Arabia, IV, 523, 4.
- Chazene, Mesopotamiæ ad Euphratem regio, III, 589, 12.
- Chebres. V. Acencheres.
- Chebron, Æg. rex (dyn. XVIII, 2), II, 572, 50.
- Chebronis oppidum Mambren, III, 215.
- Chelbes, Abdaei f., Tyriorum judex, IV, 447, 2.
- Chelchal Hunnus, sub Aspare dux Romanorum, IV, 108, 39.
- Chelcias, Oniæ f., dux sub Cleopatra regina, III, 491, 3.
- Chelidon, theologus et ostentorum interpres, III, 156, 43.
- Chelidonie petra, Corydela et Melanippa, III, 584, 47.
- Chelidonie insula, II, 621, 7. III, 29, 1.
- Chelidonii, gens Illyrica, III, 584, 47.
- Chelidonium τεῖχος in Ægypto quid, III, 503, 2.
- Chemnis, rex Ægypti, II, 549.
- Chendeni (Kende arab.) Saraceni, quorum reguli Arethas, Caisus, Ambrus, Jezidus, IV, 179.
- Chene, vicus Cætrus vel Laconicus, Mysonis patria, III, 39, 15.
- Chenephres, Ægypti regulus, Moysis temp. Merrhin ducit, III, 221, ubi plura de eodem leguntur.
- Chenneres, Thinita, rex Ægypti (dyn. II, 9), II, 543.
- Chenoboscia, Ægypti urbs, III, 237, 108.
- Chenosiris, hedera ap. Ægyptios dicitur, III, 324, 3.
- Cheops, rex Æg. ap. Herodot., II, 549.
- Chephren, rex Ægypti, II, 549.
- Cherchis, gens barbara (Kirgisii?), ex qua oriunda concubina quæ Zemarcho a Dizabulo Turca dono datur, III, 228.
- Cheres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 5), II, 552.
- Cherreos castellum in Isauria, IV, 621, 5.
- Cherrura in Libya, III, 239, 132.
- Chersias Orchomenius poeta, IV, 352, 1.
- Chersibius, Hercules et Megare f., IV, 350, 5.
- Cherson e regione Eionia, IV, 247, Bospori urbs, III, 607, 20.
- Chersonnesus a Cimone Atheniensibus subjicitur, II, 54, 4.
- Ibi piscibus cœlum pluisse dicitur, II, 294, 1. Lysimacho provincia assignatur, III, 668, 1. Chersonesitæ contra barbaros Mithridatem arcessunt, atque eo in ejus potestatem veniunt, (c. 120), III, 264, 34 a.
- Chersonnesus Cariae, III, 234, 64.
- Chesias Imbraso (Sami fluvio) parit Ocyrrhoen, IV, 313.
- Chetura, Abraami uxor, III, 214, 7, 224.
- Chiani in Gauratis iuss. sinus Persici, III, 476, 39.
- Chilo, Branchii f., II, 100, 11. Lacedæmonius, 7 sapp. unus, III, 244, 28. Ejus ætas, IV, 502, 12. Ei tripodem concessit Aristodemus, II, 347, 1. Ejus dictum, μηδὲν ἔγαν, II, 71, 13. Brevisloquus erat; hinc Χιλώνειος τρόπος, brevisloquencia, II, 100, 11. Chiloni, Damageti f., Apollo edidit illud γυνῆι σεαυτόν, quod vulgo ipsius Chilonis dictum esse putant, II, 317, 44 c. Mortis ratio, III, 39, 14. Quo anno ephorus fuerit, III, 520, 2. Ejus apophthegma, III, 39, 13; institutum, III, 162, 8.
- Chimæra, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Chimæra, Lyciæ mons ignivomus, II, 379, 13.
- Chimæra a Bellerophonte sublata, III, 367, 16. II, præf. p. vii.
- Chion, Matris filius, Clearchum, Heracleæ patriæ tyrannum, occidit; ejus socii, III, 527, 1.
- Chione Boreæ parit tres Boreadas, Hyperboreorum principes, II, 387, 4.
- Chione nympha, IV, 365. Chio ins. nomen dedit, II, 50, 14 not.
- Chionus, Laco Olympionica, IV, 540, 27.
- Chiris, Blemmyarum opp., IV, 66, 37.
- Chirisophus, Dionysii tyr. assentator, IV, 414, 6.
- Chiron, Ixionis f., Pirithoi frater, II, 464, 1. Iasonem educat, III, 302, 3; et Æsculapium, IV, 496, 2; et Achillem et Patroclum, III, 33, 35. Oraculum dat Argonautis, II, 38, 39. Thetidis p., III, 338, 11. Quomodo effecerit ut Peleus Thetidem duxisse credatur, IV, 505, 2. Herbam Æsculapio dedit, qua Philoctetæ vulnus curatum est, II, 10, 6. Chironis posteri in Pelio monte herbaria scientia insignes, II, 263, § 12. Chironi et Peleo homo Achæus immolatus, IV, 454.
- Chironium in Pelio monte, II, 262, § 8.
- Chius, Neptuni et nymphæ filius, II, 50, 13.
- Chius ins. a Chione nympha nomen habet, III, 205, 7. IV, 365. Alia de hac re traditio, II, 50, 13. In insulam e Creta venit Cænopion cum filiis; porro Cares et Abantes ex Eubœa; Cænopion succedit in regno Amphiclus Histiaensis; quarta post eum ætate regnat Hector, qui Cares et Abantes insula pellit et a communi Ionum conventu tripodem honoratur, II, 50, 13. Chiorum tyranni Amphicles et Polytecus Ortygi ejusque socii Erythrarum tyrannidem occupaturos auxilium, IV, 431. Chii multam irrogant Scindapso, quod Homeri defuncti corpus non cremaverat, IV, 434, 1. Quomodo oligarchia eversa, II, 158, 174. Chii exules in Antissam recepti, deinde vero ejecti, II, 158, 173. Chii frumentum a Lacedæmoniiis petunt, II, 49, 11. Ab Atheniensibus imperio politis depinguntur, II, 125, 63. Pabulum equis Alcibiadis præbent, III, 160, 1. Servorum sub Drimaco duce seditio, II, 378, 12. Drimaci hujus heroum, II, 379, 12. Chii obsessi glandibus vescuntur, III, 243, 147. Quod Rhodiis auxilia miserant, a Dorylae, Mithridatis duce, bello petiti civitatem amittunt; capti in Pontum deducuntur, ubi liberantur ab Heracleotis, qui in urbem eos recipiunt, et postmodum in patriam restituunt, III, 542, 33. Chii primi servis emtis usi sunt; a Mithridate subacti propriis servis vincti traduntur, ut in Colchorum terram transportentur, III, 265, 39. 416, 79. In Chio Cyparissus se necavit, III, 306, 28. Multa ibi mercatorum turba, II, 158, 174. Chii Baccho homines sacrificant, IV, 408. Bacchi statum vinciunt, III, 146, 90; propinandi mos, II, 68, 2. Χιουργῆς κλίνη, II, 68, 5. Insulae mons Pelinaeus in eoque ingentis draconis latibulum, IV, 530. Chii: Homerus, Ion, Xenomedes, Anaximenes, Zenis, Theocritus rhetor, Silenus, Hermesilaus, q. v. Chium venit Sophocles ad Hermesilaum, II, 46, 1.
- Chlæna et chlams differunt, III, 147, 99.
- Chlamydia, priscum Deli ins. nomen, III, 294, 4. 633, 11.
- Chliatæ. V. Choliatæ.
- Chloe Ceres, IV, 495, 19.
- Chlomaron, castellum in Arzanene prov. a Mauritio obsesum (580), IV, 258, 57.
- Chloridis e Neleo liberi, III, 304, 19.

- Chnubos Gneurus, rex Ægypti duodecimus sec. Eratosth. II, 545.
- Choche, vicus ad Tigrim fl., III, 587, 8.
- Chuera. V. Perimede.
- Chrerilus Samius poeta; ejus de Atheniensium victoria Persica poema, IV, 177, 75. Lysander semper eum secum habuit, II, 485, 65, 67.
- Cholargus, Acamantidis demus, II, 356, 10.
- Choliatae vel Chliatae, gens Turcis subjecta, legatos mittunt ad Romanos, IV, 229, 20 et 21.
- Cholobetene, pars Armeniæ, cujus satrapa fuit Tigranes, III, 587, 4.
- Choloë, in Lydia, ad quam Antiochus Hierax ab Attalo proelio vincitur, III, 710, 8.
- Cholum tichus (Χολὼν τεῖχος), Cariae opp., IV, 312, 13.
- Chomashelus, Euechoi f., Babyloniorum rex post diluvium secundus; annis 2700 regnat sec. Berosum, II, 590.
- Chone, Cœnotriæ locus, ubi Philoctetes habitavit, II, 10, 9.
- Chones, ad Iapygiam et mare Ionium Sirin incolebant, gens Cœnotrica, II, 179, 247 a.
- Chonuphis Heliopolitanus, apud quem commoratur Eudoxus Cnidius, III, 579, 16.
- Choragi Dionysiorum Athenis, II, 185, 272.
- Choregis meretrix, ex qua filios genuit Aristophon orator, IV, 558, 11.
- Chori cyclici a quo sint primum instituti, II, 249, 45.
- Chorebi Olympias, III, 308.
- Chorutzon (Tzur ap. Procop.), castellum in faucibus Caucasii, IV, 212.
- Chorzenes regionis temperies, III, 315, 4.
- Chosroes (Sanatruclus), a Trajano, cui Parthamaspatēs, Persarum regis patruelis, socius erat, proelio victus fugit, III, 190, 18.
- Chosroes, Persarum rex, de Lazica regione cum Romanis contentiones pactis in quinquaginta annos inducili componit (558 p. C.), IV, 202, 3. 272, 2. Jesdegusnaphum Zichum mittit qui cum Petro, Justiniani legato, de pacis fœdere agat in finibus utriusque imperii. Fœderis capita. Mox ipse cum Petro de Suania colloquia habet (562), IV, 206-218, 11-13. Joannem Comentiolum Justinii legatum, qui de Suania controversias dirimere cupiebat, re infecta dimittit (565), IV, 220, 15. Sarazenorum causam qui tributa sibi a Rom. solvi postulabant, defendit, *ibid.* Zichum ad Justinum de Suaniæ rebus mittit, qui in ipso itinere, Nisibi moritur, IV, 222, 17. Post hunc Mebodem ablegat, qui re infecta revertitur, IV, 223 sq. Sogdaitarum legatos, hortante Catulpho, male habet, 225, 18. Turcas Dizabuli legatos veneno tollit, *ibid.* Quare mox Dizabulus bellum contra Persas parat, IV, 228. Chosroes Homeritas Rom. amicos vincit, urbem eorum diripit, regem Sanaturcem vivum capit, IV, 271-273, 2. Persarum ditionem Turcæ incursione vexant; et Justinum ad bellum contra Chosroem renovandum incitant (570), IV, 236, 32. Persarmenii et Iberes a Persis ad Romanos deficiunt (571), IV, 238, 35 a. 271. Zemarcho Rom. ad Turcas legato ejusque sociis insidias struit, excitatis contra eos Alanis, IV, 273, 2. Armenios defectores a Romanis sustentari ægre fert; tributum ei solvere Justinus recusat, *ibid.* Chosroes bellum a Romanis metuens Sebochthem ad Justinum mittit, qui pacis et amicitiae fœdus confirmet; legatus male ab imp. exceptus nihil efficit (571), IV, 238, 36. Dux Chosrois Baramanas ad Sargallum vicum a Marciano, Justinii duce, clade afficitur, IV, 273, 3. Ipse rex contra Marcianum Nisibin obsidentem Babylone egreditur; per Adaarmanem ducem ditionem Romanorum usque in Cœlesyriam vastat; Apameam urbem incendit, 275, 4. Ipse Daras capit, eaque devastata, domum redit, 275, 5. Romanorum res ad incitas redactas esse censens, Jacobum legatum ad Romanos misit, qui literas arrogantissimas Tiberio Cæsari et Sophiæ tradit (575), IV, 240, 37. Romanis in Oriente (excepta Armenia) annuas inducias concedit, IV, 240, 38; deinde quinquennes, 241, 39. 275, 5. Quas quum Tiberius detrectaret, Persæ in Armeniam sub Tachosdrone irrumpunt, bellumque renovatum (576), IV, 241, 40. Ipse Persarmeniam et Armeniam occupat; Theodosiopolim oppugnat; Theodorum, Rom. legatum, benigne excipit, seque ad pacem cum Rom. componendam paratum esse dicit, IV, 242 sq., 41. Rom. et Persarum legati in confiniis utriusque imperii conveniunt (577). IV, 248, 46. Romani Persarmeniā cedunt, sed Daras oppidum reddi sibi poscunt, IV, 249 sq., 47. Chosroes inter ipsas pacis actiones bellum cum Romanis renovat (578), IV, 253, 50. Pherogdatem de pace legatum ad Tiberium misit, quo tempore de eadem re ad Persas proficiscebatur Zacharias legatus Tiberii, III, 255, 54. Chosroes ὁ νέος. De ejus ad Mauritium fuga scripsit Joannes Epiphaniensis, IV, 272.
- Chous. V. Cæchus.
- Chremonideum bellum, IV, 415, 9.
- Chreste, Antipatri f., e Tio Bithyniæ longæva, III, 609, 1. Christi passio. Eo tempore solis defectus et terræ motus, III, 607, 15. De Christo Tiberii ad senatum verba, IV, 199, 14, § 3.
- Chromius, Argivus, IV, 361, 2. 519, 3.
- Chromius, Nelei f., III, 304, 19.
- Chrysanthius, Eunapii magister, IV, 7; sophista et theologus, *ib.*
- Chrysaoris, prius Hidrias, Cariae opp. a Lyciis conditum, IV, 311, 8.
- Chrysaphius eunuchus sub Theodosio summa pollens potestate, IV, 612, 194. Attilæ insidias struit, IV, 76, 7. Detectis insidiis, ab Attila exposcitur; eundem etiam Zeno ad penam sibi tradi postulat, IV, 98, 12. IV, 613, 198. Chrysaphius Attilæ iram per legatos placat, IV, 97, 13 et 14.
- Chryse, Pallantis f., Dardani uxor, IV, 355, 11.
- Chryse insula cum templo Apollinis Sminthei, II, 200 b.
- Chryse, postea Thasus ins., III, 599, 67.
- Chryseis, pestis causa, II, 469, 2. Ejus et Agamemnonis f. Chryseis, III, 148, 11.
- Chryseis, captiva, uxor Demetrii II regis Mac., mater regis Philippi V; post mortem Demetrii nupsit Antigono Dosoni, III, 701, 9. 10.
- Chrysermus Corinthius, scriptor, IV, 361.
- Chryseros Nomenclator, Aurelii Veri libertus, historicus, III, 656.
- Chryses, Chryseidis f., Chrysopolis conditor, IV, 148, 11.
- Chrysilla, Telei f., Corinthia, ab Ione et Pericle amatur, IV, 350, 7.
- Chrysippus, Pelopis et Danaidis nymphæ f., a Laio rapitur; ab Hippodamia interficitur, IV, 402, 7; ab Alcatheo, Pelopis filio, occiditur, IV, 390, 8.
- Chrysippus phil., Apollonii f., Ccleanthis disc., Solensis vel Tarsensis, III, 243, 145. Ejus placitum, IV, 177, 76; mors, III, 48, 51.
- Chrysium, Theopili filia, e Tio Bithyniæ longæva, III, 609, 1.
- Chrysochoas, Garmathones f., III, 502, 2.
- Chrysogonus, Pythionica, tibicen, II, 484, 64; auctor Πολυτείας carminis, quod sub Epicharmi nomine fertur, II, 289, 80.
- Chrysomachus stadio Olympionica (Olymp. 46), II, 14, 5. Χρυσόμαχος mulieres ap. Arcades, IV, 463.

- Chrysopole, Pactoli herba, IV, 362, 5.
 Chrysopolis ad Pontum quando et a quo sit condita, IV, 148, 11. III, 379, 46. 593, 35.
 Chrysopolis, Ciliciæ opp., III, 236, 93.
 Chrysor (i. q. Vulcanus) ap. Phoenices; ejus inventa, III, 566, 8.
 Christodorus Coptites, Panisci f., poeta sub Anastasio, IV, 360.
 Chthonia, Alcyonei f., IV, 422, 46.
 Χθόνια, festum Cereris ap. Hermionenses, IV, 330, 5.
 Chthonius Spartus, IV, 520, 1.
 Chumus sive Asbolus, Chanaanis f., Mestrami frater, III, 212, 3.
 Chus, Æthiops, IV, 541, 4.
 Chusardom, iudex Jud., IV, 548, 45.
 Chusarithis. V. Thuro.
 Chuther Taurus (?), Æg. rex XXVII sec. Eratosth., II, 558.
 Χυθός λιμὴν ad Cyzicum, II, 17, 4.
 Chytri, Cypri opp., III, 236, 94. IV, 527, 10.
 Chytrum, Clazomenarum urbis pars, II, 163, 196.
 Chytrus, Aledri filius, IV, 527, 10.
 Ciani, inter tutores liberorum Nicomedis regis, III, 537, 22.
 Cianorum institutum, III, 459, 117.
 Cibra urbs a Cibra, Marsæ fratre, condita, IV, 311, 9.
 Cibrata Cariae, III, 234, 64.
 Cicero, quomodo Catilinæ conspirationem detexerit, II, *præf.* xxvi, 35.
 Cicon, Bistonis pater, III, 30, 7.
 Cicutā ad Heracleam P., III, 595, 47.
 Κίθαρις, Arcadica saltatio, II, 284, 50.
 Cidariti Hunni cum Parthis bellum gerunt (456), IV, 102, 25. Sub Cuncha rege cum Persis belligerant (464) IV, 105, 31. Belli origo, IV, 106, 33. Eorum rex Isdegerdes, et post hunc Cuncha, IV, 106, 33. A Peroze vincuntur; Balaam, urbs eorum, capitur, IV, 109, 41.
 Cierani (Cieri urb. inc.), III, 536, 19.
 Cierum, Heracleotis subjectam, capit Prusias, et de se Prusiadem nuncupat, III, 340, 27. 550, 47; eam recuperant Heracleotæ, III, 535, 16.
 Cilices a quo nomen habeant, III, 599, 69. Cilicia post mortem Alex. M. Antigono attribuitur, III, 668, 1. In Cilicia degebat Philippus, Philippi Grypi filius, antequam bello contra Antiochum Asiaticum suscepto Syriæ regnum sibi vindicare aggrediretur, II, *præf.* xxiv, 34. Ciliciæ urbes: Mopsuestia, Rhodus, Castalia, Aphrodisias, Augustæ, Ægira, Tarsus, Chrysopolis, Seleucia, Laertes, q. v.
 Cilix, Agenoris et Tyrus f., IV, 544, 15, vel Phoenicis et Cassiepeæ f., III, 302, 4; in regione ab eo dicta condit, laud inventa sorore, III, 599, 69. Rhosum condit, IV, 469.
 Κολάου Apollinis templum Colonis in Troade, IV, 376.
 Cillicon Miletum vel Samum Priensibus, vel Syrum insulam Samiis prodit; pœnas dat, II, 334, 1.
 Cillicyrii Syracusarum, quinam fuerint, II, 170, 219.
 Cimbri cur priscae suas sedes reliquerint, III, 284, 75, 281.
 Cimmerii Bithyniam in Asia occupant, ex qua expelluntur a Thracibus, III, 593, 37. Gramine vesci soliti, ad Heracleam cicutam mandantes occumbunt, III, 595, 47. Antandrum urbem per 100 annos tenuerunt, II, 162, 190.
 Cimmeris, Antandri urbis nomen, II, 162, 190.
 Cimmeris urbs alia, II, 388, 6.
 Cimolus insula, IV, 493, 4.
 Cimon Elpinicen sororem uxorem duxit, deinde dedit Calliæ mulctam Miltiadi irrogatam solventi, II, 54, 3. Persuadet Atheniensibus, ut opem ferant Lacedæmoniis, quos Helotarum bellum premebat, II, 70, 9. Lacedæmoniorum studiosus, e Clitoria uxore natos filios Lacedæmonem et Eleum nōminat, II, 55, 5. Ejus filius tertius Thessalus ex Isodica natus, II, 354, 4. 425, 4. Cimonis multis capitivis e Sesto et Byzantio potiti strategem; quod ipse Cimon narrat in convivio apud Laomedontem, II, 47, 4. Chersonesum Atheniensibus subjicit; Thasum expugnat; metallis eorum in continente potitur; non invasit in Macedoniam, quod facile licuisset; quare ab Alexandro rege corruptus esse censetur et in iudicium vocatur; quomodo se defenderit; Elpinice soror pro eo apud Periclem intercedit, II, 54, 4. Cimon Epitratem Acharnensem, qui uxorem Themistocli exuli miserat, in iudicium vocat, II, 54, 2. Cimonia pax cum Persis facta, II, 621, 7. Cimonis indoles, II, 47, 4. 54, 3; forma, II, 48, 6; ejus dictum, II, 48, 7. Cum Pericle confertur, II, 48, 5. Quibus artibus eum Pericles depresserit, et pelli effecerit, II, 125, 66. Cimonis in Athenienses cives liberalitas, II, 209, 1, 8; Curialibus suis Laciadis cenam parare solebat, II, 125, 64. Cimonia sepulcra ad portas Melitides, III, 116, 4. II, 77, 3. De Cimone Gorgiæ dictum, II, 59 a.
 Cinædus in Ægypto natus asservatusque, III, 623, 55.
 Cinarus insula, IV, 495, 17.
 Cincinnatus (Q.) dictator, IV, 556, 48.
 Cincius (L.) Alimentus, historicus, III, 94.
 Cinesiae duo fuerunt, II, 185, 271. Cinesias χοροστάτης, II, 185, 272.
 Cinna quidam tempore belli Gallici a Romanis lapidibus obrutus, IV, 322, 7.
 Cinnarus: ἀπαγή τὰ Κινάρου, proverb., IV, 640 b.
 Cinyras e Venere Cyprum genuit, III, 30, 11. Paphi rex, in Veneris templo sepultus, III, 66, 1. Smyrnæ pater, IV, 513.
 Circeum Italiæ, III, 32, 23.
 Circe Ætææ et Illeates f., Medæ soror major, matre clarior venefica, II, 8, 4. Solis sacerdos, IV, 551, 24. Ulyssi parit Antiam et Ardeam, IV, 527, 6; Telemacho parit Latinum, IV, 366.
 Circesium, castrum Rom., a Diocletiano exstructum, IV, 4. 275, 4.
 Cirrhada: Hippothoontidis demus, II, 356, 13.
 Cirrhæis bellum ab Amphictyonibus indicitur auctore Solone, II, 184, 265.
 Cisori, Æthiopiæ gens, IV, 376, 1.
 Cispri, Æthiopiæ gens, IV, 376, 1.
 Cisseus ex Teleclea gignit Hecubam, IV, 345, 2.
 Cissus, Temeni f., in patrem cum fratribus conspirat, II, *præf.* p. viii, 4 (De varia nominis scriptura, *ibid. not.*), III, 376, 38; pater Thesii, III, 690, et Maronis, III, 165, 21.
 Cithæron juvenis a Tisiphone, cujus amorem repudiat, interfectus, monti nomen dedit, II, 330, 2. Cithæron et Helicon fratres in montes conversi, IV, 428, 2.
 Cithæron mons, II, 257, § 11, olim Asterius, unde nomen habeat, II, 330, 2.
 Cithara, unde nomen venerit, II, 488, 84.
 Cithara herba, IV, 367.
 Κίθαρις et κιθάρα διαφέρει, II, 286, 63.
 Citri arbores quanti veneant pretii, III, 472, 25.
 Cittia sive Amyce, Salaminis f., uxor Casi, IV, 469.
 Cittii in Cypri lacus, I, 332, 5. — Cittienses: Persæus, Z'no, Pymatus, q. v.
 Ciura herba Inachi fluvii, IV, 292, 4.
 Cius Mysiæ urbs (postea Prusias) quam condidit Polyphemus ad fluvium cogominem, II, 380, 18. IV, 346. Ibi Hylam predidit Hercules, III, 547, 41. Primum eam tenuerunt Mysi, deinde Cares; tum Cius eo Milesiorum coloniam deduxit, II, 161, 187.

Cius coloniam Mileto Cium deduxit, II, 161, 187.

Cius Mysiae fluvius, II, 380, 17.

Claroti Cretensium, II, 170, 219.

Clarum urbs unde nomen habeat, II, 327, 80. Clarium Apollinis oraculum, II, 190, 284.

Clathrus, Jacobi f., III, 216.

Claudopolis s. Bithynium, Bithyniae urbs, patria Antinoi, III, 585.

Claudius (M.), qui quinque consul fuit, primus ex hac familia Marcelli cognomine signatur. Ejus indoles, III, 270, 43.

Claudii imp. tempore Phoenix apparuit, III, 672, 5. Claudius imp. Cotyn regem Iberorum constituit (47 p. C.), IV, 185, 3. Antiochenis ludos Olympicos redimendi potestatem facit, IV, 470, 5. Ejus mores et mors, IV, 573, 86-89.

Claudius II, Galieni in bello contra Ingenium socius, vulneratur, IV, 194, 5. Ejus bellum contra Gothos, IV, 196, 9. Cf. de eo IV, 599, 153.

Claudius Acilianus Annales in latinum vertit, III, 98, 5.

Claudius Euthenes, historicus, III, 729.

Claudius Iolaus, historicus, IV, 362.

Claudius Theon, historicus, IV, 364.

Claudius, procurator stipendii Gothici sub Zenone, IV, 128.

Clazomeniorum seditio, II, 163, 196; fons memorabilis, IV, 436, 9; locus, qui vocatur *Suis alati*, IV, 341, 1.

Clazomenii: Piso et Artemo, q. v.

Cleander Gelae tyrannide potitur, II, 170, 217.

Cleanor, Atheniensis, Lamiae pater, III, 120, 14.

Cleanthes, Chrysippi Solensis mag., III, 243, 145.

Cleanthes, Cratetis disc., alter Hercules et Phreantles cognominatus. Ejus dicta nonnulla, IV, 167, 40.

Cleanthes Tarentinus in conviviis omnia versibus eloquebatur, II, 309, 16.

Cleanthes scriptor, II, 2 *not.*

Clearchus, Inonis et Athamantis f., a patre occisus, II, 34, 37.

Clearchus Solensis, peripateticus, II, 302 sqq.

Clearchus, primus Heracleae tyrannus. Ejus magistri; crudelitas, insolentia, vanitas; bibliothecam comparavit; a Chione ejusque sociis conjuratus occisus post tyrannidis annos duodecim, III, 526 sq., 1. Pater Timothei et Dionysii, pro quibus tyrannidem administravit Satyrus frater, III, 527, 2; III, 15, 16.

Clearchus, Amastridis et Dionysii, Heracleae tyranni, f., III, 530, 4. Ubi ad virilem aetatem pervenit, Heracleae tyrannidem suscipit; in variis bellis vires tentat; Lysimacho auxilians, cum eo a Getis capitur, postea dimittitur; vir ferox; cum Oxathre fratre Amastri matrem suffocat; scelus pœnas dans a Lysimacho occiditur, III, 531, 5, 6.

Cledonius cum Valeriano imp. captus (260), IV, 193, 3.

Cleippides Cyzicenus, IV, 169, 42.

Clemens, historiogr., IV, 364.

Cleobœa (aliis Philaechme), Phobi Milesii uxor, Anthei amore ardet; repudiata perdit eum; deinde ipsa sibi manum infert, II, 164, 199.

Cleobulina, Thaletis mater, II, 482, 52.

Cleobulus Lindius, Euagoræ f., II, 482, 55. Septem sapientum unus, II, 244, 28; IV, 477, 2. Sapientibus eum non accenset Leandrius, II, 336, 4. Cleobuli ænigma, III, 521, 4.

Cleobulus historicus, IV, 365.

Cleochares, Sinopæ a Mithridate præfectus, Leonippum collegam occidit; cum Seleuco tyrannidem exercet; cum Machare filio Mithridatis fœdus facit; quo eum deserente, fugam arripit, III, 554, 53 sq.

Cleochus, Arææ pater, Miletum enutrivit, II, 38, 43; IV, 334, 1. In Didymæo Mileti sepultus, II, 336, 5.

Cleodæus, Hylli f., Aristomachi p., III, 603, 1; 690, 165,

21. Eurybiadis f., Crersi pater, III, 690. Lanassæ, quæ Neoptolemo nupsit, pater, III, 338, 13.

Cleomachus, Thessalus vel Chalcidensis ex Thracia, Chalcidensibus Enboræ contra Eretrienses auxilium victoria potitur. Præclarum ejus facinus, atque honor quem mortuo habuerint, II, 141, 107.

Cleombrotus Spartanus, Pausaniæ pater, III, 15, 14.

Cleomachides, Ænei f., Larissæus, Thessalorum prætor (180 a. C.), III, 704, 2.

Cleomenes, Leonidæ frater, Anthen, Neptuni f., occidit inque detracta ejus pelle oracula consignat, III, 30, 8.

Cleomenes, rex Laced., in Atticam invadit, Hippiam obsidet, filios Pisistratidarum capit, II, 110, 17. Argivos clade afficit, II, 138, 99 a.

Cleomenes sub Alexandro M., Ægypto præfectus, postea ὑπαρχος Ptolemæi, III, 668, 1.

Cleomenes rex Spart. ab Arato se injuria affectum putans quid fecerit, III, 23, 5, 6. Ab Antigono Dosone vincitur, III, 703, 1.

Cleometra Argiva, III, 24, 3.

Cleon, Pythiæ f., Thebanus cantor. Ejus statua, III, 122, 25.

Cleon demagogus reip. administrationem corrumpit, II, 209, 1, 9. Cleon ne pax cum Lacedæmonis fieret impedivit, sub Euthyno archonte; præcinctus concionatur, II, 126, 70 a. Olim pauperimus, 50 talenta reliquit, II, 70, 8. Periclis accusator, II, 491, 8. 199 a. Anaxagoram impietatis accusat, III, 163, 14.

Cleon Magnesius, scriptor, IV, 365.

Cleo mimaulus Italus, griphis ludere callebat, II, 322, 67. Cleon Syracusanus, geogr., IV, 365.

Cleonæ Pelop. II, 354, 2; III, 23, 6; 151, 9. Ibi degit Cypselus puer, III, 391, 58.

Cleonæ in Atho monte a Chalcidensibus condita, II, 222, 31.

Cleonice, Cnopi regis uxor, Hippotis mater, IV, 431.

Cleoniceus, Cleosthenis Pisæi p., III, 603, 1.

Cleoniceus poeta, II, 313, 27.

Cleonymus Spartanus a Metapontinis 200 virgines obsides accepit, II, 478, 37.

Cleopatra, Boreæ f., Phinei uxor, III, 302, 3; repudiatur, II, 7, 3.

Cleopatra, Archelai Mac. regis uxor, II, 152, 154.

Cleopatra, Hippostrati soror, Attali neptis, quam Philippus rex uxorem ducit, III, 161, 5.

Cleopatram, Alexandri sororem, obsequiis sibi devincere studet Dionysius Heracleae tyrannus, III, 529, 4.

Cleopatra, Antiochi Magni f., uxor Ptolemæi Epiphanis, III, 720, 2 *not.*

Cleopatras reginæ contra Ptolemæum Physiconem Cyrenis in Ægyptum reducem duces Onias et Dositheus, III, 513, 16.

Cleopatra, filia Ptolemæi V Epiphanis et Cleopatras, uxor fratrum Ptolemæi VI, Philometoris et Ptolemæi VII Energetis II. Post hujus mortem regnat cum filio majore Ptolemæo VIII Soteri II annis decem (117-118); hunc regno pellens deinde regnat cum filio minore Ptolemæo IX Alexandro I annis octodecim (107-90), usque ad necem, quam intulit Alexander, III, 721, 3. Cleopatras contra Ptolemæum Physiconem Cyrenis in Ægyptum redeuntem duces Onias et Dositheus, III, 513, 16. E Ptolemæo Philometore mater pueri, quem Philometor Galastæ custodiæ tradidisse ferebatur, ut regnum ei vindicaret, II, præf. xviii, 23. A filio suo Ptolemæo VIII dissidens duces constituit Onias filios Chelciam et Ananiam, III, 491, 3. In Co insula pecuniam deposuerat, III, 492, 5.

Cleopatra, Ptolemæi Philometoris filia, Alexandri Balæ, deinde Demetrii Nicatoris uxor, II, præf. xvi, 19. Demetrio Nicatori marito ab Arsace capto et Syriæ regno

- a Diodoto occupato, in Seleucia maritima, cum Æschione degebat, II, *præf.* xix, 25.
- Cleopatra, filia Ptolemæi VIII Soteris II, uxor Ptolemæi IX Alexandri I. Post mortem mariti regia negotia curat mensibus sex (an. 81). Deinde nupsit Ptolemæo X Alexandro II, privigno, a quo 19 diebus post necatur, III, 722, 4.
- Cleopatra-Tryphæna, Ptolemæi XI filia, per absentiam patris regnum sibi vindicat una cum Berenice sorore. Anno post diem obit (58), III, 723, 6.
- Cleopatra-Eupator, Dionysii XI Auletæ filia, regnavit annis 22 (51-30), et primum quidem patris jussu cum Ptolemæo XII, fratre majore, per annos quattuor; deinde post necem hujus cum Ptolemæo XIII Cæsaris jussu regnavit alteros annos quattuor; hoc socio insidiis Cleopatrarum perempto, sola regnavit; postremi tamen anni septem duplici modo notantur, III, 723 sq., 7 sqq. Cleopatra in Judæos ingrata, III, 513, 16. Cleopatrarum et Antonii convivium describitur, III, 326. Ei Chalcidem in Syria attribuit M. Antonius, qui pro marito Cleopatrarum se gessit, III, 724, 9. Ejus ex Cæsare filius Cyrus (*Cæsario*), III, 441. Mors, III, 326.
- Cleophanes, historicus, IV, 366.
- Cleophon demagogus populo auctor est, ut conditiones a Lacedæmonis oblatas non admittat, II, 127, 71. Cleophon, Platonis comici fabula, II, 248, 42.
- Cleora, Agesilai regis uxor, II, 240, 17.
- Cleosthenes Pisæus, Cleonici f., cum Iphito et Lycurgo ludos Olympicos restaurat, III, 603.
- Cleotimus reipublicæ ap. Amphipolitis conversionis auctor, II, 154, 160.
- Clepsiambus, instrum. music., II, 286, 64; IV, 475, 2.
- Clepsydra, scorti nomen, III, 306.
- Κλήρων καὶ ἐπικλήρων ἐπιδόκασαι ad archontem eponymum pertinent, II, 114, 27 a; τῶν κλήρων λήξεις recitantur in κυρία ἐκκλησία, II, 116, 32.
- Clesonymus, Amphidamantis f., a Patrocle occiditur, III, 33, 35.
- Cletes fanum Lacedæmone, III, 142, 86.
- Cletias, Eleus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Clidæ in Cyprio, II, 65, 3.
- Clidamus, Tanagraeus, III, 79, 4.
- Κλειμακίδες mulieres apud uxores Persarum principum, II, 311, 25.
- Clinias Pythagoreus, II, 290, 83. Vid. Amyclas.
- Cliniæ amore captus Xenophon, II, 79.
- Clinias historicus, IV, 366.
- Clinio puella, Ptolemæi II pincerna, III, 67, 3.
- Clisobora, Indiæ urbs ab Hercule condita, II, 418, 23.
- Clisophon Selymbrianus in Samo statuæ amore exarsit, II, 314, 36.
- Clisophus Athen., Philippi, Amyntæ f., assentator, II, 161, 3; IV, 413, 4.
- Clisthenes Athenis in naucrarorum locum demarchos substituit, II, 111, 18; 108, 8. Post ejectos Pisistratidas, multos peregrinos et servos in tribus recepit, II, 111, 17. De ostracismo legem introducit, II, 209, 1, 7.
- Clisthenes quomodo Isodemi fratris regno ap. Sicyonios potitus sit, III, 394, 61. Sicyoniorum tyrannus, bellicosus, populares indulgenter habet, II, 139, 101 a.
- Clisthenes (nescio qui), III, 106, 2.
- Clitarchi historici pater Dino, II, 88. Ejus de Cimbris narratio tanquam inepta refellitur, III, 285, 75.
- Clite, Meropis f., Cyzico nupsit, II, 17, 4. Post mortem mariti præ merore vitam finit. Ex lacrimis ejus fons oritur cognominis, II, 18, 8; III, 11, 34.
- Clitor, Arcadiæ fluv., pisces vocales habet, III, 150, 6.
- Clitoria mulier, Cimonis uxor, II, 55, 5; ap. Clitorias fons memorabilis, IV, 436, 12.
- Clitus Pallenen ducit, IV, 423, 1.
- Clitus, Mantii f., IV, 638 a. Alius, Polyidi f., *ib.*
- Clodia Potesta, liberta, e Bononia longæva, III, 609, 2.
- Clodii Albini imp. mores et ingenium, III, 658, 3.
- Clodius Neapolitanus, scriptor, IV, 364.
- Clopea, saltatio, III, 481, 74.
- Clusia, Tuscorum regis filia, IV, 515.
- Clymene, Phegei f., ex Hesiodo mater Stesichori, II, 144, 115.
- Clymene, Mingæ f., Phylaco parit Iphiclum, IV, 380, 5.
- Clymenus, Telei f., ex Epicaste pater Idæ et Theragri et Harpalycæ, filiam deperit, stuprat; calamitates suas volvens se ipse interficit, IV, 390, 12.
- Clytæmnestra Iphigeniam, Helenæ et Thesei f., adoptavit, II, 470, 3. Ejus facinus, IV, 551, 25. A filio necatur, III, 375, 34.
- Clytia, uxor Candaules, IV, 277, 1.
- Clytius, Euryti f., IV, 333, 6.
- Clytonymus, historicus, IV, 366.
- Clytophon Rhodius, hist., IV, 367.
- Cnacion prope Lacedæmonem fluvius, II, 128, 79.
- Cneph, deus Ægyptiorum, III, 572.
- Cnidus urbs, pars Pentapoleos Doricæ, IV, 324, 23. Quomodo oligarchia ibi eversa, II, 158, 174; 165, 202. Cnidii in Dodium urbem migrant, III, 153, 21. Pueros Corycæos, quos Periander ad Alyattem mittere volebat castrandos, liberarunt et in Coreyam reduxerunt, IV, 396, 13. Iis leges scripsit Eudoxus, III, 40, 20. Cnidia Veneris statua, Praxitelis opus, IV, 482. Cnidus in eadem linea sita, quæ per Rhodum et Gades ducitur, III, 287, 81. Cnidi Eudoxus speculam habuit, *ib.* Urbs terræ motu vexata (467 p. C.), IV, 110, 42. Cnidii: Aratus, Agatharchides, Aretades, Eudoxus, Euemeridas, Sosthenes, q. v.
- Cnuopus, rex Erythrarum, Delphos profectus a comitibus itineris in reditu interficitur. Uxor ejus Cleonice, filius Hippotes, IV, 431.
- Cnosion, Demosthenis amasius, II, 493, 13.
- Cocalus in Sicilia regulus, III, 645, 52. Ejus filia Minocem occidunt, III, 34, 36.
- Coccyx (olium Thornax), mons Argolidis, II, 190, 287. IV, 291, 4. 292, 1.
- Cochliusa, ins. juxta Lyciam, III, 235, 74.
- Cochome, Ægypti oppidum, ad quod pyramides a Unephie rege exstructæ, II, 539, 7.
- Cochus quidam barbarus, IV, 269, 70.
- Cocnania Musa, e Cornelia urbe longæva, III, 609, 2.
- Codridæ luxu diffluentes, II, 208, 1, § 3.
- Codrus Nelei pater, II, 186, 274. Ex ejus historia quædam, III, 3, 1. IV, 504, 2.
- Codymalum, floris genus, III, 127, 43.
- Crete, locus prope Athenas, III, 116, 4.
- Cœlesyriæ possessionem sibi vindicat Ptolemæus Philometor in pactis quæ cum Demetrio Nicatore iniit, II, *præf.* xvi, 19.
- Celus, pater Ætnæ, IV, 296, 2.
- Cœnus, Carani f., Tyrinnæ p., III, 165, 21; viginti octo annis regnat, III, 690.
- Cœranus, Cliti f., Polyidi pater, IV, 638 a.
- Cœranus (*Cœranus* ap. Ammian.) Ægyptius tanquam Theodoræ conjurationis particeps a Festo proconsule neci traditur, IV, 29, 39.
- Κωλακίδες, deinde Κλειμακίδες vocatæ, apud Asiæ dynastas mulierum genus servile, II, 311, 25.
- Κωλακρέται, Athenis, II, 122, 50.

- Colchi a Colcho nominati, III, 154, 31. Iis finitima gens Libyssini, IV, 397, 2, et Macrocephali, II, 339, 2. Ad eos venit Phrixus, III, 34, 37. Eorum rex Aetes, II, 8, 4. Ab Argonautis clade afficiuntur, II, 8, 6. Eorum instituta, II, 380, 17. III, 461, 124. Colchicus draco in Phæacide terra a Diomede interfectus, II, 371, 3. In Colchidem Chii a Mithridate deportati, III, 416, 79; 265, 39. Colchi Armeniorum contra Persas socii (572), IV, 271. De Colchide regione Romanorum et Persarum contentiones, IV, 202, 3. Colchi Suanis frumenta præstare solebant, III, 210. Colchus, Subarmachius, q. v.
- Colchus, Phasidis f., III, 154, 31.
- Coliadæ, gens in Ithaca; cujus auctor Eumæus, II, 148, 133.
- Colinia, e. q. Cyprus ins., IV, 343.
- Colligat, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
- Collotes lapides in Nilo, II, 503, 2.
- Colocasium, planta Phœniciæ et Ægypti, IV, 363, 1.
- Colæphryges in Bœotia, IV, 337, 1.
- Colone prom. ad Lycum fl., III, 13, 4.
- Colone, Lacedæmone, III, 121, 18.
- Κολώνιον, ad Athenas, III, 131, 49.
- Colonia in Troade templum Apollinis Cillæi, IV, 376. Coloniensis ex Troade, Daes hist., q. v.
- Coloniais, Antioclidis tribus et demus, II, 356, 15.
- Colonus, pater Ochnæ, Echemi, Leonis, Bucoli, III, 78, 4.
- Colophon, III, 170, 9. Eo fugit Cleonice, Cnopi regis uxor, IV, 431. Colophonii Sirin coloniam deducunt, II, 175, 234. Ante bellum adv. Lydos susceptum perdivites, II, 164, 198. Colophoniorum et Notiensium rixæ, II, 163, 196. Colophonii, ἱεροπόροι, II, 218, 22. Eorum luxuriam imitantur Milesii, II, 306, 7. Colophonii: Homerus, II, 58, 18; Theodorus poeta, cujus carmina Colophonie mulieres in Ἐώραις festis canunt, II, 164, 127; Mnaseas poeta, II, 378, 11; Xenophanes, II, 187, 297.
- Colpias in Phœn. theologia ex Baau genuit Æonem et Protogonum, III, 565, 5.
- Columbæ citrei coloris, II, 440, 3.
- Columnæ Herculis ubinam quærendæ sint, III, 294, 96, II, 253, 57.
- Camana, urbs Cappadociæ, unde nomen habeat, II, 361, 5.
- Comeon Rhodius, ἔξοτος, IV, 417, 20.
- Cometæ interdum etiam fausta præsignant, III, 499.
- Comias archon, sub quo Pisistratus tyrannidem invasit, II, 294, 5.
- Comitas, Justini ad Avars legatus, a Bajano in vincula conjectus (568), IV, 231, 26.
- Commagenes, II, 225, præfectus Ptolemæus, II, præf. xi, 12.
- Commenasis in Gangem influit, II, 413, 18.
- Comminius Super-Laurentinus ex Egeria nympa filium, Gidicæ calumniis inductus, devovet, IV, 400, 1.
- Commodus Rom. imperator. De ejus historia excerpta quædam ex Herodiano, IV, 583, 119-121.
- Comum, Orobiorum opp., III, 231, 29.
- Concordia, Soteris et Praxidices f., III, 152, 17.
- Condochates in Gangem influit, II, 413, 18.
- Condasce, mons Indiæ, II, 441, 4 a.
- Κόνδου Persarum, III, 54, 81.
- Conimbriga urbs, III, 609, 1.
- Conimundus, Gepidarum rex, a Romanis adjunctus contra Longobardos bellum gerit, IV, 230, 24. Denuo auxilia a Justino imp. petens, nihil obtinet, IV, 230, 24.
- Connacorex Heracleæ præsidio a Mithridate præficitur, III, 548, 42. Urbe a Cotta obsessa, durus in cives, III, 551, 49; eam prodit Triario, III, 552, 51. Deinde Tium et Amastrium occupat, sed adventanti Triario statim tradidit, III, 553, 52.
- Connarum arbor, ejusque fructus describuntur, IV, 289, 6.
- Conon Ioniam et Æoliam Atheniensibus restitutus, a Tiberiæ in vincula conjicitur; evasit tamen, II, 94, 27.
- Cononis filius Timotheus, IV, 420, 34. Ejus e familia Demetrius Phalereus, III, 578, 8.
- Conon historicus, IV, 368.
- Conon, archon Athen. (56 p. C.), III, 623, 56.
- Conon, Phusciani f., Isaurus sacerdos, contra illum rebellem a Zenone missus, IV, 610, 214. Idem, ut vid., cum sequente.
- Conon, Psimathensis Isaurus, Apameæ episcopus, Isauris contra Anastasium rebellantibus se adjungit, IV, 141, 6, 134, 5.
- Constans, Constantini M. filius, imp., IV, 603, 172 sqq.
- Constans, Constantini in Brittannia tyranni f., frater Juliani, IV, 59, 12. Interficitur [an. 411], IV, 60, 16.
- Constans cum Constantio consul (414), IV, 62, 23.
- Constantia arx, ad Istrum e regione Margi urbis, IV, 72, 1.
- Constantina Mesopotamiæ urbs, a Dara 490 stadiis distans, IV, 276, 5. 261. 263. 248, 46. Cf. Nicephorium.
- Constantinopolis quando a Constantino sit condita, IV, 146, 4. V. Byzantium. Urbis Basilicæ, Menæ martyris ædes, Hippodromus, Strategium, Thermæ Achilleæ, Thraces mons, Sycæna regio, IV, 149, 15 sq. Urbis incendium (465), IV, 107, 34. Immensis imbris inunda-tur (467), IV, 110, 42.
- Constantinopolis, Isauriæ castellum, IV, 118, 9.
- Constantinus Magnus a Constantio patre ad Diocletianum erudiendus mittitur Nicomediam. Ibi insidias ei struit Maximianus Galerius. Quibus evitatis, ad patrem profugit; eique defuncto in imperio succedit (an. 306), Gallos, Germanos, finitimas gentes in potestatem redigit. Deinde vincit Maxentium, III, 2, et Licinnium. Sic ubique victor Byzantium cognominem sibi civitatem facit, IV, 3. Licinnio pugna victo, cum ejus legato Mestriano agit, (314), IV, 189, 15. Numismata Licinnii, quibus inscriptum: *Sarmatia devicta*, conflari jubet, IV, 199, 14, § 1. Constantini filius Crispus sæpius Licinnium vincit, IV, 199, 14, § 2. Initio Constantinus regni sedem in Sardicam urbem transferre voluit, IV, 199, 15. Decessorum suorum virtutes jocularibus epithetis vilipendere studebat, IV, 199, 15. Quando novæ urbis fundamenta jecerit, IV, 146, 4. Pomæria urbis ultra deducit; jura veteris Romæ in hanc urbem transfert, eaque in columna inscribit; Helenæ matris statuum ponit; aqueductus adducit; suam ipsius columnam erigit; multa ædificat; encænna quonam die celebraverit, IV, 154, 40 sqq. Magni fecit Ablabium præfectum prætorio, IV, 14, 7. Cf. de Constantino, IV, 603, 170 sq.
- Constantinus in Brittannia imperator renuntiatus contra Honorium (c. 410), IV, 59, 12. Ravennam exercitum ducit, IV, 60, 14; devincitur; captus et cum filii supplicio affectus, IV, 60, 16.
- Constantiolus, ex Pannonia oriundus, in aula Attilæ versatur; imminetia ab Attila Romano imperio pericula præ-sagit, IV, 89 sq.
- Constantinus *Chlorus*, pater Constantini M., Aug. in Brittannia imperat, IV, 2. Constantinum f. ad Diocletianum Nicomediam erudiendum mittit, *ibid.* Postea ad eum redit filius, qui ipsi defuncto in imperio succedit, *ibid.*
- Constantius, Constantini M. filius, Magnentii et Vetranionis de pace legatos, Marcellinum et Nunochoium in vincula conjecit (350), IV, 190, 16. Ei literas Saporis regis Narses legatus tradit (358), IV, 190, 17. Ejus in Julianum Cass. invidia et odium, IV, 15, 7 a. 19, 14. Cf. de Constantio IV, 602, 168 sq.
- Constantius Honorii dux, auctor est Adaulpho, ut ab Ala-

- richo reddi postulet Placidiam, quam postea duxit Constantinus, IV, 61, 20. Olympium Stilichonis interfectorem occidit, IV, 59, 8. Cum Ulphila contra Constantinum tyrannum, et hoc subacto contra Gerontium et Maximum rebelles mittitur (411), IV, 60, 16. Cum Constante consul Constantinop. (414). Consulatus sumptus facti ex bonis Ileraciani, IV, 62, 23. Copstantii habitus et mores depinguntur, *ibid.* Constantius Adaulphi consiliis repugnat, IV, 63, 26. Ab Honorio in imperii societatem advocatur, postquam Placidiam duxit invitam (417); ex eaque Honoriam et deinde (419) Valentinianum suscepit; morbo contracto moritur septimo mense imperii (421), IV, 65, 34. Postquam Placidiam duxerat, mores in pejus mutat; avaritiam flagrans multos bonis spoliat, IV, 66, 39. Genere fuit Illyrius, e Naïso urbe; jam Theodosii I tempore militiæ muneribus præfuit, IV, 66, 39.
- Constantius, Gallus, Attilæ et Bledæ a scribendis epistolis, (sicuti post eum alter Constantius Italus), proditiōis causa in crucem actus, IV, 84.
- Constantius ex Italia oriundus, quem Aetius miserat ad Attilam, cui ab epistolis esset, IV, 80, 84. Attila petente Theodosius II Saturnini filiam ei promiserat; hac sibi prærepta, Attilam ad ultionem incitat, IV, 93. Chrysaphius aliam illi pollicetur opulentam uxorem, IV, 97, 13. Harmatii viduam uxorem ducit, IV, 98, 14.
- Constantius ad Persarum regem legatus mittitur a Leone (464), IV, 105, 31. Post longam moram re infecta revertitur, IV, 106, 32, 33.
- Contoporia ad Corinthum, III, 187, 5. 179.
- Contriguri (vel Cutriguri) Hunni ab Bajano Avarum duce Romanis immissi Dalmatiam vastant (568), IV, 233, 27.
- Convivia publica, institutum pervetus in Italia, II, 179, 247 a.
- Copaidis anguillæ, III, 192, 1.
- Cophon Indiæ fluvius, IV, 229, 21. II, 413, 18.
- Κοῦς Lacedæmoniorum, III, 142, 86. IV, 453, 1.
- Coptus, urbs Æg.; patria Christodori poetæ, IV, 360.
- Coraces; oppidum ad Pagaseticum sinum, a Bæotis conditum, II, 188, 280.
- Coracones Libyæ, III, 238, 127.
- Corambis, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Corasibæ, mons Indiæ, II, 441, 4 a.
- Corax Archilochi poetæ interfector; ejus dictum, II, 214, 8.
- Corax (in) celebrantur nuptiæ Jasonis et Medæ, II, 8, 7.
- Corcyrei Diomedem advocant, qui draconem interfecit, II, 220, 27. Corcyræ mulieres pila ludentes canunt, IV, 359, 14. Corcyræorum colonia Epidamnus, III, 574, 15. Corcyra scutica, quid? II, 149, 139. In Corcyram se recipiunt Bacchiadæ, III, 392, 58. Ad Corcyram a Cnidiis reducuntur pueri, quos Perlander ad Alyattem mitti volebat, IV, 396, 13. Corcyræi cur Nicolaum, Periandri f., necarint, III, 393, 60. Quare in eos sævit Periander, *ib.* Ad Corcyram Oropherni legati insidias struxerunt Ariarathæ, II, præf. xiii, 15. Corcyraus, Agallias, q. v.
- Cordax, saltatio comica, II, 283, 44. 284, 50.
- Cordæorum in monte arca Xisuthri substitit, II, 501, 7.
- Κορδών, capitis involucrium ap. Cyprios, IV, 371, 1.
- Κόρεα, ludi Arcadici, III, 123, 26; 279.
- Coressus, urbs prope Ephesum, IV, 371.
- Corinthus, a quo urbs nomen habet, ab indigenis occisus; ejus necem ulciscitur Sisyphus, III, 378, 41.
- Corinthus, olim Ephyræ, a Corintho rege nomen habet, II, 212, 5; III, 378, 41. Urbis situs, II, 453, 5. Reges, Corinthus et Sisyphus, III, 378, 41. Corinthii Melicertem sepeliunt, ejusque in honorem Isthmios ludos instituunt, II, 344, 6. Ibi ab Polybo Œdipus educatur, III, 366, 15. Corinthiorum dynasta Bellerus, III, 303, 12. Post Belle-
- rophontem reges Lycaethus, Creon, Hippotes. Eorum tempora, II, 13, 3. Sub Hippote Corinthum venit Iason cum Medea, II, 13, 3. III, 389, 55. Corinthii excidit; eoque redit Aletes, II, 487, 80. Bacchiadarum eversio. Tyrannis Cypseli, III, 391, 58; Periandri, 393, 59 et 60; Psammetichi; reipublicæ constitutio, 394, 60. Quot annis steterit Cypselidarum tyrannis, II, 140, 102 a. V. Cypselus. Periander. Psammetichus. Tyrannide potitur Timophanes, II, 140, 102 a. Expeditioni in Corinthum interfuit Plato, II, 282, 32. Corinthii Siculam Atheniensium expeditionem impedituri, emittunt qui hermas Athenis clam mutilarent, II, 76, 1. Corinthum capta venit Lais, III, 127, 44. Ibi moritur Diagoras, II, 217, 12; ludimagister degit Dionysius junior, II, 273, 9. Corinthus, cui Persarum Antigonus Gonatas præfecerat, ab Arato occupatur, III, 48, 52. Ad Corinthum Ariarathæ insidiæ struuntur ab Oropherne fratre, II, præf. xiii, 15. Corinthia regio terræ motu quassata, IV, 404. Corinthiorum Juno Ἰσχυρία, IV, 518. Lex Corinthia, III, 392, 58. Corinthii Agemonem pæane celebrant, III, 137, 76. Corpagus Teneæ, II, 157, 169. Cremmyon, III, 584, 45. Corinthii: Eumelus, Philolaus, Callippus, Thrasymachus, Chrysermus, Philalius, Chrysilla, q. v. — Anonymus belli Parthici scriptor, III, 653, 12.
- Coriolani mors, III, 90, 12.
- Cornelia urbs. Ex ea: Purennius Tutus, Lucius, Coccania Musa, Cusinia Juvenca. Cereonia Verecunda, C. Amurius Tiro, longævi, q. v.
- Cornelius Scipio Africanus. Ejus cum Hannibale Ephesi colloquium, III, 98, 6. Ejus in Asia ad Heracleenses literæ, III, 539, 26.
- Cornelius (P.) Scipio, consul (56 p. C.), III, 623, 56.
- Cornelius pontifex Romæ, III, 470, 12.
- Cornelius (L.), Cornii f., longævus Placentinus, III, 608, 29.
- Cornelius (Q.), Reginus longævus, III, 609, 2.
- Cornelii Gallicani uxor Romæ peperit infantem monstruosum, III, 622, 52.
- Cornices Iberiæ, III, 274, 51.
- Coronæ coronatorum si dissolvuntur, quid portenditur, II, 315, 38.
- Coronea, περπερύας sedes, II, 260, 25. Prælium in urbe commissum contra Onomarchum (353 a. C.), II, 85.
- Coronis, Hyās, III, 304, 19. Postea Arsinoe dicta, Leucippi f., Apollini parit Æsculapium, IV, 324, 22; 496, 1.
- Corsicæ cuniculi, III, 275, 56.
- Corsiolæ urbs, III, 610, 3.
- Coruda, Indiæ regio, II, 412, 13.
- Corvi duo Cranone in Thessalia, et in Lepetymno Lesbii monte, IV, 459, 9.
- Corybantes, Saturno aut Jove et Calliope nati, iidem cum Cabiris, in Samothracia, II, 57, 14. De his κύρβαες, legum tabulæ, nominati sunt. Vid. v. Κύρβαες. Corybantes in Phœn. mythologia, III, 567, 11.
- Corybas, Apollinis Cretensis pater, II, 190, 283.
- Corycus in Cilicia sub Zenone imp. ab Isauris capitur, IV, 619, 211, 4.
- Corydela, altera petrarum Chelidonarum, III, 584, 47.
- Κορυφή vocatur Libya, III, 238, 17.
- Coryphe, mons Indiæ, II, 441, 4 a.
- Coryphe, Oceani f., Neptuno parit Minervam τανίαν, III, 149, 2.
- Κορυθαλλία Diana Laced., III, 142, 86.
- Corythus, Alexandri et Cēones vel Helenæ f.; ejus mors, III, 69, 2.
- Cos ins., olim Cea, IV, 507, 11. In eam venit Candalus Heliada, III, 176, 2. Coorum in Junonis sacris institutum, IV, 442, 1. Cos, pars Pentapolis Doricæ, IV, 324, 23. In

Co insula democratia mutata, II, 161, 184. Ibi Alexandri M. statua, in qua ambrosia flos nascebatur, IV, 357, 6. Ibi pecuniam Cleopatra regina deposuit, III, 492, 5. Berous scholam aperuit, II, 510, 22. Coi: Aristonymidas, Amphimenes, Philetas, Dromeas, q. v.

Cosa fluvius, II, 175, 233 *b*. Ad Cosam urbem fons memor., IV, 437, 14.

Cosiana, Syriae castellum, III, 644, 38.

Cosmas, sub Leonte imp. cubicularius, IV, 617, 208.

Cosmes, historicus, IV, 369.

Cossoanus in Gangem influit, II, 413, 18.

Cossus, urbs Bithyniae, IV, 385, 7.

Cous, Sinopes conditor, III, 605, 6.

Cothelas, Thracum rex, Philippo, Amyntae f., Medam filiam despondit, III, 161, 5.

Cotradæ, Isauriae opp., IV, 133, 1.

Cotrageus Avars contra Antas instigat, IV, 204, 6.

Cotriguri Hunni a Romanorum finibus repulsi iterum in Thraciam invasuri videntur Justiniano. Quare imp. contra eos excitat Hunnos Utiguros (558). Dux Cotrigurorum Zabarganes, III, 202, 3. Cotriguri et Utiguri Hunni a Bajano subacti, IV, 234.

Cotta (Aurelius) a senatu in Bithyniam contra Mithridatem missus, III, 545, 37; ad Chalcedonem cladem patitur, 545, 39; quam rescire studens Nicomediam cum Triario obsidet; deinde vero a Lucullo ad Heracleam obsidendam mittitur, 548, 43. Ad Heracleam nihil proficiens, tandem Triarium cum classe advocat, 552, 49. Urbem a Triario per prodicionem captam expilat et incendit, 553, 52. Cotta Romani reversus Pontici nomine honoratus; verum ob opes Heraclea aevtas in invidiam incurrit; a Thrasymede Heracleota accusato latum clavum abrogat, 557, 59.

Cottabus, ludus ap. Siculos, II, 246, 34. Ejus origines, et cottabizandi ars, IV, 419, 32.

Cottinae meretricis statua atque donarium Lacedaemone, III, 121, 18.

Cottinas (T.) Chrysanthus, e Faventia longævus, III, 609, 2.

Cotto et Eurythemis, Timandri filiae, ab Heraclidis coluntur, quos Peloponnesum invadentes adjuverant, IV, 432, 2.

Cottomenes, Zenonis contra illum dux, IV, 621, 214.

Coturnices quomodo capiantur, II, 316, 44.

Cotyæensis, Æsopus, II, 16, 3.

Cotylaeus, mons Boeotiae, IV, 315, 3.

Cotylus Boeotus ad Cotylaëum montem habitat, IV, 315, 3.

Cotys ex Myia Asium genuit, IV, 360.

Cotys, Thraciae rex, a quo colonos in Asiam trajiciendos petit Alyattes, III, 413, 71.

Cotys Thraciae regulus a Parrone et Heraclide interfectus, II, 154, 161.

Cotys, Thracum rex (circa 100 a. C.), II, *præf.* XIII, 31.

Cotys, Bospori rex, III, 607, 20.

Cotys, Mithridatem fratrem ap. Claudium imp. prodit, et in ejus locum Iberorum rex constituitur (47 p. C.), IV, 185, 3.

Crabum (?) urbem Lydi sub Moxo obsident, III, 371, 24.

Cradeuas, Indorum rex, Budyæ successor, II, 418, 22.

Crageleus, Dryopis f., vir justus, iudex sedit, Hercule, Apolline et Diana de Ambracia disceptantibus. Urbem Herculi adjudicat; quare ab Apolline in saxum mutatur, IV, 343 sq.

Cragus, Tremili et Praxidices f., III, 225, 75; II, 236, 84.

Cragus mons Lyciae, III, 235, 75. Ibi ἀγρίων θεῶν ἀντρά, *ibid.*

Cranda, opp. Æthiopiae, III, 478, 42.

Cranon, Ephyrae in Thessalia princeps, Hippodamiae nuptias ambiens perit; in honorem ejus Ephyra urbs Cranon appellata est, II, 463, 2.

Cranon olim Ephyra dicta, in Thessalia, unde nomen habet, II, 463, 1, 2. Patria Lysimachi regis, III, 698, 4, 695, 4.

Crantoris Solensis dicta quaedam, IV, 167, 39.

Crassus ab Andromachio Carrheno Parthis proditus, III, 418, 88.

Crastus urbs Epicharmi et Laidis patria, III, 4, 8.

Cratæa cum Periandro filio rem habet, II, 79.

Cratæas in Archelaum regem conspirat, II, 152, 149 et 154.

Cratæis, Tritonidis et Hecates f., mater Scyllæ, IV, 495, 18.

Cratanium poculum, III, 121, 20.

Craterus ab Alexandro M. uxorem accipit Amastrim; quam deinde cessit Dionysio tyranno, Philamque Antipatri f. duxit, III, 529, 4. Curator regum Maced., III, 668, 1. Ejus filius Alexander, III, 71. In eum carmen scripsit Alexinus, III, 46, 42.

Craterus, Ascalonitarum princeps, IV, 55, 106.

Craterus Macedo, scriptor, II, 617.

Cratetis Thebani cynici dictum, III, 579, 11; IV, 295, 1; 503, 22. Cleanthes magister, IV, 167, 40.

Cratetis Atheniensis phil. et Polemonis amicitia, IV, 167, 38.

Crates Atheniensis, hist., IV, 369.

Crates Pierius, Amyntæ p., III, 703, 2.

Crathis amnis in Oceanum effluens, ubi electrum nascitur, III, 156, 41.

Crathis, Italiae fluv., comas tingens, II, 377, 5 a. III, 32, 25; IV, 294, 6; 437, 19.

Cratina, amica Praxitelis, qui ad formam ejus statuam Veneris expressit, IV, 482.

Cratinus, Atheniensis, formosus juvenis, pro patriæ salute se mactandum offert, III, 8, 24.

Cratippus scriptor, II, 75.

Cratisthenes Philiassus prestigator, II, 480, 44.

Craugallium in Phocide, IV, 527, 4.

Crausindon, Pelii montis fluvius, II, 262, § 7.

Crema, urbs Ponti, III, 605, 9.

Cremmyon, Corinthi vicus, III, 584, 45. Cremmyonia sua, Phaea nomine, mater Erymanthii et Calydonii apri, Thesei certamen, III, 584, 45.

Crenææ Thebarum portæ, III, 309, 4.

Creon, Theb. rex, pater Megara, III, 369, 20.

Creon, Lycæthi f., rex Corinthi, regnat annis triginta; succedit ei Hippotes filius, II, 13, 3. Ejus filia Creusa vel Glaucæ, IV, 302, 2.

Creon, Scopæ filius, Scopæ pater, II, 298, 15.

Creon Κορυναίων auctor, IV, 371.

Creontiades, Herculis et Megarae f., III, 25, 5; 305, 22.

Creophylus historicus, IV, 371.

Creophyli Hermodamas, III, 9, 30.

Crepereius Calpurnianus Pompeiopolitanus, histor., III, 648, 2.

Cresphontes Messeniam in quinque civitates dividit; a Messeniis indigenis cur interfectus sit; ejus filii, III, 376, 39.

Cressa, urbs Paphlagoniae, a Merione condita; a Zeila, Nicomedis f., capta, IV, 385, 12.

Cretines, Sinopes conditor, III, 605, 6.

Cres, Cretæ ins. rex, II, 349, 3. Jovem infantem in Dictæo monte abscondit, III, 599, 70.

Crete nympa, Hesperidis f., IV, 400, 3.

Crete, Asterii f., Minois uxor, III, 304, 18.

Creta, Οἰαζὶς γῆ, II, 57, 13. Insulae magnitudo, II, 455, 12; IV, 500, 2; urbes habuit centum, IV, 528, 1. Hinc Jupiter infans surreptus in Naxum transfertur, IV, 293, 2. Ibi nata est Minerva, IV, 330, 4. Insula a Crete nympa, vel a rege Curetum nomen habet; olim Aeriam, et Curetin, et Macarôn neus appellata, IV, 400, 3. Sub Crete rege advenit Tectaphus cum Doribus, quibus admixti Pelasgi

- et Achæi, II, 349, 3. Quomodo insula inter Dorienses et Cydones et Eleocretes distributa sit, IV, 507, 12; II, 349, 4. Hinc cum filiis Cœnopion in Chium migrat, II, 50, 13. Eo venit Dædalus, II, 344, 7. Cretæ rex Taurus, III, 598, 63; IV, 544, 15. Cydon; contra eum rebellio, III, 300, 1. Catreus, III, 177. Cretenses cum Scamandro et Samo in Asiam profecti Troadem occupant, III, 370, 21. Cum Atheniensibus nonnullis, tamquam hominum primitiæ, Delphos missi, hinc in Iapygiam, deinde in Thraciam ierunt, ubi Bottiæ dicti sunt, II, 153, 157. Cretenses Matrum templum in Engyo Siciliæ opp. exstruunt, III, 271, 45. Eorum respublica omnium antiquissima, a Minoe constituta, II, 211, 3, 1. Cum Carthagin. rep. comparatur, II, 131, 88 a. Puerorum educatio, II, 211, 3, 3. Amores nascuntur, II, 211, 3, 5; IV, 403. Convivia, II, 212, 3, 6. II, 131, 88. IV, 399, 1, 486. In peregrinos humanitas, II, 212, 3, 6. Περίοικοι, II, 131, 88. Κόσμοι, βουλὴ, ἐκκλησία, *ib.* Servorum genera, μοῖοι, ἀπαμῶνται, κλαρωτοί, IV, 319, 2. Instituta quædam, III, 459, 115. Minos marium imperio pollet; multas insulas incolis frequentat; Siciliæ bellum infert; ad Camicum e vita excedit, II, 131, 88 a. Creticis legibus utuntur Minoi in Sicilia, II, 221, 29.
- Cretensium Ἐφεστὰ, quo festo heri servis ministrant, IV, 359, 13. Cretensis Apollo, Corybantis f., II, 190, 283. Amori sacra faciunt, IV, 501, 7. Saltatores egregii, II, 284, 45; 49. Ὑπορχήματα μὲν, II, 627, 8. Cretensibus cur sacrum sit animal, IV, 289, 2. Cretenses apes chalcoides, IV, 305, 1. In Creta, Pergamiæ, moritur ac sepultus jacet Lycurgus, II, 282, 37; IV, 333, 3. Cretenses semper mendaces. Proverbii origo mythica, IV, 345. Primi in palmarum foliis scripserunt, IV, 489, 2. Creticum Metelli bellum, III, 606, 12. In Cretam de societate ineunda naves misit Mithridates, III, 549, 43. Cretæ mons, Dicta, IV, 289, 3. Urbes: Ilisti, Lyctus, Lampe, Chalcetorium, Tragicus, Sicinnus, Dulopolis, Oaxus, Prasmus, Phæstus, Olerus, Hierapytna, Phalasarna, Hydrarnia, Olus, Eleuthera, Cantanus, Lato, Camara, Elyrus, Inatus, Dragnus, Arcades, q. v. Cretenses in Antiochia, IV, 469.
- Cretheus, Æoli f., e Tyro pater Æsonis, Pheretis, Amythaonis, III, 302, 3. IV, 390, 9.
- Creusa, Creontis Corinthii f., IV, 302, 2.
- Κρίβανξ, plantæ genus, II, 628, 19.
- Crimisus, Siciliæ fluv. mirabilis, II, 373, 6.
- Crinis, Apollinis sacerdos, III, 124, 31.
- Crioa, Antiochidis demus, II, 356, 15.
- Crispus, Constantini M. filius, Licinnium sæpius vicit, IV, 199, 14.
- Criassa et Cirrha, diversa oppida, ut opinatur Leocrines, IV, 438. In Crissa Lycurgus mortem sibi consciscit, III, 390, 57.
- Critheis ex Io insula, mater Homeri, quem ad Meletem fluvium enixa est, II, 186, 274.
- Critolaus philos. Romam legatus missus, III, 200, 2.
- Critolaus Tegeata, IV, 379, 1.
- Critolaus, historicus, IV, 372.
- Criton Naxius, hist., IV, 373.
- Criton Pierota, historicus, IV, 373.
- Criton, Pythodori f., Thrasyli frater, Æxonensis, II, 200 a.
- Crius, Phrixi pædagogus, ejusque in fuga comes, II, 8, 5.
- Crius (Crioa), demus Antiochidis Athen., III, 117, 7.
- Crocodice, mulier præstigiatrix, III, 594, 38.
- Crocodilus in Iseo Casaræ Maur. dicatus, III, 473, 29.
- Crocotta animal, III, 205, 12.
- Cræsus, Cleodæi f., Porantis pater, avus Carani, III, 690.
- Cræsus, Alyattis f., Adramytti et Thebes campi præfectus, patri copias ad bellum Caricum adducere jussus, pecuniæ inopia laborat; a Sadyatte mercatore repulsam fert; a Pamphae Ephesio sustentatur; quare postea rex in illum animadvertit, hunc ornavit, III, 397, 65. Adramyti frater, II, 163, 191. Donaria aurea Delphos misit, II, 297, 12. Poculum aureum viro Græcorum sapientissimo destinat, III, 2 *not.* Tripodem sapientum ad Pittacum misit, II, 317, 44. Phialen auream ad Pittacum, hic ad reliquos sapientes misit, II, 442, 6. Victus tripodi ligneo a Cyro impositus, III, 519, 7. Rogus quomodo extinctus, et qua ratione Cyrus erga eum se gesserit, III, 406, 68.
- Κρόνια. Saturnalia, festum Thebanum, II, 186, 274.
- Cronia urbs a Saturno in occidentali Europæ parte condita, III, 147, 102. Cronia, postea Hierapolis, Siciliæ urbs a Saturno condita, III, 640, 17.
- Cronius, Jovis et Ilmalia f., III, 175.
- Cronius mons ad Alpheum fl., IV, 388, 10.
- Cronius, oceanus septentrionalis, II, 388, 6 a.
- Cronus (Saturnus) sive El ap. Phœnices, III, 567, 14 sqq.
- Cronus, Diodori lasensis cognomen, IV, 161, 16.
- Crotonem initio Croton condidit, II, 223, 36; postea Mycellus, II, 14, 4. Crotoniarum cum Sybaritis bellum, II, 174, 233 a. Equi eorum ad tibias saltare docti, II, 174, 233 a. Crotoniæ Pythagoram summo favore amplectuntur, II, 244, 29. Quomodo eum cognominaverint, II, 175, 233 b. Remp. administrant Pythagorei usque ad bellum Cyloneum, II, 274, 9. Crotoniarum colonia Terina, III, 608, 26.
- Crotoniæ: Aston, Alcmæon, Calliphon, Daippus, Milon, Myllias, q. v.
- Cryptia Laced., Lycurgi Institutum, II, 129, 80. 209, 2, 4.
- Cryptus, e. q. Cyprus ins., IV, 343.
- Ctesibius historicus longævus, III, 609, 2; II, 631. Ejus de Demosthene testimonium, III, 49, 60.
- Ctesicles, historicus, IV, 375.
- Ctesiphontem Julianus obsidet, IV, 5, 23, 22.
- Ctesiphon, historicus, IV, 375.
- Ctesippus, Herculis f., Thrasyanoris p., III, 376, 38.
- Ctistæ (Conditores) Mysi, III, 291, 92.
- Cuculus in sceptro Junonis Argivæ, II, 191, 287.
- Cumæorum regio in Asia, II, 311, 25. Urbs ab Amazone nomen habet, III, 597, 58. Cumæorum tyrannus Menes, et post hunc frater ejus Uatias, tempore migrationis Ioniciæ, III, 387, 53. Telephanes rex terram eorum arboribus consevit, II, 216, 11, 1. Ardys, Lydorum rex apud curruum fabrum Cumis serviit, II, 216, 11, 2 (Cf. III, 380). Hermodice prima nummos Cumanis cudit, II, 216, 11, 3. Cumanorum lex de furto, *ib.* § 4. de cædis judiciis, II, 163, 194. A Cyro Persis subjiciuntur, II, 216, 11, 5. Phidon et deinde Prometheus reipublicæ administrationem mutant, ita ut a paucis ad complures subinde transiret. (*Non est cur hæc ad tempora Cyro posteriora referamus; Heraclides primum historiam Cumanorum paucis comprehendit, deinde demum ad instituta reip. transit, et ex hac posteriore parte Phidonis et Promethei mentio fluxerit.*) Thrasymachus democratiæ delevit, II, 140, 104. 163, 194. Cumani αἰωνιότητα summum magistratum appellant, II, 163, 192. Prope Cumas sita Blacia, unde ductum volunt proverbium Βλαχὲς ἀχρηστότερος, II, 163, 193. Cumana sibylla Demo, IV, 434, 2. Cumanus, Homerus, II, 61, 8. Ephorus jun., III, 664. Heraclides historicus, II, 95 a.
- Cuma, Italiæ mons, III, 205, 10.
- Cumanorum in Italia luxuria, IV, 434, 1. Cumanus, Hyperochus, IV, 434.
- Cumara, Æthiopiarum opp., IV, 351, 1.
- Cumi, Æthiopiarum opp., IV, 351, 3.

- Cuncha, Isdegerdis f., Hunnorum Cidaritarum rex, cur bellum contra Persarum regem Perozem suscepit, IV, 106, 33.
- Cuniculi Corsicae, III, 275, 56.
- Cures, Pleuronis f., a quo Ætoliae urbs nomen habet, II, 442, 8.
- Curetes in Chalcide Euboeae habitant; inde in Ætoliā migrarunt. Unde nomen nacti sint, IV, 315, 8. Partem Acarnaniae tenuere, II, 146, 127. Curetum rex Phorbas, II, 351, 10. Curetem appellarunt Epimenidem Cretensem, IV, 454, 1.
- Curetis, e. q. Creta ins., IV, 400, 3.
- Curlatorum et Horatorum certamen, IV, 323, 16.
- Curidachus, princeps Acatirorum, Attilam auxilio vocat, IV, 82 sq.
- Curii (Mn.), Rom. ducis, frugalitas, IV, 443.
- Curii, gens Sabinorum, III, 644, 42.
- Cyropolis, Cariae urbs, IV, 310, 1.
- Cursichus, dux Hunnicus, in Mediā irrupit; postea Romanam venit ad contrahendam armorum societatem, IV, 90.
- Cursus, Rom. in Asia dux sub Justino (576), IV, 241, 41.
- Curtilius Mancias (T.), Rom. dux in Germania (56 p. C.), III, 623, 56.
- Cūrupedium (praelium ad), III, 698, 5.
- Cusinia Juvenca, liberta, e Cornelia urbe longæva, III, 609, 2.
- Cussonius (L.) longævus, III, 608, 29.
- Cyane Syracusana Cyanippum patrem, qui ipsam stupraverat, interfecit, IV, 401, 4.
- Cyanippus Syracusanus Cyanen filiam compressit; a filia interficitur, IV, 401, 4.
- Cyanippus Thessalus Leuconem uxorem necat invitus, IV, 505.
- Cyanæ insulae, II, 621, 7.
- Cyazares*. V. *Aslyages*.
- Cybele Sangario parit Nicæam, III, 547, 41.
- Cybelum, mons Phrygiae, III, 232, 39.
- Cyclæa, postea Salamis ins., III, 599, 72.
- Cychreus e Cychrea ins. pellitur ab Eurylocho; ob asperitatem Draco dictus, III, 599, 72.
- Cyclades terræ motu vexatae, III, 285, 76.
- Κυκλικοί (οί), III, 118, 10.
- Cyclopes ærariam fabricam invenerunt, II, 182, 257. Primi turres ædificaverunt, II, 182, 257.
- Cyclops, Tantalus f., Nili pater, III, 53, 77.
- Cyclopi vini poculum porrigit Ulysses, II, 10, 7.
- Cyclopes, Philoxeni carmen, II, 298, 13.
- Cycnus, Pelopiae f., cum Hercule ad Itonum pugnat, III, 389, 55.
- Cycnus a cyno in Leucophrye (Tenedo) ins. enutritus; cum Achille pugnat, III, 69, 3. Tenediorum rex, Philonomæ maritus, pater Tennis, II, 157, 169 et 170.
- Cydarus fluv. ad Byzantium, IV, 147, 3.
- Cydicpe s. Cyrbe, Ochimi f., III, 176, 2.
- Cydræa, Macedoniae urbs, IV, 509, 5.
- Cydrus fluv., III, 487, 1; Tarsum interfluens, IV, 282, 7.
- Cydrus, Anchiales f., a quo Cydrus fluv., III, 487, 1. Pater Parthenii, *ibid.*
- Cydon, Acacllidis et Mercurii f., III, 231, 32. Cretensium princeps Eulimenen filiam Apero despondet; mox eandem, etsi prægnantem, diis victimam offert, III, 300, 1.
- Cydon, Pythagoræ adversarius, II, 187, 279.
- Cydones in Creta, II, 349, 4. IV, 507, 12.
- Cydonia, Cretæ urbs, a Cydone dicta, III, 231, 32.
- Cylabra heros a Phaselitis colitur, III, 29, 1. IV, 428.
- Cylicranes in Heraclea ad Cētam, unde dicti; e Lydia oriundi, III, 133, 56. IV, 591.
- Cylindrus lapis, IV, 388, 10.
- Cyllene, mons Arcadiae, II, 244, 30. Montis altitudo, II, 253, 58.
- Cyllene Mercurium enutrivit, III, 30, 9.
- Cyllenius de Juliano contra Alemannos rebus gestis multa scripsit falsa; refellit eum in epistola ipse Julianus, IV, 20, 14.
- Cyllenus, Idæus Dactylus, Rheæ assessor, IV, 448, 9.
- Cylon Athenis tyrannidem affectat; a Megacle evertitur, II, 208, 1, § 4.
- Cylon, Crotoniata, vir dives, durus, in Pythagoreorum consortium admitti studens a Pythagora repulsam fert. Quare exasperatus atrox excitat bellum. Pythagoreos in Milonis domo obessos comburit, II, 273, 9. 245, 31.
- Cynæ, Arabiae arbores, III, 479, 58.
- Cynædi quid? III, 137, 77.
- Cynæthus, e. q. Delus ins., IV, 294, 4.
- Cynæthus rhapsodus primus Syracusis Homeri carmina recitavit, IV, 433, 4.
- Cynara herba, III, 146, 92.
- Cynegetice, vel Abenna, Herculis columna, III, 640, 16.
- Cynetes, Iberiæ gens, II, 34, 20.
- Cynica secta unde dicta, IV, 155.
- Cynna vel Cynnane, Philippi regis et Audatae f., IV, 161, 5.
- Apud quam Eurydice filia in re bellica exercitata est, II, 475, 24. Eurydice mater splendido funere a Cassandro honoratur, II, 361, 3.
- Κύννηος Apollo in Attica, IV, 369, 2. 499, 16.
- Cynnis, Apollinis et Parnethiæ f., IV, 499, 16.
- Cynocephalia herba, III, 515, 28 a.
- Cynon, Antenorius f., IV, 638 a.
- Κυνών νῆσος Libyæ, III, 238, 128.
- Κυνός σῆμα, Hecubæ sepulcrum, III, 305, 25.
- Cynosarges Athenis, II, 254, 59. 138, 78.
- Cynosura, ager et portus ad Histos, Cretæ urbem, a Nicostrato sic appellatus in honorem Cynosuræ nymphæ, IV, 293, 1.
- Cynosura, Idæa Nympha Cretensis, Jovis nutrix, IV, 293, 1.
- Cynthia, e. q. Delus ins. IV, 294, 4.
- Cynthus Oceani f., a quo Delus ins. olim Cynthus dicebatur, III, 633, 11.
- Cynus fluv. Arabiae, III, 478, 45.
- Cynus, navale Opuntis, III, 574, 14. Terræ motu læsa, IV, 381, 2.
- Cyparissa, Boreæ Celtarum regis f., III, 306, 28.
- Cyparissia, e. q. Samus ins., IV, 336, 3.
- Cyparissus in Chio se inedia necat, III, 306, 28.
- Κύπρι, suffimentum, apud Ægyptios quomodo paretur, II, 616, 84.
- Cyprus, Cinyræ vel Bibli et Veneris filia, III, 30, 11.
- Cyprus ins., II, 55, 7. Olim Splicia et Cerastia, IV, 448, 7. 527, 8. III, 30, 10; et Acamantis, IV, 478; et Cryptus et Coninia, IV, 343. Insulae longitudo, II, 65, 3. Ibi Ariadne a Theseo relicta; Ariadnes apud Cyprios cultus, IV, 371, 2. Cypriorum reges; Pygmalion, III, 10, 31. 31, 13. Pasicyprus et Pymatus Cittiensis, II, 472, 12; Salamis, IV, 469. In *Cyprum* ex Achaia Cepheus venit, e Lacedæmonia Praxander, III, 31, 12. Cyprii in bello Ionico ab Eretriensibus praelio navali vincuntur, IV, 441. Enagoras rex ab eunucho interfectus, II, 166, 204. Nicocles rex, II, 299, 17. Cypri στρατηγός (117-108) Alexander, Ptolemæi Physconis et Cleopatras filius, (postea rex Ptolemæus IX Alexander I), III, 721, 3. Eodem abito Ptolemæus VIII Soter II, regno pulsus (108), *ibid.* In eam aufugit Ptolemæus IX post parricidium (89), III, 722, 3. E Cypro in regnum redit Ptolemæus VIII, 722, 4. Regum κόλακας, Gergini et Promalanges, eorumque origo

- et munera, II, 311, 25. Regii principes ab assentatoribus ἀνακταί appellantur, *ibid.* et II, 166, 203. Cypriorum mulieres libidini cuius indulgentes, II, 305, 6. Ap. Cyprios Juppiter εἰλαπιναστής et σκληρογνώμων, IV, 419, 30. Pyrrichen saltationem Prylin vocant, II, 166, 205. Cyprium aes, III, 274, 51. Urbes: Chytri, Carpasia, Hierocopia, Clidæ, Paphus, Acamas, q. vide. Cyprii: Asclepiades, Hermesianax, Xenophon, Onasimus, q. v. — Cyprii in Antiochia, IV, 469.
- Cypria, carmen epicum, non Cyprii sed Halicarnassensis poetæ sunt, II, 444, 3. Laudatur, III, 340, 18.
- Cypselidæ vide post Cypselus.
- Cypselus Arcas Cereri templum condit, ἀγῶνα περὶ κάλλους γυναικῶν instituit; uxor ejus Herodica, IV, 462. Merope filiam ejusque filios Trapezuntem advocat, III, 377, 39.
- Cypselus, Aetionis f., Corinthi tyrannus. Ejus historia, III, 391, 58. Ex demagogo tyrannus evasit, II, 140, 102 a. Triginta annis regnavit, *ibid.* Exactis bonorum decimis, Olympiæ ex voto dedicat in Junonis templo colossus aureum malleo ductum, IV, 288. Cypseli frater (filius) Gorgus, IV, 344.
- Cypselus, Gorgi f.; v. Psammetichus.
- Cypselidarum tyrannus quot annis steterit, II, 140, 102 a.
- Cyrbæ, Rhodi urbs, III, 176, 2; inundatione vastata, III, 177, 2.
- Cyrbe. Vide Cydippe.
- Κύρβεις, legum tabulæ Athenis, II, 109, 11. 294, 4. Κύρβειον lex de Delistiis, III, 138, 78.
- Cyrene, Hypsei f., IV, 285, 4. (sec. nonnullos Penei f., IV, 294, 2; ab Apolline in Cretam, hinc in Libyam transportata, ubi interfecto leone regionem vastante, ab Eurypylo, præmium certaminis, regnum Libyæ obtinet, IV, 285, 5. 294, 1. Cf. IV, 319, 4. III, 156, 39. Ejus filii Antuchus et Aristæus, IV, 285, 5.
- Cyrenes rex Acamnaces vel Amnaces, III, 337, 9; Eurypylus (Phylarcho: Eurytus), post quem imperio potitur Cyrene, Hypsei f., IV, 285, 4. Cyrenen veniunt Antenoridæ, III, 337, 9. Cyrene urbs ab Aristotele sive Balto condita, II, 87 b. IV, 286, 6. II, 212, 4; conditor eximie honoratur, II, 166, 206. Cyrenæi Balto annulum qualem obtulerint, III, 107, 4. Seditio Cyrenis orta, II, 166, 208; sub Arcesilao II bellum civile, III, 387, 52; in Cyrenæos sævit Pheretime, uxor Batti III, IV, 449, 2. Cyrenarum rex Magas, III, 192, 3. Regno potitur Demetrius ὁ καλός, Demetrii Poliorcetes f., Antigonis Gonatæ frater, III, 701, 9. Cyrenaicæ regioni ab Agathocle præficitur Philammon, II, præf. xxviii. Cyrenes rex Ptolemæus VII, III, 721, 2. Cyrenæorum nummi, II, 166, 207. Artemisia festum Apollinis; Apollinis sacerdotes annui, III, 187, 6. Lex εἰς τοὺς πολυδαίχους, II, 212, 4, 5. Cyrenæi singularia certamina coluere, III, 36, 1. Multi ibi degunt Judæi, qui rebellant Luculli temporibus, III, 492, 6. Cyrenaicæ regionis urbs, Ampelus, IV, 295, 5.
- Cyrenæi: (Acesander), Aristippus, Carneades, Ister, Lacydes, Nicanor, Philostephanus, Polyanthus, Theochrestus, q. v.
- Κυρία ἐκκλησία. Quænam res in ea tractentur, II, 116, 32.
- Cyrni, in India, longævi, IV, 435, 3.
- Cyrnii, Sardinia incolæ, longævi, quam ob causam? II, 373, 7.
- Cyrtus, Ægypti urbs, III, 576, 19; patria Dionysii medici, *ibid.*
- Cyri genus, educatio et reliqua historia usque ad tempus, quo Astyagis Medi regnum evertit (ex Nicolao Dam.), III, 397-406, 66. Cyrus, primum Astyagis satellitum unus, deinde militum dux. Ejus consilia Astyagi canens subindicat Angares rhapsodus, II, 90, 7. Medorum regnum evertit, II, 180, 253. III, 210, 2; quando? III, 605, 8. 518, 6. Cyrus Nabonnedum Babylonium in Borsippo urbe inclusum obsidet capitque; victum clementer habet, Carmaniam ei ad habitandum concedens, II, 508. IV, 283, 8. 284, 9. Regnum annorum triginta somnio ei prænuntiat, II, 91, 10. ἡρόσθη ἡμίονον Babylonia potiturum esse prædicit Nabucodrosorus, IV, 283, 9. Cumanos sibi subjicit, II, 217, 11, 5. Quomodo erga Crosum devictum se gesserit, III, 406, 68. Pytharcho Cyziceno septem urbes dedit, IV, 289, 4. Ad Cynn Amasis Nitetidem mittit, ex qua nascitur Cambyses, II, 91, 11. Cyrus in Massagetas duxit; Indiam non attingit, II, 416, 20. Magorum doctrina imbutus; Herophilam Sibyllam Epheso arcessit, III, 406, 67.
- Cyrus junior contra fratrem pugnans Artagersem occidit, fratrem de equo deturbat, mox ab illo, vel a Care quodam, occiditur, II, 93, 24.
- Cyrus (?), Cæsaris ex Cleopatra f., III, 441.
- Cyrus, præfectus prætorio sub Theodos. II, a munere remouetur (442), IV, 73, 3 a.
- Cyrus, Armeniæ fluvius, III, 660, 8. 15. II, 444, 5.
- Cyste, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Cythera ins., II, 175. 350, 9. Citherii avari, industrii; insulam melle vinoque abundantem colentes scibus caesoque vescuntur, II, 219, 24. Cytherius Philoxenus poeta, Alexander, q. v.
- Cythinii ab Amphitryone male tractantur; hinc proverbium Κυθινῶν εἰς συμφορὰν, II, 155, 167. Cythnius Hegesidemus script.
- Cytis ins. in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Cytisorus, Phirxi filius, IV, 405, 5.
- Cytus, Jovis et Himaliæ f., III, 175.
- Cyzicus Cliten, Meropis f., ducit, II, 17, 4, aut Larissam; III, 11, 34. Appellentes Argonautas hospitio excipit, II, 17, 2. In pugna ab Argonautis insciis occiditur, II, 18, 6. III, 11, 34. Ejus sepulcrum in Limonio campo, II, 18, 7. Cyziceni a Macronibus infestantur, III, 29, 4. II, 39, 46. Cyzicenæ ditionis insulæ septem, IV, 392, 1. Ad Cyzicum Idææ matri fana consecrant Argonautæ, III, 3. 6. Cyzici fons Clite, II, 18, 8. Ejus vis, *ibid.* Mons Dindymus, III, 29, 2. Apollinis fanum, II, 17, 3. Χυτός λιμὴν, Pelasgorum opus, II, 17, 4. Cyziceno Pytharcho Cyrus dedit septem urbes; quibus opibus elatus ille patriæ tyrannidem arripere moliens, civium virtute coercetur, IV, 289, 4. Cyziceni victimas Alcibiadi suppeditant, III, 160, 1. Urbs a Mithridate obsidetur, qui ægre Cyzicenorum insidias quasdam effugit, II, præf. xxiv, 33. Cyziceni Mithridatem, soluta obsidione, retrocedentem clade afficiunt, III, 546, 40. Cyzici castellum Zelea, III, 392, 3. Cyziceni: Neanthes, Agathocles, Androcydes, Calamodrys, Cleippides, Diogenes, Eudoxus, Sosicrates, Teucer, q. v.
- Cyum, prius Canebium, urbs Caria, IV, 311, 3.

D

- Daci πλοφόροι, IV, 185, 5. Dacum rex Decebalus, IV, 185, 4 et 5.
- Dactyli Idæi, Dactyli et Idæi filii, III, 154, 26; unde nomen habeant, II, 57, 13. Dactylus Idæus, Hercules, I, 90, 4.
- Dada, Samonis uxor, stuprata se interficit, III, 369, 21.
- Dadanæ, Jezanis f., III, 224, 17.
- Dadanæ, Sui f., III, 214, 7.
- Dædala, mons et urbs Lycia, III, 235, 78.

- Dadalus patruele occiso in Cretam fugit, II, 344, 7. Hinc Minoem fugiens in Siciliam venit, ubi a Cocali filiabus excipitur, III, 34, 36. IV, 473, 3. Minoem fugiens ad Augeam venit; cui quam præstiterit operam, III, 637, 6. In Siciliam auctum persequitur Minos, II, 320, 29. Dædalus Icarum pater in Lycia mortuus, III, 235, 78. Ejus cognatus, Euclir, II, 182, 257. Ejus inventum, IV, 539, 11.
- Dædalus, vetus Bithynorum artifex, cujus opus Juppiter Stratus Nicomediae, III, 594, 41.
- Daëmon mercator, Homeri pater, II, 16, 2.
- Diætas, Macharei pater, III, 303, 9.
- Dagalaiphus, copiarum dux in Juliani exp. Persica, IV, 5. Areobindi pater, IV, 142, 7.
- Daganes, Persarum socii contra Armenios et Rom. (572 p. C.), IV, 271.
- Dagisteus, dux sub Theudericho Val. f., IV, 128.
- Dagon in Phœnicum mythol., III, 567, 14 et 16. 568, 20.
- Daicles Messenius, Olympionica, III, 604, 1.
- Daimachus Platæensis, Indicôn scriptor, II, 440.
- Daippus Crotoniata, ol. 7 Olympionica, III, 605, 4.
- Dalila, Sampsonis amica, IV, 549, 16.
- Dalisanda, Isauriae opp., IV, 133, 1. IV, 619, 211.
- Dalmatia a Cotriguris Hunnis vastatur (568), IV, 233, 27. Raparum ferax, III, 263, 29. Ejus opp. Dalmium, III, 662, 27.
- Dalmium sive Delmum, urbs Dalmatiæ, III, 662, 27.
- Damagetus Rhodius, pater Diagoræ, II, 183, 264.
- Damagetus Lacedæmonius, Chilonis pater, II, 317, 44 c.
- Damalis, uxor Chareti Athen.; ejus sepulcrum, IV, 151, 29 sq.
- Damalis ad Bosporum locus, III, 593, 35.
- Damardus in Phœnicum mythologia, III, 568, 16.
- Damascus, II, 509, 16. Eo venit Abrahamus, III, 373, 30.
- Damasci reges, quibus Adadus nomen, III, 373, 31. Damascum occupat Ptolemæus Philadelphus, III, 710, 9. Ad Damascum Alexander Zabina Demetrium Nicatorum vincit, III, 713, 20. Sarazeni ab Ardaburio vincuntur, IV, 100, 21. Damasci vites, III, 276, 58. Damasceni: Antipater, Nicolaus, Pausanias, quos vide.
- Damasius, archon Athenis, II, 362, 1.
- Damastis Sigeensis, Dioxippi f., studia et scripta, II, 64.
- Damianus, dux Rom., a Tiberio ad Justinum missus (570), IV, 237, 34.
- Damarchus (*Demænetus ap. Plin.*), Dinyttæ f., ex Arcadia Parrhasius, Olympionica; per decem annos lupus fuit, IV, 407.
- Damaneus, Idæus Dactylus, IV, 490, 5.
- Damocratia, Jovis et Æginæ f., Actori parit Menœtium, IV, 487, 4.
- Damocritus historicus, IV, 377.
- Damonis et Phintiae Pythagoreorum mutuus amor fidesque, II, 273, 9.
- Damon musicus, Periclis præceptor, II, 125, 65.
- Damon historicus, IV, 377.
- Damonides s. Demonides Æensis quod consilium Pericli dederit, II, 125, 66.
- Damunno, Cadyis Lydorum regis uxor, a Spermo adulterata, maritum ex insidiis tollit, III, 380; cum mœcho regnum arripit, pulso Ardyæ, ib.
- Damophilus, Heracleæ præfectus, cum Connacorige urbem Triario prodit, III, 552, 51.
- Damophilus (Bithynus), scriptor, III, 656.
- Damophili, servorum rebellantium in Sicilia ducis, mores, III, 257, 15.
- Damothon (?), Pheræus, Leontomenis et Pausaniæ pater, III, 704, 2.
- Dan, urbs Syriæ, IV, 546, 10.
- Danaces, nomen barbaricum, unde nomen habeat, II, 97, 3.
- Danae Pico parit Perseum, IV, 544, 18.
- Danae, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Δαναοί, mortui, II, 97, 3.
- Danaus ex Europa, Nili f., pater 50 filiarum, IV, 432, 1. Ob nuptias filiarum ludos instituit, II, 189, 282. Danaus judicium subit, III, 24, 3.
- Danaus-Armais, Sesothis-Ægypti frater, a quo pulsus in Græciam emigrat, II, 573. 391, 13. Ex Ægypto in Rhodum venit, ubi templum Minervæ statuit; tres e filiabus ejus in Rhodo moriuntur. Hinc Argos profisciscitur, III, 177. Ante Cadmum literas in Græciam attulit, II, 5, 6. II, 67, 2. IV, 475, 1.
- Danaïs nympha Pelopi Chrysippum parit, IV, 402, 7.
- Dandamis, gymnosophista, II, 439, 42.
- Daneôn portus ad sinum Arab., III, 477, 41.
- Danes fluv., qui cum Jore efficit Jordanem, IV, 546, 10.
- Danielus a Theodosio II in exilium actus, IV, 613, 199.
- Danielus, in aula Basilisci eunuchus, IV, 117, 8.
- Danthon vel Dandon, Illyrii, longævus, III, 231, 30.
- Danus, Jacobi f., III, 215, 9.
- Daos vel Davonus, rex Chaldæorum ante diluvium, IV, 280, 1. II, 499, 5.
- Daphnæus, Syracusanus locuples, a Dionysio accusatur, II, 172, 222.
- Daphne, ad Antiochiam lucus Apollini sacer. Laurus quæ ibi monstratur, III, 589, 17. Daphnenses ludi, III, 263, 31.
- Daphnes sive Pasiphaes in Pelop. oraculum, II, 288, 76.
- Daphnidas Telmisseus grammaticus, impius, ab Attalo rege necatur, IV, 160, 14.
- Daphnus, Cariæ fluvius, IV, 312, 10.
- Dapsilibyum mos, III, 462, 135.
- Daras in finibus regni Persarum Chosroes capit, vastat, incolas servituti addidit (573 p. C.), IV, 275, 5. 271. Memoratur etiam IV, 206, 11. 212, 213. 220, 241, 40. 250. 251. 255. 257. 273, 3.
- Dardania a Dardano vocata, III, 154, 28. In Dardania rarum pluvia, II, 168, 3.
- Dardanis, Acherontis f., Herculi parit Pæmenem. Ab ea Dardanis prope Heracleam locus nomen habet, I, 348, 1.
- Dardanus, Jovis et Electræ f., IV, 378, 1; frater Iasonis, Cabiros, IV, 345, 1; etiam Polyarches nominatur, I, 494, 18.
- Dardanus, frater Harmoniæ, II, 598, 65.
- Dardanus Chrysen ducit, quæ ei pro dote affert Palladia, IV, 355, 11; in Asiam transit, etc. ib.
- Dardanus e Samothracia in Troadem profectus, Arisbam, Teucris f., ducit, II, 70, 5.
- Dardanus cum Palladio Minervæ in Samothraciam venit. Cadmo Harmoniam dat. Contra Teucrum profisciscitur in Asiam. A Troe Bateam uxorem accipit et regnum Troadis, II, 154, 28.
- Dardanus Teucris filias ducit, Nesonem, e qua gignit Sibyllam, et Batiam, e qua nati Erichthonius et Ilus, III, 598, 64.
- Dardanus, Paridis et Helenæ f., II, 9, 10.
- Dardanum Phœnicem, magum, Democritus illustravit, II, 25 a.
- Dardanus Thessalus Protesilao custos additus, II, 301, 40.
- Dardanus, præfectus sub Honorio, sua manu Jovinum occidit, IV, 61, 19.
- Dardanus, Troadis urbs, olim Teucris, III, 154, 28. Ibi Mithridates cum Sylla pacem composuit, III, 544, 35. Ibi servi quamplurimi, III, 194, 12. Dardanorum in Illyria mos, III, 458, 110.
- Darema, Troglodytica gens, III, 477, 42.

- Daridna, Paphlagoniae urbs, III, 233, 44.
 Darine regio, IV, 230, 22.
 Darius ὁ καὶ Ἀρταβάνης, II, 5 b.
 Darius Hystaspis, Persarum rex, Longimanus cognominatus, IV, 306. Aegypti rex (dyn. XXVII, 2), II, 595. Ei Periplum dedicavit Scylax, IV, 397, 1. Nabunedochium e Carmaniae praefectura expulit, IV, 283, 8. 284, 9.
 Darius II, Xerxis f., rex Persiae et Aegypti, per 19 annos regnat, II, 595, 68; ab Artabane in iussu Xerxis suspenditur, II, 180, 253.
 Darius III, frater Oxathrae, pater Statirae, III, 529, 4. Ariobarzanem filium, utpote Alexandro M. faventem, truncari jubet, IV, 316, 1. Uxorem ejus et filias captivas quam honorifice Alexander habuerit, IV, 357, 5. In bello 350 pellices secum circumduxit, II, 210, 18. Quot annis Aegypti imperium tenuerit, II, 598. Cf. IV, 554, 38, 39.
 Daron, Aethiopiae opp., III, 351, 3. 333, 2.
 Dascylum in Troade, III, 373, 29, 396, 63.
 Dascylus, Tantali f., Lyci pater, II, 39, 49.
 Dascylus, Gygis f., Merinnada quem Adyattes interficit; ejus uxor gravis in Phrygiam aufugit, mater Dascyli Pontici, III, 382.
 Dascylus, Dascyli f., in exilio natus, Melae invitanti ut Sardes redeat non obtemperat, III, 383 sq. Ad Syros Ponticos se confert, ubi e Syra muliere Gygem filium suscepit, ib. Intercedente Ardye avunculo, a Sadyatte rege ex Ponto ut Sardes redeat denuo invitatur; ipse non obtemperat, sed Gygem filium mittit, ib.
 Daselis, opp. Aethiopiae, II, 478, 42.
 Δατηται, in rep. Athen., II, 114, 27 a. Εἰς δατητῶν ἀφροῖν δύνει, ad archontem eponymum pertinens, II, 113, 27 a.
 Daulis, Phlegyium sedes, II, 86 a. E Daulide profecti Zetes et Calais Argonautis se adiungunt, II, 38, 42.
 Daunus Diomedem interficit, II, 371, 3. Euippes pater, II, 371, 3. Turni pater, III, 231, 28.
 Daurias v. Daurentius, Slavonorum dux, IV, 252, 48.
 Davidis historia ex Eupolemo, III, 275, 13. Ejus cum Adado Damasci rege bellum, III, 374, 31. Ejus sepulcrum exspoliatur Hyrcanus, II, 414, 74; Herodes, III, 421, 93. Cf. de Davidis regno, IV, 549, 17 sq.
 Davonus, Babyloniae rex antediluvianus, II, 499, 5. Cf. Daos.
 Deballus, Lacharis f., Eurybiadis p., III, 690.
 Decamnichus Euripidem offendit; ab Archelao verberandus poetae traditur; quare conspiravit, II, 152, 155.
 Deceballi, Dacum regis, ad Domitianum legatio; ejus insolentia (86), IV, 185, 4; ejusdem ad Trajanum legationes duae (103), IV, 185, 5.
 Decelea in Attica, II, 127, 71.
 Decius Campanus, praesidii Rhegio urbi a Fabricio impositi dux, urbe per eandem nefandam potitur; criminis poenas luit, II, praef. p. xl sqq.
 Decius imp. duobus proeliis in Mersia a Gothis victus cadit. Filius ejus Volusianus, III, 674, 16. Ejus ad Priscum Philippopolitarum ducem epistola, III, 676, 19. In Christianos saevit, IV, 598, 149.
 Decennius (P.) Demosthenes, libertus, ex Ariminia urbe longaevis, III, 603, 29.
 Decimus Brutus, a Caesare consul designatus, III, 442, 22.
 Deianira ab Acheloo vitata, III, 631, 8.
 Deianira, Althaeae f., ex Hercule mater Hylli, III, 165, 21. 603, 1.
 Δηκεοντις tribus Alexandriae, III, 165, 21.
 Deicoon, Hercules et Megaræ f., II, 9, 4; III, 25, 5.
 Demachus, Nelei f., III, 304, 19.
 Deion, Euryti f., IV, 333, 6; Cephalii pater, III, 309 5.
 Deion, Hercules f., III, 25, 5.
 Deiphontes, Antimachi f., Hymethionem ducit, filium Temeni, qui rebus summis cum praeficit, II, praef. vin, 4. Post mortem Temeni regno potitur; idem postea Dryopes contra Dorienses excitat, III, 376, 38.
 Deipneus, heros in Achaia, III, 127, 40.
 Deipyle, Adrastii f., III, 157, 48.
 Delaestartus, pater Astarti, Tyriorum regis, IV, 466, 1.
 Delas Phryx primus aë conflagit, II, 182, 257.
 Delcetadas, pater Belci, IV, 351, 6.
 Deliastræ. De iis lex in Cyrbibus scripta, III, 138, 78.
 Delium, Naxi castellum, II, 156, 168 b.
 Delium, Boeotiae oppidum. In praetio ad Delium miles pugnabat Plato, II, 252, 32.
 Delli, Palici in Sicilia, II, 382, 1.
 Delmum. V. Dalmium.
 Delphyne, Delphici oraculi custos, II, 337, 10.
 Delphi olim Hyperborei, III, 153, 24. Chalcide Delphos venit Latona, II, 318, 46. Delphica platanus, et prope eam signum Latonae, ib. Delphorum coloni Magnetes ad Mæandrum, II, 164, 198 a. Delphos e Creta mittuntur hominum primitiae, II, 153, 157. Delphorum seditiones unde ortae, II, 146, 126. Delphica Theoxenia, III, 125, 36; Ὅσιοι quinque, III, 107, 6. Delphi lupum colunt, II, 159, 177. Eurysternæ fanum, III, 157, 46; oraculi custos Delphyne, II, 337, 10. Templum exstruunt Agamædes et Trophonius, III, 637, 6; reaedificant Alcmaeonidae, II, 110, 17; templum spoliatum et incensum, IV, 404. Delphus enuchus templo inscripsit: *Nosce te ipsum*, III, 39, 13. Πινάκων θησαυρός; ejus statuæ duae, III, 123, 28. Delphicus Sicyoniorum thesaurus, III, 123, 27; thesaurus Brasidae et Acanthiorum, III, 166, 3. Donaria antiqua anea, pugio Helicaonis, tripus Diomedis; aurea primus dedicavit Gyges; deinde Cræsus; postea Gelo et Hiero, II, 297, 12. Chalcidensium donaria, II, 320, 59. Statua Ἐρμούγου, III, 126, 39. Statuæ Phrynes Thespiensis, Archidami, Lacedaemoniorum regis, et Philippi Amyntæ f., IV, 295, 1. Donaria Lysandri, III, 106, 3. Obelisci, Rhodopidis donarium, IV, 307, 2. Donarium Ampeliotarum, III, 107, 4. Delphorum mensis Bysius, III, 107, 6. Minerva Pronæa, IV, 507, 7. Bacchi sepulcrum, IV, 498, 5. 628, 5. Delphicum oraculum consulit Heraclæotæ. Pythia ab Heraclide Pontico corrupta, II, 47, 48. Lacedaemonios iterum iterumque exhortatur, ut Pisistratidas pellant, II, 110, 17. Cf. oracula.
 Delphinium. Ἐπὶ Δελφίνῳ διακαστήριον Athen., II, 107, 7.
 Delphini sacri, II, 43 b; delphinorum amores, II, 473, 17. II, 59. III, 510. IV, 422.
 Delphinus mens. apud Aeginetas Apollini sacer, IV, 487, 5.
 Delus, olim Cynthus, Asteria, Pelasgia, Chlomydia, Scythias, Ortygia, Cynanthus, non vero Zacynthus, ut nonnulli putant, III, 633, 11. 599, 73. Olim natatilis, III, 599, 73. Nunquam terræ motu vexata, IV, 404. Unde nomen habeat, II, 154, 164. Delli Hyperboreis cari, II, 386, 2. Deliorum in excipiendis advenis mos, IV, 493, 6.
 Delia palma, IV, 491, 1. Ortygia, fons, IV, 472, 2. Delli Iridi sacra faciunt in Hecates insula, IV, 492, 3. Mulieres Brizoi sacrificant, IV, 493, 5. Echenices Deliae donarium, IV, 494, 9. In Delo Pherecydes sepultus, II, 272, 3. Βομός κερατινός, et ara Apollinis τοῦ γενέτορος, in qua victimas mactare non licet, II, 155, 166. 250, 49. Αἱ εἰς Δῆλον πενταετηρίδες Atticæ, II, 120, 47 a. Deliorum saltatio, γέρανος, ejusque origo, II, 250, 49. In Delo Glaucus vates habitat, II, 154, 165. Delios captivos abducit, statuæque deorum destruit Athenodorus pirata (Ol. 177, 4), III, 606, 12; urbem instauravit Caius Triarius, *ibid.* Deliaci templi thesauros diripere studet

Atheni, misso Apellicone. Verum Orbius, prætor Rom., Athenienses ex improvise aggressus clade afficit, III, 269 sq. Deli locus, Olympieum, q. v.

Demades historicus, IV, 377.

Demænetus. V. Damarchus.

Demagetus Rhodius, Diagoræ f., Olympionica; ejus statua, II, 183, 264.

Demagoras Samius, hist., IV, 378.

Demaratus hist., IV, 378.

Demaratus citatur, II, 7, 1.

Δήμαρχος Athenis, Clisthenis institutum, II, 111, 18, 108, 8. Demaratus, III, 368, 22.

Demi Attici, II, 357 sq.

Δημοῦργοι, Atheniensium tribus, II, 106, 3.

Demochares Leuconensis, Lachelis f., historicus. Ejus vita, II, 445 sqq.

Democles parasitus, IV, 419, 28. Democles alii, II, 21 a.

Demetria, solennitas Athenis, II, 477, 31.

Demetrias Thessaliæ urbs; ejus situs, II, 261, 60. 263, § 12.

Demetrias ins., postea Parus, III, 633, 6.

Demetrias quondam ἡ ἔφη καὶ νέα ap. Athen. vocabatur in honorem Dem. Poliorc., III, 117, 8.

Δημητριάς, navis sacra Athen., II, 121, 49.

Demetrius Phalereus. Ejus frater Himeræus ab Antipatro interficitur. Ipse postquam a Cassandro ad magnam potentiam erat erectus, luxu diffinebat. Coquus ejus Moschion; puer amatus Theognis, IV, 358, 10. Reip. administratio, vitæque luxuria, II, 475, 27. III, 578, 8. II, 448, 5. IV, 415, 8. Lamia amica, III, 578, 8. Propter Lampitonem pellicem cognominatus est Lampito; aliud ejus cognomen, χαριτοδότης, II, 361, 4. IV, 161, 17. Ob Lamiam suam *Fabula* appellatur, II, 449, 5. Alia ejus pellex Aristagora, IV, 415, 8. Demetrii rogatio, II, 367, 15. Ol. 115 recensum incolarum Atticæ instituit, IV, 375, 1. Xenocratem e servitute redimit, IV, 455, 4. Absens capitis damnatus; statuæ ejus dejectæ et in matulas conflatæ, præter unam in arce, III, 582, 32. Annus quo archon fuit, ἀνοικίας dictus est, *ib.* Quando se Alexandriam contulerit; quid Ptolemæo I suaserit; ejus fata postrema, atque locus sepulcri, III, 47, 50. Demetrius in Ægypto, III, 170, 10. Lyco Rhegino insidiatur, II, 370 a. Ejus dictum, III, 273, 48; de fine regni Macedonici vox fatidica, II, 368, 19. Scripta historica, II, 362.

Demetrius Poliorcetes ad Gazam a Ptolemæo Lagi prælio vincitur, II, 393, 14. III, 707, 4. Post cladem et obitum Antigoni Ephesum fugit. Ejus captivitas, ætas, mors, regni tempora, III, 706, 2. Atheniensium in eum adulatio, II, 476, 30. 449, 3 sq. III, 117, 8. Demetrii vestitus sumptuosus, II, 477, 31. Quomodo ei adulati sint Thebani, III, 120, 14. Alexandrum, Cassandri f., qui ipsum contra Antipatrum auxilio advocaverat, interficit, regnoque Macedoniæ politur; post regni annos 6 (294-287) a Pyrrho Epirota ejectus est, III, 695, 3. 698, 3. 703, 1. Ejus amica Demo, III, 168, 4; Leæna, III, 120, 14; Mania, III, 67, 4; Myrrhina Samia, III, 414, 72. Ex Ptolemaide pater Demetrii τοῦ καλοῦ, III, 701, 9 *not.* E Phila pater Antigoni Gonatæ, III, 700, 8. 696, 8; e Lamia pater Philæ, III, 120, 14. Pater Stratonices, quam duxit Antiochus Soter, III, 707, 5. Ejus parasitus Eua-goras gibbus, III, 310, 7.

Demetrius ὁ Καλός, Demetrii Poliorcetæ et Ptolemaidis f., frater Antigoni Gonatæ, ex Olympiade Larissæa pater Antigoni Dosonis, Cyrenen occupavit, III, 701, 9 *not.* 703, 1. Quando mortuus sit, 701, 10.

Demetrius II, Antigoni Gonatæ filius et in regno successor;

regnat annis 10; ex Chryseide gignit Philippum V; filii tutor Antigonus Doson, III, 701, 10. 696, 10. 703, 1. Pyrrhum Epirotam ad Dardium vincit, III, 703, 1. Uxo-rem ducit Stratonice, Antiochi Soteris filiam, III, 707, 5; quam postea repudiat, III, 196, 19.

Demetrius, Philippi V f., frater Persei, cujus machinis interficitur, III, 702, 11. IV, 558, 56.

Demetrius Soter, Seleuci Philopatoris f., apud Romanos obses; in Syriam redit, Antiochum Eupatorem ejusque tutorem obtruncat. Quamdiu regnaverit. Bello contra Alexandrum Balam perit, III, 711, 15. Cf. IV, 559, 59. Pater Demetrii Nicatoris et Antiochi Sidetæ, III, 712, 17, 18. A Timarcho, Mediæ satrapa, et Heraclide apud senatum R. criminibus oneratur (161 a. C.), II, *præf.* xi, 13. Ariarathen V Cappadociæ regno ejecit. Quapropter infensus ei Attalus contra Demetrium subornat Alexandrum Balam, *id.* xii, 14. Andriscom comprehendit et Romam ducendum curat, *id.* xiv, 16.

Demetrius Nicator, Demetrii Soteris f., Antiochi Sidetæ frater, Alexandrum Balam regno ejecit, Ptolemæi Philometoris usus auxilio. Uxorem ducit filiam Ptolemæi Philom. Cleopatram. Impunitatem promittit Heliadæ et Casio Alexandri Balæ ducibus, regis necem pollicentibus. Ob sævitiam in odio est. Deficit ab eo Diodotus, qui Antiochum, Alexandri Balæ filium, in regnum reducere ex Arabia tentat. Demetrius primum contemnit incepta Diodoti; mox ducem cum exercitu contra eum mittit. Contra Arsacem exercitum ducens capitur; hinc *Siripides* dictus, III, 712, 17. II, *præf.* p. xvi, 19-21. Demetrio capto, uxor ejus Cleopatra cum Æschione Seleuciæ degit, dum regnum occupat Diodotus, II, *præf.* xx, 25. Post decennium e captivitate dimissus D. in Syriamque reversus, iterum regnat annis tribus, III, 713, 18. Bello tentat Ptolemæum Physconem, qui regem ei opponit Alexandrum Zabinam. Praelio ad Damascus victus Tyrum confugit. Urbem ingredi prohibitus, dum fugam molitur, cæsus perit, III, 713, 20. Ejus filii Seleucus et Antiochus Grypus, III, 714, 21. Mithridates dux Sarpedon, III, 254, 10. Demetrius Eucarrus, Antiochi Grypi f., III, 715, 25 *not.* Demetrius, Euthydemii Bactriæ regis f., regni fines longissime extendit, IV, 308, 5.

Demetrius Adramyttenus, unde Ixion dictus sit, IV, 161, 18.

Demetrius Callatianus, scriptor, II, 100 b. IV, 380.

Demetrius Erythræus, hist., IV, 381.

Demetrius Iliensis, hist., IV, 381.

Demetrius Odessanus, hist., IV, 382.

Demetrius Scopsius, IV, 382.

Demetrius Salaminus, hist., IV, 382.

Demetrius Sagalassensis, belli Parthici scriptor, III, 655, 15.

Demetrii alii historici, IV, 383.

Demetrius statuarius, III, 135, 69.

Demetrius, Persæ Cittiensis philosophi pater, II, 623.

Demetrius, Alexandri pater, e Bithynia Trianus, III, 609, 1. Τῶν δημευομένων ἀπογραφὰς Athenis ἐν τῇ κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ recitantur, II, 116, 32.

Demo, Cumana Sibylla, IV, 434, 2.

Demo Antigoni pellex, III, 67, 4; Demetrii Poliorcetæ amica, III, 168, 4.

Demo Atheniensis orator unus ex iis quos tradi sibi postulavit Alexander M., II, 472, 9.

Democritus Abderita quo anno natus sit, III, 504, 4. II, 24, *not.* E servitute a Diogora redemptus, IV, 160, 15. Arimnesti, Pythagoræ f., disc., II, 482, 56. Pythagoricorum quendam audivit; Philolai amicus, II, 24, 5. Pythagoreos æmulatur, III, 504, 6. Ejus vita et placita, IV, 161, 21. Athenas venit, III, 504, 5. Anaxagoram carpit, III, 582, 33. Eum Protagoras audivit, III, 583, 36. Vixit

- D. annis 104, abstinentia moritur, III, 609, 2. III, 43, 29. Democriti librorum lectio ad philosophiæ studium Epicurum incitavit, III, 45, 40. Plato libros ejus comburere voluit, II, 290, 83.
- Democriti Træzenii de Homeri patre sententia, II, 16, 2. Democritus Ephesius, hist., IV, 383.
- Demodamas Milesius vel Halicarnassensis, II, 444. Seleuci et Antiochi dux Iaxartem transgreditur, II, 444, 1.
- Demodice, Phrixi noverca, II, 62, 12.
- Demodice Tegeatis, IV, 370, 1.
- Demognetus, hist., IV, 384.
- Demonax Mantineensis, III, 36, 1.
- Demonice Ephesum Brenno prodit, IV, 367, 3.
- Demophilus, Ephori f., II, 86 a; Aristotelem impietatis accusat, III, 581, 28.
- Demophon, Thesei f., Æthrae repetendæ gratia Trojam profectus, III, 340, 19. IV, 651 a. Ejus regis anno quarto Troja capta, III, 340, 20. Eo regnante Orestes matricida Athenas venit, III, 386, 50. Demophon Palladium Trojanum a Diomede et Ulysse accipit, II, 10, 5. Palladium rapit, II, 107, 5.
- Demosthenes quomodo linguæ vitium correxerit, II, 367, 17. Discipulus Isari, III, 49, 57, 58. Platonis auditor, III, 49, 60. III, 117, 19. Ejus indoles, III, 49, 59. 50, 63; libidines, II, 492, 13. Mores impudici ei exprobrantur a Pythea, II, 474, 21. Tradi eum sibi postulat Alexander, II, 471, 9. D. Aristionem amicum ad Hephæstionem reconciliationis causa misit, II, 361, 2. Demosthenis mors, II, 448, 1. III, 50, 62. III, 162, 7. Oratorum indoles, II, 367, 16.
- Demosthenes Bithynus, hist., IV, 384.
- Demonstratus Pheneata, IV, 379, 1.
- Demonstratus, Charitûs maritus, pater Philinnii, III, 611, 30.
- Demonstratus Ephesius, Aristonymi p., IV, 330, 3.
- Demonstratus, archon Athen. (65 p. C.), III, 622, 52.
- Demoteles historicus, IV, 386.
- Dengisch, Attilæ f.; ejus ad Leontem imp. legatio et cum fratre dissidium (466), IV, 107, 35. Cum exercitu ad Istrum accedit; denuo ad Leontem legatos misit; datum his responsum, IV, 108, 38.
- Denna, opp. Æthiopie, III, 478, 42.
- Deorum XII templum in Propontidis promontorio ab Iasoue exstructum, Timasias restauravit, IV, 152, 33.
- Derbe, Isauriæ cast., IV, 134, 6.
- Dercetada, Belei regis Assy. mater, III, 210, 1, 2.
- Dercylus Argivus, hist., IV, 386.
- Derdæ, gens Indica, II, 424, 39.
- Derdas, Philæ et Machatæ frater, III, 161, 5.
- Derdas Amyntæ regi, a quo contumeliam passus erat, insidias parat, II, 153, 156.
- Derdium (locus Macedoniæ), ad quem Demetrius, Antigoni Gonatæ f., Pyrrhumi Epirotam debellavit, III, 703, 1.
- Deucalion, III, 30, 9. Diluvii tempus, III, 503, 3. Deucalionis λαῖναξ Larnasso (dein Parnasso) monti nomen dedit, II, 349, 2. Ejus uxor Pyrrha, II, 465, 5 a. Post diluvium appellit in Nemea, Argolidis promontorium; Jovique ἀρσείοῳ ibi aram exstruit, III, 591, 26. Post diluvium in Epirum profectus, ubi quum in Dodonæ regione a columba oraculum accepisset, incolis locum frequentavit, II, 464 f.
- Deucalion quidam, Abantis f., IV, 327, 3.
- Deusus, Argetis et Phrygiæ f., III, 29, 6.
- Δευτερότοποι qui? iis Furiarum templum ingredi nefas est, III, 131, 50.
- Dexamenæ, Ambraciæ pars, II, 148, 135.
- Dexamenus, Mesoli et Ambraciæ f., II, 148, 135.
- Dexicrates Rheginus medicus, Messanæ habitans, Decium Campanum Rhegio per cædem potitum excareas ulciscitur, II, *præf.* p. xli.
- Deximontani ad sinum Persicum, III, 476, 39.
- Dexippi oratio ad Athenienses, qui urbe a Gothis capta cum illo profugerant, III, 680, 21. De Dexippo historico v. III, 666.
- Dia, e. q. Naxus ins., IV, 294, 4.
- Διαχόνιον quid? IV, 450, 7 a.
- Διακτηταί, judices Athen.; eorum numerus et munera, II, 118, 39.
- Diagoras Rhodius, Damageti f., Olympia (Ol. 79), Pythia et Isthmia vicerat; pugil staturæ maximæ; pater Damageti, Dorici, Acusilai, item Olympis victorum; ex filiabus nepotes Eucles et Pistrrothos, item victores. Horum omnium statuae in Olympia. Filiae ejus Callipatæ permittitur, ut gymnicos ludos spectet, II, 183, 264.
- Diagoras Melius, δῖος cur dictus sit; Democritum redimit, IV, 160, 13; proscribitur, IV, 444, 4, 5. In eam Atheniensium decretum, II, 621, 8; oligarchiam apud Eretrienses sustulit, II, 142, 109. Spartam proficiscitur; Corinthi moritur; Eretrienses ei statuum ponunt, II, 217, 12.
- Dialogos quis primum scripserit, II, 187, 277.
- Διαμετρημένη ἡμέρα in judiciis Athen., II, 116, 35.
- Diana. Ἐκτὰ Ἀρτέμιδες ἢ Τιτανίδες in Phœnicum mythologia, III, 568, 19. — Diana Κορυθαλλία et ὄρβια Lacedæmone, III, 142, 86; III, 458, 114; στροφαία ap. Erythraeos, IV, 431. Ἀγροτέρα Athenis sacra facit ὁ πολέμαρχος, II, 114, 23. Diane ποδάγρας fanum Lacedæmone, II, 628, 14. Diana ἐνοδία, IV, 339, 7. Dianæ (λαφρία) apud Cephallenenses fanum Molossi spoliant, II, 217, 17. Diana Capuana, III, 202, 7; Ephesia, III, 397, 65; IV, 371. Orthia in Coryphe, monte Indico, templum habet, II, 441, 4 a. Dianæ Munychiæ vel Brauronis virginis ante nuptias initiantur, II, 622, 17. Dianæ et Alpheia Olympica, II, 36, 39. Dianæ statua a Chiis vincitur, III, 146, 90. Diana Munychia Pygelis colitur, II, 21, 1. Dianæ sacer nullus piscis, IV, 420, 39. Dianam Venatricem colunt Ambraciotes; quam ob causam? Diana de Ambraciæ possessione cum Hercule et Apolline litigat, III, 344. Dianæ templum in Phryxi portu renovavit Timesias, IV, 152, 33. Diana ad Ortygiam fontem in Asia nata, III, 326, b. Ejus fanum Aventinum, III, 470, 12; templum Byzantii, IV, 149, 16; in Icaro ins. simulacrum, IV, 287, 1.
- Dianadanus angelus, III, 225, 18.
- Διάσια, Atheniensium festum, IV, 313.
- Dicæarchia Campanie urbs, in quam venit Eudoxus Cyziçenus, III, 280.
- Δικαιοκρατικὸν πολιτείας εἶδος, II, 242, 23.
- Dicæarchus Messenius, Lacedæmonius, Ætolus, etc., II, 225.
- Δικασταὶ κατὰ δῆμους, quot? II, 119, 41.
- Δικαστήρια. Heliæ δικαστηρίου ratio, II, 117, 34. Τὸ δικαστικόν, merces judicialis Athen., II, 126, 66; aliis temporibus aliud, 126, 68 et 69.
- Δικηλοσταὶ apud Lacedæmonios, II, 627, 9.
- Dictæ, mons Cretæ, IV, 289, 2; in quo natus Juppiter, unde nomen habeat, IV, 289, 3. Dictæ Jovis templum, IV, 507, 12.
- Didorus, Hercules f., Sophonis p., III, 214, 7.
- Didymæum Mileti, II, 336, 5. Didymæi Apollinis oraculum, IV, 313. II, 336, 6.
- Didyme, Ptolemæi II amasia, III, 186, 4.
- Dieuchidas, IV, 388.
- Dilmaina (Delemite) gens Persis contra Armenios defectores auxiliatur (571), IV, 271.

- Diluvium ex narratione Chaldaeorum, IV, 380, 1. 3.
 Diminus vel Damianus, Homeritarum rex ab Elishaa, Aux-
 milarum rege, regno exiit, IV, 178.
 Dina, Jacobi filia, III, 215, 8. 218, 9.
 Dinarus Megarensis Chalcedonem condidit, postea Byzantiis
 opem ferens praetura Byzantii potitur, IV, 150, 20 sq.
 Dinarchi duo historici, IV, 391.
 Dindymum, Cyzici mons, unde nomen habeat, III, 29, 2.
 Dinias Argivus historicus, III, 24.
 Dinias, unus ex sexaginta viris in Diomeorum Heracleo,
 IV, 507.
 Dinias, ὁ μωροπάλης, voluptati deditus, se ipse castravit,
 II, 200 a.
 Dino, Clitarchi pater; ejus scripta, II, 88 sq.
 Dinomenes Rhodius, Gelae conditor, IV, 319.
 Dinophilus, archon Athen. (49 p. C.), III, 622, 51.
 Dinytta, Parrhasius, Damarchi pater, IV, 407.
 Diocles, Halcyones f., Philolai Corinthii amasius; ejus tu-
 mulus Thebis, II, 143, 112.
 Diocles Panyasis poetae pater, II, 482, 57.
 Diocles Cynaethensis, CEnonae imitator, II, 285, 56.
 Diocles Peparethius scriptor, III, 74.
 Diocles, Philiasius, Pythagoreus, II, 275, 11, 12.
 Diocles Rhodius scriptor, III, 79, 6.
 Diocles, Abarum in Arabia princeps, apud quem Antio-
 chum filium Alexander Bala deposuerat, et ad quem ipse
 Alexander post cladem confugit, II, praef. xvi, 20.
 Dioclis ὀφθαλμοῦ dictum, IV, 416, 16.
 Diocletianus Bithyniam, Africam et Aegyptum obtinet,
 IV, 2. Ad eum Nicomediae versantem erudiendus mittitur
 Constantinus M., IV, 2. D. Circesium castrum exstruit,
 IV, 4. Fines imperii Rom. muris copiisque firmat,
 IV, 14, 5. Diocletianus et Galerius Nisibin conveniunt;
 hinc legatum ad Narsaeum de pacis conditionibus mit-
 tunt. Quibus acceptis, uxores et liberos Narsaeo resti-
 tuunt, IV, 189, 14. D. reipublica misertus necem Carini
 optat, IV, 198, 13, § 1. Triumphum agit, IV, 198, 13,
 § 5. Diocletiani somnium, IV, 198, 13, § 6. Dictum, III,
 665. Et ab epistolis fuit Claudius Eusthenes, III, 729.
 Diocletiani thermæ Rom., IV, 67, 43. Ceterum de rebus
 Diocletiani cf. IV, 601, 164-167.
 Diodorus Aspendius, quum Pythagoreus videri vellet, Cy-
 nicorum more vixit, III, 42, 26; IV, 503, 20.
 Diodorus Jasensis cur Cronus cognominatus sit; ejus mors,
 IV, 161, 16.
 Diodorus Atheniensis periegeta, II, 353.
 Diodorus Sardinus scriptor, III, 489.
 Diodorus (Tarsensis) scriptor ab Athenodoro laudatur,
 III, 486, 1.
 Diodorus, Sophiaci f., multas Africae gentes subegit, III,
 471, 19; ab eo Juba rex genus suum deduxit, ib.
 Diodorus quidam, ad quem vel contra quem Phnias Ere-
 sius scripsit, II, 300, 24.
 Diolori insula ad fauces sinus Arabici, III, 477, 42.
 Diodotus, cognomento Tryphon, de rebus Alexandri Balæ
 desperans et Demetrium Nicatorum metuens Antiochen-
 ses ad defectionem adducit, regnumque Ptolemæo Philo-
 metori offert, II, praef. xvi, 19. Ex Arabia in regnum
 reducit Alexandri Balæ filium, Antiochum Epiphanem,
 II, praef. xvii, 21. Antiochum interficit; se ipsum regem
 declarat; contra satrapas regios et duces familiae regiae
 bellum suscipit, II, praef. xix, 25; IV, 561, 65. Sarpe-
 donem Demetrii Nicanoris ducem ad Ptolemaidem vin-
 cit; deinde copiae ejus marinis fluctibus obruantur, III,
 254, 10. In Doro urbe obsessus Ptolemaidem confugit,
 IV, 644, 40.
 Diogenes Cynicus nihil scriptum reliquit; ejus disc. Phi-
 liscus, III, 164, 17. IV, 503, 21. Ejus indoles, IV, 658;
 dicteria, III, 582, 34. Ejus Thyestes num ab ipso an
 ejus discipulis scriptus, III, 583, 35.
 Diogenis Apolloniatae phil. placita, IV, 162, 22.
 Diogenes Chalcidensis, hist., IV, 393.
 Diogenes Cyzicenus, hist., IV, 391.
 Diogenes Epicureus, e Seleucia Babyloniae oriundus, ma-
 ledicus, moribus parum honestis, apud Alexandrum
 Syriae regem versatus, ab Antiocho, Alexandri succes-
 sore, jugulatur, III, 657, 1.
 Diogenes Sicyonius, hist., IV, 392.
 Diogenetus, Erythraeorum dux, Milesiis in obsidenda Naxo
 auxiliariam operam praestans, Polycritus Naxiae amore
 captus, suos hostibus prodit; ipse in tumultu occiditur,
 IV, 303. II, 156, 168 b.
 Diomea, festum Athen., IV, 413, 3. 507.
 Diomea insula, III, 122, 23. Ejus aves, II, 371, 4. III,
 480, 68 a.
 Diomedes ad Helenam repetendam Trojam proficiscitur,
 IV, 424, 4. In Patrocli ludis funebribus victor, tripod-
 em aeneum, victoriae praemium, Delphis dedicat, II,
 297, 12. Palladium rapit, II, 10, 5. Diomedes Argos re-
 versus, III, 338, 10. Aegialeæ uxoris machinatione apud
 Argivos in crimen venit, Argisque aufugit, II, praef. VII, 2.
 A Corcyraeis advocatus draconem interficit; in Japygiam
 transvectus contra Brundisios pugnat; ob id honoribus
 affectus, a Dauno occiditur; statuæ ejus evertuntur, II,
 371, 3. 220, 27. Diomedes in Africam appulsus ibique a
 Lyco in vincula conjectus a Callirrhoe liberatur, III,
 472, 23. Ejus templum in Timavo ad intima sinus Adria-
 tici, III, 275, 55. In Italia condit Ἀργυρίππας; frater
 ejus nothus Alænus; ejus diræ et mors, II, 371, 3.
 Colitur Argyrippis, Metaponti, Thuris, III, 122, 23.
 Διομήδεος ἀντίχρη, proverb., II, 320, 60.
 Diomnestus Eretriensis quomodo magna vi pecuniae potitus
 sit, quæ postea in Hipponici Atheniensis manus venerit,
 II, 199 b.
 Dio academicus, IV, 391.
 Dio, ex Arete pater Hipparini vel Aretæ, II, 83, 1. Diony-
 sium juniorem aggreditur, II, 172, 224. Inter comites
 ejus Eudemus Cyprius et Timonides Leucadii, II, 83 a.
 Ejus frater Eurymenes, III, 7, 22 a. Ad eum in Siciliam
 venit Plato, III, 5, 14.
 Dione in Phœnicum mythologia, III, 568, 19. 20.
 Dionysia tribus Alexandriae, III, 163, 21.
 Dionysia fest. Athenis, II, 185, 272.
 Dionysias, e. q. Naxus ins., IV, 294, 4.
 Dionysius senior, Syracus. tyrannus. Ejus tyrannidem, II,
 171, 222, mulier Himerææ prædixit somnio docta, II,
 200 b. IV, 641. Dion. cum Locris affinitatem contrahit,
 II, 174, 231. Adrian condit, IV, 407, 2. Frustra ambit
 amicitiam Pythagoreorum, III, 7, 22 a. Platonem di-
 vitiis cumulat, III, 163, 16; eundem vendi jubet, III,
 581, 24. Aristippus Cyrenæus De rebus Libycis libros
 tres ad Dionysium mittit, III, 79. Aeschines Socraticus
 eum convenit, IV, 155, 3. Dionysius emit pugillares
 Euripidis, II, 53, 73, et vestem Alcisthenis Sybaritæ,
 III, 141, 85. Quannam scripserit Dionysius II, 80.
 Dionysius junior matrem habuit Doridem Locrensem, II,
 307, 10. Ejus in Locrenses virgines scelus. Quare postea
 uxor ejus et liberi a Locrensiibus omni contumelia affecti
 misere pereunt, II, 307, 10. Candelabrum Tarentinorum
 in prytaeo dedicavit, III, 72, 5. Legatos, inter eosque
 Polyarchum, ad Tarentinos misit, II, 276, 15. Phi-
 loxenum poetam cur in lapidinas conjecerit, II, 297, 13.
 Fuit myops et vinolentus, II, 172, 223; luxuriosus, III,
 160, 2. Scenicas vestes induebat, II, 477, 31. Novorum

- D. annis 104, abstinentia moritur, III, 609, 2. III, 43, 29.
 Democriti librorum lectio ad philosophiam studium Epicu-
 rum incitavit, III, 45, 40. Plato libros ejus comburere
 voluit, II, 290, 83.
 Democriti Træzenii de Homeri patre sententia, II, 16, 2.
 Democritus Ephesius, hist., IV, 383.
 Demodamas Milesius vel Halicarnassensis, II, 444. Seleuci
 et Antiochi dux Iavartem transgreditur, II, 444, 1.
 Demodice, Phrixi noverca, II, 62, 12.
 Demodice Tegeatis, IV, 379, 1.
 Demognetus, hist., IV, 384.
 Demonax Mantineensis, III, 36, 1.
 Demonice Ephesum Brenno prodit, IV, 367, 3.
 Demophilus, Ephori f., II, 86 a; Aristotelem impietatis
 accusat, III, 581, 28.
 Demophon, Thesi f., Æthiæ repetendæ gratia Trojam pro-
 fectus, III, 340, 19. IV, 651 a. Ejus regis anno quarto
 Troja capta, III, 340, 20. Eo regnante Orestes matricida
 Athenas venit, III, 386, 50. Demophon Palladium
 Trojanum a Diomede et Ulysse accipit, II, 10, 5. Pal-
 ladium rapit, II, 107, 5.
 Demosthenes quomodo linguæ vitium correxerit, II, 367, 17.
 Discipulus Isari, III, 49, 57, 58. Platonis auditor, III,
 49, 60. 61. III, 117, 19. Ejus indoles, III, 49, 59. 50, 63;
 libidines, II, 492, 13. Mores impudici ei exprobrantur
 a Pythea, II, 474, 21. Tradi eum sibi postulat Alexander,
 II, 471, 9. D. Aristionem amicum ad Hephæstionem re-
 conciliationis causa misit, II, 361, 2. Demosthenis mors
 II, 448, 1. III, 50, 62. III, 162, 7. Orationum indoles,
 II, 367, 16.
 Demosthenes Bithynus, hist., IV, 384.
 Demostratus Pleneata, IV, 379, 1.
 Demostratus, Charitidis maritus, pater Philinnii, III, 611, 30.
 Demostratus Ephesius, Aristonymi p., IV, 330, 3.
 Demostratus, archon Athen. (65 p. C.), III, 622, 52.
 Demoteles historicus, IV, 386.
 Dengisch, Attilæ f.; ejus ad Leontem imp. legatio et cum
 fratre dissidium (466), IV, 107, 35. Cum exercitu ad
 Istrum accedit; denuo ad Leontem legatos misit; datum
 his responsum, IV, 108, 38.
 Denna, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
 Deorum XII templum in Propontidis promontorio ab Iasoue
 exstructum, Timasias restauravit, IV, 152, 33.
 Derbe, Isauriæ cast., IV, 134, 6.
 Dercetada, Belei regis Assyriæ mater, III, 210, 1, 2.
 Dercylus Argivus, hist., IV, 386.
 Derdæ, gens Indica, II, 424, 39.
 Derdas, Philæ et Machatæ frater, III, 161, 5.
 Derdas Amyntæ regi, a quo contumeliam passus erat, in-
 sidias parat, II, 153, 156.
 Derdium (locus Macedoniæ), ad quem Demetrius, Anti-
 goni Gonatæ f., Pyrrhumi Epirotam debellavit, III, 703, 1.
 Deucalion, III, 30, 9. Diluvii tempus, III, 503, 3. Deuca-
 lionis λαρναξ Larnasso (dein Parnasso) monti nomen
 dedit, II, 349, 2. Ejus uxor Pyrrha, II, 465, 5 a. Post
 diluvium appellit in Nemea, Argolidis promontorium;
 Jovique ἀρσείο ibi aram exstruit, III, 591, 26. Post di-
 luvium in Epirum profectus, ubi quum in Dodonæ re-
 gione a columba oraculum accepisset, incolis locum
 frequentavit, II, 464 §.
 Deucalion quidam, Abantis f., IV, 327, 3.
 Deusus, Argetis et Phrygiæ f., III, 29, 6.
 Δευτερότοποι qui? iis Furiarum templum ingredi nefas
 est, III, 131, 50.
 Dexamene, Ambraciæ pars, II, 148, 135.
 Dexamenus, Mesoli et Ambraciæ f., II, 148, 135.
 Dexicrates Rheginus medicus, Messenæ habitans, Decium
 Campanum Rhegio per cædem potitum excercans ulci-
 scitur, II, *præf.* p. xli.
 Deximontani ad sinum Persicum, III, 476, 39.
 Dexippi oratio ad Athenienses, qui urbe a Gothis capta
 cum illo profugerant, III, 680, 21. De Dexippo histo-
 rico v. III, 666.
 Dia, e. q. Naxus ins., IV, 294, 4.
 Διαχόνιον quid? IV, 450, 7 a.
 Διαίτηται, judices Athen.; eorum numerus et munera, II,
 118, 39.
 Diagoras Rhodius, Damageti f., Olympia (Ol. 79), Pythia
 et Isthmia vicerat; pugil staturæ maximæ; pater Dama-
 geti, Dorici, Acusilai, item Olympiis victorum; ex filiabus
 nepotes Euclides et Pisirrhothos, item victores. Horum
 omnium statuas in Olympia. Filiae ejus Callipatira per-
 mittitur, ut gymnicos ludos spectet, II, 183, 264.
 Diagoras Melius, ἄστρος cur dictus sit; Democritum redi-
 mit, IV, 160, 13; proscritur, IV, 444, 4, 5. In eum
 Atheniensium decretum, II, 621, 8; oligarchiam apud
 Eretrienses sustulit, II, 142, 109. Spartam proficisci-
 tur; Corinthi moritur; Eretrienses ei statuum ponunt,
 II, 217, 12.
 Dialogus quis primum scripserit, II, 187, 277.
 Διαμετρημένη ημέρα in judiciis Athen., II, 116, 35.
 Diana. Ἐκτὰ Ἀργεΐδας ἢ Τετανίδες in Phœnicum mytholo-
 gia, III, 568, 19. — Diana Κορυθαλλία et ὀρθία Lacedæ-
 mone, III, 142, 86; III, 458, 114; στροφαία ap. Ery-
 thraeos, IV, 431. Ἀγορτὴρα Athenis sacra facit ὁ πολέμαρχος,
 II, 114, 23. Dianæ ποδάγρας fanum Lacedæmone, II,
 628, 14. Diana ἰνοδία, IV, 339, 7. Dianæ (λαφρία) apud
 Cephalenes fanum Molossi spoliant, II, 217, 17. Diana
 Capuana, III, 202, 7; Ephesia, III, 397, 65; IV, 371.
 Orthia in Coryphe, monte Indico, templum habet.
 II, 441, 4 a. Dianæ Munychiæ vel Brauronæ virginis
 ante nuptias initiantur, II, 622, 17. Dianæ et Alpheia in
 Olympica, II, 36, 39. Dianæ statua a Chiiis vincitur, III,
 146, 90. Diana Munychia Pygelis colitur, II, 21, 1. Dianæ
 sacer nullus piscis, IV, 420, 39. Dianam Venatricem
 colunt Ambraciotes; quam ob causam? Diana de Am-
 braciæ possessione cum Hercule et Apolline litigat, III,
 344. Dianæ templum in Phryxi portu renovavit Time-
 sias, IV, 152, 33. Diana ad Ortygiam fontem in Asia nata,
 III, 326, b. Ejus fanum Aventinum, III, 470, 12; tem-
 plum Byzantii, IV, 149, 16; in Icaro ins. simulacrum,
 IV, 287, 1.
 Dianadanus angelus, III, 225, 18.
 Διάσια, Atheniensium festum, IV, 313.
 Dicæarchia Campaniæ urbs, in quam venit Eudoxus Cyzi-
 cenus, III, 280.
 Δικαιοργικὸν πολιτείαν εἶδος, II, 242, 23.
 Dicæarchus Messenius, Lacedæmonius, Ætolus, etc., II,
 225.
 Δικασταὶ κατὰ δῆμους, quot? II, 119, 41.
 Δικαστήρια. Heliæ δικαστηρίου ratio, II, 117, 34. Τὸ δ-
 καστικόν, merces judicialis Athen., II, 126, 66; aliis tem-
 poribus aliud, 126, 68 et 69.
 Δικηλοιστὰς apud Lacedæmonios, II, 627, 9.
 Dictæ, mons Cretæ, IV, 289, 2; in quo natus Juppiter, unde
 nomen habet, IV, 289, 3. Dictæ Jovis templum, IV,
 507, 12.
 Didorus, Hercules f., Sophonis p., III, 214, 7.
 Didymæum Mileti, II, 336, 5. Didymæi Apollinis ora-
 culum, IV, 313. II, 336, 6.
 Didyme, Ptolemæi II amasia, III, 180, 4.
 Dieuchidas, IV, 388.
 Dilmaina (Delemita) gens Persis contra Armenios defe-
 ctore auxilium, (571), IV, 271.

- Diluvium ex narratione Chaldaeorum, IV, 380, 1. 3.
 Dimnus vel Damianus, Homeritarum rex ab Elishaa, Auximitarum rege, regno exiit, IV, 178.
 Dina, Jacobi filia, III, 215, 8. 218, 9.
 Dinæus Megarensis Chalcedonem condit, postea Byzantiiis opem ferens præturâ Byzantii potitur, IV, 150, 20 sq.
 Dinarchi duo historici, IV, 391.
 Dindymum, Cyzici mons, unde nomen habeat, III, 29, 2.
 Dinias Argivus historicus, III, 24.
 Dinias, unus ex sexaginta viris in Diomeorum Heracleo, IV, 507.
 Dinias, ὁ μωροπῶλης, voluptati deditus, se ipse castravit, II, 200 a.
 Dino, Clitarchi pater; ejus scripta, II, 88 sq.
 Dinomenes Rhodius, Gelæ conditor, IV, 319.
 Dinophilus, archon Athen. (49 p. C.), III, 622, 51.
 Dinytta, Parrhasius, Damarchi pater, IV, 407.
 Diocles, Halcyones f., Philolai Corinthii anasius; ejus tumulus Thebis, II, 143, 112.
 Diocles Panyasis poetæ pater, II, 482, 57.
 Diocles Cynæthisis, Cēnonæ imitator, II, 285, 56.
 Diocles Peparthius scriptor, III, 74.
 Diocles, Philiasius, Pythagoreus, II, 275, 11, 12.
 Diocles Rhodius scriptor, III, 79, 6.
 Diocles, Abarum in Arabia princeps, apud quem Antiochum filium Alexander Bala deposuerat, et ad quem ipse Alexander post cladem confugit, II, præf. xvi, 20.
 Dioclis ὁφοράγου dictum, IV, 416, 16.
 Diocletianus Bithyniam, Africam et Ægyptum obtinet, IV, 2. Ad eum Nicomediæ versantem erudiendus mittitur Constantinus M., IV, 2. D. Circesus castrum extruit, IV, 4. Fines imperii Rom. muris copiisque firmat, IV, 14, 5. Diocletianus et Galerius Nisibin conveniunt; hinc legatum ad Narsæum de pacis conditionibus mittunt. Quibus acceptis, uxores et liberos Narsæo restitunt, IV, 189, 14. D. reipublicæ misertus necem Carini optat, IV, 198, 13, § 1. Triumphum agit, IV, 198, 13, § 5. Diocletiani somnium, IV, 198, 13, § 6. Dictum, III, 665. Ei ab epistolis fuit Claudius Eusthenes, III, 729.
 Diocletiani thermæ Rom., IV, 67, 43. Ceterum de rebus Diocletiani cf. IV, 601, 164-167.
 Diodorus Aspendius, quum Pythagoreus videri vellet, Cynicorum more vixit, III, 42, 26; IV, 503, 20.
 Diodorus Jasensis cur Cronus cognominatus sit; ejus mors, IV, 161, 16.
 Diodorus Atheniensis periegeta, II, 353.
 Diodorus Sardinus scriptor, III, 489.
 Diodorus (*Tarsensis*) scriptor ab Athenodoro laudatur, III, 486, 1.
 Diodorus, Sophacis f., multas Africæ gentes subegit, III, 471, 19; ab eo Juba rex genus suum deduxit, *ib.*
 Diodorus quidam, ad quem vel contra quem Phanius Eresius scripsit, II, 300, 24.
 Diodori insula ad fauces sinus Arabici, III, 477, 42.
 Diodotus, cognomento Tryphon, de rebus Alexandri Balæ desperans et Demetrium Nicatorum metuens Antiochenes ad defectionem adducit, regnumque Ptolemæo Philometori offert, II, præf. xvi, 19. Ex Arabia in regnum reducit Alexandri Balæ filium, Antiochum Epiphanem, II, præf. xvii, 21. Antiochum interficit; se ipsum regem declarat; contra satrapas regios et duces familiæ regis bellum suscipit, II, præf. xix, 25; IV, 561, 65. Sarpedonem Demetrii Nicanoris ducem ad Ptolemaidem vincit; deinde copias ejus marinis fluctibus obruantur, III, 254, 10. In Doro urbe obsessus Ptolemaidem confugit, IV, 644, 40.
 Diogenes Cynicus nihil scriptum reliquit; ejus disc. Philiscus, III, 164, 17. IV, 503, 21. Ejus indoles, IV, 658; dicteria, III, 582, 34. Ejus Thyestes num ab ipso an ejus discipulis scriptus, III, 583, 35.
 Diogenis Apolloniæ phil. placita, IV, 162, 22.
 Diogenes Chalcidensis, hist., IV, 393.
 Diogenes Cyzicenus, hist., IV, 391.
 Diogenes Epicureus, e Seleucia Babylonis oriundus, medicus, moribus parum honestis, apud Alexandrum Syriæ regem versatus, ab Antiocho, Alexandri successore, jugulatur, III, 657, 1.
 Diogenes Sicyonius, hist., IV, 392.
 Diognetus, Erythræorum dux, Milesis in obsidenda Naxo auxiliariam operam præstans, Polycritus Naxiæ amore captus, suos hostibus prodit; ipse in tumultu occiditur, IV, 303. II, 156, 168 b.
 Diomea, festum Athen., IV, 413, 3. 507.
 Diomea insula, III, 122, 23. Ejus aves, II, 371, 4. III, 480, 68 a.
 Diomedes ad Helenam repetendam Trojam proficiscitur, IV, 424, 4. In Patrocli ludis funebribus victor, tripodem æneum, victoriæ præmium, Delphis dedicat, II, 297, 12. Palladium rapit, II, 10, 5. Diomedes Argos reversus, III, 338, 10. Ægialeæ uxoris machinatione apud Argivos in crimen venit, Argisque aufugit, II, præf. VII, 2. A Corcyræis advocatus draconem interficit; in Japygiam transvectus contra Brundisios pugnat; ob id honoribus affectus, a Dauno occiditur; statui ejus evertuntur, II, 371, 3. 220, 27. Diomedes in Africam appulsus ibique a Lyco in vincula conjectus a Callirrhoe liberatur, III, 472, 23. Ejus templum in Timavo ad intima sinus Adriatici, III, 275, 55. In Italia condit Ἀργυρίππην; frater ejus nothus Alænus; ejus diræ et mors, II, 371, 3. Colitur Argypipis, Metaponti, Thuris, III, 122, 23. Διομήδεος ἀνάγκη, proverb., II, 320, 60.
 Diomnestus Eretriensis quomodo magna vi pecuniæ potitus sit, quæ postea in Hipponici Atheniensis manus venerit, II, 199 b.
 Dio academicus, IV, 391.
 Dio, ex Arete pater Hipparini vel Aretæi, II, 83, 1. Dionysium juniorem aggreditur, II, 172, 224. Inter comites ejus Eudemus Cypricus et Timonides Leucadius, II, 83 a. Ejus frater Eurymenes, III, 7, 22 a. Ad eum in Siciliam venit Plato, III, 5, 14.
 Dione in Phœnicum mythologia, III, 568, 19. 20.
 Dionysia tribus Alexandria, III, 165, 21.
 Dionysia fest. Athenis, II, 185, 272.
 Dionysias, e. q. Naxus ins., IV, 294, 4.
 Dionysius senior, Syracus. tyrannus. Ejus tyrannidem, II, 171, 222, mulier Himerææ prædixit somnio docta, II, 200 b. IV, 641. Dion. cum Locris affinitatem contrahit, II, 174, 231. Adriam condit, IV, 407, 2. Frustra ambit amicitiam Pythagoreorum, III, 7, 22 a. Platonem divitiis cumulat, III, 163, 16; eundem vendi jubet, III, 581, 24. Aristippus Cyrenæus De rebus Libycis libros tres ad Dionysium mittit, II, 79. Æschines Socraticus eum convenit, IV, 155, 3. Dionysius emit pugillares Euripidis, II, 52, 73, et vestem Alcisthenis Sybaritæ, III, 141, 85. Quanam scripserit Dionysius II, 80.
 Dionysius junior matrem habuit Doridem Locrensem, II, 307, 10. Ejus in Locrenses virgines scelus. Quare postea uxor ejus et liberi a Locrensiis omni contumelia affecti misere pereunt, II, 307, 10. Candelabrum Tarentinorum in prytaneo dedicavit, III, 72, 5. Legatos, inter eosque Polyarchum, ad Tarentinos misit, II, 276, 15. Philoxenum poetam cur in lapidinas conjecerit, II, 297, 13. Fuit myops et vinolentus, II, 172, 223; luxuriosus, III, 160, 2. Scenicas vestes induebat, II, 477, 31. Novorum

- vocabulorum architectus, II, 82, 1. Ejus assentator Chirisophus, IV, 414, 6. Tyrannus a Dione victus, II, 83, 1, *μπαργυριῶν καὶ τυμπανοπορούμενος* vitam misere finivit, II, 307, 10. Corinthii literas docens Aristoxeno narrat historiam de Damone et Philitia Pythagoreis, I, 273, 9. Supellectilem ejus emit Dionysius Heracleæ tyrannus, III, 520, 4.
- Dionysius, Clearchi Heracleæ tyranni filius, frater junior Timothei, a Satyro tutore educatur, III, 527, 2. A fratre socius regni assumitur; fato defunctum magnifice sepeliendum curat, III, 528, 3. Solus tyrannidem obtinens, Persarum potentia post proelium ad Granicum corruente, ditionem auget; de regno vehementer periclitatur, exulibus Alexandrum M. et postea Perdiccam contra eum instigantibus; post mortem Perdicæ vires ejus et potentia corroborantur, ducta in matrimonium Amastri, Darii III fratre natâ; favent ei cives. Antigono Cyprium oppugnanti auxiliatur; filiam in matrimonium dat Ptolemæo, qui Antigoni fratre natus Hellesponti satrapa erat. Tyranni nomen designatus, regis assumit; corporis pinguetudine laborat (Cf. III, 15, 16); mortis propinquus regni administrationem et liberorum tutelam relinquit Aniastræ uxori; regnavit annis triginta, III, 529, 4.
- Dionysius Argivus scriptor, III, 26, 10.
- Dionysius ὁ Χαλκοῦς, Atheniensis, laudatur, II, 200 b.
- Dionysius Characenus, geographus, quem Augustus, ituro ad Parthicas Arabicasque res majore filio, ad commendanda omnia in Orientem præmisit, III, 478, 44. Ad Indicas regiones explorandas missus, II, 442 b.
- Dionysius ὁ Κυρτός, medicus, III, 576, 19.
- Dionysius Heracleota, Zenonis disc., II, 494.
- Dionysius, Jassensis puer, a Delphino amatur, II, 473, 17.
- Dionysius Medus, Diodoti regis temporibus Mesopotamiam tenebat, II, *præf.* xix, 25.
- Dionysius Milesius historicus; ejus tempora et opera, II, 5.
- Dionysius Scytobrachion Lydica sub Xanthii Lydi nomine edidit, III, 342, 9.
- Dionysius Pergamenus, scriptor, III, 489.
- Dionysius, ὁ καλούμενος Περσοσάπης, Ptolemæo Philometori insidias struens ausis excidit; prælo victus in superiorem Ægyptum se recipit, plebemque ibi ad seditionem excitat (a. 166), II, *præf.* p. ix, 8.
- Dionysius Phaselita, scriptor, III, 27.
- Dionysius, Platonis magister, III, 243, 143.
- Dionysius Samius vel Rhodius, Solis sacerdos et historicus, II, 7 a.
- Dionysius Thebanus poëta et musicus, II, 287, 73.
- Dionysius Thrax, Teri f., gram., III, 189.
- Dionysius Thrax, consul an. 419 p. C., IV, 71, 1.
- Dionysius cum Sotele Plutonem colossus Sinope Alexandriam transvexit, II, 614, 73.
- Dionysius ad Gobazem in Colchidem mittitur, IV, 104, 26. Cum Gobaze Constantinopolim venit, IV, 107, 34.
- Dionysius autæ præfectus in Zenonem imp. conspirat, IV, 619, 211, 4.
- Dionysodorus Træzenius, II, 84 b.
- Dionysodorus Thebanus, legatus a civibus ad Darium Codomannum mittitur, II, 84 a.
- Dionysodorus Boeotus scriptor, II, 84 (*Fortasse idem cum antecedente*).
- Dionysodorus tibicen, IV, 167, 38.
- Dionysodorus, archon Athen. (56 p. C.), III, 619, 36.
- Dionysodoti Lacedæmonii pæanes, II, 626, 5.
- Διώνυσος et Διώνυξ. V. Bacchus.
- Diophantus Amphitropensis, Aristidem accusat, II, 620, 6.
- Diophantus rationes servorum publicorum Athenis ordinat, II, 150, 140.
- Diophantus historicus, IV, 396, 397.
- Diophantus, Mitharæ f., Mithridatis dux, a Fimbria clade afficitur, III, 543, 34. In Cappadociam mittitur, ut Lucullum a Ponti ingressu prohibeat, III, 545, 37. A Lucullo prælio vincitur, III, 549, 43.
- Diopithes, Eleus, Hippie sophistæ pater, II, 69 b.
- Dioscorides Isocratis discipulus, II, 192.
- Dioscorum pars Alexandrinorum ad episcopatum evehere studet, renitentibus reliquis, IV, 101, 22.
- Dioscurorum apparitiones, III, 137, 76 a. Dioscuri Aphidnam et Athenas vastant, III, 118, 10, et Helenam Theæo adimunt, II, 470, 3. Eos Gryllus lustravit, III, 33, 34.
- Dioscurorum aurigæ Telchis et Amphitus, III, 639, 15.
- Dioscuris sacer hippodromus Byzantii, IV, 153, 37.
- Dioscurorum ædes Byzantii, IV, 149, 15. Dioscuri sive Corybantes sive Samothracæ, Sydyçi f., in Phœnicum mythologia, III, 567, 11.
- Dioscurias, urbs Ponti, unde dicta, III, 639, 15.
- Dioscurias, una ex Albis ins. Libyæ, et alia ad Pontum, quæ postea Sebastopolis, primum Æa dicta, III, 633, 12.
- Dioshieron, Ionie opp., III, 604, 2.
- Διὸς καὶ Διὸν quid?, III, 143, 87.
- Diospolis (e. q. Thebæ Ægypti), IV, 348. Ibi templa duo Mosis tempore extructa, III, 521. Adeam Demetrii Phaleri sepulcrum, III, 47, 50.
- Diospolitæ Ægypti reges dyn. XI. XII. XIII. XVIII. XIX. XX, vide tom. II, 557. 560. 565. 572-589. coll. II, 534.
- Diotimus Atheniensis, Xῶν, III, 139, 79.
- Diotimus, Asclepiadis Myrleani p., III, 298.
- Dioxippe Agenori parit Sipylum, IV, 379, 2.
- Dioxippus, Damastis Sigensis pater, II, 64.
- Diphila, sacerdos Minervæ Pallenenensis, III, 138, 78.
- Diphilus Bosporianus, IV, 175, 61.
- Dirces historia, III, 628 sq., 366, 14.
- Dirce fons prope Thebas, III, 366, 14.
- Direa, Æthiopie opp., IV, 351, 1.
- Ditalces vel Ditalcon, unus ex Viriathi percussoribus, II, *præf.* xix, 24.
- Ditatus, Rom. in Suania dux, IV, 210. Idem *Exisatus* vocatur p. 211.
- Dithyrambos saltatione imitabantur, II, 284, 48.
- Ditizele, Nicomedis regis uxor prior, Zieles et Lysandræ mater, a cane morsu moritur, III, 600, 75.
- Dius, Apellidis f., Mæonis frater, pater Hesiodi, II, 66, 10.
- Diyllus Atheniensis historicus, II, 360, 1.
- Dizabulus (*Silsibulus* IV, 205, 10), Turcorum dux, contra Ephthalitas bellum gerit; quo absoluto, in Avares arma movenda statuit (c. an. 562), IV, 205, 10. Sogdaitis permittit legatos ad Persarum regem de serici commercio mittere, IV, 225, 18. Deinde ipse legatos ad Persas de amicitia mittit. Quos Chosroes veneno clam tollit, *ibid.* Hæc inimicitiarum origo, *ibid.* Misso Maniach legato, cum Justino amicitiam et armorum foedus init, IV, 226.
- Dizabuli domicilium in monte Ectag (*monte aureo*); ejus tentoria et domus opulentæ describuntur; ibi ad eum venit una cum Maniach reduce Zemarachus, Justini legatus. Contra Persas proficiscitur comitem sibi Zemarachum adiungens; reliquos legatos donis cumulatos dimittit; Zemarcho concubinam Chercidem dono dat; Tagma et Tarchan legatos una cum Zemarcho Constantinopolim redeunte ad Justinum mittit (568), IV, 227 sq., 20. Moritur circa an. 476. Succedit ei Turianthus filius (q. v.), IV, 247, 43.
- Dizas, Ædesii p., Paræopolitanus, III, 609, 1.

- Dizas, Sarces p., Amphipolitanus, III, 609, 1.
 Dizastes, Bithyis p., Paræopolitanus, III, 609, 1.
 Dmasagoras, Homeris pater, II, 16, 2.
 Doccurrius, Alucii f., ex Æburobisyngeia urbe longævus, III, 609, 1.
 Doccurius, Lusitanus, Amhati pater, III, 609, 1.
 Δοκιμασία τῶν ἀρχῶν a thesmothetis introducitur, II, 116, 31.
 Dodonæum oraculum nomen habet a Dodone nymphea Oceanide, vel Jovis et Europæ f., II, 363, 4. Ex Pelasgia Thessalica in Epirum translatus est, II, 463, 3, 4. Ejus quercus fatidica, II, 462, 2. In Dodonæum oraculum Thebanorum flagitium, II, 198 a. Δωδωναίων χαλκῶν, III, 124, 30. IV, 326.
 Dodone Italica, III, 153, 20.
 Dodone Oceani vel Jovis et Europæ f., II, 363, 4.
 Dodonidæ nymphe, Hyades, III, 304, 19.
 Dolba, urbs Adiabenes, III, 587, 11.
 Doliche, ins. ad Lyciam, III, 236, 86.
 Dolionia Homericæ, II, 17, 3.
 Dolionum sedes, II, 38, 45. Macronum finitimi, II, 38, 46. Eorum cum Argonautis pugna, II, 18, 6.
 Doloncus Thracum rex, inde a cujus tempore polygamia ap. Thracas invaluit, III, 594, 37.
 Dolopes, II, 267, 73.
 Domitianus Cæsar, IX consul (84 p. C.), III, 623, 53. Decebalus, Dacum regis, ad Domitianum imp. legatio, (an. 86), IV, 185, 4. De rebus imp. IV, 479, 106 sq.
 Domitius (L.) Alenobarba. In ejus locum Octavianus pontificum collegio adscribitur, III, 429, 4.
 Domnus, Juliani soph. pater, III, 663.
 Donatus Hunnorum regulus dolo interimitur; ad eum legationem obiit Olympiodorus, IV, 61, 18.
 Dora vel Dorus, urbs Phœniciæ. Ejus origines, IV, 363, 2.
 Dorcia, Phalanthii f., Iphicli amore capta, patriam urbem hosti prodiit, IV, 406.
 Dorcon, Arcadionis f., III, 139, 79.
 Dores e Thessalia Hestiazotide profecti ad Parnassum tres ures condunt (unde τρυαίξαι;), II, 349, 4. Ex Hestiazotide sub Tectapho cum Achæis et Pelasgis in Cretam migrant, II, 349, 3. Cf. IV, 507, 12.
 Dorica tetrapolis vel tripolis, II, 239, 12.
 Dorica pentapolis; ejus solennitas, ὁ Δώριος ἀγών, IV, 324, 23.
 Dorica harmonia, a Thamyri inventa, IV, 402, 8. Ejus incholes, II, 287, 71.
 Dorieus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13. 14.
 Dorieus, Rhodius, Diagoræ f., Olympionica, II, 183, 264.
 Doricha. V. Rhodopia.
 Dorion, Orphei f., II, 66, 10.
 Dorionis tibicinis dictum, III, 310, 8. IV, 416, 14.
 Dorippe Jovi parit Hellenem, IV, 390, 9.
 Doris, Thessaliæ pars, quæ postea Hestiazotis, II, 349, 3. III, 638, 8.
 Doris, Helladis regio, e qua Dryopes ab Hercule ejiciuntur, II, 138, 98.
 Doris, Nerei uxor, III, 154, 25 b.
 Doris Locrensis, Dionysii junioris mater, II, 307, 10.
 Dorium, Peloponnesi urbs, in qua Thamyris harmoniam Doricam invenit, IV, 402, 7.
 Dorium, una ex quattuor urbibus Doricæ tetrapoleos, II, 239, 12.
 Δώρων γραφή apud Athenienses ad thesmothetas pertinet, II, 116, 31.
 Dorotheus medicus citatur, III, 623, 55.
 Δωροφενίας γραφή ad thesmothetas pertinet, II, 115, 31.
 Dorus, Phœnix, Neptuni f., IV, 363, 2.
 Dorus, Hellenis f., Hestiazotidem obtinet, III, 638, 8. Tectaphi pater, II, 349, 3.
 Dorus, Cariæ urbs, II, 618, 2.
 Dorus, Phœniciæ urbs, IV, 467, 1; in ea Tryphon obsessus, III, 644, 40.
 Dorylaeum, urbs Phrygiæ, IV, 385, 11.
 Dorylaeus, Mithridatis dux, Chios debellat, III, 542, 33.
 Doryclus, Ulyssis et Euippes f., III, 339, 17.
 Doryclus, Phœnicis et Cassiopæ f., III, 302, 4.
 Dosiades historicus, IV, 399.
 Dositheus Judæus, Cleopatrar reginæ dux, III, 573, 16.
 Dositheus, historicus, IV, 400.
 Dotia, Elati f., III, 153, 21.
 Dotis, Asterii et Amphictyonis f., III, 153, 21.
 Dotis Ialyso Symen parit, III, 152, 12.
 Dotium, urbs Thessaliæ, unde dicta, IV, 317, 2. III, 153, 21. In eam migrarunt Cnidii, III, 153, 21.
 Dotius, Elati f., IV, 317, 2.
 Dotus, Pelasgi aut Neonis f., Hellenis nepos, III, 153, 21. IV, 317, 2.
 Doxander Mytilenæus principium fuit belli quod cum Atheniensibus Mytilenæi gesserunt, II, 158, 172.
 Doxomanes, Troglodytica gens, III, 477, 42.
 Δρακμή. Nominis origo, II, 138, 101.
 Draco sive Orontes, Syriæ fl., IV, 467, 3.
 Draco, pastor asper ovium (μῆλων) apud Hesperidas, IV, 295, 3.
 Draco, Thebanus, Harmoniæ pater, a Cadmo interficitur, IV, 387, 4.
 Dracontis legislatoris mors, IV, 161, 20. Leges, I, 106, 4.
 Draco Corcyreus, scriptor, II, 86 a.
 Draco historicus, IV, 402.
 Dracones Laocoontis, eorumque nomina, III, 340, 17 a.
 Dracontides decretum de triginta virorum dominatione scripsit, II, 127, 74.
 Δρακόντιον, planta, II, 300, 27.
 Dracontites lapis, IV, 277, 1.
 Δρακόντων νῆσος Libyæ, III, 238, 124.
 Dragmus, urbs Cretæ, IV, 548, 4.
 Drangæ urbs Phrada sive Prophthasia, III, 643, 32.
 Dravus fluv., IV, 231, 25.
 Drecon vel Drencon fluvius, IV, 83. 97, 14. (Idem Dricca vocatur, IV, 95, 9.)
 Drepane. V. Corcyra.
 Drepanum Ægypti ad sin. Arab. promontorium, III, 477, 42.
 Dres, Orphei f., Eucleis pater, III, 641, 20.
 Dricca fluv. V. Drecon.
 Drimacus, servorum in Chio dux; ejus mors et heroum, II, 378, 12.
 Dritho, Alcyonei f., IV, 422, 46.
 Dromæ parasiti dicticia, IV, 415, 10. 11.
 Dromeas Cous, gryphis ludere sapiens, II, 322, 67.
 Druidæ Gallorum, III, 323, 7. Eos Aurelianus consulit, III, 665.
 Dryas a Clito interfectus, IV, 423, 1.
 Dryum in Attica alterum, alterum in Boeotia, II, 181, 254.
 Dryopes, II, 36, 32; sub Dryope ex regionibus circa Spercheum fl. sitis profecti, aut e Doride ab Hercule ejecti, Asinen Argolidis frequentant, II, 137, 98. Dryopum rex, Melaneus, IV, 344. In Dryopide regione τὰ λουτρά τὰ Ἑρακλείους, IV, 344. Dryopibus Argolidis Deiphon suadet, ut a Doriensibus deficiant, III, 376, 38.
 Dryops, Arcadis f., Asinen occupat, II, 137, 98. Thiodamantis pater, III, 151, 10, et Cragali, IV, 343.

- vocabulorum architectus, II, 82, 1. Ejus assentator Chiriso-
phus, IV, 414, 6. Tyrannus a Dione victus, II, 83, 1,
μητράγοντα καὶ τυμπανοφορούμενος vitam misere finivit,
II, 307, 10. Corinthii literas docens Aristoxeno narrat
historiam de Damone et Philinia Pythagoreis, I, 273, 9.
Supellectilem ejus emit Dionysius Heracleæ tyrannus,
III, 529, 4.
- Dionysius, Clearchi Heracleæ tyranni filius, frater junior
Timothei, a Satyro tutore educatur, III, 527, 2. A fratre
socius regni assumitur; fato defunctum magnifice se-
peliendum curat, III, 528, 3. Solus tyrannidem obti-
nens, Persarum potentia post praelium ad Granicum
corrueunte, ditionem auget; de regno vehementer peri-
cilitatur, exulibus Alexandrum M. et postea Perdiccam
contra eum instigantibus; post mortem Perdicæ vires
ejus et potentia corroborantur, ducta in matrimonium
Amastri, Darii III fratre natâ; favent ei cives. Antigono
Cyprum oppugnanti auxiliatur; filiam in matrimonium
dat Ptolemæo, qui Antigoni fratre natus Hellesponti sa-
trapa erat. Tyranni nomen designatus, regis assumit;
corporis pinguedine laborat (Cf. III, 15, 16); mortis
propinquus regni administrationem et liberorum tute-
lam relinquit Amastri uxori; regnavit annis triginta, III,
529, 4.
- Dionysius Argivus scriptor, III, 26, 10.
- Dionysius ὁ Χαλκοῦς, Atheniensis, laudatur, II, 209 b.
- Dionysius Characenus, geographus, quem Augustus, ituro
ad Parthicas Arabicasque res majore filio, ad commen-
tanda omnia in Orientem præmisit, III, 478, 44. Ad In-
dicas regiones explorandas missus, III, 442 b.
- Dionysius ὁ Κυρτός, medicus, III, 576, 19.
- Dionysius Heracleota, Zenonis discipulus, II, 494.
- Dionysius, Jassensis puer, a Delphino amatur, II, 473,
17.
- Dionysius Medus, Diodoti regis temporibus Mesopotamiam
tenebat, II, præf. xix, 25.
- Dionysius Milesius historicus; ejus tempora et opera, II, 5.
- Dionysius Scytobrachion Lydica sub Xanthii Lydi nomine
edidit, III, 342, 9.
- Dionysius Pergamenus, scriptor, III, 489.
- Dionysius, ὁ καλούμενος Ηλεκτοσάραπας, Ptolemæo Philome-
tori insidias struens ausis excidit; prælio victus in su-
perioiorem Ægyptum se recipit, plebemque ibi ad sediti-
onem excitat (a. 166), II, præf. p. ix, 8.
- Dionysius Phaselita, scriptor, III, 27.
- Dionysius, Platonis magister, III, 243, 143.
- Dionysius Samius vel Rhodius, Solis sacerdos et histori-
cus, II, 7 a.
- Dionysius Thebanus poeta et musicus, II, 287, 73.
- Dionysius Thrax, Teri f., gram., III, 189.
- Dionysius Thrax, consul an. 419 p. C., IV, 71, 1.
- Dionysius cum Sotele Plutonem colossus Sinope Alexan-
driam transvexit, II, 614, 73.
- Dionysius ad Gobazem in Colchidem mittitur, IV, 104,
26. Cum Gobaze Constantinopolim venit, IV, 107, 34.
- Dionysius aulae præfectus in Zenonem imp. conspirat, IV,
619, 211, 4.
- Dionysodorus Trœzenius, II, 84 b.
- Dionysodorus Thebanus, legatus a civibus ad Darium Co-
domannum mittitur, II, 84 a.
- Dionysodorus Boeotus scriptor, II, 84 (Fortasse idem cum
antecedente).
- Dionysodorus tibicen, IV, 167, 38.
- Dionysodorus, archon Athen. (56 p. C.), III, 619, 36.
- Dionysodoti Lacedæmonii pæanes, II, 626, 5.
- Διώνυσος et Διώνυκος. V. Bacchus.
- Diophantus Amphitropensis, Aristidem accusat, II, 620, 6.
- Diophantus rationes servorum publicorum Athenis ordi-
nat, II, 150, 140.
- Diophantus historicus, IV, 396, 397.
- Diophantus, Mitharæ f., Mithridatis dux, a Fimbria clade
afficitur, III, 543, 34. In Cappadociam mittitur, ut
Lucullum a Ponti ingressu prohibeat, III, 545, 37. A
Lucullo prælio vincitur, III, 549, 43.
- Diopithes, Eleus, Hippiae sophistæ pater, II, 59 b.
- Dioscorides Isocratis discipulus, II, 192.
- Dioscorum pars Alexandrinorum ad episcopatum evehere
studet, renitentibus reliquis, IV, 101, 22.
- Dioscurorum apparitiones, III, 137, 76 a. Dioscuri Aphi-
dnam et Athenas vastant, III, 118, 10, et Helenam The-
seo adiungunt, II, 470, 3. Eos Gryllus lustravit, III, 33, 34.
- Dioscurorum aurigæ Telchis et Amphitus, III, 639, 15.
- Dioscuris sacer hippodromus Byzantii, IV, 153, 37.
- Dioscurorum aedes Byzantii, IV, 149, 15. Dioscuri sive
Corybantes sive Samothracæ, Sydyçi f., in Phœnicum
mythologia, III, 567, 11.
- Dioscurias, urbs Ponti, unde dicta, III, 639, 15.
- Dioscurias, una ex Albis ins. Libyæ, et alia ad Pontum,
quæ postea Sebastopolis, primum Æa dicta, III, 633,
12.
- Dioshieron, Ionizæ opp., III, 604, 2.
- Διὸς κόλον quid p., III, 143, 87.
- Diospolis (e. q. Thebæ Ægypti), IV, 348. Ibi templa duo
Mosis tempore extructa, III, 521. Ad eam Demetrii Pha-
leri sepulchrum, III, 47, 50.
- Diospolitæ Ægypti reges dyn. XI. XII. XIII. XVIII. XIX.
XX, vide tom. II, 557. 560. 565. 572-589. coll. II, 534.
- Diotimus Atheniensis, Χώνη, III, 139, 79.
- Diotimus, Asclepiadis Myrleani p., III, 298.
- Dioxippe Agenori parit Sipylum, IV, 379, 2.
- Dioxippus, Damastis Sigensis pater, II, 64.
- Diphila, sacerdos Minervæ Pallenensis, III, 138, 78.
- Diphilus Bosphorianus, IV, 175, 61.
- Dircæ historia, III, 628 sq., 366, 14.
- Dircæ fons prope Thebas, III, 366, 14.
- Direa, Ætiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Ditalces vel Ditalcon, unus ex Viriathii percussoribus, II,
præf. xix, 24.
- Ditatus, Rom. in Suania dux, IV, 210. Idem *Exisatus*
vocatur p. 211.
- Dithyrambos saltatione imitabantur, II, 284, 48.
- Ditizele, Nicomedis regis uxor prior, Zitelæ et Lysandræ
mater, a cane morsa moritur, III, 600, 75.
- Dius, Apellidis f., Mæonius frater, pater Hesiodi, II, 66, 10.
- Diyllus Atheniensis historicus, II, 360, 1.
- Dizabulus (*Silzibulus* IV, 205, 10), Turcorum dux, con-
tra Ephthalitas bellum gerit; quo absoluto, in Avars
arma movenda statuit (c. an. 562), IV, 205, 10. Sogdaitis
permittit legatos ad Persarum regem de serici commer-
cio mittere, IV, 225, 18. Deinde ipse legatos ad Persas de
amicitia mittit. Quos Chosroes veneno clam tollit, *ibid.*
Hæc inimicitiarum origo, *ibid.* Misso Maniach legato,
cum Justino amicitiam et armorum fœdus init, IV, 236.
- Dizabuli domicilium in monte Ectag (*monte aureo*); ejus
tentoria et domus opulentæ describuntur; ibi ad eum
venit una cum Maniach reduce Zemarachus, Justinus le-
gatus. Contra Persas proficiscitur comitem sibi Zemar-
chum adiungens; reliquos legatos donis cumulatos di-
mittit; Zemarcho concubinam Chercidem dono dat;
Tagma et Tarchan legatos una cum Zemarcho Constan-
tinopolim redeunte ad Justinum mittit (568), IV,
227 sq., 20. Moritur circa an. 476. Succedit ei Turzan-
thus filius (q. v.), IV, 247, 43.
- Dizas, Ædesii p., Paræcopolitanus, III, 609, 1.

- Dizas, Sarces p., Amphipolitanus, III, 609, 1.
 Dizastes, Bithyis p., Parœopolitanus, III, 609, 1.
 Dmasagoras, Homeri pater, II, 16, 2.
 Doccurrius, Alucil f., ex Æburobisynesia urbe longævus, III, 609, 1.
 Doccurius, Lusitanus, Ambati pater, III, 609, 1.
 Δοκίμασια τῶν ἀρχῶν a thesmothetis introducitur, II, 116, 31.
 Dodonæum oraculum nomen habet a Dodone nymphea Oceanide, vel Jovis et Europæ f., II, 363, 4. Ex Pelasgia Thessalica in Epirum translatum est, II, 463, 3, 4. Ejus quercus fatidica, II, 462, 2. In Dodonæum oraculum Thebanorum flagitium, II, 198 a. Δωδωναίων χαλκῶν, III, 124, 30. IV, 326.
 Dodone Italica, III, 153, 20.
 Dodone Oceani vel Jovis et Europæ f., II, 363, 4.
 Dodonidæ nymphe, Hyades, III, 304, 19.
 Dolba, urbs Adiabenes, III, 587, 11.
 Doliche, ins. ad Lyciam, III, 236, 86.
 Dolionia Homericæ, II, 17, 3.
 Dolionum sedes, II, 38, 45. Macronum finitimi, II, 38, 46. Eorum cum Argonautis pugna, II, 18, 6.
 Doloncus Thracum rex, inde a cujus tempore polygamia ap. Thracas invaluit, III, 594, 37.
 Dolopes, II, 267, 73.
 Domitianus Cæsar, IX consul (84 p. C.), III, 623, 53.
 Deceballi, Dacum regis, ad Domitianum imp. legatio, (an. 86), IV, 185, 4. De rebus imp. IV, 479, 106 sq.
 Domitius (L.) Ahenobarba. In ejus locum Octavianus pontificum collegio adscribitur, III, 429, 4.
 Domnus, Juliani soph. pater, III, 663.
 Donatus Hunnorum regulus dolo interimitur; ad eum legationem obiit Olympiodorus, IV, 61, 18.
 Dora vel Dorus, urbs Phœniciæ. Ejus origines, IV, 363, 2.
 Dorcia, Phalanthi f., Iphicli amore capta, patriam urbem hosti prodit, IV, 406.
 Dorcon, Arcadionis f., III, 139, 79.
 Dorea e Thessalia Hestiazotide profecti ad Parnassum tres urbes conduunt (unde τρυαίξες), II, 349, 4. Ex Hestiazotide sub Tectapho cum Achæis et Pelasgis in Cretam migrant, II, 349, 3. Cf. IV, 507, 12.
 Dorica tetrapolis vel tripolis, II, 239, 12.
 Dorica pentapolis; ejus solennitas, ὁ Δώριος ἀγών, IV, 324, 23.
 Dorica harmonia, a Thamyri inventa, IV, 402, 8. Ejus in doles, II, 287, 71.
 Dorieus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13, 14.
 Dorieus, Rhodius, Diagoræ f., Olympionica, II, 183, 264.
 Doricha. V. Rhodopia.
 Dorion, Orphei f., II, 66, 10.
 Dorionis tibicinis dictum, III, 310, 8. IV, 416, 14.
 Dorippe Jovi parit Hellenem, IV, 390, 9.
 Doris, Thessaliæ pars, quæ postea Hestiazotis, II, 349, 3. III, 638, 8.
 Doris, Helladis regio, e qua Dryopes ab Hercule ejiciuntur, II, 138, 98.
 Doris, Nerei uxor, III, 154, 25 b.
 Doris Locrensis, Dionysii junioris mater, II, 307, 10.
 Dorium, Peloponnesi urbs, in qua Thamyris harmoniam Doricam invenit, IV, 402, 7.
 Dorium, una ex quattuor urbibus Doricæ tetrapoleos, II, 239, 12.
 Δώρων γραφή apud Athenienses ad thesmothetas pertinet, II, 116, 31.
 Dorotheus medicus citatur, III, 623, 55.
 Δωροθεντίας γραφή ad thesmothetas pertinet, II, 115, 31.
 Dorus, Phœnix, Neptuni f., IV, 363, 2.
 Dorus, Hellenis f., Hestiazotidem obtinet, III, 638, 8. Tectaphi pater, II, 349, 3.
 Dorus, Cariæ urbs, II, 618, 2.
 Dorus, Phœniciæ urbs, IV, 467, 1; in ea Tryphon obsessus, III, 644, 40.
 Dorylaeum, urbs Phrygiæ, IV, 385, 11.
 Dorylaeus, Mithridatis dux, Chios debellat, III, 542, 33.
 Doryclus, Ulyssis et Euippes f., III, 339, 17.
 Doryclus, Phœnicis et Cassiopæ f., III, 302, 4.
 Dosiades historicus, IV, 399.
 Dositheus Judæus, Cleopatrar reginæ dux, III, 573, 16.
 Dositheus, historicus, IV, 400.
 Dotia, Elati f., III, 153, 21.
 Dotis, Asterii et Amphictyonis f., III, 153, 21.
 Dotis Ialysio Symen parit, III, 152, 12.
 Dotium, urbs Thessaliæ, unde dicta, IV, 317, 2. III, 153, 21. In eam migrarunt Cnidii, III, 153, 21.
 Dotius, Elati f., IV, 317, 2.
 Dotus, Pelasgi aut Neonis f., Hellenis nepos, III, 153, 21. IV, 317, 2.
 Doxander Mytilenæus principum fuit belli quod cum Atheniensibus Mytilenæi gesserunt, II, 158, 172.
 Dozomanes, Troglodytica gens, III, 477, 42.
 Δρακμή. Nominis origo, II, 138, 101.
 Draco sive Orontes, Syriæ fl., IV, 467, 3.
 Draco, pastor asper ovium (μήλων) apud Hesperidas, IV, 295, 3.
 Draco, Thebanus, Harmoniæ pater, a Cadmo interficitur, IV, 387, 4.
 Dracontis legislatoris mors, IV, 161, 20. Leges, I, 106, 4.
 Draco Corcyraeus, scriptor, II, 86 a.
 Draco historicus, IV, 402.
 Dracones Laocoontis, eorumque nomina, III, 340, 17 a.
 Dracontides decretum de triginta virorum dominatione scripsit, II, 127, 74.
 Δρακόντιον, planta, II, 300, 27.
 Dracontites lapis, IV, 277, 1.
 Δρακόντων νήσος Libyæ, III, 238, 124.
 Dragmus, urbs Cretæ, IV, 548, 4.
 Drangenæ urbs Phrada sive Prophthasia, III, 643, 32.
 Dravus fluv., IV, 231, 25.
 Drecon vel Drencon fluvius, IV, 83. 97, 14. (Idem Dricca vocatur, IV, 95, 9.)
 Drepane. V. Corcyra.
 Drepanum Ægypti ad sin. Arab. promontorium, III, 477, 42.
 Dres, Orphei f., Eucleis pater, III, 641, 20.
 Dricca fluv. V. Drecon.
 Drimacus, servorum in Chio dux; ejus mors et heroum, II, 378, 12.
 Drimo, Alcyonei f., IV, 422, 46.
 Dromæ parasiti dicticia, IV, 415, 10. 11.
 Dromeas Cons, gryphis ludere sapiens, II, 322, 67.
 Druidæ Gallorum, III, 323, 7. Eos Aurelianus consulit, III, 665.
 Dryas a Clito interfectus, IV, 423, 1.
 Dryum in Attica alterum, alterum in Boeotia, II, 181, 254.
 Dryopes, II, 36, 32; sub Dryope ex regionibus circa Spercheum fl. sitis profecti, aut e Doride ab Hercule ejecti, Asinen Argolidis incolis frequentant, II, 137, 98. Dryopum rex, Melaneus, IV, 344. In Dryopide regione τὰ λουτρά τὰ Ἡρακλείους, IV, 344. Dryopibus Argolidis Deiphon suadet, ut a Doriensibus deficiant, III, 376, 38.
 Dryops, Arcadis f., Asinen occupat, II, 137, 98. Thiodamantis pater, III, 151, 10, et Cragali, IV, 343.

Δρύς, locus, quo Prienenses a Milesiis clade afficiuntur (Τὸ περὶ Δρύν σκότος), II, 160, 179. 336, 6.
 Dryusa, postea Samus ins., II, 159, 175. 215, 10, 1.
 Dubium, Armeniæ opp., a civibus, qui ad Rom. deficiunt, relinquitur (an. 571), IV, 271.
 Dubius Gothus Adaulphum occidit, IV, 63, 26.
 Dulichium ad Cephalleniam pertinet, II, 350, 6.
 Δούλων πόλις in Libya, III, 155, 38; alia in Creta, IV, 500, 3.
 Dumada, Arabiæ opp., IV, 409, 1.
 Dumana, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
 Durines urbis incolæ Characem ab Alexandro deducti, III, 478, 44.
 Duris Elaita poeta, II, 466 *not.*
 Duris Samius. Ejus vita et scripta, II, 466.
 Dydalsus, Bithynorum rex, III, 536, 20.
 Dymas ex Eunoe gignit Hecubam, IV, 345, 2.
 Dyme urbs in Bupraside, II, 135, 93.
 Dyndasum, Cariæ opp., III, 234, 58.
 Dyrrachium olim Epidamnus; unde dicta urbs, IV, 574, 15; servi ibi publici, II, 150, 140. Dyrrachenus Aretes hist. et Philonides, q. v.
 Dysaulus autochthon, e Baubone gignit Protonoen et Nisam (Misam?), III, 302, 6. Cererem hospitio excipit; ejus uxor et filii, II, 339, 3.
 Dyspontium, Pisariæ urbs, ex qua Antimachus Olympionica, III, 605, 4.
 Dyspontus, Pelopis f., III, 605, 4.

E

Ebenus arbor in India, II, 410, 10.
 Ebidas, Madiani f., III, 214, 7.
 Ebius Tolex. De eo historiuncula, IV, 401, 2.
 Echbasus, Argi f., Arestoris pater, III, 642, 25.
 Ecbatana, s. Batanea, s. Epiphania, Syriæ urbs, III, 644, 50.
 Ἐκκλησίαι Atheniensium, ἡ κυρία, ἡ δευτέρα, ἡ τρίτη, ἡ τετάρτη. Quænam res in singulis tractari solitæ sint, II, 116, 32. 117, 33.
 Echarus, unus e Cnopi regis occisoribus Erythrarumque tyrannis, ab Hippote interfectus, IV, 431.
 Echeerates, Phææus, Pausaniæ p., III, 703, 2.
 Echeerates, Philiasius, Pythagoreus, II, 275, 11. 12.
 Echedemia. V. Echedemus.
 Echedemus (*alii* Echemus), Arcas, Tyndaridas in Atticam invadentes secutus Echedemiam (postea Academiam) de se nuncupat, II, 239, 13.
 Echelaus, dux Penthilidarum, qui in Lesbum coloniam deduxerunt, IV, 459, 12.
 Echemenes, historicus, IV, 403.
 Echemus, Coloni f., III, 78, 4.
 Echeneis fons in Caria, IV, 335, 2.
 Echenices Deliæ donarium, IV, 494, 9.
 Echephron, Psophidis f., III, 638, 7.
 Echephylidas, historicus, IV, 403.
 Echeopolus, Sicyoniorum princeps, IV, 638 a.
 Ἐκτρογώνονες, aquarum claustra, Babyloniæ, IV, 283, 8. 284, 9.
 Echetus, Bucheti f., Siculorum tyrannus; ejus mors, III, 153, 25.
 Echiades, Cypseli filius spurius, ad coloniam deducendam missus, III, 392, 58.
 Echinades insulæ; una earum Taphus, II, 28, 1.
 Echinus in Thessalia terræ motu vastata, IV, 381, 2.
 Echion, Spartus, IV, 520, 1.
 Eclectus in Commodum imp. conspirat, IV, 585, 121 sq.

Ecnibalus, Baslachi f., Tyrriorum iudex, IV, 447, 2.
 Ecphantus, Eurycleæ pater, IV, 405, 6.
 Ectel (vel Ectag) mons, i. e. *aurus mons*, in quo Tardu Turcorum dux habitavit, IV, 247, 43.
 Edebeassus, Lyciæ opp., IV, 133, 1.
 Edecon Scythia cum Oreste ab Attila ad Theodosium mittitur. Causa legationis. A Chrysaphio inducitur, ut redux Attilam interficiat, IV, 76, 7. Edeconis consilia peraperit Orestes, IV, 78. Quod sentiens Edecon quæ Theodosius et Chrysaphius committere moliantur, Attilæ prodit, IV, 80.
 Edessa in Epiro, IV, 127.
 Edessa, in Osrhoene urbs, a Romanis L. Veri Aug. ducibus obsessa, III, 652, 8.
 Edones Thraces Antandrum urbem obtinere, II, 162, 190.
 Edonis, priscum Antandri urbis nomen, II, 162, 190.
 Edosa, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42; IV, 351, 2.
 Edumæi sive Idumæi Arabes, IV, 525, 22.
 Eetion, qui et Jasion, Electræ f., in Cereris signum superbit; quare fulmine interficitur, II, 494, 18.
 Eetion, Brisei f., III, 154, 29.
 Egeria nympa, IV, 400, 1.
 Egesta, Siciliæ urbs, III, 573, 13.
 Egestus Troua, a quo Egesta Siciliæ urbs, III, 573, 13.
 Ἐλλαπιναστής Jupiter, IV, 419, 30.
 Ἐισαγγελαί, II, 363, 10. 619, 5, fiunt in ἐκκλησίᾳ κυρία, II, 116, 32.
 Εἰς ἑμπερῶν κατάστασιν δίκη ad archontem eponymum pertinet, II, 113, 27.
 El, in Phœnicum mythologia, III, 567, 14. 570, 4 sq.
 Elacatene, Ichthyis et Hesychiæ f., III, 155, 33.
 Elacatus, Hercules amasius in cuius honorem Ἠλακάτις ap. Lacedæm. celebrantur, II, 628, 13.
 Elæa, Phœniciæ urbs, III, 575, 17.
 Elæa, locus ad Nicomediam, ab Amazone nomen habet, III, 597, 58.
 Elæus, Hippothoontidis tribus in Attica demus, II, 356, 13.
 Elæus urbs, ab Hegesistrato Ephesio condita, unde nomen habeat, IV, 488, 3.
 Elatea, urbs Bæotiæ, III, 616, 32. Ibi moritur Philippus Cassandri filius, III, 695, 3. Urbs terræ motu læsa, IV, 381, 2.
 Elatus Herculem lucta vicit in Olympia, II, 487, 76.
 Elatus Lapitha, Cænidis (postea Cænei) pater, II, 244, 30; III, 618, 34; Dotii pater, IV, 317, 2. III, 153, 21.
 Elbondis, inter Ægyptum et Cyrenen urbs, III, 607, 22.
 Elbysinii in Iberia, II, 34, 20.
 Eldas, Madiani f., III, 214, 7.
 Elatrum, indumentum, IV, 407.
 Elea, urbs Italiæ, II, 245, 33.
 Eleas (fluv.) III, 32, 26.
 Electra, Atlantis f., in Samothracia Strategis appellatur, II, 494, 18; mater Dardani sive Polyarchi, Eetionis sive Jasonis, et Harmoniæ, II, 494, 18. Cf. IV, 378, 1. — Electra e Libya in Samothraciam venit; ejus e Jove liberi: Hemithea (?), Dardanus, Harmonia, IV, 378, 1.
 Electri origo, IV, 463. 474. III, 166, 25. III, 156, 41. II, 87 b.
 Electrides portæ Thebarum unde nomen habeant, II, 494, 18.
 Electris lacus, III, 156, 41.
 Electryo, Persei et Andromedæ f., pater Alcmenes, cum filiis occiditur a Tapho et Teleboa, quod Hippothoes bona iis restituere nolebat, II, 28, 1.
 Electryone, Solis et Rhodi f., III, 176, 1.

- Elegia, urbs trans Euphratem sita, III, 587, 5.
 Elei, nomen habent ab Eleo; ab huius filio Epeo nominati sunt Epei, II, 189, 281. Eleorum rex Opus, II, 145, 117. Eleorum lex ab Oxylo lata, II, 135, 93 a. Elei cum Callydoniis litigantes, III, 150, 3, Eleorum resp., II, 135, 92. Hellanodicae, II, 135, 92. Elei, iubente oraculo, non opitulantur Lacedaemoniis contra Helotes belligerantibus, III, 604, 1. Eleorum coloni Scylluntii, IV, p. 288. Apud Eleos κάλλους ἀγῶνες, IV, 460, 14. Elidis oraculum, II, 239, 14. Apud Eleos Apollo ὀφιοράγος, III, 135, 70. Elidis quas partes Caucones olim tenuerint, II, 135, 93. Elis urbs a verbo ἄλιζιν nomen habet, II, 337, 11. In Elin urbem epigramma, III, 139, 80. Elidis urbes: Macistus, II, 219, 25, et Ephyra, II, 61, 5. Mons Mentha, IV, 331, 6. Elei: Alexinus, Euanoridas, Iphitus, Pantaleon, Phaedon, Plangon, Pyrrhus, Soterichus, Aristolochus, Agemon, Hellanicus, Cletias, Hippias sophista, q. v.
 Eleon, Boeotiae urbs, Bacidis patria, IV, 474.
 Elephantii Gangaridarum, II, 403, § 12; reliquae Indiae, II, 406, 40. Eorum apud Indos venatio; belluarum earum historia naturalis, II, 431, 37. 38; longavitas, III, 474, 30. 475, 34; amores et memoria, III, 474, 31; prudentia; vota diis facient; quare diis carissimum animal, III, 474, 32; dentes vel cornua, III, 475, 35. Elephantii στρογγύλους, III, 475, 37.
 Elephantide (ah) ad mare 750 passus, IV, 334, 3
 Elephantini reges dynastiae quintae, II, 552.
 Elephas, Indiae mons, IV, 388, 8.
 Elesthaas. V. Auxumita.
 Eleus, Neptuni et Eurypylae f., pater Alexidis et Epei, Elidem incolis frequentavit, II, 189, 281.
 Eleus, Cimonis filius, II, 55, 5.
 Eleusis urbs, III, 119, 11; in Achillis clypeo, III, 638, 10. Eleusinis incolae antiquissimi antiochiones, deinde advenae Thraeces sub Eumolpo contra Erechtheum auxiliaturi, II, 464 a. Eleusinii ludi propter fructum a Cerere datum instituti, omnium antiquissimi sunt, II, 189, 282. Αἱ Ἐλευσινιάδες πενταετηρίδες Atheniensium, II, 120, 47 a. Stratonicus monumentum Eleusinae, III, 187, 4. Eleusinia via sacra, II, 254, 59, 1. 266, 72. Eleusinius, Musaeus, II, 23, 1. 284, 51.
 Eleusis, vicus prope Alexandriam, II, *prae* f. x, 8.
 Eleuther, Lycaonis filius, crimine patris vacuus, in Boeotiam fugit, IV, 317.
 Eleutheræ, in Boeotia urbs, unde nomen habeat, IV, 317. Myronis et Lycii patria, III, 116, 2.
 Eleutheria, Plataensium festum, II, 257, § 11. Samiorum, IV, 406. Sinyraeorum, IV, 402, 6.
 Eleutheriscus, Macedoniae urbs, IV, 509, 4
 Eleutherna, urbs Cretæ, IV, 529, 10
 Eleutheropolitani in Palaestina, IV, 55, 106.
 Eli, iudex Iudaeorum, IV, 549, 17.
 Eliaca philosophi secta, IV, 176, 68.
 Elibus Marudachum Baldanem interfecit, eique in Babyloniae imperio succedit; tertio anno post a Senecheribo captus in Assyriam abducitur, II, 504, 12.
 Elieus, Cephisi et Sciadis f., Tanagraeus, Eunosti pater, III, 78, 4.
 Elimææ regi filiam natu majorem despondet Archelaus Macedoniarum rex, II, 152, 154.
 Eliphas, Tharmanitarum rex, III, 220, 12.
 Elión in Phœnicum mythologia, III, 567, 12.
 Eliās, Barachelielis f., Zobites, III, 220, 12.
 Eloim, in Phœnicum mythol., III, 568, 18.
 Elpidia, Placidiae nutrix, IV, 66, 40.
 Elpinice, Cimonis soror et uxor legitima, deinde Calliae nupsit, II, 54, 3; pro Cimone fratre accusato apud Periclem deprecatur, II, 55, 4.
 Elymae tibiae vel scytaliae, III, 482, 79.
 Elymnum, ad Eubram insula; inde muribus pelluntur Chalcidenses, qui in Athlum montem emigrant, II, 222, 31.
 Elyrus, urbs Cretæ, IV, 528, 6.
 Elysia, quæ loca vocentur, III, 146, 93.
 Elysium campus in Ægypto, III, 511, 8.
 Emathion, pater Aeropi, IV, 445.
 Emathion, pater Romi, IV, 395, 11.
 Emeum, opp. Æthiopiarum, III, 477, 42.
 Ἑμμελία, saltatio tragica, II, 283, 44. 284, 50.
 Emmenides, Telemachi f., Xenodici frater, Ænesidami pater, avus Theronis, IV, 433, 5. 6.
 Eminor, Sychemi pater, III, 215, 217.
 Emodus mons, II, 402, 1. 408, 3.
 Empedocles, Metonis pater, Empedoris philosophi avus, Ol. 71 Olympionica, II, 183, 263. III, 42, 27.
 Empedocles, Metonis f., Xenophanis imitator; Pythagoreos audivit, Pantheum curavit, III, 42, 27. Exæneti f. et Exæneti pater; ejus victoria Olympica, III, 162, 11. 169, 6. Archytæ Tarentini discipulus, II, 300, 23. Hippasum et Brontinum audiens fertur; a Pythagoreorum consortio exclusus est, III, 6, 20. Gorgiae discipulus, Pausaniæ amator, III, 162, 12. Ejus divitiæ, vestitus, Καθάρμοι carmen; frater Callicratidas, III, 577, 3. Alia de ejus vita, ætate, moribus, dictis, mortis genere, III, 164, 29. II, 170, 215. 187, 276. II, 24, 6. III, 6, 22. II, 183, 263. Ejus scripta De natura et de femina exanima, III, 162, 12. Tragediæ num sint genuinae, III, 6, 21. Ejus καθάρμοις rhapsodus in Olympia recitavit, II, 249, 47.
 Empedotimus scriptor, II, 197, *not*.
 Empodus scriptor, IV, 403.
 Ἑμπορικαὶ δίκαι a thesmothetis introducuntur, II, 116, 31.
 Ἑμπορίου ἐπιμεληταὶ Athenis, II, 119, 42.
 Empusa appellabatur mater Æschinis, II, 493, 17.
 Empylus Rhodius hist., III, 527.
 Enalios, Neptuni f., Olympiæ vicus, III, 640, 18.
 Enalos Æolensis, Phineii filiam deperiens, cum illa se in mare dejecit; a delphino servatur, Neptuno carissimus, IV, 459, 12.
 Enchelanes s. Enchelenses, Illyriae gens, III, 152, 13.
 Enchelea, vicus Boeotiae, postea Thebæ, IV, 544, 8.
 Endeis Æaco parit Telamonem, IV, 316, 3.
 Endymionis fabula, III, 149, 1. Junonis amore captus, somnum æternum a Jove sibi expellit, IV, 405, 3. Arras lunæ rationes primus invenit, IV, 426, 2. Vir mysticus apud Cares, cur lunam amasse dicatur. Ejus sepulcrum, IV, 547, 11. Pater Ætoli, II, 442, 8; Eurypylæ, II, 189, 281.
 Ἐνν καὶ νέα Athenis quondam Demetrias vocabatur, III, 117, 8.
 Enentiphinaus (?), Æg. rex xxxv sec. Eratosth., II, 558.
 Eneubulus, animal quod e mari emergens Chaldaeis apparuit, IV, 280, 1.
 Eneugamus, animal divinum ap. Chaldaeos, IV, 280, 1.
 Engyium, Siciliae opp. cum Matrum deorum templo a Cretensibus exstructo; in eo Ulyssis et Merionis galeæ cleabus consecratae. Bello Punico secundo incolæ a Carthaginiensium partibus stant; Niciam civem ad Romanos ut deficiant suadentem Pœnis tradere volunt; postea a Romanis subacti servantur, Nicia illo pro iis apud Marcellum intercedente, III, 271, 45.
 Ἑγγυόχη quid sit, II, 440, 4. III, 133, 58.
 Enipo serva Archoli mater, II, 70, 12.
 Enna, urbs Siciliae, III, 288, 83, quam servi rebellantes

- occipare, et sedem dominationis suae facere instituunt, II, *præf.* xxi, 26.
- Enneachordum, instrum. mus., II, 286, 64.
- Enneacrunos, olim Callirrhoe, Athenis, III, 32, 27.
- Enochus, i. q. Atlas, Melhusalami pater, III, 212, 3.
- Ἐνοδία Diana, IV, 339, 7.
- Ἐνωτοκοῖται in India, II, 423, 29. 424, 30.
- Entimus, e Gortyne Cretensis, ab Artaxerxe donis cumulat, II, 296, 11.
- Enfuria Saturno parit Hymnum, Faustum, Felicem, IV, 372, 2.
- Enyalios Libyæ et Neptuni filius, IV, 544, 15; a Marte occisus, III, 597, 57. Enyalio Athenis sacra facit ὁ πολέμαρχος, II, 114, 28.
- Eon, arbor ex qua Argo fabricata, III, 243, 147.
- Ἐώρα, festum ap. Colophonios, II, 164, 197.
- Eordi, primi Amyricæ urbis in Thessalia incolæ, II, 465, 7.
- Ἐρανετες archon Atheniensis Olymp. 46, 1. I, 14, 5.
- Ἐπάκλα Laced., III, 20, 2. II, 242, 23.
- Epaminondæ indoles, II, 310, 23. πλείστα γινώσκων, ἐλάχιστα φεγγόμενος, II, 269. Ejus magister Lysis Pythagoreus, II, 275, 11. III, 5, 18; tibiis eum canere docent Olympiodorus et Orthagoras, II, 286, 60. Stesimbrotum filium inobedientem necasse fingitur, IV, 375, 1. Litem de Side argo quomodo diremerit, III, 192, 4. Τὸν ἱερὸν λόγον constituit, II, 200 a. Ad Mantineam ab Anticrate Lacone occisus, II, 192, 3. Ejus dictum, IV, 23, 22.
- Epaphroditus Neronem moribundum conficit, IV, 576, 91.
- Epaphus cum Baccho, Osiride et Sarapi compositus, III, 155, 37.
- Epaphus, historicus, IV, 404.
- Eparchides, historicus, IV, 404.
- Epel in Ætolia longævissimi, II, 66, 5. Cf. Epeus.
- Epeis, Ægyptius ἱερογγραμµατεὺς, theologia scripsit, III, 572.
- Epeus, Elei f., Eleos de se Epeos nominavit, II, 189, 281.
- Ephas, Madianæ f., III, 214, 7.
- Ephebia Attica, II, 111, 19. 112, 20.
- Ephesias, locus ad Pontum Euxinum, ubi Ephesii coloni urbem condere cœperunt, IV, 152, 31.
- Ἐφεσις in iudiciis Atticis quid?, II, 119, 41.
- Ephesus, II, 309, 16. III, 616, 32. Urbis origines, IV, 371; a servis Samiis condita, IV, 442; unde nomen habeat, III, 597, 58. II, 222, 34. Ephesii coloni in Ephesiade ad Pontum Eux. conseruerunt; hinc sub Timasia duce Byzantium transierunt, IV, 152, 32. Ephesiorum tyrannus Pythagoras a Basilidis imperio dejectus, IV, 348, 2. Ephesii contra Magnesios belligerant; victoriam iis conciliat Pherecydes, III, 40, 19. Ephesii Magnes ad Mæandrum in servitutem redegerunt, IV, 383. Ephesiæ Dianæ bona Sadyattæ mercatoris dedicavit Cræsus, III, 397, 65; Ephesiorum luxuria, IV, 383; tentorium Persicum Alcibiadi figunt, III, 160, 1. Ephesus submersa; a Lysinacho alio loco ædificata, et per tempus aliquod Arsinoe vocata, II, 466 *not.* Urbem tenet Ptolemæus Philadelphus, III, 710, 8. Brenno prodit Demonice, IV, 367, 3. Ephesii templi fundamenta, IV, 167, 34. Ephesiæ Dianæ in templo psalterium dedicavit Alexander Cytherius, III, 482, 77. Ephesi Veneri meretrici sanum est, IV, 406. Ephesia Sibylla Herophylla, III, 406, 67. Ephesii: Andro, Antisthenes, Aristonymus, Democritus, Leophantus, Hegesistratus, Menecrates, Menander, Musæus, Parrhasius, Pythermus, Themistagoras, Xenophon, quos vide.
- Ἐφέται, iudices, nominis origo, II, 107, 5.
- Ephialtes et Otus primi Musis in Helicone sacra fecerunt, IV, 352, 1.
- Ephialtes hortatur Athenienses ne Lacedæmoniiis contra Helotes auxilio sint, II, 70, 9. Ejus opera usus Pericles potentiam senatus Areopagici dissolvit, II, 126, 66. Nimis rigidus optimalibusque exosus clam occiditur opera Aristodici, II, 126, 67; instigante Pericle, II, 491, 7. Ephialtis (Cimonis ?) Athen. liberalitas, II, 209, 1, 8. Cf. etiam II, 621, 7. 107 b.
- Ephialtem Athen. tradi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9.
- Ephorum ap. Laced. auctoritas, II, 209, 2, 5.
- Ephori Cumani scribendi genus reprehenditur, II, 469, 1. Ejus sententia de Cimbrorum migrationis causa, III, 234, 75.
- Ephorus Cumanus junior hist., III, 664.
- Ephotion, Manalius, periodonica, III, 131, 52.
- Ephraim, Josephi f., III, 216.
- Ephratha sive Bethleem, III, 215.
- Ephthalanus, Ephthalitarum rex, a quo gens illa nomen duxit, Persarum regem Perozem vicit, et Persas e Serum emporiis expulit; Ephthalitæ deinde a Turcis vici ex regionibus istis expulsi sunt, IV, 270.
- Ephthalitæ a Dizabulo, Turcorum duce, bello petuntur (c. 562), IV, 205, 10. Olim Sogditarum domini, IV, 225, 18. Turcis produntur a Catulpho, *ibid.* A Dizabulo Turco subiguntur, IV, 226, 270.
- Ephyra, Thessaliæ urbs, postea Cranon dicta, II, 463, 1.
- Ephyra, Elidis urbs, II, 61, 5.
- Ephyra, postea Corinthus, 212, 15.
- Ephyra, mater Aetæ, Corinthia, IV, 405, 4.
- Ἐπίδοιον, sacrificium apud Athenienses, IV, 506, 6.
- Epicarum, vetus nomen Epidauri, II, 137, 97.
- Epicaste, Laii uxor, III, 366, 15.
- Epicaste Agamedæ parit Trophonium et Cercyonem, III, 637, 6.
- Epicaste Clymeno parit Idam, Theragræum, Harpalycen, IV, 390, 12.
- Epicharmus Cous, Helothalis fil., III, 170, 8.
- Epicharmus Syracusanus e Ceraslo urbe oriundus, III, 4, 8; duabus literis alphabetum Græcorum auxil., II, 481, 256. Tres literas, ζ, ξ et ψ, Græcorum alphabeto addidit, II, 3 b. Ab eo multa in sua transtulit Plato, IV, 297, 7; Spes fabula, IV, 359, 17. Quod tribuitur ei carmen Ἡολιτεῖα inscriptum Chrysogoni tibicinis est, II, 289, 80.
- Epiclees, vir luxuriosus, cicuta vitam finit, II, 199 b.
- Epicles, pater Phrynes Thespiciæ, IV, 295, 1.
- Epicomus, Carneadis phil. p., III, 243, 144.
- Epocrates Atheniensis, ad Persarum regem legatus missus, villis adulator, IV, 414, 7.
- Epocrates, Achiarnensis, Themistocli apud Admetum versanti uxorem et liberos misit; quare a Cimone in iudicium vocatus, capitis damnatur, II, 54, 2.
- Epicuri philos. fratres Neocles, Chæredemus, Aristobulus; servus ejus Mys, IV, 455, 6. Epicurus primum grammaticus, deinde philosophus; ejus mors, III, 45, 40. Compla de ejus vita, III, 170, 9. IV, 163, 28; magister Idomeni Lampaseni, II, 489.
- Epidamnus, pater Melissa, avunculus Dyrrachii, III, 574, 15.
- Epidamnus, Illyrica urbs, unde dicta, III, 574, 15. Corcyraeorum colonia, *ibid.* Epidamniorum βασιλεῖς, II, 149, 140. Reipublicæ status mutatio, *ibid.* Epidamni locus Melissonianus, II, 574, 15. Epidamnus capta, III, 672, 6. Epidamno oriundus Anastasius imp., IV, 141, 5. Urbs a Sidimundo proditur Theudericho, IV, 126 *sq.*
- Epidaurus, olim Epicarum, a Caribus incolis, quibus postea se adjunxerunt Iones Atticæ, II, 137, 97. Æsculapii sedes, II, 15, 8. Epidauriorum rex Gorgophonus, IV, 361, 1. Epidauri androgynus fuit, III, 619, 37. Epidaura oriundus Procles et Pamphila, q. v.

- Epidius** (C.) Marullus tribunus, Cæsare auctore, exilio multatus, III, 441, 20; redit, 442, 22.
- Epidromus**, Andromachi f., Larissæus, Thessalorum prætor (192 et 188 a. C.), III, 703, 2.
- Epigenes** Byzantius, II, 510, 23.
- Epigenes** Plintham in legatione ad Attilam comitatur, IV, 72, 1.
- Epigeus** sive Autochthon in Phœnicum mythologia, III, 567, 12.
- Epigonus** Ambraciota, a Sicyoniis civitate donatus, musicus sollers, a quo epigonium instrum. nominatum est, III, 482, 77.
- Epileon**, Nelei f., III, 304, 19.
- Epilycus** Atheniensis, pater Tisandri, II, 56, 11.
- Epilycus**, Strattii f., Gargettius, III, 138, 78.
- Epimaranitæ** in Arabia ad sinum Persicum, III, 478, 45.
- Ἐπιμηλῆται** ἐμπορίου, Athenis, II, 119, 42.
- Epimenes**, Milesiorum æsymneta, III, 389, 54.
- Epimenides** (Atticus), qui postea Buzyges dictus, aratri inventor, II, 182, 258. III, 33, 28.
- Epimenides** Cretensis, III, 133, 88 b, alimo vescitur, III, 40, 18. Ejus anima exit redditque, VI, 162, 23. Curetem appellatum esse ferunt, IV, 454, 1. Unus ex septem sapientibus, II, 336, 4. III, 38, 8. Atticam lustrat, III, 8, 24. Quot annis vixerit, III, 610 *not.* Corpus ejus Lacedæmonii apud se servant, II, 628, 17. Opera quæ sub ejus nomine circumferebantur, II, 21, 6. 43 b IV, 404.
- Epimetheus** musices peritus, IV, 547, 13.
- Epiničius**, Verinæ domesticus, per sicarium Illo insidias struit; Illo traditus Verinam rei instigatricem fatetur, IV, 136 b. IV, 618, 211, 2 sq. In Zenonem conspirat, IV, 619, 211, 4.
- Epiničius** comicus. Ejus fabula Mnesiptolemus inscripta, IV, 418, 23. III, 71.
- Epione** Æsculapio parit Machaonem et Podalirium, IV, 324, 22.
- Epiphania**, Syriæ urbs, III, 644, 50; patria Joannis historici, IV, 272, 138.
- Epiphrades**, Euphemi f., Melanopis p., III, 641, 20. Charipemi filius, pater Melanopis, unus ex Homeri majoribus, II, 66, 10.
- Epirus** Campania dicta a Campo rege, IV, 299, 2. Epirum sibi subijcit Melaneus, Dryopum rex, IV, 344.
- Eam**, absente Pyrrho rege, vastat Lysimachus, II, 453, 6.
- Epirotarum** cum Ambraciotis bellum, IV, 344. In Epiro Aspetus Achilles cognominatur, II, 145, 21. Canes ibi egredit, II, 333, 2; boves, II, 370, 2. Populi: Chaones, Thesproti, Tymphæi, Parauæi, Amymones, Abantes, Casopi, II, 462, 4.
- Epis**, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Ἐπιστάτης** πρυτάνεων, ἐπιστάτης προέδρων, ap. Athen., II, 112, 22. 23. III, 635, 2.
- Epistrophus**, V. Hodius.
- Ἐπιτάφιον** ἀγῶνα τῶν ἐν πολέμῳ θανόντων Athenis procurat ὁ πολέμαρχος, II, 114, 26.
- Epitimus** Pharsalius in quinquertio a Charippo occiditur, II, 56, 11.
- Ἐπιτρόπων** καταστάσεις ad archontem eponymum pertinent, II, 114, 27 a.
- Epizephyriacæ** saltationes, II, 284, 49.
- Epochus** vel Epiochus, Lycurgi et Antinoes f., IV, 336.
- Epone**, Fulvii Stelli et equæ f., dea equorum curam habens, IV, 292.
- Ἐπώνυμοι**. Στρατεία ἐν τοῖς ἐπώνυμοις, II, 124, 59.
- Equæ** carnivoræ Glauci, III, 301, 1. Equi Celtiberorum, III, 274, 51. Parthorum, *id.*
- Equus**, locus (ad Pergamum, ut videtur), IV, 160, 14.
- Erannoboas** in Gangem influit, II, 413, 18. 421, 26.
- Erasippus** Locrus poeta, II, 221, 30.
- Erasixenus**, strenuus potator, III, 139, 79; in eum epigramma, *ibid.*
- Eratonius** ins. in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Eratosthenes** cur Bῆτα?, IV, 163, 25.
- Eraus**, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Erbessum** in Sicilia, III, 19, 3.
- Erchia**, Ægeidis demus, II, 355, 7.
- Erda**, Parthiæ urbs ad Euphratem, IV, 409, 1.
- Erechtheis** tribus. Ejus demi: Euonymus, Themacus, Lamptræ, II, 354, 6.
- Erechtheus** rex, II, 208, 1, § 1, contra Eleusinos et Thracæ eorum socios bellum gerit, II, 464 a. Filiam suam sacrificat, IV, 479, 4. Phorbantem occidit, II, 351, 10.
- Erechtheus** pater Alconis, quem a Chalcidensibus, ad quos confugerat, repetit frustra, II, 462, 5.
- Erembi**, qui ap. Hom. Od. 4, 84 memorantur, quinam sint, III, 288, 85. 86.
- Eresus**, III, 16, 17.
- Eretrienses** equitatu pollentes, oligarchice gubernantur, II, 142, 109. Oligarchiam sustulit Diagoras, II, 142, 109.
- Eretrienses** Diagoræ statnam ponunt, II, 217, 12. Circa Pallenen et Atho urbes condunt, II, 141, 106. A Chalcidensibus et Cleomacho prælio vincuntur, II, 141, 107. In bello Ionico Cyprios pugna navali vincunt, Sardesque obsederunt, ut Miletum Persarum obsidione liberarent, IV, 441. Persarum bello appetiti opes Athenas transferunt, II, 199 b. Eretriam num Menedemus Antigono prodiderit, III, 171, 15. Eretrienses: Athenodorus, Diomnestus, Menedemus, q. v. — Eretriaca phil. secta, IV, 176, 68. Eretriensis ludimagister, II, 46, 1.
- Ereuthalion**, Hippomedontis vel Aphidantis vel Xanthippi f., Arcadum rex, a Nestore Pylio occisus; tumuli ejus inscriptio, IV, 318, 2.
- Ergias** Rhodius, historicus, IV, 405.
- Erginus** Milesius post Tiphyn Argus gubernator, II, 41, 59. 38, 44.
- Erginus** Syrus, Arati dux, Piræum occupare tentat, III, 22, 3.
- Euribœa**, V. Peribœa.
- Erichthonius** quomodo natus sit; cistæ inclusus a Minerva custodiendus traditur Cecropis filius, II, 22, 1.
- Erichthonius**, Dardani et Batiæ f., III, 598, 64.
- Eridanus**, i. q. Padus fl., III, 166, 25; nunc Rhodanus, III, 32, 22. Cf. IV, 540, 2, § 9.
- Eridius**, Hæmi f., a quo fluvius dictus, III, 596, 54.
- Eridius**, postea Iris, Ponticus fluv., III, 596, 54.
- Erigone**, cujus historia in Ἑώρῳ festis cantilenis canitur, II, 164, 197.
- Eriope**, Æantis mater, IV, 638 a.
- Eriphanis**, poetria, Menalcæ venatoris amorem carminibus cecinit, quæ ab illa nomen habent, II, 315, 37.
- Eriphyle**, Talai f., quomodo Amphiarum coegerit contra Thebas proficisci; ab Alcæone interficitur, III, 305, 23.
- Eriulphus**, Gothorum princeps, auctor conjurationis quam Fravilla repressit, IV, 41, 60.
- Ermenerichus** s. Armenerichus, Asparis f., IV, 135 a, quo tempore pater et Ardaburius frater a Leone imp. cæsi sunt, peregre absens erat, IV, 135 b.
- Ermiuth**, i. e. Judæi, III, 212, 4.
- Ernas**, Attilæ filius natu minimus, cur ceteris carior patri fuerit, IV, 93.
- Ἐρεαδæ**, Hippolhoontidis demus, II, 356, 13.
- Eroensis**, Thersippus, II, 198 b.
- Ἐρως**, in Phœnicum mythol., III, 568 20.
- Errenysis** in Gangem influit, II, 413, 18.

- Erasmus Pollio (T.), e Bononia longævus, III, 609, 29.
 Erxias historicus, IV, 406.
 Erycini, in Sicilia, III, 19, 4. Eorum urbs, III, 90, 16.
 Erymanthii apri mater, III, 584, 45.
 Erymanthus, Arcad. opp., postea Phegea, III, 638, 7.
 Erymnæ, Lyciæ opp., III, 234, 66.
 Erymneus peripateticus, magister Athenionis, III, 267, 40.
 Erythia ad Gades insula, III, 100, 3. IV, 476, 1. 477, 3.
 Erythræ. Civitatis rex Cnopus interficitur ab Ortyge, Iro et Echaro, qui a Chiis adjuti tyrannidem occupant, et in cives sæviunt; tandem vero a filio Cnopi Hippote urbs in libertatem restituitur, IV, 431. Prope urbem locus Leopodium, *ib.* Erythræi Basilidarum oligarchiam sustulerunt, II, 163, 195. Milesiis contra Naxios sub Diogneto duce auxiliantur, II, 156, 168 *b.* IV, 203. Erythris Diana στροφαία, IV, 431. Dianæ statuam vinciunt, III, 146, 90. Herophyle Sibylla, II, 198 *a.* IV, 474; quot annos vixerit. De ea oraculum, III, 610, 4. Græcis prænuntiat Trojæ excidium, IV, 309. Erythræa poetria, Aristomache, III, 123, 27. Erythræi: Apollodorus hist., Hippias hist., Demetrius, Lamprus, q. v.
 Erythræum mare, unde sit dictum, III, 25, 4.
 Erythrius, Athamantis et Themistocles f., II, 37, 35.
 Erythrius, præfectus prætorio, sub Zenone munere se abdicat (475), IV, 116, 6. Ejus laus, *ibid.*
 Erythrus, Persei filius, mari nomen dat, III, 25, 4.
 Eryx, Siciliæ urbs, II, 480, 46, et quasi arx, III, 288, 83.
 Eryxis, Philoxeni pater, IV, 516.
 Eryxo, Arcesilai II regis uxor, Learchum, mariti interfecitorem, necat, III, 387, 52.
 Esar, Æthiopiarum opp., ab Ægyptiis conditum, qui Psammetichum fugerunt, IV, 333, 1. Bioni vocatur Sape, IV, 351, 3.
 Esau, III, 214, 8. 220, 12. Isaurorum stirpis auctor, IV, 136 *a.*
 Esca, Attilæ filia, quam pater uxorem duxit, IV, 83.
 Ἐσχα et βωυδ; diversa, III, 9, 29.
 Ἐσχαρία, vocatur Libya, III, 238, 17.
 Esias a Rua Hunno ad Theodosium II de reddendis transfugis legatus mittitur, IV, 71, 1. Denuo ad Theodosium ab Attila mittitur, IV, 81. 95. 96.
 Etazeta, altera Nicomedis regis uxor, Zeilam machinis suis Bithynia expellit; filiorum ejus tutores, III, 537, 22. Post mortem Nicomedis fratri ejus nupsit, *ib.*
 Eteobutadæ, gens sacerdotalis ap. Athen.; nominis etymologia, IV, 402. Eteobutadæ in Scirophoriis, III, 341, 23.
 Eteocretes, II, 319, 4. IV, 507, 12.
 Eteonus in Bœotia, ubi Cereris templum et Œdipi sepulcrum, III, 336, 6.
 Etesias; sic vocabatur Antipater, Philippi f., qui per 45 dies Macedoniæ rex fuit, III, 699, 6.
 Etnitas, panis genus, IV, 407.
 Etrusca dea, Nortia, III, 96, 7. Etruscorum rex Æolus, IV, 504, 1; Annius, III, 230, 26; vita voluptaria, IV, 296, 5; cœnæ sumtuosæ, III, 257, 1. Ex Etruria frumentum Romam conveyit Sp. Mælius, II, præf. xxxi. In Etruria terra reperitur aquæ innatans, III, 274, 52.
 Euagoras, Nelei f., III, 304, 19.
 Euagoras, Cleobuli Lindii pater, II, 482, 55.
 Euagoras, Periandri f., Potidæam coloniam deducens perit, III, 393, 60.
 Euagoras gibbus, Demetrii Poliorcetæ parasitus, III, 310, 7.
 Euagoras Cyprius rex ab Eunuchio interfectus, II, 166, 204.
 Eualces historicus, IV, 406.
 Eualeni, Arabiæ gens, IV, 409, 1.
 Euander, II, 84, *b.* Herculis disc., III, 470, 13.
 Euanoridas Eleus, Olympionica, Hellanodica, historicus, IV, 407.
 Euanthes, Bacchi f., III, 165, 21.
 Euanthes, Cænopionis f., II, 50, 13.
 Euanthes Cyzicenus, Milesius, Samius, etc., III, 2 *not.*
 Εὐανθίς, Alexandriæ tribus, III, 165, 21.
 Euathlus Calyces amorem repudiat, II, 287, 72.
 Eubœa e Mercurio mater Polybi, III, 202, 6.
 Eubœa, olim Chalcis, IV, 352, Chalcodontis aut Macris, IV, 395, 9. Olim Macris et Abantis, a Thracibus ex Aba Phorica profectis frequentata, II, 141, 105. Cf. IV, 333, 5. Abantes ex ea in Chium migrant, II, 50, 13.
 Eubœa, arx Briarei, III, 594, 42. In Eubœam fugit Eurytus, post expugnatam (in Peloponneso) Œchaliæ, II, 36, 33. In eandem ex Attica fugit Alcon, II, 462, 5. Ex Eubœa oriundi Macrones ad Pontum, IV, 395, 10. Eubœenses ante pugnam ad Salaminem verentes ne a Græcis destituerentur propter Eurybiadis ignaviam, Pelagontem cum pecuniæ vi ad Themistoclem mittunt, II, 295, 7. Eubœæ rex Alexander, Crateri f., III, 71. Insulæ terræ motu quassata, IV, 381, 2. Ejus promontorium Caphareum, III, 11, 36. Eubœus Archemachus, IV, 314.
 Eubœus, Parius, parodiarum poeta, III, 128, 45. II, 313, 27.
 Eubulides, Euphanti magister, III, 19. Pythagoreus, de Pythagora scripsit, II, 279, 23. III, 6, 19.
 Eubulus comicus, II, 248, 41.
 Eucarpia, Phrygiæ pagus vini feracissimus, IV, 453.
 Euchenor, Polyidi f., IV, 638 *a.*
 Eucherius, Stilichonis et Serenæ f., interfectus, IV, 59.
 Euchir, Dædali cognatus, picturam in Græcia invenit, II, 182, 257.
 Euclea, meretrix Athen., IV, 410, 1.
 Euclees, Orpheus nepos, pater Idmonidis, III, 641, 20.
 Eucleis, Dorionis f., II, 66, 10.
 Eucles, Diagoræ Rhodii nepos, Olympionica, II, 183, 264.
 Eucles, 24 an. ante Euclidem archon, II, 348, 7.
 Eucles. V. Thersippus.
 Euclides Megaris aut Gela oriundus, III, 243, 142. Ejus placita, IV, 163, 27; discipulus Stilpo, III, 170, 14.
 Euclides, Smilidis p., IV, 466.
 Euclides, Sentlus cogn., parasitus. Ejus dictum, IV, 415, 9.
 Euclides archon Athen., II, 348, 7.
 Eucrates, Athen. archon, III, 40, 17.
 Eucrates, historicus. IV, 407.
 Eucratidas, Bactriæ rex (140 a. Chr.), in India mille civitates subjectas sibi habet, IV, 309, 6.
 Eudicus scurra pugiles et luctatores imitans, II, 284, 48.
 Eudocia, amica Athenais, Theodosii II uxor, Saturninum interficiendum curat, IV, 94.
 Eudocia, Valentiniani III et Eudoxiæ f., soror Placidia, a Gensericho capta, frustra a Marciano repetita, IV, 101, 24; a Gensericho Honoricho filio despondetur, IV, 104, 29.
 Eudora, Hyas, III, 304, 19.
 Eudoxia, Theodosii filia, Valentiniani III uxor, cum filiabus Eudocia et Placidia a Gensericho capta, IV, 101, 24. 614, 200; libertati restituitur, IV, 104, 29.
 Eudoxi Cyziceni navigationes, III, 279 sq.
 Eudoxus Cnidius in Ægypto apud Chronophidem Heliopolitum, III, 579, 16; astronomus leges civibus suis scripsit, III, 40, 20. Ejus specula Cnidi, III, 287, 81.
 Eudoxus Rhodius, historicus, IV, 407.
 Euechous (Enexius Euseb.), primus rex Babyloniorum, qui post diluvium regnat annis 2400, II, 503, 11; filius ejus Chomasbelus, *ibid.*

- Euedochus animal quando apud Chaldaeos apparuerit, IV, 280, 1.
- Euegetes, Polemonis pater, III, 108.
- Euelpis Carystius, IV, 408.
- Euemeridas Cnidius, hist., IV, 408.
- Euenor Ephesius, Parrhasii pictoris pater, II, 304, 4. III, 481, 72.
- Euenus, Martia et Steropes f., Marpessae filiae raptorem Idam persequitur; non assecutus eum, in Lycormam fluvium se conjecit, IV, 401, 5.
- Euepes, Melesigenis f., Eumetidis pater, III, 641, 20.
- Eueres, Tiresiae mater, II, 244, 30.
- Euerodachus vel Erodanchus, Babylon. rex antediluvianus. II, 499, 5. 6.
- Euerodeschus, rex Chaldaeorum ante diluvium, IV, 280, 1.
- Eugenii imp. nex, IV, 610, 187.
- Euhages (Οὐάγης *Strabo*) apud Gallos, III, 323, 7.
- Evilmarodachus Nabucodrosoris filius et successor, II, 505. Altero regni anno necatur, II, 507.
- Euipe Theprotia Ulyssi parit Leontophronem vel Doryclum, III, 339, 17.
- Euipe, Dauni f., II, 371, 3.
- Euippus, Alabandi pater, III, 644, 48.
- Eulæus et Tigris fluv. ad Characem opp. lacum efficiunt, III, 476, 39. Cf. 478, 44.
- Eulæus eunuchus, nutricius Ptolemæi Philometoris, III, 720, 2 *not.*
- Eulimenis, Cydonia Cretensis filia; ejus amores et mors, III, 300, 1.
- Eulogius philosophus, cui Leo imp. stipendium dedit, IV, 114, 2 a.
- Eumachus Neapolitanus, historicus, III, 102, 1.
- Eumæus, a Telemacho civitate donatus, auctor gentis Coliadarum, II, 147, 133.
- Eumelus Corinthius, II, 20 a.
- Eumenes Cardianus, aurigæ filius, quem Philippus secum abduxit, II, 471, 7. Ei Cappadocia et Paphlagonia gentesque ad Pontum usque ad Trapezuntam assignantur, III, 668, 1. II, 452, 1.
- Eumenes I, Philætaris regis Pergameni ex fratre nepos, ebrietate mortuus est, IV, 375, 2.
- Eumenes II Amastrin urbem Ariobarzani Mithridatis filio gratis tradere mavult, quam pecunia revendere Heraclensisibus, III, 535, 16. Zenophanem Cilicem beneficio quodam affect, II, *præf.* XIII, 14. Assiorum porcos quanti emerit, III, 188, 9.
- Eumetis, Euepis f., Mæonis uxor, mater Homeri, III, 641, 20.
- Eumolpus, ex Thracia venit Eleusinem, contra Erechtheum auxiliatur, II, 464 a. Ceterum nonnulli tres distinguunt Eumolpos hunc in modum:
- Eumolpus I, Cerycis pater, II, 351, 11.
- Eumolpus II, Cerycis f., Musæi pater, II, 351, 11.
- Eumolpus III, Musæi f., initiationes invenit; II, 351, 11. Hic primo Eumolpo quinque generationibus junior est, II, 464 a. — Eumolpidarum unus ἐπιμέλητης τῶν μυστηρίων, una cum archonte rege, II, 114, 27 b.
- Eunapius Lydus ad Julianum imperatorem Lydorum legatus missus est. Coram eo causam dixit, IV, 21, 15.
- Musonio Asiæ proconsul (sub Valente imp.) ab ministris erat, IV, 33, 45.
- Eunapius Sardinianus, scriptor, III, 7.
- Euneus, Jasonis et Hypsipyles f., III, 304, 13. 368, 18.
- Euneus, Thesei Amazonem rapiens comes, II, 345, 8.
- Eunoe Dymanti parit Hecubam, IV, 345, 2.
- Eunomus pincerna apud Cæneum talitro ab Heracle occiditur, II, 36, 31.
- Eunomus, Polycleiti f., Larissæus, Thessalorum prætor (191 a. C.), III, 703, 2.
- Eunosta, nymphea, Eunosti nutrix, III, 78, 4.
- Eunostus, Eliei f., Tanagrorum heros. De eo historia, III, 78, 4.
- Eunostus, Pythagoræ frater, III, 10, 30.
- Eunus, servorum Siculorum, qui in dominos conspiciunt, dux, et præstigator, II, *præf.* XXI, 26.
- Euonymitæ, ad Æthiopiam, III, 237, 104.
- Euonymus, una ex ins. Lipareis, III, 285, 78. Inter eam et Hieram ins. nova insula emersit Posidonii ætate, III, 285, 78.
- Euonymus, Erechtheidis demus, II, 354, 6.
- Eupalamus, Simmiæ pater, III, 136, 73.
- Eupatoriam urbem Lucullus strategemate usus cepit, capitam diruit, III, 550, 45.
- Εὐπατρίδης Atheniensium, II, 106, 3.
- Euphantus Olynthius scriptor, III, 19.
- Euphemius, sub Marciano magister officiorum, vir prudens et eloquens, IV, 102, 28.
- Euphemus, Argus navis gubernator, IV, 517, 2. In Iaronica ad oram maritimam habitat; ejus posterl in Theram ins. et deinde in Cyrenaicam regionem migrant, II, 87 b. IV, 286, 6.
- Euphemus, Philoterpis f., Epiphradis pater, III, 641, 20.
- Euphemus ab Arcesilao IV ad ludos Pythios missus in Græcia moritur, IV, 517, 1.
- Euphenes, Macedo quidam, II, *præf.* XXIII, 3.
- Euphorbia herba describitur, III, 473, 26. 27.
- Euphorbus, postea Pythagoras, II, 244, 30.
- Euphorbus, Musæ frater, medicus Jubæ regis, III, 473, 27.
- Euphorio, Polymnesti f., Chalcidensis scriptor, III, 71. Apud Prytanim cœnans ciborio immingit, IV, 417, 21.
- Euphræus Orita a Platone ad Perdiccam missus, IV, 357, 1; multum valuit in aula Perdiccæ; ejus indoles; a Parmenione occisus est, IV, 357, 2.
- Euphranoris τοῦ ὀφθαλμοῦ dictum, III, 310, 10.
- Euphranta, Libyæ opp., III, 238, 125.
- Euphrantides, Atheniensis haruspex, II, 295, 8.
- Euphratas, Byzantinus, pater Menandri Protectoris, IV, 201, 1.
- Euphratem transgreditur Lucullus, III, 555, 56. Euphratis insula Syrbane, III, 660, 13. Euphratis lapis astiges vel ælites, et herba exalla vel axalla, IV, 362, 6.
- Euphratesiæ oppidum Germanicea, III, 659, 4.
- Euphrosyne, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Euplutijs magistrianus ab Honorio ad Valiam mittitur de reddenda Placidia, IV, 64, 31.
- Eupolia, Agesilai regis filia, II, 240, 17.
- Eupolis ab Alcibiade in mare dejicitur, II, 483, 61.
- Eupompi Samii draco, IV, 277, 1.
- Euripidis natales, IV, 163, 26. Euripides ad Archelaum regem venit, III, 591. Ei os male olens exprobrat Decamnichus, qui verberandus poetæ traditur ab Archelao rege, II, 152, 155. Euripides Neophronis Medea usus, II, 240, 16, 185, 269; in Medea ex Calliæ tragedia grammatica profecit, II, 321, 62. Euripidis versus ex Archelao fab., I, 248, 40. Ejus Andromeda causa fuit ut cholera morbo cives urbis alicujus (Abderitæ, ut videtur) affligerentur, IV, 37, 54. Simile quid Theodosii temporibus accidisse videtur, *ibid.* Euripides Telephum fab. correxit, II, 283, 43. De Etolorum more quodam falsa protulit, II, 187, 278. De Euripide Crantoris dictum, III, 167, 39. Versus poetæ laudantur, II, 264, 3. Euripidis in Icaro insula versantis epigramma, IV, 404, 1; epistolæ ejus quæ feruntur, sunt Asinii Pollionis opus, IV, 310;

- pugillares ejus post mortem poetæ emit Dionysius tyrannus, II, 52, 73 b.
- Euripides quidam Atheniensis, cujus uxorem stuprat Theogenes Samius, II, 216, 10, 7.
- Euripus, II, 261, 29, septies per diem reciprocatur, IV, 395, 8.
- Euromus, Cariæ oppidum, IV, 312, 12.
- Euromus, Idriæ f., Caris nepos, IV, 312, 12.
- Europæ tres; 1. Oceani f.; 2. Agenoris f.; tertia mulier Thracica, a qua Europa terra nomen habet, IV, 424, 6.
- Oceani et Parthenopes filia, II, 349, 1. Nili f., uxor Danaï, IV, 432, 1. Europa, Asiæ soror, Oceani filia, terræ parti nomen dedit, II, 61, 4. Europa, Agenoris et Tyrdus f., a Tauro Cretæ rege e Tyro urbe, quam cepit, abducta; mater Sarpedonis et Minois, III, 598, 63. IV, 544, 15.
- Europa terra unde dicta? V. sub v. antec.
- Europus, Syriæ opp. non longe ab Euphrate, ab Edessenis conditum, III, 652, 8; ibi prælium commissum a L. Veri ducibus, III, 653, 11.
- Europus; sic Seleucus Nicator appellavit Rhagam urbem ad portas Caspias, IV, 308, 4.
- Eurotas, Pelop. fl., III, 179. Ejus planta, III, 524, 4. IV, 504, 2.
- Eurotas, Pitanes Laconicæ pater, II, 627, 6.
- Euryanassa Tantalo parit Pelopem, IV, 402, 7.
- Eurybalus, Ulyssis comes, II, 478, 38. Cercopa, II, 478, 38.
- Eurybatus proditor, II, 478, 38.
- Eurybiades, Deballi f., Cleodæi pater, III, 690.
- Eurybiades ante pugnam Salaminiam in Peloponnesum recessurus pecunia a Themistocle accepta demulcetur, II, 295, 7.
- Eurybotes, Telemontis f., Argonauta, II, 38, 40.
- Euryclea, Ecphantis f., Laio parit Œdipum, IV, 405, 6.
- Euryclea, Athamantis et Ino f., a patre insaniente occiditur, II, 344, 6.
- Eurydamia, Phylei f.; ejus ex Polydo filii, IV, 638 a.
- Eurydice, Actoris f., Peleo Polydorum parit, IV, 506, 3.
- Eurydice, Antipatri f., uxor Ptolemæi Lagi, mater Ptolemæi Cerauni, III, 699, 5. 696, 6. Ejus liberis regnum Ægypti asserere studet Demetrius Phalereus, III, 47, 50.
- Eurydice, filia Cynnanes Illyriæ, apud quam in re bellica exercitata contra Olympiadem in pugnam prodit, II, 475, 24. 361, 3.
- Eurygyes. V. Androgeon.
- Euryleon, Æneæ f., III, 70, 8.
- Eurylochus Cychreum e Salamine ins. pellit, III, 599, 72.
- Eurylochus Cassandreus, IV, 169, 42.
- Eurylyte, Æetæ uxor, II, 40, 54.
- Eurymachus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Eurynedon Aristotelem impietatis accusat, III, 581, 28.
- Eurymenes Syracusanus, Dionis frater, III, 7, 22 a.
- Eurymenes athleta, III, 579, 17.
- Eurynoe, Chytirorum regis uxor, III, 236, 94.
- Euryodia e Jove mater Acrisii, II, 147, 130.
- Euryon, Soi f., Prytanidis p., III, 603, 1.
- Euryptolemus, Megacis f., Isodicæ pater, II, 354, 4.
- Eurypyle, Amazonum dux, III, 595, 48.
- Eurypyle, Endymionis f., Neptuno parit Eleum, II, 189, 281.
- Eurypylus, Neptuni et Celæntis f., frater Tritonis, ex Stenope pater Lycaonis et Leucippi, rex Libyæ Cyrenaicæ; post eum regnat Cyrene, IV, 285, 3 et 4. Eum Phylarchus appellat Eurytum, fratremque ejus Lycaonem, IV, 285, 4. Eurypylus regnum præmium proponit ei, qui leonem terram vastantem interfecerit. Præmium aufert Cyrene, III, 285, 5.
- Eurypylus, Hyperochi f., Ormeni pater, IV, p. 286.
- Euryrrhoe, Nili f., uxor Ægypti, IV, 432, 1.
- Eurysternæ sanum Delphicum, III, 157, 46.
- Eurystheus, Persei nepos, Sthenell f., frater Iphidis, II, 8, 6; Herculi Thebis Tirynthem profecto labores indicit, III, 369, 20. Admetæ pater, III, 103, 1.
- Eurytanes, Ætolicæ populus ab Euryto nominatus, II, 147, 131.
- Eurythemis, Timandri f. V. Cotto.
- Eurythemiste, Beoti uxor, II, 330, 2.
- Eurytia, Phinei uxor secunda, III, 302, 3.
- Eurytion, Antigonæ pater, IV, 506, 3.
- Eurytion Heracleensis, adulterio causa seditionis, II, 143, 113.
- Eurytus Phylarcho dicitur qui aliis est Eurypylus, Libyæ rex, IV, 285, 3.
- Eurytus, in Ætolia regulus, II, 147, 131.
- Eurytus, Melanei, Dryopum regis, f., frater Ambraciæ, IV, 344.
- Eurytus, Œchalicæ (in Peloponneso) princeps, Ioles nuptias Herculi recusat; quare Œchaliæ Hercules expugnat, filios ejus interficit; Eurytus fuga in Eubœam evadit, II, 36, 33. Ab Hercule occisus est, IV, 591.
- Pater Toxei, Clytii, Deionis, IV, 333, 6.
- Eurytus Tarentinus, Pythagoreus, II, 275, 12.
- Eurus ventus, III, 296, 101.
- Eusebius, præpositus Ravennæ Honori temporibus; ab Alarico Gotho fustibus necatur, IV, 60, 13.
- Eusebius, comes Petri patricii in legatione ad Chosroem (562), IV, 209, 212.
- Eusebius, dux Rom. in Asia (575), IV, 241, 38.
- Eusebius historicus, III, 728.
- Eustathius Epiphaniensis, histor., IV, 138.
- Eustochius, Cappadox, dux Armeniorum in Juliani expeditione Persica, quam descripsit, IV, 4.
- Euthenæ, urbs Cariæ, III, 125, 34.
- Euterpe Halicarnassensis, mater Themistoclis, III, 3, 2.
- Euthias rhetor Phrynem capitis ream agit, III, 50, 66. Ei quæ tribuitur contra Phrynem oratio Anaximenis est, II, 354, 5.
- Entychius, Rom. ad Turcos legatus, III, 245.
- Euthyocrates, Onomarchi f., Phocensis, II, 146, 125.
- Euthydemus, Bactriæ rex, Demetrii pater, IV, 308, 5.
- Euthymenes archon Athen., IV, 425, 1.
- Euthymenes Χρονίων auctor; et alius geographus ex Massilia, IV, 408.
- Εὐθύναι, Athenis, II, 122, 52.
- Enthynus, archon Athen. (Ol. 88, 3), II, 126, 70 a.
- Eutocius Thrax, pecuniam publicam furatus ad Craterum, principem Ascalonitarum, confugit, IV, 55, 106.
- Eutropio, Antigoni regis ἀρχιμάρτυς, II, 87 a.
- Eutropius eunuchus in Rufini locum succedit; ejus indoles, IV, 44, 66-69. Timasium ex Asia advocat, ut rebus gerendis præficeret, IV, 44, 70; Bargum ad honores evehit; ingratum deinde deprimit, IV, 45, 71; Timasium et Abundantium in exilium ejicit, IV, 45, 72. Contra Tribigildum in Asia rebellem mittit Leonem familiarem suum, IV, 48, 76. Eutropio fidelissimus dux erat Subarmachius, IV, 48, 77. Eutropii potestatem evertit Gainas, 47, 75. Ejus nex, IV, 610, 189.
- Euxantius, Minois f., Mileti p., IV, 334, 1. II, 38, 43.
- Euxenon, unus eorum qui cum Chione in Clearchum Heracleæ tyrannum conjurarunt, III, 527, 1.
- Euxenus Phocæensis Massiliam profectus ibi Nani filiam Pettam in matrimonium ducit, II, 176, 239.
- Euxitheii Pythagorei placitum de anima corpori poenæ causa illigata, II, 303, 2.

Exænetus, Myrmecis p., IV, 175, 61.
 Exænetus, Empedoclis pater, III, 162, 11.
 Exænetus, Empedoclis filius, Olympionica, III, 162, 11.
 Exalla planta, IV, 362, 6.
 Examyas, Thaletis pater ex Cleobulina, II, 482, 52. III, 336, 3.
 Execestidæ citharædi victoriæ, III, 130, 47.
 Execestus, Phocensium tyrannus, incantatos annulos possidet; dolo occiditur, II, 146, 124.
 Exisatus. V. Ditatus.
 Ἐξώσσοτος, piscis, II, 325, 73.
 Exuanun, Phrygiæ urbs, postea dicta Azanium, III, 524, 3.
 Ezechias, Judæorum rex, Senecheribi æqualis, II, 503, 11.
 Ezechias Judæus post pugnam ad Gazam cum Ptolemæo Lagi in Ægyptum proficiscitur; ibi Hecataei familiaris factus, cui res Judæorum exposuit, II, 393, 14

F

Fabas cur non edant Pythagorei, II, 197 *not.*
 Fabius absente Papirio dictatore, Samnitas clade affecti, spoliæque cremavit, III, 90, 13.
 Fabius Gurgis Samnitas prælio vincit, IV, 321, 3.
 Fabius (N.) Pictor, historicus, III, 80.
 Fabius (Q.) Cunctator; ejus in tutis consilii constantia Marcelli consuetudine temperat, III, 271, 44. IV, 557, 52. Ejus contra Hannibalem prælio certantis mors, IV, 322, 12.
 Fabius (Q.) proconsul in Lusitania (141), III, 98, 7.
 Fabius (Q.) Pictor, historicus, III, 80.
 Fabius Fabricianus, de quo est fabula IV, 401, 3.
 Fabricius consul Thurios a Bruttiiis et Lucanis obsessos liberat; Reginis relinquit præsidium sub Decio duce; quo urbe potito, Reginis patriam restituit, et in auctores cladis animadvertit, II, *præf.* p. xl sq.
 Falerii peste vexati virginem Junoni sacrificare jubentur, IV, 322, 10.
 Fatua, Bona dea, IV, 364.
 Faunus, Mercurii f., ab Hercule, cui insidias struxerat, occiditur, IV, 387, 6. Italiæ rex, IV, 542, 6. Latini pater, III, 244.
 Faustulus. De ejus historia v. III, 74, 1. 75, 2. 76, 2. 84 sqq. III, 410 sq.
 Faustus, Saturni et Entoriæ f., IV, 372, 2.
 Faustus, Adriani servus, longævus, III, 610, 4.
 Favonius ventus, III, 296, 101.
 Favorinus, Arelatensis scriptor, III, 577.
 Februarius, anni mensis ultimus, intercalationi deputatus, IV, 409. Unde dictus, III, 470, 9.
 Felix, Saturni et Entoriæ f., IV, 372, 2.
 Felix, militum dux dolo Aetii interfectus, IV, 615, 201, 3.
 Feslus, sub Valente imp. in Asia proconsul, sævit in eos qui Theodorea conjurationis participes fuisse artesque magicas exercere videbantur (374), IV, 29. 39.
 Fidenæ, urbs Albanorum, III, 644, 41.
 Fidentia urbs, ex qua T. Camorius Tertius, III, 609, 29.
 Fimbria in Asiam missus Valerium Flaccum collegam occidit; Mithridatis duces ingenti clade afficit, III, 543, 34.
 Fimbriani milites Archelaum in vincula conjiciunt, III, 546, 40.
 Firmus, Ebi filius, IV, 401, 2.
 Flamines Rom. unde dicti, III, 469, 7.
 Flamininus (T.), Siciliæ prætor, in Hiera ins. sacra facit diis marinis ob novam insulam quæ e mari emerserat, III, 286, 78.
 Follis tributum, IV, 154, 5.
 Fontes mirabiles, II, 373, 9. 10. 396, 2. 434, 39. III, 101, 6.

187, 5. 291, 95. 325, 5. 478, 48. IV, 436, 6-12. 437, 13 sqq.
 Formicæ aurum effodientes, II, 434, 39.
 Fortunatæ insulæ ad Mauritaniam, III, 473, 28.
 Fortunæ fanum Byzantii, IV, 149, 15.
 Francos Attila aggreditur a majore puerorum regionum contra Aetium auxilio advocatus, IV, 99, 16. Franci sub Ammigo duce bellum contra Romanos renovant (561), IV, 204, 8. Ab Avaribus appetuntur (565), IV, 219, 14. Sub Sigisberto Avaribus fœdere junctis comitatus præbent (568), IV, 230, 23.
 Fravitha, Gothus nobilis, in Rom. imp. apud Theodosium debebat. Vir probus. Conjunctionem quem Gothorum principes contra Rom. inierant, patefacit, IV, 41, 60.
 Latrones in Oriente coercent; Gainam ad Chersonesum devincit. Quod victum non sit persecutus a multis ei crimini vertitur; Constantinopolim reduci Arcadius dignitatem consularem desert, IV, 49, 80. 81. 82. 612, 190. Cum Scipione comparatur, *ibid.* Hieracis et Joannis machinis vita spoliatur, IV, 51, 85. 53, 87.
 Fronto, Albutii f., e Philippis Macedo, longævus, III, 609, 1.
 Fulvius (P.) Phryx, libertus, longævus, III, 608, 29.
 Fulvius Stellus ex equa Eponam gignit, IV, 292.
 Furiarum cultus Athenis, III, 131, 49. Furiarum templum θευρεπόροις ingredi non licet, III, 131, 50. Furiarum statuæ Athenis, III, 127, 41.
 Fuscus a Domitiano ad Decebalum missus (86), IV, 185, 4.

G

Gabba oppidum Syriæ, III, 479, 52. IV, 471, 8.
 Gabii, III, 74, 1. 76, 2.
 Gabii. V. Abii.
 Gabinius, Pompeji legatus, impedit ne Alexandrini advocatum e Syria Philippum ad imperium evehant, III, 716, 26.
 Gadagale, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
 Gadda in Arabia, IV, 409, 4.
 Gades, ab Archaleo, Phœnicis f., condita; nominis etymologia, IV, 363, 2 a.; ejus situs astronomicus, III, 287, 81. Ibi Herculis templum in eoque fons memorabilis, III, 291, 95. 100, 5. et arbor, III, 293. Gades venit Eudoxus Cyzicenus, II, 280.
 Gaditanorum mercatorum naves, III, 280.
 Gadus, Jacobi f., III, 215, 9.
 Gæson, palus inter Prienen et Miletum, III, 3, 4.
 Gæstuli euphorbiam herbam legunt, III, 473, 27.
 Gagæ, Lyciæ opp., III, 234, 65.
 Gainas Eutropii eun. potestatem evertit, IV, 47, 75. Gainæ rebellio, IV, 49, 79; 610, 190; quam restinguit Fravitha, qui ad Chersonnesum prælio commisso Gainam vincit, IV, 49, 92.
 Galactophagorum mores, III, 460, 123.
 Galadene a Davide subacta, III, 225, 18.
 Galaditis Judæorum regio, III, 229, 24.
 Galæstes, Amynandri regis f., Ptolemæi Philometoris familiaris, in pugna contra Alexandrum Balam commissa Alexandrinorum dux, prodicionis insimulatus a Ptolemæo Physcone pessimeque habitus, in Græciam aufugit, ac collecto exercitu, regnum Ægypti vindicaturus est filio Ptolemæi Philometoris, quem sibi a patre traditum dicitabat, II, *præf.* xviii, 22.
 Galatæ. V. Galli.
 Galatææ fanum in Ætna a Polyphemo exstructum, II, 479, 43.
 Galatea, Dionysii junioris amasia, a Philoxeno poeta vi-tiata, II, 298, 13.

Galatiæ in Asia origo, III, 536, 19.
 Galba imperator, IV, 576, 93.
 Galeae, Hesychiæ filia, III, 155, 33.
 Galepsus Thracica, Thasiorum colonia, III, 32, 19. II, 197.
 Galerius Cæsar, victis Persia, cum Apharba Narsæi legato de pace agit (297), IV, 188, 13. Ipse legatum de pacis conditionibus ad Narsæum militi Sicorium Probum (297), IV, 189, 14. Cf. de Galerio, IV, 602, 168 sq.
 Galilæa, III, 229, 24.
 Galla, Theodosii I uxor, moritur, IV, 42, 61.
 Gallæ, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
 Galli et gallinæ ad Herculis et Hebes templum, III, 151, 11.
 Galli Eorum origines; Bardi, Euhages, Druidæ, III, 323, 7. mores, III, 259, 23. 24, 25. 261, 26; eorum bardi, *ibid.*
 Galli sub Atepomaro rege Romanæ obsidentes Retana: ancillæ strategate repulsi, IV, 320, 1. In Italiam irrumpunt (a. 225 a. C.), III, 90, 17. Ptolemaeum Ceraunum clade afficiunt, III, 696, 5. 699, 5; captumque discernunt, III, 534, 14. Galli sub Brenno a Sosthene profligati, III, 699, 6; ad Lysimachiam ab Antigono Gonata victi, III, 44, 36. Byzantinos vexant; ab iis sæpius impediuntur, ne in Asiam trajicerent; tandem transitum iis Byzantini et Nicomedes permittunt; quibusnam conditionibus. Principes eorum erant septemdecim; inter eos eminebant Leonnoriæ et Lutaciæ; Nicomedæ contra Bithynos (quos Zipretes frater sibi subjunxerat) auxiliantur; deinde Asiam vastant; Galatiam regionem constituunt, ibique Trogmi Ancyram, Tolistobogii Tabiam, Tectosages Pessinuntem conduunt, III, 535 sq., 19. Galorum dux Pessinus, a quo urbs hujus nominis; et alter, de cuius nomine Tauriam urbem appellarunt, IV, 312, 13. Recens in Asiam transvehi Mithridati et Ariobarzani auxilantes Ptolemæi II copias ad mare usque persequuntur, ibique navium Ægyptiarum ancoris potiuntur; hinc Ancyra urbs nomen accepit, IV, 312, 13. In Asiam transgressi Ilium occupant, mox relinquunt, III, 70, 10. Eos vincit Antiochus Soter, III, 71. Galli in Antiochi Hieracis exercitu, III, 710, 8. Galli Tolistobogii, Zeilæ contra Bithynos auxiliantur, III, 537, 22. Heracliensium ditionem invadunt vastantque, III, 537, 22. Mithridatem Ponti regi bello premunt, ejusque sociorum, Heraclæotarum, regionem vastant; pecunia ab Heracleotis accepta placati retrocedunt, III, 538, 24. Heraclea potiri tentant; ingentique clade affecti repelluntur, III, 540, 28. Mithridatem profugum insectantes parum aberat quin vivum cepissent, III, 549, 44. Galli a Constantino M. in potestatem rediguntur, IV, 2. Gallia usque ad Alpes potitur Constantinum, qui in Britannia contra Honorium imperator renuntiatus erat, IV, 59, 12.
 Gallieni imp. uxor odit Ingennum. Belli contra Ingennum sævitia (261), IV, 194, 5. Gallieni ad Postumum, qui in Gallia purpuram sumserat (260-267) legationes, IV, 194, 6. Ejus dux Theodotus, IV, 193, 4. Cf. de Gallieno imp. IV, 598, 152.
 Gallus, Phrygiæ fl., olim Tyras, III, 233, 47. 202, 5.
 Gallus exconsul una cum Volusiano post necem Decii imperator ab exercitu creatur, III, 674, 16. IV, 598, 150 sq.
 Gallus, a quo Galli dicuntur castrati, III, 233, 47.
 Gambreves, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
 Gaminus (L.), e Velia longævus, III, 608, 29.
 Gangaridæ ad Gangem elephantis abundant; hanc gentem intactam reliquit Alexander M., III, 403, § 12.
 Ganges; fluvii in eum influentes, II, 413, 18.
 Gangra urbs unde nomen habet, III, 232, 43.
 Ganymed, Phegei f., II, 144, 115.
 Ganymedes, Trois f., a Minoe captus, III, 370 *not.* 403; de rupe se præcipitem dedit, IV, 400, 3 a; quo anno

sit raptus, III, 503, 3. Ganymedes a Tantalo raptus, in venatione occisus, in Olympo Mysiæ ad Jovis templum sepultus, II, 154, 30. Ganymedes Catamitus, IV, 513.
 Garæthium, Libyæ castellum, III, 70, 11.
 Garamantes, Libyæ populus, IV, 295, 4.
 Garamas vel Amphithemis Acacallidis f., a quo Garamantes in Libya dicti, IV, 295, 4.
 Gargarenses in Asia m., III, 204, 4.
 Gargarus, Jovis f., III, 14, 10.
 Gargarus, Lelegum urbs in Ida monte, III, 14, 10.
 Garge, Libyæ opp., III, 238, 121.
 Gargetus pagus, III, 138, 78.
 Garmathone, Ægypti regina, mater Chrysochoæ, III, 502, 2.
 Garode, ins. et opp. Æthiopiæ, IV, 351, 3.
 Garrhæas, Indiæ fluvius, II, 413, 18.
 Γαρύρως, rapæ, ap. Laced., IV, 307, 3.
 Gauratæ, ins. sinus Persici, III, 476, 39.
 Gaza, Timonis filia, e Tio Bithyniæ longæva, III, 609, 1.
 Gaza, opp. Africae ad oram maris Erythræi, II, 477, 42.
 Gaza, urbs Phœniciæ, III, 237, 100. IV, 470, 6. 548, 15. Ad eam Demetrius Poliorcetes vincitur, II, 393, 14. Urbs ab Antiocho M. obsessa, III, 180.
 Gazaca, urbs Mediæ, III, 660, 10. 587, 3.
 Ge, Γῆ, in Phœnicum mythologia, III, 567, 13.
 Gea, Arabiæ opp., IV, 409, 4.
 Gebadei Arabes, III, 477, 41.
 Gedeon, judex Judæorum, IV, 548, 15, § 5.
 Gedrosia vel Cedrosia, III, 237, 97. Ejus præfectus Sibirius, III, 668, 1.
 Γηγενηίς, Pelagii Thessalici in Cyzicena regione, latrones, a Nemæo leone oriundi, II, 18 a. Cum iis Hercules pugnat, II, 38, 45.
 Gela urbs et Gelas fluv. Siciliæ, IV, 341, 5; II, 480, 46. Urbs ab Antiphemio Rhodio et Entimo Cretense condita, IV, 342, 5; III, 29, 1; IV, 319. 342, 5. Unde nomen habet, II, 463, 6; IV, 635 a. Oligarchia ibi mutata est in Cleandri tyrannidem, II, 170, 217; Gelorum coloni Agrigentini, IV, 342, 5. Geloi: Arcestratus, Pausanias, Euclides, g. v.
 Gelæ, gens Scythica, III, 315, 3.
 Gelamius, Asyasiæ f., pater Harmæ, rex Armeniæ, IV, 285, 12.
 Γέλας, i. e. rex lingua Carica. Hinc Suagela urbs, i. e. sepulcrum regis, IV, 474.
 Geli (Gelæi, Gelyes), gens Mediæ, III, 659, 1.
 Gelimerus Vandalus a Justiniano captus, IV, 203, 4.
 Gelon, Ἐλνὰς et Himari f., Gelæ urbi nomen dedit, II, 463, 6.
 Gelonis tyrannis, II, 171, 221. Gelon, prope Hipponium locum exstruxit, qui vocatur Amalthææ cornu, II, 479, 42. Gelonis statua; eam solam non vendunt Syracusani, reliquas dividentes ob pecuniæ penuriam, II, 82, 2.
 Gelo tripodem aureum ad Victoriæ Delphos misit donaria, II, 297, 12. Ad eum venit magus se Libyam circumnavigasse dicens, III, 279, 200 b. Gelonis mors, II, 170, 216.
 Γέννη, γεννηται, Atheniensium, II, 106, 3.
 Γενεά, Ἄονis filia, III, 565, 5.
 Genethlius Petræus, sophista, III, 663. Genethlius Palæstinus, declamator, memoriæ vi insignis, IV, 160, 13.
 Γένος, Ἄονis f., III, 565, 5; ejus liberi Φῶς, Ἰῆρ, Φλόξ, III, 566, 7.
 Gensericus Romam vastat; Valentiniani uxorem Eudociam ejusque filias Eudoxiam et Placidiam captivas abducit; Marciani et Aviti legatos re infecta dimittit; Italiam et Siciliam vastare pergit, IV, 101, 24. 614, 200 sq.

- Legatos ad Majorianum imp. mittit, amice transacturus; illo non obtemperante, sed bellum in Africam transferrente, Maurusiam terram vastat (460), IV, 103, 27. Vandalos et Maurusios ad vastandam Italiam et Siciliam transiit; Recimeri et Leontis ad eum legationes; Eudociam filio suo Honoricho despondet, Eudoxiam et Placidiam e captivitate dimittit; Olybrium ad imperium Occid. evehere studet, IV, 103, 29. Leo per Phylarchum legatum ab eo petit ut pacem cum Romanis colat; ille tum demum se obtemperaturum dicit, quando Valentiniani et Aetii bona sibi traderentur (463), IV, 104, 30, 616, 204. Ad eum denuo legatum misit Leo Tatianum pro Italis verba facturum (464), IV, 105, 31. Iterum ad eum venit Leontis legatus Phylarchus (467), bellum minitans, nisi ab ausis desisteret; non cedit Vandalus bellumque ipse parat, IV, 109, 40. A Basilisco Leonis duce saepius cladem patitur; tandem donis eum inducit ut vinci se patiatur, IV, 110, 42. Severus a Zenone legatus eum conyenit; G. pacem propositam admittit; legatum, virum integerrimum, admiratur et honorat (475?), IV, 114, 3. Genserichi post mortem, sub Honorio ejus filio, fractae et dissolutae vires Vandalorum, IV, 120, 13.
- Gensora, opp. Æthiopis, III, 478, 42. 351, 2.
- Gento Gothus, dux Rom. sub Zenone, IV, 130.
- Γεωμόροι Atheniensium, II, 106, 3.
- Georgius, Zemarcli in legatione ad Turcos comes (568), IV, 229, 21.
- Gepidae sub Cunimundo duce in bello contra Longobardos a Justino auxilia accipiunt; contra eos Avares excitat Alboinus Longobardorum dux (c. 568), IV, 230, 24. Gepidae iterum auxilium a Justino petentes non obtinent, IV, 231, 25. Omnes in Avarum dominium veniunt, IV, 234.
- Ger, Libyæ fluv., III, 473, 26.
- Gerastus, Mygdonis f., Parthenopolim in Macedonia condit, IV, 510, 12.
- Gerania, Megaridis mons, IV, 390, 11.
- Γέρωνος, Deliorum saltatio, II, 250, 49.
- Gerasa, Cœlesyriæ urbs, patria Cerycis sophistæ et Aristonis et Platonis rhetorum, III, 575, 17.
- Gerastratus, Tyriorum iudex, IV, 447, 2.
- Gergina, ad Idam urbs, postea Gergitha. Ejus origo, II, 311, 25.
- Gergini, κολλάων in Cypro genus; eorum origo Trojana; quidam ex iis in Æolidem reversus cum Mysis Gergina (postea Gergitha) urbem condit ad Idam montem, II, 311, 25.
- Gergitha. V. Gergina.
- Gergithes, Milesiorum plebecula, II, 199 b. V. Milesii.
- Gergithia Sibylla in numinis Gergithiorum una cum Spbinga, III, 604, 2.
- Gergithius, Alexandri M. assentator. Hujus nomen ut titulum libro de assentatione præfixit Clearchus, II, 230, 25.
- Germani a Constantino M. in potestatem rediguntur, IV, 2.
- Germanorum victus, II, 264, 32.
- Germaniæ adamantes, III, 205, 11.
- Germanicea, oppidum Euphratesiæ, III, 659, 4.
- Germanus, pater Justini sub Justiniano mil. ducis, IV, 203, 4.
- Gerontius, dux exercitus sub Honorio; Maximum domesticum imperatorem renuntiat; se ipse interficit, IV, 60, 16.
- Gerunium, urbs Italiæ, III, 662, 26.
- Geryonis boves ab Hercule abactæ, II, 10, 8; 370, 2.
- Geta, Antonini Caracallæ frater. Ejus historia, IV, 131, 589.
- Getæ Lysimachum ejusque socium Clearchum capiunt, mox dimittunt, III, 531, 5. Getæ φιλοσόφοι, IV, 374, 3.
- Apud Getas Saturnus audit Zamolxis, III, 153, 23. Getenos appellat Arrianus, III, 596, 55.
- Gidica, Communii uxor, IV, 400, 1.
- Gigantes Rhyndaci fl. ostium obstruere student, IV, 288, 1.
- Gigantes in Syria, IV, 469.
- Gigantomachia, poema parodicum Hegemonis, III, 128, 45.
- Gigis, Parysatidis ancilla, II, 94, 26.
- Gilda, Libyæ opp., III, 238, 123.
- Gindara, vicus prope Antiochiam, III, 661, 16.
- Gingres vocatur Adonis apud Phœnices, II, 21, 2.
- Glauce, Creontis Corinthii f., IV, 302, 2.
- Glaucippus, Alphinoi pater, III, 50, 65.
- Glaucippus, Hyperidis f., II, 493, 14. A patre domo ejicitur, II, 492, 12.
- Glaucippus historicus, IV, 409.
- Glaucius Verus (L.), Lucii f., Placentinus longævus, III, 608, 29.
- Glaucio, unus eorum qui in Piræo tyranni erant, IV, 488, 1.
- Glaucus Potniensis, Sisyphi et Meropes f., ab equibus suis carnivoris devoratur in Peliae ludis funebribus, III, 301, 1. Pater Bellerophontis, III, 303, 11. Argos navis architectus, IV, 483, 9.
- Glaucus Pontius, Anthedonis et Alcyones f., urinator, Symen insulam de uxoris nomine appellat, III, 151, 12.
- Glaucus, antea Melicertes, III, 633, 4. Glaucus quando Isthmia propter Melicertem instituerit, III, 503, 3. Cum Nereidibus in Delo ins. vaticinatur, II, 154, 165.
- Glaucus, Minois f., ab Æsculapio in vitam revocatur, II, 22, 2.
- Glaucus, Polybi f., Mercurii nepos, III, 202, 6.
- Glaucus, Bellerophontis nepos; ejus clypeus aureus, II, 371, 3. Glauci demus in Lycia, III, 235, 83.
- Glaucus Chius. Γλαύκου τέχνη quid? II, 288, 77.
- Glaucus Carystius, III, 72, 3.
- Glaucus historicus, IV, 409.
- Gletes, Iberiæ gens, II, 34, 20.
- Glycea, vicus Troadis, III, 108.
- Glyceræ meretricis dicta, II, 314, 36; III, 164, 19.
- Glycerius post mortem Olybrii imperator Rom. occ. a Gondubale renuntiat; octo mensibus post a Nepote regno ejectus presbyter ordinatur, IV, 618, 209.
- Gnathæna, meretrix Athen., IV, 410, 1. Ejus dicteria, III, 310, 9.
- Gnathænium, neptis Gnathænæ, meretrix, IV, 410, 1.
- Gnomon, Anaximandri inventum, III, 581, 27.
- Gnosippus Laced., vir luxuriosus, III, 193, 7.
- Goar Alanus Jovinum Monguntiaci imperatorum renuntiat, IV, 61, 17.
- Gobazes, Lazorum rex, controversias cum Romanis habet; Parthorum regis auxilium petit, frustra (456), IV, 102, 25. Regno se abdicat, idque filio tradit; Constantinopolim se conferre jubetur, IV, 102, 26. Cum Dionysio Constantinopolim venit (466), IV, 107, 34.
- Godoniel, iudex Jud., IV, 548, 15.
- Goliath a Davide victus, IV, 549, 17.
- Golussa, IV, 560, 64.
- Gomorrha et Sodom, IV, 546, 11.
- Gondubales, Rezimeri nepos et successor, post mortem Olybrii Glycerium Rom. imperatorem renuntiat, IV, 618, 209.
- Gondubandus, Rezimeri frater, Anthemium imp. interficit, IV, 617, 209.
- Gonni, Thessaliæ urbs; ibi educatur Demetrius Gonatas, III, 700, 8.
- Gophoa, Æthiopis opp., IV, 351, 1.
- Gora, Æthiopis opp. III, 478, 42.
- Gordiani I ad regnum evectio, III, 673, 10. Cf. IV, 597, 147.

- Gordianus II, prioris filius, pater Gordiani tertii, III, 673, 11.
 Gordianus III, Gordiani II f., III, 673, 11.
 Gordias, Psammetichi tyranni pater, II, 140, 102 a.
 Gorga, locus in Persiæ finibus, ubi Constantius legatus Perozen regem convenit, IV, 106, 33.
 Gorgen, Iberorum dux (571), IV, 271.
 Gorgias Leontinus Amelesagoræ scripta expilavit, II, 22 b.
 Ob victus sobrietatem longævus, II, 308, 15. Artem rhetoricam scripsit; Empedoclis magister, III, 162, 12.
 Num historica scripserit, II, 59 a. Ejus dicta, III, 48, 53. II, 624 not.
 Gorgias de meretricibus Athen. scripsit, IV, 410.
 Gorgo Medusa; nominis significatio, fabulæque interpretatio, II, 87 a. IV, 539, 8. Gorgonis caput a Perseo abscissum, III, 239, 135; IV, 544, 18. Ejus e sanguine τὰ δακτὰ orta, IV, 313. Gorgonum habitus, II, 381, 23.
 Gorgon scriptor, IV, 410.
 Gorgophonus, Epidauriorum rex; regno pulsus Mycenæ condit, IV, 361, 1.
 Gorgopis, Phixi noverca, II, 62, 12.
 Gorgus, Cypseli frater (filius), Ambraciam deducit coloniam, IV, 344.
 Gorgus, Periandri f., ex curru decidens perit, III, 393, 60.
 Pater Psammetichi sive Cypseli, III, 394, 60.
 Gorgyra, Sami urbis locus, in quo Bacchus Gorgyreus colitur, II, 481, 50.
 Gorpæus, Cypriorum mensis, IV, 371, 2.
 Gorsades, Leophanti pater, II, 336, 4.
 Gosormies, rex Ægypti octavus ap. Eratosth., II, 545.
 Gothi Nicopolim et Philippopolim capiunt, Deciumque imp. duobus præliis vincunt, III, 674, 15. Marcianopolim obsident alius successu, III, 675, 18; item Philippopolim, 678, 20, et Siden in Cilicia, III, 681, 22. Anchialum vastant; Nicopolim oppugnant, III, 681, 22. Gothos Juthungos acie vincit Aurelianus (270); legati eorum de pace missi quum insolenter se gererent, re infecta ab imperatore dimittuntur, III, 682, 24. Denuo in Italiam irrumpunt, III, 686, 24. Gothici belli sub Valente initia (366), IV, 28, 37. 35, 47. Gothi Hunnorum impetu pulsati in Romanorum ditionem, trajecto Istro, confugiunt (376), IV, 30, 41. 42. In fines Romanos admissi jussu Valentis, ruptis fœderibus Thraciam late vastant, IV, 31, 42. 43. Usque ad Constantinopolim excurrunt, IV, 33, 42. Contra eos arma movet Valens, Sebastiano summo duce creato (378), IV, 35, 47. Nicopolim in Thracia deditione capiunt, IV, 36, 50. Gothorum manum Theodosius (an. 379) strategemate usus in Thracia oppressit, IV, 36, 51. Gothi in Romanorum imp. trajicientes, imperante Theodosio, Christianam fidem simulabant, ut fallerent imperatores Christianos, IV, 38, 55. Eorum principes, quos honoribus Theodosius affecerat, contra imp. conjurationem ineunt, auctore et duce Eriulpho; sed horum conatus reprimunt Fraviltha Gothus, IV, 40, 60. Sub Alaricho per Thermopylas in Græciam irrumpunt, Athenas obsident, IV, 43, 65; capiuntque, IV, 196, 9. 680, 21. Sub Alaricho Romam capiunt, IV, 58. Gothos, qui sub Rhodogaiso militabant, Stilicho sibi conciliat, IV, 59, 9. Post Adaulphi necem, studio et vi, non successionis lege, dux Gothorum (Visigothorum) creatur Sari frater Singerichus; huic post septem dierum imperium interfecto succedit Valia, IV, 63, 26. Gothorum et Sarmatarum in Thraciam incursiones, IV, 63, 27. Gothi cur Truli a Vandalis vocentur, IV, 64, 29. Rex Valia moritur (418); succedit Theoderichus, IV, 65, 34. Gothos in Gallia sibi adjungit Majorianus imp. (460), IV, 103, 27. Eorum cum Ægidio in Gallia militum magistro dissidium, (463), IV, 104, 30. Cum Sciris bellum gerunt; auxilium a Leone imp. petunt (466), quod recusatur eis, IV, 107, 35. Gothi a ducibus Leontis in deditionem accepti perfide trucidantur (c. 467), IV, 108, 39. Gothus Viltiges a Justiniano captus, IV, 203, 4. Cf. Theoderichus.
 Gracchus (C.) cum conjuratis Capitolium occupare et optimates trucidare lentat, II, præf. xxi, 27.
 Graculi quomodo capiantur, II, 316, 44.
 Græa, locus prope Oropum, II, 145, 117.
 Græcia. De Helladis septentrionem versus finibus disputatio, II, 263, 61. Græcorum vetustissimorum vita beata, et quæ paulatim ejus factæ sint mutationes, II, 233, 1-6. Græci cur crement calavera, II, 350, 8. Iis Trojam Æneas prodit, II, 343, 4. Græci coloni in Lusitania, III, 301, 5. Græcia a Sclavinis vastatur (577), IV, 252, 48. Græci veteris mythologia corruptores, III, 569, 28.
 Græcus, Thessali f.; ab eo Græci et Granicus nomen habent, III, 70, 6.
 Γραμματεὺς in rep. Athen., II, 113, 24. 26.
 Granicus Pelagus Adramyttium in Mysia condit; pater Thebes, quam duxit Hercules, II, 238, 11.
 Granicus fluv. a Græco dictus, III, 70, 6.
 Granis, fl. sinus Persici, III, 476, 39.
 Gratia in arce Athen., Socratis opus, II, 487, 78. Gratia-rum et Bacchi ara Olympica, II, 36, 29.
 Gratianus a Britannis imperator renuntiatur, et quattuor mensibus post interficitur, IV, 59, 12; IV, 607, 84.
 Graucome, opp. Æthiopis, III, 477, 42.
 Gregorius, Antiochiæ episcopus sub Justino et Mauricio, cum Persis de restituenda concordia agit; ejus consiliarius Joannes Epiphaniensis, IV, 272, 1.
 Griphorum ratio et usus varius, II, 317, 45. Griphi definitio, II, 321, 63. Griphis ludere docti viri insigniores, II, 322, 67. Griphorum exempla, II, 322, 65 sqq. IV, 509, 3.
 Grus biceps, III, 512, 11.
 Gryllus Dioscuros lustravit, III, 33, 34.
 Grylli encomia multi scripserunt, III, 46, 45.
 Grymæa, meretrix Athen., IV, 410, 1.
 Grynenses, II, 617, 1.
 Gryphi aurum custodientes, IV, 430, 3.
 Guntiarus, Burgundionum præfectus, Jovinum apud Moguntiacum imperatorem renuntiat (412), IV, 61, 17.
 Gyges, pater Ardyis et Dascyli ejus, quem Adyattes interfecit, III, 332, 383.
 Gyges, Dascyli et Syrae mulieris f., III, 383; in exilio natus, adolescens a patre Sardes mittitur; ab Ardye, patris fratre, adoptatur; forma et virtute insignis a rege accensetur corporis custodibus, III, 383; mox suspectus regi magnis certaminum periculis objicitur; quibus feliciter superatis tanto carior regi fit; frustra eum calumniis onerare studet Lixus Tylonius. A Sadyatte ad Arnossum mittitur, cujus filiam Tudo regi desponsam Sardes adducat; ei in itinere vim inferre tentat; quo conamine ad regem delato, ut supplicium evitet, ipse Sadyattem interfecit, regnoque potitur; Tudonem uxorem ducit. Quomodo in Lixum sævire volens, tandem ei condonaverit, III, 384, sqq. Primus tyrannus vocatur; quando vixerit, III, 72, 1. Primus feminas castravit, IV, 171, 47. Ob contumelias Magni Smyrnae illatas Magnesium capit; hinc Sardes reversus ludos edit, III, 396, 62. Amasæ suæ (Menaliæ?) tumulum altissimum extruxit, II, 314, 34. Primus aureis donariis Delphicum templum ornavit, II, 297, 12. In Ægypto picturam invenit, II, 182, 257. Ejus gener Melas, III, 396, 63.
 Γυμνασιαί, festum Lacedæm., II, 626, 5.
 Gymnopædia saltatio, II, 284, 47.
 Gymnosophistæ, magorum posterii, II, 313, 28. Ab his Judæi oriundi, II, 323, 69. Eos audivit Pyrrho, III, 243, 146.

Gynæopolis Ægypti, unde nomen nacta sit, II, 99, 6.
 Gypsis, Nanni regis filia, II, 177, 239.
 Gyrtion, Thessaliæ vel Perrhæbiæ urbs, II, 464, 5; 455, 11.
 Gyrtionenses: Nicrocrates et Androsthenes, *q. v.*
 Gyrtone, Phlegyæ f., a qua Gyrtion urbs, II, 464, 5.
 Gystate, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
 Gythymia, Xanthi Milesii uxor, a Gallis capta; ejus mors, III, 307.

H

Habro, uxor Candaulis, IV, 277, 1.
 Hadrianus sub Lucullo dux in bello Mithridatico, III, 606, 12.
 Hadrianus Cæsar de vita sua scriptum sub Phlegontis nomine publicavit, III, 585. Archon Athen. erat (an. 112), III, 623, 54. Ejus contra Judæos bellum, IV, 328. Nigrini in eum conjuratio, III, 585, 1. Ejus deliciae Antinous, III, 585. Cf. de Hadriano IV, 581, 113 sq.
 Hæmon, Iphiti Elei p., III, 603, 1.
 Hæmus vel Hæmum (neutro genere,) mons, IV, 122; II, 5, 2.
 Hæmus, Rhodopes frater, ob insolentiam suam in montem conversus, III, 502, 1.
 Hæmus, Scytharum rex, Eridii pater, III, 596, 54.
 Hæmus, Thraciæ tyrannus, Byzantium aggressus a Byzante prosternitur, IV, 149, 17.
 Hæresippi Spartani indoles, III, 194, 8.
 Hagises, Babyloniorum præfectus et tyrannus post 30 dies a Marudacio Baldane occiditur, II, 564, 12.
 Hagium, Scythiæ locus, ubi Æsculapius colitur, III, 232, 38.
 Halcyone, Dioclis Corinthii mater, filii amore ardet, II, 143, 112.
 Halcyonii dies quot? IV, 378, 3.
 Halia, soror Telchinum, Neptuno sex liberos parit, inter eosque Rhodum, III, 175. Halia post mortem Leucothea, III, 175.
 Haliacmon, priscum nomen Inachi fluvii, IV, 291, 4.
 Haliacmon Tiryntius insaniens in fluvium se conjicit, qui de eo nomen nactus est, IV, 291, 4.
 Ἀλῖατα, Ἀλῖαχὸν ἔτος, ap. Rhodios, II, 256, § 5.
 Haliartus vel Hariartus, Boeotiæ urbs, IV, 339, 5; ἀνασθη-
 σίας sedes, II, 260, 25.
 Halicarnassus urbs, olim Isthmus et Zephyrium sive Zephyria, III, 574, 16. Halicarnassensis poetæ sunt Cyprica carmina, II, 444, 3. Halicarnassenses: Euterpe, Andron, Panyasis, Polyarchus, Demodamas, Antheus, quos vide.
 Halimiosius, Thucydides hist., III, 116, 4.
 Halizonum sedes, II, 342, 3; apud Homerum sunt Bithyni; unde dicti sint; dux eorum Hodius sive Rhodetes, III, 496, 45.
 Halocus, Thessalus, Iphimedæ pater, IV, 304, 2.
 Halonnesi ins. sinus Arabici, III, 477, 41.
 Halycus, Siciliæ urbs, II, 480, 46.
 Halys a Sinope fallitur, II, 161, 186.
 Halys fluv., IV, 309.
 Hamamelides vel homomelides, piri genus, IV, 287, 3.
 Hamilcaris Syracusas obsidentis somnium (309), IV, 290, 9.
 Hammodara, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
 Hannibal Saguntum capit, III, 91, 18. L. Cincium Alimentum capit; quantis cum copiis in Italiam transgressus sit, III, 96, 8. Ad lacum Trasimenum Romanos clade afficit, III, 92, 19. Post victoriam Cannensem captos Romanos juratos ad senatum R. misit, III, 98, 4. Somnio monetur ut ab ira Junonis Laciniae sibi caveat, III,

100, 1. Minoribus proliis aliquoties a Marcello victus, III, 471, 17. Ephesi cum Corn. Scipione Africano colloquium habet, III, 98, 6. In Bithynia ad Libyssum locum moritur, III, 600, 75 a.
 Hanno primo bello Punico in Siciliam magnis cum copiis trajicit; ejus res gestæ, III, 18, 3 et 4.
 Harma, Gelamii f., Arami p., rex Armeniæ, IV, 285, 12.
 Harma, Boeotiæ locus, unde dictus, III, 337, 8. IV, 471.
 Harmatius nomus, Olympi aut Mysorum inventum, II, 23, 3.
 Harmatius. V. Harmatus.
 Harmatus vel Harmatius, Plinthæ f., in Libya contra An-
 sorianos prospere pugnat; morbo moritur; viduam ejus duxit Constantius, scriba Attilæ, IV, 98, 14.
 Harmatus vel Harmatius, cognatus Basilisci; ejus cum Zenonide, uxore Basilisci, amores; ad summos honores propecti vanitas et crudelitas; ab Onoulpho occiditur, IV, 117, 8. Verinam servat; cum Basilisci uxore Zenonide adulterans ad summos provehitur honores; bellum contra Zenonem ei committitur, ad quem deinde defecit. Zenone in regnum reduce, Harmati filius Basiliscus Cæsar creatur; ipse postea in frusta discriptus est, IV, 136 b.
 Harmodius et Aristogiton, III, 48, 54. II, 200 a. Harmo-
 dius cur contra tyrannos conspiraverit, II, 111, 17. Τοῖς περὶ Ἀρμόδιον ἐναγίζεῖ ὁ πολέμωρος, II, 114, 28.
 Harmodius Lepreates, historicus, IV, 411.
 Harmonia, Jovis et Electræ f., cum Jasione et Dardano in Samothraciam venit, ubi uxorem duxit Cadmus, III, 154, 28. 598. 64. IV, 378, 1. De matris nomine Theba-
 rum portas Electridas nominavit, II, 494, 18. Ejus monile Eriphylæ datum, III, 303, 23. — Harmonia, Dra-
 contis Thebani f., II, 387, 4.
 Harmonia Thessalica, IV, 349, 4.
 Harmonia: Lydiæ, Ionicæ, Doricæ indoles, II, 287, 71.
 Harpagias, portus Mysiæ, IV, 400, 3 a.
 Harpali in Pythionien eorum prodigalitas, III, 259, 22.
 Harpalyce cantileva, II, 287, 72.
 Harpalyce, Clymeni et Epicastæ f., a patre stuprata, Ala-
 stori respondetur; mox vi ad patrem reducta, filii carnes ei apponit, et a diis in avem mutatur, IV, 390, 12.
 Harpasus, Cariæ fluvius, IV, 312, 10.
 Harpocratio (C. Ælius), scriptor, IV, 412.
 Harpyiæ a Sole Phineo immissæ, a Boreadibus abiguntur, III, 302, 3.
 Haterius (Q.) Antoninus, consul (50 p. C.), III, 619, 36.
 Hebdomēcontacometæ in Æthiopia, III, 477, 42.
 Hebes et Hercules templum, III, 151, 11.
 Hebræi unde dicti, II, 644, 49.
 Hebrus, Thraciæ fluv., IV, 367, c Rhodope defluens, ad Ænum se eructans, III, 79, 5.
 Hecæ locus, in quo degens Persei filia Hecate nominata est, II, 8, 4.
 Hecataëum Milesium exscripsit Damastes, II, 64.
 Hecataëus Abderita vel Tejus, historicus, II, 384 a.
 Hecate Britomartin parit, III, 8, 23; et Scyllam, II, 10, 8, et Crataein, IV, 495, 18. Ejus fanum in Paphlagonia a Medea consecratum, III, 15, 14. Fanum Byzantii, IV, 149, 15; statua lampadifera Byzantii, IV, 151, 27.
 Hecate, Persei f., Ætææ uxor, Medææ et Circes mater, vene-
 fica, II, 8, 4. Sec. nonnullos ab Hecis loco nomen habet, II, 8, 4.
 Hecates insula sive Psammétique sive Psammite ad Delum sita, unde nomen habeat; ibi Iridi sacra faciunt Delii, IV, 591, 2, 3.
 Hecatombæonis die octavo sacra Theseo faciunt, II, 354, 3.
 Hecatommus Milesius, Ol. 187 Olympionica, III, 606, 12.
 Ἐκατομύωνια Marti in Lemno insula offerebantur, IV, 397, 501, 9.

- Hector ex Andromache pater Scamandrii, III, 373, 29. Ejus filii nothi, Ophryneus et Scamandrius, IV, 301, 1. Cf. IV, 628. Ejus ossa ex Ophrynio in Beotiam translata; magnoque Hector apud Thebanos in honore est, III, 310, 6. Hectoris figuram referebat Lacedaemonius, quidam, IV, 460, 17.
- Hector, Chiorum rex, Abantes et Cares pellit; ab Ionum conventu tripode honoratur, II, 50, 13.
- Hecuba, Dymantis et Eunoës, aut Cissei et Telecleæ f., IV, 345, 2. Cf. IV, 648 a. Ejus sepulcrum, Κυνὸς σῆμα, III, 305, 25.
- Hedera Bacchica, *Chenosiris* ægyptiace, III, 324, 3.
- Ἡδύπνοον, agnus recens natus, III, 147, 97.
- Hegemon Alexandrensis ex Troade, poeta, IV, 412. III, 128, 45.
- Hegesander Salaminus, scriptor, IV, 422.
- Hegesander Delphus, scriptor, IV, 412.
- Hegesianax Alexandrinus, III, 68.
- Hegesidamus, Hippia sophistæ magister, II, 59 b, *ibiq. not.*
- Hegesidemus Cythnius, IV, 422.
- Hegesini Atthis, IV, 352, 1.
- Hegesippus Mecenæus, hist., IV, 422.
- Hegestratus Ephesius Elæuntem condit, IV, 488, 3.
- Hegestratus, archon, sub quo Solon vita excessit, II, 294, 5.
- Hegestoria nympa, Ochlmi uxor, III, 176, 2.
- Ἐλμαμένη, Fatum, in Phœnicum mythologia, III, 568, 19.
- Ἐλάται, lampades, III, 4, 7.
- Helebia (Ἐλεβίη), Æbiali, Cauni regis, f., uxor Lyrco, IV, 313.
- Helena ex ovo nata, quod e luna decidit, II, 35, 28. Helena in ὤψ, i. e. in ὑπερώω, educata, hinc ex ovo natam fabulantur, II, 316, 41. Diis mactanda ad aras adducta quomodo servata sit, III, 311, 12; IV, 325, 25. Helena a Theseo raptā, a Dioscuris liberata, III, 118, 10; 503, 3; II, 470, 3. Theseo Iphigeniam parit; Inoni et Bacchabus in litore sacrificantem rapit Alexander, et in Ægyptum abducit, II, 470, 3. Menelao Hermionen parit, *ibid.*, et Nicostratum; Alexandro parit Aganum, III, 340, 18, et Dardanum, II, 9, 10, et Corythum, III, 69, 2. Non propitia est iis qui mari jactantur, II, 628, 16.
- Helena, uxor Alexandri Polyhistoris, III, 206.
- Helena, matris Constantini M., statua Byzantii, IV, 154, 40.
- Helenus, II, 10, 10, in Epiro ducit Campi filiam Cestriam; Chaonem fratrem inter venandum occidit, de eoque Chaonia nomen dat, IV, 299, 2. Buthrotum condit, IV, 508, 1.
- Heliadæ, Solis et Rhodi f.; eorum nomina et inventa, III, 176, 1 et 2.
- Heliades, dux Alexandri Balæ, quem Demetrio Nicatori prodens in Arabia occidit, II, *præf.* xvi, 20.
- Ἡλιάτα Epidamniorum, II, 150, 140.
- Helicaon Antenorida pugionem suum Delphis dedicavit, II, 297, 12.
- Helicaon, Lesbii, Lepetyml et Methymnæ f., frater Hicetaonis, IV, 314.
- Helice Mercurium enutrivit, III, 30, 9.
- Helice, Achaia urbs. Ex ea coloni una cum Atheniensibus sub Neleo duce in Cariam transmigrant, ubi Neptuni templum a Neleo consecratum Heliconium appellatur de eo, quod erat in Helice Achaica, IV, 368, 5. Helice terræ motu submersa per iram Neptuni, III, 578, 6; II, 200 b.
- Helichryse nympa, IV, 512, 2.
- Helicon et Cithæron fratres in montes conversi, IV, 428, 2.
- Helicone (in) Musis sacra primi fecerunt Otus et Ephialtes, IV, 352, 1. Musarum ibi templum; puerorum saltationes, IV, 301.
- Heliodorus, Atheniensis scriptor, IV, 425.
- Hellion, officiorum magister (424) sub Theodosio II, IV, 68, 46.
- Heliopolis in Æg., II, 389, 10; III, 212, 3. Ab Arabibus condita, III, 477, 42. Ab Acti Rhodio condita, III, 176, 2. Heliopolitanum templum ad similitudinem Hierosolymitani ab Onnia exstructum, III, 491, 3. Heliopoli sacerdos fuit Pentephra, III, 216, 219, 10. Heliopolitæ, III, 221, 223.
- Helixœa, Hyperboreorum insula, II, 387, 5.
- Hellanici Lesbii natales, III, 521, 7. Discipulus Damastea, II, 64.
- Hellanicus, Eleus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Ἑλλάδιος Ζεὺς; et Ἑλλάς Ἀθηνᾶ, II, 128, 79.
- Hellanoocrates Larissæus in Archelaum regem cum Cratæa conspirat, II, 152, 149.
- Ἑλλανοδίκαι Elenses eorumque numerus, II, 130, 92; III, 308. Disco inscribunt rationem agendorum Olympiorum, III, 603, 1.
- Hellas, urbs Thessaliæ ab Hellene condita inter Pharsaliam et Melitæam, II, 263, 61.
- Helle, Nephæles et Athamantis f.; ejus nex, III, 34, 37.
- Athamantis et Themistus f., prope Pactyen obiit, II, 37, 35. Hellesponto nomen dat, II, 344, 6.
- Hellen, Jovis et Dorippes f., IV, 390, 9. Deucalionis f., in Phthiotide princeps, III, 231, 31 a. Helladem urbem in Thessalia condit, II, 263, 61, 2. Fjus filii, II, 264, 4. Pater Æoli, III, 306, 26; IV, 390, 9. Dori, II, 349, 3. Neonis III, 153, 21.
- Hellenes, quinam dicendi sint, II, 263, 61, 2.
- Hellenes, urbs Lusitanie, III, 301, 5.
- Hellenicum, Memphis locus, II, 98, 5.
- Ἑλληνοταμίαι, II, 125, 62.
- Hellesponto unde dictus, III, 34, 37; II, 344, 6; terræ motu concussus (c. 467), IV, 110, 43.
- Helori, Siculi fluvii, pisces mansueti, II, 376, 4.
- Helos, urbs tetrapoleos Doricæ, II, 239, 12.
- Helos urbem Lacedaemonii oppugnant, III, 604, 1.
- Helotes, II, 170, 219; 212, 3, 7; 151, 147; 132, 88 a et b.
- Helothales, Epicharmi Coi p., III, 170, 8.
- Helixine herba, ejusque vis, II, 291, 88.
- Ἡμεροκαλλίς, flos, IV, 514.
- Hemicynæ ad Pontum, II, 339, 2.
- Hemithea, Staphyli f., Rhœus soror, Lyrco parit Basilum, IV, 314.
- Hemithea (?), Jovis et Electræ f., IV, 378, 1.
- Ἑνδεκα (οί), Athenis, II, 209, 1, 11.
- Heneti. V. Veneti.
- Henioche, Pitthei f., Canetho Scironem parit, II, 351, 13.
- Heniochi, gens, unde dicti, III, 639, 15. Anthiopophagi, hospitales tamen, II, 218, 18. 180, 251.
- Hephæstia, Lemni urbs, IV, 393, 2. Ejus tyrannus Hermon urbem Miltiadi tradit, III, 642, 30.
- Ἡφαίστεια, festum Athen., III, 117, 6.
- Hephæstionem (ad) Aristion a Demosthene reconciliationis causa mittitur, II, 361, 2.
- Heraclea Pontica a Megarensibus et Bœotis condita, III, 201, 3. Ejus promontorium Acherusium, ubi Cerberus extractus, II, 35, 25; III, 13, 2. Ad Heracleam crescit cicuta; quam edentes Cimmerii perierunt, III, 595, 47.
- Heracleotarum in regione Hypius fl., III, 13, 3. Lycæus campus prope urbem, III, 551, 49. Heracleotici tractus rex Acheron; a filia ejus et nepote nomen habent loci prope Heracleam siti, Dardanis et Pœmen, II, 348, 1. Heracleotis subjecta urbs Arciroessa, IV, 354, 5. Castellum Hodiupolis, IV, 355, 9. Heracleotarum servi Mariandyni, III, 257, 16. In hac regione Tiphys cecidit, II, 41, 58.

Idmonis tumulus in foro urbis, II, 50, 57. Hercules in foro statua aurea, III, 554, 52. Agamestor heros ab Heracleotis colitur, III, 201, 3. Status reipublicae mutationes, II, 162, 188. Heracleotae fame pressi oraculum Delphicum adeunt. Heracles, qui Pythiam corruerat, repentina morte abripitur, III, 46, 48. De antiquiore Heracleae hist. cf. III, p. 526 *not.* Primus urbis tyrannus Clearchus per 12 annos, III, 526, 1. Deinde Clearchi frater Satyrus, per annos septem, III, 527, 2. Post hunc Timotheus, Clearchi filius, III, 528, 3; cui succedit frater Dionysius annis triginta, III, 529, 4. Cf. III, 15, 16. Post ejus mortem res administrat pro filiis Amastris, favente etiam Antigono, et deinde Lysimacho, qui Amastrin uxorem ducit, postea tamen deserit. Tum Amastris urbs ab ea in Paphlagonia conditur, III, 530, 4. Tyrannidem adultus suscipit Clearchus, Amastridis f.; is cum Oxathre fratre matrem necandam curat; quod scelus ulciscens Lysimachus utrumque de medio tollit, liberamque Heracleotis rempublicam restituit, III, 531, 5, 6. At paullo post Lysimachus Heracleam dono dat Arsinoe uxori, quae urbis praefectum constituit Heraclidem Cumanum; is vir rigidus in Heracleotas saevit, 531, 7. Morte Lysimachi cives metu soluti, Heraclidem in vincula conjiciunt, missaque ad Seleucum legatione. Phocritum civitatis principem et procuratorem faciunt, 532, 9. Zipoetae, Bithyniae reguli, incursionibus vexantur, III, 532, 10. Quum ap. Seleucum legati nihil proficerent, bellumque cives ab eo metuerent, sociorum copias colligunt missis legatis ad Mithridatem Ponticum, et Byzantios et Chalcedonios; porro exulibus (inter quos Nymphis erat) redditus copiam faciunt, III, 533, 11. Post mortem Seleuci, Heracliensis naves in praelio navali, quo Ptolemaeus Ceraunus Antigonom (Gonataem) vicit, primas tulerunt, III, 534, 13. Ptolemaei, Seleuci percussoris, socios infestare statuit Antiochi Soteris dux Patroclus; sed placent eum legati Heracleotarum, sedusque amicitiae cum eo ineunt, 534, 15. Mox autem Antiocho contra Bithynos expeditionem parante, cum Nicomede societatem ineunt, (ademptasque sibi a Bithynis) urbes Cierum et Tium et Thynidem regionem data pecunia recuperant; Amastrin vero urbem obtinere ab Eumene, Heracliensibus infestissimo, tentant frustra, III, 535, 16. Cum Zipoete, qui Thiniacum Thraciam tenebat, pugnant Marte ancipite, 535, 17. Antigono Gonatae contra Antiochum Soterem se adiungunt, 535, 18. Byzantinis, qui a Gallis premebantur, aureos quater mille mittunt, III, 535, 19. Gallis in Asiam trajicientibus inter ceteras conditiones Nicomedes etiam hanc scripsit, ut cum Heracleotis societatem colerent, 536, 19. H. Byzantinorum et Calatianorum controversias pacifice componere tentant, frustra, III, 537, 21. Calatia Heracleotarum colonia erat, *ib.* Heracleotae inter tutores sunt, quos Nicomedes filiis e secunda uxore natis reliquit. Hos strenue tuentur contra Zeilam. Quare Galli ditionem eorum invadunt, et ad Caletem usque fluvium vastant, III, 537, 22. Cum 40 triremibus Byzantinis H. auxillantur contra Antiochum Theum, III, 538, 23. Mithridatem, Ponti regem, a Gallis bello pressum, frumento Amisum misso sustentant. Quare iterum a Gallis infestantur, quos tandem pecunia movent, ut a finibus retrocedant, III, 538, 24. Ptolemaeus II triticum illi mittit et in arce Herculis templum exstruit e lapide Proconnesio, III, 538, 25. Romanis in Asiam transgressis, de amicitia legatos mittunt; postea societatis foedus cum illis ineunt. Foederis pacta tabulis aeneis in Jovis templo incisa, III, 539, 26. Prusias iis ademit Cierum et Tium urbes; deinde ipsam Heracleam obsidet; sed crure fracto, obsidionem solvit, III, 540, 27.

Debilitata jam urbs a Gallis obsidetur; sed hostem ingenti Heracleotae clade afficiunt, III, 540, 28. Romanis duabus triremibus auxiliantur, III, 540, 29. Chios captivos, quos Mithridates in Pontum duci jussit, liberant, in urbem suam recipiunt, postmodum etiam in patriam restitunt, III, 543, 33. Auxilium eorum eodem tempore expetunt Romanorum dux Murena et Mithridates. Neutri parti se adiungunt, III, 544, 36. Captis ab Archelao duobus Heracleotis nobilissimis, Sileno et Satyro, inducuntur, ut Mithridati quinque triremes suppeditent, III, 545, 38. Hinc ipsis conflatur inimicitia Romanorum; qui missis publicanis argentum exigunt; Heracleotae secreto publicanos e medio tollunt, *ibid.* Lamachi prodicione urbs in Mithridatis potestatem venit; praesidiumque ei imponitur, cui Connacorex est praefectus, III, 548, 42. Urbs ab Aurelio Cotta obsidione cingitur, III, 548, 43. Obsessi hostem fortiter propulsant; annonam e coloniis advehunt, 550, 47. Ad Scythas Chersonesi et Theodosianos et Bosporicos dynastes de societate legatos mittunt, 551, 49; praesidiariorum et Connacorigis praefecti insolentia vexantur, *ib.* Deinde Triarius cum classe accedens a mari Heracleotas arcet; Triarii navibus accedunt Rhodiorum triremes. Navali praelio conserto Heracleotae vincuntur. Annona caritas; pestis, qua etiam Lamachus exstinguitur, 552, 50. De salute desperans Connacorex cum Damophilo, Lamachi successore, urbem per biennium obsessam prodit Triario; promiscue cives ingenti caede inactantur, 553, 51. Post Triarium Cotta urbem intrat, expilat, vastat, incendit; at spolia navibus imposita procellis maximam partem demerguntur, 554, 52. Captivos Heracleotas dimittendos esse statuit senatus Rom.; ager, mare et portus Heracleotis restituitur, postquam Cottam Thrasymedes in senatu accusaverat, III, 557, 59. Idem Thrasymedes post paucos annos cum onerariis navibus in patriam rediens instaurare eam aggreditur; priscam libertatem urbis a Caesare obtinere student Brithagoras ejusque filius Propylus, III, 557, 60. Heracleotae: Herodorus, Nymphis, Philo, Heracles, Promathidas, Dionysius, Niceratus, q. v.

Heraclea ad Cetam ab Hercule condita, IV, 591. Ejus incolae Cylicranes, Athamanes, Heracleotae, III, 133, 56. Urbs terrae motu vastata, IV, 381, 2. Seditio ibi ob Eurytionis adulterium, II, 143, 113.

Heracleam Sinticam in Macedonia oppugnat Theuderichus Valamiri f., IV, 125, 18.

Heraclea, olim Perinthia, IV, 153, 38. 122.

Heraclea apud Rhagas urbs, IV, 308, 4.

Heraclea in Sicilia, III, 19, 3.

Heraclea in Italia tyrannus Archelaus, ab Antileonte occiditur; quo facto in libertatem civitas restituta, II, 298, 16.

Heraclea, Iudi Thebani, III, 123, 26.

Heracleodorus oligarchiam apud Oritas sustulit, II, 142, 109 a.

Heracleodorus, ad quem scripsit Aristocritus, IV, 336, 4.

Heracleon Beroensis, parum abfuit, quin Antiochum Grypum regno ejiceret. Cena militibus ab eo exhibita, III, 265, 36.

Heracleopolitae reges Aegypti dynast. nonae, II, 536; dynastiae decimae, *ibid.* Heracleopolita, Leophantes, II, 67, 3.

Heracleum Athenis, IV, 413, 3. 507.

Heracianus novas res molitus occiditur; bona ejus Honorius Constantio dat ad tolerandos sumtus consulatus, IV, 62, 23.

Heracidae, Hylo duce in Peloponnesum descendunt, III, 672, 3; II, 137, 97. Quando? III, 503, 3; 689; II, 294, 2. In Peloponnesum invadentes a Timandri filiabus, Cotto

- et Eurythemide adjuvantur, IV, 432, 2. Cum Oxylo pacta inierunt ad Sphacteria, IV, 403, 1. Philonomo proditori Amyclæum agrum concedunt, III, 375, 36.
- Heraclidæ Corinthi a Bacchi Bacchiadæ nominati, II, 212, 5.
- Heraclides Lydorum regibus, quorum postremum Sadyattem Gyges Mermnades interfecit, ultio veniet generatione quinta, III, 385.
- Ἡρακλειδῶν (Ἡρακλείων?) πανταετηρίδες Atticæ, II, 120, 47 a.
- Heraclides Ænii Cotyn regem interficit, II, 154, 161.
- Heraclides Cumanus ab Arsinoë, Lysimachii uxore, Heraclæ præfectus constituitur; vir rigidus, III, 531, 7.
- Post mortem Lysimachii ab Heraclæotis in vincula conjicitur, III, 532, 9.
- Heraclides Lembus, Oxyrynchites, Odessita, Magnesius, scriptores, III, 167.
- Heraclides, Mylassorum rex, III, 183.
- Heraclides Ponticus, Euthyphronis f.; ejus fraus et mors, III, 46, 48. Ejus dialogus laudatur, in quo de mago sermo, qui Libyam se circumnavigasse dicebat, III, 279. Sub Thespidis nomine tragædia scripsit, II, 283, 39.
- Heraclides, frater Timarchi Milesii, vir vafer et nequam, fratri operam præstat in accusando Demetrio Sotere, II, præf. XII, 13.
- Heracliti phil. mors et placita, III, 4, 11; 42, 28; IV, 165, 32.
- Heraclitus Lesbii, hist., IV, 426.
- Heraclitus Sicyonius, hist., IV, 426.
- Heraclius cynicus Procopium rebellem incitat, IV, 26, 31. Scripta oratione ab Juliano imp. refutatur, IV, 21, 18.
- Heraclius a Leone auxilio mittitur Suannis contra Iberos et Persas (c. 466), IV, 109, 41. Zenonis dux, a Theudorico in Thracia captus, redimitur, sed in reditu a Gotho quodam occiditur, IV, 115, 4. Ejus indoles, 115, 5.
- Heraclius eunuchus necem parat Aetio; mox ipse una cum Valentiniano occiditur, IV, 614, 200. 615, 201, 5.
- Heraea, urbs Bithyniæ, III, 592, 29.
- Heraea, promontorium ad Chalcedonem, IV, 385, 5.
- Heraensium in Arcadia respublica, II, 134, 90 b.
- Ἡράτης ὄρος; Sami ins., III, 103, 1.
- Heralemis fl. sinus Persici, III, 476, 39.
- Ἡρακλῆος; Juppiter tres oculos habet, IV, 292, 3. Cf. Juppiter.
- Hercules a bubulcis Amphitryonis educatur, II, 29, 4, vel a Rhadamanthe, II, 190, 283; sagittandi artem a Teutare Scythia docetur, II, 29, 5. Ejus statura et vultus, II, 238, 10. II, 29, 6. Herculis et Megaræ filii recensentur, IV, 350, 5. II, 9, 4. 25, 5. III, 305, 5. Hi non a patre occisi, sed a peregrinis rapti, III, 337, 7, vel ab Augea interfecti, IV, 499, 12. Hercules ob recusatas Ioles nuptias, Cæchaliæ expugnat fratresque Ioles interficit, II, 36, 33. Eurytum ejusque filios occidit quod tributa exegissent ab Eubœis, IV, 591. Cf. de eadem re III, 337, 8. IV, 463. Heraclæam Thraciniam condit, IV, 591.
- Iphiti filios duos, et suos ipsius e Megara filios occidit; sanitati redditus cum Iphicle et Licymnio et Megara Tiryntem ad Eurystheum proficiscitur; ab eoque impositos labores peregit, III, 369, 20. Bis insanit (post cædem liberorum et post cædem Iphiti), II, 30, 8. Nemeæum leonem cælitus delapsus occidit, II, 30, 9. Hydram debellat, IV, 337, 2. Hydram necanti cancer a Junone immittitur; quare ille Iolaum auxilio advocat, II, 32, 13; 143, 111. Ab hydra morsus sanatur plantâ, quam in Phœnicia reperit quo loco Acen urbem condidit, IV, 363, 1. Stympthalidas (mulieres) cur occiderit, II, 151, 8. Molionidis ad Cleonas insidias parat, III, 151, 9. Ad balneum Hippolytes aspor-
- tandum missus in Mysiam venit ad Lycum, Mariandy-norum regem, cui auxilians Behrycum regionem subigit, donoque dat Lyco. Is eam Heraclæam vocat Herculi gratificans, II, 32, 15. Paphlagonēs pro Lyco debellat, III, 300, 2. 24, 1. Theben Granici vel Adramyis filiam, ludi gymnici præmium, obtinet; de cuius nomine, urbem quam sub Placio monte condidit, Theben Placiam nuncupat, II, 239, 11. Ante Theseum, non vero cum Theseo, ad Amazonas profectus est, II, 32, 16. Ejus expeditionis socius Sthenelus, III, 201, 4. Herc. Thibam Amazonem occidit, III, 597, 58. Amazonibus concessisse (εἰσεῖναι) dicitur Ephesiæ regionem a Mycale ad Pitana, II, 222, 34. Herculeæ columnæ, II, 320, 58. III, 640, 16. Latitudo freti inter Herculis columnas, II, 65, 4. Hercules Geryonis boves abigens Scyllam interficit, II, 10, 8. Boves Larino tradit, II, 370, 2. Herculis sociorum nonnulli in Iberia remanserunt, III, 301, 5. Hercules in Gallia, III, 323, 7. In Italia Faunum occidit, IV, 387, 6. In Crotoniatarum agrum venit, IV, 296, 3. Posidoniam venit, III, 641, 21. Herculis aurea mala, i. e. citria, III, 472, 24. Hercules pro Atlante cælum sustinet. Quomodo id sit interpretandum, II, 34, 24. Cum Cycno ad Itonum in Thessalia pugnat, III, 389, 55. (Hercules) Αἰδουπότῃς, III, 475, 38. Cum Antæi uxore gignit Sophiacem, III, 471, 19. Busirim interficit, IV, 291, 2. Ad Acherusium promontorium Cerberum in lucem educit, II, 35, 25. Post peractos labores Trachine requiescentem Theseus tunc primum convenit, II, 37, 34. Rogo Macaria filia ignem subigit, II, 486, 72. Argonautarum dux, II, 7, 1. vel certe socius, IV, 380, 6. Non interfuit Argonautis, II, 37, 38. Pineum interficit, II, 7, 3. Ejus amasius Hylas, III, 151, 10. Non amasius ejus sed filius erat Hylas, IV, 498, 9; quem ad Cium amisit, III, 547, 41. Contra Herculem a Junone excitantur Ἰγχευεῖς, II, 18, 5; qui in Cyzicena regione habitabant. Cum his pugnat Hercules, II, 38, 45. Prometheus in vincula a Scythiis con-jectum liberat, Aquila fluvio averso, II, 34, 23. IV, 295, 6. Ad Indos venit, ubi inter alias urbes etiam Palibothra condidit, Indiam inter filios et filiam distribuit; post mortem ibi pro deo colitur, II, 404, 24 sqq. Præcipue colitur apud Sisarenos. Urbes magnas condidit Methora et Clio-bora. Pandaræ filia regnum attribuit Pandaræ regionem; in mari muliebrem ornatum, margaritas, invenit; filiam septennem nubilem fecit, II, 418, 23. Cur a Cau-casi accolis summo opere colatur, II, 474, 19. Herculis ex Omphale filius Lamus, IV, 311, 2; ex Barga Bargasus, IV, 311, 2. Omphalæ servit per triennium, II, 35, 26; quonam tempore, II, 35, 27. Mygdones debellat, II, 32, 15. Hercules, ε λεγόμενος; Poyphlemus, ab CEnoe contra Acheloum auxilio advocatur, III, 631, 8. Cur Pylum expugnaverit, IV, 508, 2. In Olympia diis duodecim aras exstruxit, II, 36, 29. Ludos ibi in honorem Pelopis instituit, II, 189, 282. III, 303, 3. 603, 1; in ludis istis pancratio certavit Theseus, IV, 327, 4. Hercules ab Elato et Pherandro lucta vincitur. Hinc proverbium, II, 487, 76. II, 90, 4. Molionidas interficit, II, 35, 28. Ab Hippocoontidis vulneratur, II, 628, 14. Contra Lacedæmonem proficiscitur, comitante CEnono; in expeditione contra Laomedontem inter comites habuit Argium; quem vita defunctum comburit, atque cineres ad Licymnium patrem ejus asportavit, ut staret promissis. Hinc comburendi cadavera mos obtinuit, II, 350, 8. Eunomum pincernam apud CEnem talitro interficit, II, 36, 31. Nessum in Taphio monte occidit, IV, 458, 7; in Dryopide regione clava sua montis latus percutiens fontes aperuit; hinc τὰ λουτρά Ἡρακλέους; quæ vocantur, IV, 344. Dryopes e Doride ejicit, II, 138, 98. Hercules

Briareus donario Delphico instructus ad columnas Herculeas proficiscitur, II, 320, 58. Alter Hercules Tyrius Delphos venit, II, 320, 58. Hercules Boreadas in Teno insula interfecit; qua de causa? II, 58, 17. IV, 286. 495, 18. Adramylen in Thracia luctu superat, IV, 313. Cum Apolline et Diana de Ambraciae urbis possessione litigat. Urbs ei adjudicatur a Cragaleo iudice, IV, 344. Vulturum auspiciis gaudet, II, 31, 10. Hercules statuam Adonidis conspicientis dictum, II, 319, 48. Thestii filias 50 diebus septem devirgnavit, II, 30, 7. E Deianira gignit Ilyllum, III, 165, 21. 603, 1. Ex Bolbe pater Olynthi, IV, 420, 40. Cum Larentia concreditur, III, 75, 2. Pater Tlepolemi, III, 178. Ctesippi, III, 376, 38. Ex Dardanide, Acherontis in Bithynia regis filia, Pæmenem procreat, II, 348, 1. Aphrae filiam, Abraami neptim, ducit, III, 214, 7; ex eaque Didorum gignit, *ibid.* Palanthum compressit, III, 100, 4. Ejus amasius Elacatus, II, 628, 18; discipulus Evander, III, 470, 13. Hercules sigillum quale, III, 33, 31. Templum in arce Heracleæ, III, 538, 25; statua aurea in foro Heracleæ, III, 554, 52. Hercules turris Byzantii, IV, 148, 13; lucus Byzantii, IV, 153, 37. Fanum Gadibus, III, 100, 5. III, 291, 95. Hercules et Hebes templum gallis suis et gallinis memorabile, III, 151, 11. Hercules parasi Athenis, III, 138, 78; in Hercules templo Romani epulantur triumphantes, III, 252, 1. Hercules et Musarum ara communis, III, 470, 13. Heracles, semideus, rex Egypti, II, 531 a. Herculi templum in Tyro urbe condit Hiromus rex, IV, 446, 1. III, 511, 8. Hercules Μελάχθος ap. Phœnices, III, 568, 22. Cf. de Herule Tyrio IV, 544, 16. Hercules rerum gestarum magnitudine a Nabuchodonosore superatur, III, 78, 3.

Hercules, Alexandri M. e Barsine f., a Cassandro Polysperchontis operâ interfecit, III, 694. 697, 2.

Herculii, legionis nomen, IV, 14, 6.

Herdonius Sabinus, IV, 556, 47.

Hereas (Megarensis) historicus, IV, 426.

Heredes. V. Κληροί.

Ἡρεῖον τεῖχος in Thracia, Samiorum colonia, IV, 394, 2 a.

Herennianus, Lycius, vicarius in Asia, imperante Arcadio, Hieracem Alexandrinum ob exactiones injustas punivit, IV, 51, 86. 53, 87.

Herennius Severus, III, 35 *not.*

Herma vivus, Indus brachii truncus a pueris, ad Augustum a Poro missus, III, 419, 91.

Hermacopidae, II, 75, 1.

Hermæ, Athenarum locus, IV, 410, 5.

Ἡρμαία, Judi Ar adici, III, 123, 26.

Hermæon Argum πανόπτην interfecit, III, 639, 12.

Hermæus, mons Argivorum, IV, 427, 4.

Hermæus De Egyptiis scriptor, IV, 427.

Hermæus (Hermocrates ap. Appian.), dux Mithridatis, III, 546, 40.

Hermaphroditus, Polycrito Ælolo et Locride natus, III, 614, 31.

Hermesianax Cyprius, hist., IV, 427.

Hermesilaus Chius Sophoclem convivio excipit, II, 46, 1.

Hermias. In eum hymnus Aristotelis, III, 581, 28. Ejus pellicem Aristoteles amat, II, 79.

Hermias, Nicanoris Alexandrini f., III, 632.

Hermias Hermupolita, historicus, II, 81, *not.*

Hermias Methymnæus, historicus, II, 80.

Hermias puer ex Iasso uxor, a delphino amatus, IV, 422.

Hermione, Menelai et Helenæ f., II, 470, 3. III, 340, 18. Neoptolemi uxor, III, 338, 13; mater Molossi, III, 339, 14.

Hermione urbs a Caribus olim tenebatur, II, 137, 97. Hermiones τερά, II 190 287. Hermionenses γρόνα Cereri

celebrant, IV, 330, 5. Iis Deiphon suadet, ut ab Argivis deficiant, III, 376, 38.

Hermippus comicus et parodiarum poeta, III, 128, 45.

Hermippus Callimachus et Berytius, III, 35.

Hermiuthi templum Heliopolitanum, III, 219, 10.

Hermodamas, Creophylus in Samo ins., Pythagoræ magister, III, 10, 30.

Hermodice, Midæ regis uxor, formosa, prima numos Cumanis cudid, II, 216, 11, 3.

Hermogenes poeta, II, 313, 27.

Hermogenes, Tarsensis, rhetor, cor pilosum habuit, IV, 162, 24. Cf. III, 523.

Hermogenes Aspendius cum Patrocle sub Antiocho Sotere in Asiam minorem proficiscitur, III, 534, 15.

Hermion, Lydorum rex, Adramys phrygice, II, 163, 191.

Hermion, Hephæstiae in Lemno tyrannus, urbem Miltiadi tradit, III, 642, 30.

Hermionassa, in Chersoneso Taurica, condita a Semandro Mytilenæo, appellata autem ab uxore ejus, III, 597, 60.

Hermopolitæ nomi præfectus Moses, III, 221.

Hermotymbies, pars bellatorum in Ægypto, II, 98, 1.

Ἡρμοῦχος statua Delphis, III, 126, 39.

Hermus, frater Soloentis, Atheniensis, quem Pythopoli Theseus præfecit; ab eo locus urbis Ἡρμου οἰκία appellatur, II, 345, 8.

Hermus, Atticæ fluvius et pagus, IV, 532, 4. II, 355, 10.

Hermus, Asiae fluv., et prope eum insula, quam aggregant Orchomenii, III, 387, 53.

Herodes Agrippam in Pontum comitatur; pro Iliensibus intercedit, III, 350, 3. Rhetoricis et historicis studiis cum Nicolao operam navat, III, 350, 4. Cum eodem Romani proficiscitur ad Cæsarem, *ibid.* Ejus res prave gestas silentio tegit Nicolaus, III, 421, 93. Herodes in Arabiam expeditionem suscipit absque venia Cæsaris; cuius iram placat opera Nicolai, III, 351, 5. 422, 94. Antipatri accusationibus aurem præbens, Alexandrum et Aristobulum filios capitis damnavit insontes, III, 351, 5. 423, 95. Deinde Antipatrum occidi jubet justissimo; mox ipse diem obit, III, 352 sq.

Herodianus, Rom. ad Turcos legatus, IV, 245.

Herodice, Cypseli Arcadis uxor, in agone de pulchritudine victrix, IV, 462.

Herodicus Selymbrianus sophista, II, 59 a.

Herodorus historicus, II, 27.

Herodorus Orphei et Musæi historiam scripsit. Ejus de Oasi testimonium, IV, 65, 33.

Herodoti Halicarnassensis natales, III, 521, 7. Amasius Plesirrhous, IV, 277, 1. Ab Atheniensibus decem talenta donum accepit, II, 360, 1. A Thebanis pecuniam petens non obtinet; scholam Thebis institutus a magistratibus prohibetur, IV, 338, 3. Ejus sepulcrum, III, 116, 4. Ignorantiae in multis rebus a Manethone accusatur, II, 566, 42.

Herodotus logomimus Antiocho Deo carus, IV, 416, 13.

Herodotus, frater Menandri Protectoris, IV, 201, 1.

Heron Atheniensis, hist., IV, 428.

Herophyla Sibylla Epheso ad Cyrum arcessita, III, 406, 67. II, 198 a.

Herophyli posterius in Samo carmina Homeri Lycurgo tradunt, II, 209, 2, 3.

Herpyllis, Aristotelis amica, Nicomachi mater, III, 46, 42.

Heropythus Samius, sub Cimone ad Byzantium militum. dux, II, 48, 4.

Heropythus, historicus, IV, 428.

Hierostratus Naucratis Veneri, quæ eum a naufragio salvaverat, imaginem dedicat, IV, 480, 5.

- Hierse, Ceroptis i. (Actronis f., IV, 489, 2), cum Agraulo sorore Erichthonii cistam servat, II, 22, 1.
- Hieruli, gens Scythica, III, 672, 8. Hieruli in secunda Pan-
nonia, IV, 205, 9.
- Hesiodus, Dii filius, ab Orpheo genus ducit; series majorum, II, 66, 10. Homeri aequalis; ejus *artas*, IV, 408, 446, 11. Primus rhapsodus, IV, 464, 3. Hesiodi ossibus Orchomenii potiuntur, II, 144, 115. Hesiodus e Clymene pater Stesichori, II, 144, 115. Ejus *amulus* Cercops, et Xenophanes, II, 187, 297.
- Ἡερεΐα* vocatur Libya, III, 238, 17.
- Hesperia mala, i. e. citria, III, 472, 24.
- Hesperidarum ovium (*μῆλων*) pastor Draco, IV, 295, 3. Hesperidum poma, III, 306, 1.
- Hesperides, malorum genus, IV, 332, 1.
- Hesperidas colonis frequentandas statuit Arcesilus IV, rex Cyrenarum, IV, 517, 1. Eo se contulit Battus regno pulsus, II, 212, 4, 4.
- Hesperis, mater Cretæ nymphæ, IV, 400, 3.
- Hestia, locus ad Byzantium, IV, 150, 22.
- Hestiae, Eubææ urbs, unde Amphiclus oriundus, II, 50, Post bellum Medicum optimatum dissidiis turbata, II, 142, 109 b.
- Hestiaeotis, olim Doris; hinc profecti Diores ad Parnassum considunt, et in Cretam migrant, II, 349, 3, 4; eam obtinet Dorus, Hellenis f., a quo per tempus aliquod Doris appellata est, III, 638, 8.
- Hestinus, Pythagoreus, Archytæ pater, II, 275, 13.
- Hesychia ex Ichthyæ parit Galenen, Murnam et Elacatenen, III, 155, 33.
- Hesychidae, Athenis, III, 131, 49.
- Hesychius Illustris, Hesychii et Philosophiæ f., Milesius, IV, 143.
- Hesychus, heros, Athenis, III, 131, 49.
- Heteridia apud Magnetem, IV, 418, 25.
- Ἑτερόσκιος* quinam sint, III, 283, 70.
- Hicesius scriptor, IV, 429.
- Hicetaon Lesbicus, Lepetymini et Methymæ f., ab Achille interfectus, III, 314.
- Hidrias, postea Chrysaoris, Cariae opp., IV, 311, 8.
- Hiempsal, Micipsæ f., IV, 560, 64.
- Hiera, ins. in mari Cretico, III, 644, 45.
- Hiera, una ex Lipareis ins., III, 285, 78. 290, 9. II, 383, 4.
- Hierapolis, olim Cronia, Siciliae urbs, III, 640, 17.
- Hierapolis in Mesop., IV, 4. Hierapolita, Theodorus historicus, IV, 513.
- Hierapytna, urbs Cretæ, IV, 529, 13.
- Hierax de rebus Alexandri Balæ desperans Ptolemæo Philometori Antiochiam tradit, II, *præf.* xvi, 19. Antiochenus, Ptolemæi VII assentator, III, 254, 7.
- Hierax, Alexandrinus, provinciae præfectus sub Arcadio imp., homo impudentissimus; Pamphilium rapacissime diripiens; tandem ab Herenniano correptus pecunia se redimit, IV, 50, 83. 51, 85. 86. 87.
- Hieremiæ prophetiæ, III, 229, 24.
- Hiero, Gelonis frater, Syrac. tyrannus, urinae difficultate laborabat, II, 170, 216. Hieronis tyrannis, II, 171, 221. Ad eum venit Themistocles, filiamque ejus in matrimonium petit, II, 54, 2. Pindaro lyram auream promisit, IV, 341, 3. In Mútho horto responsa dabat, IV, 101, 8. Donaria aurea Delphos misit, II, 297, 12. Ejus canis, II, 478, 33. Hiero rex *μύθος* erat, IV, 415, 9.
- Hiero Syracus. rex bello Punico primo, III, 17, 1; 90 annos natus diem obit (216 a. C.), IV, 381, 4.
- Hiero Alexandrinus vel Ephesius, despecto in Ætolia quadam narravit, III, 613, 31.
- Hiero, Hieronis f., e Tio Bithynus, longævus, III, 609, 1.
- Hieroceps, Cypri locus, II, 65, 3.
- Hierocles historicus, IV, 429.
- Hierombalus, Jehovah sacerdos, de Judæorum historia Hierosolymitana ab Abelbalo regi, a quo eos accepit Sancho-niathon, III, 563, 1.
- Hieronimus, Syracus. tyrannus, Pitho scortum uxorem ducit, III, 102, 1; tyranni indoles; ejus assentatores Thraso et Osis (*Sosis*), IV, 349, 3.
- Hieronimus Cardianus historicus. Ejus vita, II, 450 aqq.; longævus, III, 196, 17. 609, 2.
- Hieronimus Rhodius scriptor, II, 450 *not.*
- Hieronimus Ægyptius, Φοινικιστὴν scriptor, II, 450 *not.*
- Ἱεροποιοί*, Athenis, II, 47 a.
- Hierosolyma, II, 323, 69. Unde nomen urbs habeat, III, 335, 1. 228, 19. Ambitus et situs, III, 228, 21. 22 et 23. Templum, II, 394, 14. Ejus aedificatio, III, 226; templum a Nabuchodonosore solo æquatum; sub Cyro denuo aedificatum, II, 508, 15. 230, 24. II, 593. Urbs a Nechao II capta, II, 533, 66; a Ptolemæo Lagi, III, 197, 19. Templum ab Antiocho Epiphane expilatum, III, 414, 73. Urbs ab Antiocho Sidete capta, mœnia aversa (133 a. C.), III, 712, 18; urbs a Pompeio capta, III, 417, 86.
- Ἱεροσολῶν δίκαι* ad archontem βασιλέα pertinent, II, 27 b.
- Hierum (*Ἱερὸν ὄρος*), mons ad Pontum Euxinum in Asia, et in Europa, IV, 453, II, 464, 3; centum stadiis a Trapezunte distans, IV, 291, 3.
- Hilarinus Phryx, philos., tamquam magicis artibus addictus sub Valente necatur, IV, 30, 39 et 40.
- Hilarius Bithynus, pictor et sophista, apud Corinthum a Gothis in Græciam irrumpentibus interficitur (396), IV, 43, 65.
- Hilarodia, II, 285, 58. Hilarodi qui? IV, 331, 7. 8.
- Himalia e Jove mater Spartaci. Cronii et Cyti, III, 175.
- Ἱμαλίδος* imago Syracusis, III, 126, 39.
- Himarus ex Ælta Gelonem genuit, II, 463, 6.
- Himeræa quædam Dionysii Siculi tyrannidem somniavit, II, 200 b. IV, 641 a.
- Himeræorum nummi, II, 169, 211.
- Himeræus, Demetrii Phalerei frater, ab Antipatro interfectus, IV, 358, 10.
- Himeras, Siciliae fluv. mirabilis, II, 82, 2. 373, 8.
- Himerus, sub Arsace sive Phraate (circa 128 a. C.) Babyloniae et Seleuciæ præfectus, III, 258, 21.
- Himilco Phameas ad Romanos transit, II, *præf.* xv, 17.
- Hippades Athenarum portæ, II, 354, 2.
- Hippæmon, e Thessalia oriundus. In eum Pisantri epigramma, III, 464, 147.
- Hippagoras historicus, IV, 430.
- Ἱππάρχος*, Athenis, II, 124, 56.
- Hipparchus, Pisistrati f., ejus indoles et nex, II, 208, 1, 6. III, 48, 54.
- Hipparchus, Lacedæmonius, Aristocratis historici filius, IV, 332.
- Hipparinus Syracusanus, II, 172, 222; Dionis et Aretes f., II, 83, 1.
- Hipparinus, Heracleota in Italia, Antileontis amasius, II, 298, 16.
- Hippasus, Metapontinus, Empedocles magister, III, 6, 20. Ejus placitum, IV, 167, 36. Ejus sermo mysticus, III, 170, 8; disci musici, II, 288, 77.
- Hippasus Lacedæmonius, hist., IV, 430.
- Ἱππεῖς*, Atheniensium τέλος, *ἱππάζ*, II, 108, 9.
- Ἱππία* Minerva, III, 149, 2.
- Hippiæ pictura Pirithoi nuptias representans, III, 134, 63.
- Hippias a Cleomene muro Pelasgico inclusus obsidetur, II, 111, 17. In tyrannum bellum movent Alcæmonidae, II, 110, 16.

- Hippias Erythræus, hist., IV, 431.
 Hippias Delius (?), II, 60 b.
 Hippias Eleus, Diopithis f., sophista; ejus vita, etc., II, 59 sq.
 Hippias Thasius, II, 60 b, not.
 Hippo Samius vel Metapontinus semen ex medullis profluere censet, II, 282, 37.
 Hippo in Sicilia tyrannus a Timoleonte debellatur, II, 82, 3.
 Hippobotæ Chalcidensium, II, 141, 106.
 Hippobotus scriptor, III, 7, 22 a.
 Hippocentauri, II, 465, 7. Hippocentaurus in Arabia inventus Romamque missus, III, 624, 63. 64.
 Hippoclidæ (vel Patroclides), Bacchiadarum postremus, a Cypselo interfectus, III, 391, 58.
 Hippocoontidæ Herculeum vulnerant, II, 628, 14.
 Hippocrates et Capys, Xenodici filii, a Therone cognato in exilium acti, Camicum occupant, IV, 433, 5. 6.
 Hippocrates Adramytenus, Atyanæ p., III, 608, 12.
 Hippodamiam CEnomaus pater deperiens nemini despondere vult; ejus matrimonium Myrtilo proditionis mercedem promittit Pelops, qui vero ipse eam uxorem ducit, III, 367, 17. Hippodamiæ proci Cranon Thessalus, II, 463, 2. Hippodamia Pelopi parit Atreum et Thyestem; Chrysippum interficit; a Pelope solum vertere cogitur, IV, 402, 7.
 Hippodromus, Larissæus sophista, III, 662.
 Hippodromus Byzantii, IV, 149, 15. Dioscuris sacer, a Severo exornatur, IV, 153, 37.
 Hippolochus, Antenoris f., Cyrenen venit, III, 337, 9.
 Hippolochus, Alexippi f., Larissæus, Thessalorum prætor (181 a. C.), III, 704, 2.
 Ἱππολόχου Athenis, III, 305, 24.
 Hippolyti historia, III, 305, 21. 630, 7. Æsculapius eum in vitam revocat, IV, 506, 8.
 Hippomedon Arcas, Ereuthalionis pater, IV, 318, 2.
 Hippomenis Codridæ in Limonen f. facinus, II, 208, 1, § 3; III, 386, 51.
 Hipponax, parodias primus fecit, III, 128, 43. Ejus levitas, III, 205, 14.
 Hipponicus, Ammon cognomine, Calliæ pater, Diomnesti Eretriensis pecunia quomodo politus sit, II, 199 b.
 Hipponium, Africæ urbs, II, 479, 41.
 Hipponus. V. Bellerophon.
 Hippostrati soror Cleopatra, uxor Philippi Amyntæ f., III, 161, 5.
 Hippostratus, historicus, IV, 432.
 Hippotas et Melanippe, Æoli parentes, III, 306, 26.
 Hippotes Maliensibus imprecatur, II, 150, 143.
 Hippotes, Creontis f., rex Corinthi, cujus filiam Iason duxit, II, 13, 3.
 Hippotes, Cnopi Erythrarum regis et Cleonices f., patris interfectores patriæque tyrannos occidit, patriamque liberavit, IV, 431.
 Hippothoe, Mestoris f., Neptuno parit Pterelaum, II, 28, 1.
 Hippothoontidis tribus pagi Azenia, III, 134, 63; Elæus, Erceadæ, Thymetadæ, Ciriadæ, II, 356, 13.
 Hippuris insula prope Theram sita, IV, 487, 3.
 Hiromus, Abibali f., Tyri rex, Tyrum ædificiis ornat; contra Tityos bellum gerit; Salomonis ænigmata solvit Ademonis operâ; succedit ei Balezarus filius, IV, 446, 1. 398, 2; filiam Salomoni despondet, IV, 447, 3.
 Hiromus (II), Tyriorum rex, Cyri æqualis, IV, 447, 2.
 Hirtius (A.) a Casare consul designatus, III, 442, 22. 449, 27.
 Hirundo alba in Samo ins., II, 159, 176. 215, 10, 2. Hirundines in Ægypto nidiorum continuatione molem opponunt Nili exundationi, III, 503, 2.
 Hispania unde nomen habeat, IV, 504, 1. Eam vastant Vandali (414), IV, 64, 30.
 Histi (Ἰστοί) vel Histoe, urbs Cretæ, quam Nicosratus constituit; portus ejus et ager Cynosura dictus, IV, 293, 1.
 Histiaens, historicus, IV, 433.
 Hodiūpolis, castellum Heracleæ, IV, 355, 8.
 Hodius et Epistrophus, ex quam regione exercitum Trojanis adduxerint, II, 339, 4. Hodius, Alizonum dux ap. Hom., primum audit Rhodetes, quod corruptum in Rhodius, Hodius, III, 495, 45.
 Ὅλμος, poculi genus, IV, 451, 1.
 Holophernes Nabuchodonosoris dux, IV, 540, 28.
 Homeridæ unde dicti, III, 500. Non sunt posteri Homeri, IV, 370, 4.
 Homeristæ, rhapsodi, IV, 331, 10.
 Homeritarum (vel Ameritarum) rex Dimnus ab Eleshaa victus regno spoliatur; ab eodemque iis præficitur Anganes, IV, 178. Homeritæ Æthiopes, olim Macrochii vocati, Romanorum amici; eos ad defectionem excitare studet Chosroes; nihil proficiens, expeditionem contra eos auscipit. Rex Hom. Sanaturces a Chosrois duce Merane victus capitur; urbs eorum diripitur (c. 568), IV, 271. 273, 2. Cf. de Hom. IV, 523, 4.
 Homerus. Ejus majores ab Orpheo, I, 66, 10. A Musæo genus ducit, II, 66, 10. Ejus pater Meles fluvius, II, 70, 11; vel Apollo et Calliope, vel Mæon vel Metius et Eumetis, vel Dmasagoras; majorum series sec. Characem, III, 641, 20. II, 60, 2. Homerum a dæmone compressa peperit Critheis ex Io insula oriunda, ad Meletem fluvium; hinc Melesigenes; a Mæone Lydo Smyrnæ enutratur; Lydis Smyrnam relinquere coactis, poeta eos sequitur (ὁμῆρτος); hinc *Homerus*. Ex oraculo ei in Io insula moriendum erat; in eaque mortuus et sepultus est, II, 186, 274. Homerus, Smyrnæus vel Colophonius, II, 58, 18. Cumanus, II, 61, 8. Chius, II, 66, 10. Jetes, IV, 522, 2; ex Thebaide Æg. oriundus, IV, 65, 33. Romanus, III, 307. Homerus idem cum Telemacho, II, 10, 10. Ejus ætas, II, 10, 10. 625, 2. III, 72, 1. 689. IV, 341, 2. 539, 18. 642 b. Hesiodi æqualis, IV, 408. 486, 3. Hesiodo antiquior, II, 197 not. De Homeri temporibus quinam scripserint, II, 12 a. Cur cæcus Hom. fuisse dicatur, IV, 172, 50. E Tyrrhenia in Cephaleniam et Ithacam trajecit; eodem tempore lumina amisit, II, 222, 32. Ejus amulus Sagaris; post mortem adversarius Xenophanes Colophonius, II, 187, 297. Famulus Scindapsus, qui domini defuncti corpus non cremavit, IV, 434, 1. Homerus, magister Arctini, IV, 341, 2. II. carmina Lycurgus ap. Herophyli posteros nactus in Peloponnesum asportavit, II, 209, 2. II. Carmina a Pisi-strato interpolata, IV, 426, 1. Homerica instituta, II, 193, 5. Homeri studiosissimus Cassander, IV, 358, 8. De carminum Hom. argumentis sententia Anaxagoræ, III, 581, 26. Homerus σοφώτατος ἀρχιτέκτων, II, 199 a.
 Homines. Humanum genus semper fuit, neque habet exordium, II, 135, 3. 4.
 Ὅμογλάκτες, i. q. γεννηται, ap. Athenienses, II, 106, 3.
 Homole Thessaliæ, II, 455, 11; in Magnesium regione, II, 263, 61.
 Homoleus, Amphionis f., III, 309, 2.
 Homolium (*antea Homole*) Thessaliæ, II, 264, 8.
 Homoloides Thebarum portæ unde dictæ, III, 309, 2.
 Homolois, Niobæ filia, III, 309, 2.
 Ὅμολωια, festum Thebanum, III, 309, 2.
 Homolois Juppiter, III, 309, 2.
 Homolus, Thessaliæ mons, III, 309, 2.
 Ὅμοσιπύους quosnam Charondas appellaverit, II, 173, 223.

- Honorina, Constantii et Placidiae f. nascitur an. 418, IV, 65, 34; Valentiniani III soror, cum Attila nuptias paciscitur, IV, 613 sqq. Ab eo in matrimonium petitur, IV, 98, 15 et 16.
- Honorichus, Genserichi f., Eudociam, Eudoxiae f., ducit, IV, 104, 29; homo ignavus, ad Zenonem de amicitia et societate legatos mittit (478), IV, 120, 13.
- Honorius, Theodosii f., Arcadii frater, nomine tenus rex erat, quum rerum potestas esset penes Stilichonem tutorem, IV, 42, 62. Ejus uxor Thermania, Stilichonis f., IV, 58. Ejus soror Placidia ab Alaricho capta, IV, 58. Honorius Jovianum ad Attalum imp. legatum mittit; insulam ei Attalus inhabitandum concedere vult, IV, 59, 13. Sellitiones in Britannia, IV, 60, 12. Sarus ab eo deficit, IV, 61, 17. Sebastiani tyranni caput, et mox Jovinum ad eum mittit Adaulphus, IV, 61, 19. Honorius Heracliani interempti bona dat Constantio consuli (414), IV, 62, 23. Euplulium legatum mittit ad Valiam, qui ei Placidiam restituit, IV, 64, 31. Constantium in imperii societatem advocat, eique Placidiam invitam despondet (417 Jan.), IV, 65, 34; Valentinianum ex eo conjugio natum Nobilissimum dicit, *ibid.* Post mortem Constantii turpem cum Placidia sorore colit familiaritatem, ejusque voluntati nimis obnoxius est, IV, 66, 39, 40. Quomodo ille amor in odium mutatus sit, adeo ut Placidia Constantinopolim ablegaretur, IV, 66, 40. Honorius morbo moritur (423); Ioannes tyrannidem occupat, IV, 67, 41. Honorii temporibus imperatores renuntiantur Attalus, Constantinus, Maximus, Jovinus, quos vide.
- Hoplites, Pelop. fluv., III, 179.
- Hora, in Phoenicum mythologia, III, 568, 19.
- Horapion, Apollonides, IV, 309.
- Horatiorum et Curiatorum certamen, IV, 323, 16.
- Horatius Cocles, ejusque praeclearum facinus, IV, 517, 4.
- Horcus, Bithyniae fluv., III, 495, 43.
- Hormine. V. Hymrine.
- Hormisdas Persa, Procopii rebellis dux, parum abfuit quin cladem intulisset copiis Valentis imp., IV, 27, 34.
- Hormisdas, Chosroi patri in regno Persarum succedit; vir ferrox; Zachariam et Theodorum Tiberii legatos male habet, oblatasque a Tiberio pacis conditiones respuit (579), IV, 256 sq., 55. Contra cum bellum committitur Mauritio, 258, 55; qui Chlomarum castellum obsidet (480), 258, 57. Andigan mittit, qui cum Zacharia Tiberii legato de bello componendo agat, 260, 60. Nihil legatorum disceptationibus efficitur, *ibid.* Duces ejus Mauritium clade afficiunt, IV, 263, 61.
- Horoscopia ab Anaximandro inventa, III, 581, 27.
- Hortensius (L.) novas copias ex Italia in Graeciam ad Sullam adducit, III, 542, 32.
- Horus, Osiridis f.: post hunc primus mortalium regnavit Sesonchosis, II, 135, 6. Hori os lapidem magnetem appellant, II, 613, 77.
- Ὅσιος Delphorum, III, 107, 6.
- Hostanes Armenius, III, 54, 80.
- Hostilio (Aulo) consuli (170 a. C.) in Epiro a Persei amicis insidiae struuntur, quas feliciter effugit, II, *praef.* p. ix, 7.
- Hunorum prima sedes, IV, 96, 10. Sub Basicho et Cursicho ducibus in Mediam quae viâ penetraverint et deinde redierint, IV, 90. Gothos sedibus suis expellunt (376); de eorum origine, IV, 30, 41. Hunorum rex Donatus dolo a Romanis occisus. Charaton ob eam causam irascens Theodosii II donis placatur (411), IV, 61, 18. Hunorum rex Rua, IV, 71, 1. Attila, quem v. Pacis conditiones, quas Hunni Romanis imposuerunt, ignominiosissimae (433), IV, 72, 1. Violata a Romanis pacta praetextentes, trajecto Istro, Viminacium capiunt; Mar-
- gus urbs iis proditur, IV, 72, 2. 86; in Chersoneso Romanos clade afficiunt, IV, 74, 5. Sirmium obsident capiuntque, IV, 84. Hunni Cidariti cum Parthis belligerant, IV, 102, 25. Cf. v. Cidariti. Hunnicas gentes Justinianus alteras per alteras debellare studet (558), IV, 202, 3. Avars contra eas in arma vocat; qui vincunt Utiguros, Salos et Sabiros (559), IV, 203, 5. Cf. v. Cotriguri, Utiguri. Hunnorum dux Odigar, IV, 269, 69. Hunnorum reges sagittandi periti, IV, 61, 18; domus regiae, IV, 85; reges sacrum Martis enses colunt, IV, 90 et 96. Hunnorum mores quidam, IV, 86 sq.; poetae, IV, 92. Hunni quomodo loca restagnantia et fluvii intersecta trajiciant, IV, 83. Hunnorum cibi, IV, 83; hospitalitas, IV, 83.
- Hyacinthia, festum, II, 492, 11. IV, 480. Iis Lacedaemonii Timomachi thoracem exponunt, II, 127, 75. Festum Laced. Apollini celebrant, hedera coronati, II, 190, 284.
- Hyacinthus ab Apolline amatus, III, 205, 7.
- Hyacinthus eunuchus ab Honorina ad Attilam missus, IV, 613, 199.
- Hyades, quinque Cadmi filiae, IV, 458, 6. Septem numero sunt, II, 62, 11. Unde dictae, III, 156, 42. Hyades septem Bacchi nutrices a Lycurgo fugatae ad Thetym confugiunt, III, 304, 19.
- Hyæna duplex genitale habent, II, 32, 12.
- Hyagnis, primus tibicen, III, 233, 52; pater Marsya, *ibid.* et IV, 353, 2. Phrygiae harmoniae inventor, II, 287, 70.
- Hyamia, Messeniae urbs, III, 378, 40.
- Hyas, Hyadum frater, a leone interfectus, III, 156, 42.
- Hyblaëum oraculum, III, 104.
- Ἰερίστια, fest. ap. Lacedaemonios, IV, 497, 4.
- Hyccara, Siciliae castellum, Laidis patria, III, 127, 44. II, 375, 1.
- Hycsos, pastores qui in Ægyptum invaserunt. Nominis origo, II, 507.
- Hydaspes fl., II, 403, 14. Ejus lapis lychnis, IV, 388, 11.
- Hyde in Lydia, eadem quae Sardes, III, 633, 7. Omphales regia, II, 337, 7. IV, 311, 4.
- Hydeus, Asteriae pater, Hydissi avus, IV, 311, 5.
- Hydissus, Bellerophonis et Asteriae filius, IV, 311, 5.
- Hydissus, urbs Cariae, a quo nomen habet, IV, 311, 5.
- Hydracae ex India Persae mercede acciverunt, II, 416, 20.
- Hydrae, quum Hercules interfecit, medium caput aureum erat, IV, 337, 2.
- Hydramia, urbs Cretae, IV, 529, 12.
- Hydraotes, Indiae fluv., II, 413, 18.
- Hydraulis instrumentum quale?, IV, 332, 12. II, 286, 62.
- Ἰδρατόρῳα in festis Athen., II, 363, 5.
- Ἰδρατόρῳα, festum Athen., IV, 313.
- Hydrussa, vetus Teni ins. nomen, II, 155, 167 a.
- Hydrussa, priscum Cei ins. nomen, II, 214, 9.
- Hyginus scriptor, Alexandri Polyhist. disc., III, 208.
- Hylami, Lyciae urbs, III, 235, 77.
- Hylas, Thiodamantis f., Hercules amasius, III, 151, 10; Hercules filius, Polyphemus amasius, IV, 498, 9; ad Cium urbem evanuit, III, 547, 41.
- Hylea, regio Pontica, III, 232, 35.
- Hyleessa, priscum nomen Pari ins., III, 633, 6.
- Hyllis, tribus apud Argivos aliosque Dores, III, 638, 8.
- Hylluala, locus Cariae, ubi Hyllus perit: ibi Apollinis sacellum, IV, 311, 5.
- Hyllus, Hercules et Deianiræ f., Cleodæi p., III, 165, 21-603. 690. Dux Heraclidarum in Peloponnesum transitorum, III, 672, 3. In Caria perit ubi Hylluala locus, IV, 311, 5.

Hymenæus, Apollinis et Calliopes f., III, 303, 8.
 Hymenæus, Ascali pater, III, 372, 26.
 Hymettus, Atticæ mons, in quo Apollo colitur, IV, 499, 16.
 Hymnus, Saturni et Enloriæ f., IV, 372, 2.
 Hypanis fl., II, 403, 14. III, 204, 3. 308, 5. 232, 37.
 Hypates, Secundini f., dux mil. Anastasii contra Cabadem Persam, IV, 142, 7.
 Hypatia, Theonis f., ab Alexandrinis discepta, IV, 176, 67.
 Hypaton sive Mulon, Æthiopiarum opp., IV, 351, 2. 478, 42.
 Hypelaus, fons ad Ephesum, IV, 371.
 Hyperasia, Achaiae urbs, III, 603, 5.
 Hyperboreorum sedes, solum amœnum; Apollinis cultus; lingua; in Athenienses et Delios ceterosque Græcos benevolentia. Aharis alique nonnulli Græci ad eos penetrarunt; luna ipsis proxima; Apollo eos statis temporibus convenit. Urbis imperium sacrorumque cura penes Bo-readas est, II, 386, 1. 2. Cf. IV, 472, 1. 485. Hyperborei a quo nomen habeant, II, 387, 3 (coll. 2). III, 33, 33. Eorum sedes, II, 65, 1. Hyperborei nunc Delphii vocantur, III, 153, 24. Ad Alpes Italiae habitant, III, 289, 90. Hyperborei (*Galli*) Romam capiunt, II, 199 a. Hyperboreorum insula Helixœ et Carambycas fluvius, unde incolæ Carambycæ nominantur, II, 387, 5. Eorum gens Tarcynæi, IV, 430, 3. Hyperboreorum cygni, II, 387, 4; Ex Hyperboreis ad Argonautas se contulere Zeles et Calais, II, 476, 28. Hyperborei Indiæ, II, 424, 30. coll. not. p. 427.
 Hyperboreus, Pelasgi et Perimelæ f., II, 387, 3. Hyperboreus, Thessalus, III, 33, 33. Palanthi pater, III, 100, 4. Cf. Apollo.
 Hyperdexium, Lesbii locus, in quo Jupiter Hyperdexius, III, 380, 48.
 Hyperchius grammaticus a Leone in exilium agitur, IV, 114, 20.
 Hyperenor, Spartus, IV, 520, 1.
 Hyperes cum Antho fratre Calauriam ins. incolis frequentat, quæ inde etiam Hyperia vocata. Amisum fratrem quærit, II, 136, 95.
 Hyperia vitis ab Hypere nominata, II, 135, 94.
 Hyperia, vetus Calauriæ nomen, II, 136, 95.
 Hyperides rhetor ubi et quo tempore scholas habuerit, II, 50, 64. Post nuntiatam mortem Alexandri Athenienses ad bellum contra Macedoniam excitat, III, 669; Glaucippum filium domo ejicit. Ejus pellices, II, 492, 12. Ubi perierit, ubi sepultus sit, II, 354, 2. III, 50, 65.
 Hyperia, fl. sinus Persici, III, 476, 39.
 Hypermenes, historicus, IV, 434.
 Hyperochides, Myrtili pater, III, 367, 17.
 Hyperochides, nomen personæ in dialogo quem De somno Clearchus scripsit, II, 323, 69.
 Hyperochus, Eurypyli pater, Armeni avus, IV, 286.
 Hyperochus Cumanus, historicus, IV, 434.
 Hypbasis, Indiæ fluv., II, 413, 18.
 Hypius fluv. in Heracleotarum regione, III, 13, 3. 495, 44. 548, 42.
 Ὑπέρωτια, quid? III, 635, 1.
 Hypseus, Penel et Philyræ f., IV, 285, 2; pater Cyrenes, IV, 285, 4.
 Hypsicles, Sicyonius, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
 Hypsicrates, Phœniciæ lingua de gente sua scripsit, IV, 437.
 Hypsicrates, Amisenus hist., III, 493, 13.
 Hypsicreon, Milesius, Neæræ maritus, II, 156, 168 b.
 Hypsipyle, Lemniarum regina, ex Iasone parit Euneum, III, 368, 18. 304, 13.
 Hypsipyle, soror Penelopes, II, 350, 7.
 Hypsuranius. V. Samemrumus.

Hyrba, urbs Persiæ, III, 403.
 Hyrcania, II, 444, 4. Ejus satrapa Artasyras ab Aslyage ad Cyrum deficit, III, 406, 66. Fjus præfectus Phratarphernes, III, 668, 1.
 Hyrcanium mare Ponto Euxino æquale, II, 444, 7.
 Hyrcanus, canis nomen, II, 478, 33.
 Hyrcanus ex aperto Davidis sepulcro magnam vim argenti abstulit; Antiochum Sidetem in expeditione Parthica comitatus est, III, 414, 74.
 Hyreus Thebanus, quomodo a Jove et Mercurio filium acceperit Urionem (Orionem), IV, 337, 3.
 Hyria, priscum nomen Pari ins., III, 633, 6.
 Hyria, sive Olbia, postea Seleucia aspera in Cilicia, III, 236, 91.
 Hyrmine vel Hormine in Elide, IV, 403.
 Hyrnetho, Temeni f., Deliphontis uxor, III, 376, 38.
 Hyrrhadius Thrax, Pittaci pater, II, 482, 53.
 Hytania, Carmaniarum fluv., III, 476, 39.

I

Jacobi Judæi historia, III, 214, 8 seqq. 217. Ejus stirps, IV, 547, 11.
 Iacobus legatus insolentem Chosrois epistolam Tiberio et Sophiæ tradit (575), IV, 240, 37.
 Iadmon Mytilenæus inter servos habet Æsopum et Rhodopidem, IV, 307, 3.
 Ialemus, Apollinis et Calliopes f., III, 303, 8.
 Ialysus, Cercaphi f., III, 177, 2; e Dotide Symen genuit, III, 151, 12.
 Ialysus urbs, IV, 324, 23. In eam venit Phorbas, IV, 389, 7. Ialysiorum luno Telchinia, III, 175.
 Iambe ins. in sinu Arabico, III, 477, 41.
 Iamblichus, Arabiæ princeps, cui Antiochus puer, Alexandri Balæ f., commissus erat, societatem init cum Diodoto, II, præf. xvii, 20.
 Iambuca, instrumentum mus., IV, 475, 2.
 Iami, Scythica gens, III, 232, 34.
 Iamida: δὲ ἐμπύρων vaticinantes in Elide, II, 239, 14.
 Iamnia, Phœniciæ urbs, III, 575, 17.
 Iamus, auctor Iamidarum, qui τὴν διὰ τῶν ἐμπύρων μαντείαν in Olympia exercebant, II, 198 a.
 Iandysus, Scytharum rex, Sesostridis tempore, III, 587, 1.
 Iannas, pastorum in Ægypto rex, II, 567.
 Ianus deus, unde nomen habeat, III, 656. Ianus in Italia regnans, IV, 485, primus templa fecit et sacrorum ritus instituit, IV, 368, 2. Alia ejus inventa; soror ejus Camisa, filius Æthex, filia Olistene, IV, 402. 529. 656.
 Iapetosthes, II, 502, 9.
 Iapetus, Anchiales pater, III, 188, 11; 486, 1.
 Iaphram, Abrahami f., III, 214, 7.
 Iapyges paulo post Medica Tarentinos vincunt, II, 174, 233.
 Iapygiam (in) appellit Diomedes, II, 220, 27. In eam Delphis venerunt Cretenses et Athenienses nonnulli, qui deinde in Thraciam profecti sunt, II, 153, 157. Iapygie accolæ Chones, II, 179, 247 a. Iapygiæ urbs Carhina, II, 306, 8.
 Iardanes, Omphales p., IV, 311, 4. Maleficis artibus Cambilitam Lydorum regem ad facinus committendum induxisse videbatur, III, 372, 28.
 Iasion, Jovis et Electræ f., Dardani frater, Cabirus, IV, 345, 1. Lethæi (et Electræ) f., a Cerere amatus, fulmine ob id ictus, pater Philomeli et Pluti, avus Parii, IV, 471. III, 599, 67; frater Harmoniæ, III, 154, 28. V. Ection.
 Iason, Æsonis et Polymelæ vel Alcimedæ (vel Polyphermæ,

- Autolyco natus, II, 37, 37) f.; ejus tutor Pelias; a Chirone educatus; regnum tradi sibi postulans a Pelia ad reportandum vellus aureum mittitur (III, 34, 37); socios ei adiungit Chiron; Argo navem exstruit Minerva; ad Phineum venit; Symplegadas pernavigat, III, 302, 3. Primus nave longa navigavit, III, 33, 29. Tauros aratro jungit, draconem vellus custodientem interficit, II, 40, 53; fugam ejus et Medae Venus adjuvat, II, 40, 54. In Lesbo ins. cum Hypsipyle gignit Euneum, III, 304, 13. In prom. Propontidis fanum diis XII consecravit, quod postea restauravit Timasias Byzantii praetor, IV, 152, 33. Iason donis ornat Herculem et Boreadas, II, 58, 17. Iasonis et Medae nuptiae in Corcyra aut Byzantii celebratae, II, 8, 7. Iason Medae operâ Peliam e medio tollit. Ab Iolcis exilio multatus Corinthum abijt, III, 389, 55. Hetaeridia festum instituit, IV, 418, 25. Pelei contra Acastum socius, III, 389, 56. Ab Acasto ejectus cum Medea Corinthum abijt, regnante ibi Hippote, cujus filiam uxorem ducit, II, 13, 3. Ejus mors, IV, 506, 5. Iasonii horti ad Pontum, IV, 522, 2.
- Iason, Theognetae f., II, 352, 15.
- Iason, archon Athen., III, 619, 39.
- Iason, Menecratis Nysaensis ex muliere Rhodia filius, Posidonii gener et in schola Rhodi successor, II, 344 b.
- Iasonis Lycii canis, II, 478, 33.
- Iasonius Apollo, II, 17, 3. V. Apollo.
- Iassus urbs, IV, 422; II, 473, 17. Iassensium instituta, II, 165, 201 a. 224, 40. Iassensis puer Dionysius a delphino amatur, II, 473, 17.
- Iasus, Nepiae pater, II, 8, 8.
- Iaxamatæ gens, IV, 380, 1.
- Iaxartes fluvius non confundendus cum Oxo, II, 444, 6.
- Iaxartes a Scythia Silis nominatur, cum Tanai ab Alexandri comitibus confusus; eum transgreditur aramque Apollini Didymæo ad eum posuit Demodamas Milesius, Seleuci et Antiochi dux, II, 444, 1. Iaxartes nonnullis idem est qui Tanais, III, 633, 10.
- Iazares, Abrahami f., III, 214, 7.
- Iberes Asiae, socii Mithridatis contra Romanos, III, 541, 30. Eorum rex Mithridates (sub Tiberio imp.), IV, 184, 2. Et post Mithridatem rex Cotys (47 p. C.), IV, 184, 3. Iberiam vastant Saraguri et Acatiri (466), IV, 107, 37. Iberum contra Suannos bellum sub Leone (466?), IV, 109, 41. Rex insignia sua a Romanis accipit sec. pacem anni 297, IV, 189, 14. Iberes sub Gorgone duce a Persis ad Romanos deficiunt (571), IV, 271. Eorum metropolis Tiphitis, IV, 271.
- Iberia postea Hispania, III, 637, 5. Mulieres ibi laborum patientissimae, III, 275, 53. Iberorum instituta quadam, III, 456, 102; II, 180, 251. Terra ibi argillacea, III, 274, 52. Iberiae castorum, cornices, equi, III, 274, 51. Populi: Cynetes, Gletes, Tartessii, Elbysinii, Mastieni, Calpiani, II, 34, 20. Iberiam subegit Nabucodrosorus, III, 78, 3. IV, 283, 8. 284, 10.
- Ibis immortalis in Egypto, III, 512, 10.
- Ibycus, Polyzei vel Phylli f., II, 12 a. Ejus inventum triangulum instrumentum, III, 3, 5.
- Icaria, Aegidis tribus demus, II, 355, 7.
- Icarium mare unde dictum, III, 34, 36; II, 344, 7.
- Icarius, vini dator, in Italia ab inebriatis viris occisus, III, 372, 2.
- Icarus, Dædali f., III, 235, 78, ab Atticis pulsus dum fratrem (*patrem*?) petit, naufragio perit; unde mari nomen, II, 344, 7. Icaro ins. nomen dat, II, 224, 41. De nece Icarī cf. III, 34, 36.
- Icarus ins., olim Ichthyoesa dicta; vinum Pramnium fert; ejus oppidum Cēnoe, IV, 404, 2. 493, 5 a. Ibi Dianæ simulacrum, IV, 287, 1. Venit in ins. Euripides, IV, 404, 1.
- Ichthyes, familiaris Thrasymachi Corinthii, III, 170, 14.
- Ichthyoesa, vetus Icarī ins. nomen, II, 224, 41; IV, 404, 2.
- Ichthyophagi in Arabia ad sinum Persicum, III, 478, 45. 476, 39. 477, 42.
- Ichthys, Atergatis f., III, 155, 32. Ejus ex Hesychia sorore liberi, III, 155, 33.
- Ichus (*Iemba*) fluvius, IV, 229, 21.
- Ἰκκατος Juppiter, IV, 319, 4.
- Iconium opp. (olim Amandra vicus) unde nomen habeat, IV, 544, 18.
- Ida Troadis mons, II, 238, 11. 162, 190. 311, 25. III, 14, 10. 244. 373, 29. 637, 3. Idæ incendii tempus, III, 503, 3.
- Ida Cretæ mons; in eo antrum Arcesium, IV, 588, 2.
- Ida, quæ primum in Troade regnavit, mater Melissi, III, 637, 2. Mater Dactylorum, II, 57, 13.
- Ida, Corybantis f., Lycasto tres parit filios, IV, 497, 3 a.
- Idææ matris ad Cyzicum templa ab Argonautis consecrata, III, 3, 6.
- Idæi Dactyli, II, 57, 13, filii Idæ et Dactyli, III, 154, 26. Κροσσάτων inventores, III, 233, 52. Idæus Dactylus, Hercules, II, 90, 4.
- Idalius, pater Androstenis, III, 704, 2.
- Idanthyses Scythia in Asiam invasit, Ægyptum etiam attigit, II, 416, 20. 21.
- Idarizius, pater Mezameri, IV, 204, 6.
- Idas, Clymeni et Epicastæ f., IV, 390, 12.
- Idas, Apharei f., Marpessam rapuit, IV, 401, 5.
- Idas, vir ingentia roboris et magnitudinis ap. Homerum (II, 9, 558). Ejus caput in dolio repertum Messenæ, III, 621, 40.
- Idmon Argonauta, ab Apolline genitus, Abantis filius habebatur, II, 38, 41. 40, 54. III, 13, 8. Ab apro interfectus, II, 40, 56. Heracleæ colitur, III, 201, 2. II, 40, 57.
- Idmon homo bardus Æsopum servum manumittit, II, 216, 10, 5.
- Idmonides, Eucleis f., Philoterpis p., III, 641, 20.
- Idmonis, Eucleis f., II, 66, 10.
- Idomeneus Lampsacenus, Epicuri disc., II, 489.
- Idrieus, Caris f., Euromi pater, IV, 312, 12.
- Idumæa, ab Idumæa, Semiramidis f., nomen habet, IV, 364, 3.
- Idumæa, Semiramidis f., III, 237, 102. IV, 364, 3.
- Idumæi a Davide subacti, III, 225, 18. Cf. Edumari.
- Idus, dies sacer, III, 470, 10; unde nomen acceperit, IV, 146, 3.
- Ἰήτος Apollo, unde dictus, II, 485, 66.
- Iephtha, judex Judaorum, IV, 548, 15 § 5.
- Iesdegusnaph (*Isdagonnas* ap. Procop.), Zichus, de pace et de Suania cum Petro, Justiniani legato, agit, IV, 206 sqq., 11. De iisdem rebus cum Joanne Comentiolo, Justiniani legato, sermones habet, IV, 222, 15; ad Justinum legatus mittitur; iter faciens Nisibi moritur (566), IV, 222, 17.
- Iessai, pater Davidis, IV, 549, 17.
- Iesus, Nauæ f., Mosis successor, III, 225. IV, 547, 11. 12.
- Ieud vel Iedud (*unigena*), Saturni et Anobret filius, a patre mactatus, III, 570, 4. 5.
- Iezanes, Abrahami f., III, 224.
- Iezidus, Sarazenus, Ambri et Caisi frater, IV, 179.
- Iglætæ in Hispania, III, 301, 5.
- Iglisares. V. Neriglisar.
- Ilaris, Lyciæ urbs, IV, 479, 3.
- Ilia, aliis Rhea vel Silvia, Numitoris filia, III, 74, 1. 2.
- Ilipa Hispaniæ fluv., III, 293.

Ilithyia Inatia, IV, 528, 5. Ilithyiae sacra ap. Argivos, IV, 498, 6.

Ilithyiae in urbe homines olim Junoni ab Aegyptiis mactabantur, II, 615, 83. 84.

Ilium, muris carens, a Gallis aliquantis per occupatur, III, 70, 10. Ἰλίου πέρας, poema, III, 340, 18. Ilienses multa liberat Nicolaus Damascenus, III, 350, 3. Ilienses: Sosilus, Polemo, Theodorus, Demetrius q. v.

Illus, dux Zenonis, IV, 123, 16; contra Theuderichum mittitur; mox cum Basilisco facit, IV, 218, 210. Ei insidias Zeno ex exilio redux struit (477) per Paulum, qui quum ausu excidisset, illo traditur. Anno sequenti (478) consul creatur; stoam regiam instaurat, IV, 218, 210 sq. 140, 4. Multa fortiter gessit. Ad eum occidendum Verina per Epinicius domesticum subornat Alanum sicarium; qui deprehensus Epinicii nomen fatetur; Epinicius ei traditur; Illus Aspalii fratris necem praetextens in Isauriam abit; ibi ab Epinio de Verine consiliis edoctus, mox quum Chalcedone Zenonem convenisset, de Verina queritur; traditamque sibi mulierem in Tarsum, hinc Dalisandam ablegat. Ipse Constantinopolim redit. Marciani et Procopii seditionem restinguit; Theuderichum a portis Constantinopolis repellit, IV, 136 sq.; 619, 211. Leontium, Marsum et Pamphrepius sibi adiungit; rebellans Leontium Tarsi imperatorem renuntiat; contra eum a Zenone mittitur Theuderichus Valamiri f., IV, 140, 4. IV, 620, 214. Multum tribuit Pamphrepi, qui negotia ejus turbavit, vir impius, IV, 137, 132, 20. Rebellis victus truncatur, IV, 137, 1.

Illyrios (ad) fugit Alexander M., III, 161, 5. Illyrii praefectus Antipater Macedo, III, 668, 1. Sarmatarum et Gothorum in III. incursiones, IV, 63, 27. Illyrici praefectus Onouphus (sub Basilisco imp.), IV, 117, 8. Illyriae gens Enchelanes, III, 152, 13. Araxes, III, 239, 136. Illyriae urbes: Pelium, Buthoe, Olympus, q. v.

Ilius, Dardani et Batiae f., III, 598, 64. Phrygum post Troem rex, III, 640, 18; Tantalum vicit, III, 367, 17.

Ilus (Trois f.) Trojae e flammis Palladium eripiens oculis captus est; postmodum visum recuperavit, IV, 387, 7.

Imaus mons, II, 408, 3.

Imbraus, Sami fluv.; is e Chesiade Ocyrrhoen nympham procreat, IV, 313.

Inachus Argolidis fluv., antea Haliacmon, initio Carmanor dictus, IV, 291, 4. In eo lapis memorabilis, IV, 522, 1.

Inachus, Oceani f., Argolidis rex, IV, 544, 14; Meliae maritus, Ius pater, ib. Ob Ionem a Jove stupratam, in fluvium se coniecit qui inde nomen adeptus est, IV, 291, 4. Inachus, Amasis et Mosis aequalis, III, 509, 2. Emittit qui raptam filiam Ionem investigat, IV, 313.

Inatus, urbs Cretae, IV, 528, 5. Inatia Ilithyia, ib.

Indacus, Papirii f., homo perniciosissimus, IV, 617, 206. 621, 214, 6.

Indates, Parthorum dux, ab Antiocho Sidete ad Lycum fluv. victus, III, 414, 74.

Indes, dux Isaurorum contra Anastasium rebellantium, ab Joanne gibbo captus et ad imp. missus, a quo supplicio afficitur, IV, 141, 6.

India. Ejus situs, figura, magnitudo, II, 402, 1. 407, 2. 408, 3. 409, 4 sqq. 440, 2. 443, 1. Num ab Indiae regionibus ad Hyrcaniam possit navigari, II, 444, 4. Indiae montes, campi, fertilitas, II, 403, 3 sqq. Montes: Malens, II, 410, 8. Nulo, II, 424, 31. Elephas, IV, 388, 8. Anatole, II, 441, 4 a. Ὅρος τριχόρυπον, cujus summa iuga: Κορσική, Κονδόραχη, Μήρος, II, 441, 4 a. Amnes: Ganges, II, 402, 11. 413, 18. Indus, 403, 14. 413, 18. Fluvii in Gangem et Indum influentes, ibid. Silla, fluvius mirabilis, II, 404, 17. 415, 19. Fluvii auri ramenta se-

cum ferentes, II, 424, 30. Causa cur fluvii India abundet, II, 403, 16. Fons mirabilis, II, 373, 10. Gentes Megasthenes novit centum duodeviginti, II, 217, 28. Omnes sunt indigenae, II, 404, 18. Memorantur: Silenses, II, 415, 19. Malli, 413, 18. Abissareenses, ib. Prasii, 410, 8. 420, 25. Cecei, Attaceni, Oxydracae, 418, 18. Derdae, 424, 39. Pandaei vel Pandae, 419, 420. Monedes, Suari, 410, 8. Palingae, 414, 18. Susareni, 418, 23. Cambistoli, 413, 18. Mandiandini, ib. Mathae, Arispi, ib. Cynri, Seres, Phrynes, IV, 435, 3. 309, 5. Acheroti, III, 583, 42. Gentes mirabiles: Ἐνωτοκοίται, II, 423, 29. 424, 30. Ἀστομοί, 423, 29. 424, 30. 33. 34. Ἀπρινες, 423, 29, sive Ἀμύκηνες, 424, 30. Μονόφθαλμοι, 423, 29. 424, 30. Μακροσκέλες, 423, 29. Ὅτιοσθαδάκτυλοι, 423, 29. Πυγμαίοι, ib. et IV, 346. Τρισπίθαμοι cum gruib. pugnautes, II, 424, 30. 425, 33. Πεντασπίθαμοι, II, 424, 30. Ἰκνύποδες, 424, 30. Hyperborei χιλιεταί, 424, 30. Σκίρται, vel Σκίρται, 424, 33, et not. ad p. 425 sqq. — Pencilaitis regio, II, 413, 18. Urbium numerus ingens et incomptus, II, 421, 26. Earum, quae juxta flumina vel mare sitae sunt, structura, ibid. Urbes: Palimbothra, II, 420, 25. 421, 26. Catadupa, Pazalae, 413, 18. Melthora, Clisobora, 418, 23. Antissa, 444, 2. Animalia in Prasiorum regione: tigres, cercoptitheces, serpentes volucres, scorpii volucres, canes grandissimi, simiae, II, 410, 10-14; formicae aurum effodientes, II, 421, 25. 424, 39. salyri, 412, 13; μονοκέφαλοι, 411, 13; elephantes, 406, 40. 431, 37 sq; co. umbrae, 440, 3; pisciculi quidam mirabiles, 412, 15; sirenes, II, 90, 3. Plantae: ebenus, 410, 10; arundines, 411, 13; cynara, III, 146, 92; carypce herba in Indo fluv., IV, 367, 1; arbores quae tala vocantur, II, 418, 22; arbores in mari nascentes, II, 413, 7; lapides esculenti, II, 410, 10. — Margaritae, II, 418. 419. 480, 66; onyches gemmae, III, 166, 23. — Antiquissimorum hominum vita rudis et indigesta, II, 403, 19. 418, 23. Mitiorum vitae rationem introduxit Bacchus ex occidui regione adveniens; is urbes condidit, legesque dedit, II, 404, 20-23. 418, 22 (Indi a Baccho subacti, II, 9, 10). Quot sint anni a Baccho ad Herculem, ad Sandrococtum, ad Alexandrum Magnum, II, 419. 420. Bacchus discedens Indis praefecit Spatembar, quem deinceps in regno secuti sunt Budyas, Cradeuas horumque posterii, II, 418, 22. Hercules quoque ad Indos venit, qui Indiam divisit inter filios et filiam unicam Pandaeam, II, 405, 25. 418, 23. Idem urbes condidit multas, inter easque Palimbothra, II, 405, 26. Defunctus pro deo colitur; posterii ejus per multas aetates regnarunt; nonnulla eorum regna ad tempora Alexandri M. perdurarunt, II, 405, 27. Nunquam foras exercitum Indi emiserunt; neque Scythiae neque Persae in Indiam invaserunt, II, 416, 20. — Septem Indorum tribus, 405, 29. 427, 35, 1. 429, 36: philosophorum, 405, 29-31. 427, 35, 2. 429, 36; agrorum, 405, 32. 33. 428, 35, 9. 429, 36; armentariorum et opilionum, 406, 33. 428, 11. 429, 36; artificum, 406, 33. 428, 12. 429, 36; militum, 406, 36. 428, 7. 429, 36; ephorum, 406, 37. 428, 5. 429, 36; senatorum, 406, 38. 428, 8. 429, 36. Indorum magistratus ἀγορεύοντες, ἀστυνόμοι, alii, II, 430, 36 a. 406 § 41. Nulli apud Indos servi, II, 421, 26. Eorum victus, ornatus, probitas, mores, instituta, II, 421-423. III, 463, 143. 476, 39 a. IV, 361, 4. De philosophia vel gymnosophistis, eorumque ordinibus et doctrina, II, 435-439; ab iis Judeos oriundos putant, II, 373, 69. Adiit eos Lycurgus, IV, 332, 2. Athenis cum Indo philosopho congressus Socrates, II, 281, 31. — Indicum Semiramidis bellum, III, 626. Regna Saraosti et Sigertis, IV, 309. Cf. v. Porus. Taxiles. Sandrococtus. Allitrichates. In Indiam invadunt Graeci reges Bactriae, qui a Syris

- defecerant, IV, 309, 6. Indorum ad Augustum legatio, III, 419, 91.
- Indictio*, unde dicta sit, IV, 146, 2.
- Infans quadriceps, III, 622, 49. Alia ejusmodi prodigia, III, 622, 52. 50. 53 sqq.
- Ingenuus Gallieni uxori suspectus. Belli contra Ingenuum sævitia, IV, 194, 5.
- Inna, fons inter Mædorum et Pæonum regiones, II, 19, 2.
- Ino, Cadmi f., Athamanti parit Learchum et Melicertem et Eurycleam. Fraude efficit, ut maritus liberos e Nepleie susceptos mactare instituat. Ab insaniente Athamante Learchus et Euryclea occiduntur; ipsa cum Melicerte ad Molurium in mare se præcipitem dat; in Megaricum litus ejecta funere et divino cultu sub Leucotheæ nomine honoratur, II, 344, 6. III, 34, 37. II, 37, 35.
- Ino Learchum et Melicertem trucidat, deinde præ dolore in mare insilit, II, 377, 8. Inoni sacra facit Helena, II, 470, 3.
- Inquilini. V. *Μέτοικοι*.
- Interanisia (Interamnium?), Lusitaniae urbs, III, 609, 1.
- Intilene, provincia Persica cum Romanorum imperio conjuncta, IV, 189, 14.
- Io, Inachi filia, IV, 313; a Jove stuprata, IV, 291, 4. Inachi et Meliæ f., a Pico corrupta in Ægyptum fugit; hinc in Syriam ad Silpium montem venit, ubi moritur; ab ea Jopolis Syriæ urbs nomen accepit, IV, 544, 14. Bosporo nomen dedit, IV, 148, 6 sq; ad Ceras promont. Ceroessam f. peperit, 148, 8. Io, Aresloris f., Junonis sacerdos, a patre vitiatum detinetur; ab Argo custodita, ab Hermæone liberata, profecta in Ægyptum, ubi pro dea colitur, III, 639, 12.
- Io, ab Argiva illa diversa, quæ Bosporum, bove duce, trajecit, III, 593, 35.
- Joachaz, Judæorum rex, a Nechao II in Ægyptum abductus, II, 593, 66.
- Joachimus Judæorum rex, a Nabuchodonosore victus captusque, III, 229, 24.
- Joannes (incertum, sitne Joannes comes, qui verus Theodosius II pater esse dicebatur, an Divus Chrysostomus), discordiæ Arcadii et Honorii regum auctor, IV, 51, 85.
- Joannes post mortem Honorii (423) tyrannide potitur, IV, 67, 41. Quomodo sit oppressus cæsusque, IV, 68, 46. 612, 195.
- Joannes Vandalus, Jordani pater, IV, 616, 206.
- Joannes præfectus sub Zenone, IV, 126. 130.
- Joannes gibbosus, dux Anastasii, contra Isauros rebelles pugnatur, IV, 141, 6.
- Joannes Scythia a Zenone contra Theuderichum Valamiri f., missus, IV, 620, 213. 214; dux Anastasii, Isauros rebelles domat, IV, 141, 6.
- Joannes dux Rom. sub Justino a Saracenis captus per Abramum legatum liberatur, IV, 179.
- Joannes Commentiolus a Justino ad Chosroem legatus mittitur, ut de Suania controversias dilueret; re infecta redit Byzantium (565), IV, 220 sq., 15. Ob rem male gestam honoribus minuitur, IV, 222, 16. IV, 223.
- Joannes, vir consul., legatus a Tiberio ad Chosroem missus (577), III, 243, 46.
- Joannes, Illyriarum urbium præfectus, Tiberii nomine Bazanum hortatur, ut in Sclavinorum terras irrumpat (578), IV, 252, 48.
- Joannes, dux Armeniorum (572), IV, 271.
- Joannes, Timostrati f., a Chosroe Daræ castello, a Persis expugnato, præficitur, IV, 275, 5.
- Joannes Epiphaniensis, consiliarius Gregorii Antiochimi episcopi, in Persiam proficiscitur, concordiam inter Romanos Persasque conciliaturus. De Chosrois ad Mauritium fuga scripsit, IV, 272, 1.
- Joannes Antiochenus historicus, IV, 535.
- Jobalidas, nobilis inter Avaros sub Bazano duce, IV, 233, 28.
- Iobares, Indiæ fluv., II, 418, 23. V. Iomanes.
- Iobates in Syria rex ad quem a Præto missus venit Bellerophon, quem feris et laboribus arduis obiciens perdere studet; postea tamen mutata sententia ei Cassandram filiam cum regni parte dedit, III, 303, 12. II, præf. p. vii. Cf. IV, 549, 21.
- Jobathus postea Jobus, III, 220, 12.
- Jobi historia ex Aristæo, III, 220, 12.
- Jocastes historia, IV, 544, 8.
- Jocastus, Æoli f., a dracone necatus; ejus sepulcrum in Italiæ ora, II, 219, 25.
- Jochabet, Anramis uxor, III, 217.
- Jocles (Oicles), Amphiarai p., III, 305, 23.
- Jocritus, Lycurgi pater, Arcas, III, 379, 44.
- Jodama, Itoni f., a Minerva sorore occiditur, II, 42, 2.
- Ἰολαία Thebis, III, 123, 26.
- Iolaus Herculis amasius. Apud tumultum ejus Thebis amatores et amasii mutua se fide obligant, II, 143, 111.
- Iolaus (Claudius), histor., IV, 362.
- Iolcus, Minyarum urbs, II, 42, 3. 476, 28, a Peleo expugnata, III, 389, 56. Ibi ludos instituit Acastus in Pelei patris honorem, II, 189, 282.
- Iole, Euryti f., certaminis de sagittandi peritia præmiu, Herculi victori ab Euryto recusatur, II, 36, 33. Iole quomodo servata, Hercule Cæcia iam vastante, IV, 463.
- Iollas, pater Antipatri, II, 338.
- Iomanes (Iobares *Arrian.*), Indiæ fluv., II, 414, 18. 418, 23.
- Ion Atticam incolis frequentat, II, 105, 1; ibique sedem fixit, II, 208, r, § 1.
- Ion, Chius poeta, Orthomenis f., II, 44 sqq. Chrysillam Corinthiam amat, IV, 350, 7.
- Ion, Ephesius rhapsodus, II, 44 b.
- Iones ab Ione vocati, II, 105, 1. II, 208, 1 § 1. Ex tetrapoli Attica sub Heraclidarum reditu in Argolidem migrarunt, II, 137, 97. Τὸ Πανώνιον Hectorem Chii regem tripode honorat, II, 50, 13. Iones Orchomenis bellum inferentes mulieres eorum abducunt; proles ex his genita postea cum ipsis in Ionia migrat, III, 387, 53. Ionum vox λόγχοι, II, 51, 15. Ionicam Asiæ oram Polægi olim tenebant, II, 342, 1. Ionia terræ motibus vastata, Tantalii ætate, II, 20, 1; et anno 467 p. C., IV, 110, 42. Ionicæ harmoniæ indoles, II, 287, 71. Ionicæ saltationes, II, 284, 49. Ionum literas quando Athenienses adoptaverint, II, 348, 7.
- Ἰωνίται in Syria, IV, 467, 3.
- Ionium mare unde dictum, IV, 316, 9.
- Iopolis, Syriæ urbs. Ejus origines, IV, 467, 3. 469. 544, 14.
- Ioppe, Phœnicæ urbs, III, 575, 17. Circa eam acciderunt quæ de Andromeda narratur, IV, 325, 27. Prope eam lacus memorabilis, IV, 530.
- Ior et Iordanes fluvii, IV, 546, 10.
- Iordanes, Ioannis Vandalis f., consul (470), Anagastæ adversarius, IV, 616, 206, 2. Leoni suspectus, IV, 616, 208.
- Ios insula, Critheidis, Homeri matris, patria; in eadem vita defunctus Homerus, II, 186, 274.
- Iosephus, Jacobi f., III, 215, 8. Ægyptiace Petesephi, ἱερογραφεύτης, cum Mose dux impurorum, quos pelere Amenophis volebat, regem hunc in fugam vertit, III, 495, 1. Iosephi historia sec. Eupolemum, III, 216. 219, 10; ex Artabano, II, 219, 10, ex Philone, III, 219, 10. Cf. IV, 547, 11.

- Iosubacus, Abraami f., III, 214, 7.
 Iotaben ins. (nunc *taboa*) in sinu Arabico occupat Amorceus, IV, 113, 1.
 Iothor, Raguelis f., Ababi frater, Sepphoræ, quam Moses ducit, pater, III, 224.
 Iovianus patricius ab Honorio regno pulso ad Attalum imp. mittitur; prodito rege, homo impudens apud Attalum manet; dein hunc quoque prodit, et Alaricho se adiungit; denique digitis truncatus proscribitur, IV, 59, 13. Cf. de Joviano IV, 606, 181.
 Iovii (Ἰωβίοι), legionis nomen, unde? IV, 14, 6.
 Iovinus Honorii temporibus apud Moguntiacum imperator renunciatur, IV, 61, 17. Sebastianum fratrem imperatorem creat; ab Adaulpho ad Honorium missus occiditur, IV, 61, 19.
 Iphiadæ factio in Abydenorum civitate, II, 152, 150.
 Iphicles cum Hercule Thebis Tirynthem migrat, III, 369, 20. Ne ab Hercule insaniente interficeretur Minerva impedit, III, 305, 22. Ejus filii duo ab Hercule occiduntur; natu minimum Iolaum pater e periculo subduxerat, III, 369, 20.
 Iphiclus, Phylaci et Clymenæ f., supra undis currere valet, IV, 380, 5.
 Iphiclus Phalanthum Phœnicem in Achaia Rhodi ins. urbe obsidet, et strategemate eam tradere sibi cogit, IV, 405.
 Iphigenia, Helenæ et Thesei f., a Clytæmnestra adoptatur, II, 470, 3. Achilli Neoptolemuni peperit, II, 470, 3. Dianæ sacerdos, IV, 551, 25.
 Iphimeda, Halœi f., e Thessalia captiva abducitur a Scepti et Cassameno Naxiis, IV, 304, 2.
 Iphitus ab Hercule cæsus, III, 337, 8.
 Iphitus Eleus, Hæmonis aut Praxionidæ f., cum Lycurgo et Cleosthene ludos Olympicos instituit, III, 603, 1. II, 128, 76. III, 37, 6. 503, 3.
 Irene, Neptuni et Melanthiæ f., a qua Calauria insula olim Irene vocata, II, 136, 95.
 Irene, Ptolemæi Physconis pellex, III, 513, 16.
 Iria, olim Eridius, Ponticus fluv., III, 596, 54. 309.
 Irnach, Attilæ f., frater Dengisichi, cui bellum Romanis illatum non obsecundat propter turbas intestinas, IV, 107, 35.
 Irus, Mermeri f., II, 462, 3.
 Irus, unus ex Cnopi regis occisoribus Erythrarumque tyrannis, ab Hippote supplicio afficitur, IV, 431.
 Is, Italiæ fluvius, III, 641, 21.
 Isaacus, III, 214, 8. Abrami f., III, 213, 5.
 Isæus rhetor, Isocratis disc., Demosthenis magister, III, 49, 57. 58.
 Isamus (Imaus?) in India, IV, 308, 5.
 Isaozites, olim Magnus, tum Christianus, in Perside in crucem actus, IV, 238, 35 a.
 Isauri ab Esau oriundi, IV, 136, 5-6, 11; sub Valente (368) Romanorum exercitum ad internecionem cædunt, IV, 33, 45. Isaurica bella sub Arcadio, IV, 51, 84. 86; sub Theodosio II (447) prædis et rapinis grassantur, IV, 76, 6. Zeno in Isauria exul, IV, 118. Isaurorum cædes Constantinopolitana, IV, 136 a. In Isauriam relegatur Marcianus (sub Zenone), IV, 137, 1. Isauros multos Constantinopoli in patriam amandat Anastasius, IV, 141, 5. Isaurorum contra Anastasium rebellio sub Longino Zenonis fratre, Conone, Theodoro, Inde, Longino Selinuntio ducibus; repressit eos Joannes Scythia et Joannes gibbus, IV, 141, 6. Isaurica munera, quæ quotannis Is. pendebantur, in imp. ararium sub Anastasio inferuntur, IV, 142, 6. Isauri auguriis student, IV, 496, 5. Isauriæ oppida: Catrades, Dalisanda, Suedra vel Syadra, Cauindana, Psimada, Derbe, Monabæ, Isaura, Constantinopolis castellum, q. v.
 Ischomachus, vir dives, divitiis spoliatur, II, 199 b.
 Ischylla, Myrmidonis f., Triopæ Phorbantein parit, IV, 481, 1.
 Ischys Ilatides cum Coronide rem habet, IV, 342, 7.
 Isdegerdes, Hunnorum Cidaritarum rex, Cunchæ pater, IV, 106, 33.
 Isdigerdes, filius Vararanis, Persarum rex inde ab an. 441, contra Theodosium II bellum gerens vincitur; pacem petit, IV, 138, 1.
 Iseum in Cæsarea Mauritanæ, III, 473, 29.
 Isidorus, Alexandrinus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
 Isigonus Nicæensis, scriptor, IV, 435.
 Isirius, ap. Phœnices trium literarum inventor, III, 569, 27.
 Isis; nominis significatio, II, 613, 77. Græcis est Demeter, vel Proserpina, II, 331, 2. IV, 315, 7. II, 198 a. Isis, i. e. Luna, quibusnam signis hieroglyphicis exprimitur, II, 614, 80; prima repertas spicas capite circumtulit, II, 331, 3. Jovi parit Bacchum, III, 325, 3. Isidia fons in Leucothea urbe, II, 396, 2. Isidis crinis, planta, III, 479, 56.
 Ismandes, rex Ægypti, II, 542 a.
 Ismenias Thebanus tibicen, IV, 167, 38.
 Ismenus Bœotiæ fluv., olim Κάδμου ποῦς dictus, IV, 505.
 Isoæmus, consularis vir, cujus uxorem Ætheriam rapuit Palmatius, IV, 145, 1.
 Isocratea, Amazo, III, 597, 58.
 Isocrates rhetor, IV, 177, 71; senex Plathanen viduam duxit ejusque filium Aphareum adoptavit, II, 59 b. Ejus amica Lagisca, III, 49, 55. Ejus oratio ad Philippum quando scripta, III, 49, 56. Grylli encomium scripsit, III, 46, 45. Ejus discipulus Isæus, III, 49, 57. 58; et Dioscorides II, 192, et Clearchus Heracleæ tyrannus, 526, 1; et Cephisodorus, II, 85 b, et Metrodorus, II, 86 a.
 Isodemus, fratrem Myronem occidit, ipse Sicyoniorum potitur tyrannide, qua mox pellitur Clithenis fratris artibus, III, 394, 61.
 Isodica, Euryptolemi f., Cimoni parit Thessalum, II, 354, 4.
 Ἰσοράων δίκαι, polemarchi jurisdictio, II, 114, 28.
 Israel, III, 215. 546, 11.
 Issa, Adriat. maris ins., vino excellens, III, 194, 13.
 Issa; sic Achilles inter virgines ap. Lycomedem vocabatur, IV, 337, 1.
 Issachar, Jacobi f., III, 215, 9.
 Isædonum sedes, II, 65, 1.
 Ister fluv., II, 92, 16. Ejus alvei et ostia, IV, 519, 1 et 2. 522, 1. Ad eum Cauliacus scopelus, III, 126, 38. Trajiciunt eum Gothi ab Hunnis pulsī, IV, 31, 42. Istri insulæ Casia et Carbonaria, IV, 267, 65.
 Ister, Istri scriptoris pater, II, 51, 73.
 Ister, Menandri vel Istri f., Cyrenæus vel Macedo, Callimachi disc. servusque, II, 51, 73. III, 131, 54.
 Isthmios ludos Sisypus vel Corinthii Melicertæ dedicarunt, II, 189, 282. 344, 6. IV, 518. 539, 20. Glaucus eos instituit (1380 a. C.), III, 503, 3. Atheniensium in ludis Isthmiis proedra, II, 351, 13; quales coronæ victoribus Isthmiis dabantur? II, 342 *not.* In iis luctatur Plato, II, 243, 24; vicit Aristomache Erythræa poetria, III, 123, 27.
 Isthmus, priscum Halicarnassii nomen, III, 574, 16.
 Istriarum ad Pontum respublica, II, 162, 188. Eorum cum Byzantiis controversia, III, 537, 21.
 Isuæli, Æthiopiarum gens, IV, 376, 1.
 Italia, regio inter Scylleticum et Lameticum sinum sita, olim Cœnotria dicta, nomen accepit ab Italo rege, II, 179, 247 a. Italia olim Camasene, IV, 485; in Italian

venit Diomedes, II, 371, 3; Pythagoras, II, 272, 4; eam Longobardi incursionibus vexant (578), IV, 253, 49. 263, 62.

Italus rex, Cœnotrios, qui ab illo Itali nuncupati sunt, ex pastoribus agricolas fecit; leges iis scripsit; convivia publica primus instituit, II, 179, 247 a.

Itanus Samnita primus clypeum fecit, IV, 490, 5.

Itea, Acamantis pagus, II, 355, 10.

Ithacæ portus Phorcynus, II, 41, 64. Coliadæ et Bucolice gentes, II, 148, 133. Ithacæ exulare cogitur Ulysses, II, 147, 133; in eam ex Tyrrenia venit Homerus, II, 222, 32.

Ithacensium saltatio, ὀρχήστρ., II, 284, 50. Ithacenses ορχήστρας utuntur, II, 147, 131.

Ithaca, Ptolemæi Physconis pellex, III, 513, 16.

Ithagene, Melissi Samii f., II, 160, 183.

Ithobalus, Tyriorum rex, Botryn urbem in Phœnicia et Anzam in Libya condit, IV, 447, 4.

Ithobalus, Astartæ sacerdos, Tyriorum regno potitur; pater Bidezori, IV, 466, 1. Sub eo Tyrus a Nabuchodonosoro obsessa, *ib.*

Ithyphalli qui? IV, 496, 20.

Itimari, gens barbara, Hunnorum metu socia Romanorum, IV, 74, 1.

Ition, Thessaliæ urbs; ubi Hercules cum Cycno pugnât, III, 389, 55. Itonis Minerva, III, 234, 53, 339, 1.

Itonus, Amphictyonis f., III, 234, 53. 339, 1; pater Minervæ et Iodanæ II, 42, 2.

Ituræi a Davide subacti, III, 225, 18.

Juba I, Jubbæ historici pater; expeditionem per desertâ suscipit, III, 475, 36.

Juba II Mauritanius, rex et historicus. Ejus vita et opera, III, 465.

Juda, Semiramidis f., III, 237, 102. IV, 364, 3.

Judæa unde dicta, III, 237, 102. 644, 49. IV, 364, 3. Judæi, genere Ægyptii, III, 512, 14; a Calanis (gymnosophistis) Indorum genus ducunt, II, 323, 69. Judæorum historia, III, 211 sqq. V. Abraam, Jacobus, Josephus, Moses, etc. Judæi sunt impuri, quos Amenophis Ægypto ejicere voluit; verum ipsi sub Mose et Josepho Amenophin in Æthiopiam fugere cogunt; ac postea deum a filio Amenophis Messene Ægypto pellunt, III, 495, 1. Judæorum exitus ex Ægypto, Mosis legislatio et instituta ex Heratæo narrantur, II, 391; de eadem re Lysimachi narratio, III, 334, 1. 2. Exitus tempus, III, 503, 3. II, 576.

In Judæam invasit Phulus, Assyriorum rex, II, 503, 11. Senecheribus, *ibid.* Captis ab Assyriis Hierosolymis, ad Uaphrem regem in Ægyptum profugunt, II, 593. Judæi a Nabucodonosoro Babylonem in captivitatem abducuntur; in eaque per 70 annos ad Cyrum usque retinentur, II, 506, 14. Ab Alexandro M. honorantur, II, 395, 15; pars eorum ab Alexandro M. in Alexandriam transducti, III, 512, 15; multi sub Ptolemæo Lagi in Ægyptum proficiscuntur; inter eos Ezechias; a quo Hecateus de rebus institutisque Judæorum edocetur, II, 393, 14. Judæorum indoles; terræ magnitudo; urbes; Hierosolymarum templum; sacerdotes; Judæi cum Alexandro militantes; Mosollamus Judæus sagittarius, II, 394, 14. Judæorum templum ab Antiocho Epiphane exspoliatur, III, 322, 3. In eos sævit Antiochus Sidetes, III, 712, 18. Judæi Pompeio vitem auream offerunt, III, 493, 11. Eorum rex Antigonus ab Antonio capitis damnatur, III, 494, 15. Judæi in Ionia habitantes de vexationibus quibus obnoxii sint queruntur coram Agrippa, causam dicente Nicolao, III, 420, 92. Judæi contra Archelaum, Herodis f., rebellant, III, 353. Eorum post mortem Herodis ad Augustum legatio, III, 426, 96. Contra Romanos sub Hadriano imp. bellum, IV, 328.

Judæorum legislatio divina, nec profano ore exponenda, quare Græci mentionem ejus non fecerunt, II, 393, 16. Quam sint legum observantissimi, III, 417, 86. 196, 19. Cur diem septimam Sabbatum nominarint, III, 509, 4. Asini caput colere dicuntur, III, 256, 14. Eorum divitiæ, III, 492, 5. Quæ contra eos blateraverit Apion, III, 512, 15 sqq. Judæi Pythagoræ magistri, III, 36, 2. 41, 21. Judæi Cyrenæi, III, 492, 6.

Judæus, Spartonis Thebani f., qui cum Baocho in expeditionem profectus, Judææ nomen dedit, IV, 364, 3.

Judas, scriptor, III, 657.

Jugurtha Romæ alterum Jugurtham (*Massivam*) per sicarios interficiendum curat, et deinde salvus in Africam revertitur, II, *præf.* xxii, 28. Jugurthinum bellum, IV, 560, 64.

Julia, Cæsaris Augusti f., M. Agrippæ conjux, Scamandrium trajiciens de vita periclitatur, III, 350, 3.

Julia Modestina, liberta Primpiparii, e Corsolis urbe longæva, III, 610, 3.

Juliana, uxor Areobindi, IV, 142, 7.

Julianus (*Didius Salvius Julianus*) post necem Pertinacis imperium Rom. emit, IV, 586, 123. Ejus *finis*, IV, 587, 126.

Julianus Cæsar in Galliam mittitur. Adjungitur ei tamquam omnium rerum administrator Marcellus, IV, 16, 8 a. Constantii in eum prospere rem in Galliis gerentem invidia, IV, 15, 7 a. Juliani ex intimis amicis Oribasius Pergamenus, IV, 15, 8. Quam egregie Jul. se in Gallia erga omnes gesserit, IV, 16, 10. Contra Chamavos proficiscens militibus imperat, ut Saliis parcant, IV, 16, 10. Chariethonem, latronem Gallum, socium sibi adjungit contra Quados, IV, 17, 11; pacem Chamavis petentibus concedit, obside retento regis filio captivo, IV, 17, 12. 191, 18. Badomario, Germanorum principi, filium, qui obses in Rom. castris erat, restituit, etsi Badomarius Romanos captivos reddere recusaverat. Bello eum aggressurus ad Rhenum movet, IV, 19, 13. Constantii in eum insidia, IV, 19, 14. Julianus defectionem molitur; septem conjurati, IV, 20, 14. Cylleum, qui de rebus contra Nardinus (?) ab Juliano gestis falsa multa scripserat, ipse Jul. in epistola ad eum scripta refellit, IV, 20, 14. Ad Julianum imperatorem legationes undique adveniunt coronas aureas ferentes, IV, 21, 15. Ejus in judiciis exercendis aequitas, IV, 21, 16. Ejus in Marcellum clementia; filium vero Marcelli, res novas molientem, supplicio affecit, IV, 21, 17. Scripta oratione Heracium cynicum refellit, IV, 21, 18. Futuras Scytharum incursiones animo præagit, IV, 23, 22. Ctesiphontem obsidet, IV, 23, 22. De expeditione Persica narratio Magni et Eutychiani, IV, 4-6. Post mortem ejus, super ducentum eligendum deliberationes, IV, 23, 23. Juliani ad Oribasium vox, III, 24, 24. Ejus superstitiones, IV, 24, 25. Libanium in deliciis habebat; in Proresium infestior, IV, 24, 25. Juliani reprehensores Acacius et Phryx Tuscianus, IV, 24, 25. De Juliano oracula, IV, 25, 26 et 27. Juliani laus, IV, 16, 9 et 10. Ejus propinquus Procopius. Cf. De Juliano IV, 605, 177-180.

Julianus, notariorum primicerius, ab Honorio ad Attalum legatus mittitur, IV, 59, 13.

Julianus, Constantini in Britannia filius, frater Constantii, IV, 59, 12. Interficitur (an. 411), IV, 60, 16.

Julianus a Zenone legatus mittitur ad Theuderichum Vandalum f. (479), IV, 123, 16.

Julianus, Domni f., Cæsariensis, sophista, III, 663.

Julius (C.) Cæsar. Ejus jussu Cleopatra regni socium sibi adjungit Ptolemæum XIII fratrem minorem, III, 724, 8. Amore et cura in maxima prosequitur Octavianum juvenem,

III, 430, 6. 7. 8. 431, 9. Ejus bellum contra Cn. Pompeium in Hispania. Ibi in Calpia urbe morantem convenit Octavianus, cum quo deinde Novam Carthaginem profectus est, 431, 10-12. Cæsaris cædes, testamentum, III, 436, 17; in Cæsarem conjurationis causæ, finis, exitus uberrime exponuntur, III, 438, 19 sqq.

Julius (C.) Pothus, e Ravenna longævus, III, 608, 29.

Julius Vindex Galbanum imperatorem renuntiat, IV, 575, 91.

Julo Ceres, IV, 495, 19.

Juncarsi. V. Tonosures.

Juno. De ejus nuptiis fabula Argolica, II, 190, 287. Contra Herculem excitat τοὺς Γηγενεῖς, II, 18 a. Ejus amore captus Endymion, IV, 405, 3. Cur Tiresiam excæcaverit, II, 244, 30. III, 618, 33. Leonem Nemeæum a Selenæ (Luna) arte magica excitari contra Herculem efficit, II, 31, 9. Juno Telchinia apud Jalsios, III, 175. Ejus statua Tiryntia e piri ligno ab Argo facta, IV, 383. Proshymnæ in Argolide templum, IV, 292, 4. 522. Junonis τελεῖας fanum Argivum, II, 191, 287. 139, 101. Junonis Samiæ simulacrum, Smilidis opus, IV, 466, 287, 1; templum, Tonia festum, III, 103, 1. Pavones Samii, III, 105, 2. Junoni Samiæ Mandrobulus ovem consecrat, II, 159, 177. Juno ἐκπαῖα ap. Corinthios, IV, 518. Junonis apud Coos cultus, IV, 442, 1. Ejus et Minervæ ara Olympica, II, 36, 29; ædicula vetus Olympica, III, 121, 20; templum Olympiæ a Scilluntis dedicatum, IV, 288. Apud Sybaritas Junonis statua sanguinem emittit, qua occasione? II, 199 b. Juno Lacinia, III, 100, 1; Alexandrina, IV, 161, 18. Junoni homines olim mactabantur in Ilithyæ nrbe Ægyptia, II, 615, 83, 84.

Junonis δεῶς (*Ἥρα; θεᾶς), locus ad Cithæronem, ubi Amphion et Zethus expositi, III, 629.

Junonia ins. ad Mauritaniam, III, 473, 28, sive Erythia, IV, 477, 3.

Jupiter in Dicte Cretæ monte natus, IV, 289, 3. Διὸς γοῦναι, locus Thebanus, III, 310, 6. Jovis nutrices Themis et Amalthea, III, 156, 42; Cynosura in Creta nympha, IV, 293, 1; ubera ei præbet sus, IV, 289, 2. III, 8, 25. Jupiter infans per 7 dies risit, IV, 513. De Jovis et Junonis nuptiis fabula Argolica, II, 190, 287. Jupiter e Naxo contra Titanes proficiscitur, IV, 293, 2; datum ei oraculum, III, 9, 23. Bacchum (quem ex Iside genuerat, III, 325, 3) e femore edidit, II, 58, 16, ad Sangarium fluv., III, 592, 31. Parturientis caput a Mercurio percussus, II, 627, 7. Quomodo Minervam in lucem ediderit, IV, 330, 4. Ejus cum Junone de rei venereæ voluptate disputatio, II, 244, 30. Apollinem interficit, III, 152, 16. Cur Æsculapium interfecerit, IV, 497, 3. Cf. v. Æsculapius. Ei non sacrificant Caucasii, II, 474, 19. Jovis sceptrum, III, 42, 24. Pater Apollinis, II, 190, 283; ex Ægina Æscum genuit, III, 33, 35. IV, 487, 4; ex Calliope Corybantes, II, 57, 14; e Callisto Panem et Arcadem gemellos, IV, 405, 7; ex Cœneide Panem gignit, IV, 51, 2; e Dorippe Hellenem, VI, 390, 9; ex Electra pater Dardani et Iasionis Cabirorum, IV, 345, 1; Hemithææ, Harmoniæ, IV, 378, 1. Ex Europa pater Dodonæ, II, 363, 4. Ex Euryodia pater Acrisii, II, 147, 130. Ex Himalia genuit liberos tres, III, 175; ex Ida pater Dactylorum, II, 57, 13; e Pluto pater Tantalii, III, 305, 20. E Protogenia pater Locri, II, 145, 118. E Torthebia pater Cari, III, 370, 22. Gargari pater, III, 14, 10. Tienari et Geræsti, III, 636, 1. Titæ, IV, 354, 3. Phthiam Achæam amat, forma columbæ assumpta, IV, 346, 2. Ionem stuprat, IV, 291, 4. Sinopes dolo fallitur, II, 161, 186. Alcmenæ dat carchesium, II, 29, 3; sub cynci forma cum Nemese congregitur, III, 301, 14.

Jovis Actæi in Pelio fanum, et solemnitas annua, II, 262, § 8. Jupiter Agamemnon Lacedæmone colitur, IV, 06, 10. Ζεὺς ἀρότριος, III, 568, 20. Atabyrius in Rhodo, III, 177; ἀρείσιος Argis, III, 591, 26. Διτταίου in Creta templum, IV, 507, 12. Δωδωναίος, Βαδωνάιος, Φηγωναίος, II, 463, 4; εἰλαπιναστῆς et σπλαγχνότομος ap. Cyprios, IV, 419, 30; ἔρκειος, II, 115, 30. 363, 6; τριόρθαλμος, III, 292, 3. Ἑλλάνιος, II, 178, 97; ἑταιρεῖος, IV, 418, 25; ἱκαῖος, IV, 319, 4. Καταδαῖτης: sacra quæ ei apud Tarentinos fiunt quotannis, II, 307, 8. Λυκαρρεῖος, III, 107, 7; μακράκτις, III, 341, 22; μελιχρίου festum Athenis, IV, 313; ὁμολώιος, Thebis in Bœotia et in Thessalia, III, 309, 2. Jupiter Oromasdes Persarum, III, 53, 78. Jupiter Papa et Attis a Bithynis in montium cecuminibus invocatur, III, 592, 30. Jupiter Pelasgicus in Thessalia et Dodona, II, 463, 3. Pelorus ap. Thessalos, IV, 349, 4. Stratius ap. Bithynos; ejus statua antiqua Nicomediæ, III, 594, 41. Larandeus ap. Bithynos, IV, 384, 1. Hyperdexus in Lesbo, III, 380, 48. Jovis Λύκειον in Arcadia, IV, 317; λύκαια in Arcadia ei celebrantur, IV, 366. Jovis et Neptuni ara Olympica, II, 36, 29. Jovis equestris ara Byzantii, IV, 153, 37. Templum in Heraclea Pontica, III, 540, 26. Templum in Olympo Mysiæ, III, 154, 30. Jovis Ænii fanum in Cephalenia, II, 331, 4; templum in Tarpeio monte a Tarquinio ædificatum, III, 89, 10. Jovi Statori ædes vota (294 a. C.), III, 90, 14. Jovis in æde Romani clavum quotannis figunt, III, 96, 7. Jupiter Beelsamen ap. Phœnices, III, 565, 5. Διὸς κώδιον, III, 143, 87. Διὸς ἐγκέφαλος, προν., II, 305, 5. Jupiter Ammon, II, 166, 206. Jupiter (Zeus) semideus, rex Ægypti, II, 531 a.

Jura, nomen proprium, III, 157, 45.

Juroipach (Viriparach ap. Joan. Lydum), castellum ad Portas Caspias situm, discordiæ inter Romanos et Persas causa, IV, 103, 31. 107, 37.

Justinianus, juvenis adhuc Gelimernum Vandalum et Vitigem Gothum cepit, IV, 203, 4. Nonnosum legatum mittit ad Caisum Saracenum nec non ad Elesbaam, Auximitarum regem, qui pro Romanis bellum Persis inferat, IV, 178, sq. Caiso Saraceno præfecturam Palestinæ tradit, IV, 179. Timostratum et Joannem duces a Saracenis captos per Abramum legatum libertati reddit, IV, 179. Certamina de Lazica regione in tempus cum Persis componit, pactis induciis (558), IV, 202, 3. Utiguros Hunnos ad bellum Hunnis Cotriguris inferendum excitat (558), *ibid.* (Cf. IV, 621, 217). Avars qui annua stipendia et agros, misso Candicho legato, sibi postulabant, non armis sed arte a finibus Rom. removendo statuit, IV, 203, 4. Avarum legationem donis demulcet, missoque Valentino iis persuadet, ut contra Hunnicas gentes bellum suscipiant (558), IV, 203, 5. Avarum legatos novas sibi sedes petentes Byzantii detinet. Hinc Romanorum et Avarum inimicitia (562), IV, 205, 9. Petrum Patricium ad Chosroem legatum mittit de pace inter Romanos et Persas firmiter componenda. Fœderis capita. De Suania disceptationes, IV, 206-218, 11-13. 27. Cum Chosroe Cabadis filio inducias in annos 55 fecit, IV, 272, 2. Post annos 39 in imperio transactos diem obiit; succedit sororis filius Justinus, IV, 272, 2. Justiniani imp. adulator Tribonianus, IV, 176, 64.

Justinianus, pater Theodori Tziri, IV, 271.

Justinianus sub Justino II Rom. mil. in Asia dux (576), IV, 242, 41.

Justinianus (*legendum haud dubie Justinus*), Gerinani f., a Tiberio Cæsare bello contra Chosroem gerendo præficitur, IV, 276, 5.

Justinus II, post Justinianum imperator, legatos Avarum tributum petentes cum contentu remittit (565), IV, 218, 41. Joannem Commentiolum legatum ad Chosroem mittit, qui de reddenda Suania ageret; nihil proficit (565), IV, 220, 15. 270. Saracenos, qui Persis favebant, contemtu habet, vir gravis, neque quidquam barbarorum superbiæ cedens, *ibid.* Comentiolum ob rem male gestam honoribus exuit, IV, 222, 16. Mebades Persarum legatus et Saracenorum legati ad eum accedunt; neutri quæ cupiunt ab imp. impetrant, IV, 222 sq., 17. Turcorum legatos benigne excipit, et amicitiae armorumque fœdus cum Dizabulo init (568), IV, 226, 18. 270. Zemarchum ad Dizabulum legatum mittit, IV, 227, 19. Per hunc societatis fœdus firmat; cum Zemarcho redeunte denuo legatos mittit Dizabulus, IV, 229, 20. 271. Gepidis contra Longobardos auxiliatur; Avarum genti inimicissimus, IV, 230, 24. Gepidis iterum auxilium petentibus cur recusarit; neque vero etiam Longobardis contra Gepidas armorum societatem implorantibus aurem præbet, IV, 231, 25. Legati ejus a Bajano Sirmium obsessuro in vincula conjiciuntur (568), IV, 231, 26. Legatos Bajani, qui Sirmium Avaribus tradi et stipendia annua solvi volebant, superbe ab imp. dimittuntur; in bellum strenue incumbi jubet (569), IV, 233 sq., 28. Denuo Bajano legatos de iisdem rebus mittente, in sententia perstat; Tiberio res gerendas contra Avaros committit, IV, 235, 29. A Turcis ad bellum cum Persis renovandum incitatur (570), IV, 236, 32. Avarum de pace componenda conditiones repudiat, quod haud probat Tiberius (570), III, 237, 33. Tiberio clade affecto, pacem cum Avaribus componit, IV, 237, 34. Persarum a Persis ad Romanos deficiunt (571), IV, 238, 35 a. 271. Sebochthem Chosrois legatum ad amicitiam et pacem confirmandam missum insolentius tractans bellumque minitans dimittit (571), IV, 238 sq., 36. Inducias quas Justinianus cum Chosroe in 55 annos fecerat, solvit; hiæc bellum contra Persas regni anno septimo exortum, quod per 20 annos perduravit usque ad nonum Mauricii Cæsaris annum. Causæ hujus belli recensentur, IV, 272, 2. Marcianus summus belli dux creatur, 272, 3. Justinus Nisibiu obsidione cingi jubet, *ib.* Quæ obsidio quum duceretur, suspectum habens Marcianum, imperium ei abrogat, et Acacium in locum sufficit, 275, 4. 271. Morbo afflictus inducias in annum cum Persis facit, 275, 5. Mentis imbecillitate laborans, Tiberium in imperii societatem adscivit, IV, 240, 37. 275, 5. Cum Tiberio Sophia, Justini uxor, publica negotia curabat, *ibid.*

Justinus, Germani f., sub Justiniano in Lazica mil. dux (558), IV, 203, 4. De Avarum clandestinis consiliis Justinianum certiolem facit (562), IV, 205, 9. (*Idem Justinus intelligendus* IV, 276, 5, ubi codex habet Justinianum.)

Justinus (*Justinianus* Zos.), militum dux Constantino tyranno, IV, 59, 12.

Justus Tiberiensis, scriptor, III, 523.

Juthungi Gothi ab Aureliano prelio victi; eorum ad imp. legatio, III, 682, 24. Denuo in Italiam irrumpunt, III, 686, 24.

Juveninus, sub Chosroe copiarum præf., Arzanenem vastat, IV, 274, 3.

Ixion, pater Pirithoi, Chironis, reliquorum Centaurorum, II, 464, 1. Cur rota circumagi dicatur, III, 302, 5.

Ixon, Demetrii Adramytteni cognomen, IV, 161, 18.

Jynx, Suadæ f., quæ a nonnullis Mentha vocatur, IV, 331, 6.

L

Labanus, Liæ et Rachelis pater, III, 214, 8. 217, 9.

Labara, Carie opp., III, 234, 61.

Laborosoarchodus, Neriglassaris f., post regni menses novem a necessariis interficitur, II, 507 sq.

Labossoracus, Amilmarodachi filius et in regno successor a Neriglassare occiditur, IV, 283, 8 et 284, 9, ubi *Labossorascus* scribitur.

Labyrinthus in Arsinoite nomo, II, 560. Menevidis regis regia, IV, 386.

Labyzus, myrrha pretiosior, II, 92, 18.

Lacedæmon, Amyclæ pater, IV, 324, 22.

Lacedæmonii. Herculis contra eos expeditio, II, 350, 8. In Laconia ora habitat Euphemus, II, 87 b. IV, 286, 6. Hinc in Theram ins. migrat Sesamus, *ibid.* Lacedæmoniorum coloni Lyetii in Creta, II, 131, 88 a. Lacedæmonii Heraclidarum invasione afflicti Rhodum migrant, III, 672, 3. Oraculi jussu Egidas Thebanos socios sibi adjungunt in bello contra Amyclæenses. Quomodo Timomachum Egidas Hyacinthis honorare soleant, II, 127, 75. Contra Helotes belligerantibus cur non auxiliati sint Elei, III, 604, 1. Optimus eorum legislator Lycurgus, II, 128, 77. Omnium reip. institutor Lycurgum esse volunt, II, 209, 2, 1. Sub Charilao tyrannice regnante Lycurgus reip. statum mutavit, II, 209, 2, 3. Lacedæmonii Lycurgi leges per 500 annos observarunt, III, 391, 57. Oraculum iis datum de Arcadibus, IV, 439, 1. Lacedæmonii Argivos bello premunt, II, præf. viii, 5. Lacedæmonii apud Tegeatas captivi, III, 26, 8. Tegeatis reconciliati fœdus cum iis pangunt et communem columnam ad Alpheum ponunt, II, 134, 90. De Thyreatide regione cum Argivis bellum gerunt, IV, 519, 3. 361, 2. Honor Terpendro habitus, II, 209, 2, 6. 130, 87. Partheniæ belli Messeniaci tempore nati, II, 220, 26. Lac. sub Cleomene rege ab Argivis clade afficiuntur, IV, 497, 4. Pythiæ jussu Pisistratidarum tyrannidem everunt, misso primum Anchimolio, deinde Cleomene, II, 110, 17. Propter eadem præconum Persicorum peste premuntur; quomodo sint ea liberati, IV, 519, 2. Quomodo ephori Aristidem, qui auxilii contra Persas petendi causa venerat, deceperint, II, 492, 11. Chiis frumentum dant; eorum brevilloquentiæ studium, II, 49, 11. Ne cum Atheniensibus pacem inirent (Ol. 88, 3), impedit Cleon Atheniensis, II, 126, 70 a. Post prælium ad Arginusas, Lacedæmonii in Decelea inclusi conditiones Atheniensibus offerunt, quæ Cleophonte suasore repudiantur, II, 127, 71. Lacedæmonii ingrante luxuria corrupti, II, 303, 3. Ἀ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, II, 131, 88. Lac., Antalcida auctore, urbes Græcas et insulas, quæ contribuantur Asiæ, Persis permittunt, II, 94, 28. Ad Mantineam vincuntur, II, 138, 99 a. Contra Pyrrhum se defendunt, II, 455, 9. Sub Cleomene rege Argivos clade afficiunt, II, 138, 99 a. Libertate eos donavit Antigonus Doson, victo Cleomene, III, 703, 1. Sævit in eos Philopœmen, IV, 333, 4. — Lacedæmoniorum instituta et leges, III, 458, 114. Dicæarchi scriptum de Lacedæmoniorum rep. ex lege quotannis in curia recitabatur, II, 241, 21. Plurima reip. instituta a Cretensibus mutuati sunt, II, 131, 88 a. Lacedæm. et Carthaginiensium respublicæ comparantur inter se, II, 167, 209. Γερόντων institutio et numerus, III, 20, 1. II, 128, 78; cryptia, II, 209, 2, 4. 129, 80. Ephorum potestas, II, 209, 2, 5. II, 131, 88 a. De rege defuncto luctus, II, 209, 2, 5. Populi in phylas et obas distributio; concionum locus, II, 128, 79. L. peregrinari non licet, II, 129, 82. Lac. frugalitas et temperantia, II, 55, 4. Lex de fundorum venditione, II, 210,

2. 7; puerorum educatio; sepultura; cibi, II, 210, 2, 8. He-
 holes, II, 129, 81; pelatae, *ibid.* Cf. de servorum condi-
 tione, IV, 461, 1 et 2. Μόραι, II, 129, 83; λόχοι, *ib.* 84.
 Laconica acies, II, 442, 9. Lacedaemonii non propinant,
 II, 68, 2. Τὸν θώρακα ἀγίδα appellant, II, 381, 22. Ventris
 moles probro est, III, 193, 6. Phiditia, II, 242, 23. Κο-
 πὶς cæna, III, 142, 86. IV, 453, 1. Ἐπαίχλα, II, 242,
 23. 623, 2. III, 20, 2. 142, 86. IV, 454, 2. 464, 2.
 Quando ἐκ κεραμῶν ποτηρίων, quando ἐκ πιθακνῶν bi-
 berint, III, 134, 61. Lacedæm. κάναθρα, II, 240, 17; III,
 142, 86. Vestes, calcei, pocula, II, 68, 3. φοινικίδες,
 sagæ purpureæ, μύστακες, II, 130, 86. Scytales usus,
 II, 193, 4. Sigilla θριπτόδρωτα, III, 33, 31; ancillas ap-
 pellant χαλκίδας, III, 463, 7. — Jovis Ἑλλανίου et Mi-
 nervæ Ἑλλανίας templum; II, 128, 79. Cnacion fluvius;
 Babyca pons, *ib.* Apollo τετράχειρ et τετράωτος, II, 627, 11.
 Bacchus σκυκίτης, II, 628, 13. Ποδόγρα Ἀρτεμῖς, II,
 628, 14. Bacchi templum; Minervæ Chalcioeci templum;
 Cottinæ meretricis donarium, III, 121, 18. IV, 361, 3.
 Juppiter-Agammemnon, IV, 506, 10. Amoris cultus, IV,
 501, 7. Heroes Meliton et Ceraon, III, 126, 40. Τίθηνῖδα,
 III, 142, 86. Ἀρτεμῖς Κορυθαλλία, III, 142, 86. Τίασσα
 κρήνη, III, 142, 86. Κλῆτας fanum, III, 142, 86. Risus
 simulacrum a Lycurgo dedicatum, II, 628, 12. Metus,
 Mortis, Risus fana, II, 130, 85. Carneæ quando insti-
 tuta, 626, 3. Hyacinthia, IV, 480. Ὑδροστικὰ, IV, 479, 4.
 Προμάχεια festum, II, 626, 4. Gens Machæronum; ejus
 origo, II, 192, 3. Gymnopædia, II, 626, 5. Ἡλακτία,
 II, 628, 18. Festo quodam nuptæ viris cælibibus cola-
 phas infligunt, II, 319, 49. Lacedæmonii Epimenidis
 corpus apud se servant, II, 628, 17. Lac. saltationes,
 II, 284, 49. Saltatio θεραπαστρῖς, II, 68, 6. Lac. pilarem
 saltationem invenerunt, II, 250, 48. IV, 430. Pyrrichus
 Lacedæmonius, II, 484, 46. Δικηλισταὶ alique ludi co-
 mici, II, 629, 9. 10. Lacedæmonii pulcritudinem maximi
 faciebant, III, 168, 2. Mulieres eorum pulcerrimæ, II,
 51, 17. Lacedæmoniorum nuptiæ, III, 37, 6. Lacedæ-
 mone gnomonem statuit Anaximander, III, 581, 27. La-
 cedæmonii scriptores: Diophantes, Hipparchus, Hip-
 pasus, Niccles, Pausanias, Sosibius, Sosilus, q. v.
 Lacones in Cantabria, III, 301, 5.
 Lacedæmonius, Cimonis f., II, 55, 5 et 6.
 Lachares, Temeni f., pater Deballi, III, 690.
 Lachares, Diospolita, rex Æg. (dyn. XII, 4), labyrinthum
 in Arsinoite nomo ædificat, II, 560.
 Lachias, fluv. in Tegeatarum regione, III, 26, 8.
 Laciadæ, Cimonis curiales, a quo, quicunque volebant,
 cænæ accipiebant, II, 125, 64.
 Lacinia Juno, III, 100, 1.
 Laciis, Antiphemi frater, Phaselidis conditor, IV, 428.
 319. III, 29, 1.
 Lacon, Lapathi f., Achæi frater, IV, 549, 20.
 Lacratidas Periclem in judicium vocat, II, 199 a.
 Lacringi (gentis regtæ nomen pro nationis, ut Niebuhrus
 videtur) M. Aurelio auxiliiarum, IV, 186, 7.
 Lacritus, Isocratis disc., Archiæ magister, III, 51, 70.
 Lacus memorabiles, III, 200 b. 31, 16. 478, 48. II, 373,
 11 et 12.
 Lacydes Cyrenæus, III, 46, 44; magister Euphronis,
 III, 71.
 Lade insula; prope eam prælium, III, 178, 3.
 Ladon, Arcadiæ fluv., pisces habet sonum edentes, II,
 325, 73.
 Laertæ, formicarum genus et vesparum, III, 635, 3.
 Laertes, Arciæ et Chalcomedusæ f., ex Anticlea pater
 Ulyssis, II, 147, 130.
 Laertes, Ciliciæ cast., III, 236, 90.

FRAGMENTA HISTOL. GR. — VOL. IV.

Lætitia statuam, audita morte Alexandri M., erexit Dio-
 nysius Heracleæ tyrannus, III, 529, 4.
 Lætus in Commodum conspirat, IV, 585, 121.
 Lætus historicus, IV, 437.
 Lagia, e. q. Delus insula, IV, 294, 4.
 Laginia, Cariæ oppidum, IV, 312, 11.
 Lagisca, Isocratis amica, III, 49, 55.
 Lagus ex Arsinoe gignit Ptolemæum I, Ægypti regem,
 III, 719, 1.
 Λάγυρος, II, 151, 145 a.
 Laia, Cariæ urbs, IV, 471, 9.
 Laïs Corinthia meretrix, III, 516, 32. IV, 156, 4; e Crasto
 urbe oriunda, III, 4, 8. Hyccaris oriunda, II, 375, 1.
 Corinthum venit captiva; necata est in Thessalia, III,
 127, 44.
 Lailus, ejecto Lyco, rex Thebarum constituitur; domum
 Lyci Amphioni et Zetho dono dat, III, 366, 14. Epi-
 castæ maritus, de prole oraculum consulit; Œdipum
 infantem exponit; a filio occisus in Laphystio sepelitur,
 III, 366, 15. Datum ei oraculum, III, 157, 47. Sphingis
 pater, III, 336, 5. Chrysippum rapit, IV, 402, 7. Œdi-
 pum ex Euryclea genuit, IV, 405, 6. Cf. de ejus historia
 IV, 544, 8.
 Lallias (C.) Tionæus, e Bononia longævus, III, 609, 2.
 Lamachus Heracleota, patriam Mithridati prodit, III,
 548, 42. Heracleæ præfectus, peste moritur, Cotta urbem
 obsidente, III, 552, 50.
 Lames, Assyriorum rex, IV, 542, 6.
 Lametus, Italiæ fluvius, IV, 478, 2. III, 179, 247.
 Lamia Libyca; de ea fabula, II, 478, 35.
 Lamia, Themistoclis amica, II, 491, 5.
 Lamia, Demetrii Phalerei et Demetrii Poliorcetæ pellex;
 Lamiae Veneris templum, II, 449, 3 et 5. III, 120, 14.
 578, 8. Cleanoris filia, Demetrio Poliorcetæ Philam
 parit; Sicyoniis Pœcilen stoam ædificandam curat, III,
 120, 14.
 Lamienses terræ motu vexati, IV, 381, 2.
 Lamicus, Lucanorum rex, sex digitis pedem instructum
 habuit, II, 218, 20.
 Λαμπαδοφορῖαι. Τοὺς ἀγῶνας τῶν ἐπὶ λαμπάδι administrat
 archon rex, II, 114, 27 b.
 Lampas, meretrix Athen., IV, 410, 1.
 Lampe sive Lappe, Cretæ urbs, ab Agammemnone condita,
 unde nomen habeat, IV, 364, 4. 529, 9.
 Lampea, Argolidis urbs, III, 574, 14.
 Lampetus heros in Lesbo ab Achille interfectus, IV, 314.
 Lampito, Samia, Demetrii Phalerei pellex, II, 361, 4.
 Lampo, Alexandrinorum ad Antiochum Asiaticum legatus,
 III, 716, 26.
 Lamprus Erythræus, magister Aristoxeni Tarentini, II,
 269, 287, 73.
 Lampsacus, olim Pitthyssa, a Lampsace puella nominata,
 Phocænsium colonia, II, 19, 10; vini ferax; quare Priapi
 opus eam Demosthenes dicit, IV, 386, 4. Urbs Themis-
 tocli ab Artaxerxe data, II, 296, 10.
 Lamptræ, superiores et maritimæ, duo Erechtheidis demi,
 II, 355, 6.
 Lampus, Tarrhæi f., IV, 529, 9, a quo Cretæ urbs dicta,
 IV, 364, 4.
 Lampyris, meretrix Athen., IV, 410, 1.
 Lamus, Herculis et Omphalæ f., Bargasum persequitur,
 IV, 311, 2.
 Lamus, Lyciæ fluv., III, 234, 67.
 Lamyntius, Milesius poeta, carmine lyrico Lyden ama-
 siam cecinit, II, 316, 42.
 Lanigeræ arbores Tyli insulæ, III, 479, 58.
 Laocoon pater Melanthi et Ethronis, III, 340, 17 a.

- Laodamia, Alcmaeonis f., Peleo Polydorum parit, IV, 506, 3.
- Laodamia, soror Penelopes, II, 350, 7.
- Laodice Trojana Acramantis concubitu potita Munitum parit, IV, 424, 4.
- Laodice, Achæi senioris f., uxor Antiochi Dei, mater Seleuci Callinici, Antiochi Hieracis, Stratonices, quæ Ariarathæ nupsit, et alius filiae, quam ducit Mithridates, III, 707, 6. Frater Laodices Alexander Sardes tenebat, III, 710, 3.
- Laodice, Antiochi Sidetis filia, III, 713, 19.
- Laodice altera Antiochi Sidetis filia, III, 713, 19.
- Laodicea, urbs tetrapoleos Syriae, III, 276, 59; olim Leuce et primum Ramitha dicta, III, 575, 17. Ibi androgynus exstitit, III, 619, 38.
- Laodicea, Mediæ urbs, a Macedonibus condita, IV, 308, 4.
- Laodiceus, Theognetes pater, II, 352, 15.
- Laomedon pecuniam in Apollinis et Neptuni thesanris depositam ad Trojam urbem muris cingendam adhibuit, II, 33, 18. Belis ei vaticinium edit de fati futuris Trojæ urbis, IV, 518. Herculis contra eum expeditio, IV, 438, II, 350, 8.
- Laomedon Atheniensis, apud quem Ion cum Cimone cœnavit, II, 47, 4.
- Laomedon Mytilenæus post mortem Alexandri M. Syriam obtinet, III, 668, 1.
- Laon poeta, II, 259, § 22.
- Lapathus, Achæi et Laconis pater, IV, 549, 20.
- Lapis cœlitus delapsus, III, 101, 6. Lapides melle dulciores in India, II, 410, 10. Lapides parientes, II, 327, 78.
- Lapithæ, Phorbantis Thessali pater, III, 177.
- Lapithæ Pelasgos e Thessalia in Ætoliā expellunt, II, 455, 11. Lapithis contra Centauros auxiliatur Theseus, II, 33, 17. Eorum rex Elatus, III, 618, 34. II, 244, 30.
- Lappe. V. Lampe.
- Laphystio (in) Lajus occisus et sepultus, III, 367, 15.
- Larancha (*Lanchara* Euseb.), urbs Babylonis, II, 499, 5, 6.
- Laranda, Lycaonia opp., III, 642, 29; patria Nestoris poetæ, q. v.
- Larcas, Phalanthi familiaris, proditor, IV, 405.
- Larensii cœna, II, 308, 16.
- Larentia apud Romanos culta, III, 75, 2.
- Larginus astrologus sub Domitiano, IV, 580, 107 sq.
- Λαρινοὶ βόες Epiri, II, 370, 2.
- Larinus bubulcus, II, 370, 2.
- Larissa, Piasi f., uxor vel sponsa Cyzici, III, 11, 34; patrem in vini dolium detrudens interficit, III, 368, 19.
- Larissa, pilo ludens in Peneum incidit, II, 464, 2.
- Larissa urbs Thessaliæ, III, 266. II, 264, 2. 455, 11.
- Larissæ Thessaliæ colonia est Larissa Syriae, II, præf. xvii, 21. Larissæ politophylaces multitudini blandiebantur, II, 152, 151. Quomodo oligarchia perierit sub Simo Aleuada, II, 152, 150. Urbs terræ motu quassata, IV, 384, 2. Larissæi: Hellanocrates, Hippolochus, Eunomus, Epidromus, Cleomachides, Timolaus, Philinna, q. v.
- Larissæi Syriae, Larissæ Thessaliæ coloni, equites Seleucidarum præstantissimi, a Demetrio Nicatoris deficiunt, suasore Diodoto, II, præf. xvii, 21. Larissæorum cum Apameis in Syria bellum, III, 233, 5.
- Larnassus mons, postea Parnassus, II, 349, 2.
- Lasthenes Cretensis a Metello prælio victus, III, 606, 12.
- Lasthenia Mantineensis, Platonis discipula, II, 243, 26.
- Lasus, Charmantidæ vel Sisymbrii f. septem sapientibus accensetur, III, 38, 8. II, 283, 52. Hermionensis, II, 323, 68. cyclicos choros primus instituit, II, 249, 45.
- Lasyrtas Lasionius non bibebat, mungebat tamen, III, 73, 7.
- Latini, II, præf. p. xxxvii., antea Aborigines dicti, III, 469, 1; cum Mezentio societatem ineunt, III, 174, 1.
- Latinus, Fauni f., III, 244. Catheti et Salia f., III, 230, 26.
- Ulyssis f., Prænestæ pater, IV, 531, 5; Telemachi et Circes f., IV, 366; a quo Latini dicti, III, 469, 1; maritus Amatae, III, 93, 23; e Roma genuit Romulum et Remum, II, 383, 5.
- Latmi montis in Caria scorpiopes, II, 179, 248.
- Lato, urbs Cretæ, IV, 528, 7.
- Latona cum infantibus ex Asteria in Asiam venit ad Meliten fontem, ubi a pastoribus pulsus, lupis ducentibus ad Xanthum fluvium venit in Tremili regionem, quam a lupis Lyciam vocat; ibi infantes lavat; rediens pastores in ranas mutat, II, 343, 2. Latonæ signum æneum prope Delphicam platæum dedicatum; saxum quod sub pede visitur, illud ipsum est, cui insidens dea Apollinem infantem ad occidendum Pythonem voce excitavit, II, 318, 46. Latona apud Hyperboreos fuit, II, 386, 2. Ei in Theoxeniis gethyllidem Delphi apponunt, III, 125, 36. Sub lupæ forma in Delum venit, III, 33, 32. Quomodo Nioben perdidit, III, 9, 28. Ejus sanum in Lete Macedoniae urbe, IV, 509, 6.
- Latusimus, Dadanis f., III, 214, 7.
- Lamra, Sami urbis vicus, II, 310, 22.
- Laurium, Scythiæ campus, IV, 522, 1.
- Lausus a Latinis interfectus, III, 174, 1.
- Lavinia, Æneæ f., a qua urbs dicta, III, 469, 2.
- Lavinium, II, 96, 1; ab Æneæ conditum, de Lavinia ejus filia nuncupatum, III, 469, 2.
- Lazi, gens Colchica, III, 555, 54; Eorum cum Suannis bellum, IV, 109, 41; cum Romanis contentiones (456). Eorum rex Gobazes legatos mittit ad Romanos et Parthos, IV, 102, 25, 26; de Lazica regione Romani et Persæ certant. Iuducis cum Chosroe factis sub Romanorum ditione manet (558), IV, 202, 3. In ea Rom. militum dux Justinus (558), IV, 203, 4. Cf. IV, 206. 208 sqq. 214. 217.
- Lea, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Leæna, Demetrii Poliorcetis amica, III, 120, 14. Ei templum decernunt Athenienses, II, 449, 3.
- Leæna opp. in sinu Leanitico, III, 476, 40.
- Leander scriptor, II, 334.
- Leandrius historicus, II, 334.
- Leanitæ, aliis Ælanitæ, in sinu Arabico; eorum regia Agra et Leæna, III, 476, 40.
- Learchus, Athamanis et Inus f., a patre insaniente occiditur, II, 344, 6. 37, 35. Ab Inone trucidatur, II, 377, 8.
- Learchus Arcesilaum II fratrem strangulat; ipse ab Eryxone, Arcesilai uxore, occiditur, III, 387, 52.
- Lebadensibus Beotiæ jus civitatis cum Arcadibus intercedit, IV, 317.
- Lebadus, Lycaonis f., in Bœotiam fugit, IV, 317.
- Lectum, in Troadis finibus, II, 65, 2.
- Leda, IV, 549, 20.
- Legæ, gens Scythica, III, 315, 3.
- Leleges, II, 465, 7; Acarnaniæ partem tenent, et Bœotiam; multum vagati, partim una cum Caribus, II, 146, 127.
- Leleges in Bœotia et Locride, II, 140, 103. 145, 119.
- Leleges Junonis templum in Samo conduct, III, 103.
- Carum quasi helotes vel penestæ, IV, 474, 1. Lelegum urbs Gargarus in Ida, III, 14, 10. Termerus et Lycus Leleges, IV, 474, 3.
- Lelex, autochthon; ejus e filia nepos Teleboas, II, 146, 127.
- Leme, Stratoclis oratoris amica, IV, 410, 2.
- Lemnias mulieres, neglectæ Veneris prenas dantes, viros interficiunt. Argonautæ deinde in insulam appellant; ex quibus Jason cum Hypsipyle Euneum gignit, III, 303, 1, 3.

- II, 38, 44. III, 368, 18. Mulierum fœtor ejusque origo, IV, 458, 7. E Lemno in Amyclæum agrum colonos ducit Philonotus, III, 375, 36. Lemni urbs Hephæstia, III, 642, 30, et Myrrhina, IV, 392, 2. In Lemno *ἐκατομφο-
νία* Marti sacrificabat si quis centum hostes interfecisset, IV, 397. Lemnius Tyrrenus Pythagoras, III, 41, 22. 10, 30. II, 272, 1. Antilochus, II, 187, 279; et Philostratus, q. v.
- Lenæis festis præest archon rex, II, 114, 27 b.
- Lenætorcystus, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Lenæus cum Eulæo eunuchō post mortem Cleopatæ Ægyptum pro Ptolemæo Philometore administrat. Cœlesyriam ab Antiocho Ephiaphane repetere conatur, III, 720, 2 *not.*
- Lentulus Sura, Catilinæ socius, II, *præf.* xxvi, 35.
- Lenus, Pisatarum regio, III, 605, 7.
- Leo, Philisiorum tyrannus, Pythagoræ æqualis, IV, 503, 17.
- Leo, unus eorum qui cum Chione in Clearchum Heracleæ tyrannum conjurarunt, III, 527, 1.
- Leo Lacedæmonius, Anticlidæ pater, primus vicit Olympiæ pullis Venetis (Ol. 89), III, 122, 22.
- Leo, Antalcidæ pater, II, 94, 28.
- Leo, Coloni f., III, 78, 4.
- Leo Mytilenæus, calculis ludendi arte invictus, II, 294, 1 a.
- Leo, Byzantinorum prætor, IV, 151, 26. Leontis f., Byzantius, Platonis vel Aristotelis discipulus, populi dux, et scriptor, II, 328. [Ejus legatio ad Athenienses.] Philippum a Byzantio repellit; plebe dolo Philippi contra eum excitata, suspensio vitam finivit, II, 328.
- Leo Alabandensis rhetor, II, 328.
- Leo, militum dux contra Tribigildum rebellem in Asiam mittitur; homo brutus, at familiaris Eutropii eunuchi, IV, 48, 76.
- Leo e Dacia oriundus, Selymbrianis cohortibus præfectus, Marciano imp. succedit studio et opera Asparis, IV, 100, 20. 135 a. Asparem ejusque filium Ardabarium e medio tollit, IV, 135 b. Valamiro Gotho tributum annuum pollicetur (461), IV, 103, 28. Legatum mittit ad Genserichum, ut captivas regias libertati restituat, IV, 103, 2. Romani occidentales quum a Marcellino et Vandalis sibi timerent, ad Leonis intercessionem confugiunt. Leontis legatus Marcellinum movet, ut cum Romanis pacem colat; a Gensericho nihil obtinet (463), IV, 104, 30. Benigne excipit legatos Saragurorum, Urogorum, Onogurorum, qui societatem Rom. expetebant, (463), IV, 104 et 105, 30. Denuo pro Romanis occid. apud Genserichum intercedit, misso Constantio. Eodem tempore Constantium mittit ad Persarum regem Perozem, qui magos in religionis cultu impediri questus erat, simulque pecunias postulabat ad bellum contra Cidaritis Hunnos sustinendum (464), IV, 105, 31. Utraque legatio successu caret, III, 106, 32 et 33. Leo Gobazem e Colchide Byzantium venientem benigne excipit, IV, 107, 34. Sciris contra Gothos auxilium præstat, IV, 107, 35. Attilæ filii, Dengizich et Irnach, legationem ad Leonem mittunt; postulata eorum non admittit imperator; quare bellum inferre Dengizich statuit, repugnante Irnach (466), IV, 107, 36. Novis bellis pressi Persæ iterum auxilia a Leone petunt; infecta re legatos imp. reverti jubet, IV, 107, 37. Dengizichi bellum minitantis legato placide respondet, IV, 108, 38. Iterum ad Genserichum legationem mittit; at minime audientem se Vandalus præbet, immo bellum indicit, IV, 109, 40. Suani contra Lazos et Persas auxilia petunt; Perozes victoriam de Cidaritis deportatam Leoni nuntiat; ipse imp. totus erat in bello contra Genserichum (468), IV, 109, 41; bellici apparatus magnitudo; ducem Leo constituit Basiliscum, qui post præclare gesta volens cladem patitur, IV, 110, 42. 137, 2. Jordanem, in Oriente mil. præfectum, suspectum habet, IV, 617, 208. Nepotem contra Glycerium in Italiam mittit, IV, 618, 209. Amorceum, qui in Arabia regnum sibi condiderat fœdusque cum Rom. inire volebat, benigne excipit et honoribus affectum dimittit (473). Qua in re Leo violavit pacta cum Persis inita, IV, 112 sq. Pelagium leg. ad Gothos in Thraciam mittit; Teuderichi, Triarii f., postulatis accedere aliquantisper recusat; tandem vero tributum ei annuum pollicetur, summique Rom. ducis munus tribuit (473), IV, 113, 2. De Leonis regno judicium, IV, 114, 2 a. Imp. Eulogio philosopho stipendium dedit; Hyperechium grammaticum in exilium egit, IV, 114, 2 a. Leo generum sibi adsciscit Zenonem Isaurum, IV, 153 b; Ariadnen filiam ei in matrimonium dat, IV, 138, 1. Ejus filiam Leontiam ducit Marcianus, IV, 140, 3. Zenonem in Oriente exercitus ducem constituit, IV, 136 a. Eundem imperatorem creari volebat, sed adversabatur populus; quare moriens filium ejus Leonem imperatorem coronari curavit, IV, 136 a.
- Leo, Ariadnæ et Zenonis f., a Leone avo imperium accipit, IV, 136 a.
- Leo a Macedonibus *χάρων* vocatur, II, 30, 9; a *λῶν* nomen nactus, quod visum acutissimum habet, II, 616, 85. Leones injurias acceptas non obliviscuntur, probeque sciunt ulcisci, III, 475, 36.
- Leobotas, Alcmaeonis f., in Themistoclem *εἰσαγγελίας* actionem instituit, II, 419, 5.
- Leocrati Simonides carmen scripsit, III, 72, 3.
- Leocrines scriptor, IV, 438.
- Leodamas Thasius, III, 580, 20.
- Leodamas, Milesiorum rex, ab Amphitrette regno et vita privatur, III, 388, 54. Patris cædem ulciscuntur filii, *ib.*
- Leonassa s. Lanassa, Cleodæi f., Neoptolemo octo parit liberos, III, 338, 13. 14.
- Leonatus in Asia jussu Alexandri Alexandriam urbem condit, III, 476, 39. Phrygiam Helleponticam obtinet, III, 668, 1.
- Leonidas, Cleomenis (mythici) frater, III, 30, 8.
- Leonidas Lac. in Thermopylis, IV, 324, 21.
- Leonidas, Olympionica, IV, 540, 27.
- Leonidas, dux Byzantium, IV, 377.
- Leonippus, Sinopæ a Mithridate præfectus, prodere urbem Lucullo statuit; a Cleochare collega occiditur, III, 554, 53.
- Leonnorius, Gallorum dux, III, 536, 19.
- Leonteus Argivus, tragedus, apud Jubam regem, III, 483, 83.
- Leontia, Leonis imp. f. minor, Marciano uubit, IV, 140, 3. 619, 211, § 4.
- Leontini Athenienses contra Syracusanos auxilio advocant, II, 76, 1. Apud eos Panætius tyrannide potitur, II, 172, 225. Leontinorum in regione Palicorum lacus, II, 373, 12.
- Leontis Athen. tribus, II, 295, 6. Ejus demi Cetti, Leuconoeum, Cœum, Pæoniæ, Peleces, II, 355, 9.
- Leontius Olympiodori studio in sedem sophisticam Athenis evehctus, IV, 63, 28.
- Leontius, Placidia curator, IV, 66, 40.
- Leontius in Isauria ab Illo imperator renuntiat, IV, 137, 1. 140, 4. 620, 214.
- Leontomenes, Damothonis f., Phærus, Thessalorum prætor (185 a. C.), III, 704, 2.
- Leontophron, Ulyssis et Euippes f., III, 339, 17.
- Leontopolitis nomus Æg., III, 226.

Leopantus, Gorsiadæ f., Lebedius vel Ephesius, unus ex 7 sapientibus, II, 336, 4. III, 38, 8.
Leopantus Heracleopolita, scriptor, II, 67, 3.
Leopodum, locus prope Erythras, IV, 431.
Lepetymnus Lesbios e Methymne pater Hicetaonis, IV, 314.
Lepetymnus, mons Lesbii cum templo Apollinis et heroo Lepetymni; ibi duo tantum corvi, IV, 459, 9.
Lepidus Cæsaris necem ulturus, III, 448, 27.
Lepidus historicus, IV, 439.
Lepores Bisaltiae, III, 583, 44; Astypalææ ins., IV, 420, 42.
Lepreatum de adulteris lex, II, 217, 14. **Lepreata** Harmodius historicus, IV, 411.
Lepreum, Arcadiæ locus maritimus, II, 267, 73.
Lepsemandrus, Cariæ oppidum, II, 622, 14.
Lepre acra, Ægypti ad sin. Arab. promontorium, ab aliis Drepanum vocatur, III, 477, 42.
Lerus insula. Minervæ Παρθένου ibi templum, et meleagrides aves, II, 333, 1.
Lesbonax Mytilenæus, Potamonis p., III, 505.
Lesbothemis Mytilenis fecit Musam, quæ sambycen manu tenebat, III, 73, 8.
Lesbum venit Macar Heliada, III, 176, 2. IV, 457, 4. Insulam vastat Achilles, IV, 314. 335, 2. In eam coloniam ducunt Penthiidae, Echelao duce, IV, 459, 12. Lesbii statio Mesogeum, IV, 459, 12; mons Lepetymnus, IV, 459, 9. Homines ibi Baccho olim mactabantur, IV, 400, 5. Lesbicæ Musæ septem, IV, 457, 4. Lusciniæ, IV, 458, 8. A Lesbii ad Asiam habitantibus Asias cithara nomen habet, II, 182, 259. Lesbii ab Atheniensibus læduntur, pactis violatis, II, 125, 63. Vinum Alcibiadi præbent, III, 160, 1. Lesbum navigat Sophocles, II, 46, 1. Μερά Αἰόθειον ὠδόν, II, 130, 87. Lesbii urbes: Pyrrha, Agamæde, Hylperdexion, Antissa, q. v. Lesbii: Lampetus, Hicetaon, Helicaon, Pisidice, Apriata, Lesches, Salpe, Heracitus hist., q. v. Cf. vv. Methymna et Mytilene.
Lesches Lesbios cum Arctino certans vicit; Terpandro antiquior, II, 299, 18.
Lestadæ, Naxiorum vicus, II, 155, 168.
Lete, Macedoniæ urbs, IV, 509 b.
Lethon, Libyæ fluv., III, 186, 2.
Letopolis in Ægypto, III, 238, 13. IV, 310; patria Apollonii et Polystrati, ib.
Leucadem et Anactorium ad condendas Pylades et Echias de Cypselo patre mittuntur, III, 392, 58. Circa Leucadem se interemit Calyce, II, 287, 72.
Leucadia, a Teleboarum parte incolis frequentatur, II, 146, 127. Reipublicæ formæ ap. Leucadios mutatio, II, 147, 128; in Leucadia pavo virginem deperiebat, II, 314, 63. **Leucadius**, Timonides historicus, II, 83.
Leucania, vetus Samothraciæ nomen, II, 218, 21.
Leucarus Acarnan primus artem ad pancratiū attulit, II, 182, 261.
Leuce, Achillis insula, IV, 380, 1.
Leuce, priscum Laodicæ in Syria nomen, III, 575, 17.
Leucippe Vulcano Ægyptum parit, III, 502, 2.
Leucippus, Eurypylus et Steropes f., frater Lycaonis, IV, 285, 3.
Leucippus, Amyclæ f., pater Coronidis sive Arsinoes, IV, 324, 22.
Leucippus, Eleates phil.; ejus placita, IV, 168, 41.
Leucoium flos, IV, 388, 9.
Leucon, Athamantis et Themistis f., II, 37, 35.
Leucone, Cyanippi Thessali uxor; ejus mors, IV, 505.
Leuconoeum, Leontidis demus, II, 355, 9. **Leuconensis**, Demochares, q. v.
Leuconolus ventus, III, 296, 101.

Leucophrys, priscum Tenedi ins. nomen, II, 213, 7.
Leucophyllus, planta, IV, 376.
Leucosia, vetus Samothraciæ nomen, II, 158, 171.
Leucosyri qui?, II, 348, 2; eorum pars Heneti, II, 337, 9.
Leucothea, Ino, unde dicta, III, 34, 37 (V. Ino); olim Halia, III, 175. **Leucotheæ** Nereides, IV, 459, 10.
Leucothea, Ægypti urbs cum Isidis fonte mirabili, II, 396, 2.
Leuphithorga, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
Levi, Jacobi f., III, 215, 8 sq. 218, 9. IV, 547, 11.
Lia, Labani f., Jacobi uxor, III, 214, 8 sq. 218, 9.
Libanæ vel **Liba**, Assyriæ urbs, III, 587, 6.
Libanius, Juliani deliciæ, IV, 24, 25.
Libanius Asianus, thaumaturgus, Placidiae jussu necatur (421), IV, 66, 38.
Libanus mons, III, 226; unde nomen habeat, 566, 7.
Libya, Oceani et Pompholyges f., II, 349, 1. Pici et Idis f., Neptuno parit Agenorem, Belum, Enyalium, IV, 544, 15.
Libya, terra πολυώνυμος, III, 238, 17; raris fluviis irrigata, III, 284, 73. Ejus siccitates, locustarum multitudo, ib.
Libyam circumnavigatur missi a Necone, magus quidam, qui ad Gelonem venit, denique Eudoxus Cyzicenus, III, 279 sq. In Libyā Nili fontes, II, 478, 36. Libyes ab Ægyptiis deficiunt, sub Necheroche Æg. rege (dyn. III, 1), II, 544. Ex Libyā Amazones in Europam transierunt, II, 9, 9. In Libyā venit Diomedes, III, 472, 23. Ejus partem subiecit sibi Nabuchodonosor, III, 78, 3. IV, 283, 8. Libyes contra Cyrenæos excitantur a fratribus Arcesilai II regis, III, 387, 52. Libyæ sacerdotes quidam incantationibus crocodilos e lacu eliciunt, II, 396, 3. Ibi familiæ quædam effascinantium, II, 381, 23. Libyā cur belluis abundet, III, 239, 135; pecorum ibi mos mirabilis, II, 374, 14. Libyca de Lamia fabula, II, 478, 35. Libyes et ἄνθρωποι mulieres et liberos communes habent, II, 180, 249. A Libyco homine, Sirtis, inventa est tibia, II, 478, 34. Libyæ gentes: Adymachidæ, Araucelæ, Byzantes, Asbylæ, Macæ, Psylli, Buai, Masulenses, Dapsolibyæ, Machlyenses, Sardolibyæ, Nomades, Atarantes, Panebi, Garamantes, Ausoriani, q. v. Libyæ urbes: Arsinoe, Aspis, Automalaca, Azirus, Aphace, Garge, Gilda, Draconis ins., Euphranta, Zaggratis, Coracones, Κυρών νῆσος, Magna, Xilia, Phurnita, Scythopolis, Chalcea, Lixa, Cherrura, Anetussa, Thyne.
Libya (i. e. Libystinorum regio Pontica), II, 339, 2.
Libyphenicum castellum Abrotonum, II, 373, 13.
Λεωφόρος (Hercules), III, 475, 38.
Libyrnium institutum, III, 458, 111.
Libyssa Ceres, III, 119, 12.
Libyssa, Bithyniæ castellum, III, 232, 41.
Libyssa, Bithyniæ locus, ad quem Hannibal mortuus esse perhibetur, III, 600, 75 a.
Libystini Pontici, II, 339, 2. IV, 397, 2.
Licini forum, Oroborium urbs, III, 231, 29.
Licinius (A.) Nerva Silianus, consul (65 p. C.), III, 623, 52.
Licinius Sura ap. Trajanum pollens, IV, 581, 112.
Licinius (L.) Palus, Lucii libertus, Placentinus, longævus, III, 608, 29.
Licinius, qui Maximiano Galerio in imperio successit, tyrannice se gessit. Bellum, quod ei minatur Constantinus M., avertere studet, clementiam et justum imperium promittens, IV, 2. Non stans promissis a Constantio in Nicomedia obsidetur, supplex demum ad eum accedit, imperioque exiit, ibid. Proelio victus Mestrianum de pace legatum ad Constantinum misit (314), IV, 189, 15; numismata aurea in memoriam devictæ Sarmatiæ ex-

- cudit (322), quæ conflari jubet Constantinus M., IV, 199, 14, § 1. Licinii a Crispo sæpius victi dictum, IV, 199, 14 § 2.
 Λικνίτης Bacchus, IV, 498, 5.
 Licymnius cum Hercule Thebis Tiryntem proficiscitur, III, 369, 20; Alcmenæ frater spurius, a Tlepolemo occisus, III, 25, 6. III, 178. IV, 498, 5; pater Cænoni et Argii, II, 350, 8.
 Lictorius (vel Pictoreus), Epeus ex Ætolia, per tria secula vixit, II, 66, 5.
 Ligurum terra aspera, III, 275, 54. Mulleres operosissimæ, III, 275, 53. Liguriæ urbs, Agathe, q. v.
 Ligyrei Thraciæ Bacchi oraculum habent, II, 190, 284.
 Lilybæum Siciliæ prom., III, 19, 3. 287, 82.
 Limone, Hippomenis f., adultera ab equo devorata, II, 208, 1, § 3.
 Limonius campus, in quo Cyzici regis sepulcrum, II, 18, 7. Limyrenses Lyciæ, III, 194, 11.
 Linus, Cercaphi f., III, 177, 2. Lindiorum Apollo Telchinius, III, 175. In Minervæ (III, 177) templo Marcelli ἐνάθρημα, III, 272, 46. Lindi Parrhasii picturæ complures, II, 304, 4. Lindii: Lacius et Cleobulus, q. v.
 Linges, Illi frater nothus, IV, 620, 214.
 Linitima, opp. Æthiopis, III, 478, 42. IV, 351, 2. Λινυτήριος lapis in Acheloo, III, 79, 6.
 Linus, Apollinis et Calliopes f., III, 303, 8. Æthusæ f., Pieri p., III, 641, 20. Pieris f., IV, 445; ejus mors, IV, 648 b.
 Linus Cechaliensis, IV, 439.
 Linus flos, IV, 459, 11.
 Lipedyrium, Atticæ locus ad Parnethem montem, quem muniunt Alcmæonidæ, II, 110, 16.
 Lissus urbs, III, 574, 15.
 Litterarii inventores, II, 2 et 3. 186, 256. III, 400, 4. 156, 44. IV, 400, 4. Eas ad Græcos attulit Danaus, II, 67, 2. IV, 475, 1.
 Λιθόδεξ πύλον inter Massiliam et Rhodanum, III, 262, 28. II, 177, 240.
 Litræ, Egypti locus, ubi ingentia cadavera visuntur, III, 622, 44.
 Livia Attica, liberta, longæva, III, 609, 2.
 Lixa, Libyæ opp., III, 238, 118.
 Lixus, Tylonius genere, Sadyattæ exprobrat quod Gygem Mermnadam favore suo nimis augeat, III, 384. Gygis regis odio pressus tandem in gratiam ejus redit, III, 385 sq.
 Lixus, fluvius Mauritaniae, usque ad quem Gaderitæ piscandi gratia navigant, III, 280.
 Λόχοι Lacedæm., II, 129, 84.
 Locri sunt Leleges, II, 145, 119. 140, 103. Locri Ozolæ unde dicti sint, IV, 458, 7. Locrorum rex, Medon, II, 145, 122. Urbes: Amphissa, Scarphe, Thronium, Alope, Cynus, Cæum, q. v.
 Locrorum in Italia origo, II, 173, 229. Zaleucus legislator; bene administrata respublica, II, 174, 230. Perniciem civitati attulit affinitas cum Dionysio contracta, II, 173, 231. Locri in funeribus læti convivia agunt; non habent tabernas inistorias, II, 245, 31. Lex in adulteros. Zaleuci filius in adultero deprehensus. Polemarchus Locrus perjurus; ejus supplicium, *ibid.* Locri et Rhegini mentis alienationi, quæ mulieres corripuerat, canendis peanibus medentur, II, 282, 36. Locri Pythagoram in urbem recipere recusant, II, 245, 31. Quomodo scelus a Dionysio juniore in virgines Locrenses commissum ultri sint, II, 307, 10. Eorum mulieres libidini cuivis prostitutæ, II, 305, 6. Locrica cantica amatoria, II, 316, 40. Epizephyriacæ saltationes, II, 284, 49. Locri poetæ: Mnaseas, II, 378, 11. Xenocritus et Erasippus, II, 221, 30. II, 24, 4.
 Locris, Polycriti Ætolarchi uxor, III, 614, 31.
 Locrus, ad hunc Jupiter duxit suum e Prologonia filium, a quo Locri Opuntii nomen habent, II, 145, 118.
 Λογισταί καὶ λογιστήρια, Athen., II, 123, 53. 54. Λογιστῶν συνήγοροι, II, 124, 55.
 Longævorum laterculi, III, 608, 29 sq.
 Longinus Zenonis frater, IV, 620, 214; post Zenonis mortem imperium occupare sperat; ab Anastasio in Isauriam amandatur, IV, 141, 5. In Isauria rebellat. Victi caput ab Joanne Scythæ Constantinopoli mittitur, IV, 141, 6.
 Longinus, cognomento Selinuntius, unus ex ducibus Isaurorum, qui contra Anastasium rebellaverunt, ab Joanne gibboso captus, Constantinop. missus, ibique truncatus, IV, 141, 6.
 Longobardi et Obii, qui Istrum transgressi erant, a Marco Aurelio pacem petunt (167), IV, 186, 6. Sub Alboino duce Avars contra Gepidas et Romanos sollicitant (c. 568), IV, 230, 24. Conditionibus societatis a Bazano propositis non acquiescisse videntur; quare ab Justino contra Gepidas auxilia petunt, frustra, IV, 231, 25. Italian incursionibus vexantes Tiberius dapa pecunia conciliare sibi studet (578 et 580), IV, 253, 49. 263, 62.
 Longopori, Æthiopis gens, IV, 376, 1.
 Lucani et Brutii agros Thuriorum vastantes et urbem cingentes a Fabricio cons. repelluntur, II, *præf.* p. xl. Lucanorum instituta quædam, III, 457, 109; justi sunt et hospitales. Eorum rex Lamisus, II, 218, 20.
 Luceria urbs Ital., III, 90, 14.
 Lucianus, Pasiphontis pater, III, 583, 35.
 Lucillanus comes, in Juliani exp. Persica, IV, 5.
 Lucillus Tarrhiæ scriptor, IV, 440.
 Lucius, Petri f., e Cornelia urbe longævus, III, 610, 3.
 Lucretius (Q.) Primus, e Rhegio longævus, III, 609, 1.
 Lucullus (L.) in Asiam trajecturum misit qui Judæorum Cyrenensium seditionem compesceret, III, 492, 6; in Asiam contra Mithridatem mittitur, III, 545, 37. Aurelium Cottam in Chalcedoniorum portu cum classe stationem habere jubet, *ibid.* Ad Sangarium fl. castra habens, cognita Cottæ clade, animos militum erigit, III, 546, 39. Mithridatem ad Cyzicum et deinde ad Æseupum fluv. de improviso aggressus magnis detrimentis afficit, III, 546, 40. Iterum vicit ad Tenedum et in mari Ægæo, III, 548, 42. Cottam ad Heracleam obsidendam, Triarium ad naves M. ex Creta et Hispania redeuntes interceptiendas mittit; ipse per mediterranea contra regem movet, et pluribus præliis Mithridatis copias ad incitas redigit, III, 549, 43. Amisum obsidet; hinc contra Cabiros ducit, Hadrianum cum Mithridate confingere jubet, III, 606, 12. Cabiris castello, Amiso, Eupatoria potitur, III, 549, 45. Mithridatem profugum per Claudium legatum a Tigrane exposit frustra, III, 550, 46. Sinope et Amasea potitur, III, 555, 54. in Cappadociam ingreditur, et Euphratem transgressus Tigranem facile negotio debellat, III, 555 sq., 56. 57. Quot suorum in prælio ad Tigranocerta amiserit, III, 492, 8. Tyrannionem captivum Roman abducit, IV, 176, 66. In luxuriam delabitur, III, 417, 83.
 Lucusta, Agrippinæ ancilla, IV, 573, 89.
 Ludorum præcipuorum institutionis ordo chronologicus, II, 189, 282.
 Luernius (Luerius), Bituiti, Avernorum regis, pater; ejus divitiæ, III, 260, 25.
 Lugdunum ad Ararem fl. unde nomen habeat, IV, 367, 2.
 Lumbricum quomodo Æsculapii sacerdotes extraxerint, II, 15, 8.
 Lunæ nephelia sacra faciunt Athenienses, III, 127, 43.

- Luna Ægyptiis Isis, II, 614, 80. Lunæ semel tantum quotannis suam, animal impurum, sacrificant, II, 614, 79. Lunares mulieres ova pariunt, II, 35, 28. De luna sententia Berosi, II, 509, 18. 19.
- Luomes, Dadanis f., III, 214, 7.
- Lupercalia festum, III, 441, 21. Luperci cur nudi currant, III, 98, 2.
- Lupercus Berytius, scriptor, III, 662.
- Lupia, Italiæ opp., III, 436, 17.
- Lupus a Delphis colitur, II, 159, 177. Lupi cur ap. Athenienses in honore sint, III, 33, 32; in lupum mutatur Damarchus Arcas in Lycæo Jovis, IV, 407.
- Lupus piscis, III, 186, 2.
- Lusa, Bathelis urbs, III, 215.
- Luscinia Antissææ, IV, 458, 8.
- Lusia, Cœneidis demus, II, 356, 11.
- Lusiades nymphae, II, 372, 6.
- Lusitaniae situs, III, 295, 98; Bænis vel Minius fluv., *ibid.* Urbes, in quibus Græci coloni considerunt, III, 301, 5. Lusitaniae major pars a Q. Fabio proconsole (141 a. C.) recepta, III, 98, 7. Lusitaniae urbs Interanisia (?), III, 609, 1.
- Lusius fluv. in Thuriorum regione, II, 372, 6.
- Lusius, Hadriano insidias parans, in itinere occisus, III, 585.
- Lutarius vel Luturius, Gallorum dux, III, 536, 19.
- Lycabettus mons e Pellene a Minerva asportatus, II, 22, 1.
- Lycæa, Arcadiæ ludi, Lycaonis institutum, II, 189, 282. III, 123, 26. IV, 317. 366. 407.
- Lycæthus post Bellerophonis decessum. Corinthi regnat annis viginti septem; pater Creontis, II, 13, 3.
- Lycæus campus ad Heracleam Pont., III, 551, 49.
- Lycaon, Pelasgi f., Arcadium rex justus diisque carus; quinquaginta filiorum impietas, III, 378, 43. Ipse in Jovem impius, IV, 317. Lycæa in Arcadia instituit, II, 189, 282; pater Pandari, III, 599, 68; Eleutheri, Lebadi, IV, 317; Callistûs et Ceti, IV, 318, 1; frater Eurypyli, IV, 285, 4.
- Lycastus, Martis et Philonomes f., rex Arcadiæ, IV, 531.
- Lycastus in Creta Eulimenen adulterat; quare ab Aptero interficitur, III, 300, 1; ex Ida genuit Sarpedonem, Minoem et Rhadananthum, IV, 497, 3 a.
- Lyceas, Naucratis hist., IV, 441.
- Λυκίων ὄρος in Argolide, IV, 292, 1.
- Lyceum, Athenis, II, 254, 59. Aristotelis ambulatorium, III, 45, 41.
- Lychnis, urbs Illyrica; ab ea Theuderichus repellitur, IV, 127.
- Lychnis lapis, IV, 388, 11.
- Λύχνος, meretricis cognomen, IV, 410, 1.
- Lycia, Xanthi f., Apollini parit Patarum, III, 235, 81.
- Lycia terra, olim Tremile vel Trimilis dicta, III, 236, 84; unde nomen habeat, II, 343, 2. Lycii latrocinis dediti; γυναικοκρατοῦνται in falsos testes severe animadvertunt, II, 217, 15. Eorum instituta quædam, III, 461, 129. Eorum rex Amphianax (aliis Jobates), III, 367, 16. 303, 12. II, *præf.* p. vii. Lycii Chrysaorim in Caria condunt, IV, 311, 8. Oraculum, ubi piscium opera vaticinia eduntur, IV, 479, 1. 2. In Lycia natus Apollo, IV, 496, 14. Lyciæ Arycandenses, Limyrenses, III, 194, 11. Chimæra mons, II, 379, 13; fons Melite, amnis Xanthus, II, 343, 2. Urbes: Edebesus, Alimala, Arycanda, Arneæ, Menedemium, Acarassus, Gazæ, Erymnæ, Molyndæa, Cœnoanda, Sidyma, Myra, Phellus, Antiphellus, Mellana, Artymnesus, Pinara, Patara, Telmissus, Megiste, Glauci demus, Ilaris, Dædala Hylami, Lyrnatis, Araxa; Ninus et Lamus fl.; Cragus mons; Cochliusa, Doliche, Macra insula; Sebada portus, q. v.
- Lycinus (?) Cadmus, II, 2 a.
- Lycius, Myronis f., ex Eleutheris Bœotus, artifex, III, 116, 2.
- Lycomedes Scyri rex Theseum de rupe præcipitem dat, II, 208, 1, § 2.
- Lycon orationem accusatoriam contra Socratem præparavit, III, 43, 32; cultu mundissimus, III, 46, 47.
- Lycophron, Periandri f., tyrannidem ap. pericæcos constitutus perit, III, 393, 60.
- Lycophron tragicus, Chalcidensis, Soclei f., a Lyco Rhægino adoptatur, II, 370 a.
- Lycophronidis versus, II, 314, 33.
- Λυκόποδες, Alcæmonidæ, II, 110, 16.
- Lycoreus Juppiter, III, 107, 7.
- Lycormas fluv., in quem Euenus se conjecit, IV, 401, 5.
- Lycosthenes sive Lycosthenia, Lydiæ urbs, III, 371, 23.
- Lycii in Creta, Lacedæmoniorum coloni, II, 131, 88 a.
- Lycurgus Bacchum Cadmea et Bœotia expellere aggreditur, III, 628, 5. Hyades fugat, III, 304, 19.
- Lycurgus, Arcas, Jocriti f., Botachi p., III, 379, 44; ex Antiope Ancaei pater, II, 133, 89, et Epiochi, Ereuthalionem ex insidiis occidit, IV, 336.
- Lycurgus Laced., Prytanidis f., III, 603, 1; a Procle sextus, ab Hercule undecimus, IV, 389, 5. Ejus ætas, III, 689. Cum Iphito et Cleosthene ludos Olympicos restaurat, III, 603, 1; cum Iphito ἐπεχειρία Olympicæ auctor, III, 37, 5. Ejus nomen in disco Olympicum incisum, II, 128, 76; vir πολέμιώτατος, II, 62, 9. Nullam bellicam actionem attigit, II, 365, 13. E Samo ins. Homeri carmina in Peloponnesum apportavit, II, 209, 4, 3. Sec. nonnullos omnium reip. Spart. institutorum auctor, II, 209, 2, 1. Charilao tyrannice regnante, statum reip. mutavit, II, 209, 2, 4; Cryptiam instituit, II, 209, 2, 4; quomodo rem publicam capesserit, III, 37, 4. Quomodo populum in ordines distinguere; ubi conciones populi instituere a Pythia jubetur, II, 128, 79. Senatam quot virorum instituerit, II, 128, 78. Equitatum in turmas distribuit, III, 33, 30; gerontes instituens, III, 20, 1. Cryptiæ auctor, II, 129, 80. Arithmeticam proportionem, ut turbæ accommodatam, Lacedæmone ejecit, et geometricam, paucorum legitimo regno convenientem, introduxit, II, 243, 27. Γέλωτος ἀγαλμάτων dedicavit, II, 628, 12. Minervæ Optiletidi fanum consecrat, qua occasione, II, 192, 1. Post Charilai regis tutelam peregre abiit, plurimumque temporis in Creta insula degit, II, 131, 88 a. Hispaniam, Indiam et Libyam adiit, IV, 332, 2. Vitæ exitus, III, 390, 57; in Creta obiit; sepulcrum ejus Pergamiæ, II, 282, 37. Cf. IV, 314. Cineres in mare Creticum dispersi, IV, 333, 3. Ejus laus; templum, sacra, II, 128, 77.
- Lycurgum Athen. oratorem tradi sibi postulat Alexander, II, 472, 9.
- Lycus, Telchin, e Rhodo in Lyciam venit, ubi Lycii Apollinis fanum ad Xanthum exstruxit, III, 175.
- Lycus, Dascyli et Anthemoisæ Lyco fluvio natæ filius, Mariandynorum rex, in Pelopis cognati honorem Argonautas comiter excipit, II, 39, 49. III, 13, 5; ei Hercules contra Bebryces auxiliatur, eorumque regionem dat, quam Lycus Heracleam vocat, II, 32, 15. Cf. III, 24, 1. 300, 2.
- Lycus, Thebarum rex, regno ejicitur; postmodum ab Amphione et Zetho, quorum matrem Dirce regina captivam tenebat, occisus est; domus ejus a Laio occisoribus data, III, 366, 14. Lycus cum filiis ab Hercule interceptus, III, 305, 22.

Lycus, Pandionis f., II, 351, 12.
Lycus, Argivorum rex, Nyctei frater, III, 628, 6.
Lycus, Lelex, cum Termero piraticam exerceat, IV, 474, 3.
Lycus, Martis f., in Libya peregrinos patri mactat; pater Callirrhoeus; Diomedem in vincula conjicit, III, 472, 23.
Lycus Rheimus, Lycophronis pater adoptivus, historicus, II, 370.
Lycus, fluv. Ponticus, III, 13, 6. Anthemoisæ pater, II, 39, 49.
Lycus (i. q. *Halycus*), Siciliæ fl., II, 221, 29.
Lyde, soror Sadyattis, cuius filium Alyattem comitate sua ad mitiores mores adducit, IV, 530.
Lyde, Antimachi poetæ; alia Lyde Lamynthi Milesii poetæ amasia; uterque amicam suam carmine quod Lyde inscribitur, celebravit, II, 316, 42.
Lydia Mysorum origo ex lingua Mysorum probatur, II, 342, 2. **Lydiæ** reges Tmolus et Tantalus, III, 367, 17. **Lydia** et Ionia terræ motibus Tantali ætate vastatæ, II, 20, 1. **Lydorum** viridaria, ceteraque luxuria; eorum regina Omphale, ipsa a servo contumeliam passa, filias dominorum servis junxit, II, 305, 6. **Lydi** a Cario musicam docti, III, 370, 22. **Lydiæ** urbs Torrhebus, III, 370, 22; et Lycosthene, III, 371, 23. **Lydorum** tyrannus Meles, quem pelli Moxus; sub hoc magna erat siccitas, et Crabum urbem Lydi obsident, III, 371, 24. Rex Aciamus, III, 372, 26; Cambitias, III, 372, 28; Mæon, II, 186, 274. **Lydi** Smyrnam, urbem ipsis subjectam, relinquere coguntur ab Æolibus bello pressi, *ibid.* Rex Hermon sive Adramys, II, 163, 191. Reges: Alcimius, Cadys, Ardys, Meles, quos vide. **Ardyn** regem, regno pulsus, et Cumis apud fabrum pro servo degentem Lydi redimunt, II, 216, 11, 2. Sub Mele fame laborant, III, 382. **Myrsus** rex, III, 383. Præterea V. Sadyattes, Alyattes, Gyges, Cresus. **Lydis** de Mermnadum regno datum oraculum, III, 385. **Lydorum** ἀριστεία πρὸς Ἀμαζόνες, III, 396, 62. Contra Colophonios bellum, II, 164, 198. **Lydia** Menandro provincia assignatur, III, 668, 1. **Lydorum** ad Julianum imp. legatio, IV, 21, 15. **Lydia** acies, II, 442, 9. **Lydi** Musas νῦμφας vocant, II, 11, 11. **Lydorum** mollietiem æmulatur Polycrates Samius, II, 310, 22. **Lydiæ** harmoniæ indoles, II, 287, 71. E **Lydia** oriundi **Cylicranes** Heracleæ Ætaciæ, III, 133, 56.
Lydus Scythia primus æs conflavit, II, 182, 257.
Lygdamis qua occasione Naxiorum tyrannide politus sit, II, 155, 168. 169.
Lynceus Samius, Duridis frater, II, 466, *not.*
Lyncus, olim Pieria, urbs Bœotiæ, IV, 445.
Lyperus mons Bithyniæ, ad quem urbem Zipoetes condidit, III, 537, 20.
Lycus, Phoronei f., ad Ionem querendam missus, Cauni apud Æbialum regem sedem figit; filiamque ejus ducit, regni particeps; ejus filius Basilus, IV, 363 sq.
Lyrnathia, Lyciæ castellum, III, 235, 76.
Lysander classem, quam Antiocho Alcibiades commiserat, vincit, II, 351, 14. Ejus victoria ad Ægospotamos quibusnam portentis prænuntiata sit, II, 441, 5. Ejus fastus et potentia. **Lysandria** festa, II, 484, 56. Ejus donaria Delphica, III, 106, 3; statua in Olympia, II, 183, 264. **Lysander** aliam mulierem formosiorum ducturus mulctatur, III, 37, 6. Nauclicdem luxuriosum objurgat, III, 193, 6. Ejus de cauponibus edictum, IV, 417, 22.
Lysandra, Nicomedis et Ditiæzes f., III, 600, 75.
Lysandra, Ptolemæi I f., nupsit Alexandro, Cassandri filio, III, 695, 3. 698, 3.
Lysanias Mallotes scriptor, IV, 441.
Lysias, Antiochi Eupatoris tutor, a Demetrio Sotere occisus, III, 711, 15.

Lysimachia a Lysimacho condita, II, 454, 6. Ad eam Gallos vincit Antigonus Gonatas, III, 44, 36.
Lysimachus, Aristidis pater, II, 366, 14.
Lysimachus, Aristidis ex filia natus, paupertate pressus, II, 367, 15.
Lysimachus, Agathoclis f., e Crannone Thessalus, III, 698, 4; Thraciam et Chersonesum provinciam obtinet, III, 668, 1. 694. Eurydicen filiam uxorem dat Antipatro, Cassandri et Thessalonices filio; matricidam Antipatrum, qui in Pontum ad socerum confugerat, neci tradit, III, 695, 3. 698, 3. Ephesum dirutam restaurat et Arsinoen de uxoris nomine appellat, II, 466 *not.* Cardianorum urbem evertit et pro ea Lysimachiam in Isthmo Traciæ Chersonesi condit, II, 454, 6. Ejus canis, II, 478, 33. Philosophos e regno suo expulit, IV, 358, 9. **Lys.** Amastridem uxorem ducit, Sardes advocat, deinde eam deserens, ducit Arsinoen, Ptolemæi Philadelphi sororem, III, 530, 3. **Lysimachi** præfecti duo, deinde ipse Lysimachus a Zipoete Bithyno præliis superantur, III, 537, 20. **Pyrrhum** bello adortus Epirum vastat, et ne regiis quidem sepulcris parcat, II, 453, 6. **Pyrrhum** Macedonia regno ejicit regnatque in Macedonia annis quinque mensibus septem (287-281). A Getis una cum Clearcho capitur, mox vero dimittitur; Clearchum et Oxathrem, qui Amastridem matrem necarant, e medio tollit; opibus tyrannorum potitur et liberam rempublicam Heracleotis restituit, III, 531, 5. 6. Mox tamen Arsinoæ Heracleam dedit, 531, 7; Arsinoæ machinis circumventus Agathoclem ex priore uxore filium occidit; hinc summum subditorum in eum odium; qua animorum conditione usus Seleucus eum bello adortus, prælioque ad Curupedium commissio vincit; cadit Lysimachus Malaconis Heracleotæ pilo transfixus, III, 532, 8. 698, 4. 695, 4. 703, 1; vitæ anno octogesimo, II, 453, 4. Ejus parasitus Bithys, III, 310, 11. Regem conviciis prosequatur Sotades, IV, 416, 12.
Lysimachus Chalcidias in Syria regulus, III, 724, 9.
Lysimachus quidam Babylonius, vir ditissimus, Himerum Phraatis sive Arsacis præfectum splendidissimo convivio excipit, III, 259, 21.
Lysimachus Alexandrinus scriptor, III, 334.
Lysiodi, lysiodia, II, 285, 57.
Lysippus comicus laudatur, II, 255, § 5.
Lysis Tarentinus, Pythagoreus, ex ædibus a Cylone incensus salvus se proripuit; Crolone in Achaia, hinc Thebas profectus Epaminondam in discipulis habuit, II, 275, 11. III, 5, 18. Ejus scripta, III, 169, 8.
Lysistratus archon Athen., III, 101, 6.

M

Maadeni, Saraceni, IV, 179 et 178 *not.*
Macæ, Arabiæ gens, III, 476, 39.
Macar, Solis f., III, 176, 1; e Rhodo in Lesbum abijt, III, 176, 2. Lesbi rex iræ in uxorem indulgere solebat; iram ejus Musarum, i. e. servarum, cantu placat Megaclo filia, IV, 457, 4. Pater Antissæ, III, 574, 16.
Macara, vetus Minoæ nomen, II, 220, 28.
Macareus, Sphingem uxorem habet, III, 336, 5.
Macareus, Æoli f., frater Canaces, IV, 504, 1.
Macareus, historicus, IV, 442.
Macaria Herculis patris rogo ignem subjicit, II, 486, 72.
Macaria sive Pyrrha, Agamedæ Lesbæ mater, III, 379, 48.
Macarôn s. Beatorum insula, e. q. Creta, IV, 400, 3.
Macas, Amphithemis f., IV, 294, 1.
Macedo, Beretis pater, IV, 509, 7.
Macedonum reges recensentur inde a Carano usque ad

- Alexandrum, III, 689, 1; inde ab Alexandro usque ad Pseudophilippum, III, 694 sqq. De Macedonico regno vaticinium Demetrii Phalerei, II, 368, 19. Macedoniam non invadit Cimon, etsi facile potuisset, II, 55, 4. Reginae Macedonum inter famulas habebant *κολαξίδα*; mulieres e Cypro oriundas, quæ turpissimum in modum mores dominarum corruerunt, II, 312, 25. Juvenis quidam Macedones excitat, ut a Romanis deficientes patrum imperium recuperent (circa 102 a. C.), II, *præf.* xxiii, 31. Macedonia, capta a Taxile Amphipoli, ad Mithridatem deficit, III, 542, 32. A Gothis sub Valente vastatur, IV, 32, 42. Macedones, qui nullum hostem occiderant, capistro cingebantur, II, 152, 153. Alius eorum mos, II, 486, 72. IV, 419, 33. Sacerdotes *βίβω* in precibus invocant, III, 9, 27. Macedoniae regio Bisaltia, III, 583, 44. Urbes: Acesamenæ, Altus, Balla, Berœa, Calarna, Cydna, Lete, Mierza, Miletus, Olbelus, Olobagra, Parœopolis, Parthenopolis, Physcus, Scydra, Tirsæ, *q. v.*
- Machæra lapis, III, 198, 2.
- Machæriones, gens Lacedæmonia, II, 192, 3.
- Machamæus V. Accamæus.
- Machaon, Æsculapii et Epiones f., Nicomachi pater, III, 45, 41; 324, 22; quomodo vulnus Philoctetis sanaverit, II, 10, 6.
- Machares, Mithridatis f., quo tempore pater in Armenia erat, in Colchide degens cum Lucullo foedus facit, eique tradit quæ patri destinata erant, III, 555, 54.
- Machareus, Dætæ f., Neoptolemum occidit, III, 303, 9.
- Machatæ et Philinnii historia mirabilis, III, 611, 30.
- Machates, Derdæ et Philæ frater, III, 161, 5.
- Machlyas, Amphithemis f., III, 294, 1.
- Machlyes in Libya androgyni, II, 179, 249; ejus gentis mos, III, 462, 136.
- Macistus, Elidis urbs, II, 219, 25.
- Macra, e. q. Eubœa ins., IV, 325, 26.
- Macra, ins. ad Lyciam, III, 236, 87.
- Macra, planities Cuesyriae, III, 276, 60.
- Macrabandarum in Armenia regio, IV, 243, 41.
- Macrinus, archon Athen. (116 p. C.), III, 619, 38.
- Macrinus, Quinti seu Quietii pater, IV, 195, 8.
- Macrinus, Rom. imperator, IV, 591, 136.
- Macrinus, comes fisci, post prœlium quo Valerianus imp. captus est, Samosatis milites recepit; ad Valerianum se conferre recusat (260), IV, 193, 3.
- Macris, vetus Eubœæ nomen, II, 141, 105. IV, 395, 9.
- Macrobi, postea Homeritæ, IV, 271.
- Macrocephali, supra Colchos habitantes, II, 339, 2.
- Macrones (*Bechires*), Dolionum finitimi, Cyzicenis infesti, bellicosissimi, II, 39, 46. III, 29, 4; coloni Eubœorum, IV, 395, 10. In eorum regione τὸ ἱερὸν ὄρος, II, 464, 3.
- Macrosiris, vir ingens, cujus cadaver ab Atheniensibus in insula effossum, III, 622, 45.
- Μακροσκελεῖς in India, II, 423, 29.
- Macum, opp. Æthiopie, III, 478, 42.
- Madia urbs ab uno ex Abrahami filiis nominata, III, 224.
- Madianes, Abrahami f., III, 214, 7.
- Madianitæ, III, 224.
- Mæander fluv., II, 164, 198 a. III, 198, 3. In eo sophron lapis, IV, 379, 3.
- Mæander, pater Callirrhoes, III, 644, 48.
- Mæander, Cercaphi et Anaxibii f., flumini nomen dedit, IV, 521.
- Mæandrius, Protagoræ philosophi pater, II, 90, 6.
- Mæandrius, Milesius historicus, II, 334.
- Mæandropolis, Magnesie urbs, III, 607, 23.
- Mædi, II, 19, 2. Mædorum Seuthæ et Ronaces inventum, III, 73, 10.
- Mælius (Spurius) per famis tempestatem frumentum largiendo tyrannidem affectare studet. Quomodo ejus consilia optimates diluerit, ipseque misere perierit, II, *præf.* p. xxxi-xxxvi. Ejus domus solo æquata, Æquimeli, II, *præf.* p. xxxvi.
- Mæmacterion mensis unde dictus, III, 341, 22.
- Mænalis Arcadiae mons, II, 145, 118.
- Mæon, Apellidis f., Dii frater, ex Eumetide Homeri pater. II, 66, 10. 16, 2. III, 641, 20. Lydorum rex, cui traditur Homerus infans, II, 186, 274.
- Mæotarum rex Æetes, II, 8, 4.
- Mæotis palus, III, 90.
- Mæranus vel Mææranus Persa, pater Saporis, IV, 254, 50. 52.
- Mæson, Megarensis Siculus, poeta, III, 129, 46.
- Magadis instrumentum, II, 286, 64 sqq. 486, 69. III, 73, 8. 277, 67.
- Μαγαλάστρου statua in Scolo Bœotico, III, 126, 39.
- Magas uxorem ducit Apamen, Antiochi Soteris et Stratonices filiam, III, 707, 5. Cyrenarum rex, pinguedine suffocatus, III, 192, 3. Ejus filia Berenice, III, 165, 21.
- Magase, opp. Æthiopie, III, 478, 42.
- Magdis Thrax, a quo Magadis dicta, II, 486, 69.
- Magi. Eorum de diis sententia, II, 396, 19. Duo principia esse statuunt, Oromasdem et Arimanium, III, 53, 78. Sub divo sacra faciunt; ignem et solem deorum simulacra habent, II, 91, 9; virgam tenentes vaticinantur, II, 91, 8. Non utuntur præstigiis, II, 90, 5. Cyro somnium interpretantur, II, 91, 10. Eorum posteri gymnosophistæ, II, 313, 28. Magos Pyrrhon audivit, III, 243, 146. Magices præcipui magistri, II, 25 a. Magus in Phœn. mythologia, III, 567, 8.
- Magna, Libyæ ins., III, 238, 129.
- Magnentius ad Constantium legatus mittitur (350), IV, 190, 16.
- Magnes Smyrnæus a Gyge dilectus, a Magnesii cur sit male habitus, III, 395, 62.
- Magnesia ad Sipylum, patria Simonidis poetæ, II, 42 et 71.
- Magnetes Mæandri accolæ, Delphorum coloni. Eorum mos quidam, II, 164, 198 a. Urbem eorum expugnat Gyges, III, 396, 62. Ab Ephesiis clade afficiuntur, auctore Pherecyde Lirio, III, 40, 19. III, 383. Superbi, equorum altiores, magna perpassi; eorum princeps Phamis, II, 218, 22.
- Magnesia Themistocli ab Artaxerxe data, II, 296, 10; patria Heraclidis, Zopyri, Possis, Cleonis, *q. v.*
- Magnetes, II, 455, 11. III, 455, 11; contra Thessalos belligerant, II, 151, 147. Hætaridia agunt, IV, 418, 25.
- Magnus Carrhenus, dux copiarum in Juliani expeditione Persica, quam opere historico descripsit, IV, 4.
- Magodi, magodia, II, 285, 57. 58. IV, 321, 7.
- Magon in Gangem influit, II, 413, 18.
- Magora, opp. Æthiopie, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Magusa, opp. Æthiopie, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Major, Arabs, sophista, III, 662.
- Majorianus. Eum Eudoxia post mortem Valentiniani imperatorem renuntiari voluit, IV, 615, 201, 6. Ejus contra Avitum rebellio, IV, 616, 202. Imperator Gothos in Gallia socios sibi adjungit; contra Genserichum in Africam bellum transferre statuit (460), IV, 103, 27. Ejus nex, IV, 616, 203.
- Mala aurea, i. e. citria, III, 472, 24.
- Malacon Heracleota Lysimachum in prælio ad Europedium occidit, III, 532, 8.
- Malacus historicus, IV, 442.
- Malamantus, Indię fluv., II, 413, 18.

- Malchion Syrus, III, 653, 1.
 Malchū insula in sino Arabico, III, 477, 42.
 Malchus Pbiladelphensis historicus, IV, 111
 Maleum promont., II, 178, 242.
 Maleus, mons Indicus, II, 410, 8.
 Maliensium respublica, II, 151, 144; mos, II, 150, 142.
Maliacum navigium. Proverbii huius origo, II, 150, 143.
 Malli, Indiæ gens, II, 413, 18. 414, 18. Mallensi pugnae Ptolemæus Lagi interfuit, III, 321, 1.
 Mallos, opp. Æthiopiz, III, 478, 42. IV, 351, 1.
 Mallotes, Lysanias, IV, 441, et Nicias scriptor, IV, 463.
 Mama, Scythia e regio genere, ad Romanos transfuga, Attilio traditus cruci affigitur, IV, 72, 1.
 Mama, opp. Æthiopiz, III, 477, 42.
 Mambria, opp. Æthiopiz, III, 478, 42. IV, 351, 2.
 Mambren, Chebronis oppidum, III, 215.
 Mamerus in Sicilia tyrannus a Timoleonte debellatur, II, 82, 3.
 Mamertini Messanam et Rhegium obtinent, III, 18, 2.
 Mamili seditio Romæ, IV, 555, 45.
 Mamuda, opp. Æthiopiz, III, 477, 42.
 Manasse, Josephi f., III, 216.
 Manasse, Judæorum rex, IV, 552, 26.
 Mandel, Indiæ gens, II, 414, 18.
 Mandiandini, gens Indica, II, 414, 18.
 Mandrobulus Samius Junoni ovem consecravat, II, 159, 177.
 Maneros cantilena Ægyptiorum, III, 14, 9.
 Maneros Ægyptius, a magis (*Musis*) edoctus, II, 313, 29.
 Manesium, urbs Phrygiæ, III, 233, 51.
 Manetho Sebennyta, II, 511; ejus scripta, II, 511 sqq. Manetho Mendesiis, *ib.*
 Mania, Demetrii Poliorcetzæ amica, III, 67, 4.
 Mantiach a Sogdaitis ad Chosroem legatus, IV, 225, 18.
 Dizabulo suadet ut, spretis Persis, cum Romanis societatem ineat, IV, 226. Ipse ad Justinum Byzantium missus, ab eoque benigne exceptus omnia impetrat, *ibid.* Cum Zemarcho, Justini legato, ad Turcas redit, IV, 227, 19. Moritur; ejus filius Tarchon, IV, 229.
 Manium dynastiz apud Ægyptios, II, 526 a.
 Manlii (Cn.) Vulsonis res in Asia gestæ. De iis ad Rhodios scripsit Hannibal, III, 99.
 Manlius (T.) Torquatus in bello Latino, dum in Campania versatur, disciplinam militarem ad majorem revocare severitatem instituit, II, præf. p. xxxix.
 Manoe, pater Sampsonis, IV, 548, 15, 5.
 Mantalus, urbs Phrygiæ a Mantalo condita, III, 233, 51.
 Mantichora, Æthiopiz bestia, III, 479, 49.
 Mantinensium respublica, II, 134, 90 a. Mantinenses certaminum singularium inventores, III, 36, 1. Mantinenses sallationes ob manuum gestus Aristoxenus omnibus præfert, II, 284, 49. Ad Mantineam prælium, II, 138, 99 a. Mantinez aliquamdiu degit Aristoxenus Tarentinus, II, 269. Mantinenses : Salius, Lasthenia, Cydippus, q. v.
 Mantis, Cæprezi f., Amphipolitanus longævus, III, 609, 1.
 Mantius, Melampodis f., Cliti pater, IV, 638 a.
 Mantō, mater Mopsi, III, 29, 1.
 Manuel, Persarmenius, frater Vardani, a Surena interceptus (571), IV, 271.
 Manus, Manesii urbis conditor, III, 233, 51.
 Marathos, Arcas, Tyndaridas in Atticam invadentes comitatus, ante aciem ex oraculo se immolandum præbet; ab eo nominatus Marathon pagus, II, 239, 13.
 Marathon pagus a quo sit dictus, II, 239, 13. Marathonii prælii nuntius Thersippus, II, 198 b.
 Marcellinus, dux militum Magnentii ad Constantium de pace legatus (350), in vincula conicitur, IV, 190, 16.
 Marcellinus, exercitus dux, Sicilliam relinquere cogitur a Ricimero, qui copias ejus reduxit (461), IV, 103, 29. Imperium appetit; a Phylarcho Leontis legato ad pacem colendam permovetur (463), IV, 104, 30.
 Marcellinus quidam tamquam Theuderichi partibus additus a Zenone in exilium ejicitur (478), IV, 120, 11.
 Marcellus quinam primus cognominatus sit; cognominis etymologia. Marcellus *gladius* a Romanis cognominatus, III, 270, 43 sq. Mortem Archimedis dolet; ejus in Engyinos Siculos clementia, III, 271, 45. Ejus ἀναθήματα Catanzæ, Syracusis, in Samothrace, in Lindo urbe, III, 272, 46. Hannibalem aliquoties vicit præliis minoribus, III, 471, 17.
 Marcellus (M. Claudius) 600 talentum tributum e Celtiberia exegit, III, 274, 50.
 Marcellus (L.), Lucii f., Placentinus longævus, III, 608, 29.
 Marcellus, Æthiopicōn scriptor, IV, 443.
 Marcellus, cum Juliano in Galliam missus, omnium rerum potestatem penes se habebat, IV, 16, 8 a. Multis Julianum injuriis afficit; imperatoris in eum clementia, IV, 21, 17. Filiius ejus imperio manus injectans supplicio afficitur, *ibid.*
 Marchadas ad sinum Arabicum, III, 477, 41.
 Marcia, Trajani soror, a qua Marcianopolis nomen habet, III, 676, 18.
 Marcia Commodō necem parat, IV, 585, 121.
 Marcianopolis, IV, 122, unde dicta; a Gothis obsessa strenue defenditur, III, 675, 18.
 Marcianus quidam sub Valente imp. vir optimus, IV, 33, 44.
 Marcianus, Theodosio II succedens, legatos quos tributorum causa Attila miserat, re infecta dimittit, IV, 98, 15. Apollonium ad Attilam mittit legatum, 99, 18; bellum contra eum Attila parat, 100, 19. Imperator de morte Attilæ somnio docetur, IV, 101, 23. Bis legatos mittit ad Genserichum, ut Valentiniani uxor ejusque filiæ in libertatem restituerentur, incassum, IV, 101, 24. De fundis publicis quos Valens vendiderat, edictum Marciani, IV, 155, 6.
 Marcianus, Anthemii f., Leontis imp. filiam Leontiam ducit; cum Procopio contra Zenonem seditionem movet; ab illo victus, et Cæsaream Cappadociæ relegatus, presbyter ordinatur; fuga e Cappadocia elapsus ad Ancyrum turbas excitat; captus in Isauriam (*Tarsum* in Ciliciam) relegatur, IV, 137, 1. 140, 3. 130, 19. 619, 211, 3 sq. Pseudomarcianus, IV, 620, 212.
 Marcianus, patricius, a Justino imp., cognato suo, contra Persas in Asiam missus, Euphratem transgressus in Arzamenen mittit agros vastaturam manum; Dara contendit; ad Sargathon vicum Persas prælio vincit; Thebethon castellum frustra oppugnat; Nisibin obsidione cingit. Nihil proficenti Justinus imperium abrogat, misso in locum ejus Acacio, *ib.* 275, 4. 271. IV, 240, 36 a. 271. 275, 4.
 Marcii (L.) in Hispania res gestæ (212 a. C.), III, 98, 5.
 Marcus (C.) Rutilus consul, II, præf. p. xxxvi, 2; militum præsidiariorum in Campaniæ oppidis nefasta consilia diluit, p. xxxviii sq.
 Marcomannorum rex Ballomarius (M. Aurelii temp.), IV, 186, 6.
 Marcus, imperator a Britannis renunciatus et mox occisus, IV, 59, 12.
 Marcus Pamphrepius illo commendavit, IV, 137 a.
 Mardi. Eorum e gente oriundus Cyrus, III, 398.
 Mardis (*Merdin*), castellum Romanorum in Mesopotamia, IV, 260, 275, 5.
 Mardonius ad Platæas victus, III, 15, 14.
 Mardylas Epirota, fur, II, 462, 2.

- Mare. Ejus accessus et recessus. De eo Posidonii sententia, 291, 93. 94. 95.
- Mareotidis lacus ambitus, III, 522, 2.
- Marepticorum regio, IV, 242, 41.
- Mares, rex Ægypti nonus ap. Eratoeth., II, 545.
- Mares, Æg. rex XXXV sec. Eratoeth., II, 561.
- Mareô inas. in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Margaritæ Indiæ, II, 418. 419; variarum regionum, III, 480, 66.
- Margus, urbs in Illyrico Mæsurum ad Istrum sita; ad eam Plinthas Theodosii legatus Attilam convenit, IV, 72, 1. Eam episcopus urbis Hunnis prodit, IV, 73, 2.
- Maria (Sancta), de qua oraculum editum, cum Rhea ab Argonautis confunditur, IV, 548, 15.
- Maria, Zenonidis obstetrix, IV, 117, 7.
- Mariades v. Mareades v. Mariadnus (*Cyriades*), Antiochenus, urbe ejectus ad Persarum regem Saporem se contulit, IV, 192, 1.
- Mariamnia, Phoeniciæ urbs, IV, 471, 10.
- Mariandyni, ultimi Paphlagonum, ad Sangarium, III, 595, 46. Eorum rex Lycus, II, 32, 15. 39, 49. III, 24, 1. Cantilenis lugent Priolam et Barynum sive Bormum, IV, 353, 1. III, 13, 9. Apud eos Idmon apro interficitur, II, 40, 56. Titiam colunt, IV, 354, 3. Mariandyni Heraclæotum penestæ, III, 257, 16.
- Mariandynus, Titia f., excoluit aulodiam threneticam, IV, 353, 2.
- Marinus, Anastasii nepos, Bassiani pater, IV, 621, 216.
- Marius e fuga Romam redit; mox, reverso ex Asia Syllo denuo urbe excedit, III, 544, 35. Cf. IV, 561, 57. Ejus dies postremi, morbusque fatalis, III, 266, 40. De Syllo dictum, IV, 19, 14.
- Marius, unus e ducibus Mithridatis, III, 546, 40.
- Marmares, Sacarum rex, Zarinae maritus, III, 364, 12.
- Maron, Cisi f., Testii p., III, 165, 21.
- Maron, Bacchi et Ariadnes f., III, 165, 21.
- Μαρωνίς, Alexandriae tribus, III, 165, 21.
- Marpessa, Eueni et Alcippes f., quam Idas rapuit, IV, 401, 5.
- Marpessa. V. Perimede.
- Marrubiorum rex Rhetus, III, 231, 28.
- Mars unde ἐννέλιος dicitur, III, 587, 57. Ei ἑκατομυρονίαν in Lemno ins. sacrificat is qui hostes centum interfecerat, IV, 397. Lyci pater, III, 472, 23. Ex Ægina vel Parnasse pater Sinopes, II, 161, 186; e Sterope pater Eueni, IV, 401, 5. E Philonome pater Lycasti et Parrhasii, IV, 531, 1. Pater Otreræ, IV, 520, 4. Romuli et Remi pater, III, 93, 22. Martis ensis sacer ap. Hunnos, IV, 91 et 96.
- Marsus, Illi familiaris, IV, 140, 4.
- Marsya, Phoeniciæ urbs, III, 575, 17. 237, 101.
- Marsyas Phrygiæ fl., III, 198, 3. In eo aulus herba, IV, 388, 12.
- Marsyas, Hyagnidis f., III, 233, 52. IV, 353, 2. Ejus inventum, III, 73, 10; historia, IV, 408. 548, 15.
- Marsyas, frater Cibyriæ, Tabas in Lydia condit, IV, 311, 9.
- Martia, uxor Severi imp., III, 657, 1.
- Martialius, sub Theodosio II magister officiorum, IV, 77, 7.
- Martianus; ejus filiam ducit Alexander Severus; ipse in imperatorem deinceps conspirat, reque detecta interficitur, III, 673, 9.
- Matinianus quidam tribunus Probum imp. exhortatur ut arma moveat contra Carum rebellem (282), IV, 198, 11.
- Martinianus, sub Zenone militum dux, IV, 121, 15. IV, 124, 16.
- Martinus, Zenonis familiaris, IV, 135 b.
- Martinus, Rom. in Colchide dux, IV, 210.
- Marudachus Baldanes, Hagise interfecto, Babylonis imperio potitur, II, 504, 12; sex mensibus post ipse ab Elibo interimitur, II, 504, 12. 503, 11.
- Maschane, Arabum Sceutarum urbs, III, 660, 11.
- Masdanaballus, IV, 560, 64.
- Masinissæ mores, III, 187, 7 et 8; filii, IV, 560, 64.
- Masnes, Lydiæ fluv., IV, 629 b.
- Massasyli, Mauritaniae gens, III, 473, 29.
- Massagetæ a Cyro bello appetiti, II, 416, 20. Sic Turci olim dicti, IV, 270.
- Massilia Phocæensium colonia, III, 323, 7. II, 176, 238.
- Massiliensis Nanus Pettam filiam in matrimonium dedit Euxeno Phocæensi; hinc Protiadarum gens Massiliæ, II, 176, 239. Reipublicæ status, II, 162, 188. 177, 241.
- Massiliam deportatur stannum Britannicum, III, 273, 47.
- Inter Massiliam et ostia Rhodani Campus saxosum, Α-θώδες πεδῖον, II, 177, 240. III, 262, 28. Ejus origo, *ibid.*
- Massiliam venit Eudoxus Cyzicenus, III, 280. Urbs ab Adaulpho frustra obsidetur, defendente eam Bonifacio, IV, 62, 21.
- Massiva, Romam profectus Numidarum regnum sibi vindicaturus, a Jugurtha per sicarios occiditur, II, *præf.* xxii, 28.
- Massyli, Libyca gens, III, 70, 11. Eorum mos, III, 462, 134.
- Μαστιχες, μάστοροι, magistratus Pellenensium, II, 139, 182.
- Mastieni in Iberia, II, 34, 20.
- Matris deorum πρόσπολος Attes, III, 8, 26. Primus in eam carmina cecinit Sirtes Libycus, II, 478, 34. Ejus templum in Engyio Siciliæ urbe, III, 271, 45.
- Matigenus, Badezori f., Tyriorum rex, IV, 446, 1.
- Mathæ, Indica gens, II, 413, 18.
- Matrimonianus, cujus sororem Illus duxerat, Verinam Augustam Tarsum abducit, IV, 619, 211, § 2.
- Matris, pater Chionis tyrannicidæ, III, 526, 1.
- Matris Thebanus, poeta, IV, 300, 2.
- Matronis parodi versus, II, 313, 27.
- Matton, heros, Lacedæmone, III, 126, 40.
- Naumarum, Æthiopiarum opp., IV, 351, 2. 478, 42.
- Mauritania simiarum ferax, III, 277, 66. Eam vastat Genserichus, IV, 103, 27. Maurusius fluvius Lixus, III, 280.
- Mauritius, a Tiberio imperatore summus exercitus dux in Oriente constituitur, ut regi Persarum, quocumque se verteret, occurreret (579), IV, 256, 55. Bellum strenue parare jubetur, IV, 258, 55. Ejus indoles, 258, 56. Chlo-maron, Persarum oppidum, obsidione premit (580), 258, 57. Disciplinam militarem corrigere instituit, 259, 58. Romanorum adversus populos vectigales injustitia, antequam Mauritius exercitui præfectus esset, 259, 59. In Iberia rem infeliciter gerit, 260, 59. Prope Constantinam urbem in Mesopotamia castra castris Tanchosdri opponit, 261. 263, 60. A Persis vincitur, 563, 61. Mauritius imp. Musarum amans, IV, 202, 1.
- Maurus præsidio Circesii ab Juliano imp. præfectus, IV, 5.
- Maurusia. V. Mauritania.
- Mausacas Maurus, eques in L. Veri Aug. exercitu, III, 653, 11.
- Mausoli; sic Cares appellantur a Mausolo, IV, 385, 8.
- Mauzunitarum regio Persica, IV, 5.
- Mavia, Caisi Saracenorum reguli filius, IV, 179.
- Maxentius, qui post Maximianum Herculum Italiae imperio potitus erat, tyrannice imperat; a Constantino M. vincitur; caput ejus Romani per urbem gestant, IV, 2.
- Maximianus Galerius Græciam, Asiam Inferiorem et Thraciam obtinet, IV, 2. Nicomediam ad Diocletianum profectus insidias struit Constantino Magno, *ibid.* Ejus in imp. successor Licinius, *ib.*

- Maximianus Hercules, Italiae et Siciliae regnum tenet, IV, 2. Post eum Maxentius imperio potitur, *ib.*
- Maximianus, Aetii domesticus, Domnini pater, IV, 615, 201, 6.
- Maximini statuas frangunt qui Gordianum sibi imperatorem creaverunt, III, 673, 10. Post Gordianos contra eam imperatores eliguntur Pupienus Maximus et Balbinus, III, 673, 12; ante oculos ejus filius Maximinus et Anolinus praefectus occiduntur, 673. 13. Cf. de eo IV, 594, 142-149.
- Maximinus, Maximini imp. f., in conspectu patris occisus, III, 673, 13.
- Maximinus a Theod. II ad Attilam legatus mittitur cum Prisco historico et Bigila interprete. Iter ejus et quae apud Hunnorum regem egerit, et reditus ejus accurate describuntur, IV, 77-95. Ad Saracenos legatus missus de pace constituenda, IV, 100, 20. Deinde cum Prisco in Thebaidaem profectus est, ubi moritur, IV, 100, 21.
- Maximus (M. Clodius Pupienus Maximus) cum Balbino contra Maximinum imperator eligitur, III, 673, 12. IV, 596, § 12 sqq. Ejus indoles, III, 673, 14.
- Maximus, Marcianopolim contra Gothos obsessores strenue defendit, III, 675, 18.
- Maximus philosophus (Juliani in exp. Persica comes), IV, 21, 19; a Festo occiditur, sub Valente, IV, 29, 39.
- Maximus tyrannus, imperante Theodosio, IV, 40, 58.
- Maximus, Gerontii domesticus; ab hoc imperator renuntiat; rebus desperatis fuga salutem quaerit, IV, 60, 16.
- Maximus quidam Romanus perdives (Honorii temp.), IV, 68, 44.
- Maximus Valentinianum imp., qui uxorem ejus stupraverat, occidit; imperio potitus Eudoxiam ducturus est, at repulsam fert; mox interficitur, IV, 614, 200, 615, 201.
- Mazabda, Syriae vicus, postea Apamea urbs, IV, 469 sq.
- Mazacum, olim Amazonium, in Bithynia, III, 597, 58.
- Mazici in Libya, IV, 621, 216.
- Mebodes Chosrois ad Justinum legatus re infecta revertitur (566), IV, 223 sq. Legatos Tiberii ad Daras convenit (576), IV, 241, 40. Mebodes Sannachoerygas, cum Tiberii legatis, Theodoro, Joanne, Petro, Zacharia, de pace agit (577), IV, 248, 46. 47. Cf. 253, 50. 257.
- Mecystophonus, Hercules et Megaræ f., IV, 350, 5.
- Mecyberna, Pallenes opp., patria Hegesippi, IV, 422.
- Meda, Colthelæ Thracis f., Philippi Amyntæ f. uxor, III, 161, 5.
- Medaba, Nabataeorum urbs, IV, 524, 8.
- Mede, soror Penelopes, II, 350, 7.
- Medea, Hecates et Aetæ f., Circes soror, II, 8, 4; quomodo cum Jasone paternam domum reliquerit, II, 40, 54. Fratrem non mactavit, sed veneno sustulit, II, 331, 5. Pharmaco in Lemnum insulam conjecto mulieres foetore afficit, IV, 458, 7. Ejus nuptiae in Coreyra vel Byzantii celebratae, II, 8, 7. Cf. IV, 522, 2. Medea Peliam e medio tollendum quomodo curaverit, III, 389, 55. Cum Thetide in Thessalia de pulcritudine litigat, iudice Idomeneo Cretense, IV, 345. Cum Jasone Corinthum migrat, II, 13, 3. III, 389, 55. Jasone Hippotis filiam ducente, liberos mactat et ad Aegum se confert, II, 13, 3. Ab Aegæo discessit, III, 626. Jasoni necis auctor, IV, 506, 5. Hecatae fanum consecrat in Paphlagonia, III, 15, 14. Medea fab. Neophronis et Euripidis, II, 185, 269.
- Medæe aqua, naphtha Susianæ, IV, 437, 18.
- Medi. Eorum principes Zoroaster sub Semiramide, III, 627, 2. In Media castra ponit Semiramis, III, 356, 7. Artæus rex, III, 359, 10. Medi tyranni octo, qui Babyloniam impetium tenuerunt per annos 224, II, 603, 11; Astibares rex, III, 229, 24. Imperii Medorum tempora, III, 210, 2. Media post mortem Alexandri M. Pilhoni assignatur, III, 668, 1. Mediæ satrapa, postea etiam rex, Timarchus Milesius, II, *præf.* xu, 13. Medorum magi virga vaticinantur, II, 91, 8. Medorum lex, III, 398. Medi, socii Mithridatis contra Romanos, III, 541, 30; ab Hunnis bello appetuntur, IV, 90. Colchidem invadunt sub Justiniano (558), IV, 202, 3. Mediæ gentes Carduchi, II, 75, 3, et Geli, III, 659, 1; fluvius Asprudus, IV, 189, 14; urbs Gazaca, III, 587, 3; castellum Zintlia, *q. v.*
- Medoe, Æthiopiæ ins., IV, 351, 3.
- Medon, Locrensiur rex, II, 145, 122.
- Medullina Aruntium patrem, qui ipsam stupraverat, interficit, IV, 321, 4.
- Medus, Bacchi et Alpheisibæ f., IV, 428, 3. 292, 1.
- Medusæ historia explicatur, IV, 483 sq. E Medusa ortus Pegasus, III, 303, 12.
- Megabyzus. V. Bagazus.
- Megacles Athen., pater Euryptolemi, II, 354, 3.
- Megacles. Ejus contra Cylonis socios facinus. Urbe pellitur ab Atheniensibus, II, 208, 1, § 4.
- Megacles Penthilidas Mytilenis occidit, II, 158, 172.
- Megacles hist., IV, 443.
- Megaclides hist., IV, 443.
- Megaclo, Macaris in Lesbo filia, patris iram Musarum cantu placat, IV, 457, 4.
- Μεγαλόπρις, festum, IV, 494, 13.
- Megalarus sive Amegalarus, rex Chaldaeorum ante diluvium, IV, 280, 1.
- Megale polis in Iberia, III, 573, 11.
- Megallus Siculus megallii unguenti inventor, II, 630, 23.
- Μεγαλοπόλιν statua in Scolo Boeotico, III, 126, 39.
- Megalopolis. Ibi erat commune totius Arcadiæ concilium, II, 134, 91. Megalopolitani recens constituti Platonem rogant, ut leges ipsis scribere velit, III, 521, 8. Megalopolitani: Cercidas, Ptolemæus, Acestorus scriptor, *q. v.*
- Megara Siciliae, II, 348, 6.
- Megaræ ex Hercule liberi, III, 25, 5. 305, 22. IV, 350, 5. II, 9, 4. Parum absuit quin ipsa quoque Megara ab Hercule insaniente interficeretur; maritum, invito Creonte patre, in Peloponnesum comitatur, III, 369, 20. Liberi ejus ab Augea dolo interfecti, IV, 499, 12.
- Megarenses Inus corpus in oram Megaricam ejectum sepe liunt, eamque sub Leucotheæ nomine divinis honoribus afficiunt, II, 344, 6. Megaris sepultus jacet Adraslus, IV, 389, 3. Quomodo democratia dissoluta sit, II, 140, 104. Meg. tyrannus Theagenes, II, 140, 104. Megarenses Oreum a tyrannide liberant, III, 643, 31. Chalcedonem condunt, IV, 150, 20; Astacum, III, 536, 20; Heraclæam, III, 201, 3; Byzantium, IV, 147, 5. Quomodo in condendis cadaveribus versentur, IV, 426, 2. Megaris cur sacra faciens rex linguam in aris ponat, IV, 390, 8. Megarensibus magnifico nimis de se sententibus datum a Pythia responsum, III, 25, 7. Megaridis mons τὰ Κέφαρα, II, 464 a. Megarici agri locus Alycus, IV, 427, 3.
- Megaricum, opp. Bithyniæ, III, 592, 29.
- Megarsus urbs, IV, 382.
- Megarsus, Pamphyli filia, IV, 382.
- Megasthenes, Indicôn scriptor, II, 397 sqq.
- Megaticus, mons Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Megeda, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Megista, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Megiste, Lyciæ urbs, III, 235, 82.
- Megisto, Ceti f., Lycaonis neptis (eadem quæ aliis est Callisto, Lycaonis f.), IV, 318, 1.

- Megistonus, III, 23, 6.
 Melænæ, Lyciæ urbs, III, 235, 79.
 Melamphyllus, e. q. Samus, IV, 336, 3.
 Melampus, Amythlaonis f., unde nomen habeat, IV, 390, 9; vinum temperandi artem invenit, IV, 506, 9. Mantii pater, IV, 638 a.
 Melanchrus Argivus, III, 24, 3.
 Melaneus, Apollinis f., Dryopum rex, Epirum sibi subjicit; pater Euryti et Ambraciæ, IV, 344.
 Melanippe Hippotæ Æolum parit, III, 306, 26.
 Melanippeum, Melanippi, Thesei filii, heroum, III, 303, 10.
 Melanippia, altera petrarum Chelidoniarum, III, 584, 47.
 Melanippides carmen de morte Pythonis primus tibiis Lydiis cecinit, II, 286, 68.
 Melanippus cum Charitone Phalaridi tyranno insidias parat, II, 200 a.
 Melanops, Epiphradis f., pater Apellidis, II, 66, 10. III, 641, 20.
 Melantas, Parysatidis servus, II, 94, 26.
 Melanthia, Alpei f., Neptuno parit Irenen, II, 136, 95.
 Melanthius voluptati deditus; ejus preces, II, 310, 21.
 Melanthius scriptor, IV, 444.
 Melanthus Pylius cum Xantho pugnat, IV, 539, 19.
 Melanthus pictor, III, 120, 17. IV, 445.
 Melas, Neptuni f., II, 50, 13. III, 502, 2.
 Melas, CEnopionis f., II, 50, 13.
 Melas, Phrixi filius, IV, 405, 5.
 Melas, Gygis regis gener; ejus nepos Miletus, III, 396, 63.
 Melas, priscum Nili fluv. nomen, III, 502, 2. III, 600, 76.
 Melcathrus ὁ καὶ Ἡρακλῆς, III, 568, 22.
 Melchisedecus, III, 212, 3. IV, 546, 11.
 Meleager (Ptolemæi I e Thaide f.), Ptolemæo Cerauno in regno Macedoniæ succedit; post duos menses imperium ei utpote indigno abrogatur, III, 699, 6.
 Meleagrides aves in Lero insula, II, 333, 1. Cf. III, 156, 41.
 Meleagrides scriptor Antisthenes, III, 79, 6.
 Melech Phœnicum, III, 566, 8.
 Meles fluvijs ad Smyrnam, ad quem Homerum Critheis enixa est, II, 186, 274. Meles fluvijs, Homeri pater, II, 16, 2. 70, 11. III, 641, 20.
 Meles, Lydorum tyrannus a Moxo expulsus, III, 371, 24.
 Meles, rex Lydorum, voluntario exilio Babylonem abit; regnum interim relinquit Sadyattæ, Cadyis filio, e Tyionis genere oriundo, qui Melæ post triennium redeunti id fideliter restituit, III, 382 sq.
 Melesias, Thucydidis pater, II, 126, 70. 491, 6.
 Melesigenes, pater Euepis, III, 641, 20. V. Homerus.
 Meletus, Meleti f., Pittheensis pago, Socratis accusator. Accusationis formula, III, 578, 5. II, 281, 31 a.
 Meletus Thrax, tragicus, CEdipodiam composuit; Laii filius ab Aristophane appellatur, II, 185, 268.
 Meleus Pelasgus. Datum ei oraculum, III, 43. 32. 157, 49. 583, 38. IV, 394, 5.
 Melia, uxor Inachi, IV, 544, 14.
 Melias, Thraciæ rex, IV, 148, 11.
 Melibeus pastor, IV, 544, 8.
 Melicertes, Athamantis et Inôs f., II, 37, 35; trucidatus, II, 377, 8; postea deus marinus Palæmon vocatur, III, 34, 37, vel Glaucus, III, 633, 4; ludique Isthmii in honorem ejus a Corinthiis instituantur, II, 344, 6. III, 503, 3. IV, 518. 539, 20. II, 189, 282.
 Melicertes, cognomen Simonidis Cei, II, 42.
 Melissa, Epidamni f., e Neptuno mater Dyrrachii, III, 574, 14.
 Melissa, Proclis Epidaurii f., uxor Periandri tyranni, IV, 487, 6.
 Melissæ Nymphæ, III, 150, 5.
 Melisseus, Δελφικῶν auctor, IV, 445.
 Melissonius locus Epidamni urbis, III, 574, 15.
 Melissus, Idæ f.,Adrastæe pater, III, 637, 2.
 Melisus, Ithagenis f., philosophus, Samiorum dux Periclem prælio vincit, II, 160, 183. Ejus placita, IV, 170, 45; audit eum Themistocles, II, 53, 1.
 Melitæa, Thessaliæ urbs, II, 263, 61, 2. III, 574, 15.
 Melite, consobrina Eunapii, IV, 7.
 Melite, vetus Samothraciæ nomen, II, 57, 14.
 Melite, Lyciæ fons, quem Latona adiens a pastoribus repellitur, qui deinde in ranas mutantur, II, 343, 2.
 Melitene, Cappadociæ regio, a Ptolemæo Commagenæ præfecto occupatur, II, præf. xi, 12.
 Melitides portæ Athenis, III, 116, 4.
 Melito scriptor, IV, 445.
 Μηλοφόροι s. ἀθάνατοι, satellites regum Persarum, II, 95, 1.
 Μῆλος, *cantus*, unde dictum sit, IV, 457, 5.
 Melse, a quo Mesembria urbs nomen habet, III, 379, 43.
 Melus insula, olim Zephyria, II, 155, 167 b, vel Biblis, IV, 325, 26. Cf. II, 197 *not.*; a Melo quodam dicta, III, 599, 71. Melius Diagoras, q. v.
 Memnon, Tithoni f., dux copiarum quas Teutamus Assy. rex Priamo petenti misit auxilio; a Thessalis occiditur, III, 627, 1. II, 100 a.
 Memnon, lapis vocalis, Amenophthuis; a Cambyse truncatus, III, 522.
 Memnon scriptor, III, 525.
 Memnones, gens Æthiopæ, III, 237, 110.
 Memor Maurusius sub Gallieno imperium affectans occiditur (261), IV, 193, 4.
 Memphis, III, 221, ab Apide Argivorum rege condita, IV, 327, 1. Urbis partes Hellenicum et Caricum, II, 98, 5. Memphitæ reges 30 in heroum vel manium dynastiis, II, 526 a. Reges dynastiæ tertiæ, II, 544; quartæ, II, 548 sq.; sextæ, II, 554; septimæ, II, 555; octavæ, II, 556. Memphitarum regum dynastiæ XVII. XXVI in Chronico Vetere, II, 534.
 Memphres. V. Mephrea.
 Mempsatheuth, Abraami f., III, 220, 14.
 Mempses. V. Semempses.
 Menæchmus, unus ex sexaginta viris in Heracleo Athen., IV, 507.
 Menæchmus (Sicyonius), contra quem Aristoteles scripsisse videtur, II, 182.
 Menalces, venator, ab Epiphane amatus, ejusque carnibus celebratur, II, 315, 37.
Menalia (?), Gygis amasia, II, 314, 34.
 Menander, cui Lydia provincia post mortem Alexandri M. assignatur, III, 668, 1.
 Menander comicus, II, 466 *not.*
 Menander, Bactriæ rex, usque ad Hypanim et Isamum fines regni extendit, IV, 308, 5.
 Menander, Istri pater, II, 51, 73.
 Menander Ephesius sive Pergamenus historicus, IV, 445.
 Menander, Mithridatis dux, a Fimbria clade afficitur, III, 543, 34.
 Menander Protector, Euphratæ f., Constantinopolitanus, Agathie historiam continuavit, IV, 200.
 Mencheres, Memphita, Æg. rex (dyn. IV, 4), II, 548.
 Mencheres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 7), II, 552.
 Mendæi; cur vinum Mendæorum suave sit, II, 301, 30.
 Mendesia Æg., III, 226. Mendesiæ Ægypti reges, dynastiæ vicesimæ nonæ, II, 597. Mendesi: Manetho, Bolus Democritus, Thraasylus, Ptolemæus, Asclepiades, q. v.
 Menebrontes, Hercules et Megaræ f., IV, 350, 5.
 Meneclæ, Barcæus historicus, IV, 448.

- Menecrates Syracusanus medicus, pro Jove Olympio se gerens, IV, 348; ejus ad Philippum literæ, IV, 414, 5. Menecrates Elaïta, Xenocratis disc., historicus, II, 342. Menecrates Nysæensis, Aristarchi disc., pater Aristodemi et Jasonis, II, 344 b. Menecrates Olynthius, scriptor, II, 344. Menecrates Xanthius, scriptor, II, 343. Menecrates varii, Milesius, Ephesius, Smyrnæus, Syracusanus, poeta comicus, II, 345 b. Menedemium, Lyciæ opp., IV, 134, 3. Menedemus Eretriensis, Antigoni Gonatæ magister, civibus suis suspectus Oropum se confert; furti accusatus hinc pellitur communi Borotorum decreto; deinde ad Antigonom profectus moritur, III, 44, 36. Ad Demetrium II Mac. regem legatus, III, 19, 1. Ejus uxor et filiae, III, 171, 14. Non prodidit Antigono Eretriam, III, 171, 15. De vita ejus et moribus, IV, 169, 42. Menelaus ex Helena pater Hermionæ et Nicostrati vel Plisthenis, III, 340, 18. Neoptolemum sepelivit, III, 303, 9. Menelaus, Alexandrinorum ad Antiochum (Asiaticum) legatus, III, 716, 26. Menelaus Anæus, Thebaidis auctor, IV, 451, 9. Menes Thinites, primus rex dynastiæ primæ, II, 539. III, 512, 11. Menes, Cumæorum tyrannus, a Uatia fratre ejectus, III, 387, 53. Menesthenes, Πολιτικῶν scriptor, IV, 451. Menestheus, Athen. rex tempore belli Trojani, III, 340, 19. Menetor, scriptor, IV, 452. Menevis, rex Egypti, cujus regia fuit labyrinthus, IV, 386. Menippe, Thamyris f., mater Orphei, II, 10, 10. Menippi philosophi divitiæ et mors, III, 45, 39. Menodotus Samius v. Perinthus scriptor, III, 103. Menæceus Thebanus a Sphinge necatus, IV, 466. Menæcius, Actoris et Damocratiæ filius, Æaci frater, Opuntem migrat ibique Patroclum genuit, III, 33, 35; IV, 477, 2. 487, 4. Menon, Thucydidis f., Pharsalius, III, 117, 5. Menophanes, Mithridatis dux, Manium Aquillinum, ducem Rom., prælio vincit, III, 541, 31. Menophilus (Tullius), Mæsiæ præfectus (sub Alexandro Severo) ridet Carpos, qui annua stipendia postulabant, IV, 186, 8. Mente vel Nemine fons in Rheatino agro, IV, 437, 13. Mentha, mons Elidis, IV, 331, 6. Mentha, Plutonis pellex; fabulæ origo, IV, 331, 6. Menthesuphis, Memphita, rex Æg. (dyn. VI, 3. 5), II, 554. Mentor Bithynus, Carneadis disc., III, 582, 31. Mentor, Persarum dux, II, 311, 25. Mentuphis (?), Æg. rex XXVII sec. Eratosth., II, 558. Menyllus scriptor, IV, 452. Mephramuthosis (Misphragmuthosis), Æg. rex (dyn. XVIII, 6), II, 573. Mephres (Misaphris. Memphres), rex Æg. (dyn. XVIII, 5), II, 573. Meranes, Chosrois dux, Homeritas vincit (568), IV, 271. Merbalus Babylonius a Tyriis ad regnum advocatur, IV, 447, 2. Mercurius ab Helice et Cyllene enutritus, III, 30, 8. Jovis parturientis caput percussit, II, 627, 7; literarum inventor, III, 156, 44. Ἐρμῆς τριμέγιστος in Phœn. mythol., III, 567, 15; IV, 543, § 10 sqq. Ἐρμῆα, festa Arcadum, III, 123, 26; Cretensium, IV, 359, 13. Mercurii et Apollinis ara Olympica, II, 36, 29. Mercurius Camillus, III, 469, 7. Casmilus Cabirus, III, 154, 27. Mercurius ex Acacallide pater Naxi, III, 231, 32; ex Eubœa gignit Polybum, III, 202, 6; ex Orsinœ Panem, IV, 319, 5; e Rhene Saum, II, 158, 171. Pater Cerycis, II, 301, 40. Polybi Corinthii, III, 366, 15. Fauni, IV, 387, 6. Sicimi, II, 217. Mercurii stelæ Athenis dejectæ a quibusdam, II, 76, 1. Meretricum genus, περὶ μοσχοί, II, 120, 47. Meretrix Venus ap. Ephesios, IV, 406. Meriones post Troica in Paphlagonia Cressam urbem condit, IV, 385, 12. Ejus galea in Matrum templo Engyii oppidi Siculi, III, 271, 45. Mermeroes, dux Persarum sub Chosroe rege, IV, 215. Mermerus, Iri pater, II, 462, 3. Mermnadæ per Gygem Heraclidarum Lydorum regno potentiuntur; sed quinta generatione pœnas dabunt Heraclidis, III, 385. Meroe, II, 443, 1. IV, 477, 42; unde dicta, III, 222. Ibi per quinquennium commoratus Simonides, II, 42 b. Merope, priscum Siphni ins. nomen, III, 379, 47. Merope Sisyphe parit Glaucum, III, 301, 1. Merope, Cypseli f., Cresphontis uxor, cui tres filios peperit; quorum duo Messeniorum insidiis occiduntur, tertius Æpytus salvus evadit, III, 377, 39. Merops, Percoisus, vates, pater Clites, II, 17, 4. III, 11, 34. Merops, Thestii f., Aristodamidæ p., III, 690. Merrhis, Palmenothii f., Chenephæ uxor, III, 221; ubi sepulta sit, quantosque post mortem honores consecuta, III, 222. Merrihus, Persei f., IV, 545, § 20. Merus, mons Indiæ, II, 417, 21. 441, 4 a. Mesembria, Thraciæ urbs, unde dicta, III, 379, 35. Mesembrianus Æsopus, II, 16, 3. Mesene, regio inter Euphratem et Tigridem, III, 661, 18. 589, 14. Mesochris, Memphita, rex Æg. (dyn. III, 4), II, 544. Mesogeum in Lesbo, IV, 459, 12. Mesola, Messeniæ urbs, III, 378, 40. Mesolus ex Ambracia pater Dexameni, II, 148, 135. Mesopotamiæ præfectus Archelaus post mortem Alexandri, III, 668, 1. Mesopotamiam Diodoti temporibus tenebat Dionysius Medus, II, præf. xix; 25. Mes. regio Chazene, Monocartum; urbs Constantina, Mardis; vicus, Tarsa; castellum Tebetha, q. v. Messalina, IV, 573, 88. Messana in Sicilia, II, 348, 6. 309, 16. III, 6, 22. 18, 2; a Syracusanis et Carthaginiensibus obsessa bello Punico primo, III, 17, 1; a Campanis occupata, II, præf. p. xl; patria Dicæarchi, II, 225; Botryis poetæ, IV, 296, 1. Messapii Pythagoram conveniunt, II, 273, 5. Eorum rex Artus, III, 145, 89. Messene, Amenophis f., impuros ex Ægypto pellit; patrem ex exilio revocat, III, 496, 1. Messenia in quinque civitates a Chreaphonte divisa; ejus historia antiquissima adumbratur, III, 376, 39. Bellum Messeniæ, II, 220, 26. Messenii cum Chalcidensibus in Italiam transeunt ibique Rhegium condunt, II, 219, 25. Messenias puellas captivas Bion elocat, IV, 473, 4. Messeniæ urbes: Mesola, Hyamia, Neris, Andania, Pharæ, q. v. Messenii in Hispania, III, 301, 5. Mestor, Persei et Andromedæ f., pater Hippothoes, II, 28, 1. Mestraim, s. Mestrem sive Ægyptus, Chumi frater, filius Chanaanis, III, 212, 3. IV, 539, 21. Mestrianus comes, Sicinii, prælio victi, legatus ad Constantinum (314), IV, 189, 15. Metagenes Parius, historicus, II, 336, 6. Metagitnion mensis unde nomen habeat, III, 340, 21. Metalia historia, IV, 488, 1.

Metalla Turditanæ, Atticæ, III, 272, 48; ap. Artabros, III, 273, 48; μεταλλικαὶ δίκαι, II, 116, 31.
Metaniræ meretricis dictum, IV, 419, 28. 29.
Metapontum, II, 175, 233 b; ibi Diomedes colitur, III, 122, 23; terræ motum Pythagoras prædicit, II, 347, 6; ibi moritur Pythagoras, II, 275, 11. III, 169, 6, in Musarum fano, II, 245, 32. Metapontini Cleonymo Spartano ducentas virgines obsidum loco tradunt, II, 478, 37. Eorum ædícula Olympiæ, III, 121, 20.
Metellus Ol. 177, 4 ad Creticum bellum profectus, III, 606, 12.
Μεταφύλας Pythagorica, III, 6, 19.
Methone, Alcyonei f., soror Pieris, IV, 445.
Methora, Indiæ urbs ab Hercule condita, II, 418, 23.
Methusalamus, Enochii f., III, 212, 3.
Methymne, Lepetymni uxor, Hicetaonis et Helicaonis mater, IV, 414.
Methymne, Lesbii urbs, a Pisidice Achilli prodita, IV, 314.
Methymnæorum colonia Assus, IV, 460, 13. Methymnæus Arion, II, 249, 45, et Hermias historicus, II, 80.
Metiche, scorti nomen, III, 306.
Metius, pater Homeri, III, 641, 20.
Metius Fufetius, Albanorum rex, a Tullo Hostilio victus, et crudeli supplicio affectus, III, 296, 1.
Μετρόων δίκαι, II, 114, 28.
Meton, Empedoclis f., Empedoclis philosophi pater, II, 183, 263.
Meton, Empedoclis f., Empedoclisque pater, III, 6, 22. 42, 27.
Metrodorus Chius, III, 205, 14.
Metrodorus Lampsacenus, Anaxagoræ disc. Ejus studia Homerica, III, 581, 26.
Metrodorus Scepsius, III, 203.
Metrodorus, Isocratis disc., Theocriti Chii magister, II, 86.
Metrophanes scriptor, IV, 453.
Metropolis Phrygiæ urbs, III, 233, 59.
Metropolitanus e Thessalia Æcides, q. v.
Metroum Atheniense, III, 269.
Meures (Meires), Æg. rex XXVIII sec. Eratosth., II, 558.
Mezamerus, Idarizii f., Celagasti frater, Antarum legatus ab Avaribus occiditur (560), III, 204, 6.
Mezentius a Latinis fugatus, III, 174, 1.
Miabies s. Miabidus s. Miebas, Ægypti rex (dyn. I, 6), II, 539 sq.
Michael, sub Leonte cubicularius, IV, 617, 208.
Michoe vel Midoe, priscum Troglodytes nomen, III, 477, 41.
Micipsa, Masiniæ f., IV, 560, 64.
Midas Lydus, rex luxuriosus et homo stolidus; ei aures in longum extraxit nobilis quidam a rege injurias passus; unde asinus rex cognominatus est, II, 306, 6. Cf. IV, 501, 9; Innam fontem vino miscuit Sileno, II, 19, 2.
Midæ Phrygum regis uxor Hermodice, II, 216, 11, 3.
Midæa nympha Neptuno Aspledonem parit, IV, 352, 2.
Midoe. V. Michoe.
Mieza, Maced. urbs, IV, 509, 7; patria Nicanoris, IV, 440, 3.
Miletus, Euxantii f., Minois nepos; vel Apollinis et Arææ f.; infans expositus; a Cleocho enutritus; Minoem fugiens in Samum abit, ubi de eo locus quidam Miletus nominatur; hinc in Asiam reversus Miletum urbem condit, IV, 334, 1; II, 38, 43; pater Cauni et Byblidis, IV, 334, 2.
Miletus, Melanis, qui Gygis regis gener erat, nepos, uxorem habet sororem Sadyattis regis; quam a rege stupratam indigne ferens Dascylum, hinc Proconnesum fugit, III, 396, 63.
Miletus urbs a Mileto condita, IV 334 1. II, 38, 43; Ionice

caput, Cadmi domus, II, 2 a. Miletum e Samo Apollo transducit Oecyrrhoea, III, 313. Miletum sub Neleo colonia frequentant Athenienses et Helices urbis cives; ab his denominatum Neptuni sanum Heliconium, IV, 368, 5; Milesiorum rex Phobus, qui Phrygio regno cedit, II, 164, 199; Leodamas rex, post quem regno potitur Amphitres; hujus tyrannide sublata, asymnetes constituit Epimenus, III, 388, 54; Milesii Prienses clade afficiunt ad Δρύν locum, II, 160, 179. Eorum in bello contra Naxios socii Erythraei, II, 156, 168 b. Naxum obsidentes Polycritus opera et Diogneti proditione trucidantur, IV, 303. Regionem ad Phasin incolis frequentant, II, 218, 18. Cium in Mysia coloniam ducunt, II, 161, 187. Alia eorum colonia Artace, IV, 385, 6. Miletus a Cilliphonte Priensibus proditur, II, 334, 1. Mileti tyrannis ex prytania facta est, II, 165, 201. Luxuria, causa belli intestini inter locupletes et pauperes (Γέργιδας) gesti; Gergithes nefandum in modum trucidantur; hinc ira numinis, II, 199 b. Milesii Colophoniorum luxuriam imitati, ad finitimos eam propagant, II, 306, 7. Πάλοι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι, II, 165, 200. Urbs Gallorum incursione vexata, III, 307. Rheas sacra facturi antea sacrificant Titiae et Cylleno, IV, 448, 9. Mileti oves optime, II, 383, 2. Μιλήσιου γὰρ κλῆνη, ἄλλος, II, 68, 5. Milesii: Bion, Aristagoras, Lamyntius, Menecrates, Mæandrius, Demodamas, Aristides, Timotheus, Euanthes, Hecatomnus, Plango, Tius, Philiscus, Clytus, Erginus Argonauta, Hesychius illustris, Anaximandri duo, Thargelia, Thales, q. v.
Miletus, Sami locus, unde nomen habeat, II, 38, 43. IV, 334, 1.
Miliarius Byzantii urbis, IV, 152, 31.
Milichius Bacchus ap. Naxios, IV, 304, 3.
Milon Crotoniata, vorax fortisque, II, 182, 261; IV, 513. 540, 27. Ejus in domo Pythagorei a Cylone inclusi flammis pereunt, II, 275, 11; III, 5, 18.
Miltiades Myrinam obsidet, Hephæstiam Lemni urbem de ditione recipit, III, 642, 30. Miltiadi irrogatam mulctam solvit Callias, II, 54, 3. Miltiades familiæ sepulcra, III, 116, 4.
Minallis, Meli ins., II, 197 not.
Minæi vel Minnæi, Arabiæ gens, IV, 525, 26. Eorum rex Sophar, III, 220, 12.
Mindimiani (Mimimant ap. Agath.), Asiæ gens, IV, 230, 22.
Minerva apud Cretam in nube latuit, quam Jupiter percussit deam in lucem edidit, IV, 330, 4. Minerva Vulcani amplexus fugit; Erichthonium cistæ inclusum Cecropis filiabus custodiendum tradit; Lycabettum saxum in acropolim portatura cur abjecerit, II, 22, 1. Argo navem extruit Iasoni, III, 302, 3. Minervæ Saturnus pater Atticam dat, III, 569, 24. Ex Neptuno mater Apollinis, II, 190, 283. Minerva (Athene), Itoni f., Iodamam sororem occidit, II, 42, 2. De Argorum possessione cum Neptuno contendit, III, 119, 11. Ab Ornyto vulneratur, III, 122, 24. Eam amat Prometheus, qui propterea vincitur. Hinc Caucasii incolæ Minervæ non sacrificant, II, 474, 19. Asterem gigantem occidit; quare Panathæica ei celebrantur, II, 189, 289. Minervæ Palladium e Troæde in Samothraciam abstulit Dardanus, III, 154, 28. Minerva Ἑλλάς, II, 128, 79; Sciras, IV, 483. Ejus templum Athenis, Parthenon, II, 254, 59. Cum Prometheus et Vulcano in Academia Athen., III, 341, 24. Minervæ Poliadii sacerdotes ex Eteobutadarum gente, IV, 402. Minervæ qui bovem Athenis mactat, idem etiam Pan-

droso ovem sacrificat, IV, 506, 6. Minervæ Ἀθηναίων μαδούση urbem tuendam committunt Athenienses ante pugnam Salaminiam, II, 125, 61. M. ἱκπία, III, 149, 2. M. Pronæa ap. Delphos, IV, 506, 7. Minervæ chalcici templum Laced., III, 121, 18; IV, 361, 3; ὁπιδέτιδος fanum Lacedaemone, II, 192, 2. M. ταυροπόλος, II, 43, 1. Minervæ et Junonis ara Olympica, II, 36, 29; Itonis, III, 234, 53. Cf. II, 42, 2. M. Pallenensis templum, III, 138, 78. Minerva παρθένος, ejusque in Lero templum, II, 333, 1. M. Hyperdemia in Lesbos, III, 380, 48. Telchinia in Rhodo, III, 459, 116; sive Lindia, III, 177. Templum in Rhodo ins. statuit Danaus, III, 177. Ejus templum Byzantii, IV, 149, 16; Romæ, III, 96, 7; fanum in Odyssea, Turditanæ oppido, III, 274, 49. 301, 5. In eo errorum Ulyxis monumenta affixa, *ib.* Templum a Senecheribo in Cilicia exstructum, IV, 282, 7. Minerva in Phœnicum mythologia, III, 567, 16. Minerva ap. Ægyptios Sais, III, 639, 11.

Minium in Carmania, III, 479, 59.

Minius fluv. Lusitanæ, III, 295, 98.

Minnæi. V. Minæi.

Minoa, priscum nomen Pari ins., III, 633, 6.

Minoa, Amorgi ins. urbs, III, 379, 47.

Minoa in Sicilia, olim Macara, a Minoe dicta, qui urbe politus leges ibi Creticas instituit, II, 220, 29.

Minos, Lycasti et Idæ f., IV, 497, 3 a., vir strenuus, æquus, bonus; nonno quoque anno leges corrigere solebat, II, 211, 3. I. Ejus uxor Crete, III, 304, 18. Phædræ pater, III, 305, 24; Androgonis, II, 22, 3; Glauci, II, 22, 2; Acacallidis, IV, 529, 10. Pater Euxantii, avus Mileti, qui invidiam ejus fugiens Samum abiit, IV, 334, 1; II, 28, 33. Ganymedem rapuit, IV, 403; III, 370 *not.*; mortuum sepelivit, IV, 400, 3 a. Pueros Athenienses, qui tributis nomine in Cretam mittebantur, non interficiebat, sed iis pro servis utebatur, II, 153, 157. Phædræ Theseo uxorem dat, IV, 530. Dædalum persequens, in Sicilia urbe Macara politur, quam Minoam vocat legibusque Creticis instruit, II, 220, 29. Carnici in Sicilia a filiabus Caukali interimitur, IV, 433, 5. III, 34, 36.

Minotaurus, Minos dux, IV, 539, 16.

Minucianus, Nicagoræ soph. f., III, 662.

Minucius (L.), annonæ præfectus, Sp. Mælii consilia explorat et ad senatum deferit; statua donatur, II, præf. p. xxxii sq. et xxxvi.

Minucius Basilus, unus ex Cæsaris interfectores, III, 445, 24.

Minyæ Iolcum habitant, II, 42, 3.

Minyas, pater Clymenæ, IV, 380, 5.

Minyas, Armeniæ regio, in qua Baris mons, III, 415, 76.

Miranes (ὁ καὶ Βαρμαάνης?), dux Persarum, a Marciano in fugam vertitur (572), IV, 271.

Misa. V. Nisa.

Misaphris. V. Mephres.

Misenum Italia, II, præf. xxxii.

Misetus, Macedoniæ urbs, IV, 510, 8.

Misor in Phœnicum mythologia, III, 567, 8.

Misphragmuthosis Ægypti rex (dyn. XVII postremus), Pastores bello premit, II, 567. V. Mephramuthosis.

Mitharas, Diophanti, sub Mithridate ducis, pater, III, 545, 37.

Mithræus, Assyriorum rex, tempore Medæ et Ægei, III, 626.

Mitraphernes, Artæi Medorum regis eunuchus, III, 363.

Mithras. Ejus festo inebriatur Persarum rex, et Persicum saltat, II, 472, 13.

Mithras, Æthiopum legislator, III, 583, 40.

Mithridates II, ὁ τρίτος, Ponti rex, Antigonum coclitem fugiens in Ponto moritur 84 annos natus, II, 453, 3.

Mithridatem IV socium sibi adjungunt Heracleotæ (post mortem Lysimachii), III, 533, 11. Ei contra Ptolemæum II auxiliantur Galli, IV, 312, 13. Uxorem ducit filiam Antiochi Thei et Laodicæ, III, 707, 6. Ejus partibus accedunt Arycandenses in Lycia, III, 194, 4. Antiochi Hieracis socius Seleucum Callinicum clade afficit, III, 710, 8. A Gallis bello pressus, ab Heracleotis frumento Amisum misso sustentatur, III, 538, 24.

Mithridates VI Eupator, 13 annorum puer regnum adeptus matrem carcere confecit; fratrem necavit, III, 42, 34. A Chersonesitis contra barbaros advocatus, Scythas debellavit, et Bosporo potitus est, III, 264, 34 a. Reges circa Phasin subegit; Ariathem e sorore nepotem truncat Capadociamque sibi vindicat. Romanis suspectus fieri cepit; postulatis eorum paulisper cedens, undique interim belli sociis se munit, III, 541, 30. Bithynos Romanis addictos per Archelaum ducem prælio vincit; per Menophanem ducem vincit Romanorum ducem Manium; alias multas civitates vel capit vel voluntarias sibi adjungit. Rhodios Romanorum amicos bello aggressus prælio navali vincitur; Romanos per Asiæ urbes dispersos eodem omnes die interfici jubet, III, 531 sq., 31. Athenienses per Athenionem legatum societatem cum eo ineunt, III, 267. Eubrea aliæque Græciæ civitates ad partes ejus accedunt; ibi contra Sullam feliciter pugnat Archelaus. Amphipoli a Taxile duce capta, etiam Macedonia ad M. deficit; deinde vero in Phocide Sullani magnifica victoria potiuntur, III, 542, 32. M. Chios, utpote qui Rhodiorum socii fuissent, debellat; captos in Pontum deducit, ubi ab Heracleotis liberantur, III, 265, 39. 268. 416, 79. 542, 33. Contra eum in Asiam mittuntur Valerius Flaccus et Fimbria; ab hoc filius Mithridatis et Taxiles, Diophantus, Menander duces ingenti clade afficiuntur; complures civitates ad Romanos deficiunt, III, 543, 34. M. Dardani Syllam convenit; pacem quibusnam conditionibus cum eo composuerit, III, 544, 35. Sylla in Italiam reverso, denuo multas gentes, quæ desciverant, sub manum redigit, *ibid.* Contra eum mittitur Murena. Heracleensium auxilium petens Mithridates repulsam fert; pari Marte cum Murena pugnat, III, 544, 36. Deinde bellum contra eum a Rom. committitur Aurelio Cottæ et Lucullo; contra illum mittit Diophantum ducem, ipse contra Cottam in Bithyniam proficiscitur, III, 545, 37. Archelaus dux efficit, ut Heracleotæ inviti quinque triremes Mithridati suppeditent, III, 545, 38. Ad Chalcedonem terra marique Romanos Mithridates ingenti clade afficit, III, 545, 39. Cyzicum obsidet; post varios casus (Cf. II, præf. XXIV, 33) obsidionem solvit; reditum parans a Cyzicenis et Lucullo ad Æseum fluvium cladem experitur; relictis in Ponto viribus, Perinthum frustra obsidet; hinc in Bithyniam retrocedit, III, 546, 40. Tum Romani Cio, Ciero, Apamea, Nicæa urbibus potiuntur, III, 547, 41. M. in Nicomedia urbe subsistens a Cottæ et Triario appetitur, classis ejus in Ægæo mari et ad Tenedum gemino prælio devincitur; quare eam in Pontum retro movet. Ad Hypium fl. tempestate morari coactus, per Lamachi prodicionem Heraclea urbe politur. Præsidio ei imposito, Sinopen contendit, III, 548, 42. Heracleam oppugnat Cottæ; naves in Cretam et Hispanias a Mithr. missas in reditu circa Pontum interciperi jubetur Triarius; in ipsum regem per mediterranea movet Lucullus. Tum novos socios parare sibi M. studet; Scythæ et Parthi recusant; Tigranes gener auxilia promittit; interim primum variante fortuna pugnatur; deinde duces Taxiles et Diophantus a Lucullo cladem supra cladem experiuntur, III, 549, 43. Despondens animum M. uxores necat, ipse e Cabiris fuga periculosissima evadit in Armeniam, III, 549, 44. In collo-

- quium Tigranidis non admittitur, neque tamen etiam traditur Luculli legato exposcenti eum, III, 550, 46. Mithridatis classem ad Tenedum capit Triarius, III, 551, 48. Eidem Heracleam prodiit Connacorex, praesidii praefectus, II, 553, 51. Filius Mith. Machareus foedus facit cum Lucullo, qui deinde capit Sinopen regiam, III, 555, 54. Post 20 tandem menses M. in conspectum admittitur Tigranidis, qui 10000 militibus instructum in Pontum remittit, III, 555, 55. Ad Tigranem a Lucullo victum reddit, et bellum restaurare studet, III, 556, 58. Mithridates e Co ins. abstulerat pecuniam, quam Cleopatra ibi deposuerat, III, 492, 5. Mithridatis literas secretas Pompeius invenit, III, 314, 1. Mith. in edendi bibendique certamine victor, III, 415, 77. Ejus adulator Sosipater, III, 415, 78; anagnostes Asopus, IV, 159, 11.
- Mithridates, Rhodobatae f., Persa, Platonis statuam in Academia collocasse dicitur, III, 578, 7.
- Mithridates, rex Iberorum, (sub Tiberio) in Armeniam invasit (35 p. C.), IV, 184, 2. Contra Romanos res novas tentans prodiit a Cotye fratre, quem Claudius imp. in locum ejus substituit (47), IV, 184, 3.
- Mixolydia harmonia primi usi sunt Sappho et Pythoclides tibicen. Eadem in tragediam transiit, II, 283, 42.
- Mnaseas Locrus, poeta, II, 378, 11.
- Mnaseas, Mnesonis f., Phocensis, II, 146, 125.
- Mnaseas, Patrensis scriptor, III, 149.
- Mnasigiton, unus ex sexaginta viris in Heracleo, IV, 507.
- Mnemoeynas nephalia sacra faciunt, III, 127, 43.
- Mnesagoras vel Mnesarchus, Tarentinus, pater Archytæ, II, 275, 13.
- Mnesarchus. V. Mnesagoras.
- Mnesarchus, annulorum sculptor, Samius vel e Lemno Tyrrihenus, Pythagoræ pater, III, 41, 25. 271, 1. III, 9, 30.
- Mnesarete, proprium Phrynes nomen, II, 354, 5.
- Mnesias, pater Aristoxeni Tarentini, II, 269.
- Mnesimachus Phaselita, IV, 453.
- Mnesiptolemus historicus, III, 71.
- Mneson, Mnaseæ pater, II, 146, 125.
- Μνῶται, servorum genus ap. Cretenses, IV, 399, 2.
- Moabitæ a Davide subacti, III, 225, 18.
- Moba, opp. Arabiae, IV, 524, 9.
- Mobucharax, opp. Arabiae, IV, 526, 31.
- Mocata, urbs Bithyniae, IV, 353, 6.
- Moceltes. V. Molcestes.
- Mochus, Phenicum historicus, IV, 437.
- Modares, Theodosio militum dux, strategemate usus Gothos in Thracia clade afficit, IV, 36, 51.
- Modunda, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
- Μοχρείας γραφαί, Thesmothetarum iurisdicção, II, 116, 31.
- Mœchindira, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Mœroclæm Athen. oratorem tradi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9.
- Mœsiæ (sub Alex. Sev.) praefectus Tullius Menophilus, IV, 186, 8. Mœsia a Gothis sub Decio imp. vastata, III, 674, 16.
- Moguntiacum. Ibi Jovinus imperator renuntiatur, Honorii temporibus (412), IV, 61, 17.
- Molcestes (sive Moceltes), Bubonensis, in Pisidia tyrannide politur, deinde a Semia fratre occiditur. Necem Molcestæ filii ejus ulciscuntur, II, præf. xvii, 22.
- Μωλεία, festum ap. Arcades, IV, 336.
- Molionidæ ex ovo nati, II, 35, 28. Herculem fugant; deinde ad Cleonas ex insidiis occiduntur, III, 151, 9.
- Molossus, Neoptolemi et Andromaches vel Hermiones f., III, 338, 13. 14.
- Molossi Dianæ fanum apud Cephallenios spoliunt, II, 217, 17; e Molossia in Italiam transeunt Ulysses et Æneas, II, 66, 8. In eam profugit Olympias, III, 161, 5. Molossorum regnum quam diu steterit, II, 148, 137. Molossus, Alexander, II, 181, 255. Molossorum urbs Cassope, II, 36, 30.
- Molpadia Amazo Antiopen occidit, II, 32, 16.
- Molpis Laco, scriptor, IV, 45.
- Molyndea, Lyciæ opp., III, 234, 68.
- Momcheiri, rex Ægypti sextus ap. Eratosth., II, 545.
- Momorus, Gallorum princeps, IV, 367, 2.
- Monabæ, Isauriæ opp., IV, 134, 6.
- Monaulus, Osiridis inventum, III, 481, 73.
- Monedes, Indiæ gens, II, 410, 8.
- Monimus, Θαννασίω scriptor, IV, 454.
- Monocartum, regio Mesopotamiæ, IV, 2.
- Μονόβηλοι in India, II, 423, 29. 424, 30.
- Mopsium in campo Pelasgico Thessaliæ, II, 455, 11.
- Mopuestiam (ad) Antiochus Eusebeas Seleucum, Antiochi Grypi f., prælio vincit, III, 715, 24.
- Mopsus, III, 29, 1.
- Μόρα Lacedæmoniorum, II, 129, 83.
- Morimarusa, septemtrionalis oceanus, II, 388, 6 a. IV, 474.
- Μώρυχος Bacchus, III, 136, 73.
- Moscheres, Æg. rex xvi sec. Eratosth., II, 549.
- Moschi ad Pontum, II, 338, 1.
- Moschianus, Sabiniani interfector, a Zenone contra Theoderichum Val. filium mittitur, IV, 620, 213.
- Moschion coquus, IV, 358, 10.
- Moschus Sidonius dogmatis de atomis auctor, III, 276, 61.
- Moschus philos. aqua et ficis vitam sustinet, IV, 418, 24.
- Moses, Amramis f., Aaronis frater, III, 217. Tisithen ægyptice, impurorum dux, Amenophim, qui ejicere eos Ægypto volebat, in Æthiopiam fugere cogit; deinde vero a filio Amenophis Messene Judæi pelluntur, III, 495, 1. IV, 496, 1. Ogygis temporibus vixit, III, 119, 13; Inachi æqualis, III, 509, 2. De eo v. narratio Eupolemi, III, 220, 13; Artapani, III, 220, 14; Demetrii, III, 224, 16; Joannis chron. IV, 547, 11. Moses, Osarsiph ap. Ægyptios, quomodo Judæorum dux factus sit, sec. Ægypt. narrationem, II, 579 sqq. Ejus viri indoles et legislatio, II, 391, 13. Iniqua de eo scriptorum nonnullorum iudicia, III, 335, 2. 508, 1.
- Moso mulier Judæis leges scripsit, III, 230, 25.
- Mosollanus Judæus, sagittarius, II, 395, 14.
- Mossynorum v. Mossynæorum instituta, III, 461, 126. II, 379, 15.
- Mossylicus portus Africae, III, 477, 42.
- Mosthes, Æg. rex xviii sec. Eratosth., II, 549.
- Mot in Phenicum theologia quid? III, 565, 2.
- Motho, vicus Arabiae, IV, 523, 24.
- Motieni, castellum Iberiæ, III, 608, 24.
- Moxus Lydus Atergatim capit et in lacum ad Ascalonem demergit, III, 155, 32. Melem tyrannum expellit; justitiæ et fortitudinis laude clarus, Crabum urbem capit, inque impios ejus urbis cives animadvertit, III, 371, 24.
- Mucantius e Nicomedia, Muzaci pater, III, 609, 1.
- Mucapores ab Aureliano imp. literas accipit de bello contra Zabini gestu, III, 664.
- Mucasus, Zæcedenthæ pater, Paræcopolites, III, 609, 1.
- Mucissus, Cappadociæ opp., IV, 144, 4.
- Mucius Scævola, etiam Opsignus dictus est, III, 487, 2. Ejus præclarum facinus, IV, 320, 2.
- Mularis rheda. V. Ἀκῆνη.
- Mulieres oviparæ in luna, II, 35, 28.
- Mullus, piæcis Dianæ sacer, IV, 420, 39.
- Mulon, græce Hypaton, Æthiopiæ opp., IV, 351, 2. 478, 42.
- Mumastus, Cariæ opp., III, 234, 62.

Munantia Procula, e Rhegio longæva, III, 609, 2.
Mundorum numerus et adornatio geometrica secundum Petronis sententiam, II, 14, 6.
Munitus, Acamantis et Laodices f., ab Æthra enutritus, in Thracia ad Olynthum serpentis morsu interfectus, IV, 424, 4.
Munychia (in) Acratopotes heros colitur, III, 126, 40. Munychia Diana, II, 622, 17.
Muræna, Hesychie f., III, 155, 33.
Murena a senatu bello Mithridatico præficitur. Ejus in Asia res gestæ, III, 544, 36. Amisum obsidet, III, 606, 12.
Musa medicus, Euphorbi frater, Augustum conservavit, III, 473, 27.
Musæ novem sunt novem vocis humanæ modulamina, II, 67, 3. Musæ in Lesbo septem, unde nomen habeant, IV, 457, 4. Musæ tres Homerice: Musa, Thea et Hymno, III, 153, 25 a. Musæ Amphioni lyram dant, IV, 339, 2. Musarum et Herculis ara communis, III, 470, 18. Musarum templum Metaponti, II, 245, 32; in Helicone, IV, 301. Musis in Helicone primi sacra fecerunt Otus et Ephialtes, IV, 352, 1. Musæ statua sambycen tenens, III, 73, 8. Musæ (nymphæ) Thuriorum, II, 372, 6. Musæ a Lydis nymphæ dicuntur; cur?, II, 11, 11.
Musæus, II, 61, 6. Thrax vel Eleusinius, II, 23, 1. 284, 51. Eumolpi II f., pater Eumolpi tertii, II, 351, 11. Hexametrum dactyl. invenit, II, 70, 9; ab eo Homerus genus ducit, II, 66, 10.
Musæus; sic Moses a Græcis appellatus, III, 221.
Musicæ vis, II, 280, 24. 291, 91; depravatio, II, 291, 90. Musica instrumenta ἐντάτα, καθάρτα, ἐμπνευστά, II, 286, 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67.
Musonius, Dionysii Samii vel Rhodii, historici, pater, II, 7 a.
Musonii, sub Valente Asiæ proconsulis, qui in bello Isaurico cecidit (368), laudatio, IV, 33, 45. Theodori in eum epigramma, *ibid.*
Muth (Θάνατος vel Πλούτων) in Phœnicum mythologia, III, 569, 24.
Muthis, Mendesius, rex Æg. (dyn. XXIX, 5), II, 597.
Muzacus, Mucantii f., e Nicomedia longævus, III, 609, 1.
Mycalæ, II, 342, 1. 222, 34.
Mycenæ, III, 26, 8; a Gorgophono conditæ; unde nomen habeant, IV, 361, 1. Mycenarum rex Ægisthus, II, *præf.* p. vii, 2.
Mycerinus, rex Ægypti, II, 549 sq.
Myclæa, fons Tarracinæ, IV, 437, 17.
Mygdon, Geræsti pater, IV, 510, 12; ejus uxor Tirsæ, IV, 510, 14.
Mygdon, Bebrycum rex, ab Hercule interfectus, II, 32, 15.
Mygdones Hercules debellat, II, 32, 15.
Mygdonius amnis prope Nisibin, IV, 261.
Myia Cotyi Asium parit, IV, 360.
Myiæ, in Sicilia; ibi Phylacii, qui Solis bovum custos erat, heroum, II, 376, 5. Ad urbem lacus mirabilis, II, 373, 11.
Mylassarum rex Heraclides, III, 183.
Myliæ, prius Solymi, III, 322, 2.
Myllias Crotoniates, Pythagoreus, ejusque uxor Timycha a Dionysio capti; generosum eorum facinus, III, 7, 22 a.
Mynda, herba miram vim habens, II, 330, 4.
Myndia, III, 179.
Myops, herba Acheloi fl., IV, 387, 5.
Myoshormos, III, 477, 41.
Myra, Lyciæ urbs, quo confugit Ptolemæus IX Alexander I regno pulsus (89), III, 722, 3.
Myrlea, postea Apamea, III, 51, 72; ad Myrleam Halizones habitaverunt, II, 342, 3.

Myrrha arbor, II, 479, 50.
Myrrha et Cinyras, II, 102.
Myrrhina, Amazo, IV, 393, 2.
Myrrhina, Lemni urbs, IV, 393, 2; unde nominata sit, II, 587, 58. Eam obsidet Miltiades, II, 642, 30.
Myrrhina Samia, Demetrii Poliorcetis pellex, II, 414, 72. Hyperidis amica, I, 492, 12.
Myrmex, Exæneti f., Stilponis disc., III, 175, 61.
Myrmidon, pater Actoris, IV, 505, 2; Ischyllæ, IV, 481, 1.
Myrmidonum sedes, I, 264, 2; nominis ratio, IV, 511, 17.
Myrmisus, urbs prope Lampsacum, III, 125, 33.
Myronis apud Sicyonios tyrannis, II, 139, 101 a. III, 394, 61.
Myron Bæotus, Lycii pater, statuarius, III, 116, 2.
Myron Priensis, historicus, IV, 460, 17.
Myronianus Amastrianus, scriptor, IV, 454.
Myrsilus Methymnæus, historicus, IV, 455.
Myrson, opp. Æthiopis, III, 477, 42.
Myrsus, Lydorum rex, III, 383.
Myrtia, Dodonæa sacerdos, a Thebanis necata, II, 198 a.
Myrtius, Hyperochidis filius, Cænomaum, cujus erat cognatus, prodit Pelopi, qui Hippodamiam ei proditionis mercedem promiserat; a Pelope in mare demergitur, III, 367, 17.
Myrtis Anthedonia, poetria, III, 78, 4.
Myrtium, Ptolemæi II amasia, III, 187, 4.
Myrto, Aristidis Justi neptis, propter pauperlatem a Socrate in matrimonium ducitur, II, 281, 29. 30.
Mys, servus Epicuri, philosophus, IV, 455, 6.
Myscellus ex Rhyplis oriundus, Crotonis conditor; datum ei oraculum, II, 14, 4.
Mysi. Eorum origo Lydica, eorumque sedes et migrationes, II, 342, 2. Mysi Europæi ap. Homerum (II. 13, 5), II, 290, 91. Mysorum mores, III, 291, 92. Mysi Olympeni sunt coloni Mysorum Europæorum. Unde nomen habeant, III, 593, 36. Mysi Capnobatæ, Ctistæ, III, 291, 92. Mysiæ rex Olympus; campus Nepiæ in Mysia, II, 8, 8. Mysorum rex Arrossus, Sadyattis et Gygis temporibus, III, 384. Mysi cum Gerginis Gergitha urbem condunt, II, 311, 25; primi Cii urbis incolæ, II, 161, 187. Mysiæ mons Ida, II, 162, 190; regio Abretene, III, 594, 39. Mysorum est νόμος ἀρχαῖος, II, 23, 3.
Mysia, mulier Thressa, in Lydia; ejus habitum et industriam miratur Alyattes rex, III, 413, 71.
Mysium fretum, Bosphorus Thracicus, III, 593, 35. IV, 395, 7.
Myson, sapientum septem unus, Arcas, II, 84 b.
Myson, Strymonis f., Cheneus, unus 7 sapp., III, 39, 15; sapientibus non accenset Leandrius, II, 336, 4; ejus mores et indoles. Nonnulla quæ Mysonis sunt, falso tribuuntur Pisistrato tyranno, II, 291, 89. Ejus cum Anacharside colloquium, IV, 502, 16.
Mysta, Seleuci Callinici amica, III, 67, 4.
Μύστακας Lacedæmoniorum, II, 130, 85.
Μυστηρίων (τῶν) ἐπιμεληταί, archon rex et Eumolpidarum et Cerycum unus, II, 114, 27 b.
Mysus Lycorum lingua est fraxinus, II, 342, 2.
Mysus, Jovis filius, III, 593, 36.
Mysus alius, Arganthonis f., III, 593, 36. 40.
Mytgonus, Tyriorum judex, IV, 447, 2.
Μύθος hortus ad Syracusas, III, 101, 8.
Mytilenæ contra exules Pittacum asymnetam constituunt; Pittaci lex in ebriis; seditioes; Megacles Penthilidas, postea Smerdis Penthilum necat; Doxander belli contra Athenienses suscepti principium fuit; quo in bello Mytilene a Pachete capitur, II, 158, 172. IV, 502, 13. Myti-

Ienaeus Semandrus Hermonassam in Taurica condit, III, 597, 60. Alia Myt. colonia Assus, III, 239, 137, et Arisbe, III, 70, 5. Mytilenis Lesbiothemis Musam qualem fecerit, III, 73, 8. Mytilenaei: Æschryon poeta, Laomedon, Lesbionax, Potamo, Theophanes, Leon, Iadmon, Scammon, *q. v.*
 Mytistratus, Siciliae fons oleo fluens, II, 373, 9.
 Myus urbs Themistocli ab Artaxerxe datur, II, 296, 10.

N

Naarda, urbs Syriae ad Euphratem, III, 587, 9.
 Nabannidochus. V. Nabonedochus.
 Nabataei a Davide debellati, III, 225, 18. Nabataeorum regio, Æamene, IV, 524, 5; Æanitis, II, 524, 6; urbs Medaba, IV, 524, 8; Obodus, IV, 525, 23.
 Nabis, Laced. tyr., contra Messenios proficiscitur, III, 179.
 Ναβυστάι, III, 73, 8.
 Nabomus, nomen barbaricum, III, 484, 91.
 Nabonassar quæ de priorum regum rebus gestis scripta erant, delevit, ut inde ab ipso regum Chaldaeorum recens instituerentur, II, 504, 11 a.
 Nabonedochus (*Nabannidochus*, IV, 284, 9) Babylonie regno post mortem Labossoraci politur; Babylone capta, a Cyro Carmanie præfecturam obtinet, e qua postea a Dario pellitur, IV, 283, 8 et 9; post necem Laborosoarchodi rex creatur; moenia urbis splendidius ædificat; regni anno decimo septimo a Cyro imperio exiit, II, 508; victum humaniter habet Cyrus, Carmaniamque ad habitandum ei assignat, *ibid.*
 Nabrus (Arabius ap. Arrian.), fluv. Indiae, III, 476, 39.
 Nabucodrossorus (*Nebucadnezar*), Bupalassari (*Nabopalassar*) filius a patre despondetur Amulhiæ Asdabagis Medi filiae. Regnum adeptus Babylonem munit, IV, 282, 7. II, 505 sq. Ægyptios, Judæos (Cf. III, 472, 21. 229, 24), Phœnices (v. IV, 447, 2.), Syros in servitutem redegit, *ibid.* Babylonem urbem monumentis exornat, *ib.* Successit filius Amilmarodachus, II, 506 sq. Babylonem muris cingit vel muros a Belo olim structos restituit, ac triplicem aggerem addidit quindecim dierum spatio; lacum ad Sipara urbem fodit; aquarum claustra sive *ἐγχετόρων* instruit; maris litus adversus fluctus communit; Teredonem in Arabicæ regionis limine condit; viridaria pensilia faciendi curat; Hercule fortior Libyam et Iberiam subjugavit (cf. II, 416, 20. III, 78 3); debellatorum populorum partem ad Ponti dextram oram transtulit; fastu elatus et insaniam tactus, e conspectu repente subductus evanuit. Filius ejus Amilmarodachus, IV, 283, 8. 284, 9. 10. 11.
 Nabupalassar Chaldaeus a Sardanapallo cum exercitu ad Astyagem Mediæ satrapam mittitur; Astyagis filiam Amyitim (Amuliam *Euseb.*) filio suo Nabucodrossoro despondet; ac conjunctis cum Astyage viribus Ninum contendens Sardanapallum regno exiit, Babylonique imperio præest annis viginti, II, 505, 12. III, 282, 7; senex Nabocodonossoro filio bellum contra satrapam, qui defecerat, gerendum committit, II, 506, 14.
 Nachoergeran (*Nachoragan* ap. Agath.), dux Persarum sub Chosroe rege, IV, 215.
 Nadoes, Persarum ad Rom. legatus (577), IV, 348, 46.
 Naissus, opp. Daciae in Illyrico ab Hunnis dirutum, IV, 76, 7. 78.
 Nanarus, Babylonie sub Artæo Medorum rege satrapa, Pارسوندام, qui de gradu eum deicere moliebatur, clam comprehensum in gynæceo custodivit; re detecta, liberati eum restituere cogitur, iramque regis pecunia placat, III, 359 sqq., 10.
 Nannacus, pervetustus rex Phrygum, III, 524, 2.
 Nannium, Themistocli amica, II, 491, 5.
 Nanus, Proti filius, Pettam filiam Euxeno Phocæensi despondet, II, 176, 239.
 Napatae, Ægypti urbs, III, 237, 106.
 Naphthia Babylonie, IV, 437, 18. III, 276, 62.
 Narbone Adauphi et Placidiae nuptiae celebrantur (414), IV, 62, 24.
 Narcassus, Cariae oppidum, IV, 312, 10.
 Narcissus Commodum necat, IV, 585, 111. Alius Narcissus libertus sub Claudio imp., IV, 573, 88.
 Nardini (?) populus, contra quos Julianus Caesar expeditionem suscepit, IV, 20, 14.
 Narsæus, Persarum rex, prælio victus, Apharban de pace obtinenda mittit ad Galerium, IV, 188, 13. Ad Narsæum Nisibin a Diocletiano et Galerio legatus venit Sicoorius Probus; pacis conditionibus ab eo expositis etsi durissimis rex subscribit; quo facto, uxores ei et liberi restituantur (297), IV, 189, 14.
 Narses legatus Saporis regis literas ad Constantium affert (358), IV, 190, 17.
 Narses, dux Rom., per legatos hortatur Francos ne bellum renouent (561), IV, 204, 8.
 Nasamones Psyllorum gentem delent, III, 197, 20.
 Nasibis. V. Nisibis.
 Nasaudum, Æthiopie opp., IV, 351, 1.
 Nathan propheta, III, 226.
 Naucles, Polybiadis f., Lacedæmonius, ob mores molliores a Lyandro castigatus, III, 193, 6.
 Ναυκρατία quid, II, 108, 8.
 Ναύκρατοι, δῆμαρχοι, II, 111, 18.
 Naucraticæ Ἐστίας γενέθλια et Apollinis κωμαίου πανηγυριν celebrantes in prytaneo convivium adornant. De eorum convivii nuptialibus, II, 80, 2. Naucrati Herostratus Veneri imaginem dedicat. Quid sit Naucratica corona, IV, 480, 5. Naucratica genere Aristophanes comicus, IV, 425, 5. Naucraticæ: Athenæus, Charon, Apollonius, Lyceas, Philistus, Polycharmus, Staphylus, *q. v.*
 Naue, Jeshu pater, IV, 547, 11. 12. III, 225.
 Nauctabe, Æthiopie opp., IV, 351, 3.
 Naui Æthiopie opp., IV, 351, 3.
 Naupacto (ex) Ceus insula incolis frequentatur, II, 214, 9, 1.
 Naupacticorum auctor, II, 40, 54.
 Nausicaa Telemacho parit Persepolim, II, 147, 130. Pylarem saltationem invenit, II, 249, 48.
 Nautes, Telei pater, Arcini poetæ avus, III, 65, 2.
 Ναυτοδίκαι, magistratus Athenis, II, 618, 4.
 Naxia, Cariae urbs, III, 234, 55.
 Naxus olim Strongyle sive Dia s. Dionysias s. Callipolis, IV, 294, 4. 304, 2. In ea Jupiter et Creta surreptus educatur. Hinc deinceps adversus Titanes proficiscitur, IV, 293, 2. Naxii Dionysum Baccheum facie vitiginea, Dionysum Milichium facie fulinea representant, IV, 304, 3. Primi numos cuderunt, IV, 293, 3. E Naxo profecti Scellis et Cassamenus Peloponnesum et circumjacentes insulas deprædantur, IV, 304, 2. Naxii a Milesiis et Erythræis obsessi hostes vincunt opera Polycritæ, quæ Diognetum, Erythræorum ducem, ad prodicionem induxerat, IV, 302, 1. II, 156, 168 b. Naxiorum seditio ob contumeliam Telesagoræ illatam orta, per quam Lygdamis tyrannus evasit, II, 155, 168. Naxi castellum Delium, II, 156, 668 b. Βασκάνου τάφος, *ibid.*; vicus, Le-stadæ, II, 155, 168; fluvius Bibline, IV, 494, 12. Naxii coloni in Amorgo ins., III, 379, 47. Naxii: Criton, Pro-medon, Eudemus, *q. v.*
 Naxus, Acacallidis et Apollinis f., III, 231, 32.

Nazaratus (vel Zarus), Assyrius, Pythagoræ magister, III, 239, 138, 139.
 Neades vel Neides bestia, III, 72, 6. II, 255, 10.
 Neæra, Hysicreontis Milesii uxor, causa belli quod Milesii contra Naxios gesserunt, II, 156, 168 b.
 Nealces pictor, Arati amicus, III, 120, 17.
 Neandria, Troadis urbs, III, 637, 4.
 Neapolitani: Clodius et Eumachus, q. v.
 Nearchus tyrannus Zenonem Elealem comprehendit, III, 169, 7.
 Nearchus dux Arbin opp. in navigatione sua condit, III, 476, 39.
 Nebigastes, Chamavorum rex, cum Juliano pacem componit, IV, 19, 12.
 Nebucadnezar. V. Nabucodrossorus.
 Nechao I, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 3), II, 593.
 Nechao II, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 5), Hierosolyma cepit et Ioachaz regem in Ægyptum abduxit, II, 593, 66.
 Necheptus, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 2), II, 593.
 Necherophes (Necherochis), Memphita, rex Ægypti (dyn. III, 1), II, 544.
 Necron, crystallum ins. maris Rubri, III, 479, 62.
 Nectanebus I, Sebennytæ, Æg. rex. (dyn. XXX, 1), II, 597, 72.
 Nectanebus II, Sebennytæ, Æg. rex (dyn. XXX, 3), II, 597. Obeliscum excidit, III, 65, 4.
 Negda, Arabia opp., IV, 409, 1.
 Neides. V. Neades.
 Neleus, Neptuni et Tyrus f., III, 302, 3. Ejus filii, III, 304, 19. Phœnix, Miletum emigrat, II, 482, 52.
 Neleus, Codri f., oraculi jussu ex Athenis et Helice urbibus coloniam deducit Miletum; Neptuno templum consecrat, Heliconium, IV, 368, 5. II, 482, 52.
 Nelida, Phobius Milesiorum rex, II, 164, 199. Nelidarum regnum Miletum eversum, III, 369, 54.
 Nelos ad sinum Arabicum, III, 477, 41.
 Nemea, Argolidis promontorium, unde nomen habeat, III, 591, 20.
 Nemea, dea, III, 160, 1.
 Nemea, tubicina, III, 116, 3.
 Nemeæi ludi a Septem contra Thebas Archemoro consecrantur, II, 189, 282. IV, 539, 20. Nemeæus leo, quem Hercules occidit, e terra μετώφω vel e luna delapsus, II, 30, 9. Ab eo oriundi Ἰγνέειζ, II, 18 a.
 Nemesi (cum) congregitur sub cyni forma Juppiter, III, 304, 14.
 Nemetes, apud quos castra habuit Julianus, antequam contra Badomarium proficisceretur, IV, 19, 13.
 Neminie, fons in Rheatino agro, IV, 437, 13.
 Nemrod, IV, 541, 3.
 Neocæsarea, Pontica urbs, III, 607, 16.
 Neochabis, Bocchoris pater, IV, 299, 3.
 Neocles, Phrearrhius e Leontide tribu, ex quam muliere Themistoclem genuerit, II, 295, 6. II, 70, 8.
 Neocles Cratonata, scriptor, II, 35, 28.
 Neon, Hellenis f., pater Doti, III, 153, 21. IV, 317, 2.
 Neon latro, IV, 617, 206.
 Neophronis Medea usus Euripides, II, 240, 16. II, 185, 269.
 Neoptolemus, Achilles et Iphigenia f., II, 470, 3. Litem quæ Ulyssi erat cum cognatis procorum, dirimit, II, 147, 133. Ejus ex Andromeda filii tres, e Leonassa sive Lanassa liberi octo recensentur, III, 338, 13; a Machæreo occisus, a Menelao sepultus, III, 303, 9. V. Tlepolemus.
 Νηφάλιοι θεοί, IV, 370, 5, quibusnam diis offerantur, III, 127, 42.

Nephele, quam Inoni Athamas superinduxit, Phrixi et Helles mater, III, 34, 37. Athamanti parit Phrixum et Hellen, II, 344, 6.
 Nephercheres, Thinita, rex Æg. (dyn. II, 7), II, 543.
 Nephercheres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 3), II, 552.
 Nephercheres Tanita, rex Æg. (dyn. XXI, 3), II, 590.
 Nepherites I, Mendesius, rex Æg. (dyn. XXIX, 1), II, 597.
 Nepherites II, Mendesius, rex Æg. (dyn. XXIX, 3), II, 597.
 Nephthalimus, Ballæ et Jacobi f., III, 215, 8.
 Nepiæ campus prope Cyzicum, a Nepia, Iasi f. Olympique uxore, nomen habet, II, 8, 8.
 Nepos Leontis jussu Glycerium Rom. occ. regno pellit, eique succedit, IV, 618, 209. Regno pulsus ad Zenonem legatos mittit, precantes, ut ipsum in regnum reducat, III, 119, 10. Uxor ejus consanguinea erat Verina Aug., IV, 119, 10. Cf. IV, 136.
 Neptuni insula in mari extero, IV, 443, 1.
 Neptunus, II, 149, 138; de Argorum possessione cum Minerva contendit, III, 119, 11. Neptunus Pytho Apollini, Apollo Calauriam Neptuno dedit, III, 31, 18. Ægæonem certamine victum in mare demersit, IV, 868, 3. Cænidem in Cæneum transformat, II, 244, 30. III, 618, 34. Quomodo explicanda sit fabula de Neptuno Trojam muris cingente, II, 33, 18. Neptunus et Apollo mœnia Byzantii extruunt, IV, 148, 12. Neptunus Bellerophonti filio Pegasus dat, III, 303, 12. Xanthiis calamitatem infligit, III, 15, 13. Ejus templum in Helice urbe, et in Caria Heliconium, IV, 368, 5; βρέτας in Helice urbe. Dei ira urbs terræ motu diruitur, II, 200 b. Neptuni et Jovis ara Olympica, II, 36, 29. Neptuni templum Byzantii, IV, 149, 15. 16; templum in Rhodo condidit Cadmus, III, 177. Neptuno in Triopio a Pentapolis ludi aguntur, IV, 324, 23. Item in Isthmo, IV, 518. Neptunus τρώεας, III, 254, 10. Nept. in Phœnicum mythologia, III, 568, 21. Neptunus ex Anippe Busirim gignit, IV, 291, 2; ex Arne pater Bæoti, IV, 465, 3. et Æoli, III, 306, 26. Ex Arethusa pater Abantis, IV, 335, 5. Ex Ascrea pater Cæoli, IV, 352, 1; ex Astypalæa p. Ancei Samii, II, 42, 1; ex Celæno p. Eurypyli et Tritonidis, IV, 285, 3; e Coryphæ pater Minervæ τριπύας, III, 149, 2; e Ceroessa p. Byzantii, IV, 148, 8; ex Eurypyle pater Elei, II, 189, 281; ex Halia p. Rhodi aliorumque liberorum, III, 175; e Melanthia pater Irenes, II, 136, 95; e Melissa p. Dyrrachii, III, 574, 15; e Midea nymphea p. Aspledonis, IV, 352, 2; e Minerva p. Apollinis, II, 190, 283; ex Olbia nymphea p. Astaci, III, 592, 29; e Tyro gignit Neleum et Peliam, III, 302, 3; e Libya Belum, Agenorem, Enyalium, IV, 544, 15; pater Ageli et Melanis, II, 60, 13. Anthiis, III, 30, 8. Bæoti, II, 330, 2. Chii, II, 50, 13. Dori Phœnicis, IV, 363, 2. Melantis, III, 502, 2. Phorbantis, II, 251, 10. Tarantis, II, 174, 232. Polyphemi Argonautæ, IV, 498, 10. Telebæ, II, 67, 1. Thasi, III, 599, 67.
 Nerabus, Syriæ urbs, III, 372, 25.
 Nereides, II, 154, 163; a Nerei fillabus legitimis differunt, III, 154, 25 b. Nereides Leucothææ, IV, 459, 10.
 Nereus. Ejus filia legitima et illegitima, III, 154, 25 b. Nereus in Phœnicum mythologia, III, 568, 21.
 Nergilus, Assyr. rex, successor Sennecheribi, ab Adramelo filio necatur, IV, 282, 7.
 Nergilissar (Niglisares, IV, 283, 8. Iglisares, IV, 284, 9), Babylonix rex, II, 505, 567. Evilmerodachum, sororis maritum, occidit, eique succedens regnat annis quattuor; pater Laborosarchodi, II, 507. IV, 283, 8.
 Neris, Messeniæ urbs, III, 378, 40.
 Neritum, Ithacæ mons, III, 101 not.

- Nero imp. urbes Asianas terræ motu dirutas instaurat, III, 621, 42. Ad Neronem affertur infans quadriceps, III, 622, 49. Ejus temporibus incolæ urbis alicujus intestinorum morbo corripuntur propterea quod per magnum æstum Euripidis Andromedam in theatro spectaverant, IV, 37, 54. Ceterum cf. de Neronis hist. IV, 574, 90-92. Pseudonero, IV, 578, 104.
- Nerus, cyclus Chaldaeorum, IV, 280, 1.
- Nerva imperator, IV, 580, 109 sq.
- Nesibis. V. Nisibis.
- Neso, Teucris f., Dardano Sibyllam parit, III, 598, 61.
- Nesonis lacus, i q. Boebias, IV, 317, 1.
- Nessus ad Taphium montem ab Hercule interfectus, IV, 458, 7.
- Nestor, Nelei f., III, 304, 19; pater Polycastes, II, 147, 130. Ereuthalionem Arcadem occidit, IV, 318, 2. Nestoris poculus, III, 202, 7.
- Nestor Larandensis, pater Pisandri, Iliadem λειπογράμματος scripsit, IV, 171, 46.
- Nesus, regio cænosa in Arcadia, ubi Orchomenus urbs, IV, 318, 3.
- Neudrus, Indis fluvius, II, 413, 18.
- Neviogastes (*Neovigastes* codd. Photii), dux militum Constantino in Britannia tyranno, IV, 59, 12.
- Nevius (P.), e Basilia urbe longævus, III, 608, 29.
- Nevius (J.), e Parma longævus, III, 609, 2.
- Nicæa, Nais nympha, Sangari et Cybeles f., a Baccho dolose compressa parit Satyrum; ab ea Nicæa Bithyniæ urbs nomen habet, III, 547, 41.
- Nicæa, uxor Alexandri, Eubœæ regis, Euphoriem amat, III, 71.
- Nicæa, Bithyniæ urbs, nomen habet a Nicæa Naide; opus Nicæensium, qui e Græcia a Phocensibus expulsi, in Alexandri exercitu fuerunt, et post regis obitum eam condiderunt, III, 547, 41. Urbs a Rom. capitur bello Mithridatico, *ibid.* Ejus pars terræ motu concidit (Ol. 203, 1), III, 607, 15. Patria Niciae et Apolloniidis, q. v.
- Nicæa, urbs Phocidis in confiniis, cujus incolæ a Phocensibus ejecti, postea Nicæam in Bithynia condiderunt, III, 547, 41.
- Nicænetus, poeta Samius, III, 104.
- Nicagoras, Zelita, qui patriæ tyrannidem affectavit, a Menecrate Syracusano medico sanatur, IV, 348, 1.
- Nicagoras Cyprius, et Zelites, scriptores, II, 332.
- Nicagoras Atheniensis scriptor, III, 662.
- Nixæ Athenis, II, 121, 48.
- Nicanor Alexandrinus, hist., IV, 462.
- Nicanor Chalcedonius, scriptor, IV, 461.
- Nicanor Thyatirensis, scriptor, IV, 462.
- Nicanor, intersector Seleuci Cerauni regis, III, 711, 11.
- Nicanor Cyrenæus, scriptor, III, 632.
- Nicanor Hermiæ f. Alexandrinus gram., III, 632.
- Nicanor quidam e Mieza Mac. urbe oriundus, IV, 440, 3.
- Nicephorium, Osroenes urbs, III, 587, 2; postea Constantina, IV, 526, 28.
- Niceratus Heracleota, poeta, II, 485, 65.
- Niceratus, Niciae pater, II, 126, 70. Ejus magister Ste-simbrotus, II, 52 a.
- Nicesias, Alexandri M. assentator, IV, 414, 6.
- Nicisopolis, Phærae, Philippi Amyntæ f. uxor, III, 161, 5.
- Nicetas, Marciani contra Zenonem rebellantis socius, IV, 619, 211, § 3.
- Nicias, Nicerati f., civis optimus, II, 126, 70.
- Nicias ὁ Περυσσῶδης, dives vir, opes suas amittit, II, 199 b.
- Nicias, Engyii patriæ civibus suadet ut a Carthaginiensibus ad Romanos transeant. Quæmobrem in custodiam datur; ad Romanos fuga evadit; pro captis Engynis apud Marcellum intercedit, III, 271, 45.
- Nicias nescio qui; alius Maleotes, tertius Nicæensis, scriptores, IV, 462 sq.
- Νικίου κόμη in Ægypto, II, 98, 2.
- Nico, Agathoclis affinis, sub Ptolemæo Philopatore classis præfectus; sub Ptol. Epiphane ab Alexandrinis trucidatus est, II, præf. p. xxx extr.
- Nicocles, frater Epicuri ph., IV, 455 b.
- Nicocles, Cypriorum rex, Stratonicum musicum ob scommata in filios jactata occidit, II, 299, 17.
- Nicocrates, Phaxini f., Gortynensis, Thessalorum prætor (182 a. C.), III, 704, 2.
- Nicocrates, hist., IV, 465.
- Nicolaus, Periantri f., a Corcyrae necatus, III, 393, 60.
- Nicolaus Macedo, Andrisoci socius et adjutor, II, præf. xv, 16.
- Nicolaus Damascenus. Ejus vita et scripta, III, 343.
- Nicomachus, Machaonis f. III, 45, 41.
- Nicomachus, ex Phastiade pater Aristotelis, a Nicomacho Machaonis f. genus ducit, III, 45, 41.
- Nicomachus, Aristotelis et Herpyllidis f., III, 46, 42.
- Nicomachus, scriptor, Aureliani imp. æqualis, III, 664.
- Nicomedes I, Zipetæ f., Bithyniæ rex, ab Antiocho Sotere bellum timens, foedus cum Heracleotis init, iisque Ciero et Tio urbibus, quas occupaverat, cedit, III, 535, 15. Classem suam classi Syrorum opponit, III, 535, 18; quibusnam conditionibus Gallis in Asiam transeundi potestatem fecerit; eorum auxilio Bithynos (quos Zipetæ frater sibi subjecerat) recuperat, III, 535, 19. Nicomediam urbem condit, III, 536 b, 20; tres fratres habebat, quibus non frater sed carnifex erat, III, 537, 20; prior uxor ejus Ditiæla, Zielæ et Lysandrae mater, canis morsu moritur, III, 600, 75; rex Zeilam, e priore uxore filium, in fugam compellit; altera regis uxor Etazela. Ex hac susceptorum liberorum tutores Nicomedes constituit Ptolemæum, Antigonom, Byzantinum, Cianos, Heracleenses, III, 537, 22.
- Nicomedes II ex Nysa genuit Nicomedem tertium, III, 541, 30. Ejus minister Secundus, IV, 462, 2.
- Nicomedes III, Nicomedis et Nysæ f., a senatu Rom. rex Bithyniæ instituitur; ei Mithridates opponit Socratem τὸν χρηστόν, III, 541, 30. A Mithridatis duce prælio victus fugit, 541, 31.
- Nicomedia in urbe Jovis Ἐπαφίου statua Dædalea, III, 594, 41. Nicomediam a patre mittitur Constantinus M., IV, 2; in ea urbe inclusus Licinius a Constantino M. ob-sidetur, IV, 2. Patria Arriani, Mucantii, Muzaci, q. v.
- Nicomedium, Bithyniæ emporium, III, 592, 28.
- Nicophanes, πορνολάβος, III, 120, 16.
- Nicopolis a Cæsare condita, IV, 145, 2; a Gensericho cap-tur, IV, 115, 3.
- Nicopolis in Mœsia a Gothis obsessa sub Decio imp., III, 674, 15. III, 681. Gothi sese dedit; ridentque Nicopolitani reliquas Thracie civitates quæ spe auxilii resiste-bant, IV, 36, 50.
- Nicorontes (*Minurus* ap. Applan.), ex Orsone oppido oriundus, unus ex Viriathi percussoribus, II, præf. xix, 24.
- Nicostratus (alii Plisthenes), Menelai et Helenæ f., III, 340, 18.
- Nicostratus (Cretensis) Histos vel Histoem urbem cum Cynosura portu constituit, IV, 293, 1.
- Nicostratus Argivus a Menecrate Syracusano medico sanatur, IV, 348, 1.
- Nicostratus, Aristophanis f., II, 248, 41.
- Nicostratus Trapezuntius, hist., III, 664.
- Nicoles Corinthius, φιλοπότης, II, 80, 1.

- Niger** (*C. Pescennius Niger*) in Syria a legionibus imperator creatur, IV, 586, 124. Ejus partibus Byzantii se addixerunt, IV, 153, 36.
- Niglisares**. V. Nerglisar.
- Nigrinus**, qui Hadriano insidias paravit, Faventiae occisus est, III, 585.
- Nigris**, pars Nili fluvii, III, 474, 29.
- Nilis**, lacus in Mauritania, III, 473, 29.
- Nilium**, lapis Aethiopiae, III, 480, 64.
- Nilus**, Cyclopi f., Tantalii nepos, fluvio nomen dedit, III, 53, 77; pater Euryrhoes et Eurypae, IV, 432, 1; Anippae, IV, 291, 2.
- Nilus sive Phuro**, Aeg. rex XXXVI sec. Eratosth., II, 565. 436 annis ante Olymp. 1 regnavit, II, 236.
- Nilus unde dictus**; antea Melas, et Aegyptus vocatus, III, 502, 2; 600, 76; olim Triton dictus, III, 53, 77. Ejus fontes in Libya, II, 478, 36; in Inferiore Mauritania, III, 473, 29. Eos investigare voluit Psammeticus, II, 325, 74. De causis incrementorum antiquiores scriptores fabulosa tradunt, II, 3 a. Variorum de his sententiae, II, 251, 52. III, 279, 284, 74. 195, 15. 324, 2. 223. Ad Nilum provenit colocasium, planta, IV, 363, 1. Nili aqua fecundissima, II, 13, 1; regibus Persarum offertur, II, 92, 16. Nilo sacra faciunt et festum agunt Aegyptii, IV, 320.
- Ninus rex**, III, 210, 2. IV, 542, 4. Arbeli, Chaali, (Arbeli,) Anebi, Babil, Beli, filius, IV, 283, 11. Belides, III, 626; vir prudens et perdives Ninum urbem condit. Decimus quartus post eum rex Chaldeus, II, 237, 8. Ninus impudicitiam Semiramidis non ferens, relicta uxore, in Cretam abiit, III, 627, 2.
- Ninus urbs** a Nino condita, II, 237, 8; a Nabopolassare et Astyge Mediae satrapa capitur, II, 505, 12.
- Ninias**, Lyciae fluv., III, 235, 78.
- Niyas** Semiramidem matrem interficit, III, 626; pater Cappadoci, III, 596, 48.
- Niohe** ex Lydia in Graeciam profecta cum Pelope fratre, Amphion despondetur, III, 367, 17. Assaonis filia, Philotti uxor, cum Latona contendere ausa; ejus infortunia, III, 9, 28. Homoloidis mater, III, 309, 2. Ejus liberi omnes ab Apolline interfecti, IV, 351; vel a Sparti ex insidiis sunt occisi, IV, 520, 3. Niobidarum sepulcrum, III, 309, 3; numerus, IV, 339, 3.
- Nirellius** (M.), e Parma longaevis, III, 608, 29.
- Nisa** (Misa?), Dysaulae et Baubonis f., III, 302, 6. II, 339, 3.
- Nisaei equi albi**, III, 147, 98.
- Nisibis Mesopotamiae urbs**, IV, 4. 212. 220. 223, 17. 256. 257. IV, 261; a Marciano obsessa (572), IV, 271. 240, 36 a. 273, 3. Philoni Nasibis, Uranio Nesibis; nominis hujus etymologiae, III, 571, 8. IV, 526, 29.
- Nisibis**, urbs Aegypti, III, 605, 10.
- Nisicastes**, Aethiopiae gens, IV, 376, 1.
- Nisitae**, Aethiopiae gens, IV, 376, 1.
- Nisus**, Pandionis filius, Megaridem obtinuit inde ab Isthmo usque ad Pythium vel usque ad campum Thriasium, II, 351, 12.
- Nitidis** ab Amasi ad Cyrum mittitur, cui Cambysem parit, II, 91, 11.
- Nitocris**, Memphita regina (dyn. VI, 7) roseis genuis decorata, pyramidem aedificat, II, 554.
- Nivaria ins.** ad Mauritaniam, III, 473, 28.
- Noa et diluvium**, IV, 541, 14.
- Noa**, Aethiopiae opp., IV, 351, 1.
- Nocalius**, Amorcesus, IV, 113, 1.
- Nocheti** in Arabia, III, 478, 45.
- Nolon fluv.** ad Bercynthiam urbem, IV, 290, 8.
- Nomades** in Arabia, III, 478, 45.
- Nomades** in Aethiopia, III, 477, 42. In Libya, tempus non dierum sed noctium numero definiunt, III, 463, 139.
- Νομοφύλαξ** Athen., II, 363, 12.
- Nomus**, magister et patricius sub Theodosio, II, IV, 91; cum Anatolio legatus ad Attilam (449), IV, 97, 13 et 14. IV, 613, 198.
- Nonacris**, mons Arcadiae, IV, 318, 1.
- Nonius** (C.) Maximus, Publii f., Brixellensis longaevis, III, 608, 29.
- Nonnosus**, Abrahamae f., historicus. Ejus ad Saracenos, Auxumitas et Homeritas, Justiniani tempore, legatio, IV, 178 sqq.
- Norici praefectus** Promotus, Valentiani temp., IV, 84.
- Noricum**, Phrygiae urbs, IV, 408.
- Nortiae**, deae Etruscae, apud Volsinios templum, III, 96, 7.
- Nosora**, insula maris Rubri, IV, 526, 30.
- Noticenses** prope Colophonem, II, 163, 196.
- Novae**, urbs Thraciae ad Istrum, IV, 76, 7.
- Nubades et Blemmyes** a Romanis victi (452). Pacis tabulae in Philarum templo, IV, 100, 21.
- Nuceria**, uxor Ebi Toliecis, IV, 401, 2.
- Nuceriae servi** rebellant, II, praef. xxii, 30.
- Nulo**, mons Indiae, II, 424, 31, 32.
- Numa flaminibus Jovis et Martis addidit tertium Romuli**, III, 469, 7. Alia ejus instituta, IV 563, 33.
- Numantia**, Iberiae urbs, III, 471, 15.
- Numenii Apamensis**, Pythagorici phil., dictum, IV, 171, 45.
- Numerius** (T.), e Placentia longaevis, III, 608, 29.
- Numidarum regnum** vindicare sibi studet Massiva, II, praef. xxii, 28.
- Numitor**, ab Amulio fratre regno exutus, filios suos praeter spem recuperat, II, praef. p. ix, 6. Cf. III, 74 sqq. 84 sqq. 411.
- Nundinarum institutum**, III, 200, 1.
- Nunechius**, senatus princeps, a Magnentio ad Constantium de pace legatus, in vincula conjicitur (350), IV, 190, 16.
- Nuptia vel Nupsis**, Aethiopiae opp., IV, 351, 1. 478, 42.
- Nycteus**, Cadmi successor, pater Antiope, III, 628 b; a Zetho et Amphione ejectus, IV, 545, 8.
- Nyctimus** ex Arcadia pater Philonomae, IV, 531 sq.
- Νύμφαι**. Variarum hujus vocis significationes, II, 11, 11; nymphaeum genera, IV, 453. Nymphae nephalia sacra faciunt Athenienses, III, 127, 43. Nymphae Telchiniae in Camiro urbe, III, 175. Nymphaeum cubile in Solis insula, III, 476. 39. Nymphae Melissae, III, 150, 5. Nymphae Aristaei nutrices et magistrae, II, 190, 283. Nymphae cum Lelegibus in Samo Junonis templum condunt, III, 103.
- Nymphaeum** in Ponto, talentum Atheniensibus pendebat, II, 622, 12.
- Nymphaeum Chalcedonium**, IV, 304.
- Νυμφαίων** Apolloniae quid sit, III, 277, 64.
- Nymphis Heracleota**, pater et filius, III, 13. Filius ex exilio in patriam redit, III, 533, 11. Legationis ad Gallos missae princeps, III, 538, 24.
- Nymphodorus** ὁ θαυμαστοποιός, Rheginis ignaviam exprobravit, II, 480, 44.
- Nymphodorus Amphipolita**, II, 375.
- Nymphodorus Syracusanus** scriptor, II, 375.
- Nysa**, Nicomedis uxor, cui filium parit Nicomedem, III, 541, 30.
- Nysa**, Seleuci Callinici amica, III, 67, 4.
- Nysa**, urbs Indiae, II, 417, 21.
- Νυσήιον πεδίον**, II, 39, 52.
- Nysia**, uxor Candaulis, IV, 277, 1.
- Nysia Halicarnassensis**, quam Herodotus deperitisse dicitur, IV, 277, 1.

O

- Oannes Chaldaeorum, IV, 280, 1. II, 496, § 3 sq. 499, 5, 6.
Oartes. V. Artaxerxes.
Oasis Ægypti, Phæacis vocatur, II, 27 b. Ejus temperies benigna, putei *Atrebatenses*, irrigationis modus, fertilitas, horologia; Oasis origo; Beatorum insula ap. Herodotum. Ceterum tres sunt Oases, IV, 64, 33. Oasita, Apion, III, 506.
Oaxus, Acacallidis f., IV, 529, 10. Apollinis et Anchiales f., cognominem in Creta urbem condit, IV, 476, 1.
Oaxus, Cretæ urbs, IV, 476, 1. 529, 10.
Ὠρεῖς Lacedæmoniorum, II, 128, 79.
Obareni, Armeniæ gens ad Cyrum fluvium, III, 660, 8.
Ὠβελίας panis, IV, 499, 15.
Obii et Longobardi, Istrum transgressi et prælio victi, regnante M. Aurelio, pacem petunt (167), IV, 186, 6.
Obodes, Arabum princeps, III, 422, 94. IV, 525, 23.
Ὠβελός. Nominis origo, II, 138, 101.
Oceania vocatur Libya, III, 238, 17.
Oceanus. Quæ de eo feruntur fabulæ sunt, III, 687, 31. Diversæ ejus partes diversis nominibus appellantur, III, 584, 48; oceani septentrionalis nomina, II, 388, 6 a. IV, 474. Oceani accolæ nebula et gryphorum multitudine emigrare coacti Abares e sedibus suis pellunt, IV, 104, 30.
Oceanus, pater Asterodiæ, IV, 397, 1; Europæ, Asiæ, Libyæ, Thraces, II, 61, 4. 349, 1; Rhodi, IV, 404, 1; Cynthi, III, 638, 11; Capliræ, III, 175; Pleiones, III, 156, 42; Ætnæ, III, 101, 7; Coryphæ, III, 149, 2; Dodones, II, 363, 4.
Ocrela vel Opsicela, urbs Cantabriæ, III, 301, 5.
Ocelas vel Opsicelas cum Antenore in Italiam profectus, in Cantabria urbem condidit, III, 301, 5.
Ochimus, Solis f., III, 176, 1. Rhodi ins. princeps, ex Hegetoria pater Cydippes a. Cyrbes, III, 176, 2.
Ochnæ, Coloni f., amor, facinus, mors, III, 78, 4.
Ochthoes, Heracleopolita, rex Ægypti (dyn. VIII), II, 556.
Ochus ab Ægyptiis asinus vocabatur, qui asinus Apim bovem mactavit, II, 95, 30. Quot annis Ægypti imperium tenuerit, II, 598.
Ochus fluvius, IV, 308, 1.
Oclasma, Persica saltatio, III, 481, 76.
Octavius, Octaviani Augusti imp. pater, III, 428, 2.
Ὠκυρόδες Indiæ, II, 424, 30.
Ocyrrhoe nympha, Imbrasi in Samo fluvii et Chesiadis f., ab Apolline rapta Miletum transportatur, IV, 313.
Odacon, bellua e mari Rubro emergens, II, 499, 5 b.
Odenathus senior, pater Odenathi jun., a Rufino occiditur, IV, 195, 7.
Odenathus junior Palmyrenus Saporem (penes quem Valerianus imp. captivus erat) frustra conciliare sibi muneribus studet (261), IV, 187, 10. Quietem in Emesa premit; Carinum quendam interfici jubet, IV, 195, 8.
Odessa urbs, IV, 74, 4; patria Demetrii et Heraclidis, q. v. Odeum Athenarum, II, 254, 59. III, 48, 51.
Odigar (?), Hunnorum dux, IV, 269, 69.
Odoacer, Scirus genere, Onoulphi frater, Rezimeri contra Anthemium socius, IV, 617, 209. Illo rebelli favet, IV, 620, 214; a Zenone patriciatus dignitatem obtinet (477), IV, 119, 10. Ejus ad Zenonem legatio, IV, 136 b. Rogos vincit, IV, 621, 214, 7. Contra eum exercitum ducit Theuderichus, Valamiri f., IV, 141, 4.
Odontantum rex Sithon, IV, 423, 1.
Odrysus, Scytharum rex, Byzantium aggressus Phidalie strategate repellitur, IV, 149, 18.
Odrysus, pater Thyni et Bithyni, III, 594, 41.
Odyssea, opp. Turditanæ cum fano Minervæ, III, 274, 49. III, 301, 5.
Œa, Pandionidis demus, II, 355, 8.
Ὠταῖς γῆ, Creta, II, 57, 13.
Œager, Pieri f., Orphei p., III, 641, 30. 303, 8.
Œbares, Persa, Cyro cæptorum socius, III, 400 sqq.
Œbarsius, Attilæ patruus, IV, 93.
Œcalices, Æthiopiarum gens, IV, 376, 1.
Œchalia (Peloponnesi) ab Hercule expugnata, II, 36, 33. Qua de causa? III, 337, 8. Œchalienses (ex Eubœa), Simus et Triballus, Cercopes, IV, 528, 13.
Œcunimon, Avarum legatus ad Justinianum, IV, 205, 9.
Œdipodiam scripsit Meletus tragicus, II, 185, 268.
Œdipus, Laii et Eurycleæ filius, IV, 405, 6. Laii et Epicastes f., infans in Cithærone expositus, a Polybo educatus, Orchomenum ad equos quærendos profectus in itinere patrem interficit; cum mulabus ejus ad Polybum redit, III, 366, 15. Cf. de ejus historia, IV, 544, 8. Cum Sphinge, cujus maritum occiderat, rem habet, III, 336, 5.
Œdipodis sepulcrum, III, 336, 6.
Œensis, Damonides, II, 125, 66.
Œenanthæ, mater Agathocleæ et Agathoclis, qui ei Ptolemæum Epiphanem puerum committit, II, præf. xxviii.
Œneanda, Lyciæ opp., III, 234, 69.
Œneidis tribus pagi Lusitæ et Tyrmidæ, II, 356, 11.
Œneis Jovi Panem parit, IV, 327, 2.
Œneus contra Acheloum Herculem Polyphemum auxilio advocat, III, 631, 8.
Œenis, Menidis in regno Ægypti successor, III, 512, 11.
Œenoe, Icarî insulæ urbs, IV, 404, 2.
Œenoe Ætheri parit Panem, IV, 319, 5.
Œenomaus ludos Olympicos quomodo adornaverit, III, 640, 18. IV, 552, 29. Pater Alcippæ, IV, 401, 5. De regno suo cum Pelope prælium committit, in quo Myrtili fraude perit, III, 367, 17. Hippodamiam filiam deperit, III, 367, 17; tredecim procos interfecit, IV, 405, 2. Œenomaus ludos Olympicos celebrat Pelops, III, 604, 1.
Œenono, priscum Æginæ nomen, IV, 487, 1.
Œenone, Budionis filia, IV, 487, 1.
Œenone, Cebrenis f., fatidica, Alexandrum sive Paridem amat; ejus mors, II, 69, 1; ejus filius Corythus, III, 69, 2.
Œenonas Italus citharæ modos parodice imitatus, II, 284, 48. Idem p. 285, 56 appellatur in libris mss. Œenopas et Œenotas.
Œenonus, Licymnii f., Herculis socius in expeditione contra Lacedæmonem occiditur, II, 350, 8.
Œenopas vel Œenotas. V. Œenonas.
Œenophytæ in Boetia. Pugna ibi commissa, II, 144, 114.
Œenopion, Thesei et Ariadnes f., II, 50, 13. Cum filiis Talo, Euanthe, Melane, Staphylo et Toante ex Creta ins. in Chium venit, ibique regnat, II, 50, 13.
Œenotri postea Itali, et Œenotria postea Italia. V. Italus.
Œenotrica gens, Chones, II, 179, 247 a. Œenotriæ locus Chone, II, 10, 9.
Œenussa, postea Sicinus, ins. ad Eubœam, IV, 527, 12.
Œeoclus, Neptuni et Ascræ f., Ascræ condit, IV, 352, 1.
Œesyme in Thracia, IV, 339, 6.
Œeleus vicus Chene, III, 39, 65. Œeleus quidam daemon, injuriæ osor, II, 320, 55.
Œeum, castellum Locridis, terræ motu eversum, IV, 381, 2.
Œeum, Leontidis demus, II, 355, 9.
Ogygia, Attica, III, 517, 2. 642, 23.
Ogygia, quam Praxidicen vocant, Tremili uxor; ejus filii, III, 236, 84.
Ogygis ætas, III, 230, 24 a. 517, 2. IV, 538, 1. 547, 13; filix:

- Alalcomenia, Thelxinia, Aulis, IV, 394, 3. Ogyges Titan, victus fugit in Atticam, quæ ab eo Ogygia vocata est, III, 517, 2. Ogygis regis sepulcrum ad portas Ogygias Thebarum, III, 309, 2 a. Ogygus Thebas Ægyptias condit, IV, 637 b.
- Oich (*Iaxar(es)*) fluvius, III, 229, 21.
- Oicles. Cf. Iocles.
- Oileus, Iteus, Ajacis pater; nominis Ἰδαῦς derivatio, II, 42, 4.
- Olbelus, urbs Macedoniæ, IV, 346, 3.
- Olbia nympha Neptuno parit Astacum, III, 592, 29.
- Olbia, postea Seleucia aspera in Cilicia, III, 286, 91. 575, 16.
- Olbia in Mesopotamia, III, 588, 12.
- Ὀλβία ὁρη, postea Ἀλπια, III, 273, 48.
- Olen, poeta, Xanthi Lycii f., III, 236, 85.
- Olenus, Achaia urbs, patria Pelopis, IV, 345; patria Amphiloichi, II, 314, 36.
- Olerus, urbs Cretæ. Oleria Minerva, IV, 529, 13.
- Oleum e spina expressum, II, 92, 15.
- Oliarus, ins. Cycladum, Sidoniorum colonia, II, 197 not.
- Olistene, Iani filia, IV, 402.
- Olizon, Thessalia urbs, unde nomen habeat, IV, 386, 13.
- Olobagra, Macedoniæ urbs, IV, 510, 9.
- Olophxyus, Herodotus scriptor, II, 47 b. 30, 6.
- Olorus, Thucydidis pater, III, 116, 4.
- Olus, ejusque filius, III, 93, 25.
- Olus Cercops, II, 478, 38.
- Olus, urbs Cretæ, IV, 529, 11.
- Olybrius, pater Probi, IV, 67, 44. Placidiam ducit; eum post mortem Majoriani ad imperium Occidentis evehere statuit Genserichus, IV, 104, 29. 120, 13. 616, 204; a Rezimero imperator renuntiatur; paulo post moritur; succedit ei Glycerinus, IV, 617, 209. Ejus filiam Zeno Theudericho Valamiri filio uxorem promittit, si fœdus cum Triarii f. initum solverit, IV, 123, 16.
- Olympia, olim Pisa vel etiam Arpianna appellata, III, 633, 6. Olympici ludi celebrati a Piso, deinde a Pelope, et in hujus honorem ab Hercule; postmodum ab Iphito Eleo, Lycurgo Lac. et Cleosthene Pisæo restaurati, probante Pythia, III, 603, 1. Discus ab Hellanodici conscriptus, formam agendorum Olympiorum indicans, *ibid.* Adversantes huic instituto Peloponnesii peste vexati, *ib.* Olymp. ludos celebrat Enyalius; post eum Erichthonius (CEnomaus), qui hippodromum ad formam universi adornat; ludos post victum CEnomaum celebrat Pelops, III, 640, 18; ludi ab Hercule in Pelopis honorem instituti, II, 189, 282. 90, 4. Quando? III, 503, 3. Olympica ἐκτελεῖσθαι a Lycurgo et Iphito instituta, III, 37, 5. II, 128, 76; in ludis καθάρου Empedoclis recitantur, II, 249, 47; ἀγῶνης certamina quando sint antiquata, III, 122, 21. Quinam primus pulvis Venetis vicerit, III, 122, 22. Olympionicarum recensum Hippias demum instituit, II, 61, 2. Olympios ludos a Pisatis redimunt Antiocheni, IV, 470. Olympiæ aræ sex diis duodecim ab Hercule consecratæ, II, 36, 29. Junonis templum a Scilluntis dedicatum; in eo colossus aureus, Cypselidarum donarium, IV, p. 288. Ædiculæ Metapontinorum et Byzantinorum; donaria ibi reposita, III, 121, 20. Olympiæ oraculum, II, 239, 14. Jamidæ δὲ τῶν ἐμπύρων vates, II, 198 a. Olympiæ commoratur Alexinus philosophus, III, 44, 35.
- Olympia terra vocatur Libya, III, 238, 17.
- Olympias dea, III, 160, 1.
- Olympias, Alexandri mater. Ejus stirps inde a Saturno atque Neptuno repetita, III, 584, 49. IV, 486, 2. Olympias, relicto Philippo, ad Molossos profugit, III, 161, 5. Bacchantis in morem contra Eurydicen in pugnam prodit, II, 475, 24. Interficit Aridæum, III, 694. 697, 2; a Casandro occiditur, III, 694. 697, 2.
- Olympias, Polycletæ Larissæi f., Demetrio τῷ Καλῷ peperit Antigonum Dosonem, III, 703, 1.
- Olympichus historicus, IV, 466.
- Olympieum, in Delo locus ab Atheniensibus Hadriani opibus instauratus et Novæ Athenæ Hadrianæ vocatus, III, 607, 21.
- Olympiodorus tibicen, Epaminondæ magister, II, 286, 60.
- Olympiodorus Thebæus, poeta et historicus, IV, 57.
- Ὀλύμπιον Atheniense, II, 254, 59, a Pistratidis ædificatum, II, 111, 17.
- Olympium urbem Pytharcho Cyrus dat, IV, 289, 4.
- Olympius, Stilichonis interfecto, IV, 58, pœnas luit, IV, 59, 8.
- Olympus, Mysiæ mons, III, 591, 25; ad eum Mysi olim habitaverunt, II, 342, 2. In eo Jovis templum et Gany-medis sepulcrum, III, 154, 30.
- Olympus alius mons Asiæ, II, 502, 9.
- Olympus, urbs Illyriæ, IV, 355, 9.
- Olympus, Mysiæ rex, Nepiam ducit, ab eaque Nepiæ campum nuncupat, II, 8, 8.
- Olympus enharmonii generis inventor, II, 287, 69. Harmatii nomi auctor, II, 23, 3. Τὸ ἐπὶ τῷ Πύθωνι ἐπιτελεῖσθαι primus tibiis Lydiis cecinit, II, 286, 68. Cf. III, 233, 52. Ejus imitator Stesichorus, II, 23, 3. Ex Olympi musica plures rhythmos in odas suas transtulit Thaletas, II, 24, 4.
- Olympus, Cleopatrarum medicus, II, 326.
- Olynthiacus fl. in Bolben lacum influit; ad eum Olynthi monumentum; in eum certis anni temporibus apopyris piscis numerosus ascendit, IV, 420, 20.
- Olynthus, Herculis et Bolbes f.; ejus monumentum, IV, 420, 40.
- Olynthus urbs. Ad eam a serpente interficitur Munitus, IV, 424, 4. Olynthii: Menecrates et Euphanus, q. v.
- Ὀμᾶδιος Bacchus, IV, 408.
- Omali in Gangem influit, II, 413, 18.
- Omiana, Arabiæ opp., IV, 409, 1. III, 478, 45.
- Ombi, Ægypti urbs, III, 237, 107.
- Ombriareus e Thracæ genuit Trierem, III, 597, 56.
- Ombrion, ins. ad Mauritaniam, III, 473, 28.
- Omphale, Jardani f., Lydorum regina, in Hyde urbe habitat, IV, 311, 4. II, 337, 7. Omnes qui cum ipsa concubuerant hospites interficiebat; pœnam de ea sumsit vir Lydus nobilis, II, 305, 6. Ei Hercules servit, II, 35, 26; ex quo parit Lamum, IV, 311, 2; a servis injuriam passa, filias dominorum servis junxit, II, 305, 6.
- Onplis, i. e. beneficus, Osiridis nomen, IV, 427.
- Onaphernes, Cadusiorum sub Astyage præfectus, III, 399.
- Onasimus, Cyprius vel Spartanus vel Atheniensis, historicus, III, 728.
- Onates, Pythagoræ adversarius, II, 187, 279.
- Onchestus, Bœotiæ urbs, πυργοῦ sedes, II, 260, 25.
- Onegesius Theodosius II ab Attila arbitrum mitti petit eorum, de quibus inter ipsos controversia erat, IV, 78.
- Onegesius cum seniore ex Attilæ filiis contra Acatiros missus est, IV, 82. Ejus domus; idem balneum ex lapidibus per architectum e Sirmio oriundum exstrui curaverat; ejus uxor Attilam in regiam redeuntem quomodo salutaverit, IV, 85. Ab expeditione contra Acatiros redux, rei gestæ rationem reddit Attilæ, IV, 85 sq. Ei munera offert Maximinus Theodosii legatus, IV, 86 et 88. Ejus cum Maximino colloquium, IV, 88 sq. Ejus domesticus quidam Græcus, IV, 86.
- Onetor Atheniensis, chioragus, IV, 126, 7.

- Onias templum in Heliopolitana praefectura construxit simile Hierosolymitani; pater Ananiae et Chelciae, III, 491, 3. Cleopatrae contra Ptolemaeum Physconem dux, III, 513, 16.
- Onnes, maritus Semiramidis. Ejus filii, III, 356, 7.
- Onnes et Tottes ex Phrygia Cabirorum sacra ad Assessios ferunt, III, 388, 54.
- Onnus, Elephantinus, rex Aeg. (dyn. V, 9), II, 552.
- Onoguri, a Sabiris sedibus suis ejecti Romanorum societatem, missis ad Leontem legatis, expetunt, IV, 104, 30.
- Onomarchus in Coronea urbe contra Coronenses aliosque Baeotos praedium committit, II, 85 b. Euthycratis pater, II, 146, 125.
- Onoscelia, Aristonymi et asinae filia, IV, 330, 3.
- Onulphus, Odoacri frater, IV, 617, 209; Harmatum, qui ipsi praefecturam Illyriorum dederat, occidit, IV, 117, 8; dux sub Zenone, IV, 127.
- Ovov οὐρά, Archippi comici fabula, II, 185, 270.
- Onyches gemmae, III, 165, 23.
- Ophanes (*Zenophanes* ?), Ciliciae princeps, Attalo II favens, Demetrio Soteri infensus, Alexandrum Balam, tanquam Antiochii Epiphanis filium, in Syriae regnum reducere instituit, II, *præf.* xii, 14.
- Opheltius, mons Argolidis, II, 31, 9.
- Ophion et Ophionides apud Pherecydem Syrium, III, 572.
- Ophionis in Lycia fons, III, 235, 81.
- Ophiophagi sive Candeii sinus Arabici, III, 477, 41.
- Ophiussa vocatur Libya, III, 238, 17; Rhodi nomen vetus, II, 222, 33; et Teni ins. II, 155, 176 a.
- Ophren, Madianae f., III, 214, 7.
- Ophryneus, Hectoris filius spurius, IV, 301, 1.
- Ophrynum; ibi Hector sepultus, III, 310, 6.
- Opica regio, II, 178, 242.
- Opici, Ausones cognominati, ad Tyrrhenicum mare, II, 179, 247 a.
- Opimius consul quo tempore C. Gracchus senatum trucidare tentabat, II, *præf.* xxi, 27.
- Οπισθοδράκτοι in India, III, 423, 29.
- Oppius (Q), Pamphiliae praetor, vincitus traditur Mithridati, III, 268.
- Ops, Jovis mater, III, 156, 42.
- Opsicela. V. Ocela.
- Opielas, Gothus, Valentinianum imp. occidit, IV, 615, 201, § 5.
- Opus, Eleorum rex, pater Cambyzes (*Cabyes*) sive Protopheniae, II, 145, 118.
- Opus urbs, III, 4, 9; Locrorum metropolis, II, 145, 118.
- Opuntem venit Menaeus, III, 33, 35. Opuntiorum summus magistratus, II, 146, 123. Urbs terrae motu laesa, IV, 381, 2.
- Oracula (*Organa* vel *Oaracta* ap. Arrian.), ins. sinus Persici, III, 476, 39.
- Oraculum datum Adrasto, III, 157, 48. Aetolis, III, 615, 31. Argivis, IV, 147, 2. Argonautis, IV, 548, 11. Batto, II, 211, 4, 1. IV, 449, 1. Cadmo, III, 157, 47. Cephalo, II, 147, 129, 223, 38. Cnopo, IV, 431. Iphito de ludis instituendis, III, 603; alia de eadem re Peloponnesiis data; aliud Eleis datum, III, 604; oraculum Homero datum, II, 186, 274. Lacio et Antiphemo, IV, 319. Juliano imp., IV, 25, 26 et 27. Laio, III, 366, 15. III, 157, 47. Lacedaemoniis, II, 131, 88. IV, 439, 1. Lydis, III, 385. Lycio, IV, 313. Orchomeniis, II, 144, 115. Pisidis, IV, 311, 9. Phalantho, IV, 405. Meleo Pelasgo, III, 157, 49. Pythagorae Ephesiorum tyranno, IV, 348, 2. Theseo, II, 345, 8. Traezeniis, II, 137, 96 a. Adde II, 136, 95. 212, 4. 239, 13 et 14. 288, 76. 471, 6. III, 348, 2.
- Oratha, urbs Mesenes ad Tigridem, III, 589, 14.
- Orbius, Rom. praetor, in Delo Athenionem clade afficit, III, 270.
- Orchomenii Ascræos in urbem recipiunt, et Hesiodi ossibus potiuntur, II, 144, 115. Orchomeniorum e regione mulieres abducunt Iones. Liberi ex his precreati e Thorico Atticae pago cum Ionibus in Asiam trajiciunt, ubi Uatiae contra Mennem Cumæorum tyrannum auxiliantur, ab eoque agros accipiunt, III, 387, 53. Orchomenum ad equos quaerendos Oedipus proficiscitur, III, 366, 15.
- Orchomenus, Arcadis pater, de quo Orchomenus urbs Arcadiae dicta, II, 475, 26.
- Orchomenus Arcadica in Neso regione; ibi habitavit Aeneas ex Troja advena, IV, 318, 3. Urbs unde dicta sit, II, 475, 26.
- Ordes, bubulcus, III, 124, 31.
- Ordion infantes Zethum et Amphionem expositos sustulit, III, 629.
- Orestades Pythagoricus, III, 577, 2.
- Orestae, Molossica gens. Ejus origo, IV, 510, 10.
- Orestarum in Macedonia principi contra hostes auxiliatur Caranus, III, 690.
- Orestes trimulus caedi eripitur, II, 41, 62; pueri ap. Strophium educatio, in patriam reditus, de eoque Athenis iudicium, III, 374, 34. IV, 486, 1. Athenas venit regnante Demophonte, III, 386, 50. Ubina mentis sanitati restitutus sit, II, 377, 7. Cum sorore fugiens, in Cappadocia comam tondit; hinc Κόμαρα urbs nomen habet, II, 361, 5. Apud Molossos Orestem filium reliquit, ipse in Arcadiam abijt ibique moritur, IV, 510, 10; ex morsu serpentis, III, 304, 15. Cf. de ejus historia, IV, 551, 25.
- Orestes, Orestis filius, a quo Orestae in Molossia nomen habent, IV, 510, 10.
- Orestes, Archelai in regno Macedoniae successor; 4 annis post ab Aeropa vel Archelao ejicitur, III, 691.
- Orestes, Romanus in Paeonia Attilae subjecta habitans, cum Edecone ad Theodosium mittitur, IV, 76, 7. Scriba Attilae, IV, 78. Edeconis consilia perspicit, *ibid.* Filius erat Tatuli, IV, 84; uxorem duxerat filiam Romuli comitis, *ibid.* Ab Attila Constantinopolim mittitur, IV, 95 et 97.
- Orestes filium Augustulum Romano imperio praefecit, IV, 136 a.
- Oresteum in Arcadia, IV, 510, 10.
- Oreus in Euboea terrae motu quassatur, IV, 381, 2; oligarchiam ibi sustulit Heracleodorus, II, 242, 109 a. Urbs Philistidis tyrannide pressa, ab Atheniensibus, Chalcidensibus et Megarensibus in libertatem vindicatur, III, 643, 31.
- Ὀργῶνες quinam dicantur in axibus Soloneis, III, 500.
- Ori, gens in ora maris Erythraei, III, 476, 39.
- Oribasius medicus, IV, 8. Pergamenus, Juliano omnium consiliorum socius, Eunapium ad scribendam historiam Juliani incitat, in eamque rem accuratos commentarios cum eo communicat, IV, 15, 8. Oribasii ad Julianum vox, IV, 24, 24.
- Orientales daemones, προσήτοι δαίμονες, ap. Rhodios, III, 175.
- Orion, proprie Urion, Hyrei f.; ejus natales, IV, 337, 3; ab Aesculapio in vitam revocatus, IV, 508, 1.
- Orithyia a Borea raptā, IV, 539, 6. 427, 4.
- Ormenus, Eurypyli f., Pheretis p., IV, 286.
- Ornigiscus, Anagasti pater, IV, 108, 38.
- Ornis, Symphali uxor, III, 151, 8.
- Ornytas Minervam vulnerat, III, 122, 24.
- Orobiorum origo graeca, III, 231, 29.
- Oromasdes Persarum, III, 53, 78.

Oromuschi, gens, IV, 229, 21.
 Orontes sive Draco, Syriae fl., IV, 467, 3. In eum delapsus periit Antiochus, Antiochi Grypi filius, III, 715, 25.
 Orophernes Ariarathi fratri, cuius regno potitus erat, insidias struit, II, *præf.* XIII, 15.
 Oropius ab Alexandro M. Sogdianæ præficitur; postea perduellionis reus regno exiit, III, 668, 1.
 Oropi e Græcia Telmissum urbem novis incolis frequentant, quæ ideo Oropus nominata est sub Seleuco Nicator, III, 237, 99. Oropi Amphiarai est delubrum, in quod confugit, mox inde pulsus est Menedemus Eretriensis, III, 44, 36. Oropus urbs Græcia olim nominabatur, II, 145, 117. Oropiorum indoles, II, 256, § 6. 260, 25. Τὴν περὶ Ὀρωποῦ δίκην Callistratus dixit, III, 50, 61. Oropiam feminam duxit Menedemus, III, 171, 15.
 Oropus, urbs Syriae, III, 237, 99.
 Orosangæ ap. Persas qui? III, 14, 12.
 Ὁρχων ἐπιτροπή ad archontem eponymum pertinet, II, 117, 27 a.
 Orpheus, II, 61, 6, Apollinis et Calliopes, vel Cæagri et Polymniæ f., III, 303, 8. Cæagri f., III, 641, 20; nepos Thamyris, II, 10, 10. Ejus magister Museus, i. e. Moses, III, 221. Orpheus duo fuerunt; alter eorum Argonautis socius datus, quod absque eo Sirenes præternavigari non poterant, II, 38, 39. Orpheus poeta nunquam fuit, II, 185, 273. Orpheus ætas, II, 10, 10. IV, 547, 13. Orpheus discerptus, IV, 367; caput in Antissa Lesbi regione, IV, 458, 8. Orpheus hexametrum dactylicum invenit, II, 70, 9. Dorianis pater; ab eo genus ducunt Homerus et Hesiodus, II, 66, 10. Orpheus doctrina cosmologica, IV, 548, 14. Cf. de Orpheo, IV, 648 b.
 Orsima, Æthiopiæ opp., IV, 351, 2. 478, 42.
 Orsinoe Mercurio parit Panem, IV, 319, 5.
 Orson, Bæticæ urbs, ex qua oriundi tres Viriathi percussores, II, *præf.* XIX, 24.
 Orthogoras vates, IV, 488, 2.
 Orthogoras ejusque posterii Sicyoniorum tyranni, II, 139, 101 a. III, 394, 61.
 Orthogoras, tibicen, Epaminondæ magister, II, 286, 60.
 Orthomenes, Ionis Chii pater, II, 44 a.
 Ortisia urbs; ex ea Bebia Marcella, III, 609, 1.
 Ὀρθος νόμος, II, 23, 3.
 Orthosiam in Syria obsidione cinxit Ptolemæus Philadelphus, III, 710, 9.
 Ὀρπαγόριοι, II, 192, 2.
 Ortyges, unus ex Cnopi regis interfectoribus Erythrarumque tyrannis, ab Hippote occisus, IV, 431.
 Ortygia, e. q. Delus ins., IV, 294, 4. Ortygia, fons Deli et Ætoliae, IV, 472, 2.
 Ortygia Syracusarum, III, 136, 75.
 Ortygiadem ad fontem in Asia Diana nata, III, 325, 6.
 Ortygia vocatur Libya, III, 238, 117.
 Orus s. Horus, Osiridis et Isis f., rex Ægypti, II, 526 a. 531 a.
 Orus, Æg. rex (dyn. XVIII, 9), II, 573.
 Osarsiph. V. Moses.
 Osiris et Isis parentes Hori, II, 526 a; reges Ægypti, II, 526 a. 531, 3. Osiris, i. e. sol, quibus signis hieroglyphicis repræsentetur, II, 614, 80. Osiris significat *rabidus*, IV, 427; alterum dei hujus nomen *Omphis*, i. e. *beneficus*, ib. Osiris cum Baccho componitur, III, 155, 37; monaulum et photingem invenit, III, 481, 73; et aratrum, II, 182, 258. Ejus statua, quam Sesostri fecit Bryaxis, III, 487, 4.
 Osis (Sosis), Hieronymi Syrac. tyranni assentator, IV, 349, 3.
 Osochor Tanita, rex Æg. (dyn. XXI, 5), II, 590.
 Osorcho, Tanita, rex Æg. (dyn. XXIII, 2), II, 592.

Osorthon Bubastita, Æg. rex (dyn. XXII, 2), II, 590.
 Osroene, IV, 273, 3. Ejus urbes Zenodotium et Nicephorium, III, 587, 2.
 Osroes (Armeniae regulus, cum Vologeso III contra L. Veri Aug. duces bellum gerens), III, 650, 6. 651, 7.
 Ossa mons ad campum Pelasgicum Thessaliae, II, 455, 11. III, 205, 10.
 Ostanes quæ de dei natura in Octateucho tradiderit, III, 573, 9.
 Ostia, Italiae opp., III, 469, 3. 608, 27. II, *præf.* XXXII.
 Ostracismus apud Argivos, II, 138, 99 a.
 Ὀστρακοφορίας προχειροτονία Athenis in κυρία ἐκκλησία, II, 116, 32.
 Osymandyæ monumentum describitur, II, 389, 12.
 Otacustæ Hieronis tyranni, II, 171, 221.
 Oteni, Armeniae gens ad Cyrum fluv., III, 660, 6. 8.
 Ottho, Rom. imperator, IV, 576, 94 sq.
 Othoes, Memphis, Æg. rex (dyn. VI, 1), II, 554.
 Othryades, Lacedæmonius, IV, 361, 2. IV, 519, 3.
 Otiartes, Babylon. rex antediluvianus, II, 499, 5. 6.
 Otrera, Martis f., Aretiadem ins. frequentavit, IV, 520, 4.
 Otryes, Leonti imp. mil. dux, Gothorum iunum ad dedicationem adigit (467), IV, 108, 39.
 Oves camelorum pilis hirsutæ in Æthiopia, II, 89, 2.
 Ovis a Samiis colitur, II, 159, 177.
 Ovum aureum, poculus, ex quo Persarum rex bibit, II, 92, 14. Ovi natura, II, 326, 74 a.
 Oxathres, frater Darii III, pater Amastridis, III, 529, 4.
 Oxathres, Dionysii Heracleæ tyranni et Amastridis filius, III, 530, 4; cum Clearcho fratre matrem necat; ob id ipse necatur a Lysimacho, III, 531, 5. 6.
 Oxus fluvius, II, 444, 5. 6.
 Oxya planta in Pelio monte, II, 261, 60.
 Oxycrates regioni Indis finitimæ sub Caucasiis montibus præfectus, III, 668, 1. Roxanes pater, III, 694.
 Oxybii, pars Ligurum, III, 661, 25.
 Oxydracæ, Indiæ gens, II, 413, 18.
 Oxyilus cum Heraclidis fœdus ferit ad Sphacteriam, in Elidis confiniis, IV, 403, 1. Lex ab eo lata ap. Eleos, II, 135, 93 a.
 Oxymatis in Gangem influit, II, 413, 18.
 Oxyntes, Demophonti succedit in regno Athen.; ejus f. legitimus Aphidas, spurius Thymætes, III, 386, 50.
 Oxyrynchites, Heraclides Lembus, q. v.
 Oxythemis, Demetrii Poliorcetis assentator, II, 449, 3; ab Antigono interficitur, III, 168, 4.
 Ozolæ Locri unde nomen habeant, IV, 458, 7.

P

Paapis Ægyptius, II, 579, 580.
 Paches, Atheniensium dux, Mytilenen capit, II, 158, 172.
 Pachynum Siciliae prom., III, 287, 82.
 Pacorus, Armeniae rex, III, 660, 6.
 Pactia, sic olim Parus ins. dicta, III, 633, 6.
 Pactoli fl. herba chrysopole, IV, 362, 5.
 Pactye urbs; prope eam Helle, Athamantis f., obiit, II, 37, 35.
 Padæorum in India institutum, III, 464, 145.
 Padus, olim Bodincus, fl., unde nomen habeat, III, 205, 8. i. q. Eridanus fl., III, 166, 25; ad Padum sedes figunt Heneti, III, 596, 49.
 Pæania, Pandionidis demus, II, 355, 8.
 Pæanum cantores in Italia permulti exsisterunt; qua occasione, II, 282, 36.
 Pæon Amathusius, historicus, IV, 371.
 Pæones, II, 19, 2. Pæonia ex fœdere cum Aetio inito At-

tilae parebat, IV, 76, 7. Pæoniæ gentes Agriæ, III, 642, 26; Scordisci, Scortii, III, 607, 17.
 Pæonidæ, Leontidis demus, II, 355, 8.
 Pagaseticus sinus, II, 188, 280.
 Pagasus, urbs Thessaliæ, unde nomen habeat, II, 198 a.
 Pagoargas, Æthiopiæ opp., III, 478, 42; IV, 351, 2.
 Palacus, Sciluri Scythæ f., III, 264, 34 a.
 Palamedis inventa, IV, 172, 51; 550, 24; III, 125, 32; II, 3 b. 181, 256. 50, 14.
 Palamedes et Sarpedon, militum duces, Cœlesyriam tenebant, quo tempore Diodotus regnum sibi vindicavit, II, præf. xix, 25.
 Palæmon, deus marinus, olim Melicertes, III, 34, 37.
 Palæogoni, Taprobanes ins. incolæ, II, 412, 16.
 Palæopolis in Syria, IV, 468, 4.
 Palæphatus Abydenus, Aristotelis παιδικά; ejus scripta, II, 338. III, 573, 10.
 Palæphatus Parius vel Priensis, scriptor, II, 338 b.
 Palæphatus, Ægyptius vel Atheniensis; ejus scripta, II, 338 b.
 Palæscæpis Themistocli ab Artaxerxe datur, II, 296, 10.
 Palæstina (in) Judæi Ægypto ejecti commigrant, III, 119, 13. Palæstinæ præfectura Caiso Sarazeno ab Justiniano datur, IV, 179.
 Palanthus, Hyperborei filia, ab Hercule compressa, III, 100, 4.
 Palice sive Palicine, urbs Siciliæ, IV, 516.
 Palici Siculi, III, 140, 83; IV, 527, 3; II, 382, 1. Eorum parentes, nominisque significatio, III, 101, 7; fons, lacus, fanum, IV, 436, 7. II, 373, 12. 14, 5.
 Palimthothra, Prasiurum urbs, II, 393 b; describitur, II, 420, 25. 421, 26; ab Hercule condita est, II, 405, 26.
 Paliura, urbs Macedoniæ, II, 338.
 Paliurus arbor, IV, 375, 3.
 Palla Amazo, III, 597, 58.
 Palladium, Asii opus, IV, 551, 24; in Samothraciam attulit Dardanus, III, 154, 28; τὸ διοικητικόν, a Diomede et Ulysse raptum, Demophontique traditum, e Pelopis osibus factum, II, 10, 5. Palladium Agamemnoni in Atticam appellenti rapit Demophon. De hoc raptu judices sedent ἐπέταξ ἐνὶ Πάλλαδι, II, 107, 5. Palladia duo fuerunt, IV, 307, 3. Eorum historia, IV, 355 sq.
 Palladius, Methonæus scriptor, IV, 3.
 Pallas, pater Chryses, IV, 355, 4.
 Pallas, Pandionis f., II, 351, 12.
 Pallas, scriptor, III, 635.
 Pallene, Sithonis regis filia, IV, 510, 11; quomodo Clitum tandem in matrimonium acceperit, IV, 423, 1.
 Pallene, Alcyonis f., IV, 422, 46.
 Pallene Thracica, olim Philegra, unde nomen habeat, IV, 510, 11.
 Pallene, demus Atticæ, cum templo Minervæ; parastiti huic templo adjuncti, IV, 511. III, 422, 46. In Palleniensium demo Pisistratus prælium committit, II, 110, 15.
 Palma, qui cum Nigrino Hadriano insidias paraverat, Teraciniæ occisus, III, 585.
 Palmanoth, Ægypti rex, III, 220, 14.
 Palmatus, eques perdives Cesarie in Cappadocia, Valeriani temp., IV, 145, 1.
 Palmulæ Arabiæ et Thebaidis, III, 479, 53. 54.
 Palmyra, IV, 524, 10; ab Aureliano obsessa, III, 664.
 Palois, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
 Pamisus, Peloponnesi fluv., III, 179.
 Pammes, Æg. rex XIX sec. Eratosth., II, 549.
 Pamphaes, Ephesus, Theocharidis filius, Cræso præfecto pecuniam mutuo dedit, quare postea a rege auctus et ornatus est, III, 397, 65.

Pamphila Epidauria, III, 520.
 Pamphilus, 7 sapientibus a nonnullis accensetur, II, 224, 28.
 Pamphilus Siculus in conviviis omnia versibus eloquebatur, II, 309, 16.
 Pamphilus pictor, III, 120, 17.
 Pamphilus tragicus, II, 185, 272.
 Pamphilus historicus, IV, 466.
 Pamphronius patricius a Narse legatus ad Francos mittitur (561), IV, 204, 8. Cf. de eodem IV, 253, 49.
 Pamphyli, tribus Doriensium, III, 638, 9.
 Pamphylia, Antigono provincia assignatur post mortem Alexandri, III, 668, 1. Eam diripuit Hierax Alexandrinus (sub Arcadio imp.), III, 51, 86.
 Pamphylus, pater Megarsi, IV, 382.
 Pamprepius, Thebis Ægyptiis oriundus, Athenis Procli discipulus, grammaticam docet; religione Græcus; Byzantium se confert; ab illo benigne exceptus, Verinæ insidiis ex urbe pellitur; cum illo reversus, cum eodem post Marciani seditionem iterum exulatum it, IV, 131, 20. 140, 4. 619, 211 § 2 sq.
 Pan, Jovis et Ceneidis f., IV, 327, 2. Ætheris et Cænoes nymphæ f., IV, 319, 5. Jovis et Callistis f., frater Arcadis, IV, 405, 7. Penelopes f., II, 479, 42. Cf. IV, 649 b.
 Saturnius unde dictus, III, 150, 7. Bucolonis pater, III, 150, 7. Panis fanum ad Crathidem, III, 32, 25. Castorionis in Panem carmen, II, 322, 68.
 Pan piscis, IV, 159, 11.
 Panathenæa, III, 117, 6; II, 47, a. Panathenæici ludi propter Asterem gigantem a Minerva occisum instituti, II, 189, 282. Panathenæorum pompa, II, 249, 46; ludis victores olea sacra coronati, II, 184, 266. Panathenæica pocula, III, 264, 34. Panathenæis vicit Execestides, III, 130, 47.
 Panætius Leontii tyrannide potitur, II, 172, 225.
 Panætius philos. Scipionis legati comes, III, 255, 13.
 Panaretus, Arcesilai phil. disc., homuncio, duodecim quotannis talenta a Ptolemæo Evergete accepit, III, 141, 84.
 Pancale, vetus Amorgi nomen, III, 379, 47.
 Panchæa regio, II, 252 a.
 Panchrysos Berenice, opp., III, 477, 41.
 Pancratium ad artis regulas primus exercuit Leucarus, II, 182, 261.
 Pandæa Indiæ regio, ubi septennæ puellæ viris maturæ sunt, II, 418. 419, 420.
 Pandæa, Herculis filia, quam pater septimo ætatis anno nubilem fecit progeniemque ex ea creavit; regio ei a patre tributa Pandæa vocatur; copiæ hujus reginæ; margaritæ, II, 411 et 419.
 Pandarus, Lycaonis f., III, 599, 68.
 Pandarus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
 Pandion, Erechthei successor, II, 208, 1, § 1; regnum inter filios dividit, II, 351, 12.
 Pandion, pater Cadmi, II, 1.
 Pandionidis tribus demi Cæa et Pæaniæ, II, 355, 8.
 Pandionis, Philoclis tragici tetralogia, II, 184, 267.
 Pandosia; prælium ad Pandosiam a Pyrrho et Romanis commissum, II, 454, 7.
 Pandrosus, Cecropis f. (Actæonis f., IV, 489, 2), Erichthonii cistam aperit, II, 22, 1. Ejus cultus, IV, 506, 6.
 Pandura, instrumentum musicum, IV, 484, 3; πανδουρισταί, III, 73, 8.
 Paneas, urbs Syriæ. Ejus origines, IV, 546, 10.
 Panehorum in Libya mos, III, 463, 141.
 Pangæus, mons Thraciæ, IV, 367.
 Παντιώντιον, II, 50, 13.
 Paniscus, pater Christodori Coptitæ, IV, 360.
 Panium, Thraciæ opp., patria Prisci hist., III, 69.

Panius, mons Cœlesyriæ, ad quem Scopas, dux Ptolemæi Epiphanis, vincitur ab Antiocho M., III, 180 sq.
 Pannonia: Ranarum ibi pluvia, III, 168, 3. Attilæ paret, IV, 89. Pannonia secunda, ab Herulis habitata, 205, 9.
 Panopolis, Thebaidis urbs in vetere aggere sita, in quam rebelles se receperant, a Ptolemæo Philometore expugnati, II, præf. p. x, 10.
 Panormitarum in Sicilia regio amœna, II, 382, 2. Panormitanus, Andreas, q. v.
 Pantaleon, Eleorum rex; ejus pravum facinus, III, 213, 6.
 Pantheam Agrigentinam Empedocles curat, III, 42, 27.
 Pantibiblis, urbs Chaldaia, IV, 280, 1. II, 499, 5. 6.
 Panticapæum, Bospori urbs, a quonam condita sit, et unde nomen habeat, IV, 3.
 Panticapas, fluvius Bospori, ad Panticapæum urbem, IV, 3.
 Panyas, Assyriorum rex, tempore expeditionis Argonautarum, III, 626.
 Panyasis poeta, Polyarchi aut Dioclis f., Halicarnassensis vel Samius, II, 482, 57; laudatur, III, 236, 84.
 Papa Juppiter, III, 592, 30.
 Paphlagon, Phinei filius, III, 594, 41.
 Paphlagonia unde dicta, III, 594, 41. Eam Lyco subiecit Hercules, III, 300, 2. Ibi Hecatæ fanum Medea consecrat, III, 15, 14. In Paphlagonia regnavit Phineus, III, 302, 4. Ea Eumeni provincia assignatur, III, 668, 1. Paphlagoniæ urbes, Cressa, Amastris, Daridna, q. v.
 Paphus in Cypro, II, 65, 3. Veneris ibi templum, III, 66, 1; quod non invadunt muscæ, II, 352, 16. Paphius quidam adolescens luxui deditus, II, 311, 25.
 Papinus, illo equitum magister, IV, 620, 214.
 Papirius (Cappadociæ cast.); ibi Verina relegata moritur, IV, 140, 4. 617, 206.
 Papirius Iatro, pater Indaci, IV, 617, 206.
 Papirius Tolucer filiam a fratre stupratam interficit, IV, 362, 7.
 Pappias scriptor, IV, 540, 2, § 1.
 Pappus, hist., IV, 466. Pappi hujus de Demosthene testimonium, III, 50, 62.
 Παράβολον, παραβόλιον, in judiciis Atticis, II, 119, 41 a.
 Parabryson. V. Calliphanes.
 Παράβυστος quis sit apud Cyprios, II, 312, 25.
 Παραγκωνιστής quis dicatur, II, 312, 26.
 Παράλοι, οἱ τῇ Παράλῳ ἐμπλέοντες, II, 121, 49.
 Παράλος, navis sacra Atheniensium, II, 121, 49.
 Paralus heros Atticus, II, 121, 49.
 Παρανοίας δίκη ad archontem eponymum pertinet, II, 114, 27 a.
 Parasiti nominis origo et historia, III, 137, 78. II, 303, 1.
 Παράσιτοι in rep. Athen., II, 121, 47 a. Parasitos, qui nunc dicuntur, quinam primi in scenam prodixerint, IV, 359, 17.
 Παράστασις, in judiciis Athen., II, 363, 7; in quibusnam causis locum habeat, II, 115, 31.
 Parauæi, Epiri gens, II, 462, 4.
 Pareas (Parius), Philomeli f., Iasonis nepos, Parium in Hellesponto condidit, IV, 472.
 Πάρεδροι archontum in rep. Athen., II, 113, 24.
 Parenta, opp. Æthiopie, III, 477, 42.
 Parenus, Indiæ fluvius, II, 413, 18.
 Paris ab Anchialo educatus, III, 303, 2. Ejus et Helenæ filius Dardanus, II, 9, 10. Ejus historia, IV, 550, 23. 24. Cf. v. Alexander.
 Parisades Bosporum tradit Mithridati, III, 264, 34 a.
 Parium ad Hellespontum a Pario dictum, II, 65, 2. III, 599, 67. Cf. v. Pareas.
 Parius, Iasonis f., III, 599, 67. Cf. v. Pareas.
 Parma ex urbe: T. Antonius, S. Nævius. Buria Lychnænis.

C. Castopudes. Albatia Sabina. Nirellius. Vibius Thalbius, q. v.
 Parmenidis phil. merita, III, 579, 14.
 Parmenio, postquam Philippus imperio potitus erat, Euphræum occidit, IV, 357, 2.
 Parmeniscus, Metapontinus, in Trophonii antrum descendit; reversus ridere amplius nequit; quomodo sanatus sit, IV, 494, 8. Pythagoreus, III, 577, 2.
 Parmenon (Parmenio?), Mytilenæus ut videtur, cui Μυθία sua dedicavit Dionysius Mytilenæus, II, 6 b.
 Parnasse Marti Sinopen parit, II, 161, 186.
 Parnassus mons, II, 138, 98; unde nomen habeat, II, 349, 2. III, 106, 1. Apollini et Baccho sacer, II, 190, 284.
 Parnassus heros, II, 349, 2.
 Parnes, mons Atticæ, II, 110, 16.
 Parnetia, mater Cynnus, IV, 499, 16.
 Parodiarum poetæ, III, 128, 45; parodiæ καθαφδίας, II, 285, 56.
 Paræopolitani Macedones: Ædesius. Dizas. Bithys. Dizastes. Zædecenthes. Mucasus. Tonus. Bonzes, longævi, q. v.
 Παρρονοῦς, meretricis Athen. cognomen, IV, 410, 1.
 Paropamisus, II, 408, 3.
 Parrhasia in Arcadia, olim Parbasia, unde? III, 633, 9; a Pelasgo condita, III, 642, 25. Parrhasii, IV, 463. Cf. Dinytta, Damarchus.
 Parrhasius, Martis et Phylonomes f., rex Arcadiæ, IV, 532, 1.
 Parrhasius pictor, Ephesius, Euenoris f., III, 481, 72; quid picturis suis quæ Lindi sunt, subscripserit; ejus luxuria, II, 304, 4.
 Parron (Python) Ænias Cotyn Thraciæ regem interfecit, II, 154, 161.
 Parsondæ Medi historia, III, 359 sqq., 10.
 Parthamasirus, Armeniorum rex tempore Trajani, III, 589, 16.
 Partamaspates, Trajano socius est contra patruelem Chosroem I, cujus in locum a Trajano sufficitur, III, 590, 18.
 Parthax scriptor, III, 641, 21.
 Parthenia, Phorbantis et Periergæ soror, IV, 389, 7.
 Parthenia, priscum Sami ins. nomen, II, 159, 175, 215, 10, 1.
 Parthenia urbs, quæ Tarsus dicta, III, 487, 1.
 Partheniæ Lacedæmoniorum, II, 220, 26.
 Parthenius, Cydni f., a quo Parthenia urbs, quæ postea Tarsus, III, 487, 1.
 Parthenius, Nervæ imp. familiaris, IV, 580, 110.
 Parthenoarusa, e. q. Samus ins., IV, 536, 3.
 Παρθενών Athenis, II, 254, 59.
 Parthenopæus a Periclymeno ad Creneas Thebarum portas interfectus, III, 309, 4.
 Parthenope Oceano Europam et Thracen parit, II, 349, 1.
 Parthenopolis Macedoniæ unde nomen nacta sit, IV, 510, 12.
 Parthi Sesostridis temporibus ex Scythia immigrant; sub Antiocho II Theo Arsaces et Tiridates fratres, interfecto Pherecle, Syria: regis præfecto, in libertatem populum vindicant, III, 586, 1. Parthorum ducem Indaten ad Lycum fluv. vincit Antiochus Sidetes, III, 414, 74. Parthorum rex Sinatruces (Ol. 177, 3) et Phraates Deus, III, 606, 12. Parthi, socii Mithridatis contra Rom., III, 541, 30. Parthorum rex auxilia contra Lucullum petenti Mithridati recusat, III, 549, 43. Rex a Tiberio constituitur Tiridates (35 p. C.), quem mox pellit Artabanus, IV, 184, 2. Parthi contra Romanos bellum parant (447, sub Theodosio II), IV, 76, 6; cum Hunnis Cidaritis bellum gerunt. Lazis auxilium contra Romanos petentibus

- tilae parebat, IV, 76, 7. Pæoniæ gentes Agriæ, III, 642, 26; Scordisci, Scortii, III, 607, 17.
- Pæonidæ, Leontidis demus, II, 355, 8.
- Pagaseticus sinus, II, 188, 280.
- Pagasus, urbs Thessaliæ, unde nomen habet, II, 198 a.
- Pagoargas, Æthiopiæ opp., III, 478, 42; IV, 351, 2.
- Palacus, Sciluri Scythæ f., III, 264, 34 a.
- Palamedis inventa, IV, 172, 51; 550, 24; III, 125, 32; II, 3 b. 181, 256. 50, 14.
- Palamedes et Sarpedon, militum duces, Cœlesyriam tenebant, quo tempore Diodotus regnum sibi vindicavit, II, præf. xix, 25.
- Palæmon, deus marinus, olim Melicertes, III, 34, 37.
- Palærogoni, Taprobanes ins. incolæ, II, 412, 16.
- Palæropolis in Syria, IV, 468, 4.
- Palæphatus Abydenus, Aristotelis παιδικά; ejus scripta, II, 338. III, 573, 10.
- Palæphatus Parius vel Prienensis, scriptor, II, 338 b.
- Palæphatus, Ægyptius vel Atheniensis; ejus scripta, II, 338 b.
- Palæcepsis Themistocli ab Artaxerxe datur, II, 296, 10.
- Palæstinam (in) Judæi Ægypto ejecti commigrant, III, 119, 13. Palæstinæ præfectura Caiso Sarazeno ab Justiniano datur, IV, 179.
- Palanthus, Hyperborei filia, ab Hercule compressa, III, 100, 4.
- Palice sive Palicine, urbs Siciliæ, IV, 516.
- Palici Siculi, III, 140, 83; IV, 527, 3; II, 382, 1. Eorum parentes, nominisque significatio, III, 101, 7; fons, lacus, fanum, IV, 436, 7. II, 373, 12. 14, 5.
- Palimthothra, Prasiurum urbs, II, 393 b; describitur, II, 420, 25. 421, 26; ab Hercule condita est, II, 405, 26.
- Paliura, urbs Macedoniæ, II, 338.
- Paliurus arbor, IV, 375, 3.
- Palla Amazo, III, 597, 58.
- Palladium, Asii opus, IV, 551, 24; in Samothraciam attulit Dardanus, III, 154, 28; τὸ θεῶν ἔργον, a Diomede et Ulyssæ raptum, Demophontique traditum, e Pelopis ossibus factum, II, 10, 5. Palladium Agamemnoni in Atticam appellenti rapit Demophon. De hoc raptu iudices sedent ἐπὶ τῆς ἐν ἡλλάδι, II, 107, 5. Palladia duo fuerunt, IV, 307, 3. Eorum historia, IV, 355 sq.
- Palladius, Methonæus scriptor, IV, 3.
- Pallas, pater Chryses, IV, 355, 4.
- Pallas, Pandionis f., II, 351, 12.
- Pallas, scriptor, III, 635.
- Pallene, Sithonis regis filia, IV, 510, 11; quomodo Clitum tandem in matrimonium acceperit, IV, 423, 1.
- Pallene, Alcyonis f., IV, 422, 46.
- Pallene Thracica, olim Philegra, unde nomen habeat, IV, 510, 11.
- Pallene, demus Atticæ, cum templo Minervæ; parastiti huic templo adjuncti, IV, 511. III, 422, 46. In Palleniensium demo Pisistratus prælium committit, II, 110, 15.
- Palma, qui cum Nigrino Hadriano insidias paraverat, Teracinae occisus, III, 585.
- Palmanoth, Ægypti rex, III, 220, 14.
- Palmatius, eques perdives Cæsariæ in Cappadocia, Valeriani temp., IV, 145, 1.
- Palmulæ Arabiæ et Thebaidis, III, 479, 53. 54.
- Palmyra, IV, 524, 10; ab Aureliano obsessa, III, 664.
- Palots, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Pamius, Peloponnesi fluv., III, 179.
- Pammes, Æg. rex XIX sec. Eratosth., II, 549.
- Pamphaes, Ephesus, Theocharidis filius, Cræso præfecto pecuniam mutuo dedit, quare postea a rege auctus et ornatus est, III, 397, 65.
- Pamphila Epidauria, III, 520.
- Pamphilus, 7 sapientibus a nonnullis accensetur, II, 224, 28.
- Pamphilus Siculus in conviviis omnia versibus eloquebatur, II, 309, 16.
- Pamphilus pietor, III, 120, 17.
- Pamphilus tragicus, II, 185, 272.
- Pamphilus historicus, IV, 466.
- Pamphronius patricius a Narse legatus ad Francos mittitur (561), IV, 204, 8. Cf. de eodem IV, 253, 49.
- Pamphyli, tribus Doriensium, III, 638, 9.
- Pamphylia, Antigono provincia assignatur post mortem Alexandri, III, 668, 1. Eam diripuit Hierax Alexandrinus (sub Arcadio imp.), III, 51, 86.
- Pamphylus, pater Megarsi, IV, 382.
- Pamprepius, Thebis Ægyptiis oriundus, Athenis Procli discipulus, grammaticam docet; religione Græcus; Byzantium se confert; ab illo benigne exceptus, Verinæ insidiis ex urbe pellitur; cum illo reversus, cum eodem post Marciani seditionem iterum exulatum it, IV, 131, 20. 140, 4. 619, 211 § 2 sq.
- Pan, Jovis et Ceneidis f., IV, 327, 2. Ætheris et Cænoes nymphæ f., IV, 319, 5. Jovis et Callistis f., frater Arcadis, IV, 405, 7. Penelopes f., II, 479, 42. Cf. IV, 649 b.
- Saturnius unde dictus, III, 150, 7. Bucolonis pater, III, 150, 7. Panis fanum ad Crathidem, III, 32, 25. Castorionis in Panem carmen, II, 322, 68.
- Pan piscis, IV, 159, 11.
- Panathenæa, III, 117, 6; II, 47, a. Panathenæici ludi propter Asterem gigantem a Minerva occisum instituti, II, 189, 282. Panathenæorum pompa, II, 249, 46; ludis victores olea sacra coronati, II, 184, 266. Panathenæica pocula, III, 264, 34. Panathenæis vicit Exceatides, III, 130, 47.
- Panætius Leontii tyrannide potitur, II, 172, 225.
- Panætius philos. Scipionis legati comes, III, 255, 13.
- Panaretus, Arceaili phil. disc., homuncio, duodecim quottannis talenta a Ptolemæo Evergete accepit, III, 141, 84.
- Pancale, vetus Amorgi nomen, III, 379, 47.
- Panchæa regio, II, 252 a.
- Panchrysos Berenice, opp., III, 477, 41.
- Pancratium ad artis regulas primus exercuit Leucarus, II, 182, 261.
- Pandæa Indiæ regio, ubi septennæ puellæ viris maturæ sunt, II, 418. 419, 420.
- Pandæa, Herculis filia, quam pater septimo ætatis anno nubilem fecit progeniemque ex ea creavit; regio ei a patre tributa Pandæa vocatur; copiæ hujus reginæ; margaritæ, II, 411 et 419.
- Pandarus, Lycaonis f., III, 599, 68.
- Pandarus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Pandion, Erechthei successor, II, 208, 1, § 1; regnum inter filios dividit, II, 351, 12.
- Pandion, pater Cadmi, II, 1.
- Pandionidis tribus demi Cæa et Pæaniæ, II, 355, 8.
- Pandionis, Philoclis tragici tetralogia, II, 184, 267.
- Pandosia; prælium ad Pandosiam a Pyrrho et Romanis commissum, II, 454, 7.
- Pandrosus, Cecropis f. (Actæonis f., IV, 489, 2), Erichthonii ciſtam aperit, II, 22, 1. Ejus cultus, IV, 506, 6.
- Pandura, instrumentum musicum, IV, 484, 3; πανδουράκιον, III, 73, 8.
- Paneas, urbs Syriæ. Ejus origines, IV, 546, 10.
- Paneborum in Libya mos, III, 463, 141.
- Pangeus, mons Thraciæ, IV, 367.
- Πανιώνιον, II, 50, 13.
- Paniscus, pater Christodori Coptilæ, IV, 360.
- Panium, Thraciæ opp., patria Prisci hist., III, 69.

- Panias, mons Coelesyriae, ad quem Scopas, dux Ptolemæi Epiphanis, vincitur ab Antiocho M., III, 180 sq.
- Pannonia: Ranarum ibi pluvia, III, 168, 3. Attilæ paret, IV, 89. Pannonia secunda, ab Herulis habitata, 205, 9.
- Panopolis, Thebaidis urbs in vetere aggre sita, in quam rebelles se receperant, a Ptolemæo Philometore expugnati, II, præf. p. x, 10.
- Panormitarum in Sicilia regio amœna, II, 382, 2. Panormitanus, Andreas, q. v.
- Pantaleon, Eleorum rex; ejus pravum facinus, III, 213, 6.
- Pantheam Agrigentinam Empedocles curat, III, 42, 27.
- Pantibiblis, urbs Chaldaia, IV, 280, 1. II, 499, 5, 6.
- Panticapæum, Bospori urbs, a quonam condita sit, et unde nomen habeat, IV, 3.
- Panticapas, fluvius Bospori, ad Panticapæum urbem, IV, 3.
- Panyas, Assyriorum rex, tempore expeditionis Argonautarum, III, 626.
- Panyasis poeta, Polyarchi aut Dioclis f., Halicarnassensis vel Samius, II, 482, 57; laudatur, III, 236, 84.
- Papa Juppiter, III, 592, 30.
- Paphlagon, Phinel filius, III, 594, 41.
- Paphlagonia unde dicta, III, 594, 41. Eam Lyco subjecit Hercules, III, 300, 2. Ibi Hecatæ fanum Medea consecrat, III, 15, 14. In Paphlagonia regnavit Phineus, III, 302, 4. Ea Eumeni provincia assignatur, III, 668, 1. Paphlagoniæ urbes, Cressa, Amastris, Daridna, q. v.
- Paphus in Cypro, II, 65, 3. Veneris ibi templum, III, 66, 1; quod non invadunt muscæ, II, 352, 16. Paphius quidam adolescens luxui deditus, II, 311, 25.
- Papimus, illo equitum magister, IV, 620, 214.
- Papirium (Cappadociæ cast.); ibi Verina relegata moritur, IV, 140, 4. 617, 206.
- Papirius latro, pater Indaci, IV, 617, 206.
- Papirius Tolucer filiam a fratre stupratam interficit, IV, 362, 7.
- Pappias scriptor, IV, 540, 2, § 1.
- Pappus, hist., IV, 466. Pappi hujus de Demosthene testimonium, III, 50, 62.
- Παράβολον, παραβόλιον, in judiciis Atticis, II, 119, 41 a.
- Parabryson. V. Calliplanes.
- Παράθυστος quis sit apud Cyprios, II, 312, 25.
- Παραγκωνιστής quis dicatur, II, 312, 26.
- Πάραλοι, οἱ τῇ Παράλῳ ἐμπλέουσιν, II, 121, 49.
- Πάραλος, navis sacra Atheniensium, II, 121, 49.
- Paralus heros Atticus, II, 121, 49.
- Παρανοίας δίκη ad archontem eponymum pertinet, II, 114, 27 a.
- Parasiti nominis origo et historia, III, 137, 78. II, 303, 1.
- Παράσιτοι in rep. Athen., II, 121, 47 a. Parasitos, qui nunc dicuntur, quinam primi in scenam prodixerint, IV, 359, 17.
- Παράστασις, in judiciis Athen., II, 363, 7; in quibusnam causis locum habeat, II, 115, 31.
- Parauæi, Epiri gens, II, 462, 4.
- Pareas (Parius), Philomeli f., Iasionis nepos, Parium in Hellesponto condidit, IV, 472.
- Πάρεδροι archontum in rep. Athen., II, 113, 24.
- Parenta, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Parenus, Indiæ fluvius, II, 413, 18.
- Paris ab Anchialo educatus, III, 303, 2. Ejus et Helenæ filius Dardanus, II, 9, 10. Ejus historia, IV, 550, 23. 24. Cf. v. Alexander.
- Parisades Bosporum tradit Mithridati, III, 264, 34 a.
- Parium ad Hellespontum a Pario dictum, II, 65, 2. III, 599, 67. Cf. v. Pareas.
- Parius, Iasionis f., III, 599, 67. Cf. v. Pareas.
- Parma ex urbe: T. Antonius, S. Nævius. Buria Lychnænis.
- C. Castopodes. Albatia Sabina. Nirellius. Vibius Thalbius, q. v.
- Parmenidis phil. merita, III, 579, 14.
- Parmenio, postquam Philippus imperio potitus erat, Euphræum occidit, IV, 357, 2.
- Parmeniscus, Metapontinus, in Trophonii antrum descendit; reversus ridere amplius nequit; quomodo sanatus sit, IV, 494, 8. Pythagoreus, III, 577, 2.
- Parmenon (Parmenio?), Mytilenæus ut videtur, cui Μυτιλή sua dedicavit Dionysius Mytilenæus, II, 6 b.
- Parnasse Marti Sinopen parit, II, 161, 186.
- Parnassus mons, II, 138, 98; unde nomen habeat, II, 349, 2. III, 106, 1. Apollini et Baccho sacer, II, 190, 284.
- Parnassus heros, II, 349, 2.
- Parnes, mons Atticæ, II, 110, 16.
- Parnetia, mater Cynnus, IV, 499, 16.
- Parodiarum poetæ, III, 128, 45; parodiæ καθαφώδιαι, II, 285, 56.
- Paræopolitani Macedones: Ædesius. Dizas. Bithys. Dizastes. Zædecenthes. Mucasus. Tonus. Bonzes, longævi, q. v.
- Πάρριος, meretricis Athen. cognomen, IV, 410, 1.
- Paropamisus, II, 408, 3.
- Parrhasia in Arcadia, olim Parbasia, unde? III, 633, 9; a Pelasgo condita, III, 642, 25. Parrhasii, IV, 463. Cf. Dinytta, Damarchus.
- Parrhasius, Martis et Phylonomes f., rex Arcadiæ, IV, 532, 1.
- Parrhasius pictor, Ephesius, Euenoris f., III, 481, 72; quid picturis suis quæ Lindi sunt, subscripserit; ejus luxuria, II, 304, 4.
- Parron (Python) Ænias Cotyn Thraciæ regem interfecit, II, 154, 161.
- Parsondæ Medi historia, III, 359 sqq., 10.
- Parthamasiris, Armeniorum rex tempore Trajani, III, 589, 16.
- Partamaspatas, Trajano socius est contra patruelem Chosroem I, cujus in locum a Trajano sufficitur, III, 590, 18.
- Parthax scriptor, III, 641, 21.
- Parthenia, Phorbantis et Periergæ soror, IV, 389, 7.
- Parthenia, priscum Sami ins. nomen, II, 159, 175, 215, 10, 1.
- Parthenia urbs, quæ Tarsus dicta, III, 487, 1.
- Partheniæ Lacedæmoniorum, II, 220, 26.
- Parthenius, Cydni f., a quo Parthenia urbs, quæ postea Tarsus, III, 487, 1.
- Parthenius, Nervæ imp. familiaris, IV, 580, 110.
- Parthenoarus, e. q. Samus ins., IV, 636, 3.
- Παρθενών Athenis, II, 254, 59.
- Parthenopæus a Periclymeno ad Creneas Thebarum portas interfectus, III, 309, 4.
- Parthenope Oceano Europam et Thracen parit, II, 349, 1.
- Parthenopolis Macedoniæ unde nomen nacta sit, IV, 510, 12.
- Parthi Sesostridis temporibus ex Scythia immigrant; sub Antiocho II Theo Arsaces et Tiridates fratres, interfecto Pherecle, Syriæ regis prefecto, in libertatem populum vindicant, III, 586, 1. Parthorum ducem Indaten ad Lycum fluv. vincit Antiochus Sides, III, 414, 74. Parthorum rex Sinatruces (Ol. 177, 3) et Phraates Deus, III, 606, 12. Parthi, socii Mithridatis contra Rom., III, 541, 30. Parthorum rex auxilia contra Lucullum petenti Mithridati recusat, III, 549, 43. Rex a Tiberio constituitur Tiridates (35 p. C.), quem mox pellit Artabanus, IV, 184, 2. Parthi contra Romanos bellum parant (447, sub Theodosio II), IV, 76, 6; cum Hunnis Cidaritis bellum gerunt. Lazis auxilium contra Romanos petentibus

- non obtemperant (456), IV, 102, 26. Parthorum syne-
drium duplex, III, 254, 9. 491, 2. Parthorum mores,
III, 258, 19; III, 254, 8; 258, 19; equi, III, 274, 51.
clypei viminei et galeæ vimineæ, IV, 21, 21. Sanbyce
utuntur, III, 73, 8. Parthiæ regionis flos Philadelphus,
IV, 309, 7.
- Parus ins., olim Pactia, Demetrias, Zacynthus, Hyria,
Hyloessa, Minoa, Cabarnis, III, 633, 6; ex Arcadia in-
colis frequentata; Archilochi patria, II, 214, 8. II, 70, 12.
Parli: Eudemus, Palæphatus, Metagenes, Eubæus poeta,
q. v.
- Parysatis quonam tempore Statiram necaverit, II, 93, 23;
quomodo, II, 94, 26.
- Pasetis semiobolus*, proverbium, III, 515, 28.
- Pasicyprus, Cypri rex, homo luxuriosus, regnum suum
Pymato vendidit, et Amathunte deinceps degebat, II,
472, 12.
- Pasines, Sogdonaci f., Arabs, Characeum urbem, cui no-
men suum dedit, restauravit, III, 478, 44.
- Pasiphae, Solis f., soror Steropes, IV, 285, 3. Dædali arte
cum tauro creditur, III, 34, 36.
- Pasiphaes, quam Daphnen Lacones vocant, oraculum, II,
288, 73.
- Pasiphon, Luciani f., Diogenis cynici disc., III, 583, 35.
- Pasiræ, opp. in ora Gedrosiæ, III, 476, 39.
- Pasiteles, statuarius et scriptor, IV, 466.
- Pasmes, fluvii nomen, IV, 629 b.
- Patecus animam Æsopi in se transiisse dixit; ejus de Solone
narratio, III, 39, 10.
- Pataga, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Patara, Lyciæ urbs, unde dicta, III, 235, 81.
- Pataras, Thracum dux, quos ex Europa in Asiam trans-
duxit, III, 593, 37.
- Patarus, Apollinis et Lyciæ f., III, 235, 81.
- Patavia, Norici civitas, III, 84.
- Patis, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Πάτρα, πατρίς, φύλη, quid sit, II, 238, 9.
- Patricius Lydus, philosophus, sub Valente capitis damna-
tur, IV, 30, 39 et 40.
- Patricius, Asparis f., IV, 135 a. Cæsar cædem, qua pater
et Ardaburius a Leone mactati sunt, effugit, accepto
tamen vulnere, IV, 135 b. A Basilisco e medio tollitur,
IV, 136 a.
- Patrocles et Thembrio coloniam in Samum deducunt, IV,
512, 1.
- Patrocles dux cum Hermogene Aspendio ab Antiocho Sotere
in Asiam minorem missus, cum Heracleotis fœdus ferit;
Bithynos aggressus, clade afficitur caditque, III, 535, 15.
- Patrocles scriptor (idem, ut vid., cum anteced.), II, 442.
- Patroclus, Hercules et Megaræ f., IV, 350, 5.
- Patroclus Menetii et Sthenelæ vel Priapidis vel Polymelæ
filius, IV, 477, 2; ob Cleonymi cædem Opunte fugit
Phthiam ad Peleum, qui misit eum ad Chironem; sic
una cum Achille educatus est, III, 33, 35; ab Achille
sepultus, II, 166, 205; ludisque fun. honoratus, II, 189,
282. 297, 12.
- Patroclus, dux Ptolemæi II, Soladem, qui regem conviciis
laccessiverat, demersit, IV, 416, 12.
- Patroclides. V. Hippoclidēs.
- Patron, Epicureus phil., III, 606, 12.
- Pattalene, IV, 309, 5.
- Paulinus, Theodosii II familiaris, IV, 612, 192.
- Paulus Æmilii Perseum prælio vincens, III, 172, 1. 2. 3.
- Paulus Cilix, Rom. ad Turcos legatus, IV, 245.
- Pausanias, Anchiti f., Gelous, Empedoclis amasius, III,
162, 12.
- Pausaniæ Spartani, circa Byzantium versantis, insolentia,
III, 15, 15. Persicam vestem induit, II, 477, 31. Spar-
tam Persis prodere voluit; in fano Minervæ fame necatur,
IV, 361, 3.
- Pausanias Thessalus, cujus amore Lais capta est, III,
127, 44.
- Pausanias post Amyntam II per unum regnat annum, III,
591.
- Pausanias Philippum regem interficit, ab Attalo ignominiam
passus, II, 153, 156. IV, 555, 40.
- Pausanias, Damothonis f., Pheræus, Thessalorum prætor
(184 a. C.), III, 704, 2.
- Pausanias, Echecratis f., Pheræus, Thessalorum prætor
(195 a. C.), III, 703, 2.
- Pausanias, πορνογράφος, III, 120, 16.
- Pausanias Laco, historicus, IV, 467.
- Pausanias Damascenus, historicus, IV, 467.
- Pausimachus, Samius scriptor, IV, 471.
- Pauson, Adriæ Messapii pater, IV, 407, 2.
- Pautalia, regio Illyrici, ubi Gothi a Zenone sedes conce-
duntur, IV, 126.
- Pavones Junonis Samiæ, III, 105, 2.
- Paxamus scriptor, IV, 471.
- Pectis, instrum., II, 286, 64. 65. 66. IV, 475, 2.
- Pedasum urbem Cyrus Pytharcho Cyziceno dedit, IV,
289, 4.
- Pediocrates heros ap. Siculos, IV, 527, 3.
- Pegasus equus, Medusa ortus; a Neptuneo Bellerophonti
datus; œstro a Jove agitatus; dein Auroræ donatus, III,
303, 12.
- Pelagius (?) Silentiarius ad Gothos in Thraciam a Leone
mittitur (473), IV, 113, 2. A Zenone ad Theuderichum
Triarii f. missus (479), IV, 131.
- Pelagon legatus ab Eubœensibus ad Themistoclem mittitur,
II, 295, 7.
- Pelasgi unde nomen habeant, IV, 457, 3; ex Argolide in
Thessaliam migrant, IV, 505; e Thessalia in Ætoliam
expulsi, II, 455, 11; e Peloponneso in Italiam trans-
vecti ad Sarnum fluv. in Campania consedere, IV, 368,
1; quomodo ex Italia in Græciam barbarasque regiones
sint dispersi, IV, 456, 1; e Thessalia in Cretam migrant
cum Doribus, sub Tectapho, II, 349, 3. Pelasgi Thes-
salia ejecti ad Cyzicum portum (Χυτὸν λιμένα) con-
struunt, II, 17, 4. Hi Pelasgi Θεσσαλοί ἐγγειρογάστρους
vocantur ab Deiocho, *ibid.* Pelasgi Ionicam oram usque
ad Mycalen olim obtinuerunt, II, 342, 1. Pelasgi in Scyro
ins., III, 379, 47. Pelasgicus murus Athenis, II, 111,
17. IV, 457, 3.
- Pelasia, priscum Arcadiæ nomen, III, 378, 42.
- Pelasia, e. q. Delus ins., III, 633, 11.
- Pelasia vocata est Thessalia a Pelasgo, IV, 505.
- Pelasgicus Thessaliæ campus, ejusque urbes, II, 455, 11.
- Pelasmus, Arestoris f., Argis in Arcadiam profectus Parrha-
siam condit, ibique 25 annis regnavit, III, 642, 25; pater
Lycaonis Arcadis, III, 378, 43. Pater Doti, III, 153, 21.
E Perimela Hyperboreum genuit, II, 387, 3.
- Πελάται, II, 129, 81.
- Peleces, Leontidis demus, II, 355, 9.
- Pelenaria, Æthiopiæ opp., IV, 351, 2. 478, 42.
- Peleus, Æaci f., Phocum occidit, in Magnesiam Thess.
fugit, III, 33, 35. Philomelam Actoris f. ducit; quomodo
factum sit ut Thetidem duxisse credatur, IV, 505, 2.
Atalantæ amorem repudiat; Acasto bellum infert sociis
utens Tyndaridis et Iasone; Iolcum expugnat, III, 389, 56.
Ad eum venit Patroclus exul, III, 33, 35. Peleus ex
Eurydice vel Antigona vel Laodamia pater Polydori, IV,
506, 3. Pater Polymeles, IV, 477, 2. Peleo et Chironi
homo Achæus immolatus, IV, 454.

- Pelias, Neptuni et Tyrūs f., Iasonis tutor, quem ad vellus aureum apportandum mittit, III, 302, 3. IV, 520, 5. Peliae funebres ludos celebrat Acastus, III, 302, 1. IV, 285, 1. II, 189, 282. Peliae filiae, quae patrem insciā necarant, tanquam a piaculo purae a viris principibus ducuntur; ejecto Iasone, regnum accipit Peliae filius Acastus, III, 389, 55.
- Pelinnæus mons Chii, IV, 531.
- Pelium mons. Plantarum in eo obviarum descriptio, II, 261, 60. Ejus altitudo, II, 251, 53; fluvii: Crausindon et Brychon, II, 262, § 7; Chironium et fanum Jovis Actæi; festum quod in montis vertice Jovi agitur, II, 262, § 8.
- Pelium, Illyriae urbs, III, 662, 28.
- Pella in Syria a Seleuco Nicatorē condita unde nomen habet, IV, 470. Patria Aristonis hist., IV, 328.
- Pellae in Thessalia homo Achæus Peleo et Chironi immolatus, IV, 454.
- Pellæus pagus in Charace urbe Mediae, a Macedonibus habitatur, III, 478, 44.
- Pellene in Achaia, III, 22, 2. Pellenensium μάστροι, II, 139, 102.
- Pellius, Celti pater, III, 609, 1.
- Pelopia, Peliae f., mater Cycni, III, 389, 55.
- Peloponnesus antea vocata Apia et Argos, III, 374, 32; et Ægialea, IV, 540, 26. Præter Phliasios non sunt in Peloponneso, quorum agri non contingant mare, II, 267, 73. Peloponnesum deprædantur e Naxo profecti Scellis et Cassamenus, IV, 304, 2. Peloponnesii una cum Ionibus in Asiam migrant, III, 387, 53. Peloponnesiaci belli causa Aspasia, II, 482, 58.
- Pelops, II, 39, 49, fuit Achæus ex Oleno urbe, IV, 345. Pelops, Tantalī f., e Sipylo in Peloponnesum proficiscitur; Nioben sororem Amphioni despondet; Myrtili ope in prælio, quod contra Cénomaum pugnavit, superior factus, regno Cénomai potitur; Hippodamiam, quam Myrtilo promiserat, ipse uxorem ducit, Myrtilum in mare demergit, III, 367, 17. Victo Cénomao ludos celebrat Olymp., quo tempore Ilus Troo successit, III, 640, 18. III, 603, 1; uti postea Pelopis in honorem Hercules ludos celebrat, II, 189, 282. Cf. III, 603, 1. 503, 3. Pelops Peloponneso nomen dat, III, 374, 32. Pelops, Tantalī et Euryanassæ f., ex Hippodamia procreat Atreum et Thyestem, e Danaide Chrysippum, quem ab Hippodamia necatum sepelivit, Hippodamiam vero solum vertere coegit, IV, 402, 7; pater Dysponti, III, 605, 4. Alcathei, IV, 390, 8; numerosa sobole in Peloponneso pollet, II, 136, 96. Pelopis ex ossibus Palladium Trojanum factum, II, 10, 5.
- Pelops, Pelopis pater, II, præf. p. xxviii.
- Pelops, Pelopis f., ab Agathocle legatus mittitur ad Antiochum M., II, præf. p. xxviii.
- Pelor, Spartus, IV, 520, 1.
- Peloria, festum quod Jovi Peloro in Thessalia agitur. Ejus origo mythica, IV, 349, 4.
- Pelorum Siciliae prom., III, 287, 82.
- Pelorus quid Pelasgo nuntiaverit, IV, 349, 4.
- Pelusiace regionis præfectus Tlepolemus sub Ptol. Epiphane, II, præf. p. xxix.
- Pelusium, II, 40, 52. III, 493, 1. III, 720, 2 not. A Pelusio ad mare Rubrum distantia, III, 289, 89.
- Pemna, opp. Æthiopiae, III, 477, 42.
- Pemphos, Ægypti rex quintus ap. Eratosth., II, 542.
- Penelopen Homericam reprehendit Dicearchus, II, 246, 33 a. Penelope ex πᾶσι procis Panem parit, II, 479, 42; ejus soror Hipsipyle (vel Mede vel Laodamia), II, 350, 7.
- Penelopæ aves ubi? III, 156, 41.
- Penestæ Thessalorum, II, 133, 88 b. 141, 147. 170, 219: 212, 3. IV, 315, 1. 477, 1.
- Peneus fluv. Thessaliae, II, 464, 2.
- Peneus ex Philyra genuit Hypseum, IV, 285, 2. Cyrenes pater, IV, 294, 2.
- Πεντακοσιομέδωνοι, Athenis, II, 108, 9.
- Πενταετηρίδες, αἱ εἰς Δῆλον, αἱ ἐν Βραυρώνι, αἱ τῶν Ἑρακλείων, αἱ Ἐλευσινάων, II, 120, 47 a.
- Pentapolis Dorica, IV, 324, 23.
- Πεντασπίθαμοι Indiae, II, 423, 29.
- Pentedactylus, mons ad sin. Arab., III, 477, 41.
- Penthephra, Heliopoli sacerdos, pater Aseneth, III, 216.
- Pentheus, Agauæ f., a Baccho occisus, IV, 545, 7.
- Pentilidæ sub septem ducibus, quibus præest Echelaus, in Lesbum migrant; Phinei filiam ex oraculi jussu in mare deo submergit, IV, 459, 12. Pentilidæ Mytilenis a Megacle ejusque sociis trucidantur, II, 158, 172.
- Pentilius Mytilenis a Smerde necatur, II, 158, 172.
- Peparethus ins. ferax, bene consita, II, 217, 13. Peparethius, Diocles, IV, 74.
- Perce, Asiæ minoris regio, postea Thracia, III, 594, 37.
- Percote, III, 70, 5. Themistocli ab Artaxerxe datur, II, 296, 10. Percosius genere Merops, II, 17, 4.
- Perdiccas I, quartus Mac. rex, 48 annis regnat; pater Argæi, III, 690.
- Perdiccas II, Alexandri I f., frater Amyntæ II, in Mac. regnavit 23 annis; filium et successorem habet Archelaum, III, 691.
- Perdiccas III, Amyntæ II f., post Ptolemæum Aloritem rex Macedoniae regnat annis sex, III, 691. Multum apud eum valuit Euphræus Orita, IV, 457, 2.
- Perdiccas quam sit nactus provinciam post mortem Alexandri, III, 694, 667, 1. Ariarthem Cappadociae præfectum ob defectionem supplicio afficit. Eumenem provinciae præficit, II, 452, 1 a. Ab exulibus Heracleotis contra Dionysium Her. tyrannum instigatur, III, 529, 4.
- Perdices Anaphes ins. et in Siriti regione, IV, 420, 42. 44.
- Pergamia, Cretæ urbs; ibi sepulchrum Lycurgi, II, 287, 37.
- Pergamus urbs. Ibi elephas, Pytheæ pictura, III, 574, 14.
- Pergameni: Artemon, Carystius, Dionysius, Telephus, q. v.
- Pergamus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13. 14.
- Pergamus scriptor, IV, 541, § 14.
- Pergase demus. Περγασθεν Νicias, II, 199 b.
- Periander, Cypseli filius legitimus, III, 393, 58. Ejus tyrannis, et ipsius filiorumque fata, III, 393, 59 et 60. Cum Crataea matre consuescit, II, 79 not. Melissam, Proclis Epidaurii f., uxorem ducit, IV, 487, 6; septem sapientibus annumeratus, III, 521, 4. II, 244, 28. Periandri duo fuerunt, III, 521, 4; patruelles, alter tyrannus, alter sapiens Ambraciota, III, 4, 10. 170, 12. Periandri erga lenas severitas, III, 40, 15; pueros Corcyraeos ad Alyattem mitti castrandos voluit, IV, 396, 13. Tyranni indoles et instituta, II, 213, 5. Olympiae in Junonis templo dedicasse dicitur colossum aureum malleo ductum, IV, p. 288. Annis regnavit 44; pleraque quibus tyrannides conservantur instituit. Consilium Thrasylulo datum, II, 140, 102 a. Quando obierit, IV, 502, 14.
- Periander, Ambraciæ tyrannus, insidiis appetitur, II, 148, 136. Cf. Periander Sicyon. tyr.
- Peribœa, Alcathei f., Telamoni parit Ajacem. Reliqua de ea historia, IV, 316, 3. III, 33, 35.
- Pericles, Pericleti f., Pitthenis, III, 138, 78; musices præceptorem habuit Damonem aut Pythoclidem, II, 125, 65. Ejus indoles, II, 48, 5. Judicia μισθορῶρα constituit, II, 107 b. Ut Cimonem ob divitias et liberalitatem favore

- populari pollentem deprimeret, ad bonorum publicorum divisionem animum adiecit, consilio usus Demonidis, II, 125 66. Institutis suis atque Ephialtæ opera Areopagi potentiam fregit, *ibid.* Ephialtem amicum invidia ductus per fraudem necavit, II, 491, 7. Elpinices precibus motus benignissimum se præbet in iudicio, quo proditiōis Cimon accusatus erat, II, 55, 4. Ejus in Samum expeditio. Cf. IV, 299, 1. II, 55, 7. Samum obsidens a Melisso clade afficitur, II, 160, 183. Ejus in Samios devictos crudelitas, II, 483, 60. Delinc superbiore caput, II, 48, 8. Ad Samum occisos oratione funebri laudat, II, 55, 8. Periclem, qui male rem in Peloponneso gesserat, in iudicium vocat Cleon aut Simmias aut Lacratidas, II, 199 a. 491, 8. Ejus magistra et amasia Aspasia, II, 482, 58, propter quam totam conturbavit Græciam, II, 314, 35; suo cum Aspasia commercio maiorem opum partem dissipavit, II, 199 b. Cum Xanthippi filii uxore rem habuit, II, 56, 10. Ejus cum Protagora disputationes ridiculas in vulgus edidit Xanthippus a patre alienissimus, II, 56, 11. Pericles Anaxagoram defendit, III, 163, 14. III, 43, 31. Chrysilam Corinthiam amat, IV, 350, 7. Pericletes, Periclis Pitthensis pater, III, 138, 78. Periclymenus, Nelei f., III, 304, 19. Parthenopæum occidit, III, 309, 4. Perictione, Aristonis conjux, ex Apolline Platonem peperisse creditur, II, 316, 43. Periergus Camirikem in Rhodo occupat; Phorbañtem fratrem diris prosequitur, IV, 389, 7. Perilaus quidam, II, 348, 6. Perimede (Marpessa) sive Choera, Tegeatarum regina, III, 26, 8. Perimela, Æoli f., Pelasgo Hyperboreum parit, II, 387, 3. Periaci Cretensium, II, 131, 88 a. Perinthus, postea Heraclea. Perinthiis a Severo imp. ascribuntur Byzantii. Per. a Mitridate frustra obsidetur, III, 546, 40. Peripatetica secta unde dicta, IV, 155, 45, 41. Περιπολοι Attici, II, 112, 20. Περισχοι quinam sint, III, 283, 70. Përta, canis Alexandri M., qui in ejus nomen urbem condidisse fertur, III, 505. Perneæus Boeotiae fluv., IV, 370, 6. Perpennæ in Sertorium conspiratio, II, *præf.* XIII, 32. Perphila, nomen proprium, II, 629, 21. Perorsi, Africæ gens, III, 473, 26. Perozes, Persarum rex, ad Leonem legatos misit pecunias petens ad bellum contra Hunnos Cidaritas sustinendum, querens etiam magos in colenda religione sua impediri, IV, 105, 31. Novo bello premitur a Saraguris et Acatiris; iterum a Leone auxilium petit incassum, IV, 107, 37. Suannis, qui oppida nonnulla Persis eripuerant, bellum inferre cupit; Cidaritas vincit, Balaam urbem eorum capit; victoriam hanc Leoni nuntiat, IV, 109, 41; ab Ephthalitis vincitur, et Persæ ex Serum emporiis amoveantur, IV, 270. Perriabî cum Thessalis bellum gerentes, II, 151, 147. Perriabîæ urbs Gyrtōn, II, 464, 5. Persæ. Ad eos venit Perseus, III, 25, 4, qui nomen iis dedit, IV, 544, 18. Persæ Hydracas ex India mercede conducunt, II, 416, 20. Persæ, quorum metropolis Babylon, olim Cephenes dicti, III, 601, 78. Persas Cyri jussu armat Atradares, verbo tenus ut Astyagi præsto essent in bello adversus Cadusios, reapse ut ad defectionem parati essent, III, 401. Persici Ægypti reges dynastiæ vicesimæ septimæ, II, 595. Persarum in Eubœam expeditiones, II, 199 b. Persæ Thraces advocant, ut Chersonesum tueantur contra Cimonem, a quo superantur, II, 54, 4. Persarum rex Chosroes I a Trajano victus; ejus in locum Parthamaspatas ab imp. substituitur, III, 590, 18. Eos perdomandos sibi proposuit Carus imperator (283), IV, 198, 12. Rex Sapor; Narsæus, quos *vide.* Eorum sub Iadegerdo rege contra Theodosium II bellum (441), IV, 138, 1. Sub Cabade rege contra Anastasium bellum, IV, 142, 6 et 7. Persæ contra Hunnos Cidaritas belligerant (464), IV, 105, 31. V. Perozes. Ejus belli origo, IV, 106, 33. Persis rex Auxumitarum et Ilomeritarum bellum infert pro Romanis (sub Justiniano), IV, 179. Persæ Serum emporia tenebant usque dum sub Peroze rege ex iis pellerentur ab Ephthalitis, IV, 270. Turcos vocant Cermichiones, IV, 270. Eorum de Lazica cum Romanis contentiones. *Vide* Chosroes. Persarum magi, III, 53, 78 sq. Cf. v. Magi. De non contaminando igne placitum, III, 409, 68, IV, 392, 4. Persicorum rituum commentarius Zoroastris, III, 572; regi quonam die inebriari liceat, II, 472, 13; reges præmium statuabant iis qui novas voluptates invenirent, II, 305, 5. 309, 18. Eorum luxuria, II, 305, 5. 276, 15. Persarum mores et instituta quædam, III, 462, 132. II, 473, 13. Persæ et Medi, ἡδονὴν τιμῶντες, ἀνδραϊότατοι καὶ μεγάλουχότατοι τῶν βασιλέων, II, 200 a. Reges non utuntur cibis peregrinis, II, 91, 12. Quid Xerxes responderit eunuchis caricas Atticas apponenti, II, 91, 12; res ad Persarum convivia pertinentes, II, 92, 14. 15. 16. II, 96, 2; convivarum numerus; in cœnam 400 talenta quotidie insumuntur, II, 93, 19; regibus cur aqua e Nilo et Istro hausta offeratur, II, 92, 16. Persarum in regione aqua aurea, quam vocant, quæ provenit e septuaginta scaturiginibus; ea solus utitur rex ejusque filius natu maximus, IV, 289, 5. Persarum regis vinum, III, 276, 58. Ἰστορίαι; panis, II, 92, 14; σπῶραι, stralotes, II, 97, 5; rhapsodi s. cantores, II, 90, 7; saltatio Oclasma, III, 481, 76; ἄγγοροι, IV, 644 b; reges cur multas pellices habeant, II, 92, 17. Regum pellices, satellites, μολοφόροι sive δόλωναροι, thronus, in venationem exitus, II, 95, 1; melophoria, II, 304, 5. Persarum regum insigne capiti impositum e myrrha et labyzo confectum; quomodo de curru rex descendat, II, 92, 18. Persarum κόνδυ, III, 54, 81. Orosangæ, III, 14, 12. Persica avis rhynchites, II, 94, 26. Persica mala in Arabia et Syria, III, 253, 6. Persæ Cares gallos appellant, II, 94, 24. Persa gulosus, Cantiharis, II, 307, 12. Persæus, Demetrii f., Citiensis, Zenonis discip., ejus scripta, II, 623; ab Antigono Gonata Corintho præfectus urbe excidit, III, 48, 52. Persarmenia, IV, 5. Persarmenii, interfecto Surena præfecto, a Persis ad Romanos deficiunt (571), IV, 238, 35 a. 36. Persarmeniam occupat Chosroes (576), IV, 241, 41. Romani ea Persis cedunt (577), IV, 249 sqq., 47. Persephassa eadem quæ Isis ap. Ægyptios, II, 198 a. Persephone in Phœnicum mythologia, III, 567, 16. Hadis, Molossorum regis, filia, IV, 517, 13. Perseptolis, Telemachi e Polycaste vel ex Nausicaa filius, II, 147, 130. Perses, Persei f., Achæmenis pater, III, 365, 13. Perseus, Danaes f., Stheneli pater, Eurysthei avus, III, 369, 20; τὸν μύκητα gladii perdidit, quo loco Mycenæ conditæ sunt, IV, 361, 1. Gorgonem truncat, III, 239, 135. Medusam interficit et Atlantid regnum invadit; fabulæ interpretatio, II, 87 a. Cum 100 navibus in Assyriorum regionem appulit, fugiens Bacchum, III, 626; expeditionis tempus (1380 a. C.), III, 503, 3. Assyriorum regnum evertit, IV, 591. In Cephenia Cephei filiam liberat; in Persiam venit; mari Erythraeo ab Erythro

- filio nomen dat, III, 25, 4. Ex Andromeda pater Alcæi, Stheneli, Mestoris, Electryonis, II, 28, 1; Persæ pater, Achæmenis avus, III, 365, 13. Ex Persia ad Iopolitas in Syriam venit; hinc ignem sacrum in Persiam attulit, eo-
lique jussit, IV, 467, 3. Perseus, Pici et Danae f., Me-
dusa truncata, Andromedam ducit; ex Amandra vico
Iconium urbem facit, Tarsum condit, Persis nomen dat,
ignis cultum instituit; ejus mors; ejus filius Merrus, IV,
544, 18.
- Perseus, Solis f., Ætææ frater, Hecates maritus, Circes et
Medeæ pater, Tauricæ regionis princeps, II, 8, 4.
- Perseus, Dardani præfectus, Philobiæ maritus, II, 424, 4.
- Perseus, rex Mac.; ejus amici Theodotus et Philostratus,
qui regem in Epirum ad capiendum Hostilium consulem
(a. 170) accessunt. Sero rex advenit, II, præf. p. IX, 7.
Demetrio fratri necis auctor; ab Æmilio ad Pydnam vic-
tus fugit in Samothraciam; dein hostibus se dedit; in
carcere moritur; ejus tempora, IV, 702, 11. 696, 11. IV,
558, 57. Ejus ignavia quomodo a Posidonio excusetur,
III, 172, 1; regis pellex Callippe, II, præf. xv, 16. Persei
se filium dicitur Andrisus, q. v.
- Persidis præfectus Peucestes, III, 668, 1.
- Pertinax imperator, IV, 585, 122.
- Pescennii Nigri mores, III, 658, 3.
- Pessinus, Gallorum dux, a quo urbs hujus nominis, IV,
312, 13.
- Pessinus a Tectosagibus condita, II, 536, 19.
- Peta, Æthiopie opp., IV, 351, 1.
- Peteathyres, Æg. rex XXXI sec. Eratosth., II, 558
- Petesepe, Josephi nomen Ægyptiacum, III, 495, 1.
- Petilius Rufus, II consul (83 p. C.), III, 623, 33.
- Petosarapis. V. Dionysius.
- Petra, Nabataeorum urbs, optime administrata, III, 487,
3. Petreus Callinicus soph., III, 663, et Genethlius so-
phista, *ibid.*
- Petron quot esse mundos statuerit, II, 14, 6. 300, 22.
- Petronia, liberta, e Placentia longæva, III, 608, 29.
- Petronius (C.) Turpilianus consul (61 p. C.), III, 622, 49.
- Petronius, Nervæ imp. familiaris, IV, 580, 110.
- Petronius (P), e Placentia longævus, III, 608, sq.
- Petrus, in Arabia episcopus, ab Amorceso ad Leontem imp.
(473) mittitur, IV, 113, 1.
- Petrus impius, ὁ τὰς τῆς ἀνατολῆς παρασσων ἐκκλησίας,
sub Zenone, IV, 136.
- Petrus Patricius, historicus. De ejus vita et scriptis, IV,
181. P. Justiniani legatus et Jesdegusnaph, zichus a
Chosroe missus, in confiniis utriusque imperii congressi
de pace inter Romanos et Persas stabilienda agunt. Fæ-
deris capita. Quum vero Suaniam provinciam poscenti
Romano nequaquam concederet legatus Persarum, Pe-
trus ad Chosroem ipsum prolisciscitur, ut ab eo æquio-
res condiciones impetret. Ejus cum Chosroe colloquia
(562), IV, 206 sqq., 11 et 12. De Suania nihil obtinet.
Pace composita Byzantium redit, ubi mox obiit, IV,
218, 13.
- Petrus, exconsul, cum Theodoro a Tiberio ad Chosroem
legatus mittitur, IV, 248, 46.
- Petrus, Theodori legati (577) pater, IV, 248, 46.
- Peta (postea Aristoxena nominata), Nani Massiliensis
filia, Euxeno Phocæensi nubit, II, 176, 239.
- Petubates (Petubastis), Tanita, Æg. rex (dyn. XXIII, 1),
II, 592.
- Peuceletis, Indiæ regio, II, 413, 18.
- Peucestes, Persidis præfectus, III, 668, 1.
- Peucetii in Italia, II, 34, 21.
- παιδαί μύσχοι, meretrices, II, 120, 47.
- Phacas, Phalanthi familiaris, IV, 405.
- Phace, Ulyssis soror, III, 339, 16. III, 152, 15.
- Phæa, nomen suis Cremnyonia, III, 584, 45.
- Phæacidem terram draco Colchicus vastat, II, 371, 3.
- Phæacis vocatur Oasis Ægypti, II, 27 b. IV, 61, 23.
- Phæacum portus, IV, 309.
- Phædon Eleus, Socratis auditor; de ejus vita, IV, 176, 68.
- Phædræ historia, III, 305, 24. 630, 7. IV, 530.
- Phædrus, Epicureus phil., III, 606, 12.
- Phænestius pædotriba; ejus inventum, III, 482, 81.
- Phæninda, pilæ ludus, Phænestii inventum, III, 482, 81.
- Phæo, Hyas, III, 304, 19.
- Phæstias Nicomacho Aristotelem parit, III, 45, 41.
- Phæstii in Creta facietis suis insignes, IV, 500, 4.
- Phæstus scriptor, IV, 472.
- Phæsyte, Hyas, III, 304, 19.
- Phaethon, III, 166, 25. IV, 540, 2 § 9. Cf. Apsyrtus.
φαῖησια vel φαῖησιπρόσια festa, II, 321, 62.
- Phagrorium, Ægypti urbs, III, 237, 109.
- φανίδες, anemone, II, 629, 21.
- Phalæcus, Ambraciotarum tyrannus, populi seditione ever-
titur, IV, 344.
- Phalanthus, Phoenix, in Achaia, Rhodi oppido, ab Iphiclo
obsidetur, et strategemate circumventus urbem hosti
tradit; ejus minister Larcas vel Phacas; ejus filia Dorcia,
III, 405 sq.
- Phalanx, armorum inventor, in reptile commutatur,
IV, 516.
- Phalara, Thessaliæ urbs, terræ motu vastata, IV, 381, 2.
- Phalaris, Agrig. tyrannus, insidiis appetitur a Charitone
et Melanippo, II, 200; lactentibus infantibus vesceba-
tur, II, 309, 17.
- Phalasarua, urbs Cretæ, IV, 529, 13.
- Phalces, Temeni f., patri insidias cum fratribus struxit,
III, 376, 38. II, præf. viii, 4.
- Phalec, Hebræi f., IV, 544, 18.
- Phalereus, Alconis f., II, 462, 5.
- Phalga, vicus inter Seleuciam Pieriæ et Seleuciam Meso-
potamiæ, III, 587, 7.
- Phameas s. Phamæas (*Himilco*), equitum dux, a Cartha-
ginienisibus ad Scipionem deficit, II, præf. xv, 19. Ejus
dictum, IV, 50, 82.
- Phamis, Magnetum archon, pater filiorum sacrilegorum,
II, 219, 22.
- Phanagora, urbs Chersonesi Tauricæ, a Phanagora Tejo,
Persarum insolentiam fugiente, condita, III, 597, 60.
- Phanagorensis, Sostratus, q. v.
- Phanias Eresius, Aristotelis disc., II, 293. Phanias varii,
II, 293 *not.*
- Phanippus, archon Athen., II, 367, 14.
- Phanocritus historicus, IV, 472.
- Phanodicus historicus, IV, 472.
- Phanto, Philiassus, Pythagoreus, II, 275, 11. 12.
- Phaon a Sapphō amatur, III, 16, 17. IV, 175, 58.
- Pharæ, Messeniæ urbs, III, 574, 14. 179.
- Pharao, Æg. rex, IV, 544, 13. III, 179.
- Pharethon, Æg. rex, III, 213, 4.
- Pharnabazus Chalcedoniorum pueros castrat et ad Darium
mittit, III, 198, 61.
- Pharnabazus, pater Barsines, ex qua Herculem Alexan-
der M. genuit, III, 694, 697, 2.
- Pharnaces, Æthiopie gens, IV, 376, 2.
- Pharnacia, urbs Pontica, III, 233, 46.
- Pharnuchus Nisibenus, historicus, IV, 473.
- Pharsa, oppidum Æthiopie, IV, 180.
- Pharsalus, II, 263, 61. III, 72, 3; ibi oligarchia bene con-
sentiens, II, 152. Pharsalius, Epitimus II, 56, 11.
- Pharusi, Æthiopie gens, IV, 376, 1.

- Phaselidis origines, IV, 319, 428 sq. Phaselitæ quotannis Cylabre salsamenta offerunt, *ib.* et III, 29, 1. De iis Stratonici dictierum, II, 313, 31. Phaselitæ: Theodectes et Dionysius, *q. v.*
- Phasiani, aves, III, 186, 3. 188, 10. 194, 10.
- Phasis fluv., III, 3, 6. 230, 22. 541, 30. IV, 376. Non exit in Oceanum, II, 389, 11. Accolunt eum Heniochi (deinde Milesii). Phasianorum mores, II, 218, 18.
- Phasis urbs, Ætæ regia, IV, 202, 3.
- Phasis, Colchidis pater, III, 154, 31.
- Phaylus, Ambraciotarum tyrannus, inter venandum perit, IV, 344.
- Phaxinus, Nicocratis p., III, 704, 2.
- Phegra, Æantidis demus, II, 356, 14.
- Phegea, Arcadiæ opp., olim Erymanthus, postea Psopis, III, 638, 7.
- Phegeus, Phoronei frater, III, 638, 7. Phegeus, Clymenes, Amphiphanis et Ganymetoris pater, II, 144, 115.
- Φηγωναῖος Ζεύς in Thessalia et Dodona, II, 463, 4.
- Phegus, urbs Thessaliæ, unde Φηγωναῖος Ζεύς, II, 462, 4.
- Pheles post occisum Aserynum fratrem rex Tyrionum, IV, 466, 1.
- Phellates lapis, III, 136, 73.
- Phellus, Lyciæ urbs, III, 235, 80. IV, 479, 5.
- Pheneatarum cum Tegeatis bellum, IV, 379, 1.
- Pheræ, Thessaliæ urbs, II, 455, 1. 136, 95. Pheræi: Leontomenes, Pausanias, Echeocrates, Amyntas, Nicesipolis, *q. v.*
- Pherander Herculem lucta vicit in ludis Olympiis, II, 487, 76.
- Pherecles, Parthiæ ab Antiocho II præfectus, ab Arsace, cujus fratrem ignominia affecerat, interficitur, III, 586 sq., 1.
- Pherecratis poetæ versus, II, 260, 25.
- Pherecrates, Phthiote quidam senex, persona in Dicæarchi dialogo, II, 265, 62.
- Pherecydes Syrii duo, alter astrologus, alter Babyis f., theologus, Pythagoræ magister, II, 347, 5. Babyis f., Pittaci auditor, III, 240, 139. Ephesiis victoriæ de Magnesiis reportatæ auctor; ab iis sepultus magnifice honoratur, III, 40, 19; 7 sapientibus annumeratus, III, 38, 8. Pythagoræ magister, III, 9, 30. Ei cum Thalete contentio fuit, II, 188, 297. Quæ de Ophione disputat, e Phœnicum doctrina hausit, III, 572. Primus prosam orationem condidit, II, 2 a. Ejus morbus et mors in Samo ins.; visit ægrotum Pythagoras, II, 215, 10, 4. III, 5, 18. IV, 176, 69. Mortuus est antequam Pythagoras in Italiam abiret, II, 245, 31. In Delo ins. a Pythagora sepultus, II, 272, 3. Tumulo ejus inscriptum epigramma, II, 481, 51.
- Pherenicus poeta, III, 26 a.
- Pheres, Cretei et Tyrus f., III, 302, 3. Priapidis pater, IV, 477, 2. Ormeni f., Amyntoris p., IV, p. 286.
- Pheretina, Arcesilai III mater; ejus in Barceos crudelitas; putredine consumitur, II, 212, 4, 2; IV, 499, 2.
- Pheroglates a Chosroe ad Tiberium legatus mittitur (579), IV, 255.
- Phicium, locus a Sphinge occupatus, III, 336, 5.
- Phidalia, Byzantis uxor, Byzantium urbem a Scytharum incursione quomodo servavit, IV, 149, 18. Ejus statua, IV, 152, 34.
- Phidiades Ægineta, in cujus domo nascitur Plato, III, 580, 23.
- Phidias, pater Dicæarchi Messenii, II, 225.
- Phidiclanus (L.) Nepos, Sinopenis longævus, II, 609, 1.
- Φειδίττα Lacedæmoniorum, II, 242, 23. V. Lacedæmonii.
- Phidon, Corinthius, in seditione perit, III, 378, 40.
- Phidon, Aristodamidæ f., Carani frater, rex Argivorum, III, 690, vel potius tyrannus, II, 138, 99 a. Primus numos cudidit, II, 139, 101. Phidoniæ mensuræ, II, 138, 99.
- Phidon, Cumanus, compluribus civitatis administrationem commisit, II, 217, 11, 6.
- Phigalensium convivia describuntur, IV, 411. Φιλοπόται; Pythæ Phigalensis epulonis epitaphium, IV, 411, 2.
- Phila, Derda; et Machatæ soror, uxor Philippi Amyntæ f., III, 161, 5.
- Phila, Antipatri f., uxor Crateri, III, 529, 4. Demetrio Poliorcetæ parit Antigonus Gonatas, III, 700, 8.
- Phila, Lamæ et Demetrii Poliorcetæ f., III, 120, 14.
- Phila, Hyperidis pellex, II, 492, 12.
- Philadelphii lapides in Thracia, IV, 502, 14.
- Philadelphus, urbs Palæstinæ, patria Malchi historici, IV, 111.
- Philadelphus flos, in Parthica regione, IV, 309, 7.
- Philæ Ægypti, III, 478, 43. IV, 66, 37. II, 98, 2. Ibi in templo Maximinus affigi curavit pacta quæ Blemmyes et Nubades inierant, III, 100, 21.
- Philæchme. V. Cleobæa.
- Philænis gastrologus, II, 318, 45.
- Philalius, Corinthius, scriptor, IV, 473.
- Philammon, Arsinoes cædem peregit; ab Agathocle Cyrenaica regioni præficitur, II, præf. xxvii.
- Philemon, præfectus sub Ptolemæo I, primus topazos e Topazôn insulis ad Berenicen affert, III, 480, 64.
- Philemon scriptor, IV, 474.
- Philemonis Syracusani mors, III, 177, 70.
- Philetærus, Aristophanis f., II, 248, 41.
- Philetærus, Pergami rex, ex Boa meretrice natus, IV, 358, 12. Ejus ex fratre nepos Eumenes, IV, 375, 2.
- Philetas Ephesius, historicus, IV, 474.
- Philetas Cous, Φευδόμενος cognominatus, IV, 177, 72.
- Philinna Thessala, III, 694, 1; Larissæa, Philippo regi Aridæum parit, III, 67, 4. 161, 5. IV, 666, 1.
- Philinium, Demostрати et Charitûs f., post mortem e sepulcro exsurgens cum Machata consuescit, III, 611, 30.
- Philinus Argentinus, scriptor, III, 17.
- Philippopolis, IV, 44, in confiniis Thraciæ et Macedoniæ ad Hebrum fl. a Philippo Amyntæ f. condita, III, 678, 20; a Gothis obessa, strenue defenditur, *ibid.* Decii ad Priscum, oppidanorum ducem, de toleranda obsidione literæ, III, 676, 19. Postea Gothi urbe potiuntur, 674, 16. Urbs a Gothis sub Theudericho oppugnatur, IV, 114, 2. Ex ea: Asticosus. Bascia. Albutius. Fronto, *q. v.*
- Philippus I, Argæi f., sextus Macedoniæ rex, 35 annis regnat, III, 690; pater Aeropæ, *ib.*
- Philippus II, Amyntæ II filius, regnat annis 33; pater Alexandri M., II, 691. Res gestæ ejus paucis recensentur; a Pausania Ol. 111, 1, interficitur, III, 691. Ejus uxores: Audata, Phila, Nicesipolis, Philinna, Olympias, Meda, Cleopatra, ex iisque nati liberi, III, 161, 5. E Philinna saltatrice Aridæum genuit, III, 67, 4; pater Thessalonices, III, 694. 697, 2. 703, 1. Platonis opera regnum adeptus, IV, 356, 1. Chalcidensium in Thracia colonias delevit, II, 141, 106. Byzantium obsidet, IV, 151, 26. Philippopolim in Thracia condidit, III, 678, 20. Ejus dux Adæus a Charete prælio vincitur, II, 470, 5. Eumenem puerum Cardia secum abduxit, II, 471, 7. Quam ob causam a Pausania interfectus sit, II, 153, 156 (IV, 555, 40). Mulieres in expeditionibus secum circumducebat, II, 240, 18. Scurris delectabatur, IV, 413, 3. Menecratem medicum, novum Jovem, quomodo irrisum habuerit, IV, 414, 5. Ejus adulator Clisophon, IV, 413, 4. III, 161, 3. Ejus dicta, III, 39, 56. 357, 3. 26, 31. Poculum aureum sub cervicali suo deponebat, II, 470, 4.

- Ejus somnium, IV, 642 b. Adeum paullo ante regis obitum Isocrates orationem scripsit, III, 49, 56. Ad eum venit Aristoteles, III, 45, 41. Ejus statua Delphis, IV, 295, 1.
- Philippus, Sogdianæ præfectus, III, 668, 1.
- Philippus, Antipatri f., Cassandri frater (aliunde non notus), pater Antipatri ejus, qui Meleagro in regno Macedoniæ successit, II, 699, 6.
- Philippus IV, Cassandri filius, III, 694, 2, post patris mortem Macedonibus imperavit; Elateæ moritur, 695, 3. 697, 3. 703, 1.
- Philippus V, Demetrii II et Chryseidis f.; ejus tutor Antigonus Doson, qui per novem annos pro pupillo regnum administrat; ipse dein Philippus quot annos regnavit; pater Persei et Demetrii, III, 701, 9 et 10. 696, 10. 703, 1. Ejus filiam duxit Teres Thraciæ regulus, II, præf. xv, 16. Ad eum Agathocles, Ptol. Epiphanis tutor, Ptolemæum legatum mittit de contrahenda affinitate, deque ferendo, si opus esset, contra Antiochum auxilio, II, præf. p. xxviii. Prusiæ Myrleam tradit, III, 51, 72.
- Philippus, Antiochi Grypi et Tryphænæ filius, cum Antiocho fratre gemello contra Antiochum Eusebem de regno certat. Partem Syriæ obtinet; tandem prælio Antiochum superat et in fugam compellit, III, 715, 25.
- Philippus, Grypi filius (*debebat: Philippus, Philippi f., Grypi nepos*), ab Alexandrinis in Ægyptum advocatur ad imperium. Negotium hoc disturbat Gabinus, Pompeii legatus, III, 716, 27. Ex Cilicia ab Antiochensibus advocatur, ut Syriæ regnum occuparet. Contra Antiochum Asiaticum societatem init cum Azizo Arabe, socio perdidit, cujus insidias ægre effugit, II, præf. xxiv, 34.
- Philippus (L.), Augusti imp. vitricus, III, 428, 3. Ejus ad Octavium literæ, III, 437, 18.
- Philippus, Herodis f., tetrarcha ab Augusto constituitur, III, 354, 5.
- Philippus, Aristophanis comici f., II, 248, 41.
- Philippus Theangelensis, historicus, IV, 474.
- Philippi poetæ, II, 313, 27.
- Philippus, Rom. imperator, IV, 597, 148.
- Philiscus, Ægineta, Diogenis disc., Thyestem, qui Diogeni attribuitur, scripsit, III, 583, 35; etiam tragædiolas scripsit, III, 164, 17.
- Philiscus, Milesius rhetor, αὐλοτῦπης, IV, 177, 71. Magister Neanthis, III, 2.
- Philisci versus, II, 261, § 30.
- Philistides, Orei tyrannus, ab Atheniensibus eorumque sociis interfectus, III, 643, 31.
- Philistides scriptor, IV, 474.
- Philistus Syracusanus. Ejus mors, II, 83, 2.
- Philistus Naucratis, historicus, IV, 477.
- Philistus, Antonii amasius, II, 142, 107.
- Phillis Delius περὶ χορῶν scripsit, II, 5 b. IV, 475.
- Phillyra, Æsopi f., Peneo parit Hypseum, IV, 285, 2.
- Philo Thebanus, III, 560 *not.*
- Philo Heracleota, scriptor, III, 560 *not.*
- Philo Byblius, historicus, III, 560.
- Philo Judæus platonissans, IV, 177, 73.
- Philones alii scriptores, III, 560 *not.*
- Philobia, Persei Trojani uxor, IV, 424, 4.
- Philoclis tragicæ tetralogia Pandionis, II, 184, 267.
- Philocomus, Carneadis phil. p., III, 243, 144.
- Philocrates, historicus, IV, 477.
- Philoctetes quomodo a Machaone sanatus sit, II, 10, 6. Alexandrum occidit, III, 69, 1. Post Trojam expugnatam in Cœnotriam profectus in Chone urbe habitavit, II, 10, 9.
- Philocydes, Antagoræ poetæ familiaris, IV, 416, 15.
- Philetius, Bucoliorum in Ithaca auctor, II, 148, 133.
- Philogenes, historicus, IV, 478.
- Philolaus Corinthius, Bacchiada, cum Diocle amasio Thebas abit, ubi leges Thebanis scripsit. Ejus tumulus, II, 143, 112.
- Philolaus Tarentinus, Pythagoreus, II, 275, 12. Ejus scriptum Plato emisit fertur, III, 42, 25. 163, 16.
- Philombrotus, anno ante Solonem archon Athen., II, 294, 3.
- Philomele, Actoris f., Achillis m., III, 338, 11. II, 442, 8.
- Philomelus, Jasonis f., pater Pariantis, IV, 471.
- Philonides Dyrrachenus, medicus, III, 576, 20.
- Philonides historicus, IV, 478.
- Philonome, Cycni uxor, Tennis filii amore ardet; non obsecundantem calumniatur, II, 157, 170.
- Philonomus patriam Heraclidis prodit, qui ei Amyclarum agrum concedunt, quem ipse colonis ex Lemno adductis frequentat, III, 375, 36.
- Philopithes medicus, III, 50, 65.
- Philopomen in Spartanos sæviens, IV, 333, 4.
- Philosophia Milesia, Hesychii illustris mater, IV, 143.
- Philostephanus comicus, III, 34, 37.
- Philostephanus Cyrenæus, III, 28.
- Philostratus, Persei partibus addictus, Hostilio cons. in Epiro insidias struit, II, præf. p. ix, 7.
- Philostrati Lemnii scriptum et ætas, IV, 177, 74.
- Philotera, Ptolemæi II soror, cui frater templum dedicat, II, 374, 15.
- Philotera, urbs Troglodytices, a Satyro condita, III, 643, 35; ad sin. Arab., quod opp. alii Aenum vocant, III, 477, 41.
- Philotera, urbs Cœlesyriæ, III, 643, 35.
- Philoterpes, Idmonidis f., Euphemi p., III, 641, 20. II, 66, 10.
- Philotis, Smyrnæa, e muliere vir fit, III, 619, 36.
- Philottus, Niobæ maritus; ejus mors, III, 9, 28.
- Philoxenus poeta, II, 287, 73. Cytherius, apud Dionysium cupediis deditissimus; ejus jocus; cur in lapicidas a Dionysio conjectus sit; carmen ejus Cyclops, II, 297, 13. Ejus mores et dicta, II, 309, 16.
- Philoxenus, ὁ καλούμενος σωληνιστής, e demagogo tyrannus evasit, II, 298, 14.
- Philoxenus, Eryxidis f.; ejus dictum, IV, 516.
- Philoxenus, sub Zenone dux, IV, 127; legatus a Zenone ad Theuderichum Valamiri f. missus (479), IV, 123, 16.
- Philtatus, Olympiodori hist. familiaris, libros conglutinandi rationem Athenis ostendit; quare statua ei posita, IV, 64, 32.
- Phlites historicus, IV, 478.
- Phineus, Agenoris f., vel Phœnicis et Cassiepæ f., in Paphlagonia a nonnullis regnasse dicitur, III, 302, 4. Cleopatram ducit, superinducit Eurytiam, cui natos e Cleopatra liberos tradit; ob id excæcatus ab Harpyis infestatur, quas, a Sole immissas, occidunt Boreadæ; pro hoc beneficio Phineus Argonautas de Symplegadam tractu edocet, III, 302, 3. II, 7, 3; ab Hercule interficitur, II, 7, 3. Phinei filius genuinus Paphlagon, filii adoptivi Thynus et Bithynus, III, 594, 41.
- Phineus vel Smintheus, unus ex Pentilidis, qui in Lesbum coloniam duxerunt; ejus filia diis mactata, IV, 459, 12.
- Phintias Pythagoreus. V. Damon.
- Phios vel Phiops, Memphita, rex Æg. (dyn. VI, 2. 4), II, 554. IV, 539, 21.
- Philego Trallianus historicus, III, 602.
- Philegra Thraciæ, postea Pallene, IV, 510, 11.
- Phlegyas, Gyrtones pater, II, 464, 5.
- Phlegyas Æthiops legislator, III, 583, 40.
- Φλεγῶν, i. e. ὄρεζεν, II, 86 a.
- Phlegyes in Daufide habitantes, Thebas capiunt, II, 86 a.

- Phlius, III, 23, 6. Ibi in Polemarchorum porticu Sillacis Rhagini pictura, III, 133, 59. Philiastorum tyrannus Leo, Pythagoræ æqualis, IV, 503, 17. Phliasii Pythagorei: Phanto, Echecrates, Polynmastus, Dioces, II, 275, 11. Axiothea, II, 243, 27. Cf. Cratisthenes.
- Φλόξ, *Flamma*, Γένους f., III, 566, 7.
- Phobius, Nelida, Milesiorum rex, ob Cleoboræ in Anthemum Halicarnasensem facinus regno cessit Phrygio, II, 164, 199.
- Φόβου templum ap. Laced., II, 130, 85.
- Phocæa, unde nomen habeat, II, 223, 35.
- Phocæenses agros dant Orchomeniis, qui Uatiae contra Mennem Cumæorum tyrannum auxilio fuerant, III, 388, 53. Phocæensium colonia Lampsacus, II, 19, 10.
- Phocæenses ab Harpago subjecti, relicta patria Massiliam condiderunt, II, 176, 238 sq.; II, 279, 23; III, 323, 7.
- Phocas, Zenonis ad Theuderichum Valamiri f. legatus (479), IV, 125, 18.
- Phocas imp. Callinice pellicem habuit, IV, 622, 219.
- Phocensium tyrannus Execestes, II, 146, 124. Phocicum bellum sacrum decennale ob raptam mulierem ortum, II, 469, 2. Cf. II, 146, 125. Phocenses Nicææ urbis vicinæ incolae et sedibus suis eiecerunt, III, 547, 41.
- Phocion, pistillorum fabricatoris filius, II, 493, 14. Ejus mores, II, 474, 22. Quomodo Alexander eum honoraverit, II, 475, 23.
- Phocritus post mortem Lysimachi ab Heracleotis princeps et curator civitatis constituitur, III, 532, 9.
- Phocus, Æaci et Psamathes f., a Peleo occisus, III, 33, 35.
- Phocus dux, Phocææ nomen dedit, II, 223, 35.
- Phorbadus in aula Adaulphi (414), IV, 62, 24.
- Phoebe, insula Cyzicena, IV, 392, 1.
- Phoenice, Actæonis f., a qua Phoeniciæ literæ nomen habent, II, 344, 5. IV, 489, 2.
- Phoenice, instrumentum musicum, IV, 591, 1.
- Phoenices ab Chanaane stirpem ducunt, III, 212, 3. Eorum de cosmogonia et de diis doctrina sec. Philonem Byblium, III, 563 sqq.; de serpentium divinitate doctrina, III, 572.
- Saturno in magnis calamitatibus homines mactant, III, 570, 3. 4. 5. Adonin Gingham vocant, II, 21, 2; ab Armeniis victi, Abraam temp., III, 212, 3. Phoeniciam subegit Nabucodonossor, II, 507; terræ motus quassavit, III, 285, 76. Phœnices Neptuni sacerdotes in Rhodo ins., III, 177. Eorum colonia Abdera in Turditaniam, III, 274, 49. Eorum rex Suron, Davidis æqualis, III, 225, 18.
- Abelbalus, III, 563, 1. Olim Rhodum ins. tenebant. Phalanthum Phœnicem ex Achaja, Ialysiae in Rhodo oppido, pellit Iphichus, IV, 405. Phœnicibus, qui Samiis auxilio venerant, occurrit Pericles, II, 55, 7. Phœniciæ cur literæ dicantur, II, 473, 16. 181, 256. 5. 6. 318, 7. 344, 5. IV, 489, 2. 447, 5. Phœnicia gens, Thelides, II, 482, 52. Urbes: Botrys, Elæa, Marsya, Jamnia, Gaza, Mariammia, Ace, Dorak.
- Φοινικῆς Lacedæmoniorum, II, 130, 86.
- Phœnicones Sarazeni, IV, 479.
- Phœnicus, Siciliae urbs, II, 480, 46.
- Phœnix, Agenoris et Cassipeæ f., pater Phineci, Cilicis, Dorycli, Atymni, III, 302, 4. IV, 544, 15; literarum inventor, IV, 489, 2; de arithmetica philosophia volumen scripsisse dicitur, II, 3 b; pater Astypalææ, II, 42, 1. 159, 176; Archalei, IV, 363, 2 a.
- Phœnix, Achillis τροφός, a quo Phœniciæ literæ nomen habent, II, 473, 16. II, 3 a.
- Phœnix avis Claudii imp. temporibus denuo apparuit post annos 654, III, 672, 5. Phœnicis periodus annorum 7006, III, 499.
- Phœnix, locus prope Ephesum situs, II, 3 a.
- Phœnix, instrumentum musicum, II, 286, 64; IV, 490, 3.
- Φοινικῶν judicia, Athenis, II, 106, 5. 107, 7. Φόβου δίκας in Areopagum introducit archon rex, II, 114, 27 b.
- Phorbanteum, Athenis, II, 351, 10.
- Phorbas, Neptuni f., Curetum rex, ab Erechtheo interceptus, II, 351, 10.
- Phorbas, Lapithæ f. (Triopæ et Ischyllæ f., IV, 481, 1), e Thessalia a Rhodiis advocatus, serpentes qui ins. infestabant, delet; heroicis in Rhodo ins. honoribus gaudet, III, 177, IV, 481, 1. Post Triopæ obitum, Ialysum venit; diris eum prosequitur Periergus frater; naufragium passus cum sorore Parthenia a Thamneo hospito excipitur. In sacris ejus nonnisi liberi homines ministrant, IV, 389, 7.
- Phorbas fluv., postea Achelous, III, 631, 8; pater Ambraciæ, II, 148, 135.
- Phorbas, Thesei alipta, luctandi artem invenit, III, 132, 55.
- Phorcynos, Achaiae vallis, II, 41, 64.
- Phorcynos, Ithacæ portus, II, 41, 64.
- Phorcus, Medusæ pater, rex perdives, II, 87 a. Ex Heracle genuit Scyllam, quam ab Hercule interceptam igne adhibito in vitam revocat, II, 10, 8; daemon marinus; ejus sedes et migrationes, II, 41, 64. III, 231, 28.
- Phormio, Seleuci parasitus, III, 310, 7.
- Phoroneus, Apidis pater, II, 442, 8. III, 119, 13; frater Phegei, III, 638, 7; pater Lyrcei, IV, 313.
- Phorusci ἱχθυοφάγους dictum, IV, 417, 19.
- Φῶς, *Lux*, Γένους f., III, 566, 7.
- Photinx, instrum. mus., Osiridis inventum, III, 481, 73.
- Phoxus, Chalcidensium tyrannus, II, 142, 108.
- Phraaspa, Mediæ urbs, III, 660, 7.
- Phraates Deus, Ol. 177, 3 in Parthorum regno succedit Sinatrucci, III, 606, 12.
- Phraates, Phraatis f., a Tiberio rex Parthorum constituitur; in itinere moritur, IV, 181, 2.
- Phrada, urbs Drangenes, quam Alexander Prophthasiam vocari jussit, III, 643, 32.
- Phradates, Parthorum rex, societatem eodem tempore promittit Tigrani et Lucullo, III, 556, 58.
- Phrasis, Nelei f., III, 304, 19.
- Phrataphernes (*Radaphernes* Dexipp. cod.), Hyrcaniæ præfectus, III, 668, 1.
- Φρατρῖαι quid sit, II, 238, 9. Φρατρῖαι Atheniensium, II, 106, 3.
- Phrearrhios e Leontide tribu Neocles, II, 295, 6.
- Phriapata, Parthus, a quo Arsacidae reges genus ducunt, III, 586, 1.
- Phritiphantes, sacrorum scriba sub Amenophi rege, III, 495, 1.
- Phrixus, Athamantis et Themistocles f., II, 37, 35. Phrixus noverca Gorgopis aut Demotice, II, 62, 12. Athamantis et Nepheles f., quomodo Colchos pervenerit, III, 34, 37. II, 344, 6; Chalciopen, Æetæ f., ducit, II, 37, 36; pater Argi, Phrontidis, Melantis, Cytisori, Presbonis, IV, 405, 5. II, 39, 47. Phrixus pædagogus et in fuga comes Crius erat, unde nata est de arietæ fabula, II, 8, 5; immo arietæ navis indicatur, IV, 539, 7.
- Phryxi portus ad Pontum, III, 13, 1, cum Dianæ templo, IV, 152, 33.
- Phrontis, Phrixus filius, IV, 405, 5.
- Phryges, III, 16, 18; antiquissimi, beatissimi; Rhæm in honorem insaniunt, III, 595, 46. Eorum cultus, III, 8, 26; deus Sabazius, III, 14, 11; e Thracia in Asiam trajiciunt, regionemque Trojanam capiunt, II, 342, 2. Phrygiam harmoniam Hyagnis invenit, II, 287, 70. Phrygum inventum elymæ tibias, III, 482, 79. IV, 490, 5. Ph. avium volatum primi observarunt, IV, 490, 5; instituta quædam,

- III, 461, 128. Eorum rex Nannæus, III, 524, 2. Phrygia et Lydia linguae mixtae sunt in dialecto Mysorum, II, 342, 2. Cf. II, 163, 191. Phrygia Hellepontica Leonato assignatur, III, 668, 1. Phryges : Androcottus, Atlas, Onnes et Toltes, Æsopus, *q. v.* Urbes : Dorylæum, Blandus, Syhra, Tymbrim, Ambasum, Manesium, Mantalus, Metropolis, Acmonia, Pharnacia, Azanium, *q. v.*
- Phryne, Epiclis *f.*, Thespiensis; ejus statua aurea Delphi dedicata, intemperantiæ Græcorum monumentum, IV, 295, 1. Proprium ejus nomen Mnesarete; Aristogitonis et Anaximenis (Euthiæ) contra eam orationes, II, 354, 5; ab Euthia accusata absolvitur, III, 50, 66 et 67.
- Phryni, Indiæ populus, usque ad quem penetrarunt Græci reges Bactriæ, IV, 309, 5.
- Phrynichi Musæ fabula quando docta, II, 248, 42. Phrynichus laudatur, II, 46, 1.
- Phrynichus, Stratonidæ *f.*, in Samo militum dux; Atheniensium in eum decretum, II, 622, 11.
- Phrynichus, 400 virorum assentator, II, 127, 73.
- Phrynys citharædus morem priscum cantandi mutavit, IV, 333, 7.
- Phryxa herba, IV, 291, 1.
- Phthia in Ægio Achaïæ urbe a Jove columbam simulante amatur, IV, 346, 2.
- Phthiam venit Patrocles, III, 33, 35.
- Phthiotidis rex Hellen, III, 231, 31 *a.*
- Phthius, Amphictyones pater, III, 153, 21.
- Phulus, Assyriæ et Babylonis rex, in Judæam invasit, II, 503, 11.
- Phuoro (Phruoro) sive Nilus; Æg. rex xxxvi sec. Eratosth., II, 565.
- Phurnita, Libya urbs, III, 607, 18.
- Phylace in Thessalia, postea Thebæ, II, 264, 2.
- Phylacus, Æoli nepos, Solis bovum custos, III, 31, 15.
- Mytis in Sicilia heroum habet, II, 376, 5.
- Phylacus, Protesilai pater, II, 301, 40; e Clymene pater Iphicli, IV, 380, 5.
- Φύλαρχοι, Athenis, II, 124, 57; Epidamni, II, 150, 140.
- Phylarchus, Leontis ad Marcellinum et Genserichum legatus, IV, 104, 30; iterum ad Genserichum missus (467), IV, 109, 40.
- Φύλη quid sit, II, 238, 9.
- Phyleus, Augææ *f.*, Eurymidiæ pater, IV, 638 *a.*
- Φυλοδαστείς Athenis, II, 108, 8.
- Phylonome, Nyctimi et Arcadiæ *f.*, mater Lycasti et Parrhasii, IV, 531 sq.
- Phyrinus, Aristomenis *f.*, Gomphensis, Thessalorum prætor (179 a. C.), III, 704, 2.
- Physeus, Assyriæ fluvius, II, 74, 2.
- Physcus, Macedoniæ urbs, IV, 510, 15.
- Physia, insula Cyzicena, IV, 392, 1.
- Phyto, Samia Sibylla, IV, 288, 4.
- Piasus, Larissæ pater, III, 11, 34; filia vim infert; ab ea in vini dolium detrusus perit, III, 368, 19.
- Picentia, opp. Etruriæ, III, 608, 25. Picentini Pythagoram conveniunt, II, 273, 5.
- Pictoreus. V. Lictorius.
- Picus δ καὶ Ζεύς, IV, 542, 4, 544, 18 sqq.
- Pide, opp. Æthiopiarum, III, 477, 42.
- Pidibotæ, opp. Æthiopiarum, III, 477, 42.
- Pieria, urbs Bæotiæ, postea Lynceus, IV, 445.
- Pieræ in Mac. rex Acesamennus, IV, 509, 1.
- Pieria, Macedoniæ urbs; patria Critonis hist., IV, 373.
- Pieres, Methonis frater, Lini pater, IV, 445.
- Pierus, Lini *f.*, Cæagri p., III, 641, 20.
- Pilaris ludus ap. Corcyraos, IV, 359, 14.
- Pinara (i. e. *rotunda*), Lyciæ urbs, Xanthiorum colonia, II, 343, 1.
- Pinarus, Tremili et Praxidices *f.*, III, 236, 84.
- Pindaro cum Amphimene Coo contentio fuit, II, 188, 297.
- Pindari carmen ap. Rhodios aureis literis exaratum et in Minervæ templo positum, IV, 410, 3. Ejus ὦδὴ ἀνιγματοποιήσις, II, 323, 68. Pindari nulla Thebis statua, III, 122, 25. Pindari mors, IV, 172, 52. Quomodo poeta magadin appellaverit, II, 286, 66.
- Pindictora, Æthiopiarum opp., IV, 351, 2. 478, 42.
- Piræus tripartitus, IV, 450, 4. Piræei incolæ reliquis civibus δημοτικώτεροι, II, 125, 61.
- Pirene fons; prope eam vacca arnea stat, II, 314, 38.
- Pirithous, Ixionis *f.*, II, 464, 1. Ejus nuptiæ, Hippia pictura, III, 134, 63. Ejus mors, IV, 538, 1. 547, 13.
- Pisa, III, 39, 14. Urbis situs, III, 121, 19. Pisa, priscum Olympiæ nomen, III, 633, 6. Pisam venit Pelops, III, 367, 17. Pisæ urbs Dyspontium, III, 605, 4.
- Pisandri Rhodii epigramma, III, 464, 147. Laudatur, IV, 541, 12.
- Pisander poeta, filius Nestoris Lycii, Severi imp. temp., IV, 171, 46.
- Piscis mirabilis, II, 412, 15; pisces sonum edentes in Ladone Arcadiæ, II, 325, 73. III, 32, 20. 150, 6; quomodo concipiant, II, 32, 11; piscium pluvia, II, 294, 1.
- Pisidiæ tyrannus Molcestes s. Moecltes, ejusque frater Semias, II, præf. xvii, 22. Pisidæ Tabas in Lydia incolis frequentant, IV, 311, 9. Pisidarum instituta, III, 461, 130. Pisidiæ vel Lyciæ urbs Bubon, *q. v.*
- Pisidice Methymnæ patriam Acnilli prodit; lapidibus obruitur, IV, 314.
- Pisirrhothus Rhodius, Callipatræ filius, Diagoræ nepos, Olympionica; ejus statua, II, 183, 264.
- Pisistratus qua ratione tyrannidem occupaverit, II, 111, 17. Comia archonte, II, 294, 5. Tertio potiturus tyrannide in Palleniensium demo pugnam committit, II, 110, 15. 33 annis regnavit, II, 208, 1, 6; in Arcopago judicium subit, II, 111, 17. Solonis affinis, II, 198 *b.* Solonis leges plebrasque retinuit, II, 198 *b.* Pisistrato tribuuntur nonnulla, quæ sunt Mysonis, II, 291, 89. Homeri carmina in gratiam Atheniensium interpolavit, IV, 426, 1. Ejus filius Thessalus, II, 209, 1, 6. — Pisistratidæ, II, 77, 3. Olympii templum ædificant. II, 111, 17; ob ὄρεν tyrannide exciderunt, II, 111, 17. 491, 4; bellum iis inferunt Alcmaeonidæ, II, 110, 16. Juhente Pythia, a Lacedæmonis evertuntur, II, 110, 17. Pisistratidarum tyrannis quot annis steterit, II, 111, 17. Ab iis genus duxit Thucydides hist., III, 48, 54.
- Pisistratus Lacedæmonius, IV, 408.
- Pisistratus Liparæus, historicus, IV, 478.
- Pisistratus Orchomenius, IV, 515, 2.
- Piso Clazomenius causam coram Juliano dicit multa cum laude, IV, 21, 15.
- Pisus primus Olympicos ludos instituit, III, 603, 1.
- Pitane Laconica, Eurotæ *f.*, II, 627, 6.
- Pitane, Mysiæ urbs, II, 222, 34. Ibi lateres cocti aquæ innatantes, III, 274, 52.
- Pitho post mortem Alexandri M. Mediam prov. obtinet, III, 668, 1.
- Pitho meretrix, Hieronymi tyranni Syrac. uxor, III, 102, 1.
- Pithyllus, δ τένης καλούμενος, luxuriosus homo, II, 310, 21.
- Pittacus Mytilenæus, Hyrrhadii Thracis pater, II, 482, 53; asymmetra creatus a Mytilenæis contra exules, quorum duces Antimenides et Alcæus, II, 158, 172. 188, 297. IV, 562, 13. Ejus de ebriis lex, *ibid.* Ejus in filios interfectorum generositas, III, 521, 3; cetera ejus indoles, II, 52.

- 317, 44 a. Ad eum phialen auream Cræsus, ad reliquos sapientes Pittacus misit, II, 442, 6. Tripus ad eum a Cræso mittitur, II, 317, 440. Pherecydis phil. magister, III, 240, 139.
- Pittacus alter, legislator, ὁ μικρὸς, III, 577, 1.
- Pittheus Trezenius, Thesei avus; sapientiæ ejus indoles, II, 136, 96. III, 305, 24. Henioches pater, II, 351, 13.
- Pitthensis pagus, III, 138, 78.
- Pitye, Cariae opp., IV, 134, 6.
- Placentiam (ad) Marcomanni contra Aurelium imp. pugnant, III, 197, 10. Placentini: Cornelius. Glaucius. Vestustius. Licinnius. Marcellus. T. Numerius. T. Petronius. M. Terentius Albus. M. Antonius. M. Talpius Vitalis. C. Valtius Tertius, q. v.
- Placidia, soror Honorii, ab Alaricho captiva abducitur, IV, 58. Eam reddi Honorio jubet Adaulphus; non statim obtemperat Alarichus, IV, 61, 20. Placidia cum Adaulpho nuptiæ in Narbone urbe, IV, 62, 24. Adaulpho parit Theodosium, qui infans adhuc moritur. Moriens Adaulphus imperat, ut P. Honorio reddatur. Contra Singericus, Adaulpho in imp. succedens, summis eam contumeliis afficit, IV, 63, 26. Ab Valia restituitur Honorio fratri, IV, 64, 31. Libanium magum occidi jubet (421), IV, 66, 38. Invita nubit Constantio (417), cui Honoriam et Valentinianum parit, IV, 65, 34. 59, 8. 615, 201, § 3. Post mortem Constantii nimiam colit cum Honorio familiaritatem, IV, 66, 39. Amor ille Honorii, opera et studio Spadusæ et Elpidiæ nutricis et Leontii curatoris, in odium vertit; Placidia Ravenna pulsa Constantinopolim ablegatur (423), IV, 66, 40. Constantinopoli a Theodosio II in Italiam contra Joannem tyrannum dimittitur cum Valentiniano f., cui submissus est exercitus; cæso Joanne, Placidia Ravennam ingreditur, IV, 68, 46.
- Placidia junior, Valentiniani III et Eudoxiæ f., apud Genserichum degit captiva; reposcit eam Marcianus, IV, 101, 24. A Gensericho dimissa nubit Olybrio, IV, 104, 29.
- Placitus in aula Theodosii, IV, 612, 192.
- Placius Mysiæ mons, sub quo Thebe Placia, II, 239, 11.
- Placitæ: petrae in freto Siculo, IV, 473.
- Plango, Milesia meretrix, IV, 452.
- Plangon Eleus, plangonii unguenti inventor, II, 630, 23. III, 134, 64.
- Plarassenses in Caria, IV, 311, 8.
- Plataeas post Deucalionis diluvium novis colonis ex Argis frequentavit Polybus, bovem sequens sec. Polyidis oraculum; hinc Bucerais fons Plataeis, III, 575, 18 a. Via Tanagra Plataeas ducens; urbis descriptio; incolarum indoles, II, 257, 11. Plataeenses num in stoa Pæcile Athenis picti, II, 621, 8. Plataeæ, ἀλαστεῖα sedes, II, 260, 25. Plataeenses: Aristion, Daimachus, Psaron, q. v.
- Plathane, Hippia Elei uxor, quam viduam Isocrates duxit, II, 59 b, not.
- Plato, Perictiones et Aristonis, vel, sicuti credebant, Apollinis filius, II, 316, 43; in Ægina in Phidiadæ domo natus est, III, 580, 23. Collytensis pago erat, IV, 306. Ejus magistri Dionysius et Aristoteli; unde Plato dictus sit, III, 243, 143. 4, 13; ludis Isthmiis luctatur, II, 243, 24; ludis Olympicis, III, 5, 14. Dionem in Sicilia convenit, III, 5, 14; ter militavit, ad Tanagram, ad Corinthum, ad Delium, II, 282, 32. Ejus Πολυτεία tota fere in Protagoræ Ἀντιλογίαις, II, 282, 37. Contra absentem ἡ Περίπατος peregrinos homines excitat, II, 282, 35. Ejus opera Philippus Amyntæ f. regnum adeptus, IV, 357, 1. A Dionysio traditur Pollidi venundandus; ab hoc in Æginam abducitur, III, 581, 24. 578, 6. Ejus statuam in Academia posuit Mithridates Persa, III, 578, 7; a Pythagoro-
- reorum consortio exclusus est, III, 6, 20. Dionis mandat ut Pythagoricos libros a Philolao emat, III, 163, 16. Leges scribere Megalopolitanis etsi rogatus noluit, III, 521, 8. Quando sit mortuus, III, 4, 12. 43, 33. 579, 12; pediculari morbo obiit, IV, 454, 2. De ejus vita, ingenio, philosophia, IV, 172, 53. Platonis de Chærilæ et Antimacho judicium, II, 485, 65, 67. Parum aptus ad judicandos poetas, II, 485, 67. Ejus malevolentia, IV, 412, 1; primus argumentationem per interrogationes introduxit, III, 580, 20. Platonis dicta, II, 196, 7. III, 48, 53. Platonis dialogi genuini 56 numero, III, 580, 21. Platonis dialogi adulterini, III, 579, 13. Phædrus, scriptum juvenile, II, 243, 25. E. Philolai scripto in Sicilia emulo Timæum suum transcripsit, III, 42, 25; multa ex Epicharmo mutuata est, IV, 297, 7. Sophronis mimos diuigenter lectitavit, II, 480, 45. Critoni sermones tribuit, qui fuerunt Æschini, II, 490, 2. Democriti commentarios comburere voluit; ne id fieret, quinam impediverint, II, 290, 83. Platonem Demosthenes audiit, III, 117, 9. 49, 60; Clearchus, Heracleæ tyrannus, III, 526, 1; Lasthenia et Axiothea, II, 243, 26.
- Plato comicus laudatur, II, 353, 1. Ejus Cleophon fab. sub Callia archonte scenæ commissæ, II, 248, 42.
- Plato, caudicibus celebris, Gerasenus, III, 575, 17.
- Plato quisdam pædodotri, II, 282, 34.
- Plautianus præfectus Severi imp. jussu occisus, IV, 588, 130.
- Pleiades unde nominatæ, III, 156, 42.
- Pleione, Oceani f.; ejus ex Atlante filia, III, 156, 42.
- Plesirrhous Thessalus, Herodoti amicus, IV, 277, 1.
- Pleuron, Ætoli f., a quo Pleuron urbs nominata est, pater Curetis et Calydonis, II, 442, 8.
- Pleuron, Ætoliæ urbs, a Pleurone vocatur, II, 442, 8. IV, 315, 8.
- Plinthas, e Scythia oriundus, consul an. 419, Singilachum necessarium cum Esla ad Ruam Hunnum mittit; mox ipse cum Dionysio ad Attilam legatus proficiscitur (433), IV, 71, 1. Epigenem sibi adjungit, ib. Ejus gener Armatius, IV, 93, 14.
- Plinthine, Ægypti urbs, ubi vitis primum exstitit, IV, 391.
- Plisthenes (alii Nicostratus), Menelai et Helenæ f., III, 340, 18.
- Πλωτές pisces, III, 140, 82.
- Pluto, i. q. Axiocersus Cabirus, III, 154, 27; i. q. Sarapis Ægyptiorum, II, 198 a. Plutonis peller Mentha, IV, 331, 6. Plutonis colossus, Sinope Alexandriam translatus, ubi Sarapidis nomen invenit, II, 614, 78. Pluto Arimanius Persarum, III, 53, 78. Pluto apud Phœnices Muth, III, 569, 24.
- Plutonis insula in mari Atlantico, IV, 443, 1.
- Plutus, Jasionis f., IV, 471.
- Plutūs et Jovis filius Tantalus, III, 305, 20.
- Pluvia ærea, III, 323, 10.
- Pnytagoras muneribus ab Alexandro M. post Tyri expugnationem honoratus, II, 472, 12.
- Ποδάγρα Ἀργεῖς, III, 628, 14.
- Podalirius, Æsculapii et Epionæ f., IV, 324, 22.
- Pœas, Croesi f., Carani pater, III, 630.
- Pæcile Athenis, IV, 450, 5.
- Pæcile stoa Sicylene, a quoniam ædificata, III, 120, 14.
- Pœmen, Dardanidis et Herculis f., a quo Pœmen prope Heracleam locus vocatus est, II, 348, 1.
- Polemarchorum porticus Phlunte, III, 133, 58.
- Πολέμαρχος. V. Archon.
- Polemarchus Locrus perjurus; poenam quomodo dederit, II, 221, 30.
- Polemo Iliensis, Periegetes, III, 108.

- Polemo Atheniensis philos., II, 79. Ejus et Cratetis amicitia, IV, 167, 38.
- Πωληταὶ καὶ πωλητήριον, II, 122, 51.
- Πολιτεία, carmen Chrysogoni, quod vulgo Epicharmo tribuitur, II, 289, 80.
- Πολιτοφύλακες Larissæ, II, 152, 151.
- Polium, Troadis opp., 370, 21.
- Polla Donata, e Bononia longæva, III, 609, 2.
- Pollia Polla, Spurii f., ex Ætlosia urbe longæva, III, 608, 29.
- Pollis Argivus, Syracusarum rex, Bibliam vitem ex Italia in Siciliam transtulit. Hinc Polium vinum, II, 15, 7. II, 136, 95.
- Pollis Lacedæmonius Dionysii jussu Platonem vendit: a Charmandro accusatus absolvitur, III, 581, 24; in undis perit, III, 578, 6.
- Pollux Amycum pugilatu vincit, II, 19, 9.
- Polymbria. V. Poltys.
- Poltys, Polymbriæ conditor, III, 379, 45.
- Polus Ægineta, histrio, Archiæ Thurii discipulus, II, 368, 18.
- Polyænus Sardinus et Atheniensis, III, 522.
- Polyanthus, Cyrenæus, hist., IV, 479.
- Polyarches. V. Dardanus.
- Polyarchus Halicarnassensis, Panyasis pater, II, 482, 57.
- Polyarchus ὁ ἑδοικαδής, a Dionysio juniore legatus mittitur Tarentum, ubi cum Archyla obambulans voluptatem sectandam esse demonstrare studet, II, 276, 15.
- Polybius, Nauclidis pater, III, 193, 6.
- Polybius. Contra eum disputat Posidonius de zonis terræ quinque, III, 277 sqq.
- Polybus, Glauci pater, Mercurii et Eubææ f., III, 202, 6. Corinthi Œdipum educat, III, 366, 15.
- Polybus Argivus Platæas colonis frequentat; datum ei oraculum, III, 575, 18 a.
- Polycaste, Nestoris filia, Telemachi uxor, Persepolis mater, II, 147, 130.
- Polycharmus Naucratis, historicus, IV, 479.
- Polycyes Naxius, Polycrites pater, IV, 303.
- Polycletus Larissæus, pater Olympiadis, quæ Demetrio τῷ χαλῷ peperit Antigonum Dosonem, III, 703, 1.
- Polycrates Samius tyrannus, III, 105, 2. Multis e civitatibus Samum ornat; ejus liberalitas; naves construxit, quæ Samiæ appellantur. Anacreontis poetæ in amando puero rivalis, IV, 299, 2. Opera publica fecit ex bonis, quibus cives spoliaverat, II, 160, 180. Militum bello casorum matres ditioribus alendas tradidit; hinc proverbium, II, 481, 49. Ejus tyrannidem aversatus Pythagoras patriam relinquit, II, 272, 4; tyranni luxus, II, 333, 2; omne genus mollietiei Lydorum æmulator, II, 310, 22. De cruce depositus in sandapila deportatus est, II, 56, 12.
- Polycrates, Atheniensis, Zoili magister, II, 85 a. Ejus in Socratem oratio spuria, III, 578, 5; orationem scripsit, quam contra Socratem in judicio dixit Polyeuctus, III, 583, 38. Cf. III, 43, 32.
- Polycrates historicus, IV, 480.
- Polyrite, virgo Naxia, quomodo patriam a Milesiorum et Erythræorum copulis obsessam liberaverit, II, 136, 168. IV, 26, 1.
- Polycritus, Ætolarchus, e Locride hermaphroditum infan-tem genuit. E sepulcro exsurgens eum auferit et devorat, III, 613, 31.
- Polydamna, uxor Thonis sive Thumidis, regis Ægypti, IV, 485, 2.
- Polydorus, Herculis et Megaræ f., IV, 350, 5.
- Polydorus, Pelei ex Eurydice vel Antigona vel Laodamia f., IV, 506, 3.
- Polydorus Teius, medicus, Antipatri convictu utitur, IV, 357, 7.
- Polyeuctus Achæus, Cænonæ imitator, II, 285, 53.
- Polyeuctus Socratis accusator, III, 43, 32; orationem a Polycrate scriptam in judicio dixit, III, 583, 38.
- Polyeuctum Atheniensem oratorem tradi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9.
- Polygnotus Thasius, Aglaophontis f., cur civitate ab Athen. donatus sit, III, 481, 71. Cf. II, 182, 257.
- Polygnotus historicus, IV, 481.
- Polyidus vates, III, 575, 18 a. Cærani f.; ejus ex Eurydamia liberi, IV, 638 a.
- Polymele Æsoni Jasonem parit, III, 302, 3.
- Polymele, Pelei f., Menætio Patroclum parit, IV, 477, 2.
- Polymele, Actoris f., uxor Pelei, IV, 505, 2.
- Polymnastus, Philasius, Pythagoreus, II, 275, 11. 12.
- Polymnestor Milesius Olymponica, cursu leporem assecutus, IV, 540, 27.
- Polymnestus, pater Euphorionis, III, 71.
- Polymnia, Orphei mater, III, 303, 8.
- Polynices ad Adrastum venit, III, 157, 48. Eriphylen sibi conciliat dato monili, III, 305, 23.
- Polypemon, Scironis latronis pater, IV, 514.
- Polypheme, Autolyçi f., Jasonis mater, II, 37, 37.
- Polyphemus, Argonauta, Neptuni f.; IV, 498, 10. Hylam amat, IV, 498, 9; in Mysia relictus Cium condit; contra Chalybes pugnans perit, II, 380, 18. IV, 346.
- Polyphemus Galatææ in Ætna fanum consecrat, II, 479, 43.
- Siciliæ regulus, frater Cyclopi, IV, 551, 24.
- Polyphi natura, II, 318, 47; sanctus apud Træzenios, *ibid.*
- Polysperchon in Cassandri gratiam interfecit Herculem, Alexandri M. filium, III, 697, 2. Ejus mores, II, 476, 29.
- Polystephanus urbs, postea Præneste, III, 633, 3.
- Polystratus, ex Ægypto Tetrapolita, IV, 310.
- Polytecus, Chiorum tyrannus, IV, 431.
- Polyxenus sophista; ejus τῖσις ἄνθρωπος, II, 300, 24.
- Polyxo, Hyas, III, 304, 19.
- Polyzelus, Messenius, Ilyci pater, II, 12 a.
- Polyzelus Rhodius, hist., IV, 481.
- Pometianæ manubias, III, 89, 10.
- Pomoniæ (M.) Severus e Tannetaua urbe longævus, III, 609, 2.
- Pompejopolitanus, Crepereius Calpurnianus, q. v.
- Pompejus magnus. Ejus pater homo perditus, III, 200, 5. A Lucullo ad persequendum Mithridatem mittitur, III, 549, 45. Mithridatis literas secretas invenit, III, 314, 1. Cur in Ægyptum mitti cuperet ad reconciliandum Alexandrinis Ptolemæum Auletem, III, 322, 6. Ejus contra Judæos res gestæ, III, 418, 87. In Syria a Judæis et Ægyptiis per legatos ei oblata munera, III, 493, 11. Pecunia ab Antiochenis accepta, Antiochum Asiaticum, regnum Syriæ sibi petentem, neglexit, III, 716, 26.
- Pompejus (Cn.) Gallus, consul (49 p. C.), III, 622, 51.
- Pompholyge Oceano Asiam et Libyam parit, II, 349, 1.
- Pompilus ab Apolline in piscem cognominem transformatur, III, 313.
- Πομπῖλος, piscis sacer, II, 43 b.
- Pompusius (C.) Montianus, longævus, III, 609, 2.
- Pompilius, Theophrasti servus, philosophus, IV, 455, 5.
- Pontus in Phœnicum mythologia, III, 568, 21.
- Pontus Euxinus Hyrcano mari aequalis, II, 444, 7; ad ejus oram dextram populos subactos transtulit Nabucodrosorus, IV, 283, 8. 284, 10.
- Porcia, M. Bruti uxoris, nex, III, 419, 90.
- Porcius Cato ab Acilio Glabrigione consule post pugnam ad Thermopylas contra Antiochum commissam, victoriæ nuntius Romam mittitur, III, 616, 32.

- Ἰστρογόρατοι, III, 120, 16.
 Porphyrio avis, III, 133, 59.
 Porphyrius Tyrius, scriptor, III, 688.
 Porsenna, Etruscorum rex, et Mucius Scaevola, IV, 320, 2. 517, 4.
 Portensius (C.) Fronto, Bononiensis, III, 608, 29.
 Porus Indiae rex, III, 668, 1; ab elephante vocem edente monetur, ne contra Alexandrum M. arma moveat, IV, 388, 8. Ad Augustum legatos mittit, III, 419, 91.
 Posidippus comicus laudatur, II, 257, § 11. 264, 7.
 Posidippus historicus, IV, 483.
 Posidoniatæ in Tyrrenorum aut Romanorum barbariem delapsi, unum tamen adhuc festum Græcanicum in Græcæ ipsorum originis memoriam celebrant, II, 291, 90.
 Posidonius, pater Acheloi, III, 631, 8.
 Posidonius Alexandrinus, III, 249, 172.
 Posidonius Olbiopolita, III, 250.
 Posidonius Apamensis vel Rhodius, phil. et hist., III, 245 sqq.
 Possis Magnesius, scriptor, IV, 483.
 Postumii Megelli consulis (294 a. C.) res gestæ, III, 90, 14.
 Postumius (A.) Albinus, historicus, III, 173.
 Postumus (M. *Cassianus Latinus Postumus*), qui in Gallia purpura potitus est (261), quid Gallieni legatis responderit, IV, 194, 6.
 Potagoides Hieronis tyranni, II, 171, 221.
 Potamitis, e. q. Aeria.
 Potamius quaestor ab Honorio legatus ad Attalum mittitur, IV, 59, 13.
 Potamo Mytilenæus, Lesbosactis f., III, 505; Tiberii imp. familiaris, IV, 174, 55.
 Potamogallitæ in Phrygia, III, 233, 47. Potamogalleni, III, 202, 5.
 Πόθος, Cupido, in Phœnicum mythologia, III, 568, 20.
 Ποτίδαϊς, panis Persicus, II, 92, 14.
 Potidæam coloniam ducens Euagoras perit, III, 393, 60.
 Potnia, Bœotiae urbs, Glauci patria, III, 301, 1. Potniurum fons, IV, 436, 6.
 Præneste urbs, olim Polystephanus, III, 633, 3; unde nomen habeat, IV, 531, 2; a Telegono condita, IV, 330, 2.
 Prænestes, Latini f., Ulyssis nepos, IV, 531, 2.
 Pramnius scopulus et Pramnius vinum in Icaro insula, IV, 493, 2. 404, 2.
 Prasii, gens Indiae; ejus instituta, III, 464, 146. IV, 288, 1; regionis ejus bestiae, eburnus, lapides esculenti, II, 410, 10 sqq. Prasiurum rex Sandrocottus, II, 397 a.
 Prasum, Cretæ urbs, IV, 507, 12.
 Pratinas poeta, II, 287, 73.
 Pravilus vel Praviles, Phaxiae f., Scolusæus, Thessalorum prætor (189 a. B.), III, 704, 2.
 Praxagoras Atheniensis, hist., IV, 2.
 Praxander e Lacedæmonia in Cyprum venit, III, 31, 12.
 Praxidamas musicus; de eo vel contra eum scripsisse videtur Aristoxenus in Πραξιδαμαντίου, II, 284, 51.
 Praxidamus, Ol. 249 Olympionica, III, 674, 16 a.
 Praxidica sive Ogygia, Tremili patris uxor, 4 filiorum mater, III, 236, 84. 235, 75. Cf. voc. seq.
 Praxidicæ deæ et Ogygis filiae: Alalcomenia, Thelxinia, Aulis, IV, 394, 3; vel Soteris et Praxidices filiae, Virtus et Concordia, III, 152, 17. Praxidices deæ nonnisi caput consecrare solebant, ib.
 Praxilla Adonide stupidior, proverb., III, 147, 100.
 Praxion historicus, IV, 483.
 Praxiplanes, gramm., II, 12 a.
 Praxiteles Cnidiae Veneris statuam ad formam Cratiuæ meretricis effinxit, IV, 482.
 Praxonidas, Iphiti p., III, 603, 1.
 Presbon, Phrixii filius, III, 405, 5.
 Priamus, Trojanorum rex, filius Zeuxippæ vel Strymōs vel Thoasæ, IV, 491, 6. Ad Davidem legatos mittit, IV, 550, 24. Ejus ad Teutamum Assyriorum regem literæ, III, 626.
 Priapis, Pheretis filia, Meneclio Patroclum parit, IV, 477, 2.
 Priapus, Mysiæ urbs; ab ea Troas regio incipit, II, 65, 2.
 Priapus s. Priepus, de sole allegorice intelligendus, III, 592, 32. Priapus hermaphrodita, III, 155, 35.
 Priene, Thebanorum colonia, IV, 473, 5. Prienenses Samios clade afficiunt; septennio post ipsi a Milesiis prope Δρύν locum clade afficiuntur (τὸ περὶ Δρὺν σκότος); Biantem ad Samios legatum mittunt, II, 160, 179. Prienenses post prælium ad Quercum commissum, fines ditionis Samiorum constituentes, Carium et Dryusam et proximam his regionem Samiis concedunt; Lysimachi temporibus de Batinete regione cum iisdem Samiis litigant. Postea nova exstitit de iisdem regionibus contentio, II, 336, 6. Prieniensibus Miletum vel Samum prodit Cilliphon, II, 334, 1. Prienses: Bias, Myron, Palæphalus, Salarus, q. v.
 Prima vel Primis, ultimum olim Thebaidis oppidum, postea in Blemmyarum potestate, IV, 66, 37. III, 478, 42.
 Primutus (*Promotus*?), præfectus Norici, legatus imperii occid. ad Attilam, IV, 84.
 Prinaas, Indiae fluvius, II, 414, 18.
 Priolanum, Tityæ f., cantilenis lugent Mariandyni, IV, 353, 4. III, 14, 9.
 Priscus, dux copiarum, Philippopoli a Gothis obsidione inclusus. Ad eum Decii imperatoris literæ, III, 676, 19.
 Priscus philosophus (Juliani in exp. Persica comes), IV, 21, 19.
 Priscus philos. in tumultu Gothico, Allaricho per Thermopylas in Græciam irrumpente, perit, IV, 43, 65.
 Priscus Panites, historicus, Maximinum in legatione ad Attilam comitatur. Quid in ea egerit, IV, 78 sqq.
 Proaeresius, Eunapii magister, in quem infensor erat Julianus imp., III, 24, 25.
 Probus imp. a Martiniano incitatur, ut arma moveat contra Carum rebellem (282), IV, 198, 11. Cf. de Probi rebus, IV, 13, 3. 600, 158 sqq.
 Probus, Olybrii f., vir diutissimus, IV, 67, 44.
 Προχρυποτία δασυχοφίας, II, 116, 32.
 Prochyta insula unde nomen habeat, III, 97, 1.
 Proconnesus, insula Cyzicena, IV, 392, 1; a cervis nomen habet, IV, 395, 12. Proconnesius lapis erat, quem Rheæ Jovis loco devorandum Saturno dedit, IV, 290, 7. Proconnesus fugit Miletus, III, 396, 63. Proconnesii: Aristæas, Bion, Deiochus, q. v.
 Procles, Aristodemi f., Sai p., III, 603, 1.
 Procles Epidaurius, Melissæ pater, IV, 487, 6.
 Procles, Xenocratis disc., Ἐπεὶ ἱστορῶν scripsit, II, 342 not.
 Procles Carthaginiensis, hist., IV, 483.
 Procles archon, IV, 287, 1.
 Procli philosophi discipulus Pamprepius Thebæus, IV, 131, 20.
 Προκλῶνα quid?, IV, 360, 3.
 Procopius, Juliano in exp. Persica dux cop., IV, 4. Juliani propinquus, contra Valentem rebellat; Heraclius cynicus eum forti animo esse jubet, IV, 26, 31 et 32. Ad Thyatira prælio commisso, ægre Hormisdam, Procopii ducem, vincunt copiae imperatoris, IV, 27, 34. Procopius rebellis Gothorum auxilium petiverat; qui rebus jam confectis advenerunt, IV, 28, 37.
 Procopius, Anthemii f., cum Marciano fratre contra Zenonem rebellans, victus ad Theuderichum Triarii f. in Thraciam fugit, IV, 137, 1. 619, 211 § 3 sqq. Zeno eum

tradi sibi postulat; at non obtemperat Theuderichus, IV, 131, 19.

Procopius historicus. De eo Menandri vox, IV, 238, 35 a.

Procris, a Cephalo invito necata, III, 309, 5.

Proculus, Tatiani f., praefectus urbanus, a Rufino in carcerem conjicitur, IV, 40, 59.

Prodicus sophista, II, 59 a.

Πρόξενος τῶν πρυτάνεων ap. Athen., II, 112, 22 et 23.

Prætus, Silhenobææ vel Antææ maritus, Bellerophontem ad Jobatem in Lyciam misit, II, *præf.* p. vii. III, 303, 11, 549, 21. Crimine vacuum esse Bellerophontem comperit, III, 367, 16. Præti filias sanavit Æsculapius, IV, 479.

Prolyte, Agesilai regis f., II, 240, 17.

Προμάχεια, festum Lacedæm., II, 626, 4.

Promachus, Psophidis f., III, 638, 7.

Promalanges, κολλάων in Cypro genus, II, 311, 25.

Promathidas Heracleota historicus, III, 201.

Promathion historicus, III, 207.

Promedon Naxius, Neæram Milesiam adulterans et Naxum abducens, causa fuit belli inter Naxios et Milesios gesti, II, 156, 168 b.

Promethea, festum Athen., III, 117, 6.

Promethei fabula quid significet, II, 292, 92. Prometheus vincitur, quod Minervæ amore captus erat, II, 474, 19.

Promellæus, rex Scythiarum, regione ob Aquilæ fluvii inundationem submersa, a Scythiis fame pressis in vincula conjicitur; ab Hercule, Aquilam fluvium avertente, liberatur, II, 34, 23. IV, 295, 6. Prometheus, literarum inventor, II, 3 a. Quando vixerit, IV, 547, 13. Promellæus in Academia Athen., III, 341, 24.

Prometheus; sic Achilles cognominabatur, IV, 337, 1.

Prometheus Cumanus mille viris remp. administrandam tradidit, II, 217, 11, 6.

Promnesus, Cephalleniæ tyrannus, immitis homo; ejus leges; ab Antenore occiditur, II, 222, 32.

Pron, Argolidis promontorium, III, 24, 3.

Pronæa Minerva ap. Delphos, IV, 506, 7.

Pronapidas, Homeri magister; ejus ætas, II, 10, 10.

Pronomus Libicen, Alcibiadis magister, II, 486, 70.

Prophthasia, Drangenæ urbs, olim Phrada, III, 643, 32.

Propis, Rhodius citharædus, II, 319, 50.

Propylæa Athen. quinquennio absoluta; in ea impensa 2012 talenta; eorum architecti, IV, 425, 1.

Propylus, Heracleota, Brithagoræ patris comes, III, 557, 60.

Prosa oratione qui primi libros condiderint, II, 2 a. Prose orationis apud antiquissimos scriptores indoles, II, 2 b.

Prosa, opp. Æthiopis, III, 477, 42.

Προσάληνα, Arcades, II, 133, 89. III, 150, 4. 325, 4.

Proscelenus, Arcadum rex, III, 150, 4.

Proserpina, e. q. Axiocersa in Cabiris, 154, 27. Proserpinæ opus, Besbicus insula, IV, 288, 1. Ubinam a Plutone rapta sit, IV, 377. Κόρεια, ludi Arcadici, III, 123, 25.

Προσωπούττα, vas, III, 146, 94.

Προσπυμναία Juno in Argolide, IV, 292, 3. 522, 1.

Protagoras sophista, II, 59 a. Mæandri vel Artemonis f., II, 90, 6. Democritum audit; σοφία appellabatur, III, 583, 36. Ejus cum Pericle disputationes ineptæ, II, 56, 11. Protagoræ in Ἀντιλογιστοῖς tota fere est Platonis Πολιτεία, II, 282, 33.

Protagorides Cyzicenus, IV, 484.

Protarchus Trallianus, hist., IV, 485.

Proterius Alexandrinum episcopatum synodi suffragio sortitur, dum alii Dioscorum requirebant; hinc orta seditio, IV, 101, 22.

Proterius e Cephalenia oriundus philos., quando perierit (an. 306), IV, 43, 65.

Protesilaus e Phylacæ Thessaliæ copias contra Trojam duxit, II, 254, 2. Ejus custos Dardanus Thessalus, II, 301, 40.

Proteus pater esse credebatur Apollonii Tyanei, IV, 155, 1.

Protopenia, Opuntis f., e Jove mater Locri, II, 145, 118.

Protomachus, frater Byzantiorum, contra Thraces feliciter res gessit, IV, 152, 31.

Protonoe, Dysaulæ et Baubonis f., II, 339, 3. III, 302, 6.

Protus Massiliensis, Nani pater. Ad eo Protiadarum gens Massiliæ, II, 176, 239.

Προξένων δίκαι, polemarchi jurisdictio, II, 114, 28.

Proverbia, II, 32, 13. 90, 4. 98 a. 130, 87. 131, 88. 143, 110. 149, 139. 150, 143. 155, 167. 159, 176. 160, 179. 161, 181. 163, 193. 165, 200. 166, 206. 184, 263. 188, 280. 215, 10. 223, 38. 234. 235, 6. 250, 50 sq. 288, 77. 305, 5. 317, 44 a. 318, 46. 319, 48 sqq. 318, 7. 481, 49. 487. 76 et 80. III, 72, 6. 124, 30. 136, 73. 147, 100. 148, 101. 150, 3. 156, 43. 157, 49. 206, 10. 266, 39. 309, 19 sq. 326, 30 sqq. 339, 14. 515, 28. 524, 2. 644, 48. IV, 69, 394, 5. 448, 8. 507, 13.

Prusia urbs, olim Cius (Cierus), a Rom. in bello Mithr. capitur, III, 540, 27. 547, 41.

Prusias, Ziela f., rex Bithyniæ, a Philippo V Apameam accepit, III, 51, 72. Heracliensibus ademit Tiium et Cierum (quam Prusiam de se nuncupat); deinde ipsam Heracleam oppugnat; crure fracto, obsidionem solvit, et non multis annis post moritur, III, 340, 27.

Prusias ὁ μονόδου (Prusiæ τοῦ κυνηγοῦ f.), III, 600, 75.

Prusias, poculi genus, a Prusia nomen habet, IV, 461, 1.

Πρύκις saltatio, II, 166, 205.

Prytanum ἐπιστάται, III, 635, 2.

Prytanis, Euryontis f., Lycurgi pater, III, 603, 1.

Prytanis, peripateticus, Euphorionis magister, III, 71. IV, 417, 21.

Psalterium Alexander Cytherius perfectius reddidit et in Ephesiæ Dianæ templo delicavit, III, 482, 77.

Psamathe Nereis Æaco Phocum parit, III, 33, 35.

Psammetiche vel Psammite, insula ad Delum, unde nomen accepit, IV, 591, 2.

Psammetichus, Gorgi f., Periandro in Corinthiorum tyrannide succedit (assumpto nomine Cypseli), II, 140, 102 a. III, 394, 60. Ejus nex, *ib.*

Psammetichus, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 4), II, 593. IV, 333, 2. Nili fontes investigaturus, pueros τχθυνοφάγου; aluit, II, 325, 74.

Psammus, Tanita, rex Æg. (dyn. XXIII, 3), II, 592.

Psammuthis, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 6), II, 593.

Psammuthis, Mendesius, rex Æg. (dyn. XXIX, 3), II, 597.

Psaon Plateensis, hist., III, 198.

Psaphidæ in Attica, II, 256, § 6.

Psebo, Æthiopis regio, II, 98, 4.

Ψῆφοι judicium Athen., II, 118, 36, 37.

Ψευδεγγραφῆς γραφαί, Thesmothetarum jurisdictio, II, 116, 31.

Ψευδοκλητείας γραφαί ad Thesmothetas pertinent, II, 116, 31.

Ψευδομαρτυρίων τῶν ἐξ Ἀρειοπαγοῦ δίκας Thesmothetæ introducunt, II, 116, 31.

Pseudophilippus, olim Andiscus (*quem vide*), Macedonia regnum sibi vindicaturus, primum a Macedonibus repellitur, mox urbibus eorum potitur, II, *præf.* xv, 16; exercitus ducem constituit Telestem; quo ad Romanos deficiente, uxorem ejus necat, II, *præfat.* xv, 18. Cf. III, 702, 13.

Psillius fl., inter Thyniam et Bithyniam, IV, 354, 4; ad quem Rhebantia regio, III, 594, 41.

Psimada, Isauriæ opp., IV, 134, 2.

Psinaches Tanita, rex Æg. (dyn. XXI, 6), II, 590.

Psinaphus, Ægypti opp., III, 237, 110.

Psittace, urbs ad Tigrim, III, 636.

Psittacus avis, IV, 65, 36.

Psophis, Ecephronis et Promachi mater, III, 638, 7.

Psophis, Arcadiæ urbs, olim Phegea, III, 638, 7.

Psausennes, Æg. rex (dyn. XXI, 2), II, 590.

Psausennes Tanita, rex Æg. (dyn. XXI, 7), II, 590.

Psychia, vetus Amorgi nomen, III, 379, 47.

Psyterius, Thraciæ locus, unde nomen habeat, IV, 313.

Psylli in Libya angulum morsibus quomodo medeantur, II, 382, 3. Gentis historia, III, 197, 20.

Psyllus, a quo Psyllorum gens, Amphithemis f., IV, 294, 1. III, 197, 20.

Pteemphanae, Æthiopiæ gens, canem pro rege habent, IV, 333, 1 et 2.

Pteleæ (aliis Pteleum), una ex quattuor Doridis urbibus, II, 239, 12.

Pterelaus, Hippothoes et Neptuni f., pater Teleboæ et Taphi, II, 28, 1. Sec. nonnullos Pherelaus filius fuit Teleboæ, *ibid.* II, 67, 1.

Ptolemais, Phœnicæ urbs, olim Ace, III, 633, 5. 644, 40. Prope eam Tryphon Sarpedonem vincit, III, 254, 10.

Ptolemæus Alorites post Alexandrum II in Macedonia regnat annis tribus, III, 691.

Ptolemæus I Lagi, num Mallensi pugnae interfuerit, III, 321, 1. Ægyptum et Libyam obtinet; vicarius ei adiungitur Cleomenes, III, 668, 1. Ptolemæi I Soteris regni tempus, III, 719, 1. Hierosolymis potitur, III, 197, 19. Judæos multos Alexandriam transducit, inter eosque Ezechiam sacerdotem, II, 393, 14. Demetrium Poliorcetem ad Gazam prælio vincit. Seleucum in Syriæ regnum evehit, III, 707, 4. II, 393, 14. Præne a Rhodiis celebratur, III, 410, 1. Demetrius Phalereus eum prohibere voluit, ne filio Philadelpho regno cederet, III, 170, 10. Idem suadet ut regnum impertiretur filiis ex Eurydice susceptis; at non obsecundat rex, III, 47, 50. Ptolemæus ex Eurydice, Antipatri filia, genuit Ptolemæum Ceraunum, III, 699, 5. 696, 6. Ejus filiam Lysandram ducit Alexander Cassandri filius, III, 695, 3. 698, 3. Primus navem 12 ordinum extruxit, III, 33, 29. Plutonis colossus Sinope Alexandriam transferendum curat, II, 614, 78. Apud eum versabantur Hecataeus Abderita, II, 384 a, et Diogenes Laërtius, IV, 161, 16. Stilponem inagii fecit, IV, 171, 61.

Ptolemæus Ptolemæi Lagi et Eurydices f., Ceraunus, frater Arsinoe, Agathoclem, Lysimachi f., e medio tollit, III, 532, 8. Post mortem Lysimachii ap. Seleucum magno in honore est; benefactorem hunc interficit; copiis ejus potitus in Macedonia transiit, victoque Antigono, regnum adeptus est, III, 533, 11. 13. III, 699, 5. 696, 6, 703, 1. Arsinoen sororem ducit, ejus ex Lysimacho liberos trucidat, mox ipsam regno pellit, denique prælio contra Gallos captus et discerptus est, III, 534, 14.

Ptolemæus II Philadelphus, cum patre annis duobus, post eum annis triginta octo regnat, III, 719, 1. Philadelphus (Tryphon, III, 710, 9) Ephesum in potestate habet, III, 710, 8. Syriæ regiones cum Damasco occupat, Orthosiamque obsidione cingit, 710, 9; inter tutores est filiorum Nicomedes, III, 537, 22. Heracliensibus triticum mittit, et Herculis templum in arce eis extruxit, III, 538, 25. Ejus copiae a Gallis Mithridatis et Ariobarzani sociis in Asia clade afficiuntur, IV, 312, 13; primus Troglodyticen excussit; Arsinoen urbem de sororis nomine, et præterfluentem fluvium de se Ptolemæum appellavit, III, 471, 41. Ejus sororem (III, 238, 19) Arsinoen ducit Lysimachus, III, 530, 4; parentibus et Arsi-

noæ et Philoteræ sororibus templum ædificavit, II, 374, 15; in sororis maritum dicerium Sotadis, qui propterea in mare demergitur a duce Ptolemæi Patroclo, IV, 416, 12. Ptolemæi amasiæ: Didyme, Belistiche, Agathoclea, Stratonicæ, Myrtium, III, 186, 4. Ejus puerina, Clino puella, III, 67, 3; quomodo Pt. Sosibium grammaticum luserit, II, 629, 21. Ejus navium numerus, III, 55, 1. Primus navem 30 ordinum construxit, III, 33, 29. Obeliscum a Nectanebo excisum Alexandriam per Satyrum architectum devehendam curavit, III, 65, 2. Ptolemæi Philadelphi pompa ingentesque divitiæ describuntur, III, 58, 2. Ejus elephas longævus, III, 474, 30. Ad Ptolemæum picturas e Græcia misit Aratus, III, 120, 17.

Ptolemæus III Evergetes 25 annis regnat (247-223), III, 719, 1. Panareto homunculo 12 quotannis talenta dedit, III, 141, 84. Ejus assentator Callicrates, III, 19, 2.

Ptolemæus IV Philopator 17 annis regnat (222-206), III, 719, 1; victo Antiocho, quattuor elephantis immolat; deinde, tamquam piaculo commisso, quattuor æreos elephantis pro occisis ponit, III, 474, 32; ordinum 40 navem construxit; ejus descriptio, III, 55, 1. Thalamegi navis ejusdem, *ib.* Ejus stirps a Baccho deducitur, III, 165, 21. Bacchica nomina tribus Alexandriæ indidit, III, 164, 21. Ejus γελουσαί, III, 67, 2. Arsinoe uxore neglecta, totus se dedit Agathoclem, IV, 558, 54. Ptolemæi Philopatoris et Arsinoe mors solenniter coram populo nuntiatur, fictumque regis testamentum recitatur ab Agathocle et Sosibio, II, *præf.* p. xxvii.

Ptolemæus V Epiphanes 24 annis regnat (205-181), II, 719, 1. Pueri tutelam fraude sibi vindicant Agathocles et Sosibius, II, *præf.* p. xxvii; ab Cenanthe et Agathocle, Agathoclis matre et sorore, educatur, *ib.* p. xxviii. Ejus dux Scopas ad Panium montem in Coelesyria ab Antiocho M. prælio vincitur, III, 180.

Ptolemæus VI Philometor annis 36 regnat, ac primum quidem solus annis undecim (181-171), deinde una cum fratre Ptolemæo VII annis sex (170-165), tum iterum solus annis octodecim (164-147), dum frater in Cyrenæ imperium tenet, III, 720, 2. In Syria occumbit. *ibid.* Post mortem Cleopatæ matris regnum pro puero administrant Eulæus eunuchus et Lenæus; qui quum ab Antiocho Coelesyriam armis repeterent, ad Pelusium clade afficiuntur, adeo ut Antiochus Ægyptum ingressus Ptolemæo et imperio potiretur, regii pueri rebus se prospicere dicens. Interea Alexandrini regem oreant Ptolemæum VII, quem deinceps libertati redditus Ptolemæus VI socium imperii assumit, III, 720, 2. Quo tempore una cum Physcone fratre totus regnabat, Dionysii Pelosarapis insidiis appetitur; quem prælio ad Eleusin vincit (a. 166), II, *præf.* p. ix, 8. In Thebide rebellionem comprimit; Panopolim expugnat, Alexandriam redit (an. 165 a. C.), II, *præf.* p. x, 10. A fratre ejectus, e Cypro insula ab Alexandrinis Physconis flagitia exosis revocatur (164 a. C.), II, *præf.* p. xi, 11. In Syriam profectus cum Demetrio Nicatore fœdus jungit, eique Cleopatram filiam, quam Alexandro Balæ dederat, despondet. Antiochenes Syriæ regnum ei offerunt, quod ipse Demetrio concedit, sibi nonnisi Coelesyriæ possessionem paciscens, II, *præf.* p. xvi, 19. Demetrii Nicatoris contra Alexandrum Balam socius, in prælio ad Antiochiam commisso cadit, III, 712, 16. 720, 2. Ejus familiaris Galactotes; qui post mortem regis Ptolemæo Physconi opponit Ptolemæi Philometoris filium quandam e Cleopatra, ut dicebat, susceptum, quem a patre sibi traditum esse præ se ferebat, II, *præf.* p. xviii, 22.

Ptolemæus VII Evergetes II s. Physco quando ad imperium pervenerit. Cum fratre Ptolemæo VI regnat annis sex

- (170-165); hunc imperio spoliatur; eo a Rom. restituto, Cyrenen Physco accepit, ibique regnat annis 18 usque ad mortem fratris (164-147). Deinde in Ægyptum redit regnat 29 annis (146-117), III, 720, 2. — Non admittit calumnias, quibus ipsum a fratre majori insidiis peti Dionysius contendebat, II, *præf.* p. x, 8. Ptolemæus Timotheum occidit. Propter ea quæ contra fratrem regno ejectum commiserat, in odio est (164 a. C.), II, *præf.* xi, 11. Cyrenis sacerdos Apollinis; splendidissimum convivium præbet, III, 187, 6. Ab Alexandrinis Κακεργής dictus, homo monstrosæ obesitatis, pedibus nunquam probebat, nisi ut Scipioni legato obviam iret, III, 255, 11, 13. Cyrenis in Ægyptum post mortem fratris rediens, ut Cleopatram ejusque filios regno ejiceret, in Judæos sævit, III, 513, 16. Galæotem pessime habet; hic in Græciam abiens Physconi opponit Philometoris filium quendam, cui regnum paternum vindicare studet, II, *præf.* xviii, 23. Ejus meretrix Ithaca vel Irene, III, 513, 16. Ejus in Alexandrinis sævitia; oppida et insulas grammaticis, philosophis, geometris etc. replevit, II, 352, 1. A Demetrio Nicator bello lacesitus contra eum excitat Alexandrum Zabnam, quem pro filio Alexandri Balæ venditabat, III, 713, 20. Ejus ex Cleopatra, sorore et uxore, filii Ptolemæus VIII Soter II et Ptolemæus IX Alexander I, III, 721, 3. Primus navem 40 ordinum exstruxit, III, 33, 29. Aristarchi discipulus, III, 186, 2. Ejus ὁρομήματα, III, 186. Homeri versum corrigit, III, 188, 12; literas in Ægypto promovet, IV, 451, 9. Ejus assentator Hierax Antiochenus, qui postremum a rege interficitur, III, 254, 7. Ptolemæo auctore Eudoxus navigationem suam suscipit, III, 279; ad alteram navigationem mittitur ab uxore Pt. Cleopatra, III, 280.
- Ptolemæus VIII Soter II, Ptolemæi VII et Cleopatras f., una cum matre regnat annis decem (117-108); matris jussu dejectus imperio in Cyprum abit, III, 721, 21. Post fugam Ptolemæi IX in regnum restituitur (89); octavo anno post moritur, III, 722, 4. In Seleucia urbe inclusus amici ejusdam insidiis appetitur, II, *præf.* xxii, 29. Alexandrum Judæorum regem ad Jordanem ingenti clade afficit, III, 322, 5. In Judæos sævit, III, 414, 75. Ejus filia Tryphæna uxor Antiochi Grypi, III, 716, 27. Pater Cleopatras, quæ nupsit Ptolemæo IX Alexandro I, III, 722, 4; et Ptolemæi XI Auletæ, 723, 6.
- Ptolemæus IX Alexander I, Ptolemæi VII et Cleopatras f., post fratrem Ptol. VIII. regno pulsum e Cypro, ubi στρατηγός fuerat inde ab anno 117, a matre accitus Pelusium, hinc Alexandriam se contulit, et una cum Cleopatra regnat annis octodecim (107-90); matrem occidit; pulsus Myram in Lyciam aufugit; deinde in Cypro perit, III, 721, 3. Ejus uxor Cleopatra, quæ erat filia Ptolemæi VIII, III, 722, 4. Ejus filius Ptolemæus X, *ibid.*
- Ptolemæus X Alexander II, filius Ptol. IX Alexandri I, post mortem Ptolemæi VIII Roma, ubi degebat, Alexandriam profectus regno potitur; uxorem ducit Cleopatram, Ptolemæi VIII filiam, viduam Ptolemæi IX; undeviginti post diebus eam interficit, ipseque in gymnasio trucidatur (81), III, 722, 4.
- Ptolemæus XI Philopator II, vulgo Dionysus vel Auletes, Ptolemæi VIII Soteris II filius, regnat annis 29 (81-52); Romam profectus quum diutius ibi moraretur, filia ejus Cleopatra-Tryphæna et Berenice interim regni gubernacula sibi vindicant (58-56), non reditum esse patrem putantes. Reversus tandem Berenicen morte multavit; Cleopatra-Tryphæna diem obierat ante reditum patris. Præter duas has tertiam habuit filiam Cleopatram-Philopatorem, et duos filios Ptolemæum XII et Ptol. XIII, III, 723, 6. Αὐτῆς καὶ μάγος, priorum regum divitias pressum dedit, III, 58, 1. Nulla coactus necessitate Ægypto cessit, III, 322, 6. Ejus filia in Syriam ad Antiochum (Asiaticum) et Philippum, Antiochi Grypi (*nepotem*) legatos miserant, qui illos ad imperium in Ægyptum accesserent, III, 716, 26, 27.
- Ptolemæus XII, Ptolemæi XI filius major, cum Cleopatra sorore regnat annis quattuor; in Nilo fluv. perit, III, 723, 7.
- Ptolemæus XIII, Ptolemæi XI filius minor, post mortem fratris majoris cum Cleopatra sorore regnat annis quattuor (47-44). Ejusdem sororis insidiis interimitur, III, 724, 8.
- Ptolemæus, Antigoni fratre natus, Hellesponti satrapa, Dionysii Heracleæ tyranni filiam ducit, III, 530, 4.
- Ptolemæus aliquis post Sosthenem per breve tempus Macedoniæ regnum administravit, III, 699, 7, 696, 7.
- Ptolemæus, Agesarchi f., Megalopolitanus, ab Agathocle Ptol. Epiphanis tutore ad legationem Romam mittendam designatur, II, *præf.* p. xxviii. Historicus, III, 66.
- Ptolemæus, Sosibii f., ab Agathocle Ptolemæi Epiphanis tutore ad Philippum Macedoniæ regem legatus mittitur, II, *præf.* p. xxviii.
- Ptolemæus Commagenæ præfectus a Syriæ regibus deficit; in Cappadociam irrumpere tentans, ab Ariarathe repellitur, II, *præf.* xi, 12.
- Ptolemæus, Aeropi f., præest equitibus Antiochi M. in pugna ad Panium, III, 181.
- Ptolemæus Mendesius, hist., IV, 485.
- Ptolemæus fluv. ad Arsinoen urbem, III, 471, 41.
- Ptous, Athamantis et Themistis f., II, 37, 35.
- Pulcher, geometer sub Tiberio, III, 621, 43.
- Pulcheria, Augusta. Sub ejus administratione præfecturæ gentesque venales erant. Quas qui emerant, pro lubitu diripiebant, IV, 52, 87.
- Purennius (T.) Tutus, e Cornelia urbe longævus, III, 610, 3.
- Purpurariæ insulæ ad Mauritaniam, III, 473, 28.
- Putei (*Atrebatenses*) in Oasi Æg., IV, 64, 33.
- Πυανέψια Atticorum, IV, 312.
- Pyanepsionis die octavo Theseo sacra faciunt, II, 354, 3.
- Πυάνιον, pultis genus, II, 628, 20. IV, 425, 3.
- Pydnam (prælium ad), III, 702, 11.
- Pygela s. Phygela, Ioniæ oppidum, II, 20 a. Ejus origines, II, 21, 1. Amazones in hac regione habitabant, *ibid.*
- Pygelensis, Democles, II, 20 b.
- Pygmaei ad Pontum, II, 339, 2; in cavernis habitant, II, 180, 250.
- Pygmaei vel Τριπιδάμοι Indiæ, cum gruibz belligerant, II, 423, 29. 424, 30. 425, 33. IV, 346; perdicibus insidentes, IV, 450, 7.
- Pygmalion, genere Phœnix, rex Cypriorum, III, 10, 31. Veneris statuam amplexus, III, 31, 13.
- Pygmalio, post Matgenum Tyrriorum rex, frater Didus, quæ Carthaginem condit, IV, 466, 1.
- Pylades, Strophii f., Orestis comes, III, 373, 34.
- Pylades, Cypseli filius spurius, ad coloniam deducendam missus, III, 392, 58.
- Pylades, saltator, IV, 337, 3.
- Pylaon, Nelei f., III, 304, 19.
- Pylii sub Nestore cum Arcadibus, quorum dux Ereuthalion, bellum gerentes vincuntur, IV, 318, 2. Pylus ab Hercule expugnatur, IV, 508, 2.
- Pylus, Armenius, Arbeli f., Araxis p., IV, 375, 2.
- Pymatus Cittiensis, cui Cypri regnum vendidit Pasicyprus, II, 472, 12.
- Pyndis, Æthiopias opp., IV, 251, 2. 478, 42.
- Πῶρ, Ignis, Γένους f., III, 566, 7.
- Πυράων (Πυραίων?) lacus, II, 301, 38.

Pyramidibus (de)quinam scripserint, II, 99, 9.
 Pyrande, cujus anima postea in Pythagoram transiit, II, 644, 30.
 Pyrande historicus, IV, 486.
 Pyrgion historicus, IV, 486.
 Pyrpile, e. q. Delus ins., IV, 294, 4.
 Pyrrha, Deucalionis uxor, a qua Pyrrhaea regio, II, 466, 5 a.
 Pyrrha sive Macaria, Agamedæ mater, III, 379, 48.
 Pyrrha. Sic Achilles inter virgines apud Lycomedem vocabatur, IV, 337, 1.
 Pyrrha, Lesbii urbs, III, 379, 48.
 Pyrrhaea, Thessaliæ pars, a Pyrrha nomen habet, II, 465, 5 a.
 Pyrrhiæ portitoris historia, II, 223, 38.
 Pyrrhicæ saltatio militaris a Pyrrhico, Lacedæmonio genere, inventa, II, 166, 205, 284, 46. 47.
 Pyrrhichus Cydoniata, pyrrhiches inventor, III, 459, 115.
 Lacedæmonius genere, II, 284, 46.
 Pyrrhonis Elei phil. magistri, III, 243, 146. Ejus dictum, IV, 420, 34. Hecataei magister, II, 384 a. Ejus mores et ingenium, IV, 174, 54.
 Pyrrho Liparæus, hist., IV, 479, 2.
 Pyrrhus, Achilles f.; ejus mors, II, 455, 10.
 Pyrrhus, Neoptolemi et Andromachæ f., III, 338, 13.
 Pyrrhus, Aleuæ pater, II, 151, 145.
 Pyrrhus Epirota Demetrium Poliorcetem Macedoniæ regno eiecit, ipseque post septem menses a Lysimachio ejectus est, III, 695, 4. 698, 4. 703, 1. Pyrrhi majores inde ab Achille, III, 698, 4. Pyrrhum bello adoritur Lysimachus, II, 453, 6. Contra Antigonom Gonatam pugnat, paucisque Macedoniæ locis potitur; deinde a Demetrio II, Antigoni f., ad Derdium victus est, III, 703, 1. Pyrrhum in Italiam appulsus non prius adesse Romani animadvertunt, quam ad prælium cum exercitu se ostenderet, II, 461, 1. Prælium ad Pandosiam, II, 454, 6; ad Asculum, II, 454, 8. Ab Æmilio Paulo victus, IV, 372, 1. Pyrrhi res afflictæ propter iram Proserpinæ, cujus templum exilaverat, II, 461, 3. Ejus in Peloponneso bellum et mors, II, 455, 9. 10.
 Pythænetus historicus, IV, 487.
 Pythagoras Tyrius vel Syrus vel Samius vel e Lemno Tyrrhenus, III, 5, 17. 41, 22. II, 1. Pater ejus Mnesarchus Tyrius a Samiis civitate donatus. Pyth. a Chaldaicis eruditus postea se adjungit Pherecydi et Hermodamanti; alii Tyrrhenum e Lemno oriundum fuisse dicunt. Quando in Italiam venerit. Ejus fratres duo, III, 9, 30. Puer adhuc inter viros vicit Olympiæ, III, 580, 18. E Samo in Ægyptum profectus est, II, 279, 23. Nazarati Assyrii discipulus, etiam Galatas et Brachmanes audivit, III, 239, 138. Asordani et Sardanapalli regum temporibus floruit, II, 505, 12. In exercitu Nergili regis Assyriorum militavit, IV, 282, 7. Judæorum et Thracum opiniones secutus est. Nihil scriptum reliquit. Narratio de familiari ejus Calliphonte, III, 41, 21. Philosophiam a Judæis acceptam ad Græcos transtulit, III, 36, 2. Discipulus Pherecydis, II, 347, 5; quem mortuum in Delo ins. sepelivit, II, 272, 3. Sacra fecit in Apollinis ara Delia, II, 155, 166. Polycratem fugiens venit in Italiam, II, 272, 4. Ejus in Italia celebritas, III, 580, 19. II, 273, 5. Scholæ Crotone ab eo institutæ, II, 244, 29. A Crotoniatis Apollo Hyperboreus cognominatus. Eodem die et Metaponti et Crotone visus est. Aureum femur ostendit; aliud mirabile, II, 175, 233 b. Terræ motum Metaponti prædicit, II, 347, 6. Quanam fraude effecerit, ut ex inferis in terram rediisse apud Italos crederetur, III, 41, 22. Cum Agrigentinis contra Syracusanos pugnant cecidit,

ibid. — Cylonem in consortium recipere recusat. Cylonæ factionis bello exagitatus Metapontum abiit ibique fato functus est, II, 273, 11. Pythagorei in Milonis domo obsessi misere pereunt, præter Archippum et Lysidem, II, 274, 11. III, 41, 23. II, 5, 18. Pythagorei post hæc Rhegium conflunt et Italia excedunt; nomina præcipuorum, II, 274, 11. Tempore Cylonæ seditionis Pythagoras in Delo erat, III, 5, 18. Immo Crotone erat, unde fugit Cauloniam, hinc Locros, hinc Tarentum, hinc Metapontum, ubi in Musarum fano moritur inedia, II, 245, 31. De ætate ejus et morte, III, 169, 6. Pater Arimnestæ, II, 482, 56. Contentio ei erat cum Cydone et Onata, II, 187, 279. Ejus laus in epigrammate, quod Pherecydis tumulo inscriptum, II, 481, 51. Cum Lycargo componitur, II, 243, 27. Ejus scripta, IV, 169, 8. Pythagoricos libros emit Plato, III, 163, 16. Pythagoreorum victus, doctrina, inventa, symbola, II, 273, 7 sq. 197, 3. III, 240, 140. 42, 24. 289, 79. II, 624. II, 67 a. 289, 81. III, 6, 19. II, 279, 23. 244, 30. III, 7, 22 a. 197, 3. 580, 18. 273, 8 et 10. 579, 17. Pythagorei: Archippus, Androcydes, Myllias, Timycha, Amyclas, Clinias, Parmeniscus, Orestades, Alcmæon, Bolus, Xenophilus, Eubulides, Cecrops, Numenius, Philolaus; Diodorus, Euxitheus, Empedocles, q. v.
 Pythagoras, Ephesi tyrannus, a Basilidis imperio ejicitur, IV, 348, 2.
 Pythagoras, Ptolemæi regis præfectus, III, 479, 62.
 Pythagoras, Zacynthius, musicus, tripodis, instrumenti musici, inventor, IV, 342, 12.
 Pytharchus Cyzicenus a Cyro septem obtinet urbes; tyrannidem sibi vindicaturum cives coercent, IV, 289, 4.
 Pytheas Massiliensis geographus; ejus itinera, II, 252 a.
 Pytheas Pygelenis, epulo; ejus epitaphium, IV, 411, 3.
 Pytheas Achæus, pictor; ejus pictura, III, 574, 14.
 Pytheas Athen. Demosthenis adversarius, II, 474, 21.
 Pytheas, Cleonis Thebani pater, III, 122, 25.
 Pythermus Ephesius historicus, IV, 487.
 Pythias dea, III, 160, 1.
 Pythiorum ludorum origo, II, 189, 282. IV, 539, 20. Pythionice Terpander et Execestides, q. v.
 Pythionices meretricis monumentum Athenis, II, 266, 72. III, 259, 22.
 Pythium in Attica, II, 351, 12.
 Pytho draco. Τὸ ἐπὶ τῷ Πύθωνι πικρὸν αἶμα, II, 286, 68; ob Pythonem interfectum ludi Pythii instituti, II, 189, 282.
 Pytho locum olim Neptunus, deinde Apollo tenuit, III, 31, 17.
 Pytho Byzantium legationem ad Athenienses obiit; ejus dictum, II, 329, 1.
 Pythocles, Samius, historicus, IV, 488.
 Pythocles, Periclis in musicis magister, II, 125, 65. Milyodidam harmoniam excogitavit, II, 283, 42.
 Pythodorus, pater Thrasyli Æxonensis et Critonis, II, 200 a.
 Πυθολατρία festum Πυθολατρινῶος mensis apud Samios, II, 16, 1.
 Pythopolis ad Soloenten fluv. in Asia a Theseo condita; ejus locus quidam Ἐργου οἰκία, ab Hermo Atheniense, II, 345, 8.
 Pythostratus, Theseldis auctor, Xenophontis frater, III, 101.

Q

Quadi a M. Aurelio pacem obtinent (175), IV, 186, 7.
 Quadringenti viri quando sint constituti; dolo retinere imperium student; assentator eorum Phrynichus, II, 127, 73.
 Quinctius (L.) Cincinnatus dictator creatur contra Sp. Maelium. Quomodo impendentem civitati tempestatem avertit, II, *præf.* p. xxxiv.
 Quintilius Varus, Syriae praefectus sub Augusto imp., III, 352.
 Quintillus post Claudii fratris necem per paucos dies regno potitur, III, 681, 22. IV, 599, 154.
 Quintus (deb. *Quietus*), Macrini f., tyrannus, in Emesa ab Odenathio premitur, IV, 195, 8.

R

Rachel, Labani f., Jacobi uxor, III, 214, 8.
 Rævius Taurus, vir praetorius Rom., III, 622, 51.
 Raguel, Arabiae princeps, III, 222. Dadanis f., III, 224.
 Rameses, rex Æg. (dyn. XVIII, 15), II, 573; pater Amenophis, III, 495, 1.
 Rameses-Miamu (Rameses-Ægyptus), Æg. rex (dyn. XVIII, 16), II, 573.
 Rampses, Æg. rex (dyn. XIX, 2), II, 579 sqq.
 Ranis pluit, III, 168, 3.
 Rathosis (Rathos. Athoris), rex Æg. (dyn. XVIII, 11), II, 573.
 Rathures, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 6), II, 552.
 Ratiaria urbs ab Hunnis vastata, IV, 73, 3. 93.
 Ratoises, Memphis, Æg. rex (dyn. IV, 5), II, 548.
 Rauracorum castellum, Romanorum colonia, IV, 19, 13.
 Ravenna urbs, IV, 60, 13 et 14. 66, 38. 39. Ejus origines, III, 68, 2. IV, 68, 2.
 Rayosis, rex Ægypti decimus tertius sec. Eratosth., II, 545.
 Recitach, Theuderichi filius et successor, IV, 620, 211 § 5.
 Zenonis jussu interfectus, 620, 214.
 Reguli legatus Calpurnius Crassus, III, 70, 11. Reguli post Cannensem cladem capti, in conservando jurejurando religiositas, III, 98, 4.
 Remus. V. Romulus.
 Rezimerus. V. Rizimer.
 Rhabdis, patria Sergii et Theodori, IV, 273, 3.
 Rhadamanthus, Lycasti et Idæ filius, 497, 3 a. Qua usus sit jurisjurandi formula, IV, 501, 5. — Herculem educat, II, 29, 4. 190, 283.
 Rhadaphernes. V. Phrataphernes.
 Rhadata, urbs Æthiopiae, in qua felis aurea pro dea colitur, IV, 351, 1.
 Rhagæ in Media unde nomen habeant, II, 475, 25. III, 285, 76. Urbs a Seleuco Nicator appellatur Europus, a Parthis vero Arsacia vocatur, IV, 308, 4.
 Ramanthas pastor, III, 575, 17.
 Ramitha, priscum Laodiceae in Syria nomen, III, 575, 17; etymologia nominis, *ibid.*
 Rhapsodi, IV, 289, 6. Homeristi dicti, IV, 331, 10; rapsodorum festum, II, 321, 62.
 Rhacii in Creta apum multitudine et ferocitate sedibus suis expulsi, IV, 305, 1.
 Rhea Proconnesium lapidem Saturno devorandum dedit, IV, 290, 7. Ejus assessores Cyllenus et Tityas, Idæi Dactyli, IV, 448, 9. Ei sacer Dindymus mons, III, 29, 2. Ejus in honorem insaniunt Phryges, III, 595, 46. Rheæ et Saturni ara Olympica, II, 36, 29. Ejus templum Byzantii, IV, 149, 15; fanum ab Argonautis ad Pontum consecratum, IV, 548, 15. Rhea in Phœnicum mythologia III, 568, 19. Rhea Silvia, III, 75, 2.

Rheatini agri fons, IV, 437, 13.
 Rhebantia regio ad Psillium fl., III, 594, 41.
 Rhebas fluv., usque ad quem olim Bithynia pertinebat, III, 594, 41.
 Rhegium, Chalcidensium et Messeniorum colonia, II, 219, 25; locus urbis condendæ oraculo indicatus, *ibid.* Mille virorum collegium, *ibid.* Charondæ legibus utuntur, *ibid.* Anaxilas tyrannus; tyranni alii, *ibid.* et II, 173, 228; in numis rheda et lepus, II, 173, 228 a. Rhegium Pythagorei post bellum Cyloneum confluerunt, II, 275, 11. Reginas mulieres repente mentis alienatio corripuit. Infortunii hujus remedium, II, 282, 36. Reginis ignaviam primus exprobravit Nymphodorus, II, 480, 44. 'Ρηγινούρης; ἀράκια, II, 68, 5. Regini Lucanorum et Bruttiorum incursiones nec non Tarentinus metuentes e Fabricio cons. petunt, ut praesidium ipsis relinquat. Hujus praesidii dux, Decius Campanus, divitiis urbis inhians, conspiratione inita, noctu Rheginos trucidat, urbisque tyrannide potitur. Patriæ calamitatem ulciscitur Dexicrates medicus, qui Decium excavit. Deinde Fabricius consul urbem Reginis restituit, II, *præf.* p. xxxix. 4. sqq. Rhegium in Mamertinorum potestate, III, 18, 2. Alarichus Rhegii in Siciliam transitum parat, IV, 60, 15. Rhegini: Glaucus, Lycus, Sillax, Andromas, Munantia Procula. Q. Cornelius. Q. Cassius Rufus. Q. Lucretius Primus. T. Ænilius. T. Antonius, q. v.
 Rhenmia, Æthiopiae opp., IV, 351, 1.
 Rhene e Mercurio Saum parit, II, 158, 171.
 Rhesiarclus, fatidicus, III, 302, 7.
 Rhesus ubi habitaverit, IV, 551, 24. Rhesi et Arganthonis amores, III, 300, 1.
 Rheximachus Tegeata, IV, 379, 1.
 Rhino Atheniensis post ejectos tyrannos reip. praest, II, 209, 1, 9.
 Rhipæi montes, II, 65, 1. 387, 4; postea Alpes, III, 273, 48.
 Rhizonicus sinus, III, 574, 15.
 Rhodanus fluv., II, 34, 20; olim Eridanus, III, 32, 22.
 Rhodanus (archieunuchus) Beronicæ injuriam intulit; condemnatus a Valentiniano crematur, IV, 26, 30.
 'Ροδιάς, poculi genus, III, 133, 57.
 Rhodobates, Persa, Mithridatis pater, III, 578, 7.
 Rhodætes, ap. Hom. Iodius, Halizonum dux, III, 595, 45.
 Rhodogaisus Gothus debellatur; ejus copias sibi Stilicho conciliat, IV, 59, 9.
 Rhodope, Hæmi soror, in montem cur sit transformata, III, 502, 1.
 Rhodope, Thraciæ mons, II, 79, 5. IV, 124, 17.
 Rhodophon Rhodius, Ῥοφον, IV, 417, 20.
 Rhodopis, cujus in Ægypto pyramis esse dicitur, IV, 307, 3.
 Rhodopis Thracia, una cum Æsopo serviens Iadmoni, a Charaxo redimitur; apud Sapphonem audit Doricha; ejus donarium Delphis, IV, 307, 4.
 Rhodus, Oceani f., vel Neptuni et Veneris (Neptuni et Haliae f., III, 175) filia, a qua urbs vocitata est, IV, 404, 1. Ejus e Sole liberi septem (Heliadæ), III, 176, 1.
 Rhodus insula, olim Ophiussa, II, 222, 33; Telchinum sedes; unde nomen habeat. Neptuni filii Venerem ab insulæ aditu arcent; inde ira dææ, calamitatesque Rhodiorum; Neptuni filii terra occiduntur, atque daemones orientales dehinc appellantur. Paulo ante diluvium Telchines insulam relinquunt. Sol aquas abolevit et Rhodum in Rhodi honorem appellavit ins., III, 175, 1. Hinc Solis cultus. Heliadæ, III, 176, 1. Post diluvium regnat Ochimus, III, 176, 2; deinde Cercaphus, ejus frater, III, 177, 2; regnum dividunt filii: Lindus, Camirus et Ialysus, *ib.* In Rhodum venit Danaus; deinde

Cadmus; ille Minervæ fanum condit; hic Neptuno templum dedicat, et sacerdotes e Phœnicibus suis relinquit, *ib.* Serpentes insulam infestant; quos Phorbas, Lapithæ f., a Rhodiis advocatus, delet, *ib.* et IV, 481, 1. E Creta advenit Althæmenes, qui Jovis Atabyrii templum condit; et post mortem divinis a Rhodiis honoribus afficitur, III, 177, 2. Deinde Argis venit Tlepolemus, qui totius insulæ rex constituitur, et contra Trojam proficiscens regnum relinquit Bata: Argivo, III, 178. Rhodum olim Phœnices incolabant. Phalanthus Phœnix ex Achaia urbe, in Ialysia regione sita, ejicitur ab Iphiclo, IV, 405. Rhodum migrant Lacedæmonii post reditum Heracidarum, III, 672, 3. Rhodii θαλασσοκρατήσαντες, IV, 552, 30. Rhodii Pindari carmen Diagoræ Rhodio scriptum aureis literis exaratum in fano Minervæ collocarunt, IV, 410, 3. Cf. II, 183, 264. In prælio ad Laden ins. victi sunt, quum vicisse eos dicat Zeno, III, 179. Rhodi quas ob causas democratia mutata sit, II, 161, 185. Rhodii pæne celebrant Ptolemæum Soterem, IV, 410, 1. Eos Samii cum Priensisibus de finibus litigantes arbitros constituunt, II, 346, 6. Ad Rhodios de Cn. Manlii Vulsonis rebus in Asia gestis scripsit Hannibal, III, 99. Rhodii, Romanorum amici in bello Mithridatico, Mithridatem prælio navali vincunt, III, 542, 31. Eorum socii in bello contra Mithridatem Chii erant, III, 542, 33. Rhodii cum Triarii classe contra Heracleotas pugnantes prælio navali victores, III, 552, 50. — Rhodi urbis laus et vituperium, II, 256, § 5. Solis festa, II, 256, § 5. Ibi Solis sacerdos fuit Dionysius historicus, II, 7 a. Sacra ἀννα, IV, 313 χελιδονίειν apud Rhodios quid? IV, 514. Rhodus γῆν ἀνταπεινὴν habet, III, 277, 64. Rhodiorum colossus, IV, 35, 47. 552, 30. In insula hac ossa sunt virorum mirandæ magnitudinis, III, 622, 45. Rhodiorum vox βράβυλα (i. e. κοκκύμυλα), II, 327, 82. Atabyrii montis altitudo, II, 253, 58. Rhodus et Alexandria sub eodem meridiano sitæ, III, 286, 80. In Rhodo primum conspicitur Canobus stella a septentrione proficiscenti, III, 287, 80. Rhodi urbes: Achaia, Cyre, Lindus, Camirus, Ialysus, q. v. Rhodii: Antiphemus, Apollonius, Antisthenes, Callixenus, Cômeon, Clytophon, Empylus, Eudoxus, Hieronymus, Jason, Posidonius, Propis, Polyzelus, Rhodophon, Socrates, Sosicrates, Theodorus, Zeno, q. v.

Rhœo, Staphyli filia, soror Hemitheæ, IV, 38.

Rhœtæa, Astibaris Medorum regis f., uxor Stryangæi, III, 364, 12.

Rhœtus, Marrubiorum rex, pater Anchemoli, III, 231, 28.

Rhonacis Mædi inventum, III, 73, 10.

Rhopenses, Pamphyliæ gens, III, 584, 51.

Rhosus, Ciliciæ urbs, a Cilice festa; in eam Fortunam Antigonix urbis transfert Seleucus Nicator, IV, 469.

Rhoxanace, Sacarum urbs regia, III, 364, 12.

Rhoxane, post mortem Alexandri M. filium Alexandrum parit, III, 667, 1.

Ῥοσθαί quomodo ab ἐρῶσθαί differat, II, 283, 40.

Rhyndacus fluv. ad eum Briarei monumentum, πάλαμαϊ Βριάρεω, III, 594, 42; serpentes ibi, III, 205, 6, et Ἀρταίου τεῖχος oppidum, II, 622, 13. Fluvii ostium obstruere studuerunt Gigantes, IV, 288, 1.

Rhyntaces, avis Persica, II, 94, 26.

Rhypæ, Mysceli, qui Crotonem condidit, patria, II, 14, 4.

Ricimer patricius ab Avito in Siciliam missus contra Genserichum; Marcellino Sicilia cedere cogit; legatos mittit ad Genserichum, IV, 103, 29. Contra Avitum rebellat, IV, 616, 202. Majorinum imp. necat, IV, 616, 203. Olybrium imperatorem constituit, IV, 617, 207. An-

themium debellat, fratrisque Gundubali manu occidit; ipse moritur, IV, 617 sq., 209.

Risûs simulacrum Lacedæmonie a Lycurgo dedicatum, II, 628, 12.

Rogatorium, locus hand procul a Phasi fl., IV, 230, 22.

Roma, Trojana mulier, Latino parit Romulum et Remum, II, 383, 5. Ascanii filia, cum Ænea in Italiam venit eum in locum, ubi postea ab ea urbs appellata est, IV, 290, 8.

Roma urbs a Græcis Troja relictibus condita, II, 178, 242; ab Ænea condita, nomen habet a Roma Trojana muliere, II, 66, 8. III, 168, 1; a Roma Ascanii filia nominata, IV, 290, 8; a Romo, ex Æneæ posteris uno (vel a Romo, Æneæ filio, III, 70, 7 sq.), condita, IV, 290, 8. Cf. Romulus. Quando urbs condita, III, 80, 2. 96, 3. IV, 378, 2. Palatinus mons unde dictus, III, 100, 4. Raptus Sabinarum, III, 88, 3. Cf. nomina regum. — Romanorum et Carthaginiensium fœdera tabulis æneis Romæ inscripta, III, 18, 2. Romani fame premuntur. De Spurio Mælio historia, II, præf. xxxi-xxxvi.

Urbs ab Hyperboreis (Gallis) capta, II, 199 a; a Celtis capta, a Lucio servatur, II, 178, 245. Samnitibus debellatis, senatus, precibus Campanorum obtemperans, decernit ut M. Valerius præsidia in oppidis Campaniæ relinquit. Præsidarii illi in eadem Campanorum conspirant; re per indicem patefacta, Marcius consul do'o armisque consilia eorum dissipat, ducesque conjunctionis supplicio tradit, II, præf. p. xxxvi sqq. Romani contra Latinos bellum gerentes, T. Manlio Tprquato et P. Decio coss. (340 a. C.) in Campaniam ducunt exercitum; non ita longe a Capua castra metati Samnitum copias auxiliares expectant, frustra; disciplinam militarem corroborare consules student, II, præf. p. xxxix, 3. Romani ad Alexandrum M. legatos mittunt auream coronam offerentes, III, 538, 25. Bello contra Etruscos, Gallos, Samnites, Fabio cons. (295), centum millia Romanorum cecidere, II, 479, 40. Comperita clade Rheginorum, quos Decius præsidii dux trucidaverat, Fabricium cum exercitu mittunt, qui urbem superstitionibus Rheginis restituit, atque auctores cædis punivit, II, præf. p. xl sq. Jovi Statori ædes vovent (204 a. C.), III, 90, 14. Romanorum primus cum Pyrrho congressus, II, 461, 1; prælium ad Asculum, II, 454, 8; prælium ad Pandosiam commissum, II, 454, 7. Ad Messanæ res gestæ bello primo Punico, III, 17, 1. Romani (bello Punico primo) in Eryce ab Amilcare obsessi, III, 90, 16. Sub Lutatio ad Siciliam res contra Carthaginienses gestæ, III, 19, 4. Gallorum in Italiam invasio; ingentem Romani exercitum comparant, III, 90, 17 (225 a. C.). Belli Punici secundi causæ, III, 91, 18. Romani, ad lacum Trasimenum victi, III, 92, 19. Cannensis clades, III, 98, 4. Senatus a Demetrio Sotere abalienatus, Timarcho Mediæ satrapæ pecunia senatores corruptenti potestatem regiam concedit, II, præf. xi, 13. Romani Andrisum mittit Demetrius Soter, II, præf. xiv, 16 (151 a. C.). Romani pœnas exigunt a Byzantinis, quod Andrisum honoribus affecerant, II, præf. xv, 16. Ad Romanos transit Himilco Phamæas (149 a. C.), II, præf. xv, 17; et Pseudophilippi dux Telestes (148), II, præf. xv, 18. Q. Fabio procons. Lusitania recepta (141 a. C.), III, 98, 7; servorum in Italia rebelliones (circa 102 a. C.), II, præf. xxii, 36. Romæ terræ motus, Ol. 177, 3. III, 606, 12. Quot censi sint Ol. 177, 3, *ibid.* Mithridatici belli initia et progressus, III, 541, 31 sqq. Catilinæ conjuratio, II, præf. xxvi, 35. Romani e Syria pestem attulit L. Verus, III, 661, 20. Roma ab Alaricho capta, IV, 58. Urbs (ab Alaricho capta 410) paucis annis post (414) ad pristinum fere statum redierat, IV,

62, 25. Romani in Hispania a Vandalis in summas re-
ducti angustias (414), IV, 64, 30. Romæ moeniorum
ambitus quo tempore Gollui urbem ceperunt, ex dimen-
sione Ammonis geometri, IV, 67, 43. Romanarum fa-
miliarum divitiarum Honorii temp., IV, 67, 44. Romam
cur non aggressus sit Attila, IV, 99, 17; eam sub pote-
statem redigit Theuderichus Valamiri f., IV, 141, 4. —
Romanorum priscorum virtutes, III, 253, 2. 3; mores
et instituta, III, 72, 4. III, 93, 26. 28. Lupercalia, III,
98, 2; cæna triumphalis, III, 252, 1; osculandi mos
quomodo ortus, II, 178, 243; institutum clavum quo-
tannis figendi in Jovis æde, III, 96, 7. Romani ταλάσιον
nuptiis acciunt, III, 469, 5. De Romanorum nomini-
bus tertiis Posidonii sententia, III, 270, 42. Romani
usque ad Macedonica tempora vasis figulinis utebantur
in conviviis, III, 472, 20; gladiatorum spectacula, III,
417, 84. Romæ androgynus exstitit. Quare Sibyllæ ora-
cula recitata sunt, III, 619, 39. Romanorum votivi ludi
intermissi et restaurati, III, 93, 24; urbis laus, III,
663; adium magnitudo, IV, 67, 43; opera magnificen-
tissima, aquæductus, viæ stratae, cloacæ, III, 98, 3.
Romulus et Remus, Martis filii, III, 93, 22; Latini et Romæ
f., II, 383, 5. Romulus, Æneæ et Romæ f., IV, 366;
Æneæ et Tyrrheniæ f., pater Albæ, avus Romi, IV, 297,
6. Cf. Romus. Romulus et Remus, Numitoris filii, Amu-
lium occidunt, II, præf. p. ix, 6. Reliqua eorum his-
toria, III, 203. III, 74, sqq. p. 84 sqq. IV, 531, 2. Ro-
mulus post captas virgines Caninam capit, III, 412.
Tarpeium promontionis accusat, III, 469, 6; ludos cir-
censes instituit, IV, 552, 31. Ejus mors, IV, 328, 1.
552, 32.
Romulus comes, legatus imperatoris Rom. occid. ad Attilam.
Ejus filiam Orestes duxerat, IV, 84. Datum ei ab
Attila responsum, IV, 89. Ejus de Attilæ fortuna et con-
siliis sermo, IV, 90.
Romus, Jovis f., Romam condit, IV, 305, 1. Æneæ comes,
Capuam condit, III, 70, 7 et 9. Æneæ filius, III, 70, 8.
Ascanii aut Emathionis filius, Romæ urbis conditor, IV,
395, 11. Æneæ et Romæ f., IV, 366. Albæ filius, Romuli
Æneæ nati nepos, Romam urbem condit, IV, 297, 6,
IV, 290, 8.
Rua, Hunnorum rex ante Attilam, cum populis Istri acco-
lis, qui ad Romanorum societatem transfugerant, bello
certare decernit; ad Theodosium II de reddendis trans-
fugis Eslam legatum mittit. Paulo post moritur; succe-
dit Attalus, IV, 71, 1.
Rubeas promontorium, II, 388, 6 a.
Rubenus, Jacobi f., III, 214, 8; poma Racheli affert, III,
215, 9.
Rubrius Rufus, unus ex Cæsaris percussoribus, III, 445, 24.
Rubrum mare unde dictum, III, 25, 4. IV, 524, 7. Ejus
litora adversus impetum fluctuum communivit Nabuco-
drosorus, IV, 283, 8. 284, 9. Mare Judæi permeant,
III, 223. Ejus serpentes et cancri ingentes, III, 139,
135 a.
Rufinus quidam Odenathum sen. interfecit, IV, 195, 7.
Rufinus, præfectus præt., Magnentii ad Constantium le-
gatus (350), IV, 190, 16.
Rufinus Tatianum, præf. præt., ejusque filium Proculum
blanditiis deceptos perdit, IV, 40, 59; post mortem Theo-
dosii tutor Arcadii imp. rerum omnium pene se habet
potestatem; ejus nequitia et cum Stilichone inimicitiae,
IV, 42, 62 et 63. Ei succedit Eutropius eunuclus. Com-
paratio horum virorum, IV, 44, 66. Rufini indoles, IV,
610, 188; fata postrema, IV, 610, 190.
Rufus, Zenonis Isauri familiaris, Saturnini filiam ducit,
IV, 94. Ejus frater Apollonius, IV, 99, 18.

Rumilia dea, III, 75, 2.
Ruminalis ficus, III, 74, 1. 75, 2.
Rusticius in aula Adaulphi (414), III, 62, 54.
Rusticius cum Maximino legato ad Hunnos privatarum rei
causa profectus, Hunnicæ linguæ peritus, IV, 80. 89.
Attilæ ab epistolis, IV, 93.
Rusticius, castrorum præfectus sub Leonte; successorem
habet Basiliscum, IV, 116, 7.
Rustius, L., Thymbris f., a Valerio Gestio occisus, IV,
321, 6.
Rusunbladeota. V. Tarasicodissa.
Ruth, IV, 549, 17.
Rutilius Rufus, Apicio auctore in exilium actus (93), III,
265, 38. Theophrastus in eum calumniæ, III, 314, 1.
Historicus, III, 199.

S

Sabaco, Æthiops, Æg. rex (dyn. XXV, 1), Bocchorin
cepit et concremavit, II, 593. IV, 540, 24.
Sabatanes, Sui f., III, 214, 7.
Sabazii et Sabazius Bacchus, III, 14, 11. 155, 36. 244,
151.
Sabbatum cur Judæi diem septimam nominarint, III, 509, 4.
Sabinæ mulieres quando raptæ, III, 88, 3; et quot raptæ
sint, III, 469, 4.
Sabini. Eorum origo, IV, 531, 1.
Sabinianus, dux copiarum sub Zenone contra Theoderi-
chum Val. fil. missus, IV, 127; jurare recusat, 128;
Theoderichi matrem et fratrem cum novissimo agmine
invadit; multos Gothorum capit; Lychnidi Adaman-
tium convenit, 130. A Moschiano interficitur, IV, 620,
213.
Sabinus sophista, II, 78 not.
Sabiri Hunni (idem qui Abires ap. Menandrum) ab Ava-
ribus vincuntur, IV, 203, 5; ab Avaribus expulsi Sa-
guros et alias gentes invadunt, III, 104, 30. Persarum
contra Armenios et Rom. socii (572), III, 271; ab Justinii
ducibus ultra Cyrum fluv. collocantur (576), IV, 242, 41.
Sabirorum et Alanorum legati de pace agunt cum Tibe-
rio (576), IV, 244, 42.
Sabis, fluv. Carmaniae, III, 476, 39.
Sacæ Scythæ, II, 402, 1. Sacarum urbs regia Roxanace,
III, 364, 12; rex Marmares, et post eum regina Zarinæa,
III, 364, 12. — Sacæ olim Turci vocabantur, IV, 227,
19.
Sacri belli decennalis causa, II, 469, 2.
Sacrum Hispaniæ promontorium, eadem in linea cum
Rhodo et Cnido situm, III, 287, 81.
Sadidus, Saturni f., III, 568, 18.
Sadyattes, Cadyis fil., e Tylonia gente. Ei Meles in exilium
abiens regnum committit, quod regi post triennium re-
dennti fideliter Sadyattes restituit, III, 382 sq.
Sadyattes, Alyattis f., Lydorum rex, Alyattis pater; soro-
rem Mileto junctam stuprat; alias duas sorores uxores
ducit; ex iis filii, III, 396, 63.
Sadyattes (Myrsi f.) Lydorum rex postremus (Candaules
ap. Herodot.), quomodo a Gyge, Ardyis filio, ever-
sus sit, III, 383 sq.
Sadyattes, Lydus, mercator ditissimus, cujus bona Dianne
consecravit Croesus, III, 397, 65.
Sagaris, Homeri æmulus, II, 187, 296.
Sagaris, Mariandynus, homo mollitie diffuens, II, 306, 13.
Sagasmala, opp. Æthiopice, III, 478, 42.
Saguntum, Hispaniæ urbs, III, 432, 12; a Carthaginien-
sibus capta, III, 91, 13.
Sais apud Ægyptios Minerva, III, 639, 11.

- Sais, Æg. urbs Athenarum metropolis, III, 639, 11. Ab Atheniensibus condita, III, 176, 2.
- Saitarum regum dynastia XXIV in Chronico vetere, II, 534. Saita Bocchoris rex dynastiae XXIV, II, 592. Saitæ reges dynastiae vicesimæ sextæ, II, 593. Saita Amyrtæus, Ægypti rex (dynastia XXVIII), II, 596.
- Salacia, puella Lycia, III, 235, 81.
- Salagus (?), CEnopionis f., II, 50, 13.
- Salamis insula, olim Cychrea, III, 599, 72. In Salaminem ins. exul venit Telamon, III, 33, 45. Salaminii primi quinquerecem ædificaverunt, II, 172, 247. Ad eam insulam Solonis cineres sparsi, II, 110, 14. Salamina victoria multum valuit ad augendam democratiam, II, 125, 61. Σαλαμῖνιά τριήρης ἱερὰ, II, 121, 49. Σαλαμῖνιοι, οἱ τῇ Σαλαμῖνίᾳ ἐμπλέοντες, II, 121, 49.
- Salamis in Cypro. Eo Teucer e Troja redux Trojanos captivos secum adduxit, ex quibus oriundi Gergini χόλακας, qui hinc per totam Cyprum insulam diffusi, II, 311, 25.
- Salamis, Cypriorum rex, Amyces sive Cititæ f., IV, 469.
- Salarus, Prienensis Biantis adversarius, II, 188, 297.
- Salatis (Silites. Saïtes), pastorum in Ægypto rex, II, 566 sqq.
- Sales odorati in Arabia, III, 277, 65.
- Salganeus tumulus in Boeotia, II, 260, 26.
- Sali, gens Hunnica, ab Avaribus vincuntur (559), IV, 203, 5.
- Salia, Anni regis f., Catheto parit Salium et Latinum, III, 230, 26.
- Salii ap. Romanos unde nomen habeant, III, 126, 37. IV, 372, 3. Saliorum ancilia, III, 469, 8.
- Salius Arcas e Mantinea, Æneæ comes, III, 126, 37. Catheti et Salæ f., III, 230, 26.
- Sallustius, præfectus prætorio, Julianum in exp. Persica comitatur, IV, 5; vir insignis et humanus, IV, 21, 17; a Valentiniano, quem imperatorem designaverat, munere suo destituitur, vir integerrimus, IV, 26, 30.
- Salmeni Arabes, VI, 409, 4.
- Salmonæus, pater Tyrus, III, 302, 3.
- Salmonius (Lydius) filium deperit, quæ mortem sibi infert, III, 372, 27.
- Salomonis, templum exstructuri, ad Naphrem et Suronem, Ægypti et Phœn. reges, epistolæ, III, 225, 18 sq. Salomo Hiromo Tyriorum regi ænigmata proponit, et ab Hiromo proposita solvere studet, IV, 398, 2. 446, 1. Salomonis regnum, III, 228, 20; regisque indoles, IV, 549, 18.
- Salomon, Sirmii præfectus (580), IV, 268, 66.
- Salonæ, Dalmatiæ urbs, IV, 105, 30.
- Salpe, Lesbia, ludicra composuit, II, 378, 14. IV, 296, 1.
- Saltatio pilaris a quonam inventa, II, 249, 48. Saltationes variae, II, 283, 44-50.
- Salvia Varena, e Basilica urbe longæva, III, 609, 1.
- Salyes, Ligurum gens, III, 644, 38.
- Samæna, navigii species a Polycrate primum exstructa, II, 483, 59.
- Samaria, III, 229, 24.
- Samaritis Judæorum regio. Eam a tributo liberam esse jussit Alexander M; multos ex ea Alexandriam duxit, II, 395, 15.
- Samatho (i. e. *Magna*), Libyæ ins., III, 238, 129.
- Sambuca, machina bellica, IV, 302.
- Sambus in Gangem influit, II, 413, 18.
- Sambyce instrum., II, 286, 64. III, 73, 8. Sibyllæ inventum, II, 413, 18. Sambyca lyrophœnix, Syrorum inventum, III, 481, 73. Σαμβυκισαί, III, 73, 8.
- Samemrumus, i. e. ὁ σφοδράνιος, ap. Phœnices; ejus inventa III, 566, 7.
- Sammuges, post filium Senecherib in Assyria regnavit annis viginti et uno; ejus frater Saracus sive Sardanapalus, II, 504, 12.
- Samnites Postumium Albinum vincunt; deinde a Fabio Gurgite vincuntur, IV, 321, 3; a Romanis debellantur tribus præliis. Eorum incursiones metuentes Campani Romanis præsidiis se muniunt, II, præf. p. xxxvi, 2. Samnites in bello Latino copias auxiliares, quas Romanis promiserant, laud mittunt poscentibus consulibus, II, præf. p. xxxix. A Fabio clade affecti (322 a. C.), II, 90, 13. Contra eos rem gerunt Postumius et Atilius Regulus coss. (294 a. C.), II, 90, 14. Samnitum instituta quædam, III, 457, 109.
- Samon Cretenensis cum Scamandro Troadem occupans prælio perit; ejus uxor Dada per vim stuprata se ipsa interficit, III, 369, 21.
- Samosata, Euphratesiæ urbs, IV, 4. III, 659, 5.
- Samothrace, olim Leucosia, deinde a Sao Samos, tum a Thracibus incolis Samothrace nominata, II, 158, 171. Primum Leucania, deinde Thracia; denique a Samiis advenis Samothracia vocata est, II, 218, 21. Olim Melite dicta Cabiromum cultu clara, II, 57, 14. In eam e Phrygia veniunt Cabiri, Dardanus et Iasion, IV, 345, 1; in eam Palladium attulit Dardanus. Eo ad Dardanum venit Cadmus, III, 154, 28. Ex ea Dardanus in Troadem proficiscitur, III, 70, 5. Saon Penates deos in Italiam affert, IV, 372, 3. Samothraciæ Cabiri, III, 272, 46. 154, 27. In Samothraciam veniunt Arcades ex Peloponneso pulsi diluvio, IV, 355, 11. Cf. de Samothraciæ historia, IV, 356. E Libyâ in eam venit Electra, IV, 378, 1. Ibi Electra, Atlantis f., appellatur Strategis, II, 494, 13. In eam ins. fugit Perseus Mac. rex, III, 702, 11. Samothrax, Theodorus historicus, q. v.
- Samplius (C.), e Veliâ urbe longævus, III, 609, 2.
- Sampsigeramus, Arabiæ princeps, Antiochum Asiaticum, a quo auxilium advocatus erat, dolo interficit, II, præf. xxiv, 34.
- Sampson, IV, 539, 13. 548, 15. 549, 16.
- Samuel propheta, III, 225, 13. IV, 549, 17.
- Samus, vetus Samothracis nomen, II, 158, 171.
- Samus ins., III, 170, 9. Olim Parthenia et Dryusa, II, 215, 10, 1; et Anthemusa, II, 159, 175; et Melamphyllus, Cyparissia, Parthenoarusa, Stephane, IV, 336, 3. In Samum coloniam deducunt, cum Caribus insule societatem ineunt, in duas civitatem tribus, Schesiam et Astypalæam, dividunt Patrocles et Thembrion, IV, 512, 1. Samiorum urbem præterfluit Imbræus fluv., IV, 313; insulæ proventus, IV, 287, 2; belluæ ingentes, quæ νηίδες vocantur, II, 16, 1. 215, 10. III, 72, 6. Ancæus rex, II, 215, 10, 2. 159, 176. E Samo Ocyrrhoen Apollo rapuit et Miletum transportavit, IV, 313; in Samum venit Miletus, a quo locus quidam insulæ nomen habet, IV, 334, 1. II, 38, 43. Samum venit Admetæ, Eurysthel f., sacerdos Junonis. Junonis simulacrum Tyrheni piratæ, ab Argivis conducti, rapere tentant frustra. Τόvez, ejusque festi origo, III, 103 sq. Samii exules in Samothraciam migrant, quæ ante Thracia dicebatur, II, 228, 21. Samii servi Ephesus conduunt, IV, 442. Samus Priensis a Cilliphonte proditur, II, 334, 1; vel Syrus insula Samiis a Cilliphonte proditur, sec. Theopomp., *ibid.* Samii cum Priensibus bellum gerentes clade afficiuntur, II, 160, 179. Bias a Priensibus legatus ad Samios mittitur, *ibid.* Samii post prælium ad Quercum cum Priensibus commissum, fines ditiosis constituunt. Adjudicatur ipsis Carium et Dryusa et finitima regio. Lysimachi temporibus iterum de Batinete regione cum Priensibus litigant; postea nova de iisdem re-

gionibus litigatio, in qua Rhodios de finibus constituendis arbitros elegerunt, II, 336, 6. Samus fame laborat; frumentum advehit e Syria vel e Lemno Mnesarchus, Pythagoræ pater, qui ob id civitate donatur, III, 9, 30. Samii Zancleus, a quibus in urbem recepti erant, ejiciunt, II, 160, 182. Sybarim navigantes perdicum volatu terrefacti, IV, 420, 44. Samiorum colonia in Thracia Ἡρεῖον τεῖχος, IV, 394, 2 a. Samius multis e civitatibus a Polycrate ornata, IV, 299, 2; cives bonis spoliati Polycrates, et ex his pecuniis opera publica facienda curat, II, 160, 180. Polycratis tyranni mors, II, 56, 12. A tyrannis ad incitas redacti servos civitate donant; jus civitatis frontibus ævorum inscribunt; unde proverbium, II, 160, 181. Ab Atheniensibus contra pacta premuntur, II, 160, 183. 125, 63. Sub Melisso duce Periclem Samum obsidentem prælio vincunt, *ibid.* Captos Athenienses quo signo notaverint, ipsique Samii captivi ab Atheniensibus quomodo notati sint, II, 483, 59. Samiaci belli causa Aspasia, II, 482, 58. Pericles in debellatos sævit, II, 483, 50. Cf. II, 48, 8. 55, 7. Samii Lysandro blandientes Junonis festa vocantur Lysandria, II, 484, 65. Samum desertam reddidit Syloson, II, 216, 10, 6. Theogenes Samius Atheniensibus persuadet ut bis mille in Samum transmitterent; qui missi (Ol. 107, 1) Samios universos ins. eiecerunt, II, 216, 10, 7. — Junonis templum a Lelegibus et Nymphis in Samo conditum, III, 103, 1. Samiæ Junonis ἑορταί, Smilidis opus, IV, 466, 14, 287, 1. Junonis pavones, III, 105, 2. In templo Junonis donarium Arimesti, canon musicus, II, 482, 56. Sami Ἡρατῆς ὄρκος, III, 103, 1. Samia Venus ἡ ἐν καλάμοις vel ἐν ἑλαί, a meretricibus Atticis Periclis exercituum comitatus dedicata, IV, 299, 1. Samii Amori Eleutheria festum celebrant, IV, 406. Samiorum ἡθρογένεια, II, 16, 1. Samii ovem venerantur, quam Mandrobulus Junoni consecravit, II, 159, 177. Sami locus Gorgyra, II, 481, 50. Samiæ naves, quas Polycrates primus exstruxit, IV, 299, 2. Samiorum luxus, II, 480, 47. Σαμίον λάρνα, vicus urbis meretricibus repletus, II, 310, 22. Σαμίων ἀνὴρ quid? *ibid.* Samii vitice olim conorabantur, III, 104 sq. Samios ἡ πρὸς ἀλλήλους μικρολογία perdidit, II, 199 b. In Samo statuas amore exarsit Clisopho Selymbrianus, II, 314, 36. Alba in Samo apparuit hirundo, II, 159, 176. 215, 10, 3. Samii νόμας vocant τοὺς περὶ τούτους σκώληκας, II, 11, 11. Apud Samios viginti quattuor litere primum inventæ sunt a Callistrato; hinc Samiumpopulus πολυγράμματος, II, 348, 7. Cf., III, 339, 15. In Samo Lycurgus Homeri carmina ab Herophylii posterioris accepit, II, 209, 2, 3; Pherecydes ibi diem obiit, II, 215, 10, 4. Æsopus inclaruit, II, 160, 178. 215, 10, 5. Eo venit Socrates juvenis cum Archelao, II, 49, 9. Samii: Agatho, Alexis, Æthlius, Aristion, Agatharchides, Bacchis, Eupompus, Euanthes, Duris, Chærilus, Hermodamas, Heropythus, Hippo, Lampito, Menodotus, Myrrhina, Nicænetus, Phyto Sibylla, Pausinachus, Pythocles, Panyasis, Stesander, q. v.

Sanape, Amazo, bibax, Sinopæ urbi nomen dedit, II, 348, 2.*

Sanatruces, Persarum rex, a Trajano victus. V. Chosroes I.

Sanchoniathon Berytius, III, 561. 563.

Sandaca, Xerxis I soror, uxor Artayctæ. Ejus filii ante pugnam Salaminiam capti a Græcis Baccho crudivoro immolantur, II, 295, 8.

Saudes, Hercules Babyloniorum, II, 498, 2.

Sandilichus, dux Hunorum Utiguratorum, quem Justinianus ad bellum Hunnis Cotriguris inferendum permovere studet (558), IV, 202, 3.

Sandon, Athenodori Tarsensis p., III, 487, 4.

Sandrocottus, Prasiurum rex, II, 397 sq. Sandracottus, II, 413, 18. 421, 27. Allitrochadæ pater, II, 423, 30.

Sandura, Æthiopie opp., IV, 351, 1.

Sandyx arbor, II, 629, 21.

Sanga mulier, III, 524, 1.

Sangarius sive Sangarus, Phrygiæ fl., III, 300, 3. IV, 354, 4. Unde dictus, III, 524, 1. Ejus lapis αὐτόλυφος, IV, 40, 1. 427. Ad eum Bacchus natus, III, 592, 31.

Sangarius e Cybele gignit Niceam nympham, III, 547, 41.

Sannegi (Sanni), gens Colchica, III, 555, 54.

Saon Æneæ comes ex Samothrace Penates deos in Italiam affert, IV, 372, 3.

Saophis I (Cf. Suphis), Æg. rex XV sec. Erastosth., II, 549.

Saophis II, Æg. rex XVI sec. Erastosth., II, 549.

Sape, Æthiopie opp., idem quod Esar, IV, 351, 3.

Sapientes septem apud alios alii, III, 37, 8. Eorum numerus et nomina, II, 336, 4. Cf. Bias, Solon, etc.

Sapirene, ins. in sinu Arabico, III, 477, 41.

Sapoes, Mærani s. Mæerani f., dux Persarum, IV, 254, 50. 52.

Sapores I (*Schahpuhri, persice*). Antiochiam obsidet (254), IV, 192, 1. Ad eum Valerianus imp. legatos de pace obtinenda mittit (260), absque successu, IV, 187, 9. Eum sibi conciliare studet Odenathus, frustra (261), IV, 187, 10. (A Callisto et Odenath) clade affectus contento itinere in Persiam recedit (261), IV, 187, 11. Valerianum vicit cepitque; Macrinum ad Valerianum ut se conferat, invitat, IV, 193, 3.

Sapores II Narsen legatum ad Constantium mittit (358), IV, 190, 17. Juliani Apostatæ contra eum expeditio, IV, 4-6.

Sappho, II, 316, 39. 40. III, 73, 8; Soror Charaxi, Rhodopidem in carminibus suis Doricham vocat, IV, 307, 3. Elegantie junctam habebat honestatem, II, 304, 4; mixolydium harmoniam invenit, II, 283, 42. Ejus mors, IV, 175, 58. Sapphones duæ, III, 16, 17.

Sarabus, Plataensis caupo, II, 257, § 11.

Saracus, Assyriæ rex Busalussorum (i. e. Nabopalassarum) militie ducem Babylonem mittit; ab eodem rebellante ac Medorum principem sibi adjungente in Nino urbe obsessus, cum regia se comburit, IV, 282, 7.

Saraguri, a Sabisir Hunnis e sedibus suis expulsi, a Leonte auxilium petunt, IV, 104, 30. Hunnos Acatiros vincunt, IV, 105, 30; in Persarum ditionem irrumpunt (c. 466), IV, 107, 37.

Saranges, Indiæ fluvius, II, 413, 13.

Saraosti in India regnum a Græcis Bactrianis occupatur, IV, 309, 5.

Sarapa (*Sarapanis*), castellum Lazorum, IV, 215.

Sarapis, i. e. Apis, Argivorum rex, qui Memphidem condidit, IV, 327, 1. Sarapis idem qui Pluto, III, 198 a. IV, 315, 7. Sarapis, i. e. Soroapis, sive Apis in σορόν depositus, II, 380, 20. Sarapidis statua Sinope Alexandriam translucta; nominis etymologia, III, 487, 4. II, 614, 78. Ejus statua suaragdea in labyrintho, III, 511, 8.

Sarapis a Mnasea cum Baccho componitur, III, 155, 37.

Sarazeni Chindeni, Maadeni, Phœnicones et Taureni, IV, 179. Eorum sacri conventus annui, *ibid.* Saraceni reguli Arethas et nepos ejus Caisus, IV, 179. Saraceni sub Theodosio (447) orientales Rom. provincias vastant, IV, 76, 6; ad Damascus ab Ardaburio vincuntur (453), IV, 100, 20.

Sarce, Scilæ f., ex Amphipoli longæva, III, 609, 1.

Sarcophagus lapis in Asso, III, 239, 137.

Sardanapallus, Sammugis frater (Saracus ap. *Abyden.*), postremus rex Assyriæ, regnavit annis 21; a Nabopalassar et Astyage (i. e. Cyaxare) regno exiit; se

- ipse in regia concremavit, II, 505, 12. Cf. Saracus. — Contemptu perit, II, 180, 253. Anacyndaraxæ f., *ibid.* Ejus mores, III, 357, 8; contra cum Arbacis et Belesyis conjuratio, III, 358, 9; ab Arsace, mollietiem regis conspiciente confoditur, II, 473, 14. Ejus monumentum, II, 305, 5; monumenti inscriptio, *ibid.* Sardanapalli ætas, III, 627, 1.
- Sardes, olim Hyde, III, 633, 7; nominis significatio, IV, 629. Omphales sedes, II, 337, 7. Sardiani Smyrnam obsidentes strategemate vincuntur, IV, 401, 6; in bello Ionico ab Eretriensibus obsidentur, IV, 441. Sardiani tapetes, II, 96, 1. Sardium locus Γλυκύς ἀγκών, II, 310, 22. Sardiana sibylla, IV, 474. Sardiani: Æsopus, Polyænus, Diodorus, Eunapius, q. v.
- Sardicam in urbem Constantinus M. sedem regni transferre voluit, IV, 199, 15.
- Sardinia melle abundans; hinc incolarum longævitas, II, 373, 7; pecude dives, II, 377, 6. Herba miram vim habens ibi nascitur, III, 101, 9.
- Sardolibum mos, III, 463, 137.
- Sardorum mare quam sit profundum, III, 295, 99.
- Sargathion, vicus Persicus, ad quem Baramanas Chosrois dux a Marciano clade afficitur, IV, 273, 3.
- Sarmanes, Indorum philosophi. Eorum vita et placita, II, 436 sq.
- Sarmatarum lacus mirabilis, II, 200 b. Eorum in Illyricum et Thraciam incursiones, IV, 63, 27. Eorum fraude Viducula Gothus succumbit, IV, 95, 9. Sarmatia a Licinnio subacta (322); nummi in lujus rei memoriam excusi, IV, 199, 14.
- Sarmaticum Aureliani imp. bellum, III, 665.
- Sarnus vel Sarrus, Campaniæ fluv., IV, 368, 1.
- Sarodius, Alanorum dux (568), IV, 229, 22.
- Saroes, Alanorum rex, Armeniorum contra Persas socius (572), IV, 271.
- Sarosius, Alanorum dux, per quem Avars in amicitiam Justiniani venire studebant, IV, 203, 4.
- Sarpedon, Europæ filius, diversus est ab Sarpedone Lycio, III, 598, 63.
- Sarpedon, Lycasti et Idæ f., IV, 497, 3 a.
- Sarpedon et Palamedes, quo tempore Diodotus Syriæ regem se declaravit, Cœlesyriam tenebant, II, *præf.* xix, 25.
- Sarpedon, Demetrii Nicanoris dux, a Tryphone ad Ptolemaidem prælio vincitur, III, 234, 10.
- Sarrastæ ad Sarrum sive Sarnum fluv. in Campania sunt Pelasgi, qui ex Peloponneso in Italiam venerant, IV, 368, 1.
- Sarus, Gothus, Romanorum socius, Alaricho invisus, IV, 58; ab Honorio deficit, Jovino se adjuncturus; ab Aduolpho captus occiditur, IV, 61, 17. Ejus frater Sigerichus, IV, 63, 26.
- Sarus, cyclus Chaldaeorum, IV, 280, 1.
- Satibaras eunuclus contra Semiramidem conspirat, III, 356, 7.
- Saturninus Plautiani conspiracy Severo imp. denuntiat, IV, 588, 130.
- Saturnini viri perdivites filiam Constantio, Attilæ scribæ, promiserat Theodosius II; sed Saturnino ab Eudocia interfecto, Zeno filiam ejus Rufo cuidam dedit, IV, 93 sq.
- Sat. a Gaina exposcitur, IV, 611, 190.
- Saturnius, Rom. in Syria dux sub Augusto, III, 422, 94.
- Saturnus. Ejus (postea Herculis) columnæ, III, 640, 16.
- Saturnus apud Getas Zamolxis, III, 153, 23. Saturni ætas aurea, II, 233, 1; pater Corybantum, II, 57, 14. Saturnus homo fuit, III, 517, 1; e Semi tribu oriundus, IV, 541, 4; cum Titane pugnat, 282, 5. Tartessum fugit, III, 517, 1; in Libya et Sicilia regnat, III, 148, 102; in Sicilia Croniam urbem condit, III, 640, 17. Saturni in templum non musca involat; non canis ingreditur, IV, 447, 6. Saturni et Rheæ ara Olympica, II, 36, 29. Saturnus ex Entoria gignit Hymnum, Faustum et Felicem, IV, 372, 2; pater Chalcedonis, III, 598, 61. Ei Massyli homines mactant, III, 70, 11; item Phœnices, III, 570, 4, 5. Saturnus in Phœnicum mythol., III, 567, 14 sqq. 569, 25. 26. Saturnus, rex Ægypti, II, 526 a. 531, 3. Saturnius (Κρόνιος) Pan, III, 150, 7.
- Satyras, nomen proprium, IV, 424, 7.
- Satyra, Themistoclis amica, II, 491, 5.
- Satyrus, Bacchi et Nicææ f., III, 547, 41.
- Satyrus, Clearchi frater, post cujus necem pro filiis ejus Timotheo et Dionysio tyrannidem Heracleæ administrat; vir crudelissimus, omnis doctrinæ expertus; ceterum tutor fidelis, septem annis post senex Timotheo regnum tradit; ejus morbus fatalis, III, 527, 2.
- Satyrus, nobilis Heracleota, ab Archelao Mithridatis duce captus, deinde dimissus, III, 545, 38.
- Satyrus, peripateticus, scriptor. Alii Satyri, III, 159.
- Sauchæorum rex, Baldad, III, 220, 12.
- Saul, Judæorum rex, IV, 549, 17 sq.
- Sauna, Arabiæ urbs, in qua hippocentaurus fuit, III, 624, 63.
- Sauromatæ, IV, 435, 1; ignem colunt, II, 379, 14. Eorum mores, III, 460, 122; acinacen reverentur, IV, 429.
- Saus, Mercurii et Rhene f., a quo Samus vocatur Leucosia insula, II, 158, 171.
- Savus fl., IV, 264 sqq. 233, 27.
- Saxinæ, Troglodytica gens, III, 477, 42.
- Scamander Cretensis, Samonis opera usus Troadem subigit, III, 369, 21.
- Scamandrius et Ascanius, Æneæ f., Arisben condunt, III, 70, 5.
- Scamandrius, Hectoris et Andromaches f., ex Ida in Tanaidem emigrat, III, 373, 29. Hectoris f. spurius, in Tanaidem abit, IV, 301, 1.
- Scamares (οἱ Σκαμαρεῖς ἐγγλωρίως ὀνομαζόμενοι) subditi Romanis impedimenta Avarum latrocinantur, IV, 237, 35.
- Scannos, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Scamon Mytilenæus, historicus, IV, 489.
- Scampsiam, Epiri opp., Theuderichus capit, IV, 127.
- Σκαρπηόροισι ap. Athen., II, 363, 5.
- Scarabæi ab Ægyptiis culti, III, 515, 29.
- Scarphe, Locrorum Epicnem. urbs, terræ motu vastata, IV, 381, 2.
- Scellis et Cassamenus Thraciam colonia frequentant; e Naxo proficiscentes Peloponnesum et insulas vicinas deprædantur; e Thessalia fœminas abducunt; Iphimedæ Thessalæ amore capti mutuo se interimunt, IV, 304, 2.
- Scemiophris, Amenemes soror, Æg. regina (dyn. XII, 7), II, 560.
- Scendes (Scandis), castellum Lazorum, IV, 215.
- Sceneos, locus ad sin. Arabicum, III, 477, 42.
- Sceptra urbem Cyrus dat Pytharcho Cyziceno, IV, 289, 4.
- Schedia, Rhodi (?) locus, IV, 389, 7.
- Σχηματοβίτην quid? II, 312, 26.
- Scheria. V. Corcyra.
- Schesia, Samiorum tribus, IV, 512, 1.
- Schesius, Sami fluv., IV, 512, 1.
- Schœneus, Athamantis et Themistis f., II, 37, 35.
- Scholasticorum initiationis ritus, IV, 63, 28.
- Scias, Cephiis uxor, Eliei mater, III, 78, 4.
- Sciathus ins., II, 295, 7.
- Scidrus, urbs Italiæ, II, 370, 1.
- Scilluntii, Eleorum coloni, Junoni templum in Olympia dedicant, IV, p. 288.

Scilurus Scythia ejusque liberi 50 a Mithridate vincuntur, III, 264, 34 a.
 Scindapsus, instrumentum musicum, II, 286, 64. III, 482, 78. IV, 475, 2.
 Scindapsus, Homeri famulus, IV, 434, 1.
 Scione, Themistoclis amica, II, 491, 5.
 Scipionis ad inspicienda regna orbis terrarum a senatu missus, nonnisi quinque servos secum duxit; Panætio comite usus est; Alexandriam venit, III, 255, 12. 13. Himilconem Phameam ad defectionem adducit (149 a. C.), II, *præf.* XV, 17. De Scipione dictum Phameæ Himilconis, IV, 50, 82.
 Scipio Nasica Gracchum occidit, IV, 559, 61.
 Scipulus præfectus, sub Nerone imp. occisus, IV, 576, 91.
 Scira, festum Athen., III, 341, 23.
 Sciras Minerva, IV, 483.
 Sciratæ vel Sciritæ, gens Indica, II, 424, 33.
 Sciri bellum gerentes cum Gothis, auxilium accipiunt a Leonte imperatore, IV, 107, 35.
 Sciron, Canelii et Henioches f., a Theseo interfectus, II, 351, 13.
 Scirophorion mensis unde dictus, III, 341, 23.
 Scirphe, Phocidis opp., IV, 390, 10.
 Sclavini (Σκλαῖνοι) Thraciam et Græciam vastant (577), IV, 252, 47, 48. Bajani legatos occidunt, sub Daurita duce; bellum iis a Bajano inferitur, hortante Tiberio imp., *ibid.* eos tributa non pendentes aggredi instituit Bajanus, Avamur dux (580), IV, 264.
 Scolia, cantilenæ; earum ratio, II, 248, 43. 285, 59. IV, 476, 4.
 Sculus, Brœtiæ locus; ibi Μεγαλόρτου et Μεγαλομάζου statuæ, III, 126, 39.
 Scopas, Creontis pater, Scopæ avus, II, 298, 15.
 Scopas, Creontis filius, Scopæ nepos, Crannonis tyrannus crapulæ deditus, II, 298, 15. Ei Simonides carmen scripsit, III, 72, 3.
 Scopas Furiarum statusas duas Athen. fecit, III, 127, 41.
 Scopas Ætolus ab Agathocle Ptol. Epiphanis tutore in Græciam mittitur ad conscribendos mercenarios, II, *præf.* p. xxviii. Ad Panium montem in Cœlesyria ab Antiocho M. vincitur, III, 180 sq.
 Scordisci, Præoniæ gens, III, 607, 17. Cf. Scortii.
 Scorpiones Caria, II, 179, 248; India, II, 410, 10. 11. 12.
 Scortii, Pæoniæ gens, III, 607, 17.
 Scotta Hunnus ad Theodosium venit, ut pactas pecunias acciperet, IV, 74, 5. 79. Maximino aditum ad Attilam patefacit, III, 80.
 Scotussa, in Pelasgæntide Thessaliæ. Ex hujus urbis regione Jovis oraculum in Epirum translatum est, II, 463, 3.
 Scotussæus fons memorabilis, IV, 436, 10.
 Scupi, Thraciæ urbs, IV, 439, 2.
 Scydra, Macedoniæ urbs, IV, 510, 13.
 Scylax Caryandensis, III, 183. Periplus suum Dario dedicavit, IV, 397, 1.
 Scylla, III, 134, 66. Cratæidis filia, IV, 510, 13. Cf. IV, 651 a. Phorcynis et Hecates filia ab Hercule occisa, a patre in vitam revocatur, II, 10, 8. Scylla quid? IV, 539, 17.
 Scylleticus Italiæ sinus, II, 179, 247 a.
 Scyron, Polypemonis f., Alcyones pater, IV, 514.
 Scyrus ins., quam olim Pelasgi et Cares tenuere, III, 379, 47, unde nomen habeat, III, 338, 12. In ea a Lycomedæ Theseus interficitur, II, 208, 1, § 2. Scyri capræ præstantissimæ, II, 333, 2.
 Scytala ins. in sinu Arab., III, 477, 41.
 Σκυτάλαι ap. Lacedæmonios et Ithacenses, II, 147, 131. II, 193, 4.

Scythæ, olim agricolæ, a Thracibus pulsi nomades fiunt, III, 596, 52; eorum gentes quinquaginta, IV, 522, 1.
 E Scythia oriundi Parthi in Parthiam immigrant, tempore Sesostri, III, 587, 1. Eo tempore vixit Jandysus Scyth. rex, *ib.* Scytharum luxuria et in eos, quos imperio suo subjecerant, crudelitas, II, 306, 8; rex Hæmus, III, 596, 54. Prometheus rex a subditis in vincula conjicitur, II, 34, 23. Atheas rex, IV, 336, 4. Agæthes rex, IV, 3. Scytharum reges auxilia Mithridati petenti recusant, III, 549, 43; a Mithridate victi (120), III, 264, 34 a. Scytharum mos, II, 180, 25. Scythiæ fluvius Sethus, III, 32, 21. Chalcis urbs, II, 81, 3. Scythæ Abii, III, 596, 53. Tibareni, II, 379, 15. Scythico arcu Hercules utebatur, II, 29, 5. Scythica calceamenta, III, 147, 99. Scythiæ electrum, IV, 474. Cf. Gothi. Hunni.
 Scythias, priscum Deli ins. nomen, III, 633, 11.
 Scythinus Tejus hist., IV, 491.
 Scythopolis a Nabuchodonosoro subacta, III, 229, 21.
 Scythopolis, Libyæ, III, 238, 131.
 Sea, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
 Sebanum monasterium in confiniis Persarum et Romanorum, IV, 209.
 Sebastianus, Juliano in exp. Persica dux copiarum, III, 4; vir integer, prudens, strenuus, cui bellum contra Gothos gerendum committit Valens imp., IV, 35, 47.
 Sebastianus a Jovino fratre imperator renuntiatur, ab Adaulpho occiditur, caput ejus ad Honorium mittitur, IV, 61, 19.
 Sebastianus sub Theodosio II mil. dux, IV, 612, 194.
 Sebastianus sub Zenone potentissimus, omnia velut in foro cauponans, IV, 118, 9.
 Sebeda, portus Lyciæ, III, 236, 88.
 Sebennytæ reges dynastiæ XXX, II, 597.
 Sebennytis nomus Æg., III, 226. Sebennytis Manetho, *q. v.*
 Sehercheres, Memphitis, Æg. rex (dyn. IV, 7), II, 548.
 Sebichus, Æthiops, Æg. rex (dyn. XXV, 2), II, 593.
 Sebithrites nomus Æg., III, 226.
 Sebochthres legatus a Chosroe ad Justinum II missus ad fœdus inter Persas et Romanos restaurandum (571), IV, 238 sq., 36.
 Secande, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
 Seculares Rom. ludi. De iis carmen Sibyllinum, III, 611, 29.
 Secundinus patricius, Hypates pater, IV, 142, 7.
 Secundus, Nicomedis II famulus, a gallo amatus, IV, 462, 2.
 Sedeciæ, Judæorum regis anno duodecimo Nabuchodonosor expeditionem contra Judæos suscepit, III, 472, 21.
 Segesta vel Egesta Siciliæ urbs, ab Egesto Troo nominata, III, 573, 13. Ejus tyrannus Æmilius Censorinus, IV, 322, 7. Segestani Athenienses contra Syracusanos auxilio advocant, II, 76, 1.
 Seleucia in Pieria, urbs Tetrapoleos Syriæ, III, 276, 59. III, 387, 7. Ad eam ἡ ἀπελτίς γῆ reperitur, III, 277, 64. Urbs condita a Sel. Nicator, IV, 468, 4. In Seleucenses sævit Himerus, Arsacis satrapa, III, 259, 21.
 Seleucia maritima. Ibi debebat Æschrius cum Cleopatra regina, quum Diodotus Syriæ regno potitus erat, II, *præf.* xix, 25. In ea Ptolemæus VIII inclusus, II, *præf.* xxii, 29.
 Seleucia aspera, Ciliciæ urbs, olim Olbia et Hyria, III, 236, 91.
 Seleucidarum equites Larissæi, II, *præf.* xvii, 20.
 Σελουκίς, poculi genus, III, 133, 57. Avis, IV, 13, 2.
 Seleucobelus, Syriæ opp., IV, 467, 2.
 Seleucus Nicator quam provinciam sit nactus post mortem Alexandri, III, 694. Babylonie præficitur, III, 668, 1; quomodo post Demetrium Poliorcetem ad Gazam victum

- favente Ptolemæo, imperium sibi fundaverit; ejus tempora et mors, III, 707, 4. Ejus ex Apame Perside filius Antiochus Soter, 707, 5. Aphrodisium procuratorem in oppida Phrygiæ et Ponto adjacenta mittit, III, 533, 11. Seleucus Nicatoris contra Sandracottum bellum, II, 397 a. Ad portas Caspias Europum condit, e. q. Rhaga, et Arsaciam, IV, 308, 4. Hyriam Ciliciæ urbem de se Seleuciam nuncupat, III, 236, 91. Seleuciam in Syria condit, et Antiochiam, IV, 468, 4; porro Apameam sive Pellam aliasque urbes supra septuaginta, IV, 469 sq. Telmissum urbem novis colonia frequentans Oropum nuncupat, III, 237, 99. Lysimachum ad Curupedium vincit, III, 532, 8. II, 453, 4. III, 698, 4. Heracleotæ ad eum legatos mittunt, III, 532, 9. 533, 11. A Ptolemæo Cerauno, quem beneficiis cumulaverat, interficitur, III, 699, 5. 696, 5. 533, 12. Ejus dux Demodamas, II, 444, 1; elephas longævus, III, 474, 30.
- Seleucus II Callinicus, Antiochi Thei et Laodices filius; ejus historia et tempora adumbrantur, III, 708 sqq.; pater Alexandri sive Seleuci Cerauni et Antiochi Magni, III, 710, 11. Stratonice in Seleucia capit, III, 196, 19. Ejus amica Myssa vel Nysa, III, 67, 4.
- Seleucus III Ceraunus (antequam regnum suscepit Alexander ei nomen erat), filius Seleuci Callinici, frater Antiochi Magni, post regni annos tres a Nicanore et Apaturio Gallo occiditur, III, 710, 11.
- Seleucus IV Philopator, Antiochi Magni f., Ant. Epiphanis frater, quam diu regnavit, III, 711, 13. Demetrium filium (postea D. Soterem) Romanis obsidem dedit, 711, 15.
- Seleucus V, Demetrii Nicatoris f., patri in regno succedit; sed statim matris calumniis interemptus est, III, 714, 21. Ejus frater et successor Antiochus Grypus, *ibid.*
- Seleucus VI, Antiochi Grypi f., Antiochum Cyzicenum prælio vincit, imperioque Syriæ potitur; deinde ab Antiocho Eusebe, Ant. Cyziceni filio, in Cilicia ad Mopsuestiam clade affectus manum ipse sibi infert, III, 715, 23. 24.
- Seleucus, Antiochi Sidetis filius, patris in expeditione Parthica comes, ab Arsace captus regio more custoditur, III, 713, 18. 258, 19.
- Seleucus, Sinopes præfectus, cum Cleochare collega tyranni in modum temp. administrat; Censorinum Rom. ducem prælio navali vincit; tandem ne in manus veniret Luculli, fuga salutis consulit, III, 554, 54. 55.
- Seleuci Babylonii de maris accessu et recessu sententia, III, 291, 93. 293, 95.
- Seleucus, Alexandrinus, scriptor, III, 500.
- Selinus, urbs, II, 480, 46.
- Selli unde ἀντιόχοις dicantur, II, 350, 5.
- Selymbria. V. Selys. Selymbrianus, Herodicus, II, 59 a. *not.* et Clisophon, II, 314, 36. Selymbrianis cohortibus præfectus Leo, IV, 135 a.
- Selys, Selymbriæ conditor, III, 379, 45.
- Sem, Noæ filius, IV, 541, 16 sq.
- Semandrus Mytilenæus Æolum coloniam in Tauricam deducit, ibique Hermonassam urbem, ab uxore ejus sic dictam, condit, III, 597, 60.
- Semberritæ in Æthiopia, IV, 351, 3.
- Semele divinos honores nacta Thyone appellatur, III, 639, 13.
- Semempses (Mempses. Pemphus), Ægypti rex (dyn. I, 7), II, 539, 542.
- Semerionius, Babylonius historicus, IV, 591.
- Semestra nympa, mater Byzantis, IV, 147, 5. Ejus ara, Byzantii, IV, 147, 3 et 5. 148, 8.
- Senias, Molcesten fratrem in Pisidia tyrannum occidit, imperio ejus potitur, deinde a filiis Molcestis interficitur, II, *præf.* xviii, 22.
- Semiramis, II, 503, 11, Trojanis temporibus vel antiquior vel æqualis, III, 563, 2; quomodo ad regnum pervenerit, II, 89, 1. Ejus stirps regum Assyriæ desinit in Belem, Delcetadæ filium, IV, 351, 6. Aræum pulchrum, Armeniæ principem, interfecit, IV, 285, 12. Viros, quibus libido ejus usa erat, vivos defodit, IV, 539, 22; equum usque ad coitum amavit, III, 472, 22. Ei perperam adscribuntur quæ Babylone monumenta Nabuconosor exstruxit, II, 507. Minime condidit Babylonem, III, 575, 17. Finito bello Indico in vitam ejus conjurationem ineunt Satibaraz eunuchus et filii, quos ipsa ex Onne pepererat; quomodo insidias illas prævenit, III, 356, 7. Antequam in expeditionem Indicam egrediretur, obiit, II, 416, 20, 21. Zoroastrem vincit, Babylonem moribus ciuit; bellum Indicam suscipit infastum; a Ninya filio interfecta; ipsa interemerat reliquos suos filios; 42 annis regnavit, III, 626. In Armeniam profecta Zoroastro Medorum principi regni administrationem commisit; filios nihili fecit; ejus impudicitiam non ferens Ninus in Cretam abierat; filios præter unum Ninyam necat; Zoroastro regno potiri moliente, belloque exorto, victa in Armeniam fugit, ubi a Ninya occisa est, III, 627, 2. Proverbium: *Monilia Semiramidis in mari*, *ibid.* Semiramis, mater Judæ et Idumææ, IV, 364, 3. IV, 237, 102.
- Semphrocrates, Æg. rex XXVI sec. Eratosth., II, 558.
- Semus Delius, historicus, IV, 591.
- Senata Byzantii, IV, 154, 41.
- Senator, vir consularis, a Theodosio II ad Attilam legatus mittitur, IV, 74, 4.
- Senacherib, Assyriorum rex vicesimus quintus. Ad Ciliciam classem Græcorum profligat; Minervæ templum exstruit et facinorum suorum monumentum literatum; Tarsum ad similitudinem Babylonis condidit, IV, 282, 7; succedit ei Nergilus, *ibid.* Senacheribus contra Babylonios præfectos, qui desciverant, exercitum ducens, Elibum ejusque familiares captos in Assyriam transfert, Babylonis vero Asordanem filium præficit, II, 504, 12. Græcos in Cilicia prælio vincit, Tarsumque condit, *ibid.* Cf. IV, 549, 19. Ejus filius Asordanus, I, 503, 11; ejus frater, II, 504, 12; regni tempus et contra Judæos expeditio, II, 503, 11.
- Sennaar Babylonis campus, IV, 434, 3.
- Sennones, gens Gallica (Arabica?) IV, 593, 2.
- Sepluris, Memphis, rex Æg. (dyn. III, 8), II, 544.
- Sepphora, Jothoris f., Mosis uxor, III, 224.
- Septem contra Thebas Nemerus ludos in honorem Archemori instituunt, II, 189, 282.
- Septem sapientes sophistas vocat Andron, II, 347, 4. Non philosophi, sed viri prudentes et legislatorii, II, 243, 28. De numero et nominibus eorum qui in sapientium collegium cooptati, II, 244, 28.
- Septenarius numerus cur sacer sit, IV, 513.
- Serapio, Heraclidis Lembi p., III, 167 *not.*
- Serapis. V. Sarapis.
- Serbonis lacus, II, 39, 52. Ejus asphaltum quomodo Syri educant, III, 276, 63.
- Serdica urbs, IV, 78.
- Sere, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Serena, Stilichonis uxor, IV, 58. Necatur, IV, 59. Ejus filius Eucherius, *ibid.*
- Sereus scriptor, III, 560 *not.*, 575.
- Seres, gens India, IV, 525, 20. IV, 270. Eorum emporia tenuerunt Persæ, deinde Ephthalitæ, post hos Turci, IV, 270 sq.
- Serice originem quando Byzantini cognoverint, IV, 270.

- Sergius e Rhabdi oriundus, sub Marciano militum dux, in bello Persico Arzanenem vastat, IV, 273, 3.
- Serpentes Indiae, II, 410, 10. Serpentes non necant Argivi, II, 327, 79. Serpentes in Æthiopia, qui cum elephantis pugnant, III, 478, 47. Serpentes quas mulier enixa est, III, 623, 53. Serpens ingens in Macra Coelesyriae planitie repertus, III, 276, 60. Serpentes maris Rubri, III, 139, 135 a. Serpens miri veneni, II, 291, 87.
- Sertorius quum tyranni in modum se gerere cœpisset, a Perpenna ejusque sociis, conspiratione facta, occiditur, II, præf. xxiii, 32. Sertorius in Tingi urbe Antæi corpus ingens effudit, III, 471, 19.
- Seruch, idololatriæ auctor, IV, 544, 8 sq.
- Servi non sunt apud Indos, II, 405, 28. 421, 26. Servi Cretensium, IV, 399, 2. Servorum in Sicilia sub Euno duce rebellio, II, præf. xx, 26. IV, 559, 61. Servorum in Italia (Nuceria et Capuæ) seditiones, quæ ante ingentem illam Siculam acciderunt, II, præf. xxii, 30. Servile in Sicilia bellum secundum, III, 257, 15. — Servus, qui peperit, III, 623, 56. Servorum urbs in Libya, III, 155, 38.
- Servilius Ahala, Quinctio Cincinnato dictatori magister equitum, Sp. Mælium interlicet; sub *ala* tum gladium gestavit; hinc *Ahalæ* nomen, II, præf. p. xxxiv sq.
- Servilius (Q.) consul tertium, II, præf. p. xxxvi, 2.
- Servilius (Q.) Cæpio Tolosæ thesauros exspoliavit, pœnasque sacrilegii ejus luit, III, 323, 9.
- Servilus (P.) Casca, unus ex conjurationis contra Cæsarem sociis, III, 442, 21. 445, 24.
- Servius Tullius Ejus instituta, III, 89, 5. 6. IV, 553, 35.
- Servius (T.) Secundus, e Bononia longævus, III, 608, 29.
- Servius quidam scriptor laudatur, IV, 541, 13.
- Sesamus, ex Enphemi posteris, ex ora Laconia in Theram insulam transit; ab eo genus deduxit Aristoteles, qui Cyrenen condidit, IV, 286, 6. II, 87 b.
- Sesanium, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42. IV, 351, 1.
- Serenoneus, Gallus, Momorum et Atepomarum regno ejicit, IV, 367, 2.
- Sesochria, Thinita, rex Ægypti, statura pergrandis (dyn. II, 8), II, 543.
- Sesonchis Bubastita, Æg. rex (dyn. XXII, 1), II, 590.
- Sesonchosis, Diospolita, rex Æg. (dyn. XII, 1), II, 560.
- Sesonchosis post Horum Ægypti rex, Asiam universam et Europæ partem subigit; instituta ejus civilia; vixit 2936 annis ante primam Olympiadem, II, 235, 7.
- Sosorthus (Tosorthus), Memphita, rex Æg. (dyn. III, 2), II, 544.
- Sesostris, Diospolita, rex Æg. (dyn. XII, 3), Asiam universam et Europæ partem novem annorum spatio subigit, II, 560, 12; usque in Europam processit, Indos non attingit, 416, 20; quousque meridiem versus progressus sit, III, 477, 42; viris officia mulierum, mulieribus virorum officia imposuit; quonam consilio?, II, 380, 21. A rege captivo de fortunæ inconstantia admonetur, IV, 210. Ægyptios in ordines descripsit, II, 180, 252; alveum e Danaön portu in Nilum ducere cogitavit, III, 477, 41. Stelæ quas erexit, IV, 539, 23. Cf. etiam IV, 543, 10. 544, 13. Osiridis statuam, quæ Sarapidis dicitur, a Bryaxe faciendam curavit, III, 487, 4. Sesostridis tempore Parthi e Scythia emigrarunt, et Jandysus Scytharum rex erat, III, 587, 1.
- Sestus, II, 47, 4.
- Seth appellatur Typhon, II, 613, 77.
- Sethenes, Thinita, rex Æg. (dyn. II, 5), II, 543.
- Sethinilus (?), Æg. rex xxv sec. Eratosth., II, 558.
- Sethos, Pastorum in Ægypto rex, II, 570, 49.
- Sethos sive Ramesses, Æg. rex. (dyn. XIX, 1), II, 579 sqq.
- Sethos sive Ramesses, Amenophis f., Æg. rex (dyn. XIX, 3), II, 581 sqq.
- Sethroë, Ægypti urbs, III, 238, 114. Sethroites nomus, in qua Auaris urbs a Pastoribus munitur, II, 567.
- Sethus Scythiæ fluvius, III, 32, 21.
- Sethus, Singedonis urbis præf., IV, 264.
- Setunda, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
- Seuthæ et Ronaces Medorum inventum, III, 73, 10.
- Seuthes Thrax Amadoco insidias parat, II, 154, 161.
- Severianus, L. Veri Aug. in bello Parthico dux, ad Eleghiam Armeniæ castellum ab Osroe in angustias compulsus, e vita se subduxit, III, 651, 7. 652, 10. Ejus sepultura, *ibid.*
- Severus imperator. Ejus ingenium. Pannoniæ præfectus prodigiis et oraculis ad regnum capessendum impellitur, III, 658, 2. IV, 586, 125. Quid de Pescennio Nigro et Clodio Albino senserit, 658, 3; in amicos Albini sævit, IV, 587, 128; in Byzantios sævit; postmodum ira placata, de urbe optime meruit, IV, 153, 36. 587, 127. Plautianum occidi jubet; filios inter se conciliari studet; ejus mors, IV, 588, 130. De vita sua scripsit, III, 657.
- Severus, senator et patricius, a Zenone legatus militum ad Vandalarum regem (Genserichum), qui propositas pacis condiciones admittit. Multos Severus, vir integerrimus, redemit captivos (475), IV, 114, 3.
- Sexaginta viri Athenis, IV, 507.
- Sextius Africanus consul (112 p. C.), III, 623, 54.
- Sibæ, gens Indica, II, 417, 21.
- Sibrus, Lyciæ fl., III, 236, 84.
- Sibylla, Teucris et Nesonis f.; ab ea omnes mulieres fatidicæ Sibyllæ dicuntur, III, 598, 64.
- Sibyllæ, II, 197 sq.; decem fuerunt, IV, 174, 56. Tres fuerunt, Apollinis soror, Erythræa, Sardiana, IV, 474. Sibylla Erythræa, IV, 309. Sibyllæ oracula Romæ revitata de androgyno, III, 619, 39. Sibyllæ inventum sambyce instrum., IV, 490, 4. Sibyllini versus de ludis Rom. sæcularibus, III, 611, 29. Sibylla vicit in poematum certamine, quod in Pelia honorem edidit Acastus, IV, 283, 1. Sibylla Ephesia, III, 406, 67; ad Cresi rogam, *ib.* 408. Erythræa, quot annis vixerit sec. versus oraculi, III, 610, 4. Samia, Phyto, IV, 288, 4. Gergithia, III, 604, 2. Berosiana, II, 502, 9, 10.
- Sihyrtius, Gedrosiæ et Arachosie præfectus, III, 668, 1. II, 398 b. 407, 2.
- Sicanus, Briarei f., IV, 381, 4.
- Siciliæ promontoria tria; laterum longitudo, III, 287, 82. Insulæ quasi arces Syracusæ et Eryx, III, 288, 83; de ejus possessione Vulcanus et Ceres inter se contendunt, II, 84, 3. Bellum infert Minos, II, 131, 88 a. Sicilia Chalcidensium coloniis frequentata, II, 141, 106. Servorum sub Euno duce rebellio, II, præf. xv, 26. IV, 559, 61. Servorum defectio altera (102-99), III, 264, 35. Sicilia terræ motu concussa sub Tiberio, III, 621, 43; a Vandalis vastata. V. Genserichus. — Siciliæ Palici, III, 140, 83 (V. Palici). Mira statua, quæ, dum integra staret, ab Ætnæ igne barbarorumque invasione insulam tutam præstasse dicitur, IV, 60, 15. Fana Ἀδδῆραγίας, statuæ Εἰτροῦς Δῆμυτρος, Ἰμαλίδος, III, 136, 39. Pedocratem heroem colunt, IV, 527, 3. Siculorum mensæ deliciarum et luxuriæ nomine celebratæ, II, 307, 10. Siculi Pollium vinum vocant, quod aliis est Biblinum, II, 15, 7; cottabi apud Siculos ludus, II, 246, 34. IV, 419, 32. Siculorum nmii, II, 169, 211. 212. Sues celebrati, II, 333, 2. Sicula κάκτος, II, 300, 26. Siculorum vox βράδωλα, i. e. κοκκύηλα, II, 327, 82. Siculorum proverbium, μωρότερος εἰ Μορύχου, III, 136, 73. — Siciliæ fluvius, Acis, II, 376, 2; Helorus, II, 376, 4,

- fluvii mirabiles, Camicus, Capæus (Anapus v. Cocyparis?), Crimisus, Ilimeras, II, 373, 8. Siciliae fontes mirabiles, II, 373, 9; lacus mirabiles, II, 373, 11. III, 31, 16. Urbes: Agrigentum, Selinus, Phœnicûs, Eryx, Camicus, Helycus, Thermus, Camarina, Mylæ, Hyccara, Panormus, Enna, Camicus, Terbetia, Engyium, Hierapolis, *q. v.*
- Sicilia minor, e. q. Naxus ins., IV, 294, 4.
- Sicima, urbs Chanaan terræ, III, 215; unde dicta, II, 217.
- Sicimus, Mercurii f., III, 217.
- Sicyonis saltatio, IV, 331, 9. II, 283, 44. A Sicyonno barbaro vel Cretense inventa, II, 284, 45. IV, 337, 3; vel a Thersippo, IV, 489, 1.
- Sicinus, Thoantis f., IV, 528, 12.
- Sicinus, ins. ad Eubœam, olim Cænussa, IV, 527, 12.
- Σύωα; quis apud Cyprios, II, 312, 25.
- Sicyon, Africæ locus, III, 156, 41.
- Sicyoniorum reges quædam regnaverint, IV, 547, 13. tyranni Myron et Isodemus et Clisthenes, III, 394, 61. Orthagoras ejusque liberorum tyrannis per centum stetit annos, II, 139, 101 a. Pictures tyrannos repræsentantes delet Aratus; alias multas in Ægyptum ad Ptolemæum mittit, III, 120, 17. Bacchus χοροφάγας, III, 135, 72. Cenotaphium Adrasti, IV, 389, 3. Sicyonii pilarem saltationem invenerunt, II, 250, 48. Sicyonia saltatio, ἀλητῆρ, II, 284, 50; stoa Præcile, III, 120, 14; πύνακες, III, 120, 16. 17. Sicyoniorum thesaurus Delphicus, III, 123, 27. Sicyonii: Sphodrias, Heraclitus, Bacchides, Diogenes historicus, Aratus, Hypsicles, *q. v.*
- Sidas ager, de quo lis Bœotorum et Atheniensium, III, 192, 4.
- Side, Beli uxor, mater Ægypti et Danai, IV, 544, 15.
- Side, Ciliciæ urbs, a Gothiis obsessa, III, 681, 22. Sidæ in Pamphylia educatur Antiochus Sidetes, III, 712, 18. De Sidetis dictionem Stratonici, II, 313, 31.
- Sidimundus Gothus, Romanorum socius, in Epiro consedit; a Theudericho ad defectionem sollicitatur; Epidamnium ei prodit, IV, 126.
- Sidyma, Lyciæ opp., III, 234, 70.
- Sidon, Ponti f., in Phœnicum mythol., III, 568, 21.
- Sidon, Ægypti f., IV, 546, 11.
- Sidon urbs unde nomen habeat, IV, 544, 15. Cf. IV, 546, 11. Sidonii in Oliarum ins. coloniam ducunt, II, 197 not. Sidon terræ motu diruta, III, 285, 76. Sidonii: Moschus et Zeno, *q. v.*
- Siga, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Sigensis e Troade, Damastes, II, 64.
- Sigertis regnum in India a Græcis Bactrianæ occupatur, IV, 309, 5.
- Sigesarus, episcopus in aula Adaulphi, IV, 63, 26.
- Sigilda, uxor Theuderichi, IV, 620, 211, § 5.
- Sigisbertus, Francorum dux, Bajanum Avarum ducem commeatu sublevat (568), IV, 230, 23.
- Sila vel Silla Indiæ fluv. mirabilis, II, 404, 17. 415, 19.
- Sileni in Italia a Baccho relictis vinearum cultorum ibi exercent, III, 641, 22.
- Sileneæ, Indica gens, II, 415, 19.
- Silenus, Apollinis Arcadici pater, II, 190, 283. Sileni inventum, III, 73, 10.
- Silenus, nobilis Heracleota, ab Archelao, Mithridatis duce, captus, deinde dimissus, III, 545, 37.
- Silenus Chius, III, 101 not.
- Silenus Calactinus, historicus, III, 100.
- Silis a Scythiis nominatur fluvius, qui vulgo Iaxartes dicitur, et quem Alexandri comites Tanain esse putarunt, II, 444, 1.
- Sillacis Rhegini pictura quædam, III, 133, 58.
- Silphium Cyrenæum, III, 107, 4.
- Silpium, mons in Syria, IV, 468, 4. 544, 14. 551, 25.
- Silvanus, Valerii et Valeriæ f., IV, 321, 5.
- Silvanus, Romæ mensæ argentariæ præfectus, ab Attila exposcitur, IV, 84 sq.
- Silvia, Numitoris f., III, 75, 2.
- Silvius, ab Ascanio insidiis petitus, unde nomen habeat, II, præf. p. vii, 3.
- Silvius, Tiberii pater, III, 96, 2.
- Silzibulus. V. Dizabulus.
- Simeon, Jacobi f., III, 215, 8. 218, 9.
- Simiæ Mauritanæ, III, 277, 66; Indiæ, II, 410, 11. Simia ab ancilla in lucem edita, III, 622, 51.
- Similis, Hadriano imp. carus, IV, 581, 114.
- Simmias, Eupalami f., Bacchi Morychi statuam fecit, III, 136, 73.
- Simmias Periclem accusat, II, 199 a.
- Simodi qui, IV, 331, 7.
- Simonides Ceus duas vel quattuor literas alphabeto Græcorum addit, II, 3 b. II, 181, 256. Epinicion scripsit Anaxila tyranno, II, 219, 25. Dioscurorum ope servatur, 72, 3. Mortuum insepultum reperiens funere honorat. Quomodo id beneficium mortuus rependerit, III, 325, 28. Ejus adversarius Timocreon, II, 188, 297.
- Simonides Ceus, cognomine Melicertes, nepos Sim. Leoprepidæ, historicus, II, 42.
- Simonides Magnesius poeta, II, 42 b. Pugnam Antiochi Soteris contra Gallos carmine, ut videtur, descripsit, III, 71.
- Simonides Zacynthius primus in theatris cecinit carmina Archilochi, II, 321, 61.
- Simonides, de Æthiopia scriptor, II, 42 b.
- Simonides, philosophus, tamquam magicis artibus addictus, sub Valente, capitis damnatur, IV, 30, 39 et 40.
- Simus, unus Cercopum, IV, 528, 13.
- Simus, Aleuæ pater, III, 72, 2.
- Simus, Aleuada, quo principatum Larissæ obtinente, oligarchia periit, II, 152, 150.
- Simus Magnes, a quo Simodi nomen habent, IV, 331, 7.
- Sinarus, Indiæ fluv., II, 413, 18.
- Sinatruci Parthorum regi, Ol. 177, 3, succedit Phraates Deus, III, 606, 12.
- Sindorum mos, III, 460, 121; campus, IV, 522, 1.
- Singara, oppidum munitum prope Nisibim, IV, 257. 523, 3.
- Singedon urbs ad Saum fl.; ejus præfectus Sethus (580), IV, 264.
- Singerichus, Sari frater, post Adaulphum Gothorum imperio potitur; in Placidiam crudelis est; post regni dies septem interficitur; succedit ei Valias, IV, 62, 26.
- Sinis a Theseo interfectus, II, 351, 13.
- Sinoessa, postea Arne nympha, IV, 518.
- Sinope, Asopi vel Martis ex Ægina vel Parnasse f., Jovem et Apollinem et Halyn fallit, II, 161, 186. Ab Apolline rapta, in Pontum transfertur, ubi Syrum parit, III, 29, 3. II, 348, 2.
- Sinope urbs unde nomen habeat, II, 348, 2. III, 29, 3; a Coo et Cretine condita, III, 605, 6. Sinopensis Platonis colossus Alexandriam transportatus, II, 614, 78. Sinoepes præfecti Leonippus, Seleucus et Cleochares, quo tempore Mithridates in Armenia morabatur. Leonippus urbem Lucullo proditoris occidit a Cleochare, qui cum Seleuco tyrannice rempublicam administrat, usque dum fugam arripiunt, ac Lucullus urbe potitur, III, 554 sq. 53. 54; quæ erat Mithridatis regia, III, 544, 36. Sinopira acies, II, 442, 9. Sinopenses: Baton, Phidiclarus, Theopompus, *q. v.*
- Sion mons, IV, 546, 11.

Siphnus, Sunil f., a quo insula cogn. dicta, III, 379, 47.
 Siphnus ins. antea Merope, III, 379, 47; II, 197 not.
 Siphnoas. V. Siphthias.
 Siphthas (Siphnoas), Æg. rex xxxv sec. Eratosth., II, 565.
 Sippara, urbs Babyloniae, II, 501, 7. IV, 280, 3; ad eam
 lacum fodit Nabucodrossorus, IV, 283, 8. 284, 9.
 Sipylus urbs ob Tantalii facinus eversa, III, 303, 20.
 Sipylus, Agenoris et Dioxippæ f., a quo mons vocatus est,
 IV, 379, 2.
 Sipylus, urbs Lydiæ, III, 367, 17; terræ motu eversa Tan-
 tali temporibus, II, 20, 1.
 Sirenes, IV, 539, 17; Indiæ, II, 90, 3.
 Siris, Italiæ regio, quam Chones incolebant, II, 179, 247 a.
 Siritarum origo et luxuria, II, 175, 234. Eorum regio
 perdicibus abundat, IV, 420, 44.
 Sirites, Libycus, tibia inventor; idem primus carmina in
 Matrem deorum cecinit, II, 478, 34.
 Sirius, rex Æg. undecimus sec. Eratosth., II, 545.
 Sirmio urbe oriundus architectus Onegiesio Hunno balneum
 ex lapidibus construxit, IV, 85; Sirmium urbs ab Hunnis
 obsessa et capta, 84. Sirmium Gepidæ Justino tradere
 volunt, si ipsis contra Longobardos auxiliaturus esset
 (568), IV, 231, 25. Sirmium aggreditur Ibanus, IV,
 231, 26. 27. 264, 63. 64; defendit Theognis, 267, 85;
 tandem in dedicationem accipit dux Avarum, IV, 268, 66.
 Sirmii præfectus, Salomon, *ibid.*
 Sirra bellum gerit cum Archelao Macedoniae rege, II, 152,
 154.
 Sisires, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 4), II, 552.
 Sisithrus vel Xisuthrus, rex Chaldæorum, sub quo dilu-
 vium, IV, 280, 1.
 Sistosichermes, Æg. rex xxxiv. sec. Eratosth., II, 561.
 Sisymbrius, Lasi pater, III, 38, 8. II, 285, 52.
 Sisyphidæ Ambraciotis contra Epirotas auxiliantur, IV,
 344.
 Sisyphus Melicertæ ludos Isthmios instituit, II, 189, 282.
 E Merope gignit Glaucum, III, 301, 1. Necem Corinthii
 ultus a Corinthis rex creatur, III, 378, 41.
 Sisyphus Cous, historicus, IV, 551, 24.
 Sithon, Odomantum rex, Pallenen filiam nonnisi ei da-
 turum fatetur, qui ipsum certamine devicisset; tandem
 tamen Clito eam despondet, IV, 423, 1. 510, 11.
 Siticeni, Romanorum hostes, II, præf. xxxvii. Siticeni qua-
 dringenti sub Decio duce Rhegio urbi præsidium impo-
 nuntur, II, præf. p. xl.
 Sitiogagus, fluv. sinus Persici, III, 476, 39.
 Σιτογῶλας, Athenis, II, 120, 44.
 Σίτρος, quid sit in legum tabulis Atticis, II, 109, 12.
 Σιτροῦ; Δῆμητρος et Ἰππάλιδος statuæ Syracusis, III, 126, 39.
 Sittacene, III, 522, 1.
 Sittius, homo luxuria clarus, III, 200, 6.
 Smaragdi fodinae in Blemmyarum regione, IV, 66, 37.
 Smaragdi Æthiopiæ, Arabiæ, etc., III, 480, 63; ingentes,
 III, 511, 8.
 Smendes, Æg. rex (dyn. XXI, 1), 590.
 Smerdis Pentheilum Mytilenis occidit, II, 158, 172.
 Smicrines una cum Sophocle Archippes amator, IV, 418,
 127.
 Smilis, Euclidis f., Junonis Samiæ ἑόραον fecit, IV, 466.
 Smintheus Apollo in Troade, III, 124, 31. V. Apollo.
 Smintheus, vel Phineus, Pentheilida, IV, 459, 12.
 Sminthia Rhodiorum, IV, 477, 1.
 Sminthus, locus Troadis, cum Apollinis fano, III, 124, 31.
 Siny, Typhonis nomen, II, 613, 77.
 Smyrna, Cinyræ f., in arborem mutata, IV, 513.
 Smyrna urbs, in qua Homerus a Mæone Lydo educatus;
 urbs tum Lydis subjecta erat, mox vero Lydi ejiciuntur

ab Æolibus, II, 186, 274. Smyrna ab Alyatte expugnatur,
 III, 397, 64. Smyrnæi Sardonios urbem obsidentes vin-
 cunt ancillæ strategemate; ejus rei in memoriam Ἐλευ-
 θέρα celebrant, IV, 401, 6. Smyrnæ degebat juvenis
 ille, qui postea sub Alexandri Balæ nomine Syriæ regno
 potitus est, II, præf. xii, 11. Smyrnæi: Hermogenes,
 Magnes, Menecrates, Philotis, q. v.
 Snephres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 2), II, 552.
 Soanus in Indum influit, II, 413, 18.
 Soas, dux Gothorum sub Theudericho Valamiri f., IV, 127;
 obses missus ad Adamantium, IV, 128.
 Soastus, Indiæ fluvius, II, 413, 18.
 Socleus, Lycophronis tragicus pater, II, 370 a.
 Socrates, Archelai magistri παιδικά, II, 280, 25; rem pec-
 cuniarum faciebat; Veneri deditus erat, II, 280, 26, 27;
 ejus vis persuadendi, vox, vultus, mores, iracundia, in
 victu frugalitas, II, 280, 28; bigamia (Xanthippe et
 Myrto uxores), II, 281, 20. 30. 367, 15 III, 163, 15;
 cum Indo philosopho Athenis disputavit, II, 281, 31.
 Juvenis cum Archelao Samum venit, II, 49, 9. Ejus
 opus Gratiae in arce Athenarum, II, 487, 78; minime
 pauper fuit, II, 366, 14; mercedem ab Aristippo obla-
 tam non admittit, II, 299, 21; in oratoria promptus et
 acer; τὸν ἥτις λόγον χρεῖται ποιεῖν callebat, II, 490, 1.
 Post Anaxagoræ condemnationem ad Archelaum se con-
 tulit, III, 243, 141. Ejus adversarii Antiloehus Lemnius
 et Antiphon prodigiorum interpretes, II, 187, 279. Del-
 phos et Isthmum adiit, II, 578, 4; impietatis accusatur,
 II, 281, 31 a; accusationis formula; Polycratis in So-
 cratem oratio spuria, III, 578, 5. Socratis accusatores
 Melitus, Polyectus, Polycrates, III, 583, 38. III, 43, 32;
 ab Aristophane exagitatur, III, 583, 37. Ejus dictum,
 III, 521, 6; laus, II, 268, 75.
 Socrates Rhodius, historicus, III, 326.
 Socrates Argivus, historicus, IV, 496.
 Socrates ὁ χερσὶς tamquam Bithyniæ rex a Mithridate
 opponitur Nicomedi quem Romani regem instituerant,
 III, 541, 30.
 Socratidas, Pamphilæ Epidauriæ maritus, III, 520.
 Sodiatarum in Gallia rex Adiatomus, II, 418, 89.
 Sodom et Gomorra, IV, 546, 11.
 Sœcunis, Æg. rex xxx sec. Eratosth., II, 558.
 Sogdaitæ olim Ephthalitis, deinde Turcis subjecti, Mania-
 chum ad Chosroem mittunt de serici commercio, incas-
 sum (568), IV, 225, 18.
 Sogdianorum regnum ab Alexandro M. accepit Oropius.
 Quo regno exuto, provincia datur Philippo, III, 668, 1.
 Sogdianus, rex Persarum et Ægypti, per septem regnat
 menses, II, 595, 68.
 Sogdonacus, Arabs, Pasinæ pater, III, 478, 44.
 Sol. Ejus defectus quomodo explicandus, II, 388, 8; quam
 vim in hominum corpora exerceat, II, 615, 82; sol oriens
 et occidens cur major esse videatur, III, 294, 97; de sole
 doctrina Berosi, II, 509, 17. Sol Rhodum exsiccat; ejus
 cultus in Rhodo ins. præcipuus; ejus e Rhodo puella li-
 beri, qui Heliadæ dicuntur, III, 176, 1. II, 256, § 5. Soli
 nephelia sacra offerunt Athenienses, III, 127, 43; ejus
 sacerdotes Athen., III, 341, 23. Sol, pater Pasiphaæ et
 Steropæ, IV, 285, 3. Harpyias Phineo immittit, III,
 302, 3; e Terra gignit Bisaltem, III, 583, 44. Ætæ et
 Persei pater, II, 8, 4. Solis bovum custos Phylaciæ My-
 lis heroum habet, II, 376, 5. III, 31, 15. Solem vene-
 rat Julianus, IV, 24, 24. Sol Ægyptiis Osiris, II, 614,
 80. Sol, rex Ægypti, II, 526 a. 520, 3. 534 a. Soli et
 Lunæ inimicissimum animal sus est, II, 614, 79. Solis
 collis in India, IV, 388, 8. Solis insula cum cubili Nym-
 pharum in mari Erythrao, III, 476, 39.

- Solachus, Bajani Avarum ducis ad Tiberium imp. legatus (580), IV, 266, 64.
- Soldurii regum Gallorum, III, 418, 89.
- Σολωνιστᾶς, qui? II, 298, 14.
- Solois, Thesei comes in expeditione Asiatica, ab Antiopa, quam deperiebat, repulsam ferens, in amnem se precipitat, quem Soloentem Theseus vocavit; prope eum Pythopolim Theseus condidit, cui fratres Soloentis praefecit, II, 345, 8.
- Solois fluv., ad quem Pythopolis urbs, II, 345, 8.
- Solon. Ejus cum Pisistrato affinitas, II, 198 b. Cur mercaturae se dedit, III, 38, 9. Solonis cum Thalete colloquium, III, 38, 10. Eo auctore bellum Cirrhaeis ab Amphictyonibus indicitur; at non fuit Solon dux copiarum, II, 184, 265. Quae de ejus rebus bellicis contra Megarenses gestis feruntur, ficta sunt, II, 442, 7. Salaminem Atheniensibus vindicaturus falsa de Megarensibus contendit, IV, 426, 2. Ut saluti publicae consuleret, et ditescere et pauperes fraude quadam circumvenit, II, 294, 3. Post Philomprotum archon electus est, *ibid.* Soloni senatus et thesmothetae πρὸς τῷ λόγῳ jurarunt, II, 110, 13. Ejus σοισάγεια, II, 208, 1, 5. IV, 481, 2; legislationis indoles, II, 107 b. In quattuor τέλη populum divisit, II, 108, 9; demarchos constituit, II, 363, 9. Leges ligneis axibus inscriptae, III, 130, 48. III, 500; lex de iis qui neutri se parti addicant in dissensionibus populi, II, 109, 11 a; de mulieribus leges, II, 363, 8; alia lex, II, 198 b. Quid de ratione, qua Homeri carmina a rhapsodis canenda sint, instituerit, IV, 389, 6. Convenit cum Anacharsis, III, 40, 17. Post leges latas in Aegyptum abiit, II, 208, 1, 5; quænam Aegyptii sacerdotes de Atlantide ei tradiderint, III, 281. Pisistrati coeptis adversatur, IV, 501, 11. Solon a Pisistrati tyrannide biennium vixit; mortuus sub Hegestrato archonte, II, 294, 5. Cf. II, 198 b. Ejus cineres apud Salaminem ins. sparsi, II, 110, 14. Solonis filium defunctum lugentis dictum, II, 196, 6.
- Solyma, Assyriorum urbs post templi Hierosolymitani excidium condita, III, 660, 12.
- Solymi, postea Myliae, III, 322, 2.
- Sondis (Sucus?), Thraciae mons, IV, 122.
- Soparnus in Indum influit, II, 413, 18.
- Sophaces, barbari a Sophone dicti, III, 214, 7.
- Sophanetus, Stympalius, Cyro minori militum dux; expeditionis hujus historiographus, II, 74 b.
- Sophar, Minnaeorum rex, III, 220, 12.
- Sophaix, Herculis filius ex Antæi uxore, pater Didori, III, 471, 19.
- Sophene, regio Armeniae finitima, II, 590, 21; cum Rom. imperio conjungitur (297), IV, 189, 14.
- Sophia, Justinii II uxor, cum Tiberio Caesare res imperii curat. Zachariam legatum ad Chosroem mittit (585), IV, 240, 37 et 38.
- Sophilus, lignarius vel ærarius, pater Sophoclis, II, 284, 41.
- Sophistae, septem sapientes, II, 347, 4. Sophistarum palium Athenis, IV, 63, 28.
- Sophocles, Sophili f., II, 283, 41; prætor Lesbum navigans Chium divertit, ubi a Hermesilao convivio excipitur, in quo lepide ridet ludimagistrum, aliaque scite dicit, II, 46, 1. Tertium histrionem introduxit, II, 247, 37; baculum incurvum in usum scenicum primus adhibuit, III, 161, 6; in Œdipo fab. componenda ex Calliae tragœdia grammatica profecit, II, 321, 62. Ajax fab. a Dicæarcho inscribitur Αἰάντος θᾶνατος, II, 247, 38. Ejus Œdipus, cur Τῶπρνος inscribatur; Sophoclem Œdipum tyr. edentem vicit Philocles, II, 247, 39. Sophocles cur apud cognominatus sit, IV, 175, 59. Victorias 20 repor-
- tavit, IV, 359, 17. Sophoclis senis amica Archippe, IV, 418, 27; dementiae accusatur, III, 162, 6. Ejus mors, *ibid.*, III, 4, 9. Sophoclis versus spurii, II, 396, 13.
- Sophon, Didori f., a quo Sophaces dicti, III, 214, 7.
- Sophonon, Agathoclis f., Syracusius; ejus scripta, IV, 175, 60.
- Sophronis mimi, II, 187, 277; quos perinagni fecit Plato, II, 480, 45.
- Sophron, lapis, IV, 379, 3.
- Sophroniscus, pater Socratis, III, 578, 5.
- Soris, Memphita, Æg. rex (dyn. IV, 1), II, 548.
- Sorosgi, populus Scythicus, quem bello aggrediuntur Attila et Bleda, IV, 72, 1.
- Sosander geographus, IV, 500.
- Sosibius, late vagatus homo, Ptolemæo I indicat ubinam locorum sit signum dei, quale per quietem rex viderat, II, 614, 78.
- Sosibius, pater Ptolemæi, II, *præf.* p. xxviii.
- Sosibius, cui cum Anaxagora philosopho contentio fuit, II, 188, 197.
- Sosibius Laco scriptor, II, 625.
- Sosibius, Ptolemæi Philopatoris minister, post regis obitum ficto testamento effecit, ut cum Agathocle tutor esset Ptolemæi Epiphanis pueri, II, *præf.* p. xxvii.
- Sosibius, dives Antiochenus; ejus testamentum, IV, 470, 5.
- Sosicrates Rhodius, historicus, IV, 501, 10.
- Sosicrates Cyzicenus, IV, 501, 9.
- Sosigenes Asianus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Sosilus, Lacedæmonius, historicus, III, 99.
- Sosipater, Mithridatis adulator, III, 415, 78.
- Sosis, Ægypti rex, IV, 543, 9.
- Sosis. V. Osis.
- Sositheus poeta, IV, 168, 40.
- Sossus, cyclus Chaldaeorum, IV, 280, 1.
- Sosthenes Antipatro Philippi f. in regno Macedoniae succedit; Brennum profligat, regnat per unum annum, III, 699, 6. 196, 7.
- Sosthenes Cnidius, historicus, IV, 504.
- Sosthenium, ad Pontum locus, unde dictus, IV, 548, 15.
- Sostratus tibicen, Antiochi parasitus, III, 310, 7; ejus filios Antiochus Soter inter corporis custodes habet, IV, 416, 13.
- Sostrati scriptores, IV, 504.
- Sotades Maronita, obscenæ poeseos genus coluit, IV, 359, 19. In Lysimachum et Ptolemæum II maledicentissimus, a Patroclo, duce Ptolemæi, mari immersus, IV, 413, 12. pater Apollonii, *ib.*
- Soteles et Dionysius a Ptolemæo Sotere Sinopen missi, ut Plutonis colossus in Aegyptum transvelerent, II, 614, 78.
- Soter, Praxidices maritus, Concordiæ et Virtutis pater, III, 152, 17.
- Soterichus Eleus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12. L. Antistichus Soterichus, libertus, e Ravenna longævus, III, 610, 8.
- Soteridas, Pamphilæ Epidauriæ p., III, 520.
- Sous, Proclis f., Eurypontis p., III, 603, 1.
- Soyphis, Memphita, rex Æg. (dyn. IV, 5), I, 544.
- Spadusa, Placidiae familiaris, IV, 66, 40.
- Σπαλιώτες machinæ describuntur, IV, 269, 73.
- Sparamizus, Sardanapalli eunuchus, II, 473, 14.
- Sparta unde nominata sit, IV, 520, 2.
- Spartæus, Jovis et Himaliæ f., III, 175.
- Sparti Thebani unde nomen habeant, IV, 300, 539, 9. Superstites quinque, IV, 520, 1, e Boeotia in Laconiam emigrarunt, IV, 520, 2. Niobidas occiderunt, IV, 520, 3.
- Sparti, gens Boeotiae, II, 396, 4. II, 61, 3. II, 9, 2. Ex ea oriundus Astacus, III, 536, 20.
- Spatembas, Bacchi familiaris; apud Indos regnat annis 52, II, 418, 22.

- Spectra. De spectris nonnullis historiae horribiles, III, 611 sqq., 30. 31.
- Sperches, Lacedaemonius generosus, IV, 519, 2.
- Spercheus fluvi., II, 137, 98; alveum mutat terrae motu concussus, IV, 381, 2.
- Spermus Damonno Cadyis regis uxorem adulterat; regem ex insidiis tollit; cum Damonno regnat; pulso Ardye; hunc quoque immisso sicario interficere volens interficitur ipse, III, 380 sq.
- Spensippi libros emit Aristoteles, III, 579, 10. Speusippi dictum, IV, 356, 1. Ad eum de Dionis in Sicilia rebus gestis scripsit Timonides, II, 83 a.
- Sphacteria ins. etiam Sphagia dicta, III, 584, 46; unde nomen habeat, IV, 403, 1.
- Sphaerus Bosporanus, scriptor, III, 20.
- Sphagia insula eadem quae Sphacteria, III, 584, 46.
- Sphacia, e. q. Cyprus, IV, 448, 7. 527, 8. III, 30, 18. 343.
- Sphingis Thebanum aenigma, III, 305, 21. De ejus historia variae sententiae, III, 336, 5. IV, 499, 13. 539, 12. 544, 8.
- Sphinx in nummis Gergithiorum, III, 604, 2.
- Sphodrias Sicyonius, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Spintharus, Tarentinus, Socratis familiaris, II, 280, 28; pater Aristoxeni, II, 269.
- Spintum, opp. Aethiopiae, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Σπαραγγοτός Juppiter, IV, 419, 30.
- Staam, pastorum in Aegypto rex, II, 568, 43.
- Stammenemes. V. Ammenemes.
- Stanni commercium, III, 273, 48.
- Σταφύλις, Alexandriae demus, III, 165, 21.
- Staphylus, Bacchi f., III, 165, 21. Bybasti habitans, pater Rhodis et Hemithae, quam Lyrco hospiti clam subjecit, IV, 314.
- Staphylus, Thesei et Ariadnes f., II, 50, 13.
- Staphylus Naucratis, historicus, IV, 505.
- Statilius (M.) Taurus, consul (45 p. C.), III, 618, 35.
- Statira quo tempore a Parysatide necata sit, II, 63, 23; quomodo, II, 94, 26.
- Staliram, Darii III f., ducit Alexander M., III, 529, 3.
- Status Priscus, L. Veri Aug. legatus in bello Parthico, III, 651, 6.
- Statuae averruncae. V. Thracia et Sicilia.
- Stenae Deirae, ins. sinus Arabici, III, 477, 41.
- Stenebaea, Praeti uxor, quae fictis criminibus Bellerophonem oneraverat, suspensio vitam finivit, III, 367, 16. Cf. IV, 549, 21.
- Stenele, Acasti f., Menetio Patroclea parit, IV, 477, 2.
- Sthenelus, Persei et Andromedae f., II, 28, 1. Eurysthei pater, III, 369, 2. II, 8, 6; et Iphidis id. Herculis socius, in Paphlagonia sepultus, III, 201, 4.
- Stephane, e. q. Samus ins, IV, 336, 3.
- Stephanus, Thucydidis f.; decretum ab eo scriptum, III, 138, 78.
- Stephanus libertus, Domitiani imp. occisor, IV, 580, 107.
- Stephanus tamquam Theuderichi partibus favens a Zenone exilio multatur (478), IV, 120, 11.
- Stephinales, Saita, rex Aeg. (dyn. XXVI, 1), II, 593.
- Sterope, Solis f., Pasiphaes soror, Eurypylo parit Lycanem et Leucippum, IV, 285, 3. Marti parit Euenum, IV, 401, 5.
- Stesander, Samius, citharista, IV, 521.
- Stesichorus, olim Tisias, lyricus, cur excaecatus sit, IV, 174; 57. Hesiodi et Clymenes f., II, 144. 115. Olympi imitator, II, 23, 3.
- Stesicledes Atheniensis, historicus, IV, 507.
- Stesimbrotus Thasius, scriptor, II, 552.
- Stesimbrotus ab Epaminonda patre interfectus, IV, 375, 1.
- Stilichoni Serenam Theodosius I despondet; filia Stilichonis Thermantia Honorio imp. data, IV, 58; ejus filius Eucherius, IV, 59. Stilichonis rapacitas, IV, 53, 88. 610, 188. 190. Cum Rufino inimicitiae, IV, 42, 62 sq. Rodogaisum Gothum debellat, ejusque copias sibi adjungit, IV, 59, 9. Ab Olympio interficitur, IV, 59.
- Stilpo Megarensis, Bryonius pater, III, 243, 14, 6. Ejus magister, III, 170, 14; vita et mores, IV, 175, 61. II, 45, 37. Stilpo in compotatione Glyceram accusans, III, 164, 19.
- Stobos, Macedoniae urbem, Theuderichus Valamiri f. evertit, IV, 125, 18.
- Stoichos Ares, rex Aegypti septimus ap. Eratosth., II, 545.
- Storensis, Alexamenus, II, 187, 277.
- Strabo Amasensis hist., III, 490. Aristodemi Nysaensis auditor, II, 344 b.
- Στρατηγοί, Athenis, II, 124, 58.
- Strategis. V. Electra.
- Strategium Byzantii, IV, 149, 15. 154, 29.
- Στρατιά ἐν τοῖς ἐπώνυμοις, II, 124, 59.
- Στράτιος Juppiter, III, 594, 41.
- Strato Tarentinus dithyrambos saltatione imitatur, II, 284, 48.
- Strato, Lampsaecenus, philosophus, II, 369.
- Stratoclis oratoris amica Leme, IV, 410, 1. Idem forsasse historica quaedam scripsit, IV, 656.
- Stratodemus (Aristodemus?) Tegeata, unus e sapp numero, II, 369, 1.
- Stratonice, Demetrii Poliorcetes f., uxor Antiochi Soteris, cui parit Antiochum Theum, Stratonicen et Apamen, III, 707, 5.
- Stratonice, Antiochi Soteris et Stratonices f., uxor Demetrii II, regis Macedoniae, III, 707, 5, a Seleuco Callinico capta perit, III, 196, 19.
- Stratonice, Antiochi Thei et Laodices f., uxor Ariarathae Cappadociae regis, III, 707, 6.
- Stratonice, Ptolemæi II amasia, III, 187, 4. Ejus monumentum, *ibid.*
- Stratonice, Antipatri uxor, Nicolai Damasceni mater, IV, 348.
- Stratonice Atheniensis primus concentus musicos docuit et tabulam musicam descripsit; homo facetus; a Nicocle Cypriorum rege interficitur, II, 293, 17. Stratonici citharistae dicta, II, 313, 31. 319, 50. IV, 360.
- Stratonides, Phrynichi pater, II, 622, 11.
- Strattius, Gargettus, Epilyci pater, III, 133, 78.
- Stræbus, Callisthenis anagnostes, III, 47, 49.
- Strombus, Ceroesae f., Byzantinis bellum infert, a Dinaro vincitur, IV, 150, 23.
- Strongyle ins. ad Siciliam ignem vomens, IV, 290, 9.
- Strongyle, e. q. Naxos ins., IV, 294, 4. 304, 2.
- Strophius Phocensis, Pyladis pater, Orestem educat, III, 375, 34.
- Stryangæi Medi et Zarinæ Sacæ amores, III, 364, 12. Uxorem duxerat Rhodæam Astibaræ regis filiam, III, 364, 12.
- Stryne ins., a Thasiis colonis frequentata, II, 197 not.
- Strymo, Priami mater, IV, 491, 6.
- Strymon a Thasiis colonis frequentata, III, 32, 19. Strymonis fl. gurgites, IV, 488, 3.
- Strymon, Mysonis sapientis pater, III, 39, 15. IV, 502, 16.
- Strymonium sive Mieza, in Macedonia, IV, 509, 7.
- Stymphalides aves, III, 500. IV, 520, 4.
- Stymphali in Arcadia rex Agamenes, III, 637, 6. Stymphalius, Sophrenetus dux et scriptor, II, 74, 6.
- Stymphalus ex Ornithe pater Stymphalidarum, quas Hercules necavit, III, 151, 8.
- Suada, mater Jyngis, IV, 331, 6.

- Suagela, urbs Cariae, IV, 474.
- Suaniam a Chosroe repetit Justinus, IV, 270. De ea controversiae, IV, 210 sqq. 220, 15. 222, 17. Suanorum dux Tzathius, IV, 210. Suani a Lazis et Persis bello appetiti a Leonte auxilium petunt, IV, 109, 41.
- Suari, Indiae gens, II, 410, 8.
- Suasa, opp. Aethiopiae, II, 478, 42. IV, 351, 2.
- Subarmachius Colchus, satellitum dux Eutropio eunucho fidelissimus; ejus mores, IV, 48, 77.
- Subsolanus ventus, III, 296, 101.
- Suctorius, cognomen Callinici sophistae, III, 663.
- Suchai, populus Maurus, III, 672, 7.
- Snetonius Paulinus quae de Atlante tradiderit, III, 472, 26.
- Summara, Aethiopiae opp., IV, 351, 3.
- Sunium Atticae, III, 5, 16. Eo potiuntur servi Attici rebelles, III, 264, 34 a.
- Sunius, Siphni p., III, 379, 47.
- Suphis I et II (Saophis ap. Erastosth.), Memphitae, Aeg. reges (dyn. IV, 2 et 3), II, 548.
- Sura et Surlus putens in Syria; arculum ibi, IV, 479, 2.
- Surena, Persarmeniae praef., a Vardano occisus (571), IV, 271. 273, 2. 238, 36. 211. 212.
- Suris, Abrahami f., III, 214, 7.
- Surinubelus, Taanti doctrinae theologicae interpres, III, 570, 5.
- Suronis ad Davidem literae, III, 226.
- Sus, Jovis nutrix, III, 8, 25. Sues τετρακέρωτες Aethiopiae, II, 89, 2. Sues Soli et Lunae inimica animalia, II, 614, 19.
- Suilli lactis vis perniciosa, II, 614, 79.
- Susa, II, 509, 16.
- Susareni in India Herculem praecipue colunt, II, 418, 23.
- Susus, Asuri filius, IV, 530.
- Suus, Abrahami f., III, 214, 7.
- Sybarin Achivi et Troezenii condunt; Achivi Troezenios eiciunt; II, 175, 235. Sybaritae Olympios ludos suorum splendore obscurare tentant. Telyis tyrannidem evertunt; supplices ad aras inactant; unde Junonis ira, ipsorumque perniciēs, II, 199 b. Cum Crotoniatis bellum; luxuria, II, 174, 233 a; eorum mores, III, 188, 8. Sybarin navigant Samii, IV, 420, 44. Urbis eversio, II, 348, 6. Sybarita Alcisthenes, III, 141, 85.
- Sybra (vel *Symbra*), Phrygiae castellum, IV, 134, 2.
- Syce, Constantinopolis suburbanum, IV, 141, 6. Sycæna Byzantii regio, IV, 149, 16.
- Sycaminarum lacus, IV, 437, 15.
- Sychemus, Emmoris f., III, 215, 217.
- Sycophantæ apud Rhodios unde dicti, IV, 477, 1.
- Συκοφαντίας γραφαί ad Thesmothetas pertinent, II, 116 31.
- Sydopta, opp. Aethiopiae, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Sydyx vel Sedec in Phoenicum mythologia, III, 567, 11. 568, 20.
- Syedra, Isauriae urbs, IV, 134, 3, ex qua oriundus Aelianus, dux Valentis, IV, 27, 36.
- Syene Aegypti, III, 283. 477, 42. 478, 44. IV, 351, 1.
- Sylla contra Mithridatem in Graeciam missus varia fortuna pugnat; Athenas capit; in Phocide praelara victoria potitur, III, 542, 32. Athenis commorans podagra laborare cepit, III, 492, 7; in Boeotia contra Archelaum res gerit, III, 471, 18. Mario e fuga Romam reverso, pacem cum Mithridate quibusnam conditionibus composuerit; Romam redit, III, 544, 35. Mimis et scurris delectatur, III, 416, 81. De Sylla dictum Marii, IV, 19, 14.
- Syllarus, Obodis Arabis praefectus, Herodem apud Augustum incusat; ipse a Nicolao accusatus capitis damnatur, III, 422, 94. 351, 5.
- Sylli, nobilis Romani, uxor et liberi ex Hunnorum captivitate dimissi, IV, 93.
- Syloson Samum desertam reddidit; hinc proverbium, II, 216, 10, 6.
- Σύμβολα judicum Heliastarum, II, 117, 34; ἀπὸ συμβόλων δίκαι, II, 116, 31. Σύμβολα, τὰ πρὸς τὰς πόλεις, Athenis thesmothetas rata faciunt, II, 116, 31.
- Syme in-ula unde nominata, III, 152, 2.
- Syme, Ialysi et Dotidis f., Glauci uxor, a qua Syme insula nomen habet, III, 152, 12.
- Symmachii oratoris, qui ante captam urbem (410) praetura gessit, divitiarum, IV, 68, 44.
- Συμμορία, Athenis, II, 108, 8.
- Symphherusa Epidauria e muliere vir fit, III, 619, 37.
- Sympleiadae petrae, III, 302, 2; ab Argonautis trajiciuntur, III, 302, 3.
- Συναλία, quid? IV, 494, 10.
- Συνήγοροι τῶν λογιστῶν, II, 124, 55.
- Synoria (vel Sinoria), castellum in finibus majoris Armeniae, III, 316, 6.
- Synoris, meretrix Athen., IV, 410.
- Syracusae, Siciliae arx, III, 288, 83; urbis laus, IV, 640 & Cum Archia eo venire Teneatae, II, 157, 169. Syracasum rex Pollis, II, 15, 7. II, 136, 95. Ciliciryii qui fuerint, II, 170, 219; reipublicae forma a duobus juvenibus mutata, II, 171, 220. Syracusani contra Agrigentinos praerium committunt, in quo cecidit Pythagoras, III, 41, 23. Gelonis tyrannis, II, 171, 221; Hieronis, *ib.* et III, 102, 1; Thrasybuli, II, 171, 121. Hieronis potagogides et otacustae, *ib.* Syracusani plurimas tyrannides in Sicilia evertunt, II, 171, 222. Bellum contra Athenienses, *ib.* et II, 76, 1. Dionysii senioris tyrannis, II, 171, 222. Syracusani Philistum necant, II, 83, 2. Dionysii junioris tyrannis, II, 171, 222. Dion, II, 172, 224. Urbs sub Timoleonte novis colonis frequentata; statuæ divenduntur ob pecuniae penuriam, II, 82, 2. Syr. post exactos tyrannos mercenariis copiis utuntur, II, 172, 224. Hamilcarem urbem obsidentem de improviso adorti capiunt (309), IV, 290, 9. Sub Hierone Messanam oppugnant, bello Punico primo, III, 17, 1. Hieronymus tyrannus, IV, 349, 3. Syracusae a Marcello obsessae, III, 645, 53. Syracasum hortus quidam, Μῦθος dictus, III, 101, 8. Minervae templum, III, 136, 75. Σιτοῦς, Δήμητρος et Ἰσχυρίδος imagines, III, 126, 39. Bacchi μωρόχου lanum, III, 136, 73. 73. Syracusis Homeri carmina primus recitavit Cynaethus, IV, 433, 4. Syracusani: Archestratus, Callias et Antander, Charamon tibicen, Cleon, Eurymenes, Menecrates, Nymphodorus, Philemon, Sophron, Themistogenes scriptor, II, 74 a.
- Syrbane, in Euphrate insula, III, 660, 13.
- Syrbenæorum chorus qualis, II, 313, 27.
- Syreca, Troglodytica gens, III, 477, 42.
- Syri, qui ad Pontum supra Sinopen habitant, unde nomen acceperint, III, 29, 3. Ad eos se confert Dascylus Lydus, III, 383.
- Syriam subegit Nabucodonossor, II, 507. Syriae partes inferiores sibi subiecit Axerdes sive Asordanus Assyrius, IV, 282, 7. Syriam post mortem Alexandri M. obtinet Laomedon Mytilenæus, III, 668, 1. Syriae procurator Hieronymus Cardianus, II, 455, 12. Syriae reges eorumque tempora singillatim recensentur, III, 706 sqq. Syri Demetrii Soteris austeritatem graviter ferentes libenter Alexandrum Balam, tamquam Antiochi filium, in regnum recepturi sunt, II, praef. xiii, 14; in eam invadit Ptolemæus Philometor, Demetrio Nicatori contra Alexandrum Balam opitulans, II, praef. xvi, 19. A Syriae regibus deficit Ptolemæus, Commagena praefectus, II, praef. xi, 12. Syria terrae motu quassata, III, 285, 76; fert poma Persica et pistacia, III, 253, 6. Syri quomodo asphaltum

e Serbonide lacu educant, III, 276, 63. Olim animatis abstinebant; quando carnibus vesci cœperint, III, 10, 1. Syrorum luxuria, III, 258, 18; coronas convivarum unguentis irrorant, III, 263, 30; eorum inventum triangulum et sambuca, instrum. musica, III, 481, 73. Συρία σχοινομήτρσις, III, 228, 22. Syriæ tetrapolis, III, 276, 59. Cava Syria in 4 satrapias divisa, III, 276, 59. Syriæ urbes: Arsinoe, Alaburium, Chalcis, Cosiana, Gabba, Larissa, Laodicea, Naarda, Nerabus, Oropus, Seleucia, Tabæ, q. v.

Σύργη μονοκάλαμος, πολυκάλαμος, κηρόδετος; earumque inventores, III, 73, 10.

Syrophanes Ægyptius, IV, 397, 1.

Syrtilis; ejus balenæ ingentes, IV, 512.

Syrus vel Syra insula Samiis proditur a Cilliphonte; quare Theagenes Syrius dextram ei manum præcidit, II, 334, 1. Patria Pherecydis, IV, 176, 69. III, 5, 8.

Syrus, Apollinis et Sinopes f., III, 29, 3; a quo Syri (Leucosyri) nomen habent, II, 348, 2.

Syrus, Agenoris et Tyrus f., IV, 544, 15; arithmeticæ inventor, IV, 544, 17.

Συσπαστών, tragicorum pugio, III, 146, 95.

Syssitia. V. Crelenses et Lacedæmonii.

T

Taaut (Thoyth, Toth, ægyptiæ; i. q. Mercurius). Ejus scripta adhibuit Sanchoniathon, III, 563, 4. Taaut literas invenit, III, 564, 4. 567, 11. Deorum insignia expressit. Ægyptum a Saturno accepit, III, 569, 23 sq. Quæ ad religionem et cultum pertinent primus exposuit, III, 570, 5. Ejus de serpentum divinitate doctrina, III, 572.

Tabæ, i. e. petra Carum lingua, IV, 311, 9.

Tabæ, urbs Perææ, III, 237, 98.

Tabæ, urbs Lydiæ; a Tabo vel a Tabano vel a Marsya condita; in saxo sita; eam Pisidæ incolis frequentant jussu oraculi, IV, 311, 9.

Tabanus, Argivus, Tabas condit, IV, 311, 9.

Tabia a Tolistobogis Gallis condita, III, 536, 19.

Tabus, heros, Tabas condit, IV, 311, 9.

Tacelothis, Bubastita, Æg. rex (dyn. XXII, 6), II, 590.

Tachos, Æg. rex, Agesilaum ludificatus regno excidit, IV, 441.

Tacitus, Rom. imperator, IV, 599, 157.

Tacompsum, vicus in finibus Ægypti, II, 98, 2. III, 477, 42. IV, 351, 1 et 2.

Tadnus, fons ad Myoshormum, III, 477, 41.

Tænariæ Thebæ, III, 637, 1.

Tænarus, Jovis f., Geræsti et Calabri frater, III, 637, 1.

Tæni, Arabiæ gens, IV, 524, 11.

Tagma (dignitatis nomen) a Dizabulo ad Justinum legatus mittitur, IV, 229, 36.

Tæi. V. Taochi.

Talas, opp. in Persarum et Turcorum confiniis, IV, 228.

Talasius, quem in nuptiis Romani canunt, quid significet, III, 469, 5.

Talaugis epistola quædam, III, 6, 20.

Talaus, Eriphyles pater, III, 305, 23.

Talmis, oppidum Blemmyarum, IV, 66, 37.

Talorum ludi inventor, III, 125, 32.

Talpius (M.) Vitalis, e Placentia urbe longævus, III, 608, 29.

Talthybius Orestem infantem servat, III, 375, 34.

Talus, Cœnopionis f., II, 50, 13.

Tamphius, Celtii f., e Conimbriga urbe longævus, III, 609, 1.

Tamna, Arabiæ urbs, III, 237, 103.

Tanagra. Via Oropo Tanagram ducens; urbis situs et ador-

natio; regionis proventus; incolarum mores et studia, II, 257, 8 sqq. Tanagra, φόνου sedes, II, 260, 25. Tanagrarum heros Eunostus, cujus lucum intrare mulieribus nefas est, III, 78, 4. Expeditioni in Tanagram interest Plato, II, 282, 32. Tanagræus, Aristodicus, II, 126, 67; et Clidamus, III, 79, 4.

Tanais fluv. et urbs, III, 232, 38. Fluvii cursus et ostia, III, 314, 2; phryxa herba, IV, 291, 1. Non navigarunt per eum Argonautæ, II, 389, 11. Tanais nonnullis idem cum Iaxarte et Acesine, III, 633, 10.

Tanchosdro vel Tachosdro Persarum dux in fines imperii Rom. impetum facit (576), IV, 247, 40. 253, 50. 254, 52 sq. Male res contra Romanos gessit, IV, 257; castra castris Mauriti prope Constantinam urbem in Mesop. opponit, IV, 261, 263; letale vulnus accipit, IV, 263, 61.

Tanitarum dynastiæ XVI. XXI. XXII. XXIX. XXX Chronici Veteris, II, 534. Tanitæ reges dyn. XXI et XXIII ap. Maneth., II, p. 590 et 592.

Tantalus, Jovis et Plutis f., nectar furatur; pœnas luit, III, 305, 20. — Tantalus, frater Ascali, qui Hymenæo patre natus est, III, 372, 26. — Tantalus, Tmoli f., Lydia rex ab Ilo Phryge victus in Peloponnesum sedes transferre statuit; sed senio ipse impeditus, illuc mittit Pelopem filium et Nioben, III, 367, 17. Ganymedem rapit et in venatione occidit, III, 154, 30; pater Cyclopi, III, 53, 77; Dascyli, II, 39, 49; Pelopis ex Euryanassa, IV, 402, 7. Non est Niobes pater, III, 9, 28. Tantali temporibus ingentes terræ motus in Asia minori, II, 20, 1.

Tantarene, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.

Taochi vel Tai, gens, II, 75, 4.

Taphius mons, ad quem Nessus Centaurus ab Hercule interfectus, IV, 458, 7.

Taphire, regio ad paludem Mæotidem fossa munita, quando et a quibusnam, IV, 354, 3.

Taphus, Pterelai filius, cum Teleboa fratre Argos veniens; Electryonem ejusque filios occidit, II, 28, 1. Taphum insulam incolis frequentavit, II, 28, 1.

Taphus, una ex Echinadibus ins., quam colonis frequentavit Taphus et Teleboas; unde incolæ dicuntur Teleboæ, II, 28, 1.

Taprobanes insulæ incolæ Palæogoni vocantur, II, 412, 16.

Tapyri, Tapyrri, Tapurri, gens Hyrcaniæ finitima, III, 661, 19.

Tarannorum in Armenia regio, IV, 243, 41.

Tarantus, Bithyniæ urbs, in qua colitur Taranteus Juppiter, IV, 384, 1.

Taras, Neptuni f., delphino insidens in numis Tarentinorum, II, 174, 232.

Tarasiodissa Rusumblæota, Isaurus, qui postea Zenonis nomen assumpsit, IV, 135 b.

Tarchan (dignitatis nomen est), Maniachi f., a Dizabulo Turco ad Justinum mittitur (568), IV, 229, 20.

Tarchetius, Albanorum rex, III, 203.

Tarcos (Taracus), Æthiops, Æg. rex (dyn. XXV, 3), II, 593.

Tarcynæi, gens Hyperboreorum, ubi gryphi aurum custodiunt, IV, 430, 3.

Tardu, Turcorum dux, Turxanthi consanguineus, in monte Ectel (i. e. aureo) habitat, IV, 247, 43.

Tarentinorum luxuria. Carbinam Iapygiæ oppidum everunt. In captivas Carbinatas mulieres scelus; cujus auctores Juppiter fulmine percussit. Hinc quotannis sacra sunt Jovi Καταέζτε, II, 306, 8. Tarentum venit Pythagoras Crotone fugiens, II, 245, 31. Tarentini paulo post Medica a Iapygibus vincuntur; tum pro politia democratiam constituunt, II, 174, 233. Tarentinis candelabrum ingens in prytaneum dedicavit Dionysius junior, III, 72, 5.

- Idem ad eos legatos misit, II, 276, 15. Tarentini Alexandrum Molossum contra barbaros auxilio arcessunt, II, 181, 255. Tarentinorum aggressionem metuunt Rhegini, II, *præf.* p. XL. In monetis Tar. excusus Taras, II, 174, 232. Tarenti magna piscatorum turba, II, 174, 233. Tarentini: Archippus, Aristonicus, Aristoxenus, Archytas, Cleanthes, Eurytus, Lysis, Philolaus, Spintharus, Strato, *q. v.*
- Targilus (s. Targites) a Bajano ad Justinum legatus missus (568), IV, 233, 28; item ad Tiberium (580), IV, 263, 63.
- Tarpeia, Tatii, Sabinorum ducis, f., IV, 305, 2. Ejus proditio et mors, IV, 323, 15. III, 88, 4.
- Tarpeius proditionis a Romulo accusatus et damnatus, III, 469, 6.
- Tarpeius mons, ibique Jovis templum, III, 89, 10.
- Tarphara, opp. Arabiæ, IV, 525, 19.
- Tarquinius Collatinus Egerii filius, III, 89, 9.
- Tarquinius Priscus. Ejus regnum, IV, 553, 34.
- Tarquinius Superbus Jovis templum in Tarpeio monte ædificat, III, 89, 10. Ejus fuga; filiorum ejus nex, IV, 322, 13. Cf. de ejus historia IV, 553, 36, 37.
- Tarquinius cum Perpenna in Sertorium conspirat, II, *præf.* XLII, 32.
- Tarracina. Ad eam urbem milites Romani, quos e Campania Romam duci Marcus consul jussu, castra metantur, II, *præf.* p. XXXVIII. Tarracinæ fons, IV, 437, 17.
- Tarrha, Cretæ urbs, Lucilli patria, IV, 440.
- Tarrhæus, Lampi pater, IV, 364, 4. 529, 9.
- Tarrutius Larentiam pro uxore habet, III, 76, 2.
- Tarsa, vicus ad Euphratem, III, 659, 5.
- Tarsus Ciliciæ, III, 140, 4; olim Parthenia, III, 487, 1. unde dicta, III, 189, 236, 92. IV, 544, 18; a Sardana-pallo condita, II, 305, 5; vel a Senecheribo, IV, 282, 7. 504, 12; in eam Marcianus relegatur, IV, 140, 3. Tarsensis Hermogenes rhetor, *q. v.*
- Tarsus, Bithyniæ urbs, IV, 384, 2.
- Tartessus in Iberia, II, 34, 20. Eo fugit Saturnus, III, 517, 2. Tartessus rex Arganthonius, longævus, III, 610, 4. Tartessus lex, III, 457, 103.
- Tatcheres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 8,), II, 552.
- Tatianus, præfectus præt. sub Theodosio, Rufini fraude circumventus in Lyciam relegatur. Filii ejus Proculus in carcerem conjectus, III, 40, 59.
- Tatianus patricius pro Italia a Leone ad Genserichum legatus mittitur (494), IV, 105, 31; re infecta revertitur, IV, 106, 32; de Tatiano Aspar cum Leone contendit, IV, 135 b.
- Tatulus, Orestis ejus qui apud Attilam versabatur, pater, III, 84; ad Attilam cum legatis imperii occid. proficiscitur, IV, 84.
- Taureni Sarazeni, IV, 179.
- Tauri, Scythica gens. Ejus mores, III, 460, 120.
- Tauria, Gallatiæ urbs, a Gallorum duce nomen accepit, IV, 312, 13.
- Tauricæ rex Persens, II, 8, 4.
- Taurisci, III, 285, 75.
- Tauropolitæ in Caria, IV, 311, 8.
- Ταυρόπολις Minerva, II, 43, 1.
- Taurus, Cretæ rex, Tyrum capit, ex eaque abducit Europam, Agenoris f., III, 598, 63; pater Minois, IV, 544, 15.
- Taurus, dux Minois, IV, 539, 16.
- Taxiles, Indorum præfectus, III, 668, 1.
- Taxiles, Mithridatis dux, Amphipolim capit; suas copias cum Archelai exercitu conjungit, III, 542, 32. In Asia a Fimbria clade afficitur, III, 543, 34; a Lucullo debellatur, III, 549, 43.
- Tearconis Æthiopia longinquæ expeditiones, II, 416, 20.
- Technon tibicen quomodo Charmoni tibicini parentaverit, II, 308, 16.
- Tectaphus, Dori f., e Thessalia in Cretam migravit, II, 349, 3.
- Tectosages expeditioni Delphicæ interfuerunt, III, 323, 9. Pessinuntem condunt, III, 536, 19.
- Tegeatarum regina Perimede (*Marpessa*) sive Chæra; per captivos Lacedæmonios canales fodi jubet, III, 26, 8. Tegeatarum cum Pheneatis bellum, IV, 379, 1. Tegeam aufugit rex quidam Argivorum, qui beneficiis Tegeatas affecerat, II, *præf.* p. VIII, 5. Tegeatæ cum Lacedæmoniis fœdus pangunt, cujus columna ad Alpheum posita, II, 134, 90. Tegeaticæ regionis locus Botachidæ, III, 379, 44. Tegeatica vox ἀπὴν, III, 122, 21. Tegeatæ: Ariæthius historicus, et Aristodemus vel Stratodemus, *q. v.*
- Tegyra, urbs Boeotiæ. Ibi natus Apollo, IV, 495, 1.
- Tejus Phanægoras Phanagoriam ad palum Mæotidem condit, III, 597, 60. Alii Teji: Alexamenus, Andron, Apellio, Hecataeus, Polydorus, Scythinus, *q. v.*
- Telamon, Endeidis et Æaci f., Peribœam in Eubœa stuprat; eam postea emit, in Salamine ins.; ex ea Ajacem suscipit, IV, 316, 3. III, 33, 35; pater Trambeli, IV, 335, 2.
- Telandrus, Cariæ opp., III, 234, 71.
- Telchines in Rhodo ins.; Jovem educant; primi deorum imagines fabricant; hinc Apollo Telchinus, Juno et nymphæ Telchinia apud Lindios, Jalsios et Camirenses. Præstigiatores. Eorum soror Italia, e Neptuno mater Rhodi, III, 175; diluvium præsagientes Rhodum relinquunt, huc illuc dispergentes se, III, 175. E Creta in Cyprum, hinc in Rhodum transierunt; Minervæ Telchinia statuum (*Lindi in Rhodo*) erexerunt, III, 459, 116. Telchinum nominis derivatio, II, 43, 3.
- Telchis et Amphitus, Dioscurorum aurigæ, in Argonautarum exp. ad Mæotidem paludem delati sedem ibi figunt, III, 639, 15.
- Teleboæ Taphi ins. incolæ unde nomen habeant, II, 28, 1. Antea Acarnaniam habitabant; prædones; ab Amphitryone ob Electryonis cædem debellantur. *ibid.* Teleboæ partem Acarnaniæ tenere, II, 146, 127.
- Teleboas, Pterelai filius (sec. alios pater Pterelai), Taphi frater, cum quo Hippothoes bona ab Electryone reposcit, recusantemque occidit; cum fratre Taphum ins. frequentavit, II, 28, 1. — Teleboas, Lelegis filia natus, pater 22 filiorum, qui Leucadiam incolis frequentant, II, 146; 127. — Teleboas, Neptuni f., Pterelai pater, II, 67, 1.
- Teleclea Cisseo parit Hecubam, IV, 345, 2.
- Teleclides, Τελκλειδῆς ἱστορίας auctor, II, 43 b.
- Teleclides, Diagoræ Melii pater, IV, 160, 15.
- Telegonus, Ulyssis f., III, 19, 2. Prænesten in Ital. condit, IV, 330, 2.
- Τέλαμα. V. Juno.
- Telemachus, Ulyssis f., e Polycaste vel ex Nausicaa genuit Persepolim, II, 147, 130; e Circe genuit Latinum, IV, 366. Eumæum civitate donat, II, 147, 133. Telemachus postea Homeris, II, 10, 10.
- Telemachus, Emmenidia et Xenodici Agrigentinorum pater, IV, 433, 5.
- Telenicus Byzantius, vilis poeta, II, 2: 9, 19.
- Teleon, Eurybotæ Argonautæ pater, II, 38, 40.
- Telephanes, Cumæorum rex, II, 216, 11, 1.
- Telephassa, Cadmi uxor, antequam Harmoniam ille duceret, III, 154, 28.
- Telephus Pergamenus, scriptor, III, 634.
- Telesarchus historicus, IV, 508.
- Telesias Thebanus, poeta, II, 287, 73.
- Τελεσιὰς saltatio, IV, 430.

- Telesilla Argivæ poetriæ præclarum facinus, IV, 497, 4.
 Telestagoras, Naxius perdives, II, 155, 168.
 Telestes. Ejus vitam scripsit Aristoxenus, II, 282, 36.
 Telestes, Æschyli saltator eximius, IV, 332, 11.
 Telestes, Pseudophilippi dux, ad Romanos deficit; ejus uxor a Pseudophilippo necatur, II, *præf.* xv, 18.
 Teleus, Clymeni pater, IV, 390, 12.
 Teleus, Nautæ f., pater Arctini poeta, IV, 341, 2.
 Teleus, Corinthius, pater Chrysilæ, IV, 350, 7.
 Tellen, tibicen et poeta ineptus, II, 250, 50.
 Tellus talpas cæcas reddidit, II, 58, 15.
 Telmissus, Apollinis f., prodigiorum interpres, IV, 394, 4; ab eo urbs T. nomen habet, *ib.*
 Telmissus, Lyciæ urbs, IV, 394, 4. III, 126, 35; postea Oropus, III, 237, 99. Telmissensis, Daphnidas, *q. v.*
 Telys, Sybaritarum tyrannus; a civibus evertitur, II, 199 b.
 Tementus, Aristomachi f., Cisi p., III, 165, 21. 690. Argolidem nactus, quum in Deiphontem filiæ maritum quam in filios propensior esset, ab his ex insidiis occiditur, II, *præf.* p. viii, 4. III, 376, 38.
 Tempe; ejus vallis origo, IV, 349, 4.
 Tenages, Solis et Rhodi f., III, 176, 1. 2.
 Teneæ, Corinthii agri pagus florentissimus; Teneatæ, Tenediorum cognati, Apollinis cultores; plerique cum Archia Syracusas profecti sunt, II, 157, 169.
 Tenedus ins. II, 157, 170; olim Leucophris, ante Troica a Tenne incolis frequentata, II, 213, 7. I. III, 69, 3; ibi Cynus educatur, *ibid.*; Hercules Boreadas interfecit, III, p. 286. Tenedii Baccho ὠπαῖον victimas humanas offerunt, IV, 408. Legum apud eos severitas, II, 157, 170. Apollo Tenedius securim tenens; numi; *Tenedius tibicen*; *Tenedius advocatus*, proverbium, II, 157, 170. Rex eorum Cynus, *ibid.* Magna portitorum in Tenedo turba, II, 157, 170 a. Lex in tibicines, II, 213, 7. 1. Eorum rex Amaurus, pedibus claudus; lex in adulteros; securis in numo expressa, II, 213, 7, 2 sq. Tenedii cum Teneatis cognatio est, II, 157, 169. Mulieres Tenediæ pulcerrimæ, II, 378, 10. Ad Tenedum Mithridalis naves capit Triarius, III, 548, 4. 551, 48. Tenedius, Andrætas historicus, *q. v.*
 Tennes, Cyni f., Tenedius, a Philonome matre stupri accusatur falso, II, 157, 170. Cf. de ejus historia II, 213, 7.
 Tentyris, Ægypti urbs, III, 238, 115.
 Tenus ins., olim Hydrussa et Ophiussa, II, 155, 167 a. Tenuis, Ænesidemus historicus, *q. v.*
 Teos, Sebennytæ, Æg. rex (dyn. XXX, 2), II, 597.
 Terhetia, urbs Siciliæ, III, 607, 18.
 Terebinthus urbs, III, 484, 20.
 Terebon urbs in limine Arabiæ regionis, quam condidit Nabucodrosorus, IV, 283, 8. 284, 9.
 Terentius, (L.) e Bononia longævus, III, 610, 4.
 Terentius (M.) Albus, libertus, e Placentia longævus, III, 608, 29.
 Terentius Maximus, Pseudonero, IV, 578, 104.
 Teres, Thraciæ regulus, Philippi V regis filiam uxorem ducit; Andriscom copiis instruit, II, *præf.* xv, 16.
 Terina, urbs Italiæ, IV, 310, a Crotoniatis condita, III, 608, 26.
 Termera vel Termerum ad Xanthum e Creta venit Apterus, III, 300, 1; sedes et arx erat Termeri pirate, IV, 474, 3.
 Termerus et Lycus, Leleges pirate, IV, 474, 3.
 Termessus, Pisidiæ urbs, ubi Molcestæ tyranni filii post eadem patris educantur, II, *præf.* xviii, 22.
 Terpander poeta, III, 277, 67. Lesche Archilochi junior, II, 299, 18; quater Pythionica, Archilochi antiquior, II, 23, 2. Αἰσθιος ᾠδός ap. Lacedæmonios summo opere honoratur, II, 130, 87. 209, 2 b. Homeri versus, Orphei cantilenas æmulatus est, III, 233, 52. Non usus est pæonico et cretico rhythmo, II, 24, 4.
 Tersipion gastrologus, Arcestrati magister, II, 319, 51.
 Terræ et Solis filius Bisaltes, III, 583, 41.
 Terræ magnitudo, sec. Posidon, III, 281, 286, 80; forma, 282, 69. II, 251, 52. Terræ habitata punctum maxime occiduum, III, 287, 81. Linea terram in borealem et meridionalem partem dividens, II, 251, 55. Zonæ quinque sec. Posidonium, III, 277, 68.
 Terræ motus, qui in Græcia acciderint, IV, 380, 2; in Syria, Asia, Cycladibus ins., Eubœa, III, 285, 76. 77. 78; in Lydia et Ionia, Tantalitemporibus, II, 20, 1; in Syria, Mithridatis temp., III, 416, 80; in Asia sub Nerone imp., III, 621, 42. 48. In Thracia, Hellesponto, Asia minori, insulis (c. 467 p. C.), IV, 110, 42. De terræ motibus Theopompus Sinopensis scripsit, III, 622, 45.
 Terra aquæ innatans, III, 274, 52.
 Terracinae urbis infans mirabilia, III, 606, 13.
 Terrigenæ. V. Γηγενεῖς.
 Terus, Dionysii Thracis p., III, 189.
 Tesarra, opp. Æthiopæ, III, 477, 42.
 Tessius, Maronis f., Acoli (?) p., III, 165, 21.
 Testii filiæ 50 devirgantur ab Hercule, II, 30, 7.
 Testudines ingentes, III, 16, 20.
 Teton, phasianus, III, 186, 3.
 Tetropolis Attica, II, 137, 97.
 Tetropolis Syria, III, 276, 59.
 Teucer, Trojæ rex; contra eum e Samothracia proficiscitur Dardanus, III, 154, 28. Pater Nesonis et Batia, III, 598, 64. Arisbæ, III, 70, 5 (Thoaasæ, IV, 491, 6.)
 Teucer, Telamonis f., Troja redux Trojanos captivos quodam Salaminem adduxit, II, 311, 25.
 Teucer Cyzicenus, historicus, IV, 508.
 Teucris urbs, postea Dardanus, III, 154, 28.
 Teumessus, mons et urbs Bœotia, IV, 384, 3. Teumesia vulpis, III, 309, 5.
 Teupalus, Andriensis, historicus, IV, 509.
 Teurista Galli, III, 285, 75.
 Teutamus, Assyriæ rex, IV, 550, 24. Priamo auxilia mittit, duce Memnone, III, 626 sq.
 Teutamus, Biantis Priensis f., III, 162, 2. II, 482, 54.
 Teutares Scythia, sagittandi artem docuit Herculem, II, 29, 5.
 Thabion hierophantes, Phœnicum mythologiam allegoriis involutam tradidit sacrificiorum et mysteriorum principibus, III, 569, 27.
 Thermanitarum rex Eliphas, III, 220, 12.
 Thalamæ, Pelop. oppidum, III, 179.
 Thales, unus 7 sapientum, II, 244, 28. Ejus ætas, IV, 501, 10. II, 347, 3; genere Phœnix, II, 335, 2. Primus sapiens vocatus est, Damas'o Athenis archonte, II, 362, 1. Thales solitariam et privatam vitam adamabat, II, 333, 2. III, 170, 11. Ejus parentes et majores, II, 482, 52. Cum Nileo ex Phœnice ejecto Miletum profectus, ibi civitate donatus est, II, 482, 52. Etiam inanimatis rebus animas tribuit, II, 62, 10. Ejus inventum geometricum, III, 520, 1; aliud ad quærendam pecuniam accommodatum, II, 165, 201. Ad eum phiala Bathyclis, viro sapientissimo destinata, mittitur bis; a Thalete consecratur Apollini Didymæo, II, 336, 3. Ei cum Pherecyde Syrio contentio fuit, II, 183, 297. Thaletis et Solonis colloquium, III, 38, 10. Ejus dictum, III, 39, 12.
 Thales quidam (pictor, ut videtur), II, 487, 77.
 Thalelas, Xenocrito Locro antiquior, II, 24, 4. Cretensis, Archilochi imitator; pæonicum et creticum rhythmu

in odis primus adhibuit, ex Olympi musica eos deprimens, II, 24, 4. Thaletæ carmina, II, 626, 5.
 Thameus in Schedia Phorbantem naufragum hospitio excipit, IV, 389, 7.
 Thamphthis, Memphita, Æg. rex (dyn. IV, 8), II, 548.
 Thamuda, Arabia regio, IV, 525, 17.
 Thamyras, Cadmi æqualis, Menippæ pater, Orphei avus, II, 10, 10. IV, 402, 8.
 Θανάτου templum ap. Laced., II, 130, 85.
 Thapis, Blemmyarum opp., IV, 66, 37.
 Thapsipolis prope Carthaginem, III, 661, 24.
 Thargelia, Milesia, quattuordecim viris nupsit, II, 61, 1.
 Thargelia, festum, Athenis administrat archon eponymus, II, 114, 27 a. Thargelia Milesiorum, IV, p. 303.
 Thargelion mensis Barbaris infastus, II, 66, 7.
 Tarrha, pater Abrahami, idololatriæ delictus, IV, 546, 9.
 Thasus, Neptuni f., III, 599, 67. Cadmi comes, IV, 378, 1.
 Thasus ins., olim Chryse, III, 599, 67. Ol. 12 vel 15 condita, IV, 396, 14. Thasiarum coloniæ Galepsus et Strymon, III, 32, 19. II, 197. Thasum e Paro migrat Archilochus, II, 70, 12. Thasus a Cimone expugnatur; idem metallis Thasiarum in continente sitis politur, II, 54, 4. Thasiarum propinandi mos, II, 68, 2. Thasii: Aglaophon, Polygnotus, Stesimbrotus, q. v.
 Thathice vel Tacompus, Æthiopiarum opp., IV, 351, 1.
 Thaumariion, meretrix Athen., IV, 410, 1.
 Thaurianus castellum Romanum a Persis occupatum, IV, 254, 51.
 Theæti in Pythagoram epigramma, III, 580, 18.
 Theagenes Syrius Cilliphonti, qui Syrum patriam hosti prodiderat, manum præcidit, II, 335, 1.
 Theagenes, Megarensium tyrannus, II, 140, 104.
 Theagenes, magistratus Athenis, Pamprepii inimicus, sub Zenone, IV, 131, 20.
 Theagenes (Macedo), historicus, IV, 509.
 Theagenes Rheginus, II, 12 a; alii Theagenes, ib.
 Theagenes Samius, luxuriosus, Euripidis uxorem adulterat; patriæ suæ magnorum malorum auctor, II, 216, 10, 7.
 Theangela, Cariæ urbs, patria Philippi historici, IV, 474.
 Theano, Thebana mulier, a Phocense quodam rapta, causa belli sacri, II, 469, 2.
 Thebæ in Ægypto. Regum sepulcra Thebana; inter ea Osymandiæ, II, 389, 12. Urbs ἐκατόμυλος; incolarum et vicorum numerus; agri dimensio, IV, 348. Thebis oriundus Homerus, IV, 65, 33. Thebæ: Olympiodorus hist. et Pamprepus, q. v.
 Thebæ, Borotia, olim Enchelia vicus, ex quo urbem fecerunt Zethus et Amphion, IV, 545, 8. Via Platais Thebas ducens; urbis situs, circuitus, figura, color; circumjacentis regionis descriptio. Thebanorum indoles, mores et studia; mulierum elegantia; vestitus, crines, calceamenta, vox; aeris ibi temperatura ejusque variationes, II, 258, 12 sqq. Thebarum acropolis, Μακάρων νῆσος, IV, 339, 3; portæ Homoloides unde dictæ, III, 309, 2; portæ Ogygiæ et Crenææ unde nomen habeant, III, 309, 2 a et 4. Thebæ ὄρεας; sedes, II, 260, 25. Thebæ a Phlegys captae usque ad Cadmi adventum desertæ manserunt, II, 86 a. Teumesia vulpis cur Thebanis iminissa sit, III, 309, 5. Thebani a Splingæ vexati, III, 305, 21. Thebarum rex Athamas, 34, 37. Tempus expeditionis septem ducum contra Thebas, III, 503, 3. Thebani belli aequalis Homerus, II, 10, 10. Ἑπτὰ πύλαι, quas vocant a septem contra Thebas ducibus, vel a septem vel quattuordecim Niobidis, IV, 339, 4. Non sunt ibi Niobidarum sepulcra, III, 309, 3. Thebis excedit Hercules post insaniam, III, 369, 20. Thebani de bello

quodam Dodonæum oraculum consulunt; datum responsum; Myrtalam sacerdotem necant. Bombum vatem occidunt, II, 198 a. Thebanis leges scripsit Philolaus Corinthius, II, 143, 112; dux eorum in Thermopylis Anaxander, IV, 338, 3. Post pugnam in Ctenophytis commissarum democratia oppressa est, II, 144, 114. Thebis seditio ob Archiæ adulterium orta, II, 143, 113. Thebani Herodotum prohibent, ne scholam apud ipsos instituat, IV, 338, 3. Demetrii Poliorcetæ adulescentes, III, 120, 14. Eorum ἱερὸς λόγος, II, 143, 111. 200 a. Heraclea sive Iolaea; præmia in his ludis data, III, 123, 26. Iolai tumultus, II, 143, 111. Hectorem colunt, III, 310, 6. Thebanus ager Ammoni a Baccho datur, II, 332, 6. Κρόνια festum cum agone musico, II, 186, 274. Philolai et Dioclis tumuli, II, 143, 112. Thebanorum instituta quædam, II, 144, 114. Τοῦς αὐτόχειρας infames habent, II, 143, 110. Thebas venit Lysis Pythagoreus, II, 275, 11. Thebanorum inventum tibie ex hinnulorum cruribus factæ, III, 482, 80. Cleanoris Thebis statua, III, 122, 25. Thebanorum gens, Ægidæ, II, 127, 75; colonia Priene, IV, 473, 8. Thebani: Antigenides, Aristodemus, Cephsodorus, Cleon, Dionysius, Dionysodorus, Philo, Telesias, q. v.
 Thebæ Achaides in Thessalia, prius Phylace, Protesilai patria, II, 264, 2.
 Thebæ Tanaria, III, 637, 1.
 Thebaidis oppidum ultimum versus meridiem, Prima, IV, 66, 37. In Thebaide seditio contra Ptol. Philometorem exarsit, II, præf. p. x, 10. Thebaidis palmulæ, III, 479, 54.
 Thebes parentes, IV, 655 a.
 Thebe Placia in Mysia, unde nominata et a quo condita sit, II, 238, 11.
 Thebe, Granici vel Adramyis filia, a patre præmium expouitur in ludo gymnicis; duxit eam Hercules, qui de nomine ejus Theben Placiam nuncupat, II, 238, 11.
 Thebes campo præfectus Cræsus, sub Alyatte rege, III, 397, 65; in eo Ardynam opp., III, 384.
 Thebetha, castellum Mesopotamiæ, III, 587, 10.
 Thebethon vel Thebothon, Persarum castellum, a Marciano frustra obsidetur, IV, 273, 3.
 Thebamuza, castellum Arabiæ, III, 660, 9.
 Thebides, gens Phœnicia, II, 482, 52.
 Thelxinia, Ogygis filia, IV, 394, 3.
 Themacus, Erechtheidis demus, II, 354, 6.
 Thembrion et Patrocles in Samum coloniam deducunt, IV, 512, 1.
 Thembronium Forum in Mæsia, quo loco Decius imp. occidit, III, 674, 16.
 Themis, III, 30, 9. Jovis nutrix, III, 156, 42.
 Themiso Cyprius, Antiochii Dei amicus, IV, 488, 2.
 Themiso historicus, IV, 511.
 Themistagoras Ephesius, historicus, IV, 512.
 Themisto Athamanthi parit liberos sex, II, 37, 35.
 Themistoclea Delphica, a qua Pythagoras plurima præceptorum suorum mutuatus est, II, 272, 2.
 Themistocles parentes, II, 295, 6. IV, 360, 1; Th. a patre exhereditatus; matrem ad suspendium adegit, II, 53, 1. Anaxagoram et Melissum audit, II, 53, 1; bello Medico civibus suavit ut, urbe relicta, naves conscenderent, II, 125, 61. Ante pugnam ad Salaminem quomodo Eurybiadem et Architelem demulserit, II, 295, 87. A Græcis cogitur ut tres Persas captivos Baccho ὀμῶσθαι mactari sinat, II, 295, 8. Ejus ἀσάλας; pellices quatuor, II, 491, 5; cum meretricibus commercium, II, 200 a. Antequam remp. capesseret, tria talenta possidebat; post condemnationem centum talentorum pos-

- sessionem habere repertus est, II, 70, 8. Ejus peculatus palefecit Aristides, II, 492, 10; in eum εἰσαγγελία; actionem instituit Leobotas Alcmaeonis f., II, 619, 5. Themistoclis exilium, II, 491, 6. Apud Admetum Molossorum regem versanti uxorem et liberos misit Epicrates; Themistocles in Siciliam transit, ubi Hieronis filiam in matrimonium postulat; ex Sicilia in Asiam proficiscitur, II, 54, 2. Persarum regem adituri cum Artabano militum praefecto colloquium, II, 296, 9; ad Artaxerxem vel ad Xerxem venit, II, 93, 20; ab Artaxerxe quinque civitates accepit, Magnesiam, Lampsacum, Myuntum, Percoten, Palascepsin, III, 296, 10. III, 3, 2 sq. Magnesiae Minervae et Baccho sacra peragit, IV, 483. Themistocles cum Cimone comparatur, II, 47, 4. Ejus frater Agesilaus, III, 197; in Attica sepulcrum, II, 353, 1; dictum, II, 313, 30.
- Thema, opp. Aethiopiae, III, 478, 42.
- Theo, Alexandrinus phil., pater Hypatiae, IV, 176, 67.
- Theobous, Brontonis f., Dirces patruelis, III, 628, 6.
- Theocharides, Ephesius, pater Pamphaes, III, 397, 65.
- Theoclea, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Theocles historicus, III, 665.
- Theocritus Chius, Metrodori disc.; ejus vita et dicta, II, 86. corporis cultu iliberalis, III, 51, 68.
- Theodectes Phaselita, Isocratis disc., gryphis proponendis solvendisque sollers, III, 51, 69.
- Theodorus atheus, IV, 166, 33; cicutam bibit, IV, 300, 2.
- Theodorus; Atheniensis pictor, III, 105, 3. 134, 67.
- Theodorus, Colophonius poeta, II, 164, 197.
- Theodorus Gadareus, IV, 489; Iliensis, IV, 513; Hierapolita, *ib.*; Phocaeus, IV, 514; Rhodius, IV, 512; Samothrax, IV, 513. Qui omnes sunt scriptores.
- Theodorus, Samius architectus, IV, 167, 34.
- Theodorus, magister Lysimachi, III, 2, 46, 46.
- Theodorus, Alexandri f., Argivus (?), Thessalorum praetor (183 a. C.), III, 704, 2.
- Theodorus (Sardiani alicujus, ut videtur) in Musonium proconsulem, qui in bello Isaurico cecidit, epigramma, III, 33, 45.
- Theodori notarii in Valentem conjunctio (374), IV, 28, 38. Contra ejus socios saevit Festus in Asia proconsul, IV, 29, 39.
- Theodorus, dux Isaurorum contra Anastasium rebellantium; caput ejus Constantinopolim missum, IV, 141, 6.
- Theodorus e Rhadi oriundus, sub Marciano militum dux, Arzanenem vastat, IV, 273, 3.
- Theodorus medicus in Sirmio ab Avaribus obsessio (568), IV, 232, 27.
- Theodorus, Justiniani f., Tzirus cogn., post Marcianum Rom. in Oriente copiis praefectus, (573), IV, 271.
- Theodorus, Bacchi f., legatus a Justino ad Chosroem missus, quem in Armenia belligerantem comitatur (576), IV, 242, 41. 248, 46; idem vel Theodorus Petri filius, a Tiberio ad regem Persarum missus, IV, 276, 5.
- Theodorus alius Rom. dux in Asia, regnante Justino (576), IV, 241, 41.
- Theodorus, Petri f., Tiberii ad Chosroem legatus (577), IV, 248, 46. Cf. Theodorus Bacchi filius.
- Theodorus, ex Tiberii satellitibus unus, cum Zacharia legato a Tiberio ad Chosroem mittitur (579), IV, 255, 256, 257.
- Theodosianos ad belli societatem contra Romanos invitant Heraclotae a Cotta obsessi, III, 551, 49.
- Theodosiopolis a Cabade Persa, Anastasii temp., capta, IV, 142, 6; a Chosroe oppugnatur, IV, 243 sq.
- Theodosius I. Ejus luxuria et socordia, IV, 35, 48 et 49.
- Infelix rerum publicarum sub eo status, IV, 36, 49. Ejus contra Gothos in Thracia dux Modares, IV, 36, 51; et Arbogastes Francus, IV, 37, 53; bellum parat contra barbaros, qui metu perculti in paludes Macedoniae se recipiunt, II, 40, 58. Gothos e sedibus suis ab Hunnis excitatos in imp. Rom. admittit; ex eorum principibus, quos honoribus Th. affecerat, nonnulli contra Romanos conjurarunt; conjurationem hanc suppressit Fravitha, IV, 40, 60. Theodosii uxor (Galla) moritur, IV, 42, 61. Stilichoni Serenam despondet, IV, 58.
- Theodosius minor, fratre Honorii genitus, non admittit Honorii nuntium de Constantio ad regni societatem advocato, IV, 65, 34. Placidiam in Italiam remittit contra Joannem tyrannum; item exercitus duces Ardaburium, Asparem et Candianum, et Helionem officiorum magistrum, IV, 68, 46; ad eum veniunt ab Rua Hunno legati; deinde ipse ad Attilam et Bledam legatos mittit Plintham et Epigenem. Foederis cum Attila initio conditiones (433), IV, 71 sq. Hunni non observata foedera praetextentes Viminacium, Margum et alias urbes capiunt, IV, 72, 2. Senatorem legatum ad Attilam misit, IV, 74, 4. Post cladem in Chersoneso acceptam Anatolium ad Attilam mittit. Pacis condiciones subito durissimas; ut pactam pecuniam Hunnis solveret, prisca tributa exigit severe, novaque imponit; Asimuntios, qui soli Hunnis fortiter resistebant, pacis conditionibus istis se accommodare cogit, IV, 74, 5. Persis pacem dat (441), IV, 138, 1; alios post alios Attilae legatos donis maximis honorat, nihil contra Hunnos audens, quum eodem tempore contra Romanos in armis essent Parthi, Saraceni, Aethiopes, Vandali (447), IV, 75, 6. Edecone de reddendis transfugis ab Attila veniente, Theodosius approbat machinas Chrysaphii eunuchi, quibus per Edeconem hunc e medio tollere Attilam sperabat. Ad Attilam cum redeunte Edecone legatos mittit Maximum, conjurationis non participem, et Bigilam interpretem, qui clandestini consilii particeps erat, IV, 76, 7; insidiis detectis, Attilae legati Orestes et Eslas Chrysaphium exposcunt, quem eundem etiam Zeno ad pacem poscebat, IV, 98, 2. Iram Attilae per Anatolium et Nomum legatos placat, IV, 97, 13 et 14. Novus eum timor occupavit, ne Zeno tyrannidem invaderet, IV, 98, 14. Theodosio historias suas inscripsit Olympiodorus, IV, 58. Cf. de Theodosii indole, etc., IV, 612, 191-194.
- Theodosius, Adaulphi et Placidiae f., infans moritur; in templo juxta Barcinonem sepultus jacet, IV, 63, 26.
- Theodotus, Persei regis amicus, Hostilio cons. in Epiro insidias parat, II, *praef.* p. ix, 7.
- Theodotus, Phurnicium historicus, IV, 437.
- Theodotus, Gallieno mil. dux, IV, 193, 4.
- Theodulus, dux militum sub Theodosio minore, IV, 74, 4.
- Theogenes. V. Theagenes.
- Theognete, Laodici f., Jasonis mater, II, 352, 15.
- Theognis historicus, IV, 514.
- Theognis, puer a Demetrio Phalereo amatus, IV, 358, 10.
- Theognis, Tiberii dux, Sirmium contra Avars defendit; tandem vero tradere urbem Bajano cogitur, IV, 267 sq., 65, 66.
- Theolytus historicus, IV, 515.
- Theophanes Mytilenaeus, hist., III, 312 sqq.
- Theophanes Byzantius, historicus, IV, 270.
- Theophilus historicus, IV, 515.
- Theophilus, e Tio Bithynus, Chrysii pater, III, 609, 1.
- Theophrasti mores, III, 46, 43. 44. III, 521, 9. Ejus cum Dicaecho controversia, II, 226 a. Ejus quaestiones quasi *δοτρίαι* exaratae, IV, 607, 39. Ejus mille auditores, IV,

- 167, 35; discipuli Lynceus et Euris, II, 466 a; Lysimachus, Attali præceptor, III, 46, 46. III, 2; servus, Pompey philosophus, IV, 455, 5.
- Theophrastus Amisenus, postea Tyrannion dictus, IV, 176, 65.
- Theopompo Chio ἀντιπολιτεύεται Theocritus Chius, II, 86 a.
- Theopompi scribendi genus reprehenditur, II, 469, 1.
- Theopompus Sinopensis de terræ motibus scripsit, III, 622, 48.
- Θεωρός quis? III, 341, 25.
- Theosebians, Marciani personam mentitus multos fecellit, IV, 620, 22.
- Theotimus, historicus, IV, 517.
- Theoxenia Delphorum, III, 125, 36.
- Theoxenus a Pindaro amatus puer, IV, 172, 52.
- Θῆρ quis appelletur apud Cyprios, II, 312, 25.
- Thera ins. Apollini sacra, IV, 430, 4. In eam e Laconia migrat Sesamus, II, 87 b. Ex ea Battus turbis civilibus ejectus, IV, 449, 1, in Libyam transit, II, 166, 206. Incola: ins. farinam e pisca potui admiscant, IV, 418, 23.
- Therens, Archebulus poeta, III, 71.
- Theragrus, Clymeni et Epicaste f., IV, 390, 12.
- Theramenēs, Agnonis f., civis optimus, II, 126, 70.
- Therimachus, Herculis et Megaræ f., II, 9, 4. III, 25, 5. 305, 22.
- Thermentia, Stilichonis f., uxor Honorii imp., IV, 58.
- Θερμοστρίκι saltatio, II, 68, 6.
- Thermodon, fluvius Berothæ in Cephissum influens, II, 471, 6. De eo oraculum, *ibid.*
- Thermopylæ, IV, 43, 65. Ibi Antiochus M. prælio victus, III, 615, 32.
- Thermus, Siciliæ urbs, II, 480, 46.
- Thero Apollini Chæronem parit, IV, 338, 2.
- Thero, Agrigentorum tyrannus, Ænesidami f., Emmenidis nepos, frater Xenocratis, dives, Hippocratem et Capyn cognatos in exilium agit, IV, 433, 5. 6. 7. 342, 8. Pythius vicit, II, 184, 265 a.
- Therogonus, collis Indiæ, IV, 361, 4.
- Therotothæ, Troglodytica gens, III, 477, 42.
- Thersander, Argivorum dux, contra Lac. pugnat, IV, 361, 2.
- Thersippus Eroensis (sec. alios Eucles) prælium Marathonum primus nuntiat Athenis, II, 198 b.
- Thersippus primus saltavit sicinim, IV, 489, 1.
- Theseus, nepos Pitthei, II, 132, 55. Thesei alipta Phorhas, III, 132, 55. Th. ab Hercule servatus, IV, 538, 1.
- Theseus Amazonem dolo circumventam abduxit, II, 19, 1; post Herculem ad Amazonas navigavit, II, 32, 16. Quando amiserit Antiopen, *ibid.* Antiopæ potius aliquamdiu degit in oris Asiaticis cum comitibus, quorum unus, Solois, violenta morte abreptus, in causa fuit ut Pythopolim Th. conderet, II, 345, 8. Cum Lapithis contra Centauros pugnavit, ceteris ejus temporis certaminibus non interfuit, II, 33, 17. Ex illo bello rediit primum convenit Herculem in Trachine a peractis laboribus requiescentem, II, 37, 34. In ludis Olympiis ab Hercule celebratis pancratio certavit, IV, 327, 4. Suam Cremmyoniam occidit, III, 564, 45. Helenam rapuit, III, 113, 10; quando? III, 503, 3. Ex ea Iphigeniam genuit, II, 470, 3. Theseus Herculis imitator infelix, IV, 26, 31. Quando Minotaurum interfecerit, III, 503, 3. IV, 539, 16. Ex Creta in Delum appellens, saltationem quæ γέφανος dicitur, circa aram corneam saltavit, II, 250, 49. Ariadnen in Cypro reliquit, IV, 371, 2. Ex Ariadne pater Ctenopionis et Staphyli, II, 50, 13. Phædrum ducit, IV, 538, 1. Melanippi pater, III, 303, 10. Cum Corinthiis paciscitur, ut Atheniensibus, proedria esset in ludis Isthmiis, II, 351, 13; quomodo Hippolytum filium perdiderit, III, 305, 24. 630, 7. Atheniensis dissidentes conciliat; in Scyro insula per Lycomedem perit; ossa ejus Athenas reportata, II, 208, 1. § 2. Quomodo rempublicam adornaverit, II, 105, 2. Συνούκια instituit, III, 642, 28. Ei sacra faciunt die octavo Pyanepsionis et octavo Hecatombræonis; cur?, II, 354, 3. Theseidem scripsit Pythostratus, III, 101.
- Theseus historicus, IV, 518.
- Thesidæ, Acamas et Demophon, Trojam profecti Ælirham repetunt, III, 340, 19.
- Thesmorphoria, Athenis, III, 43, 29. Miletii, III, 307.
- Θεσμοφύλακες Athen., II, 465, 12.
- Thesmothetætarum πρὸς τῷ λίθῳ ὄρκος, II, 110, 13. II, 209, 2, 11. Θεσμοθετῶν ἀνάκρισις, II, 115, 30. Eorum numerus et munera, II, 115, 29. 31.
- Thespiensium indoles, II, 259, 25. 224, 43. Ascræos trucidant, II, 144, 115. Thespienses: Phryne, Amphion.
- Thespis. Ejus sub nomine tragœdias edidit Heraclides Ponticus, II, 283, 39.
- Thesproti, Epiri gens, II, 462, 4. Thesprotica gens Autariatæ, III, 583, 43. 643, 33. Amyntæ, II, 148, 134.
- Thessalia olim Pelasgia dicta, IV, 505, 1. Thessaliæ et Magnesiæ ambitus. Pelasgi a Lapithis e Thessalia in Ætoliam pulsi; campi Pelasgici urbes, II, 455, 11. Thessalia num ad Helladem pertineat necne? II, 263, 61. Θεσσαλοὶ ἐγχειρογράφους, Thessali qui in Cyzicenam migrarunt, II, 17, 4. Argonautis insidias parant, *ibid.* E Thessalia mulieres rapiunt, inter easque Iphimediam, Scellis et Cassamennus, IV, 304, 2. Thessalia sub Alea in 4 partes distributa, II, 151, 145. Thessalorum Penestæ, II, 133, 88-b IV, 315, 1. 506, 4. Thessalis bellum contra Achæos, Perhæbos et Magnes gentibus, penestæ deficient, II, 151, 147. Thessali Pisistratidis auxilium a Cleomene prælio vincuntur, II, 110, 17. Eorum luxuria Persas in Græciam adduxit, II, 68, 7; reges inde a morte Alexandri M. usque ad restitutam Romanorum beneficio libertatem; deinde Thessalorum prætores usque ad an. 179 a. C. recensentur, III, 703, 5. Thessalia a Gothis sub Valente vastatur, IV, 32, 42. Apud Thessalos Veneris ζωστάς; templum, III, 127, 44. Peloria festum, IV, 349, 4. Thessaliæ magæ lunam detrahentes, III, 306, 27. Qualem locum foro, ἐλευθέρῃ, Thessali assignent, II, 151, 148. Thess. equi præstantissimi, II, 51, 17. Thessalicum vocabulum, ἀπήγη, III, 122, 21. Thessali τὴν λάγονον dicunt, II, 151, 145 a. Propinandi mos, II, 68, 2. Thessaliæ fluvius, II, 7, 2. Urbes: Amyrice, Amphirysus, Argissa, Bodone, Cranon, Dotium, Eclinus, Gyrtone, Hellas, Iton, Melitæa, Mopsium, Phalara, Pagasus, Phæræ, Pharsalus, Phegus, Scotussa, q. v. Thessali: Cleomachus, Cineas, Pausanias, q. v.
- Thessalonice, Philippi f., Cassandro nupsit, III, 694, 703, 1. Ab ea urbs nominata, IV, 440, 1. Alexandro filio juniori favens ab Antipatro natu majore interimitur, III, 695, 3. 698, 3.
- Thessalonice, olim Halia, Maced. urbs, unde nomen habeat, IV, 440, 1. In ea a Perseo thesaurum conditum esse finxit Andriscus, II, præf. xiv, 16. Urbs a Gothis oppugnata (sub Valeriano vel Galieno), III, 728, et a Theudericho Valamiri f., IV, 125, 18.
- Thessalus, Æaci f., Berothos Thessalicus vicit, III, 638, 8. Græci pater, III, 70, 6.
- Thessalus, Pisistrati f., II, 209, 1. 6.
- Thessalus, Cimonis f., IV, 425, 4. 354, 4.
- Θεστίς, tribus Alexandriæ, III, 165, 21.
- Thestius, Cisi f., Meropis pater, III, 690.
- Θῆτες et Θητικὸν Athenis, II, 108, 9. 10.

Thestius, 50 filiarum pater, IV, 549, 20. Althææ pater, III, 165, 21.

Thestor, Argonauta, II, 17, 1.

Thetideum in Thessalia, IV, 638 a.

Thetis, Chironis f., Achillis mater., III, 338, 11. Non fuit uxor Pelci, IV, 505, 2; in Thessalia cum Medea de pulchritudine certat, coram Idomeneo iudice, IV, 345.

Theuderichus Valiæ in Visigothorum principatu succedit, IV, 65, 35

Theuderichus, Triarii f., Gothorum in Thracia dux a Leone imp. postulat bona quæ Aspar (*matris Theud. frater*) reliquerat; ut in Thracia habitare liceat, et dux Rom. in Asparis locum creetur. Imperatore non obtemperante, Thracia urbes oppugnat; tandem vero pacem init cum Leone, qui tributum pollicetur, et summi ducis Rom. munus ei concedit (473), IV, 113, 2. Heracium, Zenonis ducem, quem ceperat, redimi sinit (475), IV, 115, 4 (Cf. IV, 619, 24). In aula Basilisci agre fert Harmatum a Basilisco imp. omnibus præferri, IV, 117, 8. Basiliscum in tyrannidem ipse everserat: deinde ad eundem cadem milites instigavit, IV, 119, 11. Ad Zenonem in regnum restitutum de reconciliatione legatos mittit; at hostis publicus ab imp. declaratur. Partium ejus fautores urbe Const. ejiciuntur, IV, 119, 11. Mox Zeno crescentem Theud. potentiam observans de amicitia ineunda legatos mittit; verum condiciones, quas imp. imponere volebat, Theoderichus repudiat; quare bello eum aggressurus Zeno est, IV, 121, 14. Cum Theodericho Valamiri filio, qui pro Zenone contra ipsum bellum suscepit, frondus et amicitiam init, IV, 122 sq. 15. A Zenone præteritorum annorum stipendia solvi, et affines superstites sibi reddi poscit, IV, 123, 16. Pacem init cum Zenone, qui in summo discrimine versans omnia quæ postulata erant concedit. Inter alia ducis Romani dignitas, quæ antea Valamiri filii fuerat, in ipsum transfertur, IV, 124, 17. Audita Marciani seditione Byzantium properat, ut opein ferat Zenoni, vel potius ut urbe eum ejiciat. Maximis donis ei persuadet Zeno ut reverti velit, IV, 131, 19. Non tradit exposcenti Zenoni Procopium et Bualbum, IV, 131, 19, qui ad eum confugerant, IV, 137, 1. 619, 211, § 3 sq. Expeditionem contra Zenonem suscipiens parum absuit quin Const. urbe potiretur. Suorum insidias metuens a crepto destitit. Paulo post ex vulnere moritur, IV, 139, 3. 619, 211 § 4 sqq.

Theuderichus, Valamiri filius, quibusnam conditionibus ad exercitum contra Theuderichum Triarii f. ducendum a Zenone permotus sit, IV, 122. Marcianopoli profectus ad Hæmum, expectat copias auxiliares, quas Zeno promiserat, at minime misit. Quam ob rem irascens, et in angustias ab hoste redactus, Theuderichique exhortationibus motus, cum Triarii filio frondus et amicitiam init, IV, 122 sq. A Zenone agros et stipendia poscit. Ille magna pollicens inducere eum tentat, ut solvat fœdus cum Triarii filio initum. Verum in sententia Val. f. perstat, IV, 123 sq., 16. Ducis Romani dignitate a Zenone exultur, eaque in Triarii filium, qui pacem cum imp. fecerat, transfertur. Ipse interea in Thracia omnia immanem in modum pervastat, IV, 124, 17. 619, 211 § 4. Deinde gravibus damnis a Romanis afficitur. Attamen Stobos in Macedonia vastat; Thessalonicensem oppugnare parat; Zenonis precibus commotus, Macedoniae vastationem inhibet; Epirum invadit; a Lychnido repulsus, Scampsiam et Epidamnum capit. Ejus cum Adamantio colloquium; A Sabiniano duce clade afficitur, III, 125-130. Ejus frater Theudimundus, IV, 127. Cum matre ægre effugit milites Sabiniani, III, 130. Post mortem Sabiniani contra eum mittitur Joannes Scythia et Moschianus, IV, 620,

213. — Iterum defectionem molitur, IV, 621, 214, § 7. A Zenone in Asiam contra illum rebellem militatur; mox inde reversus sive Zenonis insidias metuens sive a Zenone revocatus, contra Odoacrum proficiscitur; Roma potitus, regis nomen assumit, III, 140 sq., 4.

Thiiba, locus Ponticus, ab Amazone, quam Hercules interfecit, dictus, III, 597, 58.

Thinitæ reges decem Ægypti in heroum vel manium dynastiis, II, 526 a. — Thinitarum regum dynastia I et II, 539 sqq. 542 sq.

Thiodamas, Dryopis f., Hylæ pater, III, 151, 10.

This, Ægypti urbs, III, 237, 105.

Θαυρις, tribus Alexandriæ, III, 165, 21.

Thoas, Ctenopionis f., II, 50, 13, sive Bacchi f., III, 165, 21.

Thoas, in Lesbo rex, IV, 458, 7. Sicini pater, IV, 528, 12.

Thoas, Thesei in expeditione contra Amazonas comes, II, 345, 8.

Thoassa, Teucris f., mater Priami, IV, 491, 6.

Thonis sive Thumis, rex Ægypti, maritus Polydamnæ, IV, 483, 2.

Thoræ, Antiochidis demus, II, 356, 15.

Θωρήσσοι, i. q. μεθυσιν; origo hujus loquendi usus, II, 486, 71.

Thoricus, Atticæ pagus, in quem Orchomenii convenerunt, III, 387, 53. Acamantidis tribus demus, II, 356, 10.

Thornax, Laconia mons, III, 375, 37. Postea Coceryx, II, 190, 287.

Thoth, idem qui Taaut ap. Phœnices, III, 570, 5.

Thrace, Oceani et Parthenopes f., II, 349, 1. Ombriereo parit Trierem, III, 597, 56.

Thrace mulier; a qua regio dicta videtur, quæ olim Perce appellabatur, III, 594, 37.

Thracæ mons ad Byzantium, IV, 149, 16.

Thracæ Scythas agricolas sedibus suis pellunt, III, 596, 52.

In Thraciam coloniam ducunt Scellis et Cassamenus Naxii, IV, 304, 2. Thracæ sub Eumolpo Eleusim veniunt contra Athenienses belligeraturi, II, 464 a. Thraciæ mulieres, in iis Thraciæ partibus quæ Scythiæ finitimæ sunt, a Scythiis subactæ picturis quibusdam cuti insertis notatæ sunt. Hoc probrum deinde quomodo ornatus nomine deleverint, II, 306, 8. E Thracia Phryges in Asiam trajiciunt, II, 342, 2. Thracæ ex Europa in Asiam transeunt, Patara duce, quo tempore Cimmerii in Asiam invaserant; quos Thracæ et Bithynia ejiciunt, eamque regionem occupant, III, 593, 37. Thracæ Leucaniam insulam tenuerunt, quæ inde Thracia vocata, II, 218, 21. II, 158, 171. Thracæ coloni in Lydiam transeunt ab Alyatte rege advocati, III, 413, 71. Apud Thracæ polygamiam introduxit Doloneus rex, III, 594, 37. Thracum polygamia; uxorum conditio, II, 220, 28. Thracum rex Cotys, Alyattis temporibus, III, 413, 71. Cum Henetis ad sinum Adriatici maris sedes figunt, II, 337, 9. Thracæ, qui cum Persis Chersonesum tuebantur, a Cimone superantur, II, 54, 4. Thracia Lysimacho provincia assignatur, III, 668, 1. Pseudophilippo auxilium, III, 702, 13. Eorum rex Cothelas, III, 161, 5. Teres, II, præf. xv, 16. Barsabas, *ibid.* Hamus, IV, 149, 17. Melias, IV, 148, 11. Cotys rex (c. 100 a. C.), II, præf. xxiii, 31. Thraciam vastant Gotthi (sub Valente, 376), IV, 32, 42; et Slavini (577), IV, 252, 47. Terræ ibi motus (467), IV, 110, 43. Thracæ Ligryei, II, 190, 284. — *Thracæ fœdera nesciunt*, prov., III, 204, 7. IV, 448, 8. Sabadium Bacchum colunt, III, 244, 251. In Thracia moritur Æneas, IV, 423, 3. III, 69, 4. In conviviis ludus, III, 500. Murem vocant ἀργύρον, II, 224, 42. In Thraciæ et Illyriæ confiniis statuæ averruncæ; quibus sublati,

- Gothi irruerunt, IV, 63, 27. Thracum opiniones quasdam Pythagoras probavit, III, 41, 21. Thracia mulier mater Themistoclis, II, 295, 6. Thraces : *Æsopus*, II, 16, 3. *Museus*, II, 23, 1. II, 281, 51.
- Thracēsii in Asia minore, III, 413, 71.
- Thracia, postea Samothracia, II, 218, 21.
- Thracius Bosphorus, olim Mysius B. vocabatur, IV, 395, 7.
- Tbraso, Carcharus cognomento, Hieronymi Syrac. tyranni assentator, IV, 349, 3.
- Thrasylces physicus; ejus de Nili incrementorum causa sententia, III, 284, 74.
- Thrasyanor, Ctesippi f., Antimachi p., III, 376, 38.
- Thrasylbulus tyrannus quodnam consilium Periandro dedit, II, 140, 102 a.
- Thrasylbulus, Hieronis frater. Ejus tyrannis, II, 171, 221.
- Thrasylbulus Athen. cum Rhinone post ejectos tyrannos Athen. reip. præest, II, 209, 1, 9.
- Thrasylaus Æxonensis, Pythodori f., Critonis frater; ejus insania, II, 200 a.
- Thrasyllus, Alcibiadis amicus, III, 160, 1.
- Thrasyllus, archon Athen. (61 p. C.), III, 622, 49.
- Thrasyllus Mendesium, scriptor, III, 501.
- Thrasymachus Cumis democratiam delevit, II, 140, 104. 163, 194.
- Thrasymachus Corinthius, magister Stilponis, III, 170, 14.
- Thrasymachus, Alexandri f., Atracius, Thessalorum prætor (186 a. C.), III, 704, 2.
- Thrasymedes Heracleotæ coram senatu Cottam accusat; post annos aliquot in patriam reversus cum tribus onerariis navibus, instaurare eam studet, III, 556, 59. 60.
- Thraustelas Gothus a Maximo contra Valentinianum excitatur, IV, 615, 201 § 4; in Zenonem conspirat, 619, 211, § 4.
- Thriæ, Jovis filia, IV, 637 b.
- Thriasius campus, II, 351, 12.
- Thronium, Locridis urbs, terræ motu vastata, IV, 381, 2.
- Θρόνος, panis, II, 3, 1.
- Thryallis, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Tryphiodori scriptum, IV, 171, 46.
- Thucydides, Melesia f., civis optimus, II, 126, 70. Anaxagoræ accusator, III, 163, 14. Th. condemnatio et exilium, II, 491, 6. Stephani pater, III, 138, 78.
- Thucydides, Olori f., Halimusius, III, 116, 4; a Pisistratidis genus duxit, III, 48, 54; de Aristogitone et Harmodio invidiosius loquitur, *ibid.* Ejus natales, III, 521, 7.
- Thucydeam pestis descriptionem in suum opus transtulit Anonymus Milesius, scriptor belli Parthici, quod sub L. Vero gestum est, III, 648, 2. Aliud ineptæ imitationis exemplum, III, 652, 10. Thucydides ubinam et quando obierit; ubi sepultus sit, II, 77, 3. III, 116, 4. Ejus filius Timotheus, III, 117, 4. Th. cur imperfectum opus reliquerit, II, 76, 2.
- Thucydides, Menonis f., Pharsalius, III, 117, 5.
- Thule ins., II, 252 a.
- Thulis, Æg. rex, IV, 543, 9.
- Thumis. V. Thonis.
- Thuois, rex Æg. (dyn. XIX, 6), sub quo Troja capta, II, 581.
- Thuras, rex Assyriorum, IV, 542, 4 et 6.
- Thuriorum ditio vastatur, urbs obsidetur a Iucanis et Bruttiis; liberant eos Romani sub Fabricio cons., II, *præf.* p. xl. Thuriorum republicæ rationes, II, 175, 236 et 237. Thuriorum regionis fluvius Alusias vel Lusias, ad quem Lusiades nymphæ (Musæ dicuntur) antrum habent, II, 372, 6. Thuriis Diomedis statuæ, III, 122, 23.
- Thurios venit Empedocles, II, 24, 6.
- Thuro, ἡ μετονομασθεῖσα Χούσαρδς, Taauti scriptorum interpres, III, 570, 5.
- Thus. Thuris arbores, III, 479, 51.
- Thyatira, Lydiae urbs, Nicandri patria, IV, 462.
- Θυλάϊ quid?, IV, 648 b.
- Thyessus ad Ardyn regem Cumis morantem capita Spermi mæchi et Cersæ sicarii affert; quod pro his petiverit præmium; Mercurii forum condit, III, 381, *sq. ibiq. not.*
- Thyestes agrum ad Cythera situm habitavit, II, 350, 9.
- Thymbris (L.), Romanus, Valerio Gestio filium et thesauros custodiendos tradit; custodem perfidum necat, IV, 321, 6.
- Thymetadæ, Hippothoontidis demus, II, 356, 13.
- Thymætes, Oxyntæ filius spurius, Aphidam fratrem, Oxyntæ f. legitimum occidit, et sic imperio politur, III, 386, 50. Certamen singulare detrectat, IV, 539, 19.
- Thyne, Libyæ opp., III, 239, 134.
- Thyni in Thracia, eorumque mores, III, 461, 127.
- Thynia regio a Thyno dicta, III, 594, 40. Thyni habitabant a Rhebante fl. usque ad Caletem fl., III, 594, 41. Psilio fl. a Bithynis separantur, IV, 354, 4. Thynidem terram Heracleotæ a Nicomede recuperant, III, 535, 16. Thyniacam Thraciam tenet Zipætes, frater Nicomedis regis, III, 535, 17.
- Thyniadis ins. ambitus, III, 16, 19.
- Thynus, Bithyni frater, Phinei adoptivus f. vel Odrysi f., III, 594, 41.
- Thynus, Arganthonis f., III, 594, 40.
- Thyone, e. q. Semele, III, 639, 13.
- Thyreatis regio, Lacedæmonis et Argivis bellorum causa, IV, 519, 3; victoriæ ad Thyream reportatæ memoriæ in festis quomodo celebrent Lacedæmonii, II, 626, 5.
- Thyryon, Bathyclis Arcadis f., II, 336, 3.
- Τίτσας κρήνη, Lacedæmone, III, 142, 86.
- Tibareni, Scythæ, justissimi; puerperarum ibi mos, II, 379, 15.
- Tiber fl. unde dictus, III, 231, 27; olim Alba, III, 92, 21; vel Albula, III, 96, 2.
- Tiberius Silvius, Silvii f., III, 96, 2.
- Tiberius imp. Parthis Phraaten, eoque in itinere mortuo, Tiridatem regem constituit, IV, 184, 2. Ejus de Christo ad senatum verba, IV, 199, 14, § 3; familiaris Potamo Mytilenæus, IV, 174, 55.
- Tiberius, sub Justino II summus dux exercitus, ad res contra Avarēs gerendas mittitur (568), IV, 235, 29. Ad pacem cum Avaribus ineundam propensus (570), III, 237, 33. Ejus ad Bonum ducem literæ, *ibid.* Clade ab Avaribus afflictitur; inducias componit, quas secula pax est, IV, 237, 34. Avaribus, quos latrones expilaverant, res suas restituit, IV, 237, 35; ab Justino II in imperii societatem adscitus, una cum Sophia uxore Justiniani negotia publica curat. A Chosrois legato Jacobo literæ arrogantissimæ ei traduntur; ipse in Persiam legatum mittit Zachariam (575), IV, 240, 37 et 38. IV, 275, 5, per quem efficit ut in Oriente (excepta Armenia) annuæ essent induciæ, IV, 240, 38. Iterum ad Chosroem mittit Zachariam et Trajanum, ut in triennium inducias obtinerent, 241, 39. At legati a Persis adducuntur, ut in quinquennium induciæ fierent. Quas quum detrectet Tiberius, Persæ in fines Romanorum irrumpunt (576), IV, 241, 40. Tiberii duces in Oriente male res gerunt; quare denuo legatum misit ad Persas, Theodorum, Bacchi f. Chosroes se ad pacem componendam paratum declarat, IV, 242 sq., 41. Cum Sabiris et Alanis de pace agit, IV, 244, 42. Valentinum ad Turcos legatum mittit, ut eos ad belli contra Persas societatem adduceret. Attamen Turcorum dux Turxanthus, Dizabuli nuper mortui f., ob fœdus cum Avaribus (qui olim a Turcis defeecerant) initum Romanis succensebat, adeo

ut Bosphorum urbem exercitu aggrediretur (476), IV, 244 sqq., 43. Ea urbe capta, apertum contra Turcos exardet bellum, IV, 547 sq., 45. Romanorum et Persarum legati in finibus utriusque imperii conveniunt (577), IV, 248, 46. Romani Persarmenia cedunt; sed Daras opp. sibi reddi volunt, IV, 249 sq., 47. Tiberius auctor est Bajano ut cum magno exercitu irrumpat in sedes Sclavinorum, qui Thraciam et Græciam vastaverant (578), IV, 252, 48. Pecunias ad aliquos e principibus Longobardorum conciliandos mittit (578), IV, 253, 49. Chosroes inter ipsas pacis actiones bellum renovat, IV, 253 sq., 50. Tiberius multos e captivis Persis libertati reddit, et de pace legatos in Persiam mittit; eodem tempore etiam Chosroes de eadem re ad Tiberium misit Pheroglatem (579), IV, 255, 54. Ne pax confirmaretur, mors Chosrois impedit. Filius et successor ejus Hormisdas, vir ferox, pessime habet imperatoris legatos rebusque infectis dimittit. Quare Tiberius Mauricius, quem summum exercitus in Oriente ducem constituerat, bellum strenue parare jubet (479), IV, 256 sqq., 55. Mox bellum componere studet; Zachariam legatum in Persiam mittit; nihil tamen proficit (580), 260 sqq., 60. Dux ejus Mauricius a Persis vincitur, 263, 61. Tiberius imp. ut Italiam adversus Longobardos tueatur, iterum multos eorum donis in partes suas traducit (580), IV, 263, 62. Bajanus, Avaram dux, perfide fœdere rupto, ad Sirmium progreditur, Saumque fluvium trajicere instituit, bellum in Sclavinis præstendens; 263 sq. 63. Sirmium postulanti non obtemperat Tiberius, 265, 64. Urbem fortiter defendit Theognis, sed postremo Tiberius cogitur ut Bajani postulatis cedat (581), 268, 66.

Tibia in Libya inventa, II, 478, 34; tiliarum varia genera, II, 286, 67. III, 482, 80.

Tibisias fluv. (*Theiss*), IV, 95, 9.

Tibales, post mortem Nicomedis fratris viduam ejus Etazetam uxorem ducit, III, 537, 22.

Tigas fluvius, IV, 83.

Tigranes, Armeniæ rex, primum Cholobelenes in Armenia satrapa fuit, III, 587, 4. Socius Mithridatis contra Rom., III, 541, 30. Mithridati auxilia promittit, III, 549, 43. Ad eum fugit Mithridates, III, 549, 43; quem in conspectum non admittit; tradere vero Luculli legato recusat; idem literis ad Lucullum scriptis iram ejus auget, III, 550, 46; tandem in colloquium admittit Mithridatem, eumque cum 10000 militibus in Pontum remittit, III, 555, 58. A Lucullo ad incitas redactus in castellum fugit; Mithridatem advocat, eique omnia permittit; ad Phradatem de societate legatos mittit, III, 555, 56 sqq. Cf. III, 606, 12. Per quot annos Syriæ imperium tenuerit, III, 716, 26. *not.*

Tigranocerta, III, 556, 55. 56, i. e. Tigranopolis, III, 661, 13.

Tigres Indiæ, II, 410, 10.

Tigris fluvius unde dictus, IV, 428, 3. 516. In eo mynda herba, II, 330, 4; cum Eulæo ad Characem urbem lacum efficit, III, 476, 39.

Tigurini, III, 285, 75.

Timæa, Agidis regis uxor, cum Alcibiade rem habuit, II, 484, 63.

Timæus Tauromenita, γρασυλλέκτης, IX, 171, 61.

Timagoras Atheniensis ad Artaxerxem venit, a quo splendidissimis donis honoratur, II, 296, 11.

Timagoras scriptor, IV, 520.

Timagenes Alexandrinus, historicus, III, 317 sqq.

Timagetus historicus, IV, 519.

Timander, pater Cottus et Eurythemidis, IV, 432, 2.

Timarchus Milesius, frater Heraclidæ, Mediæ satrapa, Demetrium Sotorem apud Romanos criminibus onerat,

senatores largitionibus corrumpit, ab iisque regiam in Media potestatem obtinet; fœdus cum Artaxia Armeniæ rege contrahit, II, *præf.* xi, 13.

Timasias, Argivis adscriptus, in Ephesiade ad Pontum Eux. cum Ephesiis colonis conssedit, deinde Byzantium cum iisdem migravit, ubi prætor urbis factus, administrationem civitatis reformavit, leges novas promulgavit, templa partim restauravit, partim funditus extruxit, IV, 152, 32.

Timasius, militum dux, ex Asia ab Eutropio advocatus et ad honores proventus, postea ab eodem eversus. Mores Timasi, IV, 44, 70 et 72.

Timauum in intimo sinu Adriatico, cum flumine cognomine atque templo Diomedis, III, 275, 55.

Timaus, Ægypti rex, sub quo Hycsos in Ægyptum invaserunt, II, 566, 42.

Timocreon, Simonidis poetæ adversarius, II, 188, 297.

Timolai Larissæi scriptum, IV, 176, 63.

Timoleon post pulsum Dionysium Syracusis novis colonis frequentat, agros dividit aedesque vendit, II, 82, 2. Lumina oculorum amittit; imperio se abdicat, II, 82, 2.

Timomachus, Ægidarum dux; ejus thorax in Hyacinthis publice ap. Lacedæmonios exponitur, II, 127, 75.

Timomachus historicus, IV, 521.

Timon misanthropus. Ejus mors et sepulcrum, III, 5, 16; ejus de Epicuro versus, III, 45, 40.

Timon, e Tio Bithynus, Gazæ pater, III, 609, 1.

Timonitis Cappadocia, IV, 545, 37.

Timophanes Corinthi tyrannus evasit, II, 140, 102 a.

Timophanes, perdives Mytilenæus, filiam recusans Doxandro, causa fuit belli cum Atheniensibus gesti, II, 158, 172.

Timostratus, dux Rom. sub Justino, bello captus a Sarcenis liberatur per Abramum legatum, IV, 179.

Timostratus, pater Joannis, IV, 275, 5.

Timotheus, Clearchi Heraclæotarum tyranni f., frater major Dionysii, a Satyro patruo et tutore regnum accipit septem annis post necem patris, II, 527, 2; moderatus, beneficus, justus, fratrem imperii consortem adsciscit et successorem destinat; hostibus formidabilis; splendido funere a fratre honoratur, III, 528, 3.

Timotheus, Thucydidis f., III, 117, 4.

Timotheus, Atheniensis Eumolpida, sacrorum interpres, cum Manethone apud Ptolemæum Sotorem versatur, II, 614, 78.

Timotheus, Cononis filius. Ejus dictum, IV, 420, 34.

Timotheus poeta, II, 287, 73.

Timotheus Milesius, citharista, IV, 342, 11.

Timotheus a Ptolemæo Physcone occiditur, II, *præf.* x, 11.

Timotheus, Joannis ad Chosroem legati comes; postea iterum ad regem Persarum mittitur, IV, 222 sq.

Timotheus historicus, IV, 522.

Timycha, Lacedæmonia, Myllæ Pythagorei uxor; ejus præclarum facinus, III, 7, 22 a.

Tingis urbs. Ibi Antæi sepulcrum, III, 471, 19.

Tiphæas fluvius (al. I. Tibisias, Tibiscus, i. e. *Theiss*), IV, 83.

Tiphilis, Iberorum metropolis, IV, 271.

Tiphys, Argus gubernator, in Heraclensium regione moritur, II, 41, 58. III, 307. II, 42, 1.

Tiresias, Eueris f., quomodo in feminam mutatus; et cur a Junone excæcatus sit, III, 618, 33. II, 244, 30; a Cadmo ex exilio revocatur; ejus mores et doctrina, III, 627, 4.

Tiribazes in pugna quam Artaxerxes cum fratre commisit, regi operam navat, II, 93, 24. Sardinum præfectus, Cononem in vincula conjecit, II, 94, 27. Ei Artaxerxes Amestram filiam promiserat, non dedit vero, sed Atosam ejus loco despondit ei. Quare animum a rege alienavit Tiribazes, *ibid.*

- Tiridates, frater Arsacis, Antiochi II temp., III, 586, 1.
 Tiridates a Tiberio Parthorum rex constituitur; mox ab Artabano regno expellitur, IV, 184, 2.
 Tirsæ, una ex Mygdonis uxoribus, IV, 510, 14.
 Tirsæ, Mygdonia in Macedonia urbs, IV, 510, 14.
 Tiryntii primi turres ædificaverunt, II, 182, 257; III, 486, 1. Tirynthe Junonis statua e piri ligno, IV, 383.
 Tiryntem ad Eurystheum venit Hercules cum Licymnio, Iphicle, Megara, III, 369, 20.
 Tisander, Epilyci f., pater puellæ, quæ Xanthippo, Periclis filio, nupsit, II, 56, 11.
 Tisare in Thracia, IV, 339, 6.
 Tisias poeta, postea Stesichorus, IV, 174, 57.
 Tisiphone Furia, IV, 291, 4. Cithæronem amat, et non amata necat, II, 330, 2.
 Tisithen, Mosis nomen Ægyptiacum, III, 495, 1.
 Titacciæ, Atticæ pagus, IV, 462, 1.
 Titan in histor. Babylon., II, 502, 9. 10; cum eo Saturnus pugnat, IV, 282, 5.
 Titanes. Contra eos e Naxo ins. profisciscitur Juppiter, IV, 293, 2. Titanes in Phœnicum mythologia, III, 567, 8.
 Titanides. Ἐττά Τίταϊδες ἢ Ἀπρέμειδες, in Phœnicum mythologia, III, 568, 19.
 Τίθηϊδα Lacedæmoniorum, III, 142, 86.
 Tithoes semideus, rex Ægypti, II, 531 a.
 Tithonus in cicadam mutatus, II, 309, 20. *Tithoni senectus*, proverb., II, 309, 20.
 Titias, Jovis f., Idæus Dactylus, ap. Mariandynos pro deo colitur, IV, 354, 3. Rheæ assessor, IV, 448, 9; pater Priolai et Bormi et Mariandyni, IV, 353, 2. Cf. III, 14, 9.
 Titon, Italiæ fluvius, III, 32, 23.
 Titus, Vespasiani f., Rom. imperator, IV, 578, 102-105.
 Titus, tribunus Maurorum, invitus imperator creatur; mox a suis militibus interficitur, III, 674, 15.
 Tityi tributum recusantes bello a Tyri rege Hiromo petuntur, IV, 446, 1.
 Tius, Milesius, a quo Tius urbs dicta, III, 574, 16.
 Tius, Paphlagoniæ urbs, unde dicta, III, 574, 16; urbs Heracleotis subjecta, III, 531, 7. Eam Cyrus dat Pytharcho Cyziceno, IV, 289, 4; capit Prusias, III, 340, 27; eam Heracleenses a Nicomede rege recuperant, soluta pecunia, III, 535, 16; a Connacorige occupatur, mox ab eodem Triario Rom. duci traditur, III, 553, 52. Ex ea: Demetrius. Gaza. Antipater. Chrestes. Chrysium. Theophilus. Hiero. Alexander, q. v.
 Tias, Thinita, rex Æg. (dyn. II, 4), II, 543.
 Tlepolemus, Astydamiæ Amyntore natæ f., vel Astyoche Actoræ natæ f., IV, p. 286.
 Tlepolemus, Hercules f., Licymnium invitus interficit; Rhodum exulat; ibi rex totius insulæ creatur; Trojam proficiscens regnum Butæ tradit. Ad Trojam perit, III, 178. III, 25, 6. IV, 387, 2.
 Tlepolemus (*Neoptolemus* Dexipp. cod.), Carmanis præfectus, III, 668, 1.
 Tlepolemus ab Ægyptiis exercitus ducem in regione Pelusiaca se creari curat. Agathocles, Ptol. Epiphanis tutoris, consilia, quibus regnum ille sibi vindicare studebat, omni modo diluere studet; qua in re adjuvatur populi in ipsum benevolentia, in Agathoclem odio, II, præf. p. xxix sq.
 Tlepolemus, Pisistrati Orchomenii f., IV, 515, 2.
 Tlous, Tremili et Praxidices f., III, 236, 84.
 Tmolus, pater Tantalii, III, 367, 17.
 Tmolus mons Lydiæ, III, 367, 17. II, 314, 34; montis lapis memorabilis, IV, 368, 4.
 Tole, Æthiopiæ opp., IV, 333, 1.
 Tolistobogii, Zeilæ contra Bithynos socii, III, 537, 22. Tabiam condunt, III, 536, 19.
 Tolosæ, Galliæ urbis, templum ejusque divitiæ, III, 261, 27; thesaurorum in ea origo, III, 323, 9; contrectavit eos Cæpio, ausique pœnas dedit, ib.
 Tomoeiphtha, Æg. rex xxx sec. Eratosth., II, 558.
 Tomis, emporium Calatiæ vicinum; de eo controversiæ Calatianorum et Byzantium, III, 527, 21.
 Τόμας, festum Samium, III, 103.
 Tonosures (*Juncarsi* Jorn.), gens barbara, quam a partibus Romanorum stantem Rua Hunnus bello aggredi volebat, IV, 71, 1.
 Tonus, Bonzæ pater, e Paræopoli Macedo, IV, 609, 1.
 Topazius, insula, III, 237, 96. Topazi insulæ lapides, III, 479, 60. Topazôn insulæ situs; nominis etymologia; lapides, III, 480, 64. 477, 41.
 Torrhebia Jovi parit Carium, III, 370, 22.
 Torrhebia palus, III, 370, 22. Torrhebiorum mons Carius; Torrhebiæ cantilenæ, III, 370, 22.
 Torrhebus, Lydiæ urbs, III, 370, 22.
 Torrhebus, Atys f., III, 370, 22.
 Tortyren urbem Cyrus dat Pytharcho Cyziceno, IV, 289, 4.
 Tosatradates (vel Atratades), pater Cyri, III, 398.
 Toserlasis, Memphita, rex Æg. (dyn. III, 6), II, 544.
 Tosimares, Æg. rex xxiv sec. Eratosth., II, 558.
 Tosorthus (Sesorthus), Memphita, rex Ægypti (dyn. III, 2), II, 544.
 Tottes. V. Onnes.
 Toxeus, Euryti f., IV, 333, 6.
 Toxoclitus, Hercules et Megaræ f., IV, 350, 5.
 Trachea, mons ad Ephesum, IV, 371.
 Tragilus, urbs Thraciæ, III, 301. Tragilensis, Asclepiades, III, 301.
 Tragicus Cretensis Aristippum Argivorum tyrannum occidit, III, 26, 8.
 Tragœdia cum dorica adhibuit mixolydiam harmoniam, II, 283, 42.
 Trajanus Decebalus Dacum regi pacem concedit (163), IV, 185, 5. Trajanus imp., VI consul (112 p. C.), II, 623, 54. Chosroem I sive Sanatruicum proelio vincit; ejusque in locum substituit Parthamaspatem. Imperatoris de his ad senatum literæ, II, 590, 18. Quomodo Tigrim transgressus sit, III, 590, 19. Trajanum Constantinus M. Βορσάνην τοῖς τοῦ appellare solebat, IV, 199, 15. Trajani soror Marcia, III, 675, 18. Ceterum cf. de Trajano IV 580, 111 sq.
 Trajanus, a Tiberio ad Chosroem legatus missus (576), IV, 241, 39. 40; 253, 50.
 Tralla Amazo, III, 597, 58.
 Tralliani: Phlego et Protarchus, q. v.
 Trambelus, Telamonis f., Apriatæ, Lesbiæ puellæ, amore captus, quam irâ abreptus occidit; ipse occiditur et sepelitur ab Achille, IV, 335, 2 a. Heroum Trambeli, *ibid.*
 Trapezus Pontica, III, 291, 3. 668. IV, 230, 22. Trapezuntius Nicostratus, III, 664.
 Trapezus Arcadiæ, III, 337, 39.
 Trasimenus lacus; pugna ad eum commissa, III, 92, 19.
 Trausianorum in Thracia mos, III, 460, 119.
 Tremile, sic olim Lycia vocata, III, 236, 84.
 Tremilus ex Praxidice pater Cragi, III, 235, 75; ex Ogygia sive Praxidice filia pater Tloi, Xanthi, Pinari, Cragi, III, 236, 84.
 Treteres. V. Trieres.
 Τρία (τὰ) ἐκ τὸν θάνατον, proverb., IV, 327, 33.
 Triangulum, instrum. mus., Syrorum inventum, III, 481, 73. IV, 475, 2. Ibyci inventum, III, 3, 5.
 Triarius (C.) Delum urbem a piratis vastatam restaurat,

- (Ol. 177, 4), III, 606, 12. Triarius, Rom. dux in bello Mithridatico, Apameam urbem capit, III, 547, 41. Ad Nicomediam copias suas cum Cottæ exercitu conjungit, III, 548, 42; naves Mithridatis e Creta et Hispania redeuntes ad Pontum præstatur, III, 548, 43; eas ad Tenedum aggressus in potestatem redegit, III, 551, 48. A Cotta advocatus Heracleam a mari cingit; urbe potitur proditiōne, 553, 51. Deinde Amastrim et Tium urbes, quas Connacorex occupaverat, recipit, 553, 52.
- Triarius, pater Theuderichi Gothi, IV, 119, 11 *et passim*.
- Triasius campus, III, 22, 3.
- Triballorum institutum, III, 459, 118. Triballis præfectus Antipater, III, 668, 1.
- Triballus et Simus Cercopes, IV, 528, 13.
- Tribonianus, Justiniani assentator, IV, 176, 64.
- Tribus, *τρεῖς*, Atheniensium, II, 106, 3 et 4. II, 357.
- Tricca Thessalica, II, 311, 25.
- Tricorythus, *Æantidis* demus, II, 356, 14.
- Tridenti in urbe mulier serpentes enixa, III, 623, 53.
- Trieres (*Treres*), a Triere dicti, III, 597, 56.
- Trieres, Ombriarei et Thiraces f., III, 597, 56.
- Trigibildus (qui in Exc. De sent. male *Argibolus* vocatur), sub Arcadio imp. in Phrygia militum dux, rebellis, Asiæ minoris provincias immanem in modum diripuit; hunc clanculum adjuvabat Gainas; uterque hoc agebat, ut Eutropii eunuchi potestatem everterent, IV, 47, 75 et 76. Cf. IV, 611, 190.
- Triginta viri. Decretum de eorum dominatione scripsit Dracontidas, II, 127, 74; quot Atheniensium occiderint, II, 209, 1, 9.
- Trigonum, instrumentum mus., II, 286, 64.
- Trimilis regio, postea a Latona Lycia appellata, II, 343, 2.
- Trinemensæ, Cecropidis demus, II, 356, 12.
- Triopas, Solis et Rhodi f., III, 176, 1; e Rhodo in Triopum Carie præ. trajecit, III, 176, 2. Ejus socii Phorbas et Perlergus, IV, 389, 7; ex Ischylla Phorbantem genuit, IV, 481, 1.
- Triopium prom. II, 131, 88 a. In Triopio Dorienses Pentapolis Nymphis, Apollini et Neptuno ludos agebant, IV, 324, 23.
- Triphylia, II, 135, 93.
- Triptolemus, aratri inventor, II, 182, 258. Frumentum disperiens, IV, 538, 1. Athen. legislator, III, 36, 3.
- Tripus 7 sapientium, II, 347, 1. III, 662, 9. IV, 473, 4. *Τρίπους*, instrumentum musicum, IV, 342, 12. Tripodum genera, IV, 495, 15.
- Τριποῖδαμοι* in India, II, 424, 30. 425, 33.
- Triton, frater Eurypylis, IV, 285, 3. Ex Hecate pater Cratædis, IV, 495, 18.
- Τριτοκάρτεος*, II, 111, 19.
- Τριττός*, Atheniensium, II, 106, 3.
- Troadenses, porticus Byzantii, IV, 153, 39.
- Troadis fines, II, 65, 2. Troadis urbes Neandria et Arisbe, q. v.
- Trocundus, Zenonis dux, Marcianum in Asia rebellem capit, IV, 619, 211, § 4.
- Trœzen, II, 354, 3. Trœzeniorum tribus Hyllis, III, 638, 9. Trœzenii Deiphon suadet, ut ab Argivis deficiant, III, 376, 38. Datum iis oraculum, II, 137, 96 a. Cum Achivis Sybarim condunt; deinde ab iis ejiciuntur, II, 175, 235. Trœzeniorum vitis Anthedonia et Hyperia, II, 135, 94. Festum Gerasii mensis, quo heri servis ministrant, IV, 359, 13. Trœzenii polybum sanctum habent, II, 318, 47. Fons mirabilis, II, 84 b. Trœzeniacæ saltationes, II, 284, 49. Trœzenii: Pittheus, II, 136, 96. Dionysodorus scriptor, II, 34 b. et Zenodotus scr., q. v.
- Trœzenia in Massaliotica, III, 645, 55.
- Troglodytarum gentes variae recensentur, III, 477, 42. Troglodytæ num sint Eremitæ Homerici, III, 289, 86. Sambyce *τερρυόδω* utuntur, III, 73, 8. IV, 490, 5. Troglodytæ ad sin. Arabicum, olim Michoë vel Midoë dicta, III, 477, 41; ab Abrahami nepotibus occupata, III, 214, 7. Ibi lacus memorabilis, III, 478, 48. Angues et testudines ingentes, III, 16, 20.
- Trogmi Galli Ancyram condunt, III, 536, 18.
- Troja quando condita, III, 503, 3; muris cincta, non ab Apolline et Neptuno, sed a Laomedonte, qui eam in rem pecuniam in sacris illorum deorum thesauris depositam impendit, II, 33, 18. Herculis contra Trojam expeditio, II, 350, 8. Trojanorum socii Heneti, II, 337, 9; urbs ab Ænea Græcis proditur, II, 343, 4. Quando capta sit, III, 340, 20. 503, 3. II, 581. 625, 1. IV, 341, 2. II, 472, 11. III, 26, 10. II, 66, 7. IV, 387, 2. 292, 2. Belli Trojani æqualis Homerus, II, 10, 10. Trojanæ mulieres, Æneæ comites, in Italia classem incendunt, II, 66, 8; regionem Trojæ vicinam Phryges occupant, II, 342, 2. Trojani ludi ab Achille in honorem Patrocli instituti, II, 189, 282. Ad Ilium Alexander solennia sacra instituit, II, 241, 19.
- Trophonius, Agamedis et Epicastæ f., architectus, fur; fugit Lebadeam; subterraneum ejus domicilium et oraculum; pater Alcandri, III, 637, 6. Liber qui *εὐπορώνων κατὰ βασις* inscribitur, a Dicaearcho compositus, II, 266, 71. In antrum Trophonii descendit Parmeniscus Tarentinus, IV, 494, 8. Trophonius Pagasis templum Apollinis ædificavit, II, 198 a.
- Tros Dardano Batæam filiam dat et moriens regnum eidem relinquit, III, 154, 28. Ganymedis p., III, 370 *not.* IV, 548, 14, et III, *ibid.*
- Tros, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Truli ab Vandalis Gothi cur vocentur, IV, 64, 29.
- Tryphæna, Ptolemæi VIII f., uxor Antiochii Grypi, III, 715, 25 *not.* 716, 27.
- Tryphon. V. Diodotus.
- Tuberus (*Tomerus* ap. Arrian.), fluv. in mare Erythræum exiens, III, 476, 39.
- Tudo, Arnossi Mysorum regis f., Sadyattæ desponsa a Gyge Sardes adducitur; regi nuntiat, quomodo in itinere Gyges vim ipsi inferre tentaverit, II, 384; post necem Sadyattis Gygi nubit, III, 385.
- Tugeni, III, 284, 75.
- Tullus Hostilius rex, Albanos vincit, regemque eorum Metium Fufetium equis discerpi jubet, IV, 298, 1.
- Turci antiquitus Sacæ vocati, IV, 227, 19; olim Messagetæ dicti; a Persis Carmichiones appellantur, IV, 270. Turcorum terram invadunt Avars; Turci sub Dizabulo contra Ephthalitas belligerant (c. 562), IV, 205, 10; ad Justinum II legatos miserunt, ne Avars reciperet obscrantes (c. 568), IV, 270, 225, 18. Fœdus cum Romanis ineunt, IV, 226; victis Ephthalitis, Serum emporiis possuntur, IV, 270. IV, 226. Ad eos Zemarichum legatum mittit Justinus (668), IV, 271, 273, 2. Turci subjecti Sogdaitæ, III, 225, 18. Turci in Persiam invadunt. Justinum ad bellum contra Persas renovandum incitant, IV, 236, 32. Turcorum dux post Dizabulum Turxanthus, q. v. Legati Rom., qui ante Valentinum (576) ad Turcos missi sunt, IV, 245. Turci, qui Justinii temporibus postremis Byzantii morabantur, IV, 244. Circa Chersonem castra habent, IV, 266. Turcorum ferri fodinæ, IV, 227. Ritus sacri quidam, IV, 227. Vini genus, IV, 228. Opulentia, *ibid.*; regulus Arcesilas (?), IV, 245.
- Turditania metallorum copia et præstantia clara, 272, 48; oppida Abdera et Odysea, III, 274, 49.
- Turella Forensis, e Bononia longæva, III, 609, 29.
- Turnus, Dauni f., III, 231, 28.

Turxanthus, Dizabuli filius, unus ex Turcorum regulis, Valentinum Justini legatum superbis verbis excipit, irascens scilicet ob fœdus cum Avaribus a Rom. initum; Bosphorum occupaturus Bochanum ducem eo militat (576, IV, 245. Quattuor Hunnos patris manibus immolat, III, 247, 42. Ejus cognatus Tardu, *ibid.* Bosphorum urbem capit. Ex eo tempore Turcorum et Rom. bellum., IV, 247 sq., 45 Sero tandem Valentinum ludibrio habitum dimisit, IV, 248, 45.

Tusci. Iis cum Carthaginiensibus pacta commerciorum erant, II, 169, 210. Tusci aruspiciu et extispiciu inventores, IV, 490, 5.

Tuscanus, Phryx, Juliani judicia reprehendebat, IV, 24, 25.

Tutapus, Indiæ fluv., II, 413, 18.

Tutela. Tutores. V. Ἐπίτροποι.

Tuthmosis (Amos. Amosis), Æg. rex (dyn. XVIII, 1), pastores Ægypto ejicit, II, 567, 572, 50.

Tuthmosis (Tmosis), Æg. rex (dyn. XVIII, 7), II, 573.

Tyana ab Aureliano imp. capta, IV, 197, 10.

Tydeus ad Adrastum veniens, III, 157, 48.

Tyli insulæ arbores lanigeræ, III, 479, 58.

Tyliplus, pastor Arcadicus, IV, 531, 1.

Tykonis gens, ex qua oriundus Cadys, ejusque filius Sadyattes, III, 383, et Lixus, III, 385.

Tymbosynus murus Byzantii, IV, 151, 27.

Tymbrium, urbs Phrygiæ, III, 644, 46.

Τυρμία, l. q. ὁρμας, in Lyciorum lingua, III, 234, 72.

Tymnus (s. Tymnissus), Cariae opp., III, 234, 63, 72.

Tymphaci, Epiri gens, II, 462, 4.

Tyndarida, Pelei contra Acastum socii, III, 389, 56; in Atticam invadunt: eorum comites Echedemus et Marathon Arcades, II, 239, 13. Cf. Castor et Pollux.

Tynes Chalcidensis litem judicavit quæ Hesiodo cum fratre erat, IV, 482, 2.

Typhis, III, 13, 7.

Typhon Jovis fulmine percussus fugam arripit; per quasnam terras, II, 39, 52; sub Ætna jacet, IV, 341, 4. — Typhon, Osiridis frater, rex Ægypti, II, 526 a. 531 a. Etiam *Bebon*, *Seth*, *Smy*, vocatur, II, 613, 76. 77. Typhonii appellabantur homines, quos diebus canicularibus in Ithiæ urbe Ægyptii olim mactabant, II, 616, 83. Typhonis urbs Auaris in Ægypto, II, 579. Typhonis os ferrum appellant, II, 613, 77. Typhon in Phœnicum mythologia, III, 568, 21.

Tyra gens ad sinum Arab., III, 477, 41.

Tyrannion Amisenus, antea Theophrastus, IV, 176, 66.

Tyrannus. Hujus vocis historia, II, 62, 7.

Tyras urbs et fl. Ponticus, III, 232, 36.

Tyreis, Memphis, rex Ægypti (dyn. III, 3), II, 544.

Tyrconidae, Atticæ pagus, IV, 462, 2.

Tyrimmas, Cœni filius et successor, regnat 45 annis, III, 690. Perdicæ p., III, 165, 21.

Tyrimidae, Cœneidis demus, II, 356, 11.

Tyro, Salmonei f., Neptuno parit Neleum et Peliam; Creteo marito parit Æsonem, Pheretem, Amythaonem, III, 302, 3. Cf. IV, 544, 15.

Tyrodiza, Thraciæ urbs, II, 618, 3.

Tyrrheni, II, 291, 90. Eorum mores, II, 217, 16. 178, 246 sq. In Tyrrheniam abeunt Pelasgi, II, 349, 3. Tyrrheni pirate, III, 103, 1. Tyrrheniam adiit Homerus, II, 222, 32. Tyrrhenici maris accolæ Ausones, II, 179, 247 a. Tyrrhenus (e Lemno) erat Pythagoras, II, 272, 1. III, 10, 30. 41, 22. 10, 30. Tyrrhenica insula Artemita, III, 573, 13.

Tyrrhenia Æneæ parit Romulum, IV, 297, 6.

Tyrrhenus, Mnesarchi f., frater Pythagoræ, III, 10, 30.

Tyrtæus, III, 170, 13. IV, 176, 65.

Tyrus sive Anatha, in Euphrate castellum, III, 590, 22.

Tyrus urbs unde nomen nacta sit, IV, 544, 15. Tyri reges: Suron, Davidis æqualis, II, 225, 18. Abibalus, Hiromus, Salomonis æqualis, Balezarus, Abdastratus, Astartus, Aserymus, Ithobalus, Balezorus, Matgenus, Pygmalio, cujus soror Dido Carthaginem condit, IV, 446, 1. Ex his urbem templis aliisque ædificiis ornat Hiromus rex, IV, 446, 1. 398, 2. Postea regnant Ithobalus, sub quo Nabuchodonosor urbem obsidet, deinde Baal. Tum judices: Ecnibalus, Chelbes, Abbarus, Mytgonus, Gerastratus, Balatorus, Merbalus Babylonius, Hiromus, cujus anno decimo Cyrus imperium suscepit, IV, 447, 2. Tyrii sub Ithobalo rege siccitate laborant; Botryn in Phœnicia et Auzam in Libya condunt, IV, 447, 4. Tyrus ab Alexandro M. expugnata, II, 472, 12. Tyrii Demetrium Nicaeorem ab Alexandro Zabina victum ab urbis ingressu prohibent, III, 713, 20. Tyrius Hercules, II, 320, 58; ejus templum, III, 511, 8. Tyrii: Callicrates, Porphyrius, Aspasius, Pythagoras.

Tysias fluv., IV, 95, 9.

Tzathius, dux Suanorum, IV, 210.

Tzirus, Theodori ducis cognomen, IV, 274.

U

Uaphres, Ægypti rex, Davidis et Salomonis temp., III, 225, 18. Ejus ad Salomonem literæ, III, 226.

Uaphres, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 7), ad quem Judæi profugerunt, captis per Assyrios Hierosolymis, II, 593, 66.

Uarchonitæ, sic a Turcis Avares vocantur, IV, 245 sq.

Uatias Mennem fratrem, Cumæorum tyrannum, ejicit, operâ Orchomeniorum, III, 387, 53.

Ucalegon, Thebanus, Sphingis pater, III, 336, 5.

Udæus, Spartus, IV, 520, 1.

Uenephres, Æg. rex dynastiæ primæ, II, 539.

Uguri Hunnorum gens, IV, 229, 21.

Ullibus (?), Scythæ, ab Anagaste interfectus, IV, 616, 205.

Ulphilas, Honorii dux, contra Constantianum et Gerontium rebelles mittitur (411), IV, 60, 16.

Ulysses, Laertis et Anticleæ f., e Penelope pater Telemachi, II, 147, 130; unde nomen acceperit, III, 101, 370, 21 a. Ejus soror Phœce sive Callisto, III, 152, 15. 339, 16. Palladium rapit, II, 10, 5; cum Æneæ e Molossia in Italiam proficiscitur, II, 66, 8. Κισσούδιον porrigit Cyclopi, II, 10, 7; galeam Matribus deabus consecravit in templo Engyii oppidi Siculi, III, 271, 45; in Italiam migravit ob seditiones quas procorum necatorum cognati movebant, II, 147, 133. Ulyxis errorum monumenta in Minervæ templo in Turditania, III, 301, 5. Ulyssis errores sec. Olympiodori sententiam, IV, 68, 45. Ulysses ex Euipe Theorpii gignit Leontophronem vel Doryclum, III, 339, 17; ex Circe Antiam et Ardeam, IV, 527, 6. Pater Telegoni, IV, 330, 2; pater Latini, avus Prænestæ, IV, 531, 2.

Umborum sedes et migratio, IV, 531, 1; mores, III, 457, 106 sq.

Unedones arbores Arabiæ, III, 479, 55.

Urania, meteorum, IV, 65, 36.

Uranus historicus, IV, 523.

Uranopolis in Atho m. ab Alexarcho condita, III, 169, 5.

Uranus, III, 568, 22. Ejus historia in Phœnicum mythologia, III, 567, 12.

Urbicius sub Zenone aulæ præfectus, IV, 618, 211.

Urbis, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42. 351, 2.

Urie, Babyloniarum urbs, III, 212, 3.

- Urogi, a Sabiris expulsi, ad Leontis societatem confugiunt, IV, 104, 30.
- Urphæ, Rubri maris ins., auro abundans, III, 225, 18.
- Ursa sidus, II, 13, 2.
- Usaphædus (Usaphæes), Æg. rex dyn. primæ, II, 539.
- Usdehadus Gepida ad Romanos profugus a Bajano in captivitatem vindicatur, IV, 232, 27. 234, 28.
- Usercheres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 1), II, 252.
- Usibalci, Æthiopiæ gens, IV, 376, 1.
- Usous, frater Samemrumi. Ejus instituta, III, 566, 8.
- Utiguros Hunnos, quorum dux Sandilchus, Justinianus contra Hunnos Cotriguros excitare studet (558), IV, 202, 3. Utiguri ab Avaris vincuntur (559), IV, 203, 5.
- Eorum dux Anageus, IV, 247.
- V**
- Valamir (Βαλἀμπος) Gothus accepto tributo a vastandis Romanorum finibus retinetur (461), IV, 103, 28; pater Theudimundi, IV, 127; et Tenderichii, q. v.
- Valens imp. Contra eum rebellat Procopius, IV, 26, 32; ob id pavescentis regis animum erigit et confirmat Arbitrio senex, IV, 27, 33. Valentis copiae in proelio contra Procopium ad Thyatira commisso parum abfuit quin vincerentur, IV, 27, 34. In consocios Procopii severe animadvertit, IV, 27, 35. Ejus dux Ælianus, IV, 27, 36. Gothici belli initia (366), IV, 28, 37. Valens pecuniæ cogendæ causa fundos publicos vendit, IV, 153, 6. Theodori in Valentem conjuratio (374), IV, 28, 38. In socios hujus Theodori sævit per Festum procons., IV, 29, 39. Gothos ab Hunnis pulsos in Romanam ditionem admittit, IV, 31, 42. Ejus exercitus in Asia sub Musonio procons. ab Isauris ingente strage afficitur, IV, 33, 45. Valens Antiochia Constantinopolim venit, bellum parans contra Gothos, IV, 34, 46. Sebastianum ex Italia advocat, virum probum strenuumque, qui belli ejus dux sit, IV, 34, 47. Cf. de Valente IV, 607, 182.
- Valens, Honorio utriusque militiæ dux, ad Attalum legatus mittitur, IV, 59, 13.
- Valentinianus Nicææ in Bithynia imperator proclamatur (an. 364), IV, 26, 29. Sallustium, præfectum prætorio, a munere suo removet; Rhodanum cremari jubet, IV, 26, 30.
- Valentinianus, Constantii et Placidie f. natus an. 419; Nobilissimus ab Honorio creatur; Romanorum Cæsar renuntiatur, IV, 65, 34, 613, 197. Cum Placidia post mortem Honorii contra Joannem tyrannum in Italiam proficiscitur; quinquennis puer, cæso Joanne, vestem induit imperatoriam (425), IV, 68, 46. Attilæ legatos de Honoria petenda missos re infecta dimittit; quare Hunnus bellum parat, IV, 98, 15 et 16. Actium occidit; ipse, machinante Maximo, cujus uxorem stupraverat, interficitur, IV, 614, 200, 615, 201. Ejus uxor Eudoxia et filia a Gensericho captæ, IV, 102, 24. Ejus bona sibi tradi postulat Genserichus, IV, 104, 30.
- Valentinus quidam a Galieni uxore observare Ingenuum jubetur, IV, 194, 5.
- Valentinus, Justiniani ad Avaras legatus (558), IV, 203, 5.
- Valentinus, sub Tiberio imp. Romanorum ad Turcos legatus, a Turxantho, duce eorum, contumeliis afficitur (576), IV, 244 sq., 43; sero tandem a Turxantho dimittitur, IV, 248, 45.
- Valeria Tusculanaria cum Valerio patre, quem deperiebat, rem habet, ex eoque Silvanum parit, IV, 321, 5.
- Valeria Luperca diis immolanda quomodo servata sit, IV, 322, 10.
- Valerianus imperator ad Saporem Persarum regem de pace legatos mittit, incassum, IV, 187, 9. A Sapore victus capitur, IV, 193, 3.
- Valerius Torquatus in Corsicam deportatus, IV, 515, 1.
- Valerius Publicola, sumtu publico sepultus, IV, 555, 43.
- Valerius Corvinus unde nomen nactus sit, IV, 557, 49.
- Valerius (C.) Primus, Quinti f., e Velia longævus, III, 608, 29.
- Valerius (M.) consul contra Samnitas bellum ad exitum ducit; in Campaniæ urbibus, petentibus Campanis, præsidia relinquit, II, præf. p. xxxvi, 2.
- Valerius (L.) Flaccus, Acilii Glabronis legatus in proelio ad Thermopylas commisso, III, 616, 32.
- Valerius Flaccus cum Finbria contra Mithridatem in Asiam mittitur. Ejus nex, III, 542, 33.
- Valerius, Constantii imp. temporibus Thraciæ præfectus; ejus de statu averruncis narratio, IV, 63, 27.
- Valerius cum Valeria filia concumbit inscius; ejus mors, IV, 321, 5.
- Valerius Gestius a L. Thymbri occisus, IV, 321, 6.
- Valerius Conatus terræ hiatu absorptus, IV, 372, 1.
- Valia post Singerichum dux Visigothorum creatur, IV, 63, 62. Honorio Placidiam reddit, IV, 64, 31. Moritur (418); succedit Theuderichus, IV, 65, 31.
- Valii, Æthiopiæ gens, IV, 376, 1.
- Vandali ab Aureliano vincuntur (271); eorum ad imperatorem legatio, III, 685. Pacem ab Aureliano obtinent, IV, 188, 12. Hispaniam vastantes in summas ibi Romanos angustias redigunt (414), IV, 64, 30; sub Gensericho Romam vastant; ceteramque Italiam et Siciliam infestant, IV, 102, 24. Gothos appellant Trulos; quam ob causam? IV, 64, 29. Ceterum v. Genserichus. Vandalus Gelimerus ab Justiniano captus, IV, 203, 4.
- Vararanes V, rex Persarum (419-440), pater Isidigerdis, IV, 138, 1.
- Vardanus in Persarmenia, ut necem Manuelis ulcisceretur, Surenem Persarmeniæ præfectum occidit (571), IV, 271.
- Valicinatiō, ἡ δὲ τῶν ἐμπόρων παντεί, Jamidarum, II, 199 a.
- Valius (C.) Tertius, Sp. f., e Placentia longævus, III, 608, 29.
- Velabrum, locus Romæ urbis, III, 76, 2.
- Velia urbs. Ex ea: C. Samphius. Q. Velius. Antonia Secunda. M. Vilonius Severus. C. Valerius Primus, q. v.
- Velitra, urbs Italia, III, 606, 11.
- Velius (Q.), e Velia longævus, III, 609, 1.
- Veneti (Heneti. Eneti) e Leucosyris profecti Trojanis opitulantur; inde cum Thracibus sedem figunt in sinu maris Adriatici; relictis in Asia Veneti Cappadoces facti sunt, II, 337, 9. Cf. III, 222, 22. Heneti ab Assyriis pulsi ad Padum sedes figunt, ubi Veneti appellantur, III, 596, 49. 122, 22. Venetis pullis qui primus vicerit Olympiæ, *ibid.* Venetorum institutum quoddam, II, 372, 5.
- Ventorum nomina, III, 296, 101.
- Venus Lemnias mulieres, quæ sacra ipsius neglexerant, quomodo puniverit, III, 303, 13. Cyprum petens ad Rhodum appellit; inde repellitur a filiis Neptuni. Hinc deæ ira, III, 175. Venus Ariadne apud Amathusios, IV, 371, 2. Venus Samia ἡ ἐν καλῶναις vel ἐν Ἐλαί, IV, 299, 1. Ejus in Papho templum, II, 352, 16, III, 66, 1. Veneris ἀνοσίας templum Thessalicum, III, 127, 44. Venus ἑραιρα templum habet Ephesi, III, 406. Veneris templum Byzantii, IV, 149, 16. Veneri Uraniæ nephelia sacra Athenis offeruntur, III, 127, 43. Venus Astarte, III, 569, 24. Venus πόρνη apud Abydenos, III, 11, 55. Venus Lania, III, 120, 14. Cnidie statua, IV, 482. Ejus cultus

- ap. Naucratis, IV, 480, 5. Venus e Neptuno mater Rhodi, IV, 404, 1; e Biblio vel Cinyra mater Cypri, III, 30, 11. Veneris statuæ amore ardet Pygmalio, III, 31, 13. Ei sacer pompilus piscis, II, 43, 3.
- Veranius (Q.) consul (49 p. C.), III, 622, 51.
- Verina Aug., soror Basilisci, IV, 116, 7. 110, 42; consanguinea uxoris Nepotis, pro quo regno exuto intercedit ap. Zenonem, IV, 119, 10. Pamprepium Byzantio expellit, IV, 132, 20; fraude sua Zenonem regno pellit; Patricium in imp. evehere voluit, neque vero obtinuit a magistratibus, qui Basiliscum renuntiarunt, IV, 136 a. 618, 210; ob Patricii cadem Basilisco irascens fratri Zenoni reditum parat; quare in summum venit vitæ discrimen, IV, 136 a. Illo insidias struit; quibus detectis, Illo a Zenone tradita, et in Ciliciæ castellum ablegata est, IV, 136 b. 619, 211, § 2. Cum Leontio in Isauria in imperium ab Illo rebelle evehitur, IV, 137, 1; in Ciliciam relegata, IV, 140, 4; dehinc in Papirium cast. ingravit, ubi moritur, *ibid.* IV, 621, 5.
- Vernus (L.) Aug. Ejus bellum Parthicum, III, 646. Achilli comparatur, III, 647, 1. Peste exercitus ejus infestatur, III, 648, 2; quam e Syria Romam attulit; pestis origo, III, 661, 20.
- Vespasianus imperator, IV, 578, 99 sqq.
- Vesta in Naxo, II, 156, 168 b. 'Αφ' Ἑστίας ἔρχου, proverb., IV, 60, 5. Vestæ γενέθλια apud Naucratis, II, 80, 2.
- Vestinus (M.) Atticus, consul (65 p. C.), III, 623, 52.
- Veterianus (T.), e Bononia longævus, III, 608, 29.
- Vetranionis et Magnentii ad Constantium de pace legatio irrita (350), IV, 190, 16.
- Veltius (T.) eques Romanus, perdives, cujus filius servorum rebellionis auctor exstitit, II, *præf.* xxii, 30.
- Veltius (L.), Brixellensis longævus, IV, 608, 29.
- Vetustus (L.) Secundus, Placentinus, longævus, III, 608, 29.
- Vibius (C.) Pansa a Cæsare consul designatus, II, 442, 22.
- Vibius (T.) Thalbius, e Parma longævus, III, 608, 29.
- Victor, copiarum dux in Juliani exp. Persica, IV, 5.
- Victoriam alis instructam primus efformavit Achænes vel Aglaophon pictor, IV, 359, 15.
- Vidicula Gothus Sarnatarum fraude succumbit, IV, 95, 9.
- Vilonius (M.) Severus, e Velia longævus, III, 608, 29.
- Viminacium, Mæsurum in Illyrico opp., ab Hunnis captum, IV, 86, IV, 73, 2.
- Vindicis equites in prælio contra Longabardos (167 p. C.), IV, 186, 6.
- Vinicus (M.), consul (45 p. C.), III, 618, 35.
- Vinum Chalybonium, III, 276, 58. Vini mixtiones optimæ, II, 50, 14. Vinum bibere mulieri probro est apud Italos, IV, 296, 3.
- Virgili poetæ annus natalis, III, 606, 12.
- Viriathus Quintum vincit; deinde fœdus cum eo facit, III, 643, 36. Viriathi fata postrema, II, *præf.* xix, 24. IV, 559, 60.
- Viriparach. V. Juroiparach.
- Virtus, Soteris et Praxidices f., III, 152, 17.
- Vitellianus, legatus et interpres ab Justino ad Bajanium missus, ab Avaribus in vincula conjicitur (568), IV, 231, 26. Dimissus, 233, 28.
- Vitellius per 8 menses imperator, IV, 577, 96-98.
- Vitex ad coronas adhibetur, III, 104.
- Vittiges Gothus ab Justiniano captus, IV, 203, 4.
- Vivianus, Adamantii pater, IV, 126, 8. De Viviano Aspar cum Leone imp. contendit, IV, 135 b.
- Vologesus III, Parthorum rex, contra quem L. Vernus Aug. per duces belligeravit, III, 646. Cum Thersite compara-
- tur, III, 647, 1. Ejus braccas, equum, equi frena, etc., fuse descripsit Anonymus quidam, III, 650, 6.
- Volsci, II, *præf.* p. xxxvii.
- Volcinius clavum figunt quotannis in Nortie templo, III, 96, 7. Urbs eorum ob statuas quibus abundabat, expugnata, III, 205, 9.
- Voltumnus, Campaniæ fl., Casilinarum agros alluit, II, *præf.* p. xxxix.
- Volumnius, Rom. in Syria dux sub Augusto, III, 422, 94.
- Volusianus, post Decii patris necem imperator creatur cum Gallo, III, 674, 16. IV, 598, 150.
- Volusius (Q.) Saturninus, consul (56 p. C.), III, 623, 56.
- Vulcanus quomodo Erichthonium genuerit, II, 22, 1. Cum Cerere de Sicilia possessione contendit, II, 84, 3. Vulcani insula ad Siciliam ignivoma, IV, 290, 9; officina in Hiera insula, II, 383, 4. Vulcanus ex Ætna Palicorum pater, III, 101, 7. Vulcanus in Academia Athen., III, 341, 24. E Leuoppe Ægyptum gignit, III, 502, 2. Vulcanus Chrysor ap. Phœnices, III, 566, 8. Vulcanus, rex Ægypti, II, 526 a. 530, 3. 534 a. Vulcani insulæ Adiabenes, III, 589, 13.
- Vultures e terra altera ignota nobis adveniunt, II, 31, 10. Quare aves hæ ad auspicia gravissimæ, *ib.* Carnivorarum justissimæ, *ib.* Totum eorum genus femininum, *ib.* Ex subsolani flatu concipiunt, *ib.*

X

- Xanthippe, Socratis uxor, II, 491, 3. 281, 30.
- Xanthippidas, archon Athen., II, 367, 14.
- Xanthippus, Periclis f. natu maximus, Tisandri filium ducit; homo nequam; a patre alienissimus, facinora ejus studiaque inepta in vulgus sparsit, II, 56, 11.
- Xanthippus Athen. ostracismo ejectus, II, 209, 1, 7.
- Xanthippus Arceas, Ereuthalionis pater, IV, 318, 2.
- Xanthii in Lycia ad Cragum montem Pinaram condunt, II, 343, 1. Cur a matribus nomina sumant, III, 15, 13.
- Xanthius, Menecrates, q. v.
- Xanthum fluvium cum infantibus adit Latona, lupis ducibus usa, 343, 2.
- Xanthus, Tremiliet Praxidice f., III, 236, 84; pater Lyciæ, III, 235, 81; Olenis poetæ, III, 236, 85. Ad eum in Témæra urbem venit Apteris e Creta profugus, III, 300, 1.
- Xanthus Boeotus cum Melantho Pylio certamine singulari pugnat, IV, 539, 19.
- Xanthus Æsopum servum habuit, II, 215, 10, 5.
- Xanthus, Lydii historicus, IV, 171, 47. Ejus historia suppositicia, IV, 342, 9.
- Xanthus Milesius Gythyniam uxorem a Gallis captam redimendi causa Massiliam proficiscitur, III, 307.
- Xenæus Antiochiæ architectus sub Seleuco Nicator, IV, 469.
- Xenagoras historicus, IV, 526.
- Ξενίας γραφή ad thesmothetas pertinet, II, 115, 31.
- Xenion, historicus, IV, 530.
- Xenocrates, Academiæ σχολάρχης, absente Aristotele, III, 45, 41.
- Xenocratis phil. ingenium, IV, 171, 48, et mores, IV, 454, 3. Eum servitute liberat Demetrius Phalereus, IV, 455, 4. Ejus discipulus Menecrates Elaita et Procles, II, 342.
- Xenocrates, Theronis Agrigentini frater, IV, 433, 5; frater aut cognatus, IV, 342, 8.
- Xenocrates quidam cantilenarum poeta, II, 285, 53.
- Xenocrates historicus, IV, 530.
- Xenocritus Locrus, Thaletæ junior, cujusnam generis poemata scripsit, II, 24, 4; poeta cæcus, II, 221, 30.
- Xenodicus, Telemachi f., Emmendis frater, IV, 433, 5; pater Hippocratis et Capys, IV, 433, 5.

Ἐέων δίκαι: Athen. ad polemarchum pertinent, II, 114, 28.
 Xenophanes Colophonius, III, 577, 2. Homeri et Hesiodi adversarius, II, 187, 297; ad Xenophanis aetatem quot sint anni inde a Trojano bello, II, 279, 23. Xenophanis imitator Empedocles, III, 42, 27.
 Xenophilus Chalcidensis ex Thracia, II, 275, 11, 12.
 Xenophilus Pythagoreus, magister Aristoxeni Tarentini, II, 289. Ejus dictum, II, 289, 79. Musicus, per longissimam vitam omnis humani incommodi expers, II, 277, 16.
 Xenophilus historicus, IV, 530.
 Xenophon Cliniae amore captus, II, 79; sub Themistogeni nomine Anabasin suam edidit, II, 74 a. Quonam anno mortuus sit, IV, 507.
 Xenophon Atheniensis, Antiochensis, Ephesius, Cyprius, Lampsacenus, historici, III, 101, 102.
 Xenophon praestigator, II, 480, 44.
 Xerxes I, rex Persarum, Longimanus cognominatus, IV, 306; frater Sandacæ, II, 295, 8. Ægypti rex (dyn. XXVII, 3), II, 595; ad Artemisium, III, 197. E quonam loco pugnam Salaminiam spectaverit, II, 404 a. Ad eum venit Themistocles, II, 98, 20; ab Artabano interficitur; cur? II, 180, 253. Ejus dictum, II, 92, 11.
 Xerxes II, Persæ et Ægypti rex per duos regnat menses, II, 595, 68. Xerxis (*Artaxerxis*) soror Amutis s. Amytis, II, 93, 21.
 Xerxes, Armeniorum tyrannus, cum Antiocho III frædus inlt, IV, 557, 33.
 Xilia, Libyæ opp., III, 238, 130.
 Xisuthrus, Babylon. rex, sub quo diluvium, II, 280, 2. 499, 5 sqq.
 Xoitar reges Ægypti dynastiæ decimæ quartæ, II, 566.
 Xuthus, cognomen Orthomenis Chii, I, 44 a.
 Xylenopolis ad Indum ab Alex. M. condita, III, 476, 39.
 Xypetæ, Cecropidis demus, II, 356, 12.

Z

Zibdicene, provincia Persica Rom. imperio sub Diocletiano (297) adjungitur, IV, 189, 14.
 Zabelus, Arabum princeps, IV, 524, 24.
 Zaberganes, dux Hunnorum Cotiguratorum, regnante Justiniano, IV, 202, 3.
 Zabida, vicus Arabiæ, IV, 526, 16.
 Zabulon, Jacobi f., III, 215, 9.
 Zacanda, Iberiæ urbs, IV, 649 a.
 Zacharias medicus a Tiberio et Sophia ad Chosroem legatus mittitur (575), IV, 240, 37 et 38. Annuus inducias pepigit, *ibid.* Iterum ad Chosroem missus cum Trajano, IV, 241, 39, 40; tertium ad Chosroem legatus (577), IV, 248, 46. Ejus cum Mebode colloquia, 249, 47. 253, 50. Deinde legatus cum æquis pacis conditionibus ad Chosroem mittitur; ac stabilita foret pax, nisi eo ipso tempore Chosroes defunctus esset, successorem relinquens Hormisdam filium, a quo indigne exceptus Zacharias, infectis rebus domum revertitur (579), IV, 254 sqq., 54. 55; a Tiberio ad Hormisdam in Persiam missus, ut pacem componeret, in confiniis cum Andigano, legato Persarum, convenit; sed longis disputationibus nihil efficitur (580). IV, 260 sqq., 60.
 Zacynthii deliciis dedit, III, 194, 9. Zacynthius Simonides, Pythagoras, q. v.
 Zacynthus ins., postea Parus, III, 633, 6.
 Zæcedenthes, Mucasi f., Paræopolitanus longævus, III, 609, 1.
 Zageræ, Troglodytica gens, III, 477, 42.
 Zagrus mons in Sittacene, III, 522, 1.

Zagystis in Libya, III, 238, 126.
 Zaleucus Locris Epizephyrii leges scripsit, II, 174, 230; filio suo adultero oculum alterum, alterum sibi ipso eruit, II, 221, 30.
 Zambranes, Abrahami f., III, 214, 7.
 Zamnes, opp. Æthiopiæ, III, 351, 2. 478, 42.
 Zamolxis, Saturnus Getarum, III, 153, 23.
 Zanclei a Samiis ejecti, II, 160, 182.
 Zaras. V. Nazaratus.
 Zariaspa, Bactriana urbs, III, 645, 51.
 Zarinæa, Marmaris Sacarum regis uxor; ejus et Stryangæi Medi amores, III, 364, 12.
 Zarmanus-Chegam, e Bargoa Indus, Athenis se cremavit, III, 419, 91.
 Zarotis fluv. sinus Persici, III, 476, 39.
 Zeilas, Nicomedis f. Cressam urbem Paphlagoniæ capit IV, 385, 12. Nicomedis e priore uxore f., Etazetæ novæ machinis Bithynia expulsus ad Armeniorum regem fugit. Post mortem patris Bithyniam recuperat auxilio Gallorum, III, 537, 22.
 Zelia, Cyzici castellum, IV, 392, 3.
 Zelia, olim Alope, Amazonum sedes, II, 339, 4. Ap. Zeltas tyrannide potitur Nicagoras, IV, 348, 1. Zelia etiam Lycia dicitur; Apollo Lycius ibi colitur, III, 599, 68.
 Zelphe, Rachelis ancilla, III, 215, 8.
 Zemarchus, Orientis præfectus, a Justino II ad Dizabulum Turcorum regem legatus mittitur (568), IV, 227, 19. Zemarchi iter; quomodo a Turcis exceptus sit; Dizabulum contra Persas proficiscentem comitatur; concubinam ab eo dono accept; firmato fœdere, Byzantium redit, Dizabuli legatos secum ducens (568), IV, 227 sqq., 20. IV, 271. Redeunti et per Alanorum terram iter facienti insidiæ struuntur, machinante Chosroe rege Persarum, IV, 273, 2. IV, 229, 21 sq.
 Zenis Chius, II, 43. Zenis historicus, IV, 530.
 Zeno Eleates a Nearchio tyranno comprehensus, III, 169, 7. Ejus placita, IV, 165, 31; dialecticæ inventor, II, 187, 276. Sec. nonnullos primus dialogos scripsit, II, 187, 277. III, 579, 15; primus Achille, qui vocatur, syllogismo usus est, III, 583, 39. Ejus mors, III, 43, 30.
 Zeno stoicus Stilponem audivit, III, 171, 14. Ejus dicta quædam, IV, 165, 30.
 Zeno Rhodius, Sidonius, et alius, historiographi, III, 174.
 Zeno, celeberrimus quidam Isaurus, cujus nomen adoptavit Aricmesius, postea Zeno imperator, IV, 139, 2.
 Zeno, vir consularis, Constantinopolis presidio præfectus, deinde Orientalium exercituum dux, Saturnini filiam, quam Theodosius imp. Constantio promiserat, Rufo familiari in matrimonium dedit, IV, 94. Chrysaphium sibi tradi ab imp. postulat, IV, 98, 12 sq. Ejus insidias veretur Theodosius Min., IV, 98, 14. 613, 199.
 Zeno, Isaurus, olim Tarasicodissa Rusumbladeota, IV, 135, vel Aricmesius dictus, IV, 139, 2; unde Zenonis nomen assumpsit, *ibid.* Priore conjugis amissa, uxorem ducit Ariadnam, Leonis imp. filiam, IV, 135 b. 136 a. 139, 2. Per Martinum familiarem certior fit eorum quæ Ardaburius contra Leonem machinabatur, IV, 135 b. In Oriente dux ap. imp. creatur, IV, 136 a. 139, 2; cum Isauris tumultum Constantinopoli excitat, IV, 616, 206. Ejus ex Ariadne filius Leo, quem Leo imp. successorem constituit. Leo filius deinde Zenonem patrem imperatorem renuntiat, IV, 136 a. Hic, vir imbellis, per Severum legatum pacem cum Gensericho Vandalo componit (475), IV, 114, 3. Heraclium ducem apud Theuderichum in Thracia captivum redimit, IV, 115, 4. Ærarium brevi exhaurit largitionibus et negligentia sua, IV, 116, 6. Verinæ machinis imperio ejectus (IV, 618, 210), in

- Isauria extorris clade afficitur; in Constantinopolim Is. castellum fugit. Ejus dictum, IV, 118, 9. IV, 136. Denique regnum recuperat operâ III et Harmati. Redux filium Harmati Basiliscum Caesarem creat; ipsum Harmatum postea supplicio affecit, IV, 136. De indole Zenonis judicium. Quietis sub eo vivere Romani potuissent, nisi Sebastiani arbitratu omnia regi passus esset, IV, 118, 9. Filius ejus, puer nequam, immaturus moritur, *ibid.* Zeno denuntiationibus pecuniam corradit, IV, 136. Anno post reditum Illo insidiatur, incassum, IV, 618, 211. IV, 140, 4. Eundem Verinæ insidiis appetitum placare studet, IV, 219, 311, § 3. Verinæ impulsu hortatur Romanos, ut Nepotem in imperium Occid. restituant. Odoacropotenti patriciatus dignitatem tribuit, IV, 119, 10. Cf. IV, 136. Theuderichum, Triarii f., utpote Basilisci tyrannidis auctorem, hostem publicum declarat, re infecta dimittens ejus legatos, qui reconciliationem proponebant, IV, 119, 11. Honorichi legatos amicitiam ac pacem firmam pollicentes excipit liberaliter, IV, 120, 13. Quum Theuderichi, Valamiri f., qui socius Rom. erat, potentia minui videretur, contra vero Theuderichus Triarii f., Romanorum hostis, multas sibi gentes adjungeret, Zeno componere inimicitias studet. Deinde, conditionibus a Triarii filio repudiatis, bellum parat, IV, 121, 14, idque gerendum committit Theudericho Valamiri filio, cui auxiliares copias se suppeditaturum esse pollicetur. At non stat promissis. Quapropter iratus Valamiri filius fœdus init cum eo quem debellari imperator jusserat, IV, 121, 15, et per legatos a Zenone agros poscit et stipendia. Similiter Triarii filius prætorum annorum tributa repetit et affines suos adhuc superstites reddi sibi jubet. Tum Valamiri filium Zeno pollicitationibus adducere tentat, ut fœdus illud solvat. Incassum. Igitur copias undique colligit, quas ipse contra hostem elucturus est. At mox ad insitam relabitur ignaviam. Hinc militum rebelliones, adeo ut solvere castra Zeno cogatur, IV, 123, 16. Valamiri filio Thraciam vastante, pacem init cum filio Triarii. Pacis condiciones, IV, 124, 17. Valamiri filium a Macedoniæ vastatione precibus avertit, missis Artemidoro et Phoca legatis, IV, 125, 8. Alterum legatum qui cum eo transigat, mittit Adamantium, IV, 126. Interim pars copiarum Theuderichi Valam. a Sabiniano cladem patitur. Quo comperto imperator bellum pace turpi potius ducit, in idque omni vi incumbere duces jubet, IV, 130. Marciani et Procopii rebellio, quam Illi operâ Zeno compescit, IV, 140, 3. 136 b. 619, 211, § 3. Theuderichum Triarii f., qui, audita Marciani seditione, cum exercitu Byzantium profectus erat (verbo tenus ut opem Zenoni ferret, re ipsa ut urbe potiretur), vix imp. donis permovet. ut revertatur, IV, 181, 19. 139, 3. Procopium et Marcianum, ad Theuderichum profugos, exposcit frustra, IV, 131, 19. Illo Verinam tradit, IV, 136. Illum in Oriente militia magistrum creat; ubi ille rebellans Leontium imperatorem renuntiat. Zeno contra eum mittit Theuderichum Valam. f., mox autem revocat et contra Odoacrum mittit, IV, 137. 140, 4. Devictos rebelles truncat, IV, 137. Z. nonis mors, V, 141, 5. Ejus frater Longinus, *ibid.*
- Zenobia, Palmyrenorum regina. Eam Aurelianus missis legatis hortatur, ut dedat sese, IV, 197, 10. Quid ei regina responderit, III, 664.
- Zenodotium, urbs Osroenæ, prope Nicephorium, III, 587, 2.
- Zenodotus Træzenius, IV, 531.
- Zenonis, Basilisci uxor; ejus cum Harmato commercium, IV, 117, 8. Cum marito perit, IV, 136.
- Zenothemis scriptor, III, 28 a.
- Zephyria, vetus Meli ins. nomen, I, 155, 167 b.
- Zephyrium s. Zephyria, postea Halicarnassus, III, 574, 16.
- Zephyrus ventus, III, 296, 101.
- Zercon Maurusius in aula Attilæ scurra; ab Attila Aetio datus, IV, 92. Ejus forma et fata, IV, 96, 11.
- Zerovanus, II, 502, 9.
- Zet, Tanita, rex Æg. (dyn. XXIII, 4), II, 592.
- Zetes et Calais ex Hyperboreis Argonautæ, II, 476, 28. II, 48, 42. V. Boreadæ.
- Zethus. Ejus historia, III, 629. IV, 544, 8. Cf. Amphion.
- Zetuma, Æthiopiæ opp., IV, 351, 2.
- Zeugma, Babyloniar, II, *præf.* xii, 13.
- Zeuxippe, Priami mater, IV, 491, 6.
- Zeuxippus, balneum a Severo Byzantii ædificatum, III, 153, 37.
- Zichus, dignitatis apud Persas nomen, IV, 206, 11. Zichus (Iesdegusnaph, ut vid.) a Chosroe ad Justinum legatus mittitur, in ipso itinere moritur (566), IV, 222, 17.
- Zielas, Bithynus, vir herculeus, III, 600, 74. Nicomedis et Ditzeles f., III, 600, 75; ejus filiam ducit Antiochus Hierax, III, 710, 9. Prusiæ pater, III, 51, 72.
- Zilmissus collis in Thracia, ubi templum Bacchi, III, 244, 251.
- Zintha, cast. in Mediæ et Armeniæ finibus, IV, 189, 14.
- Zipetes, Bithyniæ regulus, Lysimachi et deinde Seleuci adversarius, Heracleotas incursionibus vexat, III, 532, 10. Patrocleus, Antiochi Soteris ducem, clade affecit, III, 534, 15. Lysimachi ducem alterum occidit, alterum fugavit; ipsum Lysimachum et Antiochum Sotem e regno suo propulsavit; urbem sibi cognominem ad Luperum montem condidit. Ejus ætas. Filii quattuor; ex iis successor Nicomedes, III, 537, 20.
- Zipetes, frater Nicomedis regis, Thyniacam Thraciam tenens cum Heracleensibus belligerat, III, 535, 17.
- Zipetium, urbs a Zipete ad Lyperum montem condita, III, 537, 20.
- Zobidæ, gens Carmaniæ finitima, III, 659, 3.
- Zobites, Elius, III, 220, 12.
- Zoilus Amphipolita; Ὀυροπόλιτις; ejus scripta, II, 85 a.
- Zonæ orbis terrarum sec. Polybium et Posidonium, III, 277, 68. 283, 71 sq.
- Zophasenim in Phœnicum theologia qui?, III, 565, 2.
- Zopyrus Magnesius (grammaticus), II, 246, 33 a. Zopyri alii, IV, 531, 533.
- Zoroaster, magus, Bactrianorum rex, a Semiramide bello victus, III, 626. Medorum princeps, cui Semiramis regni administrationem committit. Ipse regno potiri studet; bello exorto, Semiramidem vincit, quæ aufugit in Armeniam, III, 627, 2. Zoroastri magi in sacro Persicorum rituum commentario de deo doctrina, III, 572 sq. Ejus præceptum de non contaminando igne, III, 409, 68. Cf. II, 197 not. 502, 9. Zoroastri, Anonacis discipuli, scripta et ætas, III, 53, 79. 80; nominis significatio, II, 90, 5.
- Zoster, Atticæ locus, III, 5, 16. Ibi natus Apollo, IV, 495, 14.
- Zoton, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Zurachi in Arabia, III, 478, 45.
- Zygia, arbor in Pelio monte, II, 261, 60.
- Zygii, gens Pontica, posterii Pelasgorum, III, 639, 15.

- Isauria extorris clade afficitur; in Constantinopolim Is. castellum fugit. Ejus dictum, IV, 118, 9. IV, 136. Denique regnum recuperat operâ illi et Harmati. Redux filium Harmati Basiliscum Cæsarem creat; ipsum Harmatum postea supplicio affecit, IV, 136. De indole Zenonis judicium. Quiesci sub eo vivere Romani potuissent, nisi Sebastiani arbitratu omnia regi passus esset, IV, 118, 9. Filius ejus, puer nequam, immaturus moritur, *ibid.* Zeno denuntiationibus pecuniam corradit, IV, 136. Anno post reditum Illo insidiatur, incassum, IV, 618, 211. IV, 140, 4. Eundem Verinæ insidiis appetitum placare studet, IV, 219, 311, § 3. Verinæ impulsu hortatur Romanos, ut Nepotem in imperium Occid. restituant. Odoacropotenti patriciatus dignitatem tribuit, IV, 119, 10. Cf. IV, 136. Theuderichum, Triarii f., utpote Basilisci tyrannidis auctorem, hostem publicum declarat, re infecta dimittens ejus legatos, qui reconciliationem proponebant, IV, 119, 11. Honorichi legatos amicitiam ac pacem firmam pollicentes expiit liberaliter, IV, 120, 13. Quum Theuderichi, Valamiri f., qui socius Rom. erat, potentia minui videretur, contra vero Theuderichus Triarii f., Romanorum hostis, multas sibi gentes adjungeret, Zeno componere inimicitias studet. Deinde, conditionibus a Triarii filio repudiatis, bellum parat, IV, 121, 14, idque gerendum committit Theudericho Valamiri filio, cui auxiliares copias se suppeditaturum esse pollicetur. At non stat promissis. Quapropter iratus Valamiri filius foras inquit cum eo quem debellari imperator jusserat, IV, 121, 15, et per legatos a Zenone agros poscit et stipendia. Similiter Triarii filius præteritorum annorum tributa repetit et affines suos adhuc superstites reddi sibi jubet. Tum Valamiri filium Zeno pollicitationibus adducere tentat, ut foras illud solvat. Incassum. Igitur copias undique colligit, quas ipse contra hostem elucturus est. At mox ad insitam relabitur ignaviam. Hinc militum rebelliones, adeo ut solvere castra Zeno cogatur, IV, 123, 16. Valamiri filio Thraciam vastante, pacem init cum filio Triarii. Pacis condiciones, IV, 124, 17. Valamiri filium a Macedonia vastatione precibus avertit, missis Artemidoro et Phoca legatis, IV, 125, 8. Alterum legatum qui cum eo transigat, mittit Adamantium, IV, 126. Interim pars copiarum Theuderichi Valam. a Sabiniano cladem patitur. Quo comperto imperator bellum pace turpi potius ducit, in idque omni vi incumbere duces jubet, IV, 130. Marciani et Procopii rebellio, quam Illi operâ Zeno compescit, IV, 140, 3. 136 b. 619, 211, § 3. Theuderichum Triarii f., qui, audita Marciani seditione, cum exercitu Byzantium profectus erat (verbo tenus ut opem Zenoni ferret, re ipsa ut urbe potiretur), vix imp. donis permovet. ut revertatur, IV, 181, 19. 139, 3. Procopium et Marcianum, ad Theuderichum profugos, exposcit frustra, IV, 131, 19. Illo Verinam tradit, IV, 136. Illum in Oriente militiæ magistrum creat; ubi ille rebellans Leontium imperatorem renuntiat. Zeno contra eum mittit Theuderichum Valam. f., mox autem revocat et contra Odoacrum mittit, IV, 137. 140, 4. Devictos rebelles trunquat, IV, 137. Zenonis mors, V, 141, 5. Ejus frater Longinus, *ib.*
- Zenobia, Palmyrenorum regina. Eam Aurelianus missis legatis hortatur, ut dedat sese, IV, 197, 10. Quid ei regina responderit, III, 664.
- Zenodotum, urbs Osroenæ, prope Nicephorium, III, 587, 2.
- Zenodotus Træzenius, IV, 531.
- Zenonis, Basilisci uxor; ejus cum Harmato commercium, IV, 117, 8. Cum marito perit, IV, 136.
- Zenothemis scriptor, III, 28 a.
- Zephyria, vetus Meli ins. nomen, I, 155, 167 b.
- Zephyrium s. Zephyria, postea Halicarnassus, III, 571, 16.
- Zephyrus ventus, III, 296, 101.
- Zercon Maurusius in aula Attilæ scurra; ab Attila Aetio datus, IV, 92. Ejus forma et fata, IV, 96, 11.
- Zerovanus, II, 507, 9.
- Zet, Tanita, rex Æg. (dyn. XXIII, 4), II, 592.
- Zetes et Calais ex Hyperboreis Argonautæ, II, 476, 28. II, 48, 42. V. Boreadæ.
- Zethus. Ejus historia, III, 629. IV, 544, 8. Cf. Amphion.
- Zetuma, Æthiopiæ opp., IV, 351, 2.
- Zeugma, Babylonie, II, præf. xu, 13.
- Zeuxippe, Priami mater, IV, 491, 6.
- Zeuxippus, balneum a Severo Byzantii ædificatum, III, 153, 37.
- Zichus, dignitatis apud Persas nomen, IV, 206, 11. Zichus (Iesdegnasaph, ut vid.) a Chosroe ad Justinum legatus mittitur; in ipso itinere moritur (566), IV, 222, 17.
- Zielas, Bithynus, vir herculeus, III, 600, 74. Nicomedis et Ditzeeles f., III, 600, 75; ejus filiam ducit Antiochus Hierax, III, 710, 9. Prusiæ pater, III, 51, 72.
- Zilmissus collis in Thracia, ubi templum Bacchi, III, 244, 251.
- Zintha, cast. in Mediæ et Armeniæ finibus, IV, 189, 14.
- Zipetes, Bithyniæ regulus, Lysimachi et deinde Seleuci adversarius, Heracleotas incursionibus vexat, III, 532, 10. Patrocleum, Antiochi Soteris ducem, clade affecit, III, 534, 15. Lysimachi ducem alterum occidit, alterum fugavit; ipsum Lysimachum et Antiochum Sotem e regno suo propulsavit; urbem sibi cognominem ad Luperum montem condidit. Ejus ætas. Filii quattuor; ex iis successor Nicomedes, III, 537, 20.
- Zipetes, frater Nicomedis regis, Thyniacam Thraciam tenens cum Heracleensibus belligerat, III, 535, 17.
- Zipetium, urbs a Zipete ad Lyperum montem condita, III, 537, 20.
- Zobidæ, gens Carmanici finitima, III, 659, 3.
- Zobites, Elius, III, 20, 12.
- Zoilus Amphipolita; Ὀμροπόλιτις; ejus scripta, II, 85 a.
- Zonæ orbis terrarum sec. Polybium et Posidonium, III, 277, 68. 283, 71 sq.
- Zophasenim in Phenicum theologia qui?, III, 565, 2.
- Zopyrus Magnesius (grammaticus), II, 246, 33 a. Zopyri alii, IV, 531, 533.
- Zoroaster, magnus, Bactrianorum rex, a Semiramide bello victus, III, 626. Medorum princeps, cui Semiramis regni administrationem committit. Ipse regno potiri studet; bello exorto, Semiramidem vincit, quæ aufugit in Armeniam, III, 627, 2. Zoroastri magi in sacro Persicorum rituum commentario de deo doctrina, III, 572 sq. Ejus præceptum de non contaminando igne, III, 409, 68. Cf. II, 197 not. 502, 9. Zoroastri, Anonacis discipuli, scripta et ætas, III, 53, 79. 80; nominis significatio, II, 90, 5.
- Zoster, Atticæ locus, III, 5, 16. Ibi natus Apollo, IV, 495, 14.
- Zoton, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Zurachi in Arabia, III, 478, 45.
- Zygia, arbor in Pello monte, II, 261, 60.
- Zygii, gens Pontica, posterii Pelasgorum, III, 639, 15.

